Giới thiệu

Câu chuyện lấy bối cảnh tại thành Trường Sa vào thời kỳ Dân Quốc đầy hỗn loạn, nơi các thế lực quân phiệt tranh giành quyền lực và ngoại bang nhăm nhe xâm lược.

Tuy nhiên, đây không chỉ là lịch sử đơn thuần mà là một thế giới "Đạo Mộ" (trộm mộ) đầy bí ẩn, nơi Cửu Môn (chín gia tộc lớn) nắm giữ huyết mạch kinh tế và quyền lực ngầm của cả thành phố.

Nhân vật chính là Lâm Bất Phàm, một người xuyên không từ thế giới hiện đại.

Hắn tỉnh dậy trong thân phận một kẻ "trắng tay", không quyền không thế, và buộc phải chấp nhận số phận ở rể (nhập chuế) vào Tam phòng của nhà họ Hoắc – một chi nhánh đang trên đà suy tàn của Cửu Môn.

Vợ của hắn là Hoắc Tiên Nhi, gia chủ Tam phòng, người con gái tuyệt sắc nhưng đang gồng mình chống đỡ gia tộc trước nguy cơ sụp đổ.

Trong mắt người đời, Lâm Bất Phàm chỉ là một gã "tiểu bạch kiểm" vô dụng, sống bám váy vợ.

Tuy nhiên, ngay trong đêm tân hôn, vận mệnh của Lâm Bất Phàm hoàn toàn thay đổi khi hắn kích hoạt được "Hệ thống Đa Tử Đa Phúc".

Hệ thống này ban thưởng cho hắn dựa trên việc lấy vợ, sinh con và phát triển gia tộc.

Món quà tân thủ mà hắn nhận được là Chân Long Huyết Mạch – dòng máu rồng thuần khiết mang lại sức mạnh thể chất vô song, khả

năng trấn áp tà ma và sự quyến rũ chí mạng, cùng với tuyệt kỹ Hoa Đà Ngũ Cầm Hí và các phương thuốc bí truyền.

Sở hữu sức mạnh mới, Lâm Bất Phàm bắt đầu hành trình nghịch chuyển càn khôn.

Hắn không chọn con đường hạ mộ ngay lập tức mà dùng trí tuệ hiện đại kết hợp với các phương thuốc trong hệ thống (Tị Độc Đan, Chỉ Huyết Tán) để vực dậy kinh tế cho Tam phòng.

Những loại thuốc này trở thành vật báu đối với giới đạo mộ và quân đội, khiến ngay cả người đứng đầu Cửu Môn là Trương Đại Phật Gia (Trương Khải Sơn) cũng phải kiêng nể và hợp tác.

Không dừng lại ở việc làm giàu, Lâm Bất Phàm dùng hệ thống để triệu hồi những nhân tài kiệt xuất từ các thế giới khác như Phong Vu Tu (một võ sư cuồng võ) và Chu Vệ Quốc (một thiên tài quân sự).

Với sự giúp đỡ của họ, hắn âm thầm xây dựng một đội quân tinh nhuệ (Bảo An Đoàn) và thanh trừng các thế lực thù địch.

Đỉnh điểm là việc hắn ra lệnh cho Phong Vu Tu tiêu diệt Thủy Hoàng – Tứ Gia của Cửu Môn, kẻ đang cản đường, và ngang nhiên chiếm lấy vị trí này, chính thức bước chân vào hàng ngũ lãnh đạo cao nhất của Trường Sa.

Về mặt tình cảm, Lâm Bất Phàm không chỉ chinh phục hoàn toàn trái tim người vợ Hoắc Tiên Nhi mà còn thu hút cả Hoắc Khuynh Tiên (Hoắc Tiên Cô) – đương kim gia chủ của Hoắc gia và là một trong những mỹ nhân quyền lực nhất Cửu Môn.

Nhờ sự tác hợp của Tiên Nhi và sức hấp dẫn từ Chân Long Huyết Mạch, Lâm Bất Phàm lần lượt đưa cả hai chị em họ Hoắc vào cửa, thống nhất quyền lực của Hoắc gia về tay mình.

Khi Hoắc Tiên Nhi sinh con trai đầu lòng, hệ thống tiếp tục ban

thưởng hậu hĩnh, giúp sức mạnh của hắn thăng tiến vượt bậc.

Để củng cố địa vị Tứ Gia và chứng minh thực lực không chỉ dựa vào buôn bán, Lâm Bất Phàm dẫn quân tiến về Tương Tây, nhắm vào Bình Sơn – địa bàn của phái Tả Lĩnh.

Tại đây, hắn hợp tác với Tả Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu, thu phục dị thú Nộ Tình Kê mang dòng máu Phượng Hoàng, và đích thân chém chết Lục Sí Ngô Công (rết tinh sáu cánh) cùng Tướng Quân Thi biến dị.

Chuyến đi này không chỉ mang về vô số châu báu, cổ vật và dược liệu quý giá mà còn khẳng định sức mạnh kinh thiên động địa của Lâm Bất Phàm trước toàn thể Cửu Môn.

Từ một chàng rể bị coi thường, Lâm Bất Phàm giờ đây đã trở thành một kiêu hùng nắm trong tay binh quyền, tài lực và mỹ nhân, từng bước xây dựng nên một gia tộc Lâm gia trường sinh bất tử giữa thời loạn thế.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 1

Thường Sa thành, với tư cách là tỉnh lỵ của một tỉnh, dù đang trong thời Dân Quốc quân phiệt loạn chiến, hỗn loạn vô cùng, vẫn là một nơi cực kỳ phồn hoa.

Tuy không thể so sánh với những nơi như Thượng Hải, Kinh thành, nhưng trên mảnh đất Thần Châu rộng lớn này, nó cũng được xem là một trong những thành thị sầm uất nhất.

Dưới sự phồn hoa đó, có thể nói là rồng rắn lẫn lộn, các thế lực minh tranh ám đấu.

Trong đó, thế lực Cửu Môn là mạnh nhất, gần như khống chế toàn bộ Thường Sa thành.

Tại khu vực của Hoắc gia ở phía đông thành, một tòa trạch viện nằm ở ngoại vi lúc này lại náo nhiệt khác thường, một bầu không khí vui mừng bao trùm.

Chủ nhân của tòa viện này tuy không thuộc dòng chính của Hoắc gia, nhưng dù chỉ là chi thứ, cũng vẫn là người của Hoắc gia.

Địa vị của họ chỉ sau dòng chính Hoắc gia, cao hơn hẳn những thế lực nhỏ yếu bám vào Hoắc gia để sinh tồn.

Hôm nay là ngày thành thân của gia chủ Hoắc gia Tam phòng!

Chính xác hơn, phải là ngày ở rể!

Cả Thường Sa thành đều biết, Hoắc gia là thế lực duy nhất trong Cửu Môn do phụ nữ đứng đầu.

Bất kể là dòng chính của gia chủ Hoắc gia hay những người nắm quyền ở các chi thứ, đều do phụ nữ làm chủ!

Chỉ là so với các chi thứ khác, Hoắc gia Tam phòng lại tỏ ra vô cùng sa sút.

Không nói đến dòng chính của gia chủ Hoắc gia nắm toàn cục, chỉ riêng các chi thứ khác, nhánh nào cũng có nhân khẩu đông đúc, dưới trướng quản lý ít nhất cũng vài đường khẩu.

Duy chỉ có Tam phòng, chỉ còn lại một vị gia chủ mới gần hai mươi tuổi, dưới trướng lại chỉ có một đường khẩu duy nhất!

Hôm nay chính là ngày vị gia chủ Tam phòng thành hôn, à không, là ngày rước rể vào ở!

Tuy Tam phòng mấy năm nay dần suy yếu, thậm chí mơ hồ có dấu hiệu sắp tuyệt tự.

Nhưng dù sao cũng là người của Hoắc gia, lại thêm thân phận gia chủ Tam phòng, không chỉ Hoắc gia mà cả Cửu Môn đều cử đại diện đến tặng quà mừng, tỏ lòng thành.

Khi tộc lão tuyên bố hôn lễ hoàn thành, dưới những ánh mắt đủ loại của mọi người, Lâm Bất Phàm, một trong hai nhân vật chính của hôn lễ, vẻ mặt lại đột nhiên sững sờ.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, đồng tử trong mắt hắn, ngay khoảnh khắc hôn lễ hoàn thành, đã co rụt lại mạnh mẽ.

Một vẻ kinh hỉ khôn tả chợt lóe lên trong đáy mắt.

Sống lại ở thời đại này đã tròn ba tháng, ngón tay vàng cuối cùng cũng đến!

Đúng vậy, Lâm Bất Phàm vốn không phải người của thời đại này, mà là một kẻ xuyên không trong truyền thuyết.

Ba tháng trước, hắn tỉnh dậy sau một giấc ngủ và thấy mình đã xuyên không đến thế giới này.

Ban đầu hắn tưởng mình xuyên đến thời Dân Quốc.

Nhưng sau khi dung hợp những ký ức còn sót lại của thân xác cũ, Lâm Bất Phàm phát hiện ra thời đại mình đang ở, tuy có quân phiệt loạn chiến, hỗn loạn vô cùng ở bên trong, ngoại địch xâm lược, đủ loại ngưu quỷ xà thần ở bên ngoài, gần như không khác gì thời Dân Quốc trong ấn tượng.

Nhưng ngẫm lại kỹ hơn, hắn phát hiện thế giới này tuy ở thời Dân Quốc, nhưng rõ ràng lại có sự khác biệt.

Trong ký ức của thân xác cũ, Lâm Bất Phàm phát hiện Thường Sa thành nơi mình ở có sự tồn tại của Cửu Môn.

Gần như cả Thường Sa thành đều do Cửu Môn khống chế!

Sau khi Lâm Bất Phàm tìm hiểu tứ phía, gõ sơn hỏi thủy, cuối cùng mới xác định được mình đã trọng sinh vào thế giới Đạo Mộ!

Một thế giới Đạo Mộ nằm trong thời Dân Quốc!

Trong thời đại hỗn loạn này, một Lâm Bất Phàm không hề có bối cảnh, chỉ là một người bình thường bên ngoài thành Trường Sa.

Dù có kiến thức đi trước thời đại, trong hoàn cảnh này cũng chẳng thể dấy lên sóng gió gì.

Có thể sống sót đã là điều vô cùng gian nan đối với Lâm Bất Phàm rồi.

Nhưng may mắn thay, mấy tháng trước, chủ nhân cũ của thân xác này, trong một lần tình cờ, đã cứu được một cô nương xinh đẹp bị thương nặng ở ngoại ô.

Vốn tưởng chuyện cứ thế trôi qua, nhưng không ngờ.

Khi Lâm Bất Phàm xuyên không tới, ba tháng trôi qua, sau vô số lần thử nghiệm, lúc hắn đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào về hệ

thống hay ngón tay vàng nữa, đang lo lắng cho kế sinh nhai sắp tới, thì cô nương mà thân xác cũ cứu năm đó lại bất ngờ tìm đến tận cửa.

Đúng vậy, cô nương mà thân xác cũ cứu năm xưa chính là gia chủ của Hoắc gia Tam phòng, cũng chính là người vợ vừa thành hôn với Lâm Bất Phàm trước mắt!

Khi cô nương này tìm đến và đề nghị hắn ở rể, Lâm Bất Phàm không chút do dự, lập tức chọn ở rể Hoắc gia!

Đối với thời đại này, ở rể dường như là một việc rất mất mặt.

Nhưng đối với Lâm Bất Phàm đến từ hậu thế, ở rể, ăn cơm chùa, sống sót mới là điều cần phải cân nhắc trước mắt.

Huống chi còn có thể được không một cô vợ xinh đẹp, cơm chùa thật là thơm!

Điều khiến Lâm Bất Phàm không ngờ tới là, ngay khi hắn đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào về ngón tay vàng, vào ngày đại hôn ở rể, hệ thống lại thức tỉnh!

"Ding...

Kiểm tra thấy túc chủ phù hợp yêu cầu, hệ thống Đa tử đa phúc bắt đầu dung hợp..." "Ding...

Hệ thống dung hợp 10%..." "Ding...

Hệ thống dung hợp 90%..." "Ding...

Dung hợp hoàn tất, hệ thống chính thức khởi động..." Trong lúc Lâm Bất Phàm còn đang ngẩn người, trong đầu hắn liền vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Không đợi hắn có bất kỳ phản ứng nào, giọng nói của hệ thống lại vang lên lần nữa: "Ding...

Phát hiện túc chủ chính thức cưới vợ, đặc biệt tặng thưởng túc

chủ một Gói Quà Tân Hôn...” “Túc chủ có muốn mở ngay bây giờ không...” Nghe tiếng vang trong đầu, Lâm Bất Phàm hoàn hồn, lập tức hạ lệnh: “Tạm thời không mở...” “Hệ thống, giải thích chức năng của ngươi đi...” Trong lúc sự chú ý của Lâm Bất Phàm đang tập trung vào hệ thống, những người đến tham dự hôn lễ tại hiện trường nhìn thấy bộ dạng ngẩn ngơ của hắn.

Bất kể là đại diện các thế lực Cửu Môn hay tộc lão Hoắc gia, nhìn thấy bộ dạng này của Lâm Bất Phàm, đều không khỏi âm thầm thở dài.

Từng người một lại càng không nhịn được, trực tiếp bàn tán xôn xao: “Cũng không biết tên nhóc này rốt cuộc có điểm gì đặc biệt mà lọt vào mắt xanh của gia chủ Tam phòng...” “Ta nghe nói Lâm Bất Phàm chỉ là một người bình thường...” “Hoắc gia Tam phòng mấy năm nay tuy dần suy bại, nhưng dù sao cũng là người của Hoắc gia...” “Tiên Nhi cô nương sao lại coi trọng một tên phế vật như vậy...” Đối với các thế lực Cửu Môn mà nói, căn bản không cần cố ý điều tra, lai lịch của Lâm Bất Phàm đã bị tra ra rõ ràng.

Điều khiến họ không ngờ tới là, Lâm Bất Phàm lại là một người bình thường không thể bình thường hơn.

Một kẻ tồn tại như phế vật, lại lọt vào mắt xanh của gia chủ Hoắc gia Tam phòng: Hoắc Tiên Nhi!

Trong mắt những người này, ưu điểm duy nhất trên người Lâm Bất Phàm, có lẽ chính là vẻ ngoài tuấn lãng!

Đúng chuẩn một tên tiểu bạch kiểm, một phế vật ăn cơm chùa!

Đừng nói là người của các thế lực Cửu Môn, ngay cả người của Hoắc gia, bao gồm cả vị tộc lão kia, trong lòng đối với Lâm Bất Phàm, tên tiểu bạch kiểm ở rể Tam phòng này, có thể nói là vừa ngưỡng mộ, vừa đố kỵ, vừa căm hận.

Hoắc gia Tam phòng mấy năm nay tuy dần suy bại, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Chỉ cần Tam phòng chưa tuyệt tự, tấm biển hiệu Hoắc gia còn đó, thì không ai dám coi thường!

Huống chi vị gia chủ Tam phòng Hoắc Tiên Nhi này, thủ đoạn tuy chưa thể hiện, nhưng mỹ mạo của nàng trong cả Hoắc gia, chỉ đứng sau gia chủ dòng chính.

Phải biết rằng gia chủ dòng chính được người ta gọi là Tiên Cô, dung mạo của nàng có thể tưởng tượng được.

Cả Thường Sa thành rộng lớn, không biết có bao nhiêu người đang nhòm ngó mục tiêu hấp dẫn này.

Nhưng không ngờ, cuối cùng lại để cho Lâm Bất Phàm hưởng lợi!

"Tiên Nhi, hy vọng con sẽ không hối hận với lựa chọn hôm nay..." Vừa nói, vị tộc lão Hoắc gia liền phất tay áo, quay người rời khỏi hiện trường.

Chương 2

"Chúc mừng Tiên Nhi cô nương đại hôn..." "Chính cái gọi là xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, chúng ta không làm phiền nữa..." "Hoắc gia Tam phòng, thật đáng tiếc..." Theo sau sự ra đi của vị tộc lão Hoắc gia, các thế lực Cửu Môn còn lại cũng lần lượt cáo từ.

Trong đó không ít người bề ngoài thì chúc mừng, nhưng sâu trong đáy mắt lại lộ ra vẻ ngưỡng mộ, đố kỵ, thậm chí là khinh bỉ...

Cùng lúc đó, Lâm Bất Phàm đang chìm đắm trong hệ thống cũng đã hoàn hồn.

Qua lời giải thích của hệ thống, hắn cuối cùng cũng hiểu rõ tác dụng cụ thể của nó.

Đa tử đa phúc, đúng như tên gọi.

Chỉ cần Lâm Bất Phàm cưới vợ sinh con, mỗi khi cưới một người vợ, mỗi khi sinh ra một đứa con, đều sẽ nhận được các loại phần thưởng từ hệ thống.

Đánh giá của người vợ càng cao, phần thưởng càng lớn.

Đồng thời, tiềm năng của con cái càng tốt, phần thưởng Lâm Bất Phàm nhận được cũng sẽ càng tốt.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, ánh mắt trực tiếp rơi xuống người bên cạnh, Hoắc Tiên Nhi vừa mới hoàn thành hôn lễ với hắn.

"Hệ thống, tra xem đánh giá của Hoắc Tiên Nhi..." Vút...

Tên: Hoắc Tiên Nhi Tuổi: 19 Dung mạo: 92 Đánh giá: S Ghi chú: Dung mạo 60-70 là người bình thường!

Theo ánh mắt của Lâm Bất Phàm, ngay khoảnh khắc rơi trên người Hoắc Tiên Nhi, đánh giá của nàng liền xuất hiện trước mắt hắn.

Nhìn thấy dung mạo cao tới 92, đánh giá cấp S của Hoắc Tiên Nhi, khóe miệng Lâm Bất Phàm bất giác cong lên.

Lúc này, đối diện với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, trên gương mặt Hoắc Tiên Nhi cũng hiếm thấy hiện lên một tia ửng hồng.

Sau đó còn mang theo một vẻ ngượng ngùng nói: "Phu, phu quân..." Nhìn Hoắc Tiên Nhi trước mắt, Lâm Bất Phàm trong lòng không khỏi thầm thấy may mắn.

Có thể cưới được người vợ như Hoắc Tiên Nhi, quả thực là bánh từ trên trời rơi xuống!

"Tiên Nhi, chúng ta nên vào động phòng rồi..." Vừa nói, không đợi Hoắc Tiên Nhi có bất kỳ phản ứng nào, Lâm Bất Phàm đã vươn tay ôm lấy nàng, thẳng tiến đến gian phòng nghỉ ngơi ở hậu viện.

Hoắc Tiên Nhi vốn định nói gì đó, nhưng khi lời đến bên miệng, gương mặt lại trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, trực tiếp vùi đầu vào lồng ngực Lâm Bất Phàm.

Nhìn bộ dạng lúc này của Hoắc Tiên Nhi, khóe miệng Lâm Bất Phàm cong lên.

Hắn chuyển niệm, trong đầu hạ lệnh: "Hệ thống, mở cho ta Gói Quà Tân Hôn..." Vút...

"Ding...

Đang mở Gói Quà Tân Hôn..." "Chúc mừng túc chủ nhận được Chân Long huyết mạch, truyền thừa Hoa Đà Ngũ Cầm Hí, ba tấm cổ dược phương..." "Túc chủ có muốn dung hợp huyết mạch ngay bây giờ không..." Nhìn những vật phẩm mở ra từ gói quà lớn, đặc biệt là

Chân Long huyết mạch, đồng tử trong mắt Lâm Bất Phàm ngay lập tức co rút lại.

Phải biết rằng trong thế giới Đạo Mộ, thế lực thực sự lợi hại không phải Cửu Môn, mà là những gia tộc có huyết mạch đặc thù được truyền thừa.

Ví như Trương gia, nơi vị Phật Gia đứng đầu Cửu Môn xuất thân, hay Uông gia thần bí vô cùng.

Những người sở hữu huyết mạch đặc thù này không chỉ có lịch sử lâu đời, nội tình sâu dày, mà dưới sự gia trì của huyết mạch, họ còn sở hữu các loại năng lực đặc biệt.

Ngoài ra, thậm chí tuổi thọ của họ cũng vượt xa người thường!

"Hệ thống, dung hợp Chân Long huyết mạch cho ta..." Sau khi âm thầm trấn tĩnh lại, Lâm Bất Phàm không chút do dự, lập tức lựa chọn dung hợp Chân Long huyết mạch!

Vút.

Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, hắn chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm tức thì xuất hiện trong cơ thể, không ngừng lan tỏa ra tứ chi bách hài.

Theo luồng hơi ấm đó lan tỏa, Lâm Bất Phàm có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể mình đang trải qua một sự lột xác.

Sức mạnh, thể chất, tốc độ, các phương diện đều đang tăng lên nhanh chóng.

Thân thể do tiền thân để lại, ba tháng trước chỉ là một người bình thường yếu ớt!

Dù Lâm Bất Phàm đã rèn luyện trong một thời gian, trông có vẻ mạnh hơn người thường một chút, nhưng cũng chỉ là mạnh hơn một

chút mà thôi!

Nhưng dưới luồng hơi ấm này, hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của cơ thể.

Sức mạnh không ngừng tăng cường, từng khối cơ bắp dần hiện ra...

Vốn dĩ ôm Hoắc Tiên Nhi chạy thẳng đến hậu viện, hắn còn cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Bây giờ lại vô cùng nhẹ nhàng, phảng phất như trọng lượng chín mươi cân kia hoàn toàn không tồn tại.

Ngoài ra, những đường vân màu mực cũng dần hiện ra trên người Lâm Bất Phàm.

Khi luồng hơi ấm đó không ngừng dung nhập vào cơ thể, những đường vân trên người Lâm Bất Phàm càng lúc càng rõ nét.

Chỉ trong vài hơi thở, một hình xăm rồng uy vũ bá khí, tỏa ra một luồng long uy, đã hiện ra trên người Lâm Bất Phàm.

Đầu rồng bá khí, đôi mắt uy nghiêm...

Thân rồng quấn quanh eo, từng lớp vảy rồng như thể là vật chất tồn tại...

Ngay cả Hoắc Tiên Nhi đang được Lâm Bất Phàm ôm trong lòng cũng dường như cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt lập tức nhìn vào người Lâm Bất Phàm.

Khi Hoắc Tiên Nhi bắt gặp ánh mắt của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy đôi mắt hắn lúc này đã trở nên đỏ rực, trông như muốn nuốt sống nàng.

Chương 3

"Phu quân, người..." "Tiên Nhi..." Lâm Bất Phàm gầm lên một tiếng, ôm Hoắc Tiên Nhi xông thẳng vào phòng.

Người ta thường nói, long tính bản dâm.

Chân Long huyết mạch mà Lâm Bất Phàm dung hợp vốn vô cùng thuần khiết, so với Kỳ Lân huyết mạch của Trương gia cũng không hề thua kém.

Nhưng đồng thời nó cũng vô cùng bá đạo, lại thêm việc Lâm Bất Phàm lần đầu dung hợp, nên mới xuất hiện một chút tác dụng phụ.

Chỉ cần Lâm Bất Phàm dung hợp hoàn toàn Chân Long huyết mạch, chút tác dụng phụ này tự nhiên cũng sẽ biến mất.

Sau này nhiều nhất cũng chỉ là, năng lực phương diện kia của Lâm Bất Phàm vượt xa người thường!

Đối với đàn ông mà nói, đây là năng lực khiến vô số người ngưỡng mộ ghen tị.

Gần một canh giờ trôi qua, nhìn Hoắc Tiên Nhi đã ngất đi bên cạnh, trên mặt Lâm Bất Phàm không khỏi lộ ra vẻ thương tiếc và bất đắc dĩ.

Hắn cũng không ngờ dung hợp Chân Long huyết mạch lại xảy ra tình huống này.

Người ta thường nói chỉ có trâu cày chết chứ không có ruộng bị cày hư, nhưng Hoắc Tiên Nhi trước mắt lại trực tiếp ngất đi.

Ngược lại Lâm Bất Phàm, lại một bộ dáng còn chưa thỏa mãn!

Nhưng sau một phen giày vò, Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng dung

hợp hoàn toàn Chân Long huyết mạch.

Chút tác dụng phụ xuất hiện do sức mạnh huyết mạch đột nhiên bộc phát, cuối cùng cũng hoàn toàn tan biến.

Nếu không, vào ngày đại hôn, Hoắc Tiên Nhi e rằng phải 'chết' trong tay Lâm Bất Phàm!

Một lúc lâu sau, nhìn Hoắc Tiên Nhi đã ngất đi, Lâm Bất Phàm mới cảm thán một câu: "Không ngờ Chân Long huyết mạch lại bá đạo như vậy..." Đặc biệt là sự thay đổi trên cơ thể, chỉ cần Lâm Bất Phàm hơi dùng sức, từng khối cơ bắp trên người liền hiện ra.

Mỗi một khối cơ bắp trông đều đạt đến trạng thái hoàn mỹ.

"Sức mạnh hiện tại của ta, ít nhất cũng mạnh hơn trước gấp mười lần, một quyền có thể đánh chết một con trâu..." Âm thầm cảm nhận sự thay đổi của cơ thể, sau đó Lâm Bất Phàm mới dời ánh mắt đến những phần thưởng còn lại.

"Hệ thống, dung hợp Hoa Đà Ngũ Cầm Hí cho ta..." Vút...

Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, không đợi hắn có bất kỳ động tác nào, một luồng thông tin trực tiếp rót vào đầu hắn.

Gần một nén hương sau, Lâm Bất Phàm mới hấp thu và dung hợp hoàn toàn luồng thông tin đó.

Vốn tưởng rằng Ngũ Cầm Hí chỉ là phương pháp dưỡng sinh.

Nhưng điều khiến Lâm Bất Phàm không ngờ tới là, Hoa Đà Ngũ Cầm Hí hắn nhận được lại là truyền thừa chính tông nhất của Hoa Đà.

Không chỉ có thể dưỡng sinh, mà còn có sức công kích cực kỳ mạnh mẽ.

Dù so với những môn quốc thuật có sức phá hoại cực lớn như Bát

Cực Quyền, Hình Ý Quyền cũng không hề thua kém!

Ngoài sức phá hoại kinh khủng, hiệu quả dưỡng sinh của Ngũ Cầm Hí cũng vượt xa dự liệu của Lâm Bất Phàm.

Dù là người bình thường không có huyết mạch đặc thù, nếu có thể tu luyện Ngũ Cầm Hí đến đại thành, sống hơn một trăm tuổi tuyệt đối không thành vấn đề.

"Thật là một bộ Hoa Đà Ngũ Cầm Hí tuyệt vời..." "Hệ thống sản xuất, quả nhiên phi phàm..." Đầu tiên là Chân Long huyết mạch, trực tiếp khiến Lâm Bất Phàm thay da đổi thịt, từ một người bình thường lột xác thành kẻ siêu phàm thoát tục, sở hữu tiềm lực vô hạn!

Tiếp theo là Hoa Đà Ngũ Cầm Hí, giống như thêm gạch thêm ngói, khiến cho Lâm Bất Phàm, người có nền tảng tiềm lực sâu dày, có được bậc thang để trưởng thành thành một tòa nhà chọc trời.

Sau một hồi cảm thán, ánh mắt Lâm Bất Phàm lại hướng về ba tấm dược phương cuối cùng.

Có kinh nghiệm từ trước, đối với ba tấm dược phương này, Lâm Bất Phàm lúc này cũng đầy mong đợi.

Vút.

Theo tâm niệm của Lâm Bất Phàm, ba cuộn da bò liền xuất hiện trong tay hắn.

Mở cuộn giấy trông có vẻ cổ xưa vô cùng, điều khiến Lâm Bất Phàm bất ngờ là, những gì ghi chép trên đó lại là chữ viết của thời đại này.

Tuy Lâm Bất Phàm có chút ngẩn người, nhưng nghĩ lại liền hiểu ra, rõ ràng là bút tích của hệ thống.

Cũng phải, nếu dược phương thật sự viết bằng cổ văn, Lâm Bất

Phàm thật sự không đọc hiểu được.

Ngay cả chữ phồn thể của thời đại này, dù Lâm Bất Phàm đã dung hợp ký ức của thân xác cũ, cũng không chắc đã nhận ra hết.

Sau khi hơi ngẩn người, Lâm Bất Phàm hoàn hồn, dời ánh mắt đến ba tấm dược phương.

Tấm dược phương đầu tiên ghi chép nội dung có tên là: Khí Huyết Đan.

Lấy nhân sâm trăm năm làm chủ dược, phụ thêm mười hai loại dược liệu bổ khí huyết, luyện chế bằng thủ pháp đặc thù.

Tác dụng chính của Khí Huyết Đan là tăng trưởng, bù đắp khí huyết cho người dùng.

"Thứ tốt..." Đọc xong tác dụng của Khí Huyết Đan, trong mắt Lâm Bất Phàm liền lóe lên vẻ kinh hỉ.

Quả không hổ là thứ do hệ thống thưởng!

Khí Huyết Đan không chỉ có ích rất lớn cho việc tu luyện Ngũ Cầm Hí, mà ngay cả đối với Chân Long huyết mạch vừa mới dung hợp, cũng có hiệu quả không nhỏ.

Tuy Lâm Bất Phàm đã dung hợp Chân Long huyết mạch, nhưng cũng chỉ là dung hợp sơ bộ.

Chương 4

Muốn phát huy sức mạnh huyết mạch hơn nữa, cần phải không ngừng rèn luyện thức tỉnh!

Tác dụng chính của Khí Huyết Đan là có thể bổ khí huyết, nuôi dưỡng nhục thân...

Đọc xong dược phương của Khí Huyết Đan, Lâm Bất Phàm lại tiếp tục nhìn hai tấm dược phương còn lại.

Hai tấm dược phương còn lại tuy kém hơn một chút, đối với Lâm Bất Phàm không có tác dụng lớn, nhưng đối với Hoắc gia, thậm chí là người của Cửu Môn, lại có thể xem là vật bảo mệnh!

Một tấm dược phương ghi chép Tị Độc Đan.

Một tấm dược phương ghi chép Chỉ Huyết Tán!

Tác dụng chính của Tị Độc Đan là chống lại các loại độc tố, độc chướng tấn công.

Chỉ là Tị Độc Đan chỉ có thể tránh độc, không thể giải độc!

Cũng có nghĩa là, chỉ khi chưa trúng độc, uống Tị Độc Đan mới có thể tránh được các loại độc tố, độc chướng tấn công.

Nếu sau khi trúng độc mới uống, đối với độc tố đã xâm nhập vào cơ thể sẽ không có bất kỳ hiệu quả nào.

Mỗi viên Tị Độc Đan có dược hiệu trong một canh giờ, có thể tránh được phần lớn độc tố, độc vật trên đời.

Ngay cả thi độc trong mộ cũng có thể phòng tránh hiệu quả!

Đối với những người trong Cửu Môn, một viên Tị Độc Đan nhỏ bé không biết có thể tránh được bao nhiêu tổn thất.

Về phần Chỉ Huyết Tán cuối cùng, đừng nhìn hiệu quả của nó rất đơn giản, chỉ có thể dùng để cầm máu vết thương ngoài.

Nhưng dược hiệu của nó lại vô cùng kinh khủng, chỉ cần không phải vết thương trí mạng, dù là gãy tay gãy chân, cũng có thể cầm máu trong thời gian cực ngắn.

Hiệu quả cầm máu, dùng một câu 'thánh dược cầm máu' để hình dung, có thể nói là không hề quá!

"Có ba tấm dược phương trong tay, nhánh Tam phòng của Tiên Nhi muốn quật khởi trở lại chỉ là vấn đề thời gian..." Đừng nói đến hai tấm dược phương Khí Huyết Đan và Tị Độc Đan, chỉ riêng tấm dược phương Chỉ Huyết Tán, Lâm Bất Phàm trong lòng rất rõ giá trị của thứ này trong thời loạn lạc!

Quan trọng nhất là, dược liệu cần thiết để bào chế Chỉ Huyết Tán không phải là thứ quý hiếm.

Trừ dược dẫn có hơi quý giá, những thứ còn lại đều là dược liệu thông thường.

Dù vậy, để chế ra một cân Chỉ Huyết Tán, chi phí tuyệt đối không quá mười đồng bạc trắng.

Một cân Chỉ Huyết Tán đủ để cứu chữa mấy chục người.

Lâm Bất Phàm hét giá một trăm đồng bạc trắng, thậm chí cao hơn, e rằng cũng có vô số người tranh nhau mua.

Lợi nhuận trong đó, quả thực là siêu lợi nhuận!

Chỉ riêng giá trị của một tấm dược phương Chỉ Huyết Tán đã đủ để Lâm Bất Phàm thu hoạch được khối tài sản không thể đong đếm.

Huống chi ngoài ra còn có các loại phần thưởng khác, cái nào mà không vô cùng quý giá!

Chỉ với người vợ đầu tiên, phần thưởng Lâm Bất Phàm nhận được đã trực tiếp khiến hắn thay đổi trời đất.

Phải biết rằng mỗi khi cưới một người vợ, mỗi khi sinh ra một đứa con, đều sẽ nhận được phần thưởng của hệ thống.

Chỉ là hiện tại Lâm Bất Phàm muốn tiếp tục cưới vợ, e rằng không dễ dàng như vậy.

Ít nhất trong thời gian ngắn, với thân phận ở rể, cưới vợ nạp thiếp e rằng không dễ.

Muốn nhận được phần thưởng của hệ thống lần nữa, cách duy nhất e rằng chỉ có thể trông chờ Hoắc Tiên Nhi sinh con cho hắn!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Bất Phàm liền rơi xuống người bên cạnh, Hoắc Tiên Nhi đang hôn mê ngủ say.

Có lẽ cảm nhận được hành động của Lâm Bất Phàm, khi ánh mắt hắn rơi xuống người Hoắc Tiên Nhi, người vốn đang hôn mê ngủ say, hàng mi đen nhánh của nàng liền khẽ run lên.

"Phu quân..." Bắt gặp ánh mắt của Lâm Bất Phàm, khoảnh khắc Hoắc Tiên Nhi mở mắt ra, gương mặt nàng liền trở nên ửng hồng.

"Hít..." Hoắc Tiên Nhi khẽ cử động, lập tức như cảm nhận được điều gì, gương mặt thoáng qua một nét tái nhợt, rồi hít một hơi khí lạnh.

"Vất vả cho nàng rồi..." Thấy bộ dạng lúc này của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm liền nói với vẻ mặt đầy thương tiếc.

"Vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì vậy..." Nhớ lại sự bất thường trên người Lâm Bất Phàm trước đó, Hoắc Tiên Nhi khẽ nhíu mày rồi không nhịn được hỏi.

Tuy hai người hiện tại là vợ chồng, và Lâm Bất Phàm cũng có ơn

cứu mạng với Hoắc Tiên Nhi, nhưng trước khi hắn ở rể, mọi chuyện liên quan đến Lâm Bất Phàm tự nhiên cũng đã bị Hoắc Tiên Nhi điều tra rõ ràng.

Trước đây, Lâm Bất Phàm chỉ là một người bình thường!

Nhưng biểu hiện lúc trước của hắn rõ ràng không phải là dáng vẻ của một người bình thường.

Đối mặt với câu hỏi của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm.

Chỉ thấy hắn tâm niệm vừa động, một luồng khí thế vô hình từ trên người hắn tức thì bộc phát.

Cùng lúc đó, một hình xăm rồng uy nghiêm bá khí cũng hiện ra trên người hắn.

Cảm nhận được khí tức đột nhiên bộc phát từ trên người Lâm Bất Phàm, lại thêm hình xăm Chân Long bá khí vô cùng, uy nghiêm, thần thánh trên người hắn, trong khoảnh khắc đó, Hoắc Tiên Nhi phảng phất như cảm thấy Lâm Bất Phàm hóa thân thành một con thần long thực sự.

Là gia chủ của Hoắc gia Tam phòng, Hoắc Tiên Nhi tự nhiên có thể hiểu và tiếp xúc với một số thứ mà người thường không thể tiếp xúc.

Chương 5

Sau cơn kinh ngạc, trên mặt Hoắc Tiên Nhi không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc tột độ: "Phu, phu quân... người đã thức tỉnh huyết mạch đặc thù..." Lâm Bất Phàm gật đầu nói: "Quả nhiên không giấu được phu nhân của ta..." "Đúng vậy, sự bất thường trên người vi phu lúc trước chính là do Chân Long huyết mạch thức tỉnh gây ra..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm siết chặt Hoắc Tiên Nhi trong lòng, rồi nói tiếp: "Phu nhân quả là phúc tinh của ta..." "Nếu không thể cưới được phu nhân, vi phu ta cũng không thể thức tỉnh Chân Long huyết mạch do tổ tiên Lâm gia truyền lại..." Tuy lời của Lâm Bất Phàm nửa thật nửa giả, nhưng có được Chân Long huyết mạch quả thực cũng không thể tách rời quan hệ với Hoắc Tiên Nhi.

Còn về huyết mạch do tổ tiên Lâm gia truyền lại, hoàn toàn là đối sách do Lâm Bất Phàm bịa ra.

Những thứ do hệ thống thưởng, Lâm Bất Phàm cũng không có ý định giấu giếm.

Sau một hồi suy nghĩ, hắn cũng chỉ có thể bịa ra một lý do như vậy.

Sau lời giải thích của Lâm Bất Phàm, theo tâm niệm của hắn, khí thế trên người tan biến, hình xăm Chân Long cũng từ từ biến mất.

Hoắc Tiên Nhi lúc này mới hoàn hồn!

Chỉ thấy lúc này, trên mặt nàng vẫn còn mang theo một tia kinh ngạc, một tia khó tin.

Ánh mắt nàng nhìn chằm chằm Lâm Bất Phàm, nhất thời không biết nên nói gì.

Sự tồn tại của huyết mạch đặc thù, người bình thường có thể không rõ, nhưng người trong Cửu Môn ít nhiều đều có hiểu biết.

Vị Phật Gia lừng danh kia, tại sao có thể ngồi lên vị trí đứng đầu Cửu Môn!

Ngoài thân phận quan bố phòng, nắm trong tay súng ống, điều thực sự khiến người trong Cửu Môn kiêng kỵ chính là Trương gia sở hữu Kỳ Lân huyết mạch đứng sau lưng ông ta.

Nếu không, chỉ bằng một quan bố phòng quèn, trong Cửu Môn thế lực nào mà chẳng phải là vai vế đơn giản.

Không nói đâu xa, chỉ riêng một Hoắc gia đã có thể truyền thừa ở Thường Sa thành mấy trăm năm.

Muốn giải quyết một quan bố phòng, có đủ loại cách!

Đối với người trong Cửu Môn mà nói, điều thực sự đáng sợ chính là Trương gia sở hữu Kỳ Lân huyết mạch!

"Không ngờ phu quân lại sở hữu huyết mạch đặc thù..." "Khí tức kinh khủng vừa rồi, Chân Long huyết mạch của phu quân e rằng không hề thua kém Kỳ Lân huyết mạch sau lưng vị Phật Gia kia..." Nhìn thấy vẻ oán trách trên mặt Hoắc Tiên Nhi sau cơn kinh ngạc, Lâm Bất Phàm vội vàng nói: "Ta không cố ý giấu phu nhân đâu..." "Tin rằng trước đây, phu nhân cũng đã tìm hiểu kỹ tình hình của ta rồi..." "Chân Long huyết mạch của Lâm gia ta, đã hơn trăm năm không có ai thức tỉnh..." "Truyền đến đời ta, Lâm gia chỉ còn lại một mình ta, ta có thể thức tỉnh hoàn toàn là nhờ công của phu nhân..." Dưới lời giải thích của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi mới lại nở một nụ cười.

Nghe đến cuối cùng, nàng còn lườm Lâm Bất Phàm một cái!

Sau đó không đợi Hoắc Tiên Nhi mở lời, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, đưa ba tấm dược phương đến trước mặt nàng.

“Tiên Nhi xem ba tấm dược phương này đi...” “Đây là dược phương do Lâm gia ta truyền lại, xem như là của hồi môn của vi phu vậy...” Thấy bộ dạng không biết xấu hổ của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi lườm hắn một cái.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, Hoắc Tiên Nhi trong lòng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nàng vẫn luôn lo lắng Lâm Bất Phàm vì ở rể mà trong lòng có khúc mắc.

Bây giờ xem ra hắn không hề để ý, nỗi lo trong lòng Hoắc Tiên Nhi tự nhiên cũng tan biến.

Nhận lấy ba tấm dược phương từ Lâm Bất Phàm, nhìn ba cuộn da bò cổ xưa, với nhãn quang của Hoắc Tiên Nhi, nàng liếc mắt đã nhận ra chúng vô cùng cổ lão.

Nhưng khi nhìn thấy chữ viết thuộc về thời đại này trên cuộn da, nàng lại hơi ngẩn người.

Nhìn thế nào cũng cảm thấy có một cảm giác rất kỳ quặc!

“Cuộn da bò là vật do Lâm gia truyền lại, ít nhất cũng có lịch sử hàng nghìn năm...” “Chỉ là chữ viết ghi trên đó đã sớm trở nên mờ nhạt...” “Nội dung trên đó là do cha ta lúc sinh thời chép lại.” Nghe lời giải thích này của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi mới theo bản năng gật đầu.

“Khí Huyết Đan, Tị Độc Đan, Chỉ Huyết Tán...” “Hít...” Khi Hoắc Tiên Nhi đọc xong ba tấm dược phương, trong khoảnh khắc đó, nàng cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Kinh ngạc!

Với nhãn quang của Hoắc Tiên Nhi, tự nhiên có thể nhìn ra giá trị của ba tấm dược phương này.

Nếu những thứ ghi trên ba tấm dược phương thực sự có hiệu quả, bất kỳ tấm dược phương nào lấy ra cũng đều là vật vô giá!

Một lúc lâu sau, Hoắc Tiên Nhi mới bình tĩnh lại, ánh mắt lại lần nữa rơi trên người Lâm Bất Phàm.

"Những thứ trên ba tấm dược phương, nếu thực sự có thể chế tạo ra..." "Bất kỳ loại nào cũng đều vô giá, phu quân thực sự nỡ sao..." Nghe lời của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm cười nói: "Chúng ta là người một nhà, có gì mà không nỡ..." "Của phu quân cũng là của nàng, nếu Tiên Nhi muốn bồi thường cho phu quân, vậy thì sinh cho vi phu thêm vài đứa con đi..." "...Ai thèm sinh con cho chàng..." Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi mặt đỏ bừng, đưa tay véo mạnh vào eo Lâm Bất Phàm một cái.

"Chuyện đó không do nàng quyết định đâu..." Trong tiếng kêu kinh hãi của Hoắc Tiên Nhi, thân hình Lâm Bất Phàm khẽ động, tức thì lại lao tới.

Gần một canh giờ sau, theo một tiếng gầm của Lâm Bất Phàm, trong phòng mới dần yên tĩnh trở lại.

Thời gian bất tri bất giác trôi đi.

Khi Lâm Bất Phàm mở mắt ra, đã là gần trưa ngày hôm sau.

Nhìn Hoắc Tiên Nhi bên cạnh, khóe miệng mang theo nụ cười thỏa mãn, vẫn còn đang ngủ say.

Nhìn Hoắc Tiên Nhi một lúc, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng đứng dậy bắt đầu rửa mặt.

"Cô gia..." Thấy thân ảnh Lâm Bất Phàm từ trong phòng đi ra, các nha đầu trong phủ lập tức lên tiếng chào hỏi.

Tuy Lâm Bất Phàm ở rể, Hoắc gia cũng là do phụ nữ làm chủ, nhưng đám người hầu nha hoàn trong phủ lại không dám có chút

chậm trễ nào.

"Ừm..." Lâm Bất Phàm gật đầu đáp lại, sau đó mới nói: "Đi nấu cho phu nhân một ít đồ bổ sung nguyên khí..." Dưới sự phân phó của Lâm Bất Phàm, người hầu nha hoàn trong phủ lập tức hành động theo lời dặn.

Sau đó, Lâm Bất Phàm cũng bắt đầu hoạt động trong sân.

Đầu tiên là khởi động, sau đó tập trung tinh thần vào Hoa Đà Ngũ Cầm Hí đã nhận được.

Chương 6

Hoa Đà Ngũ Cầm Hí: một là hổ, hai là hươu, ba là gấu, bốn là vượn, năm là chim.

Ngũ cầm đối ứng ngũ hành, ngũ hành đối ứng ngũ tạng.

Hổ hí và gấu hí chủ công rèn luyện thân thể, một cái cường hóa gân cốt huyết nhục, một cái tăng trưởng khí lực.

Lộc hí và hầu hí chủ công tốc độ, sự nhanh nhẹn...

Về phần điểu hí cuối cùng, thì chủ công khinh thân đề tung chi pháp!

Đồng thời, Ngũ Cầm Hí có một môn hô hấp pháp đi kèm.

Phối hợp với môn hô hấp pháp này mới có thể phát huy đến cực hạn tác dụng dưỡng sinh, công kích của Hoa Đà Ngũ Cầm Hí!

Chỉ có luyện pháp Ngũ Cầm Hí mà không có môn hô hấp pháp đi kèm, nó chỉ là một môn quyền pháp bình thường.

Nếu chỉ có môn hô hấp pháp đi kèm mà không có luyện pháp Ngũ Cầm Hí, nó cũng chỉ là một phương pháp dưỡng sinh bình thường.

Khi Lâm Bất Phàm tập trung tinh thần vào Ngũ Cầm Hí, nội dung về luyện pháp, môn hô hấp của Ngũ Cầm Hí liền hiện ra trong đầu hắn.

Mấy chục hơi thở sau, Lâm Bất Phàm mới từ từ bắt đầu tu luyện.

Vốn thể chất đã được Chân Long huyết mạch cường hóa, khi Lâm Bất Phàm bắt đầu tu luyện Ngũ Cầm Hí, hắn chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể, theo quyền pháp, hô hấp, liền dần dần bắt đầu vận chuyển.

Trong chốc lát, chỉ thấy da trên người Lâm Bất Phàm dần dần trở nên đỏ như máu.

Hình xăm Chân Long uy nghiêm bá khí cũng dần hiện ra trên người hắn.

Một luồng nhiệt khí có thể thấy bằng mắt thường liền từ trên người Lâm Bất Phàm tỏa ra.

Chỉ cần đến gần Lâm Bất Phàm trong vòng ba mét, đều có thể cảm nhận rõ ràng từng luồng hơi nóng tỏa ra từ người hắn...

Lúc này, Lâm Bất Phàm phảng phất như hóa thân thành một cái lò lửa!

Bất tri bất giác, gần nửa giờ trôi qua...

Hoàn chỉnh tu luyện một lần Ngũ Cầm Hí, một ngụm trọc khí theo đó từ miệng Lâm Bất Phàm thở ra.

Trong khoảnh khắc đó, nó phảng phất như một thanh kiếm sắc bén, bắn xa tới ba mét mới từ từ tan biến trong không khí.

Mấy chục hơi thở sau, hình xăm dưới lớp áo của Lâm Bất Phàm tan biến, da trên người hắn cũng trở lại bình thường...

"Chỉ mới tu luyện một lần Ngũ Cầm Hí, thực lực toàn thân ít nhất đã tăng cường một thành..." Âm thầm cảm nhận sự thay đổi trên cơ thể, sâu trong đáy mắt Lâm Bất Phàm lúc này cũng không khỏi lóe lên một tia kinh hãi.

Hiệu quả của Ngũ Cầm Hí quả thực có chút ngoài dự liệu của hắn!

Nếu như trước đây, Chân Long huyết mạch mà Lâm Bất Phàm nhận được chỉ thức tỉnh được mười phần trăm, thì sau khi chỉ tu luyện một lần Ngũ Cầm Hí, Chân Long huyết mạch của hắn đã trực

tiếp tăng vọt lên mười một phần trăm!

Trông thì chỉ tăng một phần trăm, nhưng đối với Lâm Bất Phàm mà nói, điều đó tương đương với việc thực lực tăng lên một thành.

Chỉ mới tu luyện một lần Ngũ Cầm Hí.

Nếu cứ theo tốc độ này, dù mỗi ngày chỉ tu luyện một lần, cũng chỉ cần mười ngày, Chân Long huyết mạch của Lâm Bất Phàm có thể thức tỉnh đến mức hai mươi phần trăm!

Không đợi Lâm Bất Phàm tiếp tục suy nghĩ, một cảm giác đói cồn cào liền ập đến.

Đừng thấy Lâm Bất Phàm chỉ mới tu luyện một lần Ngũ Cầm Hí, nhưng để có thể tăng một phần trăm Chân Long huyết mạch, sự tiêu hao vừa rồi không hề nhỏ.

Cảm nhận cái bụng đang kháng nghị, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều.

Đầu tiên, dưới sự dẫn dắt của người hầu trong phủ, hắn tắm rửa qua loa, sau đó liền thẳng tiến đến phòng ăn.

Điều khiến Lâm Bất Phàm khá bất ngờ là, một mình hắn ăn hết suất cơm của năm người mới chỉ no được bảy phần!

Thấy hắn như một cái động không đáy, trong thời gian chưa đầy một nén hương đã ăn hết suất cơm của năm người, ngay cả quản gia đứng bên cạnh hầu hạ cũng không khỏi trợn tròn mắt.

Thậm chí ông ta mấy lần định mở miệng, nhưng cuối cùng nhìn thấy sắc mặt không hề thay đổi của Lâm Bất Phàm, lại đành phải nuốt ngược vào trong.

Nhìn phản ứng của quản gia và những người khác, Lâm Bất Phàm đặt bát đũa xuống, âm thầm thở dài: "Xem ra việc quan trọng nhất tiếp

theo là phải chế tạo Khí Huyết Đan ra trước đã...” Chỉ tu luyện một lần Ngũ Cầm Hí đã khiến Lâm Bất Phàm ăn như hạm.

Nếu tiếp tục tu luyện, tuy có thể nhanh chóng tăng cường Chân Long huyết mạch, nhưng tiêu hao của bản thân cũng sẽ ngày càng lớn!

E rằng chỉ có thứ như Khí Huyết Đan mới có thể chống đỡ được sự tiêu hao của Lâm Bất Phàm.

Trong lòng đã có kế hoạch, Lâm Bất Phàm cũng không chần chừ nữa, đi thẳng về phòng tân hôn.

Lâm Bất Phàm chuẩn bị bàn bạc kỹ lưỡng với Hoắc Tiên Nhi về những sắp xếp tiếp theo.

“Cô gia...” Thấy Lâm Bất Phàm trở về phòng, nha hoàn đang chăm sóc Hoắc Tiên Nhi lập tức vội vàng chào.

Ánh mắt rơi trên người Hoắc Tiên Nhi lúc này, sau mấy giờ nghỉ ngơi, tuy bị Lâm Bất Phàm giày vò không nhẹ, nhưng sau khi dùng thiện dược, sự mệt mỏi trên cơ thể cũng đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Thu hồi ánh mắt, Lâm Bất Phàm phất tay nói: “Các ngươi ra ngoài trước đi, ta có chút chuyện muốn bàn với Tiên Nhi...” Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, nha hoàn trong phòng không chút do dự, lập tức lui ra ngoài.

Cửa lớn đóng lại, Lâm Bất Phàm ngồi xuống bên cạnh Hoắc Tiên Nhi.

“Tiên Nhi bây giờ cảm thấy thế nào rồi...” Nghe lời của Lâm Bất Phàm, trong lòng Hoắc Tiên Nhi vừa ngọt ngào vừa lườm hắn một cái: “Hừ...

Chương 7

còn không phải tại chàng...” Hai người ôn tồn một lúc, trêu đùa một lát, vẻ mặt Lâm Bất Phàm mới nghiêm túc trở lại, bắt đầu bàn chuyện chính.

“Tiên Nhi, tiếp theo nàng có kế hoạch gì không...” Thấy bộ dạng nghiêm túc của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi nhất thời có chút không quen!

Nhưng cũng chỉ là hơi ngẩn người một chút rồi liền hồi phục.

Chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi trầm mặc một lúc, sau đó mới lộ ra một tia ngưng trọng: “Tin rằng phu quân cũng biết một ít chuyện về Cửu Môn...” “Tuy bề ngoài thân phận của Cửu Môn mỗi nhà mỗi khác, Thượng Tam Môn là quan, Bình Tam Môn là tặc, Hạ Tam Môn là thương...” “Nhưng xét đến cùng, thứ căn bản nhất của Cửu Môn, đó là hạ mộ...” Nói đến đây, Hoắc Tiên Nhi liếc nhìn Lâm Bất Phàm một cái.

Thấy trên mặt hắn không có gì bất thường, sau đó mới nói tiếp: “Vì một lần hành động mấy năm trước, không chỉ cha mẹ ta bỏ mạng dưới lòng đất, mà nhánh Tam phòng cũng tổn binh hao tướng, dần dần suy bại...” “Mấy tháng trước, ta tổ chức một lần nhân thủ hạ địa, đã tiêu hao sạch sẽ chút nội tình còn lại của nhánh Tam phòng...” “Nếu không phải phu quân bất ngờ cứu giúp, ta e rằng...” Hoắc Tiên Nhi nói đến đây, chỉ thấy sâu trong đáy mắt nàng thoáng qua một nét ảm đạm.

Thấy sự thay đổi của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm thở dài, sau đó vội vàng an ủi.

Dưới sự an ủi của Lâm Bất Phàm, một lúc lâu sau, Hoắc Tiên Nhi mới bình tĩnh lại.

Hoắc gia Tam phòng liên tiếp thất bại, lần trước là gia chủ đời trước, cũng là mẹ của Hoắc Tiên Nhi và một nhóm người.

Tinh nhuệ của nhánh Tam phòng, bao gồm cả cha mẹ nàng, đều bỏ mạng trong lần hành động đó.

Sau đó lại là lần hành động mấy tháng trước, ngoài Hoắc Tiên Nhi trọng thương trở về, những huynh đệ còn lại của Hoắc gia Tam phòng có thể hạ địa cũng toàn bộ bỏ mạng trong mộ!

Khi Hoắc Tiên Nhi bình tĩnh lại, sau đó mới nói tiếp: "Nhánh của ta, bây giờ cũng chỉ còn lại mình ta chống đỡ..." "Dù danh nghĩa có một đường khẩu, nhưng cũng chỉ có thể dựa vào chút nền tảng cũ để miễn cưỡng duy trì..." Nếu không có Hoắc gia đứng ra chống đỡ, bằng vào chút già yếu phụ nữ trẻ em trong tay Hoắc Tiên Nhi, e rằng sớm đã bị các thế lực khác thôn tính!

Qua lời kể của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng có một cái nhìn cụ thể về nhánh Tam phòng của Hoắc gia.

Tuy đã sớm đoán được tình hình của nhánh Hoắc Tiên Nhi ở Hoắc gia không mấy khả quan, nhưng không ngờ tình hình lại tồi tệ đến vậy!

Nếu không phải Hoắc gia có truyền thừa lâu đời, chiếm cứ Thường Sa mấy trăm năm, tồn tại từ triều đại trước, dù nhánh Tam phòng suy bại, nhưng gia sản để lại cũng đủ để nhánh Tam phòng tiếp tục tồn tại.

Chỉ cần Hoắc gia không đổ, cho mấy năm phát triển, nhánh Tam phòng cũng có thể dần dần hồi phục nguyên khí.

Không đợi Lâm Bất Phàm mở lời, chỉ thấy ánh mắt Hoắc Tiên Nhi rơi trên người hắn nói: "Phu quân có cách nào không..." Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, trực tiếp chuyển chủ đề: "Tiên Nhi

thấy ba tấm dược phương kia thế nào...” Nghe lời của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi trước tiên ngẩn người.

Chỉ sau vài hơi thở, trong lòng nàng đã đại khái đoán ra ý của Lâm Bất Phàm.

“Phu quân nỡ đem ba tấm dược phương ra sao...” Tuy biết giá trị của ba tấm dược phương của Lâm Bất Phàm, nhưng trước đó, Hoắc Tiên Nhi lại không hề có ý định gì với chúng.

Đối mặt với ánh mắt của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm mỉm cười nói: “Ba tấm dược phương ở trong tay ta, cũng chỉ là những tấm dược phương bình thường, có giá trị đến mấy cũng không phát huy được...” “Nhưng ở trong tay Tiên Nhi, giá trị của ba tấm dược phương mới có thể phát huy đến cực hạn...” Nói đến đây, Lâm Bất Phàm hơi dừng lại, rồi mới nghiêm túc nói: “Không nói những cái khác, chỉ riêng Khí Huyết Đan trong đó, đối với việc thức tỉnh hơn nữa Chân Long huyết mạch của ta, có tác dụng vô cùng quan trọng...” “Về phần Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán còn lại, Tiên Nhi thấy giá trị của chúng thế nào...” Hoắc Tiên Nhi không hề suy nghĩ, trực tiếp trả lời: “Vô giá...” “Tị Độc Đan đối với các thế lực Cửu Môn mà nói, không khác gì vật bảo mệnh...” “Về phần Chỉ Huyết Tán...” Hoắc Tiên Nhi vì thân phận của mình, điều đầu tiên nghĩ đến là Tị Độc Đan.

Phải biết rằng căn bản của các thế lực Cửu Môn là hạ mộ, trong mộ có đủ loại độc vật, độc khí uy hiếp, thường sẽ khiến người hạ mộ tổn thất thảm trọng.

Tị Độc Đan mà Lâm Bất Phàm đưa ra vừa hay có thể phòng ngừa các loại độc vật, độc khí.

Chỉ cần chế tạo ra Tị Độc Đan, chỉ cần giá cả không quá đáng, người của Cửu Môn chắc chắn sẽ động lòng.

Ngược lại là Chỉ Huyết Tán, Hoắc Tiên Nhi nhất thời chưa nghĩ ra

làm thế nào để phát huy giá trị của nó đến cực hạn!

Thấy bộ dạng hơi nhíu mày của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm mỉm cười nói: "Giá trị của Chỉ Huyết Tán còn vượt xa Tị Độc Đan..." "Tiên Nhi nghĩ xem thân phận của vị Phật Gia kia là gì..." Được Lâm Bất Phàm nhắc nhở như vậy, Hoắc Tiên Nhi cũng như bừng tỉnh, chỉ thấy nàng trợn tròn mắt.

Nhưng không đợi nàng mở lời, Lâm Bất Phàm đã nói tiếp: "Giá trị của Chỉ Huyết Tán tuy không thể đong đếm, nhưng nếu hơi bất cẩn, thứ này ngược lại sẽ trở thành thuốc độc đoạt mệnh..." Giá trị của Chỉ Huyết Tán trên chiến trường tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Nhưng đúng như lời Lâm Bất Phàm nói, thứ này một khi bị người ta nhòm ngó, đừng nói là nhánh Tam phòng, cả Hoắc gia e rằng cũng sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt!

Biết được sự nguy hiểm trong đó, Hoắc Tiên Nhi nhất thời cũng không khỏi trầm mặc.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp nói ra kế hoạch của mình.

"Dự định của ta là trước tiên thử xem có thể chế tạo ra những thứ trên ba tấm dược phương không..." "Nếu thành công, vậy thì trước tiên bắt tay vào chế tạo Tị Độc Đan..." "Dùng tiền tài thu được từ Tị Độc Đan, một phần dùng để chế tạo Khí Huyết Đan, một phần dùng để bồi dưỡng khôi phục thực lực của nhánh Tam phòng..." "Tiên Nhi thấy thế nào..." Nói xong, ánh mắt Lâm Bất Phàm liền trực tiếp nhìn vào Hoắc Tiên Nhi.

Nghe xong kế hoạch của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi trầm mặc suy nghĩ một lúc.

Sau đó cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp gật đầu với Lâm Bất

Phàm: "Mọi việc cứ theo kế hoạch của phu quân." Sau khi Hoắc Tiên Nhi gật đầu đồng ý, nàng cũng không chút do dự!

Theo một mệnh lệnh, những người già yếu bệnh tật còn lại của nhánh Tam phòng lập tức bắt đầu hành động.

Chỉ trong ba ngày, các loại dược liệu cần thiết trên ba tấm dược phương đã được chuẩn bị đầy đủ.

Ngay cả Khí Huyết Đan có giá trị cao nhất, cần dược liệu quý nhất cũng đã chuẩn bị được mấy chục phần.

Sau ba ngày tĩnh dưỡng, Hoắc Tiên Nhi cũng đã hồi phục bình thường, lại một lần nữa bước ra khỏi phòng.

Hành động của Hoắc gia Tam phòng không gây ra bất kỳ sự chú ý nào.

Ngược lại việc Hoắc Tiên Nhi ba ngày không ra khỏi cửa đã khiến cả Thường Sa thành bàn tán xôn xao.

Đặc biệt là các thế lực Cửu Môn và những người từng ái mộ Hoắc Tiên Nhi.

Khi nghe tin này, từng người một đều âm thầm nghiến răng nghiến lợi, hận không thể ăn tươi nuốt sống Lâm Bất Phàm!

Trong lúc các thế lực và vô số kẻ ngưỡng mộ đang bàn tán xôn xao, hãy nhìn về phía sân viện của nhánh Tam phòng Hoắc gia.

Khi các dược liệu cần thiết cho ba tấm dược phương đã được chuẩn bị đầy đủ, để chế tạo ra những thứ này, Hoắc Tiên Nhi còn chuẩn bị riêng một sân viện.

"Canh gác bên ngoài viện, không có lệnh của ta và phu quân, ai cũng không được bước vào." Tại sân viện được chuẩn bị riêng, hai vợ chồng nhìn nhau, Hoắc Tiên Nhi trực tiếp ra lệnh.

Sau khi dặn dò cẩn thận, hai vợ chồng nhìn nhau rồi mới bước vào sân.

Lúc này, không chỉ các loại dược liệu cần thiết trên ba tấm dược phương, mà cả các công cụ chế tạo cũng đã được chuẩn bị đầy đủ.

Chương 8

Ngay cả những dược liệu đó cũng đã được xử lý sơ qua.

Việc Lâm Bất Phàm cần làm chỉ là dựa theo các bước, phương pháp ghi trên dược phương, không ngừng thử nghiệm cho đến khi chế tạo ra được ba loại dược phẩm!

Ánh mắt lướt qua các loại dược liệu.

Không nói đến những dược liệu thông thường, chỉ riêng nhân sâm, linh chi mấy chục năm tuổi và các loại dược liệu quý giá khác cũng không ít.

Chỉ riêng những dược liệu này, không có mấy nghìn đến hàng vạn đồng bạc trắng, đừng hòng mua được!

Gia đình bình thường căn bản không thể có được.

Một lúc lâu sau, Lâm Bất Phàm mới bình tĩnh lại.

Chỉ thấy hắn chuyển ánh mắt, nhìn sang Hoắc Tiên Nhi nói: "Dược liệu cần cho Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán về cơ bản đều là những loại thường niên, ta sẽ bắt đầu từ việc chế tạo Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán trước." Nghe lời của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi cũng không nói nhiều.

Chỉ thấy nàng khẽ gật đầu, sau đó hai người bắt đầu bận rộn.

Ban đầu, hai người có vẻ hơi lóng ngóng.

Sau mấy lần thất bại liên tiếp, hai người với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, dần dần trở nên thành thạo.

Trong ba tấm dược phương, việc chế tạo Chỉ Huyết Tán là đơn giản nhất, nguyên liệu cần thiết cũng là phổ biến nhất.

Không có quy trình phức tạp khác, chỉ cần nghiền các loại dược liệu thành bột mịn, sau đó theo tỷ lệ trên dược phương, hòa trộn các loại bột thuốc lại với nhau!

Sau hơn mười lần thử nghiệm, tiêu tốn một ít dược liệu, Lâm Bất Phàm đã thành công chế tạo ra Chỉ Huyết Tán!

"Thành công rồi..." Nhìn Chỉ Huyết Tán được hòa trộn từ mấy chục loại bột thuốc trong tay, đúng như ghi chép trên dược phương, hiện ra một màu đỏ thẫm, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi kích động nói.

"Màu đỏ thẫm, giống hệt như ghi chép trên dược phương..." Ánh mắt rơi trên Chỉ Huyết Tán do Lâm Bất Phàm chế tạo ra, nhìn thấy Chỉ Huyết Tán giống hệt như ghi chép trên dược phương, trên mặt Hoắc Tiên Nhi cũng không khỏi nở một nụ cười.

Tuy mua những dược liệu này đã tiêu tốn không ít tiền bạc, nhưng với việc Chỉ Huyết Tán được chế tạo thành công, điều đó có ý nghĩa gì đối với nàng, trong lòng Hoắc Tiên Nhi không ai rõ hơn!

"Tuy giống hệt như ghi chép trên dược phương..." "Nhưng Chỉ Huyết Tán có hiệu quả hay không, có đạt được hiệu quả như trên dược phương hay không, phải qua thử nghiệm mới biết được." Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, Hoắc Tiên Nhi không nói hai lời, lập tức gật đầu: "Phu quân yên tâm, ta bây giờ sẽ đích thân đi sắp xếp việc này." Nhìn bóng lưng Hoắc Tiên Nhi mang theo Chỉ Huyết Tán vừa chế tạo, vội vã rời đi, trong mắt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lóe lên một tia mong đợi.

Mãi đến khi Hoắc Tiên Nhi biến mất trong sân, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt, lại lần nữa nhìn vào các dược liệu để chế tạo Tị Độc Đan.

So với Chỉ Huyết Tán, việc chế tạo Tị Độc Đan và Khí Huyết Đan

phức tạp hơn nhiều.

Không chỉ cần chế tạo theo tỷ lệ trên dược phương, mà còn cần quy trình chế tạo đặc thù!

Chớp mắt một ngày trôi qua, sau hơn mười lần thất bại, Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng thành công luyện chế ra Tị Độc Đan.

Nhìn những viên Tị Độc Đan to bằng hạt đậu nành, màu xanh biếc, tổng cộng cũng chỉ thành công ba mươi sáu viên trong tay, lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi âm thầm thở ra một hơi trọc khí.

Trông có vẻ là một quá trình rất đơn giản, thậm chí cả quy trình chế tạo, những chỗ cần chú ý, trên dược phương đều ghi chép rõ ràng.

Nhưng khi thực sự bắt tay vào luyện chế, Lâm Bất Phàm mới thực sự cảm nhận được sự khó khăn.

Ngay khi Lâm Bất Phàm chế tạo thành công Tị Độc Đan, chỉ thấy bóng dáng Hoắc Tiên Nhi cũng vội vã trở về sân.

Khi Hoắc Tiên Nhi nhìn thấy Lâm Bất Phàm, nàng lập tức kích động chạy tới.

"Thành công rồi... thành công rồi..." "Phu quân, chúng ta thành công rồi..." Nhìn Hoắc Tiên Nhi chạy tới, Lâm Bất Phàm mỉm cười, vươn tay ôm lấy nàng.

Sau đó ôm nàng ngồi xuống ghế, mới nói: "Đừng vội, từ từ thở đã rồi hãy nói... hiệu quả của Chỉ Huyết Tán thế nào..." Nói xong, Lâm Bất Phàm không quên đưa tay rót cho Hoắc Tiên Nhi một ly nước.

Uống một ly nước, thở một hơi, Hoắc Tiên Nhi mới mang theo vẻ hưng phấn nói: "Qua thực nghiệm của ta, hiệu quả của Chỉ Huyết Tán quả thực ngoài sức tưởng tượng..." "Vết thương thông thường, chỉ cần rắc bột thuốc lên vết thương, chỉ trong chốc lát đã có thể cầm máu..." "Ngay cả khi làm tổn thương mạch máu, Chỉ Huyết Tán cũng

có thể phát huy hiệu quả trong thời gian cực ngắn...” Hoắc Tiên Nhi không giấu giếm, trực tiếp kể lại kết quả thí nghiệm một cách cặn kẽ, từ đầu đến cuối cho Lâm Bất Phàm nghe.

“Tốt…” Nghe xong lời miêu tả của Hoắc Tiên Nhi, hiệu quả mà Chỉ Huyết Tán thể hiện thậm chí còn vượt qua cả những gì được ghi chép trong dược phương.

Ngay khoảnh khắc đó, Lâm Bất Phàm bất giác siết chặt nắm đấm, mạnh mẽ hô lên một tiếng.

Tuy Chỉ Huyết Tán, trong lúc vợ chồng Lâm Bất Phàm chưa chuẩn bị đầy đủ, không thể dễ dàng tiết lộ ra ngoài.

Nhưng sự thành công của Chỉ Huyết Tán đối với hai người Lâm Bất Phàm lại giống như một liều thuốc trợ tim.

Sau một hồi kích động, Lâm Bất Phàm thầm định thần lại.

Sau đó, hắn đưa tay lấy một chiếc hộp làm từ gỗ kim tơ nam mộc bên cạnh, trực tiếp đưa đến trước mặt Hoắc Tiên Nhi rồi nói: “Vi phu vừa mới bào chế xong Tị Độc Đan, lát nữa nàng hãy mang đi thử nghiệm hiệu quả…” Mở chiếc hộp gỗ Lâm Bất Phàm đưa tới, chỉ thấy từng viên đan hoàn màu xanh biếc lập tức xuất hiện bên trong.

Giống như đặc trưng của Chỉ Huyết Tán trước đó, Tị Độc Đan mà Lâm Bất Phàm bào chế ra hoàn toàn giống hệt những gì ghi chép trên dược phương.

Có kinh nghiệm từ Chỉ Huyết Tán, nhìn màu sắc của từng viên Tị Độc Đan, Hoắc Tiên Nhi không nói nhiều lời, gật đầu đáp: “Được, lát nữa ta sẽ tìm người thử nghiệm hiệu quả…” Ghi nhớ chuyện này vào lòng, Hoắc Tiên Nhi đặt chiếc hộp gỗ lên bàn trà bên cạnh, rồi mới nhìn thẳng vào mắt Lâm Bất Phàm nói: “Vất vả cho phu quân rồi…” Đáp lại ánh mắt của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm nhếch miệng

cười: “Tiên Nhi định báo đáp ta thế nào đây…” “Phu quân muốn Tiên Nhi báo đáp ra sao…” “Ha ha ha…” Cùng với giọng nói dịu dàng của Hoắc Tiên Nhi vang lên, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm nữa mà trực tiếp hành động.

Sau gần một canh giờ, cuộc so tài của hai người mới kết thúc trong tiếng xin tha của Hoắc Tiên Nhi.

“Tiên Nhi cứ nghỉ ngơi cho khỏe, chuyện thử nghiệm Tị Độc Đan ngày mai sắp xếp cũng không muộn…” “Ta đi thử luyện chế Khí Huyết Đan trước, đợi khi Khí Huyết Đan luyện chế xong, ta sẽ cho nàng một bất ngờ.” Nhìn dáng vẻ quyến rũ trên gương mặt Hoắc Tiên Nhi lúc này, Lâm Bất Phàm thầm nghiến răng, cố gắng kìm nén sự thôi thúc trong lòng, dặn dò vài câu rồi mới lại tập trung tinh lực vào Khí Huyết Đan.

So với Chỉ Huyết Tán và Tị Độc Đan, đối với Lâm Bất Phàm lúc này, Khí Huyết Đan mới là thứ quan trọng nhất.

“Phu quân cũng phải chú ý nghỉ ngơi…” Nghe Lâm Bất Phàm dặn dò, Hoắc Tiên Nhi cũng vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Chương 9

Có kinh nghiệm từ Chỉ Huyết Tán và Tị Độc Đan, đối với Khí Huyết Đan sắp luyện chế, Lâm Bất Phàm cũng đã có chút kinh nghiệm.

Chỉ sau một đêm, trải qua nhiều lần thử nghiệm, Lâm Bất Phàm đã luyện chế thành công Khí Huyết Đan!

"Ha ha ha… Khí Huyết Đan cuối cùng cũng luyện chế ra rồi…" Nghe tiếng cười sảng khoái của Lâm Bất Phàm truyền đến, bóng dáng Hoắc Tiên Nhi cũng lập tức lao vào.

"Tiên Nhi, Khí Huyết Đan thành công rồi…" Thấy bóng dáng Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm xoay người đón lấy nàng.

Sau khi Lâm Bất Phàm bình tĩnh lại, ánh mắt Hoắc Tiên Nhi cũng rơi vào chiếc hộp gỗ đựng Khí Huyết Đan.

"Khí Huyết Đan…" Nhìn sang, chỉ thấy trong chiếc hộp gỗ kim tơ nam mộc trên tay Lâm Bất Phàm, chín viên đan hoàn màu vàng mơ, to bằng đầu ngón tay út của người thường, lập tức xuất hiện trong tầm mắt.

Chính là Khí Huyết Đan mà Lâm Bất Phàm vừa mới bào chế xong!

Lâm Bất Phàm gật đầu nói: "Màu vàng mơ, là đặc trưng của thượng phẩm Khí Huyết Đan…" "Ta thử hiệu quả của Khí Huyết Đan trước." Không đợi Hoắc Tiên Nhi nói thêm, Lâm Bất Phàm mở miệng nuốt thẳng một viên Khí Huyết Đan vào bụng.

Sau đó, thân hình khẽ động, lao ra giữa sân.

Chỉ trong chốc lát, Lâm Bất Phàm cảm nhận được một luồng hơi ấm từ trong dạ dày lan tỏa ra.

“Hiệu quả thật mạnh…” Cảm nhận được dược lực do Khí Huyết Đan hóa thành, Lâm Bất Phàm không chút do dự, lập tức bắt đầu tu luyện Ngũ Cầm Hí.

Khi Lâm Bất Phàm bắt đầu tu luyện Ngũ Cầm Hí, bóng dáng hắn trong mắt Hoắc Tiên Nhi, lúc thì như mãnh hổ xuống núi, lúc lại như gấu dữ ngửa mặt lên trời gầm giận dữ.

Giây trước còn như một con khỉ lanh lợi, giây sau đã như hóa thân thành một con chim bay!

Cho đến khi luyện xong một lượt Ngũ Cầm Hí, Lâm Bất Phàm thở ra một ngụm trọc khí, hơi nóng trên người bốc lên, Hoắc Tiên Nhi mới hoàn hồn.

“Huyết mạch Chân Long, đã đạt tới mười hai phần trăm…” Thầm cảm nhận một lát, chỉ một viên Khí Huyết Đan dược lực đã khiến huyết mạch Chân Long của hắn một lần nữa thức tỉnh thuế biến, đạt đến mức mười hai phần trăm.

Mặc dù chỉ tăng lên một phần trăm, nhưng sau một lượt tu luyện Ngũ Cầm Hí, vì có dược lực của Khí Huyết Đan chống đỡ, Lâm Bất Phàm không hề có cảm giác đói bụng.

Giống như suy đoán trước đó của Lâm Bất Phàm, Khí Huyết Đan đối với việc thức tỉnh huyết mạch Chân Long có hiệu quả vô cùng rõ rệt!

“Phu quân vừa luyện là Ngũ Cầm Hí sao…” Khi cơ thể Lâm Bất Phàm trở lại bình thường, chưa kịp lên tiếng, Hoắc Tiên Nhi lúc này đã cầm một chiếc khăn tay đi tới, vừa lau mồ hôi cho hắn, vừa hỏi.

“Ừm… Là Hoa Đà Ngũ Cầm Hí gia truyền…” “Không chỉ có khả năng kéo dài tuổi thọ, mà còn có sức phá hoại cực kỳ đáng sợ…” “Ban đầu ta cũng tưởng chỉ là Ngũ Cầm Hí bình thường, không ngờ theo sự

thức tỉnh huyết mạch Chân Long của ta, hiệu quả của Ngũ Cầm Hí cũng dần dần thể hiện ra…" Nhìn Hoắc Tiên Nhi đang lau mồ hôi cho mình, Lâm Bất Phàm mỉm cười giải thích.

Sau đó, không đợi Hoắc Tiên Nhi lên tiếng, Lâm Bất Phàm chuyển chủ đề: "Ta vốn định truyền thụ Ngũ Cầm Hí cho Tiên Nhi…" "Bây giờ có Khí Huyết Đan hỗ trợ, tin rằng chẳng bao lâu Tiên Nhi có thể tu luyện nhập môn…" "Chỉ cần tu luyện Ngũ Cầm Hí nhập môn, khí huyết bản thân không suy bại, dung mạo sẽ được duy trì ở trạng thái đỉnh cao nhất…" Chưa đợi Lâm Bất Phàm nói hết câu, nghe thấy Ngũ Cầm Hí có thể giữ gìn dung nhan không già, Hoắc Tiên Nhi lập tức trừng lớn hai mắt nói: "Phu quân nói thật sao…" Nhìn dáng vẻ không thể chờ đợi của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm gật đầu đáp: "Đương nhiên là thật…" "Chỉ cần tu luyện Ngũ Cầm Hí nhập môn, trước khi khí huyết bản thân hoàn toàn suy bại, dung mạo đều sẽ duy trì ở trạng thái đỉnh cao…" "Hơn nữa, Ngũ Cầm Hí vốn có công hiệu kéo dài tuổi thọ…" "Tiên Nhi nhà ta dù đến một trăm tuổi, hai trăm tuổi… dung mạo cũng sẽ không có chút nào già đi…" "Hừ… Ai mà tin lời quỷ của chàng chứ…" Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, Hoắc Tiên Nhi hừ lạnh một tiếng, đưa tay nhéo mạnh vào eo hắn.

Sau đó, không đợi Lâm Bất Phàm nói thêm, Hoắc Tiên Nhi xoay người cầm một chiếc hộp gỗ, trực tiếp bỏ chạy khỏi hiện trường.

Sau khi rời khỏi sân, giọng nói của Hoắc Tiên Nhi mới truyền đến: "Ta đi thử hiệu quả của Tị Độc Đan trước…" "Đợi hiệu quả của Tị Độc Đan được xác nhận, phu quân hãy dạy ta Ngũ Cầm Hí…" Nhìn bóng dáng Hoắc Tiên Nhi rời đi, Lâm Bất Phàm cũng bất giác mỉm cười.

Mãi đến khi Hoắc Tiên Nhi biến mất khỏi tầm mắt, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt, một lần nữa tập trung tinh lực vào việc chế tạo Khí Huyết Đan và Tị Độc Đan.

Có kinh nghiệm thành công từ trước, dù chỉ một mình Lâm Bất Phàm ra tay có hơi chậm, nhưng gần như đều có thể thành công.

Chỉ trong vài ngày, những dược liệu đó đều được tiêu hao hết, toàn bộ được chế tạo thành thành phẩm!

Riêng Khí Huyết Đan, Lâm Bất Phàm đã chế tạo ra hơn trăm viên.

Về phần Tị Độc Đan, còn vượt xa Khí Huyết Đan, trực tiếp chế tạo ra hơn nghìn viên.

Chỉ Huyết Tán, sau khi dùng hết dược liệu trong sân, cuối cùng cũng chế tạo ra được gần năm mươi cân.

"Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi đàng hoàng…" Sau khi chế tạo thành công chín viên Khí Huyết Đan từ phần dược liệu cuối cùng trong tay, Lâm Bất Phàm thở ra một ngụm trọc khí.

Gần mười ngày liên tiếp, phần lớn tinh lực đều đặt vào việc luyện chế ba loại dược phương.

Dù Lâm Bất Phàm đã thức tỉnh huyết mạch Chân Long, tinh lực vượt xa người thường, cũng không khỏi cảm thấy có chút mệt mỏi.

"Một hai lần thì được, sau này chuyện luyện chế ba loại bí dược này phải giao cho người khác làm mới được…" Tuy Lâm Bất Phàm trong lòng đã quyết định, sau này sẽ giao việc luyện chế ba loại bí dược cho người khác.

Nhưng tình hình hiện tại của tam phòng Hoắc gia rõ ràng cần một thời gian tích lũy mới được.

May mắn là, ba loại bí dược mà Lâm Bất Phàm lần này chế tạo ra, ngoại trừ Khí Huyết Đan không chuẩn bị bán ra ngoài, cả Tị Độc Đan lẫn Chỉ Huyết Tán đều có thể chống đỡ được một thời gian.

Đặc biệt là chuyện liên quan đến Chỉ Huyết Tán, trước khi có đủ

thực lực, Lâm Bất Phàm không chuẩn bị bán ra với số lượng lớn!

Lúc này, nhận được tin Lâm Bất Phàm đã làm xong việc, bóng dáng Hoắc Tiên Nhi cũng không chút trì hoãn, lập tức chạy thẳng đến chỗ hắn.

"Phu quân vất vả rồi…" Nhìn thấy Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi tiến lên nói.

Lâm Bất Phàm đưa tay ôm Hoắc Tiên Nhi vào lòng, nhếch miệng cười xấu xa: "Phu quân vất vả như vậy, Tiên Nhi định báo đáp ta thế nào đây…" Vừa nói, không đợi Hoắc Tiên Nhi lên tiếng, Lâm Bất Phàm đã thì thầm vài câu bên tai nàng.

Ánh mắt rơi trên người Hoắc Tiên Nhi, chỉ thấy gương mặt nàng trong nháy mắt trở nên đỏ ửng.

Hai người thành hôn tuy đã được một thời gian, có thể nói là biết rõ về nhau.

Nhưng nghe yêu cầu của Lâm Bất Phàm, lại thêm dáng vẻ cười xấu xa của hắn lúc này, Hoắc Tiên Nhi không khỏi cảm thấy mặt mình nóng bừng!

"..." Hoắc Tiên Nhi trước tiên đưa tay, nhéo mạnh vào eo Lâm Bất Phàm một cái.

Sau đó trực tiếp cúi đầu, căn bản không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Bất Phàm mà nói: "Nể tình chàng vất vả như vậy, lần này thỏa mãn chàng…" Nghe tiếng thì thầm của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm còn tưởng mình nghe nhầm.

Trong khoảnh khắc đó, hắn không kìm được mà hỏi: "..." "Không nghe thì thôi… Hừ…" Chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi bực bội hừ lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp thoát khỏi vòng tay của Lâm Bất Phàm.

Chương 10

"Ha ha ha… Tiên Nhi đi đâu vậy…" Bóng dáng Hoắc Tiên Nhi vừa thoát ra, Lâm Bất Phàm lập tức cười lớn đuổi theo.

Đến bên cạnh nàng trong hai bước, hắn đưa tay ôm chầm lấy nàng.

Hơn hai tiếng đồng hồ trôi qua, dưới mười tám thế võ nghệ của Hoắc Tiên Nhi, động tĩnh trong phòng cuối cùng cũng lắng xuống.

Nhìn Hoắc Tiên Nhi lúc này mềm nhũn như bùn, Lâm Bất Phàm không nhịn được mà mỉm cười nói: "Dáng vẻ này của Tiên Nhi không được rồi…" "Từ ngày mai bắt đầu, cùng ta tu luyện Ngũ Cầm Hí." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi hừ lạnh một tiếng: "Hừ… Còn không phải tại phu quân, lần nào cũng như một con trâu mộng…" "Cái này không thể trách ta được, chủ yếu là do huyết mạch Chân Long quá bá đạo…" Đối mặt với dáng vẻ có chút trách móc của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm lập tức tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

Lâm Bất Phàm có thể trong thời gian ngắn như vậy mà xảy ra biến hóa lớn đến thế, quả thực không thể tách rời khỏi huyết mạch Chân Long.

Nhìn dáng vẻ bất đắc dĩ của Lâm Bất Phàm, trong lòng Hoắc Tiên Nhi như hiện lên một hình ảnh, gương mặt lập tức trở nên đỏ ửng.

Sau đó trong đầu không kìm được mà nảy ra một ý nghĩ.

Có nên tìm cho Lâm Bất Phàm một nàng thiếp không!

Chỉ dựa vào một mình nàng, cứ tiếp tục như vậy, căn bản không thể đối phó nổi Lâm Bất Phàm.

Tuy ý nghĩ này chỉ lóe lên rồi biến mất trong đầu Hoắc Tiên Nhi,

nhưng nó đã được ghi nhớ sâu trong lòng!

Nếu thực sự đến bước đó, tìm cho Lâm Bất Phàm một phòng thiếp thất, chia sẻ áp lực cũng không phải là không thể!

E rằng Lâm Bất Phàm có nằm mơ cũng không ngờ, chỉ vì năng lực của mình quá mạnh, trong lòng Hoắc Tiên Nhi đã nảy sinh ý định nạp thiếp cho hắn!

Thời gian lặng lẽ trôi qua...

Lâm Bất Phàm cũng không biết từ lúc nào đã ngủ thiếp đi.

Khi hắn mở mắt ra lần nữa, bên ngoài trời đã sáng tỏ.

Không đợi Lâm Bất Phàm có bất kỳ hành động nào, Hoắc Tiên Nhi bên cạnh như cảm nhận được, cũng lập tức mở mắt.

"Phu quân…" Hai người nhìn nhau cười, ân ái một lát rồi mới rời giường bắt đầu rửa mặt sửa soạn.

"Tiên Nhi, hôm nay bắt đầu cùng ta tu luyện Ngũ Cầm Hí." Sau khi hai người rửa mặt sửa soạn xong, Lâm Bất Phàm trực tiếp gọi Hoắc Tiên Nhi một tiếng.

Trong sân, Lâm Bất Phàm trước tiên giải thích cặn kẽ cho Hoắc Tiên Nhi về tình hình của Ngũ Cầm Hí.

Sau đó mới nghiêm mặt nói: "Tiếp theo, ta sẽ truyền thụ cho Tiên Nhi Lộc hí và Điểu hí trước…" "Đợi khi Tiên Nhi luyện thành thạo hai loại này, ta sẽ dạy bổ sung ba loại còn lại." Mặc dù Lâm Bất Phàm tu luyện cả năm loại, phát triển cân bằng.

Nhưng tình hình của Hoắc Tiên Nhi rõ ràng có sự khác biệt.

Mấu chốt nhất là Lâm Bất Phàm sở hữu huyết mạch Chân Long, tiềm lực vô hạn.

Hoắc Tiên Nhi tuy xuất thân từ Hoắc gia, nhưng không có huyết

mạch đặc thù.

Vì vậy, Lâm Bất Phàm mới để nàng tu luyện chính là Lộc hí và Điểu hí, ba loại còn lại làm phụ!

"Tất cả nghe theo sự sắp xếp của phu quân…" Thấy Hoắc Tiên Nhi gật đầu, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, trực tiếp bắt đầu truyền thụ.

Hắn tự mình chỉ điểm, truyền thụ từng chiêu, từng thức cho Hoắc Tiên Nhi.

Đợi nàng ghi nhớ từng chiêu thức vào lòng, sau đó mới bắt đầu truyền thụ pháp môn hô hấp căn bản nhất.

Ngũ Cầm Hí trông có vẻ đơn giản, nhưng ngay cả khi có Lâm Bất Phàm tự mình chỉ điểm truyền thụ, Hoắc Tiên Nhi cũng phải mất trọn hai canh giờ mới miễn cưỡng luyện được một lần.

Chỉ mới luyện Lộc hí và Điểu hí, Hoắc Tiên Nhi lúc này đã mồ hôi đầm đìa.

Một cảm giác đói cồn cào ập đến… Thấy tình hình của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, đưa tay lấy ra một viên Khí Huyết Đan cho nàng uống.

Khi dược lực của Khí Huyết Đan dần dần lan tỏa trong cơ thể Hoắc Tiên Nhi, nàng cũng không chút do dự, lập tức bắt đầu tu luyện lại.

Nhìn động tác của Hoắc Tiên Nhi từ vụng về lúc đầu, dần trở nên thuần thục, Lâm Bất Phàm thu hồi ánh mắt, uống một viên Khí Huyết Đan, bắt đầu chính thức tu luyện Ngũ Cầm Hí.

Sau gần một canh giờ, sức mạnh của Khí Huyết Đan bị hấp thu hết, hai người mới từ từ dừng lại.

Sau một thời gian tu luyện tích lũy, huyết mạch Chân Long trong cơ thể Lâm Bất Phàm đã đột phá, thức tỉnh đến mười ba phần trăm.

Thể chất, sức mạnh và các phương diện khác, theo sự thức tỉnh sâu hơn của huyết mạch Chân Long, tự nhiên cũng tăng lên một thành.

Ngay cả Hoắc Tiên Nhi lần đầu tu luyện, dưới sự hỗ trợ của Khí Huyết Đan, cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của cơ thể chỉ trong một canh giờ ngắn ngủi.

Nhìn vào cơ thể nàng lúc này, mơ hồ có thể thấy làn da của Hoắc Tiên Nhi phảng phất một lớp dầu bóng.

Tuy chưa xuất hiện tình trạng thay da đổi thịt, dịch kinh tẩy tủy, nhưng sau vài lần tu luyện Lộc hí và Điểu hí, lỗ chân lông của Hoắc Tiên Nhi cũng bài tiết ra một lớp chất nhờn.

Chỉ cần Hoắc Tiên Nhi kiên trì tu luyện, thay da đổi thịt chỉ là vấn đề thời gian!

"A…, thật kinh tởm…" "Phu quân, ta đi tắm rửa trước." Nhìn lớp chất nhờn trên da, Hoắc Tiên Nhi hét lên một tiếng, xoay người biến mất khỏi tầm mắt của Lâm Bất Phàm.

Lúc này, trên mặt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi nở một nụ cười.

Mãi đến khi Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi tắm rửa sửa soạn xong, thời gian đã gần trưa.

Hai người ăn trưa đơn giản, không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Hoắc Tiên Nhi đã nghiêm túc nói: "Phu quân, đối với tam phòng chúng ta và ba dược phương đó, chàng có kế hoạch gì không…" Nghe lời Hoắc Tiên Nhi, trong mắt Lâm Bất Phàm không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

"Ta có thể có kế hoạch gì chứ…" "Việc duy nhất ta muốn làm bây

giờ là cùng Tiên Nhi sinh một đứa con trai mập mạp.” Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi bực bội liếc hắn một cái.

Chương 11

Nhưng không đợi Hoắc Tiên Nhi lên tiếng, Lâm Bất Phàm lại chuyển chủ đề: "Nhưng trước đó, ta cũng có một vài ý tưởng…" Sau đó, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, trực tiếp kể cặn kẽ ý tưởng của mình cho Hoắc Tiên Nhi nghe.

Mặc dù những ý tưởng của Lâm Bất Phàm, phần lớn đều tạm thời chưa thể thực hiện.

Nhưng trong đó có việc mượn Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán để bắt đầu bồi dưỡng thế lực thân tín, Hoắc Tiên Nhi lại vô cùng tán thành.

"Ta chuẩn bị lấy Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán làm đột phá khẩu, trước tiên đạt được hợp tác với gia chủ…" "Phu quân thấy thế nào…" Vừa nói, ánh mắt Hoắc Tiên Nhi lập tức nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Lâm Bất Phàm trầm mặc suy nghĩ một lát, rồi mỉm cười nói: "Chỉ một Hoắc gia thôi thì quá nhỏ mọn…" "Cứ trực tiếp gửi cho mỗi vị đương gia của Cửu Môn một phần Tị Độc Đan, một phần Chỉ Huyết Tán làm quà ra mắt…" "Chỉ cần họ thử qua, tin rằng các vị đương gia đều là người thông minh, tự nhiên sẽ hiểu được giá trị của hai thứ này…" Nghe xong lời Lâm Bất Phàm, trong mắt Hoắc Tiên Nhi cũng không khỏi lóe lên một tia sáng.

Nàng cũng không nói nhiều, khẽ gật đầu: "Vậy cứ làm theo ý phu quân." Sau khi có quyết định, theo lệnh của Hoắc Tiên Nhi, không bao lâu sau, các vị đương gia của Cửu Môn đều nhận được một phần Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán do Hoắc Tiên Nhi gửi tặng.

Đồng thời, còn có một bản chứng minh về hiệu quả cụ thể của Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán.

“Hít…” Nhìn Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán trong tay, các vị đương gia của các gia tộc lớn trong Cửu Môn, trong khoảnh khắc đó, ai nấy đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Họ đều hiểu rất rõ, nếu Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán thật sự có hiệu quả như trên giấy chứng minh, điều đó có ý nghĩa gì đối với họ!

Bất kể là Tị Độc Đan hay Chỉ Huyết Tán, chỉ cần có hai thứ này trong tay, sau này xuống mộ làm việc, tổn thất ít nhất có thể giảm đi một nửa.

Hoàn hồn lại, các vị đương gia lập tức hỏi: “Thứ này là do ai gửi đến…” Tất cả các vị đương gia đều nhận được cùng một câu trả lời: “Người của tam phòng Hoắc gia…” Không thể nào!

Trong khoảnh khắc đó, các vị đương gia của Cửu Môn đều nảy ra ý nghĩ này.

Ngay cả đương gia của Hoắc gia, phản ứng đầu tiên cũng là không thể nào!

Tình hình của Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô với tư cách là đương gia, tự nhiên là người rõ ràng nhất.

Tình hình của tam phòng Hoắc gia, với tư cách là đương gia của Hoắc gia, bà ta thậm chí còn rõ hơn cả Hoắc Tiên Nhi.

Đừng nói là nhánh tam phòng của Hoắc Tiên Nhi, cả Hoắc gia cũng không thể nào lấy ra Tị Độc Đan loại bí dược này.

“Lẽ nào là tên ở rể mặt trắng đó…” Sau khi nghi ngờ, trong đầu các vị đương gia Cửu Môn, không kìm được mà hiện lên hình ảnh của Lâm Bất Phàm.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, họ lại vứt bỏ ý nghĩ này.

Mặc dù không chuyên môn điều tra về Lâm Bất Phàm, nhưng việc

Hoắc Tiên Nhi, gia chủ tam phòng Hoắc gia, lại chọn gả cho một người bình thường không thể bình thường hơn, tin tức về Lâm Bất Phàm sớm đã lan truyền khắp Cửu Môn.

Dù không cố ý điều tra, các vị đương gia Cửu Môn đều đã nghe qua về tình hình của Lâm Bất Phàm.

Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, những loại bí dược quý giá đến cực điểm này, tuyệt đối không thể xuất phát từ Lâm Bất Phàm!

Nhưng điều họ không thể ngờ tới là, càng không muốn tin, sự thật lại càng vượt ngoài dự liệu của họ.

Lâm Bất Phàm trước đây quả thực là một người bình thường.

Nhưng vào khoảnh khắc thành hôn với Hoắc Tiên Nhi, cùng với sự thức tỉnh của hệ thống, Lâm Bất Phàm từ một kẻ vô danh tiểu tốt, trực tiếp thuế biến thành một sự tồn tại không thể xem thường.

Mặc dù nhất thời, các vị đương gia của Cửu Môn không hiểu Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán rốt cuộc xuất phát từ tay ai.

Nhưng chỉ sau một lát, những người này đều đưa ra cùng một quyết định.

Đó là lần lượt hạ lệnh, cho người chuẩn bị lễ vật, đích thân đến bái phỏng Hoắc Tiên Nhi!

Có thể nắm giữ một phương thế lực trong Cửu Môn, ngồi lên vị trí đương gia, không ai là nhân vật đơn giản.

Họ đều hiểu rất rõ, Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán quan trọng đến mức nào đối với họ.

Các thế lực Cửu Môn xuống mộ, không sợ không thu hoạch được bao nhiêu, mà sợ tổn thất nhân thủ!

Mỗi một người có thể xuống mộ đều là những người được các

gia tộc trong Cửu Môn dốc lòng bồi dưỡng, tốn vô số thời gian, công sức.

Có Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán trong tay, ít nhất có thể giảm đi gấp đôi tổn thất.

Chỉ cần giá cả của hai thứ này hợp lý, tự nhiên không nên bỏ lỡ!

Đặc biệt là vị Phật Gia đứng đầu Cửu Môn.

Nhìn thấy hiệu quả của Chỉ Huyết Tán, điều đầu tiên ông nghĩ đến là quân đội dưới quyền mình.

Sự tồn tại của Chỉ Huyết Tán, trong quân đội quả thực là thuốc cứu mạng!

Trong lúc các vị đương gia của Cửu Môn lần lượt mang theo lễ vật, chuẩn bị đích thân đến bái phỏng, thì bóng dáng của Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi lại rời khỏi gia tộc!

Nhưng lúc hai người rời đi, Lâm Bất Phàm như đã có chuẩn bị từ trước, dặn dò quản gia trong phủ một câu: "Nếu có người đến bái phỏng, cứ chiêu đãi cho tốt, ta đi rồi sẽ về…" "..." Nghe Lâm Bất Phàm dặn dò, quản gia trong phủ không hỏi nhiều, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Lúc này, thái độ của mọi người trong nhánh tam phòng Hoắc gia đối với Lâm Bất Phàm đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Trong mắt người ngoài, Lâm Bất Phàm có lẽ là một tên mặt trắng.

Nhưng qua một thời gian tìm hiểu, quan sát, mọi người trong phủ đều biết, vị cô gia này tuyệt không đơn giản!

"Tiên Nhi, chúng ta đi thôi…" "Chúng ta thành hôn lâu như vậy, vi phu chưa từng đi dạo Thường Sa Thành một cách đàng hoàng." "Nhân cơ hội này, chúng ta hãy đi dạo một vòng, tiện thể đến xem đường

khẩu duy nhất còn lại dưới trướng của Tiên Nhi." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi tiến lên khoác tay hắn.

Sau đó, hai người dưới ánh mắt của mọi người, vừa nói vừa cười rời khỏi phủ đệ.

Nhìn dáng vẻ ngọt ngào của hai người, trên mặt vị quản gia cũng không khỏi nở một nụ cười.

Chương 12

"Có cô gia chăm sóc tiểu thư, lão nô sau này cũng có thể nhắm mắt rồi…" Sau khi lẩm bẩm vài câu, khi bóng dáng của hai người Lâm Bất Phàm rời đi, vị quản gia mới thu hồi ánh mắt.

"Hôm nay ta mới phát hiện, Thường Sa Thành lại náo nhiệt như vậy…" Nhìn dòng người qua lại xung quanh, đường phố nhộn nhịp, Lâm Bất Phàm không khỏi cảm thán.

Trọng sinh đến thế giới này, Lâm Bất Phàm ngày nào cũng sống trong lo sợ.

Căn bản không có thời gian như hôm nay, đi dạo một cách đàng hoàng, ngắm nhìn Thường Sa Thành.

Mãi đến khi thành hôn với Hoắc Tiên Nhi, thức tỉnh hệ thống, nhận được phần thưởng như huyết mạch Chân Long, Lâm Bất Phàm mới có một chút sức mạnh tự vệ trong thế giới này!

Lần đầu tiên cảm nhận được, ngọn núi lớn đè trên người đã biến mất, thật nhẹ nhõm khi ngắm nhìn phong cảnh xung quanh.

Nghe Lâm Bất Phàm cảm khái, Hoắc Tiên Nhi cũng như cảm nhận được.

Nàng nói: "Phu quân nếu thích, sau này Tiên Nhi sẽ thường xuyên đi dạo cùng phu quân…" "Được…" Lâm Bất Phàm cười gật đầu.

Trong lúc bất tri bất giác, gần nửa canh giờ đã trôi qua.

"Hôm nay dạo đến đây thôi, sau này còn nhiều thời gian…" "Đi, chúng ta đến đường khẩu xem tình hình." Chỉ thấy Lâm Bất Phàm đột nhiên dừng bước, gọi Hoắc Tiên Nhi một tiếng, hai người thẳng tiến đến đường khẩu duy nhất dưới tên mình.

Chỉ vài phút sau, dưới sự dẫn dắt của Hoắc Tiên Nhi, hai người đến một con phố phồn hoa.

Nhìn sang, chỉ thấy con phố này người qua lại tấp nập, thân phận của mỗi người đều không đơn giản.

Có người của các thế lực Cửu Môn, cũng có thương nhân đến giao dịch, rõ ràng náo nhiệt hơn những nơi khác.

Nhưng nếu chú ý kỹ sẽ phát hiện, nơi này tuy náo nhiệt, nhưng người qua lại đều rất yên tĩnh, không ai tùy ý giao lưu trên phố.

Không chỉ vậy, ở đầu và cuối phố, đều có người của Cửu Môn chuyên môn canh gác.

Nơi này chính là nơi Cửu Môn dùng để tiêu thụ đồ trộm được.

Cũng là nơi duy nhất, được đặt công khai, vô cùng chính quy.

Các thế lực Cửu Môn ở đây đều có đường khẩu của riêng mình.

Về phần những nơi khác, hoặc là do các gia tộc tự kinh doanh, hoặc là địa bàn do các gia tộc kiểm soát.

Những giao dịch ở các đường khẩu đó, gần như đều có cửa ngõ riêng, không phải người quen, ngay cả cửa cũng không vào được!

Người ngoài cũng căn bản không thể chen chân vào!

Chỉ có con phố trước mắt này là do Cửu Môn cùng nhau kinh doanh.

Đường khẩu duy nhất còn lại của nhánh tam phòng Hoắc Tiên Nhi, tự nhiên cũng ở đây.

"Hoắc gia chủ…" "Hoắc gia chủ hôm nay có rảnh đích thân đến đây sao…" "Vị này chẳng lẽ là cô gia ở rể của nhánh tam phòng…" Thấy bóng dáng của Hoắc Tiên Nhi và Lâm Bất Phàm, những người của các thế lực Cửu Môn lần lượt lên tiếng chào hỏi.

Nhưng nếu chú ý kỹ sẽ phát hiện, ánh mắt của những người này nhìn về phía Lâm Bất Phàm đều mang theo một vẻ khác thường.

"Hừ…" Cảm nhận được ánh mắt khác thường của những người này, Lâm Bất Phàm chưa nói gì, Hoắc Tiên Nhi đã bất mãn hừ lạnh một tiếng.

Nhưng không đợi nàng lên tiếng, Lâm Bất Phàm đã khẽ lắc đầu với nàng.

Đối với thái độ của những người thuộc các thế lực Cửu Môn này, Lâm Bất Phàm không quá để ý.

Bọn họ chỉ là một đám lâu la, đối với thái độ của họ, Lâm Bất Phàm thậm chí không có chút gợn sóng nào.

"Không cần để ý, chúng ta vào đường khẩu xem trước." Nghe Lâm Bất Phàm gọi, Hoắc Tiên Nhi vốn có chút bất mãn, cũng dần bình tĩnh lại.

"Phu quân theo ta…" Sau đó, nàng cũng không nói nhiều, gật đầu dẫn Lâm Bất Phàm đi đến vị trí đường khẩu của mình.

So với các đường khẩu khác của Cửu Môn, người qua lại tấp nập, không ngừng có các loại hàng hóa được vận chuyển đi.

Đường khẩu duy nhất còn lại dưới tên Hoắc Tiên Nhi, trông có vẻ vắng vẻ hơn nhiều.

Mấy ngày trời chưa chắc đã có được một đơn hàng!

Dù có khách hàng đến, cũng không có thứ gì ra hồn để bán.

Có thể duy trì đến bây giờ, không đến mức phải đóng cửa, ngoài việc không muốn mất đi cái đường khẩu duy nhất còn lại này, có thể nói là hoàn toàn dựa vào gia sản để lại chống đỡ!

Nhìn những đường khẩu xung quanh náo nhiệt phi thường, người

qua lại tấp nập, rồi lại nhìn đường khẩu vắng vẻ trước mắt, ánh mắt Lâm Bất Phàm lập tức rơi trên người Hoắc Tiên Nhi bên cạnh.

Cảm nhận được ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi không khỏi lộ vẻ ngại ngùng: "Đường khẩu biến thành bộ dạng này, cũng không thể hoàn toàn trách ta…" Không đợi Hoắc Tiên Nhi nói hết, Lâm Bất Phàm đã lên tiếng: "Tiên Nhi không cần giải thích…" "Đi, chúng ta vào xem tình hình trước." Nói xong, Lâm Bất Phàm gọi một tiếng, trực tiếp bước qua cửa lớn.

"Gia chủ…" "Gia chủ…" Thấy Hoắc Tiên Nhi, những người trong đường khẩu vốn đang không có việc gì làm, trong khoảnh khắc đó, lập tức đứng dậy, vô cùng cung kính chào hỏi.

Hoắc Tiên Nhi đưa tay ra hiệu, sau đó mới nói: "Ta giới thiệu với mọi người, vị này là phu quân của bản gia chủ: Lâm Bất Phàm…" "Chào cô gia…" Mặc dù trong thời gian qua, mọi người đã nghe không ít tin tức về Lâm Bất Phàm, nghe nhiều nhất là tên mặt trắng, ăn bám!

Nhưng dù vậy, ánh mắt hướng về phía Lâm Bất Phàm, ngoài một chút tò mò, những người này cũng không dám có chút nào lơ là.

Lâm Bất Phàm không lên tiếng, chỉ gật đầu đáp lại mọi người.

Lúc này, thấy phản ứng của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi bên cạnh ra hiệu cho mọi người lui xuống trước.

Đợi mọi người xoay người lui xuống, Hoắc Tiên Nhi mới nói với Lâm Bất Phàm: "Hay là ta dẫn phu quân xem tình hình ở đây trước…" Nghe lời Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm tự nhiên không có ý kiến!

Chương 13

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Hoắc Tiên Nhi, hắn đã tìm hiểu cặn kẽ tình hình của toàn bộ đường khẩu, từ trước ra sau.

Mặc dù trong lòng Lâm Bất Phàm đã có chuẩn bị, nhưng khi xem xong tình hình ở đây, hắn không khỏi thở dài một hơi.

Sau đó, ánh mắt hắn hướng về phía Hoắc Tiên Nhi, trực tiếp nói: "Những việc làm ăn này, ta thấy không cần thiết phải tiếp tục nữa…" "Ý của phu quân là…" "Thay vì lãng phí tài nguyên, không bằng vứt bỏ hết những việc làm ăn trước đây, chuyên kinh doanh hai loại bí dược là Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán." Nghe vậy, Hoắc Tiên Nhi trầm mặc suy nghĩ một lát, rồi không chút do dự gật đầu: "Vậy nghe theo sự sắp xếp của phu quân, sau này đường khẩu này tạm thời kinh doanh hai loại bí dược." Sau khi có quyết định, Hoắc Tiên Nhi trực tiếp bắt đầu phân phó.

Không lâu sau, mọi việc ở đường khẩu đã được Hoắc Tiên Nhi sắp xếp ổn thỏa.

Đúng lúc này, bóng dáng của quản gia trong phủ cũng vội vã chạy đến đường khẩu.

Trong đường khẩu, nhìn thấy bóng dáng của hai người Lâm Bất Phàm, quản gia lập tức không thể chờ đợi mà gọi: "Gia chủ, cô gia…" Bỗng, nhìn thấy dáng vẻ vội vàng của quản gia, ánh mắt của Hoắc Tiên Nhi và Lâm Bất Phàm đều không khỏi rơi trên người ông.

Hoắc Tiên Nhi đưa tay ra hiệu: "Trong phủ có chuyện gì sao…" "Bẩm gia chủ, các vị gia chủ lớn đến bái phỏng…" Hoắc Tiên Nhi nghe vậy, trực tiếp hướng ánh mắt về phía Lâm Bất Phàm: "Phu quân thấy sao…" Lâm Bất Phàm tự nhiên hiểu rất rõ, những vị gia chủ lớn

này đến đây vì chuyện gì.

Người hắn chờ chính là họ!

Vì vậy, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, đón lấy ánh mắt của Hoắc Tiên Nhi, gật đầu: "Nếu các vị gia chủ đã đến, vậy chúng ta quay về gặp một lần." Sau đó, một nhóm người không trì hoãn, lập tức quay về phủ đệ.

Khi hai người quay về phủ đệ, các vị gia chủ lớn của Cửu Môn lúc này đã chờ đợi từ lâu.

Nếu không phải Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán đối với họ vô cùng quan trọng, e rằng ai nấy đều đã rời đi từ sớm.

"Để các vị đợi lâu rồi…" Trong phòng khách, nhìn thấy các vị gia chủ lớn tề tựu tại đây, Hoắc Tiên Nhi lập tức lên tiếng chào hỏi.

Vút, vút, vút… Trong chốc lát, ánh mắt của mọi người trong phòng khách đều không khỏi rơi trên người Hoắc Tiên Nhi và Lâm Bất Phàm.

Đặc biệt là khi nhìn Lâm Bất Phàm, trong đó có vài vị đương gia không khỏi hơi sững sờ.

Vốn tưởng rằng Lâm Bất Phàm chỉ là một người bình thường.

Nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến, Lâm Bất Phàm không hề đơn giản như họ tưởng.

Chỉ riêng dáng vẻ điềm nhiên đó đã khiến người ta cảm thấy Lâm Bất Phàm không đơn giản!

Đặc biệt là Trương Đại Phật Gia và Trương Phó Quan bên cạnh, đều là những người mang huyết mạch đặc thù.

Ngay khoảnh khắc Lâm Bất Phàm xuất hiện, họ đã cảm nhận được trên người Lâm Bất Phàm toát ra một luồng khí tức đặc biệt.

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy Trương Đại Phật Gia và Phó Quan thầm liếc nhìn nhau.

Nhưng chỉ trong chốc lát, họ đã thu hồi ánh mắt.

Muốn tìm hiểu về Lâm Bất Phàm, sau này còn nhiều thời gian.

Họ không quên, hôm nay đến tam phòng Hoắc gia là vì chuyện gì.

"Vị này là cô gia của tam phòng Hoắc gia…" "Trăm nghe không bằng một thấy, lời đồn bên ngoài quả nhiên không đáng tin." Chỉ thấy ánh mắt của một người trong số họ rơi trên người Lâm Bất Phàm, không khỏi lên tiếng thăm dò.

Người này không ai khác, chính là đương gia của Giải gia, một trong Cửu Môn!

"Vị này là đương gia của Giải gia: Giải Cửu Gia…" "Thưa các vị đương gia, vị này là phu quân của tôi: Lâm Bất Phàm…" Theo tiếng cảm thán của Giải Cửu Gia, Hoắc Tiên Nhi hoàn hồn, lập tức giới thiệu với mọi người.

Lời Hoắc Tiên Nhi vừa dứt, Lâm Bất Phàm lúc này cũng lập tức ôm quyền với mọi người: "Chào các vị đương gia…" Thấy Lâm Bất Phàm chào hỏi, mọi người hoàn hồn, cũng lần lượt đáp lễ.

Mặc dù khí chất trên người Lâm Bất Phàm không giống người bình thường, nhưng những người trước mắt cũng không quên, hôm nay đến đây là vì chuyện gì.

Ngay lập tức, ánh mắt của từng người lần lượt rơi trên người Hoắc Tiên Nhi.

"Hoắc gia muội tử, ta cũng không nói nhiều lời…" "Hôm nay ta đến đây vì chuyện gì, chắc trong lòng muội cũng đã có chuẩn bị." "Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, hai thứ này đối với Cửu Môn chúng ta, quả thực là thứ tốt hiếm có…" "Nói giá đi, nếu giá cả hợp lý, ta tuyệt

không hai lời…” Những người này cũng không vòng vo tam quốc, trực tiếp bắt đầu hỏi về chuyện của Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán.

Điều khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên là, Hoắc Tiên Nhi lại không trả lời ngay lập tức, mà trực tiếp hướng ánh mắt về phía Lâm Bất Phàm bên cạnh.

“Nếu các vị đương gia đã đích thân đến đây, vậy ta và Tiên Nhi cũng không nói nhiều…” “Luyện chế Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán khá là không dễ dàng, dược liệu tiêu hao cũng giá trị không nhỏ…” “Một viên Tị Độc Đan mười đại dương, một lạng Chỉ Huyết Tán cũng có giá mười đại dương…” Lâm Bất Phàm nói đến đây, không đợi mọi người tại hiện trường lên tiếng, chỉ thấy Lâm Bất Phàm chuyển chủ đề, sau đó lại tiếp tục nói: “Nể tình cùng là người Cửu Môn, ta có thể đưa ra mức giá ưu đãi nhất…” “Nếu là người ngoài, giá này ít nhất phải tăng gấp đôi.” Nghe lời Lâm Bất Phàm, các vị đương gia tại hiện trường nhất thời đều trầm mặc.

Mười đại dương một viên Tị Độc Đan, một lạng Chỉ Huyết Tán có đắt không?

Đắt!

Mặc dù các vị gia chủ Cửu Môn gia sản không nhỏ, làm ăn lại là buôn bán không vốn.

Chỉ cần xuống một ngôi mộ lớn, thu hoạch được những thứ có giá trị không thể đong đếm!

Nhưng giá mà Lâm Bất Phàm đưa ra, đặt trong thời đại này, quả thực có chút cao đến vô lý.

Đặc biệt đối với người bình thường, giá mà Lâm Bất Phàm đưa ra đủ để khiến người ta chùn bước.

Nhưng đối với Cửu Môn, giá mà Lâm Bất Phàm đưa ra tuy đắt,

nhưng cũng nằm trong phạm vi có thể chấp nhận.

Lúc này, chỉ thấy Lâm Bất Phàm lại mỉm cười nói: "Nếu các vị cảm thấy giá hơi đắt, cũng không phải là không có chỗ thương lượng…" Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, những người khác chưa lên tiếng, Trương Đại Phật Gia đã ra hiệu nói: "Lâm tiên sinh có ý kiến gì, cứ nói thẳng." Thấy Trương Đại Phật Gia lên tiếng, Lâm Bất Phàm gật đầu: "Chế tạo Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, không chỉ cần cung cấp các loại dược liệu, mà còn cần quy trình vô cùng phức tạp…" "Trong thời gian ngắn, khi chưa giải quyết được vấn đề quy trình và có đủ nguồn cung dược liệu, giá cả chắc chắn không thể giảm xuống." "Nhưng nếu các vị đương gia sẵn lòng giúp đỡ, chỉ cần chi phí giảm xuống, giá cả tự nhiên cũng có thể giảm theo…" Dược liệu cần cho Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, phần lớn chỉ là những loại dược liệu thông thường.

Chỉ có dược dẫn trong đó là hơi quý một chút.

Dược liệu thực sự khiến Lâm Bất Phàm đau đầu là dược liệu chế tạo Khí Huyết Đan.

Nhưng trong những ngôi mộ lớn đó, các loại dược liệu quý hiếm cũng không thiếu.

Chỉ cần dựa vào các kênh mà Cửu Môn nắm giữ, đã vượt xa việc tam phòng Hoắc gia ra mặt.

Chương 14

Mục đích của Lâm Bất Phàm là mượn tay Cửu Môn để thu thập các loại dược liệu quý hiếm!

Sau khi nói xong, hắn cũng không nói thêm gì.

Lúc này, chỉ thấy Trương Đại Phật Gia liếc nhìn mọi người một cái rồi nói: "Các vị…" "Ta thì không có vấn đề gì…" "Tiên Nhi muội tử cần dược liệu gì, lát nữa cứ liệt kê một danh sách." "Những thứ khác không dám đảm bảo, chỉ cần là dược liệu cần thiết, ta sẽ thu mua với giá thị trường, rồi gửi đến tận tay." Nghe mọi người lần lượt bày tỏ thái độ, Hoắc Tiên Nhi cũng vội vàng lên tiếng: "Đa tạ các vị đương gia ra tay tương trợ…" "Ở đây tôi xin đảm bảo với các vị, chỉ cần chi phí giảm xuống, bất kể là Tị Độc Đan hay Chỉ Huyết Tán, tôi đều sẽ cố gắng hạ giá." Đợi mọi người thương lượng xong chuyện dược liệu, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều.

Trực tiếp nhân cơ hội này, liệt kê tất cả các loại dược liệu cần thiết trên ba dược phương thành một danh sách.

Dù không có chút nào che giấu, Lâm Bất Phàm cũng không sợ ba dược phương bị tiết lộ.

Bởi vì mỗi một dược phương đều cần đến hàng chục loại dược liệu.

Chỉ riêng các quy trình phức tạp, e rằng đủ để khiến người ta nản lòng!

Sau khi chuyện dược liệu được giải quyết, các vị đương gia tề tựu tại đây cũng lần lượt hướng ánh mắt về phía hai người Lâm Bất Phàm rồi nói: "Không biết vợ chồng Tiên Nhi muội tử trong tay hiện có bao nhiêu Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán…" Không đợi Hoắc Tiên

Nhi lên tiếng, Lâm Bất Phàm lập tức nói: "Các vị đương gia cứ yên tâm, nếu đã đích thân đến, tự nhiên sẽ không để các vị tay không trở về…" "Mặc dù hai loại bí dược này, trong tay ta cũng không nhiều…" "Nhưng bằng vào thành ý các vị đương gia đích thân đến, ta bằng lòng lấy ra toàn bộ Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán trong tay." "Hơn nghìn viên Tị Độc Đan, mấy chục cân Chỉ Huyết Tán, đủ để cả Cửu Môn sử dụng trong một thời gian." "Chỉ cần dược liệu của các vị đến nơi, ta sẽ lập tức sắp xếp người ngày đêm sản xuất hai loại bí dược này." Lâm Bất Phàm nói xong, không đợi mọi người tại hiện trường lên tiếng, quay đầu ra hiệu cho Hoắc Tiên Nhi.

"Các vị đợi một lát…" Chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi chào hỏi một tiếng, sau đó xoay người dẫn người rời khỏi phòng khách.

Không bao lâu sau, Hoắc Tiên Nhi mang theo những Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán đã chế tạo xong, quay trở lại phòng khách.

"Thưa các vị, đây là Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán mà vợ chồng tôi đã chế tạo xong." "Số đồ này nên phân phối như thế nào, các vị đương gia tự thương lượng quyết định." Nhìn những thứ Hoắc Tiên Nhi mang về, Lâm Bất Phàm liếc nhìn Trương Đại Phật Gia và những người khác rồi nói.

Mọi người nghe vậy, trước tiên nhìn nhau một cái.

Sau đó, thấy Trương Đại Phật Gia lên tiếng trước: "Tị Độc Đan ta chỉ cần một trăm viên, Chỉ Huyết Tán ta muốn một nửa." Tị Độc Đan đối với những người khác trong Cửu Môn có lẽ vô cùng quan trọng.

Nhưng đối với Trương gia sở hữu huyết mạch đặc thù, dù chỉ là nhánh phụ của Trương gia, không có huyết mạch Kỳ Lân thuần chính, độc tố thông thường đối với họ cũng không có quá nhiều uy hiếp!

Đối với Trương Đại Phật Gia, ngược lại Chỉ Huyết Tán có giá trị cao hơn.

Các vị đương gia còn lại nhìn nhau, cũng lần lượt lên tiếng phân chia.

Không bao lâu sau, hơn nghìn viên giải độc đan, mấy chục cân Chỉ Huyết Tán đã bị mọi người phân chia hết.

"Hôm nay đã làm phiền rồi…" "Lát nữa ta sẽ cho người mang đại dương đến." "Về phần dược liệu, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó." Khi những Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán được phân chia xong, mọi người nhìn nhau, cũng lần lượt đứng dậy cáo từ.

Mặc dù Trương Đại Phật Gia và Giải Cửu Gia đều có chút hứng thú với Lâm Bất Phàm, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ chào hỏi nhau một tiếng, sau đó dẫn người xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng những người này rời đi, tiễn họ ra tận cửa lớn, Lâm Bất Phàm mới cùng Hoắc Tiên Nhi nhìn nhau, xoay người quay về sân.

Bán đi hơn nghìn viên Tị Độc Đan, mấy chục cân Chỉ Huyết Tán, đối với người bình thường là một khoản thu nhập không nhỏ.

Dù sao một giao dịch đã lên đến mấy vạn đại dương.

Nhưng đặt trong các thế lực Cửu Môn, mấy vạn đại dương trông có vẻ không ít, nhưng cũng chỉ bằng giá của một món đồ cổ tinh xảo.

Nhưng đối với Hoắc Tiên Nhi và Lâm Bất Phàm, thậm chí cả nhánh tam phòng Hoắc gia, một lần giao dịch chỉ mấy vạn đại dương này, đã là bước đi đầu tiên!

Hai người trở về phòng khách, Lâm Bất Phàm trầm mặc một lát, mới hướng ánh mắt về phía Hoắc Tiên Nhi: "Tiên Nhi, nàng thấy Tường thúc thế nào…" Tường thúc trong miệng Lâm Bất Phàm không ai khác, chính là quản gia trong phủ!

Mặc dù không biết Lâm Bất Phàm đột nhiên hỏi Tường thúc có ý

gì, nhưng sau khi hơi sững sờ, nàng lập tức trả lời: "Tường thúc là người cũ của nhánh chúng ta, từ nhỏ đã cùng cha ta lớn lên…" "Mấy năm nay cũng may có Tường thúc chăm sóc, ta mới có thể chống đỡ đến bây giờ." Nghe đến đây, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm nữa, chuyển chủ đề, trực tiếp nói: "Nếu đã như vậy, giao chuyện chế tạo Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán cho Tường thúc xử lý thì thế nào…" Sự hợp tác giữa các thế lực Cửu Môn đã đạt được.

Tiếp theo chỉ cần phát triển ổn định, không đến một năm, tình hình của nhánh Hoắc Tiên Nhi có thể xoay chuyển.

Vốn dĩ đối với việc chế tạo Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, Lâm Bất Phàm không có ý định nắm giữ trong tay.

Hai dược phương này đối với Lâm Bất Phàm, chỉ là thứ để đổi lấy lợi ích tiền tài.

Dược phương thực sự khiến hắn coi trọng, chính là Khí Huyết Đan!

Khí Huyết Đan không chỉ có thể giúp thực lực tăng lên nhanh chóng, thậm chí còn có thể trở thành nền tảng của gia tộc!

Chỉ cần nắm giữ Khí Huyết Đan trong tay là đủ.

Nghe đề nghị của Lâm Bất Phàm, trong mắt Hoắc Tiên Nhi cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc: "Nhanh vậy sao…" Mặc dù sớm biết, Lâm Bất Phàm không thể nào nắm chặt hai dược phương Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán trong tay.

Nhưng dù trong lòng đã có chuẩn bị, thấy Lâm Bất Phàm quyết định buông tay nhanh như vậy, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Hoắc Tiên Nhi gật đầu, tán thành nói: "Nếu trong lòng phu quân đã có quyết định, ta tự nhiên không có ý kiến gì." "Chuyện này giao cho Tường thúc làm, ta cũng yên tâm." Sau

khi hai người thương lượng xong, Hoắc Tiên Nhi cũng không trì hoãn, trực tiếp gọi Tường thúc đến phòng khách, trịnh trọng giao chuyện liên quan đến Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán vào tay vị quản gia này.

"Chuyện của Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, sau này phiền Tường thúc hao tâm rồi…" Nhìn dáng vẻ trịnh trọng của Hoắc Tiên Nhi, trên mặt vị quản gia Tường thúc cũng không khỏi lóe lên một tia sắc bén.

"Gia chủ, cô gia yên tâm, lão nô nhất định sẽ dốc hết toàn lực." "Kẻ nào dám nhúng tay, lão nô sẽ chặt tay kẻ đó…" Trịnh trọng nhận lấy hai dược phương từ tay Hoắc Tiên Nhi, trên người Tường thúc bộc phát ra một luồng sát ý lạnh lẽo, sát khí lan tỏa.

Đừng nhìn vị Tường thúc này lúc này đã ngoài năm mươi tuổi, nhưng nhìn khắp các thế lực Cửu Môn, có thể ngồi lên vị trí quản gia của một nhánh, tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

Bình thường, vị Tường thúc này trông có vẻ hiền hòa.

Nhưng nếu một khi ra tay tàn nhẫn, thủ đoạn sắc bén, Hoắc Tiên Nhi với tư cách là gia chủ, e rằng cũng phải kém một bậc!

Thấy phản ứng của Tường thúc, dáng vẻ sát phạt quả quyết đó, trong mắt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Hắn cũng không thể ngờ, vị quản gia bình thường trông hiền lành hòa nhã lại có một mặt sắc bén như vậy!

Nhìn thấy sự sát phạt quả quyết toát ra từ trên người Tường thúc, Lâm Bất Phàm cũng hài lòng gật đầu.

Cùng lúc đó, Trương Đại Phật Gia và những người khác rời khỏi nhánh tam phòng, lúc này cũng không khỏi bắt đầu bàn luận.

Chương 15

Mục tiêu bàn luận không ai khác, chính là vị cô gia ở rể Lâm Bất Phàm.

"Phó quan, cậu thấy vị phu quân của Tiên Nhi muội tử thế nào…" Nghe vậy, vị Phó quan bên cạnh Trương Đại Phật Gia không khỏi trầm mặc một lát, trong đầu như đang hồi tưởng lại.

Vài giây sau, Trương Phó Quan mới nói: "Không biết…" "Nhưng từ tình hình trước đó mà xem, vị cô gia của tam phòng Hoắc gia này, e rằng cũng ẩn giấu bí mật…" "Người này, tuyệt không phải là tên mặt trắng như lời đồn bên ngoài." Nghe lời Trương Phó Quan, Trương Đại Phật Gia cũng không khỏi gật đầu: "À… trên người vị phu quân của Tiên Nhi muội tử, e rằng ẩn giấu bí mật không ai biết…" "Ta thậm chí còn cảm nhận được trên người hắn có một luồng huyết mạch không hề thua kém ta tồn tại." Khi nghe Trương Đại Phật Gia nói trên người Lâm Bất Phàm có một luồng huyết mạch không thua kém mình tồn tại, chỉ thấy Trương Phó Quan lúc này cũng không khỏi lên tiếng: "Phật gia cũng có cảm giác đó sao…" Không chỉ Trương Đại Phật Gia, Trương Phó Quan cũng cảm nhận được trên người Lâm Bất Phàm có một luồng khí tức khác thường.

Vốn tưởng rằng đó là ảo giác của mình, nhưng khi nghe đến huyết mạch đặc thù của Trương Đại Phật Gia, Trương Phó Quan cũng không khỏi cảm thấy, e rằng Lâm Bất Phàm cũng giống như họ, trên người sở hữu huyết mạch đặc thù!

Chỉ thấy hai người nhìn nhau, sau đó Trương Đại Phật Gia nói: "Thế này đi, sắp xếp một đội huynh đệ, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của người này…" Nếu Lâm Bất Phàm không có âm mưu gì

với Cửu Môn thì thôi, nếu có âm mưu quỷ kế, cũng có thể sớm chuẩn bị!

Ngoài Trương Đại Phật Gia, các vị đương gia khác rời khỏi tam phòng Hoắc gia, lúc này cũng không khỏi bàn luận về Lâm Bất Phàm.

Ví dụ như vị Tề Bát Gia có biệt danh là "Thiết Bản Thần Toán", trên đường trở về, thậm chí không nhịn được mà thầm bói một quẻ.

Nhưng điều khiến ông ta vô cùng ngạc nhiên là, không ra được bất cứ thứ gì hữu dụng.

Không chỉ vậy, thậm chí khi mới thôi diễn được một nửa, vị Tề Bát Gia này cảm thấy khí huyết trong cơ thể cuộn trào, mơ hồ có dấu hiệu bị phản phệ.

Trong tình huống này, nào dám tiếp tục thôi diễn, vội vàng dừng động tác trong tay lại!

"Hít… thật kinh khủng… nếu không phải ta dừng lại đủ nhanh, dưới luồng phản phệ đó, không chết cũng bị trọng thương…" Một lúc lâu sau, trên gương mặt trắng bệch của vị Tề Bát Gia này mới thở ra một ngụm trọc khí, một bộ dáng lòng còn sợ hãi nói.

Ngoài vị Tề Bát Gia này, vị Giải Cửu Gia được mệnh danh là trí mưu vô song, trên đường trở về Giải gia, thỉnh thoảng lại nhíu mày, miệng lẩm bẩm.

Với tài trí của vị Giải Cửu Gia này, mặc dù không cảm nhận được khí tức do huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm tỏa ra, nhưng từ lần tiếp xúc ngắn ngủi trước đó có thể thấy được, vị cô gia của tam phòng Hoắc gia, Lâm Bất Phàm, tuyệt không tầm thường như lời đồn bên ngoài.

Trong lần tiếp xúc ngắn ngủi đó, vị Giải Cửu Gia này có thể thấy được, Hoắc Tiên Nhi, gia chủ của nhánh tam phòng, mơ hồ thậm chí

còn lấy Lâm Bất Phàm làm chủ!

Dù nhánh tam phòng Hoắc gia có suy bại đến đâu, đó cũng là người của Hoắc gia.

Nếu Lâm Bất Phàm thật sự như lời đồn bên ngoài, là một tên mặt trắng ăn bám, Hoắc Tiên Nhi, gia chủ tam phòng, sao có thể mọi việc đều lấy Lâm Bất Phàm làm chủ.

Dù Lâm Bất Phàm không có bản lĩnh gì khác, chỉ việc có thể hàng phục được Hoắc Tiên Nhi, đó cũng là thủ đoạn phi phàm, tuyệt không phải nhân vật đơn giản!

"Thú vị, thực sự thú vị…" "Vị cô gia của tam phòng Hoắc gia này, quả là một người vô cùng thú vị…" Vừa nói, vị Giải Cửu Gia này đối với Lâm Bất Phàm cũng không khỏi có chút hứng thú.

Bỏ qua phản ứng của các vị gia chủ lớn trong Cửu Môn, sau khi Lâm Bất Phàm giao hai dược phương Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán vào tay Tường thúc, chỉ trong ba ngày, vô số dược liệu từ các thế lực Cửu Môn không ngừng được gửi đến Hoắc gia.

Lúc đầu, Lâm Bất Phàm sẽ đích thân ra mặt chỉ điểm, cách phối chế và chế tạo hai loại bí dược này.

Sau vài lần, khi những người do Tường thúc sắp xếp đã có thể chế tạo thành thạo, Lâm Bất Phàm cũng hoàn toàn buông tay không quản nữa.

Nhưng chuyện chế tạo Khí Huyết Đan, Lâm Bất Phàm lại không hề lơ là.

Nhân lúc các vị đương gia lớn trong Cửu Môn gửi đến những dược liệu quý hiếm đó, Lâm Bất Phàm cũng nhân cơ hội luyện chế một lô Khí Huyết Đan.

Cùng với việc giao hoàn toàn chuyện Tị Độc Đan và Chỉ Huyết

Tán vào tay Tường thúc, hai người Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi thư giãn một thời gian.

Thoáng chốc, ba tháng đã trôi qua trong nháy mắt.

Nhờ sự hỗ trợ của Cửu Môn, dược liệu cần cho ba phương thuốc trong tay Lâm Bất Phàm có thể nói là được cung cấp không ngừng nghỉ.

Ngoài Khí Huyết Đan, hai loại bí dược Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, vì không cần lo lắng về việc tiêu hao dược liệu, dưới sự quản lý của quản gia Tường thúc, đã được sản xuất liên tục.

Chỉ trong chưa đầy ba tháng, chi Tam phòng của Hoắc gia không chỉ đưa việc kinh doanh hai loại bí dược đi vào quỹ đạo, mà bản thân gia tộc cũng đã niết bàn trọng sinh từ trong suy bại.

Chỉ riêng số tiền thu được từ hai loại bí dược đã lên đến hơn một triệu đại dương.

Đây mới chỉ là giao dịch trong phạm vi thế lực dưới quyền Cửu Môn.

Nếu như lan rộng ra khỏi Thường Sa Thành, e rằng con số không chỉ dừng lại ở trăm vạn đại dương.

Chi Tam phòng của Hoắc gia cũng nhân cơ hội này, một lần nữa đứng vững gót chân trong Cửu Môn.

Các thế lực khác dưới quyền Cửu Môn và các vị đương gia cũng không dám xem thường chút nào.

Điều khiến người ta bất ngờ nhất, thậm chí là vô cùng kinh ngạc, chính là thế lực của chi Tam phòng Hoắc gia, nhờ vào hai loại bí dược mà phát triển với tốc độ chóng mặt trong thời gian ngắn, dần dần khôi phục lại nguyên khí.

Nhưng Hoắc Tiên Nhi với tư cách là gia chủ Tam phòng, và Lâm Bất Phàm với tư cách là cô gia, lại rất ít khi lộ diện trong khoảng thời gian này.

Trong ba tháng, số lần hai người bước ra khỏi phủ đệ chỉ vỏn vẹn ba lần!

Hầu như mỗi tháng họ mới ra ngoài một lần.

Kín tiếng!

Hoắc Tiên Nhi và Lâm Bất Phàm có thể nói là đã kín tiếng đến mức cực hạn!

Không chỉ số lần rời phủ ít đến đáng thương, mà ngay cả lời mời của các vị đương gia Cửu Môn, hai người cũng đều từ chối hết.

Bất kể phản ứng của các thế lực bên ngoài ra sao, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phủ đệ của chi Tam phòng Hoắc gia.

Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi tuy ít lộ diện trong thời gian này, nhưng trên người hai người lại âm thầm xảy ra những biến hóa long trời lở đất.

Với sự hỗ trợ không ngừng của các loại dược liệu, việc chế tác và tiêu thụ Khí Huyết Đan cũng không còn phải lo lắng.

Chỉ trong chưa đầy ba tháng, dựa vào sự hỗ trợ của Khí Huyết Đan, Lâm Bất Phàm đã thức tỉnh huyết mạch Chân Long của mình đến hai mươi phần trăm.

Chương 16

Ngay cả Hoắc Tiên Nhi, hàng ngày cùng Lâm Bất Phàm tu luyện Ngũ Cầm Hí, trên người cũng đã xảy ra những biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nhờ hiệu quả của Khí Huyết Đan, Hoắc Tiên Nhi đã một bước tu luyện Ngũ Cầm Hí nhập môn.

Thể chất, thân thủ và các phương diện tố chất khác đều tăng cường ít nhất mấy lần!

Với thân thủ hiện tại, cho dù không có huyết mạch đặc thù trong người, nàng cũng đủ sức ngang tài ngang sức với Trương Phó Quan, Nhị Nguyệt Hồng.

Dung mạo vốn đã siêu phàm thoát tục, tuyệt mỹ vô song của nàng, cùng với việc tu luyện Ngũ Cầm Hí nhập môn, dường như lại được hoàn thiện thêm một bước.

Mọi phương diện đều âm thầm biến đổi, dần dần trở nên hoàn mỹ.

Làn da trắng như ngọc, mịn màng căng bóng, ngũ quan hoàn mỹ không tì vết, thân hình lồi lõm quyến rũ.

Vị Hoắc đại đương gia vốn được mệnh danh là Tiên Cô, người trước đây luôn vững vàng trên Hoắc Tiên Nhi một bậc, e rằng lúc này cũng phải kém hơn một chút.

Nhưng điều khiến Lâm Bất Phàm hài lòng nhất không phải là huyết mạch thức tỉnh, cũng không phải là việc Hoắc Tiên Nhi tu luyện Ngũ Cầm Hí nhập môn.

Sau ba tháng nỗ lực, cuối cùng Hoắc Tiên Nhi đã mang thai!

Đúng vậy, Hoắc Tiên Nhi đã mang thai!

Kín tiếng, túc bất xuất hộ.

Tất cả là vì, mỗi ngày ngoài việc tu luyện Ngũ Cầm Hí, chế tác Khí Huyết Đan, thời gian còn lại, Lâm Bất Phàm không lôi kéo Hoắc Tiên Nhi tạo em bé, thì cũng là đang trên đường đi tạo em bé.

Không phải Hoắc Tiên Nhi không muốn ra ngoài, mà mỗi lần bại trận dưới tay Lâm Bất Phàm, nàng căn bản không còn sức lực để ra ngoài.

Trải qua nỗ lực không ngừng của Lâm Bất Phàm, cuối cùng Hoắc Tiên Nhi cũng đã mang thai!

Sáng sớm hôm nay, thấy Hoắc Tiên Nhi khác hẳn mọi ngày, bộ dạng ăn không ngon miệng, liên tục nôn ọe, trong đầu Lâm Bất Phàm bỗng vang lên giọng nói đã lâu không nghe của hệ thống: "Đinh...

Chúc mừng phu nhân của túc chủ: Hoắc Tiên Nhi có thai, nhân khẩu gia tộc sắp tăng thêm một người..." "Thưởng đặc biệt một thẻ Triệu hồi Nhân tài Đặc thù, một thẻ Kỹ năng Đặc thù..." "Nhân tài được triệu hồi sẽ trung thành một trăm phần trăm với túc chủ..." Nghe thấy giọng nói vang lên trong đầu, lại nhìn phản ứng của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm không khỏi sững sờ...

Mấy giây sau mới hoàn hồn lại.

Ngay lập tức, Lâm Bất Phàm phá lên cười ha hả: "Ha ha ha... ta sắp làm cha rồi, ta sắp làm cha rồi..." Nhìn bộ dạng kích động, nói năng lộn xộn của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi vốn đang ăn không ngon, buồn nôn cũng không khỏi ngây người tại chỗ. "Ta, ta, ta chẳng lẽ thật sự có..." Tuy đã được hệ thống xác nhận, Hoắc Tiên Nhi quả thực đã mang thai.

Nhưng sau khi Lâm Bất Phàm bình tĩnh lại, hắn lập tức tiến lên đỡ

lấy Hoắc Tiên Nhi, quay sang nha hoàn đang hầu hạ bên cạnh nói: "Người đâu, mau đi mời đại phu..." Bộ dạng cẩn thận từng li từng tí đó, như thể sợ Hoắc Tiên Nhi chỉ cần cử động nhẹ một chút là sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tuy trong lòng Hoắc Tiên Nhi lúc này ngọt ngào vô cùng, nhưng trên mặt lại trừng mắt nhìn Lâm Bất Phàm một cái không mấy thiện cảm.

Nàng khẽ hừ lạnh một tiếng, đưa tay nhéo Lâm Bất Phàm một cái rồi nói: "Đừng vội mừng quá, vạn nhất ta không thật sự mang thai, ta xem chàng làm sao..." Nói đến đây, trong mắt Hoắc Tiên Nhi không khỏi lóe lên một tia lo lắng.

Đặc biệt là khi thấy bộ dạng vui mừng như vậy của Lâm Bất Phàm.

Hoắc Tiên Nhi sợ rằng mọi chuyện sẽ như nàng nói, không phải mang thai, mà chỉ là cơ thể không khỏe, hoặc là tình huống nào khác! "Ha ha ha...

Tiên Nhi phải tin vào mắt nhìn của vi phu chứ..." Lâm Bất Phàm lập tức lên tiếng an ủi khi thấy bộ dạng muốn nói lại thôi, đầy lo âu của Hoắc Tiên Nhi. "Không cần lo lắng, có vi phu xác định rồi, sẽ không sai đâu..." Không đợi bao lâu, nha hoàn trong phủ đã dẫn một vị đại phu đến trước mặt hai người.

Hoắc gia lớn như vậy, tự nhiên có đội ngũ y tế riêng.

Chi Tam phòng Hoắc gia tuy trước đây sa sút, nhưng cùng với sự phát huy tác dụng của Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, đừng nói Hoắc gia, cả Cửu Môn cũng không dám chậm trễ chút nào. "Cô gia, gia chủ, đại phu đến rồi..." Vị đại phu vội vã chạy đến cùng nha hoàn, lập tức tiến lên hơi cúi người nói: "Bái kiến phu nhân và cô gia..." Lâm Bất Phàm gật đầu ra hiệu: "Bớt lời thừa, mau xem kỹ cho phu nhân nhà

ta..." Vị đại phu nghe vậy cũng không dám chần chừ, lập tức tiến lên bắt đầu cẩn thận chẩn đoán cho Hoắc Tiên Nhi.

Dưới sự chú ý của mọi người, trong ánh mắt đầy lo âu của Hoắc Tiên Nhi, thời gian trôi qua từng giây.

Vị đại phu kia bắt mạch chẩn đoán mấy lần, mất gần ba phút mới có kết quả cuối cùng.

Chỉ thấy trên mặt ông ta lộ ra nụ cười, chắp tay chúc mừng Lâm Bất Phàm: "Chúc mừng cô gia, phu nhân có hỉ rồi..." "Nếu tại hạ không nhìn lầm, phu nhân đã mang thai hơn một tháng..." "Hù..." Nghe đại phu xác nhận, biết mình thật sự mang thai, Hoắc Tiên Nhi trong lòng đầy lo âu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm!

Cuối cùng cũng không làm phu quân thất vọng! "Tốt, tốt, tốt..." Tình hình của Hoắc Tiên Nhi tuy đã được hệ thống xác nhận từ trước, nhưng nghe đại phu chẩn đoán chắc chắn, Lâm Bất Phàm vẫn không khỏi có chút kích động.

Hắn lập tức ra lệnh: "Thưởng một trăm đại dương..." "Chúc mừng cô gia, chúc mừng gia chủ..." Cùng lúc đó, tất cả hạ nhân nha hoàn trong chi Tam phòng đều đồng thanh lên tiếng chúc mừng.

Nghe những lời chúc mừng này, Lâm Bất Phàm tiếp tục nói: "Ha ha ha...

đều có thưởng... hạ nhân nha hoàn trong phủ, tất cả thưởng hai mươi khối đại dương..." Trong phút chốc, cả chi Tam phòng vì chuyện Hoắc Tiên Nhi mang thai mà trở nên vui mừng khôn xiết.

Ánh mắt Lâm Bất Phàm rơi trên người Hoắc Tiên Nhi, trực tiếp nói: "Mấy tháng tới, Tiên Nhi phải cẩn thận một chút..." "Ngoài việc tu luyện hô hấp pháp của Ngũ Cầm Hí, có nửa thời thần đứng tấn ra, bộ pháp của Ngũ Cầm Hí tạm thời đừng luyện nữa..." Nghe bộ dạng

trịnh trọng của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi đảo mắt một cái nói: "Ta mới mang thai một tháng, đâu có yếu ớt như vậy..." Miệng thì nói không quan tâm, nhưng đối với sự dặn dò của Lâm Bất Phàm, nàng cũng không lên tiếng từ chối.

Không những vậy, chỉ cần chú ý kỹ sẽ phát hiện, động tác tiếp theo của Hoắc Tiên Nhi rõ ràng cũng cẩn thận hơn trước nhiều.

Tin tức về việc Hoắc Tiên Nhi mang thai vừa mới được xác nhận, chưa đầy một thời thần sau, không chỉ cả Hoắc gia đều biết tin, mà ngay cả các vị đương gia Cửu Môn cũng lần lượt nhận được tin.

Chương 17

Sau đó, những người này không nói hai lời, lập tức cho người chuẩn bị một phần lễ vật, trực tiếp mang đến tận cửa.

Trong đó, đương gia của Hoắc gia, vị Hoắc đương gia được mệnh danh là Tiên Cô, còn đích thân mang theo lễ vật đến cửa! "Gia chủ, cô gia, Hoắc đương gia đến rồi..." Khi vợ chồng Lâm Bất Phàm đang nghỉ ngơi trong lương đình, hạ nhân trong phủ tiến lại khẽ báo. "Mau mời...

à thôi, ta đích thân đi đón..." Lời vừa dứt, chỉ thấy Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi nhìn nhau một cái, sau đó trực tiếp đứng dậy, đi thẳng về phía cổng chính phủ đệ.

Nhưng hai người vừa mới ra khỏi lương đình, chưa đến cổng chính, bóng dáng của vị Hoắc Tiên Cô đã đi tới.

Lâm Bất Phàm: "Hoắc đương gia đích thân đến cửa, có lỗi vì không ra đón từ xa..." Hoắc Tiên Nhi: "Hôm nay tỷ tỷ có rảnh rỗi ghé qua đây..." Nhìn hai người đi tới, vị Hoắc đương gia liền cười nói: "Đừng chê ta đến không đúng lúc, làm phiền thế giới hai người..." Khi đến trước mặt Hoắc Tiên Nhi, nhìn thấy làn da căng bóng mịn màng, dung mạo hoàn mỹ không tì vết của nàng, trong mắt vị Hoắc đương gia cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc. "Mới bao lâu không gặp, mà muội muội Tiên Nhi đã thay đổi lớn như vậy..." Nàng tấm tắc khen. "Chậc, chậc, chậc... nhìn bộ dạng bây giờ, quả thực giống như tiên nữ hạ phàm..." Trong khoảnh khắc đó, trong lòng vị Hoắc đương gia thậm chí không kìm được mà nảy ra một ý nghĩ: "Chẳng lẽ một người phụ nữ sau khi thành hôn, thật sự có thể thay đổi lớn đến vậy sao..." Bộ dạng của Hoắc Tiên Nhi lúc này, so với trước khi thành

hôn, dường như đã thay đổi thành một người khác.

Tuy vẫn là người đó, nhưng so với trước khi thành hôn, Hoắc Tiên Nhi dường như đã lột xác hoàn toàn!

Vị Hoắc đương gia dù sao cũng là một người phụ nữ, một mỹ nhân.

Chỉ cần là phụ nữ, khi thấy sự thay đổi trên người Hoắc Tiên Nhi, khó tránh khỏi sẽ có một chút hâm mộ và tò mò. "Bộ dạng hiện tại của muội muội Tiên Nhi, ngay cả tỷ tỷ ta cũng có chút hâm mộ..." Nhìn ánh mắt hâm mộ của Hoắc đương gia lúc này, cũng không biết là thật sự hâm mộ hay là đang khách sáo, trên mặt Hoắc Tiên Nhi liền lộ ra nụ cười nói: "Tỷ tỷ thật biết nói đùa..." Thực ra trong lòng Hoắc Tiên Nhi cũng rất rõ ràng, những thay đổi này trên người mình, công lao lớn nhất thuộc về Lâm Bất Phàm!

Có tình yêu tưới nhuần, quả thực có thể khiến một người phụ nữ thay đổi, khiến người ta dần dần trưởng thành!

Nhưng những thay đổi này trên người Hoắc Tiên Nhi, công lao lớn nhất trong đó, phải kể đến Khí Huyết Đan và Ngũ Cầm Hí.

Nếu không có hai thứ này, Hoắc Tiên Nhi dù có thay đổi thế nào, e rằng cũng phải kém Hoắc đương gia một bậc.

Nhưng cùng với việc tu luyện Ngũ Cầm Hí nhập môn, lại có Khí Huyết Đan bổ sung khí huyết nguyên khí, mới khiến nàng thật sự thoát thai hoán cốt!

Lúc này Hoắc Tiên Nhi bất kể dung mạo, khí chất, so với Hoắc đương gia có thể nói là thắng chắc một bậc. "Tỷ tỷ mau vào trong..." Không đợi Hoắc đương gia nói thêm, Hoắc Tiên Nhi lập tức mời vào phòng khách.

Đợi mọi người ngồi xuống trong phòng khách, Hoắc đương gia

mới nói với Hoắc Tiên Nhi: "Ta vừa nghe tin, chúc mừng muội muội Tiên Nhi có hỉ..." Hoắc Tiên Nhi nghe vậy, lập tức khách khí đáp: "Chút chuyện nhỏ, vậy mà cũng kinh động đến tỷ tỷ..." "Hai người cứ từ từ nói chuyện, ta không làm phiền nữa..." Nhìn hai người một câu ta, một câu người khách sáo, Lâm Bất Phàm cũng không chen vào được.

Hắn chỉ lên tiếng chào một câu, rồi xoay người rời khỏi phòng khách.

Thân ảnh lại xuất hiện trong lương đình, Lâm Bất Phàm trực tiếp tập trung ánh mắt vào hệ thống.

Cùng với việc Hoắc Tiên Nhi mang thai, Lâm Bất Phàm nhận được một thẻ Triệu hồi Nhân tài Đặc thù và một thẻ Kỹ năng Đặc thù.

Thẻ triệu hồi nhân tài có thể triệu hồi ra một vị nhân tài đặc thù trung thành tuyệt đối.

Còn thẻ kỹ năng đặc thù, sẽ ngẫu nhiên nhận được một kỹ năng truyền thừa.

Còn nhận được kỹ năng gì, hoàn toàn dựa vào vận may!

Hắn thu hồi ánh mắt, âm thầm định thần lại, rồi mới ra lệnh trong lòng: "Hệ thống, sử dụng thẻ Kỹ năng Đặc thù..." Vút!

Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, thẻ kỹ năng trong không gian hệ thống liền vỡ tan.

Sau đó, không đợi Lâm Bất Phàm có bất kỳ phản ứng nào, một luồng thông tin lập tức rót vào trong đầu hắn.

Mất gần một nén hương, Lâm Bất Phàm mới hấp thu và dung hợp hoàn toàn luồng thông tin đó.

Ngự Thú Thuật!

Đúng vậy, truyền thừa mà Lâm Bất Phàm vừa nhận được, chính là Ngự Thú Thuật trong truyền thuyết!

Năng lực của Ngự Thú Thuật khủng bố đến mức nào, chỉ có người nhận được truyền thừa như Lâm Bất Phàm mới có khái niệm rõ ràng nhất. "Không hổ là kỹ năng của hệ thống, quả nhiên khủng bố vô cùng..." Hắn lẩm bẩm. "Có Ngự Thú Thuật trong tay, nhỏ thì các loại rắn rết chuột kiến, lớn thì các loại hổ báo mãnh thú... thậm chí những dị thú trong các lăng mộ lớn, đều có thể thu phục về cho mình dùng..." Mặc dù Ngự Thú Thuật rất khủng bố, nhưng để thi triển cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cho dù là Lâm Bất Phàm lúc này, huyết mạch Chân Long đã thức tỉnh đến hai mươi phần trăm, dựa vào Ngự Thú Thuật, hàng phục một, hai con dị thú không thành vấn đề.

Nhưng muốn hàng phục và điều khiển một lượng lớn dị thú, thì cực kỳ gian nan, cần phải trả một cái giá rất đắt.

Đừng nói là dị thú, chỉ là rắn rết chuột kiến bình thường, chỉ cần đạt đến một số lượng nhất định, cái giá phải trả cũng không phải là thứ mà Lâm Bất Phàm có thể chịu đựng được.

Nhưng dù vậy, nếu có thể hàng phục mấy con dị thú để dùng, đó cũng tuyệt đối là một chiến lực lớn.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Bất Phàm thậm chí không khỏi nghĩ đến những dị thú tồn tại trong các lăng mộ lớn.

Lục Sí Ngô Công, Chúc Long, Xà Mẫu... những tồn tại trong truyền thuyết.

Chương 18

Hồi lâu sau, Lâm Bất Phàm mới âm thầm lắc đầu, vội vàng vứt bỏ những ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

Không dám, thật sự không dám!

Càng nghĩ càng kích động.

Thậm chí khiến người ta có một thôi thúc muốn đi xông vào những lăng mộ lớn đó ngay lập tức! "Sau này có cơ hội, có thể thử năng lực của Ngự Thú Thuật.

Còn việc đích thân xuống mộ xông vào, ta không có hứng thú." Xuống mộ làm sao vui bằng việc cưới vợ sinh con!

Có thời gian đó, không bằng suy nghĩ kỹ xem làm thế nào để nạp thiếp sinh con, nhận phần thưởng của hệ thống còn trực tiếp hơn.

Tạm thời gác lại những chuyện đó, ánh mắt Lâm Bất Phàm khẽ động, liền rơi vào thẻ Triệu hồi Nhân tài Đặc thù.

Chỉ thấy tâm niệm hắn khẽ động, lại ra lệnh một lần nữa: "Hệ thống, sử dụng thẻ Triệu hồi Nhân tài Đặc thù..." Vút... "Thẻ Triệu hồi Nhân tài Đặc thù đã sử dụng, nhân vật được triệu hồi sẽ đến báo danh trong vòng một thời thần..." Cùng với việc thẻ nhân tài vỡ tan, hóa thành một luồng sáng biến mất trong không gian hệ thống, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Lâm Bất Phàm.

Nghe thông báo trong đầu, Lâm Bất Phàm không khỏi hơi sững sờ.

Trong dự đoán của hắn, hắn vốn nghĩ rằng chỉ cần sử dụng thẻ triệu hồi, nhân vật được triệu hồi sẽ trực tiếp xuất hiện trước mắt.

Không ngờ hệ thống lại có sự sắp xếp như vậy!

Nhưng Lâm Bất Phàm ngẫm lại cũng thấy đúng.

Nếu trong phủ đệ đột nhiên xuất hiện một người xa lạ, thật không biết phải giải thích thế nào.

Hệ thống sắp xếp như vậy, rõ ràng là đã xử lý tốt thân phận, thông tin, quan hệ xã hội của người này.

Căn bản không cần Lâm Bất Phàm phải suy nghĩ nữa! "Như vậy cũng tốt, cũng không cần ta phải tốn công giải thích..." Thấy sự sắp xếp này của hệ thống, Lâm Bất Phàm sau khi hoàn hồn cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không phải là người thích tự tìm phiền phức.

Có thể tránh được các loại phiền phức không cần thiết, đối với Lâm Bất Phàm mà nói, quả là không còn gì tốt hơn. "Trong vòng một thời thần sẽ tự đến cửa, cũng không biết hệ thống thưởng cho mình là ai...

Nhưng đã là sản phẩm của hệ thống, cũng đáng để mong chờ..." Sau khi lẩm bẩm mấy câu, Lâm Bất Phàm chuyển ánh mắt về phía phòng khách. "Không biết hai người họ đang nói chuyện gì..." Điều Lâm Bất Phàm không biết là, khi ánh mắt hắn hướng về phòng khách với vẻ tò mò, thì lúc này trong phòng khách hai người Hoắc Tiên Nhi cũng vừa hay nói đến chuyện của hắn.

Hai người phụ nữ sau một hồi tán gẫu, cũng không biết là Hoắc gia chủ cố ý hay vô tình, mà câu chuyện lại chuyển sang Lâm Bất Phàm.

Chỉ thấy Hoắc đương gia không kìm được mà cảm thán: "Nhìn cuộc sống hiện tại của Tiên Nhi, ngay cả tỷ tỷ ta cũng có chút hâm mộ...

Trước là Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán hai loại bí dược, chi Tam

phòng trong tay muội cũng dần dần khôi phục nguyên khí...

Bây giờ lại có hỉ...Than ôi...

Nói đến đây, vị Hoắc đương gia âm thầm thở dài một tiếng.

Đều là phụ nữ, nhìn cuộc sống hiện tại của Hoắc Tiên Nhi, nói không hâm mộ tuyệt đối là giả.

Đặc biệt là vị Hoắc đương gia này, ở cả Thường Sa Thành cũng là một mỹ nhân nổi tiếng.

Nhưng với tư cách là đương gia của Hoắc gia, nàng lại không thể không dành phần lớn tâm sức vào việc kinh doanh gia tộc, kiểm soát và cân bằng thế lực Hoắc gia.

Lúc này, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi cũng không giấu giếm, trực tiếp nói: "Tất cả là nhờ phu quân nhà ta, nếu không phải phu quân nhà ta lấy ra hai toa thuốc kia...

Chi Tam phòng muốn phục hồi nguyên khí nhanh như vậy, khó lắm..." Hoắc Tiên Nhi nói đến đây, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, ánh mắt âm thầm quan sát gương mặt Hoắc đương gia.

Thấy ánh mắt kỳ lạ của nàng, mí mắt Hoắc đương gia không khỏi giật giật.

Sau đó càng không kìm được mà hỏi: "Sao lại nhìn ta như vậy?" "Tỷ tỷ không nghĩ đến vấn đề của mình sao...

Nhiều năm như vậy rồi, cũng không nghe nói tỷ tỷ để mắt đến ai..." Thấy Hoắc Tiên Nhi chuyển đề tài sang mình, Hoắc đương gia không khỏi sững sờ.

Mấy giây sau mới lên tiếng qua loa: "Không phải là tỷ tỷ ta kén chọn, thực sự là một lời khó nói hết...

Em nghĩ ai cũng có vận may tốt như em sao...

Tìm được một người trông có vẻ bình thường, không ngờ lại là một viên ngọc quý chưa được mài giũa..." Lâm Bất Phàm, trông có vẻ bình thường, ngoài tướng mạo anh tuấn ra, thực ra chỉ là một người bình thường không có ưu thế gì, lại là một viên ngọc quý tiềm ẩn, khiến Hoắc đương gia không khỏi hâm mộ.

Qua một thời gian tìm hiểu, tuy chưa điều tra rõ ràng bí mật mà Lâm Bất Phàm che giấu, nhưng các vị đương gia đều rất rõ ràng, vị cô gia ở rể của chi Tam phòng Hoắc gia này, tuyệt không phải là nhân vật đơn giản.

Hai loại bí dược giúp chi Tam phòng Hoắc gia niết bàn trọng sinh, trong thời gian ngắn dần dần khôi phục nguyên khí, tuyệt không thể nào là do Hoắc Tiên Nhi làm ra!

Khả năng duy nhất, hai loại bí dược này đến từ Lâm Bất Phàm!

Nhắc đến Lâm Bất Phàm, trên mặt Hoắc Tiên Nhi không khỏi lộ ra vẻ ngọt ngào, như một người phụ nữ nhỏ bé bình thường.

Thấy bộ dạng của Hoắc Tiên Nhi lúc này, Hoắc đương gia liền nói tiếp: "Cũng không biết khi nào, tỷ tỷ ta mới có phúc phận như vậy..." Lời của Hoắc đương gia vừa dứt, Hoắc Tiên Nhi lập tức nói: "Nếu tỷ tỷ thật sự hâm mộ, vậy thì mau tìm một người đi...

Chương 19

Hay là tỷ tỷ có ý với phu quân nhà ta, muội muội ta chia cho tỷ một nửa..." Trông có vẻ như là lời nói vô tâm, nhưng thực ra trong lòng Hoắc Tiên Nhi đã suy nghĩ một thời gian dài.

Đối với sở trường của Lâm Bất Phàm, cái cảm giác lực bất tòng tâm đó, trong thời gian qua nàng có thể nói là đã thấm thía sâu sắc.

Lại thêm bây giờ đã mang thai.

Vừa hay vị Hoắc gia chủ này lại đến vào lúc này.

Sau một hồi quan sát, Hoắc Tiên Nhi mới đột nhiên nảy ra ý định, chuẩn bị thử dò xét một phen.

Thay vì để người ngoài được lợi, không bằng thử trước vị Hoắc gia gia chủ trước mắt này xem sao.

Chính là cái gọi là phì thủy bất lưu ngoại nhân điền!

Tuy hai người một người là đương gia, một người là gia chủ Tam phòng, sau khi trưởng thành càng bị người ngoài so sánh, được bình chọn là song châu của Hoắc gia!

Nhưng thực tế hai người từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, một người là dòng chính, một người là dòng phụ.

Trông có vẻ như thân phận đã định sẵn, nhưng thực tế hai người không có bất kỳ xung đột nào, tình cảm chị em cũng không tệ.

Hoắc gia dù lớn, tuy có phân biệt dòng chính, dòng phụ, nhưng thực tế không có xung đột.

Hoắc gia lớn như vậy, các phòng các chi sống với nhau, ngược lại càng giống một đại gia đình!

Nếu không, với sự sa sút mấy năm của chi Tam phòng, nếu không có dòng chính âm thầm chiếu cố, e rằng ngay cả đường khẩu duy nhất dưới tên Hoắc Tiên Nhi, cũng đã sớm bị các thế lực khác chiếm đoạt, chia cắt.

Lại thêm Hoắc gia từ xưa đến nay đều do phụ nữ làm chủ, nếu âm thầm có tranh chấp, làm sao có thể truyền thừa đến nay, có được địa vị như hiện tại!

Ngược lại, Trương gia của vị Trương Đại Phật gia kia, vì lý do huyết mạch truyền thừa, quan hệ giữa dòng chính và dòng phụ, so với Hoắc gia, có thể nói là một trời một vực!

Nghe Hoắc Tiên Nhi dò xét, trên mặt vị Hoắc đương gia cũng không khỏi hơi sững sờ.

Nhưng chỉ trong chốc lát, gương mặt đã trở lại bình thường.

Nàng không để lộ chút gì khác thường, thần sắc như thường nói: "Đừng đùa với tỷ tỷ như vậy...

Ta còn có việc khác phải xử lý, hôm nay chúng ta nói chuyện đến đây thôi..." Nói xong, không đợi Hoắc Tiên Nhi nói thêm, vị Hoắc đương gia trực tiếp đứng dậy, bước ra ngoài phòng khách.

Nhìn bóng lưng xoay người rời đi của Hoắc đương gia, khóe miệng Hoắc Tiên Nhi lóe lên một nụ cười.

Cùng với nụ cười thoáng qua đó, nàng cũng vội vàng đứng dậy nói: "Em tiễn tỷ..." Hai người vừa bước ra khỏi phòng khách, liền gặp Lâm Bất Phàm đang đi tới.

Thấy Hoắc đương gia chuẩn bị rời đi, Lâm Bất Phàm thuận miệng hỏi một câu: "Hoắc đương gia đi nhanh vậy, không ở lại nói chuyện thêm sao..." Vút!

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của Hoắc đương gia dừng lại trên

người Lâm Bất Phàm một lúc.

Sau đó mới thần sắc như thường đáp: "Ta đâu có rảnh rỗi như hai vợ chồng ngươi, Hoắc gia lớn như vậy, có không ít chuyện chờ ta xử lý...

Sau này có thời gian lại đến tìm muội muội nói chuyện, hôm nay ta đi trước..." Nói xong, cũng không đợi hai người Lâm Bất Phàm nói thêm, vị Hoắc đương gia lập tức bước nhanh rời khỏi phủ đệ.

Nhìn theo bóng lưng nàng rời đi, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt, nhìn sang Hoắc Tiên Nhi bên cạnh hỏi: "Sao vậy, ta cảm thấy vị kia có chút không đúng, vừa rồi hai người đã nói những gì..." Nhìn Lâm Bất Phàm với vẻ mặt tò mò, Hoắc Tiên Nhi đảo mắt một cái nói: "Chuyện của phụ nữ chúng ta, chàng hỏi nhiều như vậy làm gì..." "Đúng, đúng, đúng... bây giờ tức phụ nhà ta là lớn nhất..." Thấy Hoắc Tiên Nhi rõ ràng không muốn nói, Lâm Bất Phàm cũng không hỏi thêm.

Nhưng điều mà cả hai không ngờ là, những chuyện họ vừa nói đều liên quan đến Lâm Bất Phàm!

Hoắc Tiên Nhi đề nghị, chuẩn bị dò xét, chủ động để Lâm Bất Phàm thu vị Hoắc đương gia kia vào túi.

Nhưng chuyện này, trước khi có được thái độ chắc chắn của vị Hoắc đương gia kia, Hoắc Tiên Nhi không chuẩn bị tiết lộ chút nào.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân vang lên.

Một hạ nhân trong phủ tiến lên báo cáo: "Gia chủ, cô gia... bên ngoài có người cầu kiến...

Người đó nói là quen biết cô gia..." Nghe đến đây, trong mắt Lâm Bất Phàm lóe lên một tia sáng: "Cuối cùng cũng đến rồi..." Nếu đoán không sai, người này hẳn là vị nhân tài đặc thù được hệ thống triệu

hồi. "Phu nhân, ta đi xem trước..." Chào Hoắc Tiên Nhi một tiếng, Lâm Bất Phàm bước thẳng ra cổng chính.

Nhưng thân ảnh Lâm Bất Phàm vừa động, Hoắc Tiên Nhi lúc này cũng có chút hứng thú nói: "Ta cũng đi xem cùng chàng...

Đây là lần đầu tiên có bạn của phu quân đến nhà, ta cũng đi đón cùng phu quân..." Ban đầu Hoắc Tiên Nhi không có ý định này.

Nhưng nghĩ đến đây là lần đầu tiên có bạn của Lâm Bất Phàm tìm đến cửa, Hoắc Tiên Nhi mới tạm thời nảy ra ý định, chuẩn bị đi xem thử. "Được, nếu phu nhân có hứng thú, vậy chúng ta cùng đi xem." Đối với sự hứng thú đột ngột của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm tự nhiên không từ chối.

Hắn gật đầu, rồi nắm tay Hoắc Tiên Nhi, bước về phía cổng chính phủ đệ. "Phu nhân, cô gia, người này tự xưng là bạn của ngài..." Tại cổng chính phủ đệ, một người đàn ông có vẻ hơi lôi thôi, trong mắt mang theo một tia hung ác, dáng vẻ rất bình thường, tuổi tác khoảng hai mươi mấy, gần ba mươi tuổi, lập tức xuất hiện trong tầm mắt.

Nhìn thấy người này, Hoắc Tiên Nhi theo bản năng nhíu mày.

Nhưng con ngươi trong mắt Lâm Bất Phàm bên cạnh, trong khoảnh khắc đó lại hơi co lại.

Mấy hơi thở sau, Lâm Bất Phàm mới thăm dò hỏi: "Phong Vu Tu..." Đúng vậy, dáng vẻ của người trước mắt, giống hệt Phong Vu Tu trong ký ức.

Chương 20

Dung mạo bình thường, làn da thô ráp, trong mắt lóe lên vẻ hung ác.

Đặc biệt là đôi chân một dài một ngắn, mới khiến Lâm Bất Phàm không kìm được mà gọi thẳng tên. "Phong Vu Tu bái kiến thiếu chủ..." Cùng với lời của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu cũng không chút do dự, trực tiếp quỳ một gối trước mặt Lâm Bất Phàm.

Ngược lại, Hoắc Tiên Nhi bên cạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi quay sang nhìn Lâm Bất Phàm.

Đối mặt với ánh mắt của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm ra hiệu cho nàng.

Sau đó, hắn tiến lên hai bước đến trước mặt Phong Vu Tu, đưa tay đỡ dậy: "Mau mau đứng lên...

Đi, chúng ta vào trong rồi nói..." Lâm Bất Phàm gọi một tiếng, trực tiếp dẫn Phong Vu Tu đi vào trong phủ.

Tuy trong lòng Hoắc Tiên Nhi lúc này có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi, nhưng cũng biết bây giờ không phải là lúc, nên lời đến miệng lại bị nuốt trở lại.

Một nhóm người vào trong phòng khách, Lâm Bất Phàm nhìn Phong Vu Tu nói: "Nói cụ thể tình hình đi..." Đối mặt với câu hỏi của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu không hề giấu giếm, trực tiếp kể lại toàn bộ câu chuyện cho Lâm Bất Phàm nghe.

Giống như trong ký ức của Lâm Bất Phàm, võ công mà Phong Vu Tu giỏi nhất, là một võ si chính hiệu.

Thân phận của Phong Vu Tu, là con nuôi mà người cha đã mất

nhiều năm của Lâm Bất Phàm năm đó vô tình nhận nuôi.

Chỉ là nhiều năm trước, Phong Vu Tu vì si mê luyện võ, mới bị người cha của tiền thân Lâm Bất Phàm, gửi đến chỗ một vị võ đạo đại gia.

Trong nháy mắt, đã hai mươi năm trôi qua.

Đợi học thành trở về, nghe nói Lâm gia chỉ còn lại một mình Lâm Bất Phàm, lại ở rể Hoắc gia, liền lập tức tìm đến cửa.

Đây là thân phận mà hệ thống sắp xếp cho Phong Vu Tu!

Nếu không biết hệ thống đã sắp xếp, rằng Phong Vu Tu trước mắt trung thành tuyệt đối, Lâm Bất Phàm thật không dám dễ dàng thu nhận y dưới trướng.

Đây là một nhân vật tàn nhẫn, một võ si thực thụ!

Cùng lúc đó, nghe xong lời kể của Phong Vu Tu, Hoắc Tiên Nhi bên cạnh cũng không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lại liên hệ với câu chuyện mà Lâm Bất Phàm đã bịa ra để đối phó trước đó.

Lâm gia truyền đến đời Lâm Bất Phàm, tuy hiện tại chỉ còn một người.

Nhưng Lâm gia không chỉ có lịch sử lâu đời, thậm chí còn có huyết mạch đặc thù.

Đối với một gia tộc như vậy, cho dù truyền thừa gần như đứt đoạn, đột nhiên xuất hiện một người con nuôi, dường như cũng là chuyện bình thường!

Vì vậy, nghe xong lời giải thích của Phong Vu Tu, Hoắc Tiên Nhi cũng không suy nghĩ nhiều.

Ngược lại, Lâm Bất Phàm bên cạnh, nhìn Phong Vu Tu, trong mắt

lộ ra vẻ rục rịch muốn thử.

Từ khi Lâm Bất Phàm thức tỉnh huyết mạch Chân Long, nhận được truyền thừa Ngũ Cầm Hí, thực lực của hắn có thể nói là ngày càng tăng, xảy ra những biến hóa long trời lở đất.

Nhưng từ khi hệ thống thức tỉnh, thực lực tuy không ngừng tăng cường, nhưng rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào, Lâm Bất Phàm cũng không có một khái niệm cụ thể.

Phong Vu Tu trước mắt, không chỉ là một võ si, đồng thời cũng là một cao thủ hiếm có.

Vừa hay có thể giao đấu một phen, xem xem rốt cuộc mình đã đạt đến trình độ nào.

Đồng thời, Lâm Bất Phàm cũng rất tò mò về thực lực của Phong Vu Tu. "Đi, chúng ta ra sân giao lưu một phen, để ta xem thực lực của ngươi rốt cuộc thế nào..." Sau khi quyết định, Lâm Bất Phàm cũng không chần chừ nữa.

Hắn đứng dậy, trực tiếp gọi Phong Vu Tu.

Đối với yêu cầu của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu tự nhiên không chút do dự.

Ngay cả Hoắc Tiên Nhi, lúc này cũng có chút hứng thú.

Không phải tò mò về võ lực của Phong Vu Tu, mà chỉ là rất tò mò về võ lực của Lâm Bất Phàm, rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào.

Một nhóm ba người ra sân, trên khuôn mặt võ si của Phong Vu Tu, lúc này lộ ra chiến ý nồng đậm. "Không hổ là võ si trong truyền thuyết..." Nhìn chiến ý và ánh mắt sắc bén của Phong Vu Tu, trong lòng Lâm Bất Phàm lúc này thậm chí còn có cảm giác, sợ rằng sẽ trực tiếp đánh chết y.

Thu hồi ánh mắt, Lâm Bất Phàm âm thầm định thần lại, rồi mới nghiêm mặt. "Chiến..." Khi ánh mắt hai người lại chạm vào nhau, chỉ thấy Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu đồng thanh hét lớn.

Thân ảnh hai người cũng động trong khoảnh khắc đó!

Bùm...

Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh hai người va chạm mạnh vào nhau.

Chỉ nghe một tiếng hừ trầm vang lên.

Tại vị trí ban đầu của hai người, mặt đất trực tiếp bị một luồng sức mạnh, làm nứt ra hai dấu chân.

Sau một chiêu va chạm, thân ảnh hai người đều lùi lại mấy bước.

Chương 21

Mỗi bước lùi lại, trên mặt đất đều để lại một dấu chân sâu đến ba tấc. "Hít..." Nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ trong một khoảnh khắc va chạm, những dấu chân sâu ba tấc trên mặt đất, bất kể là Hoắc Tiên Nhi, hay là những hạ nhân nha hoàn xung quanh, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Khủng bố!

Sau một chiêu giao phong, Lâm Bất Phàm không kìm được mà nói: "Tốt, tốt, tốt...

Phong Vu Tu quả nhiên không làm ta thất vọng..." Cùng lúc đó, Phong Vu Tu cũng đầy chiến ý nói: "Thực lực của thiếu chủ cũng không tệ..." "Lại đây..." "Vậy để ta xem thực lực của thiếu chủ, rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào..." Hai người đồng thanh hét lớn, thân ảnh lại một lần nữa va chạm mạnh vào nhau.

Bùm, bùm, bùm...

Trong phút chốc, chỉ nghe tiếng hừ trầm vang lên, hai người có thể nói là quyền quyền đến thịt.

Ngũ Cầm Hí được Lâm Bất Phàm thi triển từng chiêu một.

Lúc thì hóa thành một con mãnh hổ, lúc thì như một con gấu đen nặng nề...

Đối mặt với công kích của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu cũng chiêu nào hóa giải chiêu đó.

Hình Ý Quyền, Bát Cực Quyền bá đạo vô song, so với Ngũ Cầm Hí của Lâm Bất Phàm không hề kém cạnh.

Động tác của hai người càng đánh càng nhanh, càng đánh càng

hung hãn...

Thấp thoáng, thân ảnh hai người trong mắt những hạ nhân nha hoàn bình thường, thậm chí đã xuất hiện những tàn ảnh.

Bên cạnh, chỉ có Hoắc Tiên Nhi đã tu luyện Ngũ Cầm Hí nhập môn, lúc này mới có thể miễn cưỡng bắt kịp động tác giao thủ của hai người!

Tuy trận đấu giữa Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu, trông có vẻ hung mãnh vô cùng, quyền quyền đến thịt.

Nhưng chỉ có hai người trong lòng rõ ràng, căn bản không hề dùng hết sức.

Huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm từ đầu đến cuối đều không thi triển.

Trạng thái hiện tại, chỉ dựa vào sự gia tăng của huyết mạch, cùng với Ngũ Cầm Hí gần như tiểu thành.

Còn Phong Vu Tu, thì ít nhất đã giữ lại ba phần, thậm chí nhiều hơn sức mạnh.

Một khi tiến vào trạng thái cuồng điên, thực lực của y sẽ tăng lên đáng kể, thậm chí có thể tăng vọt mấy lần!

Chưa đầy nửa nén hương sau, hai người đã giao thủ ít nhất mấy trăm chiêu, mới dừng tay.

Lúc này nhìn lại, cả trên người Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu, đều hiện lên những vết bầm tím.

Tuy hai người vừa rồi đều nương tay, nhưng dù vậy, sức mạnh quyền quyền đến thịt đó, tuyệt không phải là thứ người bình thường có thể chịu đựng được.

Một cú đấm trông có vẻ bình thường của hai người, e rằng đủ để

đánh chết một người bình thường.

Cũng may thể chất hai người vượt xa người thường, nên chỉ xuất hiện một vài vết bầm tím.

Nếu là những người luyện võ khác, e rằng đã sớm gãy tay gãy chân. "Ây da... làm thành ra thế này... cũng không biết nương tay một chút..." Nhìn những vết bầm tím trên hai cánh tay của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi lập tức tiến lên quan tâm nói. "Không cần lo lắng, chỉ là một vài vết thương ngoài da thôi...

Ngoài việc trông có vẻ bầm tím ra, ngay cả da cũng không rách một chút nào..." Nhìn bộ dạng đau lòng của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm vội vàng an ủi.

An ủi Hoắc Tiên Nhi xong, Lâm Bất Phàm mới lấy ra Khí Huyết Đan, ném một bình cho Phong Vu Tu nói: "Bên trong là Khí Huyết Đan, thứ tốt để tăng trưởng và bổ sung khí huyết..." Nói xong, Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời, mở miệng nuốt một viên Khí Huyết Đan vào bụng.

Sau đó, Lâm Bất Phàm đứng tấn Hổ Hí, phối hợp với hô hấp pháp đặc hữu của Ngũ Cầm Hí, bắt đầu vận chuyển khí huyết trong cơ thể để phục hồi.

Dưới tác dụng của hô hấp pháp và thế tấn, khí huyết trong cơ thể Lâm Bất Phàm, dần dần dưới sự kiểm soát lưu chuyển khắp toàn thân.

Cùng với thời gian trôi qua, chỉ thấy những vết bầm tím trên người Lâm Bất Phàm, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, dần dần bắt đầu phục hồi.

Khoảng nửa giờ sau, Lâm Bất Phàm mới mở miệng thở ra một hơi trọc khí.

Nhìn kỹ thậm chí có thể phát hiện, luồng trọc khí mà Lâm Bất Phàm thở ra, mang theo một mùi máu tanh.

Không những vậy, luồng trọc khí đó thậm chí còn có màu đỏ sẫm! "Không ngờ võ công của thiếu chủ, đã tu luyện đến trình độ này..." Nhìn dị tượng mà Lâm Bất Phàm thể hiện, Phong Vu Tu bên cạnh cũng đã dùng một viên Khí Huyết Đan, sớm đã phục hồi, liền không kìm được mà cảm thán một câu. "Phải thừa nhận, về quyền cước công phu ta quả thực không bằng ngươi...

Có thể kể cho ta nghe kỹ hơn về tình hình của võ đạo không..." Lâm Bất Phàm đã phục hồi, nhìn Phong Vu Tu, vừa tò mò hỏi.

Vừa không quên gọi Hoắc Tiên Nhi, trực tiếp ngồi xuống trong lương đình.

Trong lương đình, đợi nha hoàn pha một ấm trà ngon mang lên, Phong Vu Tu mới nói: "Nếu thiếu chủ có hứng thú, vậy ta sẽ kể kỹ cho thiếu chủ nghe..." - "Con đường võ đạo, tuy có phân chia mạnh yếu cao thấp, nhưng không có một hệ thống cấp bậc cụ thể..." "Võ đạo nhập môn, có thể rèn luyện gân cốt, cường kiện khí huyết toàn thân, khiến người ta dần dần thoát thai hoán cốt..." Nói đến đây, chỉ thấy ánh mắt Phong Vu Tu, liền lướt qua Hoắc Tiên Nhi một cái.

Sau đó mới tiếp tục nói: "Tình hình của phu nhân hiện tại, miễn cưỡng đã tu luyện nhập môn, khí huyết toàn thân cường thịnh, trên người dần dần bắt đầu thoát thai hoán cốt..." "Sau khi võ đạo tu luyện nhập môn bước tiếp theo, là cảm ứng khí huyết...

Chương 22

Dùng sức mạnh của khí huyết để rèn luyện gân cốt bì mô, ngũ tạng lục phủ..." Lúc này, ánh mắt Phong Vu Tu lại rơi trên người Lâm Bất Phàm: "Thực lực của thiếu chủ hiện tại, đã cảm ứng được khí huyết, bắt đầu sơ bộ rèn luyện gân cốt bì mô trong cơ thể...

Nhưng thiếu chủ lại khác với những người bình thường khác, ta có thể cảm nhận rõ ràng, khí huyết toàn thân của thiếu chủ rõ ràng mạnh hơn người khác..." Quả thực như lời Phong Vu Tu nói, Lâm Bất Phàm có huyết mạch Chân Long.

Khi dung hợp huyết mạch Chân Long, sức mạnh khí huyết toàn thân đã vượt xa người thường.

Cho dù không có sự gia trì của truyền thừa Ngũ Cầm Hí, gân cốt bì mô toàn thân, dưới sự rèn luyện của sức mạnh huyết mạch, cũng sẽ không ngừng tăng cường biến đổi.

Nhưng chỉ dựa vào huyết mạch Chân Long, thực lực của Lâm Bất Phàm, cũng không thể thay đổi nhanh như vậy, đạt đến trình độ như hiện nay.

Thực lực cường đại mà hắn có được hiện tại, là kết quả của việc huyết mạch Chân Long và Ngũ Cầm Hí tương trợ lẫn nhau!

Đối với lời miêu tả của Phong Vu Tu, Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi nhìn nhau, không lên tiếng xen vào.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm ra hiệu, Phong Vu Tu lúc này mới tiếp tục nói: "Khi gân cốt bì mô, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể được rèn luyện đến một trình độ nhất định, khí huyết có thể thông qua quyền cước phóng ra ngoài, hình thành một loại kình lực..." Nói xong, chỉ thấy Phong Vu Tu cầm lấy chén trà trên bàn, cùng với tâm niệm khẽ động,

khí huyết trong cơ thể lập tức từ tay tuôn ra...

Rắc, rắc, rắc!

Trong chốc lát, chỉ thấy trên chén trà trong tay Phong Vu Tu, lập tức nứt ra những vết nứt.

Trông có vẻ như, trong tay Phong Vu Tu, tồn tại một luồng sức mạnh vô hình.

Bùm...

Chỉ hai hơi thở sau, chén trà trong tay Phong Vu Tu, dường như đã đạt đến giới hạn.

Trực tiếp dưới sự đè nén của luồng sức mạnh vô hình đó, hóa thành những mảnh vỡ nát tan.

Sau đó, không đợi vợ chồng Lâm Bất Phàm có bất kỳ động tác nào, chỉ thấy Phong Vu Tu nắm những mảnh vỡ đó trong tay, hơi dùng sức siết chặt.

Khi mở nắm đấm ra lần nữa, chỉ thấy những mảnh vỡ đó, lúc này đã hóa thành một đám bụi! "Ực..." Nhìn một cái chén trà, trong tay Phong Vu Tu hóa thành mảnh vỡ, sau đó lại hóa thành một đám bụi, bất kể là Lâm Bất Phàm, hay là Hoắc Tiên Nhi, hai người trong khoảnh khắc đó, đều không khỏi âm thầm nuốt một ngụm nước bọt.

Mạnh!

Mạnh đến mức có chút vô lý!

Cho dù Lâm Bất Phàm biết, Phong Vu Tu trước mắt là một cao thủ, nhưng cũng vạn lần không ngờ, thực lực lại cao đến trình độ này. "Đây là biểu hiện của việc khí huyết phóng ra ngoài, hóa thành kình lực...

Tại hạ hiện tại cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm được, để kình lực

bao phủ toàn thân, phóng ra ngoài ba tấc..." Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi, Phong Vu Tu thu tay lại, trên mặt không có chút gợn sóng, tiếp tục giải thích. "Đạt đến trình độ này, miễn cưỡng đạt đến cảnh giới Võ đạo Tông sư..." "Truyền ngôn trên trình độ này, có thể khiến khí huyết của bản thân hoàn toàn biến đổi, hóa thành cương khí phóng ra ngoài ba trượng...

Cảnh giới này được gọi là Võ đạo Đại Tông sư...

Nhưng tại hạ hai mươi năm, đi khắp đại nửa Thần Châu đại địa, cũng không phát hiện ra sự tồn tại ở trình độ này..." Hành trình luyện võ hai mươi năm của Phong Vu Tu, chỉ là ký ức mà hệ thống rót vào trong đầu y.

Còn rốt cuộc có tồn tại mạnh hơn không, e rằng cần Lâm Bất Phàm đích thân đi kiểm chứng!

Tuy Lâm Bất Phàm trong thời gian này, gần như không ra khỏi cửa, nhưng qua những gì tìm hiểu được từ các phương diện, thế giới mà hắn đang ở, tuyệt không đơn giản như vậy.

Suy cho cùng, những gì Lâm Bất Phàm tiếp xúc hiện tại, đều chỉ giới hạn trong một thành Thường Sa nhỏ bé.

Tình hình bên ngoài Thường Sa Thành, Lâm Bất Phàm căn bản không hề tiếp xúc! "Võ đạo Tông sư, tốt..." Sau khi bình tĩnh lại, Lâm Bất Phàm nhìn Phong Vu Tu, trong mắt liền hiện lên vẻ kinh hỉ.

Sản phẩm của hệ thống, quả nhiên không làm hắn thất vọng.

Có Phong Vu Tu, dưới trướng Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng có một trợ thủ đắc lực.

Ngay lập tức, chỉ thấy Lâm Bất Phàm nghiêm mặt: "Tiếp theo ngươi có dự định gì không..." "Tất cả nghe theo sự sắp xếp của thiếu chủ..." Đối mặt với câu hỏi của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu không

nói lời thừa, trực tiếp biểu thị thái độ của mình. "Tiên Nhi, nàng có ý kiến gì không...

Có vị trí nào thích hợp cho Phong Vu Tu không..." Lâm Bất Phàm không trực tiếp sắp xếp, mà quay sang hỏi Hoắc Tiên Nhi.

Hoắc Tiên Nhi âm thầm im lặng một lúc, mới thăm dò nói: "Hay là trước tiên để y phụ trách chuyện đường khẩu..." "Nếu đã như vậy, vậy để Phong Vu Tu tạm thời phụ trách chuyện đường khẩu...

Ngoài ra ta sẽ cấp thêm cho ngươi mười vạn đại dương...

Do ngươi tuyển chọn những người thích hợp, huấn luyện một đội ngũ đáng tin cậy, số lượng cố gắng hạn chế trong khoảng năm mươi người...

Ta cho ngươi nửa năm, ta muốn thấy những người này đều có sức chiến đấu, có nắm chắc không..." Nói xong, Lâm Bất Phàm nhìn Phong Vu Tu, trực tiếp hỏi.

Cũng không biết là cuồng vọng, hay là tự tin đến cực điểm.

Chỉ thấy lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, Phong Vu Tu chắp tay trực tiếp nói: "Không cần nửa năm, ta chỉ cần ba tháng, là có thể khiến tất cả đều có sức chiến đấu...

Nếu thiếu chủ có thể hỗ trợ một ít Khí Huyết Đan, cho ta nửa năm đến một năm, ta có thể khiến tất cả đều võ đạo nhập môn, lấy một địch mười..." Nhìn Phong Vu Tu cuồng vọng trước mắt, Hoắc Tiên Nhi mở miệng định nói gì đó.

Nhưng lời đến miệng, lại như nghĩ ra điều gì, lại bị nuốt xuống.

Ngược lại, Lâm Bất Phàm, căn bản không nói lời thừa, trực tiếp gật đầu: "Tốt, vậy để ta xem ngươi rốt cuộc là cuồng vọng, hay thật sự có bản lĩnh đó...

Chương 23

Sau đó ta sẽ cho người mang Khí Huyết Đan đến tay ngươi...

Nếu ngươi có thể làm được đến trình độ vừa nói, sau này Khí Huyết Đan tiêu hao cho việc tu luyện, ta sẽ cung cấp không giới hạn..." Vốn dĩ Phong Vu Tu tuyệt đối trung thành với hắn, để y chưởng quản đường khẩu, chỉ là cho y một thử thách.

Đồng thời, cũng để Hoắc Tiên Nhi xem thử, Phong Vu Tu có đáng tin cậy không!

Sau khi mọi chuyện được sắp xếp, Lâm Bất Phàm quay sang Hoắc Tiên Nhi nói: "Tiên Nhi, nàng thấy sắp xếp như vậy thế nào..." Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi không nói nhiều, chỉ một lúc sau mới nói: "Phu quân đã quyết định, vậy chuyện này cứ theo sự sắp xếp của phu quân mà làm..." Cùng với việc Hoắc Tiên Nhi gật đầu đồng ý, Lâm Bất Phàm ra lệnh một tiếng.

Đường khẩu duy nhất dưới danh nghĩa chi Tam phòng, lặng lẽ đón nhận một nhân vật tàn nhẫn.

Vốn dĩ đường khẩu này, đã hoàn toàn từ bỏ việc kinh doanh đồ cổ văn vật, chuyên dùng để kinh doanh Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán hai loại bí dược.

Nhìn chi Tam phòng Hoắc gia, nay đã niết bàn trọng sinh, bắt đầu ngày thu đấu vàng.

Cho dù có thế lực Cửu Môn chiếu cố, cũng không thiếu kẻ nảy lòng tham, muốn chiếm đoạt hai loại bí dược đó vào tay mình.

Mọi người đều không phải kẻ ngốc, trong lòng đều rất rõ ràng.

Chỉ cần nắm giữ hai loại bí dược đó, cũng giống như nắm giữ

một ngọn núi vàng, núi bạc.

Cho dù là thế lực trực hệ của các gia tộc lớn Cửu Môn, bề ngoài không có gì bất thường, mỗi lần đều bình thường đạt thành hợp tác giao dịch với chi Tam phòng Hoắc gia, nhưng âm thầm lại không ít lần tìm cách, muốn phân tích ra phương thuốc của hai loại bí dược.

Nhưng sau một hồi thử nghiệm, như Lâm Bất Phàm đã dự đoán, cuối cùng không chỉ tốn công vô ích, mà ngay cả thu hoạch cũng không có.

Nếu không ngại quy tắc của Cửu Môn, các thế lực trực hệ của các gia tộc lớn Cửu Môn này, không tiện trực tiếp ra tay cướp đoạt, không chừng những người này, đã sớm dùng vũ lực ép buộc, bắt vợ chồng Lâm Bất Phàm giao ra phương thuốc!

Nhưng dù vậy, bề ngoài không tiện ra tay, âm thầm lại không ít lần tìm cách.

Các loại tiểu xảo, âm thầm uy hiếp dụ dỗ...

Nếu không phải thủ đoạn của quản gia Tường thúc tàn nhẫn, quyết đoán, những kẻ dám ra tay, đều bị trừ khử hết.

Đồng thời, hai phương thuốc Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, các quy trình chế tác đều thuộc loại tuyệt mật.

Bước quan trọng nhất, chỉ có một mình Tường thúc biết!

Nếu không, vợ chồng Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi trong thời gian này, làm sao có thể nhàn rỗi như vậy.

Nhưng dù vậy, vì chi Tam phòng suy bại, vị Tường thúc dù có thể kiểm soát tình hình, nhưng lúc này, cũng cảm thấy áp lực vô cùng lớn!

Sự xuất hiện của Phong Vu Tu, vừa hay có thể phá vỡ cục diện này.

Chỉ cần cho y một khoảng thời gian, với võ lực của Phong Vu Tu, đủ để uy hiếp những kẻ có ý đồ xấu.

Đến lúc đó lại cho chi Tam phòng đủ thời gian phục hồi, những kẻ có ý đồ xấu muốn động thủ, cũng phải cân nhắc xem, thực lực có đủ không.

Chỉ trong ngày đầu tiên, Phong Vu Tu đã thể hiện võ lực siêu phàm, dễ dàng giải quyết mấy tên trinh thám đang theo dõi đường khẩu.

Sau đó chỉ ba ngày sau, trong một đêm, y đơn thương độc mã tiêu diệt một nhóm côn đồ lưu manh, bị người ta dùng làm con cờ, trực tiếp nhổ cỏ tận gốc.

Đến đây, danh tiếng của Phong Vu Tu, trong một đêm đã lan truyền khắp các đường khẩu lớn của Cửu Môn.

Một số kẻ có ý đồ xấu, ngại sự xuất hiện của Phong Vu Tu, lập tức trở nên dè dặt.

Cùng với việc Phong Vu Tu tạo dựng danh tiếng, y trực tiếp tung tin, chiêu mộ một đám du thủ du thực.

Trong đó không thiếu con cờ của các thế lực khác trong Cửu Môn cài vào.

Cũng có những người thân phận trong sạch, bị cuộc sống ép buộc.

Nhưng sau khi Phong Vu Tu tuyển chọn, cuối cùng chỉ còn lại chưa đến một trăm người.

Những người này không ai không thân phận trong sạch, có tiềm năng trưởng thành, có khí phách!

Chỉ cần có thể vượt qua sự huấn luyện của Phong Vu Tu, một nhóm người này cũng sẽ trở thành tinh nhuệ dưới trướng Lâm Bất

Phàm, thậm chí là của cả chi Tam phòng.

Đến lúc này, sự tồn tại của Phong Vu Tu, mới chính thức lọt vào mắt của các thế lực Cửu Môn.

Đồng thời, qua điều tra của các thế lực Cửu Môn, cũng thu được một số thông tin về Phong Vu Tu.

Người này là một võ si chính hiệu, một Võ đạo Tông sư thực thụ!

Là người của cô gia Tam phòng Hoắc gia: Lâm Bất Phàm!

Cùng với những hành động của Phong Vu Tu trong thời gian này, lần lượt được truyền đến tay vợ chồng Lâm Bất Phàm.

Chỉ thấy trong mắt Lâm Bất Phàm, âm thầm lóe lên một nụ cười hài lòng.

Ngược lại, Hoắc Tiên Nhi, không kìm được mà lộ ra vẻ tò mò: "Phu quân chẳng lẽ không sợ người này, có tâm tư khác sao..." Có lẽ cảm nhận được sự lo lắng trong mắt Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm lập tức nói: "Tiên Nhi cứ yên tâm, Phong Vu Tu đáng tin cậy...

Chính là cái gọi là dụng nhân bất nghi, nghi nhân bất dụng...

Hơn nữa, Lâm gia ta tuy sa sút, một đời chỉ còn lại một mình ta...

Nhưng gia tộc truyền thừa hàng nghìn năm, để lại một số át chủ bài, cũng không phải là thứ để trưng cho đẹp...

Cho Phong Vu Tu mấy cái lá gan, y cũng không dám có chút dị tâm..." Lời của Lâm Bất Phàm dường như đã nói hết.

Chương 24

Nhưng sau khi nghe xong, Hoắc Tiên Nhi lại cảm thấy như chưa nói gì.

Nhưng nhìn bộ dạng tự tin của Lâm Bất Phàm, trong lòng Hoắc Tiên Nhi lại an tâm một cách khó hiểu. "Nếu phu quân đã có chuẩn bị, vậy ta yên tâm rồi..." Tình hình của chi Tam phòng Hoắc gia hiện tại, trong lòng Hoắc Tiên Nhi cũng rất rõ ràng.

Có thể phục hồi nguyên khí nhanh như vậy, tất cả là nhờ Lâm Bất Phàm.

Nếu Lâm Bất Phàm có sự tự tin đó, tin tưởng y một lần thì có sao!

Cho dù có sai sót, tệ nhất thì có thể tệ đến đâu...

Không đợi Hoắc Tiên Nhi nói thêm, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đưa tay ôm nàng vào lòng, khẽ nói: "Chuyện đường khẩu và bí dược, sau này giao cho Tường thúc và Phong Vu Tu...

Chuyện quan trọng nhất bây giờ là giữ tâm trạng thoải mái, an tâm dưỡng thai...

Hương hỏa của Lâm gia và chi Tam phòng Hoắc gia, bây giờ đều trông cậy vào Tiên Nhi cả..." “Biết rồi, biết rồi...” Nhìn dáng vẻ trịnh trọng của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi lập tức gật đầu đáp.

Hai người trò chuyện đôi chút chuyện nhà, Hoắc Tiên Nhi mới nghiêm mặt lại, ánh mắt nhìn thẳng Lâm Bất Phàm mà hỏi: “Phu quân thấy Hoắc đương gia thế nào?” Nghe câu hỏi này của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm không suy nghĩ nhiều.

Hắn chỉ im lặng một thoáng, rồi nói thẳng: “Qua mấy lần tiếp xúc, vị Hoắc đương gia này có thể nói là nữ trung hào kiệt, không thua kém

đấng mày râu... ngay cả Tiên Nhi ở một vài phương diện, e rằng cũng phải học hỏi nàng ấy." "Hừ!" Lời này của Lâm Bất Phàm vừa dứt, Hoắc Tiên Nhi liền hừ lạnh một tiếng, đưa tay véo mạnh vào eo hắn.

Sau đó, nàng bực bội nói: "Thiếp hỏi nàng ấy có xinh đẹp không, chứ không bảo phu quân so sánh với người khác." Nghe lời này từ miệng phu quân mình, cũng khó trách Hoắc Tiên Nhi lại đột nhiên tức giận.

Cảm nhận được sự khác thường ở bên hông, Lâm Bất Phàm vội vàng nói: "Nàng ấy có xinh đẹp hay không thì liên quan gì đến ta, chỉ cần Tiên Nhi nhà ta xinh đẹp là được rồi." "Hừ, cũng biết điều đấy." Hoắc Tiên Nhi hừ lạnh một tiếng, không đợi Lâm Bất Phàm nói thêm, nàng liền đứng dậy xoay người bỏ đi.

"Ta đi tìm Khuynh Tiên tỷ tỷ có chút chuyện." Bỏ lại một câu, Hoắc Tiên Nhi rời khỏi phủ đệ mà không hề ngoảnh đầu lại.

Vị "Khuynh Tiên tỷ tỷ" mà Hoắc Tiên Nhi nhắc đến không phải ai khác, chính là vị Hoắc đương gia được mệnh danh Tiên Cô!

Nhìn bóng lưng Hoắc Tiên Nhi rời đi, Lâm Bất Phàm không khỏi ngẩn người!

Cho đến khi bóng dáng nàng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, hắn mới hoàn hồn, lẩm bẩm một câu: "Hoắc đương gia lúc nào mà rảnh rỗi thế…" Dù trong lòng Lâm Bất Phàm có lóe lên một tia tò mò, nhưng hắn chỉ lắc đầu, không nghĩ nhiều.

Sau đó, hắn lấy ra bình ngọc, nuốt một viên Khí Huyết Đan rồi bắt đầu tu luyện.

Nhờ lời giải thích của Phong Vu Tu trước đó, Lâm Bất Phàm cũng đã có cái nhìn đại khái về việc tu luyện võ đạo.

Hiện tại, hắn đang ở giai đoạn cường hóa khí huyết của bản thân,

rèn luyện gân cốt bì mô.

Người thường muốn tăng cường khí huyết, hoàn thành việc rèn luyện gân cốt bì mô để đạt tới cảnh giới Võ đạo Tông sư như Phong Vu Tu, nếu không có mấy chục năm tích lũy thì tuyệt đối là si tâm vọng tưởng.

Nhưng so với những người bình thường đó, những người sở hữu huyết mạch đặc thù lại có ưu thế bẩm sinh.

Một khi huyết mạch đặc thù trong cơ thể thức tỉnh, như Chân Long huyết mạch của Lâm Bất Phàm hay Kỳ Lân huyết mạch của Trương gia, khí huyết toàn thân sẽ tăng vọt lên gấp mấy lần, thậm chí mấy chục lần!

Chân Long huyết mạch của Lâm Bất Phàm hiện tại mới chỉ thức tỉnh được hai mươi phần trăm, nhưng khí huyết của hắn đã đủ mạnh để không thua kém Phong Vu Tu ở cảnh giới Tông sư.

Chỉ cần không ngừng thức tỉnh Chân Long huyết mạch, khí huyết toàn thân sẽ tự nhiên không ngừng biến đổi và tăng cường!

Lâm Bất Phàm chỉ cần liên tục rèn luyện gân cốt bì mô, ngũ tạng lục phủ là được.

Chỉ cần cho hắn thời gian trưởng thành, gân cốt bì mô và ngũ tạng lục phủ trong cơ thể sẽ tự động viên mãn.

Khi đó, tu vi võ đạo của Lâm Bất Phàm cũng sẽ nước chảy thành sông mà đạt tới cảnh giới Tông sư.

Thế nhưng, sau khi Chân Long huyết mạch của Lâm Bất Phàm thức tỉnh đến hai mươi phần trăm, dù hắn vẫn cảm nhận được Chân Long huyết mạch đang từ từ thức tỉnh từng chút một, nhưng tốc độ thức tỉnh rõ ràng đã chậm lại gấp mấy lần so với trước.

Cho đến hôm nay, còn chưa đạt nổi một phần trăm.

“Lúc huyết mạch vừa mới thức tỉnh, chỉ trong vòng chưa đầy ba tháng đã tăng trưởng mười phần trăm…” “Với tốc độ thức tỉnh hiện tại, tích lũy trong một năm e rằng cũng chỉ thức tỉnh được khoảng năm phần trăm.” Phải biết rằng đây là trong trường hợp có đủ Khí Huyết Đan.

Nếu không có Khí Huyết Đan làm tài nguyên, cho dù có Ngũ Cầm Hí phụ trợ, tốc độ thức tỉnh e rằng còn chậm hơn nữa.

Dược lực của một viên Khí Huyết Đan được hấp thu và luyện hóa hết chỉ mất nửa giờ.

Luyện xong một lượt Ngũ Cầm Hí, khí huyết thâm hậu lưu chuyển toàn thân.

Hình xăm rồng uy mãnh vô song, tỏa ra một luồng long uy liền hiện lên trên làn da đỏ rực của hắn.

Cho đến khi Lâm Bất Phàm dừng động tác, thở ra một ngụm trọc khí, làn da đỏ rực cùng hình xăm rồng bá khí trên người mới dần biến mất, trở lại bình thường!

Trong lúc tâm thần Lâm Bất Phàm đang chìm đắm trong tu luyện, bóng dáng Hoắc Tiên Nhi đã có mặt tại khu vực trung tâm của Hoắc gia, cũng chính là trong phủ đệ của vị Hoắc đương gia kia.

“Khuynh Tiên tỷ tỷ đang bận à?” Trong sân, nhìn thấy Hoắc đương gia đang chuyên tâm cúi đầu kiểm kê sổ sách, Hoắc Tiên Nhi cất tiếng chào từ xa.

Nghe thấy tiếng của Hoắc Tiên Nhi, Hoắc Khuynh Tiên ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên người nàng, trong mắt liền lóe lên một tia kinh ngạc: “Tiên Nhi muội muội không ở cùng vị phu quân kia, lại có thời gian rảnh đến chỗ ta à…” Hai người quan hệ vốn không tệ, nhưng từ khi Hoắc Khuynh Tiên ngồi lên vị trí đương gia, Hoắc Tiên Nhi ngồi

lên vị trí gia chủ Tam phòng, hai người rất ít khi có thời gian tụ tập!

Hai lần tụ tập trước đó là vì Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, cùng với việc Hoắc Tiên Nhi đột nhiên mang thai!

Nhìn thấy Hoắc Tiên Nhi tìm đến tận cửa, Hoắc Khuynh Tiên tuy có chút bất ngờ, nhưng nghĩ lại, lúc này Hoắc Tiên Nhi đang mang thai, mỗi ngày gần như đều rất nhàn rỗi.

Mạch Tam phòng mấy ngày trước lại xuất hiện thêm một Phong Vu Tu.

Mấy lần ra tay đã trực tiếp chấn động các thế lực trong Cửu Môn!

Chương 25

Không chỉ giúp cho các đường khẩu còn lại của mạch Tam phòng Hoắc gia đứng vững gót chân, mà các thế lực có ý đồ với Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán cũng đều bị thực lực của Phong Vu Tu dọa cho khiếp sợ.

Trong thời gian ngắn, đừng nói là những thế lực lôm côm dưới trướng Cửu Môn, ngay cả các gia tộc lớn trong Cửu Môn cũng đều thu lại tâm tư, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Muội rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, nên đặc biệt đến thăm tỷ tỷ." Ngồi xuống bên cạnh Hoắc Khuynh Tiên, Hoắc Tiên Nhi mới nhìn rõ, trước mặt Hoắc Khuynh Tiên toàn là sổ sách.

Hoắc đương gia nghe vậy, liền bực bội nói: "Ta đâu có rảnh rỗi như muội." "Trong nhà có vị phu quân kia chăm sóc, chuyện làm ăn có Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, những bí dược ngày thu vạn bạc.

Ngay cả đường khẩu dưới danh nghĩa bây giờ cũng xuất hiện một Phong Vu Tu, đánh cho các thế lực không dám hành động thiếu suy nghĩ." Nói đến đây, trên mặt vị Hoắc đương gia này liền hiện lên vẻ tò mò.

Nàng không nhịn được mà hỏi: "Nhắc đến Phong Vu Tu, muội tìm đâu ra nhân vật lợi hại như vậy?" Đối mặt với câu hỏi của Hoắc đương gia, Hoắc Tiên Nhi cũng không giấu giếm, nói thẳng: "Muội cũng không biết lai lịch cụ thể của Phong Vu Tu.

Người này tìm đến phu quân của muội, nói là nghĩa tử do cha của phu quân lúc sinh thời thu nhận.

Mấy ngày trước người này học nghệ trở về, nghe tin phu quân ở rể Hoắc gia, liền tìm đến tận cửa." Nghe Hoắc Tiên Nhi giải thích,

Hoắc đương gia há miệng định nói gì đó, nhưng trong khoảnh khắc, nàng lại không biết nên nói gì.

Vốn định dò hỏi lai lịch của Phong Vu Tu, nhưng không ngờ rằng, Phong Vu Tu lại là người tự tìm đến cửa!

"Lại là Lâm Bất Phàm…" Dù trong lòng vị Hoắc đương gia này đã sớm có suy đoán, rằng Phong Vu Tu đột nhiên xuất hiện có khả năng liên quan đến Lâm Bất Phàm, nhưng khi nghe chính miệng Hoắc Tiên Nhi nói ra, trong lòng nàng vẫn không khỏi có chút kinh ngạc.

Qua một thời gian tìm hiểu và điều tra ngầm, vị con rể ở rể của Tam phòng là Lâm Bất Phàm, mọi thứ trông đều rất bình thường.

Nhưng từ khi ở rể Tam phòng, tất cả những gì hắn thể hiện lại ngày càng trở nên bí ẩn!

Sau khi âm thầm ổn định lại tinh thần, Hoắc đương gia nhìn sang Hoắc Tiên Nhi.

Không biết trong lòng đang nghĩ gì, nàng nhìn chằm chằm một lúc rồi mới thở dài nói: "Cuộc sống hiện tại của Tiên Nhi muội muội thật khiến người khác phải ghen tị." Lời này của Hoắc đương gia vừa dứt, Hoắc Tiên Nhi liền cười hì hì nói: "Tỷ tỷ cũng có thể tìm một người để san sẻ, nếu tỷ tỷ không chê, muội có thể chia phu quân cho tỷ một nửa." Trông có vẻ như không để ý, đang nói đùa, nhưng thực chất đó cũng là một phép thử của Hoắc Tiên Nhi!

Dù đây không phải là lần đầu tiên nghe những lời này từ miệng Hoắc Tiên Nhi, nhưng trong khoảnh khắc đó, Hoắc đương gia vẫn không khỏi ngẩn người.

Vốn tưởng rằng mình sẽ không chút do dự mà từ chối, thậm chí còn mắng Hoắc Tiên Nhi một trận.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng Hoắc đương gia không những

không có chút phản kháng nào, mà ngược lại còn do dự!

"Tại sao mình lại do dự?" "Chẳng lẽ… không thể nào, tuyệt đối không thể nào." "Mình chỉ là có chút tò mò về lai lịch của Lâm Bất Phàm đó thôi, không thể nào có ý nghĩ kỳ quái đó được." Hoắc đương gia vừa có ý nghĩ đó, liền lập tức tìm một cái cớ để lấp liếm đi ý nghĩ vừa nảy sinh trong đầu.

Hoắc Tiên Nhi ở bên cạnh chăm chú quan sát nhất cử nhất động của nàng.

Nhìn thấy vẻ do dự thoáng qua trên mặt Hoắc đương gia, khóe miệng nàng liền nở một nụ cười.

Sau đó, Hoắc Tiên Nhi lại như đang lẩm bẩm một mình: "Khuynh Tiên tỷ tỷ thật sự không suy nghĩ sao?

Bây giờ muội lại đang mang thai, trong khoảng thời gian sắp tới, e rằng không thể chăm sóc phu quân được.

Nếu tỷ tỷ không có ý đó, vậy thì muội đành phải tìm người khác thích hợp cho phu quân thôi." Nhìn dáng vẻ lẩm bẩm của Hoắc Tiên Nhi, Hoắc đương gia há miệng định nói gì đó.

Dù ở thời đại này, chuyện tam thê tứ thiếp là hết sức bình thường, đặc biệt là trong các gia tộc lớn.

Dù sao, với mấy ngàn năm truyền thừa, dù Thần Châu lúc này đang ở thời Dân Quốc, không còn vua chúa phong kiến, nhưng một số tư tưởng đâu dễ thay đổi trong một sớm một chiều.

Bất kể là Hoắc Tiên Nhi hay Hoắc Khuynh Tiên, đối với việc đàn ông tam thê tứ thiếp, thực ra họ cũng không có ý nghĩ phản kháng gì nhiều.

Cộng thêm sự bí ẩn mà Lâm Bất Phàm thể hiện ra, Hoắc đương gia cũng rất tò mò về hắn.

Chính vì một chút tò mò này, cộng thêm việc Hoắc Tiên Nhi ở bên cạnh gõ trống khua chiêng, đã khiến nàng nảy sinh một ý nghĩ kỳ lạ!

Sau khi âm thầm ổn định lại tinh thần, Hoắc Khuynh Tiên mới nhìn sang Hoắc Tiên Nhi nói: "Nữ nhân Hoắc gia chúng ta thành hôn, đều là để nam nhân ở rể.

Tuy tam thê tứ thiếp ở các gia tộc khác rất bình thường, nhưng nam nhân ở rể Hoắc gia, ta chưa thấy mấy ai có thể nạp thiếp." Nói rồi, Hoắc Khuynh Tiên còn đưa tay điểm vào trán Hoắc Tiên Nhi: "Ta chỉ thấy đàn ông cưới vợ nạp thiếp, chứ chưa thấy người vợ nào lại chủ động đi tìm phụ nữ cho chồng mình.

Nữ nhân Hoắc gia chúng ta, đường đường là gia chủ của mạch Tam phòng.

Không những thế, muội còn có ý đồ với cả ta.

Chậc, chậc, chậc… rốt cuộc muội đang nghĩ gì vậy?" Càng nói, Hoắc Khuynh Tiên càng tò mò, rốt cuộc Hoắc Tiên Nhi làm vậy là vì cái gì!

Theo như nàng hiểu về Hoắc Tiên Nhi, vị muội muội này tuy tính cách không quá mạnh mẽ, nhưng nữ nhân Hoắc gia, nào có ai là kẻ yếu đuối.

Thế mà sau khi thành hôn với Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi dường như đã thay đổi thành một người khác.

Tính cách kiên cường mạnh mẽ trước đây đều dần thu lại.

Lúc này nhìn xem, hoàn toàn là dáng vẻ của một tiểu nữ nhân!

Điều mà Hoắc Khuynh Tiên không ngờ tới là, không phải Hoắc Tiên Nhi thay đổi, mà là nàng đã bị Lâm Bất Phàm hoàn toàn chinh phục.

Những thay đổi trên người nàng, không chỉ là do tâm thái thay đổi, mà còn là sự biến đổi nhờ tu luyện Ngũ Cầm Hí!

Đối mặt với lời trách móc và ánh mắt tò mò của Hoắc Khuynh Tiên, Hoắc Tiên Nhi mỉm cười nói: "Những thay đổi trên người muội, có lẽ mới là con người thật của muội.

Muội vốn không có lựa chọn, nếu muội không mạnh mẽ như tỷ tỷ, mạch Tam phòng đã sớm sụp đổ rồi.

Nhưng bây giờ đã khác, mạch Tam phòng không chỉ có một mình muội, mà còn có phu quân giúp muội.

Nữ nhân Hoắc gia thì sao chứ, muội cũng muốn giống như những người phụ nữ khác, được làm một tiểu nữ nhân dưới sự sủng ái của phu quân." Nói đến đây, Hoắc Tiên Nhi dường như nghĩ đến điều gì đó, mặt liền ửng hồng.

Nàng nhìn quanh một vòng, rồi mới ghé vào tai Hoắc Khuynh Tiên, khẽ nói thầm mấy câu.

Chương 26

Cũng không biết nàng đã nói gì, chỉ thấy sau khi nghe xong, mặt của Hoắc đương gia Hoắc Khuynh Tiên cũng bất giác đỏ bừng lên.

Sau đó, nàng còn lườm Hoắc Tiên Nhi một cái: "Đúng là không biết xấu hổ." "Muội có gì mà phải xấu hổ, muội bây giờ là một người phụ nữ, mấy tháng nữa còn sắp làm mẹ rồi.

Đâu có giống tỷ tỷ, vẫn là một hoàng hoa đại khuê nữ.

Chuyện muội vừa đề nghị với tỷ tỷ, tỷ có suy nghĩ kỹ không?" Không đợi Hoắc Tiên Nhi nói tiếp, Hoắc Khuynh Tiên liền cất giọng yêu kiều quát lên: "Này, xem ta xử lý muội thế nào." "Muội không đùa với tỷ tỷ đâu, đúng là của tốt không để lọt ra ngoài, thay vì để người khác hưởng lợi, chi bằng để tỷ tỷ hưởng lợi." "Tỷ tỷ cũng đừng vội từ chối, cứ suy nghĩ kỹ lại đi." Hoắc Tiên Nhi vừa né tránh, vừa chạy thẳng ra ngoài sân.

Lúc sắp rời đi, nàng không quên nghiêm túc đề nghị.

Nhìn động tác nhanh nhẹn và bóng dáng vội vã bỏ chạy của Hoắc Tiên Nhi, Hoắc Khuynh Tiên há miệng định nói, nhưng cho đến khi bóng dáng Hoắc Tiên Nhi khuất hẳn, nàng vẫn không nói nên lời.

Không những thế, sau khi tiễn Hoắc Tiên Nhi đi, nàng còn đứng ngẩn người tại chỗ.

Trông như đang suy nghĩ điều gì đó, mặt lại ửng hồng lên.

"Phì… mình đang nghĩ linh tinh gì vậy." Một lúc sau, Hoắc Khuynh Tiên mới hoàn hồn, đưa tay xoa xoa má.

Sau đó, sắc mặt nàng trở lại bình thường, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Dù trong lòng muốn mình bình tĩnh lại, không suy nghĩ lung tung, nhưng không biết vì sao, trong đầu Hoắc Khuynh Tiên cứ vang vọng những lời Hoắc Tiên Nhi nói bên tai.

Cứ như vậy, càng muốn bình tĩnh, lòng nàng lại càng phiền muộn!

"Chẳng lẽ mình thật sự có cảm tình với Lâm Bất Phàm đó sao…" Ý nghĩ này vừa nảy ra, Hoắc Khuynh Tiên liền lắc đầu, không dám nghĩ nhiều nữa.

Đã tạm thời không thể bình tĩnh, nàng cũng không nghĩ linh tinh nữa.

Nàng gọi một tiếng, rồi xoay người rời khỏi Hoắc gia, chuẩn bị đi xem xét các đường khẩu dưới trướng, định dùng công việc để bản thân bình tĩnh lại.

Bỏ qua những suy nghĩ rối loạn trong lòng Hoắc Khuynh Tiên.

Quay lại với Hoắc Tiên Nhi, lúc này trên mặt nàng hiện lên một nụ cười.

Qua lần dò hỏi vừa rồi, tuy chưa nhận được câu trả lời từ Hoắc Khuynh Tiên, vị đương gia Hoắc gia, nhưng từ phản ứng trước đó của nàng, cộng thêm sự hiểu biết của Hoắc Tiên Nhi về nàng, nếu không có cảm tình với phu quân, nàng ấy chắc chắn sẽ từ chối thẳng thừng!

Đã không từ chối, vậy có nghĩa là hai người họ có cơ hội!

Nếu lại có Hoắc Tiên Nhi ở bên cạnh thêm dầu vào lửa, chuyện này gần như sẽ không có gì bất ngờ.

"Phu quân… lần này thiếp đã tốn rất nhiều công sức đấy.

Sau này nếu người không đền bù cho thiếp cho tốt, xem thiếp xử lý người thế nào." Trong lúc lẩm bẩm, Hoắc Tiên Nhi đã trở về phủ

đệ từ lúc nào.

"Về rồi à." Thấy bóng dáng Hoắc Tiên Nhi trở về, Lâm Bất Phàm liền đi tới đón.

Nhìn dáng vẻ khóe miệng mỉm cười của nàng, xem ra cuộc trò chuyện rất tốt!

"Xem ra, hai chị em nói chuyện rất vui vẻ." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi liền liếc hắn một cái.

"Đúng là nói chuyện rất tốt, đến lúc đó nhất định sẽ cho người một bất ngờ lớn." Nhìn dáng vẻ thần bí của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm vừa định há miệng hỏi, nhưng chưa kịp mở lời, Hoắc Tiên Nhi đã nói: "Đừng hỏi, đến lúc đó sẽ biết." Thời gian trôi qua từng ngày.

Vì có nhân vật lợi hại như Phong Vu Tu trấn áp, cộng thêm hai loại bí dược là Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, địa vị của mạch Tam phòng Hoắc gia trong Cửu Môn ngày càng tăng.

Vô số kẻ có ý đồ xấu đều không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Trong một thời gian, toàn bộ thành Thường Sa vì sự xuất hiện của Phong Vu Tu, không chỉ các thế lực trong Cửu Môn, mà cả thành đều rơi vào một sự cân bằng kỳ lạ.

Thậm chí cả thành Thường Sa, vì Cửu Môn ổn định, cũng trở nên bình yên lạ thường.

Nhưng các gia tộc trong Cửu Môn đều biết rõ, sự ổn định này giống như mặt hồ phẳng lặng.

Chỉ cần một viên sỏi nhỏ rơi vào, cũng có thể phá vỡ mặt nước tĩnh lặng trong chốc lát.

Nhưng các gia tộc lớn trong Cửu Môn cũng dường như cảm nhận

được nguy cơ, dưới sự ngầm đồng ý của các bên, họ tranh thủ cơ hội này để tích lũy và phục hồi nguyên khí.

Còn sự yên tĩnh này có thể duy trì được bao lâu, thì phải xem viên đá phá vỡ mặt nước đó sẽ xuất hiện vào lúc nào!

Bất kể thế giới bên ngoài biến đổi ra sao, từ khi giao lại đường khẩu cho Phong Vu Tu, cuộc sống của vợ chồng Lâm Bất Phàm lại trở về yên bình.

Mỗi ngày tu luyện Ngũ Cầm Hí, vận chuyển khí huyết trong cơ thể để rèn luyện gân cốt.

Cứ cách một khoảng thời gian, hắn lại dành thời gian để chế tạo bổ sung Khí Huyết Đan đã tiêu hao.

Dưới cuộc sống ổn định như vậy, thực lực của Lâm Bất Phàm ngày càng tăng, Chân Long huyết mạch trong cơ thể cũng không ngừng tăng cường và thức tỉnh từng chút một!

Ngược lại là Hoắc Tiên Nhi, ngoài việc đứng tấn và tu luyện hô hấp pháp của Ngũ Cầm Hí mỗi ngày, chỉ cần Lâm Bất Phàm lơ là một chút, nàng lại cách ba năm ngày tìm đến vị Hoắc gia chủ kia để trò chuyện!

Mỗi lần trò chuyện xong, Lâm Bất Phàm hỏi, nàng đều không tiết lộ chút thông tin nào.

Cứ một mực thần thần bí bí, nói là muốn cho hắn một bất ngờ.

Trong lúc không hay biết, bụng vốn phẳng lì của Hoắc Tiên Nhi cũng dần lộ ra.

Qua những lần gõ trống khua chiêng, các loại dò hỏi và dụ dỗ của Hoắc Tiên Nhi, Hoắc Khuynh Tiên vốn đang rối loạn trong lòng, tuy không lên tiếng bày tỏ thái độ, nhưng Hoắc Tiên Nhi có thể cảm nhận rõ ràng, thái độ của vị Hoắc đương gia này đã dần thay đổi.

Chỉ còn thiếu một cơ hội nữa là có thể phá vỡ phòng tuyến cuối cùng!

Chương 27

Đúng lúc Hoắc Tiên Nhi đang âm thầm suy nghĩ, nên tìm cơ hội nào, thì cơ hội đó đã tự tìm đến cửa.

"Gia chủ, cô gia… phủ Hồng Nhị Gia gửi thiệp mời." Không lâu sau khi Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi kết thúc buổi luyện công buổi sáng, vừa mới ngồi xuống trong đình nghỉ mát, thì một người hầu trong phủ tay cầm một tấm thiệp mời đến báo.

"Thiệp mời của Hồng Nhị Gia…" Nhận lấy tấm thiệp, Hoắc Tiên Nhi không khỏi ngẩn người.

Sau khi đọc xong nội dung thiệp mời, nàng liền đưa cho Lâm Bất Phàm: "Phu quân xem đi." "Hồng Nhị Gia chuẩn bị kim bồn tẩy thủ…" Lướt mắt qua tấm thiệp, hóa ra Hồng Nhị Gia chuẩn bị kim bồn tẩy thủ, không nhúng tay vào chuyện dưới đất nữa.

Tấm thiệp này mời các gia tộc trong Cửu Môn đến làm chứng!

"Nếu Tiên Nhi có hứng thú, vậy chúng ta đi xem sao." "Dù sao ta cũng không có việc gì, rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi." Đặt tấm thiệp xuống, chỉ sau một lúc, Lâm Bất Phàm liền nói.

Hoắc Tiên Nhi dường như cũng nghĩ vậy, gật đầu nói: "Được, ngày mai chúng ta cùng đi xem." Cùng lúc đó, không chỉ có vợ chồng Lâm Bất Phàm.

Toàn bộ các gia tộc lớn trong Cửu Môn đều nhận được thiệp mời của Hồng Nhị Gia.

Khi nhận được thiệp mời, họ dường như đã lường trước được, nên cũng không có phản ứng gì lớn.

Một ngày trôi qua trong chớp mắt.

Sáng sớm hôm sau, vợ chồng Lâm Bất Phàm rửa mặt xong, ăn sáng xong liền chuẩn bị ra ngoài, thẳng tiến đến phủ Hồng gia.

Hai người vừa bước ra khỏi cửa, liền thấy một chiếc xe hơi nhỏ dừng ngay trước mặt.

"Khuynh Tiên tỷ tỷ, tỷ cũng chuẩn bị đến Hồng phủ à?" Nhìn thấy Hoắc đương gia trên xe, Hoắc Tiên Nhi liền lên tiếng chào.

"Biết hôm qua hai người cũng nhận được thiệp mời, vừa hay tiện đường đi cùng." "Lên xe đi." Hoắc Khuynh Tiên không nói nhiều, mở cửa xe gọi hai người.

"Vậy muội không khách sáo với tỷ tỷ nữa." Không chút khách sáo, Hoắc Tiên Nhi bước lên xe.

Nhìn hành động không chút khách khí của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lộ vẻ bất đắc dĩ.

Sau đó, hắn mới lên xe, khách sáo một câu: "Vậy làm phiền Hoắc đương gia rồi." Trên đường, Lâm Bất Phàm tuy không nói gì, nhưng Hoắc Tiên Nhi và Hoắc đương gia lại nói cười suốt cả chặng đường, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lâm Bất Phàm.

Có lúc nhìn ánh mắt của hai người họ, Lâm Bất Phàm còn có cảm giác khó hiểu.

May mà Hoắc phủ cách Hồng phủ không xa lắm.

Thời đại này xe hơi còn rất ít, càng không có chuyện kẹt xe.

Vì vậy, chỉ hơn mười phút sau, cả nhóm đã đến nơi.

"Gia chủ, đến nơi rồi." Chiếc xe dừng ngay trước cửa Hồng phủ, tài xế lập tức xuống xe, mở cửa xe và cung kính nói.

Hoắc đương gia không nói nhiều, khẽ gật đầu rồi bước xuống xe.

Sau đó, Hoắc Tiên Nhi và Lâm Bất Phàm cũng theo sau Hoắc

đương gia xuống xe.

Nhìn thấy ba người xuống xe, bước thẳng đến cửa, vị quản gia đã sớm chờ ở cửa để đón các thế lực trong Cửu Môn liền gọi vào trong phủ: "Hoắc đương gia, gia chủ Tam phòng Hoắc gia." "Ba vị quý khách mời vào trong." Nói rồi, vị quản gia ra hiệu, một người hầu bên cạnh vội vàng đi trước dẫn đường cho ba người.

Ba người vừa mới vào, đã nghe thấy tiếng của quản gia Hồng phủ lại vang lên.

"Tề Bát Gia…" "Giải Cửu Gia…" "Phật Gia…" Những người này dường như đã hẹn trước, lần lượt kéo đến.

Chỉ trong nửa giờ, các gia tộc, thế lực lớn trong Cửu Môn đã tụ tập đông đủ.

Sau khi chào hỏi nhau, họ tụ lại thành từng nhóm bắt đầu trò chuyện.

Có người nói về những chuyện xảy ra gần đây.

Có người nói về gia tộc nào đó lại làm một vụ lớn ở đâu đó!

Nhưng đa số đều nói về chuyện kim bồn tẩy thủ lần này của Hồng Nhị Gia.

"Tiên Cô, Tiên Nhi muội muội, hai người có suy nghĩ gì về chuyện kim bồn tẩy thủ lần này của Nhị Gia?" Trong lúc Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên đang trò chuyện, còn Lâm Bất Phàm đang quan sát mọi người trong Cửu Môn, thì vị Giải Cửu Gia kia lại nhìn về phía ba người họ.

Hoắc Tiên Cô nghe vậy, liền đảo mắt một cái nói: "Chỉ là Nhị Gia kim bồn tẩy thủ, chứ không phải cả Hồng gia kim bồn tẩy thủ." Người trong Cửu Môn đều biết rõ, từ sau khi Hồng Nhị Gia thành hôn, vì phu nhân của mình, ông không chỉ dần thu tay, không xuống

mộ nữa, mà ngay cả đường khẩu dưới trướng trong mấy năm gần đây cũng đều giao lại cho người trong Hồng gia và đệ tử.

Lần này mời mọi người tụ tập, chẳng qua là chính thức kim bồn tẩy thủ, không nhúng tay vào chuyện dưới đất nữa!

Đúng như Hoắc Khuynh Tiên nói, Hồng Nhị Gia là Hồng Nhị Gia, Hồng gia là Hồng gia!

Hồng Nhị Gia tuy là đương gia của Hồng gia, nhưng ông tuyên bố kim bồn tẩy thủ, không có nghĩa là người của Hồng gia cũng sẽ kim bồn tẩy thủ.

Thiếu một Hồng Nhị Gia, Hồng gia vẫn là Hồng gia đó, Cửu Môn căn bản sẽ không có bất kỳ biến động nào!

Trong lúc mọi người đang trò chuyện, bàn luận, thì nhân vật chính của ngày hôm nay, vị Hồng Nhị Gia kia, dắt theo một người phụ nữ có dung mạo yếu đuối, sắc mặt hơi tái nhợt, bước vào đại sảnh.

"Đa tạ các vị đã đến chứng kiến nghi thức kim bồn tẩy thủ của Nhị Nguyệt Hồng ta.

Hôm nay ta chính thức kim bồn tẩy thủ, không nhúng tay vào chuyện trong mộ nữa." Nói xong, Hồng Nhị Gia liền ôm quyền, ra hiệu với mọi người có mặt.

Một quản gia đã sớm chuẩn bị sẵn bên cạnh, lập tức mang những thứ cần thiết cho nghi thức lên.

Sau một loạt nghi thức kim bồn tẩy thủ, lúc Hồng Nhị Gia chuẩn bị rửa tay, Phật Gia, người đứng đầu Cửu Môn, không nhịn được hỏi một câu: "Nhị Gia thật sự đã suy nghĩ kỹ rồi sao?" Soạt!

Trong khoảnh khắc, mọi người có mặt đều đổ dồn ánh mắt về phía Hồng Nhị Gia.

Chương 28

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Hồng Nhị Gia nhìn phu nhân bên cạnh, không chút do dự nói: "Tiếp theo ta chỉ muốn ở bên cạnh Nha Đầu, mong các vị đừng làm khó tại hạ." Thấy dáng vẻ quyết tâm của Hồng Nhị Gia, Trương Đại Phật Gia thở dài nói: "Thôi được, đã vậy Nhị Gia trong lòng đã có quyết định, vậy ta chúc mừng Nhị Gia." "Chúc mừng Nhị Gia." Theo sau lời của Trương Đại Phật Gia, mọi người trong Cửu Môn cũng không nói nhiều, lập tức ôm quyền chúc mừng.

"Đa tạ các vị." Thấy mọi người không làm khó, Hồng Nhị Gia thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, ông cũng đưa tay vào chậu đồng, tượng trưng rửa tay, chính thức tuyên bố kim bồn tẩy thủ!

Sau khi mọi việc kết thúc, Hồng Nhị Gia nói tiếp: "Các vị khách quý, ta đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu, mong các vị đừng chê." Dưới sự dẫn dắt của Hồng Nhị Gia, mọi người liền tiến về phía phòng ăn.

"Khuynh Tiên tỷ tỷ, nhìn xem Nhị Gia vì phu nhân mà trực tiếp kim bồn tẩy thủ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, chẳng lẽ tỷ không chút nào ngưỡng mộ sao?

Phụ nữ dù mạnh mẽ đến đâu, cũng có lúc yếu đuối, cũng cần một người đàn ông để dựa dẫm." Trên đường đến phòng ăn, Hoắc Tiên Nhi ở bên cạnh Hoắc đương gia không nhịn được mà cảm thán.

"Muội có thôi đi không." Nghe Hoắc Tiên Nhi lải nhải bên tai, Hoắc Khuynh Tiên lúc này cũng không khỏi âm thầm đảo mắt một cái.

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt nàng bất giác liếc sang Lâm Bất Phàm ở bên cạnh.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của vị Hoắc gia chủ, liền nở một nụ cười.

Soạt!

Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên vốn đang lạnh lùng, không chút gợn sóng, chỉ cảm thấy trong lòng hoảng hốt, vội vàng dời mắt đi, đồng thời trên mặt cũng hiện lên một tia ửng hồng!

Nhìn thấy sự thay đổi trên mặt Hoắc đương gia, khóe miệng Hoắc Tiên Nhi cũng không khỏi nhếch lên.

Sau đó, không đợi nàng nói tiếp, cả nhóm đã theo Hồng Nhị Gia vào trong phòng ăn.

"Tiên Cô, Tiên Nhi muội muội, bên này." Chỉ thấy các đương gia trong Cửu Môn tụ lại một chỗ, nhìn thấy ba người, liền lên tiếng gọi.

Thấy các vị đương gia gọi, Lâm Bất Phàm vốn định từ chối, nhưng chưa kịp mở lời, Hoắc Tiên Nhi đã kéo tay hắn, cùng Hoắc Khuynh Tiên đi về phía mọi người.

"Chào các vị đương gia." Lướt mắt qua Trương Đại Phật Gia và những người khác, Lâm Bất Phàm ôm quyền chào.

Mọi người lần lượt đáp lễ, rồi mời ba người ngồi xuống.

Sau đó, Trương Đại Phật Gia nhìn vợ chồng Lâm Bất Phàm nói: "Lâm tiên sinh, đã lâu không gặp." Lâm Bất Phàm nghe vậy, liền khách sáo nói: "Không phải Tiên Nhi đang mang thai sao, thời gian qua tôi đều ở nhà với Tiên Nhi.

Phụ nữ một khi mang thai, có lúc tính khí thất thường, căn bản không nói lý lẽ được." Các vị đương gia này không chỉ mời Lâm Bất Phàm một lần, chỉ là mỗi lần mời, Lâm Bất Phàm đều không để ý!

Bây giờ cũng đành dùng chuyện Hoắc Tiên Nhi mang thai để đối phó!

"Hừ." Mọi người nghe vậy cười một tiếng, chưa kịp mở lời, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi bên cạnh Lâm Bất Phàm đã khẽ hừ lạnh một tiếng, đưa tay véo vào eo hắn một cái.

Đối mặt với hành động của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm liền thuận thế nói: "Xem kìa, tính khí thất thường lại đến rồi." "Chậc chậc chậc… tình cảm của Tiên Nhi muội muội và Lâm tiên sinh, e rằng không thua kém gì Nhị Gia.

Nhị Gia vì phu nhân của mình mà trực tiếp kim bồn tẩy thủ, Lâm tiên sinh và Tiên Nhi muội muội cũng không hề kém cạnh.

Ai… nhìn mà ta cũng muốn mau chóng tìm một cô vợ." Nhìn Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi đang thể hiện tình cảm, các vị đương gia trong Cửu Môn đều không khỏi cảm thán.

Sau một hồi nói cười, Trương Đại Phật Gia mới nghiêm mặt lại: "Lâm tiên sinh và Tiên Nhi muội muội lúc nào có thời gian, tôi có chút chuyện muốn bàn bạc." Nghe vậy, Lâm Bất Phàm im lặng một lúc, rồi mới nói: "Đã Phật Gia đích thân mở lời, tôi dù không có thời gian cũng phải dành ra thời gian.

Phật Gia cứ định thời gian, địa điểm, vợ chồng tôi luôn sẵn sàng chờ đợi." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Trương Đại Phật Gia cũng nở một nụ cười: "Được, có câu nói này của cậu là được rồi.

Sau khi tôi sắp xếp xong, sẽ cho phó quan đưa thiệp mời đến phủ." Hai người bàn bạc xong, Trương Đại Phật Gia liền gọi mọi người:

“Nào, nào… chúng ta cũng đã lâu không tụ tập, hôm nay nhân cơ hội này uống một chén cho đã.” Trong bữa ăn, ngoài Hoắc Tiên Nhi vì mang thai không uống một giọt rượu, các đương gia còn lại, kể cả Lâm Bất Phàm đều uống không ít, trên mặt đều có chút men say.

“Không được rồi, không được rồi… hôm nay đến đây thôi.

Có thời gian lại tụ tập, uống nữa chắc chết ở đây mất.” Khi rượu đã ngấm, mọi người cũng không cố nữa, lần lượt bắt đầu đứng dậy cáo từ.

Đợi mọi người đi gần hết, Trương Đại Phật Gia nhìn Lâm Bất Phàm nói: “Tiên Nhi muội muội, Lâm lão đệ, hay là để ta cho phó quan đưa hai người về.” Lời của Trương Đại Phật Gia vừa dứt, không đợi Lâm Bất Phàm mở lời, Hoắc Tiên Nhi đã nói thẳng: “Không cần làm phiền Phật Gia, tôi và Khuynh Tiên tỷ tỷ cùng về là được rồi.” Ánh mắt lướt qua ba người Lâm Bất Phàm.

Lâm Bất Phàm tuy có chút men say, nhưng trên mặt không có gì khác thường.

Còn Hoắc Tiên Nhi, càng không uống một giọt rượu.

Ngược lại là Hoắc Khuynh Tiên, vị đương gia này, trong lúc đó đã uống không ít, lúc này sắc mặt ửng hồng, trên mặt lộ rõ bảy phần say ba phần quyến rũ!

Thấy vậy, Trương Đại Phật Gia suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu nói: “Vậy cẩn thận một chút.

Tiên Cô nhờ hai vợ chồng cậu trên đường tiện thể chăm sóc.” “Phật Gia yên tâm.” Sau khi chào hỏi nhau, Hoắc Tiên Nhi mới gọi Lâm Bất Phàm, một trái một phải dìu Hoắc Khuynh Tiên xoay người rời đi!

Hai người dìu Hoắc Khuynh Tiên ra trước Hồng phủ, chiếc xe hơi

của Hoắc phủ đã đợi sẵn ở đó từ lâu.

Trên đường về, nhìn Hoắc Khuynh Tiên với bảy phần say ba phần quyến rũ, Hoắc Tiên Nhi không khỏi đảo mắt một vòng.

"Phu quân, nhìn dáng vẻ của Khuynh Tiên tỷ tỷ bây giờ, người có cảm giác rung động không?

Chậc, chậc, chậc… bảy phần say ba phần quyến rũ, ngay cả thiếp cũng cảm thấy có chút rung động." Nói rồi, Hoắc Tiên Nhi còn đưa tay khẽ vuốt ve mặt Hoắc Khuynh Tiên.

Cộng thêm nụ cười nơi khóe miệng, trông nàng lúc này chẳng khác nào một nữ lưu manh.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm vừa bất đắc dĩ, vừa cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa đang rạo rực bùng lên.

Phải biết rằng thời gian qua, vì Hoắc Tiên Nhi mang thai, Lâm Bất Phàm vẫn luôn phải nhẫn nhịn.

Cộng thêm ảnh hưởng của Chân Long huyết mạch, dục hỏa của hắn vốn đã mạnh hơn người thường.

Chương 29

Bây giờ lại bị thử thách thế này, người thường nào chịu nổi!

Nhưng trong khoảnh khắc, Lâm Bất Phàm cũng không biết Hoắc Tiên Nhi đang thử thách mình hay có ý đồ gì khác.

Hắn chỉ thở ra mấy hơi nặng nhọc, vội vàng dời mắt ra ngoài cửa sổ xe mới dần bình tĩnh lại.

Còn người tài xế, lúc này chỉ hận mình không bị điếc, coi như không nghe thấy gì!

Đây không phải là chuyện có thể nghe được!

Một vị là đương gia Hoắc gia, hai vị còn lại một là gia chủ Tam phòng, một là con rể Tam phòng.

Nếu dám tiết lộ nửa lời nghe được, e rằng ngày mai sẽ biến thành một cỗ thi thể.

Trong khoảnh khắc, vị tài xế kia liền nhấn mạnh chân ga, chỉ hận không thể lập tức đưa ba người về nhà.

Két… Theo sau tiếng phanh xe chói tai, chiếc xe đột ngột dừng lại.

"Gia chủ Tam phòng, cô gia, đến nơi rồi." "Hù…" Không đợi Hoắc Tiên Nhi có bất kỳ hành động nào, Lâm Bất Phàm lập tức mở cửa xe chuẩn bị xuống.

Nhưng lúc chuẩn bị bước xuống, Hoắc Tiên Nhi lại đưa tay kéo hắn lại.

"Vội vàng làm gì." Nói rồi, Hoắc Tiên Nhi chỉ vào Hoắc Khuynh Tiên đang nửa tỉnh nửa say: "Bế Khuynh Tiên tỷ tỷ xuống xe đi." Thấy Hoắc Tiên Nhi ra hiệu, Lâm Bất Phàm ngẩn người.

Đợi đến khi hoàn hồn, hắn âm thầm nghiến răng rồi ra tay, bế Hoắc Khuynh Tiên trên xe xuống.

Nhìn Lâm Bất Phàm bế Hoắc Khuynh Tiên xuống xe, khóe miệng Hoắc Tiên Nhi nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Sau đó, nàng nghiêm mặt lại, nói với tài xế: "Cậu lái xe về đi, tôi đưa Khuynh Tiên tỷ tỷ về nghỉ ngơi trước." Nhìn Hoắc Tiên Nhi xuống xe, người tài xế nào dám ở lại lâu, đạp mạnh chân ga, trong chớp mắt đã biến mất trong con hẻm.

Lúc này, Lâm Bất Phàm bế Hoắc Khuynh Tiên nửa tỉnh nửa say đi thẳng vào phủ đệ, đúng là khổ sở vô cùng.

Chỉ thấy lúc này Hoắc Khuynh Tiên, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Bất Phàm.

Dáng vẻ nửa tỉnh nửa say, bảy phần say ba phần quyến rũ, trong chốc lát khiến Lâm Bất Phàm phải nuốt nước bọt.

Chân Long huyết mạch trong cơ thể vừa mới bình ổn lại, lập tức như sôi trào lên.

Không những thế, Hoắc Khuynh Tiên còn bắt đầu động tay động chân… Cảm nhận được huyết dịch sôi trào, Lâm Bất Phàm lườm Hoắc Khuynh Tiên một cái: "Đừng có lộn xộn, nếu còn động nữa đừng trách tôi không khách khí." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên mỉm cười nói: "Ồ, không khách khí với tôi… ngài có thể làm gì tôi nào…" "Tiên, Tiên Nhi… chàng ta nói muốn không khách khí với ta kìa…" Điều khiến Lâm Bất Phàm không ngờ tới là, Hoắc Tiên Nhi ở bên cạnh nghe vậy, lại mỉm cười nói: "Phu quân… người không nghe thấy khẩu khí của Khuynh Tiên tỷ tỷ à, hình như không phục lắm đâu.

Thay thiếp xử lý tỷ ấy cho tốt đi." Nhìn dáng vẻ không quan tâm

của Hoắc Tiên Nhi, thậm chí còn cổ vũ ở bên cạnh, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi ngẩn người.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Trong sự dày vò kéo dài, Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng đưa được Hoắc Khuynh Tiên vào trong phòng.

"Khuynh Tiên tỷ tỷ, cơ hội muội đã cho tỷ rồi.

Qua hôm nay đừng có hối hận." Lâm Bất Phàm vừa mới đặt Hoắc Khuynh Tiên xuống, Hoắc Tiên Nhi đã liếc nhìn Lâm Bất Phàm, rồi ghé vào tai nàng ấy thì thầm một câu.

"Phu quân chăm sóc tỷ tỷ một chút, thiếp đi bảo người chuẩn bị canh giải rượu." Không đợi Lâm Bất Phàm mở lời, Hoắc Tiên Nhi dặn dò một câu, rồi xoay người lui ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng Hoắc Tiên Nhi xoay người rời đi, Lâm Bất Phàm há miệng định nói.

Nhưng bất kể là Hoắc Tiên Nhi hay Hoắc Khuynh Tiên vừa được đặt xuống, đều không cho hắn cơ hội mở lời.

Chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên nửa tỉnh nửa say, như đã hạ quyết tâm, đột nhiên nắm lấy tay Lâm Bất Phàm.

Lúc này, Hoắc Tiên Nhi càng nhân cơ hội, mấy bước đã lui ra khỏi phòng.

Lúc rời đi, Hoắc Tiên Nhi không quên nói: "Phu quân, phải chăm sóc tốt cho tỷ tỷ đấy nhé." Nhìn Hoắc Tiên Nhi rời đi, thuận tiện còn đóng cửa phòng lại, Lâm Bất Phàm lúc này sao còn không hiểu ý.

Lại nhìn Hoắc Khuynh Tiên lúc này, ánh mắt hai người lập tức đối diện nhau.

Soạt!

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy trên khuôn mặt vốn đã có mấy phần men say của vị Hoắc đương gia, lập tức hiện lên một mảng ửng hồng.

"Ực…" Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi nuốt nước bọt.

Hắn chỉ cảm thấy Chân Long huyết mạch trong cơ thể lập tức sôi trào.

"Ngẩn ra làm gì.

Chẳng lẽ có lòng tặc, mà không có gan tặc…" Soạt… Không đợi Hoắc Khuynh Tiên nói hết lời, Lâm Bất Phàm cũng không nhẫn nhịn nữa, thân ảnh hóa thành một đạo tàn ảnh lao tới.

Chỉ trong chốc lát, trong phòng truyền ra một khúc cao ca!

Một giờ sau, động tĩnh trong phòng mới dần dần lắng xuống.

Lúc này, vị Hoắc đương gia không chỉ tỉnh rượu hoàn toàn, mà cả người còn chìm vào giấc ngủ sâu.

Mãi đến lúc này, Lâm Bất Phàm mới hoàn toàn bình tĩnh lại.

"Ai…" Liếc nhìn Hoắc Khuynh Tiên đang ngủ say bên cạnh, hắn không khỏi thở dài.

Đồng thời, trên mặt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lộ ra vẻ dở khóc dở cười.

Chương 30

Hắn cũng không ngờ, mọi chuyện lại phát triển đến mức này.

Không đợi Lâm Bất Phàm khó xử, nghe thấy động tĩnh trong phòng đã biến mất, Hoắc Tiên Nhi lại đẩy cửa bước vào.

Trong nháy mắt, ánh mắt của Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi giao nhau.

Dù mọi thứ trước mắt, Hoắc Tiên Nhi đã sớm chuẩn bị.

Chuyện này, ít nhất một nửa công lao là của nàng.

Nhưng khi bước vào phòng, trong lòng nàng vẫn không khỏi lóe lên một ý nghĩ vô cùng phức tạp.

"Tiên Nhi…" Theo tiếng gọi của Lâm Bất Phàm, hắn nhanh chóng mặc lại quần áo, Hoắc Tiên Nhi lúc này mới hoàn hồn.

"Không cần giải thích, cũng không cần nói xin lỗi.

Trong lòng phu quân chỉ cần luôn có thiếp là được." Không đợi Lâm Bất Phàm mở lời, Hoắc Tiên Nhi đã nói thẳng.

Nghe lời Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa trực tiếp đến trước mặt nàng.

Hắn đưa tay ôm nàng vào lòng nói: "Tiên Nhi yên tâm, nàng mãi mãi là lão đại của ta." "Hừ." Nghe Lâm Bất Phàm an ủi, Hoắc Tiên Nhi trong lòng ngọt ngào.

Trong khoảnh khắc đó, nàng cũng không khỏi lườm Lâm Bất Phàm một cái, đưa tay véo mạnh một cái.

"Được hời còn khoe mẽ.

Sau này nếu dám bắt nạt thiếp và tỷ tỷ, xem thiếp xử lý người thế

nào.” Nói đến đây, Hoắc Tiên Nhi hơi do dự, rồi mới nói tiếp: “Tìm người phụ nữ khác thiếp không phản đối, nhưng phải được sự đồng ý của thiếp và tỷ tỷ mới được.

Chuyện quan trọng nhất bây giờ, là nên đối xử với Khuynh Tiên tỷ tỷ thế nào.” Lời Hoắc Tiên Nhi vừa dứt, không đợi Lâm Bất Phàm mở lời, chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên đang ngủ say không biết đã tỉnh lại từ lúc nào.

Nàng nhìn Lâm Bất Phàm, rồi nói thẳng: “Tiên Nhi muội muội nói không sai, chàng chuẩn bị xử lý chuyện giữa chúng ta thế nào đây.” Soạt… Nghe thấy tiếng của Hoắc Khuynh Tiên, ánh mắt của Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi đều không khỏi đổ dồn về phía nàng.

Chỉ trong chốc lát, Lâm Bất Phàm liền nói: “Từ hôm nay trở đi, nàng là thê tử của ta, địa vị không khác gì Tiên Nhi.” Lúc này, giọng điệu của Lâm Bất Phàm mang theo một sự kiên định, một vẻ không cho phép từ chối.

Hoắc Khuynh Tiên vốn định mở lời, nhưng nghe thấy giọng điệu kiên định của hắn, lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

Vốn tưởng Lâm Bất Phàm sẽ tìm cớ thoái thác, nhưng nhìn dáng vẻ lúc này của hắn, Hoắc Khuynh Tiên lại vô cùng hài lòng!

Như vậy mới giống một người đàn ông!

Nếu Lâm Bất Phàm thoái thác, tìm cớ khác, Hoắc Khuynh Tiên thậm chí đã quyết định, coi như chuyện lần này chưa từng xảy ra.

Nhưng vào giờ khắc này, nàng lại thật sự chấp nhận Lâm Bất Phàm!

“Khuynh Tiên tỷ tỷ…” Hoắc Tiên Nhi ở bên cạnh vẫn luôn chú ý đến sự thay đổi của Hoắc Khuynh Tiên, nhìn thấy vẻ hài lòng lóe lên trong mắt nàng, Hoắc Tiên Nhi cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nàng liền tiến lên hai bước, đến trước mặt Hoắc Khuynh Tiên.

"Cũng không biết người đàn ông này đã cho muội uống thuốc mê gì.

Ngay cả ta cũng dám tính kế." Nhìn Hoắc Tiên Nhi trước mặt, Hoắc Khuynh Tiên bực bội lườm một cái, đưa tay điểm vào trán nàng.

"Cái gì mà thuốc mê, muội đây là đang tác thành cho phu quân và tỷ tỷ mà.

Phu quân lợi hại thế nào, tỷ tỷ vừa mới tự mình trải nghiệm rồi đó." Nghe những lời thì thầm của Hoắc Tiên Nhi, mặt Hoắc Khuynh Tiên trong khoảnh khắc đó cũng không khỏi ửng hồng.

Một lúc sau, Hoắc Khuynh Tiên mới bình tĩnh lại, ánh mắt lại nhìn thẳng Lâm Bất Phàm: "Chàng vẫn chưa trả lời ta, muốn xử lý chuyện giữa chúng ta thế nào." "Tự nhiên là cưới nàng làm vợ." Đối mặt với ánh mắt của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm không chút do dự, nói thẳng.

"Cưới ta làm vợ, vậy còn Tiên Nhi muội muội thì sao?" Nghe lời Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm không cần suy nghĩ đã nói: "Sao là sao, đều là thê tử của ta, không phân lớn nhỏ." Trong khoảnh khắc đó, nghe lời Lâm Bất Phàm, bất kể là Hoắc Tiên Nhi hay Hoắc Khuynh Tiên, trong lòng đều không khỏi đồng loạt nảy ra một ý nghĩ: "Vô sỉ." Họ không ngờ, Lâm Bất Phàm lại trả lời như vậy!

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, Lâm Bất Phàm dù sao cũng là người từ hậu thế trọng sinh, trong nhận thức của hắn, không có chuyện tam thê tứ thiếp.

Chỉ cần là phụ nữ của hắn, thì không có cao thấp, cũng không có phân biệt thân phận địa vị.

Tất cả đều như nhau!

Sau đó không đợi hai người Hoắc Tiên Nhi lên tiếng, Lâm Bất Phàm đã đến trước mặt hai người.

Một tay ôm một người vào lòng, lẩm bẩm nói: "Yên tâm, Lâm Bất Phàm ta nhất định sẽ không phụ hai nàng." Hoắc Khuynh Tiên vốn đang giãy giụa, lúc này cũng không khỏi thở dài.

Tuy không nói gì, nhưng trong lòng cũng đã hoàn toàn chấp nhận Lâm Bất Phàm!

Một lúc sau, Lâm Bất Phàm không khỏi mỉm cười.

Hắn nhìn Hoắc Khuynh Tiên nói: "Khuynh Tiên, nàng xem lúc nào chúng ta cử hành hôn lễ." Tuy quan hệ của hai người lúc này đã xác định, chuyện nên xảy ra và không nên xảy ra đều đã xảy ra!

Nhưng chưa chính thức bái đường thành thân, hệ thống sẽ không thừa nhận thân phận của Hoắc Khuynh Tiên.

Vì vậy, phần thưởng hệ thống mà Lâm Bất Phàm mong đợi vẫn không có động tĩnh gì.

"Hừ." Lâm Bất Phàm không nói thì thôi, lời này vừa nói ra, Hoắc Khuynh Tiên liền hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, như một kỹ năng bẩm sinh, nàng đưa tay véo mạnh vào eo Lâm Bất Phàm.

Rồi nàng bực bội nói: "Ta dù sao cũng là đương gia của Hoắc gia.

Một kẻ ở rể của Tiên Nhi muội muội, lại ngang nhiên cưới ta.

Chương 31

Chuyện này để Hoắc gia nhìn ta và Tiên Nhi muội muội thế nào, để cả Cửu Môn nhìn Hoắc gia chúng ta thế nào?

Rằng ta và Tiên Nhi muội muội chung một chồng, rằng ta cướp phu quân của Tiên Nhi muội muội." Nói đến đây, Hoắc Khuynh Tiên liếc nhìn Lâm Bất Phàm, rồi mới chuyển lời: "Nếu chàng muốn cưới hỏi đàng hoàng, vậy thì hãy thể hiện ra một thân phận, một địa vị khiến cả Hoắc gia, cả Cửu Môn đều không thể phớt lờ, không thể từ chối." Lời này của Hoắc Khuynh Tiên vừa dứt, lòng Hoắc Tiên Nhi cũng không khỏi thắt lại.

Nàng cẩn thận nhìn về phía Lâm Bất Phàm, sợ vì những lời này của Hoắc Khuynh Tiên mà Lâm Bất Phàm sẽ nổi giận.

Dù sao ở thời đại này, việc ở rể đối với một người đàn ông không phải là danh tiếng tốt đẹp gì.

Nhưng điều khiến hai người phụ nữ không ngờ tới là, trên mặt Lâm Bất Phàm lại không hề có chút gợn sóng nào.

Như thể hắn không hề để ý đến chuyện ở rể.

"Khuynh Tiên nói không sai, tuy ta không để ý chuyện ở rể Hoắc gia.

Nhưng Lâm Bất Phàm ta cũng tuyệt đối sẽ không để người phụ nữ của mình phải chịu uất ức." Nói rồi, ánh mắt kiên định của Lâm Bất Phàm liền dừng trên người Hoắc Khuynh Tiên.

Sau một lúc nhìn chằm chằm, hắn mới nói tiếp: "Tin ta, ta nhất định sẽ dùng kiệu tám người khiêng, cưới hỏi đàng hoàng rước nàng vào cửa." Vào giờ khắc này, Lâm Bất Phàm vốn định tiếp tục nhàn

rỗi, ăn cơm mềm, trong lòng liền âm thầm xảy ra một chút thay đổi, nảy sinh một tia ý chí chiến đấu!

Nhìn dáng vẻ kiên định của Lâm Bất Phàm lúc này, Hoắc Khuynh Tiên cũng nở một nụ cười: "Được, ta chờ ngày chàng dùng kiệu tám người khiêng, quang minh chính đại đến cửa." Lúc này, Hoắc Tiên Nhi lại không nhịn được nói: "Phu quân muốn dùng kiệu tám người khiêng, cưới hỏi đàng hoàng, nhưng cũng không thể để Khuynh Tiên tỷ tỷ chịu uất ức.

Hay là hôm nay nhân cơ hội này, phu quân và tỷ tỷ ở đây, trước tiên bái đường thành thân đi." Nghe lời Hoắc Tiên Nhi, không đợi Hoắc Khuynh Tiên lên tiếng, mắt Lâm Bất Phàm liền sáng lên.

"Tiên Nhi nói không sai.

Ta không thể để Khuynh Tiên cứ thế không danh không phận theo ta.

Ta tuy tạm thời không thể dùng kiệu tám người khiêng, cưới hỏi đàng hoàng, nhưng có thể bái đường thành thân trước." Đề nghị của Hoắc Tiên Nhi có thể nói là đúng ý của Lâm Bất Phàm!

"Được, chuyện này cứ quyết định như vậy, ta đi chuẩn bị đồ đạc ngay." Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, Hoắc Tiên Nhi liền đứng dậy đi chuẩn bị, căn bản không cho Hoắc Khuynh Tiên cơ hội từ chối!

Không đợi bao lâu, một lễ đường đơn giản đã được bố trí trong phòng.

Hoắc Khuynh Tiên và Lâm Bất Phàm mặc hỷ bào đỏ thẫm, chính thức hoàn thành nghi thức bái đường thành thân trong phòng.

Người tham dự hôn lễ của hai người, cũng chỉ có một mình Hoắc Tiên Nhi!

"Ding… Phát hiện túc chủ lại cưới vợ…" "Chúc mừng túc chủ

cưới được thê tử, điểm đánh giá là: S…” “Thưởng đặc biệt: một Gói Quà Lớn Truyền Thừa Thiên Quan…” “Phần thưởng: ba Huyết Mạch Chủng Tử…” Họ tên: Hoắc Khuynh Tiên Tuổi: 22 Dung mạo: 93 Điểm đánh giá: S Theo sau tiếng của hệ thống lại vang lên trong đầu, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, ánh mắt liền dừng trên người Hoắc Khuynh Tiên.

Dữ liệu đánh giá liên quan đến Hoắc Khuynh Tiên liền hiện ra trước mắt Lâm Bất Phàm.

So với Hoắc Tiên Nhi ban đầu, dung mạo của Hoắc Khuynh Tiên chỉ hơn một điểm.

Nhưng chênh lệch một điểm nhỏ nhoi này, quả thực có phần nhỉnh hơn Hoắc Tiên Nhi lúc ban đầu.

Nhưng qua một thời gian thay da đổi thịt, biến đổi không hay biết, các chỉ số của Hoắc Tiên Nhi ít nhất cũng đã đạt đến mức 95.

Thu lại ánh mắt từ trên người Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm chuyển sang phần thưởng của hệ thống.

“Gói Quà Lớn Truyền Thừa Thiên Quan…” Khi ánh mắt Lâm Bất Phàm dừng trên phần thưởng đầu tiên, trong đầu hắn liền hiện lên thông tin liên quan đến Phát Khâu Thiên Quan, cũng chính là Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Chính là cái gọi là Phát Khâu có ấn, Mạc Kim có phù, Bàn Sơn có thuật, Tá Lĩnh có giáp!

Phát Khâu Thiên Quan, Mạc Kim Hiệu Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân và Tá Lĩnh Lực Sĩ, đó chính là bốn đại môn phái đạo mộ.

Phát Khâu Thiên Quan lại là đứng đầu trong bốn đại môn phái.

Địa vị của họ nếu đặt trong Cửu Môn, thì cũng giống như vị trí của Trương Đại Phật Gia, Cửu Môn Đề Đốc vậy.

Chỉ trong chốc lát, Lâm Bất Phàm thu lại ánh mắt.

Hắn không chọn mở Gói Quà Lớn Truyền Thừa Thiên Quan ngay lập tức.

Ánh mắt chuyển sang phần thưởng còn lại.

Nhìn sang, chỉ thấy ba viên Huyết Mạch Chủng Tử chỉ lớn bằng ngón tay người thường, trông giống như một giọt máu tươi.

Theo tâm niệm của Lâm Bất Phàm, thông tin liên quan đến ba viên Huyết Mạch Chủng Tử liền hiện ra trong đầu.

Huyết Mạch Chủng Tử: Chứa đựng hạt giống huyết mạch đặc thù, sau khi dung hợp có thể thức tỉnh và nhận được huyết mạch đặc thù.

Ba viên Huyết Mạch Chủng Tử đều khác nhau, còn có thể nhận được huyết mạch gì, tất cả đều dựa vào cơ duyên và vận khí.

Có khả năng nhận được huyết mạch như Kỳ Lân huyết mạch, Chân Long huyết mạch của Trương gia, Lâm Bất Phàm.

Cũng có khả năng nhận được huyết mạch kém hơn một chút!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Bất Phàm liền lướt qua Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi ở bên cạnh.

Hắn hiện tại đã có Chân Long huyết mạch, ba viên Huyết Mạch Chủng Tử đối với hắn không có tác dụng.

Vừa hay Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên đều chỉ là người thường, hoàn toàn có thể dung hợp Huyết Mạch Chủng Tử.

Nhưng lúc chuẩn bị lấy Huyết Mạch Chủng Tử ra, hắn đột nhiên dừng lại.

Không phải Lâm Bất Phàm không nỡ!

Cứ thế lấy đồ ra, thật không biết nên giải thích thế nào.

Chương 32

"Thôi, cũng không vội chút thời gian này, ngày mai tìm một cơ hội rồi lấy ra sau." Sau khi Lâm Bất Phàm quyết định trong lòng, ánh mắt vừa mới thu lại từ hệ thống.

Chưa kịp mở lời, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi ở bên cạnh nhìn hai người nói: "Đêm nay thuộc về hai người, ta đi nghỉ trước đây." Nói xong, căn bản không cho Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên có cơ hội mở lời.

Chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi xoay người bỏ đi, lúc rời đi không quên đóng cửa lại.

Nhìn bóng dáng Hoắc Tiên Nhi rời đi, Lâm Bất Phàm chuyển ánh mắt sang Hoắc Khuynh Tiên nói: "Phu nhân, hay là chúng ta cũng nghỉ ngơi trước." "Ngươi, ngươi đừng có lộn xộn…" Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, thân ảnh đang từng bước tiến lại gần, Hoắc Khuynh Tiên dường như nhớ lại cảnh tượng còn mới mẻ trong ký ức.

Chỉ thấy trên mặt nàng lộ ra một tia kinh hãi, thân ảnh mang theo một chút khó chịu, liền từng bước lùi về sau.

Nhưng vừa lùi một bước, Hoắc Khuynh Tiên âm thầm nhíu mày, thân ảnh hơi loạng choạng.

Lúc này, Lâm Bất Phàm bước lên một bước, trong chốc lát đã ôm nàng vào lòng.

Một lúc sau, trong phòng lại vang lên tiếng ca lanh lảnh của Hoắc Khuynh Tiên!

Cho đến một giờ sau, Hoắc Khuynh Tiên mới hoàn toàn bị Lâm Bất Phàm hàng phục… Nhìn Hoắc Khuynh Tiên đang ngủ say bên

cạnh, khóe miệng Lâm Bất Phàm cũng không khỏi nhếch lên.

Một lúc sau, hắn mới tâm niệm vừa động, nhìn vào hệ thống.

"Hệ thống, mở cho ta Gói Quà Lớn Truyền Thừa Thiên Quan." Soạt… Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, thông tin liên quan đến truyền thừa của Phát Khâu Thiên Quan liền trực tiếp rót vào trong đầu hắn.

Cùng lúc đó, ngoài thông tin đột nhiên xuất hiện trong đầu, Lâm Bất Phàm cảm nhận được một luồng nhiệt ấm, sau đó cũng xuất hiện ở hai mắt và ngón trỏ, ngón giữa của tay phải.

Dưới sự cải tạo của luồng nhiệt ấm đó, hai mắt và hai ngón tay của Lâm Bất Phàm liền bắt đầu tăng cường biến đổi với tốc độ mắt thường có thể thấy được… Khi Lâm Bất Phàm hấp thu và dung hợp xong thông tin về Phát Khâu Thiên Quan trong đầu, hai mắt và hai ngón tay của hắn cũng đã hấp thu hết luồng nhiệt ấm đó, hoàn toàn tăng cường biến đổi xong!

Lúc này nhìn vào tay phải, chỉ thấy ngón trỏ và ngón giữa rõ ràng dài hơn các ngón tay khác một chút.

Không những thế, hai ngón tay này trông căn bản không giống thân thể huyết nhục, ngược lại càng giống như được đúc từ bạch ngọc, tỏa ra một tia bảo quang màu ngọc!

Nếu có đệ tử trực hệ Trương gia tại đây, nhìn thấy hai ngón tay dị thường của Lâm Bất Phàm, e rằng sẽ trừng lớn hai mắt trong nháy mắt, trực tiếp kinh hô một tiếng: "Phát Khâu Song Chỉ đại thành..." Không sai, dưới sự cường hóa từ dòng nước ấm của hệ thống, Phát Khâu Song Chỉ mà Lâm Bất Phàm đạt được đã trực tiếp bước vào cảnh giới đại thành!

Ngoài ra, khi Lâm Bất Phàm mở hai mắt ra, chỉ thấy trong con ngươi lóe lên một tia kim quang, toàn bộ đồng tử đều hiện ra một màu

vàng rực.

Ẩn ẩn giữa hai mắt Lâm Bất Phàm, phảng phất như có thể nhìn thấu tâm pháp của người khác, đồng thời tản mát ra từng tia khí tức uy nghiêm vô cùng! "Phát Khâu Song Chỉ, Thiên Quan Linh Nhãn...

Trừ cái đó ra, còn có năng lực Tầm Long Quyết cùng Phân Kim Định Huyệt..." Đúng vậy, bất kể là sự thay đổi ở song chỉ hay đôi mắt của Lâm Bất Phàm, tất cả đều là bí thuật của Phát Khâu Thiên Quan!

Một cái tên là Phát Khâu Song Chỉ, tác dụng chủ yếu là phá giải các loại cơ quan, đồng thời cũng có thể dùng để công kích.

Một cái tên là Thiên Quan Linh Nhãn, sở hữu năng lực nhìn thấu hư vọng, huyễn thuật.

Phối hợp với Tầm Long Quyết, Phân Kim Định Huyệt để sử dụng, thậm chí có thể nhìn thấy sự dị thường tồn tại giữa thiên địa!

Bất quá, Thiên Quan Linh Nhãn của Lâm Bất Phàm vì duyên cớ huyết mạch Chân Long trong cơ thể, dường như đã phát sinh một chút biến hóa...

Ngoại trừ hai hạng bí thuật này ra, còn có những nội dung không kém gì Tầm Long Điểm Huyệt của Mạc Kim Hiệu Úy, đều được bao hàm trong truyền thừa Thiên Quan.

Cùng lúc đó, còn có một vật đại biểu cho thân phận Phát Khâu Thiên Quan.

Đó cũng là một kiện pháp khí có thể khu tà tị uế, trấn áp tà túy trong mộ: Phát Khâu Thiên Ấn!

Hay còn gọi là Thiên Quan Ấn!

Sau khi triệt để hấp thu dung hợp tin tức trong đầu, Lâm Bất Phàm thích ứng một lát, ngay sau đó trực tiếp tâm niệm vừa động.

Trong sát na, chỉ thấy hai ngón tay dị thường cùng con ngươi màu vàng trong mắt Lâm Bất Phàm lập tức khôi phục bình thường.

Bởi vì hệ thống, hai loại bí thuật trong truyền thừa Phát Khâu Thiên Quan, Lâm Bất Phàm đều đã đạt tới trình độ đại thành, cho nên mới có thể thu phát tùy tâm, khôi phục bình thường.

Nếu không, bất kể là Thiên Quan Linh Nhãn hay Phát Khâu Song Chỉ, đều chỉ có thể duy trì bộ dáng trước khi đại thành. "Hệ thống, lấy ra Phát Khâu Thiên Ấn..." Vù...

Theo tâm niệm Lâm Bất Phàm vừa động, chỉ thấy một chiếc ấn đồng to bằng nắm tay người thường, hình dáng như ấn tỷ... chỉnh thể do thanh đồng đúc thành, bên trên khắc những văn lộ thần bí, trực tiếp xuất hiện trong tay Lâm Bất Phàm. "Hào xưng nhất ấn tại thủ, quỷ thần giai tị, Phát Khâu Ấn..." Ánh mắt rơi vào đáy Phát Khâu Ấn, chỉ thấy bên trên khắc tám chữ cổ triện: Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ! "Thiên Quan Linh Nhãn..." Nhìn Phát Khâu Thiên Ấn trong tay, Lâm Bất Phàm thầm cảm thán một câu.

Chỉ thấy tâm niệm hắn vừa động, lập tức thi triển ra Thiên Quan Linh Nhãn, lần nữa đưa mắt nhìn lên Phát Khâu Thiên Ấn.

Vù...

Khi đồng tử trong hai mắt Lâm Bất Phàm lần nữa hiện ra màu vàng, ánh mắt rơi vào trên Phát Khâu Ấn, dường như nhìn thấy điều gì dị thường, con ngươi trong mắt hắn lập tức hơi co rụt lại.

Ngay sau đó, Lâm Bất Phàm lập tức giải trừ Thiên Quan Linh Nhãn, để hai mắt khôi phục bình thường! "Không hổ là thần vật truyền thừa của Phát Khâu, sở hữu năng lực trấn áp tà túy..." Vốn dĩ Lâm Bất Phàm chỉ muốn thử một chút, xem Thiên Quan Linh Nhãn có thể nhìn ra dị thường hay không.

Nhưng vạn vạn không ngờ tới, dưới Thiên Quan Linh Nhãn đại thành, thật sự để Lâm Bất Phàm nhìn thấy bên trong Phát Khâu Ấn uẩn hàm một cỗ lực lượng đặc thù.

Cỗ lực lượng kia khôi hoằng hạo đại, chí cương chí dương, tản ra từng tia thần tính...

Chương 33

Cho dù là Thiên Quan Linh Nhãn đại thành của Lâm Bất Phàm cũng không khỏi cảm thấy hai mắt đau nhói.

Cũng may vẻn vẹn chỉ trong nháy mắt hắn đã lập tức giải trừ Thiên Quan Linh Nhãn!

Hắn thậm chí có một loại cảm giác, nếu tiếp tục nhìn thẳng vào Phát Khâu Ấn kia, chỉ cần vài chục giây, hai mắt sẽ trực tiếp mù lòa!

Xác định Phát Khâu Thiên Ấn trong tay xác thực là một kiện thần vật xong, Lâm Bất Phàm lập tức cẩn thận từng li từng tí thu lại.

Sau một hồi trấn định tinh thần, hắn nhìn thoáng qua Hoắc Khuynh Tiên đang say ngủ bên cạnh.

Không biết từ lúc nào, Lâm Bất Phàm cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Mãi cho đến khi cảm giác bên cạnh có động tĩnh truyền đến, Lâm Bất Phàm mới mở hai mắt ra.

Chỉ thấy sắc trời bên ngoài lúc này đã sớm sáng rõ, thời gian cũng xấp xỉ mười giờ sáng.

Thân ảnh Hoắc Khuynh Tiên lúc này dường như cũng cảm giác được ánh mắt của hắn.

Chỉ thấy nàng đang mặc y phục, động tác bỗng nhiên khựng lại!

Vù...

Trong sát na, chỉ thấy trên mặt Hoắc Khuynh Tiên lập tức trở nên một mảnh hồng nhuận. "Nhìn cái gì..." Lâm Bất Phàm khóe miệng hàm tiếu nói: "Vi phu đang thưởng thức thân thể của phu nhân..."

"Hừ..." Nhìn bộ dáng vô lại cùng ánh mắt không rời của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên hừ lạnh một tiếng, dứt khoát cũng không thèm quản ánh mắt của hắn nữa, tự mình mặc quần áo.

Mắt thấy Hoắc Khuynh Tiên thu thập đã xong, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm nữa, thân ảnh trực tiếp nhảy lên.

Ngắn ngủi chưa đến mười giây, hắn đã trực tiếp ăn mặc chỉnh tề...

Sau đó không đợi Hoắc Khuynh Tiên có bất kỳ động tác gì, Lâm Bất Phàm đã tới bên cạnh, vội vàng đưa tay đỡ lấy thân ảnh của nàng. "Hừ... khó trách Tiên Nhi muội muội lại chịu không nổi...

Chàng quả thực là một đầu trâu nước..." Nghe Hoắc Khuynh Tiên nói, Lâm Bất Phàm cũng không mở miệng, vẻn vẹn chỉ mỉm cười bất đắc dĩ.

Đối mặt với lời phàn nàn của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm nhất thời thật không biết nên nói gì.

Hết thảy biến hóa trên người hắn đều là nhờ huyết mạch Chân Long!

Huyết mạch Kỳ Lân thuần chính nhất của Trương gia tuy rằng có thể làm cho người ta sở hữu tuổi thọ viễn siêu thường nhân, nhưng lại có di chứng thập phần trí mạng, đó là chứng Thất Hồn, cứ cách một khoảng thời gian sẽ mất đi ký ức.

Huyết mạch Chân Long mà Lâm Bất Phàm sở hữu cũng đồng dạng có hậu di chứng nhất định.

Bất quá điều duy nhất đáng ăn mừng là, hậu di chứng của huyết mạch Chân Long đối với nam nhân mà nói lại là vốn liếng.

Đặc biệt theo huyết mạch tiến thêm một bước thức tỉnh thuế biến, có thể rõ ràng cảm giác được phương diện kia trở nên càng ngày càng

mạnh.

Nếu không cưới thêm thê thiếp, chỉ hai người Hoắc Tiên Nhi cùng Hoắc Khuynh Tiên e rằng ứng phó không nổi.

Nhưng có đôi khi, trong lòng Lâm Bất Phàm cũng thập phần khổ não.

Đặc biệt là đoạn thời gian Hoắc Tiên Nhi mang thai, Lâm Bất Phàm nghẹn đến mức khó chịu.

Hiện tại huyết mạch Chân Long mới vẻn vẹn thức tỉnh 23%.

Nếu tiếp tục thức tỉnh đột phá, chỉ sợ Hoắc Tiên Nhi cùng Hoắc Khuynh Tiên liên thủ cũng ứng phó không được.

Hai người từ trong phòng bước ra, chỉ thấy thân ảnh Hoắc Tiên Nhi đã sớm chờ đợi đã lâu trong lương đình.

Thấy vậy, nàng lập tức vẫy tay với hai người: "Khuynh Tiên tỷ tỷ, phu quân...

Mau lại đây..." Dưới sự nâng đỡ của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên cố nén khó chịu trên người, từng bước một đi tới lương đình. "Khuynh Tiên tỷ tỷ, thân thể phải rèn luyện nhiều hơn...

Chính hay phu quân sở hữu truyền thừa Hoa Đà Ngũ Cầm Hí, để chàng hảo hảo dạy tỷ..." Nhìn bộ dáng lúc này của Hoắc Khuynh Tiên, Hoắc Tiên Nhi vừa nén cười, vừa nghiêm túc mở miệng nói. "Ân...

Hoa Đà Ngũ Cầm Hí mà ta truyền thừa không chỉ có công hiệu duyên niên ích thọ...

Tu luyện tới trình độ nhất định, còn có thể làm cho người ta dịch kinh tẩy tủy, thoát thai hoán cốt, tịnh sở hữu lực phá hoại cực mạnh..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm đưa tay chỉ chỉ Hoắc Tiên Nhi, mới nói tiếp: "Nhìn bộ dáng hiện tại của Tiên Nhi đi, đây chính là biến

hóa sau khi tu luyện Ngũ Cầm Hí nhập môn..." Vốn dĩ không để ý lắm, nhưng khi nghe Lâm Bất Phàm nói, Hoắc Khuynh Tiên nhìn kỹ Hoắc Tiên Nhi, sau đó mới trừng lớn hai mắt, lộ ra thần sắc khó tin: "Biến hóa trên người Tiên Nhi muội muội là do tu luyện Ngũ Cầm Hí?" "Cũng không hoàn toàn là do Ngũ Cầm Hí..." Nói được nửa câu, Hoắc Tiên Nhi liếc Lâm Bất Phàm một cái nói: "Trong đó tự nhiên thiếu không được phu quân hỗ trợ..." Vù.

Hoắc Khuynh Tiên nghe vậy, tự nhiên biết ý tứ trong lời nói của Hoắc Tiên Nhi.

Chỉ thấy mặt nàng đỏ lên, liếc mắt một cái nói: "Thật một chút cũng không biết xấu hổ..." Nhưng làm cho Hoắc Khuynh Tiên không ngờ tới là, trên mặt Hoắc Tiên Nhi chẳng những không có chút biến hóa nào, ngược lại lộ ra một nụ cười xấu xa nói: "Không biết xấu hổ cái gì chứ?

Ý của ta là có bí dược của phu quân, mới có thể trong thời gian ngắn như vậy khiến ta phát sinh loại biến hóa này...

Khuynh Tiên tỷ tỷ hồ tư loạn tưởng, sao có thể trách ta..." Nhìn Hoắc Tiên Nhi tinh nghịch cười xấu xa, trong mắt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lóe lên một tia bất đắc dĩ.

Từ khi mang thai, Tam phòng nhất mạch dần dần khôi phục nguyên khí, sự tình đều giao cho Tường thúc và Phong Vu Tu, trên người không còn áp lực như trước, Hoắc Tiên Nhi phảng phất như được giải phóng thiên tính.

Bất kể là tính cách hay khí chất trên người, bất tri bất giác đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chương 34

Bị Hoắc Tiên Nhi trêu chọc như vậy, Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi có chút thẹn quá hóa giận.

Chỉ thấy hai người hi hi ha ha một trận, một hồi lâu sau mới dừng lại.

Sau đó ba người ăn xong điểm tâm Hoắc Tiên Nhi chuẩn bị trong lương đình, Hoắc Khuynh Tiên mới chính sắc nói: "Không giải thích một chút sao...

Ta biết chàng có thể lấy ra Tị Độc Đan cùng Chỉ Huyết Tán, khẳng định còn giấu đồ tốt..." Lâm Bất Phàm buông bát cháo trong tay xuống, trực tiếp lấy ra một bình ngọc đựng Khí Huyết Đan. "Bí dược trong bình ngọc này tên là: Khí Huyết Đan, có công hiệu tăng cường khí huyết, di bổ nguyên khí...

Lại thêm Ngũ Cầm Hí, hai thứ này tương phụ tương thành, mới có thể làm cho Tiên Nhi trong thời gian ngắn phát sinh biến hóa như thế...

Nàng uống trước một viên Khí Huyết Đan đi, tiếp theo ta sẽ dạy nàng Ngũ Cầm Hí..." Đang khi nói chuyện, chỉ thấy Lâm Bất Phàm mở bình ngọc ra, trực tiếp chia cho mỗi người một viên Khí Huyết Đan.

Dưới sự ra hiệu của Lâm Bất Phàm, nhìn hắn và Hoắc Tiên Nhi nuốt Khí Huyết Đan vào bụng, Hoắc Khuynh Tiên lúc này cũng không do dự nữa, há miệng nuốt xuống. "Được rồi, ta dạy nàng hô hấp pháp của Ngũ Cầm Hí trước, sau đó lại dạy chiêu thức..." Dưới sự cầm tay chỉ việc truyền thụ của Lâm Bất Phàm, hao tốn gần hai canh giờ, Hoắc Khuynh Tiên mới nắm được hô hấp pháp và cách luyện Ngũ

Cầm Hí, ghi nhớ trong lòng.

Còn muốn thông thạo nắm giữ, thậm chí tu luyện nhập môn đạt tới trình độ như Hoắc Tiên Nhi, e rằng còn cần một khoảng thời gian!

Bất quá, sau khi luyện một bộ Ngũ Cầm Hí hoàn chỉnh phối hợp với hô hấp pháp, cảm giác khó chịu vốn có trên người Hoắc Khuynh Tiên cũng biến mất không thấy, cảm thấy thân thể nhẹ nhàng hơn không ít. "Hiệu quả của Ngũ Cầm Hí..." Cảm giác được biến hóa phát sinh trên người, trên mặt Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi hiện ra một vẻ chấn kinh.

Nhìn bộ dáng lúc này của nàng, khóe miệng Lâm Bất Phàm lập tức cười cười nói: "Ngay cả một bộ Ngũ Cầm Hí hoàn chỉnh nàng đều chưa hoàn toàn chưởng khống thông thạo, sao có thể có hiệu quả này...

Sở dĩ có cảm giác đó, hoàn toàn là do Khí Huyết Đan..." Nghe Lâm Bất Phàm giải thích, trong lòng Hoắc Khuynh Tiên cũng theo đó thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Ngũ Cầm Hí thật sự thần kỳ như vậy, vẻn vẹn chỉ tu luyện một lần đã có hiệu quả như thế, thì e rằng nó không đơn giản chỉ là bí pháp dưỡng sinh.

Tuy nhiên, dù đại bộ phận công lao đều là do Khí Huyết Đan, nhưng hai thứ tương phụ tương thành mới có thể phát huy hiệu quả đến cực hạn. "Khuynh Tiên tỷ tỷ đừng nóng vội...

Có phu quân chỉ điểm, lại thêm Khí Huyết Đan tương trợ, tin tưởng không cần bao lâu là có thể tu luyện nhập môn..." Hoắc Khuynh Tiên nghe vậy thì không nói thêm gì nữa.

Nàng liếc nhìn hai người một cái, sau đó đứng dậy nói: "Ta về xử lý chuyện gia tộc trước đây..." Nói xong, căn bản không cho Lâm Bất

Phàm và Hoắc Tiên Nhi cơ hội nói chuyện, nàng xoay người đi ra khỏi phủ đệ.

Vẻn vẹn chỉ trong thời gian thất thần, Hoắc Khuynh Tiên đã biến mất trong tầm mắt.

Hoắc Tiên Nhi hồi thần, liếc mắt nhìn Lâm Bất Phàm, sau đó mới mở miệng nói: "Muốn tám kiệu lớn, minh môi chính thú rước Khuynh Tiên tỷ tỷ qua cửa, phu quân còn phải nỗ lực nhiều..." "Xác thực là nên nỗ lực..." Lâm Bất Phàm trước lẩm bẩm một câu, sau đó thần sắc trên mặt nghiêm lại.

Hắn nghênh đón ánh mắt Hoắc Tiên Nhi nói: "Tiên Nhi ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, ta muốn đi ra ngoài một chuyến..." Nhìn bộ dáng Lâm Bất Phàm lúc này, tuy rằng không biết hắn muốn làm gì, nhưng Hoắc Tiên Nhi cũng không mở miệng ngăn cản, trực tiếp gật đầu.

Sau đó Lâm Bất Phàm cũng không trễ nải, thu thập rửa mặt xong liền xoay người ra cửa.

Rời khỏi phủ đệ Hoắc gia Tam phòng, Lâm Bất Phàm một đường không có bất kỳ trì hoãn nào, đi thẳng ra ngoài thành Thường Sa.

Mãi cho đến khi tới một nơi vắng vẻ ngoài thành, xác định sau lưng không có dị thường, không bị người theo dõi, Lâm Bất Phàm mới tâm niệm vừa động: "Hệ thống, lấy Huyết Mạch Chủng Tử ra cho ta..." Vù.

Theo tiếng Lâm Bất Phàm vừa dứt, chỉ thấy ba hạt Huyết Mạch Chủng Tử to bằng đầu ngón tay, màu sắc đỏ như máu lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Ánh mắt đảo qua ba hạt giống, Lâm Bất Phàm mới đưa tay lấy ra chiếc hộp ngọc đã chuẩn bị sẵn, trịnh trọng bỏ chúng vào trong.

Sở dĩ phải đi một chuyến thế này là để quanh minh chính đại mang

Huyết Mạch Chủng Tử về.

Về phần lai lịch và cớ của Huyết Mạch Chủng Tử, trong lòng Lâm Bất Phàm đã sớm nghĩ kỹ.

Sau khi cất kỹ hộp ngọc, Lâm Bất Phàm cũng không vội vã quay về.

Chờ đợi gần nửa canh giờ, hắn mới xoay người chậm rãi đi bộ về hướng trong thành.

Trong khi Lâm Bất Phàm mang theo Huyết Mạch Chủng Tử ung dung hồi thành, thiệp mời của Trương Đại Phật Gia cũng do Phó quan đích thân đưa đến phủ, mời ngày mai đến quán trà nói chuyện.

Hoắc Tiên Nhi nhận thiệp mời, ánh mắt rơi vào trên người Phó quan nói: "Thật ngại quá, phu quân lúc này không có ở phủ...

Bất quá Trương Phó quan có thể yên tâm, ta sẽ đích thân giao thiệp mời cho phu quân..." "Đã như vậy, làm phiền Tiên Nhi gia chủ...

Cáo từ..." Trương Phó quan không nói nhảm, ôm quyền chào Hoắc Tiên Nhi một tiếng, sau đó lái xe rời khỏi phủ đệ Tam phòng. "Cũng không biết Trương Đại Phật Gia mời phu quân có chuyện gì...

Chẳng lẽ là vì Chỉ Huyết Tán..." Mục tống thân ảnh Trương Phó quan rời đi, nhìn thiệp mời trong tay, Hoắc Tiên Nhi nhịn không được khẽ nhíu mày.

Nhưng vẻn vẹn chỉ một lát sau, nàng lắc đầu.

Quản nhiều như vậy làm gì?

Bất kể Trương Đại Phật Gia kia có mục đích gì, phản chính đã có Lâm Bất Phàm ứng đối!

Chuyện quan trọng nhất trước mắt là dưỡng thai!

Chỉ cần bảo đảm hài tử trong bụng khỏe mạnh bình an sinh ra, đó

chính là công lao lớn nhất đối với Lâm Bất Phàm.

Khi Hoắc Tiên Nhi cầm thiệp mời xoay người trở về sân, thân ảnh Lâm Bất Phàm lúc này cũng ung dung vào thành lần nữa.

Bất quá lần này hắn không vội vã về phủ đệ mà đi thẳng đến vị trí đường khẩu.

Chương 35

Từ khi Phong Vu Tu được triệu hoán đi ra đến nay đã xấp xỉ gần một tháng.

Hắn cũng muốn tận mắt xem thử đường khẩu giao cho Phong Vu Tu trong tay tột cùng có bao nhiêu biến hóa.

Quan trọng nhất là sự tình phân phó trước đó, Phong Vu Tu rốt cuộc làm được đến đâu rồi. "Cô gia, ngài đến rồi..." Thân ảnh vừa xuất hiện ở đường khẩu, vừa mới nhấc chân bước vào đại môn, đám hỏa kế đang bận rộn trong đường khẩu lập tức vội vàng nghênh đón.

So với lần trước Lâm Bất Phàm cùng Hoắc Tiên Nhi tới, bộ dáng lãnh lãnh thanh thanh khi đó đã biến mất.

Đường khẩu lúc này náo nhiệt hơn nhiều!

Tuy rằng đường khẩu hiện tại không làm buôn bán cổ đổng văn ngoạn, nhưng chỉ riêng Tị Độc Đan cùng Chỉ Huyết Tán, hai loại bí dược này cũng đủ làm cho người ta nườm nượp kéo đến! "Gặp qua Cô gia..." Theo người đầu tiên mở miệng, những hỏa kế còn lại cũng nhao nhao cung kính chào hỏi.

Vù, vù, vù.

Cùng lúc đó, chỉ thấy đám người ra ra vào vào cầu dược trong đường khẩu, trong nháy mắt ấy cũng không khỏi nhao nhao đưa ánh mắt rơi vào trên người Lâm Bất Phàm. "Vị này chính là Cô gia ở rể Hoắc gia Tam phòng trong lời đồn sao..." "Nghe đồn vị Hoắc gia Cô gia này là một kẻ mặt trắng..." "Đừng có nói lung tung, vị Cô gia Tam phòng này cũng không phải là nhân vật đơn giản..." Nhất thời, những người đưa mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm đều nhịn không được thầm nghị luận ầm ĩ.

Nghe thấy những lời bàn tán xung quanh, Lâm Bất Phàm tịnh không có bất kỳ phản ứng gì, phảng phất như không nghe thấy.

Hắn nhìn về phía một hỏa kế, trực tiếp mở miệng phân phó: "Dẫn ta đi gặp Phong Vu Tu..." "Cô gia xin mời đi theo ta..." Dưới sự dẫn dắt của người này, một đường đi thẳng đến vị trí hậu viện đường khẩu.

Còn chưa thấy người đã nghe thấy một trận động tĩnh truyền đến.

Lúc này, hỏa kế dẫn đường dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ khó xử: "Cô gia, ta e rằng chỉ có thể đưa đến đây..." "Được rồi... tiếp theo ta tự vào là được..." Lâm Bất Phàm đi vào hậu viện, chỉ thấy Phong Vu Tu đang chỉ điểm mọi người tu luyện.

Ánh mắt đảo qua hiện trường, nguyên bản một nhóm lớn người mà Phong Vu Tu tuyển mộ, lúc này vẻn vẹn chỉ còn lại chưa đến ba mươi người!

Trong số hàng trăm hàng ngàn người, miễn cưỡng mới có ba mươi người có thể lọt vào mắt Phong Vu Tu, cụ thể là có tư chất luyện võ nhất định.

Trải qua một đoạn thời gian huấn luyện, lại thêm sự ủng hộ từ Khí Huyết Đan của Lâm Bất Phàm, những người trước mắt này mỗi chiêu mỗi thức huy động đều mang lại cho người ta cảm giác cường kiện, tràn đầy sức mạnh.

So với người bình thường, dĩ nhiên thân thủ hiện tại của bọn hắn không dám nói lấy một địch mười, nhưng ít ra cũng có thể làm được lấy một địch hai, địch ba.

Đây mới chỉ là nắm giữ được cách đấu và các loại võ công mà Phong Vu Tu truyền thụ.

Nếu cho thêm một khoảng thời gian, đợi những người này tu

luyện nhập môn, việc lấy một địch mười quả thực nhẹ nhàng. "Thiếu chủ..." Khi thân ảnh Lâm Bất Phàm bước vào hậu viện, Phong Vu Tu đang giám sát đám người tu luyện lập tức cảm giác được dị thường.

Khi quay đầu nhìn thấy Lâm Bất Phàm, hắn lập tức tiến lên cung kính bái một cái. "Vị này là ông chủ của ta, cũng là đối tượng các ngươi phải hiệu trung sau này..." Bái xong, Phong Vu Tu đảo mắt nhìn mọi người, bắt đầu giới thiệu Lâm Bất Phàm. "Đã có thể lọt vào mắt Phong Vu Tu, ta mặc kệ các ngươi là người thế nào...

Nhưng từ nay về sau, các ngươi là người của Lâm Bất Phàm ta...

Những cái khác ta không dám bảo đảm, nhưng chỉ cần ta có một miếng cơm ăn, tuyệt đối sẽ không để các ngươi đói..." Nói đến đây, ánh mắt quét qua đám người một lượt, khuôn mặt Lâm Bất Phàm cũng trở nên nghiêm nghị.

Chuyển niệm lộ ra một cỗ sát ý băng lãnh, hắn mở miệng nói tiếp: "Nhưng nếu kẻ nào dám ăn cây táo rào cây sung, vậy đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, trở mặt không nhận người..." Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, ba mươi người tại hiện trường phảng phất như đã thương lượng trước, từng người lập tức quỳ một chân xuống trước mặt Lâm Bất Phàm bái: "Tham kiến Gia chủ, chúng ta nguyện ý vì Gia chủ hiệu tử..." "Ân..." Nhìn một màn trước mắt, Lâm Bất Phàm hài lòng gật đầu.

Sau đó hắn trực tiếp mở miệng hứa hẹn: "Hảo hảo tu luyện, nếu có thể đạt tới yêu cầu của Phong Vu Tu, mỗi người thưởng một trăm đại dương..." Những người này có thể lưu lại, bản thân đã trải qua khảo nghiệm của Phong Vu Tu.

Lại thêm có Phong Vu Tu đích thân chưởng khống, Lâm Bất Phàm căn bản không cần lo lắng.

Quan sát đám người tu luyện một lát, Lâm Bất Phàm chào hỏi

Phong Vu Tu một tiếng rồi xoay người rời khỏi đường khẩu.

Lâm Bất Phàm vừa mới trở lại phủ đệ, Hoắc Tiên Nhi liền đem thiệp mời Trương Phó quan đưa tới lấy ra. "Phu quân, lúc chàng rời đi, Trương Phó quan đã đưa tới thiệp mời...

Mời chàng ngày mai đi quán trà một chuyến, cũng không biết vị Trương Đại Phật Gia kia tột cùng là đang đánh chủ ý gì..." Lâm Bất Phàm ngồi xuống bên cạnh Hoắc Tiên Nhi, đưa tay nhận thiệp mời xem xét.

Sau đó trên mặt hắn hiện ra một nụ cười lạnh: "Tiên Nhi đoán xem trong tay ta, thứ gì có thể thu hút sự chú ý của vị Phật Gia kia..." Hoắc Tiên Nhi nghe vậy, hai người đối mắt nhìn nhau, đồng thanh nói: "Chỉ Huyết Tán..." Không sai, Hoắc gia Tam phòng nhất mạch so với Trương Đại Phật Gia lúc này, xác thực không phải là tồn tại cùng đẳng cấp.

Có thể làm cho vị Phật Gia này năm lần bảy lượt mời mọc, không gì khác ngoài hai loại bí dược kia.

Đối với vị Phật Gia kia, cũng chỉ có giá trị của Chỉ Huyết Tán mới đáng để hắn đại phí chu chương như vậy.

Nghĩ đến đây, Hoắc Tiên Nhi thầm than một hơi, sau đó mới mở miệng hỏi thăm: "Nếu Phật Gia thật sự nhắm vào Chỉ Huyết Tán, phu quân chuẩn bị ứng đối thế nào..." "Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn...

Muốn Chỉ Huyết Tán trong tay ta, vậy phải xem hắn có thể bỏ ra thứ gì so sánh được hay không..." Còn về chuyện muốn tay không bắt giặc ở chỗ Lâm Bất Phàm, quả thực là nằm mơ!

Đem chuyện thiệp mời để qua một bên, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, trực tiếp mở miệng hỏi trong đầu: "Hệ thống,

Tiên Nhi lúc này có thể dung hợp Huyết Mạch Chủng Tử hay không..." Vốn dĩ Lâm Bất Phàm chuẩn bị trực tiếp lấy Huyết Mạch Chủng Tử ra cho Hoắc Tiên Nhi dung hợp hấp thu trước.

Nhưng nhìn cái bụng hơi nhô lên của nàng, Lâm Bất Phàm mới tâm niệm vừa động, chuẩn bị hỏi thăm một chút. "Đinh...

Kinh hệ thống kiểm trắc, nếu hiện tại dung hợp hấp thu Huyết Mạch Chủng Tử sẽ tồn tại phong hiểm nhất định..." Đối mặt với câu hỏi của Lâm Bất Phàm, hệ thống trầm mặc một lát mới đáp lại trong đầu.

Chương 36

Vốn dĩ tịnh không ôm kỳ vọng, nhưng khi nghe thấy âm thanh trong đầu, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi hơi sửng sốt.

Phải biết trước đó hắn đã thử vô số biện pháp, hệ thống thủy chung đều không có bất kỳ phản ứng gì.

Không ngờ lần này hệ thống lại có hồi đáp! "Ngay cả hệ thống cũng kiểm trắc ra tồn tại phong hiểm, xem ra chỉ có thể đợi Tiên Nhi sinh xong hài tử rồi mới dung hợp Huyết Mạch Chủng Tử..." Hiện tại cự ly đến lúc hài tử ra đời cũng chỉ còn vài tháng.

Trong lúc đó, Hoắc Tiên Nhi gần như không có cơ hội ra cửa, càng không có nguy hiểm gì.

Muộn vài tháng dung hợp cũng không có ảnh hưởng gì!

Ngược lại Hoắc Khuynh Tiên thân là Hoắc Đương gia, mỗi ngày đều bận rộn không ngừng.

Chuyện lớn nhỏ của cả Hoắc gia đều phải hỏi đến nàng, thậm chí nàng còn phải đích thân hạ mộ.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Bất Phàm rơi vào trên người Hoắc Tiên Nhi nói: "Tiên Nhi hảo hảo nghỉ ngơi, ta đi xem Khuynh Tiên một chút, có chút đồ vật muốn tặng cho nàng ấy..." Hoắc Tiên Nhi nghe vậy, ánh mắt lập tức rơi vào trên người Lâm Bất Phàm, mang theo giọng điệu chua chua nói: "Chỉ biết có Khuynh Tiên tỷ tỷ, chẳng lẽ không chuẩn bị tặng ta chút gì sao..." Lâm Bất Phàm cười bất đắc dĩ, vội vàng mở miệng an ủi: "Đồ của nàng ta đã sớm chuẩn bị xong rồi, chỉ là hiện tại nàng đang mang thai không thích hợp dùng...

Đợi sinh xong hài tử, ta lập tức đưa cho nàng..." "Thế còn tạm

được..." Dưới sự giải thích của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Sau đó nàng trực tiếp xua tay với Lâm Bất Phàm: "Mau đi đi, mau đi đi...

Đoạn thời gian này bồi tiếp Khuynh Tiên tỷ tỷ nhiều vào..." Dưới sự thúc giục của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm cũng không trễ nải nữa, đi thẳng đến viện tử trung tâm của Hoắc gia.

Hoắc Khuynh Tiên làm Đương gia Hoắc gia, phủ đệ của nàng nằm ở vị trí hạch tâm.

Đi loanh quanh hơn mười phút, Lâm Bất Phàm mới tới viện tử của Hoắc Khuynh Tiên.

Có lẽ do Hoắc Khuynh Tiên đã sớm dặn dò, Lâm Bất Phàm tới cửa không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Dưới sự dẫn dắt của quản gia, Lâm Bất Phàm trực tiếp đi vào thư phòng.

Khi hắn bước vào, chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên đang vùi đầu xem sách. "Đến rồi à..." Hoắc Khuynh Tiên nghe động tĩnh ngẩng đầu lên, khoảnh khắc nhìn thấy Lâm Bất Phàm, trên mặt thoáng ngẩn ra. "Ta chẳng lẽ không thể tới thăm nàng sao..." Nghe Hoắc Khuynh Tiên nói, Lâm Bất Phàm khẽ nhíu mày.

Đang chuẩn bị mở miệng, Lâm Bất Phàm liền nói tiếp: "Được rồi, ta lần này tới có một kiện đồ vật muốn tặng cho nàng..." Đang khi nói chuyện, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, trực tiếp lấy ra hộp ngọc đựng Huyết Mạch Chủng Tử. "Đồ vật gì..." Nhìn ba hạt Huyết Mạch Chủng Tử trong hộp ngọc, Hoắc Khuynh Tiên thẩm thị một phen, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc. "Đây là đồ vật Lâm gia ta kết hợp thượng cổ bí pháp, phí hết thiên tân vạn khổ chế tác ra...

Vật này tên là: Huyết Mạch Chủng Tử, chỉ cần hấp thu dung hợp là có thể thức tỉnh huyết mạch đặc thù...

Hẳn là Khuynh Tiên cũng biết vị Phật Gia kia, còn có Trương gia sau lưng hắn đều là người sở hữu huyết mạch đặc thù...

Tộc đó truyền thừa chính là huyết mạch Kỳ Lân...

Vị Phật Gia kia làm một chi nhánh của Trương gia, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể thoái hóa, truyền thừa chính là huyết mạch Cùng Kỳ..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm hơi dừng lại một lát, sau đó mới nói tiếp: "Ngược lại vị Phó quan bên cạnh Phật Gia kia, một thân huyết mạch Kỳ Lân nùng úc vô cùng, tuyệt đối là người trực hệ Trương gia..." Nói xong, ánh mắt hắn rơi vào trên người Hoắc Khuynh Tiên.

Chỉ thấy nàng lúc này đang nhìn chằm chằm vào ba hạt Huyết Mạch Chủng Tử kỳ mạo bất dương trong hộp ngọc, nhất thời không biết nên tin hay nên ngờ!

Chuyện liên quan đến Trương gia, chuyện có huyết mạch đặc thù tồn tại, Hoắc Khuynh Tiên làm Đương gia Hoắc gia tuy rằng không dám nói là thập phần hiểu rõ, nhưng cũng biết một chút tình huống.

Trương gia, đó chính là gia tộc cổ lão truyền thừa cả ngàn năm.

Bất kể để lại nội tình hay bí mật gì, tuyệt không phải thứ Hoắc gia có thể so sánh.

Thứ khiến truyền thừa Trương gia cửu kinh bất tuyệt, căn bản chính là huyết mạch Kỳ Lân!

Một hồi lâu sau, nàng mới đưa mắt nhìn Lâm Bất Phàm hỏi: "Xác định Huyết Mạch Chủng Tử này có thể làm cho người ta đạt được huyết mạch đặc thù sao?" "Không cần hoài nghi, Huyết Mạch Chủng Tử chính là chí bảo truyền thừa của Lâm gia ta..." Đối mặt với ánh

mắt lược đới hoài nghi của Hoắc Khuynh Tiên, lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, chỉ thấy một cỗ khí thế vô hình lập tức từ trên người hắn bộc phát ra.

Cánh tay và cổ của Lâm Bất Phàm lộ ra bên ngoài, mắt thường có thể thấy được từng đạo long văn nổi lên.

Vù.

Cảm giác được biến hóa trên người Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên bỗng nhiên đứng dậy.

Ánh mắt nàng nhìn về phía hắn tình bất tự cấm phát sinh biến hóa. "Chàng... chàng..." Nhất thời, Hoắc Khuynh Tiên gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Bất Phàm, không biết nên nói gì.

Vù...

Lúc này, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, lập tức thu liễm khí tức kia lại.

Sau vài nhịp hô hấp, long văn trên người hắn cũng dần dần biến mất.

Nhìn Hoắc Khuynh Tiên một mặt chấn kinh, khó có thể tin, Lâm Bất Phàm nhếch miệng cười nói: "Đây là huyết mạch Chân Long của phu quân nàng..." "Hô..." Một hồi lâu sau, Hoắc Khuynh Tiên mới thở ra một ngụm trọc khí.

Sau khi tự trấn định tinh thần, nàng mới nhìn thẳng Lâm Bất Phàm nói: "Chàng còn có bao nhiêu chuyện giấu ta?" Đối mặt với câu hỏi của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm.

Hắn đem cái cớ trước đó dùng để ứng phó Hoắc Tiên Nhi kể lại một lần nữa cho Hoắc Khuynh Tiên.

Chương 37

Nghe xong giải thích, sắc mặt Hoắc Khuynh Tiên cũng ám tự biến hóa.

Nàng vạn vạn không ngờ tới Lâm Bất Phàm lại có lai lịch như vậy. "Huyết mạch Chân Long của Lâm gia ta là do tiên tổ dung hợp Huyết Mạch Chủng Tử mà có, bất quá..." "Bất quá cái gì?" Không đợi Lâm Bất Phàm nói hết, Hoắc Khuynh Tiên nhịn không được mở miệng hỏi. "Dung hợp Huyết Mạch Chủng Tử có thể đạt được huyết mạch gì, hết thảy toàn bằng cơ duyên vận khí...

Có khả năng đạt được huyết mạch Kỳ Lân, huyết mạch Chân Long, thậm chí Phượng Hoàng đẳng thần thú huyết mạch...

Nhưng cũng có khả năng đạt được huyết mạch linh thú kém hơn thần thú một chút...

Bất quá dù là như thế, cũng đủ để người ta thoát thai hoán cốt, phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất..." Sau khi Lâm Bất Phàm giải thích tỉ mỉ, Hoắc Khuynh Tiên không có bất kỳ do dự nào, thậm chí cũng không hỏi thêm, trực tiếp nói: "Ta nguyện ý thử một chút..." Cho dù không đạt được các loại huyết mạch thần thú trong truyền thuyết, thì huyết mạch linh thú đối với Hoắc Khuynh Tiên mà nói cũng là chí bảo không thể cầu.

Huống chi đồ vật Lâm Bất Phàm lấy ra, Hoắc Khuynh Tiên tin tưởng hắn sẽ không hại nàng! "Tùy tiện chọn một hạt đi..." Lâm Bất Phàm đưa tay chỉ chỉ hộp ngọc ra hiệu.

Thấy vậy, Hoắc Khuynh Tiên tùy tiện cầm lấy một hạt Huyết Mạch Chủng Tử.

Sau đó nàng nhìn Lâm Bất Phàm hỏi: "Sử dụng thứ này thế nào...

Tiên Nhi có dùng không..." "Trực tiếp nuốt xuống là được..." Đáp một câu, trên mặt Lâm Bất Phàm hiện ra nụ cười.

Ngay sau đó hắn cho Hoắc Khuynh Tiên một ánh mắt yên tâm nói: "Tiên Nhi hiện tại đang mang thai, không thích hợp dung hợp huyết mạch bây giờ, chỉ có thể đợi sinh xong hài tử mới được...

Yên tâm, quên ai cũng sẽ không quên phần của Tiên Nhi..." Nghe đến đó, Hoắc Khuynh Tiên mới hài lòng gật đầu.

Sau đó không đợi Lâm Bất Phàm có phản ứng gì, nàng há miệng đem Huyết Mạch Chủng Tử trong tay nuốt thẳng vào bụng.

Theo thời gian từng chút trôi qua, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi khẩn trương hỏi: "Trên người có cảm giác gì không?

Có chỗ nào không thoải mái không..." Hoắc Khuynh Tiên nghe vậy thì liếc Lâm Bất Phàm một cái.

Đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện, dường như có chuyện gì phát sinh, sắc mặt nàng bỗng nhiên biến đổi. "Ta cảm giác có một cỗ nước ấm đang hướng tứ chi bách hài dật tán...

Hiện tại có một loại cảm giác giống như có hàng vạn con kiến đang bò trong cơ thể..." Thời gian từng giây trôi qua, trên mặt Hoắc Khuynh Tiên hiện ra từng hạt mồ hôi.

Ngay sau đó, cũng giống như Lâm Bất Phàm lúc trước, toàn bộ làn da nàng dần dần trở nên đỏ như máu.

Một cỗ nhiệt khí không ngừng từ trên người Hoắc Khuynh Tiên tản ra...

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Bất Phàm đưa tay lấy ra một viên Khí Huyết Đan nói: "Nhanh, tu luyện Ngũ Cầm Hí ta truyền thụ lúc trước...

Đem viên Khí Huyết Đan này phục hạ..." Theo Lâm Bất Phàm đem một viên Khí Huyết Đan trực tiếp đút vào miệng Hoắc Khuynh Tiên, nàng mới hồi thần, dựa theo phân phó bắt đầu tu luyện Ngũ Cầm Hí.

Theo từng chiêu từng thức Ngũ Cầm Hí dần dần được Hoắc Khuynh Tiên thi triển ra, cộng thêm hô hấp pháp Ngũ Cầm Hí tương phụ tương thành, tình huống trên người nàng rốt cục cũng dần dần ổn định lại.

Mãi đến gần nửa canh giờ sau, nhiệt khí tản ra trên người Hoắc Tiên Nhi mới dần dần khôi phục bình thường!

Bất quá trên làn da đỏ như máu kia lại hiện lên từng đạo lạc ấn hình xăm thần bí... "Không biết Khuynh Tiên có thể thức tỉnh huyết mạch gì..." Dưới sự chú thị của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy từng đạo hình xăm tàn khuyết không ngừng hiện ra trên người Hoắc Khuynh Tiên.

Theo thời gian trôi qua, hình xăm trên người nàng cũng dần dần hoàn thiện.

Cuối cùng, một hình xăm Cửu Vĩ Hồ (Hồ Ly Chín Đuôi) đầy mị hoặc xuất hiện trên người Hoắc Khuynh Tiên.

Khi hình xăm Cửu Vĩ Hồ này triệt để hoàn thiện, làn da vốn đỏ như máu của Hoắc Khuynh Tiên cũng dần dần khôi phục bình thường. "Anh..." Trong sát na kia, Lâm Bất Phàm lập tức cảm giác trên người Hoắc Khuynh Tiên phảng phất tản ra một cỗ khí tức vô hình, thời thời khắc khắc đều hấp dẫn ánh mắt của hắn!

Đột nhiên, Lâm Bất Phàm chỉ cảm thấy trái tim nóng lên, bỗng nhiên đập mạnh một cái mới hồi thần.

Vù. * Tính danh: Hoắc Khuynh Tiên * Tuổi: 22 * Dung mạo: 95 * Huyết mạch: Cửu Vĩ Hồ (Giác tỉnh 10%) * Đánh giá: S+ Theo tâm

niệm Lâm Bất Phàm vừa động, số liệu quan về Hoắc Khuynh Tiên lập tức hiện ra trước mắt. "Tê..." Nhìn số liệu đánh giá của Hoắc Khuynh Tiên lúc này, Lâm Bất Phàm trừng lớn hai mắt.

Phải biết cho dù là Hoắc Tiên Nhi, dung mạo lúc này dù đã hoàn thiện cũng chỉ đạt 94!

Nhưng Hoắc Khuynh Tiên trước mắt vẻn vẹn chỉ dung hợp thức tỉnh huyết mạch đặc thù đã nhất cử vượt qua Hoắc Tiên Nhi.

Không chỉ như thế, dung mạo càng đạt tới 95, tổng thể đánh giá đạt S+! "Huyết mạch Cửu Vĩ Hồ, khó trách lại xuất hiện loại cảm giác vừa rồi...

Nếu không phải ta có huyết mạch Chân Long cảnh báo khiến ta tỉnh lại..." Mị hoặc!

Hoắc Khuynh Tiên lúc này cả người trên dưới đều tản ra một cỗ khí tức mị hoặc, quả thực là Đát Kỷ tái thế, làm cho người ta tình bất tự cấm muốn trầm luân trong đó.

Thình thịch...

Vẻn vẹn chỉ chốc lát, trái tim Lâm Bất Phàm lần nữa hung hăng đập mạnh.

Chương 38

Trong mắt Lâm Bất Phàm mới lóe lên một tia thanh minh. "Suýt... suýt chút nữa lại hãm sâu vào trong đó...

Nhanh, nhanh, nhanh... mau thu hồi khí tức trên người nàng lại..." Lâm Bất Phàm hồi thần vội vàng dời ánh mắt khỏi người Hoắc Khuynh Tiên. "Ta... ta... ta cũng không biết khống chế thế nào..." Hoắc Khuynh Tiên nhất thời cũng có chút tay chân luống cuống, không biết nên làm sao! "Từ từ vận chuyển hô hấp pháp Ngũ Cầm Hí, bình phục khí huyết trong cơ thể..." Dưới sự chỉ điểm của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên mới bình tĩnh lại, dựa theo hô hấp pháp Ngũ Cầm Hí dần dần bình phục khí huyết.

Mất mấy phút, hình xăm Cửu Vĩ Hồ trên người nàng mới triệt để biến mất.

Cỗ khí tức mị hoặc không ngừng tản mát ra kia cũng theo đó biến mất vô ảnh vô tung. "Được rồi, hình xăm trên người ta biến mất rồi..." Dưới sự nhắc nhở của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt, lần nữa nhìn về phía nàng.

Tuy Hoắc Khuynh Tiên lúc này nhìn qua vẫn tràn ngập mị hoặc, cả người khí chất phảng phất đều phát sinh thuế biến, dung mạo cũng đã thuế biến đến gần như hoàn mỹ, nhưng không có cỗ khí tức vô hình kia, Lâm Bất Phàm lại có thể bảo trì thanh tỉnh, không đến mức giống như trước đó bất tri bất giác bị ảnh hưởng! "Hô..." Thấy vậy, Lâm Bất Phàm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chuyển niệm, thân ảnh Lâm Bất Phàm bước hai bước tới trước mặt Hoắc Khuynh Tiên nói: "Hiện tại cảm giác thế nào?

Có gì không thoải mái không?" Đối mặt với thần sắc đầy lo lắng

của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên cười cười, đưa tay đặt lên vai hắn: "Yên tâm, ta hiện tại chẳng những không có chút khó chịu nào, ngược lại cảm giác thập phần mỹ diệu...

Thì ra đây là cảm giác sở hữu huyết mạch đặc thù..." Tuy rằng lúc này Hoắc Khuynh Tiên tịnh không kích hoạt huyết mạch chi lực, nhưng cử thủ đầu túc chi gian phảng phất đều tản ra một cỗ mị hoặc cực lớn, làm cho người ta không khỏi có một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào! "Nếu ta nhìn không lầm, nàng thức tỉnh được hẳn là huyết mạch Cửu Vĩ Hồ...

Hiện tại vẻn vẹn chỉ là sơ bộ giác tỉnh, cũng đã đạt tới trình độ 10%...

Đoạn thời gian tiếp theo tốt nhất nên làm quen trước, chưởng khống huyết mạch chi lực của bản thân...

Nếu không cũng không biết sẽ phát sinh tình huống gì..." Nghe Lâm Bất Phàm phân phó, trên khuôn mặt hoàn mỹ vô hà, đầy mị hoặc của Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi hiện ra một nụ cười: "Được được được...

đều nghe chàng phân phó..." Đang khi nói chuyện, Hoắc Khuynh Tiên ghé đầu vào bên tai Lâm Bất Phàm, nhẹ nhàng thổi một hơi nói: "Phu quân, tốn sức lớn như vậy, ta có nên thưởng cho chàng không..." Trong sát na, chỉ thấy cả người Lâm Bất Phàm không khỏi run lên.

Ngọn lửa dục vọng vốn bị đè nén, tại khắc này cũng theo đó bùng phát trong nháy mắt...

Tràn đầy khiêu khích!

Quả thực là thiếu thu thập!

Trong tiếng kinh hô của Hoắc Khuynh Tiên, không bao lâu sau, trong phòng truyền đến một trận tiếng mèo kêu...

Túc túc hơn một canh giờ sau, động tĩnh trong phòng mới bình tĩnh lại.

Tuy trận chiến này dĩ Hoắc Khuynh Tiên lạc bại cáo chung, nhưng nhìn Hoắc Khuynh Tiên sắc mặt hồng nhuận, đầy mị hoặc bên cạnh, trong lòng Lâm Bất Phàm cũng không khỏi run lên.

Hai người lần đầu tiên giao phong, Lâm Bất Phàm nghiền ép Hoắc Khuynh Tiên hoạch thắng.

Nhưng mới chỉ qua một ngày, sau khi Hoắc Khuynh Tiên thức tỉnh huyết mạch, nàng đã đấu với hắn ngang ngửa.

Lúc này, thanh âm Hoắc Khuynh Tiên vang lên bên tai: "Phu quân, ta cảm giác huyết mạch vừa mới thức tỉnh dường như có một chút tăng lên..." Vù.

Lâm Bất Phàm nghe vậy, ánh mắt nháy mắt rơi vào trên người Hoắc Khuynh Tiên.

Dưới sự cha xét của hệ thống, chỉ thấy huyết mạch Hoắc Khuynh Tiên vốn thức tỉnh 10%, lúc này đã đạt tới 12%!

Trọn vẹn tăng lên hai điểm!

Lâm Bất Phàm thu hồi ánh mắt, thầm cảm nhận trên người mình một chút.

Chỉ thấy huyết mạch Chân Long vốn thức tỉnh 23% cũng lặng lẽ tăng lên một điểm, đạt tới trình độ 24%. "Huyết mạch Chân Long của ta cũng tăng lên một chút...

Có lẽ là do huyết mạch hai người hỗ trợ bổ sung, âm dương cộng tế kết quả..." Nghe đến đó, Hoắc Khuynh Tiên nhịn không được mở miệng nói: "Chẳng lẽ là song tu trong truyền thuyết..." Ngạch...

Nghe Hoắc Khuynh Tiên nói, Lâm Bất Phàm nhất thời cũng không

biết nên nói gì.

Sau đó hai người lại hàn huyên một hồi, Lâm Bất Phàm mới đứng dậy bắt đầu thu thập.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, ánh mắt Lâm Bất Phàm rơi vào trên người Hoắc Khuynh Tiên nói: "Huyết mạch Cửu Vĩ Hồ mà Khuynh Tiên thức tỉnh, tơ hào không kém gì huyết mạch Kỳ Lân, Chân Long...

Tiếp theo tận lượng ít ra ngoài, mau chóng triệt để nắm giữ huyết mạch chi lực...

Quan trọng nhất là hiểu rõ hiệu quả cụ thể của huyết mạch Cửu Vĩ Hồ..." Không đợi Lâm Bất Phàm tiếp tục nói, Hoắc Khuynh Tiên đã liếc mắt một cái nói: "Được rồi được rồi... chàng thật dong dài, ta biết phải làm gì mà...

Chương 39

Về nghỉ ngơi cho tốt đi, ta đi trước..." Lâm Bất Phàm chào hỏi một tiếng rồi xoay người rời đi.

Mục tống thân ảnh Lâm Bất Phàm rời đi, Hoắc Khuynh Tiên tuy mấy lần muốn mở miệng giữ Lâm Bất Phàm lại, nhưng lời đến bên miệng lại bị nàng sinh sinh nuốt trở về.

Hai người tuy rằng âm thầm xác định quan hệ, thậm chí đã bái đường!

Chuyện nên phát sinh, chuyện không nên phát sinh đều đã thể nghiệm.

Nhưng thân là Gia chủ Hoắc gia, chuyện nàng phải suy xét cũng không chỉ có vậy, mà là cả cái Hoắc gia to lớn này. "Haiz..." Mãi cho đến khi Lâm Bất Phàm biến mất trong tầm mắt, Hoắc Khuynh Tiên mới tràn đầy bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Một đêm thời gian chớp mắt trôi qua...

Sáng sớm hôm sau, Lâm Bất Phàm tu luyện Ngũ Cầm Hí một lần.

Nhìn Hoắc Tiên Nhi đang tu luyện hô hấp pháp ở một bên, cái bụng ngày một lớn dần, trên mặt hắn cũng lộ ra nụ cười đầy mong chờ.

Trong lòng thầm cảm khái, xuyên việt trùng sinh đến phương thế giới này, trước sau cộng lại cũng chưa đến một năm thời gian.

Chỉ chớp mắt thôi mà đã sắp có con rồi! "Còn vài tháng nữa là hài tử chào đời...

Với thân thủ thực lực hiện tại của ta, cũng đã đến lúc phải động một chút rồi..." Không nói đến hài tử sắp xuất thế trong bụng Hoắc

Tiên Nhi, vẻn vẹn chỉ một mình Hoắc Khuynh Tiên cũng đang chờ tám kiệu lớn, minh môi chính thú rước vào cửa.

Với thân phận cô gia ở rể hiện tại, sao có thể minh môi chính thú Hoắc Khuynh Tiên đường đường là Đương gia?

Cho dù là vì hài tử sắp xuất thế, Lâm Bất Phàm cũng không thể không mưu tính một phen.

Nếu không một khi hài tử sinh ra, theo quy củ Hoắc gia, hài tử sẽ không họ Lâm mà là họ Hoắc!

Tuy Lâm Bất Phàm không để ý thân phận ở rể, nhưng vì hài tử sắp sinh, vì muốn minh môi chính thú Hoắc Khuynh Tiên, hắn cũng không thể tiếp tục làm cá mặn được nữa.

Sau khi trong lòng có quyết định, Lâm Bất Phàm cũng không chần chờ nữa. "Tiên Nhi, nghỉ ngơi đi, ngàn vạn lần đừng để mệt...

Ta đi hội kiến vị Phật Gia kia một chút..." Nhìn Hoắc Tiên Nhi đang tu luyện hô hấp pháp, Lâm Bất Phàm dặn dò vài câu rồi cầm thiệp mời xoay người rời đi.

Mục tống Lâm Bất Phàm đi phó ước, Hoắc Tiên Nhi cũng dừng lại.

Sau đó chỉ thấy nàng đưa tay sờ sờ bụng, trên khuôn mặt tuyệt mỹ cũng lộ ra một tia từ ái.

Nàng có thể cảm giác được, vì vấn đề của Hoắc Khuynh Tiên, còn có hài tử sắp sinh trong bụng, trên người Lâm Bất Phàm đang phát sinh một loại biến hóa.

Lúc hai người mới thành thân, Lâm Bất Phàm hoàn toàn là một bộ dáng 'bãi lạn'.

Cho dù thức tỉnh huyết mạch Chân Long cũng hoàn toàn không

muốn dính dáng đến những chuyện phát sinh bên ngoài.

Mãi cho đến khi nàng mang thai, lại thêm chuyện gạo nấu thành cơm với Hoắc Khuynh Tiên, hai chuyện này phảng phất như kích thích ý chí chiến đấu của Lâm Bất Phàm!

Một lúc lâu sau, Hoắc Tiên Nhi mới lẩm bẩm nói: "Phu quân cứ việc buông tay đánh cược một lần, toàn bộ Tam phòng nhất mạch vô điều kiện ủng hộ chàng...

Ta không để ý cái chức gia chủ Tam phòng này, nếu phu quân có năng lực, ta càng muốn được người khác xưng hô là Lâm phu nhân..." Rời khỏi phủ đệ, thân ảnh Lâm Bất Phàm đi thẳng đến quán trà đã ước định với vị Phật Gia kia. "Công tử mời vào bên trong..." "Ta thụ lời mời của Phật Gia đến phó ước..." Lâm Bất Phàm bước vào quán trà, trực tiếp nói với điếm tiểu nhị nghênh đón. "Thì ra là Lâm gia...

Lâm gia, mời ngài đi theo ta, Phật Gia lúc này đang chờ ở bao gian trên lầu hai..." Nghe nói Lâm Bất Phàm được Phật Gia mời, điếm tiểu nhị lập tức cung kính dẫn đường phía trước.

Dưới sự dẫn dắt của điếm tiểu nhị, hai người đi thẳng lên lầu hai.

Sau đó dừng lại trước cửa một bao gian: "Lâm gia, đến rồi..." Lâm Bất Phàm gật đầu, sau đó vung tay lấy ra một đồng đại dương búng ra.

Ông!

Theo một tiếng ong ong vang lên, đồng đại dương trực tiếp rơi vào trong tay điếm tiểu nhị. "Đa tạ Lâm gia ban thưởng, tiểu nhân cáo lui..." Nhìn đại dương trong tay, điếm tiểu nhị lộ ra vẻ hân hỉ, khom người chào Lâm Bất Phàm một cái rồi lui xuống. "Phật Gia có ở bên trong không?" Điếm tiểu nhị lui xuống, Lâm Bất Phàm giơ tay gõ cửa nói. "Lâm tiên sinh đến rồi sao, mau mời vào..." Chỉ nghe két một

tiếng, Trương Phó quan mở cửa lớn ra, xuất hiện trước mặt Lâm Bất Phàm.

Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu chào hỏi Phó quan, sau đó nhấc chân bước vào trong phòng. "Lâm tiên sinh, mời..." Thấy Lâm Bất Phàm bước vào, Phật Gia đang ngồi trước cửa sổ phẩm trà lập tức đứng dậy chào hỏi một tiếng. "Lâm tiên sinh mời ngồi...

Đây là trà Vũ Tiền Long Tỉnh vừa mới pha, Lâm tiên sinh nếm thử..." Chỉ thấy Phật Gia vừa mời Lâm Bất Phàm ngồi xuống, sau đó còn chủ động rót trà.

Nhìn Phật Gia nhiệt tình trước mắt, Lâm Bất Phàm cũng không khách khí.

Hắn bưng chén trà lên uống một ngụm, sau khi buông xuống mới vẻ mặt nghiêm túc nói: "Trà cũng uống rồi, Phật Gia có chuyện gì cứ nói thẳng..." "Tốt, Lâm tiên sinh quả nhiên là người sảng khoái..." Phật Gia cười cười, ngay sau đó cũng buông chén trà trong tay xuống nói: "Đã như vậy, ta cũng không cùng Lâm tiên sinh vòng vo nữa...

Chương 40

Tin tưởng Lâm tiên sinh cũng có sở sai trắc, ta lần này mời ngài đến chủ yếu là vì chuyện Chỉ Huyết Tán...

Lâm tiên sinh hẳn là thập phần rõ ràng, Chỉ Huyết Tán đối với những người như chúng ta có tác dụng thế nào..." Nói xong, ánh mắt vị Phật Gia này trực tiếp rơi vào trên người Lâm Bất Phàm.

Nhưng làm cho Phật Gia vạn vạn không ngờ tới là, Lâm Bất Phàm lại lộ ra một bộ thần sắc mờ mịt nói: "Rõ ràng cái gì?

Ta không hiểu ý tứ trong lời nói của Phật Gia...

Chỉ Huyết Tán ngoại trừ có thể nhanh chóng cầm máu, trị liệu các loại ngoại thương ra, chẳng lẽ còn có tác dụng gì khác sao..." Nhìn Lâm Bất Phàm giả hồ đồ, một bộ dáng căn bản không biết gì, trong lòng Phật Gia nhất thời cũng không khỏi tràn đầy bất đắc dĩ!

Sau đó chỉ thấy hắn thầm cắn răng, nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm nói: "Ta muốn Chỉ Huyết Tán trong tay Lâm tiên sinh...

Công hiệu trị liệu ngoại thương, nhanh chóng cầm máu của Chỉ Huyết Tán đối với những tướng sĩ trên chiến trường mà nói, không khác gì có thêm một cái mạng...

Hy vọng Lâm tiên sinh có thể..." Phật Gia còn chưa nói xong, Lâm Bất Phàm đã trực tiếp cắt ngang: "Nếu Phật Gia muốn giao dịch Chỉ Huyết Tán, chỉ cần có đủ dược liệu, Lâm Bất Phàm ta sẽ toàn lực sản xuất...

Sản xuất bao nhiêu đều có thể giá thấp giao cho Phật Gia xử lý...

Nhưng muốn dược phương trong tay ta, tuyệt đối không có khả năng..." Giao dịch bình thường, Lâm Bất Phàm tự nhiên không có ý

kiến.

Cho dù giá thấp bán ra, chỉ cần có lợi nhuận, Lâm Bất Phàm đều không thành vấn đề.

Nhưng muốn hắn cống hiến ra dược phương Chỉ Huyết Tán, quả thực là nằm mơ!

Đừng nói là một Trương Kỳ Sơn, một quan trú phòng thành Thường Sa, cho dù là đại soái quân phiệt nắm giữ một phương, cũng đừng hòng lấy được dược phương từ chỗ Lâm Bất Phàm!

Chỉ Huyết Tán, đó chính là một trong những nội tình gia tộc sau này của Lâm Bất Phàm.

Cái gì mà đại nghĩa, tất cả đều là đánh rắm!

Nếu đứng trước đại thế chân chính, gặp đúng người thật sự xứng đáng, Lâm Bất Phàm sẽ không do dự trực tiếp cống hiến ra.

Nhưng dựa vào thời đại quân phiệt hỗn chiến, mạnh ai nấy làm hiện tại, nếu chỉ bằng một câu đại nghĩa mà có thể giải quyết sự tình thì thần châu đại địa cũng sẽ không loạn như vậy!

Cũng sẽ không có các phương quân phiệt loạn chiến.

Lâm Bất Phàm hành sự, chỉ cầu không thẹn với lương tâm!

Thấy thái độ kiên định của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn không khỏi hừ lạnh một tiếng nói: "Lâm tiên sinh chẳng lẽ không sợ ta ra lệnh một tiếng, cưỡng ép cướp đoạt sao..." Một cỗ khí thế vô hình lập tức từ trên người vị Phật Gia này bộc phát ra.

Một hình xăm Cùng Kỳ ngay sau đó cũng ẩn hiện trên người hắn.

Cảm nhận khí thế Trương Kỳ Sơn bộc phát, Lâm Bất Phàm thầm hừ lạnh một tiếng.

Theo tâm niệm vừa động, huyết mạch Chân Long cũng theo đó bộc

phát.

Trong sát na kia, bên tai Trương Kỳ Sơn cùng Phó quan phảng phất như vang lên một tiếng rồng ngâm gào thét.

Một cỗ khí thế bá đạo vô thất ngay sau đó từ trên người Lâm Bất Phàm bộc phát ra.

Chẳng những trong nháy mắt trấn áp khí thế trên người Trương Kỳ Sơn, thậm chí ngay cả huyết mạch Cùng Kỳ trong cơ thể hắn cũng bị sinh sinh áp chế xuống.

Cảm thụ khí thế bộc phát từ trên người Lâm Bất Phàm.

Trong sự bá đạo lại uẩn hàm một cỗ khí tức thần thánh vô cùng.

Đừng nói là huyết mạch Cùng Kỳ của Trương Kỳ Sơn, ngay cả Trương Phó quan ở một bên sở hữu huyết mạch Kỳ Lân thuần chính vô cùng, đối mặt với cỗ khí thế này cũng không khỏi cảm giác huyết dịch trong cơ thể một trận sôi trào.

Huyết mạch Kỳ Lân dưới cỗ khí thế kia tình bất tự cấm trực tiếp bộc phát ra kháng cự. "Khí tức thật mạnh...

Huyết mạch thật bá đạo..." Cảm giác được huyết mạch tự thân bị áp chế, thần sắc trên mặt Trương Kỳ Sơn bỗng nhiên biến đổi.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Lâm Bất Phàm lần nữa phát sinh biến hóa.

Mãi đến lúc này, Lâm Bất Phàm mới tâm niệm vừa động, dần dần bình phục huyết mạch đang sôi trào.

Khí tức bá đạo vô thất trên người cũng dần dần thu liễm biến mất. "Hô..." Theo khí tức trên người Lâm Bất Phàm thu liễm, Trương Kỳ Sơn cùng Trương Phó quan đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đặc biệt là Phật Gia Trương Kỳ Sơn, cảm giác bị huyết mạch

Lâm Bất Phàm áp chế thực tại quá nghẹn khuất! "Trà của Phật Gia không tệ, đa tạ Phật Gia đã mời..." Không đợi Trương Kỳ Sơn mở miệng lại, chỉ thấy Lâm Bất Phàm cầm chén trà lên uống một ngụm.

Sau khi buông xuống, trên mặt hắn lộ ra nụ cười, xoay người chuẩn bị rời đi.

Thấy Lâm Bất Phàm chuẩn bị rời đi, sắc mặt Trương Kỳ Sơn biến đổi một hồi.

Khi thân ảnh Lâm Bất Phàm sắp ra khỏi phòng, hắn mới mạnh mẽ mở miệng nói: "Lâm tiên sinh khoan đã..." Nghe thấy tiếng Trương Kỳ Sơn, Lâm Bất Phàm dường như đã sớm có chuẩn bị.

Chỉ thấy khóe miệng hắn nhếch lên, khi xoay người lại thì nhìn không ra bất kỳ gợn sóng nào. "Không biết Phật Gia còn có gì phân phó?" Nghênh thượng ánh mắt Trương Kỳ Sơn, Lâm Bất Phàm hỏi.

Trương Kỳ Sơn thầm trấn định tinh thần, sau đó mới nói: "Chuyện dược phương Chỉ Huyết Tán, ta tạm thời không bàn tới...

Chương 41

Ta hy vọng có thể từ chỗ Lâm tiên sinh đạt được đại lượng Chỉ Huyết Tán cung ứng...

Lâm tiên sinh yên tâm, dược liệu cần thiết để chế tác Chỉ Huyết Tán, ta sẽ toàn lực cung ứng..." Trương Kỳ Sơn nói xong, ánh mắt rơi vào trên người Lâm Bất Phàm.

Lúc này, Lâm Bất Phàm không khỏi trầm mặc, trong lòng thầm suy tính.

Trương Kỳ Sơn tốn công sức lớn như vậy muốn từ chỗ hắn đạt được càng nhiều Chỉ Huyết Tán, thậm chí là phối phương, rốt cuộc là vì cái gì!

Chẳng lẽ thật sự là vì những binh sĩ dưới trướng kia sao?

Phải biết Trương Kỳ Sơn lúc này cũng không chỉ đơn giản là quan trú phòng thành Thường Sa.

Tuy rằng trong tay chưởng quản mấy ngàn binh sĩ, thậm chí có một nhóm thân vệ Trương gia, nhưng thành Thường Sa đâu có chiến đấu gì lớn.

Cho dù có một số xung đột thì cũng chỉ là chuyện nhỏ như tiễu phỉ.

Tư khảo một lát, sâu trong đáy mắt Lâm Bất Phàm lóe lên một tia tinh quang.

Lý do duy nhất khiến Trương Kỳ Sơn coi trọng Chỉ Huyết Tán như vậy là muốn dựa vào nó để đổi lấy lợi ích lớn hơn.

Thứ có thể làm cho Trương Kỳ Sơn coi trọng, e rằng chỉ có binh quyền trong tay!

Nghĩ kỹ lại thì Trương Kỳ Sơn cũng không phải người ngoài.

Sở dĩ hắn có thể làm người đứng đầu Cửu Môn không chỉ dựa vào thân thủ bất phàm hay bản sự hạ mộ.

Mà là quyền lực trong tay!

Thứ thực sự khiến các thế lực trong Cửu Môn kiêng kị, có thể giúp hắn từng bước ngồi lên vị trí đứng đầu Cửu Môn, nguyên nhân căn bản chính là binh quyền. "Hảo kế...

Trương Kỳ Sơn muốn dùng Chỉ Huyết Tán để đổi lấy càng nhiều tín nhiệm và quyền lực từ chỗ thượng cấp..." Đối với tác dụng của Chỉ Huyết Tán trên chiến trường, Lâm Bất Phàm tự nhiên rõ ràng hơn ai hết.

Sở hữu Chỉ Huyết Tán trong tay tương đương với có thêm một cái mạng.

Chỉ cần không phải vết thương trí mạng vô phương cứu chữa, Chỉ Huyết Tán đều có thể nhanh chóng cầm máu, từ đó vãn hồi một sinh mệnh.

Tác dụng của nó so với cái gọi là thanh môi tố (penicillin) e rằng còn muốn hơn một bậc.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm đảo mắt, khuôn mặt không chút gợn sóng mở miệng nói: "Yêu cầu của Phật Gia, ta có thể đáp ứng...

Chỉ cần Phật Gia có thể kiếm đủ dược liệu, ta có thể toàn lực cung ứng Chỉ Huyết Tán..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm chuyển giọng: "Bất quá ta cũng có một yêu cầu..." Trương Kỳ Sơn nghe vậy, không chút do dự nói: "Lâm tiên sinh cứ nói, chỉ cần chuyện ta có thể làm, tuyệt không do dự..." Chỉ thấy Lâm Bất Phàm lộ ra một nụ cười nói: "Ta muốn một cái danh ngạch Bảo An Đoàn..." Vù...

Nghe Lâm Bất Phàm nói, sắc mặt Trương Kỳ Sơn và Trương Phó

quan trong nháy mắt bỗng nhiên biến đổi.

Đặc biệt là Trương Kỳ Sơn, trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm không khỏi lóe lên một tia hàn quang.

Hắn vạn vạn không ngờ tới khẩu vị của Lâm Bất Phàm lại lớn như vậy.

Mở miệng là đòi binh quyền! "Phật Gia tác vi quan bố phòng Thường Sa, khu khu một cái Bảo An Đoàn, đối với ngài mà nói tất nhiên không phải việc khó...

Phật Gia cũng có thể suy nghĩ trước, ta chờ quyết định của ngài..." Lâm Bất Phàm nói xong, cũng không cho Trương Kỳ Sơn cơ hội mở miệng, xoay người không chút do dự bước đi.

Nhìn bóng lưng Lâm Bất Phàm rời đi, sắc mặt Trương Kỳ Sơn cũng biến đổi không ngừng.

Ngay khoảnh khắc bóng hình Lâm Bất Phàm bước vào phòng, Trương Kỳ Sơn cuối cùng cũng đã có quyết định!

“Ta đồng ý…” Nghe thấy quyết định của Trương Kỳ Sơn phía sau, Lâm Bất Phàm, người đã bước chân ra khỏi phòng, bỗng dừng lại.

Khi Lâm Bất Phàm quay đầu nhìn về phía Trương Kỳ Sơn, y cũng lập tức nói tiếp: “Ta có thể giành được cho Lâm tiên sinh một danh ngạch Bảo an đoàn… Nhưng quân số của Bảo an đoàn không thể vượt quá một nghìn người, nhân sự và trang bị vũ khí đều cần Lâm tiên sinh tự mình giải quyết.” Lâm Bất Phàm vốn không hề trông mong Trương Kỳ Sơn có thể giúp mình giải quyết những việc này.

Hắn chỉ cần một danh ngạch mà thôi!

Dù chỉ có thể thành lập một đội Bảo an đoàn không quá một nghìn người, nhưng có được thân phận này, Lâm Bất Phàm đã nắm trong tay một lực lượng có thể dùng để tự vệ!

“Tốt… Phật Gia quả nhiên sảng khoái.” Lâm Bất Phàm cười nói.

“Nếu đã như vậy, Lâm Bất Phàm ta cũng không phải loại người vòng vo.

Sau này Phật Gia có thể cung cấp bao nhiêu dược liệu, ta sẽ bào chế bấy nhiêu Chỉ huyết tán.

Trong đó, tám phần có thể giao cho Phật Gia, hai phần còn lại xem như báo đáp, Phật Gia thấy thế nào?” Thoạt nhìn, Lâm Bất Phàm dường như đang hỏi ý kiến Trương Kỳ Sơn, nhưng ai cũng có thể nhận ra, quyết định này của hắn e rằng không có bất kỳ chỗ nào cho việc mặc cả!

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, Trương Kỳ Sơn dường như đã sớm chuẩn bị.

Chỉ thấy y lộ ra vẻ hài lòng, gật đầu đồng ý: “Chuyện này cứ quyết định theo lời Lâm tiên sinh.” “Vậy ta chờ dược liệu và thư bổ nhiệm của Phật Gia.” Hài lòng gật đầu, Lâm Bất Phàm nói nốt câu cuối rồi không dừng lại thêm nữa, thân ảnh nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng Lâm Bất Phàm khuất dần khỏi tầm mắt, vị Phó quan bên cạnh Trương Kỳ Sơn mới không nhịn được lên tiếng: “Tôi cứ nghĩ Phật Gia sẽ không đồng ý yêu cầu của hắn.” “Chỉ là một đội Bảo an đoàn với biên chế một nghìn người, đối với ta không là gì cả.” Trương Kỳ Sơn đáp, rồi chuyển chủ đề, “Ngược lại, Phó quan thấy người này thế nào?” Ánh mắt Trương Phó quan khẽ thay đổi, y cau mày trầm mặc một lúc rồi mới nói: “Thần bí, mạnh mẽ, dã tâm cũng không nhỏ.” “Đúng vậy, Lâm Bất Phàm không chỉ có thân phận thần bí, thực lực cũng không thể xem thường.” Nhớ lại trận giao đấu vừa rồi, vẻ mặt Trương Kỳ Sơn hiện lên sự ngưng trọng.

Người này, từ lúc ở rể tại tam phòng Hoắc gia, ban đầu bị các thế lực Cửu Môn đồn là một tên công tử bột ăn bám.

Nhưng sau khi tìm hiểu sơ bộ, họ phát hiện Lâm Bất Phàm vô cùng bí ẩn, hoàn toàn không phải loại người như lời đồn.

Qua trận giao đấu vừa rồi, Trương Kỳ Sơn càng chắc chắn rằng Lâm Bất Phàm cũng là người sở hữu huyết mạch đặc thù, thậm chí huyết mạch của hắn không hề thua kém Kỳ Lân huyết mạch của Trương gia.

Chương 42

Nếu không, Cùng Kỳ huyết mạch của y tuyệt đối không thể bị áp chế đến chết lặng, ngay cả ý niệm phản kháng cũng không có.

Trầm mặc một lát, Trương Kỳ Sơn mới lẩm bẩm: "Vị con rể của tam phòng Hoắc gia này, rõ ràng không cam tâm chỉ với thân phận ở rể… Nhưng bất kể hắn muốn làm gì, có mưu đồ gì, chỉ cần không xung đột với ta thì không cần quan tâm." Dứt lời, Trương Kỳ Sơn đứng dậy, gọi Trương Phó quan một tiếng rồi xoay người rời khỏi trà lâu.

Mặc dù giao dịch với Lâm Bất Phàm đã đạt thành, một đội Bảo an đoàn cũng không được Trương Kỳ Sơn để vào mắt, nhưng dù y có ra mặt, muốn có được một danh ngạch Bảo an đoàn e rằng cũng phải trả giá không nhỏ.

Ngoài ra, dược liệu để bào chế Chỉ huyết tán cũng cần y chuẩn bị.

Lúc này, Lâm Bất Phàm đã rời đi, trên đường không dừng lại mà trở về thẳng Hoắc phủ.

Nhưng hắn không về phủ của tam phòng, mà đi thẳng đến phủ của Hoắc Khuynh Tiên.

Trương Kỳ Sơn tuy đã đồng ý cho một danh ngạch, việc chiêu mộ nhân thủ để thành lập một đội Bảo an đoàn không quá nghìn người cũng không khó.

Nhưng để có đủ trang bị quân hỏa lại là một vấn đề nan giải đối với Lâm Bất Phàm.

Dù có tiền, cũng phải có cửa mới mua được!

Thực ra cách đơn giản nhất là đi cửa của Trương Kỳ Sơn.

Với thân phận quan bố phòng thành Thường Sa, nắm trong tay mấy nghìn quân, tự nhiên y có đủ các mối quan hệ về quân hỏa.

Nhưng chuyện này, Lâm Bất Phàm lại không muốn nhờ đến tay Trương Kỳ Sơn!

Hắn cũng là người có thể diện!

Sau khi rời trà lâu, người đầu tiên Lâm Bất Phàm nghĩ đến đương nhiên là phu nhân của mình.

Hoắc Khuynh Tiên là đương gia của Hoắc gia, một con rắn địa đầu ở thành Thường Sa, tự nhiên cũng có đủ các kênh quan hệ.

"Về rồi à…" Thấy Lâm Bất Phàm lại tới cửa, trong mắt Hoắc Khuynh Tiên không khỏi lóe lên một tia ngạc nhiên.

"Ta nghe nói hôm nay Phật Gia đặc biệt mời chàng đến trà lâu bàn chuyện… Sao lại có thời gian rảnh rỗi đến chỗ ta thế này?" "Chuyện đã bàn xong rồi, không có việc gì thì chẳng lẽ không thể đến thăm nàng sao?" Lâm Bất Phàm bước tới, đưa tay ôm Hoắc Khuynh Tiên vào lòng nói.

Hoắc Khuynh Tiên nghe vậy, liền liếc xéo Lâm Bất Phàm một cái.

Một lúc sau, nàng mới đưa tay vỗ nhẹ vào bàn tay đang làm loạn của hắn, rồi trừng mắt nói: "Được rồi, mau nói đi, rốt cuộc tìm ta có chuyện gì… Ta còn nhiều việc phải xử lý, không có thời gian chơi đùa với chàng đâu." Lâm Bất Phàm cười bất đắc dĩ: "Phu nhân của ta không hổ là đương gia Hoắc gia…" Sau đó, sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc: "Lần này ta tìm phu nhân, quả thực có chút chuyện muốn làm phiền." Nói rồi, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm, đem chuyện giao dịch với Trương Kỳ Sơn kể lại đơn giản cho Hoắc Khuynh Tiên nghe một lượt.

Nghe xong lời giải thích, sắc mặt Hoắc Khuynh Tiên cũng không

khỏi biến đổi.

Hồi lâu sau, nàng mới kinh ngạc nói: "Chàng muốn nhúng tay thành lập Bảo an đoàn, Phật Gia thật sự đồng ý cho chàng một danh ngạch sao… Chỉ vì chút Chỉ huyết tán?" Thấy bộ dạng của Hoắc Khuynh Tiên lúc này, Lâm Bất Phàm không nhịn được nói: "Cái gì mà chút Chỉ huyết tán, nàng không thấy được giá trị của nó rồi.

Một viên Chỉ huyết tán, trong thời kỳ các quân phiệt đại chiến, tác dụng phát huy ra là vô cùng lớn… Trong đại chiến, Chỉ huyết tán chính là thánh dược chữa thương." Qua lời nhắc nhở của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên bình tĩnh lại cũng nhận ra giá trị thực sự của Chỉ huyết tán.

Nàng lẩm bẩm: "Chẳng trách Trương Kỳ Sơn lại đồng ý yêu cầu của chàng… Nếu là ta, ta cũng sẽ không chút do dự mà đồng ý." Rồi nàng đổi giọng: "Chàng tìm ta, không phải chỉ để khoe khoang chuyện này chứ?" "Chỉ một đội Bảo an đoàn với biên chế một nghìn người, có gì đáng để khoe khoang." Lâm Bất Phàm nói thẳng vào vấn đề, "Ta tìm nàng chủ yếu là muốn hỏi, nàng có mối nào để liên hệ một lô trang bị quân hỏa không… Phật Gia tuy đã đồng ý cho danh ngạch Bảo an đoàn, nhưng cả nhân thủ lẫn trang bị đều cần ta tự giải quyết." Hoắc Khuynh Tiên trầm mặc một lát như đang suy nghĩ.

Đột nhiên, trong mắt nàng lóe lên tinh quang: "Người có thể cung cấp quân hỏa thì ta biết không ít… Nhưng người có thể cung cấp một lượng lớn trang bị theo tiêu chuẩn thì lại rất hiếm… Tuy nhiên, ta biết một người, có lẽ có thể đáp ứng yêu cầu của chàng." Nghe Hoắc Khuynh Tiên nói, Lâm Bất Phàm cũng hứng thú.

Không đợi hắn hỏi, nàng đã nói tiếp: "Người này tên là Cừu Đức Khảo, bề ngoài là một giáo sĩ của Bạch Đầu Ưng, nhưng ngầm lại làm ăn buôn lậu.

Mấy hôm trước, Cừu Đức Khảo muốn hợp tác với Hoắc gia, nhưng ta đã không đồng ý." "Cừu Đức Khảo…" Nghe cái tên Hoắc Khuynh Tiên nói, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi sững sờ.

Hắn không ngờ Cừu Đức Khảo lại sớm bắt đầu tiếp xúc với Cửu Môn như vậy.

Theo lời Hoắc Khuynh Tiên, Cừu Đức Khảo lúc này chỉ là một tay buôn lậu, dù lợi nhuận không ít nhưng đối với Hoắc Khuynh Tiên, chút buôn bán vặt vãnh này còn lâu mới được coi trọng.

Muốn hợp tác với Cửu Môn, không chỉ cần vốn liếng mà còn cần địa vị nhất định.

Cừu Đức Khảo lúc này chỉ là một giáo sĩ bình thường, làm thêm chút buôn lậu, còn xa mới đạt đến trình độ kiểm soát cả một thương hội, có thể ảnh hưởng đến quyết định của cấp trên Trương Kỳ Sơn như trong ký ức của Lâm Bất Phàm.

Nhưng thân phận Bạch Đầu Ưng của y, có thể lợi dụng được một phen!

Thấy Lâm Bất Phàm trầm tư, Hoắc Khuynh Tiên đợi một lúc rồi mới hỏi: "Sao nào, có muốn gặp Cừu Đức Khảo này không?" Đối diện với ánh mắt của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm hoàn hồn, trực tiếp gật đầu: "Được, vậy phiền Khuynh Tiên giúp ta liên hệ Cừu Đức Khảo." "Chàng đợi chút, ta cho người đi liên hệ ngay." Hoắc Khuynh Tiên đứng dậy khỏi lòng Lâm Bất Phàm, trực tiếp ra lệnh.

Với địa vị của Hoắc gia hiện tại, thật sự không cần nể mặt Cừu Đức Khảo lúc này.

Chỉ nửa giờ sau, người của Hoắc Khuynh Tiên đã hoàn thành công việc.

Nghe thuộc hạ báo cáo xong, Hoắc Khuynh Tiên nhìn về phía Lâm

Bất Phàm nói: "Đã hẹn được người rồi, có muốn ta đi cùng chàng không?" "Đi cùng ta… Thôi bỏ đi." Lâm Bất Phàm nhìn bộ dạng của Hoắc Khuynh Tiên lúc này, dù không khởi động huyết mạch chi lực, khí tức quyến rũ tỏa ra mọi lúc mọi nơi cũng không phải ai cũng có thể chống cự.

"Nàng bây giờ ra ngoài trong bộ dạng này, vi phu không yên tâm… Đợi đến khi nàng hoàn toàn khống chế được huyết mạch chi lực, có thể thu phóng khí tức trên người một cách tự nhiên rồi hẵng hay." "Hừ…" Nhìn bóng lưng Lâm Bất Phàm rời đi, Hoắc Khuynh Tiên không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Trong lòng tuy có chút bất mãn, nhưng lời hắn nói cũng không sai chút nào.

Nếu Hoắc Khuynh Tiên không khống chế hoàn toàn huyết mạch vừa nhận được, nàng thật sự không dám dễ dàng ra ngoài.

Lần trước nàng thử một chút, chỉ bằng khí tức tỏa ra đã khiến ánh mắt đám người trong phủ nhìn nàng bất giác thay đổi.

Bất kể là đàn ông hay phụ nữ, đều sẽ bị ảnh hưởng!

Nếu khởi động huyết mạch Cửu Vĩ Hồ, e rằng đến cả Lâm Bất Phàm, người có huyết mạch Chân Long, cũng không chịu nổi.

"Đàn ông đúng là nhỏ mọn…" Lẩm bẩm một câu, Hoắc Khuynh Tiên lại thở dài: "Nhưng hắn nói cũng không sai, trước khi khống chế được huyết mạch, thu liễm khí tức trên người, e là đừng mong ra khỏi cửa." Dứt lời, Hoắc Khuynh Tiên cũng không lãng phí thời gian, bắt đầu tu luyện Hô hấp pháp và Ngũ Cầm Hí.

Hiện tại, thứ có thể giúp nàng nhanh chóng khống chế huyết mạch, thu liễm khí tức, e rằng chỉ có Ngũ Cầm Hí mà Lâm Bất Phàm truyền thụ.

Lúc này, Lâm Bất Phàm sau khi cáo biệt Hoắc Khuynh Tiên, cũng không chút trì hoãn, lập tức đi đến địa điểm đã hẹn với Cừu Đức Khảo.

Chương 43

Thật trùng hợp, nơi gặp mặt lại chính là trà lâu lần trước.

Nhưng ngẫm lại cũng không có gì lạ.

Trà lâu này là sản nghiệp của Giải gia trong Cửu Môn, cũng là trà lâu cao cấp nhất toàn thành Thường Sa.

Các thế lực trong Cửu Môn có chuyện cần bàn, cơ bản đều ở đây.

"Lâm gia…" Thấy Lâm Bất Phàm bước vào, tiểu nhị lần trước liền tiến lên chào đón.

"Người Hoắc đương gia hẹn đã đến chưa?" "Lâm gia, mời ngài đi theo tôi." Nghe là người Hoắc đương gia hẹn, tiểu nhị lập tức dẫn đường.

Bên ngoài phòng riêng của Cừu Đức Khảo, tiểu nhị nói: "Lâm gia, người Hoắc đương gia hẹn ở bên trong, ngài có việc gì cứ gọi một tiếng." Nói rồi, gã khom người chuẩn bị rời đi.

Nhìn gã rời đi, Lâm Bất Phàm mới đưa tay đẩy cửa, bước vào trong.

Nghe thấy động tĩnh, Cừu Đức Khảo trong phòng lập tức đứng dậy, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm.

"Là ngài, sao không thấy Hoắc đương gia?" Thấy chỉ có một mình Lâm Bất Phàm, Cừu Đức Khảo cau mày hỏi.

"Là ta bảo Hoắc đương gia liên hệ ngài." Lâm Bất Phàm cũng không khách khí, ngồi thẳng xuống trước bàn trà, tự rót cho mình một tách rồi mới ra hiệu cho Cừu Đức Khảo.

"Ta có một mối làm ăn lớn muốn bàn với Cừu Đức Khảo tiên sinh,

nếu có hứng thú, chúng ta ngồi xuống nói chuyện.

Nếu Cừu Đức Khảo tiên sinh không hứng thú, cửa lớn ở kia, có thể rời đi bất cứ lúc nào." Nghe ý của Lâm Bất Phàm, Cừu Đức Khảo do dự một chút, nhưng không lựa chọn rời đi.

Y nở một nụ cười, ngồi xuống đối diện Lâm Bất Phàm, rồi nói thẳng: "Không biết Lâm tiên sinh rốt cuộc có mối làm ăn gì muốn bàn với tôi?" Đặt tách trà xuống, Lâm Bất Phàm nhìn thẳng Cừu Đức Khảo, khóe miệng nhếch lên nụ cười: "Tự nhiên là làm ăn lớn, ta cần một lô trang bị quân hỏa.

Một lô đủ để trang bị cho một đoàn quân, súng trường, súng máy, đại pháo, ta đều muốn.

Chỉ cần ngài lo được hàng, tiền không thành vấn đề." Vừa mở miệng đã là trang bị cho cả một đoàn quân, đây quả thực là một mối làm ăn lớn.

Đối với Cừu Đức Khảo, nếu có thể giành được mối này, tuyệt đối sẽ kiếm được một khoản kếch xù.

So với việc buôn lậu vặt vãnh hiện tại, lợi nhuận tuy rất khá nhưng số lượng đó căn bản không lọt vào mắt xanh của Cửu Môn.

"Nếu Cừu Đức Khảo tiên sinh bằng lòng giúp đỡ, lo được món hàng ta cần, không chỉ nhận được một khoản thù lao hậu hĩnh, mà đồng thời, ta cũng bằng lòng đứng ra, giúp ngài kết nối với Hoắc gia." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Cừu Đức Khảo không kìm được hỏi: "Lời này là thật sao?" "Chuyện khác ta không dám đảm bảo, nhưng giúp ngài kết nối với Hoắc gia, không thành vấn đề." Nhìn bộ dạng tự tin của Lâm Bất Phàm, Cừu Đức Khảo lúc này lại âm thầm trầm ngâm, trong lòng cân nhắc xem những lời Lâm Bất Phàm nói có thể thực hiện được không.

“Cừu Đức Khảo tiên sinh, có lẽ ngài không hiểu rõ về ta.” Lâm Bất Phàm tự giới thiệu, “Ta xin tự giới thiệu, ta tên Lâm Bất Phàm, gia chủ tam phòng Hoắc gia là phu nhân của ta.

Ta có thể để Hoắc đương gia hẹn ngài đến đây, thì việc giúp ngài lên thuyền Hoắc gia cũng chỉ là chuyện vài câu nói.” Nghe xong lời giới thiệu, Cừu Đức Khảo vốn đang trầm mặc cũng không khỏi kinh ngạc thốt lên: “Lâm Bất Phàm…” Xem phản ứng của y lúc này, rõ ràng cũng đã nghe qua chuyện của Lâm Bất Phàm!

Không đợi Lâm Bất Phàm nói thêm, Cừu Đức Khảo đã trực tiếp lên tiếng: “Được, tôi bằng lòng hợp tác với Lâm tiên sinh.

Cho tôi một tháng, tôi sẽ giao món hàng ngài cần đến tận tay ngài… Nhưng…” Nói đến đây, ánh mắt Cừu Đức Khảo nhìn Lâm Bất Phàm có chút ngập ngừng.

Thấy bộ dạng của Cừu Đức Khảo, Lâm Bất Phàm hỏi: “Nhưng sao?” “Món hàng Lâm tiên sinh cần không thành vấn đề, nhưng chuyện ngài đã hứa…” Không đợi Cừu Đức Khảo nói hết, Lâm Bất Phàm đã ngắt lời: “Cứ yên tâm, chỉ cần hàng đến nơi, ta sẽ lập tức bắc cầu cho ngài.

Không những thế, giao dịch lần này, ta có thể trả trước hai mươi vạn.

Chỉ cần hàng đến, số tiền còn lại sẽ thanh toán hết một lần.” Nghe lời hứa của Lâm Bất Phàm, Cừu Đức Khảo cũng không nói nhiều thêm.

Y đứng dậy, đưa tay ra nói: “Lâm tiên sinh, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.” “Hợp tác vui vẻ.” Thấy động tác của Cừu Đức Khảo, Lâm Bất Phàm cũng đứng dậy, bắt tay với y.

“Đi, theo ta đi lấy tiền.” Sau khi đạt thành hợp tác, Lâm Bất Phàm

trực tiếp vẫy tay với Cừu Đức Khảo, rồi dẫn y đến đường khẩu duy nhất dưới danh nghĩa của tam phòng Hoắc gia.

"Cô gia." Tường thúc, người đang kiểm kê sổ sách Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán trong đường khẩu, thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm, lập tức cung kính chào đón.

"Tường thúc, dạo này làm ăn thế nào?" Tường thúc nghe vậy liền đáp: "Nhờ có hai loại bí dược của cô gia, việc làm ăn của đường khẩu luôn rất ổn định.

Lợi nhuận ròng mỗi tháng gần như duy trì trong khoảng năm mươi đến một trăm vạn đại dương." Đừng thấy mấy chục vạn đại dương đối với các thế lực Cửu Môn dường như không nhiều, thậm chí không đáng là gì.

Nhưng phải biết đây chỉ là lợi nhuận của một tháng, và là thu nhập ổn định hàng tháng.

Một năm trôi qua, đó là con số lên tới mấy trăm vạn đại dương.

Ngay cả các thế lực Cửu Môn, muốn một lần thu hoạch được mấy trăm vạn đại dương, cũng phải mạo hiểm rất lớn, và phải tìm được mộ của hạng vương hầu mới được!

Chưa kể, sắp tới còn có giao dịch với Phật Gia.

Dựa vào Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, tam phòng hoàn toàn không cần phải mạo hiểm.

Chẳng trách các thế lực, ngay cả vị Phật Gia kia, đều đang nhòm ngó hai loại bí dược này.

Chỉ cần nắm được hai phương thuốc trong tay, tương đương với việc nắm giữ hai ngọn núi vàng có thể không ngừng sinh ra lợi ích.

"Tốt, tốt, tốt… Tất cả đều nhờ có Tường thúc trấn giữ.

Nếu không chỉ dựa vào ta và Tiên Nhi, e là không thể nhanh chóng đi vào quỹ đạo như vậy, Tường thúc vất vả rồi." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Tường thúc vội nói: "Cô gia không cần khách sáo, tất cả đều là việc lão nô nên làm.

Cô gia hôm nay đến đường khẩu, có việc gì sao?" Nói rồi, Tường thúc liếc nhìn Cừu Đức Khảo đang đi theo Lâm Bất Phàm.

"Quả thực có chút việc nhỏ, phiền Tường thúc chuẩn bị cho tôi hai mươi vạn đại dương." Mặc dù không biết Lâm Bất Phàm định làm gì, nhưng Tường thúc không chút do dự.

Lão gật đầu, rồi trực tiếp lấy ra một tờ phiếu hiệu, vừa tròn hai mươi vạn đại dương.

Dựa vào tờ phiếu này, có thể rút hai mươi vạn đại dương tại bất kỳ tiền trang nào dưới danh nghĩa của Cửu Môn.

Chương 44

Những tiền trang, ngân hàng có thể hợp tác với Cửu Môn, không một ai không phải là thế lực có bối cảnh hùng hậu.

Căn bản không cần lo lắng tờ phiếu trong tay không rút được tiền!

"Hai mươi vạn đại dương tiền đặt cọc, hy vọng Cừu Đức Khảo tiên sinh không làm tôi thất vọng." Nhận tờ phiếu từ tay Tường thúc, Lâm Bất Phàm đưa thẳng cho Cừu Đức Khảo.

"Lâm tiên sinh yên tâm, tôi, Cừu Đức Khảo, tuyệt đối không để tiền của ngài trôi sông trôi biển.

Cứ chờ tin tốt của tôi." Sau một hồi khách sáo, vỗ ngực đảm bảo, Cừu Đức Khảo cũng không ở lại lâu, cầm tờ phiếu rời khỏi đường khẩu.

Nhìn bóng Cừu Đức Khảo rời đi, Lâm Bất Phàm chào Tường thúc một tiếng rồi cũng xoay người rời đi.

Thời gian trôi qua không hay biết, chớp mắt đã ba ngày.

Khi Lâm Bất Phàm đang cùng Hoắc Tiên Nhi trò chuyện vui vẻ trong lương đình, Trương Phó quan lại một lần nữa đến cửa.

Thấy bóng dáng Trương Phó quan, Lâm Bất Phàm chào hỏi: "Trương Phó quan, không biết lần này Phật Gia lại có chỉ giáo gì?" Cảm nhận được ngữ khí của Lâm Bất Phàm, Trương Phó quan cũng không vòng vo, trực tiếp lấy ra một tờ thư bổ nhiệm.

"Thứ Lâm tiên sinh cần đây.

Tờ thư bổ nhiệm này do Đốc quân tỉnh phủ cấp phát." Nhận lấy thư bổ nhiệm từ tay Trương Phó quan, Lâm Bất Phàm liếc qua một cái.

Thấy con dấu lớn của tỉnh phủ trên đó, hắn mới hài lòng gật đầu.

"Vậy đa tạ Phật Gia.

Phiền Phó quan chuyển lời đến Phật Gia, chỉ cần dược liệu của ngài ấy đến, ta sẽ lập tức toàn lực bào chế Chỉ huyết tán." Sau vài câu khách sáo, Trương Phó quan mới cáo từ rời đi.

"Cuối cùng cũng có được rồi." Mặc dù chỉ là một đội Bảo an đoàn nhỏ, nhưng trên mặt Lâm Bất Phàm lúc này lại lộ ra vẻ hài lòng.

Đối với hắn, đây chỉ là bước đầu tiên.

Với tình hình hiện tại, một đội Bảo an đoàn biên chế chỉ một nghìn người, e rằng cũng là giới hạn mà hắn có thể khống chế.

Có thể nói là không nhiều không ít, vừa đủ để răn đe những kẻ có lòng dạ khó lường.

Đồng thời, tay nắm một nghìn binh sĩ, cộng thêm một Hoắc gia, Lâm Bất Phàm cũng miễn cưỡng có thể tự vệ.

Quan trọng nhất, trong thời loạn thế sắp tới, trong tay có súng mới có tiếng nói, mới có thể bảo vệ được những thứ mình quan tâm.

"Chỉ một đội Bảo an đoàn nhỏ mà xem chàng vui mừng thế kia." Thấy bộ dạng của Lâm Bất Phàm lúc này, Hoắc Tiên Nhi bên cạnh không nhịn được liếc xéo một cái.

Theo nàng thấy, một đội Bảo an đoàn nhỏ thậm chí còn không được xem là quân tạp nham.

"Thứ ta cần không phải là Bảo an đoàn, mà là cái danh nghĩa này." Lâm Bất Phàm sao lại không biết, một tờ thư bổ nhiệm, cũng chỉ là một tờ giấy lộn.

Nhưng có tờ giấy lộn này, hắn có thể hợp pháp, hợp quy chiêu binh, khiến tất cả các thế lực không tìm được cớ để gây sự!

“Nếu phu quân đã có ý định của mình, vậy cứ mạnh dạn mà làm đi.

Tiên Nhi sẽ toàn lực ủng hộ phu quân.” Nghe lời Hoắc Tiên Nhi, trong mắt Lâm Bất Phàm không khỏi lóe lên ý chí chiến đấu.

Thư bổ nhiệm đã có trong tay, tiếp theo là chiêu mộ nhân thủ, và chờ Cừu Đức Khảo giao trang bị tận cửa!

Điều duy nhất khiến Lâm Bất Phàm có chút bất đắc dĩ là, trong tay hắn ngoài Phong Vu Tu ra, không có ai thích hợp để quản lý Bảo an đoàn.

Với võ lực của Phong Vu Tu, làm giáo quan thì rất thích hợp, nhưng gã là một kẻ si võ, nói khó nghe một chút, chính là một tên mãng phu!

“Xem ra chuyện thành lập Bảo an đoàn, phải nhờ Khuynh Tiên giúp một tay mới được.

Đợi sau này có người thích hợp, sẽ bàn giao lại.” Trong lòng âm thầm tính toán, Lâm Bất Phàm quay sang Hoắc Tiên Nhi nói: “Tiên Nhi, nhàn rỗi cũng không có việc gì, vi phu qua tìm Khuynh Tiên nói chuyện một lát.” Hoắc Tiên Nhi nghe vậy, lập tức đoán ra Lâm Bất Phàm lại có ý đồ, nhưng cũng không vạch trần, chỉ gật đầu: “Vừa hay ta cũng có chút chuyện muốn tìm Khuynh Tiên tỷ tỷ.” Hai người ăn ý, không trì hoãn nữa, lập tức đi đến phủ của Hoắc Khuynh Tiên.

Thấy hai người Lâm Bất Phàm đến cửa, Hoắc Khuynh Tiên đang tu luyện Hô hấp pháp, nỗ lực khống chế khí tức của mình, liền dừng động tác.

Cùng lúc đó, thấy bộ dạng của Hoắc Khuynh Tiên lúc này, Hoắc Tiên Nhi không khỏi trừng lớn hai mắt.

“Khuynh Tiên tỷ tỷ, tỷ đã ăn tiên đan hay sao?

Mới mấy ngày không gặp mà trên người đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất thế này." Nghe lời Hoắc Tiên Nhi, Hoắc Khuynh Tiên liếc nhìn Lâm Bất Phàm bên cạnh, rồi nói: "Ngoài vị bên cạnh kia ra, ai có bản lĩnh lớn như vậy chứ." "Phu quân…" Vừa nghĩ đến biến hóa trên người Hoắc Khuynh Tiên có liên quan đến Lâm Bất Phàm, lại nghĩ đến những thay đổi xảy ra với mình dạo gần đây, Hoắc Tiên Nhi liền thông suốt.

"Hai người vừa đến cửa, lại có chuyện gì sao?" Đúng là vô sự bất đăng tam bảo điện.

Khoảnh khắc thấy hai người đến, trong lòng Hoắc Khuynh Tiên đã có sự chuẩn bị.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, lấy ra tờ thư bổ nhiệm.

Nhận lấy từ tay Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên liếc qua một cái, sắc mặt lập tức thay đổi.

So với Hoắc Tiên Nhi, Hoắc Khuynh Tiên càng hiểu rõ giá trị của tờ thư bổ nhiệm trong tay Lâm Bất Phàm.

Toàn bộ Cửu Môn, ngoài vị Trương Đại Phật Gia kia, không phải không có ai từng có ý định này.

Đặc biệt là sau khi triều đại Bím Tóc sụp đổ, Dân quốc mở màn, các thế lực quân phiệt nổi lên, các gia tộc bản địa ở Thường Sa, bao gồm cả Hoắc gia, đều đã thử nhúng tay vào, nhưng cuối cùng đều không thành công.

Ngược lại, Trương Kỳ Sơn, một người từ bên ngoài đến, lại trở thành quan bố phòng thành Thường Sa, nắm giữ binh quyền một thành, mạnh mẽ áp đảo các thế lực địa đầu xà, cuối cùng trở thành thủ lĩnh Cửu Môn!

Không ngờ, chuyện mà các gia tộc, thế lực Cửu Môn trước đây đều không thể làm được, lại bị Lâm Bất Phàm dễ dàng lấy được!

Chương 45

"Thường Sa thành có Trương Kỳ Sơn trấn giữ, lại có thế lực Cửu Môn khống chế cả hắc bạch lưỡng đạo, trông có vẻ ổn định, nhưng tình hình bên ngoài lại không mấy lạc quan.

Cục thế sau này e là sẽ ngày càng căng thẳng, không biết lúc nào sẽ bùng nổ đại chiến." Lâm Bất Phàm giải thích, "Có một lực lượng trong tay, một khi có chuyện xảy ra, ta cũng có thể lui có thể thủ, tiến có thể công." Nhìn bộ dạng của Lâm Bất Phàm lúc này, Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên âm thầm nhìn nhau, một vẻ mong đợi hiện lên trong mắt hai nàng.

Nhưng rồi, Hoắc Khuynh Tiên lại mỉm cười nhìn Lâm Bất Phàm: "Được rồi, nói nhiều như vậy, muốn ta giúp gì chứ?" Lâm Bất Phàm cũng không khách khí, đối diện với ánh mắt của Hoắc Khuynh Tiên cười nói: "Ha ha… Quả thực cần Khuynh Tiên giúp một tay.

Chiêu mộ người thì đơn giản, người huấn luyện cũng có, chính là Phong Vu Tu.

Nhưng trong tay phu quân của nàng, tạm thời không có người quản lý Bảo an đoàn.

Chuyện này cần Khuynh Tiên phí tâm rồi." "Ta biết ngay mà, chàng vừa đến là có chuyện." Nghe Lâm Bất Phàm lại định nhờ mình giúp, Hoắc Khuynh Tiên liền liếc xéo một cái.

Nhưng rồi nàng suy nghĩ một chút, nói: "Người ta có thể giúp chàng tìm, trước mắt cứ thành lập Bảo an đoàn đã." Đúng như Lâm Bất Phàm vừa nói, một đội Bảo an đoàn không là gì cả.

Nhưng nếu có một lực lượng như vậy trong tay, bất kể đối với Lâm Bất Phàm hay Hoắc gia, một khi gặp biến cố, đều có thể lui có

thể thủ, tiến có thể công!

Thấy Hoắc Khuynh Tiên gật đầu, Lâm Bất Phàm cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Sau khi giải quyết xong chuyện Bảo an đoàn, hắn bắt đầu chỉ điểm cho Hoắc Khuynh Tiên cách tu luyện Hô hấp pháp, làm sao để khống chế huyết mạch, thu liễm khí tức.

Không hay biết, trời đã dần tối.

Lúc này, Hoắc Khuynh Tiên mới xua tay: "Trời tối rồi, chẳng lẽ chàng định ở lại qua đêm à?" Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Hoắc Tiên Nhi đã nói: "Hay là em về trước, để phu quân ở lại đây với tỷ tỷ." Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hoắc Khuynh Tiên lập tức thay đổi.

Nàng vội nói: "Đừng, đừng… Mấy hôm nay ta không được khỏe." Hoắc Tiên Nhi nghe vậy không khỏi bật cười, rồi mới cùng Lâm Bất Phàm cáo từ rời đi.

Chỉ một ngày sau, Hoắc Khuynh Tiên đã tìm được một người thích hợp tạm thời quản lý Bảo an đoàn.

Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, dưới sự phối hợp của người này và Phong Vu Tu, chỉ trong vòng chưa đầy ba ngày, Bảo an đoàn biên chế một nghìn người đã chiêu mộ đủ nhân thủ, thậm chí còn vượt xa con số quy định!

Nhưng Lâm Bất Phàm cũng không đuổi những người vượt biên chế đi, mà chuẩn bị để Phong Vu Tu huấn luyện một phen, ưu thắng liệt thái, cuối cùng chỉ giữ lại một nghìn người.

Nơi đóng quân của họ được Lâm Bất Phàm sắp xếp tại một khu đất bỏ hoang dưới danh nghĩa của Hoắc gia.

Nơi này vừa ở rìa thành Thường Sa, không ảnh hưởng đến trong

thành, lại đủ rộng rãi, một khi trong thành có biến, cũng có thể nhanh chóng tập kết phản ứng.

Dùng làm nơi đóng quân của Bảo an đoàn quả là không thể thích hợp hơn!

Khi giao dịch giữa Lâm Bất Phàm và Phật Gia hoàn thành, Bảo an đoàn của Lâm Bất Phàm chính thức thành lập, giao dịch về Chỉ Huyết Tán và mọi việc của tam phòng đều đi vào quỹ đạo, thì các gia tộc và thế lực khác của Cửu Môn lại âm thầm dậy sóng.

Một đội Bảo an đoàn nhỏ, tưởng chừng như không quan trọng.

Nhưng đối với các thế lực Cửu Môn, đủ để khuấy động một cơn sóng không nhỏ.

Phải biết trước đó, toàn bộ Cửu Môn chỉ có một mình Trương Kỳ Sơn có binh trong tay, khống chế thế lực trên mặt sáng của Thường Sa.

Các thế lực khác đều sống dưới sự che chở của y.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một Lâm Bất Phàm, tuy chỉ có một đội Bảo an đoàn không đáng kể, nhưng thân phận của hắn dường như đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

Sau này Lâm Bất Phàm là binh, các thế lực khác của Cửu Môn là tặc!

Nếu Lâm Bất Phàm dựa vào thân phận mà gây khó dễ, họ cũng không thể không cúi đầu.

Cuối cùng, từng người một đều tìm đến Trương Kỳ Sơn.

Dưới sự an ủi của y, mọi chuyện mới tạm lắng xuống.

Lâm Bất Phàm tuy có Bảo an đoàn, nhưng mọi thứ đều phải tự lo liệu.

Đồng thời, mọi việc ở Thường Sa vẫn do Trương Kỳ Sơn nắm giữ, Lâm Bất Phàm căn bản không thể can thiệp.

Về danh nghĩa, Trương Kỳ Sơn là quan bố phòng, là cấp trên của Lâm Bất Phàm!

Đối với những con sóng ngầm của Cửu Môn, Lâm Bất Phàm không hề quan tâm.

Thời gian này, ngoài việc mỗi ngày bầu bạn với Hoắc Tiên Nhi, kiểm tra tình hình trong bụng nàng, thời gian còn lại hắn dành một phần cho Hoắc Khuynh Tiên, một phần để tu luyện, và chờ đợi tin tức của Cừu Đức Khảo.

Cuối cùng, sau gần một tháng chờ đợi, Cừu Đức Khảo, người đã rời Thường Sa, đã quay trở lại.

Vừa về đến nơi, y lập tức tìm đến.

Khi Lâm Bất Phàm đang cùng Hoắc Tiên Nhi tu luyện Hô hấp pháp trong phủ, Tường thúc vội vã chạy đến.

"Gia chủ, cô gia…" "Tường thúc mau ngồi xuống, có chuyện gì mà gấp gáp thế, uống tách trà đã." Lâm Bất Phàm dừng tay, rót cho Tường thúc một tách trà.

Nhận lấy trà, Tường thúc nói ngay: "Cô gia, người Tây lần trước đi cùng ngài đến đường khẩu đang tìm ngài, hình như có chuyện quan trọng muốn thương lượng.

Hiện đang đợi ở đường khẩu." Nghe Tường thúc báo cáo, trong mắt Lâm Bất Phàm lóe lên tinh quang: "Cừu Đức Khảo về rồi…" Lúc này, Bảo an đoàn dưới trướng Lâm Bất Phàm, sau gần một tháng huấn luyện, cũng miễn cưỡng có chút dáng dấp.

Chỉ khổ nỗi trang bị chưa về, nên vẫn chưa thể tiến hành huấn luyện bước tiếp theo.

Chờ đợi gần một tháng, Cửu Đức Khảo cuối cùng cũng có tin tức!

Đừng thấy Lâm Bất Phàm bề ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng và sốt ruột.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm!

Chương 46

"Tiên Nhi nghỉ ngơi trước nhé, vi phu đi một lát sẽ về." Dặn dò Hoắc Tiên Nhi một tiếng, Lâm Bất Phàm cùng Tường thúc đi thẳng đến đường khẩu.

"Lâm tiên sinh, cuối cùng ngài cũng đến rồi." Thấy Lâm Bất Phàm xuất hiện, Cừu Đức Khảo đang ngồi uống trà chờ đợi, lập tức đứng dậy chào đón.

"Một tháng, đúng một ngày không thiếu, vừa tròn một tháng mới quay lại.

Nếu không phải ta bình tĩnh, có khi đã nghĩ ngài cầm tiền bỏ trốn rồi." Lâm Bất Phàm bước tới, bắt tay Cừu Đức Khảo, rồi không nhịn được trêu chọc một câu.

Nghe vậy, Cừu Đức Khảo cũng chỉ biết bất đắc dĩ nhún vai.

Dù có một số mối quan hệ, nhưng y cũng chỉ là một giáo sĩ Bạch Đầu Ưng.

Có thể trong vòng một tháng ngắn ngủi liên hệ được trang bị cho cả một đoàn quân, phần lớn là nhờ vào thân phận này.

"Cuối cùng cũng không làm Lâm tiên sinh thất vọng, thứ ngài cần tôi đều đã mang về.

Đây là danh sách cụ thể, Lâm tiên sinh xem qua." Nói rồi, Cừu Đức Khảo lấy ra một tờ danh sách, đưa đến trước mặt Lâm Bất Phàm.

Nhận lấy danh sách liếc qua, trên đó liệt kê chi tiết các trang bị Cừu Đức Khảo gom được lần này: Súng trường một nghìn hai trăm khẩu!

Súng ngắn một trăm khẩu!

Súng xung kích một trăm khẩu!

Súng máy hạng nặng năm mươi khẩu!

Pháo cối mười khẩu!

Các loại đạn cộng lại có mười vạn viên, đạn pháo cũng có đủ một nghìn quả.

"Số hàng này, đủ để Lâm tiên sinh trang bị cho một đoàn quân, đánh được vài trận chiến nhỏ." Xem lướt qua danh sách, Lâm Bất Phàm mới nhìn về phía Cừu Đức Khảo: "Hàng bây giờ đang ở đâu?" Cừu Đức Khảo cũng không vòng vo: "Hàng đang ở ngoài thành.

Chỉ cần Lâm tiên sinh mang theo số tiền còn lại, chúng ta có thể hoàn thành giao dịch bất cứ lúc nào." "Tốt… Số hàng này ta lấy hết." Lâm Bất Phàm nhìn giá cả trên danh sách, không hề mặc cả.

"Bây giờ cho người đi lấy hàng.

Tường thúc, bảo Phong Vu Tu mang theo tiền và anh em, cùng Cừu Đức Khảo đi hoàn thành giao dịch." Nói rồi, Lâm Bất Phàm nhìn Tường thúc, trực tiếp ra lệnh.

Sau khi sắp xếp xong, Lâm Bất Phàm lấy ra một tờ phiếu hiệu mười vạn đại dương, đưa thẳng vào tay Cừu Đức Khảo: "Ta không quan tâm ngài kiếm được bao nhiêu trong đó, mười vạn đại dương này là thù lao cho lần giúp đỡ này." Nhìn tờ phiếu Lâm Bất Phàm đưa, trong mắt Cừu Đức Khảo lóe lên vẻ vui mừng.

Y cũng không khách sáo, đưa tay nhận lấy.

"Lâm tiên sinh yên tâm, sau này nếu có mối làm ăn như vậy nữa, tôi bảo đảm sẽ làm ngài hài lòng." Không đợi bao lâu, Phong Vu Tu đã dẫn theo mấy chục người đến.

Lâm Bất Phàm nhìn Phong Vu Tu, trực tiếp nói: "Chuyện tiếp theo giao cho ngươi." Phong Vu Tu không nói nhiều, chỉ gật đầu với Lâm Bất Phàm.

Sau đó, cả nhóm dưới sự dẫn dắt của Cừu Đức Khảo, đi thẳng ra ngoài thành Thường Sa.

Chỉ mất một canh giờ, hai bên tiền trao cháo múc, hoàn thành giao dịch cuối cùng.

Đủ trang bị cho một đoàn quân, toàn bộ đều là hàng mới, được Phong Vu Tu dẫn người âm thầm vận chuyển về nơi đóng quân.

Toàn bộ quá trình giao dịch lần này của Lâm Bất Phàm đều bị Trương Kỳ Sơn theo dõi.

Với tư cách là quan bố phòng Thường Sa, một vụ giao dịch vũ khí lớn như vậy sao có thể qua mắt được y, huống chi Lâm Bất Phàm căn bản không có ý định che giấu!

Không chỉ Trương Kỳ Sơn, mà cả các thế lực Cửu Môn đang quan tâm đến chuyện này cũng đều nhận được tin tức.

Trong khoảnh khắc đó, ai nấy đều không khỏi căng thẳng.

Không ai biết bước tiếp theo Lâm Bất Phàm sẽ làm gì!

Sau khi hoàn thành giao dịch với Cừu Đức Khảo, Lâm Bất Phàm cũng giữ lời hứa, giúp y kết nối với Hoắc gia!

Điều khiến các thế lực Cửu Môn không ngờ tới là, sau khi trang bị của Bảo an đoàn về đến nơi, Lâm Bất Phàm lại không có động thái gì thêm.

Ngược lại, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, mọi thứ lại trở nên yên tĩnh.

Tam phòng cũng không có ý định khuếch trương, đường khẩu vẫn

duy trì việc bán bí dược.

Bảo an đoàn cũng dưới sự huấn luyện của Phong Vu Tu, triển khai huấn luyện theo kế hoạch.

Không hay biết, nửa năm đã trôi qua.

Trong thời gian này, cả thành Thường Sa dường như đã trở lại trạng thái trước đó.

Mọi thứ trông có vẻ yên bình, không có sóng gió gì… Nhưng các thế lực Cửu Môn vẫn âm thầm đề phòng Lâm Bất Phàm, sợ hắn sẽ đột nhiên có hành động!

Lúc này, tại phủ của tam phòng Hoắc gia, trên mặt Lâm Bất Phàm lại lộ ra vẻ hoảng loạn, lo lắng.

Hắn không ngừng đi đi lại lại bên ngoài phòng của Hoắc Tiên Nhi.

Trong phòng, liên tục vang lên những tiếng la hét đầy đau đớn.

Đúng vậy, sau nửa năm chờ đợi, đứa con trong bụng Hoắc Tiên Nhi cuối cùng cũng sắp chào đời.

Nàng đang sinh con trong phòng!

Chương 47

Nhìn thấy đứa con đầu lòng ở thế giới này sắp ra đời, Lâm Bất Phàm lúc này vừa mong đợi, lại vừa lo lắng bất an.

Hắn không ngừng đi đi lại lại bên ngoài, vẻ mặt đầy lo lắng: "Đã gần một giờ rồi, sao vẫn chưa sinh…" "Không cần quá lo lắng, thể chất của Tiên Nhi muội muội thế nào, chàng lại không biết sao?

Mới nửa canh giờ thôi mà, hoảng cái gì." Thấy bộ dạng lo lắng, bất an của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh lại vô cùng bình tĩnh.

"Nàng nghe động tĩnh bên trong xem, ta làm sao không lo được… Sau này nếu là nàng, ta cũng sẽ lo lắng sợ hãi như vậy." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên liền trừng mắt: "Hừ… Ai cần sinh con cho chàng, đợi đến khi chàng dùng kiệu tám người khiêng rước ta vào cửa rồi hẵng nói." "Yên tâm, không lâu nữa đâu…" Thời gian qua Lâm Bất Phàm tuy không có động thái gì, nhưng với thực lực hiện tại, hắn chỉ thiếu một cơ hội.

Đồng thời, hắn cũng đang chờ đợi đứa con đầu lòng ra đời!

"A…" Đột nhiên, trong phòng vang lên một tiếng hét xé lòng của Hoắc Tiên Nhi.

"Tiên Nhi…" Nghe thấy động tĩnh đó, Lâm Bất Phàm hai bước đã đến trước cửa, không nói hai lời chuẩn bị xông vào.

Nhưng không đợi hắn đẩy cửa, trong phòng đã vang lên một trận khóc non nớt!

Hành động đẩy cửa của Lâm Bất Phàm, theo tiếng khóc vang lên, bỗng sững lại.

“Đinh… Chúc mừng túc chủ đứa con đầu lòng ra đời…” “Đinh… Chúc mừng túc chủ gia tộc tăng thêm một thành viên, đã có cống hiến to lớn cho việc duy trì dòng dõi gia tộc…” “Đinh… Chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng: một giọt Chân Long tinh huyết, một Thẻ Triệu Hồi Nhân Tài Đặc Thù, một Gói Quà Lớn Gia Tộc…” Cùng với tiếng khóc của trẻ sơ sinh, trong đầu Lâm Bất Phàm lúc này cũng liên tiếp vang lên những âm thanh nhắc nhở đã lâu không nghe của hệ thống!

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Bất Phàm đã hoàn hồn.

Phần thưởng của hệ thống, tuy hắn đã mong đợi từ lâu, nhưng lúc này, hắn lại không hề quan tâm đến chúng.

Toàn bộ tâm trí hắn lúc này chỉ có đứa bé ra sao, Hoắc Tiên Nhi tình hình thế nào!

Két.

Trong lúc Lâm Bất Phàm đang sững sờ, không đợi hắn đẩy cửa, cửa phòng đã được mở ra từ bên trong.

Một nha hoàn trong phủ bế một đứa trẻ đang khóc oe oe, thân hình nhỏ bé được quấn trong tấm vải bông, xuất hiện trước mặt Lâm Bất Phàm.

“Chúc mừng cô gia, là một tiểu thiếu gia.” Thấy Lâm Bất Phàm trước cửa, nha hoàn lập tức chúc mừng, rồi đưa đứa trẻ cho hắn.

Nhận lấy đứa trẻ từ tay nha hoàn, chỉ thấy một đứa bé trắng trẻo như ngọc, hai con ngươi đen láy sáng ngời… Giống như một con búp bê sứ, hoàn toàn không giống một đứa trẻ vừa mới sinh ra.

Hai cha con nhìn nhau, trong lòng Lâm Bất Phàm bỗng dâng lên một cảm giác huyết mạch khó tả.

“Con của ta…” Vừa vui mừng, Lâm Bất Phàm lập tức hỏi: “Tiên

Nhi bây giờ thế nào?" "Gia chủ không sao, chỉ là hơi mệt." Nha hoàn không chút do dự, lập tức đáp.

Lúc này, Hoắc Khuynh Tiên không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Lâm Bất Phàm.

Nhìn đứa trẻ trong lòng hắn, nàng không khỏi lộ ra vẻ vui mừng: "Tiểu tử đáng yêu quá, mau để ta xem nào." Đưa đứa trẻ cho Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm lập tức bước vào phòng.

Nhìn vào trong, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi lúc này đang nửa nằm trên giường, cả người đẫm mồ hôi, vẻ mặt hiện lên sự mệt mỏi và xanh xao.

"Tiên Nhi, nàng vất vả rồi.

Mau uống viên Khí Huyết Đan này đi." Lâm Bất Phàm hai bước đã đến trước mặt Hoắc Tiên Nhi, ôm nàng vào lòng.

Sau đó, hắn không nói hai lời, lập tức lấy ra một viên Khí Huyết Đan, vội vàng cho Hoắc Tiên Nhi uống!

Thấy bộ dạng lo lắng của Lâm Bất Phàm, trên mặt Hoắc Tiên Nhi nở một nụ cười.

Sau khi uống viên Khí Huyết Đan, nàng mới yếu ớt nói: "Ta không sao, chỉ là hơi mệt, phu quân không cần lo lắng… Con của chúng ta bây giờ thế nào?" Khi Hoắc Tiên Nhi vừa dứt lời, Hoắc Khuynh Tiên theo sau cũng bế đứa trẻ bước vào.

"Chúc mừng Tiên Nhi muội muội, sinh được một tiểu tử vô cùng đáng yêu." Nói rồi, Hoắc Khuynh Tiên đặt đứa trẻ vào lòng Hoắc Tiên Nhi.

Có lẽ do Hoắc Tiên Nhi thời gian qua mỗi ngày đều tu luyện Hô hấp pháp, dùng Khí Huyết Đan, nên đứa trẻ vừa sinh ra, vốn phải nhăn nheo, xấu xí, nhưng đứa trẻ trước mắt lại hoàn toàn kết hợp dung

mạo của Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi, trông như một con búp bê sứ.

Đặc biệt là đôi mắt đen láy sáng ngời kia, nhìn vào đã cảm thấy linh khí mười phần!

"Con của ta và phu quân… Mới sinh ra đã đáng yêu như vậy, sau này chắc chắn sẽ đẹp trai hơn phu quân." Thấy Hoắc Tiên Nhi sau khi uống Khí Huyết Đan, sắc mặt dần hồng hào trở lại, vừa nựng con vừa lẩm bẩm, Lâm Bất Phàm bên cạnh không khỏi thầm liếc xéo một cái.

Hoắc Khuynh Tiên thì không chút kiêng dè, phá lên cười ha hả.

Nhưng nếu để ý kỹ sẽ phát hiện, sâu trong đôi mắt cười của Hoắc Khuynh Tiên, lúc này lại lóe lên một vẻ hâm mộ.

Hồi lâu sau, Lâm Bất Phàm mới nhận lại đứa trẻ từ tay Hoắc Tiên Nhi, rồi giao cho nha hoàn mang đi tắm.

Thấy đứa trẻ không những không khóc, mà còn bắt đầu cười đùa, lộ ra nụ cười, cả Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi đều không khỏi mỉm cười.

"Phu quân, đã nghĩ ra nên đặt tên gì cho con chưa?" Hoắc Tiên Nhi dời mắt khỏi đứa trẻ, nhìn về phía Lâm Bất Phàm hỏi.

"Chuyện đặt tên cứ để vi phu suy nghĩ, không vội… Tiên Nhi cứ nghỉ ngơi cho tốt đã." Hoắc Tiên Nhi tuy đã uống một viên Khí Huyết Đan, bổ sung một ít nguyên khí tiêu hao, nhưng phụ nữ sinh con tuyệt đối là nguyên khí đại thương.

Dù có Khí Huyết Đan và Hô hấp pháp, không có mười ngày nửa tháng cũng đừng mong hồi phục.

Nhưng không đợi Hoắc Tiên Nhi nghỉ ngơi, nha hoàn đã tắm xong cho đứa trẻ, lại bế về.

Vừa đặt vào tay Lâm Bất Phàm nựng một chút, đứa trẻ đã gào khóc.

“Con chắc chắn đói rồi, mau đưa cho em.” Trong lúc Lâm Bất Phàm luống cuống tay chân, vừa đặt đứa trẻ vào tay Hoắc Tiên Nhi, thằng nhóc như ngửi thấy mùi, lập tức im bặt.

Thấy đãi ngộ trước đây chỉ mình được hưởng giờ lại rơi vào miệng thằng nhóc, Lâm Bất Phàm không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Ha ha ha… Ghen với cả con nít.” Thấy bộ dạng của Lâm Bất Phàm lúc này, Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh cũng không nhịn được cười thành tiếng.

Chương 48

"Mắt không thấy, tim không phiền.

Ta bây giờ cho người đi tìm cho thằng nhóc hai vú em chuyên chăm sóc." Nói rồi, Lâm Bất Phàm xoay người rời khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng hắn, đừng nói Hoắc Khuynh Tiên, ngay cả Hoắc Tiên Nhi đang cho con bú cũng không nhịn được cười thành tiếng.

Không quan tâm đến phản ứng của hai người, Lâm Bất Phàm ngồi xuống lương đình.

Sau đó, hắn mới tâm niệm một tiếng, hướng ánh mắt về phía phần thưởng lần này của hệ thống.

Chưa nói đến Gói Quà Lớn Gia Tộc có thể mở ra thứ gì tốt, chỉ riêng một giọt Chân Long tinh huyết và Thẻ Triệu Hồi Nhân Tài Đặc Thù, đối với Lâm Bất Phàm đã có giá trị không nhỏ.

"Hệ thống, sử dụng Thẻ Triệu Hồi Nhân Tài Đặc Thù." Chỉ trong chốc lát, Lâm Bất Phàm không chút do dự sử dụng thẻ triệu hồi. *Vút* Theo sau tấm thẻ triệu hồi vỡ nát, giọng nói của hệ thống vang lên: "Đinh… Sử dụng Thẻ Triệu Hồi Nhân Tài Đặc Thù thành công, nhân vật triệu hồi sẽ đến gặp túc chủ trong vòng một canh giờ." Giống như Phong Vu Tu trước đây, nhân vật được triệu hồi sẽ được hệ thống sắp xếp thân phận, và sẽ tự tìm đến gặp Lâm Bất Phàm!

Sau khi sử dụng thẻ triệu hồi, Lâm Bất Phàm chuyển ánh mắt sang giọt Chân Long tinh huyết.

Chân Long tinh huyết: Một giọt tinh huyết chứa trong tim của Chân Long… Có tác dụng khiến người ta thoát thai hoán cốt, thức tỉnh huyết mạch Chân Long!

Nếu người có huyết mạch Chân Long, có thể trực tiếp tăng cường huyết mạch chi lực trong cơ thể.

Khi Lâm Bất Phàm nhìn vào giọt tinh huyết, thông tin về nó liền hiện ra trước mắt.

"Hệ thống, lấy ra Chân Long tinh huyết." *Vút…* Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, một giọt tinh huyết to bằng đầu ngón tay, tỏa ra long uy mênh mông, liền xuất hiện trước mặt hắn.

Khoảnh khắc giọt tinh huyết xuất hiện, tất cả sinh linh trong phạm vi mấy trăm mét xung quanh Lâm Bất Phàm, trong nháy mắt đều cảm thấy như có một ngọn núi lớn đột nhiên đè lên người.

"Oa, oa, oa…" Đặc biệt là đứa trẻ trong lòng Hoắc Tiên Nhi, đang bú ngon lành, bỗng khóc ré lên.

Sau đó, trên người đứa trẻ, làn da vốn trắng như ngọc, đột nhiên dần biến thành màu đỏ như máu, một hình xăm Chân Long uy nghiêm bá đạo tự động hiện lên.

Thấy sự thay đổi trên người đứa trẻ, cả Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên, trong khoảnh khắc đó đều không khỏi trừng lớn hai mắt!

Cùng lúc đó, cảm nhận được long uy tỏa ra từ giọt tinh huyết, Lâm Bất Phàm cũng không dám chần chừ, lập tức há miệng hút, trực tiếp nuốt giọt tinh huyết vào bụng.

Ngay lúc đó, luồng khí tức bao trùm phạm vi mấy trăm mét liền tan biến vô hình.

Sự bất thường trên người đứa trẻ trong lòng Hoắc Tiên Nhi cũng dần trở lại bình thường!

"Đinh… Chúc mừng túc chủ hậu duệ gia tộc thức tỉnh huyết mạch…" "Phần thưởng đặc biệt: hai phương thuốc, túc chủ có thể

nhận bất cứ lúc nào…" Lâm Bất Phàm vừa nuốt giọt Chân Long tinh huyết, trong đầu đột nhiên vang lên giọng nói của hệ thống.

Trong khoảnh khắc đó, trên mặt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi sững sờ.

Hậu duệ gia tộc thức tỉnh huyết mạch?

Phải biết đứa con duy nhất của hắn mới vừa chào đời!

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm lập tức trừng lớn hai mắt: "Hít… Đứa trẻ vừa sinh ra đã thức tỉnh huyết mạch trong cơ thể…" Hắn lập tức liên tưởng đến giọt Chân Long tinh huyết vừa nuốt vào.

Đứa trẻ đột nhiên thức tỉnh, phần lớn cũng có liên quan đến giọt tinh huyết này.

Luồng long uy vừa rồi, ngay cả Lâm Bất Phàm cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Không ngờ đứa trẻ vừa sinh ra đã mượn luồng long uy đó, trực tiếp thức tỉnh huyết mạch.

"Xem ra tư chất của thằng nhóc này khá phi phàm…" Lâm Bất Phàm cảm thán một câu, rồi không kịp để ý đến phần thưởng hệ thống vừa nhận được.

Khi giọt Chân Long tinh huyết được nuốt vào bụng, hắn chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh bá đạo đến cực điểm, tức thì tàn phá trong cơ thể.

Cảm nhận luồng sức mạnh đang hoành hành, Lâm Bất Phàm không dám có bất kỳ do dự nào, lập tức bắt đầu tu luyện Hô hấp pháp và Ngũ Cầm Hí!

Dù vậy, chỉ sau vài hơi thở, làn da trên người Lâm Bất Phàm đã biến thành màu đỏ như máu, từng luồng hơi nóng không ngừng tỏa ra.

Đó là một giọt Chân Long tinh huyết, dù Lâm Bất Phàm có huyết mạch Chân Long, muốn hấp thu luyện hóa sức mạnh chứa trong đó cũng tuyệt không phải chuyện dễ.

Nếu là người bình thường, thậm chí là người có huyết mạch đặc thù khác, nuốt phải giọt Chân Long tinh huyết này, e là sẽ lập tức bạo thể mà chết!

Có thể thấy, sức mạnh chứa trong giọt tinh huyết này cuồng bạo và mạnh mẽ đến mức nào!

Khi toàn bộ tâm thần của Lâm Bất Phàm đều đặt vào việc luyện hóa giọt tinh huyết, ánh mắt lại hướng về phía Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên.

Thấy đứa trẻ trong lòng, trên người dần trở lại bình thường, hình rồng trên người dần tan biến, tiếng khóc cũng im bặt, lại bắt đầu bú ngon lành, Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên hoàn hồn, nhìn nhau.

Một vẻ kinh ngạc hiện lên trong mắt hai nàng.

"Thằng nhóc này vừa sinh ra đã thức tỉnh huyết mạch Chân Long trong cơ thể… Yêu nghiệt, tiểu tử này sau này tuyệt đối là một yêu nghiệt." Hai người cảm thán một hồi, rồi lại hiện lên vẻ nghi hoặc: "Vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì, luồng khí tức kia… Chẳng lẽ là phu quân…" Khi hai người đang nghĩ về Lâm Bất Phàm, trong sân đột nhiên vang lên một tiếng gầm giận dữ của hắn.

"A…" "Phu quân…" Theo tiếng gầm của Lâm Bất Phàm, sắc mặt Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên lập tức thay đổi.

Hoắc Tiên Nhi trực tiếp nhảy khỏi giường, bế con lao ra ngoài sân.

"Cẩn thận một chút…" Thấy động tác của Hoắc Tiên Nhi, Hoắc Khuynh Tiên cũng không chậm.

Nàng vội vàng đỡ lấy Hoắc Tiên Nhi, hai người trong chớp mắt đã đến trước cửa phòng.

Lúc này, nhìn về phía Lâm Bất Phàm trong sân, chỉ thấy áo trên của hắn đã nổ tung thành từng mảnh vụn.

Chương 49

Da trên người đỏ rực, từng luồng hơi nóng mắt thường có thể thấy được không ngừng bốc lên.

Một hình xăm Chân Long bá khí vô cùng quấn quanh người Lâm Bất Phàm, phảng phất như vật sống.

Nếu để ý kỹ còn có thể thấy, các lỗ chân lông trên người Lâm Bất Phàm lúc này, đang có từng giọt máu, giống như mồ hôi, không ngừng chảy ra.

Nhưng không đợi những giọt máu này rơi xuống đất, hơi nóng tỏa ra từ người Lâm Bất Phàm đã trực tiếp bốc hơi chúng thành một làn sương máu.

"Phu quân…" Thấy cảnh tượng trước mắt, nếu không phải Hoắc Khuynh Tiên giữ lại, có lẽ Hoắc Tiên Nhi đã xông lên rồi.

Mặc dù Hoắc Khuynh Tiên bình tĩnh hơn, giữ chặt Hoắc Tiên Nhi lại, nhưng trên mặt nàng lúc này cũng lộ ra vẻ lo lắng, nhìn chằm chằm vào Lâm Bất Phàm.

"Bình tĩnh, Tiên Nhi bình tĩnh một chút… Bây giờ dù có xông lên, e là cũng không giúp được gì.

Sự thay đổi trên người Bất Phàm, e là không thoát khỏi liên quan đến luồng khí tức vừa rồi.

Nếu ta đoán không sai, sự thay đổi trên người Bất Phàm, hẳn là do huyết mạch trong cơ thể tiến thêm một bước thức tỉnh.

Chỉ cần chàng ấy chống đỡ được, huyết mạch và thực lực đều sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất." Dưới sự khuyên giải của Hoắc Khuynh Tiên, Hoắc Tiên Nhi mới dần bình tĩnh lại.

Nhưng đôi mắt nàng từ đầu đến cuối đều không rời khỏi Lâm Bất Phàm, trên khuôn mặt đầy lo lắng lẩm bẩm: "Phu quân, chàng nhất định phải chống đỡ được, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn…" Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên đều mang vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

Ánh mắt hai nàng rơi trên người Lâm Bất Phàm, lúc này căn bản chẳng còn bận tâm đến chuyện gì khác.

Theo sự bùng nổ sức mạnh ẩn chứa trong giọt tinh huyết Chân Long, hắn chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cuồng bạo tột cùng không ngừng tàn phá trong cơ thể, dường như muốn xé nát hắn ra.

Không chỉ vậy, ngay cả huyết mạch Chân Long của bản thân hắn cũng sôi trào lên.

Lúc này, cả thân ảnh Lâm Bất Phàm trông như một quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào!

Cảm nhận tình hình trong cơ thể, Lâm Bất Phàm cố nén nỗi thống khổ như bị thiên đao vạn quả.

Toàn bộ tâm thần hắn căng thẳng, một bên vận chuyển hô hấp pháp, một bên không ngừng tu luyện Ngũ Cầm Hí.

Thời gian dần trôi, sức mạnh cuồng bạo từ giọt tinh huyết Chân Long bá đạo vô song dường như cũng đã đạt đến cực hạn.

Theo từng nhịp hô hấp thổ nạp và những động tác Ngũ Cầm Hí của Lâm Bất Phàm, từng tia sức mạnh của tinh huyết bắt đầu được hắn hấp thu và luyện hóa.

Thậm chí huyết mạch Chân Long đang sôi trào trong cơ thể hắn, từ chỗ ban đầu bị đẩy lùi liên tục, đã dần dần chống cự ngang ngửa.

Cuối cùng, dưới sự hỗ trợ của Ngũ Cầm Hí và hô hấp pháp, nó đã dần chiếm thế thượng phong.

Giọt tinh huyết Chân Long kia tuy mạnh mẽ, nhưng chung quy cũng chỉ là bèo không rễ.

Sau cơn bùng nổ ban đầu, sức mạnh cuồng bạo bên trong dần lắng xuống, làm sao có thể chống lại sự thôn phệ của huyết mạch trong cơ thể Lâm Bất Phàm!

Dưới ánh mắt căng thẳng của Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm, người mà ban nãy toàn thân máu tươi không ngừng tuôn ra từ các lỗ chân lông, tưởng chừng như giây tiếp theo sẽ bạo thể mà chết, giờ đây khí tức cuồng bạo trên người đã dần dần bình ổn lại theo từng chiêu Ngũ Cầm Hí.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua...

Chẳng đợi Lâm Bất Phàm hấp thu hoàn toàn sức mạnh của giọt tinh huyết Chân Long trong cơ thể, một người hầu trong phủ đã đến bên cạnh Hoắc Tiên Nhi cất lời: "Khải bẩm gia chủ, ngoài phủ có một người trẻ tuổi, đến bái kiến cô gia..." Nghe vậy, Hoắc Tiên Nhi không khỏi sững sờ.

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu nàng bất giác hiện lên hình ảnh của Phong Vu Tu ngày trước tìm đến cửa.

Trong lòng nàng suy nghĩ một lát rồi mới lên tiếng phân phó: "Trước tiên hãy mời người đó đến phòng khách đợi, mọi chuyện đợi phu quân tỉnh lại rồi nói..." "Vâng..." Người hầu đến báo tin không dám chậm trễ, lập tức gật đầu tuân lệnh rời đi.

Khi Hoắc Tiên Nhi một lần nữa nhìn về phía Lâm Bất Phàm, nàng thấy hắn đã luyện hóa và hấp thu được một nửa sức mạnh ẩn chứa trong giọt tinh huyết Chân Long kia.

Tình trạng trên người hắn không chỉ dần ổn định lại, mà huyết mạch Chân Long trong cơ thể còn tăng vọt với tốc độ có thể thấy

bằng mắt thường.

Giờ phút này, huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm đã thức tỉnh đến mức 30% đáng sợ!

Không chỉ thế, ngay cả xương cốt, kinh mạch, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể cũng vì giọt tinh huyết Chân Long kia bùng phát sức mạnh cuồng bạo mà không ngừng được cọ rửa, rèn luyện.

Khi sức mạnh huyết mạch của Lâm Bất Phàm thức tỉnh đến 30%, xương cốt kinh mạch, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể hắn cũng được rèn luyện, lột xác đến một giới hạn.

Hắn thi triển Ngũ Cầm Hí, khí huyết chi lực trong cơ thể trực tiếp hóa thành một luồng kình khí vô hình.

Không khí xung quanh lập tức nổ tung dưới luồng kình khí đó, truyền ra những tiếng nổ vang như sấm rền.

Kình khí ly thể, cảnh giới Tông sư!

Ngay cả Lâm Bất Phàm cũng không ngờ rằng, chỉ nhờ một giọt tinh huyết Chân Long mà mình lại có thể đạt tới trình độ này nhanh như vậy.

Thấp thoáng giữa những tiếng nổ vang trong không khí, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng hổ gầm, gấu rống truyền ra.

Cuối cùng, sau mấy canh giờ...

Sắc trời bên ngoài dần tối lại, Lâm Bất Phàm mới từ từ dừng lại, há miệng thở ra một luồng khí kiếm. "Một giọt tinh huyết Chân Long, trực tiếp khiến huyết mạch Chân Long trong cơ thể ta thức tỉnh đến 35%..." "Không chỉ vậy, tu vi võ đạo của ta cũng nhờ giọt tinh huyết Chân Long này..." "Cùng với sự thức tỉnh của huyết mạch trong cơ thể, một bước đột phá lên cảnh giới Tông sư..." Theo luồng trọc khí hóa thành khí kiếm được Lâm Bất Phàm thở ra, hắn tỉnh lại và âm

thầm kiểm tra sự thay đổi của bản thân.

Trong khoảnh khắc đó, đồng tử trong mắt hắn lóe lên một tia kinh ngạc, không kìm được lẩm bẩm.

Thật đáng sợ!

Một giọt tinh huyết Chân Long, không chỉ khiến con của hắn cảm nhận được long uy, khiến huyết mạch trong cơ thể nó tự mình thức tỉnh.

Chương 50

Mà ngay cả hắn cũng nhờ đó mà xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Đặc biệt là thực lực của hắn, ít nhất cũng đã tăng vọt mấy lần, thậm chí là mấy chục lần. "Phu quân..." Thấy Lâm Bất Phàm tỉnh lại, chưa kịp thu hồi ánh mắt khỏi người hắn, Hoắc Tiên Nhi, người đã lo lắng chờ đợi suốt nhiều giờ, căn bản không kiềm chế được nữa.

Sau một tiếng kêu kinh ngạc, nàng liền nhào thẳng vào lòng Lâm Bất Phàm.

Ngay cả bóng dáng của Hoắc Khuynh Tiên cũng theo sát phía sau, mấy bước đã đến trước mặt hắn! "Cẩn thận, cẩn thận..." Thấy bóng dáng Hoắc Tiên Nhi lao đến trước mặt mình, vì lo lắng cho tình hình của Lâm Bất Phàm mà suốt mấy canh giờ nàng không uống một ngụm nước, khi hơi thở trong lòng được thả lỏng, thân hình nàng khẽ lảo đảo.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Bất Phàm thân hình khẽ động, lập tức ôm nàng vào lòng, lo lắng nói.

Sau đó không nói hai lời, trực tiếp đút một viên Khí Huyết Đan vào miệng Hoắc Tiên Nhi.

Tiếp theo, không đợi nàng có bất kỳ động tác nào, hắn đã bế bổng nàng lên.

Vừa đi vào phòng, hắn vừa ra lệnh cho đám nha hoàn người hầu bên cạnh: "Còn ngây ra đó làm gì, không mau đi chuẩn bị đồ ăn..." Lúc này, đám nha hoàn người hầu xung quanh mới hoàn hồn.

Sau đó, từng người không nói hai lời, lập tức hành động.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi lóe lên một tia ngưỡng mộ.

Sau đó, nàng dứt khoát ngồi xuống trong lương đình, không đi theo vào phòng. "Việc nàng cần làm bây giờ chỉ có một, đó là nghỉ ngơi cho thật tốt..." Trong phòng, Lâm Bất Phàm đặt Hoắc Tiên Nhi lên giường, không đợi nàng mở lời đã trực tiếp phân phó.

Thấy Lâm Bất Phàm không có việc gì, lời định nói của Hoắc Tiên Nhi lại nuốt ngược vào trong, sau đó khẽ gật đầu với hắn. "Được, Tiên Nhi nghe theo lời phu quân..." Có lẽ vì thấy Lâm Bất Phàm bình an vô sự, hoặc có lẽ Hoắc Tiên Nhi thực sự quá mệt mỏi.

Khi nỗi lo trong lòng tan biến, dưới sự bầu bạn của Lâm Bất Phàm, chỉ trong hai ba phút, nàng đã ngủ thiếp đi. "Nghỉ ngơi cho tốt, ngủ một giấc là khỏe thôi..." Nhìn Hoắc Tiên Nhi đang ngủ say, sau khi ở bên cạnh nàng một lát, Lâm Bất Phàm mới đứng dậy.

Sau đó, hắn nhẹ giọng dặn dò nha hoàn bên cạnh chăm sóc, rồi mới nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Khi quay trở lại lương đình, ánh mắt Hoắc Khuynh Tiên lập tức nhìn về phía hắn: "Tiên Nhi sao rồi..." "Nàng đã dùng một viên Khí Huyết Đan, vừa mới ngủ thiếp đi..." Lâm Bất Phàm ngồi xuống bên cạnh Hoắc Khuynh Tiên, rồi đưa tay nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng nói: "Khiến nàng lo lắng rồi..." Lúc này, Hoắc Khuynh Tiên không nhịn được hỏi: "Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..." "Do huyết mạch Chân Long trong cơ thể ta tiến thêm một bước thức tỉnh..." Nghe xong lời giải thích của Lâm Bất Phàm, xác định lại một lần nữa là không có chuyện gì, Hoắc Khuynh Tiên mới hoàn toàn yên tâm.

Sau đó nàng mới như thoát khỏi vòng tay của Lâm Bất Phàm nói: "Lúc huyết mạch trên người chàng bùng phát, đứa bé cũng xuất hiện dị thường..." "Chắc là huyết mạch Chân Long nó được kế thừa đã

thức tỉnh..." "Ngoài ra, có người đến cửa bái phỏng, đã đợi ở phòng khách một thời gian dài..." Về việc huyết mạch của thằng nhóc nhà mình thức tỉnh, Lâm Bất Phàm tự nhiên vô cùng rõ ràng.

Lúc này vì phần thưởng cho việc huyết mạch thằng nhóc kia thức tỉnh, Lâm Bất Phàm còn chưa kịp nhận.

Nghe có người chờ đợi đã lâu, Lâm Bất Phàm mới nhớ ra tấm thẻ triệu hồi nhân tài đặc biệt mà mình đã sử dụng.

Tính theo thời gian, nhân tài được triệu hồi đó đáng lẽ đã phải đến gặp hắn rồi! "Đi, cùng ta đi xem thử..." Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm không nói nhiều lời, kéo tay Hoắc Khuynh Tiên đi thẳng đến phòng khách.

Trong phòng khách, một người trẻ tuổi mặc trung sơn trang, dung mạo kiên nghị, khoảng hơn hai mươi tuổi, anh tuấn bất phàm, lập tức đứng dậy. "Đại ca, cuối cùng em cũng tìm được anh rồi..." Khoảnh khắc nhìn thấy Lâm Bất Phàm, người thanh niên lập tức xông tới, vỗ vào vai Lâm Bất Phàm đầy kích động.

Thấy người này nhiệt tình như vậy, Lâm Bất Phàm nhất thời có chút luống cuống.

Mấy hơi thở qua đi, người kia mới buông ra.

Sau đó, vẻ mặt hắn nghiêm lại, ưỡn ngực ngẩng đầu, đứng trong tư thế quân đội cực kỳ tiêu chuẩn: "Chu Vệ Quốc học thành trở về, đến báo cáo với đại ca..." Đúng vậy, người này chính là Chu Vệ Quốc!

Giống như Phong Vu Tu, khi Chu Vệ Quốc được triệu hồi ra, ký ức của hắn đã bị sửa đổi, thân phận cũng được sắp đặt sẵn!

Trong ký ức của hắn, hắn cũng là một người con nuôi được người cha quá cố của Lâm Bất Phàm nhận nuôi.

So với Phong Vu Tu là một võ si, Chu Vệ Quốc từ nhỏ đã giống

như một vị tướng quân, cực kỳ có thiên phú về binh pháp, học tập.

Mười năm trước, hắn đã được đưa ra nước ngoài học tập, gần đây mới tốt nghiệp một trường quân sự và trở về!

Khoảnh khắc nhìn thấy Chu Vệ Quốc, thông tin về hắn cũng xuất hiện trong đầu Lâm Bất Phàm.

Lâm Bất Phàm cũng không ngờ rằng, đúng lúc hắn đang thiếu một người đáng tin cậy và thích hợp để quản lý bảo an đoàn, hệ thống đã trực tiếp đưa người đến tận cửa!

Cùng với ký ức hiện lên trong đầu, nhìn Chu Vệ Quốc trước mắt, Lâm Bất Phàm bỗng có một cảm giác như gặp lại huynh đệ của mình sau mười năm xa cách! "Vệ Quốc, cuối cùng em cũng về rồi..." "Tốt, tốt, tốt...

Mau kể cho ta nghe tình hình của em những năm qua..." Một lúc lâu sau, Chu Vệ Quốc mới đem những thông tin do hệ thống rót vào đầu, cũng là những chuyện hắn đã trải qua trong những năm qua, kể lại một lượt.

Chẳng qua cũng chỉ là năm đó được gửi ra nước ngoài du học, sau đó bằng nỗ lực của bản thân, cuối cùng thi đỗ vào trường danh tiếng thế giới, cuối cùng học thành trở về.

Lời của Chu Vệ Quốc vừa dứt, Lâm Bất Phàm cũng không nói thêm lời thừa.

Hắn đưa tay vỗ vỗ vai Chu Vệ Quốc, rồi trực tiếp nói: "Vệ Quốc về đúng lúc lắm, ta hiện tại đang có một bảo an đoàn, thiếu một nhân tài xứng tầm..." "Thế nào, có hứng thú giúp ta không..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Chu Vệ Quốc không nói hai lời, lập tức vỗ ngực nói: "Đại ca yên tâm, em tuyệt đối sẽ không để anh thất vọng..." "Tốt...

Giao bảo an đoàn cho em, trong lòng ta cũng yên tâm..." Đối với tài

năng của Chu Vệ Quốc, Lâm Bất Phàm tuyệt đối không có nửa phần nghi ngờ.

Huống chi là nhân vật do hệ thống triệu hồi, lòng trung thành với hắn càng là một trăm phần trăm!

Chương 51

Mặc dù Chu Vệ Quốc và Phong Vu Tu trước mắt có tính cách khác nhau, nhưng hắn quả thực là một nhân tài khó có được!

Một người là võ si, võ lực cá nhân không thể chê.

Một người có thể nói là tướng soái trời sinh, bảo an đoàn đặt trong tay hắn mới có thể phát huy giá trị lớn nhất. "Hôm nay ở trong phủ nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai đi nhậm chức..." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm trực tiếp ra lệnh: "Người đâu, mau đi chuẩn bị một gian phòng cho khách..." Sau đó hai người lại nói chuyện một lát, Chu Vệ Quốc mới theo người hầu dẫn đi.

Nhìn bóng Chu Vệ Quốc rời đi, Hoắc Khuynh Tiên, người từ đầu đến cuối chưa mở lời, mới đưa mắt nhìn Lâm Bất Phàm nói: "Trước là Phong Vu Tu, bây giờ lại là Chu Vệ Quốc, rốt cuộc chàng có bao nhiêu bí mật giấu ta và Tiên Nhi..." Lúc này trong mắt Hoắc Khuynh Tiên, ngoài sự tò mò, còn mang theo một tia dò xét.

Đối diện với ánh mắt của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm trong lòng tuy đã có chuẩn bị, nhưng vẫn đảo mắt một cái, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Bí mật gì chứ, ta đối với hai người làm gì có bí mật..." "Bất kể là Phong Vu Tu, hay là Chu Vệ Quốc bây giờ, đó đều là bút tích của lão già quỷ quái nhà ta cả..." Cũng không biết có phải thực sự tin lời Lâm Bất Phàm, hay không có ý định truy cứu sâu hơn.

Hoắc Khuynh Tiên trầm mặc một lát, sau đó mới mở lời: "Bây giờ chàng và Tiên Nhi con cũng đã sinh, tiếp theo chàng chuẩn bị làm gì..." Thời gian qua, Lâm Bất Phàm dường như không có bất kỳ động tĩnh nào.

Nhưng Hoắc Khuynh Tiên lại vô cùng rõ ràng, với những gì Lâm

Bất Phàm đã làm trong thời gian qua, hắn tuyệt đối không phải loại người an phận thủ thường.

Chưa kể đến việc Lâm Bất Phàm trước đó đã khoe khoang rằng sẽ dùng kiệu tám người khiêng, cưới nàng về một cách đường đường chính chính.

Chỉ riêng việc sở hữu huyết mạch Chân Long, e rằng hắn sẽ không cam tâm chỉ làm một gã con rể ở rể của tam phòng Hoắc gia.

Đối diện với ánh mắt của Hoắc Khuynh Tiên, sau khi nhìn nhau một lát, Lâm Bất Phàm mới nói: "Với thân phận hiện tại của ta, muốn cưới Khuynh Tiên một cách đường đường chính chính là chuyện không thể..." "Nhưng nếu có thể ngồi lên một trong Cửu Môn, trở thành người nắm quyền của một thế lực..." "Thêm vào thân phận ở bảo an đoàn, đến lúc đó cũng coi như môn đăng hộ đối với Hoắc gia..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, trong mắt Hoắc Khuynh Tiên lóe lên tinh quang.

Dáng vẻ đó dường như đã sớm đoán được Lâm Bất Phàm sẽ ra tay với một thế lực trong Cửu Môn.

Sau đó nàng bình tĩnh nói: "Chàng chuẩn bị ra tay với ai..." "Muốn ngồi lên vị trí đương gia của một thế lực trong Cửu Môn, không chỉ cần thủ đoạn và thực lực..." "Quan trọng nhất là phải khiến các thế lực trong Cửu Môn tâm phục khẩu phục..." Đừng nhìn Lâm Bất Phàm trong tay nắm giữ Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán hai ngọn núi vàng, có thể không ngừng cung cấp lợi ích.

Nhưng đừng quên bản lĩnh thực sự để kiếm cơm của Cửu Môn, gốc rễ của nó là hạ mộ!

Giữa các thế lực trong Cửu Môn, đã hình thành một quy tắc bất thành văn.

Muốn trở thành người nắm quyền của một thế lực trong Cửu Môn, thì phải thể hiện ra bản lĩnh thực sự khiến người ta khâm phục! "Yên tâm, những chuyện này ta đã sớm cân nhắc trong lòng..." "Thời gian qua ta sở dĩ không ra tay, ngoài việc bầu bạn với Tiên Nhi, chờ đợi đứa bé ra đời..." "Quan trọng nhất là vì có một số chuyện chưa xử lý, sắp xếp ổn thỏa..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm khẽ dừng lại một lát, sau đó mới nói tiếp: "Bây giờ Tiên Nhi đã an toàn sinh con, những chuyện khác cũng đã cơ bản sắp xếp ổn thỏa..." "Cũng đến lúc nên để thành Trường Sa, xảy ra một vài biến hóa rồi..." Nhìn dáng vẻ của Lâm Bất Phàm lúc này, Hoắc Khuynh Tiên mấp máy môi.

Nhưng lời đến bên miệng, lại bị nuốt ngược trở vào.

Sau đó nàng mới âm thầm thở dài một hơi: "Mọi việc lấy an toàn của bản thân làm trọng, bây giờ chàng không phải một mình nữa..." "Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta và muội muội Tiên Nhi sẽ không ở vậy đâu..." Nếu không phải tình hình trước mắt không thích hợp, nghe lời của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm nhất định phải hảo hảo dạy dỗ nàng một trận! "Yên tâm, mọi việc ta đều nắm chắc trong lòng, không cần lo lắng cho an nguy của ta..." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm chuyển chủ đề: "Hôm nay nàng cũng đã lo lắng cả ngày, hay là ở đây nghỉ một đêm đi..." "Lúc này, đi cùng muội muội Tiên Nhi đi..." "Ta về trước đây..." Nói xong, không đợi Lâm Bất Phàm mở lời, Hoắc Khuynh Tiên quay người rời đi.

Nhìn bóng Hoắc Khuynh Tiên biến mất khỏi tầm mắt, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt.

Sau đó cũng không do dự chút nào, quay người đi về phòng của Hoắc Tiên Nhi.

Lặng lẽ trở về phòng, nhìn Hoắc Tiên Nhi đang ngủ say.

Khóe miệng Lâm Bất Phàm bất giác nhếch lên một nụ cười.

Một lát sau, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt, chuyển sang giao diện hệ thống.

Lúc này trong hệ thống, có một Gói Quà Lớn Gia Tộc, ba tấm dược phương chưa nhận. "Hệ thống, lấy ba tấm dược phương đó ra cho ta..." Vút!

Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, ba cuộn da thú cổ xưa liền rơi vào tay hắn.

Mở ba cuộn da thú ra, nhìn văn tự trên đó.

Giống như ba tấm dược phương Lâm Bất Phàm nhận được trước đó, da thú quả thực là đồ cổ, nhưng văn tự lại là văn tự của thời đại này.

Tấm dược phương đầu tiên, ghi chép một loại bí dược tên là: Thối Thể Dịch.

Chủ yếu dùng để ngâm thuốc, có tác dụng rèn luyện thân thể, gân cốt.

Tấm dược phương thứ hai, ghi chép một loại bí dược tên là: Linh Thú Đan.

Tác dụng chủ yếu là bồi dưỡng dị thú, khiến huyết mạch của chúng thức tỉnh, sinh ra linh trí, từ đó lột xác thành linh thú!

Còn tấm dược phương cuối cùng, ghi chép một loại bí dược tên là: Âm Đan Duyên Thọ.

Có thể khiến một người tuổi thọ sắp cạn kiệt, hoặc sắp chết, cưỡng ép kéo dài tuổi thọ từ 5 đến 10 năm.

Khi Lâm Bất Phàm xem xong dược liệu cần thiết để chế tạo loại Âm Đan này, trong đó dược dẫn quan trọng nhất, càng khiến hắn trợn tròn mắt.

Thi đan!

Đúng vậy, chủ dược cần thiết để chế tạo loại Âm Đan này, chính là thi đan trong truyền thuyết!

Không chỉ vậy, Âm Đan tuy có thể cưỡng ép kéo dài tuổi thọ 5 đến 10 năm, nhưng di chứng cũng vô cùng khủng khiếp, hoặc có thể nói là vô cùng thê thảm.

Một khi dùng Âm Đan để kéo dài tuổi thọ, người dùng khi tuổi thọ sắp hết, sẽ phải chịu đựng nỗi đau vô tận.

Sau 49 ngày giày vò, sẽ dần dần biến thành một con quái vật không có bất kỳ lý trí nào, cũng chính là thi biến! "Hít..." "Âm Đan quả thực là đồ tốt, nhưng kết quả sau khi dùng, thật không phải người bình thường có thể chịu đựng..." Xem xong ghi chép cuối cùng về Âm Đan, vẻ mặt Lâm Bất Phàm lúc này cũng không khỏi thay đổi.

Ba tấm dược phương nhận được lần này, quả thực là đồ tốt!

Chương 52

Thối Thể Dịch và Linh Thú Đan, đối với người khác mà nói, giá trị của chúng có lẽ không thể so sánh với Tị Độc Đan, Chỉ Huyết Tán.

Nhưng đối với Lâm Bất Phàm mà nói, cũng là đồ tốt khó có được.

Thối Thể Dịch và Khí Huyết Đan, đều có thể dùng để phụ trợ tu luyện Ngũ Cầm Hí.

Khiến những người tu luyện võ đạo, nhanh chóng đề cao tu vi thực lực.

Linh Thú Đan, cũng có thể bổ trợ cho Ngự Thú Thuật mà Lâm Bất Phàm nhận được trước đó.

Còn về Âm Đan cuối cùng, tuy di chứng trông có vẻ vô cùng khủng khiếp, nhưng tác dụng trực tiếp kéo dài tuổi thọ 5 đến 10 năm, không biết sẽ khiến bao nhiêu người sắp chết, không tiếc bất cứ giá nào để có được.

Tuy cuối cùng sẽ phải chịu đựng nỗi đau vô tận, thậm chí xảy ra thi biến, nhưng chỉ cần vào lúc nỗi đau đó xuất hiện, trực tiếp ra tay chém giết, di chứng của Âm Đan, coi như không tồn tại!

Đối với những người sắp chết, đó là được thêm 5 đến 10 năm tuổi thọ không công!

Tạm thời đặt ba tấm dược phương sang một bên, ánh mắt Lâm Bất Phàm tiếp tục hướng về phần thưởng cuối cùng. "Hệ thống, mở Gói Quà Lớn Gia Tộc cho ta..." Vút... "Gói Quà Lớn Gia Tộc đã mở..." "Chúc mừng túc chủ, nhận được một chiếc Trữ vật giới chỉ, bên trong có không gian chứa đồ ba mét khối..." "Chúc mừng túc chủ, nhận được năm lá Hộ thân ngọc phù, có công hiệu chống lại một đòn chí

mạng..." "Chúc mừng túc chủ, nhận được thần binh: Đại Việt Long Tước..." "Chúc mừng túc chủ, nhận được một tòa phủ đệ, các loại linh dược trăm năm tổng cộng một trăm gốc..." Khi Lâm Bất Phàm mở Gói Quà Lớn Gia Tộc cuối cùng, tiếng thông báo của hệ thống liên tục vang lên trong đầu hắn.

Đồ vật không ít, có cả Trữ vật giới chỉ trong truyền thuyết, nhưng cũng có những linh dược trăm năm bình thường.

Bất kể là vật phẩm quý giá hay vật phẩm bình thường, đối với Lâm Bất Phàm lúc này, đều là những thứ hắn có thể dùng đến.

Vút...

Theo một ý niệm của Lâm Bất Phàm, một chiếc nhẫn kiểu dáng cổ xưa, toàn thân làm bằng đồng xanh, trực tiếp xuất hiện trong tay hắn. "Trữ vật giới chỉ trong truyền thuyết..." Khoảnh khắc chiếc Trữ vật giới chỉ đó xuất hiện trong tay Lâm Bất Phàm, phương pháp sử dụng liên quan đến nó cũng hiện lên trong đầu hắn.

Rất đơn giản, chỉ cần nhỏ máu nhận chủ là được!

Khi Lâm Bất Phàm nhỏ máu nhận chủ, hắn lập tức cảm nhận được bên trong chiếc nhẫn có một không gian dài, rộng, cao khoảng ba mét.

Sau một hồi thử nghiệm, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều.

Hắn trực tiếp đem ba tấm dược phương vừa nhận được, cùng với những vật phẩm như Huyết Mạch Chủng Tử, Phát Khâu Thiên Ấn nhận được trước đó, tất cả những vật phẩm hữu dụng và quý giá đối với hắn, đều được thu vào trong Trữ vật giới chỉ.

Có Trữ vật giới chỉ, Lâm Bất Phàm cũng không cần lo lắng vật phẩm trong tay bị mất, hoặc vì sơ suất mà bị tiết lộ ra ngoài!

Sau khi giải quyết xong những việc này, Lâm Bất Phàm lại một

lần nữa đưa mắt nhìn về phía hệ thống. "Hệ thống, lấy Hộ thân ngọc phù ra..." Vút!

Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, năm lá Hộ thân ngọc phù làm bằng dương chi bạch ngọc, hình dạng như ngọc bội, trực tiếp xuất hiện trong tay hắn.

Giống như Trữ vật giới chỉ trước đó, Hộ thân ngọc phù cũng cần nhỏ máu nhận chủ.

Tác dụng của ngọc phù cũng rất đơn giản, bình thường không chỉ có công hiệu trừ tà tránh sát, vào thời khắc quan trọng, nếu bị uy hiếp đến tính mạng, Hộ thân ngọc phù có thể chống lại một đòn chí mạng! "Đồ tốt..." Đọc được tác dụng của Hộ thân ngọc phù trong đầu, sâu trong đáy mắt Lâm Bất Phàm lóe lên một tia sáng.

Có Hộ thân ngọc phù trong tay, tương đương với việc có thêm một mạng!

Năm lá Hộ thân ngọc phù, ngoài Lâm Bất Phàm và hai nàng Hoắc Tiên Nhi, Hoắc Khuynh Tiên, dù cho đứa bé vừa mới sinh một lá, Lâm Bất Phàm trong tay vẫn còn dư một lá!

Trong lòng đã có tính toán, Lâm Bất Phàm phất tay thu Hộ thân ngọc phù vào trong Trữ vật giới chỉ.

Tuy những lá Hộ thân ngọc phù này, trong lòng hắn đã có sắp xếp, nhưng bây giờ cũng không phải lúc làm những chuyện này!

Sau khi thu ngọc phù, ánh mắt Lâm Bất Phàm lại hướng về những phần thưởng còn lại.

Thần binh: Đại Việt Long Tước, một trong mười danh đao của Thần Châu.

Toàn thân làm bằng vẫn thiết, trên thân đao có hoa văn rồng uốn lượn, chuôi đao hình chim, nên có tên là: Long Tước!

Khoảnh khắc Lâm Bất Phàm lấy Đại Việt Long Tước ra, hắn liền cảm nhận được một luồng sát khí ập đến.

Nhưng khi cầm Đại Việt Long Tước trong tay, huyết mạch Chân Long trong cơ thể hắn, lại có một cảm ứng khó tả với nó.

Mấy hơi thở sau, Lâm Bất Phàm mới hoàn hồn.

Nhìn Đại Việt Long Tước trong tay, vẻ mặt Lâm Bất Phàm không khỏi thay đổi.

Sau đó không chút do dự, trong một ý niệm, hắn lập tức thu nó vào Trữ vật giới chỉ.

Lâm Bất Phàm luôn cảm thấy Đại Việt Long Tước trong tay mình, toát ra một luồng tà tính!

Trước khi làm rõ tình hình của Đại Việt Long Tước, Lâm Bất Phàm không dám tùy tiện sử dụng.

Khi Lâm Bất Phàm đưa mắt nhìn về phía phần thưởng phủ đệ còn lại, cùng với những linh dược trăm năm kia.

Vị trí phủ đệ, gần với nơi đóng quân của bảo an đoàn.

Nhìn khế ước nhà trong tay, Lâm Bất Phàm liền nhớ ra, ở vị trí không xa nơi đóng quân của bảo an đoàn, vừa hay có một tòa phủ đệ do triều đại trước để lại!

Chương 53

Tòa phủ đệ đó, là phủ đệ của một vị tri phủ triều đại trước.

Không chỉ rộng lớn, còn vô cùng phú lệ đường hoàng.

Chỉ là chủ nhân của tòa phủ đệ đó, mười năm trước đã rời khỏi thành Trường Sa, hiện tại chỉ còn lại một lão già trông coi quét dọn.

Trong khoảng thời gian đó cũng không phải không có người nhòm ngó tòa phủ đệ, nhưng cuối cùng đều không thành.

Không ngờ hôm nay lại thành toàn cho Lâm Bất Phàm!

Còn về các loại linh dược trăm năm cuối cùng, tuy đặt ở bên ngoài không tệ, nhưng đối với Lâm Bất Phàm mà nói, vừa hay đều có thể dùng đến.

Dù dùng để chế tạo Khí Huyết Đan, có linh dược trăm năm trở lên làm chủ dược, hiệu quả tuyệt đối có thể vượt xa trước đây!

Sau khi thu hết phần thưởng nhận được vào Trữ vật giới chỉ, lúc này Lâm Bất Phàm mới âm thầm suy nghĩ, rốt cuộc nên đặt tên gì cho con mình.

Suy nghĩ hồi lâu, gần nửa canh giờ sau, Lâm Bất Phàm trong lòng cuối cùng cũng có quyết định. "Thằng nhóc, sau này con tên là: Lâm Trường Sinh..." Tên tuy bình thường, không có gì nổi bật.

Lâm Bất Phàm sở dĩ đặt tên này, cũng là vì trong lòng có một chấp niệm, đó là muốn trường sinh!

Từ khi biết mình trọng sinh xuyên việt đến thế giới Đạo Mộ, Lâm Bất Phàm trong lòng đã có một chấp niệm.

Nhìn chung toàn bộ thế giới Đạo Mộ, thứ mà mọi người theo

đuổi, không gì khác ngoài trường sinh.

Lâm Bất Phàm tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia, cùng với huyết mạch Chân Long mà Lâm Bất Phàm sở hữu, thậm chí cả huyết mạch Cửu Vĩ Hồ mà Hoắc Khuynh Tiên vừa mới thức tỉnh, tuy hiện tại chưa thể khiến người ta trường sinh, nhưng tuổi thọ lại vượt xa người thường.

Ở thời đại này, tuổi thọ trung bình của người bình thường, nhiều nhất cũng chỉ khoảng năm mươi tuổi.

Sống được đến bảy tám mươi tuổi, đó đã được coi là trường thọ.

Nhưng những người sở hữu huyết mạch đặc biệt, ví dụ như Trương gia sở hữu huyết mạch Kỳ Lân, dù sống đến hơn một trăm tuổi, khuôn mặt vẫn giữ được vẻ không già, thể chất vẫn ở trạng thái đỉnh cao!

Với huyết mạch Chân Long mà Lâm Bất Phàm hiện tại đã thức tỉnh, không dám nói những thứ khác, sống đến hai trăm tuổi tuyệt đối không vấn đề gì.

Nếu huyết mạch trong cơ thể tiến thêm một bước thức tỉnh, đạt đến tầng thứ cao hơn, tuổi thọ e rằng sẽ còn dài hơn.

Lâm Bất Phàm thậm chí còn có một cảm giác, một khi huyết mạch của mình thức tỉnh đến 50%, đến lúc đó sẽ xảy ra lột xác nghiêng trời lệch đất!

Sau khi kiểm kê xong mọi thứ, xác định tên của con trai, nhìn Hoắc Tiên Nhi đang ngủ say trên giường, Lâm Bất Phàm ở bên cạnh nàng, bất tri bất giác cũng ngủ thiếp đi.

Một đêm trôi qua trong nháy mắt.

Trong cơn mơ màng, Lâm Bất Phàm chỉ cảm thấy đầu mũi có cảm giác ngứa ngứa. "Hắt xì..." Lâm Bất Phàm theo bản năng hắt hơi một cái, khoảnh khắc mở mắt ra, liền thấy khuôn mặt tươi cười của Hoắc Tiên Nhi xuất hiện trước mặt. "Hi hi...

Phu quân cuối cùng cũng tỉnh rồi..." "Tiên Nhi hư hỏng, dám trêu chọc phu quân của nàng..." Hai người đùa giỡn một lát, Lâm Bất Phàm mới đưa tay, ôm Hoắc Tiên Nhi vào lòng yên tĩnh lại. "Tên của con ta đã nghĩ xong rồi, gọi là: Lâm Trường Sinh, nàng thấy thế nào..." "Lâm Trường Sinh...

Trường Sinh...

Cảm giác cũng không tệ..." Hoắc Tiên Nhi lẩm bẩm hai câu, sau đó cũng cảm thấy không tệ, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Sau đó hai người đơn giản rửa mặt, vừa mới sửa soạn xong, nha hoàn chăm sóc con, vú em, cũng đã bế con đến.

Lâm Bất Phàm dặn dò một phen, mới quay người rời khỏi phòng.

Tìm đến Chu Vệ Quốc đã chờ đợi từ lâu, hai người đi thẳng đến nơi đóng quân của bảo an đoàn. "Chào trưởng quan..." Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm, lính gác ở cổng doanh trại, lập tức cung kính nói.

Lâm Bất Phàm gật đầu với người này, cũng không nói lời thừa, dẫn Chu Vệ Quốc đi vào trong.

Trên sân huấn luyện, Phong Vu Tu đang dẫn mọi người huấn luyện. "Thiếu chủ..." Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu không nói hai lời, lập tức tiến lên đón. "Tập hợp mọi người, ta có chuyện muốn tuyên bố..." Lâm Bất Phàm trước tiên gật đầu ra hiệu với Phong Vu Tu, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói.

Nghe lệnh của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu lập tức gật đầu nhận lệnh, tập hợp những binh sĩ đang huấn luyện. "Ta giới thiệu với mọi

người, vị này là Chu Vệ Quốc..." "Từ hôm nay trở đi, Chu Vệ Quốc là phó đoàn trưởng bảo an đoàn..." "Sau này khi ta không có mặt, mọi việc đều nghe theo mệnh lệnh của Chu Vệ Quốc..." Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, ánh mắt hắn trực tiếp ra hiệu cho Chu Vệ Quốc bên cạnh.

Thấy ánh mắt ra hiệu của Lâm Bất Phàm, Chu Vệ Quốc cũng không chút e dè, thân ảnh tiếp tục tiến lên một bước nói: "Ta là Chu Vệ Quốc, sau này là phó đoàn trưởng bảo an đoàn..." "Trong số các người ai không phục, đấu tay đôi, bắn súng tùy tiện chọn..." "Nếu ai có thể thắng ta, vị trí phó đoàn trưởng, ta, Chu Vệ Quốc, cam nguyện hai tay dâng lên..." Chu Vệ Quốc tuy thân thủ không bằng Phong Vu Tu, nhưng với tư cách là sinh viên ưu tú tốt nghiệp từ trường quân sự danh tiếng thế giới, dù thân thủ không bằng Phong Vu Tu, nhưng tố chất các phương diện của hắn, tuyệt đối không phải người bình thường có thể so sánh.

Không phải Chu Vệ Quốc nói lời ngông cuồng, hắn tự tin rằng ở đây ngoài Phong Vu Tu và Lâm Bất Phàm, bất kể là đấu tay đôi, bắn súng hay các phương diện khác, thật sự không ai là đối thủ của hắn!

Lời của Chu Vệ Quốc vừa dứt, chỉ thấy mọi người ở hiện trường, từng người tuy đều rục rịch, nhưng ánh mắt, lại đều đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

Trong lòng mọi người đều vô cùng rõ ràng, người thực sự làm chủ bảo an đoàn là Lâm Bất Phàm.

Chương 54

Nếu hắn không mở lời thừa nhận, dù có thắng được Chu Vệ Quốc, lời hứa vừa rồi cũng vô ích.

Nhìn ánh mắt mọi người đổ dồn về phía mình, Lâm Bất Phàm cũng không nói lời thừa, khóe miệng khẽ cười nói: "Chu Vệ Quốc bây giờ là phó đoàn trưởng, lời hứa tự nhiên có hiệu lực..." Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, lập tức có người đứng ra nói: "Tôi muốn thử thân thủ của phó đoàn trưởng Chu..." Sau khi mọi người lần lượt khiêu chiến, không có bất kỳ sự hồi hộp nào, tất cả đều thất bại.

Chu Vệ Quốc cũng nhân cơ hội này, lập nên uy nghiêm của mình, bước đầu đứng vững gót chân ở bảo an đoàn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi hài lòng gật đầu.

Không hổ là nhân tài do hệ thống triệu hồi, chỉ là một cái bảo an đoàn, nhẹ nhàng trấn áp mọi người, dễ dàng nắm trong tay.

Lâm Bất Phàm vỗ vỗ vai Chu Vệ Quốc, sau đó càng trực tiếp nói: "Vệ Quốc, sau này chuyện của bảo an đoàn, ta giao cho em..." "Đại ca cứ yên tâm, em bảo đảm sẽ huấn luyện những người này, tất cả đều thành tinh nhuệ..." Chu Vệ Quốc không nói hai lời, lập tức tự tin đáp.

Những người này trải qua sự huấn luyện của Phong Vu Tu, cộng thêm sự bồi dưỡng không tiếc giá của Lâm Bất Phàm, tinh, khí, thần sớm đã vượt xa người thường.

Nếu lại được hệ thống huấn luyện một phen, đến lúc đó chiến lực của những người này, tuyệt đối sẽ không thua kém vệ sĩ của Trương Khải Sơn! "Tốt...

Ta chờ thành quả của em..." Sau khi chính thức giao chuyện của bảo an đoàn cho Chu Vệ Quốc, ánh mắt Lâm Bất Phàm chuyển sang Phong Vu Tu.

Có Chu Vệ Quốc quản lý bảo an đoàn, Phong Vu Tu cũng có thể rút thân ra.

Chuyện Lâm Bất Phàm sắp làm tiếp theo, mấu chốt cũng nằm ở Phong Vu Tu. "Dẫn theo nhóm người được huấn luyện ở đường khẩu trước đây, ta có việc muốn giao cho ngươi..." Theo mệnh lệnh của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu căn bản không nói lời thừa.

Hắn trực tiếp triệu tập ba mươi người được huấn luyện đầu tiên ở đường khẩu, từ trong bảo an đoàn ra. "Vệ Quốc, ở đây giao cho em..." Dặn dò Chu Vệ Quốc một tiếng, Lâm Bất Phàm dẫn theo Phong Vu Tu và những người khác, quay người rời khỏi bảo an đoàn.

Nhìn bóng dáng Lâm Bất Phàm và những người khác rời đi, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt, vẻ mặt Chu Vệ Quốc mới nghiêm lại, quét mắt nhìn mọi người ở hiện trường.

Từng mệnh lệnh, tiếp tục từ miệng Chu Vệ Quốc, lần lượt được hạ đạt.

Chỉ nửa canh giờ trôi qua, toàn bộ bảo an đoàn dường như đã thay đổi.

Những nơi vốn xem ra không hợp lý, lần lượt được Chu Vệ Quốc giải quyết.

Lúc này, bóng dáng của Lâm Bất Phàm và đoàn người, đã đến thẳng tòa phủ đệ vừa mới nhận được. "Thiếu chủ, chúng ta đến đây..." Nhìn tòa phủ đệ cửa lớn đóng chặt trước mắt, Phong Vu Tu không khỏi lóe lên một tia nghi hoặc. "Đây sau này là nơi ở của Lâm phủ..." Tòa phủ đệ trước mắt, chính là một trong những phần thưởng

hệ thống mà Lâm Bất Phàm nhận được.

Nơi này cách nơi đóng quân của bảo an đoàn, chỉ khoảng một nghìn mét!

Sau đó không đợi Phong Vu Tu mở lời nữa, Lâm Bất Phàm phất tay nói: "Lên gõ cửa..." Cốc, cốc, cốc!

Theo bóng dáng Phong Vu Tu tiến lên gõ cửa, đợi một lát, mới nghe thấy tiếng bước chân truyền đến.

Két...

Chỉ nghe một tiếng két, cửa lớn phủ đệ được mở ra.

Một lão già khoảng hơn năm mươi tuổi, xuất hiện trong tầm mắt của Lâm Bất Phàm và những người khác.

Chỉ thấy ánh mắt đục ngầu của người này, quét qua Lâm Bất Phàm và những người khác một lượt: "Các vị là..." Lâm Bất Phàm lúc này cũng không nói lời thừa, tiến lên lấy khế ước nhà ra. "Khế ước nhà, tòa phủ đệ này sau này thuộc về ta..." Nhận lấy khế ước nhà từ Lâm Bất Phàm, sau khi xem xét kỹ lưỡng, lão già mới hoàn toàn xác định, khế ước nhà của Lâm Bất Phàm không có vấn đề gì, tòa phủ đệ này thuộc về Lâm Bất Phàm. "Khế ước nhà không sai, tòa phủ đệ này thuộc về vị thiếu gia này..." "Lão già tôi bây giờ đi thu dọn đồ đạc..." Nói đoạn, lão già trực tiếp mở cửa lớn, sau đó nhường đường cho Lâm Bất Phàm và những người khác.

Tòa phủ đệ trước mắt, tuy là phủ đệ của tri phủ triều đại trước, ban đầu Lâm Bất Phàm còn tưởng rằng, đó là một tòa phủ đệ kiểu sân vườn.

Nhưng khi bước vào phủ đệ, quét mắt nhìn một vòng, Lâm Bất Phàm mới phát hiện, tòa phủ đệ trước mắt, là sản phẩm kết hợp giữa Trung và Tây.

Thiết kế kiến trúc vô cùng tiên tiến, có những nơi trông giống như biệt thự kiểu Âu đời sau, nhưng lại kết hợp hoàn hảo với vườn tược của Thần Châu!

Nhìn không những không có cảm giác gượng gạo, ngược lại còn vô cùng hài hòa. "Không hổ là phủ đệ do hệ thống thưởng, sau này đây là Lâm phủ..." Sau khi đi một vòng trong phủ đệ, đánh giá một phen, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi hài lòng gật đầu.

Tuy một thời gian dài không có người ở, nhưng các sân viện, lương đình, đều có dấu vết rõ ràng của việc quét dọn, tu sửa.

Chỉ cần quét dọn tổng thể một lượt, mua thêm một số vật dụng sinh hoạt, là có thể trực tiếp dọn vào ở ngay.

Khi Lâm Bất Phàm và những người khác, một lần nữa quay lại tiền viện, chỉ thấy lão già mở cửa lúc nãy, đã thu dọn xong đồ đạc của mình. "Vị thiếu gia, lão già tôi thu dọn xong rồi..." "Sau này tòa phủ đệ này thuộc về thiếu gia rồi..." Nói xong, lão già cầm lấy bọc đồ của mình, quay người chuẩn bị rời đi. "Lão tiên sinh đợi một lát..." Thấy lão già quay người đi, Lâm Bất Phàm vội vàng gọi lại.

Sau đó tiến lên, phất tay từ trong Trữ vật giới chỉ, lấy ra hai thỏi vàng nhỏ đưa vào tay ông lão: "Vừa rồi tôi đã xem trong phủ đệ, lão tiên sinh quản lý rất tốt..." "Nếu lão tiên sinh đồng ý, chi bằng ở lại làm quản gia, không biết lão tiên sinh có đồng ý không..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, lão già nhất thời, không khỏi sững sờ tại chỗ.

Cũng không ngờ rằng, Lâm Bất Phàm lại muốn để ông ở lại! "Thiếu gia nói thật chứ, ngài thật sự muốn để lão già này ở lại..." Lão già đã sống ở đây cả đời, lại là một người cô độc.

Chương 55

Nếu có thể ở lại, tự nhiên không nỡ rời đi!

Nhìn lão già kích động trước mắt, Lâm Bất Phàm trực tiếp gật đầu với ông. "Đa tạ thiếu gia, lão hủ đồng ý ở lại..." "Lão hủ Long Tam, bái kiến thiếu gia..." Nói đoạn, Long Tam trực tiếp quỳ xuống bái Lâm Bất Phàm.

Nhưng đúng lúc ông chuẩn bị quỳ xuống, Lâm Bất Phàm đã đưa tay ngăn lại. "Bây giờ không phải triều đại trước, không có lễ quỳ bái này..." Sau đó không đợi Long Tam mở lời, Lâm Bất Phàm đã trực tiếp chuyển chủ đề: "Ông lão có thể kể chi tiết cho tôi nghe, tình hình của tòa phủ đệ này không..." Đối mặt với câu hỏi của Lâm Bất Phàm, Long Tam tự nhiên không có chút gì giấu giếm.

Hắn liền đem những gì mình biết, về tình hình của tòa phủ đệ này, kể lại đại khái cho Lâm Bất Phàm một lượt.

Tòa phủ đệ này, quả thực do một vị tri phủ triều đại trước xây dựng, lúc đó đã tốn mấy chục vạn lạng bạc trắng.

Chỉ là tòa phủ đệ vừa mới xây xong, chưa kịp để vị tri phủ đó hưởng thụ, triều đại trước đã bị lật đổ.

Sau đó qua nhiều lần đổi chủ, tòa phủ đệ này ít nhất đã bị nhòm ngó hơn mười lần.

Nhưng mỗi lần bị nhòm ngó, những thế lực hoặc cá nhân đó, vào thời khắc quan trọng đều xảy ra đủ loại tai nạn.

Lâu dần, tin đồn tòa phủ đệ bị nguyền rủa, cứ thế ăn sâu vào lòng người.

Cuối cùng, ngoài Long Tam trước mắt, tòa phủ đệ này dường như

đã bị lãng quên!

Ngược lại đã thành toàn cho Lâm Bất Phàm hiện tại!

Nghe xong lời kể của Long Tam, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi khẽ nhíu mày.

Nếu nói tòa phủ đệ này bị nguyền rủa, Lâm Bất Phàm trong lòng chắc chắn sẽ không tin.

Nhưng nếu nhìn vào phong thủy của tòa phủ đệ, Lâm Bất Phàm lại không thể không dè chừng.

Trong thế giới Đạo Mộ, các loại phong thủy bí thuật, chiếm một vị trí vô cùng quan trọng.

Tuy không dám nói có hiệu quả nghịch thiên cải mệnh, nhưng cũng tuyệt đối không thể xem thường.

Dựa vào phong thủy bí thuật, muốn thay đổi cát hung của một tòa phủ đệ, không phải là chuyện khó!

Nghĩ đến đây, chỉ thấy Lâm Bất Phàm ánh mắt khẽ chuyển, sau đó quét nhìn xung quanh một lượt.

Vút!

Sau đó chỉ thấy thân ảnh Lâm Bất Phàm khẽ động, Điểu Hí được thi triển trong tay.

Trong phút chốc, thân ảnh nhẹ như yến của Lâm Bất Phàm, khẽ mượn lực nhảy lên, đã ở trên mái nhà cao nhất của toàn bộ phủ đệ.

Với truyền thừa Phát Khâu Thiên Quan của Lâm Bất Phàm, tạo nghệ về phong thủy, so với Mô Kim Giáo Úy không hề thua kém.

Khi ánh mắt Lâm Bất Phàm quét qua xung quanh, tình hình toàn bộ phủ đệ, liền thu hết vào đáy mắt.

Mấy chục hơi thở sau, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt.

Lúc này, hắn không khỏi khẽ nhíu mày.

Lâm Bất Phàm nhíu mày, không phải vì phát hiện ra điều gì bất thường.

Ngược lại, phong thủy của tòa phủ đệ này, không những không có vấn đề gì, ngược lại còn là một nơi phong thủy bảo địa.

Vô cùng thích hợp để xây dựng dương trạch! "Chẳng lẽ thật sự tất cả đều là trùng hợp sao..." Lâm Bất Phàm khẽ nhíu mày, sau khi xác định không có bất kỳ điều gì bất thường, không khỏi lẩm bẩm một câu. "Thiếu chủ có phát hiện ra điều gì bất thường không..." Thân ảnh Lâm Bất Phàm vừa mới đáp xuống đất, Phong Vu Tu lập tức tiến lên hỏi một câu. "Không có gì bất thường, phong thủy nơi này ngược lại rất tốt..." "Ở lâu nơi này, phúc thọ miên trường, gia trạch an khang..." Nói đoạn, chỉ thấy Lâm Bất Phàm chuyển niệm hừ lạnh một tiếng: "Dù có xuất hiện điều gì bất thường, có bản tôn Chân Long tọa trấn, bất kỳ yêu ma quỷ quái nào cũng đừng hòng gây ra sóng gió gì..." Lâm Bất Phàm không hề khoác lác.

Huyết mạch Chân Long mà hắn sở hữu, vốn có năng lực trừ tà tránh uế, trấn nhiếp yêu tà.

Có quỷ dị yêu tà tồn tại, đều tránh xa không kịp, làm sao dám động thổ trên đầu thái tuế!

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm cũng không suy nghĩ lung tung nữa.

Hắn chỉ tay về phía hai người sau lưng Phong Vu Tu, trực tiếp phân phó: "Hai người các ngươi bây giờ đi đường khẩu, mời Tường thúc đến đây..." "Những người còn lại theo ta..." Sau khi phân phó xong, Lâm Bất Phàm tiếp tục vẫy tay với những người còn lại của Phong Vu Tu.

Một đoàn người dưới sự dẫn dắt của Lâm Bất Phàm, đi thẳng đến đại sảnh tiền viện.

Lâm Bất Phàm ra hiệu cho Phong Vu Tu và một người khác đi thẳng vào đại sảnh.

Những người còn lại, không cần Lâm Bất Phàm mở lời phân phó, từng người trực tiếp phong tỏa đại sảnh. "Thiếu chủ có phải sắp có hành động gì không..." Không đợi Lâm Bất Phàm mở lời, Phong Vu Tu đã không nhịn được hỏi.

Bình thường tuy si mê luyện võ, nhưng hắn cũng không phải kẻ ngốc.

Từ lúc Chu Vệ Quốc tiếp quản bảo an đoàn, rồi lại dẫn người từ bảo an đoàn rút đi.

Tất cả, đều cho thấy Lâm Bất Phàm tiếp theo, chắc chắn sẽ có hành động lớn.

Chương 56

Hành động lần này, rõ ràng là chuẩn bị để hắn ra tay!

Đối mặt với ánh mắt của Phong Vu Tu, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm.

Hắn khẽ gật đầu nói: "Ngươi đoán không sai, tiếp theo quả thực có hành động lớn..." "Ta chuẩn bị ra tay với Cửu Môn, chiếm lấy vị trí đương gia của một trong số đó..." "Để tấm biển Lâm gia, thực sự đứng vững ở thành Trường Sa..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, trên mặt Phong Vu Tu, liền lộ ra vẻ rục rịch. "Thiếu chủ chuẩn bị ra tay với ai, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, ta sẽ đi lấy đầu lâu của hắn..." "Tứ gia trong Cửu Môn: Thủy Hoàng..." Lâm Bất Phàm muốn ra tay với thế lực trong Cửu Môn, tự nhiên đã sớm có tính toán.

Trong Cửu Môn, mục tiêu thích hợp để Lâm Bất Phàm ra tay, có Tam gia Bán Tiệt Lý, Tứ gia Thủy Hoàng và Hắc Bối Lão Lục!

Trong đó mục tiêu dễ dàng nhất, chính là Hắc Bối Lão Lục, một người cô độc.

Người này là một đao khách, thân thủ trong toàn bộ Cửu Môn, có thể sánh ngang với Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng.

Dù để Phong Vu Tu ra tay, cũng không chắc có thể hạ được hắn.

Sau khi lựa chọn, Lâm Bất Phàm cuối cùng đã chọn Tứ gia: Thủy Hoàng!

Người này thân thủ tuy cũng không tệ, nhưng cuối cùng lại chết trong tay Trần Bì.

Dưới trướng tuy tập hợp một đám người, nhưng cũng chỉ là một đám ô hợp, căn bản không đáng lo ngại.

Ngay cả một Trần Bì chỉ bằng thủ đoạn tàn nhẫn, cũng có thể ngồi lên vị trí Tứ gia.

Dưới trướng Lâm Bất Phàm có Phong Vu Tu, có một nghìn bảo an đoàn tùy thời đợi lệnh, giành lấy vị trí Tứ gia của Cửu Môn, đó không phải là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nghe mục tiêu của Lâm Bất Phàm là Thủy Hoàng, Phong Vu Tu không nói hai lời, trực tiếp hỏi: "Thiếu chủ chuẩn bị khi nào ra tay..." Lâm Bất Phàm trầm mặc một lát, trong mắt lóe lên một tia quyết đoán, sau đó quyết định: "Chọn ngày không bằng gặp ngày, tối nay ra tay..." Đã quyết định ra tay với Thủy Hoàng, Lâm Bất Phàm tự nhiên đã sớm bắt đầu chú ý đến mọi hành động của hắn.

Qua quan sát của Lâm Bất Phàm trong thời gian qua, cơ bản đã xác định được khu vực hoạt động hàng ngày của Thủy Hoàng.

Lão già đó cứ cách mấy ngày, sẽ đến một tửu lâu trong thành ăn cơm.

Tuy mỗi lần đều mang theo không ít thuộc hạ, nhưng những người đó đối với Phong Vu Tu, chỉ là đồ bỏ. "Hôm nay lão già Thủy Hoàng, vừa hay sẽ đến tửu lâu ăn cơm, chính là cơ hội để ra tay..." "Ngươi dẫn những người này, trên con đường Thủy Hoàng phải đi qua, giải quyết hắn..." Lâm Bất Phàm nói đoạn, chỉ tay ra ngoài phòng khách, về phía những người được Phong Vu Tu huấn luyện đầu tiên. "Thiếu chủ yên tâm, tối nay ta sẽ chém đầu Thủy Hoàng..." Nghe xong sự sắp xếp của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu lập tức sát khí đằng đằng nói.

Sau đó hai người lại thương nghị cụ thể một phen.

Vừa mới xác định xong chuyện này, Tường thúc đã đi thẳng đến chỗ hai người. "Cô gia..." Trong đại sảnh, Tường thúc trực tiếp cúi người chào Lâm Bất Phàm.

Ánh mắt rơi trên người Tường thúc, chỉ thấy lúc này trên mặt ông, không chỉ mang theo một tia lo lắng, đồng thời, sâu trong đáy mắt còn có một tia sợ hãi!

Xem ra, rõ ràng cũng đã nghe nói về tình hình của tòa phủ đệ này.

Dưới sự ra hiệu của Lâm Bất Phàm, Tường thúc vừa mới ngồi xuống, sau đó hỏi: "Không biết cô gia có gì phân phó..." Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không nói lời thừa, trực tiếp nói: "Tòa phủ đệ này, đã bị ta mua lại..." "Vừa rồi ta cũng đã xem xét kỹ tình hình, chỉ cần quét dọn cẩn thận một lượt, mua lại một số vật phẩm sinh hoạt là có thể dọn vào ở..." "Những chuyện này, phải phiền Tường thúc sắp xếp..." Lâm Bất Phàm nói xong, Tường thúc lại sững sờ ở đó, vẻ mặt như muốn nói gì đó.

Thấy dáng vẻ của ông lúc này, Lâm Bất Phàm ra hiệu: "Tường thúc có chuyện gì cứ nói thẳng..." "Cô gia có tìm hiểu kỹ về tòa phủ đệ này không..." "Tòa phủ đệ này từ khi xây xong, dường như bị nguyền rủa..." Nghe lời Tường thúc, không đợi ông nói tiếp, Lâm Bất Phàm đã trực tiếp ngắt lời: "Làm gì có chuyện huyền bí như Tường thúc nói..." "Ta vừa mới xem kỹ, tòa phủ đệ không có vấn đề gì, Tường thúc cứ theo lời ta mà làm..." Thấy Lâm Bất Phàm đã quyết định, một bộ dáng căn bản sẽ không thay đổi, lời đến bên miệng của Tường thúc, lại bị nuốt ngược vào trong.

Cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi, mới gật đầu nói: "Nếu cô gia đã quyết định, vậy lão nô cứ theo đó mà làm..." Bất kể suy nghĩ trong lòng Tường thúc, Lâm Bất Phàm lại nói thêm một câu: "Càng nhanh càng tốt, tốt nhất là trong vòng ba ngày giải quyết xong những chuyện này..." "Chuyện cứ như vậy đi, ta về xem Tiên Nhi và con trước..." Ném lại một câu, cũng không cho Tường thúc và Phong Vu Tu, cơ hội nói thêm lời nào nữa, Lâm Bất Phàm quay người đi ra ngoài phủ đệ.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, Tường thúc và Phong Vu Tu nhìn nhau một cái, cũng không nói nhiều.

Chỉ thấy Phong Vu Tu vẫy tay, trực tiếp ra lệnh: "Chúng ta đi..." Chuyện Phong Vu Tu sắp làm, là một chuyện lớn.

Tuy có nắm chắc chém giết Thủy Hoàng, nhưng sự bố trí cần thiết tự nhiên cũng không thể thiếu.

Sau hôm nay, Cửu Môn chắc chắn sẽ nổi lên một trận gió tanh mưa máu!

Cục diện bình tĩnh đã duy trì gần một năm, sẽ bị phá vỡ hoàn toàn vào tối nay. "Ai..." Khi Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu dẫn người rời đi, Tường thúc không khỏi trầm mặc.

Cho đến khi tất cả mọi người đều rời khỏi phủ đệ, Tường thúc mới âm thầm thở dài một hơi. "Cô gia chọn nơi nào không tốt, lại cứ chọn tòa phủ đệ này..." "Thôi vậy...

Nếu cô gia đã quyết định, cũng chỉ có thể làm theo sự phân phó của ngài..." Sau khi lẩm bẩm mấy câu, Tường thúc kiểm tra một lượt tình hình phủ đệ, sau đó mới quay người rời đi.

Khi Lâm Bất Phàm trở về phủ đệ Hoắc gia, chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên đang ở cùng Hoắc Tiên Nhi nói nói cười cười. "Phu quân về rồi..." Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm bước vào phòng, ánh mắt hai nàng Hoắc Tiên Nhi lập tức đổ dồn về phía hắn. "Đã sắp xếp xong cả rồi, Chu Vệ Quốc tiếp quản chuyện của bảo an đoàn..." "Ngoài ra ta đã kiếm được một tòa phủ đệ, vừa đến phủ đệ mới xem xét tình hình..." Lâm Bất Phàm đến bên cạnh hai nàng, trực tiếp kể lại đơn giản tình hình của tòa phủ đệ cho hai người nghe.

Nghe xong lời kể của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên, đều không khỏi trợn tròn mắt: "Tòa phủ đệ bị

nguyền rủa đó, phu quân chẳng lẽ không sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn..." Nhìn phản ứng của hai nàng, Lâm Bất Phàm không khỏi cười nói: "Xem ra tòa phủ đệ đó, ở thành Trường Sa, thật sự khiến người ta ấn tượng sâu sắc..." "Yên tâm, ta đã xem xét kỹ phong thủy của tòa phủ đệ đó, không những không có vấn đề gì, ngược lại còn là một phúc trạch..." "Dù có yêu tà quỷ dị, có bản tôn Chân Long tọa trấn, những yêu ma quỷ quái đó cũng chỉ có nước chạy trốn..." Vốn dĩ hai nàng còn muốn nói gì đó, nhưng nghe lời Lâm Bất Phàm, lại nuốt ngược lời đến bên miệng!

Hai nàng trầm mặc một lát, không khỏi nhìn nhau một cái.

Dường như cũng đoán được, Lâm Bất Phàm tiếp theo sẽ có hành động.

Chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi ra hiệu, nha hoàn, vú em hầu hạ bên cạnh, liền bế con lui xuống.

Khi những người đó lui xuống, trong phòng chỉ còn lại ba người Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi mới nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Xem ra, phu quân chuẩn bị ra tay rồi..." "Quả nhiên không giấu được nàng..." Lâm Bất Phàm cười cười, không hề che giấu.

Chương 57

Sau đó vẻ mặt nghiêm lại: "Bảo an đoàn hiện tại có Chu Vệ Quốc quản lý, Phong Vu Tu vừa hay có thể rút thân ra..." "Con hiện tại đã bình an ra đời, bình tĩnh lâu như vậy, Cửu Môn cũng đến lúc nên náo nhiệt rồi..." "Một khi Phong Vu Tu thành công, sau này không có gia chủ tam phòng Hoắc gia, chỉ có Lâm gia phu nhân..." "Tiên Nhi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi liền đảo mắt một cái.

Thực ra trong lòng nàng đã sớm chuẩn bị.

Từ khi Lâm Bất Phàm thức tỉnh huyết mạch Chân Long, lấy ra ba tấm dược phương, rồi Phong Vu Tu tìm đến cửa, Hoắc Tiên Nhi đã biết, Lâm Bất Phàm tuyệt đối không phải loại người cam chịu bình tĩnh.

Tam phòng Hoắc gia truyền đến đời Hoắc Tiên Nhi, hiện tại cũng chỉ còn lại một mình nàng.

Lâm Bất Phàm ở rể, nhưng trong thời gian qua, đều là Lâm Bất Phàm làm chủ.

Tam phòng Hoắc gia xem ra đang dần dần hồi phục nguyên khí, thực tế đã danh tồn thực vong!

Một mạch tam phòng có tồn tại hay không, có thể tiếp tục truyền thừa hay không, đối với Hoắc Tiên Nhi mà nói, thực ra không quan trọng!

Đúng lúc này, khóe miệng Lâm Bất Phàm lại cười một tiếng: "Nếu Tiên Nhi thực sự không nỡ, sau này ta sẽ cố gắng hơn, cố gắng sinh một cô con gái, để nó theo họ Hoắc của Tiên Nhi thì thế nào..." "Hừ...

Nghĩ hay thật..." Hoắc Tiên Nhi khẽ hừ một tiếng, véo mạnh vào eo Lâm Bất Phàm một cái.

Nhưng Lâm Bất Phàm lại có thể thấy, khi hắn đưa ra quyết định này, sâu trong đáy mắt Hoắc Tiên Nhi, trong khoảnh khắc đó, lại lóe lên một tia dao động.

Thấy vậy, Lâm Bất Phàm liền nói tiếp: "Chuyện này cứ quyết định như vậy, sau này đứa con gái đầu tiên của chúng ta, sẽ theo họ Hoắc của Tiên Nhi..." "Cũng có chút lương tâm..." Hoắc Tiên Nhi nghe vậy, không khỏi khẽ lẩm bẩm một câu.

Nói xong chuyện của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm chuyển ánh mắt, sang Hoắc Khuynh Tiên.

Khi ánh mắt Lâm Bất Phàm hướng tới, Hoắc Khuynh Tiên theo bản năng nói: "Nhìn ta làm gì..." "Chẳng phải nàng cũng nên cân nhắc, giao vị trí đương gia của Hoắc gia, cho người khác sao..." Vốn tưởng Lâm Bất Phàm muốn nói gì khác, nghe vậy, Hoắc Khuynh Tiên trực tiếp nói: "Ta đã bắt đầu cân nhắc chuyện này từ mấy tháng trước rồi..." Chính xác hơn, Hoắc Khuynh Tiên sau khi dùng Huyết Mạch Chủng Tử do Lâm Bất Phàm tặng, nhận được huyết mạch Cửu Vĩ Hồ, đã cân nhắc đến việc, nhường vị trí đương gia của Hoắc gia, cho người khác trong Hoắc gia kế nhiệm.

Qua mấy tháng quan sát, Hoắc Khuynh Tiên trong lòng đã có một ứng cử viên hợp cách.

Người này không ai khác, chính là Hoắc Tam Nương!

Toàn bộ Hoắc gia về năng lực, thủ đoạn, uy vọng các phương diện, đều chỉ đứng sau vị gia chủ Hoắc Khuynh Tiên.

Tuy dung mạo cũng rất xinh đẹp, nhưng so với Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, thì kém hơn một bậc.

Chính vì có song châu của Hoắc gia ở trước, nên mới bị các thế lực trong Cửu Môn gọi là: Hoắc Tam Nương! "Nếu trong lòng Khuynh Tiên đã có chuẩn bị, vậy sớm chuẩn bị đi..." "Sau đêm nay, không chỉ Cửu Môn, toàn bộ thành Trường Sa e rằng sẽ nổi lên sóng gió không nhỏ..." Trong chốc lát, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên, đều không khỏi kinh hô: "Chẳng lẽ tối nay chàng chuẩn bị ra tay..." Sau đó chuyển niệm, hai người càng đồng thanh nói: "Mục tiêu của chàng là ai, có cần ta ra tay tương trợ không..." "Chuyện này không cần lo lắng, ta đã giao cho Phong Vu Tu làm..." "Nhưng Khuynh Tiên có thể sớm sắp xếp, cố gắng vì Hoắc gia mưu cầu thêm một chút lợi ích..." Hành động này của Lâm Bất Phàm, cũng là để bồi thường cho Hoắc gia.

Ai bảo hắn không chỉ thu Hoắc Tiên Nhi vào túi, với thân phận ở rể, còn chuẩn bị chuyển đổi thân phận!

Không chỉ vậy, ngay cả vị đương đại gia chủ Hoắc Khuynh Tiên, cũng sắp bị hắn thu vào túi.

Sau lời nhắc nhở của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên liếc hắn một cái.

Trầm mặc một lát, nàng mạnh mẽ đứng dậy: "Ta bây giờ về chuẩn bị..." Nói xong, cũng không cho Lâm Bất Phàm cơ hội nói thêm, Hoắc Khuynh Tiên quay người rời đi.

Nhìn bóng Hoắc Khuynh Tiên rời đi, Lâm Bất Phàm mới một lần nữa đưa mắt, nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi.

Kiểm tra kỹ một phen, vì có Khí Huyết Đan và hô hấp pháp của Ngũ Cầm Hí, tuy mới chỉ qua một ngày, nhưng Hoắc Tiên Nhi đã hồi phục rất tốt.

Với trạng thái hồi phục hiện tại, chỉ cần khoảng mười ngày, là có thể hồi phục đến trạng thái đỉnh cao!

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi.

Dưới sự bầu bạn của Lâm Bất Phàm, sắc trời bên ngoài đã sớm tối dần.

Hoắc Tiên Nhi lúc này, cũng đã sớm nghỉ ngơi ngủ thiếp đi.

Ngược lại Lâm Bất Phàm, không những không có ý định nghỉ ngơi, ngược lại còn tinh thần phấn chấn.

Hắn trực tiếp đến lương đình, pha một ấm Vũ Tiền Long Tỉnh hảo hạng, lẳng lặng chờ đợi tin tức của Phong Vu Tu!

"...cũng không biết tình huống ra sao rồi." Tuy Lâm Bất Phàm trong lòng khá tò mò, nhưng lại chẳng hề có chút lo lắng nào.

Thủy Hoàng, Tứ gia của Cửu Môn là người thế nào, sau một khoảng thời gian điều tra, Lâm Bất Phàm đã nắm rõ trong lòng bàn tay.

Với thân thủ của Phong Vu Tu, căn bản không cần lo lắng sẽ xảy ra sai sót!

Cùng lúc đó, nhận được tin tức Lâm Bất Phàm tiết lộ từ trước, Hoắc Khuynh Tiên lúc này cũng không hề nghỉ ngơi.

Sau khi quay về phủ đệ, nàng đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ.

Chỉ cần Lâm Bất Phàm có bất kỳ tin tức gì, chỉ cần một tiếng ra lệnh, người của Hoắc gia có thể lập tức hành động.

Khi sắc trời dần dần tối lại, ánh mắt của hắn rơi vào Phong Vu Tu.

Chỉ thấy lúc này gã đang dẫn theo đám thuộc hạ, yên lặng chờ đợi trên con đường mà Thủy Hoàng phải đi qua để quay về phủ đệ.

Tính cả Phong Vu Tu, một hàng ba mươi mốt người đều ẩn mình trong bóng tối.

Thời gian từng chút một trôi đi, chẳng biết đã qua bao lâu.

Có lẽ một canh giờ, có lẽ đã qua mấy canh giờ.

Nhìn một vòng xung quanh, lúc này cả Thường Sa Thành đều dần dần chìm vào yên tĩnh.

Trong không gian tĩnh mịch đó, bỗng nhiên lại truyền đến một tràng tiếng bước chân.

Chương 58

Chỉ nghe động tĩnh thôi cũng biết, nhóm người này e rằng không dưới mười người!

Chẳng đợi nhóm người kia đến gần, một huynh đệ phụ trách trinh sát phía trước đã đến bên cạnh Phong Vu Tu mở miệng nói: "Lão đại, người đến rồi." "Vụt…" Phong Vu Tu vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, dựa vào góc tường, bỗng nhiên mở bừng hai mắt.

Ánh mắt sắc bén tàn nhẫn của gã nhìn về phía người nọ, nói: "Xác định là người ta cần chờ không?" Đối diện với ánh mắt của Phong Vu Tu, người nọ trong lòng bất giác căng thẳng.

Trong khoảnh khắc đó, y có cảm giác như bị một tồn tại kinh khủng nào đó theo dõi.

Hơi chần chừ một lát, người này mới hoàn hồn, lập tức gật mạnh đầu nói: "Lão đại yên tâm, không sai đâu, người đến chính là mục tiêu của chúng ta." Xác định người đến chính là mục tiêu của chuyến này: Thủy Hoàng!

Phong Vu Tu cũng không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, ánh mắt đảo qua đám người tại hiện trường.

Sau đó mới lạnh lùng lên tiếng: "Đây là nhiệm vụ chính thức đầu tiên mà Thiếu chủ giao cho chúng ta." "Nhiệm vụ lần này, tuyệt đối không được có bất kỳ sai sót nào." "Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, nghe lệnh ta hành sự." Trong bóng tối tĩnh mịch, đám người đã chờ đợi từ lâu.

Nghe Phong Vu Tu dặn dò, trong đáy mắt mỗi người đều lóe lên một tia kiên định.

Đúng như lời Phong Vu Tu đã nói, đây là nhiệm vụ chính thức đầu tiên mà Lâm Bất Phàm giao cho họ.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Bất Phàm đã tiêu tốn không ít tài nguyên cho họ.

Chưa kể những thứ khác, chỉ riêng lượng Khí Huyết Đan tiêu hao đã là một con số khổng lồ.

Nhưng những người này cũng không làm Lâm Bất Phàm thất vọng.

Dưới sự huấn luyện của Phong Vu Tu, ai nấy đều có thể dễ dàng lấy một địch mười.

Theo sau tiếng bước chân ngày một gần, bóng dáng của Thủy Hoàng và đám người của gã đã tiến vào vị trí mai phục.

"Ra tay!" Chỉ thấy trong mắt Phong Vu Tu lóe lên hàn quang, gã không chút do dự vung tay ra lệnh.

"Vụt, vụt, vụt…" Trong nháy mắt, đám người đã mai phục từ sớm.

Thấy Phong Vu Tu ra hiệu, từng người một lập tức tay cầm lưỡi dao sắc bén, từ nơi ẩn nấp bước ra.

Chẳng đợi Thủy Hoàng và đám người của gã có bất kỳ động tĩnh nào, họ đã trực tiếp bao vây chúng vào giữa!

Đối mặt với cảnh tượng đột ngột này, bất kể là Thủy Hoàng hay đám thuộc hạ của gã, trên mặt đều không khỏi ngẩn ra.

Mấy hơi thở sau, dường như họ mới hoàn hồn, ai nấy đều lộ vẻ cảnh giác.

"Các vị, giữa chúng ta có phải có hiểu lầm gì không?" "Tại hạ là Tứ gia Cửu Môn: Thủy Hoàng, có thể nể mặt ta một chút không?"

“Hừ, giết chính là ngươi, Thủy Hoàng!” Lời của Thủy Hoàng vừa dứt, bóng dáng của Phong Vu Tu bỗng nhiên từ trong bóng tối lao ra, nhắm thẳng về phía gã.

Chỉ trong nháy mắt, Phong Vu Tu đã từ khoảng cách mấy mét xuất hiện trước mặt Thủy Hoàng.

“Giết!” Theo tiếng quát lạnh của Phong Vu Tu.

Nắm đấm nổi đầy gân xanh của gã nhắm thẳng vào đầu lâu của Thủy Hoàng, hung hăng đấm tới.

“Oanh…” Thủy Hoàng vốn đã không kịp trở tay, đối mặt với cú đấm bất ngờ của Phong Vu Tu.

Gã thậm chí còn không có chút phản ứng nào, chỉ nghe một tiếng “hự” vang lên, liền bị Phong Vu Tu một quyền đấm trúng đầu.

Dưới một quyền của Phong Vu Tu, thân hình của Thủy Hoàng trực tiếp bị đấm ngã vật xuống đất.

Trong phút chốc, chỉ thấy một vũng máu tươi chảy ra, không rõ sống chết… Cùng lúc đó, theo lệnh của Phong Vu Tu.

Đám người đang bao vây cũng đồng loạt vung đao, chém về phía những huynh đệ dưới trướng Thủy Hoàng.

Vốn dĩ những người này đều có thực lực lấy một địch mười.

Lại thêm ưu thế tuyệt đối tại hiện trường, chỉ trong vài chục hơi thở.

Theo từng tiếng rên rỉ, tiếng kêu thảm thiết vang lên… Đám người của Thủy Hoàng thậm chí không có chút sức lực phản kháng nào, trực tiếp bị từng người một chém chết dưới đao!

“...các người rốt cuộc là ai?” “Tha cho ta một mạng, muốn bao nhiêu tiền cứ việc ra giá…” Thấy đám thuộc hạ chỉ trong vài chục hơi

thở đã bị chém chết sạch.

Thủy Hoàng bị Phong Vu Tu một quyền đánh trọng thương, đang ngã vật trên đất.

Gã ngẩn người một hồi lâu, sau đó mới mặt đầy kinh hãi vừa giãy giụa, vừa không ngừng cầu xin tha mạng từ Phong Vu Tu.

Nhìn bộ dạng máu me đầm đìa của gã, trên mặt Phong Vu Tu lúc này lại không có chút gợn sóng nào.

Khi bóng dáng của gã từng bước tiến lại gần, Thủy Hoàng lập tức mặt đầy kinh hãi, không ngừng bò về phía trước.

Nhưng chỉ vừa bò được hai ba mét.

Phong Vu Tu đã nhấc chân lên, hung hăng giẫm xuống chân gã.

"Rắc!" "A…" Theo một tiếng "rắc" giòn giã, tiếng hét thảm thiết của Thủy Hoàng cũng vang lên theo đó.

Một cước của Phong Vu Tu đã trực tiếp giẫm gãy một chân của gã.

Trong lúc gã không ngừng hét thảm và giãy giụa, Phong Vu Tu lại không có chút do dự nào.

Chỉ thấy gã đưa tay ra như móng vuốt, trực tiếp chụp lên đầu lâu của Thủy Hoàng.

Theo lực tay của Phong Vu Tu hơi nhấc lên, cơ thể hơn một trăm cân của Thủy Hoàng trực tiếp bị gã xách lên.

Chương 59

"Ta còn tưởng Tứ gia Cửu Môn đường đường sẽ có chút bản lĩnh…" "Không ngờ lại là một phế vật." Nhìn Thủy Hoàng máu me đầm đìa trong tay, trên khuôn mặt lạnh băng của Phong Vu Tu thoáng hiện một tia khinh thường.

Sau đó, ngay khi Thủy Hoàng đang cố nén đau đớn định mở miệng cầu xin.

Phong Vu Tu lại căn bản không cho gã bất kỳ cơ hội nào.

Chỉ thấy tay kia của gã đưa ra, trực tiếp bóp lấy cổ Thủy Hoàng.

Sau đó tay hơi dùng lực, lại một tiếng "rắc" giòn giã vang lên.

Đến chết Thủy Hoàng cũng không biết, rốt cuộc là ai muốn đẩy gã vào chỗ chết!

Sau khi xác định Thủy Hoàng đã chết hẳn, Phong Vu Tu mới ném thi thể xuống đất như ném rác.

"Tiếp quản các đường khẩu dưới trướng Thủy Hoàng…" Nói đến đây, Phong Vu Tu cũng không vội ra tay, ánh mắt chuyển sang một người trong số đó nói: "Ngươi quay về báo cho Thiếu chủ, mục tiêu đã xác nhận tử vong." "Những người còn lại, theo ta đi dọn dẹp các đường khẩu của Thủy Hoàng…" Theo lệnh của Phong Vu Tu, ngoài người được chỉ định chạy về phủ đệ tam phòng của Hoắc gia.

Những người còn lại lập tức dưới sự dẫn dắt của Phong Vu Tu, thẳng tiến đến các đường khẩu của Thủy Hoàng.

Khi Phong Vu Tu và đám người của gã chiếm được một trong các đường khẩu, chém giết đám thân tín dưới trướng gã.

Lâm Bất Phàm lúc này cũng nhận được tin Thủy Hoàng đã chết.

Nhận được tin, trên mặt Lâm Bất Phàm lập tức lộ ra một nụ cười, nói: "Làm tốt lắm." Nghĩ vậy, Lâm Bất Phàm trực tiếp ra lệnh: "Bây giờ hãy mang tin này đi báo cho Hoắc đương gia một tiếng." "Vâng." Người đến báo tin gật đầu, không nói hai lời, lập tức lại chạy đến phủ đệ của Hoắc Khuynh Tiên.

Không bao lâu, người này đã báo tin cho Hoắc Khuynh Tiên.

Khi biết tin Thủy Hoàng đã chết, trên mặt nàng đầu tiên là ngẩn ra, nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng đã hoàn hồn.

Tuy có chút bất ngờ với câu trả lời này, nhưng cũng nằm trong dự liệu của Hoắc Khuynh Tiên!

Nàng vốn tưởng mục tiêu của Lâm Bất Phàm sẽ là Hắc Bối Lão Lục, người duy nhất cô độc trong Cửu Môn.

Nhưng Thủy Hoàng, vị Tứ gia này, cùng với Bán Tiệt Lý, vị Tam gia, đều nằm trong phạm vi dự đoán của nàng!

Hoắc Khuynh Tiên sau khi hoàn hồn cũng không nói nhiều, lập tức ra lệnh: "Truyền lệnh, để huynh đệ bên dưới bắt đầu hành động, tiếp quản các đường khẩu của Thủy Hoàng." "Nhưng nhớ chú ý, những đường khẩu do tam phòng nhất mạch của Phong Vu Tu đánh hạ thì tuyệt đối không được nhúng tay vào." Theo lệnh của Hoắc Khuynh Tiên, các thế lực của Hoắc gia đã chuẩn bị từ lâu lập tức bắt đầu hành động.

Trong phút chốc, các thế lực dưới trướng Thủy Hoàng, Tứ gia Cửu Môn, bao gồm cả những thế lực dựa dẫm vào gã để tồn tại, đều phải đối mặt với cuộc tấn công quy mô lớn của Hoắc gia!

Trong vòng chưa đầy nửa canh giờ, sáu phần mười các đường khẩu thuộc về Thủy Hoàng đã bị Hoắc gia trực tiếp chiếm lấy.

Cùng lúc đó, ba đại đường khẩu trực thuộc Thủy Hoàng cũng bị

Phong Vu Tu cưỡng ép chiếm đóng.

Những thân tín của Thủy Hoàng cũng bị Phong Vu Tu diệt cỏ tận gốc!

Lúc này, hai thế lực của Hoắc gia và Phong Vu Tu, không hề che giấu mà ra quân quy mô lớn, cũng khiến các thế lực còn lại của Cửu Môn kinh động.

Nhưng khi họ phản ứng lại, Hoắc gia và Phong Vu Tu dưới trướng Lâm Bất Phàm đã trực tiếp kiểm soát và thu hoạch được tám phần thế lực vốn thuộc về Thủy Hoàng.

Hai phần lợi ích còn lại, nếu không phải cố ý nương tay, chuyên môn để lại cho các thế lực còn lại của Cửu Môn tự chia nhau, e rằng đợi đến khi họ thực sự phản ứng, chỉ cần là lợi ích liên quan đến Thủy Hoàng, đã sớm bị Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên nuốt chửng!

Trong phút chốc, vì biến cố đột ngột này, cả Thường Sa Thành không khỏi dấy lên một cơn sóng kinh thiên động địa.

Các đương gia của các thế lực lớn còn lại trong Cửu Môn, lúc này làm gì còn tâm trí nào để ngủ!

"Nếu ta nhớ không lầm, Phong Vu Tu hẳn là người của Lâm Bất Phàm." "Lâm Bất Phàm rốt cuộc đang làm gì…" "Trước là Bảo an đoàn, bây giờ lại ra tay với Tứ gia…" "Cả Thường Sa Thành vì Lâm Bất Phàm mà dấy lên một cơn sóng lớn…" Tuy Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên không nuốt trọn toàn bộ thế lực của Thủy Hoàng.

Nhưng phần còn lại ít ỏi cũng khiến các thế lực khác trong Cửu Môn cảm thấy bỏ thì tiếc, ăn thì không bõ.

Ai nấy vì chuyện này mà đều nhíu chặt mày, không một chút buồn ngủ.

So với các đương gia khác trong Cửu Môn không có tâm trạng ngủ.

Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên lại hoàn toàn vì tâm trạng kích động mà không hề buồn ngủ chút nào.

Từng tin tốt một liên tiếp truyền về.

Lâm Bất Phàm có thể nói là một trận định càn khôn!

Phong Vu Tu cũng nhân cơ hội này, một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của các thế lực trong Cửu Môn.

Tuy trước đó khi tiếp quản đường khẩu dưới danh nghĩa của Hoắc Tiên Nhi, gã đã tạo được danh tiếng không nhỏ.

Nhưng lần này vừa ra tay, đã trực tiếp với thế như chẻ tre, chém Thủy Hoàng Tứ gia dưới đao.

Danh tiếng của Phong Vu Tu cũng triệt để vang danh khắp Thường Sa Thành!

Trong bất giác, một đêm trôi qua trong nháy mắt.

Khi sắc trời bên ngoài dần sáng lên, không chỉ các thế lực trong Cửu Môn, mà cả Thường Sa Thành thậm chí đều đã biết tin Tứ gia Cửu Môn, Thủy Hoàng, bị giết.

Thường Sa Thành vốn đã yên tĩnh một năm nay, vì chuyện này mà lập tức sôi sục.

Cùng lúc đó, kẻ chủ mưu sau lưng chuyện này: Lâm Bất Phàm, cũng cho người trực tiếp tung ra tin tức.

Hắn chính thức tiếp quản vị trí Tứ gia Cửu Môn, triệu tập các đại đương gia Cửu Môn, mở hội nghị Cửu Môn!

Các đại đương gia nhận được tin tức, lập tức tề tựu đông đủ.

Chương 60

Dưới sự chú ý của mọi người, bóng dáng của Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên cuối cùng cũng bước vào đại sảnh hội nghị.

"Vụt, vụt, vụt…" Trong nháy mắt, tất cả các đại đương gia tại hiện trường.

Ánh mắt của họ đều không khỏi đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

Đây cũng không phải lần đầu tiên họ gặp Lâm Bất Phàm.

Nhưng không ai có thể ngờ, kẻ một năm trước mới vào ở rể Hoắc gia, bị đồn là tiểu bạch kiểm ăn bám.

Chỉ trong một năm ngắn ngủi, lại có thể trưởng thành đến mức độ khó tin như vậy.

Tốc độ trưởng thành không thể tưởng tượng này, e rằng ngay cả Trương Kỳ Sơn năm đó cũng không thể sánh bằng.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, bất kể trong lòng họ đang nghĩ gì.

Chỉ thấy khóe miệng Lâm Bất Phàm nở một nụ cười, chắp tay với mọi người nói: "Gặp qua các vị đương gia." "Không ngờ cách mấy tháng, chúng ta lại gặp nhau trong tình huống này." "Ha ha, ai mà ngờ được Lâm tiên sinh, không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã khiến cả Cửu Môn chấn động." "Bây giờ cả Thường Sa Thành, ai mà không biết Lâm Bất Phàm." "Không chỉ Lâm tiên sinh uy chấn Thường Sa Thành, ngay cả Phong Vu Tu dưới trướng Lâm tiên sinh, bây giờ cũng không ai không biết, không ai không hay." Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, các đại đương gia Cửu Môn đều không khỏi cảm thán.

Nhìn Lâm Bất Phàm, ánh mắt của họ lại chuyển sang Hoắc

Khuynh Tiên.

Lần này, ngoài Lâm Bất Phàm, e rằng cả Cửu Môn chỉ có Hoắc gia là được lợi nhiều nhất!

"Lâm tiên sinh, Hoắc đương gia đã đến rồi, vậy chúng ta cũng đừng nói nhảm nữa." Khi Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên ngồi xuống, Trương Kỳ Sơn ngồi ở ghế chủ vị, lúc này trực tiếp lên tiếng.

Thấy Trương Kỳ Sơn lên tiếng, đám người vốn đang bàn tán xôn xao, lúc này cũng lập tức yên tĩnh lại.

"Mọi người đều biết, Cửu Môn chúng ta tuy có tranh đấu ngầm với nhau." "Nhưng vị trí các đại đương gia Cửu Môn, từ trước đến nay đều do người có đức đảm nhiệm, chưa bao giờ sợ sự khiêu chiến từ bên ngoài." Trương Kỳ Sơn nói đến đây, ánh mắt bỗng nhiên lướt qua Lâm Bất Phàm.

Sau đó mới chuyển chủ đề, tiếp tục nói: "Theo lý, Lâm tiên sinh đã lật đổ Thủy Hoàng, vị trí Tứ gia Cửu Môn, đáng lẽ nên do Lâm tiên sinh đảm nhiệm." "Nhưng quy củ là quy củ, muốn để người trong Cửu Môn tin phục, thì phải thể hiện bản lĩnh thật sự." "Nhưng cho đến nay, Lâm tiên sinh tuy đã thể hiện ra thực lực đủ mạnh, nhưng chưa từng hạ mộ." "Trong tay có bản lĩnh thật sự hay không, có thể khiến các thế lực trong Cửu Môn tin phục hay không, hiện tại vẫn chưa ai biết." Ý của Trương Kỳ Sơn đã quá rõ ràng.

Lúc này, ánh mắt của mọi người cũng đều đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

Họ cũng không lên tiếng, muốn xem Lâm Bất Phàm sẽ đối phó như thế nào!

Đối mặt với cảnh tượng này, Lâm Bất Phàm dường như đã sớm có chuẩn bị.

Trên mặt hắn không những không có chút gợn sóng nào, ngược lại còn ung dung không vội, khóe miệng nhếch lên nói: “Nếu các vị muốn xem thử, Lâm Bất Phàm ta có bản lĩnh đó hay không, vậy xin mời các vị chờ tin tốt của ta.” Nói đến đây, Lâm Bất Phàm trực tiếp từ chỗ ngồi đứng dậy.

Ánh mắt hắn đảo qua mọi người một vòng, rồi mới nghiêm túc nói: “Hôm nay ta mời các vị đến, chỉ để tuyên bố một chuyện.” “Đó là từ hôm nay trở đi, vị trí Tứ gia Cửu Môn, ta, Lâm Bất Phàm, muốn nó.” “Còn về bản lĩnh thật sự mà Phật Gia nói, một tháng… chỉ cần một tháng thời gian.” “Nếu trong vòng một tháng, ta không thể đưa ra một câu trả lời hài lòng cho các vị, vị trí Tứ gia Cửu Môn, ta, Lâm Bất Phàm, sẽ hai tay dâng lên.” Nói xong, Lâm Bất Phàm cũng không cho mọi người cơ hội lên tiếng nữa, quay người trực tiếp rời đi.

Khi bóng dáng hắn vừa bước được hai bước, chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên lúc này cũng đứng dậy, theo sát phía sau rời đi.

Hoắc Khuynh Tiên tuy không nói lời nào, nhưng lựa chọn của nàng lúc này đã thể hiện rõ thái độ của mình.

Hoắc gia, chính xác hơn là Hoắc Khuynh Tiên, rõ ràng đứng về phía Lâm Bất Phàm.

Thái độ vô cùng rõ ràng!

Nhìn hai người rời đi, những người còn lại tại hiện trường hoàn hồn, bất giác nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, họ mới bàn tán xôn xao: “Lâm Bất Phàm, rốt cuộc đang giở trò gì…” “Xem ra, hắn có vẻ rất tự tin.” “Có bản lĩnh thật sự hay không, chỉ cần chờ một tháng là biết.” Sau một hồi bàn tán phỏng đoán, ánh mắt của mọi người cuối cùng đều đổ dồn về phía Trương Kỳ Sơn.

“Phật Gia, ngài thấy chuyện này thế nào?” Trầm mặc một lát, Tề Bát gia, người có quan hệ tốt nhất với Trương Kỳ Sơn trong đám người, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Nhưng không đợi ông ta nói xong, Trương Kỳ Sơn đã đưa tay ngắt lời: “Nếu Lâm Bất Phàm nói trong một tháng sẽ cho chúng ta một câu trả lời hài lòng, vậy chúng ta cứ chờ một tháng.” “Vị trí Tứ gia có ngồi vững được hay không, thì phải xem hắn có bản lĩnh thật sự đó không.” Không để ý đến phản ứng của Trương Kỳ Sơn và những người khác, ánh mắt chuyển sang Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên vừa rời đi.

Hai người vừa ra khỏi cửa, Hoắc Khuynh Tiên liền vội vàng đuổi theo.

Trầm mặc một lát, Hoắc Khuynh Tiên mới không nhịn được lên tiếng: “Chàng đã sớm có chuẩn bị, hay là…” Trong tình huống vừa rồi, Hoắc Khuynh Tiên không khỏi có chút lo lắng.

Thân thủ của Lâm Bất Phàm nàng biết rõ, lại thêm huyết mạch Chân Long đã thức tỉnh.

Đặt ở Thường Sa Thành rộng lớn này, tồn tại có thể địch lại hắn, e rằng chỉ có Phật Gia và phó quan của ông ta.

Nhưng hạ mộ không chỉ cần thân thủ lợi hại!

Đánh sắt cần bản thân phải cứng, nếu không có bản lĩnh thật sự, thân thủ lợi hại đến mấy cũng có khả năng bỏ mạng trong đó.

Nàng sợ Lâm Bất Phàm quá tự tin, lơ là mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Yên tâm, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của vi phu.” Chẳng đợi Hoắc Khuynh Tiên nói hết lời, Lâm Bất Phàm đã mỉm cười, tự tin nói.

Nhìn bộ dạng của Lâm Bất Phàm lúc này, Hoắc Khuynh Tiên trong phút chốc cũng không biết nên nói gì.

"Bây giờ phải về gấp để bàn giao cho Tiên Nhi…" "Nếu cần Hoắc gia trợ giúp, cứ việc mở lời." Nói xong, cũng không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng nữa, Hoắc Khuynh Tiên quay người trực tiếp rời đi.

Là một trong những người thắng lớn nhất đêm qua, Hoắc Khuynh Tiên bây giờ bận rộn vô cùng.

Căn bản không rảnh để nói chuyện phiếm với Lâm Bất Phàm!

Nhìn bóng dáng Hoắc Khuynh Tiên rời đi, Lâm Bất Phàm không nhịn được nói với theo bóng lưng nàng một câu: "Cẩn thận một chút, chú ý an toàn." Nghe tiếng Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên không quay đầu lại, chỉ giơ tay ra hiệu.

Nhưng trên mặt nàng lúc này, khóe miệng lại hơi nhếch lên, thoáng hiện một nụ cười.

Nhìn bóng dáng Hoắc Khuynh Tiên biến mất khỏi tầm mắt, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt.

Sau đó hắn cũng không nán lại nữa, lập tức một đường quay về phủ đệ.

Chương 61

Khi hắn quay về phủ đệ, Hoắc Tiên Nhi đang ở trong phòng chơi với con.

"Tiểu Trường Sinh, cha về rồi." Nghe lời Hoắc Tiên Nhi, Trần Trường Sinh trong lòng nàng dường như cũng hiểu được.

Chỉ thấy đôi mắt đen láy sáng ngời của tiểu tử thúi này lập tức nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Hai bàn tay nhỏ bé mũm mĩm giơ lên múa may về phía hắn.

"Nào, để cha bế nào." Trước mặt Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm có chút vụng về, thậm chí cứng nhắc đón lấy đứa bé.

Chơi với con một lát, thấy tiểu tử thúi có vẻ đói, Lâm Bất Phàm mới giao nó cho vú nuôi.

Đợi mọi người lui ra, Hoắc Tiên Nhi mới nhìn Lâm Bất Phàm, nghiêm túc hỏi: "Phu quân, tình hình thế nào rồi?" Đối mặt với câu hỏi của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm, trực tiếp nói: "Mọi chuyện đều nằm trong dự liệu." Sau đó, hắn kể lại sơ qua tình hình hội nghị Cửu Môn cho Hoắc Tiên Nhi nghe.

Giống như Hoắc Khuynh Tiên trước đó, nghe Lâm Bất Phàm chuẩn bị hạ mộ, trên mặt nàng không khỏi có chút lo lắng.

"Cho nàng xem một thứ." Thấy vẻ lo lắng trên mặt Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, vung tay lấy ra Phát Khâu Ấn.

"Xem đi." "…" Nhận lấy Phát Khâu Ấn từ tay Lâm Bất Phàm, trong mắt Hoắc Tiên Nhi vừa tò mò, vừa không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Khi nàng nhìn thấy tám chữ triện cổ khắc trên ấn: Thiên Quan Tứ

Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ.

Sắc mặt Hoắc Tiên Nhi bỗng nhiên sững sờ.

Một lúc lâu sau, nàng mới lại nhìn về phía Lâm Bất Phàm, nói: "Đây… đây chẳng lẽ là Phát Khâu Ấn trong truyền thuyết…" "Nghe đồn thứ này không phải đã bị hủy trong tay Quan Sơn Thái Bảo rồi sao, phu quân…" Khó có thể tin được, Hoắc Tiên Nhi cũng vạn lần không ngờ, Lâm Bất Phàm có thể lấy ra Phát Khâu Ấn.

Phải biết rằng Phát Khâu Ấn đã tuyệt tích từ thời nhà Minh.

Bây giờ Lâm Bất Phàm đột nhiên lấy ra Phát Khâu Ấn, phản ứng đầu tiên của Hoắc Tiên Nhi, tự nhiên không tránh khỏi nghi ngờ thật giả.

"Yên tâm, Phát Khâu Ấn này là hàng thật." "Một thời gian trước, ta vô tình phát hiện ra trong nhà họ Lâm." "Ngoài Phát Khâu Ấn ra, còn có một phần truyền thừa của Phát Khâu Thiên Quan." "Sau một thời gian luyện tập, lĩnh ngộ, lại thêm Phát Khâu Ấn trong tay, lăng mộ đế vương bình thường cũng không làm khó được phu quân của nàng." "Cho nên cứ yên tâm." Dưới sự giải thích và an ủi của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi mới hoàn toàn yên tâm.

Sau đó, chỉ thấy nàng giao Phát Khâu Ấn vào tay Lâm Bất Phàm, nói: "Nếu phu quân đã có lòng tin, vậy ta cũng không nói nhiều nữa." "Không biết phu quân đã có mục tiêu chưa, cần bao nhiêu người, ta sẽ cùng Khuynh Tiên tỷ tỷ thương lượng, để hỗ trợ phu quân." Nhìn Hoắc Tiên Nhi trước mặt, Lâm Bất Phàm lại không khỏi nghĩ đến Hoắc Khuynh Tiên lúc trước.

Không hổ là song châu của Hoắc gia, ngữ khí, điệu bộ đều là dáng vẻ toàn lực ủng hộ.

Trong lòng Lâm Bất Phàm cũng không khỏi dâng lên một ý niệm

vô cùng may mắn!

"Yên tâm, chuyện lần này ta đã sớm có kế hoạch, ta sẽ để Phong Vu Tu dẫn người đi cùng." "Về phần mục tiêu lần này, ở khu vực Tương Tây." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm chuyển chủ đề, tiếp tục nói: "Tiên Nhi có nghe qua chuyện Thi Vương Bình Sơn chưa?" "Thi Vương Bình Sơn… có phải là ngọn Bình Sơn ở Nộ Tình Huyện không?" Nghe đến Thi Vương Bình Sơn, Hoắc Tiên Nhi lập tức nói ra vị trí của Bình Sơn.

"Không sai, chính là Bình Sơn ở Nộ Tình Huyện." "Sau một thời gian điều tra, cùng với một số ghi chép vụn vặt mà Lâm gia để lại." "Hoàn toàn có thể xác định, dưới Bình Sơn chắc chắn có đại mộ." Nghe đến Bình Sơn, Hoắc Tiên Nhi dường như có điều muốn nói.

Chỉ thấy nàng do dự một hồi, cuối cùng không nhịn được lên tiếng: "Nếu phu quân đã có quyết định, vậy ta cũng không nói nhiều nữa." "Nhưng có một điểm phu quân cần chú ý, vị trí của Bình Sơn là địa bàn của phái Xá Lĩnh." "Người của Xá Lĩnh tự xưng có mười vạn huynh đệ, bọn họ không phải hạng hiền lành." "Cửu Môn chúng ta và Trần gia của Xá Lĩnh, vì đều ở Tương Tây, nên từng xảy ra không ít xung đột." "Lần này phu quân muốn động thủ trên địa bàn của Xá Lĩnh, ta sợ…" Nói đến đây, trên mặt Hoắc Tiên Nhi lập tức hiện lên vẻ lo lắng.

Nghe tin tức về phái Xá Lĩnh, trên mặt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi hiện lên vẻ ngưng trọng.

Ban đầu khi Lâm Bất Phàm mới trọng sinh, hắn tưởng mình chỉ trọng sinh vào thế giới Đạo Mộ.

Nhưng khi tìm hiểu sâu hơn, hắn mới phát hiện thế giới mình đang ở.

Không chỉ đơn thuần là thế giới Đạo Mộ!

Mà là một thế giới phức tạp dung hợp vô số yếu tố liên quan đến đạo mộ và quỷ dị trong ký ức.

Khi đặt mục tiêu là Bình Sơn, hắn đã tìm hiểu sơ qua về phái Xá Lĩnh.

Là một trong tứ đại môn phái truyền thừa lâu đời trong giới đạo mộ.

Xá Lĩnh Lực Sĩ nhất mạch, xưa nay đều nổi tiếng vì đông người.

Lại thêm việc cùng với thế lực Cửu Môn, đều ở khu vực Tương Tây.

Các loại xung đột giữa Cửu Môn và phái Xá Lĩnh xảy ra không ít.

Nhưng trước đây, xung đột giữa hai bên chỉ giới hạn ở đánh nhau, tranh giành địa bàn.

Nhưng từ khi Trương Kỳ Sơn trở thành người đứng đầu Cửu Môn, lại thêm thân phận quan trú phòng Thường Sa Thành.

Dưới tay có mấy ngàn tinh nhuệ, đã áp chế phái Xá Lĩnh một thời gian dài, khiến họ vô cùng ấm ức.

Trong thời gian đó, thế lực Cửu Môn nhanh chóng trỗi dậy, thu về không ít lợi ích thuộc về Xá Lĩnh nhất mạch.

Nhưng Trần gia của Xá Lĩnh cũng không phải quả hồng mềm, quay đầu trực tiếp nâng đỡ một vị quân phiệt.

Cứ như vậy, cục diện lại một lần nữa dần dần trở nên giằng co.

Vốn chỉ là đánh nhau ẩu đả, bây giờ ít nhất khi xảy ra xung đột, đều là dao thật súng thật.

Cuộc đấu tranh giữa hai bên không những không hề hòa hoãn, ngược lại còn ngày càng kịch liệt.

Mục tiêu mà Lâm Bất Phàm lựa chọn lần này, lại đúng ngay trên địa bàn của Xá Lĩnh nhất mạch.

Với tình hình giữa Cửu Môn và phái Xá Lĩnh, cũng không lạ khi Hoắc Tiên Nhi có lòng lo lắng!

Nghe Hoắc Tiên Nhi giải thích xong, Lâm Bất Phàm trong lòng cũng vạn lần không ngờ.

Tình hình giữa Cửu Môn và phái Xá Lĩnh lại tồi tệ đến vậy.

Chương 62

Nhìn bộ dạng hơi nhíu mày của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi không nhịn được lên tiếng: "Thực sự không được, hay phu quân đổi một mục tiêu khác đi…" Nhưng lời này của Hoắc Tiên Nhi vừa thốt ra, Lâm Bất Phàm đã không chút do dự nói: "Không… đã chọn đại mộ dưới Bình Sơn, sao có thể dễ dàng thay đổi." Một khi đã chọn mục tiêu, Lâm Bất Phàm không thể dễ dàng thay đổi.

Một phái Xá Lĩnh nho nhỏ, không đủ để khiến Lâm Bất Phàm nhụt chí.

Quan trọng nhất là, Lâm Bất Phàm trong lòng vô cùng rõ ràng, khối tài sản kinh khủng ẩn chứa trong Bình Sơn.

Tuy đại mộ dưới Bình Sơn chỉ là một ngôi mộ tướng quân!

Thậm chí còn không bằng mộ của vương hầu, càng đừng nói so với những ngôi mộ đế vương.

Nhưng khối tài sản mà vị tướng quân này khi còn sống cướp đoạt được, dù so với mộ đế vương bình thường cũng không hề thua kém.

Đại mộ Bình Sơn không chỉ có mộ tướng quân.

Mà còn là nơi luyện đan của đế vương thời cổ, bên trong ẩn giấu một con Ngô công Lục sí tu luyện thành yêu!

Lại còn có vách đá dược liệu Bình Sơn giá trị không nhỏ, chỉ riêng những dược liệu quý giá đó, Lâm Bất Phàm không thể từ bỏ.

Ngoài ra, trong miêu trại gần Bình Sơn nhất, còn có một con linh thú dị chủng: Nộ Tinh Kê.

Bất kỳ thứ nào trong đó, đối với Lâm Bất Phàm mà nói, đều là những tồn tại có giá trị không nhỏ.

So với mộ đế vương bình thường, Lâm Bất Phàm cũng sẽ không chút do dự lựa chọn Bình Sơn.

Trầm mặc một lát, Lâm Bất Phàm dường như đã có chủ ý.

Chỉ thấy khóe miệng hắn hơi nhếch lên, một nụ cười theo đó hiện ra.

Cửu Môn tuy có nhiều xung đột với phái Xá Lĩnh, nhưng Cửu Môn là Cửu Môn, Lâm Bất Phàm là Lâm Bất Phàm.

Xung đột giữa Cửu Môn và phái Xá Lĩnh, có liên quan gì đến Lâm Bất Phàm.

Hơn nữa, Tị Độc Đan, Chỉ Huyết Tán trong tay Lâm Bất Phàm, đối với Cửu Môn có thể giảm thiểu tổn thất.

Đồng thời, đối với người của phái Xá Lĩnh, cũng có thể giúp họ giảm thiểu tổn thất.

Đặc biệt là người của Xá Lĩnh, ai nấy đều không có tay nghề hạ mộ điêu luyện như người của Cửu Môn.

Bọn họ về cơ bản đều dựa vào đông người, một đường trực tiếp xông vào.

Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán hai loại bí dược này, ít nhất có thể giúp mỗi lần hành động, giảm thiểu hơn một nửa tổn thất.

Lâm Bất Phàm tin rằng, nếu lấy ra Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, phái Xá Lĩnh tuyệt đối sẽ không từ chối.

Chỉ cần có thể đạt được hợp tác, vừa có thể thu được lợi ích, vừa có thể hoàn thành mục tiêu, hà cớ gì không làm!

Trong lòng càng nghĩ, Lâm Bất Phàm càng cảm thấy biện pháp này khả thi.

“Tiên Nhi không cần lo lắng, chuyện của phái Xá Lĩnh, ta tự có

chủ ý." Hoắc Tiên Nhi vốn định khuyên thêm vài câu, nhưng nhìn bộ dạng của Lâm Bất Phàm lúc này.

Vẻ mặt tự tin đó, khiến lời nói đến bên miệng, lại bị nàng nuốt ngược trở vào.

Nhưng một lát sau, nàng không nhịn được lên tiếng: "Nếu việc không thể làm, phu quân hãy lấy an nguy của bản thân làm trọng, ta và con chờ chàng an toàn trở về." Ôm Hoắc Tiên Nhi vào lòng, Lâm Bất Phàm lập tức một phen an ủi, mãi mới dỗ dành xong nàng.

Sau đó, Lâm Bất Phàm đến khu đồn trú của Bảo an đoàn, bỏ vào nhẫn trữ vật một lô súng tiểu liên và lựu đạn.

Phong Vu Tu cũng dưới lệnh của Lâm Bất Phàm, bắt đầu chuẩn bị các loại vật phẩm, cùng với trang bị hạ mộ.

Một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn.

Lâm Bất Phàm dẫn theo Phong Vu Tu và một nhóm người, lặng lẽ rời khỏi Thường Sa Thành.

Khi rời đi, Lâm Bất Phàm tự nhiên không quên, dùng nhẫn trữ vật mang theo một lô Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán.

Có thể nói, vì chuyến đi Bình Sơn lần này, Lâm Bất Phàm đã trang bị đến tận răng.

Một nhóm người, xem ra không hề kinh động đến bất kỳ ai.

Nhưng khi họ rời đi, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi hai người, bao gồm cả các đại đương gia còn lại của Cửu Môn, lập tức đều nhận được tin tức.

Từ khi Lâm Bất Phàm để Phong Vu Tu chém giết Thủy Hoàng, triệu khai hội nghị Cửu Môn.

Nhất cử nhất động của Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu dưới trướng hắn, thậm chí cả Bảo an đoàn, đều bị người khác đặc biệt chú ý.

Việc hắn dẫn theo Phong Vu Tu và một nhóm người rời đi, tự nhiên cũng không qua được mắt của những người này.

"Không ngờ Lâm Bất Phàm, lại hành động nhanh như vậy." "Xem ra Lâm Bất Phàm đã sớm có chuẩn bị." "Không biết, mục tiêu lần này của Lâm Bất Phàm là gì." "Truyền lệnh xuống, cho người theo dõi sát sao nhất cử nhất động của Lâm Bất Phàm, bao gồm cả động tĩnh của song châu Hoắc gia." Khi Lâm Bất Phàm vừa hành động, cả Cửu Môn các phương thế lực, đều không khỏi bắt đầu hành động.

Trong đó có không ít người xem trọng Lâm Bất Phàm, mong chờ thu hoạch của hắn trong chuyến đi này.

Nhưng cũng có không ít người lòng dạ khó lường, chỉ hận không thể để Lâm Bất Phàm một đi không trở lại, tốt nhất là chết trong đại mộ!

Bất kể phản ứng của những người này.

Ánh mắt rơi vào Lâm Bất Phàm, chỉ thấy một nhóm người sau khi rời đi.

Chương 63

Trên đường không hề trì hoãn, lập tức một đường thẳng tiến về hướng Nộ Tình Huyện.

Trong bất giác, chỉ một ngày đã trôi qua.

Bóng dáng của Lâm Bất Phàm và nhóm người của hắn đã đặt chân vào địa bàn của phái Xá Lĩnh.

Chẳng bao lâu, Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu hai người đã cảm nhận được một chút khác thường.

Luôn có cảm giác như có một đôi mắt đang theo dõi họ trong bóng tối.

Ngay khi cảm nhận được sự khác thường này, Phong Vu Tu đến bên cạnh Lâm Bất Phàm, nhẹ giọng nhắc nhở: "Thiếu chủ, trong bóng tối dường như có người đang theo dõi chúng ta." Nghe Phong Vu Tu nhắc nhở, khóe miệng Lâm Bất Phàm thoáng hiện một nụ cười lạnh.

Thực lực hiện tại của hắn, vì huyết mạch đã thức tỉnh thêm một bước, chỉ riêng tu vi võ đạo, cũng không thua kém Phong Vu Tu.

Nếu mở ra huyết mạch Chân Long, so với Phong Vu Tu chỉ có mạnh hơn chứ không yếu.

Ngay cả Phong Vu Tu cũng phát giác được sự khác thường, Lâm Bất Phàm tự nhiên cũng phát giác được, đôi mắt đang theo dõi trong bóng tối kia.

"Đây là địa bàn của phái Xá Lĩnh, những người trong bóng tối hẳn là thám tử của phái Xá Lĩnh." "Không cần để ý, chúng ta tiếp tục lên đường." Điều khiến đám thám tử đó vạn lần không ngờ là, dưới sự chú ý của họ.

Nhóm người của Lâm Bất Phàm lại thẳng tiến đến Thường Thắng Sơn, nơi phái Xá Lĩnh chiếm cứ.

Trong phút chốc, hành động tự chui đầu vào lưới của Lâm Bất Phàm.

Khiến cho đám thám tử trong bóng tối, ai nấy đều không khỏi lộ ra, một vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Nửa ngày trôi qua, trời sắp tối.

Bóng dáng của Lâm Bất Phàm và nhóm người của hắn cuối cùng cũng đến được Thường Thắng Sơn.

Lúc này, tin tức về Lâm Bất Phàm và nhóm người của hắn, tự nhiên đã sớm truyền đến tay Trần gia của Xá Lĩnh.

"Người nào?" Chẳng đợi Lâm Bất Phàm và những người khác có bất kỳ động tĩnh nào, đệ tử Xá Lĩnh canh giữ ở lối vào sơn trại.

Lập tức với vẻ mặt không thiện cảm nhìn về phía nhóm người của Lâm Bất Phàm.

Thường Thắng Sơn là cơ nghiệp mà Trần gia của Xá Lĩnh đã gây dựng qua nhiều thế hệ.

Sơn trại này, thực ra đã sớm được cải tạo thành một thành trì dễ thủ khó công.

Đối mặt với đám đệ tử Xá Lĩnh đầy cảnh giác, ánh mắt không thiện cảm.

Lâm Bất Phàm vung tay, trực tiếp lấy ra một tấm bái thiếp, đưa cho Phong Vu Tu bên cạnh ra hiệu.

Thậm chí không cần Lâm Bất Phàm mở lời, Phong Vu Tu đã hiểu ý hắn.

Chỉ thấy gã cầm bái thiếp, bước lên mấy bước nói: "Đã lâu nghe

danh Xá Lĩnh Khôi Thủ của Thường Thắng Sơn, đây là bái thiếp của chúng ta." Nhìn bái thiếp trong tay Phong Vu Tu, tuy đã biết được lai lịch của Lâm Bất Phàm và nhóm người của hắn từ thám tử.

Nhưng đám đệ tử gác cổng này cũng không dám tự ý quyết định.

Chỉ thấy một người trong số họ tiến lên, nhận lấy bái thiếp từ tay Phong Vu Tu nói: "Các vị xin chờ một lát." Nói xong, người này cầm bái thiếp quay người đi vào trong sơn trại.

Chỉ trong vài chục hơi thở, bái thiếp của Lâm Bất Phàm đã được đưa đến tay Xá Lĩnh Khôi Thủ Trần Ngọc Lâu.

Nhìn bái thiếp trong tay, Trần Ngọc Lâu bất giác nhíu mày.

Hắn chuyển ánh mắt sang hai cánh tay trái phải của mình, Hoa Mã Quải và Hồng cô nương, hỏi: "Lâm Bất Phàm rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ không biết ân oán giữa Cửu Môn và Xá Lĩnh chúng ta sao?" "Theo thông tin ta tra được, Lâm Bất Phàm từ khi vào ở rể Hoắc gia…" "Đến việc chém giết Thủy Hoàng trong Cửu Môn, một đêm hoàn thành việc thay đổi thân phận, bây giờ lại đột nhiên tìm đến Xá Lĩnh chúng ta…" Nói đến đây, trong mắt Hoa Mã Quải lóe lên một tia ngưng trọng, sau đó mới tiếp tục nói: "Người này vô cùng không đơn giản, còn về việc rốt cuộc muốn làm gì, gặp một lần là biết." Lời này của Hoa Mã Quải vừa thốt ra, Hồng cô nương bên cạnh cũng gật đầu nói: "Không sai, bất kể hắn có mục đích gì, đây là Thường Thắng Sơn, là địa bàn của Xá Lĩnh chúng ta." Nghe xong lời của hai người, Trần Ngọc Lâu cũng không do dự nữa, lập tức ra lệnh: "Đi mời khách của chúng ta vào." Theo lệnh của Trần Ngọc Lâu, người đến báo cáo lúc nãy lập tức quay người lĩnh mệnh đi.

Không để Lâm Bất Phàm và nhóm người của hắn chờ đợi lâu.

Người này lại quay trở lại hiện trường, nhìn về phía Lâm Bất Phàm và những người khác nói: "Khôi thủ của chúng ta đồng ý gặp

mặt các vị, các vị xin mời theo ta." Lâm Bất Phàm ra hiệu, trực tiếp dẫn theo Phong Vu Tu và những người khác, theo sát phía sau bước vào sơn trại.

Mãi đến khi bước vào sơn trại, mới thực sự thấy được sự khủng bố của sơn trại trước mắt!

Cơ nghiệp mà Trần gia của Xá Lĩnh đã gây dựng qua nhiều thế hệ, sơn trại đó, quả thực là một thành trì.

Tường thành cao lớn dày dặn, các loại vũ khí phòng ngự bố trí trên thành lâu.

Chỉ cần cổng lớn đóng lại, không có mấy ngàn tinh binh trang bị đầy đủ, lại thêm vũ khí hạng nặng hỗ trợ, e rằng đừng hòng bước vào sơn trại!

Đừng nói là Lâm Bất Phàm, ngay cả Phong Vu Tu, một kẻ vũ phu, nhìn thấy thành trì kiên cố trước mắt, trong đáy mắt cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Thành trì của Trần gia Xá Lĩnh tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng câu toàn, dù so với Thường Sa Thành, e rằng cũng hơn kém vài phần.

Đợi Lâm Bất Phàm và nhóm người của hắn thu hồi ánh mắt, họ đã bất giác đến trước một đại điện.

"Các vị mời vào trong." Trước đại điện, người huynh đệ Xá Lĩnh dẫn đường cũng dừng lại.

"Các ngươi ở ngoài chờ, Phong Vu Tu theo ta vào." Ánh mắt đảo qua một vòng, nhìn đám người Xá Lĩnh đang nghiêm trận chờ đợi.

Lâm Bất Phàm lên tiếng dặn dò, rồi mới dẫn theo Phong Vu Tu, nhấc chân bước vào đại điện.

Hai người vừa bước vào đại điện, chỉ thấy ánh mắt của bốn

người trong điện đều đổ dồn về phía họ.

Nhìn sang, chỉ thấy Trần Ngọc Lâu đang ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị trong đại điện.

Bên tay phải, đứng một nữ tử mặc bộ đồ đỏ, anh tư hiên ngang.

Chương 64

Bên tay trái là hai bóng người một cao một thấp.

Đặc biệt là người đàn ông cao hơn hai mét, mặt mày hàm hậu, thân hình khôi ngô, giống như một tiểu cự nhân.

"Tại hạ Lâm Bất Phàm, đến từ Cửu Môn Thường Sa, ra mắt Xá Lĩnh Khôi Thủ." Cuối cùng, chỉ thấy Lâm Bất Phàm nhìn về phía Trần Ngọc Lâu đang ngồi trên ghế chủ vị, chắp tay nói.

"Lâm Bất Phàm, ta đã nghe qua tên của ngươi." "Một năm trước vào ở rể tam phòng Hoắc gia, trở thành cô gia của tam phòng Hoắc gia." "Trong một năm ngắn ngủi, thân phận đã xảy ra sự thay đổi kinh thiên động địa, mấy ngày trước đã chém Tứ gia Cửu Môn Thủy Hoàng dưới đao." Nói đến đây, Trần Ngọc Lâu hơi dừng lại, sau đó mới chuyển chủ đề, với vẻ mặt sắc bén nói: "Xá Lĩnh chúng ta và Cửu Môn xưa nay bất hòa, ngươi đột nhiên đến đây có việc gì, chẳng lẽ không sợ ta sẽ giữ toàn bộ các ngươi lại sao?" "Hừ… ngươi có thể thử xem, xem có giữ được ta không." Đối mặt với ánh mắt sắc bén của Trần Ngọc Lâu, chẳng đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Phong Vu Tu đã lạnh lùng hừ một tiếng.

Phong Vu Tu, nói cho hay thì là một võ si.

Nói không hay thì là một kẻ vũ phu!

Nghe Trần Ngọc Lâu uy hiếp, gã căn bản không hề có chút sợ hãi nào.

Ra vẻ chỉ cần Lâm Bất Phàm ra lệnh, sẽ lập tức bùng nổ, trực tiếp ra tay với Trần Ngọc Lâu và những người khác.

Trong phút chốc, không khí trong đại điện trở nên có chút ngưng

trọng.

May mà Lâm Bất Phàm phản ứng không chậm, lập tức đưa tay ra hiệu cho Phong Vu Tu.

Gã mới thu liễm lại khí thế bạo ngược trên người, sau đó như chưa có chuyện gì xảy ra, trực tiếp lùi lại sau lưng Lâm Bất Phàm.

Lúc này, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đối diện với ánh mắt của Trần Ngọc Lâu, khóe miệng lộ ra một nụ cười: "Ta đã dám đến, tự nhiên cũng đã có chuẩn bị." "Hơn nữa, Cửu Môn và phái Xá Lĩnh bất hòa, có liên quan gì đến ta, Lâm Bất Phàm." Bộ dạng đương nhiên của Lâm Bất Phàm, không chỉ khiến Trần Ngọc Lâu và những người khác, ai nấy đều ngẩn ra tại chỗ.

Nhưng ngẫm lại, lời Lâm Bất Phàm nói dường như cũng không sai chút nào.

Họ đều biết thân phận của Lâm Bất Phàm, một năm trước chỉ là một người bình thường.

Căn bản không có chút quan hệ nào với Cửu Môn!

Dù bây giờ đã chém giết Thủy Hoàng, vị trí Tứ gia Cửu Môn đó, về cơ bản thuộc về Lâm Bất Phàm.

Nhưng nói thật, Lâm Bất Phàm và Xá Lĩnh nhất mạch, đừng nói là có ân oán, thậm chí ngay cả một chút xung đột cũng không có.

Chẳng đợi Trần Ngọc Lâu lên tiếng, giọng nói của Lâm Bất Phàm lại vang lên: "Xá Lĩnh Khôi Thủ có ý kiến với Cửu Môn, ta lần này cũng là cầm bái thiếp đến cửa.

Chẳng lẽ Xá Lĩnh Khôi Thủ đường đường, ngay cả quy củ đối đãi với khách cũng không có sao?" Nói đến đây, Lâm Bất Phàm với vẻ mặt mỉm cười.

Cứ thế nhìn Trần Ngọc Lâu và những người khác, cũng không nói thêm gì nữa.

Ánh mắt rơi vào Trần Ngọc Lâu lúc này, chỉ thấy sắc mặt hắn âm thầm biến đổi.

Cuối cùng, Trần Ngọc Lâu trực tiếp cười lớn: "Người đâu, dâng trà cho hai vị khách quý." Theo lệnh của Trần Ngọc Lâu, thái độ của hắn lúc này, dường như đã xảy ra một sự thay đổi kinh thiên động địa.

"Hai vị mời ngồi." "Không biết hai vị đột nhiên đến đây, có việc gì?" Chỉ thấy Trần Ngọc Lâu trước tiên ra hiệu cho hai người ngồi xuống, sau đó cũng không nói nhiều, trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

Nhìn sự thay đổi đột ngột của Trần Ngọc Lâu, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi thở phào một hơi.

Tuy không sợ Trần Ngọc Lâu trước mặt, nhưng nếu có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng, vẫn tốt hơn là trực tiếp xảy ra xung đột.

Trần Ngọc Lâu sở dĩ đột nhiên thay đổi thái độ, ngoài việc kiêng dè Lâm Bất Phàm ra.

Trong lòng tự nhiên cũng có sự cân nhắc của mình!

Như lời Lâm Bất Phàm đã nói, hắn vốn không có xung đột với người của Xá Lĩnh.

Đồng thời, Trần Ngọc Lâu đã tìm hiểu về Lâm Bất Phàm.

Tự nhiên cũng biết những việc mà Lâm Bất Phàm đã làm ở Thường Sa Thành.

Những thứ khác không nói, chỉ riêng Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, đối với người của Xá Lĩnh mà nói.

Nếu có thể đạt được giao dịch, sau này Xá Lĩnh có hành động, tổn

thất của họ chắc chắn sẽ giảm xuống một mức độ không thể tưởng tượng!

"Chắc hẳn Xá Lĩnh Khôi Thủ cũng biết, Tứ gia Cửu Môn Thủy Hoàng đã bị ta chém giết." "Ta muốn danh chính ngôn thuận lên ngôi Tứ gia, cần phải hoàn thành một lần, hành động đủ để các thế lực trong Cửu Môn công nhận." "Mục tiêu ta chọn lần này, lại đúng ngay trên địa bàn của phái Xá Lĩnh." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm bất đắc dĩ nhún vai, liếc nhìn Trần Ngọc Lâu một cái, rồi mới tiếp tục nói: "Muốn động thủ trên địa bàn của Xá Lĩnh, không thể không đích thân đến bái phỏng một phen." "Ngoài ra, cũng hy vọng có thể cùng phái Xá Lĩnh, đạt được một cuộc giao dịch." Chẳng đợi Trần Ngọc Lâu lên tiếng, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, trực tiếp từ trong nhẫn trữ vật.

Lấy ra Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, mỗi loại một phần, trực tiếp đặt lên bàn trà.

"Vụt!" Ánh mắt rơi vào bàn trà, nhìn Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán trên đó.

Trong khoảnh khắc đó, trong mắt Trần Ngọc Lâu và những người khác, đều lóe lên một tia sáng.

Vốn dĩ Trần Ngọc Lâu thay đổi thái độ, một trong những mục đích là muốn hợp tác với Lâm Bất Phàm.

Vạn lần không ngờ, chẳng đợi hắn đề xuất, Lâm Bất Phàm đã chủ động lấy ra hai loại bí dược.

Chỉ trong vài hơi thở, Trần Ngọc Lâu đã hoàn hồn.

Chỉ thấy trên mặt hắn không có chút gợn sóng nào, ánh mắt rơi vào Lâm Bất Phàm nói: "Nếu Lâm tiên sinh đã nể mặt Xá Lĩnh chúng ta, Xá Lĩnh chúng ta cũng không phải loại người không biết điều."

“Hành động lần này của Lâm tiên sinh, Xá Lĩnh chúng ta tuyệt đối không can dự.” “Nếu Lâm tiên sinh không chê, Xá Lĩnh chúng ta thậm chí nguyện ý giúp đỡ một hai.” Sau khi giải quyết xong mục đích của Lâm Bất Phàm, Trần Ngọc Lâu chuyển ánh mắt, lại rơi vào hai loại bí dược.

“Hai loại bí dược này Xá Lĩnh chúng ta muốn, không biết Lâm tiên sinh, có thể cung cấp quy mô lớn không?” Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, hai loại bí dược tuy không tồi.

Có thể giảm đáng kể tổn thất của Xá Lĩnh.

Nhưng nếu không thể đạt được giao dịch ổn định, đối với Trần Ngọc Lâu mà nói, thà không bàn còn hơn!

“Chỉ cần có đủ dược liệu, Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, ta có thể sản xuất ổn định.” “Phái Xá Lĩnh chỉ cần cung cấp đủ dược liệu, cung cấp bao nhiêu dược liệu, ta có thể chế tác bấy nhiêu bí dược.” “Chuyện lần này, ta, Lâm Bất Phàm, nợ các vị một ân tình.” “Chỉ cần cung cấp dược liệu, hai loại bí dược ta làm, ta, Lâm Bất Phàm, chỉ lấy một chút phí thủ công.” Đối đãi này, so với các thế lực trong Cửu Môn không khác là bao.

Chương 65

Chỉ thu một chút phí thủ công, thực ra Lâm Bất Phàm vẫn có lợi nhuận.

Muốn không công mà hưởng lợi từ Lâm Bất Phàm, đó là chuyện không thể!

Trong lúc Trần Ngọc Lâu và những người khác đang trầm mặc, Lâm Bất Phàm lại lên tiếng: "Nếu Xá Lĩnh không thể cung cấp dược liệu, ta sẽ giao dịch theo giá bình thường." "Một viên Tị Độc Đan và một lạng Chỉ Huyết Tán, chỉ cần mười đồng đại dương." "Mỗi tháng ta có thể cung cấp cho các vị một trăm viên Tị Độc Đan, năm mươi cân Chỉ Huyết Tán." Không phải Lâm Bất Phàm không cung ứng số lượng lớn, dược liệu chế tác hai loại bí dược này, hiện tại đều do Cửu Môn cung cấp.

Có thể trích ra một trăm viên Tị Độc Đan, mấy chục cân Chỉ Huyết Tán đã không dễ dàng.

Tuy dược liệu chế tác hai loại bí dược này đều là những loại thường thấy, không quá quý giá.

Nhưng dù vậy, muốn mua số lượng lớn, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Quan trọng nhất là, để hạn chế sự phát triển của Lâm Bất Phàm, các thế lực trong Cửu Môn đã sớm bàn bạc xong xuôi.

Không chỉ kiểm soát các kênh cung cấp dược liệu.

Số lượng dược liệu cung cấp cho Lâm Bất Phàm, càng bị khống chế ở một con số nhất định!

Tuy động thái của Cửu Môn khiến Lâm Bất Phàm trong lòng có

chút bất mãn.

Nhưng dù vậy, hai loại bí dược mỗi tháng đều có thể mang lại lợi nhuận mấy chục vạn đại dương.

Lâm Bất Phàm mới không lựa chọn, trực tiếp trở mặt với Cửu Môn!

Nhưng chuyện này, cũng khiến Lâm Bất Phàm đối với Cửu Môn, ngoài Hoắc gia ra các thế lực khác, trong lòng nảy sinh sự đề phòng.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân, Lâm Bất Phàm lần này sẽ đến Thường Thắng Sơn.

Cửu Môn có thể kiểm soát Thường Sa Thành, kiểm soát những kênh dược liệu đó.

Nhưng chỉ cần Lâm Bất Phàm rời khỏi Thường Sa Thành, thoát khỏi thế lực của Cửu Môn, họ cũng không làm gì được hắn.

Phái Xá Lĩnh đông người, có thể đấu ngang ngửa với Cửu Môn trước mắt, chính là đối tác hợp tác tốt nhất của Lâm Bất Phàm.

Nghe xong đề nghị của Lâm Bất Phàm, Trần Ngọc Lâu cũng không trực tiếp lên tiếng biểu thái.

Ánh mắt chuyển sang Hoa Mã Quải và Hồng cô nương, muốn hỏi ý kiến của họ.

"Lâm tiên sinh chờ một lát, chúng ta thương nghị trước." Trần Ngọc Lâu chào một tiếng, rồi ra hiệu cho hai cánh tay trái phải của mình.

Nhìn Trần Ngọc Lâu bốn người rời khỏi đại điện, đi vào hậu đường thương nghị.

Lâm Bất Phàm trên mặt không những không có chút lo lắng, ngược lại còn mỉm cười, bắt đầu uống trà.

Trong lòng hắn, dường như đã sớm biết, Trần Ngọc Lâu sẽ có câu trả lời thế nào.

Chỉ thấy hắn tâm niệm vừa động, vung tay lấy ra từng bình ngọc đựng Tị Độc Đan.

Cùng những hộp gỗ đựng Chỉ Huyết Tán, trực tiếp từ trong nhẫn trữ vật.

Nhìn kỹ số lượng không nhiều không ít, Tị Độc Đan vừa đúng một trăm viên, tổng cộng mười bình.

Hộp gỗ đựng Chỉ Huyết Tán cũng vừa đúng năm hộp, mỗi hộp đựng mười cân Chỉ Huyết Tán!

Chính là số lượng mà Lâm Bất Phàm đã hứa với Trần Ngọc Lâu, giao dịch bình thường mỗi tháng.

Đặt đồ lên bàn trà, uống trà một lát.

Bóng dáng của Trần Ngọc Lâu và nhóm người của hắn cuối cùng cũng quay trở lại đại sảnh.

Chẳng đợi họ lên tiếng, Lâm Bất Phàm đã đặt chén trà xuống hỏi: "Không biết Xá Lĩnh Khôi Thủ đã cân nhắc thế nào rồi?" "Ha ha ha… Lâm tiên sinh đã có thành ý như vậy, người của Xá Lĩnh chúng ta sao có thể bạc đãi khách quý." "Đối với đề nghị của Lâm tiên sinh, Xá Lĩnh chúng ta không có vấn đề gì." Trần Ngọc Lâu quay trở lại đại sảnh, không nói hai lời trực tiếp gật đầu, đồng ý hợp tác lần này.

Lúc này, Lâm Bất Phàm đưa tay chỉ vào, Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán trên bàn nói: "Một trăm viên Tị Độc Đan, năm mươi cân Chỉ Huyết Tán, coi như quà gặp mặt ta tặng cho Xá Lĩnh." "Mong Khôi thủ đừng chê." "Vụt!" Trần Ngọc Lâu và những người khác nghe vậy, ánh mắt lập tức đổ dồn, vào những bình ngọc và hộp gỗ trên bàn.

"Lâm tiên sinh… không… sau này nên gọi là Lâm Tứ gia, Tứ gia

quả nhiên hào phóng.” “Từ nay về sau, Lâm Tứ gia là huynh đệ của ta, Trần Ngọc Lâu.” “Người đâu, chuẩn bị rượu ngon thức ăn ngon, hôm nay ta muốn cùng Lâm huynh đệ không say không về.” Nói đến đây, chỉ thấy Trần Ngọc Lâu trực tiếp ra lệnh, chuẩn bị chiêu đãi Lâm Bất Phàm và nhóm người của hắn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm cũng không từ chối.

Nhưng từ đầu đến cuối, Lâm Bất Phàm trong lòng luôn duy trì một sự cảnh giác.

Chính cái gọi là lòng phòng người không thể không có, lòng hại người không thể có.

Trong thời loạn thế, Lâm Bất Phàm không chủ động gây chuyện, nhưng cũng tuyệt đối không phải quả hồng mềm.

Hơn nữa, đừng nhìn Trần Ngọc Lâu trước mắt, có vẻ rất khách khí.

Nhưng đừng quên người của Xá Lĩnh, không phải hạng hiền lành.

Bọn họ đều là sơn tặc mã phỉ xuất thân, nói cho hay thì là một đám hảo hán lục lâm.

Nói không hay thì là một đám vong mệnh chi đồ.

Trần gia tập hợp những người này lại, tuy khiến họ có chút thu liễm.

Nhưng nếu cho rằng phái Xá Lĩnh là người tốt, vậy thì thực sự là sai lầm lớn!

Một bữa tiệc rượu, Lâm Bất Phàm và nhóm người của hắn ăn uống vui vẻ, uống cũng có vẻ say khướt.

Chương 66

Nhưng bất kể là Lâm Bất Phàm, hay Phong Vu Tu, sự cảnh giác trong đáy mắt, từ đầu đến cuối đều không hề lơi lỏng.

May mà người của Xá Lĩnh cũng không ra tay với Lâm Bất Phàm và nhóm người của hắn!

Một đêm trôi qua trong nháy mắt.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa hửng sáng.

Không cần Lâm Bất Phàm dặn dò, Phong Vu Tu đã cho đám huynh đệ dưới tay, thu dọn chuẩn bị xong xuôi.

Chào hỏi cũng đã chào hỏi, làm ăn cũng đã làm.

Lâm Bất Phàm trong lòng không quên, mục đích chính của chuyến đi này!

Nghe tin, Trần Ngọc Lâu lập tức dẫn theo Hoa Mã Quải và những người khác, chậm rãi đến.

"Lâm huynh đệ hôm nay chuẩn bị đi sao?" Đối mặt với ánh mắt của Trần Ngọc Lâu, Lâm Bất Phàm lập tức với vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Không còn cách nào, lần này ta đến không phải để ngắm cảnh du ngoạn, có chính sự." "Đợi chuyện này kết thúc, ta sẽ lại đến bái phỏng, đến lúc đó Trần đại ca đừng chê." Trần Ngọc Lâu vốn định níu kéo thêm vài câu, lúc này cũng không khỏi thở dài nói: "Thôi được, chính sự quan trọng." "Đợi Lâm lão đệ chính thức lên ngôi Tứ gia Cửu Môn, ta, Trần Ngọc Lâu, đến lúc đó nhất định sẽ gửi một phần hậu lễ." Sau vài câu khách sáo, Trần Ngọc Lâu còn đích thân tiễn Lâm Bất Phàm và nhóm người của hắn ra khỏi sơn trại mới dừng lại.

Khi Lâm Bất Phàm và nhóm người của hắn sắp đi, Trần Ngọc Lâu

không quên chắp tay nói: “Lão ca ta ở đây, trước tiên chúc Lâm huynh đệ kỳ khai đắc thắng.” Thấy Trần Ngọc Lâu chào, Lâm Bất Phàm cũng chắp tay đáp lễ.

Sau đó cũng không nán lại nữa, quay người dẫn theo Phong Vu Tu và nhóm người của hắn, thẳng tiến về hướng Nộ Tình Huyện.

Mãi đến khi bóng dáng của nhóm người họ, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Trần Ngọc Lâu mới quay người lại nói: “Hồng cô nương, Quải tử, hai người thấy Lâm Bất Phàm thế nào?” “Người này sâu không lường được.” “Có đầu óc, biết tiến biết lùi, quan trọng nhất là thủ đoạn của người này cũng khá phi phàm.” “Nếu không có gì bất ngờ, chỉ cần cho Lâm Bất Phàm đủ thời gian, sau này chắc chắn sẽ trở thành nhân vật phong vân.” Đối mặt với câu hỏi của Trần Ngọc Lâu, hai người tự nhiên không có chút giấu giếm nào.

Trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng.

Nghe xong lời nhận xét của hai người, Trần Ngọc Lâu cũng gật đầu nói: “Nói không sai chút nào, Lâm Bất Phàm xem ra tuy còn trẻ.” “Nhưng từ khi vào ở rể Hoắc gia, đến khi thân phận xảy ra sự thay đổi kinh thiên động địa, thủ đoạn quả thực khiến người ta không thể không phục.” “Ta, Trần Ngọc Lâu, so với hắn, có một số chỗ cũng tự thấy không bằng.” “Trong lòng ta lại rất tò mò, Lâm Bất Phàm rốt cuộc có thể đạt đến trình độ nào.” Nói đến đây, chỉ thấy một tia mong đợi và tò mò, lập tức lóe lên trong mắt Trần Ngọc Lâu.

Rời khỏi Thường Thắng Sơn, đoàn người của Lâm Bất Phàm không hề trì hoãn.

Chỉ mất nửa ngày công phu, họ đã đến được Nộ Tình Huyền. "Cho người đi dò hỏi vị trí của Bình Sơn..." Đến Nộ Tình Huyền, Lâm Bất Phàm tìm một tửu lâu để nghỉ chân trước, sau đó phân phó Phong

Vu Tu một tiếng.

Phong Vu Tu nghe vậy gật đầu, rồi cho hai huynh đệ lanh lợi đi dò la tin tức về Bình Sơn.

Không đợi bao lâu, Lâm Bất Phàm đã có được thông tin mình cần.

Nơi gọi là Bình Sơn quả thực nằm dưới sự quản hạt của Nộ Tình Huyền.

Chỉ là vị trí của Bình Sơn cách huyện thành một đoạn đường khá xa, nằm sâu trong núi thẳm.

Nhưng họ cũng nghe ngóng được, ở nơi không xa Bình Sơn có một miêu trại tồn tại! "Những người khác nghỉ ngơi cho khỏe, sáng mai chúng ta vào núi..." "Phong Vu Tu, theo ta đi chuẩn bị..." Sau khi dặn dò mọi người, Lâm Bất Phàm dẫn theo Phong Vu Tu đi chuẩn bị những thứ cần thiết để vào núi.

Không gian trong nhẫn trữ vật của Lâm Bất Phàm tuy không lớn, nhưng mang theo vật tư đủ cho ba mươi người sinh hoạt trong vài ngày thì không thành vấn đề.

Không chỉ vậy, để tiến vào Bình Sơn, cần phải đến miêu trại kia tìm người quen thuộc địa hình.

Có con Nộ Tinh Kê lừng danh ở đó, Lâm Bất Phàm đương nhiên cũng không bỏ qua.

Vì vậy, hắn còn đặc biệt chuẩn bị một ít vật phẩm mà miêu trại đang thiếu thốn như muối, vải vóc!

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, cả nhóm nghỉ ngơi một đêm.

Sáng sớm hôm sau, họ thuê một người dẫn đường thông thạo đường đến miêu trại, mang theo đủ loại vật tư tiến vào núi.

Đoạn đường vốn nhìn không xa mấy, nhưng sau khi vào núi mới

biết đường núi khó đi đến nhường nào.

Không chỉ chín khúc mười tám cua, có lúc còn là vách núi cheo leo, chỉ cần một chút sơ sẩy là tan xương nát thịt.

Phải mất đến mấy canh giờ, mãi đến khoảng ba bốn giờ chiều, họ mới tới được miêu trại kia. "Các vị, đây là miêu trại các vị muốn tìm..." "Chuyện tiếp theo, ta cũng không giúp được gì..." Trước cổng trại, người dẫn đường quay sang nói với Lâm Bất Phàm. "Yên tâm, thù lao đã hứa sẽ không thiếu..." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm đưa tay ra, lấy một túi đại dương ném vào tay người nọ.

Bên trong không nhiều không ít, vừa đúng hai mươi đồng đại dương, chính là thù lao mà Lâm Bất Phàm đã hứa trước đó! "Đa tạ đại gia, đa tạ đại gia..." Người dẫn đường nhận lấy túi tiền, lập tức rối rít cảm ơn.

Sau đó cũng không dừng lại nữa, quay người rời đi ngay lập tức.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm không khỏi mỉm cười.

Hắn vẫy tay ra hiệu cho Phong Vu Tu và những người khác, rồi cất bước tiến vào trong miêu trại.

Khi họ vừa bước vào, chỉ thấy tộc nhân trong trại, từng người một đều dùng ánh mắt đầy cảnh giác nhìn họ. "Người ngoài đến Kim Phong Trại của chúng tôi làm gì..." Không đợi Lâm Bất Phàm mở lời, một sơn dân khoảng năm mươi tuổi, tay cầm tẩu thuốc, ánh mắt quét qua người Lâm Bất Phàm và đám đông rồi hỏi.

Lâm Bất Phàm khẽ cười, đưa tay chỉ vào những túi vật tư sinh hoạt trên người Phong Vu Tu và thuộc hạ, nói: "Lão trượng đừng căng thẳng, chúng tôi chỉ muốn vào núi tìm thuốc, tiện thể làm chút buôn bán với các vị..." "Đây là muối, vải vóc và những vật phẩm khác

tôi đặc biệt mang đến..." "Nếu các vị có hứng thú, có thể dùng đại dương, sản vật núi rừng, thậm chí là dược liệu để trao đổi với tôi..." Trong lúc Lâm Bất Phàm nói, Phong Vu Tu vung tay một cái.

Những huynh đệ phía sau lập tức đặt từng túi vật tư trên lưng xuống đất.

Chương 67

Sau đó, một người mở ra một túi vải nặng mấy chục cân, bên trong toàn là muối tinh trắng như tuyết! "Vụt!" Nhìn thấy những thứ Lâm Bất Phàm mang đến, đám sơn dân vốn đầy cảnh giác lập tức sôi trào.

Đừng thấy những người sơn dân này sống xa lánh tranh chấp bên ngoài, nhưng họ thật sự rất nghèo, các loại vật tư cũng vô cùng thiếu thốn.

Đặc biệt là thứ nhu yếu phẩm như muối, ở Kim Phong Trại này tuyệt đối còn hữu dụng hơn cả đại dương!

Không có tiền vẫn có thể sống, nhưng nếu không có muối, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Một lúc lâu sau, người sơn dân lên tiếng đầu tiên nhìn chằm chằm Lâm Bất Phàm, hỏi: "Ngươi thật sự bằng lòng dùng muối, vải vóc đổi lấy sản vật núi rừng, dược liệu của chúng tôi sao..." Lâm Bất Phàm cười đáp: "Đồ ở đây, đổi hay không là do các vị quyết định..." "Đổi, ta về lấy đồ ngay..." "Ta muốn năm cân muối..." "Ta muốn một súc vải..." Hiện trường im lặng trong chốc lát, rồi từng người sơn dân la ó quay người đi chuẩn bị đồ đạc.

Trong chốc lát, những sơn dân vốn đầy cảnh giác, khi thấy Lâm Bất Phàm thật sự bằng lòng dùng muối, vải vóc để trao đổi, ánh mắt họ nhìn hắn bất tri bất giác đã thay đổi.

Khi phần lớn vật phẩm đã được trao đổi, nhìn một đống lớn sản vật núi rừng và dược liệu, Lâm Bất Phàm chỉ để Phong Vu Tu thu lại những thứ tương đối quý giá, không thường thấy.

Phần lớn còn lại đều tạm thời để lại trong trại.

Lâm Bất Phàm bèn ôm quyền nói với đám sơn dân: "Trước khi vào núi, tôi từng nghe nói ở đây có một ngọn núi tên là Bình Sơn, trên đó có mọc đủ loại dược liệu quý giá..." "Không biết trong số các vị, có ai thông thuộc đường đến Bình Sơn không..." "Nếu có người bằng lòng dẫn đường, tôi nguyện ý trả mười cân muối tinh, ba súc vải hoa và một trăm đại dương làm thù lao..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, vẻ mặt mọi người ở đó tuy rất động lòng, nhưng lại không một ai đứng ra!

Bình Sơn nguy hiểm đến mức nào, trong lòng những người sơn dân này không ai rõ hơn.

Thù lao tuy khiến nhiều người động lòng, nhưng dù có cao đến mấy cũng phải có mạng để hưởng.

Sau một hồi do dự im lặng, ngay lúc Lâm Bất Phàm thất vọng, một đứa trẻ chừng mười mấy tuổi đột nhiên lên tiếng: "Cháu biết một người, có lẽ có thể dẫn các vị đến Bình Sơn..." "Vụt..." Ánh mắt Lâm Bất Phàm lập tức hướng về người này, nói: "Nói cho ta biết ai có thể dẫn ta vào núi, đồng đại dương này thưởng cho ngươi..." Nói đoạn, hắn tiện tay ném một đồng đại dương về phía đứa trẻ. "Lão Dược Nông, lão Dược Nông trong trại chúng ta có bản lĩnh đó..." "Cứ cách một khoảng thời gian, ông ấy đều vào núi hái thuốc..." "Cả cái trại này, cũng chỉ có Lão Dược Nông là có thể an toàn ra vào Bình Sơn..." "Lão Dược Nông..." Trong khoảnh khắc đó, sâu trong đáy mắt Lâm Bất Phàm loé lên một tia sáng.

Mục tiêu của chuyến đi đến miêu trại lần này, ngoài việc tìm một người dẫn đường đủ tư cách, mục tiêu quan trọng nhất chính là Lão Dược Nông của Kim Phong Trại.

Chính xác hơn, là con dị thú ẩn chứa huyết mạch phượng hoàng trong tay ông ta: Nộ Tinh Kê! "Có thể dẫn ta đi gặp Lão Dược Nông không..." "..." Nghe Lâm Bất Phàm nhờ dẫn đường, đứa trẻ kia có vẻ

hơi do dự.

Không đợi nó nói hết câu, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, lại một đồng đại dương nữa bay ra từ tay hắn. "Được... theo cháu..." Nhìn đồng đại dương rơi vào tay mình, đứa trẻ đang do dự lập tức gật đầu, quay người đi trước dẫn đường. "Chờ ở đây, Phong Vu Tu theo ta đi một chuyến..." Lâm Bất Phàm dặn dò một tiếng rồi cùng Phong Vu Tu đi theo.

Trên đường, Lâm Bất Phàm nhìn đứa trẻ, hỏi: "Nhóc con, tên gì..." "Lao Bảo, là tên Hán mà cha đặt cho cháu..." Lâm Bất Phàm nghe tên của nhóc, trong lòng không khỏi bật cười: "Thằng nhóc này, trong nguyên tác chính là đứa bị Trần Ngọc Lâu ép làm người dẫn đường..." Trong lúc nói chuyện, Lao Bảo đã dẫn hai người Lâm Bất Phàm đi qua nửa cái trại, cuối cùng cũng đến nơi.

Chỉ thấy Lao Bảo chỉ vào một sân viện được xây bằng đá phía trước, nói: "Nhìn kìa, đó là sân viện của Lão Dược Nông." Đứng ngoài sân, thằng nhóc còn hét thẳng vào trong: "Lão Dược Nông, có người tìm ông..." "Két..." Theo tiếng két, cánh cổng cũ kỹ của sân viện mở ra.

Một lão già nhỏ thó, gầy gò, tuổi chừng bốn lăm mươi xuất hiện trong tầm mắt ba người.

Lão Dược Nông mở cửa xong, liếc nhìn Lao Bảo một cái, sau đó mới dời ánh mắt sang Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu.

Không đợi ông ta mở lời, Lao Bảo đã nói tiếp: "Hai vị gia này có việc tìm ông..." "Có chuyện thì vào trong rồi nói..." Sau một lúc ngập ngừng dò xét, Lão Dược Nông mới quay người nhường đường, ra hiệu cho hai người Lâm Bất Phàm vào trong.

Ngồi xuống trong sân, Lão Dược Nông rót cho hai người một chén nước, sau đó mới hỏi: "Hai vị muốn gì..." Nhìn phản ứng của ông ta,

rõ ràng là xem hai người Lâm Bất Phàm là những người đến mua thuốc. "Nghe nói ông thường ra vào Bình Sơn, tôi muốn mời ông làm người dẫn đường cho chúng tôi..." "Vụt..." Lời này của Lâm Bất Phàm vừa thốt ra, sắc mặt Lão Dược Nông liền biến đổi.

Thân hình vừa mới ngồi xuống cũng đứng bật dậy ngay tức khắc! "Đến Bình Sơn làm gì..." "Xin lỗi, tôi không giúp được..." Nói xong, Lão Dược Nông liền đưa tay ra hiệu cho hai người Lâm Bất Phàm rời đi.

Thấy Lão Dược Nông ra hiệu, Lâm Bất Phàm lại không có chút ý định đứng dậy rời đi nào.

Ngược lại, hắn chuyển chủ đề, nói thẳng: "Nếu ông đã không muốn, vậy tôi cũng không ép..." "Tôi nghe nói trong nhà Lão Dược Nông có một con gà trống rất thần dị..." "Không biết có thể bán con gà trống đó cho tôi không..." Lâm Bất Phàm nói như thể đã bàn bạc xong xuôi với Phong Vu Tu bên cạnh.

Không đợi Lão Dược Nông nói thêm lời thừa, Phong Vu Tu đã đặt tay lên bàn đá.

Theo một lực nhẹ, trên bàn đá vang lên một tiếng "rắc" giòn tan.

Khi Phong Vu Tu rút tay về, một dấu tay sâu đến ba tấc đã xuất hiện trên mặt bàn đá.

Lúc này, giọng nói của Lâm Bất Phàm lại vang lên: "Lão Dược Nông hãy suy nghĩ kỹ, tôi có thể trả một trăm đại dương..." Một người đóng vai thiện, một người đóng vai ác.

Một bên là sự cám dỗ của một trăm đại dương, một bên là sự uy hiếp võ lực của Phong Vu Tu.

Sắc mặt của Lão Dược Nông, nhìn dấu tay trên bàn đá, lúc trắng lúc xanh!

Sau mấy hơi thở, ông ta mới nghiến răng, mang theo một tia không cam lòng nói: "Nếu các người hàng phục được nó, tặng không cũng chẳng sao..." Lão Dược Nông biết rõ con gà trống nhà mình lợi hại thế nào.

Năm người bình thường còn chẳng đến gần được thân nó!

Sơ sẩy một chút là sẽ bị móng vuốt sắc nhọn của nó cào cho da tróc thịt bong.

Nếu Lâm Bất Phàm không hàng phục được con gà trống đó, thì cũng không thể trách ông ta. "Lát nữa ta sẽ khiến ngươi khóc không ra nước mắt..." Lâm Bất Phàm dường như cũng nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Lão Dược Nông.

Hắn thầm cười lạnh một tiếng, ra hiệu cho ông ta đi trước dẫn đường.

Chương 68

Lão Dược Nông nghiến răng, quay người dẫn hai người Lâm Bất Phàm đến thẳng chuồng gà nuôi Nộ Tinh Kê. "Thứ các người muốn ở trong chuồng, có hàng phục được hay không là xem bản lĩnh của các người..." Lão Dược Nông chỉ vào cái chuồng trước mắt, nhìn Lâm Bất Phàm nói.

Lâm Bất Phàm khẽ cười, không nói lời thừa, mở cửa chuồng rồi bước vào.

Vừa bước vào trong, ánh mắt Lâm Bất Phàm gần như lập tức bị con gà trống thần tuấn bên trong thu hút.

Gà trống bình thường, nặng hơn mười cân đã là cực hạn.

Nhưng con gà trống trước mắt Lâm Bất Phàm không chỉ thần tuấn khác thường, chỉ riêng thể hình đã sợ là ba bốn mươi cân!

Mào gà đỏ như máu, lông vũ ngũ sắc, dưới ánh mặt trời toàn thân toả ra từng tia hào quang.

Mỏ gà, móng vuốt sắc bén vô cùng, phát ra ánh kim loại...

Đôi mắt đỏ như máu của nó đối diện với ánh mắt Lâm Bất Phàm không những không sợ, thậm chí còn toả ra chiến ý.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, mí mắt gà trống bình thường đều ở dưới mắt.

Nhưng mí mắt của con gà trống này lại giống như người thường, nằm ở phía trên mắt! "Không hổ là dị thú Phượng chủng trong truyền thuyết, Nộ Tinh Kê quả nhiên thần dị..." Cảm nhận được chiến ý không hề sợ hãi trong mắt con Nộ Tinh Kê, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi thán phục một câu.

Nhưng trong nháy mắt, sắc mặt hắn liền thay đổi. "Vụt..." Theo tâm niệm của Lâm Bất Phàm, hắn lập tức khởi động Chân Long Huyết Mạch.

Một long văn uy nghiêm bá đạo vô song hiện lên trên làn da bị che khuất bởi y phục của hắn.

Cùng lúc đó, một luồng long uy vô hình bá đạo từ trên người Lâm Bất Phàm lan tỏa ra, thẳng hướng con Nộ Tinh Kê đang ở gần đó mà bao phủ, trấn áp... "Cục, cục, cục..." Khi luồng long uy bá đạo từ người Lâm Bất Phàm bộc phát, hướng về phía Nộ Tinh Kê, con gà dường như cũng cảm nhận được uy áp đó.

Đôi móng sắt của nó cắm chặt xuống đất, đôi cánh hơi giương ra.

Từng tràng tiếng gáy trầm thấp như sấm rền không ngừng vang lên từ bụng nó.

Trông nó như thể chỉ cần Lâm Bất Phàm có bất kỳ hành động nào, nó sẽ lập tức tấn công. "Tốt, tốt, tốt... không hổ là Phượng chủng trong truyền thuyết..." Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm không những không bất mãn mà còn vui mừng.

Con Nộ Tinh Kê này thần dị như vậy, cũng không uổng công hắn cất công đến đây một chuyến. "Vụt!" Theo tâm niệm của Lâm Bất Phàm, long uy toả ra từ người hắn lập tức tăng lên với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Chỉ trong vài hơi thở, long uy của hắn đã tăng lên gấp đôi.

Đối mặt với long uy ngày càng tăng của Lâm Bất Phàm, con Nộ Tinh Kê từ chỗ không hề sợ hãi ban đầu, đến chỗ miễn cưỡng chống cự.

Cuối cùng, toàn bộ thân thể nó bị luồng long uy vô hình kia trấn áp, ép nằm rạp xuống đất.

Đến lúc này, Lâm Bất Phàm mới lộ ra một tia sát ý: "Thần phục, hoặc là chết..." "Cục, cục, cục..." Có lẽ cảm nhận được sát ý đột ngột toát ra từ người Lâm Bất Phàm, con Nộ Tinh Kê cầm cự một lát rồi lập tức gáy lên một tràng trầm thấp.

Nhìn phản ứng này của Nộ Tinh Kê, Lâm Bất Phàm không khỏi nở một nụ cười.

Hàng phục được rồi!

Lâm Bất Phàm dựa vào Chân Long Huyết Mạch trong cơ thể, dùng sức mạnh trấn áp, trực tiếp thu phục Nộ Tinh Kê! "Phượng chủng Nộ Tinh Kê, tiềm lực quả thực rất tốt, đúng là dị thú hiếm có.

Nếu có thể chế tạo ra Linh Thú Đan, Nộ Tinh Kê chưa chắc không thể thức tỉnh lột xác lần nữa...

Vừa hay có thể thử sự thần diệu của Ngự Thú Thuật..." Sau khi có quyết định trong lòng, Lâm Bất Phàm không còn do dự.

Hắn nhớ lại bí pháp về Ngự Thú Thuật trong đầu.

Xác định không có chỗ nào thiếu sót, Lâm Bất Phàm bắt đầu thi triển.

Ngự Thú Thuật chân chính cần có khí mới thi triển được.

Với tình hình hiện tại của Lâm Bất Phàm, chỉ cần trả một cái giá nhất định, dù không có khí cũng có thể thi triển. "Ngự Thú Thuật, đi..." Theo tiếng quát của Lâm Bất Phàm, sắc mặt hắn thoáng tái nhợt, cuối cùng há miệng phun ra một giọt tinh huyết.

Cảm nhận kỹ sẽ phát hiện, trong giọt tinh huyết này ẩn chứa một luồng khí tức đặc thù. "Vụt..." Trong nháy mắt, giọt tinh huyết được Lâm Bất Phàm phun ra, rơi thẳng lên đỉnh đầu Nộ Tinh Kê.

Không đợi nó có bất kỳ phản ứng nào, giọt tinh huyết đã dung

nhập vào chiếc mào đỏ như máu kia.

Lúc này, con Nộ Tinh Kê như thể đang phải chịu đựng nỗi đau cực lớn.

Thân thể vốn bị trấn áp nằm rạp trên đất bỗng không ngừng giãy giụa, đau đớn gáy lên.

Chương 69

Nhìn kỹ thậm chí có thể thấy, trên chiếc mào đỏ như máu của nó, ẩn hiện một tia kim sắc.

Có lẽ là do trong giọt tinh huyết của Lâm Bất Phàm ẩn chứa một tia lực lượng Chân Long Huyết Mạch.

Khi giọt tinh huyết không ngừng dung nhập vào cơ thể Nộ Tinh Kê, huyết mạch phượng hoàng tiềm ẩn trong người nó đã bị kích hoạt triệt để vào lúc này, dần dần bắt đầu thức tỉnh phục hồi!

Cảm nhận được sự khác thường trong cơ thể Nộ Tinh Kê, mắt Lâm Bất Phàm không khỏi loé lên vẻ kinh hỉ.

Hắn cũng không ngờ Nộ Tinh Kê lại có cơ duyên như vậy.

Nhờ một tia Chân Long Huyết Mạch ẩn chứa trong giọt tinh huyết kia, huyết mạch phượng hoàng trong cơ thể nó đã nhân cơ hội này mà phục hồi, dần dần thức tỉnh! "Thu..." Chỉ sau một nén hương, giọt tinh huyết của Lâm Bất Phàm đã hoàn toàn dung nhập vào cơ thể Nộ Tinh Kê, nhân cơ hội này khiến huyết mạch phượng hoàng của nó thức tỉnh.

Ngay khoảnh khắc đó, một tiếng gáy lanh lảnh như phượng hoàng kêu vang lên từ miệng Nộ Tinh Kê.

Thể hình vốn đã vượt xa gà trống bình thường của nó lại tăng vọt thêm mấy phần.

Ngoài ra, đôi mắt vốn đỏ như máu của Nộ Tinh Kê lúc này đã hóa thành đồng tử vàng kim.

Lông đuôi cũng dài ra gấp đôi, tỏa ra ánh sáng ngũ sắc.

Sau đó, không đợi Lâm Bất Phàm có bất kỳ hành động nào, Nộ

Tinh Kê thân hình vừa động, liền vỗ cánh bay ra khỏi chuồng gà. "Rầm..." Theo một tiếng nổ vang, thân hình con Nộ Tinh Kê lập tức bay vút lên trời.

Mái chuồng gà vốn đã cũ nát bị phá thủng một lỗ lớn.

Con Nộ Tinh Kê vốn chỉ có thể bay là là trong thời gian ngắn, giờ đây lại bay vút lên trời, như một con đại bàng khổng lồ, bay cao hàng chục, hàng trăm mét. "Trời, con gà bay lớn quá..." Phong Vu Tu đang đứng canh bên ngoài chuồng gà, nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu nhìn lên trời.

Nhìn thấy thân hình tựa gà trống khổng lồ của Nộ Tinh Kê, hắn không khỏi kinh hô một tiếng.

Trong khoảnh khắc đó, hắn thậm chí còn nuốt nước bọt theo bản năng.

Nhìn là biết Phong Vu Tu đang nghĩ, một con gà trống lớn như vậy, nên ăn thế nào! "Thiếu... thiếu chủ, đây...

đây là chuyện gì vậy..." "Rốt cuộc là một con gà hay một con chim..." Phong Vu Tu hoàn hồn, vừa lúc thấy Lâm Bất Phàm bước ra từ chuồng gà.

Hắn nhìn Lâm Bất Phàm, chỉ tay lên con Nộ Tinh Kê trên không, không kìm được hỏi. "Thu..." Lời của Phong Vu Tu vừa dứt, không đợi Lâm Bất Phàm giải thích, con Nộ Tinh Kê trên cao đã gáy một tiếng, thân hình đột ngột lao xuống vị trí của họ. "Thiếu chủ cẩn thận..." Thấy Nộ Tinh Kê lao xuống, Phong Vu Tu không nói hai lời, lập tức chắn trước mặt Lâm Bất Phàm. "Không cần căng thẳng, Nộ Tinh Kê đã bị ta thu phục rồi..." Thấy phản ứng của Phong Vu Tu, Lâm Bất Phàm vội vỗ vai hắn giải thích.

Trong lúc Lâm Bất Phàm giải thích, con Nộ Tinh Kê đang lao

xuống, cách Lâm Bất Phàm khoảng mười mét, tốc độ đột ngột chậm lại.

Lâm Bất Phàm đưa tay ra, con Nộ Tinh Kê liền đáp thẳng lên cánh tay hắn.

Trọng lượng nặng khoảng bốn mươi cân của nó khiến cánh tay Lâm Bất Phàm không khỏi trĩu xuống một chút.

Chỉ sau một hơi thở, Lâm Bất Phàm đã trở lại bình thường.

Sau đó, hắn quay sang nhìn Lão Dược Nông, nói: "Lão Dược Nông, bây giờ Nộ Tinh Kê đã bị ta thu phục..." Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Lão Dược Nông cố nén nỗi đau trong lòng, nghiến răng nói: "Ta nói là làm, súc sinh đó thuộc về ngươi..." "Ha ha ha..." Lâm Bất Phàm phá lên cười, sau đó lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một túi muối tinh lớn.

Nhìn trọng lượng tuy không ít, nhưng ít nhất cũng có khoảng mười cân! "Mười cân muối tinh, cùng với một trăm đại dương trước đó, là tiền ta mua Nộ Tinh Kê..." Ném đồ cho Lão Dược Nông xong, Lâm Bất Phàm cũng không ở lại lâu, quay người dẫn Phong Vu Tu rời khỏi sân viện.

Nhìn bóng hai người rời đi, sắc mặt Lão Dược Nông biến đổi không ngừng.

Cuối cùng, ông ta nhìn túi muối trên bàn và một trăm đại dương, rồi thầm thở dài một hơi!

Ông ta biết rõ con gà trống nhà mình rất phi phàm, nhưng đối mặt với sự uy hiếp và dụ dỗ của Lâm Bất Phàm, Lão Dược Nông căn bản không có thực lực phản kháng, chỉ có thể mặc cho Lâm Bất Phàm mang đồ đi.

Ông ta cũng hiểu rõ, con Nộ Tinh Kê thần dị đó không phải là thứ

mình có thể giữ được.

Giữ nó bên mình, sớm muộn gì cũng sẽ rước họa vào thân.

Tuy rất không cam lòng, nhưng ít nhất Lâm Bất Phàm cũng đã để lại một cái giá khiến ông ta hài lòng.

Về phần Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu, hai người vừa rời khỏi sân viện của Lão Dược Nông, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, cánh tay hơi nhấc lên, con Nộ Tinh Kê đang đậu trên tay hắn dường như cảm nhận được ý nghĩ của chủ nhân, lập tức bay xuống.

Sau khi đáp đất, nó liền đi theo sát hai người.

Trên đường trở lại cổng trại, Lâm Bất Phàm quay sang nhìn Lao Bảo, người đã dẫn đường cho họ. "Nhóc con, dẫn ta đến Bình Sơn thì thế nào..." Thấy Lâm Bất Phàm nhìn mình, Lao Bảo không nói hai lời, lập tức lắc đầu: "Cháu không đi nơi đó đâu..." "Ở đó không chỉ có đủ loại độc trùng, mà còn có Bình Sơn Thi Vương xuất hiện..." "Cháu khuyên chú tốt nhất đừng đi..." Thấy thằng nhóc lắc đầu quầy quậy, nhất quyết không đi, Lâm Bất Phàm liền nói tiếp: "Yên tâm, chỉ cần ngươi dẫn ta đến Bình Sơn, ta không chỉ đảm bảo an toàn cho ngươi..." "Đồng thời sẽ cho ngươi một khoản thù lao hậu hĩnh..." "Một trăm đại dương, ta cho ngươi một trăm đại dương làm thù lao, thế nào..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Lao Bảo vốn một mực từ chối, trong mắt liền loé lên vẻ động lòng.

Đừng thấy thằng nhóc có vẻ thật thà, thực ra nó là một con tiểu hồ ly giảo hoạt.

Chương 70

Tự cho là thông minh, nhưng nhất cử nhất động đều nằm trong tầm mắt của Lâm Bất Phàm.

Thấy thằng nhóc đã động lòng nhưng vẫn tỏ ra do dự, Lâm Bất Phàm nói tiếp: "Hai trăm đại dương..." "Nếu nhóc con còn không đồng ý, thì đừng trách ta không khách sáo..." Một tia sát ý lập tức lan toả từ người Lâm Bất Phàm.

Cảm nhận được luồng khí lạnh lẽo đó, Lao Bảo đang động lòng không kịp suy nghĩ, liền gật đầu lia lịa: "Cháu đi..." "Nhưng chú phải đảm bảo an toàn cho cháu, và thù lao không được lừa cháu..." "Nếu không thì dù có đánh chết cháu, cháu cũng không đi..." Dưới sự uy hiếp của Lâm Bất Phàm, Lao Bảo tuy đã đồng ý dẫn đường, nhưng cũng không quên đòi hỏi thù lao. "Được... ta, Lâm Bất Phàm, đã hứa thì sẽ làm, không chỉ cho ngươi hai trăm đại dương, mà còn bảo đảm an toàn cho ngươi..." Nói đoạn, một đoàn ba người, cộng thêm một con Nộ Tinh Kê thần dị, quay trở lại cổng trại.

Lúc này, những thứ mà Lâm Bất Phàm mang đến đã được sơn dân trong Kim Phong Trại dùng các loại sản vật núi rừng và dược liệu đổi hết sạch!

Lâm Bất Phàm kiểm kê lại, ngoài việc thu giữ những sản vật và dược liệu tương đối quý giá, hiếm thấy, phần lớn còn lại đối với hắn đều là những thứ vô dụng. "Những thứ này cứ để lại trong trại, đợi khi ta trở về sẽ mang đi..." Sau khi chào hỏi đám sơn dân, Lâm Bất Phàm dẫn mọi người thẳng tiến về phía Bình Sơn.

Về phần những thứ để lại, Lâm Bất Phàm căn bản không có ý định mang đi.

Giá trị của chúng cộng lại, e rằng cũng không thể so sánh với Nộ Tinh Kê.

Mục tiêu của chuyến đi đến Kim Phong Trại lần này, chính là con Nộ Tinh Kê đã bị thu phục.

Về phần những sản vật núi rừng, dược liệu không mấy quý giá kia, Lâm Bất Phàm căn bản không để trong lòng.

Đoàn người dưới sự dẫn dắt của Lao Bảo, không ngừng xuyên qua núi rừng.

Mãi đến khi trời sẩm tối, họ mới đến được nơi trong kịch bản, Toàn Quán nằm sát cạnh Bình Sơn.

Đây cũng là nơi chuyên dùng để đặt thi thể của những người chết oan, không rõ thân phận.

Nơi này còn được gọi là khách điếm của những người đuổi thi, chuyên cung cấp chỗ nghỉ chân cho các đạo nhân cản thi! "Nhìn kìa, đó là Toàn Quán của chúng tôi..." "Nơi chuyên dùng để đặt thi thể, bình thường đều do Háo Tử Nhị Cô trông coi..." Trong đêm tối mờ mịt, Lao Bảo đi trước chỉ vào một tòa cổ trạch cách đó trăm mét, nói.

Nhìn về phía đó, dưới ánh trăng tĩnh mịch, tòa Toàn Quán trông như một con cự thú đang ẩn nấp trong bóng tối, khắp nơi toát ra một cảm giác quỷ dị, âm u.

Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Phong Vu Tu bên cạnh đã nhíu mày nói: "Ta có một cảm giác âm u lạnh lẽo..." Thực lực của Phong Vu Tu đã đạt đến cảnh giới Tông sư, kình khí ngoại phóng.

Trong gần một năm qua, nhờ có Khí Huyết Đan của Lâm Bất Phàm hỗ trợ, thực lực càng tiến thêm một bước.

Khí huyết trong cơ thể cường hoành, kình khí có thể ly thể vài mét, tạo ra sức phá hoại cực kỳ khủng khiếp.

Tuy còn một khoảng cách dài mới đến cảnh giới Đại Tông sư, kình khí hóa thành cương khí, nhưng khí huyết cường hoành lúc này đã giúp y lập tức cảm nhận được tòa Toàn Quán trước mắt ẩn giấu một luồng âm khí mạnh mẽ.

Thậm chí trong lòng còn có một dự cảm chẳng lành!

Không chỉ Phong Vu Tu, mà cả Lâm Bất Phàm lúc này, khi nhìn về phía Toàn Quán, cũng không khỏi nhíu mày, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

So với Phong Vu Tu chỉ dựa vào khí huyết cường hoành mà cảm thấy bất an, thực lực của Lâm Bất Phàm lúc này không hề thua kém.

Thêm vào đó, Chân Long Huyết Mạch trong cơ thể hắn vốn có tác dụng khu tà trừ uế, trấn áp tà ma.

Khi cả nhóm càng đến gần Toàn Quán, Chân Long Huyết Mạch trong cơ thể Lâm Bất Phàm như bị khiêu khích, tự động sôi trào một cách khó tin. "Cục, cục, cục..." Không chỉ Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu có cảm ứng, ngay cả con Nộ Tinh Kê mới sơ bộ thức tỉnh huyết mạch, vẫn luôn đi sát sau lưng Lâm Bất Phàm, đôi đồng tử vàng kim của nó cũng hướng về Toàn Quán, trong bụng không ngừng phát ra những tiếng gáy trầm thấp như sấm rền.

Đôi cánh ngũ sắc hơi giương ra, đôi móng vuốt sắc bén cắm chặt xuống đất, như thể giây tiếp theo sẽ phát động tấn công. "Có điều kỳ quái..." Thấy phản ứng của Phong Vu Tu và Nộ Tinh Kê, lại nhìn sự khác thường trên người mình, ánh mắt Lâm Bất Phàm nhìn về phía Toàn Quán liền có chút thay đổi. "Vụt!" Theo tâm niệm của Lâm Bất Phàm, Phát Khâu Ấn và Đại Việt Long Tước lập tức xuất hiện trong tay hắn. "Toàn Quán này quá quỷ dị, âm khí nặng nề, e rằng sẽ có biến cố, cầm lấy Đại Việt Long Tước phòng thân..." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm ném Đại Việt Long Tước cho Phong Vu Tu. "Đa tạ thiếu chủ..." Thấy Lâm Bất Phàm lấy ra thần binh, trong mắt Phong Vu Tu không

khỏi loé lên một tia sáng.

Nhưng khi y đưa tay cầm lấy Đại Việt Long Tước, Lâm Bất Phàm lại nhắc nhở một câu: "Đại Việt Long Tước là một trong Thập đại danh đao của Thần Châu, trong đó ẩn chứa một luồng hung sát chi khí..." "Không phải người thường có thể khống chế, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không được tuỳ tiện rút đao..." Lúc này, Phong Vu Tu vừa nắm chặt Đại Việt Long Tước, sắc mặt cũng theo đó thay đổi.

Y có thể cảm nhận được luồng hung sát chi khí cuồng bạo ẩn chứa trong thanh đao.

Nếu không phải bản thân thực lực phi phàm, là một Tông sư cường giả thực thụ, chỉ cần nắm lấy Đại Việt Long Tước, chưa cần rút đao, hung sát chi khí trong đó đã đủ để khiến người ta tẩu hoả nhập ma, trở thành con rối.

Ngay cả Phong Vu Tu cũng có cảm giác, nếu y cầm thanh đao này chém giết bừa bãi, e rằng cũng sẽ có kết cục như vậy!

Sau khi tạm thời cho Phong Vu Tu mượn Đại Việt Long Tước, Lâm Bất Phàm lại nhìn sang những huynh đệ còn lại.

Tuy mọi người đều toàn thân vũ trang, tay cầm xẻng công binh và dao găm.

Nhưng Lâm Bất Phàm nghĩ một lát, rồi lại lấy ra vũ khí đã chuẩn bị từ trước. "Vụt..." Trong nháy mắt, mấy hòm gỗ dài xuất hiện trên đất.

Bên trong chính là quân hỏa vũ khí mà Lâm Bất Phàm đã đặc biệt đến bảo an đoàn chuẩn bị trước khi rời đi.

Tổng cộng hai mươi khẩu súng trường, mười khẩu súng tiểu liên, đạn dược đủ cho mỗi người trang bị hai trăm viên.

Ngoài ra, còn có một hòm lựu đạn!

Chương 71

Với hỏa lực mạnh mẽ như vậy, dù gặp phải Tống Tử, cũng có thể bắn thành cái sàng.

Ta thật muốn xem xem trong Toàn Quán này, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì...

Sau khi lấy ra các loại vũ khí, Lâm Bất Phàm tay cầm Phát Khâu Ấn, vẫy tay rồi dẫn đầu đi về phía Toàn Quán.

Thấy động tác của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu bên cạnh cũng lập tức dẫn người theo sau.

Chỉ có Lao Bảo dẫn đường, mặt đầy sợ hãi nghiến răng, cuối cùng cũng vội vàng đi theo.

Đoàn người đứng trước cổng Toàn Quán, chưa bước vào trong, ai nấy đều cảm nhận được một luồng hàn khí lạnh lẽo âm u ập đến. "Ong..." Lúc này, không đợi Lâm Bất Phàm có bất kỳ hành động nào, chiếc Phát Khâu Ấn trong tay hắn đã khẽ rung lên.

Một luồng khí ấm từ đó lan ra, lập tức xua tan luồng hàn khí kia. "Đi, theo ta vào xem..." Lâm Bất Phàm hoàn hồn, không nói nhiều, ra lệnh một tiếng rồi cất bước vào trong Toàn Quán.

Dưới ánh lửa, hắn đảo mắt một vòng.

Chỉ thấy từng cỗ quan tài hiện ra trước mắt.

Chỉ riêng số quan tài xuất hiện trước mắt đã không dưới mấy chục cỗ.

Còn những nơi tối tăm, tầm nhìn không tới thì không biết còn bao nhiêu.

Tuy toàn bộ Toàn Quán bị bao phủ bởi một luồng âm khí nồng đậm, nhưng sau khi quét mắt xung quanh, Lâm Bất Phàm lại không phát hiện bất kỳ điều gì khác thường.

Một lát sau, Lâm Bất Phàm mới vẫy tay ra lệnh: "Mọi người cẩn thận xem xét tình hình xung quanh, đều cẩn thận một chút..." Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, mọi người chia thành từng đội năm người, bắt đầu tìm kiếm trong Toàn Quán.

Không lâu sau, Phong Vu Tu đã thắp sáng những ngọn đèn dầu.

Lúc này, toàn bộ tình hình trong Toàn Quán đã thu hết vào mắt Lâm Bất Phàm.

Tiền điện, hậu điện, thậm chí cả sân trong, đều bày đầy những cỗ quan tài.

Lâm Bất Phàm ra hiệu cho Phong Vu Tu, mở một cỗ quan tài có âm khí nồng đậm.

Chỉ thấy bên trong, một thân ảnh mặc quan phục tiền triều, mặt mày xanh mét, trên người mọc một lớp lông tơ màu đen... một thân ảnh mặt mũi dị thường dữ tợn xuất hiện trong tầm mắt hai người. "Hít..." Nhìn bộ dạng của thi thể lúc này, sắc mặt Lâm Bất Phàm biến đổi, thầm hít một hơi khí lạnh.

Thi thể trước mắt rõ ràng đã xảy ra thi biến.

Đây chính là vị thi! "Chẳng lẽ là Hắc Cương..." Nhìn thi thể dữ tợn kia, lớp lông đen trên người nó, trong lòng Lâm Bất Phàm lập tức hiện lên ý nghĩ này.

Nhưng may mắn là lúc này, trên trán của tồn tại nghi là Hắc Cương này, có dán một lá bùa vàng.

Sau khi lẩm bẩm một câu, Lâm Bất Phàm hoàn hồn, gọi Phong Vu Tu một tiếng: "Phong Vu Tu, mở thêm hai cỗ quan tài nữa xem..."

"Rầm, rầm, rầm..." Theo mấy tiếng động trầm đục, Phong Vu Tu không nói hai lời, đưa tay mở mấy cỗ quan tài bên cạnh.

Giống như tình hình trong cỗ quan tài trước, thi thể bên trong đều được bảo quản hoàn hảo.

Từng người một mặt mũi dữ tợn, mặt xanh răng nanh, biến thành cương thi.

Chỉ là đều bị lá bùa trên trán trấn áp, tạm thời không thể làm loạn! "Thiếu chủ, ngài xem cỗ thi thể này..." Lúc này, Phong Vu Tu như phát hiện ra điều gì, chỉ vào một cỗ quan tài gọi một tiếng.

Lâm Bất Phàm nghe gọi, đi tới trước cỗ quan tài đó.

Nhìn vào bên trong, chỉ thấy bên trong cũng là một cỗ cương thi đã thi biến, tạm thời bị phù triện trấn áp.

Chỉ là cỗ cương thi trước mắt này, trên người lại không mặc phục sức hạ táng của tiền triều, mà là quần áo mà những sơn dân ở Kim Phong Trại mặc!

Không cần đoán cũng biết, người này lúc còn sống, rõ ràng là sơn dân của Kim Phong Trại!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng Lâm Bất Phàm mơ hồ đoán ra được điều gì đó.

Hắn quay đầu, nhìn về phía Lao Bảo đang run rẩy, nấp sau cánh cửa lớn, không dám bước vào. "Lao Bảo, xem ngươi có nhận ra cỗ thi thể này không..." "Ta, ta, ta..." Nghe Lâm Bất Phàm gọi, Lao Bảo đang nấp sau cửa, đừng nói là bước vào, thân hình hắn còn kinh hãi lùi lại mấy bước.

Đối với Lâm Bất Phàm và những người khác, những cỗ quan tài dày đặc trong Toàn Quán tuy khiến người ta có chút tê dại da đầu, nhưng không đến mức sợ hãi!

Nhưng đối với Lao Bảo, hắn làm gì đã từng thấy cảnh tượng này.

Nhìn những cỗ quan tài trước mắt, dù có Lâm Bất Phàm và những người khác ở đó, hắn vẫn có một nỗi sợ hãi bản năng. "Hửm..." Thấy phản ứng của Lao Bảo, Lâm Bất Phàm liền trừng mắt một cái.

Không đợi hắn lên tiếng, Lao Bảo toàn thân run lên, như rơi vào hầm băng.

Sau mấy hơi thở, hắn mới nghiến răng nói: "Chú, chú nhất định phải bảo, bảo vệ cháu..." Thằng nhóc vừa sợ hãi, vừa bị Lâm Bất Phàm nhìn chằm chằm, không thể không cất bước vào trong Toàn Quán.

Chương 72

"Nhóc con sao lắm lời thế, nhanh lên..." "Xem người này ngươi có nhận ra không..." Khi Lao Bảo đầy sợ hãi đến trước quan tài, Lâm Bất Phàm chỉ vào cỗ thi thể bên trong, hỏi.

Theo ánh mắt của Lâm Bất Phàm, đồng tử trong mắt thằng nhóc co rút mạnh, thân hình không tự chủ được lùi lại hai bước.

Sau đó, vẻ mặt hắn hoảng hốt, ngã khuỵu xuống đất! "Không, không, không... sao cha cháu lại có thể chết ở đây..." Nguyên lai, thi thể trong quan tài không phải ai khác, chính là cha của Lao Bảo.

Nhưng nhìn bộ dạng lúc này, rõ ràng có bí mật ẩn giấu bên trong.

Cùng lúc đó, thấy phản ứng của thằng nhóc và những lời lẩm bẩm trong miệng nó, Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu không khỏi liếc nhìn nhau, thoáng lộ vẻ ngạc nhiên.

Sao lại có thể trùng hợp như vậy!

Trong Toàn Quán có ít nhất hơn một trăm cỗ quan tài.

Phong Vu Tu tùy tiện chọn ba cỗ, trong đó một cỗ lại là cha của Lao Bảo! "Oa..." Chỉ một lát sau, Lao Bảo như sụp đổ, òa khóc nức nở.

Tiếng khóc, bộ dạng đó, không chỉ khiến Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu bó tay, ngay cả những huynh đệ dưới trướng cũng bị động tĩnh này thu hút.

Chỉ một lát sau, mọi người toàn thân vũ trang, tụ tập hết trong đại điện.

Họ bất lực nhìn Lao Bảo đang nước mắt nước mũi tèm lem, khóc như mưa.

Một lúc lâu sau, Lâm Bất Phàm mới lên tiếng: "Nhóc con còn khóc nữa, có tin ta tiễn ngươi một đoạn, cho ngươi xuống gặp cha ngươi không..." "Vụt..." Lao Bảo đang đau đớn tột cùng, òa khóc nức nở nghe vậy, gần như lập tức im bặt.

Đợi một lát, thấy cảm xúc của thằng nhóc đã ổn định hơn, Lâm Bất Phàm mới hỏi: "Nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì..." Đối mặt với câu hỏi của Lâm Bất Phàm, Lao Bảo cũng không dám giấu giếm chút nào.

Hắn kể lại toàn bộ những gì mình biết một cách rõ ràng.

Nguyên là cha hắn mất tích trong một lần ra ngoài từ mấy năm trước.

Mấy năm nay, thằng nhóc đã tìm kiếm tung tích cha mình không ít.

Sở dĩ nó biết đường đến Bình Sơn, là do mấy năm nay không ngừng tìm cha, vô số lần mạo hiểm tiến vào nơi này, mới tìm ra được một con đường nhỏ tương đối an toàn, có thể thông đến Toàn Quán.

Nhưng nó vạn lần không ngờ, hôm nay tại Toàn Quán, lại tìm thấy thi thể của cha mình, trong thời gian ngắn ngủi mấy năm đã biến thành một cương thi!

Nghe xong lời giải thích của Lao Bảo, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi nhíu mày. "Rốt cuộc là ngoài ý muốn, hay có kẻ đứng sau giật dây..." Trong lúc Lâm Bất Phàm nhíu mày suy đoán, một huynh đệ như phát hiện ra điều gì, lập tức gọi Lâm Bất Phàm: "Thiếu chủ, ngài xem chỗ này..." Đi tới trước mặt người này, một cỗ quan tài được đặt thẳng đứng hiện ra trước mắt.

Trước đó không chú ý, chủ yếu là vì vị trí cỗ quan tài này không chỉ kín đáo mà còn được che bởi một tấm vải vàng.

Không biết lúc nào, tấm vải vàng che quan tài đã rơi xuống đất,

mới khiến thuộc hạ của Lâm Bất Phàm chú ý đến cỗ quan tài kỳ dị này! "Mở ra..." Chỉ trong một hơi thở, Lâm Bất Phàm nhìn Phong Vu Tu, trực tiếp ra lệnh. "Rầm..." Phong Vu Tu cũng không nói nhiều, tiến lên dùng sức một chút, trực tiếp hất bay nắp quan tài ra ngoài. "A..." Khi mọi người nhìn vào trong quan tài, ngoài Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu, những huynh đệ còn lại đều không khỏi lùi lại hai bước.

Về phần Lao Bảo vừa mới bình tĩnh lại, hắn hét lên một tiếng thảm thiết, trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

Ngay sau đó, một vũng nước hiện ra dưới đũng quần hắn.

Tè ra quần rồi!

Thằng nhóc bị dọa đến tè ra quần!

Nhìn vào trong quan tài, chỉ thấy bên trong cũng có một thân ảnh dán phù triện đứng thẳng.

Nhưng so với những tồn tại đã thi biến, bị trấn áp trong quan tài trước đó, dung mạo của kẻ này không thể dùng từ người để hình dung, quả thực là một con quái vật hình người!

Đôi tay như móng vuốt của dã thú, móng tay dài đen bóng.

Cả cái đầu trông như một con chuột lớn, không chỉ cho người ta cảm giác ghê tởm, mà khi đột ngột nhìn thấy, còn có cảm giác như bị quái vật nhìn chằm chằm.

Đừng thấy Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu nhìn kẻ này mà vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Nhưng dù là tay Lâm Bất Phàm nắm Phát Khâu Ấn, hay tay Phong Vu Tu cầm Đại Việt Long Tước, trong khoảnh khắc đó đều không khỏi siết chặt, gân xanh nổi lên.

Có thể thấy, bề ngoài hai người không có phản ứng, nhưng trong

lòng cũng đã giật thót một cái!

Cùng lúc đó, cả Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu đều cảm nhận được một luồng âm khí lạnh lẽo thấu xương từ trên người con quái vật hình người kia bộc phát ra. "Vù..." Lúc này, một luồng gió âm thổi qua Toàn Quán...

Những mảnh vải rách, cửa sổ hỏng xung quanh đều bị cơn gió này thổi bay, va đập tứ tung. "Mau đậy lại nắp những quan tài kia..." Thấy cơn gió âm đột ngột xuất hiện, Lâm Bất Phàm sững sờ một lúc, rồi lập tức kinh hô.

Nhưng không đợi Phong Vu Tu và những người xung quanh hoàn hồn, một con mèo đen toàn thân đen tuyền không biết từ đâu nhảy ra.

Chương 73

Nó nhảy thẳng lên cỗ quan tài đang đứng thẳng kia. "Vụt!" Thấy con mèo đen đột nhiên xuất hiện, sắc mặt Lâm Bất Phàm liền biến đổi.

Mèo đen là một sinh linh rất tà môn!

Thêm vào cơn gió âm đột ngột, trong lòng Lâm Bất Phàm lúc này thầm kêu không hay. "Meo..." Theo một tiếng mèo kêu, lá bùa vốn dán trên đầu con quái vật hình người trong quan tài, cũng chính là Háo Tử Nhị Cô, đột nhiên tự động rơi xuống.

Cùng lúc đó, trong những cỗ quan tài đã bị Phong Vu Tu mở ra, lá bùa dán trên trán của từng cương thi cũng tự động bốc cháy.

Thấy biến hóa đột ngột, Lâm Bất Phàm lập tức nhắc nhở: "Cẩn thận, những thi thể này e rằng sắp nổi loạn..." "Cạch, cạch, cạch..." Nghe lời nhắc của Lâm Bất Phàm, ba mươi huynh đệ phía sau Phong Vu Tu, tay cầm súng, đồng loạt lên đạn. "Thu..." Không đợi Lâm Bất Phàm ra tay, hay cương thi trong quan tài hành động.

Chỉ nghe một tiếng gáy lanh lảnh, Nộ Tinh Kê bên chân Lâm Bất Phàm đột nhiên vỗ cánh, lao thẳng về phía con mèo đen.

Tốc độ của nó nhanh đến mức, khi Lâm Bất Phàm hoàn hồn, thân hình với sải cánh gần hai mét của Nộ Tinh Kê đã đến trước mặt con mèo đen. "Meo..." Ngay khi con mèo đen sắp chết dưới móng vuốt sắc nhọn của Nộ Tinh Kê, nó đột nhiên kêu lên một tiếng, trên người tỏa ra một luồng hắc khí có thể thấy bằng mắt thường.

Thấy sự khác thường của con mèo đen, trong mắt Lâm Bất Phàm không khỏi loé lên hàn quang: "Nộ Tinh, giết chết thứ quỷ quái này..." "Gầm, gầm, gầm..." Cùng lúc đó, từng tiếng gầm gào vang lên, Háo

Tử Nhị Cô đã thi biến, cùng với những cỗ quan tài đã bị mở ra, đồng loạt vang lên tiếng gầm gừ.

Ngay sau đó, những cương thi này nhảy ra khỏi quan tài. "Khai hỏa, bắn..." "Đoàng, đoàng, đoàng..." Khi những con bạch mao cương thi, hắc mao cương thi nhảy ra khỏi quan tài, ba mươi huynh đệ cầm súng không chút do dự, nhấc súng lên bắt đầu xả đạn điên cuồng.

Nhưng điều bất ngờ là, từng viên đạn như không cần tiền, điên cuồng bắn vào người những con cương thi, lại không hề gây ra bất kỳ uy hiếp nào.

Lực xung kích của đạn chỉ khiến những súc sinh này dừng lại, lùi lại vài bước.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không còn do dự, trực tiếp ra lệnh: "Phong Vu Tu, mấy con súc sinh đó giao cho ngươi..." "Ta đối phó với con quái vật trước mắt này..." Lời vừa dứt, Lâm Bất Phàm tay cầm Phát Khâu Ấn, lao thẳng về phía Háo Tử Nhị Cô.

Thi triển Điểu Hí, thân hình Lâm Bất Phàm gần như trong nháy mắt đã đến trước mặt Háo Tử Nhị Cô. "Ầm..." Trong khoảnh khắc đó, Lâm Bất Phàm tung một quyền.

Theo một tiếng nổ vang, sức mạnh cuồng bạo vô song, cộng thêm kình khí ly thể, trực tiếp đánh bay thân hình của Háo Tử Nhị Cô đang lao tới ra xa hơn mười mét. "Gầm..." Không đợi thân hình Háo Tử Nhị Cô chạm đất, Lâm Bất Phàm thi triển Hổ Hí.

Thân hình hắn như một con mãnh hổ xuống núi, nhảy một cái đã đến trước mặt súc sinh.

Giơ tay lên, hắn tiếp tục thi triển Hùng Hí có sức mạnh lớn nhất.

Lại một quyền nữa nhắm thẳng vào cái đầu lâu dữ tợn ghê tởm của súc sinh mà đánh tới. "Ầm..." Háo Tử Nhị Cô không kịp phản ứng

chút nào, cả cái đầu lâu dưới một quyền của Lâm Bất Phàm, đã bị hắn đấm thẳng xuống đất. "Súc sinh, chết cho ta..." Sau đó, Lâm Bất Phàm quát lớn một tiếng, tay cầm Phát Khâu Ấn ấn xuống đầu lâu của súc sinh. "Xèo, xèo, xèo..." "Gầm..." Phát Khâu Ấn đặt lên đầu súc sinh, giống như cầm axit sunfuric đổ lên người thường.

Chỉ thấy một luồng thi khí màu đen từ chỗ Phát Khâu Ấn ấn xuống không ngừng bốc lên.

Con quái vật Háo Tử Nhị Cô thi biến lúc này như đang phải chịu đựng một nỗi đau vô tận, liền đau đớn gào thét, không ngừng giãy giụa...

Khi luồng khói đen không ngừng tỏa ra, thân thể vốn như kim cương bất hoại của con quái vật, dưới sự trấn áp của Phát Khâu Ấn, đã hóa thành tro bụi rơi vãi trên đất! "Phát Khâu Thiên Ấn, quả không hổ là thần khí truyền thừa của Phát Khâu Thiên Quan..." "Uy lực thật khủng khiếp..." Nhìn cảnh tượng trước mắt, sâu trong đáy mắt Lâm Bất Phàm lúc này cũng không khỏi loé lên vẻ kinh ngạc.

Tuy sớm đã biết Phát Khâu Ấn ẩn chứa một luồng sức mạnh chí cương chí dương, nhưng cũng vạn lần không ngờ nó lại hữu dụng đến vậy!

Sau một hồi cảm thán, Lâm Bất Phàm như phát hiện ra điều gì.

Hắn đưa tay vào trong đống tro tàn, nhặt lên một thứ giống như hạt châu. "Chẳng lẽ là thi đan..." Nhìn hạt châu chỉ bằng ngón út của người thường trong tay, Lâm Bất Phàm dùng sức bóp nhẹ, rất có độ đàn hồi!

Về phần có phải là thi đan hay không, Lâm Bất Phàm hiện tại cũng không có thời gian để nghiên cứu kỹ.

Tâm niệm vừa động, hắn vẫy tay tạm thời thu nó vào nhẫn trữ

vật.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía Phong Vu Tu và những người khác.

Tổng cộng có bốn cỗ quan tài bị mở ra, cương thi nhảy ra từ bên trong.

Ba con bạch mao cương thi, chỉ có một con hắc mao cương thi.

Lúc này, đầu lâu của ba con bạch mao cương thi đã bị Phong Vu Tu chém dưới đao, thân thể không đầu ngã xuống đất.

Về phần con hắc mao cương thi còn lại, thực lực của nó rõ ràng mạnh hơn một bậc.

Phong Vu Tu tay cầm Đại Việt Long Tước, cũng không thể trong thời gian ngắn chém giết nó.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, con hắc mao cương thi còn lại, đối mặt với công kích của Phong Vu Tu, lúc này đang bị đánh cho liên tiếp bại lui.

Chương 74

"Chết cho ta..." Theo tiếng quát của Phong Vu Tu, hai tay hắn cầm Đại Việt Long Tước, thân hình đột nhiên nhảy lên.

Sau đó, với thế Lực Phách Hoa Sơn, một đao hung hãn chém xuống con hắc mao cương thi. "Vụt..." Trong nháy mắt, một đạo hàn quang loé lên.

Đầu lâu của con hắc mao cương thi, cùng với một cánh tay, đã bị Phong Vu Tu một đao chém xuống... "Keng!" Một đao chém xuống đầu lâu và cánh tay của hắc mao cương thi, Phong Vu Tu không dám chần chừ chút nào.

Theo một tiếng keng vang lên, Đại Việt Long Tước trong tay Phong Vu Tu lập tức tra vào vỏ.

Tuy trong thời gian ngắn đã liên tiếp chém giết bốn cương thi, nhưng Phong Vu Tu cũng cảm giác được hung sát chi khí ẩn chứa trong Đại Việt Long Tước trong tay mình đã có dấu hiệu không thể áp chế nổi! "Xem ra Đại Việt Long Tước không hợp với Phong Vu Tu lắm..." Nhìn sang, chỉ thấy sắc mặt Phong Vu Tu lúc này ẩn hiện một vẻ tái nhợt.

Nhìn qua thì không bị thương, nhưng khí huyết trong cơ thể lại tiêu hao không ít.

Chính xác hơn, khí huyết Phong Vu Tu tiêu hao, phần lớn đều bị Đại Việt Long Tước hấp thu. "Thiếu chủ, đao trả ngài..." Phong Vu Tu thở dài một hơi, sau đó không nói hai lời, lập tức trả Đại Việt Long Tước cho Lâm Bất Phàm.

Thần binh tuy tốt, nhưng cái giá phải trả để sử dụng nó, y căn bản không thể chịu đựng nổi.

Ngay khoảnh khắc Lâm Bất Phàm nhận lại Đại Việt Long Tước, hắn cảm giác một luồng khí ấm từ trong thanh đao tuôn ra, rót thẳng vào cơ thể hắn!

Chỉ trong một hơi thở, Lâm Bất Phàm cảm giác khí huyết trong cơ thể tăng lên mấy phần.

Luồng khí ấm này, chính là khí huyết mà Phong Vu Tu đã tiêu hao, và sức mạnh mà Đại Việt Long Tước đã cướp đoạt từ bốn cương thi bị chém giết!

Cảm nhận được sự khác thường của Đại Việt Long Tước, mãi đến khi luồng khí ấm đó biến mất, Lâm Bất Phàm mới vẫy tay, thu nó vào nhẫn trữ vật.

Sau đó, hắn nhìn Phong Vu Tu nói: "Lần này trở về, ta sẽ tìm cách kiếm cho ngươi một thanh thần binh.

Trước tiên hãy dùng Khí Huyết Đan để hồi phục..." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm lấy ra một bình ngọc đựng Khí Huyết Đan, ném vào tay Phong Vu Tu. "Chú ý tình hình ở đây, ta đi xem Nộ Tinh Kê và con mèo đen kia thế nào..." Giải quyết xong mối đe dọa từ những cương thi, Lâm Bất Phàm vẫn chưa quên Nộ Tinh Kê và con mèo đen đã gây ra mọi biến cố!

Sau một trận giao đấu ngắn ngủi, con mèo đen có thể nói là liên tiếp bại lui, căn bản không phải là đối thủ của Nộ Tinh Kê.

Lúc này, một mèo một gà đã đánh nhau từ trong Toàn Quán ra đến bên ngoài.

Dưới sự tấn công liên tục của Nộ Tinh Kê, con mèo đen không chỉ toàn thân đẫm máu, ngay cả hắc khí tỏa ra từ người nó cũng đã trở nên vô cùng mỏng manh, như thể giây tiếp theo sẽ hoàn toàn tan biến. "Thu..." Dưới sự chú ý của Lâm Bất Phàm, Nộ Tinh Kê gáy lên một

tiếng.

Đôi cánh ngũ sắc của nó như thể đang bùng cháy.

Thân hình nó mang theo một luồng kình phong cuồng bạo, lập tức xuất hiện trước mặt con mèo đen.

Hai móng vuốt sắc bén cắm chặt vào người con mèo, cái mỏ sắc lạnh hung hãn mổ xuống đầu lâu của nó. "Phụt..." Trong nháy mắt, một tiếng động trầm đục vang lên.

Đầu lâu của con mèo đen đã bị Nộ Tinh Kê mổ thủng một lỗ.

Nhất thời, một đống thứ trắng đỏ từ trong lỗ đó bắn ra tung tóe.

Biết con mèo đen đã chết hẳn, Nộ Tinh Kê mới buông móng vuốt ra.

Sau đó, nó gáy trầm hai tiếng, mổ xác con mèo đen, nuốt thứ gì đó vào bụng. "Nội đan..." Thấy Nộ Tinh Kê nuốt thứ đó vào bụng, trong lòng Lâm Bất Phàm lập tức hiện lên ý nghĩ này.

Trong lúc Lâm Bất Phàm đang ngẩn người, Nộ Tinh Kê vỗ cánh, bay đến đậu bên chân hắn. "Tiểu gia hỏa, làm tốt lắm..." Hoàn hồn, Lâm Bất Phàm nhìn Nộ Tinh Kê, hài lòng gật đầu.

Khi Lâm Bất Phàm mang theo Nộ Tinh Kê quay trở lại Toàn Quán, thi thể của mấy cương thi bị Phong Vu Tu chém đầu đã được xử lý sạch sẽ. "Thiếu chủ, đây là thứ tìm thấy trong quần áo của Háo Tử Nhị Cô..." Trong lúc Lâm Bất Phàm đang hài lòng gật đầu, Phong Vu Tu tiến lên, đưa cho hắn một cuộn da bò cũ kỹ.

Lâm Bất Phàm liếc nhìn Phong Vu Tu một cái rồi mới nhận lấy xem xét.

Càng xem, sắc mặt Lâm Bất Phàm càng thay đổi.

Vẻ kinh hỉ và ngưng trọng hiện lên trên mặt hắn.

Cả cuộn da bò chữ viết không ít, nhưng nội dung ghi lại lại khiến Lâm Bất Phàm cũng phải thầm kinh hãi.

Đồng thời, hắn cũng hiểu ra vì sao Toàn Quán lại biến thành bộ dạng như hiện tại.

Nội dung ghi trên cuộn da bò chia làm hai phần.

Nửa trên ghi lại luyện khí chi pháp, nửa dưới ghi lại luyện thi chi pháp.

Đúng vậy, chính là luyện khí chi pháp mà những người tu hành tu luyện!

Chương 75

Tuy chỉ là một quyển luyện khí chi pháp bình thường nhất, nhưng đối với Lâm Bất Phàm, nó lại giúp hắn có thêm hiểu biết về thế giới này!

Cương thi, phù triện... lại có cả luyện khí chi pháp và luyện thi chi pháp.

Tất cả đều cho thấy thế giới này không chỉ đơn giản là thế giới đạo mộ. "Vụt..." "Đợi chuyện Bình Sơn giải quyết xong, sẽ tìm hiểu kỹ hơn về việc này..." Tâm niệm vừa động, Lâm Bất Phàm vẫy tay thu cuộn da bò vào nhẫn trữ vật.

Tuy một quyển tu luyện chi pháp đã cho Lâm Bất Phàm thấy một thế giới ẩn giấu khác, nhưng hiện tại không phải lúc để hắn nghiên cứu sâu.

Có thời gian đó, không bằng nghỉ ngơi cho tốt, giải quyết xong chuyện trước mắt rồi tính. "Bây giờ cũng không còn sớm, mọi người nghỉ ngơi cho tốt..." Thu đồ vào nhẫn trữ vật, nhìn Phong Vu Tu đã hồi phục gần xong, Lâm Bất Phàm vỗ vai y, dặn dò một tiếng.

Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, ngoài những người gác đêm, những người còn lại không lâu sau đều đã chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ vì phiền phức đã được giải quyết, nửa đêm sau không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Một đêm trôi qua trong nháy mắt...

Sáng sớm hôm sau, mặt trời mọc, Lâm Bất Phàm như đã đặt đồng hồ sinh học, từ từ mở mắt.

Không lâu sau, mọi người trong Toàn Quán cũng lần lượt tỉnh dậy.

Sau khi vệ sinh đơn giản, Lâm Bất Phàm ra lệnh một tiếng, lại một lần nữa tiến về phía Bình Sơn.

Lần này, chỉ mất chưa đầy một canh giờ.

Khi mọi người lật qua một sườn núi, một ngọn núi có hình dáng kỳ lạ xuất hiện trước mắt.

Ngọn núi này hình như một chiếc bình báu úp ngược trên đất.

Chính là mục tiêu của Lâm Bất Phàm lần này: Bình Sơn!

Nhìn ngọn núi có hình thù kỳ lạ trước mắt, Lâm Bất Phàm bất giác mỉm cười.

Cùng lúc đó, Phong Vu Tu và những người khác ở phía sau cũng bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Bình Sơn mà thiếu chủ muốn tìm, quả nhiên danh bất hư truyền…" "Bình Sơn, quả nhiên đúng như tên gọi…" "Tạo hóa của tự nhiên thật thần kỳ…" Thấy mọi người bàn tán, Lâm Bất Phàm phất tay ra hiệu: "Được rồi, mọi người nghỉ ngơi trước đi…" Nói xong, hắn không quan tâm đến phản ứng của đám người mà trực tiếp quan sát xung quanh.

"Thiên Quan Linh Nhãn…" Theo một ý niệm trong đầu Lâm Bất Phàm, chỉ thấy trong đôi mắt hắn loé lên một tia linh quang màu vàng.

Khi ánh mắt của Lâm Bất Phàm một lần nữa hướng về Bình Sơn trước mặt, cảnh tượng trước mắt hắn lập tức xảy ra những biến hóa kỳ diệu.

Dưới lòng đất của Bình Sơn, Lâm Bất Phàm thấy từng luồng hắc khí lan tỏa.

Sau đó, tại vị trí lưng chừng núi, hắn lại phát hiện ra từng tia kim quang xen lẫn chút hắc khí.

Trong chốc lát, toàn bộ khu vực xung quanh Bình Sơn trong mắt Lâm Bất Phàm trở nên ngũ quang thập sắc, vô cùng lộng lẫy.

"Cảnh tượng dưới Thiên Quan Linh Nhãn…" Nhìn cảnh này, Lâm Bất Phàm không khỏi sững sờ.

Mất vài nhịp thở hắn mới hoàn hồn.

Cảm nhận được khí huyết trong cơ thể đang tiêu hao nhanh chóng, Lâm Bất Phàm không dám chần chừ thêm nữa.

Không nói lời nào, hắn vội vàng thu lại Thiên Quan Linh Nhãn.

Khi tia kim quang trong mắt hắn tan biến, phản ứng đầu tiên của hắn là lập tức lấy ra một bình ngọc, đổ vào miệng một viên Khí Huyết Đan.

"Bất kể là Ngự Thú Thuật trước đây hay Thiên Quan Linh Nhãn, đều không phải là thứ người thường có thể thi triển…" Một lúc lâu sau, cảm nhận khí huyết tiêu hao đang dần hồi phục, Lâm Bất Phàm thầm cảm thán một câu.

Sự tiêu hao của hai loại bí pháp này, ngay cả Lâm Bất Phàm cũng không thể thi triển trong thời gian dài.

Nhưng dựa vào truyền thừa của Phát Khâu Thiên Quan, cộng thêm tình hình vừa quan sát được, Lâm Bất Phàm đã có một sự hiểu biết toàn diện về Bình Sơn trước mắt.

Tiếp theo chỉ cần hắn ra lệnh, là có thể hành động bất cứ lúc nào.

Thu lại ánh mắt, sắc mặt Lâm Bất Phàm trở nên nghiêm túc, hắn nhìn lướt qua mọi người rồi nói: "Mọi người chuẩn bị…" "Để lại vài người dựng trại, những người còn lại, sau một nén hương sẽ hành động cùng ta…" "..." Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, mọi người tại hiện trường không dám chần chừ, lập tức bắt đầu hành động.

Chỉ trong hai phút, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, vũ trang đầy đủ!

Ánh mắt lướt qua mọi người, Lâm Bất Phàm hài lòng gật đầu.

Sau đó không nói nhiều, hắn trực tiếp dẫn mọi người đến trước khe nứt trên vách núi của Bình Sơn.

"Chúng ta sẽ xuống từ đây…" Lâm Bất Phàm vừa phất tay, Phong Vu Tu và những người khác lập tức tiến lên, thả từng sợi dây thừng xuống.

"Xuống!" Theo cái phất tay của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu nắm lấy một sợi dây thừng, trực tiếp tụt nhanh xuống vách núi.

Những người còn lại cũng không chút do dự, lần lượt nối gót theo sau.

Chỉ trong mấy chục nhịp thở, hơn hai mươi người đã thuận lợi xuống dưới.

Khi Lâm Bất Phàm theo dây thừng trượt xuống, hắn thấy Phong Vu Tu và những người khác đã kiểm tra xong tình hình xung quanh.

Chương 76

Mỗi người đều cầm sẵn đuốc trong tay.

Nhìn lướt qua xung quanh, chỉ thấy vị trí hiện tại là trên nóc một tòa cung điện.

Cách đó không xa, có một cái hang bị đá từ trên vách núi rơi xuống tạo thành.

"Xuống từ đó…" Ánh mắt dừng lại ở cái hang đó, Lâm Bất Phàm vẫy tay, rồi nhảy thẳng xuống.

Thấy hành động của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu và những người khác cũng lần lượt nhảy xuống theo.

Khi nhóm người Lâm Bất Phàm cùng Nộ Tinh Kê tiến vào đại điện, hành động của họ cũng đã đánh thức một số sinh vật tồn tại trong địa cung yên tĩnh.

Trong lúc nhóm người Lâm Bất Phàm đang thăm dò tình hình trong đại điện, tai của hắn và Phong Vu Tu đột nhiên khẽ động, dường như đã phát hiện ra điều gì.

Vụt… Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm giơ tay lên, ra hiệu cho mọi người dừng bước.

Khi trong đại điện trở nên yên tĩnh, tai của Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu lập tức nghe thấy tiếng loạt soạt.

"Có thứ gì đó đang đến gần chúng ta…" "Cục, cục, cục…" Phong Vu Tu vừa dứt lời, chỉ thấy con Nộ Tinh Kê bên cạnh Lâm Bất Phàm dường như cũng cảm nhận được, trong bụng nó lập tức truyền đến một tràng kêu trầm như sấm rền.

Một đôi cánh ngũ sắc khẽ giương ra, ra vẻ lúc nào cũng có thể tấn công.

Trong lúc mọi người đang nghiêm trận chờ địch, Lâm Bất Phàm đột nhiên lên tiếng: "Đến rồi…" Vụt, vụt, vụt… Nhìn kỹ, chỉ thấy trong địa cung u ám, dưới ánh đuốc, từng con rết to bằng ngón tay người thường, dài đến vài tấc, lúc nhúc bao vây từ bốn phương tám hướng.

Số lượng nhiều đến mức khiến người ta tê cả da đầu!

"Thu…" Không đợi Lâm Bất Phàm và những người khác có bất kỳ hành động nào, chỉ thấy con Nộ Tinh Kê bên cạnh hắn, dường như xem chúng như món ngon, thân hình lập tức lao tới.

Trong chốc lát, từng con rết kịch độc đã bị Nộ Tinh Kê nuốt vào bụng.

Chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, ít nhất cũng có mấy chục con rết đã chui vào bụng nó.

Không chỉ vậy, cảm nhận được khí tức trên người Nộ Tinh Kê, những con rết đang bao vây xung quanh không những không dám tiến lên, mà thậm chí còn có dấu hiệu rút lui.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Phong Vu Tu sững sờ một lúc, sau đó không nhịn được cảm thán: "Không ngờ một con gà trống lớn mà cũng có bản lĩnh như vậy…" Ban đầu đã chuẩn bị cho một trận đại chiến.

Nhưng không ai ngờ, chưa kịp ra tay, đám rết đã bị Nộ Tinh Kê trấn áp!

Khi Nộ Tinh Kê càng ăn càng vui, đám rết độc xung quanh cố gắng cầm cự một lát rồi cuối cùng cũng hoàn toàn tan rã.

Đến nhanh, mà biến mất còn nhanh hơn!

Chỉ trong vài nhịp thở, vô số rết độc đã biến mất không dấu vết!

"Giải quyết xong rồi…" Nhìn đám rết trong nháy mắt đã biến mất không tăm tích, tất cả mọi người tại hiện trường, kể cả Phong Vu Tu, đều nhìn Nộ Tinh Kê với ánh mắt khác lạ.

Ban đầu họ chỉ nghĩ Nộ Tinh Kê là một con gà trống lớn hơi thần dị một chút.

Nhưng bây giờ xem ra, họ đã thực sự xem thường con vật này.

Nếu không có Nộ Tinh Kê trấn áp, dù họ có thể toàn thân trở ra, nhưng đối mặt với đám rết đông như kiến cỏ kia, chắc chắn cũng không dễ chịu gì.

Đặc biệt là khi nhìn thấy những nơi có xác rết, mặt đất đều bị kịch độc ăn mòn mất một lớp.

"Giỏi lắm, làm tốt lắm…" Khi Nộ Tinh Kê nuốt hết những xác rết trên mặt đất vào bụng rồi quay trở lại bên cạnh Lâm Bất Phàm, hắn không khỏi đưa tay ra, hài lòng xoa đầu nó.

"Cục, cục, cục…" Phảng phất như cảm nhận được thái độ của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy Nộ Tinh Kê ngẩng đầu ưỡn ngực, phát ra một tràng kêu trầm.

Vì có Nộ Tinh Kê trấn áp, cuộc thăm dò tiếp theo của nhóm Lâm Bất Phàm không gặp phải sự cố bất ngờ nào.

Lũ rết độc dường như đã biến mất, không dám ló đầu ra nữa.

Còn những cơ quan có thể gây nguy hiểm lớn cho các thổ phu tử, chỉ cần Lâm Bất Phàm lên tiếng chỉ điểm, bất kể lớn nhỏ, tất cả đều bị vô hiệu hóa sạch sẽ.

Tác dụng của Phát Khâu Nhị Chỉ có thể nói là đã được phát huy đến cực hạn!

Trên đường đi, những món đồ cổ có giá trị không nhỏ, Lâm Bất Phàm tự nhiên cũng không bỏ qua.

Mặc dù nơi này chỉ là địa cung dùng để luyện đan cho các hoàng đế, không phải là lăng mộ tướng quân thực sự, nhưng giá trị của những cổ vật còn sót lại không thể xem thường.

Trong thời gian ngắn chưa đến một canh giờ, các thiên điện đều đã được nhóm Lâm Bất Phàm ghé thăm.

Không biết tự lúc nào, nhóm người đã tiến sâu vào trong địa cung.

Khi những huynh đệ dưới trướng thắp sáng từng ngọn đèn dầu xung quanh, tình hình xung quanh lập tức hiện rõ trong tầm mắt.

Một tòa cung điện nguy nga, rộng lớn xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Trên tấm biển trước cửa cung điện, có ba chữ cổ triện "Vô Lượng Điện".

Trước cung điện là một quảng trường lát đá Hán bạch ngọc.

Trước mặt nhóm Lâm Bất Phàm, chỉ cách vài mét, là một khe nứt rộng mấy mét.

Ba cây cầu đá nối liền với quảng trường đối diện!

Chương 77

"Nơi này ngoài tòa cung điện ra, xem ra cũng không có gì đặc biệt…" Trong lúc Phong Vu Tu đang nói, chuẩn bị dẫn mọi người bước lên cầu đá, Lâm Bất Phàm đột nhiên giơ tay ngăn lại.

Sau đó không đợi Phong Vu Tu hỏi, Lâm Bất Phàm chỉ tay vào khe nứt sâu thẳm đen kịt và nói: "Bên dưới có giấu một con quái vật lớn đấy…" Khi Lâm Bất Phàm nói, dường như cũng đã kinh động đến con quái vật bên dưới.

Chỉ nghe thấy một loạt tiếng động kỳ quái từ khe nứt u ám truyền ra.

"Cục, cục, cục…" Lúc này, con Nộ Tinh Kê bên cạnh Lâm Bất Phàm phảng phất cũng cảm nhận được mối đe dọa.

Chỉ thấy nó vỗ cánh tạo ra một luồng kình phong, bay thẳng đến một trong những cây cầu đá.

Hai cánh hơi giương ra, đôi mắt màu vàng kim chăm chú nhìn vào sâu trong khe nứt u ám!

Vụt… Thấy phản ứng của Nộ Tinh Kê, cộng với những gì đã gặp trước đó, Phong Vu Tu không nói nhiều, chỉ giơ tay ra hiệu.

Những người được trang bị đầy đủ lập tức giơ súng lên, họng súng chĩa vào khe nứt.

Chỉ cần có bất kỳ động tĩnh nào, họ sẽ không do dự nổ súng.

"GÀO…" Trong lúc mọi người đang nghiêm trận chờ đợi, chỉ nghe một tiếng gầm giận dữ từ khe nứt u ám truyền ra.

Ngay sau đó, một con rết khổng lồ dài ít nhất ba trượng lao ra khỏi khe nứt.

“Trời…” Nhìn thấy con rết khổng lồ đột nhiên lao ra, tại hiện trường ngoại trừ Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu, con ngươi của những người còn lại không khỏi co rút lại kịch liệt.

Thật kinh khủng!

Không ai ngờ bên dưới khe nứt lại ẩn giấu một sinh vật đáng sợ như vậy.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, nổ súng, nổ súng cho ta…” Bằng, bằng, bằng… Đùng, đùng, đùng… Theo lệnh của Phong Vu Tu, những người đã hoàn hồn, lập tức dùng súng trường, súng tiểu liên trong tay, điên cuồng bắn về phía con rết khổng lồ.

Chỉ trong vài nhịp thở, mọi người đã bắn hết băng đạn trong tay… Nhưng điều họ không ngờ là, dưới cuộc tấn công điên cuồng như vậy, từng viên đạn bắn vào người con rết khổng lồ, ngoại trừ khiến con súc sinh cảm thấy hơi đau một chút, hoàn toàn không gây ra cho nó dù chỉ một chút tổn thương nào!

“Thu…” Lúc này, con Nộ Tinh Kê đang đứng trên cầu đá, đột nhiên cất lên một tiếng gáy vang dội.

Thân hình nó, vốn được coi là to lớn trong đám gia cầm bình thường, so với con Lục Sí Ngô Công này quả thực không đủ nhét kẽ răng, lại tràn đầy chiến ý lao tới.

Keng, keng, keng… Khi móng vuốt sắc bén, mỏ gà lấp loé hàn quang của Nộ Tinh Kê điên cuồng tấn công vào người Lục Sí Ngô Công, chỉ nghe thấy những tiếng va chạm chói tai.

Đòn tấn công của Nộ Tinh Kê dường như đánh vào thép, mỗi lần hạ xuống đều có thể thấy tia lửa bắn ra tứ phía… “Ta giúp ngươi một tay!” Thấy Nộ Tinh Kê lao lên, Phong Vu Tu lúc này không những không do dự mà ngược lại hét lớn một tiếng, thân hình không lùi mà

tiến, lao thẳng về phía Lục Sí Ngô Công.

Đùng, đùng, đùng… Bát Cực Quyền cuồng bạo vô song được Phong Vu Tu thi triển.

Nắm đấm điên cuồng nện vào người Lục Sí Ngô Công, chỉ nghe thấy những tiếng nổ vang liên tiếp.

Liên tục hơn mười quyền đánh vào cùng một chỗ, dù lớp giáp của Lục Sí Ngô Công phòng ngự vô song, nơi bị Phong Vu Tu tấn công cũng không khỏi bị đánh ra từng vết nứt.

Thân thể khổng lồ của nó cũng bị từng quyền đánh lùi dưới cuộc tấn công điên cuồng!

Phụt… Theo một tiếng rên khẽ, chỉ thấy tay của Phong Vu Tu như móng vuốt, tàn nhẫn bấu chặt vào kẽ hở giữa các lớp giáp của Lục Sí Ngô Công.

"Mở ra cho ta!" "GÀO…" Trong khoảnh khắc, chỉ nghe một tiếng gầm giận dữ của Lâm Bất Phàm, đi cùng với tiếng gào thét của Lục Sí Ngô Công, hắn đã xé xuống một mảng giáp đẫm máu tươi từ trên người con Lục Sí Ngô Công.

Cùng lúc đó, thân hình Phong Vu Tu cũng bị Lục Sí Ngô Công quăng bay ra ngoài… "Phụt…" Thân hình Phong Vu Tu nặng nề rơi xuống đất, trong khoảnh khắc đó, hắn mở miệng phun ra một ngụm máu tươi.

"Nghiệt súc, tìm chết!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt Lâm Bất Phàm không khỏi loé lên một tia lệ khí.

Trong nháy mắt, hắn hét lớn một tiếng, Đại Việt Long Tước lập tức xuất hiện trong tay.

Keng… Trong khoảnh khắc, chỉ thấy một luồng hàn quang lóe lên.

Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm lập tức ra khỏi vỏ, một tiếng đao minh trong trẻo vang lên.

Ngay sau đó, thân hình Lâm Bất Phàm hóa thành một đạo tàn ảnh lao tới.

Gần như trong nháy mắt, Lâm Bất Phàm cầm Đại Việt Long Tước đã đến trước mặt Lục Sí Ngô Công.

"Giết!" Phụt… Hàn quang lóe lên, Lâm Bất Phàm chém xuống một đao tàn nhẫn.

Chỉ nghe một tiếng rên khẽ vang lên.

Lớp giáp vốn kiên cố không thể phá vỡ của Lục Sí Ngô Công, đối mặt với Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm, không có chút sức phản kháng nào.

Một đao chém xuống, giống như cắt đậu hũ vậy.

Không có chút trở ngại, trơn tuột đến cực điểm!

"GÀO…" Theo tiếng gầm giận dữ của Lục Sí Ngô Công, Lâm Bất Phàm chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cuồng bạo truyền đến từ Đại Việt Long Tước trong tay.

Nhưng không đợi thân hình bị hất văng đi, Lâm Bất Phàm khẽ động, lập tức nhảy lên từ mặt đất.

Chỉ trong một khoảnh khắc, hắn đã lật người lên lưng Lục Sí Ngô Công.

"Phụt…" Trong khoảnh khắc, chỉ nghe một tiếng rên khẽ.

Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm lại một lần nữa đâm vào giữa lớp giáp của Lục Sí Ngô Công một cách trơn tru.

Toàn bộ thân đao trong khoảnh khắc đó, chỉ còn lại chuôi đao lộ ra ngoài.

Chương 78

Dưới cơn đau thấu xương đó, Lục Sí Ngô Công lập tức điên cuồng giãy giụa.

Thân thể dài hơn ba trượng vung vẩy, những tảng đá vỡ xung quanh lập tức bắn tung tóe.

Cùng lúc đó, Nộ Tinh Kê cũng nhân cơ hội này, nhảy lên đầu Lục Sí Ngô Công.

Móng vuốt sắc bén lóe hàn quang lập tức xé rách lớp giáp của con súc sinh.

Từng dòng máu tươi màu xanh lục bắn ra.

Trong lúc Lục Sí Ngô Công không ngừng giãy giụa, gào thét, Nộ Tinh Kê và Lâm Bất Phàm không hề nương tay.

Một người nắm chặt Đại Việt Long Tước trong tay, để không bị luồng sức mạnh cuồng bạo đó hất văng đi.

Nộ Tinh Kê thì nhân cơ hội này, dùng cái mỏ cứng rắn vô cùng, lấp lánh ánh kim loại, liên tục hung hăng tấn công vào đầu Lục Sí Ngô Công.

Chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, lớp giáp trên đầu Lục Sí Ngô Công đã bị Nộ Tinh Kê mổ ra một cái lỗ… Lúc này, Lục Sí Ngô Công dường như cảm nhận được mối đe dọa của cái chết.

Chỉ thấy thân thể khổng lồ của nó lăn lộn trên mặt đất.

Bất kể là Lâm Bất Phàm hay Nộ Tinh Kê, lúc này đều phải từ bỏ việc tiếp tục tấn công.

Khi một người một gà lăn vài vòng trên đất, thân hình vừa đứng

dậy, chưa kịp tiếp tục ra tay, con Lục Sí Ngô Công lúc này lại không chút do dự, quay người bỏ chạy vào khe nứt u ám.

"Chạy à, súc sinh, ở lại cho ta!" Thấy Lục Sí Ngô Công bỏ chạy, Lâm Bất Phàm hét lớn một tiếng, thân hình trong khoảnh khắc đó lao ra.

Vụt… Tiếng của Lâm Bất Phàm vừa dứt, thân hình đã lao ra xa mấy mét.

Trong nháy mắt, hắn đã chặn trước đường đi của Lục Sí Ngô Công.

"Giết!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm nhảy lên, Đại Việt Long Tước trong tay lấp loé hàn quang, được giơ thẳng lên trên đầu.

Sau đó khi thân hình nhảy lên của Lâm Bất Phàm đạt đến cực hạn, hắn dùng thế Lực Phách Hoa Sơn, nhắm thẳng vào đầu Lục Sí Ngô Công, chém xuống một đao tàn nhẫn.

Vụt… Trong khoảnh khắc, chỉ thấy một luồng hàn quang lóe lên, thân hình Lâm Bất Phàm cầm Đại Việt Long Tước đáp xuống đất.

Phụt… Mãi đến ba nhịp thở sau, mới nghe thấy một tiếng phụt vang lên.

Một dòng máu đen màu xanh lục lập tức bắn ra từ đầu Lục Sí Ngô Công.

Sau đó mới thấy đầu của Lục Sí Ngô Công trượt khỏi thân thể khổng lồ của nó.

Một đao!

Chỉ một đao, Lâm Bất Phàm đã chém bay đầu Lục Sí Ngô Công.

"Hít…" Mấy nhịp thở sau mới nghe thấy tiếng hít khí lạnh.

Nhìn lại, bất kể là Phong Vu Tu hay những người còn lại, trên mặt mỗi người lúc này đều lộ ra vẻ kinh hãi.

"Giải quyết rồi…" "Một đao, chỉ một đao, gia chủ đã chém chết con quái vật khổng lồ này…" "Một đao thật kinh khủng…" Nhìn cái đầu bị chém lìa, thân thể khổng lồ vẫn còn đang giãy giụa của Lục Sí Ngô Công, Phong Vu Tu và những người khác sau khi hoàn hồn, không khỏi nuốt nước bọt.

Không đợi mọi người hoàn hồn, chỉ thấy Lâm Bất Phàm múa một đường đao hoa, vung tay thu lại Đại Việt Long Tước.

Sau đó không đợi hắn có hành động gì khác, thân hình Nộ Tinh Kê đã lao tới.

Nó mổ mạnh vào cái đầu bị chém lìa, tạo ra một cái lỗ, rồi gắp ra một vật to bằng nắm tay người thường.

"Nội đan của Lục Sí Ngô Công…" Nhìn nội đan mà Nộ Tinh Kê đang ngậm trong miệng, trong mắt Lâm Bất Phàm không khỏi lóe lên một tia sáng.

Nội đan là thứ tốt.

Đó là tinh hoa nhật nguyệt mà Lục Sí Ngô Công tu hành hàng trăm năm ngưng tụ thành.

Dù không có linh dược phụ trợ, chỉ cần uống trực tiếp cũng có thể giúp một người thường thoát thai hoán cốt, tăng cường thể chất!

Ban đầu Lâm Bất Phàm nghĩ rằng Nộ Tinh Kê chuẩn bị nuốt viên nội đan này.

Nhưng Nộ Tinh Kê lại không làm như lần trước, nuốt nội đan của con mèo đen, mà ngậm viên nội đan đến trước mặt Lâm Bất Phàm.

"Cục, cục, cục…" Thấy hành động của Nộ Tinh Kê, Lâm Bất

Phàm sững sờ một lúc.

Một lúc sau, hắn mới hoàn hồn nói: "Ngươi muốn đưa viên nội đan này cho ta?" Lời vừa dứt, Nộ Tinh Kê phảng phất như hiểu ý hắn, lập tức gật đầu lia lịa.

"Được, viên nội đan này ta tạm thời nhận." Thấy Nộ Tinh Kê gật đầu, Lâm Bất Phàm cũng không khách khí nữa.

Hắn đưa tay nhận lấy nội đan từ miệng Nộ Tinh Kê, rồi cất vào nhẫn trữ vật.

Sau đó, Lâm Bất Phàm liếc nhìn cái xác đang giãy giụa, rồi chuyển ánh mắt sang Phong Vu Tu và những người khác: "Thu thập lớp giáp trên người con súc sinh này, đều là đồ tốt cả đấy…" Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, mọi người tại hiện trường mới hoàn hồn.

Sau đó không nói lời nào, lập tức bắt đầu hành động.

Lúc này, Lâm Bất Phàm nhìn về phía Phong Vu Tu, ra hiệu cho hắn.

Vừa rồi tuy bị hất văng, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng chính vì vậy mà Phong Vu Tu ngược lại không bị thương nặng.

Chương 79

Với thực lực cảnh giới Tông sư, sau khi điều hòa khí huyết trong cơ thể, Phong Vu Tu cơ bản không có vấn đề gì.

"Thiếu chủ…" "Đi, theo ta vào trong Vô Lượng Điện xem sao…" Lâm Bất Phàm không nói nhiều, gọi Phong Vu Tu một tiếng, rồi bước lên cầu đá, đi thẳng đến Vô Lượng Điện đối diện.

Két… Hai người đến trước đại điện, Phong Vu Tu đưa tay đẩy cửa.

Chỉ nghe một tiếng "két", một lớp bụi bặm lập tức rơi xuống từ trên cửa.

"Khụ, khụ, khụ…" Lâm Bất Phàm ho vài tiếng rồi mới bước vào trong.

Nhìn quanh trong môi trường u ám, đối với Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu, hoàn toàn không có ảnh hưởng gì.

Trong đại điện rộng lớn, ngoài một cái đỉnh luyện đan khổng lồ ở trung tâm, không có thứ gì khác.

Cả đại điện trông trống rỗng!

Vụt… Không đợi hai người có hành động gì, chỉ thấy trong đại điện đột nhiên thổi qua một luồng gió âm u quỷ dị.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu không khỏi liếc nhìn nhau.

Cảnh này, không phải là lần đầu tiên họ gặp.

Trải nghiệm ở Toàn Quán trước đây, đến giờ vẫn còn rõ mồn một, ký ức như mới!

“Kiệt, kiệt, kiệt…” Theo luồng gió âm u, một tiếng cười quỷ dị vang lên.

Trong đại điện u ám, hai đạo tàn ảnh lóe lên.

“Thiếu chủ…” Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm không có bất kỳ hành động nào.

Chỉ thấy Phong Vu Tu bên cạnh, trợn to hai mắt, nhìn về phía hắn.

“Không cần hoảng sợ, chỉ là hai tờ giấy người thôi…” “Kiệt, kiệt, kiệt…” Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, tiếng cười quỷ dị đó lại vang lên.

Tàn ảnh vốn chỉ lóe lên trong bóng tối, lúc này đột nhiên xuất hiện cách hai người chỉ vài mét.

Lúc này, Phong Vu Tu cũng đã nhìn rõ hai đạo tàn ảnh đó là thứ quỷ quái gì.

Đúng như lời Lâm Bất Phàm nói, là hai tờ giấy người.

Chỉ là hai tờ giấy người này, nếu không nhìn kỹ, đột nhiên gặp phải tình huống này, thật sự không khác gì những con ma trong truyền thuyết.

Con mắt quỷ dị, hai vệt má hồng hai bên, dáng vẻ lơ lửng giữa không trung.

Nếu không nhìn kỹ, thật sự sẽ nghĩ là hai con ma, chứ không phải hai tờ giấy người.

“Hừ!” “Chỉ là giấy người mà cũng dám làm càn…” Trong khoảnh khắc đó, không đợi Phong Vu Tu có bất kỳ hành động nào, chỉ thấy Lâm Bất Phàm hét lớn một tiếng, thân hình lao ra.

Trong khoảnh khắc lao ra, Phát Khâu Ấn cũng xuất hiện trong tay hắn.

Khi thân hình Lâm Bất Phàm lướt qua hai tờ giấy người, Phát Khâu Ấn trong tay trực tiếp trấn áp về phía chúng không chút do dự.

Rầm… Theo hai tiếng hét thảm thiết, chỉ thấy hai tờ giấy người trực tiếp tự bốc cháy.

Chỉ trong vài nhịp thở, hai tờ giấy người đã hóa thành tro bụi.

"Rốt cuộc là thứ quỷ quái gì, sao lại quỷ dị như vậy…" Nhìn đống tro tàn của hai tờ giấy người trên mặt đất, Phong Vu Tu nhìn về phía Lâm Bất Phàm, không nhịn được hỏi một câu.

"Nếu không có gì bất ngờ, đây hẳn là Chỉ Nhân Chi Thuật của Quan Sơn Thái Bảo…" Trong lúc nói, thân hình Lâm Bất Phàm đã đến trước đỉnh luyện đan.

Sau đó hắn khẽ mượn lực, thân hình lập tức nhảy lên trên đỉnh.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm thi triển Phát Khâu Nhị Chỉ, đưa tay dò xét trên đỉnh luyện đan một lượt.

Dường như đã tìm thấy cơ quan, khóe miệng hắn lóe lên một nụ cười, đưa tay ấn vào một vị trí.

Cạch… Trong khoảnh khắc, chỉ nghe một tiếng "cạch", nắp đỉnh luyện đan trực tiếp lật ra.

Dưới đáy đỉnh là một lối đi thẳng xuống dưới.

Nhìn lại, lối đi thẳng xuống lòng đất này, e rằng cao ít nhất cũng gần hai mươi mét.

"Đi, chúng ta xuống xem sao…" Lâm Bất Phàm gọi Phong Vu Tu một tiếng, thân hình không chút do dự, nhảy thẳng vào trong đỉnh.

Với thân thủ của hắn và Phong Vu Tu, chỉ trong vài nhịp thở, đã an toàn đáp xuống thạch thất bên dưới.

Nhìn lướt qua xung quanh, nơi này chính là nơi các phương sĩ

luyện đan.

Từng cái lò luyện đan có hình thù kỳ dị, ít nhất cũng có hai ba mươi cái.

"Thiếu chủ, nhìn kia…" Phong Vu Tu nhìn lướt qua xung quanh, chỉ tay vào góc thạch thất nói.

Nhìn theo hướng Phong Vu Tu chỉ, chỉ thấy một thân ảnh mặc áo bào đen, toàn thân cứng ngắc xanh mét, đang ngồi xếp bằng ở góc.

Ánh mắt Lâm Bất Phàm lướt qua thân ảnh đó, rồi dừng lại ở eo của nó.

"Quả nhiên là Quan Sơn Thái Bảo…" Lâm Bất Phàm đưa tay lấy tấm kim bài đó, trực tiếp cầm lên xem.

Chương 80

Thân phận của người này, quả nhiên là Quan Sơn Thái Bảo đã chết trong địa cung này trong ký ức của hắn.

Còn về thi độc ẩn giấu trên tấm kim bài, đối với người thường có lẽ có uy hiếp.

Nhưng đối với Lâm Bất Phàm sở hữu huyết mạch Chân Long, chút thi độc này căn bản không có chút uy hiếp nào.

Khi cầm tấm kim bài trong tay, chỉ thấy bàn tay đó của Lâm Bất Phàm, với tốc độ mắt thường có thể thấy, dần dần trở nên đen kịt, và bắt đầu lan lên cánh tay.

Nhưng chỉ một lát sau, huyết mạch Chân Long trong cơ thể Lâm Bất Phàm đã sôi trào.

Sau đó chỉ trong vài nhịp thở, thi độc vốn đang lan nhanh đã bị áp chế xuống.

Ngay sau đó, bàn tay cầm tấm kim bài của Lâm Bất Phàm dần dần trở lại bình thường!

"Thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo thật tàn nhẫn…" "Nếu là thổ phu tử bình thường, chết cũng không biết vì sao…" Rất may huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm không chỉ có tác dụng trừ tà tránh uế, trấn nhiếp yêu ma, mà đồng thời cũng giống như huyết mạch Kỳ Lân, không chỉ giúp Lâm Bất Phàm bách độc bất xâm, mà thậm chí còn có thể giải độc cho người khác!

Vung tay cất tấm kim bài của Quan Sơn Thái Bảo vào nhẫn trữ vật, Lâm Bất Phàm mới bắt đầu quan sát kỹ lưỡng phòng luyện đan này.

Ngoài từng cái lò luyện đan, xung quanh thạch thất còn có những kệ gỗ phủ đầy mạng nhện.

Lâm Bất Phàm chọn một kệ gỗ còn nguyên vẹn, mở từng ngăn kéo ra, chỉ thấy các loại dược liệu bên trong đã sớm mục nát thành tro bụi.

"Thật đáng tiếc…" Dù không biết những thuật sĩ này có thực sự biết luyện đan không, nhưng Lâm Bất Phàm có thể chắc chắn rằng, những dược liệu dùng để luyện đan này tuyệt đối là linh dược hiếm thấy.

Dù không tìm thấy thứ gì có giá trị, nhưng những lò luyện đan trước mắt, Lâm Bất Phàm đều có thể dùng được.

Đừng quên những đơn thuốc hắn nhận được, không chỉ cần các công đoạn phức tạp, mà còn cần lò luyện đan!

Kiểm tra một lượt, không có phát hiện gì khác, Lâm Bất Phàm cũng không ở lại lâu, trực tiếp dẫn Phong Vu Tu trở lại Vô Lượng Điện.

Hắn suy nghĩ rồi ra lệnh: "Bảo huynh đệ dọn dẹp hết các lò luyện đan bên dưới ra…" "Đúng rồi, lúc dọn dẹp, dặn huynh đệ tuyệt đối không được chạm vào cái xác đó.

Cái xác của Quan Sơn Thái Bảo đó, trên người đầy thi độc, người thường chạm vào là chết…" "..." Phong Vu Tu nghe vậy gật đầu, lập tức ghi nhớ việc này.

Khi hai người ra khỏi Vô Lượng Điện, chỉ thấy con Lục Sí Ngô Công, lớp giáp cứng rắn vô cùng của nó đã bị gỡ ra hết.

Thấy cảnh này, Lâm Bất Phàm hài lòng gật đầu.

Hắn suy nghĩ rồi trực tiếp ra lệnh: "Phong Vu Tu, dẫn một nửa huynh đệ, dọn dẹp những thứ trong địa cung.

Nửa còn lại, theo ta…” Nói xong, Lâm Bất Phàm vẫy tay, quay người dẫn một nửa huynh đệ đi ra ngoài địa cung.

Lúc rời đi, để đề phòng, hắn đã để lại Nộ Tinh Kê.

Có Nộ Tinh Kê trấn áp, dù những con rết nhỏ có xuất hiện trở lại, cũng không gây ra được mối đe dọa nào.

Mối đe dọa lớn nhất trong địa cung cũng chính là con Lục Sí Ngô Công.

Nhưng lúc này con súc sinh đã bị chém giết.

Việc còn lại giao cho Phong Vu Tu dẫn người giải quyết, Lâm Bất Phàm cũng không cần lo lắng.

Việc cần làm tiếp theo, mới là mục tiêu thực sự của chuyến đi này, đó là Tướng Quân Mộ!

Không mất nhiều thời gian, Lâm Bất Phàm dẫn một nửa huynh đệ trở lại nóc đại điện.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm trước tiên cẩn thận quan sát xung quanh một lúc, sau đó mới nhìn về phía vách đá phủ đầy dây leo.

Những dây leo này đã sinh trưởng hàng trăm năm, mỗi sợi đều to bằng cổ tay.

Đừng nói là trọng lượng trăm cân, dù là mấy trăm cân, e rằng cũng có thể dễ dàng chịu được.

Men theo những dây leo này đi lên, vừa hay có thể đến được vị trí của Tướng Quân Mộ.

“Đi, men theo những dây leo đó trèo lên…” Sau khi có quyết định, Lâm Bất Phàm gọi một tiếng, rồi trực tiếp hành động.

Nhìn động tác nhanh nhẹn của Lâm Bất Phàm, những huynh đệ còn lại liếc nhìn nhau, rồi cũng cắn răng theo sát.

Mất gần một nén hương, dưới sự dẫn dắt của Lâm Bất Phàm, cả nhóm đã đến được vị trí của Tướng Quân Mộ!

Nhìn lướt qua xung quanh, vị trí của Tướng Quân Mộ cũng chính là vị trí của dược bích trên Bình Sơn.

Nhìn những cây linh dược quý hiếm hàng trăm, thậm chí mấy trăm năm tuổi trên vách đá.

"Kia là Bách Niên Cửu Long Bàn…" "Tử linh chi mấy trăm năm…" "Các loại linh dược để luyện chế Thối Thể Dịch, Linh Thú Đan, thậm chí Âm Đan, đều có thể tìm thấy ở đây…" Nhìn lướt qua xung quanh, Lâm Bất Phàm phát hiện không ít dược liệu quý hiếm có thể dùng được ngay.

Trong đó không thiếu những linh dược quý cần thiết cho ba đơn thuốc vừa nhận được.

Thậm chí cả những dược liệu cần để luyện chế Âm Đan cũng thấy không ít trên dược bích của Bình Sơn.

"Nhiệm vụ tiếp theo, thu hái các loại linh dược trên dược bích…" Sau khi Lâm Bất Phàm ra lệnh, cuối cùng không quên bổ sung một câu: "Lúc thu hái, chú ý để lại hạt giống và rễ…" Một vách núi dược bích, đó là tạo hóa của trời đất.

Chỉ cần không nhổ cỏ tận gốc, vách núi này đối với Lâm Bất Phàm, là một căn cứ có thể liên tục thu hoạch các loại linh dược.

Lâm Bất Phàm trong lòng rất rõ, đối với Tướng Quân Mộ tiếp theo, những người này cơ bản không giúp được gì.

Con Thi Vương được đồn đại gần Bình Sơn, thực chất là mộ chủ của Tướng Quân Mộ, một mãnh tướng triều Nguyên thi biến thành.

Chương 81

Một sinh vật thi biến.

Dù còn xa mới được coi là Thi Vương thực sự, nhưng cũng mạnh hơn nhiều so với con cương thi lông đen trong Toàn Quán.

Để đối phó với cương thi lông đen, ngay cả Phong Vu Tu cầm Đại Việt Long Tước cũng cần một khoảng thời gian mới chém giết được.

Nếu gặp mộ chủ của Tướng Quân Mộ, những người này dù có thể lấy một địch mười, nhưng đối đầu với loại sinh vật đó, không nghi ngờ gì là đi nộp mạng!

Thay vì để những người này đi làm bia đỡ đạn, không bằng để họ đi thu hái dược liệu.

Phải biết rằng để bồi dưỡng những người này, Lâm Bất Phàm không chỉ tốn mấy tháng thời gian, mà còn tiêu hao không ít tài nguyên.

Mỗi người ngã xuống đều là một tổn thất!

Sau khi Lâm Bất Phàm ra lệnh cho những huynh đệ đó đi thu hái dược liệu, chỉ thấy thân hình hắn khẽ động, bám vào một sợi dây leo, phi thân trên vách đá.

Trong vài nhịp thở, hắn đã đến trước một cánh cửa đá.

Đó là lối vào của Tướng Quân Mộ!

Trước cửa đá, Lâm Bất Phàm trước tiên quan sát kỹ lưỡng.

Sau đó chỉ thấy hắn khẽ động ý niệm, trực tiếp thi triển Phát Khâu Nhị Chỉ, mạnh mẽ đâm thẳng vào vách đá.

Phụt… Trong khoảnh khắc, chỉ nghe một tiếng trầm đục, hai ngón

tay của Lâm Bất Phàm đã đâm sâu vào vách đá.

Ầm ầm ầm… Khi ngón tay Lâm Bất Phàm khẽ động, chỉ nghe trong vách đá truyền ra một tiếng trầm đục.

Ngay sau đó là tiếng xích sắt bị kéo.

Cánh cửa đá vốn đóng chặt, đột nhiên như bị thứ gì đó đẩy ra.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, một mũi nỏ to bằng cánh tay người thường, dài một trượng, đột nhiên từ trong cánh cửa đá mở ra, mang theo một luồng kình phong bắn ra.

Nếu không phải Lâm Bất Phàm đã sớm chuẩn bị, e rằng trong khoảnh khắc đã bị mũi nỏ này bắn thành hai mảnh!

Loại nỏ khổng lồ này, ở mấy trăm năm trước, là vũ khí lợi hại dùng để công thành.

Ngay cả tường thành cũng có thể trực tiếp phá thủng, huống chi là thân xác phàm trần của Lâm Bất Phàm!

Ầm… Theo một tiếng nổ vang, chỉ thấy mũi nỏ khổng lồ bắn ra, hung hăng cắm vào vách đá cách đó mấy chục mét.

Nhìn kỹ, chỉ thấy mũi nỏ dài gần một trượng đó, một phần ba đã cắm sâu vào vách đá.

“Hít…” Nhìn uy lực của mũi nỏ khổng lồ, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Một tia kinh hãi lóe lên trong mắt hắn.

Thật kinh khủng!

Ngay cả Lâm Bất Phàm cũng phải thừa nhận, uy lực của mũi nỏ này, dù đặt ở thời đại hiện tại, cũng là một sự tồn tại vô cùng đáng sợ.

Mấy nhịp thở sau, Lâm Bất Phàm mới lại nhìn vào cánh cửa đá đã

mở.

Sau khi xác định không còn cơ quan nào, Lâm Bất Phàm cũng không chần chừ, bước thẳng vào trong.

Qua hành lang dài hai mươi mét, trước mắt Lâm Bất Phàm xuất hiện một gian thạch thất khổng lồ.

Nhìn lướt qua, gian thạch thất này tuy giống như một hang động tự nhiên, nhưng cũng có dấu vết khai phá của con người.

Quan trọng nhất, đây là mộ thất chính của Tướng Quân Mộ!

Trong thạch thất đen kịt, Lâm Bất Phàm nhìn lướt qua xung quanh.

Chỉ thấy trên mặt đất ngoài những tảng đá lộn xộn, còn có những hòm gỗ mục nát, bên trong là các loại đồ cổ ngọc khí… Tổng cộng, trong mộ thất này có không dưới mấy chục hòm gỗ.

Ngoài ra, thứ thu hút sự chú ý nhất là cỗ quan tài màu tím vàng ở trung tâm thạch thất.

Nếu chú ý kỹ sẽ phát hiện, cỗ quan tài này rõ ràng đã bị mở!

"Thi Vương, Toàn Quán…" Đột nhiên trong lòng Lâm Bất Phàm không khỏi nghĩ đến những gì đã gặp trong Toàn Quán.

Thậm chí trong lòng hắn còn có một cảm giác mơ hồ, rằng con Tướng Quân Thi thi biến này, có khả năng liên quan đến những sinh vật thi biến trong Toàn Quán.

Chính xác hơn, những cương thi trong Toàn Quán, có khả năng đều là do con Tướng Quân Thi này gây ra.

Khi ánh mắt Lâm Bất Phàm khóa chặt vào cỗ quan tài đó, thân hình hắn cũng không chút do dự, bước từng bước lại gần.

Khi thân hình Lâm Bất Phàm cách quan tài vài mét, hắn đột nhiên cảm giác có điều bất thường, thân hình mạnh mẽ dừng lại.

Ầm… Trong khoảnh khắc Lâm Bất Phàm dừng lại, chỉ thấy trong cỗ quan tài màu tím vàng, đột nhiên tuôn ra một luồng hắc khí.

Ngay sau đó chỉ nghe một tiếng nổ vang, nắp quan tài nặng nề lập tức bị một luồng sức mạnh cuồng bạo hất văng ra.

Hướng bay của nắp quan tài, vừa hay là vị trí của Lâm Bất Phàm!

"Hừ!" Nhìn nắp quan tài bay thẳng tới, Lâm Bất Phàm không né không tránh, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Chương 82

Sau đó không nói lời nào, giơ tay đấm tới.

Sức mạnh cuồng bạo từ nắm đấm của Lâm Bất Phàm bộc phát ra.

Khí huyết sôi trào trong cơ thể, hóa thành kình khí cương mãnh vô cùng, một quyền đánh thẳng vào nắp quan tài.

Ầm… Trong khoảnh khắc, chỉ nghe một tiếng nổ vang, nắp quan tài nặng ít nhất mấy trăm cân, bị Lâm Bất Phàm một quyền đánh bay ra ngoài.

"GÀO…" Lúc này, chỉ nghe một tiếng gầm giận dữ.

Một thân ảnh toàn thân xanh mét, hắc khí bao quanh, mặt mũi hung tợn, mặc áo giáp, cũng ngay sau đó từ trong quan tài nhảy ra!

Vụt… Nhìn Tướng Quân Thi xuất hiện, Lâm Bất Phàm cũng không dám có chút sơ suất.

Chỉ thấy hắn khẽ động ý niệm, Đại Việt Long Tước lập tức xuất hiện trong tay.

"GÀO…" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Theo tiếng gầm giận dữ của Tướng Quân Thi, hắc khí cuồn cuộn từ miệng nó tuôn ra.

Chỉ thấy thân hình nó lập tức từ trong quan tài nhảy ra, lao thẳng về phía Lâm Bất Phàm.

Keng, keng, keng… Trong khoảnh khắc đó, Lâm Bất Phàm cũng không dám chần chừ.

Theo một tiếng đao minh, chỉ thấy Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm lập tức ra khỏi vỏ.

Khi hắn cầm Đại Việt Long Tước, đối đầu với Tướng Quân Thi đang lao tới, từng đao cuồng bạo vô song chém tới, trong chốc lát, chỉ nghe thấy những tiếng va chạm chói tai, tia lửa bắn ra tứ phía… Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm, không phá được phòng ngự của Tướng Quân Thi!

Từng đao chém xuống, tay Lâm Bất Phàm cầm Đại Việt Long Tước cũng không khỏi khẽ run lên.

Trong chốc lát, Lâm Bất Phàm và Tướng Quân Thi đấu ngang tài ngang sức.

Lúc này, chỉ thấy trong mắt Lâm Bất Phàm lóe lên hàn quang.

Theo một ý niệm trong lòng, huyết mạch Chân Long trong cơ thể lập tức sôi trào.

Một luồng long uy vô hình lập tức từ người Lâm Bất Phàm bộc phát ra.

Một hình xăm rồng uy nghiêm bá khí, nhe nanh múa vuốt, cũng hiện lên trên người Lâm Bất Phàm.

Cả người Lâm Bất Phàm lúc này, không khỏi tỏa ra từng luồng nhiệt khí.

"Giết!" Cảm nhận được sự thay đổi kinh thiên động địa trên người sau khi kích hoạt huyết mạch Chân Long, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, chỉ hét lớn một tiếng, thân hình lại một lần nữa cầm Đại Việt Long Tước lao tới.

Ầm… Chỉ thấy Lâm Bất Phàm bước một bước, thân hình lập tức xuất hiện trước mặt Tướng Quân Thi.

Đại Việt Long Tước trong tay, chém xuống một đao tàn nhẫn.

Trong khoảnh khắc, chỉ nghe một tiếng nổ vang, thân hình Tướng

Quân Thi trực tiếp bị Lâm Bất Phàm một đao đánh bay ra ngoài.

Nếu trước khi Lâm Bất Phàm kích hoạt huyết mạch, một quyền đánh ra có sức mạnh một nghìn cân, thì bây giờ một quyền đánh ra, ít nhất cũng có hai nghìn cân, thậm chí mấy nghìn cân sức mạnh.

Không chỉ vậy, khi thân hình Tướng Quân Thi nặng nề rơi xuống cách đó mấy mét, rồi lại một lần nữa lật người nhảy lên.

Chỉ thấy nơi vừa bị Lâm Bất Phàm chém, lớp giáp trên người đã bị phá vỡ.

Thậm chí cả thân thể xanh mét, tựa như kim cương cốt thép, cũng bị Lâm Bất Phàm chém ra một vết đao!

Máu đen mang theo hắc khí, không ngừng chảy ra từ vết thương.

"GÀO, GÀO, GÀO…" Cảm nhận được khí tức tỏa ra từ người Lâm Bất Phàm, Tướng Quân Thi lúc này, dường như cũng cảm nhận được mối đe dọa chí mạng.

Chỉ thấy khuôn mặt hung tợn của nó, hướng về phía Lâm Bất Phàm, gầm lên giận dữ.

Nhưng thân hình súc sinh lúc này, lại chùn bước không tiến, căn bản không dám xông lên tấn công Lâm Bất Phàm.

Thấy cảnh này, Lâm Bất Phàm lại không chút do dự.

Chỉ thấy hắn giơ Đại Việt Long Tước lên, trực tiếp rạch một đường trên ngón tay.

Sau đó Lâm Bất Phàm dùng máu tươi chảy ra, bôi trực tiếp lên Đại Việt Long Tước.

"Giết!" Theo một tiếng hét lớn của Lâm Bất Phàm, hắn cầm Đại Việt Long Tước dính máu, lại một lần nữa lao tới.

"GÀO…" Phụt… Trong khoảnh khắc, chỉ nghe Tướng Quân Thi

gầm lên một tiếng.

Thân hình Lâm Bất Phàm trong khoảnh khắc đó, đã lao đến trước người Tướng Quân Thi.

Theo một luồng hàn quang lóe lên, ngay sau đó là một tiếng phụt.

Cái đầu đầy răng nanh của Tướng Quân Thi lập tức bay lên trời, trực tiếp bị Lâm Bất Phàm một đao chém lìa!

"Nếu không có huyết mạch Chân Long, dù có thể chém giết Tướng Quân Thi này, e rằng cũng phải bị thương nặng…" Nhìn cái đầu hung tợn bị chém lìa, Lâm Bất Phàm điều hòa khí huyết trên người.

Sau khi cơ thể dần trở lại bình thường, hắn không khỏi thầm cảm thán một câu.

Mạnh!

Chương 83

Con Tướng Quân Thi biến thành cương thi này, thực lực quả thực mạnh mẽ vô song.

Đặc biệt là lớp phòng ngự cường hãn của nó, có thể coi là một con Thiết Giáp Thi.

Nếu không phải Lâm Bất Phàm sở hữu huyết mạch Chân Long, cuối cùng dù có thể giết được nó, e rằng không chết cũng bị thương nặng.

Thầm cảm thán một câu, Lâm Bất Phàm đến trước cái đầu rơi trên đất.

Trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Chỉ thấy hắn giơ Đại Việt Long Tước lên, trực tiếp chém xuống cái đầu đó.

Khi cái đầu bị Lâm Bất Phàm một đao chém thành hai nửa, chỉ thấy một viên châu to bằng quả trứng cút, trực tiếp rơi ra.

Thi đan!

So với những thi đan thu được ở Toàn Quán trước đây chỉ to bằng hạt đậu nành, thi đan của Tướng Quân Thi này, to bằng cả một quả trứng cút!

Thi đan đối với người thường, không những không có tác dụng gì, nếu không cẩn thận, thậm chí còn có thể nhiễm thi độc.

Nhưng trong tay Lâm Bất Phàm, thứ này lại là dược liệu chính để luyện chế Âm Đan.

Dược liệu luyện chế Âm Đan càng tốt, thi đan càng mạnh, Âm

Đan luyện ra cuối cùng, thời gian kéo dài tuổi thọ tự nhiên cũng càng dài.

Vung tay thu thi đan vào nhẫn trữ vật, Lâm Bất Phàm mới bắt đầu quan sát kỹ lưỡng trong thạch thất.

Các loại binh khí áo giáp, châu báu ngọc khí không ít, trong đó không thiếu những món đồ có giá trị không nhỏ.

Đặc biệt là các loại đồ sứ, đó là đồ gốm sứ Thanh Hoa triều Nguyên đích thực.

Đừng nói là ở hậu thế giá trị không nhỏ, đặt ở thời đại này, cũng có giá trị mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn đại dương.

Chỉ riêng các loại đồ bồi táng trong mộ thất này, Lâm Bất Phàm xem qua một lượt, ít nhất cũng có giá trị mấy trăm vạn, thậm chí cả triệu đại dương!

Ngay cả cỗ quan tài đó cũng có giá trị không nhỏ.

Toàn bộ đều được làm từ gỗ âm trầm.

Thêm vào đó Tướng Quân Thi đã thi biến trong quan tài.

Cỗ quan tài này nếu rơi vào tay những tu hành giả giỏi luyện thi, tuyệt đối là chí bảo hiếm thấy.

Kiểm tra một lượt, không phát hiện cơ quan gì khác, Lâm Bất Phàm mới quay người rút lui.

Còn về những thứ trong mộ thất, căn bản không cần hắn tự mình động thủ.

Đến lúc đó giao cho Phong Vu Tu và những người khác xử lý là được!

Khi Lâm Bất Phàm rút khỏi mộ thất, trở lại trên vách núi, chỉ thấy những huynh đệ được để lại đã dựng trại, xử lý xong nơi ở tạm thời.

Không chỉ vậy, những vật phẩm quý giá trong địa cung, cùng với dược liệu mọc trên dược bích, cũng đã được thu hái vận chuyển ra một phần!

Theo tốc độ hiện tại, không cần một ngày, những thứ trong địa cung có thể được thu dọn sạch sẽ.

Còn về đồ bồi táng trong Tướng Quân Mộ, lại khá phiền phức.

Không chỉ số lượng lớn, giá trị không nhỏ, mà lối ra vào mộ thất lại ở trên vách đá.

Muốn vận chuyển những thứ bên trong ra, không chỉ tốn thời gian, mà còn rất tốn sức.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm im lặng một lúc, rồi chuyển ánh mắt sang mấy người đang ở lại hiện trường.

"Gia chủ có gì phân phó ạ?" Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, một người lanh lợi trong số họ lập tức tiến lên hỏi.

"Bây giờ dẫn người ra khỏi núi liên lạc với Hoắc gia chủ, bảo cô ấy thông báo cho đội bảo an của Chu Vệ Quốc… Bảo hắn dẫn huynh đệ đội bảo an đến Bình Sơn rèn luyện một chuyến…" "..." Nghe Lâm Bất Phàm sắp xếp, người này không nói nhiều, lập tức quay người nhận lệnh đi.

Lúc chuẩn bị dẫn người rời đi, Lâm Bất Phàm lại dặn thêm một câu: "Tiện thể thông báo cho người của Tá Lĩnh một tiếng, để tránh xảy ra xung đột không cần thiết…" Nơi này dù sao cũng là địa bàn của phái Tá Lĩnh, Chu Vệ Quốc đột nhiên dẫn một nghìn người, đội bảo an vũ trang đầy đủ xông vào.

Nếu không báo trước một tiếng, không chừng Trần Ngọc Lâu sẽ nghĩ rằng, họ chuẩn bị động thủ.

Nhìn bóng dáng những người này nhanh chóng rời đi, cho đến khi

biến mất khỏi tầm mắt, Lâm Bất Phàm mới thu lại ánh mắt.

Không để Lâm Bất Phàm đợi lâu, đã thấy Phong Vu Tu, dẫn một bộ phận huynh đệ, mang theo các loại đồ vật thu được từ địa cung, từ dưới vách núi trèo lên.

"Tình hình trong địa cung thế nào, cần bao lâu?" Mọi người vừa đặt đồ xuống, Lâm Bất Phàm đã nhìn về phía Phong Vu Tu hỏi.

"Với tình hình hiện tại, có lẽ cần mấy canh giờ… Nhiều nhất là hơn mười tiếng nữa là có thể vận chuyển hết những thứ có giá trị trong địa cung ra ngoài…" Lâm Bất Phàm nghe vậy, thầm hài lòng gật đầu.

Khi những thứ trong địa cung được vận chuyển ra, Chu Vệ Quốc ở Thường Sa Thành cũng gần như nhận được tin tức.

"Bảo huynh đệ nghỉ ngơi trước đi…" Nói xong, chỉ thấy Lâm Bất Phàm khẽ động ý niệm, trực tiếp lấy ra những thực phẩm đã chuẩn bị sẵn trong nhẫn trữ vật.

Sau khi nghỉ ngơi đơn giản, ăn no uống đủ, mọi người mới lại bắt đầu hành động.

Nhìn mọi người bận rộn, Lâm Bất Phàm lúc này cũng không rảnh rỗi.

Chỉ thấy hắn trước tiên lấy ra những thứ không quan trọng trong nhẫn trữ vật, dọn ra hết.

Chương 84

Sau đó lại quay lại Tướng Quân Mộ, thu từng hòm kim ngân châu báu, đồ cổ đồ sứ vào nhẫn trữ vật.

Dù có nhẫn trữ vật của Lâm Bất Phàm hỗ trợ, nhưng hắn cũng phải quay lại mấy lần, mới thu dọn sạch sẽ Tướng Quân Mộ.

Khi trời bên ngoài dần tối, Lâm Bất Phàm mới ra lệnh cho mọi người nghỉ ngơi.

Cùng lúc đó, Hoắc Khuynh Tiên ở Thường Sa Thành xa xôi, cũng nhận được điện thoại từ mấy người mà Lâm Bất Phàm phái đi.

Theo lời dặn của Lâm Bất Phàm, cô trực tiếp thông báo cho Chu Vệ Quốc, bảo hắn suất lĩnh huynh đệ đội bảo an, đi thẳng đến vị trí Bình Sơn.

Ngoài ra, tự nhiên cũng không quên lời dặn của Lâm Bất Phàm.

Ngay sau đó lại thông báo chuyện của nhóm Chu Vệ Quốc cho Trần Ngọc Lâu của Tá Lĩnh một tiếng, để tránh xảy ra xung đột không cần thiết.

Còn những người này, thì ở Nộ Tình huyện đợi tiếp ứng, chờ Chu Vệ Quốc suất lĩnh đội bảo an đến.

Khi Chu Vệ Quốc hành động, các thế lực ở Thường Sa Thành lập tức sôi sục.

Hành động lớn như vậy của Lâm Bất Phàm, trực tiếp điều động một nghìn đội bảo an vũ trang đầy đủ.

Hoặc là đã xảy ra chuyện, hoặc là Lâm Bất Phàm có thu hoạch lớn!

Trong chốc lát, các thế lực trong Cửu Môn không khỏi bàn tán xôn xao.

"Nghe nói mục tiêu lần này của Lâm Bất Phàm là địa bàn của phái Tá Lĩnh…" "Đột nhiên gây ra động tĩnh lớn như vậy, Lâm Bất Phàm chắc đã xảy ra xung đột với người của phái Tá Lĩnh rồi…" "Hừ… Tốt nhất là lưỡng bại câu thương… chết thêm vài người càng tốt…" "Nếu Lâm Bất Phàm có thu hoạch, lại gây ra động tĩnh lớn thế này, chắc chắn thu hoạch không hề nhỏ…" Khi các thế lực trong Cửu Môn nhìn Chu Vệ Quốc dẫn đầu đoàn bảo an rời khỏi thành Thường Sa, trong lòng ai nấy đều âm thầm bàn tán.

Trần Ngọc Lâu đang chiếm cứ ở Thường Thắng Sơn cũng đã nhận được tin tức của Lâm Bất Phàm.

Vì vậy, cuộc xung đột mà đa số các thế lực Cửu Môn mong đợi đã không xảy ra.

Dưới sự kiềm chế của Trần Ngọc Lâu, khi Chu Vệ Quốc dẫn một ngàn huynh đệ tiến vào địa bàn của Tá Lĩnh, chẳng những không xảy ra bất kỳ xung đột nào.

Ngược lại, dưới sự chỉ dẫn và giúp đỡ, họ chỉ mất một ngày đã đến được Nộ Tình Huyền một cách khó tin.

Sau khi bóng dáng của Chu Vệ Quốc và thuộc hạ hội quân với mấy người mà Lâm Bất Phàm cử đi.

Đội quân gần một ngàn người được trang bị tận răng lập tức tiến về phía Bình Sơn.

Khoảng cách từ Nộ Tình Huyền đến Bình Sơn tuy ngắn hơn nhiều so với từ thành Thường Sa đến Nộ Tình Huyền.

Nhưng con đường vào núi lại vô cùng gian nan.

Từ thành Thường Sa đến Nộ Tình Huyền chỉ mất một ngày.

Nhưng từ Nộ Tình Huyền đến Bình Sơn lại mất cả một ngày một đêm.

Mãi đến ngày thứ ba, họ mới đến được nơi đóng quân của Lâm Bất Phàm và những người khác.

"Đại ca…" Nhìn thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm đã chờ đợi từ lâu, Chu Vệ Quốc không nói lời nào, tiến lên cung kính chào một tiếng.

Ánh mắt hắn rơi trên người Chu Vệ Quốc.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, khí chất trên người cậu ta dường như đã lột xác.

Thậm chí cả một ngàn người trong đoàn bảo an đi cùng, toàn bộ tinh, khí, thần đều có chút thay đổi.

Dưới sự huấn luyện của Phong Vu Tu, những người này quả thật có một cỗ khí thế hung hãn.

Nhưng cỗ khí thế đó chỉ là cái dũng của kẻ thất phu!

Bây giờ trên người những kẻ này, không chỉ có cỗ khí thế hung hãn đó.

Trong mắt họ còn lóe lên một vẻ kiên định không gì lay chuyển được.

Lúc này, những người này mới có thể được coi là quân lính.

Nếu cho thêm chút thời gian, để họ thực sự thấy máu, tuyệt đối có thể trở thành tinh nhuệ!

"Không tệ, không tệ…" "Ta quả nhiên không nhìn lầm người, giao những người này vào tay ngươi mới có thể phát huy được sức mạnh vốn có…" Sau một hồi cảm thán, Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời, đưa tay chỉ vào những thứ thu hoạch được trong chuyến đi Bình Sơn lần này nói: "Đây là toàn bộ thu hoạch của ta và Phong Vu Tu

trong chuyến đi Bình Sơn lần này…" "Bảo huynh đệ thu dọn, một món cũng không được bỏ lại, toàn bộ mang về…" Lúc này, Chu Vệ Quốc mới cẩn thận nhìn những thứ mà Lâm Bất Phàm chỉ.

"Hít…" Nhìn những món đồ bồi táng chất thành một ngọn núi nhỏ, cùng đủ loại dược liệu quý giá.

Chu Vệ Quốc lúc này cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chẳng trách Lâm Bất Phàm lại cho người đến hội quân.

Giá trị của những món đồ bồi táng trước mắt này, e rằng không dưới mười triệu đại dương.

Phải biết rằng Lâm Bất Phàm thành lập đoàn bảo an, trước sau bao gồm cả vũ khí trang bị.

Cũng chỉ tốn mấy trăm ngàn đại dương, cho đến hôm nay cũng chỉ xấp xỉ một triệu đại dương.

Chỉ riêng đống đồ này, nếu đổi thành tiền đại dương.

Đủ để Lâm Bất Phàm từ hai bàn tay trắng, trực tiếp xây dựng nên một đội quân tinh nhuệ mấy vạn người.

Trong vòng năm năm, không cần đầu tư thêm bất kỳ khoản tiền nào nữa!

Chương 85

Cũng có nghĩa là, những món đồ bồi táng này không chỉ có thể tạo ra một đội quân tinh nhuệ mấy vạn người, mà còn có thể duy trì chi tiêu của đội quân đó trong vài năm.

Chẳng trách người Cửu Môn có thể chiếm cứ Thường Sa lâu dài không suy.

Chẳng trách một phái Tá Lĩnh nhỏ bé lại có thể nuôi dưỡng một thế lực quân phiệt… Hôm nay Chu Vệ Quốc mới thực sự thấy được, những kẻ trộm mộ không được coi trọng này rốt cuộc có giá trị lớn đến mức nào.

Kiểu buôn bán không vốn này, đúng là một vốn vạn lời.

Chỉ cần tìm được một ngôi mộ lớn, đủ để cung cấp cho một thế lực tiêu hao trong vài năm, thậm chí cả chục năm.

Cũng chính vì khối tài sản kinh người này, mới khiến người Cửu Môn có thể đứng vững ở thành Thường Sa.

Khiến phái Tá Lĩnh có thể xưng bá một phương, thậm chí trực tiếp nuôi dưỡng một thế lực quân phiệt.

Một lúc lâu sau, Chu Vệ Quốc mới bình tĩnh lại.

Sau đó cũng không nhiều lời, trực tiếp ra lệnh, bắt đầu thu dọn vận chuyển những thứ ở hiện trường.

Tuy lần này Lâm Bất Phàm thu hoạch phong phú, nhưng với đội quân gần ngàn người ra tay.

Chỉ trong chưa đầy nửa canh giờ, toàn bộ thu hoạch đã được đóng gói xong, sẵn sàng lên đường trở về Thường Sa bất cứ lúc nào.

“Báo cáo đoàn trưởng, mọi thứ đã chuẩn bị xong, xin ngài ra lệnh…” Đợi đại quân tập kết xong, chỉ thấy vẻ mặt Chu Vệ Quốc nghiêm túc, bóng người đứng thẳng trước mặt Lâm Bất Phàm.

Trước tiên cậu ta giơ tay chào theo kiểu quân đội, sau đó mới dõng dạc lên tiếng.

Nhìn bộ dạng lúc này của Chu Vệ Quốc, Lâm Bất Phàm cũng trở nên nghiêm túc.

Hài lòng gật đầu, ánh mắt hắn lướt qua mọi người ở hiện trường một lượt, rồi mới phất tay ra lệnh: “Xuất phát…” Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, đại quân mang theo thu hoạch lần này, quay người rời khỏi Bình Sơn.

Chuyến đi Bình Sơn lần này, Lâm Bất Phàm có thể nói là thu hoạch phong phú.

Không chỉ những món vàng bạc châu báu, đồ cổ ngọc khí trong địa cung và mộ tướng quân đó.

Chỉ riêng vách đá dược liệu ở Bình Sơn đã khiến Lâm Bất Phàm không đi uổng công một chuyến.

Chưa kể lần này, hắn còn thu hái được không ít linh dược quý giá.

Sau này cứ cách một khoảng thời gian, vách đá dược liệu ở Bình Sơn lại có thể cung cấp cho Lâm Bất Phàm đủ loại linh dược quý giá một cách liên tục.

Ngoài ra, còn có một con Nộ Tình Kê huyết mạch bước đầu thức tỉnh, từ một dị thú dần dần lột xác thành linh thú.

Cuối cùng là cuộn da trâu thu được từ người Háo Tử Nhị Cô.

Thời gian dần trôi… Mất hai ngày, đoàn người Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng gian nan ra khỏi núi.

Còn về người dẫn đường Lão Bảo, Lâm Bất Phàm đã sớm để cậu ta tự trở về trại.

Đồng thời, món thù lao đã hứa cũng không thiếu một xu.

Thậm chí cả những món sơn sản, dược liệu để lại trong trại không mang đi, Lâm Bất Phàm đều tặng hết cho cậu ta.

Tuy bây giờ mọi người đã ra khỏi núi.

Nhưng trên mặt đoàn người Lâm Bất Phàm vẫn đầy vẻ cảnh giác!

Ít nhất là trước khi trở về thành Thường Sa, Lâm Bất Phàm không dám lơ là chút nào.

"Tất cả tập trung tinh thần cho ta, chú ý tình hình xung quanh…" "Đây là nhiệm vụ đầu tiên của các ngươi, nếu xảy ra sai sót, tất cả cút khỏi đoàn bảo an cho ta…" "Đoàn bảo an của ta không cần phế vật…" Nhìn Chu Vệ Quốc suốt đường đi đều nghiêm trận chờ địch, không dám lơ là chút nào.

Lâm Bất Phàm âm thầm gật đầu hài lòng.

Tuy đã chào hỏi với Trần Ngọc Lâu của phái Tá Lĩnh, nhưng đây dù sao cũng là địa bàn của người ta.

Nếu hắn ta thực sự thấy món lợi này, ai cũng không biết Trần Ngọc Lâu có đột nhiên ra tay hay không.

Nhưng có Chu Vệ Quốc nắm trong tay đoàn bảo an được trang bị tận răng, Lâm Bất Phàm cũng không quá lo lắng.

Nếu thật sự có kẻ không biết sống chết.

Với thực lực hiện tại, trừ khi đại quân vây quét, nếu không đừng hòng cướp được thứ gì từ tay hắn.

Trên đường trở về thành Thường Sa, Lâm Bất Phàm một bên cưỡi ngựa đi đường.

Một bên lấy ra cuộn da trâu thu được từ người Háo Tử Nhị Cô trong miếu Hồ Lô.

So với dược phương mà hệ thống thưởng, văn tự trên cuộn da trâu đều là cổ văn khó hiểu.

Lâm Bất Phàm tuy đã thích nghi với thời đại này, nhưng nhìn nửa đầu của Luyện Khí Chi Pháp, nhất thời cũng mờ mịt.

Cổ văn trên đó cơ bản hắn đều nhận ra, nhưng khi những chữ này kết hợp lại, lại khiến người ta đầu óc quay cuồng, khó mà lý giải.

Tuy tạm thời không thể hiểu được, nhưng sau khi đọc xong thượng quyển Luyện Khí Chi Pháp.

Lâm Bất Phàm cũng hiểu được một chút về tình hình của những người tu hành này.

Theo ghi chép của Luyện Khí Chi Pháp, mỗi người trước khi sinh ra, tức là khi còn trong bụng mẹ, đều có Tiên Thiên Chi Khí.

Chương 86

Nhưng 99% sinh linh sau khi ra đời, Tiên Thiên Chi Khí trong cơ thể sẽ chuyển hóa thành Hậu Thiên Chi Khí.

Chỉ có 1% còn lại, trong cơ thể mới có thể giữ lại Tiên Thiên Chi Khí.

Tiên Thiên Chi Khí này chính là căn bản của tu hành!

Tu hành, thực chất là quá trình làm lớn mạnh Tiên Thiên Chi Khí này.

Theo lý giải của Lâm Bất Phàm, Tiên Thiên Chi Khí này giống như linh căn vậy.

Người có linh căn mới có thể bước lên con đường tu hành.

Nếu không có linh căn, đừng nói là Luyện Khí Chi Pháp, dù trong tay có một bản tiên pháp cũng vô ích.

Những người có thể giữ lại Tiên Thiên Chi Khí trong cơ thể để bước lên con đường tu hành, có thể nói là vạn người có một.

Thậm chí trong một vạn người bình thường, cũng chưa chắc tìm được một người có Tiên Thiên Chi Khí còn sót lại.

Sau khi đọc xong nửa trên của Luyện Khí Chi Pháp, Lâm Bất Phàm há hốc miệng.

Sau đó hắn không thèm nhìn nửa dưới, phất tay ném thẳng cuộn da trâu vào trong nhẫn trữ vật.

Cái Luyện Khí Chi Pháp này, Lâm Bất Phàm nhất thời cũng không hiểu nổi.

Chỉ riêng việc đề cập đến Tiên Thiên Chi Khí, với tỷ lệ vạn người

có một đó.

Lâm Bất Phàm không cho rằng mình có thể là người may mắn đó.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm lập tức không còn tâm trạng đọc tiếp.

Trong bất tri bất giác, ba ngày trôi qua trong nháy mắt.

Ba ngày qua, trên đường không xảy ra sự cố bất ngờ nào.

Lúc này, đoàn người Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng đã trở về thành Thường Sa!

Ngay khoảnh khắc tiến vào thành, toàn bộ các thế lực trong Cửu Môn lập tức sôi sục.

Các vị đương gia đã sớm nhận được tin tức, thậm chí khi đoàn người Lâm Bất Phàm chưa vào thành.

Đã sớm đợi sẵn trên con đường mà đoàn người Lâm Bất Phàm phải đi qua.

Có người ở trong tửu lầu.

Có người tụ tập ở trà lâu.

Tuy không đích thân xuất hiện, nhưng ai nấy đều đang quan sát thu hoạch của Lâm Bất Phàm trong chuyến đi này.

Theo một trận tiếng bước chân truyền đến, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía đó.

Chỉ thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm cưỡi trên lưng ngựa, sau lưng là Chu Vệ Quốc và Phong Vu Tu.

Tiếp theo là ba mươi vị tinh nhuệ do Phong Vu Tu bồi dưỡng, cùng một ngàn huynh đệ đoàn bảo an được trang bị tận răng.

"Hít…" "Hít…" "Hít…" Khi những người này nhìn thấy đội quân

tinh nhuệ gần một ngàn người được trang bị tận răng, đang áp giải một đống chiến lợi phẩm lớn.

Những vị đại đương gia, các thế lực Cửu Môn đang âm thầm quan sát Lâm Bất Phàm, trong khoảnh khắc đó, ai nấy đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Chẳng trách Lâm Bất Phàm lại phái một ngàn binh lính dưới trướng đi…" "Tuy không biết thu hoạch lần này rốt cuộc đạt đến mức độ nào…" "Nhưng chỉ nhìn quy mô, giá trị của nó e rằng không dưới năm triệu đại dương…" "Xem ra trước đây ta đã thực sự xem thường Lâm Bất Phàm rồi…" "Lâm Bất Phàm, lẽ nào hắn đã đào được một ngôi mộ đế vương ư…" Nhìn những thùng gỗ lớn chất đống lên đến hàng trăm cái, các vị đại đương gia, các thế lực Cửu Môn lập tức nhao nhao bàn tán.

Chấn động, khó tin… nhưng trong đó cũng không thiếu kẻ hâm mộ, ghen tị!

Tuy Lâm Bất Phàm cũng phát hiện, từ khi bước vào thành Thường Sa.

Xung quanh liên tục có những ánh mắt đổ dồn về phía mình, nhưng trên mặt Lâm Bất Phàm lại không có chút gợn sóng nào.

Giống như đối với tất cả mọi chuyện, trong lòng đã sớm có dự liệu.

Chỉ thấy hắn dẫn mọi người không hề dừng lại, đi thẳng về phía nơi đóng quân của đoàn bảo an.

Cuối cùng, ở một nơi không xa doanh trại quân đội, cũng chính là tòa phủ đệ mà Lâm Bất Phàm nhận được, họ dừng lại.

"Chuyển hết đồ vào trong…" Lâm Bất Phàm xuống ngựa, ánh mắt lướt qua mọi người một lượt, rồi phất tay ra lệnh.

Cửa lớn Lâm phủ mở ra, từng thùng gỗ lớn được chuyển vào trong phủ.

Chỉ trong chưa đầy một nén hương, thu hoạch của Lâm Bất Phàm trong chuyến đi Bình Sơn lần này đã được chuyển hết vào trong phủ.

"Thiếu chủ, các vị gia chủ Cửu Môn đã đến…" "Ngoài ra, phu nhân cũng đến cùng Hoắc gia chủ…" Lâm Bất Phàm vừa ngồi xuống đại sảnh tiền viện, bóng dáng Phong Vu Tu đã đến bên cạnh nói.

"Đến nhanh thật…" Nghe tin các vị đại đương gia Cửu Môn đều đến, khóe miệng Lâm Bất Phàm nhếch lên, dường như đã sớm dự liệu.

Ngược lại, khi nghe Hoắc Tiên Nhi cũng đến cùng Hoắc Khuynh Tiên.

Lâm Bất Phàm không chút do dự, đứng dậy đi thẳng ra cổng.

Khi Lâm Bất Phàm ra đón, vừa lúc nhìn thấy Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên hai nàng, đầu tiên bước vào trong phủ.

Chương 87

"Tiên Nhi, nàng đến rồi…" Vừa nói, ánh mắt Lâm Bất Phàm rơi trên người Hoắc Tiên Nhi.

Mới mấy ngày không gặp, lúc này trông Hoắc Tiên Nhi hoàn toàn không giống người vừa mới sinh con.

Làn da trắng hồng, khí chất đặc biệt… Dù không dùng Huyết Mạch Chủng Tử, lúc này trông nàng cũng không hề thua kém Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh, người đã thức tỉnh huyết mạch Cửu Vĩ Hồ đầy mê hoặc!

"Phu quân…" Nhìn thấy Lâm Bất Phàm, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi kinh hô một tiếng, lập tức lao tới.

Một luồng hương thơm thoảng qua, Lâm Bất Phàm đưa tay ôm Hoắc Tiên Nhi vào lòng.

Mũi Lâm Bất Phàm khẽ động, một mùi hương đặc biệt theo đó xộc vào mũi hắn.

So với Hoắc Tiên Nhi, dưới ánh mắt của mọi người, Hoắc Khuynh Tiên lại không có bất kỳ hành động khác thường nào.

Nhưng trong mắt nàng lúc này, Lâm Bất Phàm vẫn có thể thấy được một tia lo lắng, một tia quan tâm.

Không đợi Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi có thêm trao đổi hay hành động gì.

Chỉ thấy các vị đại đương gia Cửu Môn cũng lần lượt kéo đến.

"Chúc mừng Lâm tiên sinh…" "Chúc mừng Tứ gia đại thắng trở về…" Từng người bước vào sân, nhìn thấy Lâm Bất Phàm, đều chắp tay chúc mừng.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng buông Hoắc Tiên Nhi ra, chắp tay đáp lễ với các vị đương gia Cửu Môn.

Sau đó Lâm Bất Phàm ra lệnh: "Mời các vị đương gia đến phòng khách uống trà…" "Các vị mời theo ta…" Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu tiến lên, trực tiếp ra hiệu với các vị đương gia.

Mọi người nhìn nhau, không nói lời nào.

Lần lượt theo sau, dưới sự dẫn dắt của Phong Vu Tu, đi thẳng đến phòng khách tiền viện.

Trên đường đến phòng khách, nhìn thấy bộ dạng của tòa phủ đệ này, ai nấy đều không khỏi cảm thán: "Tòa phủ đệ bị nguyền rủa đó…" "Lần đầu tiên ta bước vào tòa phủ đệ này, không phải như thế này…" "Nhìn bên trong cũng không có gì đặc biệt." "Không ngờ tòa phủ đệ này lại rơi vào tay Lâm Bất Phàm…" Khi mọi người đang âm thầm bàn tán, bóng dáng họ đã đến trước phòng khách tiền viện.

Nhìn qua, chỉ thấy từng thùng gỗ lớn chứa đầy vàng bạc châu báu, đồ cổ ngọc khí, lúc này đang chất đống trong sân.

"Đây là thu hoạch lần này của Lâm Bất Phàm…" Nhìn những thùng gỗ lớn chất đống trong sân, đồng tử trong mắt các vị đương gia Cửu Môn đều không khỏi co rụt lại.

Chỉ cần liếc qua, ánh mắt lướt qua những thùng gỗ đã mở.

Các vị đương gia cơ bản có thể xác định, những thứ này đều vừa mới được đào lên không lâu.

Đại đa số đồ vật đều mang đặc trưng của thời Nguyên!

"Ghê thật, xem ra Tứ gia của chúng ta lần này phát tài rồi…" Không đợi những người này tiếp tục bình phẩm, Phong Vu Tu đã lên tiếng: "Các vị mời vào trong…" Khi các vị đương gia thu hồi ánh mắt, theo sau Phong Vu Tu vào phòng khách.

Chỉ thấy bóng dáng Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên cũng theo Lâm Bất Phàm đi thẳng đến phòng khách.

"Hít… Đây đều là thu hoạch của chuyến đi này sao…" Nhìn những thùng gỗ trong sân, trong mắt Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên đều không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

"Ừm…" "Ở dưới Bình Sơn của Nộ Tình Huyền, ta phát hiện một tòa cung điện dưới lòng đất và một ngôi mộ tướng quân…" "Những thứ này là thu hoạch của chuyến đi này…" Đối diện với ánh mắt của hai nàng, Lâm Bất Phàm không hề giấu giếm, trực tiếp gật đầu đáp.

Sau đó Lâm Bất Phàm dẫn hai nàng vào phòng khách, lúc này mới hoàn hồn!

Thu hoạch lần này của Lâm Bất Phàm có thể so sánh với mấy lần, thậm chí cả chục lần thu hoạch của người khác.

Chỉ là một ngôi mộ tướng quân, một vị tướng quân không có danh hiệu gì.

Không ngờ một vị tướng quân nhỏ bé như vậy, đồ bồi táng trong mộ lại có thể so sánh với các vị vương hầu, thậm chí một số đế vương bình thường.

"Các vị, những thứ bên ngoài là thu hoạch của ta trong chuyến đi Bình Sơn lần này…" "Nếu các vị có nghi ngờ, có thể đến Bình Sơn xác nhận thật giả bất cứ lúc nào…" "Vị trí Tứ gia Cửu Môn mà Thủy Hoàng lưu lại, không biết các vị có ý kiến gì không…" Không đợi Trương Kỳ Sơn và những người khác lên tiếng, ánh mắt Lâm Bất Phàm lướt qua mọi người, rồi nghiêm mặt nói.

Soạt.

Nghe lời Lâm Bất Phàm nói, trong lòng mọi người tuy đã sớm công nhận hắn.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của từng người đều đổ dồn về phía Trương Kỳ Sơn.

Đối diện với ánh mắt của mọi người, Trương Kỳ Sơn cũng không nhường, trực tiếp đứng dậy.

Chỉ thấy ánh mắt y rơi trên người Lâm Bất Phàm, trực tiếp nói: "Ta, Trương Kỳ Sơn, đại diện cho Cửu Môn, hoan nghênh Lâm tiên sinh gia nhập, sau này Lâm tiên sinh chính là Tứ gia của Cửu Môn chúng ta…" "Hy vọng sau này chúng ta có thể hợp tác vui vẻ…" "Gặp Tứ gia…" "Chúc mừng Tứ gia…" Theo lời Trương Kỳ Sơn, những người còn lại cũng lần lượt chắp tay chúc mừng.

"Ha ha ha… Các vị khách sáo rồi…" Tuy Lâm Bất Phàm không hề để tâm đến vị trí Tứ gia Cửu Môn nhỏ bé này.

Nhưng với một bước tiến này, Lâm Bất Phàm cũng đã từ một người ở rể nhà họ Hoắc.

Một bước trở thành một trong những đương gia Cửu Môn ngang hàng với Hoắc gia!

Sau một hồi khách sáo, Lâm Bất Phàm liền chuyển chủ đề: "Ba ngày sau, mời các vị nể mặt, đến phủ ta tụ họp một phen…" Nghe lời mời của Lâm Bất Phàm, những người trước mắt tự nhiên không ai từ chối.

Sau đó mọi người lại khách sáo một hồi, Trương Kỳ Sơn mới đứng dậy nói: "Trong phủ ta có một số việc cần xử lý, ba ngày sau, nhất định sẽ mang hậu lễ đến chúc mừng Lâm tiên sinh…" Theo Trương Kỳ Sơn cáo từ, các vị đương gia còn lại cũng lần lượt đứng dậy cáo từ.

Khi rời đi, cũng giống như Trương Kỳ Sơn, không quên khách sáo mấy câu, tỏ ý ba ngày sau nhất định sẽ đến đúng giờ.

Nhìn những người này lần lượt rời đi, trong phòng khách rộng lớn chỉ còn lại Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên.

Chỉ thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm lúc này lập tức rơi trên người Hoắc Khuynh Tiên.

Hai người nhìn nhau một lúc, trên khuôn mặt đầy mê hoặc của Hoắc Khuynh Tiên lại thoáng qua một vệt hồng, nói: “Sao chàng cứ nhìn ta vậy…” “Ha ha ha… Đi thôi, ta dẫn các nàng đi dạo trong phủ một vòng…” Lâm Bất Phàm cười lớn, sau đó gọi hai người, trực tiếp dẫn họ đi tham quan trong phủ.

Chương 88

"Cứ xem cho kỹ, làm quen, làm quen…" Ba người đi từ tiền viện kiểu sân vườn, đến hậu viện phong cách phương Tây.

Cuối cùng ngồi xuống một cái đình được xây bên cạnh ao sen.

Ba người vừa ngồi xuống, ánh mắt Lâm Bất Phàm liền rơi trên người Hoắc Khuynh Tiên.

"Sao chàng cứ nhìn ta vậy…" Đối diện với ánh mắt nóng rực của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên nhất thời có chút bối rối.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm đưa tay kéo nhẹ, trực tiếp ôm hai nàng vào lòng.

Sau đó ánh mắt hắn nhìn thẳng vào Hoắc Khuynh Tiên nói: "Khuynh Tiên, ta chuẩn bị ba ngày sau sẽ chính thức cầu hôn nàng…" "Kiệu tám người khiêng, cưới hỏi đàng hoàng, nàng có bằng lòng gả cho ta không…" "Ta, ta, ta…" Nghe lời Lâm Bất Phàm nói, chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên nhất thời, cả trái tim đều rối loạn!

Tuy ngày này, Hoắc Khuynh Tiên đã mong đợi từ lâu.

Nhưng khi tận tai nghe Lâm Bất Phàm cầu hôn, Hoắc Khuynh Tiên lại không biết phải làm sao.

Đợi một lát, Lâm Bất Phàm mới mỉm cười nói: "Lẽ nào Khuynh Tiên không bằng lòng…" "Ai nói ta không bằng lòng, ta bằng lòng…" Hoắc Khuynh Tiên trong lòng nóng nảy, không kìm được mà nói thẳng ra.

"Hi hi…" Nhìn phản ứng của Hoắc Khuynh Tiên, Hoắc Tiên Nhi không nhịn được mà bật cười.

Nhưng đồng thời, nếu để ý kỹ sẽ phát hiện, sâu trong đáy mắt

Hoắc Tiên Nhi lại không khỏi lóe lên một tia hâm mộ.

"Nếu Khuynh Tiên không có ý kiến, vậy chuyện này quyết định như vậy nhé…" "Ba ngày sau, nhân cơ hội Cửu Môn tụ họp, vi phu sẽ chính thức cầu hôn nàng…" Sau khi quyết định xong chuyện này, ánh mắt Lâm Bất Phàm chuyển sang, lại không khỏi rơi trên người Hoắc Tiên Nhi.

"Tiên Nhi…" Thấy Lâm Bất Phàm định nói, nhưng không đợi hắn nói ra, Hoắc Tiên Nhi đã ngắt lời: "Đừng nói…" "Cứ cưới Khuynh Tiên tỷ tỷ vào cửa là được rồi…" "Là ta cưới phu quân vào cửa, ta sẽ không gả cho phu quân một lần nữa đâu…" Nghe lời Hoắc Tiên Nhi nói, trên mặt Lâm Bất Phàm không khỏi hiện lên vẻ dở khóc dở cười.

Nhưng sự thật đúng như lời Hoắc Tiên Nhi nói.

Lâm Bất Phàm trước đây là ở rể nhà họ Hoắc, thật sự là Hoắc Tiên Nhi cưới hắn!

"Quả thực là Tiên Nhi nhà ta cưới ta…" Sau một hồi thân mật, Hoắc Tiên Nhi mới chuyển chủ đề: "Ta thấy lần này phu quân thu hoạch rất phong phú, có thể kể cho ta nghe tình hình được không…" "Đúng, đúng, đúng… Phu quân gây ra động tĩnh lớn như vậy, ta cũng rất tò mò…" Nhất thời, cả Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên đều không khỏi tò mò về hành động lần này của Lâm Bất Phàm.

Đối diện với ánh mắt tò mò của hai người, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm, trực tiếp kể lại.

Đầu tiên là Nộ Tình Kê, sau đó là sự cố xảy ra trong miếu Hồ Lô.

Tiếp theo là địa cung dưới lòng đất Bình Sơn, và con thi biến tướng quân đó!

Khoảng nửa canh giờ sau, Lâm Bất Phàm mới kể lại một cách đơn giản từ đầu đến cuối cho hai nàng nghe.

Nghe xong những gì Lâm Bất Phàm trải qua lần này, hai nàng Hoắc Tiên Nhi lập tức nhìn nhau.

Trên khuôn mặt có vẻ thoải mái của Lâm Bất Phàm, hai nàng đều rất rõ ràng, nguy hiểm mà Lâm Bất Phàm phải đối mặt.

Chỉ cần một chút sơ suất, e rằng sẽ là kết cục toàn quân bị diệt!

Nhưng dưới mấy lần nguy cơ, Lâm Bất Phàm không chỉ thu hoạch phong phú, mà quan trọng nhất là không một ai bị thương.

Im lặng một lúc, Hoắc Tiên Nhi không nhịn được lên tiếng: "Con Nộ Tình Kê mà phu quân nói ở đâu, ta không thấy…" "Tên đó bây giờ đang ngủ say…" "Đi, ta dẫn các nàng đi xem…" Vừa nói, Lâm Bất Phàm kéo hai nàng Hoắc Tiên Nhi, đi thẳng đến chỗ Nộ Tình Kê đang ở.

Cũng không biết có phải vì huyết mạch trong cơ thể thức tỉnh, hay vì ở Bình Sơn ăn quá nhiều đồ bổ.

Từ khi hội quân với Chu Vệ Quốc, ra khỏi Bình Sơn, Nộ Tình Kê đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Đã mấy ngày trôi qua, tên đó vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Bóng dáng hai nàng theo Lâm Bất Phàm trở về tiền viện, chỉ thấy hắn đưa tay chỉ vào một cái gùi trong sân nói: "Nhìn cái gùi đó.

Nộ Tình Kê đang ngủ say trong đó…" Vừa nói, Lâm Bất Phàm tiến lên mở nắp gùi ra.

Ánh mắt hai nàng Hoắc Tiên Nhi nhìn vào, chỉ thấy một con gà trống khổng lồ lập tức xuất hiện trong tầm mắt.

"Một con gà trống to như vậy…" "Một con gà trống thật đẹp…" Nhìn thân thể to lớn, bộ lông ngũ sắc của Nộ Tình Kê, hai nàng Hoắc Tiên Nhi đều không khỏi trợn tròn mắt.

“Cục, cục, cục…” Điều khiến Lâm Bất Phàm bất ngờ là, khi ánh mắt hai nàng Hoắc Tiên Nhi đều đổ dồn về phía Nộ Tình Kê.

Chỉ thấy con Nộ Tình Kê đã ngủ say suốt một chặng đường, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Trong bụng đột nhiên vang lên một tiếng kêu trầm thấp, tiếp theo đó nó từ từ ngẩng cái đầu đang giấu dưới cánh lên, trực tiếp tỉnh lại.

Soạt.

Trong chốc lát, chỉ thấy Nộ Tình Kê đôi cánh khẽ vỗ, thân hình sải cánh dài gần hai mét, lập tức bay ra khỏi gùi.

Thân hình nặng mấy chục cân, giống như một con phượng hoàng ngũ sắc bay vút lên trời.

Điều khiến Lâm Bất Phàm càng bất ngờ hơn là, ánh mắt hắn rơi trên đuôi của Nộ Tình Kê.

Mới mấy ngày không gặp, tên đó đã mọc ra năm chiếc lông đuôi ngũ sắc dài gần một mét rưỡi.

Nếu không phải hình dáng và ngoại hình của Nộ Tình Kê tạm thời không có thay đổi lớn, vẫn là bộ dạng của một con gà trống.

Chỉ dựa vào bộ cánh ngũ sắc và năm chiếc lông đuôi dài một mét, e rằng không còn thích hợp để gọi là Nộ Tình Kê nữa!

“Kétttt…” Theo một tiếng kêu vang của Nộ Tình Kê, thân hình nó lượn vài vòng trên không, rồi từ từ hạ xuống chỗ Lâm Bất Phàm.

Phụt… Chỉ thấy một luồng gió mạnh quét qua, thân hình Nộ Tình Kê trực tiếp đáp xuống bên cạnh Lâm Bất Phàm.

Chương 89

Sau đó, đôi mắt màu vàng sắc bén của nó nhìn thẳng vào hai nàng Hoắc Tiên Nhi.

Đặc biệt khi nhìn Hoắc Khuynh Tiên, Nộ Tình Kê dường như cảm nhận được một tia uy hiếp.

Nếu không phải trên người hai nàng đều có khí tức của Lâm Bất Phàm, không chừng nó đã trực tiếp tấn công.

Dù vậy, đối diện với ánh mắt sắc bén của Nộ Tình Kê.

Hai nàng Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi cảm thấy như bị theo dõi, thân hình bất giác lùi lại hai bước.

"Tên nhóc này…" Không đợi Nộ Tình Kê có bất kỳ hành động nào, Lâm Bất Phàm tiến lên vội vàng an ủi: "Hai vị này là nữ chủ nhân của ngươi, tuyệt đối đừng gây chuyện cho ta…" Dưới sự an ủi của Lâm Bất Phàm, Nộ Tình Kê dường như hiểu được, chỉ thấy nó nghiêng đầu.

Ánh mắt lướt qua ba người Lâm Bất Phàm, rồi nó đi những bước vênh váo, đi quanh hai nàng Hoắc Tiên Nhi hai vòng.

Bộ dạng đó dường như muốn ghi nhớ khí tức, ngoại hình của họ!

"Cục, cục, cục…" Đi quanh hai nàng Hoắc Tiên Nhi hai vòng, dưới ánh mắt đầy căng thẳng của họ.

Nộ Tình Kê mới trở lại bên cạnh Lâm Bất Phàm, kêu lên mấy tiếng trầm thấp.

Bộ dạng đó dường như đang nói, nó đã ghi nhớ khí tức của hai nàng.

“Được rồi, đi làm quen với môi trường xung quanh đi…” “Tòa phủ đệ này, sau này là địa bàn của ngươi…” Lâm Bất Phàm đưa tay vuốt ve bộ cánh ngũ sắc mượt mà của Nộ Tình Kê, rồi ra lệnh một câu.

Soạt.

Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, Nộ Tình Kê liền mang theo một luồng gió mạnh bay vút lên trời.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã bay lên độ cao mấy chục mét.

Sau khi lượn vài vòng trên không, nó mới tìm được vị trí ưng ý, bay thẳng về phía hậu viện.

“Không ngờ phu quân lại có thể thu phục được một dị thú có linh tính như vậy…” Nhìn Nộ Tình Kê bay về phía hậu viện, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt, Hoắc Khuynh Tiên mới không nhịn được cảm thán một câu.

Người Cửu Môn xuống mộ, đã thấy không ít thú trấn mộ trong đó.

Trong đó không thiếu những con mạnh hơn, hung dữ hơn Nộ Tình Kê.

Nhưng những con thú trấn mộ đó, đa số đều là hung thú hiếu sát tàn bạo.

Giống như Nộ Tình Kê có linh tính như vậy, lại bị Lâm Bất Phàm trực tiếp thu phục, cũng là lần đầu tiên họ gặp.

“Ngoài Nộ Tình Kê ra, trong địa cung Bình Sơn còn có một con rết sáu cánh…” “Con rết sáu cánh đó trấn giữ một bộ áo giáp…” Vừa nói, chỉ thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm nhìn thẳng vào hai nàng: “Đợi Khuynh Tiên vào cửa, ta chuẩn bị để Phong Vu Tu hỗ trợ Khuynh Tiên tiếp tục quản lý chuyện của Cửu Môn.” “Không biết Khuynh Tiên có bằng lòng không…” Nghe lời Lâm Bất Phàm nói, trong mắt

Hoắc Khuynh Tiên lóe lên tia sáng, không hề suy nghĩ, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Hoắc Khuynh Tiên với tư cách là đương gia của Hoắc gia, quản lý mọi việc trên dưới của Hoắc gia.

Nếu cưới vào cửa mà để nàng không làm gì cả.

Thời gian ngắn có lẽ không có vấn đề, nhưng thời gian dài, e rằng sẽ nhàn rỗi không chịu được.

Thay vì vậy, không bằng để nàng tiếp tục quản lý chuyện của Cửu Môn.

Chỉ là không phải quản lý Hoắc gia, mà sau này đổi thành thế lực mà Thủy Hoàng để lại.

Thêm vào đó có Phong Vu Tu hỗ trợ, Lâm Bất Phàm không cần lo lắng sẽ xảy ra sự cố.

"Còn về Tiên Nhi, sau này mọi việc trong nhà, e rằng phải phiền nàng xử lý…" "Nếu nhàn rỗi không chịu được, chuyện liên quan đến Tị Độc Đan, Chỉ Huyết Tán và các bí dược khác, cũng có thể giao cho nàng xử lý…" "Tiên Nhi thấy thế nào…" Nói xong, Lâm Bất Phàm tự nhiên cũng không quên hỏi ý kiến của Hoắc Tiên Nhi.

Đối diện với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi trước tiên im lặng một lúc, dường như đang suy nghĩ.

Một lúc lâu sau mới nói: "Quản lý chuyện trong nhà, ta không có vấn đề gì…" "Nhưng chuyện liên quan đến bí dược, ta thấy tạm thời cứ để Tường thúc xử lý…" Nghe quyết định của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm cũng không nói gì thêm.

Bất kể Hoắc Tiên Nhi không có hứng thú, hay không muốn quản lý, Lâm Bất Phàm đều tôn trọng lựa chọn của nàng.

Chuyện của Cửu Môn giao cho Hoắc Khuynh Tiên xử lý, chuyện trong nhà giao cho Hoắc Tiên Nhi.

Hai nàng một người chủ ngoại, một người chủ nội.

Chuyện trong nhà không cần Lâm Bất Phàm bận tâm, Cửu Môn cũng có Hoắc Khuynh Tiên trấn giữ.

Đoàn bảo an có Chu Vệ Quốc.

Lâm Bất Phàm vừa hay có thể thu hồi phần lớn tinh lực để nắm bắt đại cục là được.

Với tầm nhìn của người đời sau, cộng thêm Hoắc Khuynh Tiên, Chu Vệ Quốc và những người chuyên nghiệp khác, làm những việc chuyên nghiệp.

Con thuyền lớn mang tên Lâm gia vừa mới giương buồm ra khơi, chỉ cần cho đủ thời gian trưởng thành, sớm muộn cũng có thể tung hoành trên biển lớn!

Trong nháy mắt ba ngày trôi qua, đại danh của Lâm Bất Phàm lại một lần nữa vang dội khắp thành Thường Sa.

Dân chúng bình thường trong thành đều biết đến sự tồn tại của Lâm Bất Phàm.

Từ một người bình thường, ở rể nhà họ Hoắc trở thành con rể… Chỉ trong một năm, Lâm Bất Phàm từ con rể nhà họ Hoắc, một bước trở thành Tứ gia trong Cửu Môn.

Sự thay đổi về thân phận, địa vị này, không chỉ khiến các thế lực trong Cửu Môn bất ngờ về Lâm Bất Phàm.

Ngay cả dân chúng bình thường trong thành Thường Sa cũng không nhịn được mà âm thầm bàn tán.

Chương 90

Đúng là cá mặn lật mình, điển hình của hàn môn đệ tử quật khởi.

Trong thời gian này, Hoắc Tiên Nhi cũng mang theo Lâm Trường Sinh, trực tiếp từ Hoắc gia chuyển đến Lâm phủ.

Chính thức trở thành nữ chủ nhân của Lâm phủ!

Nhất mạch tam phòng của Hoắc gia từ đây cũng triệt để hữu danh vô thực.

Sáng sớm ngày thứ ba, các vị đại đương gia Cửu Môn cũng lần lượt mang hậu lễ đến cửa chúc mừng Lâm Bất Phàm chính thức trở thành Tứ gia Cửu Môn!

"Cửu Môn Đề đốc, Trương Đại Phật gia đến…" "Cửu Môn Nhị gia cùng phu nhân đến chúc mừng…" "Giải Cửu gia…" Theo các vị đại đương gia Cửu Môn đến cửa, tiếp theo là những người có thân phận địa vị dưới trướng họ.

Tiếp theo là những người có địa vị trong địa bàn mà Cửu Môn kiểm soát.

Phàm là trong địa bàn mà Cửu Môn kiểm soát, người của cả hắc bạch lưỡng đạo đều phái người đến tỏ ý chúc mừng.

Đừng xem vị trí Tứ gia Cửu Môn này không được Lâm Bất Phàm coi trọng.

Nhưng đối với những thế lực phụ thuộc vào Cửu Môn mà nói, sự thay đổi vị trí đương gia của Cửu Môn có thể liên quan đến sinh tử của họ.

"Thủ lĩnh Tá Lĩnh: Trần Ngọc Lâu, đến chúc mừng Lâm huynh đệ vinh đăng Tứ gia Cửu Môn…" Khi các thế lực Cửu Môn lần lượt

xuất hiện, tỏ ý chúc mừng Lâm Bất Phàm.

Chỉ thấy ở cửa phủ, đột nhiên vang lên giọng nói của thủ lĩnh Tá Lĩnh, đích thân đến cửa tỏ ý chúc mừng.

Soạt, soạt, soạt… Trong chốc lát, chỉ thấy mọi người tụ tập trong Lâm phủ, ánh mắt của từng người đều không khỏi đổ dồn về phía cửa phủ.

Dưới sự chú ý của mọi người, chỉ thấy một bóng người đeo kính râm, tay cầm một chiếc quạt xếp, tuổi tác khoảng hai mươi mấy.

Sau lưng là một nam một nữ, trực tiếp bước vào trong phủ!

Người này không ai khác, chính là thủ lĩnh Tá Lĩnh, Trần Ngọc Lâu.

Còn về một nam một nữ sau lưng, chính là Côn Luân và Hồng cô nương, đều là cánh tay phải của Trần Ngọc Lâu.

"Người của Tá Lĩnh, có gan bước vào thành Thường Sa…" "Người này là thủ lĩnh Tá Lĩnh: Trần Ngọc Lâu, không ngờ lại đến…" "Tứ gia mới nhậm chức của chúng ta và vị thủ lĩnh Tá Lĩnh này rốt cuộc có quan hệ gì…" "Có thể khiến vị này mạo hiểm, đích thân đến thành Thường Sa chúc mừng…" Nhìn Trần Ngọc Lâu mang theo cánh tay phải của mình bước vào Lâm phủ.

Các thế lực tụ tập tại hiện trường, từng người nhìn nhau, rồi không nhịn được bàn tán.

Khi mọi người đang bàn tán, chuẩn bị xem kịch hay.

Nhìn thấy bóng dáng Trần Ngọc Lâu xuất hiện, trên mặt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi sững sờ, lóe lên một tia bất ngờ.

Chưa kịp hoàn hồn, thân hình hắn đã không chút do dự, trực tiếp đi lên đón: "Không ngờ Trần đại ca lại đích thân đến, mau vào trong

mời…” Vừa nói, Lâm Bất Phàm lập tức nhiệt tình mời ba người Trần Ngọc Lâu vào trong.

Cùng lúc đó, chỉ thấy các vị đại đương gia Cửu Môn, đặc biệt là Trương Đại Phật gia.

Lúc này ánh mắt của từng người đều không khỏi đổ dồn về phía Trần Ngọc Lâu.

“Ồ, chẳng phải là quan trú phòng Thường Sa Trương Kỳ Sơn, Trương Đại Phật gia sao?” “Sao cứ nhìn ta, lẽ nào Trần Ngọc Lâu ta không thể đến thành Thường Sa…” Đối diện với ánh mắt của Trương Kỳ Sơn và các vị đại đương gia Cửu Môn, Trần Ngọc Lâu chẳng những không hề sợ hãi.

Ngược lại còn mỉm cười, không chút nhượng bộ mà châm chọc!

Nhìn Trần Ngọc Lâu với vẻ mặt kiêu ngạo châm chọc, Trương Kỳ Sơn mỉm cười, không chút gợn sóng nói: “Nếu thủ lĩnh Tá Lĩnh quang minh chính đại đến, Cửu Môn chúng ta tự nhiên hoan nghênh…” “Nhưng nếu thủ lĩnh Tá Lĩnh có ý đồ khác, Cửu Môn chúng ta cũng không phải ăn chay…” Hai người nhìn nhau, đối mặt một lúc lâu.

Trần Ngọc Lâu mới đột nhiên cười lớn: “Ha ha ha… Trương Đại Phật gia, quả nhiên danh bất hư truyền…” “Trần Ngọc Lâu ta hôm nay chỉ đến chúc mừng Lâm huynh đệ, thuận tiện bàn chuyện hợp tác làm ăn…” Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn sợ hai bên thế lực sẽ trực tiếp lật mặt đánh nhau ngay tại chỗ.

Lâm Bất Phàm không sợ hai bên đánh nhau, nhưng lại rất sợ phiền phức.

Hôm nay là dịp nào, ở đâu.

Nếu thật sự đánh nhau, chẳng khác nào đang tát vào mặt Lâm Bất

Phàm.

Lời Trần Ngọc Lâu vừa dứt, Lâm Bất Phàm cũng lướt mắt qua mọi người ở hiện trường nói: "Hôm nay đều là khách, mong các vị nể mặt Lâm Bất Phàm ta một lần." Lâm Bất Phàm vừa nói xong, Tề Bát gia và Giải Cửu gia cũng vội vàng lên tiếng: "Đúng, đúng, đúng… Tứ gia nói không sai, hôm nay là ngày đại hỷ của Tứ gia…" "Hôm nay bất kể có ân oán gì, đã có thể tụ họp một nơi, đều là bạn bè…" Tuy Trần Ngọc Lâu xuất hiện ngoài dự liệu của mọi người.

Nhưng dám xuất hiện một cách công khai như vậy, chứng tỏ y không sợ Trương Kỳ Sơn có động thái gì.

Trương Kỳ Sơn cũng biết rõ, Cửu Môn và Tá Lĩnh tuy có xung đột.

Nhưng thực chất không đến mức không đội trời chung.

Lý do có xung đột, chẳng qua là vì lợi ích!

Nếu có đủ lợi ích, hóa giải xung đột cũng chỉ là chuyện một câu nói.

Trên thế giới này, mối thù giết cha, chỉ cần có đủ lợi ích, cũng có thể lập tức đạt thành hợp tác.

Chưa kể bất kể là Trương Kỳ Sơn, hay là Trần Ngọc Lâu.

Đều không thể không nể mặt Lâm Bất Phàm.

Theo lời của Tề Bát gia và Giải Cửu gia, không khí tại hiện trường cuối cùng cũng dần dần hòa hoãn.

Thời gian trôi qua, mọi việc vẫn diễn ra như thường lệ.

Khi không khí đạt đến cao trào, bóng dáng Lâm Bất Phàm đột nhiên đứng dậy.

Chương 91

Chỉ thấy ánh mắt hắn lướt qua các thế lực tụ tập trong phủ một lượt.

Sau đó trực tiếp lên tiếng: "Cảm ơn các vị đã nể mặt Lâm Bất Phàm ta…" "Ta cũng không nhiều lời, chuyện của Cửu Môn, mọi việc cứ theo quy củ mà làm…" "Hôm nay mời mọi người tụ họp, ngoài việc tuyên bố ta tiếp quản Tứ gia Cửu Môn, cũng như đường khẩu, sản nghiệp của Thủy Hoàng…" "Còn có một chuyện, ta muốn nhân cơ hội này tuyên bố…" Lâm Bất Phàm nói đến đây, chỉ thấy ánh mắt hắn chuyển sang, trực tiếp rơi trên người Hoắc Khuynh Tiên.

Đối diện với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, tuy trong lòng nàng đã có chuẩn bị.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, Hoắc Khuynh Tiên vẫn không kìm được mà lộ ra một vệt hồng, ánh mắt căn bản không dám nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm.

Lúc này, chỉ thấy Lâm Bất Phàm trực tiếp nói một câu kinh thiên động địa: "Hôm nay, ta, Lâm Bất Phàm, tại đây, chính thức cầu hôn Hoắc đương gia…" Soạt.

Theo lời này của Lâm Bất Phàm, các thế lực tụ tập tại Lâm phủ trước tiên im lặng một lúc.

Mãi mấy hơi thở sau, mọi người mới hoàn hồn.

Lúc này, chỉ thấy bất kể là Trương Kỳ Sơn và các vị đương gia khác, hay là Trần Ngọc Lâu và những người còn lại.

Từng người trong khoảnh khắc đó đều không khỏi trợn tròn mắt, lộ ra vẻ khó tin.

Đặc biệt là người của Hoắc gia, ánh mắt của từng người trước tiên lướt qua Lâm Bất Phàm, sau đó lại rơi trên người Hoắc Khuynh Tiên.

Thực sự không ngờ, Lâm Bất Phàm lại to gan như vậy!

Cửu Môn và các thế lực khác càng trực tiếp không nhịn được, âm thầm bàn tán: "Tin tức động trời…" "Một người ở rể nhà họ Hoắc, vừa mới trở thành Tứ gia Cửu Môn, đã muốn thu hết cả hai viên ngọc quý của Hoắc gia vào phòng mình…" "Không đúng, không đúng… Ta cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ lạ…" "Có khả năng nào, Lâm Bất Phàm và Hoắc đương gia thực ra đã sớm ở bên nhau rồi…" "Thật sự có khả năng này…" "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Lâm Bất Phàm có thể trong một năm ngắn ngủi, từ một người ở rể, đi đến mức độ này, tiềm lực, thủ đoạn quả thực khiến người ta bội phục." Không chỉ người của các thế lực Cửu Môn, từng người bàn tán, đầy vẻ khó tin.

Trần Ngọc Lâu xuất hiện bất ngờ, lúc này cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên với Lâm Bất Phàm!

Hai vị mỹ nhân Hoắc Khuynh Tiên, Hoắc Tiên Nhi, danh tiếng vang khắp thành Thường Sa, là hai viên ngọc quý của Hoắc gia.

Lại bị một mình Lâm Bất Phàm thu phục, Trần Ngọc Lâu với tư cách là thủ lĩnh Tá Lĩnh, trong lòng cũng không khỏi bội phục.

Bất kể phản ứng của những người tại hiện trường, chỉ thấy Lâm Bất Phàm nói xong.

Thân hình trực tiếp tiến lên, kéo hai người Hoắc Khuynh Tiên, Hoắc Tiên Nhi vào lòng.

"Lời hứa của ta đã thực hiện, sau này ta sẽ dùng kiệu tám người khiêng, cưới hỏi đàng hoàng đưa nàng vào cửa…" "Từ hôm nay trở đi, hai người đều là phu nhân của Lâm Bất Phàm ta…" Nhìn bộ dạng

bá đạo vô cùng trước mắt, hoàn toàn không cho phép từ chối.

Hai người Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên âm thầm nhìn nhau, trên mặt sau đó hiện lên một nụ cười.

Một lúc lâu sau, Hoắc Khuynh Tiên thoát ra khỏi vòng tay Lâm Bất Phàm.

Ánh mắt lướt qua mọi người ở hiện trường, cuối cùng rơi vào vị trí của người Hoắc gia nói: "Nhân cơ hội này, ta cũng tuyên bố một chuyện…" "Từ hôm nay trở đi, ta chính thức truyền vị trí Hoắc đương gia cho Tam nương tiếp nhận…" Bùng nổ!

Theo Hoắc Khuynh Tiên đứng ra tuyên bố, để Hoắc Tam nương tiếp nhận vị trí Hoắc đương gia.

Các thế lực vừa mới bình tĩnh lại tại hiện trường, lập tức bùng nổ.

Thậm chí cả người của Hoắc gia, bao gồm cả Hoắc Tam nương bị Hoắc Khuynh Tiên điểm danh, vẻ mặt cũng lập tức sững sờ.

Nhất thời, đối diện với chuyện bánh từ trên trời rơi xuống, không biết phải làm sao!

"Mẹ kiếp, hai viên ngọc quý của Hoắc gia, không phải đều bị Lâm Bất Phàm thu phục rồi sao…" "Trước là Hoắc Tiên Nhi, bây giờ ngay cả Hoắc đương gia cũng bị ra tay độc ác…" "Tuy trái tim ta tan nát, nhưng hành động này của Tứ gia thật khiến người ta vừa hâm mộ, vừa hận đến nghiến răng…" "Ai mà ngờ được, một tên tiểu bạch kiểm ăn bám năm xưa, lại có thể trưởng thành đến mức độ này…" Không chỉ Hoắc Tam nương bị điểm danh, mà cả các thế lực Cửu Môn đã hoàn hồn, từng người lại một lần nữa bàn tán.

Không chỉ vậy, thậm chí cả Trương Kỳ Sơn và những người khác, sâu trong đáy mắt cũng không khỏi lóe lên một tia hâm mộ.

Vẻ đẹp của Hoắc đương gia, đó là sự tồn tại khiến các vị đại đương gia Cửu Môn đều phải hâm mộ.

Đặc biệt là gần đây, sau khi Hoắc Khuynh Tiên thức tỉnh huyết mạch Cửu Vĩ Hồ.

Dung mạo và khí chất, cùng với nhất cử nhất động, đều mang sức hấp dẫn vô cùng mê hoặc.

Không biết đã khiến bao nhiêu người âm thầm say đắm.

Nhưng vạn lần không ngờ, không đợi họ có hành động gì, Hoắc Khuynh Tiên đã bị Lâm Bất Phàm thu phục.

Nhìn bộ dạng trước mắt, mối quan hệ của hai người rõ ràng đã không phải là ngắn.

"Lẽ nào…" Đột nhiên, không ít người đàn ông có kinh nghiệm, đều dường như nghĩ đến điều gì đó.

Ánh mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm lập tức lóe lên một tia khâm phục.

Thời gian Hoắc Tiên Nhi mang thai, hai việc này lại trùng hợp xảy ra cùng một lúc.

Chỉ cần là người có kinh nghiệm, đều có thể đoán được, e rằng tuyệt đối không chỉ là trùng hợp đơn giản như vậy.

Giải thích duy nhất, là mối quan hệ của Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên.

Sợ rằng đã xảy ra từ khi Hoắc Tiên Nhi mang thai!

Phải biết rằng lúc đó, thân phận của Lâm Bất Phàm không phải là Tứ gia Cửu Môn như bây giờ, cũng không có đoàn bảo an trong tay.

Lúc đó, hắn chỉ là con rể của tam phòng Hoắc gia!

Trong thời gian đó, Lâm Bất Phàm đã thu phục được Hoắc Khuynh Tiên.

Chỉ riêng một thủ đoạn này của Lâm Bất Phàm đã đủ khiến người ta nảy sinh lòng bội phục.

Nếu để họ biết, Lâm Bất Phàm sở dĩ có thể thu phục được Hoắc Khuynh Tiên.

Chương 92

Trong đó không thể thiếu công lao của Hoắc Tiên Nhi, thậm chí cả lớp giấy cửa sổ cuối cùng cũng là do một tay Hoắc Tiên Nhi vun vén.

Không biết trong lòng những người này sẽ có cảm nghĩ gì!

Sau một hồi bàn tán, âm thầm than thở.

Chỉ thấy mọi người Cửu Môn, dưới sự dẫn dắt của Trương Đại Phật gia, lần lượt chắp tay với ba người Lâm Bất Phàm nói: "Chúc mừng Tứ gia song hỷ lâm môn, ôm được mỹ nhân về…" "Chúc mừng Hoắc đương gia tìm được lang quân như ý…" "Chúc mừng, chúc mừng…" Tuy các vị đại đương gia Cửu Môn, bề ngoài đều tỏ ý chúc mừng.

Nhưng nếu để ý kỹ sẽ phát hiện, sâu trong đáy mắt của những vị đương gia này, đều không khỏi lóe lên một tia ngưng trọng.

Bây giờ Lâm Bất Phàm là Tứ gia Cửu Môn, cộng thêm một Hoắc Khuynh Tiên, tương đương với việc nắm trong tay hai trong số chín môn!

Tuy Hoắc Khuynh Tiên vừa mới tuyên bố nhường lại vị trí Hoắc đương gia.

Nhưng chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể nhìn ra, Lâm Bất Phàm bây giờ tuy đã lập môn hộ riêng.

Nhưng có Hoắc Khuynh Tiên sẵn lòng làm cầu nối, quan hệ hai nhà chẳng khác nào một nhà!

Tình hình như vậy, sao có thể không khiến các vị đương gia còn lại nảy sinh lòng kiêng kỵ.

Ngay cả Trương Kỳ Sơn với tư cách là Cửu Môn Đề đốc, người

đứng đầu Cửu Môn, lúc này trong lòng cũng rất ngưng trọng.

Sự quật khởi của Lâm Bất Phàm, có thể nói là do y tận mắt chứng kiến, thậm chí còn thuận nước đẩy thuyền mà hoàn thành.

Nghĩ lại, từ khi Lâm Bất Phàm lấy ra Tị Độc Đan, Chỉ Huyết Tán hai loại bí dược.

Rồi chủ động tìm đến cửa, hai người dùng Chỉ Huyết Tán đạt thành giao dịch.

Một đoàn bảo an không hề bắt mắt, biên chế chỉ có một ngàn người, trong vài tháng ngắn ngủi.

Trong bất tri bất giác, sức mạnh mà Lâm Bất Phàm nắm giữ, ngay cả Trương Kỳ Sơn cũng không thể không coi trọng.

Nhìn phản ứng của mọi người, và tia ngưng trọng thoáng qua trong đáy mắt họ.

Lâm Bất Phàm cũng biết những hành động liên tiếp gần đây của mình đã khiến những người này nảy sinh lòng kiêng kỵ.

"Cảm ơn các vị đã nể mặt…" "Ta cũng không ngờ, Lâm Bất Phàm ta hà đức hà năng, lại có thể được Khuynh Tiên và Tiên Nhi yêu mến…" "Có được sự yêu mến của hai viên ngọc quý nhà họ Hoắc, là vinh hạnh của Lâm Bất Phàm ta…" "Lâm Bất Phàm ta từ trước đến nay, chỉ có một chí hướng, đó là có thể để Lâm gia ta truyền thừa, thậm chí phồn vinh hưng thịnh…" Tuy không nói rõ, nhưng ý tứ trong lời của Lâm Bất Phàm đều đang biểu thị thái độ của mình.

Tứ gia Cửu Môn, đoàn bảo an, hắn đều không để tâm.

Chỉ muốn giữ lấy một mẫu ba phần đất, để Lâm gia có thể gia tộc hưng thịnh, tiếp tục truyền thừa!

Nghe Lâm Bất Phàm cảm khái, chỉ thấy trên mặt Trương Kỳ Sơn

và những người khác, từng người đều không khỏi mỉm cười.

Theo họ thấy, Lâm Bất Phàm chỉ đang nói nhảm, dùng cái cớ này để ru ngủ họ!

Nhưng điều khiến họ vạn lần không ngờ là, càng không tin, lại càng là sự thật trong lòng Lâm Bất Phàm.

Tất cả những gì hắn làm bây giờ, chỉ là để đảm bảo an toàn cho gia đình.

Chỉ cần phát triển gia tộc, cưới vợ sinh con có thể nhận được phần thưởng.

Trong tình huống có bảo đảm, an tâm cày cuốc từ hệ thống, có thể ổn định nâng cao thực lực.

Lâm Bất Phàm cần gì phải đi mạo hiểm!

Nhưng nếu ai khiến Lâm Bất Phàm không được yên ổn, Lâm Bất Phàm tuyệt đối sẽ dùng thủ đoạn sấm sét, bóp chết mọi uy hiếp từ trong trứng nước.

Một bữa tiệc như vậy, kết thúc trong đủ loại bàn tán của các thế lực.

Tin tức liên quan đến Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên sắp đại hôn, cũng theo bữa tiệc kết thúc, lập tức lan truyền khắp thành Thường Sa.

Giống như các thế lực tham gia yến tiệc, nghe tin hai viên ngọc quý của Hoắc gia đều bị Lâm Bất Phàm thu vào túi.

Dân chúng toàn thành Thường Sa đều trực tiếp bùng nổ.

Hâm mộ có, ghen tị cũng có!

Tin tức này, so với việc Lâm Bất Phàm trở thành Tứ gia Cửu Môn, còn bùng nổ hơn!

Khi vô số dân chúng, các thế lực đang bàn tán, âm thầm cảnh giác mọi hành động của Lâm Bất Phàm.

Hắn lại không chút do dự, ngay ngày thứ hai, dùng kiệu tám người khiêng trực tiếp cưới Hoắc Khuynh Tiên vào cửa.

Cảnh tượng náo nhiệt, thu hút vô số dân chúng vây xem.

Nhưng hôn lễ của Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên lại không mời người khác.

Khách mời cũng chỉ có vài người cực kỳ thân cận của Hoắc Khuynh Tiên!

Tuy Hoắc Khuynh Tiên và Lâm Bất Phàm đã sớm xác định thân phận.

Lần này Lâm Bất Phàm dùng kiệu tám người khiêng cưới hỏi đàng hoàng, hệ thống không hề cho thêm bất kỳ phần thưởng nào.

Nhưng nhìn Hoắc Khuynh Tiên e thẹn, mê hoặc, Lâm Bất Phàm hoàn thành lời hứa năm xưa, trong lòng cũng một phen sôi trào.

Trọn vẹn ba ngày.

Chương 93

Ba ngày trôi qua, Lâm Bất Phàm mới vịn lấy cái lưng già, có chút tiều tụy bước ra khỏi phòng tân hôn.

Lâm Bất Phàm có huyết mạch Chân Long, liên tục cày cấy ba ngày không ngừng, cũng có chút không chịu nổi.

So với Hoắc Tiên Nhi, Hoắc Khuynh Tiên có huyết mạch Cửu Vĩ Hồ.

Bất kể là chiến lực bản thân, sức chịu đựng, hay là khả năng hồi phục, đều gấp mấy lần người thường.

Đối phó với một Hoắc Khuynh Tiên, còn khó hơn đối phó với ba Hoắc Tiên Nhi.

Nhưng mỗi lần Lâm Bất Phàm chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Hoắc Khuynh Tiên huyết mạch chi lực vừa mở ra, bộ dạng đầy mê hoặc đó, lại khiến Lâm Bất Phàm ăn không biết vị, trong lòng một trận nhiệt huyết sôi trào.

Trong thời gian này, Hoắc Khuynh Tiên dưới công thế của hắn, đã hôn mê vô số lần.

Mãi đến khi ba ngày trôi qua, hai người chiến đấu kiên trì được hai canh giờ.

Hoắc Khuynh Tiên lại một lần nữa hôn mê, Lâm Bất Phàm mới nhân cơ hội này, lẻn ra khỏi phòng.

"Yêu tinh, thật sự là một yêu tinh…" Lâm Bất Phàm quay đầu nhìn phòng tân hôn, âm thầm thở ra một hơi trọc khí.

Sau đó thân hình không dừng lại, vội vàng quay người rời khỏi

hiện trường.

Thực sự sợ, nhìn thấy bộ dạng Hoắc Khuynh Tiên mở huyết mạch, sẽ lại không nhịn được.

"Phu quân, cuối cùng cũng chịu ra rồi…" Đi đến đình bên ao sen ở hậu viện, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi đang đùa với con.

Ánh mắt rơi trên người Lâm Bất Phàm, trên mặt không khỏi lộ ra một tia oán giận.

Hoắc Tiên Nhi lúc này, tuy mới sinh con không lâu.

Nhưng vì có Khí Huyết Đan, có Ngũ Cầm Hí Hô Hấp Pháp hỗ trợ.

Trong mười ngày ngắn ngủi, nguyên khí hao tổn đều đã hồi phục.

Từ khi Hoắc Tiên Nhi mang thai, hai người đã mấy tháng không giao thủ.

Bây giờ khó khăn lắm mới hồi phục, lại gặp phải chuyện này, khó tránh khỏi trong lòng có chút oán giận.

Nhìn ánh mắt Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm bản năng đưa tay xoa xoa eo.

"Có thể để phu quân của nàng nghỉ ngơi trước không…" "Ta ở đây có một thứ tốt, đã chuẩn bị cho nàng mấy tháng nay rồi…" Vừa nói, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, trực tiếp từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một viên Huyết Mạch Chủng Tử.

Nhìn bộ dạng đột nhiên nghiêm túc của Lâm Bất Phàm, ánh mắt Hoắc Tiên Nhi cũng không khỏi rơi trên viên Huyết Mạch Chủng Tử.

"Lẽ nào…" Không đợi Hoắc Tiên Nhi nói xong, Lâm Bất Phàm đã gật đầu: "Không sai, Huyết Mạch Chủng Tử…" Đối với thứ như Huyết Mạch Chủng Tử trong tay, Lâm Bất Phàm không hề giấu giếm Hoắc Tiên Nhi.

Hoắc Tiên Nhi cũng đã sớm biết, sự thay đổi trên người Hoắc Khuynh Tiên là kết quả của việc dùng Huyết Mạch Chủng Tử.

"Khuynh Tiên tỷ tỷ có huyết mạch Cửu Vĩ Hồ, phu quân có huyết mạch Chân Long…" "Không biết ta có thể thức tỉnh huyết mạch gì…" Nhận lấy viên Huyết Mạch Chủng Tử từ tay Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi không chút do dự, mở miệng nuốt thẳng vào bụng.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng từ tay Hoắc Tiên Nhi nhận lấy thằng nhóc Lâm Trường Sinh.

Sau đó giao cho vú em, bảo bà mang đứa bé đi trước.

Chỉ trong chốc lát, Hoắc Tiên Nhi đã dùng Huyết Mạch Chủng Tử, trên người xuất hiện phản ứng.

Trước tiên là làn da trắng như ngọc, dần dần trở nên đỏ rực.

Một luồng nhiệt khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường, không ngừng tỏa ra từ người nàng.

Trên mặt Hoắc Tiên Nhi cũng dần trở nên khó chịu.

Nhìn bộ dạng có chút bối rối của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm lập tức lên tiếng: "Ngẩn ra đó làm gì, nhân cơ hội này tu luyện Ngũ Cầm Hí và Hô Hấp Pháp đi…" Dưới sự nhắc nhở của hắn, Hoắc Tiên Nhi hoàn hồn, lập tức bắt đầu tu luyện Ngũ Cầm Hí và Hô Hấp Pháp.

May mà Ngũ Cầm Hí của Hoắc Tiên Nhi đã sớm tu luyện nhập môn, thậm chí đạt đến trình độ cảm ứng được khí huyết của bản thân.

Dưới sự hỗ trợ của Ngũ Cầm Hí và Hô Hấp Pháp, vẻ mặt vốn có chút khó chịu mới dần dần dịu lại.

Nhưng theo sức mạnh của Huyết Mạch Chủng Tử không ngừng dung nhập vào huyết mạch trong cơ thể.

Làn da đỏ rực trên người Hoắc Tiên Nhi, và luồng nhiệt khí không

ngừng tỏa ra, không hề có dấu hiệu suy giảm.

"Không biết Tiên Nhi có thể thức tỉnh huyết mạch gì…" Nhìn sự thay đổi trên người Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm tuy một mặt lo lắng.

Nhưng lúc này, hắn lại không giúp được gì, chỉ có thể hy vọng Hoắc Tiên Nhi có thể kiên trì.

Điều duy nhất khiến Lâm Bất Phàm không cần lo lắng.

Sức mạnh của Huyết Mạch Chủng Tử tuy mạnh, nhưng dù dung hợp thức tỉnh thất bại, cũng không xuất hiện nguy hiểm đến tính mạng.

Khả năng thức tỉnh huyết mạch thất bại là cực kỳ nhỏ!

Thời gian trôi qua, từng chiêu thức của Ngũ Cầm Hí không ngừng được Hoắc Tiên Nhi thi triển.

Kết hợp với Hô Hấp Pháp, tình hình trên người nàng cuối cùng cũng dần ổn định.

Chương 94

Lúc này, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi khẽ nhíu mày, trông có vẻ đột nhiên có chút khó chịu.

Lúc này nhìn kỹ, chỉ thấy trên người Hoắc Tiên Nhi, từng vết ấn hình xăm khuyết thiếu dần dần hiện ra.

"Huyết mạch bắt đầu thức tỉnh rồi…" Nhìn sự thay đổi trên người Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy hấp thu Huyết Mạch Chủng Tử, khả năng thức tỉnh huyết mạch thất bại là cực kỳ nhỏ.

Nhưng trước khi thực sự thức tỉnh, Lâm Bất Phàm không khỏi có chút lo lắng.

Nhìn thấy hình xăm thần bí xuất hiện trên người Hoắc Tiên Nhi, điều đó cho thấy huyết mạch đặc thù trong cơ thể nàng đang dần bắt đầu thức tỉnh.

Khi hoàn toàn thức tỉnh, những vết ấn hình xăm khuyết thiếu trên người cũng sẽ hoàn toàn hoàn thiện và hiện ra.

"Vết ấn hình xăm này trông có chút giống đôi cánh…" "Lẽ nào Tiên Nhi thức tỉnh huyết mạch Phượng Hoàng…" Nhìn hình xăm đôi cánh dần hiện ra trên người Hoắc Tiên Nhi.

Trong lòng Lâm Bất Phàm ngay lập tức nghĩ đến huyết mạch Phượng Hoàng!

Nhưng mãi đến khi vết ấn hình xăm trên người Hoắc Tiên Nhi hoàn toàn hoàn thiện và thức tỉnh, Lâm Bất Phàm mới hoàn toàn xác định được.

Huyết mạch mà Hoắc Tiên Nhi thức tỉnh!

"Không, không phải Phượng Hoàng, là thần thú: Thanh Loan…" Tuy Thanh Loan cũng là một loại phượng hoàng, nhưng Thanh Loan và Phượng Hoàng rõ ràng lại có sự khác biệt.

Phượng hoàng mà người thường biết đến là Hỏa Phượng Hoàng.

Nhưng Thanh Loan lại có hình dáng giống công, là hóa thân của sự hòa bình, hỷ khánh!

Khi huyết mạch Thanh Loan trong cơ thể Hoắc Tiên Nhi thức tỉnh, khí chất và dung mạo của nàng cũng lặng lẽ thay đổi.

Ngũ quan vốn đã hoàn mỹ không tì vết, dưới sự gia trì của huyết mạch Thanh Loan lại một lần nữa thăng hoa lột xác.

Nếu huyết mạch Cửu Vĩ Hồ của Hoắc Khuynh Tiên đại diện cho sự mê hoặc vô tận, thì huyết mạch Thanh Loan mà Hoắc Tiên Nhi thức tỉnh lại toát ra một luồng khí tức thần thánh, cao quý và tao nhã.

Dưới sự gia trì của huyết mạch, khí chất và dung mạo của cả hai người đều vọt lên hàng đỉnh cao nhất.

Cho dù có kém hơn Tứ đại mỹ nhân trong lịch sử một chút, thì cũng tuyệt đối không chênh lệch bao nhiêu.

"Hít…" Nhìn sự thay đổi trên người Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm không khỏi trợn tròn hai mắt.

Trước có Hoắc Khuynh Tiên, giờ lại thêm Hoắc Tiên Nhi.

Lâm Bất Phàm không khỏi thầm lo cho cái lưng già của mình.

Một Hoắc Khuynh Tiên hết công suất đã khiến hắn có chút không chống đỡ nổi.

Giờ lại thêm một Hoắc Tiên Nhi, trong lòng Lâm Bất Phàm thầm run lên, hai chân không khỏi run rẩy.

Mẹ nó, đây là tiết tấu muốn lấy mạng già mà.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm không khỏi thầm nói: "Xem ra những ngày sắp tới, phải nâng cao độ thức tỉnh của huyết mạch Chân Long lên mới được…" Trong lúc Lâm Bất Phàm đang thầm than trong lòng, huyết mạch Thanh Loan của Hoắc Tiên Nhi đã hoàn toàn thức tỉnh, làn da đỏ như máu trên người nàng dần dần khôi phục lại bình thường.

Nhưng lúc này, sức mạnh huyết mạch Thanh Loan trong cơ thể Hoắc Tiên Nhi cũng giống như Hoắc Khuynh Tiên lúc trước, vì mới thức tỉnh nên nhất thời khó có thể khống chế!

Cảm nhận được luồng khí tức tỏa ra từ người nàng, huyết mạch Chân Long trong cơ thể Lâm Bất Phàm cũng không khỏi sôi trào.

Cảm giác đó giống như huyết mạch Chân Long của hắn đang bị khiêu khích, một bộ dạng thề không bỏ qua nếu không trấn áp được huyết mạch Thanh Loan của Hoắc Tiên Nhi!

"Phu quân…" Cùng lúc Hoắc Tiên Nhi mở mắt, luồng khí tức thần thánh, cao quý và tao nhã trên người nàng lập tức bao trùm lấy Lâm Bất Phàm.

Bá!

Lúc này, đối mặt với sự khiêu khích của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm sao có thể nhịn được.

Dạy dỗ, phải dạy dỗ cho ra trò!

Chỉ thấy thân hình hắn khẽ động, lao lên ôm lấy Hoắc Tiên Nhi, sau đó đi thẳng đến phòng ngủ.

Sau hơn một canh giờ, hai người cuối cùng cũng phân định thắng thua.

Lâm Bất Phàm đã mạnh mẽ trấn áp Hoắc Tiên Nhi!

Nhìn Hoắc Tiên Nhi lười biếng nằm bên cạnh, đôi mắt khẽ híp lại, Lâm Bất Phàm liền nói: "Tuy huyết mạch Thanh Loan nàng vừa thức tỉnh không ảnh hưởng đến ngoại giới nhiều như của Khuynh Tiên… Nhưng dưới tình huống chưa hoàn toàn khống chế được huyết mạch, tốt nhất nàng đừng dễ dàng ra khỏi phủ…" Nếu để ngoại giới biết được cả Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi đều đã thức tỉnh huyết mạch đặc thù, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của vô số thế lực!

Phải biết rằng, người thức tỉnh huyết mạch đặc thù gần như đều có một đặc điểm rõ ràng, đó là trường thọ!

Bất kể là huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia hay huyết mạch Cùng Kỳ của một nhánh khác của Trương gia, đều có tuổi thọ vượt xa người thường.

Huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm, cùng huyết mạch đặc thù của Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên, tự nhiên cũng có công hiệu tương tự.

Về việc có thể sống được bao lâu, lấy bản thân Lâm Bất Phàm làm ví dụ.

Khi huyết mạch thức tỉnh sơ bộ đạt 10%, không nói đến các phương diện khác được tăng cường, chỉ riêng tuổi thọ thôi đã đủ để hắn sống đến 120 tuổi.

Khi huyết mạch thức tỉnh thêm đến 20%, tuổi thọ của hắn ít nhất cũng có thể đạt 150 tuổi.

Khi huyết mạch thức tỉnh đạt 30%, tuổi thọ của Lâm Bất Phàm lại tăng thêm ba mươi năm, đủ để sống đến 180 tuổi.

Chương 95

Với mức độ thức tỉnh gần 40% hiện tại, sống 200 tuổi tuyệt đối không thành vấn đề.

Quan trọng nhất là, người có huyết mạch đặc thù không chỉ có tuổi thọ vượt xa người thường, mà còn có một đặc điểm là dung mạo sẽ luôn được duy trì ở trạng thái đỉnh cao nhất.

Cũng chính là cái gọi là dung nhan bất lão!

Cho dù chết đi, dung mạo cũng sẽ không già đi, luôn duy trì ở trạng thái đỉnh cao nhất trong đời!

Ngoài ra, khi huyết mạch thức tỉnh đạt đến 50%, 80% và 100%, sẽ xảy ra một lần lột xác sinh mệnh cực lớn.

Không nói đến việc huyết mạch thức tỉnh đạt 100%, cho dù chỉ đạt đến 80% thôi, các phương diện khác được tăng cường không tính, chỉ riêng tuổi thọ tự nhiên thôi đã đủ để người ta sống bốn năm trăm năm.

Tuổi thọ năm trăm năm, dù không phải là trường sinh bất lão thực sự, nhưng đối với người bình thường, sự chênh lệch gấp mười lần đó không khác gì một loại trường sinh khác!

Vì vậy, một khi để người khác biết trong tay Lâm Bất Phàm có thứ có thể khiến người thường thức tỉnh huyết mạch, chắc chắn sẽ khiến vô số thế lực hùng mạnh không tiếc bất cứ giá nào ra tay với hắn.

Nghe Lâm Bất Phàm dặn dò, Hoắc Tiên Nhi đang lười biếng liền nghiêm túc đáp: “Phu quân yên tâm, ta biết phải làm thế nào…” Huyết mạch đặc thù, còn có hạt giống huyết mạch kia, đều là tuyệt mật trong tuyệt mật.

Có thể nói là nền tảng truyền thừa của Lâm gia, phải làm thế nào, trong lòng Hoắc Tiên Nhi tự nhiên vô cùng rõ ràng.

"Ừm… Nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi… Sau này bớt khiêu khích phu quân của nàng lại, không thì xem ta dạy dỗ nàng thế nào…" Nói xong, Lâm Bất Phàm cũng không chần chừ, mặc lại y phục chỉnh tề rồi xoay người rời đi.

"Hi hi… Phu quân giỏi thế, sao lại chạy…" Nhìn bóng lưng Lâm Bất Phàm rời đi, Hoắc Tiên Nhi không nhịn được mà mỉm cười khiêu khích.

Nghe thấy giọng nói đầy khiêu khích của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm không những không dừng lại, mà tốc độ rời đi còn nhanh hơn vài phần.

Đàn bà, không ai là đèn cạn dầu!

Trong lương đình bên hồ sen, Lâm Bất Phàm trước tiên cho người pha một ấm trà, sau đó mới lấy ra một viên Khí Huyết Đan uống vào, từ từ bắt đầu tu luyện Ngũ Cầm Hí, kết hợp với hô hấp pháp để hồi phục.

"Không ngờ huyết mạch của Tiên Nhi mới thức tỉnh sơ bộ cũng có hiệu quả này… Bây giờ huyết mạch Chân Long của ta đã thức tỉnh được khoảng 38%..." Cảm nhận sự thay đổi trên người, khóe miệng Lâm Bất Phàm khẽ nhếch lên.

Không ngờ huyết mạch của Hoắc Tiên Nhi vừa mới thức tỉnh, sau một hồi giao lưu giữa hai người, huyết mạch đã sinh ra cộng hưởng.

Huyết mạch Chân Long vốn chỉ thức tỉnh 36% đã trực tiếp tăng thêm 2%!

"Hù…" Dưới sự tu luyện của Ngũ Cầm Hí, sức mạnh chứa trong Khí Huyết Đan đã được hấp thu và luyện hóa hết.

Cảm nhận khí huyết cường hoành vô song trong cơ thể đã bình ổn lại, Lâm Bất Phàm liền thở ra một hơi trọc khí.

"Theo tốc độ thức tỉnh hiện tại, nhiều nhất là ba tháng nữa, huyết mạch Chân Long của ta có thể đạt tới 40%..." Thầm cảm nhận một lượt, Lâm Bất Phàm thở ra một hơi trọc khí rồi hài lòng gật đầu.

Một viên Khí Huyết Đan, một lần tu luyện Ngũ Cầm Hí, cảm giác đau lưng mỏi eo vừa rồi đã biến mất không còn tăm tích.

Tinh, khí, thần của Lâm Bất Phàm lập tức khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Khả năng hồi phục khủng bố của huyết mạch Chân Long!

Sau khi hoạt động một lúc, Lâm Bất Phàm mới ngồi xuống, vừa thưởng trà vừa ngắm cảnh trước mắt.

Đúng lúc này, Long Tam được Lâm Bất Phàm giữ lại vội vã đi đến lương đình.

Đến bên cạnh Lâm Bất Phàm, Long Tam mới lên tiếng: "Gia chủ, thủ lĩnh Tạ Lĩnh cầu kiến…" Lâm Bất Phàm nghe vậy, khẽ gật đầu nói: "Được, ta biết rồi.

Cho người mời đến phòng khách tiền viện, ta sẽ đến sau…" Long Tam nhận lệnh gật đầu, xoay người đi làm theo lời dặn của Lâm Bất Phàm.

Nhìn bóng người kia rời đi, Lâm Bất Phàm lại uống thêm vài ngụm trà rồi mới từ từ đứng dậy.

Khi hắn thong thả đi đến phòng khách tiền viện, bóng dáng ba người Trần Ngọc Lâu đã chờ đợi từ lâu.

"Xin lỗi, xin lỗi… Ta đến muộn… Có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn, Trần đại ca vạn lần đừng để ý…" Nhìn Trần Ngọc Lâu đang

uống trà chờ đợi, Lâm Bất Phàm lập tức nhiệt tình chào đón.

"Lâm huynh đệ tân hôn, Trần đại ca ta đây vô cùng thấu hiểu…" Vừa nói, Trần Ngọc Lâu liền ném cho Lâm Bất Phàm một ánh mắt mà gã đàn ông nào cũng hiểu.

Nói đi cũng phải nói lại, có thể cưới được Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên, hai viên ngọc quý của Hoắc gia, đừng nói là Lâm Bất Phàm, đặt vào bất kỳ người đàn ông nào khác, e rằng cũng hận không thể cả ngày ngâm mình trong phòng.

Ngay cả Trần Ngọc Lâu, với tư cách là thủ lĩnh Tạ Lĩnh, trong lòng cũng không khỏi có chút ngưỡng mộ.

"Ha ha ha… Với thân phận, địa vị của Trần đại ca, muốn cưới nữ tử như thế nào mà không được… Ta thấy Hồng cô nương không tệ, anh tư hiên ngang, dáng vẻ nữ nhi không thua đấng mày râu, không biết khiến bao nhiêu người ngưỡng mộ." Sau một hồi khách sáo, ánh mắt Lâm Bất Phàm liền dừng lại trên người Hồng cô nương mà cảm thán.

Tuy dung mạo của Hồng cô nương không thể so sánh với hai nàng Hoắc Tiên Nhi, nhưng cũng tuyệt đối được xem là mỹ nữ hiếm thấy, càng được tôn lên bởi khí chất anh tư hiên ngang.

Cho dù không đạt được đánh giá cấp S của hệ thống, ít nhất cũng có đánh giá cấp A!

Quả nhiên, khi ý niệm của Lâm Bất Phàm vừa động, điểm số của Hồng cô nương liền xuất hiện trong đầu hắn: Tên: Hồng cô nương Tuổi: 25 Dung mạo: 85 Điểm: A (Anh tư hiên ngang) Dung mạo tuy không đạt 90 trở lên, nhưng khí chất anh tư hiên ngang lại có điểm cộng đặc biệt!

Khi ánh mắt Lâm Bất Phàm dừng lại trên người Hồng cô nương,

nàng chỉ mỉm cười rồi khách sáo nói: “Ta chỉ là một nữ tử giang hồ, sao có thể so sánh với hai vị phu nhân của Tứ gia…” Tuy khí chất của Hồng cô nương độc đáo, khiến người ta có cảm giác sáng mắt, nhưng Lâm Bất Phàm lại không có tâm tư gì khác.

Nói một câu không hay, với thân phận địa vị hiện tại của hắn, tồn tại cấp bậc như Hồng cô nương không lọt vào mắt Lâm Bất Phàm.

Tồn tại có thể khiến Lâm Bất Phàm động lòng, không nói là phải so sánh được với hai vị phu nhân trong nhà, nhưng về mặt dung mạo, ít nhất cũng phải đạt 90 điểm, tổng thể đánh giá đạt cấp S mới được!

Sau khi khách sáo vài câu, Lâm Bất Phàm mới chuyển chủ đề, nhìn về phía Trần Ngọc Lâu nói: “Không biết Trần đại ca lần này mạo hiểm đến Thường Sa Thành, rốt cuộc có chuyện gì… Nếu đệ đệ ta có thể giúp được gì, ta tuyệt không từ chối.” Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Trần Ngọc Lâu cũng không vòng vo tam quốc nữa.

Chỉ thấy vẻ mặt y nghiêm lại, rồi nói: “Lần này đến Thường Sa, ngoài việc chúc mừng Lâm lão đệ ra, chủ yếu là vì chuyện Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán… Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán đối với Tạ Lĩnh chúng ta vô cùng quan trọng… Lần này lão ca ta đến Thường Sa, đã đích thân mang theo một lô dược liệu cần thiết…” Trần Ngọc Lâu không hề giấu diếm, nói thẳng mục đích của chuyến đi này.

Quả nhiên đúng như Lâm Bất Phàm đã đoán, là vì Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán.

Chương 96

Sau khi tự mình thử tác dụng của hai loại bí dược này, Trần Ngọc Lâu với tư cách là thủ lĩnh Tạ Lĩnh, tự nhiên vô cùng rõ ràng giá trị của chúng.

Đặc biệt là Chỉ Huyết Tán trong chiến tranh, tác dụng của nó không khác gì thuốc cứu mạng.

Khi Lâm Bất Phàm đến thăm, chỉ giao dịch có năm mươi cân Chỉ Huyết Tán, chút đồ đó đối với Tạ Lĩnh được xưng là có mười vạn huynh đệ, căn bản không đủ dùng, thậm chí còn không bằng một sợi lông trâu!

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Trần Ngọc Lâu phải vội vàng, đích thân mạo hiểm đến Thường Sa Thành.

"Nếu lão ca đã đích thân đến cửa, thể diện này lão đệ ta không thể không nể…" Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa hỏi một câu: "Không biết lão ca lần này mang theo dược liệu, rốt cuộc có bao nhiêu…" Trần Ngọc Lâu nghe vậy, lập tức ra hiệu cho Hồng cô nương bên cạnh.

Nàng khẽ gật đầu, sau đó đưa một tờ danh sách đến trước mặt Lâm Bất Phàm.

"Số lượng trên danh sách là các loại dược liệu lão ca ta mang đến lần này, lão đệ xem có đủ không…" Ánh mắt Lâm Bất Phàm lướt qua danh sách, vẻ mặt tuy không có chút gợn sóng, nhưng sau khi xem xong số lượng dược liệu, sâu trong đáy mắt hắn cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Không hổ là Tạ Lĩnh phái nổi tiếng đông người.

Trong đó không thiếu các loại "hàng riêng" mà Lâm Bất Phàm cố

tình thêm vào, cũng chính là những loại linh dược trăm năm quý giá.

Chỉ riêng dược liệu dùng để chế tạo Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán thôi, không dám nói nhiều, lô dược liệu này đủ để chế tạo hàng vạn viên Tị Độc Đan.

Còn dược liệu chế tạo Chỉ Huyết Tán, càng có thể tính theo đơn vị tấn.

"Đồ đúng là không ít, không hổ là Tạ Lĩnh phái, lão ca ra tay quả là hào phóng hơn đám người Cửu Môn nhiều… Như vậy đi, ta thấy Trần đại ca có vẻ cũng rất gấp… Ta có thể điều trước một ngàn viên Tị Độc Đan, năm trăm cân Chỉ Huyết Tán cho Trần đại ca, thấy thế nào?" Tuy việc chế tạo hai loại bí dược này đã tích lũy được mấy tháng, trừ việc giao dịch thường ngày với các thế lực Cửu Môn, trong tay Lâm Bất Phàm cũng đã tích trữ được một lô.

Đặc biệt là Chỉ Huyết Tán, mỗi lần hoàn thành một giao dịch với Trương Kỳ Sơn đều có thể thu hoạch được một lô.

Nhưng việc giao dịch hai loại bí dược này, Lâm Bất Phàm đều cố ý khống chế số lượng.

Bất kể xét từ phương diện nào, trước khi có thực lực tuyệt đối, Lâm Bất Phàm tuyệt đối không thể giao dịch với số lượng lớn!

Chính cái gọi là vật hiếm thì quý.

Khống chế tốt số lượng giao dịch, mới có thể phát huy lợi ích của Lâm Bất Phàm đến cực hạn!

Nhìn bộ dạng vô cùng khó xử của Lâm Bất Phàm lúc này, Trần Ngọc Lâu trầm mặc một lát, sau đó mới lộ ra một nụ cười nói: "Không hổ là huynh đệ tốt của ta, cứ theo sự sắp xếp của huynh đệ mà làm…" Hai người một bộ dạng anh em tốt, nhưng thực tế trong lòng ai cũng hiểu rõ, đây là một cuộc giao dịch.

Nhưng giao dịch thì giao dịch, qua một lần tiếp xúc, giao tình của hai người cũng trở nên tốt hơn!

Có lẽ sau lần giao dịch này, mới có thể thực sự gọi nhau một tiếng bằng hữu.

"Về việc giao dịch sau này, ta sẽ để Tường thúc, người phụ trách hai loại bí dược, bàn bạc kỹ với Trần đại ca… Dù sao sản lượng của hai loại bí dược này cũng không lớn, ngoài Tạ Lĩnh phái ra, các nhà trong Cửu Môn cũng phải chiếu cố…" Lâm Bất Phàm nói đến đây, chưa kịp nói tiếp, Trần Ngọc Lâu đã lên tiếng: "Lâm huynh đệ yên tâm, quy củ ta hiểu, ta tuyệt đối không làm khó Lâm huynh đệ…" Tuy Lâm Bất Phàm không để bụng ân oán giữa Cửu Môn và Tạ Lĩnh, nhưng cuối cùng cũng cần phải kiêng dè một chút!

May mà Trần Ngọc Lâu là người hiểu chuyện, không làm khó Lâm Bất Phàm.

Lâm Bất Phàm lúc này cũng không nhiều lời, trực tiếp gọi một tiếng: "Người đâu, cho gọi Phong Vu Tu đến đây một chuyến…" Không để Lâm Bất Phàm chờ đợi lâu, Phong Vu Tu đã xuất hiện trong phòng khách.

"Thiếu chủ…" Trong phòng khách, Phong Vu Tu cúi người hành lễ với Lâm Bất Phàm.

"Lát nữa ngươi dẫn Trần đại ca đến chỗ Tường thúc lấy một lô Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán… Ngoài ra còn có dược liệu để chế tạo hai loại bí dược, ngươi dẫn người đi giao nhận với Trần đại ca…" Sau khi sắp xếp xong xuôi, Lâm Bất Phàm mới chuyển ánh mắt sang Trần Ngọc Lâu và những người khác nói: "Trần đại ca, chuyện sau này, ta giao cho Phong Vu Tu bàn giao với các vị… Sắp xếp như vậy, Trần đại ca thấy thế nào?" Trần Ngọc Lâu nghe vậy, lập tức đứng dậy chắp tay cười nói với Lâm Bất Phàm: "Nghe theo sự sắp xếp của

Lâm huynh đệ, huynh đệ tân hôn, đám người thô kệch chúng ta không làm phiền nữa…" Sau khi chào hỏi nhau, Trần Ngọc Lâu cũng không ở lại lâu, xoay người theo Phong Vu Tu đi xử lý việc bàn giao.

Nhìn bóng dáng đoàn người Trần Ngọc Lâu rời đi, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt.

Lâm Bất Phàm mới đứng dậy, xoay người đi về phía hậu viện.

Khi hắn trở về hậu viện, chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi lúc này đã tắm rửa mặc đồ chỉnh tề, đang ở trong lương đình vừa trò chuyện vừa chơi đùa với con.

Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm xuất hiện, ánh mắt hai người đều không khỏi nhìn về phía hắn.

Không đợi hai người lên tiếng, Lâm Bất Phàm đã cười nói: "Phu quân của các nàng vừa mới đi bàn một vụ làm ăn lớn về… Thủ lĩnh Tạ Lĩnh Trần Ngọc Lâu tìm đến tận cửa, muốn thêm Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán…" Lâm Bất Phàm không hề giấu diếm, kể lại đại khái cho hai người nghe chuyện vừa xảy ra ở phòng khách tiền viện.

"Đúng rồi, Khuynh Tiên, nàng chuẩn bị khi nào thì bắt đầu tiếp quản những thế lực mà Thủy Hoàng để lại?" Vừa nói, ánh mắt Lâm Bất Phàm liền nhìn thẳng vào Hoắc Khuynh Tiên.

Thủy Hoàng tuy đã sớm bị chém giết, các đường khẩu dưới trướng cũng đã bị tiếp quản từng cái một.

Thậm chí cả Hoắc gia cũng thu hoạch không ít trong đó.

Nhưng ngoài đường khẩu ra, những thế lực, mạng lưới quan hệ trước đây phụ thuộc vào Thủy Hoàng, đều phải do Lâm Bất Phàm tiếp nhận từng cái một.

Xử lý những chuyện này, tự nhiên phải giao cho người thích hợp nhất!

Hoắc Khuynh Tiên với tư cách là cựu đương gia của Hoắc gia, để nàng tiếp quản quản lý những chuyện này, quả thực không còn ai thích hợp hơn.

Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên liền bực bội nói: "Hừ… Lão nương vừa mới hầu hạ chàng xong, đã vội bắt lão nương làm lao động miễn phí rồi…" Nghe Hoắc Khuynh Tiên oán trách, Lâm Bất Phàm vội vàng tiến lên ôm nàng vào lòng.

"Ai bảo phu nhân của ta bản lĩnh lớn chứ, chuyện này ngoài nàng ra, thật sự không ai xử lý được…" Tuy Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi hai người cũng có thể xử lý được chuyện này, nhưng muốn sắp xếp ổn thỏa, e rằng cần một khoảng thời gian không ngắn.

Nếu Hoắc Khuynh Tiên chịu ra tay, hiệu quả sẽ khác hẳn.

"Được rồi, lười để ý chàng…" Chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên lườm một cái, đưa tay véo mạnh vào eo Lâm Bất Phàm một cái.

Ngay sau đó, khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, giọng điệu cũng thay đổi: "Bảo ta ra tay không vấn đề gì, nhưng chàng phải bồi thường cho ta tử tế… Ba ngày, chỉ cần chàng ở bên ta thêm ba ngày nữa, ta sẽ giúp chàng xử lý chuyện của vị Tứ gia này…" Nghe lời Hoắc Khuynh Tiên, hai chân Lâm Bất Phàm không khỏi run lên.

Nhưng ánh mắt hắn lại nhìn về phía Hoắc Khuynh Tiên lúc này, chỉ thấy nàng đang nhìn Hoắc Tiên Nhi.

Không, chính xác mà nói, là nhìn Lâm Trường Sinh trong lòng Hoắc Tiên Nhi, trong ánh mắt của tiểu tử thối kia, rõ ràng mang theo một tia ngưỡng mộ không hề che giấu!

Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Hoắc Khuynh Tiên đã ghé vào tai hắn, khẽ nói: "Ta cũng muốn sinh cho phu quân một đứa con…" "Được, đừng nói ba ngày, ba mươi ngày cũng không vấn đề… Lần

này phu quân ta xin liều mình với phu nhân, cho đến khi nguyện vọng của nàng thành hiện thực mới thôi…" Yêu cầu khác có lẽ hắn sẽ do dự, nhưng đối mặt với yêu cầu muốn sinh con của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm lại không chút do dự.

Chương 97

Vốn dĩ hắn còn định phải thuyết phục Hoắc Khuynh Tiên thế nào mới xong việc này, nhưng không ngờ, nhìn thấy Hoắc Tiên Nhi sinh ra tiểu tử thối Lâm Trường Sinh, không cần hắn mở lời, Hoắc Khuynh Tiên đã bắt đầu ngưỡng mộ, chủ động yêu cầu!

Đối với nguyện vọng này của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm cũng phải giúp nàng thực hiện!

"Đừng nói một đứa, sinh mười đứa tám đứa, phu quân đều đáp ứng nàng… Đi, chúng ta bây giờ bắt đầu hành động…" Nói xong, Lâm Bất Phàm đưa tay ôm eo, trực tiếp bế Hoắc Khuynh Tiên lên.

Hoắc Tiên Nhi bên cạnh thì há miệng định nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng, không biết vì sao trong lòng lại nuốt ngược trở vào.

Cùng lúc đó, Phong Vu Tu cũng làm theo lời dặn của Lâm Bất Phàm, dẫn theo ba mươi huynh đệ dưới trướng, trước tiên tiếp nhận lô dược liệu mà Trần Ngọc Lâu mang đến.

Sau đó mới dẫn y đến đường khẩu do Tường thúc quản lý, giao cho y một ngàn viên Tị Độc Đan và năm trăm cân Chỉ Huyết Tán.

Nhận được dược liệu, giao một phần Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, Trần Ngọc Lâu vừa cảm ơn rối rít, vừa phải trả cho Lâm Bất Phàm một khoản phí gia công.

Một tay không bắt sói trắng, chơi còn cao tay hơn cả đám tư bản gia đời sau!

Trong lúc Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên đang chìm đắm trong hành động "thêm gạch xây nhà", nghe được những việc Lâm Bất Phàm làm mấy ngày qua, các thế lực trong Cửu Môn đều không khỏi

âm thầm bàn tán, suy đoán.

Ngay cả vị đứng đầu Cửu Môn, quan trú phòng Thường Sa Thành là Phật Gia cũng không ngoại lệ.

"Vị Tứ gia tân nhiệm này, rốt cuộc là người như thế nào… Thủ đoạn phi phàm, con người dường như cũng không tệ… Từ một người ở rể bình thường, trong vòng một năm ngắn ngủi đã trưởng thành đến mức này, không phải ai cũng làm được… Nhưng nói Lâm Bất Phàm thủ đoạn phi phàm, thì người này lại cứ cố chấp vào chuyện nam nữ… Rốt cuộc là Lâm Bất Phàm thỏa mãn với hiện trạng, hay trong lòng có mưu đồ khác…" Từ khi Lâm Bất Phàm cưới Hoắc Khuynh Tiên, vị đương gia của Hoắc gia, về làm vợ, liên tiếp mấy ngày không ra khỏi cửa.

Người trong Cửu Môn, ai ai cũng không khỏi nhớ lại lúc hắn thành hôn với Hoắc Tiên Nhi.

Cảnh tượng trước mắt, trông giống hệt lúc đó biết bao.

Nếu nói Lâm Bất Phàm chỉ thỏa mãn với chút lợi ích trước mắt, không có chí lớn, thì sao có thể trong vòng một năm ngắn ngủi, dưới sự chứng kiến của mọi người mà gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Nhưng nói hắn thủ đoạn phi phàm, thì tính cách mà Lâm Bất Phàm thể hiện ra, lại chỉ coi trọng mảnh đất ba tấc trước mắt, giống như có một chấp niệm đối với việc cưới vợ sinh con, truyền thừa Lâm gia!

Lúc này trong phủ của Trương Kỳ Sơn, vị Phật Gia và phó quan dưới trướng của ông, cũng đang bàn luận về Lâm Bất Phàm.

Chỉ thấy Trương Kỳ Sơn nhíu mày, rồi nói: "Phó quan, cậu thấy Lâm Bất Phàm, rốt cuộc là người như thế nào?" Suy nghĩ một lát, Phó quan mới lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Không nhìn ra… Không biết Phật Gia có cách nhìn nào về Lâm Bất Phàm…" Đối mặt với ánh mắt

của Trương Phó quan, Trương Kỳ Sơn nhất thời cũng không biết nên trả lời thế nào.

Chỉ thấy ông trầm mặc một lát rồi mới nói: "Từ khi Lâm Bất Phàm ở rể Hoắc gia, đến khi chém giết Thủy Hoàng, trở thành Tứ gia tân nhiệm của Cửu Môn chúng ta… Từ những thủ đoạn mà hắn thể hiện ra, người này quả thực không tầm thường, có những chỗ ngay cả ta cũng phải khâm phục.

Nhưng ngoài những điều đó ra, từ tác phong thường ngày của Lâm Bất Phàm, cộng với tính cách mà hắn thể hiện… Lâm Bất Phàm lại là một người có quan niệm truyền thống cực kỳ mạnh, nhiệt huyết với việc phát triển gia tộc truyền thừa…" "Truyền thừa, truyền thừa…" Nhắc đến gia tộc truyền thừa, sâu trong đáy mắt Trương Kỳ Sơn bỗng lóe lên một tia sáng.

Sự thay đổi đột ngột này, giống như ông đã nghĩ ra điều gì đó.

Truyền thừa gia tộc!

Đúng vậy, là truyền thừa gia tộc!

Vào khoảnh khắc này, Trương Kỳ Sơn dường như đã đoán ra Lâm Bất Phàm rốt cuộc vì điều gì.

Nếu đoán không sai, tất cả những gì Lâm Bất Phàm làm, đều là vì truyền thừa gia tộc!

Người khác không biết, nhưng ông và Phó quan vô cùng rõ ràng, Lâm Bất Phàm không phải là người bình thường.

Hắn là người sở hữu huyết mạch đặc thù, luồng huyết mạch đó so với huyết mạch Kỳ Lân mà Trương gia vẫn tự hào, không hề thua kém.

Lúc huyết mạch của Lâm Bất Phàm bộc phát, ngay cả Trương Kỳ Sơn cũng bị áp chế.

Chỉ có Phó quan, người sở hữu huyết mạch Kỳ Lân thuần khiết, mới có thể giao phong với hắn.

Theo điều tra của họ, Lâm Bất Phàm là độc đinh của Lâm gia.

Một người sở hữu huyết mạch đặc thù, tuổi thọ vượt xa người thường, thứ không thiếu nhất chính là thời gian.

Từ khi Lâm Bất Phàm ở rể Hoắc gia, đến khi sáng lập Lâm gia trong Cửu Môn, tất cả những gì hắn làm trong thời gian này, dường như chỉ để có thể quang minh chính đại cưới Hoắc Khuynh Tiên, vị đương gia của Hoắc gia!

Nghĩ đến đây, trong lòng Trương Kỳ Sơn không khỏi có cảm giác, suy đoán của mình chính là sự thật.

Đúng như Trương Kỳ Sơn đã nói, tất cả những gì Lâm Bất Phàm làm, thực ra chỉ có một mục đích, đó là cưới vợ sinh con, phát triển Lâm gia.

Chính cái gọi là khởi đầu chỉ có một người!

Chỉ cần cho hắn đủ thời gian, Lâm Bất Phàm có thể phát triển ra một gia tộc huyết mạch có thể sánh ngang, thậm chí vượt qua cả Trương gia!

Tuy đã đoán ra mục đích của Lâm Bất Phàm, nhưng Trương Kỳ Sơn lại không hề thả lỏng.

Ông liền ra lệnh: "Truyền lệnh xuống, mật thiết chú ý nhất cử nhất động của Lâm Bất Phàm… Nếu người này an phận thủ thường, tuân thủ quy củ thì thôi… Nếu Lâm Bất Phàm dám phá vỡ quy củ, thì đừng trách Trương Kỳ Sơn ta lòng dạ độc ác…" Lâm Bất Phàm nắm trong tay lá bài tẩy là Chỉ Huyết Tán, bây giờ lại có một ngàn quân tinh nhuệ.

Cộng thêm huyết mạch đặc thù, nếu không phải vạn bất đắc dĩ,

Trương Kỳ Sơn cũng không muốn xảy ra xung đột với Lâm Bất Phàm.

Nhưng nếu Lâm Bất Phàm chạm đến giới hạn của ông, dù phải trả giá đắt, ông cũng tuyệt đối không hề nương tay!

Trong nháy mắt lại ba ngày trôi qua, Hoắc Khuynh Tiên mới mang theo vẻ mặt thỏa mãn, lưu luyến không rời bước ra khỏi phòng tân hôn.

Trước mặt Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên có thể nói là đã thể hiện hết sức quyến rũ, mê hoặc của mình.

Nhưng khi bước vào Lâm phủ, Hoắc Khuynh Tiên lại như biến thành một người khác.

Tuy không còn là đương gia của Hoắc gia, nhưng khi tiếp quản thế lực của Lâm Bất Phàm, vị Tứ gia trong Cửu Môn, nàng lại thể hiện ra sự lạnh lùng, quyết đoán dị thường!

Trong vòng chưa đầy nửa tháng, những đường khẩu, các thế lực phụ thuộc do Thủy Hoàng để lại, dưới thủ đoạn sắc bén của Hoắc Khuynh Tiên, dần dần bị khống chế, sắp xếp ổn thỏa!

Chương 98

Cộng thêm Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán do Tường thúc quản lý, và sự uy hiếp của một ngàn quân tinh nhuệ do Chu Vệ Quốc thống lĩnh, sự phát triển của Lâm gia giống như từ một con đường duy nhất biến thành hai con đường cùng tiến.

Tốc độ phát triển nhanh đến mức, nếu không phải thiếu một chút nền tảng gia tộc, e rằng không hề thua kém các thế lực gia tộc bản địa khác trong Cửu Môn.

Khi Hoắc Khuynh Tiên đã sắp xếp ổn thỏa các phương diện đường khẩu, thế lực, mọi thứ lại như trở về trạng thái trước đó.

Cả Thường Sa Thành lại một lần nữa trở nên yên tĩnh lạ thường.

Thậm chí vì sự trỗi dậy mạnh mẽ của Lâm Bất Phàm, những thế lực vốn có chút manh động cũng không khỏi bình tĩnh lại.

Khi mọi việc trong Lâm phủ đã đi vào quỹ đạo, ngày tháng cứ thế trôi đi.

Nhìn vào Lâm phủ lúc này, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi đang vừa chơi đùa với con, vừa nói cười với Hoắc Khuynh Tiên.

Trong vòng một tháng ngắn ngủi, sau khi mọi việc của Tứ gia được sắp xếp ổn thỏa, Hoắc Khuynh Tiên cũng giống như Lâm Bất Phàm, trực tiếp làm chưởng quỹ phủi tay.

Chuyện bình thường đều giao cho Phong Vu Tu xử lý.

Chỉ có những chuyện quan trọng, hoặc có người trực tiếp tìm đến cửa, Hoắc Khuynh Tiên mới đích thân ra mặt.

Còn Lâm Bất Phàm lúc này, ngoài việc mỗi ngày cùng hai nàng Hoắc Tiên Nhi đúng giờ tu luyện Ngũ Cầm Hí hoạt động gân cốt,

phần lớn thời gian còn lại, không phải đang "thêm gạch xây nhà", thì cũng là trên đường đi "thêm gạch xây nhà".

Lúc này, ba người vừa mới hoạt động gân cốt xong.

Chỉ thấy ý niệm Lâm Bất Phàm khẽ động, liền tập trung vào những thu hoạch từ chuyến đi Bình Sơn.

Những vàng bạc châu báu, đồ cổ ngọc khí đều đã nhập kho.

Các loại linh dược thu hoạch được trên vách đá dược liệu Bình Sơn cũng đã được kiểm kê xong.

Ngược lại, cuốn sách da bò ghi lại Luyện Khí chi pháp và Luyện Thi chi pháp lại một lần nữa xuất hiện trong tay Lâm Bất Phàm.

"Phu quân, là cuốn Luyện Khí chi pháp mà chàng thu được trong toàn quán đó sao…" Nhìn cuốn sách da bò trong tay Lâm Bất Phàm, ánh mắt của hai nàng Hoắc Khuynh Tiên đều không khỏi nhìn sang.

Tuy hai người chưa từng thấy qua cuốn công pháp này, nhưng những thu hoạch từ chuyến đi Bình Sơn của Lâm Bất Phàm cũng không hề giấu diếm.

Về việc Lâm Bất Phàm có một cuốn Luyện Khí chi pháp, hai nàng Hoắc Khuynh Tiên đã sớm biết.

Chỉ là đây cũng là lần đầu tiên, họ tận mắt thấy Lâm Bất Phàm lấy thứ này ra.

Lúc này, Hoắc Tiên Nhi không nhịn được lên tiếng: "Luyện Khí chi pháp thật sự thần kỳ như vậy sao…" "Thần kỳ hay không ta không biết, nhưng cuốn Luyện Khí chi pháp này quả thực có chút thú vị… Nếu có thể tu luyện thành công, uy lực của nó còn lớn hơn Ngũ Cầm Hí nhiều." Vừa nói, Lâm Bất Phàm liền vẫy tay với hai nàng Hoắc Tiên Nhi.

Đợi hai người đến gần, Lâm Bất Phàm trực tiếp đưa cuốn sách da bò cho họ.

So với Lâm Bất Phàm, dù sao hắn cũng đến từ đời sau, cho dù đã dung hợp ký ức của tiền thân, nhìn cuốn sách da bò này cũng chỉ hiểu lơ mơ.

Nhưng Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi lại khác, Hoắc gia của họ tuy làm công việc dưới lòng đất, nhưng nền tảng gia tộc, ít nhất là về sự hiểu biết đối với các loại cổ vật, văn hóa cổ, vượt xa người thường.

Đối với Lâm Bất Phàm, thứ hắn xem chỉ hiểu lơ mơ, cần thời gian từ từ nghiên cứu, thì trong tay hai nàng Hoắc Khuynh Tiên, nó giống như văn nói đời sau, căn bản không có chút khó khăn nào để hiểu.

Nhận lấy cuốn sách da bò từ tay Lâm Bất Phàm, sau khi xem xong phần trên về Luyện Khí chi pháp, hai nàng không khỏi nhìn nhau.

Sau đó không nhịn được mà cảm thán: "Chỉ nghe nói có những tu hành giả tồn tại… Bây giờ xem xong cuốn Luyện Khí chi pháp này, những chuyện trong truyền thuyết trước đây, chưa chắc đã không tồn tại…" Lời của hai nàng vừa dứt, Lâm Bất Phàm liền nói: "Những đạo sĩ Mao Sơn, đạo sĩ Long Hổ Sơn kia, e rằng cũng không phải toàn là lừa đảo… Đáng tiếc, muốn tu luyện Luyện Khí chi pháp, yêu cầu quả thực có chút khó khăn…" Đúng như Lâm Bất Phàm đã nói, muốn trở thành tu luyện giả, trong cơ thể phải tồn tại tiên thiên chi khí.

Vì có một luồng tiên thiên chi khí này, mới có thể lấy đó làm nền tảng, bước lên con đường tu hành.

Cộng thêm những người luyện khí này, ai nấy đều có xu hướng ẩn giấu thân phận, mới khiến thế nhân cho rằng, những tu hành giả này chỉ tồn tại trong truyền thuyết!

Sau đó, Hoắc Tiên Nhi lúc này không nhịn được lên tiếng: "Phu quân, Luyện Khí chi pháp, có thật sự có thể khiến người ta trường sinh bất lão không…" Lâm Bất Phàm nghe vậy, liền mỉm cười nhìn hai nàng nói: "Trường sinh… Hai nàng cũng muốn trường sinh bất lão sao?" Nhìn ánh mắt của Lâm Bất Phàm, hai nàng Hoắc Tiên Nhi nhìn nhau rồi nói: "Ai mà không muốn trường sinh bất lão…" Đúng vậy, ai mà không muốn trường sinh bất lão!

Những vị hoàng đế kia, ai nấy vì trường sinh bất lão mà không biết đã làm bao nhiêu chuyện hoang đường.

Cộng thêm thân phận của hai nàng Hoắc Khuynh Tiên, những ngôi mộ mà gia tộc họ từng xuống, trong đó có không ít manh mối về việc các chủ mộ tìm kiếm phương pháp trường sinh.

Lúc này, Lâm Bất Phàm lại mỉm cười nói: "Có thể trường sinh bất lão hay không ta không biết, nhưng nếu có thể tu luyện Luyện Khí chi pháp, tin rằng tuổi thọ chắc chắn sẽ vượt xa người thường… Chưa chắc không phải là một con đường trường sinh… Đáng tiếc đối với chúng ta mà nói, quá khó… gần như là một chuyện không thể." Nói đến đây, ánh mắt Lâm Bất Phàm không khỏi lướt qua Lâm Trường Sinh trong lòng Hoắc Tiên Nhi nói: "Chúng ta e rằng không trông mong vào Luyện Khí chi pháp được rồi… Nhưng tiểu tử thối Trường Sinh, và những đứa con sau này của Lâm gia, có lẽ có một chút hy vọng…" Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên hai người lúc này cũng không khỏi thở dài một hơi.

Nhưng đúng lúc này, Lâm Bất Phàm lại đột nhiên chuyển chủ đề, tiếp tục nói: "Luyện Khí chi pháp, có lẽ là một con đường trường sinh… Nhưng chẳng lẽ hai nàng không biết, người sở hữu huyết mạch đặc thù, bản thân tuổi thọ đã vượt xa người thường… Cùng với việc huyết mạch không ngừng thức tỉnh tăng lên, các phương diện của họ không nói, chỉ riêng tuổi thọ thôi cũng sẽ được nâng cao hơn

nữa…" Nghe lời Lâm Bất Phàm, hai nàng vốn có chút thất vọng, vẻ mặt đều không khỏi sững sờ.

Mấy hơi thở sau mới hoàn hồn, mang theo vẻ mặt khó tin nói: "Ý của phu quân là, tuổi thọ của chúng ta cũng vượt xa người thường…" Dưới sự chú ý của hai nàng, Lâm Bất Phàm gật đầu nói: "Không sai, huyết mạch của hai người tuy mới thức tỉnh sơ bộ, nhưng dù vậy, tuổi thọ cũng đã vượt xa người thường… Với huyết mạch đã thức tỉnh hiện tại, sống 120 tuổi không có vấn đề gì… Quan trọng nhất là, người sở hữu huyết mạch đặc thù, dung mạo gần như sẽ được duy trì ở trạng thái đỉnh cao nhất… Nếu huyết mạch thức tỉnh tăng cường hơn nữa, tuổi thọ sẽ không ngừng tăng lên…" Nói đến đây, Lâm Bất Phàm dừng lại, lướt qua phản ứng của hai nàng rồi mới nói tiếp: "Không nói người khác, phu quân của các nàng đây, tình hình hiện tại ít nhất cũng có hai trăm năm tuổi thọ…" "Thật, thật sao…" Nghe bộ dạng nghiêm túc của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi hai người không khỏi có chút kinh ngạc.

Trước đây, họ chỉ biết rằng người sở hữu huyết mạch đặc thù, tố chất các phương diện của cơ thể đều sẽ tăng lên gấp bội.

Quan trọng nhất là, người sở hữu huyết mạch đặc thù, gần như đều có công hiệu trấn nhiếp các loại tà ma độc vật.

Nhưng tuyệt đối không ngờ, huyết mạch đặc thù lại có khả năng tăng trưởng tuổi thọ, khiến người ta dung nhan bất lão.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc, khó tin của hai người, Lâm Bất Phàm mỉm cười rồi khẳng định: "Hoàn toàn chính xác, phàm là người sở hữu huyết mạch đặc thù, tuổi thọ dài lâu, dung nhan bất lão, đều là những năng lực cơ bản nhất… Trường sinh, không chỉ có con đường luyện khí… Chỉ cần không ngừng tăng lên, thức tỉnh huyết mạch của bản thân, thực lực, tuổi thọ đều sẽ không ngừng tăng lên…" Nói đến đây,

Lâm Bất Phàm thở ra một hơi, uống một ngụm trà.

Sau đó mới nói tiếp: "Huyết mạch mỗi lần tăng lên thức tỉnh một phần mười, đều sẽ có sự tăng trưởng tương ứng… Khi thức tỉnh đạt một nửa, 80% và 100%, càng sẽ xảy ra một lần lột xác lớn…" Lâm Bất Phàm vừa nói xong, Hoắc Khuynh Tiên liền nhìn về phía hắn nói: "Không biết huyết mạch Chân Long của phu quân, lúc này đã thức tỉnh đến mức nào rồi…" "Thức tỉnh gần 40% rồi…" "Hít…" Nghe huyết mạch của Lâm Bất Phàm đã thức tỉnh gần bốn phần, bất kể là Hoắc Khuynh Tiên hay Hoắc Tiên Nhi, đều không khỏi hít sâu một hơi.

Nhìn lại, Hoắc Tiên Nhi mới chỉ vừa dùng hạt giống huyết mạch, huyết mạch tuy có tăng trưởng, nhưng cũng chỉ thức tỉnh được khoảng 2%, trong đó phần lớn là nhờ Lâm Bất Phàm!

Còn Hoắc Khuynh Tiên, tuy đã có được huyết mạch Cửu Vĩ Hồ mấy tháng, nhưng lúc này huyết mạch trong cơ thể nàng, nhiều nhất cũng chỉ thức tỉnh được khoảng 5%!

Trước đây, Lâm Bất Phàm chưa từng nhắc đến những tác dụng này của huyết mạch đặc thù.

Hoắc Khuynh Tiên tuy đã thức tỉnh mấy tháng, nhưng ngoài việc mỗi ngày tu luyện Ngũ Cầm Hí, hô hấp pháp ra, cũng không đặc biệt chú ý đến huyết mạch mà mình đã thức tỉnh.

Chương 99

Nhưng tuyệt đối không ngờ, việc không ngừng tăng lên thức tỉnh sức mạnh huyết mạch, lại có nhiều lợi ích như vậy.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng dường như đoán ra được suy nghĩ trong lòng hai người.

Nhưng không đợi hắn lên tiếng, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi đã một trái một phải, đưa tay véo mạnh vào eo hắn.

"Chuyện như vậy, sao không nói cho chúng ta biết sớm hơn…" "Hít…" Trong khoảnh khắc đó, cảm giác tê dại từ hai bên eo khiến Lâm Bất Phàm hít một hơi khí lạnh.

Hắn cũng không nhiều lời nữa, vội vàng nói: "Tu luyện Ngũ Cầm Hí, kết hợp với hô hấp pháp và Khí Huyết Đan, có thể không ngừng khai phát tăng lên sức mạnh huyết mạch… Cũng đừng vội, sau này có nhiều thời gian để từ từ tăng lên…" Lúc này, hai nàng cũng đã hoàn toàn hiểu rõ.

Vì sao Lâm Bất Phàm mỗi ngày đều kiên trì tu luyện Ngũ Cầm Hí.

Nguyên nhân là vì để tăng lên, thức tỉnh huyết mạch của bản thân!

"Tu luyện, bây giờ bắt đầu tu luyện…" Chỉ thấy hai nàng nhìn nhau, Hoắc Tiên Nhi giao con cho vú nuôi, sau đó bắt đầu tu luyện.

Nhìn bộ dạng hăng hái của hai người, Lâm Bất Phàm không chỉ vung tay lấy ra Khí Huyết Đan, mà thỉnh thoảng còn lên tiếng, chỉ điểm hai người tu luyện.

Với trình độ Ngũ Cầm Hí đã đại thành của Lâm Bất Phàm lúc này, chỉ điểm hai người mới nhập môn, quả là dễ như trở bàn tay.

Nhưng nhìn hai người đang chìm đắm trong tu luyện, nụ cười trên

mặt Lâm Bất Phàm lại dần dần thu lại.

Luyện khí, Lâm Bất Phàm chắc chắn không trông mong được rồi.

Ngược lại, con đường tu luyện võ đạo, lại vô cùng thích hợp với những người có huyết mạch đặc thù như Lâm Bất Phàm.

Người có huyết mạch đặc thù, khí huyết vốn đã cường hoành vô cùng.

Mỗi lần tăng lên thức tỉnh một phần huyết mạch, đều sẽ được tăng cường lột xác.

Vì vậy trong tu luyện võ đạo, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài, kỳ tài trăm năm khó gặp.

Nhưng qua một thời gian tu luyện, Ngũ Cầm Hí đã bị Lâm Bất Phàm tu luyện đến cảnh giới đại thành.

Ngũ tạng lục phủ, gân cốt huyết nhục, đã được cường hóa đến một cực hạn.

Tu vi võ đạo càng đạt đến cảnh giới Tông sư, nếu thực lực toàn khai, e rằng Phong Vu Tu cũng có thể dễ dàng trấn áp.

Nhưng sau khi đạt đến trình độ này, Lâm Bất Phàm lại cảm giác rõ ràng, cho dù bình thường có Khí Huyết Đan trợ giúp, tốc độ thức tỉnh huyết mạch, tốc độ tăng lên của võ đạo, đều dần dần chậm lại.

Lúc này Lâm Bất Phàm đã tu luyện Ngũ Cầm Hí đến cực hạn!

Dựa vào Ngũ Cầm Hí và hô hấp pháp đi kèm, gần như không có khả năng đột phá, cảnh giới Đại Tông sư.

Có lẽ chỉ khi huyết mạch đột phá thức tỉnh trên 50%, mới có cơ hội đột phá giới hạn của Ngũ Cầm Hí, mượn sự lột xác của huyết mạch Chân Long, một lần đưa tu vi võ đạo, trực tiếp đột phá cảnh giới Đại Tông sư!

Nhưng không có sự gia trì của Ngũ Cầm Hí, huyết mạch muốn nhanh chóng thức tỉnh tăng lên, cũng trở nên cực kỳ chậm chạp.

Huyết mạch thức tỉnh và Ngũ Cầm Hí, là tồn tại tương trợ lẫn nhau, thiếu một trong hai đều không được.

Bây giờ bất kể là huyết mạch Chân Long thức tỉnh, hay tu vi võ đạo, đều gần như đình trệ.

Ngũ Cầm Hí tuy có sức phá hoại không tầm thường, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một bộ công pháp dưỡng sinh.

Tác dụng chính là kéo dài tuổi thọ.

Tu luyện đến mức như Lâm Bất Phàm hiện nay, tác dụng của Ngũ Cầm Hí đối với việc tăng lên võ đạo, là vô cùng nhỏ.

Nhưng bình thường cũng có thể dùng để tu thân dưỡng tính!

"Thức tỉnh huyết mạch, tu luyện võ đạo, hai cái tương trợ lẫn nhau… Với tình hình gần như đình trệ của ta hiện tại, đừng nói trong vòng mấy tháng, đưa huyết mạch thức tỉnh đạt 40%...

Không có một hai năm tích lũy, căn bản không thể đột phá… Bây giờ đã khó khăn như vậy, muốn đưa huyết mạch thức tỉnh đạt 50%, chẳng phải càng khó hơn sao… Xem ra phải tìm cách khác mới được…" Trong lòng Lâm Bất Phàm nghĩ vậy, nhất thời cũng không có cách nào tốt hơn.

Sau một hồi suy nghĩ, Lâm Bất Phàm đột nhiên sáng mắt, trong lòng liền hiện lên một người, đó là Phong Vu Tu!

Phong Vu Tu là một võ si, các loại võ công mà hắn biết không hề ít.

Biết đâu có thể tìm được một đột phá khẩu từ trên người hắn!

Trong lòng đã có quyết định, Lâm Bất Phàm cũng không chần chừ

nữa.

Hắn cũng không làm phiền hai nàng Hoắc Khuynh Tiên đang tu luyện, mà vẫy tay gọi người hầu đang đứng chờ bên cạnh.

"Gia chủ…" Thấy Lâm Bất Phàm vẫy tay, người hầu trong phủ đang đứng chờ bên cạnh, lập tức tiến lên cúi người.

Nhìn người này, Lâm Bất Phàm trực tiếp ra lệnh: "Bây giờ mời Phong Vu Tu đến đây, ta có chuyện rất quan trọng cần tìm hắn…" "Vâng…" Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, người này tự nhiên không chút do dự, lập tức xoay người lĩnh mệnh đi.

Không để Lâm Bất Phàm chờ đợi lâu, chỉ khoảng một nén nhang sau, Phong Vu Tu đã vội vã đến hậu viện của Lâm phủ.

"Bái kiến thiếu chủ…" Phong Vu Tu đến gần, đang chuẩn bị cúi người bái kiến, thì Lâm Bất Phàm đã đưa tay đỡ hắn dậy, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, sau này gọi ta là gia chủ là được… Đều là người một nhà, sau này không cần khách khí như vậy…" Nhìn bộ dạng của Lâm Bất Phàm lúc này, Phong Vu Tu há miệng định nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng, lại gật đầu với Lâm Bất Phàm, nuốt ngược trở vào.

"Không biết gia chủ đột nhiên tìm ta đến, có gì phân phó…" Vừa nói, trên mặt Phong Vu Tu liền lộ ra vẻ háo hức.

Nhìn bộ dạng của Phong Vu Tu lúc này, Lâm Bất Phàm biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Chỉ thấy trong mắt Lâm Bất Phàm lóe lên một tia bất đắc dĩ, sau đó mới nói: "Hôm nay gọi ngươi đến, chủ yếu là muốn hỏi một chút, về tình hình tu hành võ đạo…" Tuy trong khoảnh khắc đó, trong mắt Phong Vu Tu lóe lên một tia thất vọng, nhưng nghe Lâm Bất Phàm nhắc đến tu hành võ đạo, Phong Vu Tu liền có hứng thú.

Chương 100

Ai mà không biết hắn là một võ si, chuyện khác không có hứng thú, nhưng nếu là con đường tu hành võ đạo, dù không thể động thủ, nhưng nói chuyện ba ngày ba đêm, e rằng cũng không hề buồn ngủ!

"Gia chủ có vấn đề gì cứ hỏi…" Lâm Bất Phàm lúc này cũng không nhiều lời, trực tiếp nói: "Hiện tại thực lực của ngươi thế nào, có nắm chắc đột phá cảnh giới Đại Tông sư không?" Đại Tông sư, sâu trong đáy mắt Phong Vu Tu, không khỏi lóe lên một tia ảm đạm.

"Không giấu gì gia chủ, thời gian qua tuy có Khí Huyết Đan trợ giúp, thực lực ngày càng tăng trưởng… Nhưng muốn đột phá cảnh giới Đại Tông sư, khó, khó, khó… Ta ngay cả một chút manh mối cũng không có…" Phong Vu Tu không chỉ là một võ si, mà tư chất trên con đường võ đạo, cũng có thể nói là thiên kiêu hiếm thấy.

Nhưng dù vậy, Phong Vu Tu đừng nói là đột phá Đại Tông sư, thậm chí ngay cả nên đột phá như thế nào, một chút manh mối cũng không có!

"Không giấu gì ngươi, Ngũ Cầm Hí mà ta tu luyện, cũng đã đạt đến cực hạn… Lần này gọi ngươi đến, chủ yếu là muốn hỏi xem, có cách nào đột phá Đại Tông sư không, nhưng bây giờ xem ra, ai…" Vừa nói, Lâm Bất Phàm không khỏi thầm thở dài một hơi.

Nguyên bản còn hy vọng có thể từ chỗ Phong Vu Tu, có được một vài cách đột phá Đại Tông sư, nhưng bây giờ xem ra, có chút quá ngây thơ rồi!

Nhưng sau khi thất vọng, Lâm Bất Phàm lại không vì thế mà từ bỏ.

Hắn trầm mặc một lát rồi chuyển chủ đề: "Nếu thế gian có truyền

thuyết về Đại Tông sư, vậy chứng tỏ cảnh giới Đại Tông sư thực sự tồn tại… Nếu con đường này đã đứt, vậy thì đi ra một con đường mới… Như vậy đi, ngươi chép lại tất cả công pháp mà ngươi biết, ta sẽ nghiên cứu kỹ, xem có thể có thu hoạch gì không…" Đối với yêu cầu của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu tự nhiên không có ý kiến gì.

Nếu Lâm Bất Phàm có thể tìm ra cách, tự nhiên là vẹn cả đôi đường.

Không có thu hoạch, đối với hắn cũng không có tổn thất gì.

"Gia chủ đợi một chút, ta bây giờ sẽ chép lại tất cả võ công ta biết cho ngài…" Làm là làm, Phong Vu Tu cũng không phải là người do dự.

Mấy canh giờ sau, từng bộ công pháp bí tịch, được đặt ngay ngắn trước mặt Lâm Bất Phàm.

Nhìn qua, chỉ thấy Thập Nhị Hình Ý Quyền, Bát Cực Quyền, Thái Cực Quyền… các loại bí tịch quốc thuật.

Trong đó luyện pháp, đấu pháp, thậm chí cả các loại dưỡng thân bí pháp đều không thiếu.

Trước sau, Phong Vu Tu đã cống hiến hơn mười loại quyền pháp quốc thuật.

"Gia chủ, đây là các loại quyền pháp bí tịch mà ta đã học… Ngài xem có chuyện gì cần ta làm không?" Nhận lấy hơn mười bản công pháp bí tịch do Phong Vu Tu chép lại, Lâm Bất Phàm vẫy vẫy tay ra hiệu cho hắn lui xuống trước.

Thấy Lâm Bất Phàm ra hiệu, Phong Vu Tu cũng không nhiều lời, xoay người trực tiếp rời khỏi hậu viện.

Nhưng khi rời đi, hắn không nhịn được nói: "Nếu gia chủ nghiên cứu ra, nên đột phá cảnh giới Đại Tông sư như thế nào, vạn lần đừng

quên chừa cho ta một phần…" "Yên tâm, nếu có thu hoạch, không thiếu phần của ngươi đâu…" Phong Vu Tu đưa ra những quyển pháp bí tịch này, dựa vào 100% trung thành, nếu Lâm Bất Phàm có cách đột phá Đại Tông sư, sao có thể quên đi cánh tay phải của mình!

Nghe lời hứa của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu mới hài lòng xoay người rời đi.

Nhìn hơn mười bản quyển pháp bí tịch trong tay, Lâm Bất Phàm cũng không chút do dự, trực tiếp bắt đầu nghiên cứu từng cái một.

Quả thực, các loại quyển pháp, luyện pháp, đấu pháp mà Phong Vu Tu đưa ra đều gần như giống nhau.

Không ngoài việc làm lớn mạnh khí huyết, rèn luyện gân cốt, cường kiện ngũ tạng lục phủ.

Cuối cùng khi khí huyết trong cơ thể, đạt đến một cực hạn, có thể ly thể hóa thành một luồng kình khí.

Nhìn những quyển pháp bí tịch này, rồi lại nhìn Ngũ Cầm Hí mà mình có được, con đường tu hành võ đạo, tất cả nền tảng đều là khí huyết!

Không sai, trọng điểm của tu hành võ đạo, nằm ở khí huyết.

Nghĩ đến đây, sâu trong đáy mắt Lâm Bất Phàm, không khỏi lóe lên một tia sáng.

"Khí huyết, khí huyết…" Lẩm bẩm một mình, Lâm Bất Phàm ý niệm khẽ động, lại từ trong nhẫn trữ vật, lấy ra cuốn sách da bò kia.

"Luyện khí, khí huyết, cương khí…" Nhất thời, Lâm Bất Phàm cảm giác như mình đã nắm được một chút thông tin quan trọng.

Nhưng mối liên hệ giữa luyện khí, khí huyết và cương khí, lại đều không thể liên kết lại với nhau.

Thực ra nghĩ lại cũng đúng, thế gian người tu luyện võ đạo không ít, nhưng nhiều nhất cũng chỉ tu luyện đến cảnh giới Tông sư, Đại Tông sư đã sớm trở thành truyền thuyết.

Nếu Lâm Bất Phàm dễ dàng tìm ra, mấu chốt để đột phá Đại Tông sư, chẳng phải người luyện võ trong thiên hạ, đều là một đám vô dụng sao!

"Phu quân, thời gian cũng không còn sớm nữa, hay là nghỉ ngơi trước đi…" Nhìn Lâm Bất Phàm như bị ma ám, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi hai người, không khỏi nhìn nhau, lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Dưới sự nhắc nhở của hai nàng Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm mới hoàn hồn.

Lúc này ngẩng đầu nhìn trời, bất tri bất giác, đã tối đen như mực.

"Tuy không biết phu quân muốn làm gì, nhưng cứ như vậy không phải là cách…" "Không sai, vừa rồi nhìn bộ dạng của chàng, giống như bị tẩu hỏa nhập ma vậy…" Thấy Lâm Bất Phàm hoàn hồn, hai nàng Hoắc Khuynh Tiên vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa vội vàng nói.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi sững sờ.

"Ta quá vội vàng, để hai vị phu nhân lo lắng rồi…" Lâm Bất Phàm lúc này, trong lòng cuối cùng cũng tỉnh ngộ.

Chuyện này, e rằng không phải trong thời gian ngắn có thể có kết quả.

Dù sao thứ hắn không thiếu nhất chính là thời gian, cùng lắm thì sau này từ từ tính.

Bất kể là phát triển gia tộc, hay là huyết mạch thức tỉnh, đều không phải là chuyện một sớm một chiều.

Thay vì lãng phí tinh lực vào chuyện này, không bằng làm tốt, việc lớn mạnh gia tộc, tăng thêm nhân khẩu!

Lâm Bất Phàm từ từ nghiên cứu, không bằng gửi gắm hy vọng vào hệ thống.

Biết đâu sinh thêm mấy đứa con, cưới thêm mấy vị thê tử, thứ hắn muốn, hệ thống sẽ đưa đến tận cửa.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Bất Phàm liền dừng lại trên người hai nàng Hoắc Khuynh Tiên.

Chương 101

Sau đó không nói hai lời, đưa tay kéo họ vào lòng nói: "Đi, đi, đi… Chúng ta đi nghiên cứu trước, nên thêm gạch xây nhà cho Lâm gia thế nào." Trong tiếng kinh hô của hai người, Lâm Bất Phàm kéo họ đi thẳng đến phòng nghỉ.

Lâm Bất Phàm một chọi hai, dựa vào huyết mạch Chân Long cường hoành, nhất thời khiến hai nàng Hoắc Khuynh Tiên phải liên tục bại lui.

Cuối cùng, hai ba canh giờ sau, động tĩnh trong phòng, mới trong tiếng cầu xin tha thứ của hai người, dần dần bình tĩnh lại.

Một đêm trôi qua trong nháy mắt.

Khi Lâm Bất Phàm tỉnh lại, trời bên ngoài đã sáng rõ.

Nhìn lại Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên, lúc này đang một trái một phải ngủ say sưa!

Không làm phiền hai người, Lâm Bất Phàm mặc lại y phục, đơn giản rửa mặt.

Thân ảnh trực tiếp đến sân bên cạnh hồ sen, từ từ tu luyện Ngũ Cầm Hí.

Từng chiêu từng thức, không ngừng được thi triển trong tay Lâm Bất Phàm.

Mỗi một hơi thở, Lâm Bất Phàm đều không khỏi, cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của khí huyết trong cơ thể.

Liên tiếp tu luyện ba lần Ngũ Cầm Hí, Lâm Bất Phàm tuy có thể cảm ứng rõ ràng khí huyết trong cơ thể, thậm chí khống chế khí huyết, nhưng gân cốt, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể đều đã rèn luyện đến

cực hạn.

Cho dù Lâm Bất Phàm rèn luyện hết lần này đến lần khác, bất kể là khí huyết của bản thân, hay là huyết mạch Chân Long, tốc độ tăng trưởng vô cùng chậm, có thể nói là rất nhỏ!

"Ai…" Nhìn sự thay đổi trong cơ thể, sự tăng lên nhỏ bé đó, Lâm Bất Phàm không khỏi thầm thở dài một hơi.

Tuy thực lực tăng trưởng chậm, khí huyết thức tỉnh rất nhỏ, nhưng Lâm Bất Phàm lại không từ bỏ tu luyện, dù sao muỗi nhỏ cũng là thịt.

Cho dù đối với thực lực tăng lên chậm vô cùng, nhưng tích tiểu thành đại, cuối cùng cũng có thể dẫn đến biến đổi về chất.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Trong nháy mắt, đã qua một tháng.

Không đợi Lâm Bất Phàm nghiên cứu ra con đường tu luyện võ đạo, liên quan đến cảnh giới Đại Tông sư, thì ngay sau khi kết thúc, buổi tu luyện Ngũ Cầm Hí không thể thiếu hàng ngày, giọng nói đã lâu không nghe của hệ thống, vang lên trong đầu hắn: "Ding, chúc mừng ký chủ, thê tử Hoắc Khuynh Tiên đã mang thai, hậu duệ trực hệ của gia tộc sắp tăng thêm một người…" "Thưởng đặc biệt: Một cơ hội dung hợp lột xác công pháp võ đạo…" Nghe thấy lời nhắc vang lên trong đầu, cả người Lâm Bất Phàm đều không khỏi sững sờ.

Hắn tuyệt đối không ngờ, nghiên cứu một tháng không ra kết quả, ngược lại Hoắc Khuynh Tiên vừa mang thai, hệ thống đã trực tiếp cho hắn một bất ngờ lớn.

Sau khi trấn tĩnh lại, Lâm Bất Phàm mới hỏi trong đầu: "Hệ thống, dung hợp công pháp võ đạo, nên sử dụng như thế nào…" "Dung hợp công pháp võ đạo, có thể dung hợp các công pháp trong đầu ký chủ,

lột xác thành công pháp cấp cao hơn…" Bất ngờ!

Đây thực sự là một bất ngờ lớn.

Điều mà Lâm Bất Phàm lo lắng nhất bây giờ, chính là một công pháp có thể giúp hắn tiến xa hơn.

Sau một hồi kích động, Lâm Bất Phàm phải mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại.

Sau đó hắn bắt đầu suy nghĩ, nên lợi dụng cơ hội lần này, lựa chọn những quyền pháp bí tịch nào, mới có thể phát huy cơ hội mà hệ thống thưởng lần này đến cực hạn, có được thứ mình muốn!

Sau khi Lâm Bất Phàm suy nghĩ kỹ lưỡng, mới ra lệnh trong đầu: "Hệ thống, lấy Ngũ Cầm Hí làm cốt lõi, lấy ưu điểm của Hình Ý, Bát Cực, Thái Cực… các loại quyền pháp, bắt đầu dung hợp lột xác…" Không sai, sau khi suy nghĩ, Lâm Bất Phàm cuối cùng đã lựa chọn, lấy Ngũ Cầm Hí mà hệ thống thưởng làm cốt lõi, cộng thêm các quyền pháp bí tịch có được từ Phong Vu Tu, gạn đục khơi trong, dung hợp lột xác thành một công pháp mạnh hơn.

Về việc có thể đạt được, mức độ mà Lâm Bất Phàm hy vọng hay không, tất cả đều tùy thuộc vào ý trời!

"Ding… Công pháp võ đạo bắt đầu dung hợp…" "Ding… Công pháp dung hợp hoàn tất, có muốn nhận ngay bây giờ không…" Chỉ vài hơi thở sau, giọng nói của hệ thống lại vang lên trong đầu Lâm Bất Phàm.

"Nhận, nhận ngay lập tức…" Bá!

Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, một luồng thông tin khổng lồ, lập tức tràn vào trong đầu hắn.

Mất gần nửa giờ đồng hồ, Lâm Bất Phàm mới hấp thu dung hợp xong luồng thông tin đó.

Khi hoàn hồn, hắn đưa tay day day thái dương.

Một lúc lâu sau mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Kết quả của việc dung hợp công pháp, có thể nói là ngoài dự liệu của hắn.

Lấy Ngũ Cầm Hí làm cốt lõi, dung hợp hơn mười loại quyền pháp, lột xác thành công pháp mới, đã vượt ra khỏi phạm trù của quyền pháp thông thường, đạt đến trình độ siêu phàm thoát tục!

Không sai, công pháp hoàn toàn mới mà Lâm Bất Phàm có được, đã siêu thoát phàm tục, tiếp xúc với sức mạnh siêu phàm trong truyền thuyết.

Ánh mắt hắn rơi vào bộ công pháp võ đạo hoàn toàn mới trong đầu, thứ được dung hợp và biến đổi từ hơn mười loại quyền pháp.

Công pháp trước Đại Tông sư đã được hệ thống cường hóa và biến đổi.

Nó dung hợp ưu điểm của hơn mười loại quyền pháp, có thể nói đã đạt đến một mức độ cực kỳ hoàn mỹ.

Sau khi Lâm Bất Phàm xem xong thông tin về công pháp trước Đại Tông sư, dù vốn tự cho rằng mình đã đi đến cực hạn ở cảnh giới Tông sư, trên mặt hắn cũng không khỏi thoáng qua một tia ngượng ngùng!

Dù dùng Ngũ Cầm Hí do hệ thống thưởng để đặt nền móng, đi trước đại đa số võ giả tu hành, nhưng so với bộ công pháp hoàn toàn mới này, vẫn còn rất nhiều điểm thiếu sót. "Nếu bộ công pháp này lấy Ngũ Cầm Hí làm nền tảng, dung hợp tinh túy của các quyền pháp khác mà biến đổi thành..." "Vậy sau này sẽ đặt tên là Ngũ Hành Trường Sinh Công..." Ngũ hành đối ứng với ngũ cầm, thêm vào đó bộ công pháp này vốn có công hiệu kéo dài tuổi thọ, tăng cường tuổi thọ.

Gọi là Ngũ Hành Trường Sinh Công quả là danh xứng với thực!

Bộ công pháp được Lâm Bất Phàm đặt tên là Ngũ Hành Trường Sinh Công được chia làm hai thiên thượng và hạ.

Thiên thượng tên là Trúc Cơ Thiên, có thể giúp người tu luyện đến cảnh giới Tông sư.

Chương 102

Thiên hạ tên là Siêu Phàm Thiên, bước vào cảnh giới Đại Tông sư!

Trong đó không chỉ có nội dung đột phá cảnh giới Đại Tông sư, mà thậm chí còn có cảnh giới trên cả Đại Tông sư. "Ngũ hành chi thủy: Hổ hình..." Hống!

Ánh mắt rơi vào Trúc Cơ Thiên của Ngũ Hành Trường Sinh Công, Lâm Bất Phàm không chút do dự.

Hắn giơ tay bắt đầu tu luyện Ngũ hành chi thủy: Hổ hình!

Trong nháy mắt, thân hình Lâm Bất Phàm vừa động, chỉ nghe một tiếng hổ gầm dữ dội truyền ra.

Theo từng chiêu từng thức Hổ hình được Lâm Bất Phàm thi triển, khí huyết chi lực cường hãn vô song vận chuyển, cả người hắn phảng phất như hóa thân thành một con mãnh hổ đang gầm thét giận dữ.

Giữa từng chiêu thức, chỉ nghe trong cơ thể Lâm Bất Phàm cũng vang lên những tiếng động như sấm rền.

Khí huyết vận chuyển trong cơ thể, dường như có một dòng lũ không ngừng cọ rửa bên trong.

Âm thầm có thể nghe thấy tiếng nước chảy truyền ra! "Ngũ hành chi thổ: Hùng hình..." "Ngũ hành chi hỏa: Viên hình..." "Ngũ hành chi mộc: Lộc hình..." "Ngũ hành chi kim: Hạc hình..." Sau khi thi triển xong một bộ Hổ hình, Lâm Bất Phàm liền tiếp tục thi triển bốn lộ quyền pháp còn lại.

Khí huyết cường hãn vận chuyển toàn thân, tiếng tim đập như sấm rền, máu huyết như sông lớn cuồn cuộn không ngừng cọ rửa khắp cơ

thể.

Thi triển một bộ Ngũ Hành Trường Sinh Quyền hoàn chỉnh, Lâm Bất Phàm cảm nhận rõ rệt.

Toàn thân gân cốt, ngũ tạng lục phủ đều được rèn luyện lại.

Một thân thực lực tăng cường vài phần với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Huyết mạch Chân Long vốn đã thức tỉnh 38%, nhân cơ hội này lại tiến thêm một bước, trực tiếp đạt đến 39%. "Không hổ là sản phẩm của hệ thống, hiệu quả quả nhiên đáng sợ..." Cảm nhận sự thay đổi trên cơ thể, Lâm Bất Phàm vừa thở ra một ngụm trọc khí, trong lòng không khỏi thầm cảm thán.

Quá đáng sợ!

Thực sự có chút đáng sợ!

Thực lực vốn tăng trưởng chậm chạp, vậy mà vừa mới nhận được Ngũ Hành Trường Sinh Công, chỉ với Ngũ Hành Trường Sinh Quyền trong Trúc Cơ Thiên đã khiến thực lực tăng vọt một lần nữa.

Trong lúc Lâm Bất Phàm đang thầm cảm thán, chỉ thấy một tràng tiếng bước chân truyền đến.

Định mắt nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng Hoắc Tiên Nhi đang chạy thẳng về phía hắn. "Phu quân, phu quân... tin tốt..." Người còn chưa đến gần, Hoắc Tiên Nhi đã bắt đầu gọi lớn.

Nhìn dáng vẻ kích động lúc này của nàng, rõ ràng là có chuyện vui. "Chậm một chút, đừng vội..." "Có chuyện gì cứ từ từ nói..." Nhìn dáng vẻ của Hoắc Tiên Nhi lúc này, Lâm Bất Phàm trong lòng đã đoán được đại khái chuyện gì. "Mau, mau đi theo thiếp, có một bất ngờ lớn cho chàng..." Chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi thở lấy một hơi, sau đó không nói hai lời, kéo tay Lâm Bất Phàm đi.

Lâm Bất Phàm trong lòng đã đoán được đại khái, cũng không hề giãy giụa, thuận thế đi theo Hoắc Tiên Nhi.

Một lát sau, Hoắc Tiên Nhi kéo thẳng Lâm Bất Phàm vào phòng khách ở hậu viện.

Hậu viện là nơi Lâm Bất Phàm và hai vị thê tử sinh hoạt, bình thường cũng gần như chỉ hoạt động ở đây.

Tiền viện thì dùng để tiếp đãi khách, là nơi ở của đám nha hoàn hạ nhân và hộ viện Lâm phủ.

Trong phòng khách, không đợi Lâm Bất Phàm mở lời, chỉ thấy bóng dáng Hoắc Khuynh Tiên đã kích động nhào tới.

Thấy hành động này của Hoắc Khuynh Tiên, chưa đợi nàng lao vào lòng Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi đã vội vàng nói: "Tỷ tỷ nhất định phải cẩn thận một chút, bây giờ không còn là một mình nữa đâu..." Nghe Hoắc Tiên Nhi nhắc nhở, động tác nhào về phía Lâm Bất Phàm của Hoắc Khuynh Tiên liền dừng lại đột ngột.

Nhưng dù vậy, vẻ mặt nàng vẫn tràn đầy kích động, bước vài bước đến trước mặt Lâm Bất Phàm nói: "Phu quân, thiếp có rồi, cuối cùng thiếp cũng mang thai..." Dù Lâm Bất Phàm đã sớm nghe hệ thống báo tin Hoắc Khuynh Tiên mang thai, thậm chí phần thưởng của hệ thống cũng đã nhận, nhưng nhìn dáng vẻ kích động của Hoắc Khuynh Tiên, hắn vẫn vô cùng vui mừng. "Tốt, tốt, tốt..." Sau khi liên tiếp nói ba chữ "tốt", Lâm Bất Phàm liền nói tiếp: "Hôm nay là ngày đại hỷ, toàn phủ trên dưới, mỗi người thưởng mười đồng đại dương..." "Phu nhân, nàng bình tĩnh trước đã, mau... ngồi xuống trước đi..." Vừa nói, Lâm Bất Phàm vội vàng đưa tay, cẩn thận đỡ Hoắc Khuynh Tiên đang kích động ngồi xuống ghế.

Lúc này Lâm Bất Phàm đối đãi với Hoắc Khuynh Tiên, giống hệt như lúc đầu đối với Hoắc Tiên Nhi.

Sau một hồi an ủi, Hoắc Khuynh Tiên mới dần bình tĩnh lại từ trạng thái kích động tột độ!

Nhưng dù vậy, vẻ kích động trên mặt Hoắc Khuynh Tiên từ đầu đến cuối vẫn chưa hề biến mất. "Cũng không biết tiểu gia hỏa trong bụng thiếp rốt cuộc là nam hay nữ..." "Có thể giống như Trường Sinh, kế thừa huyết mạch Chân Long của phu quân không..." Nói đến đây, Hoắc Khuynh Tiên vốn đang kích động vui mừng, bỗng thoáng hiện một tia lo lắng. "Phu quân thích con trai hay con gái..." Người ta nói phụ nữ hay thay đổi, đặc biệt là phụ nữ mang thai, thay đổi sắc mặt cứ như cơm bữa.

Dù lúc Hoắc Tiên Nhi mang thai, Lâm Bất Phàm đã trải qua một lần.

Nhưng đối mặt với ánh mắt của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm trong lòng vui mừng đồng thời cũng không khỏi cảm thấy có chút tê dại da đầu! "Là nam hay nữ, vi phu đều thích..." "Nếu là con gái, chẳng phải vừa hay có đủ nếp đủ tẻ, còn gì thích hợp hơn..." Đối mặt với ánh mắt mong chờ của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm suy nghĩ rồi nói.

Chương 103

Nghe vậy, Hoắc Khuynh Tiên mới hé miệng nói: "Nhưng, nhưng thiếp muốn sinh cho phu quân một đứa con trai..." Lâm Bất Phàm sau một hồi mới có chút khó xử nói: "Chuyện đó... e là không phải do thiếp quyết định được..." Sau đó không đợi Hoắc Khuynh Tiên nói thêm, Lâm Bất Phàm lập tức nói tiếp: "Được rồi, bây giờ không phải lúc nói những chuyện này..." "Việc nàng cần làm bây giờ là dưỡng thai, sau này mỗi ngày một viên Khí Huyết Đan, tu luyện hô hấp pháp..." "Ngoài ra..." Không đợi Hoắc Khuynh Tiên nói thêm, Lâm Bất Phàm đã bắt đầu dặn dò.

Nhìn Lâm Bất Phàm nói một tràng không ngừng nghỉ, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi nhìn nhau.

Hai nàng không nhịn được, đồng thanh bật cười.

Trong lúc nhất thời, vì Hoắc Khuynh Tiên mang thai, cả Lâm phủ đều chìm trong không khí vui mừng.

Chỉ trong ba ngày, dù không cố ý tuyên truyền, các thế lực trong Cửu Môn đều lần lượt biết tin thê tử mới cưới của Lâm Bất Phàm là Hoắc Khuynh Tiên đã mang thai!

Nhìn thấy Tứ Gia mới nhậm chức của Lâm phủ là Lâm Bất Phàm, phần lớn tinh lực đều đặt trên người Hoắc Khuynh Tiên đang mang thai.

Chuyện của Cửu Môn không hề nổi lên sóng gió nào, mọi thứ dường như đã trở lại bình lặng.

Các thế lực vốn có chút lo lắng, đều vì Hoắc Khuynh Tiên mang thai mà âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Những ngày tiếp theo, Lâm Bất Phàm ngoài việc mỗi ngày bầu bạn với hai vị phu nhân, chơi đùa với con, phần lớn thời gian còn lại gần như đều dành cho Ngũ Hành Trường Sinh Công.

Chẳng mấy chốc, ba tháng đã trôi qua.

Lúc này, bụng của Hoắc Khuynh Tiên đã nhô lên rõ rệt.

Trong thời gian này, Lâm Bất Phàm cũng đã truyền thụ Trúc Cơ Thiên của Ngũ Hành Trường Sinh Công cho Hoắc Tiên Nhi và Phong Vu Tu.

Về phần Hoắc Khuynh Tiên, vì đang mang thai, ngoài hô hấp pháp hoàn toàn mới, muốn tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, e rằng phải đợi sau khi sinh con mới được.

Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu vốn đã đạt đến cảnh giới Tông sư.

Sau khi chuyển sang tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Công, thực lực vốn tăng trưởng chậm chạp liền một lần nữa tăng vọt.

Cảnh giới Tông sư, khí huyết hóa thành kình khí ly thể ba xích!

Nhưng sau khi tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu mới hiểu ra, khí huyết hóa thành kình khí ly thể ba xích chỉ là khởi đầu của cảnh giới Tông sư.

Tu luyện đến đỉnh phong cảnh giới Tông sư, có thể khiến khí huyết hóa thành kình khí ngoại phóng xa đến chín xích!

Ba tháng trôi qua, Lâm Bất Phàm bù đắp bản thân, gân cốt da màng, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể lại một lần nữa được rèn luyện.

Trải qua một thời gian tích lũy, Lâm Bất Phàm ở cảnh giới Tông sư đã hoàn toàn đạt đến cực hạn.

Khí huyết cường hãn đến mức chỉ cần hơi vận công vung quyền, khí huyết như khói sói không ngừng tuôn ra từ trong cơ thể, trực tiếp

theo quyền pháp trong tay mà hóa thành các loại thần cầm mãnh thú!

Khí huyết hóa thành kình khí, trực tiếp đạt đến cực hạn chín xích.

Dù là Phong Vu Tu, không có huyết mạch đặc thù gia trì, tốc độ tu luyện có chậm hơn một chút, nhưng dưới sự hỗ trợ của Khí Huyết Đan và các loại tài nguyên khác, cộng thêm tư chất vốn bất phàm, chỉ trong ba tháng, tuy chưa đạt đến cực hạn Tông sư, nhưng khí huyết hóa thành kình khí đã đủ để ngoại phóng xa đến tám xích.

Quyền pháp vung lên, khí huyết cuồng bạo cường hãn cũng có thể hóa thành từng con hung thú mãnh cầm hiện ra.

Chỉ mới ở cảnh giới Tông sư, bất kể là Phong Vu Tu hay Lâm Bất Phàm, giữa mỗi cử động đều toát lên vẻ siêu phàm thoát tục!

Nhưng nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện, so với Lâm Bất Phàm, cũng không biết có phải vì không có huyết mạch đặc thù hay không, thần cầm mãnh thú do khí huyết của Lâm Bất Phàm hiển hóa ra rõ ràng có linh tính hơn, ẩn chứa một cỗ uy áp.

Còn hung thú mãnh cầm do Phong Vu Tu hiển hóa, tuy nhìn cũng không hề kém cạnh, nhưng cảm nhận kỹ sẽ thấy, những hung thú mãnh cầm đó tuy hung lệ cuồng bạo, nhưng lại không hề có uy áp tồn tại, ngược lại như bị quyền ý của Phong Vu Tu ảnh hưởng, toát ra vẻ điên cuồng, bạo ngược, khiến người ta có cảm giác rợn tóc gáy.

Theo thực lực cảnh giới Tông sư của Lâm Bất Phàm dần viên mãn, huyết mạch Chân Long vốn trì trệ không tiến cũng đã thức tỉnh đến 39%, chỉ còn cách ngưỡng 40% một bước chân cuối cùng.

Lâm Bất Phàm trong lòng có một cảm giác mơ hồ, đó là lúc tu vi võ đạo đột phá cảnh giới Đại Tông sư cũng là lúc huyết mạch thức tỉnh 40%.

Nhưng bây giờ có Ngũ Hành Trường Sinh Công, Lâm Bất Phàm có

thể nói là không hề vội vàng.

Mỗi ngày ngoài việc dưỡng khí huyết, luyện tập Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, thời gian còn lại hắn cũng chỉ điểm cho Hoắc Tiên Nhi tu luyện, chơi đùa với con, bầu bạn với Hoắc Khuynh Tiên đang mang thai.

Dưới sự chỉ điểm của hắn, cộng thêm công hiệu của Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, thực lực của Hoắc Tiên Nhi cũng tăng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Đặc biệt là huyết mạch Thanh Loan vừa mới thức tỉnh, tốc độ tăng lên nhanh chóng, không hề thua kém Lâm Bất Phàm lúc trước.

Hầu như mỗi tháng trôi qua, huyết mạch Thanh Loan của Hoắc Tiên Nhi đều có thể tăng 1% độ thức tỉnh.

Nhìn huyết mạch thức tỉnh nhanh chóng, Hoắc Khuynh Tiên đang mang thai cũng không khỏi thầm ghen tị.

Hôm nay, Lâm Bất Phàm cùng hai vị phu nhân vừa kết thúc buổi luyện công sáng.

Sau khi tắm rửa đơn giản, ba người vừa ngồi xuống lương đình bên hồ sen, Hoắc Khuynh Tiên đang mang thai không nhịn được nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Phu quân đối với sự phát triển tiếp theo của Lâm gia, có dự tính và kế hoạch gì không..." Lâm gia hiện tại ở thành Thường Sa cũng là một trong những thế lực hàng đầu.

Lâm Bất Phàm bây giờ không chỉ là Tứ Gia của Cửu Môn, dưới tay còn có một ngàn binh sĩ tinh nhuệ.

Có Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán không ngừng tạo ra lợi nhuận, mỗi năm thu vào ít nhất mấy trăm vạn đại dương.

Nhưng bất kể là Lâm Bất Phàm hay hai nữ nhân Hoắc Khuynh Tiên, trong lòng đều rất rõ ràng, Lâm gia ở thành Thường Sa là thế lực

đỉnh tiêm, nhưng đặt trên mảnh đất Thần Châu rộng lớn này, chỉ có thể xem là một địa chủ ở một góc.

Một khi bước ra khỏi thành Thường Sa, chút sức mạnh này chẳng đáng là gì.

Đối mặt với ánh mắt của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm lúc này không khỏi trầm mặc.

Đối với thực lực của bản thân, hắn trong lòng rất rõ ràng.

Chương 104

Nếu không phải chuyến đi Bình Sơn, thu hoạch được một quyển luyện khí chi pháp, khiến hắn biết được thế giới này tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài, e rằng với thực lực đỉnh phong Tông sư hiện tại, chỉ cách cảnh giới Đại Tông sư một bước, một thân huyết mạch Chân Long chỉ còn một bước nữa là có thể tăng lên 40%, Lâm Bất Phàm thật sự sẽ dương dương tự đắc, coi các thế lực khác như kiến hôi.

Nhưng từ khi có được quyển luyện khí chi pháp đó, biết được đằng sau thế giới mà hắn không thấy, ẩn giấu một đám người tu hành trong truyền thuyết tồn tại, dù có Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, Lâm Bất Phàm cũng không dám có chút tự cao tự đại.

Với thực lực Tông sư của hắn và Phong Vu Tu, tuy có chiến lực lấy một địch trăm, thậm chí súng ngắn, súng trường thông thường đối với họ cũng không có chút uy hiếp nào.

Vậy những người tu hành trong truyền thuyết, thực lực sẽ đạt đến trình độ nào.

Đừng nói súng ống, e rằng lựu đạn, pháo cối cỡ nhỏ đối với họ cũng không có chút uy hiếp nào.

Trong thế giới mà người thường không tiếp xúc được, có người tu hành tồn tại.

Ở mặt ngoài, còn có các loại yêu quái tu luyện thành tinh, hung thú.

Đặc biệt trong những ngôi mộ lớn, không chỉ có các loại hung thú hiếm thấy trên đời, thậm chí còn có cương thi.

Có yêu ma, có cương thi, có người tu hành.

Càng hiểu rõ về thế giới này, Lâm Bất Phàm trong lòng càng cẩn thận.

Hắn biết rõ một Lâm gia nhỏ bé, đừng nói đối đầu với yêu ma quỷ quái, người tu hành trong truyền thuyết, chỉ cần gặp phải người như Trương Kỳ Sơn, trong tay nắm thực quyền, trấn giữ quân đồn trú một thành, cũng phải cẩn thận đối đãi.

Càng đừng nói đến những thế lực quân phiệt xưng bá một phương, chỉ cần phất tay là có thể dễ dàng diệt Lâm gia!

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm trầm mặc một lát mới ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của Hoắc Khuynh Tiên nói: "Nói không có dự tính thì không phải, ta tuy tự nhận bất phàm, nhưng có may mắn lấy được hai vị phu nhân.

Chính nhờ các nàng mà Lâm Bất Phàm ta trong thời gian ngắn, từ một người bình thường trưởng thành đến bước này...

Tại thành Thường Sa nhỏ bé này, ta tuy có chút địa vị...

Nhưng so với các thế lực khác, nội tình của Lâm gia ta thực sự quá nông..." Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa đưa tay ôm Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi vào lòng, sau đó mới nói tiếp: "Nếu không có hai vị phu nhân tương trợ, ta có thể sống đến hôm nay hay không, e rằng cũng là một vấn đề..." "Phu quân..." Nhìn dáng vẻ của Lâm Bất Phàm lúc này, hai người Hoắc Khuynh Tiên hé miệng, nhưng lời đến bên môi lại không biết nên nói thế nào.

Đúng như lời Lâm Bất Phàm nói, kiến thức càng rộng, thấy được càng nhiều.

Là cựu đương gia nhà họ Hoắc, Hoắc Khuynh Tiên đối với điểm này có thể nói là thấu hiểu sâu sắc.

Lúc đảm nhiệm đương gia nhà họ Hoắc, ngày nào nàng cũng

không cẩn thận từng li từng tí, sợ xuất hiện sai sót. "Không cần quá lo lắng, chuyện nhà mình tự mình biết..." "Lâm gia ta hiện tại tuy nội tình nông cạn, đừng nói so với những thế lực cường đại, người tu hành kia..." "Nhưng ta lại có một ưu thế mà các thế lực khác không thể có, đó là chúng ta có thời gian để từ từ phát triển..." "Lâm Bất Phàm ta trong vòng một năm ngắn ngủi, có thể phát triển đến bước này, trở thành một sự tồn tại có sức ảnh hưởng ở thành Thường Sa..." "Cho ta mười năm, ta có thể đứng ở đỉnh cao của toàn Tương Tây..." "Cho ta năm mươi năm, một trăm năm, đến lúc đó Lâm gia ta chỉ cần dậm chân một cái, cả Thần Châu đều phải rung chuyển ba phần..." Không phải Lâm Bất Phàm tự tin, mà là ba người vợ chồng, cộng thêm Lâm Trường Sinh vừa mới sinh ra không lâu, đều có huyết mạch đặc thù.

Tuổi thọ của bản thân vốn vượt xa người thường, thứ không thiếu nhất chính là thời gian.

Chỉ cần tuần tự từng bước, phát triển ổn định là được.

Chỉ cần không xảy ra biến cố bất ngờ, Lâm gia sớm muộn cũng có thể trưởng thành đến bước đó.

Càng đừng nói sau lưng Lâm Bất Phàm còn có hệ thống hỗ trợ.

Chỉ cần cưới vợ sinh con, là có thể không ngừng nhận được các loại phần thưởng của hệ thống.

Nhìn bụng hơi nhô lên của Hoắc Khuynh Tiên lúc này, sâu trong đáy mắt Lâm Bất Phàm thoáng qua một tia mong đợi. "Cho nên hai vị phu nhân cũng không cần quá lo lắng, chúng ta chỉ cần tuần tự từng bước phát triển là được..." Nói đến đây, ánh mắt Lâm Bất Phàm lướt qua hai người Hoắc Khuynh Tiên, trên mặt lộ ra một tia do dự.

Nhìn vẻ do dự trên mặt Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi trực tiếp nói: "Phu quân có gì cứ nói thẳng..." "Tuy chỉ cần ta tuần tự phát triển,

sớm muộn cũng có thể đạt đến một trình độ mà các thế lực khác không thể sánh kịp..." "Nhưng muốn để Lâm gia phát triển lớn mạnh, lại thiếu một mắt xích quan trọng nhất..." Hai nữ nhân Hoắc Khuynh Tiên nghe vậy, không khỏi đồng thanh hỏi: "Thiếu gì..." Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không do dự nữa, trực tiếp nói: "Thiếu người..." Nghe lời Lâm Bất Phàm nói, sắc mặt của Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi đều không khỏi sững sờ.

Mất mấy giây mới hoàn hồn.

Sau đó, một người bên trái, một người bên phải, đưa tay nhéo mạnh Lâm Bất Phàm một cái.

Hoắc Tiên Nhi liền nói: "Lâm Bất Phàm chàng giỏi lắm, không chê tỷ muội hai người chúng ta hầu hạ còn chưa đủ..." Hoắc Tiên Nhi vừa dứt lời, Hoắc Khuynh Tiên tâm niệm vừa động, trực tiếp khởi động huyết mạch Cửu Vĩ Hồ.

Phảng phất như hóa thân thành một con hồ yêu đầy mị hoặc, ánh mắt rơi vào người Lâm Bất Phàm nói: "Chẳng lẽ trong thời gian thiếp không tiện, muội muội Tiên Nhi không thể thỏa mãn phu quân..." Nhìn dáng vẻ của hai người lúc này, đặc biệt là Hoắc Khuynh Tiên không nói võ đức, trực tiếp khởi động huyết mạch Cửu Vĩ Hồ, như hóa thân thành hồ ly tinh, Lâm Bất Phàm không khỏi nuốt nước bọt. "Ực..." Trong lúc nhất thời, Lâm Bất Phàm chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân sôi trào.

Nhưng nhìn bụng hơi nhô lên của Hoắc Khuynh Tiên, chỉ có thể nhìn không thể động, cảm giác đó đừng hỏi uất ức đến mức nào!

Cuối cùng, Lâm Bất Phàm vội vàng vận chuyển hô hấp pháp, bình ổn khí huyết sôi trào trong cơ thể, mới lộ ra vẻ mặt vô tội nói: "Ta không có ý đó, hai vị phu nhân đừng hiểu lầm..." "Ý của ta là, sau này hai vị phu nhân phải vất vả nhiều hơn..." "Cũng là để thêm gạch thêm

ngói, khai chi tán diệp cho Lâm gia chúng ta..." Sau một hồi giải thích và an ủi lúng túng của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên cuối cùng mới buông tha, thu lại huyết mạch Cửu Vĩ Hồ.

Nhưng lúc này, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi lại âm thầm nhìn nhau, dường như có điều muốn nói.

Sau đó, Hoắc Tiên Nhi đưa tiểu tử Lâm Trường Sinh đến trước mặt Lâm Bất Phàm nói: "Phu quân, chàng mang con ra ngoài chơi một lát đi, thiếp có chuyện muốn thương lượng với tỷ tỷ..." Bế lấy tiểu tử Lâm Trường Sinh, Lâm Bất Phàm cũng không nghĩ nhiều.

Vừa chơi đùa với con, vừa đứng dậy rời khỏi lương đình. "Tiểu tử thối, cha mang con ra phố dạo một vòng..." "Hai vị phu nhân cứ từ từ nói chuyện, ta mang Trường Sinh ra phố dạo một vòng..." Sau khi chào một tiếng, Lâm Bất Phàm liền mang con đi ra ngoài phủ.

Đợi bóng dáng Lâm Bất Phàm rời đi, Hoắc Tiên Nhi mới thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng vào Hoắc Khuynh Tiên.

Đối diện với ánh mắt của Hoắc Tiên Nhi, Hoắc Khuynh Tiên dường như đã sớm đoán được Hoắc Tiên Nhi muốn làm gì. "Tiên Nhi có chuyện gì muốn bàn với ta..." Lúc này, Hoắc Tiên Nhi cũng không vòng vo, trực tiếp nói: "Tỷ tỷ thấy lời phu quân vừa nói, rốt cuộc là có ý gì..." Dù đã sớm đoán được Hoắc Tiên Nhi muốn nói gì, nhưng trong khoảnh khắc đó, Hoắc Khuynh Tiên trên mặt vẫn không khỏi hơi sững sờ.

Sau đó không đợi Hoắc Khuynh Tiên mở lời, Hoắc Tiên Nhi liền nói tiếp: "Tỷ tỷ thấy, phu quân là người thế nào..." Hoắc Khuynh Tiên âm thầm hồi tưởng một lát, mới nói: "Có năng lực, có thủ đoạn, thậm chí có chút thần bí..." Cũng chính vì sự thần bí trên người Lâm Bất Phàm, mới khiến Hoắc Khuynh Tiên bất tri bất giác khuynh tâm với hắn.

Trên người Lâm Bất Phàm, phảng phất như có một sức mạnh mơ hồ, vô cùng hấp dẫn.

Chương 105

Đặc biệt là phụ nữ, sẽ bị cỗ thần bí đó thu hút một cách khó hiểu, rồi bất tri bất giác chìm sâu vào trong đó.

Cũng chính vì vậy, Khuynh Tiên mới bất tri bất giác chấp nhận Lâm Bất Phàm.

Nếu không, với thân phận ở rể nhà họ Hoắc của Lâm Bất Phàm lúc đó, dù có Hoắc Tiên Nhi âm thầm thêm mắm dặm muối, Hoắc Khuynh Tiên sao có thể khuynh tâm với hắn.

Thực ra điều nàng không biết là, thứ hấp dẫn nàng ngoài sự thần bí trên người Lâm Bất Phàm, còn có huyết mạch Chân Long của hắn!

Chân long là chí cương chí dương!

Nữ tử vốn thuộc âm, sau khi gặp Lâm Bất Phàm, sẽ không kìm được mà bị thu hút.

Theo thời gian tiếp xúc càng lâu, sẽ bất tri bất giác bị ảnh hưởng, từ đó nảy sinh sự quyến luyến, thậm chí từ tâm lý dần dần thần phục!

Hoắc Khuynh Tiên vừa dứt lời, Hoắc Tiên Nhi cũng tán thành gật đầu.

Nhưng trong chốc lát, Hoắc Tiên Nhi lại nói tiếp: "Từ khi thành hôn với phu quân, qua hơn một năm tìm hiểu và chung sống..." "Thiếp phát hiện ngoài những điều tỷ tỷ vừa nói, phu quân dường như đối với việc phát triển gia tộc..." "Đặc biệt là việc khai chi tán diệp, làm lớn mạnh gia tộc, phảng phất như có một loại chấp niệm..." Nói đến đây, Hoắc Tiên Nhi lướt nhìn Hoắc Khuynh Tiên, xem phản ứng trên mặt nàng, sau đó mới chuyển chủ đề: "Hơn nữa năng lực của phu quân, thiếp và tỷ tỷ liên thủ cũng không phải là đối thủ..." "Nếu không

phải phu quân nương tay, lần đó thiếp đã không phải hôn mê đi..." Vừa nói, trong lòng Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên đều phảng phất hiện lên hình ảnh đó, trên mặt liền thoáng hiện một tia ửng hồng. "Dù huyết mạch không ngừng thức tỉnh, khi đối mặt với phu quân, cũng đều thua tan tác..." "Bây giờ tỷ tỷ lại mang thai, thiếp thật sợ chết trong tay phu quân..." Từ khi Hoắc Khuynh Tiên mang thai đến nay, một mình nàng phải chịu đựng nộ hỏa của Lâm Bất Phàm.

Cảm giác dục tiên dục tử đó, khiến mặt Hoắc Tiên Nhi đầy ửng hồng, đồng thời lại không khỏi thoáng qua một tia sợ hãi.

Nhìn dáng vẻ của Hoắc Tiên Nhi lúc này, Hoắc Khuynh Tiên hé miệng định nói.

Nhưng lời đến bên môi, Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi suy nghĩ rồi thở dài một hơi.

Dù không phải là đối thủ của Lâm Bất Phàm, nhưng cũng có thể giúp đỡ.

Thay vì để Lâm Bất Phàm mở lời, chi bằng chủ động cưới vợ nạp thiếp cho hắn, để người khác chia sẻ một phần nộ hỏa.

Như vậy, không chỉ vừa ý Lâm Bất Phàm, mà còn có thể đảm bảo địa vị của mình trong lòng hắn!

Dù trong lòng có chút không vui, nhưng Hoắc Khuynh Tiên không thể không thừa nhận, đề nghị của Hoắc Tiên Nhi e rằng là lựa chọn tốt nhất hiện tại.

Thay vì để Lâm Bất Phàm mở lời, đi tìm những người phụ nữ không ra gì, chi bằng chủ động ra tay!

Ít nhất như vậy cũng tránh được sau này xuất hiện lời ra tiếng vào, chuyện hậu viện bất hòa xảy ra.

Sau khi thông suốt trong lòng, chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên lúc này,

liền trừng lớn hai mắt, nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi nói: "Hoắc Tiên Nhi, muội giỏi lắm..." "Ta xem như đã hiểu, lúc đầu chính là muội ở phía sau thêm mắm dặm muối, thổi gió thổi lửa..." Hoắc Khuynh Tiên bây giờ mới hiểu ra, lúc đầu sở dĩ nàng nhanh chóng rơi vào tay Lâm Bất Phàm, trong đó e rằng không thể thiếu công lao của Hoắc Tiên Nhi!

Trong lúc nhất thời, Hoắc Khuynh Tiên trong lòng cũng không khỏi có cảm giác dở khóc dở cười!

Nhưng âm thầm nghĩ lại, Hoắc Tiên Nhi lúc đó còn chưa quyết định huyết mạch Thanh Loan, không chịu nổi nộ hỏa của Lâm Bất Phàm cũng là chuyện bình thường.

Dù hai người lúc này mỗi người đều đã thức tỉnh huyết mạch, thể chất, thực lực vượt xa người thường, nhưng khi đối mặt với Lâm Bất Phàm, vẫn thua tan tác, chưa từng có một lần chiến thắng.

Trước đây chỉ có một mình Hoắc Tiên Nhi chủ động giúp Lâm Bất Phàm tìm người thích hợp.

Bây giờ chỉ là từ một người biến thành hai người!

Không chừng đội ngũ này sau này sẽ biến thành ba người, bốn người, thậm chí nhiều hơn.

Lâm Bất Phàm cũng vạn lần không ngờ, chỉ là mang con đi dạo một vòng, Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên đã âm thầm đạt thành hợp tác, chủ động bắt đầu tìm người chia sẻ nộ hỏa.

Đối với tất cả những điều này, Lâm Bất Phàm vẫn không hề hay biết.

Lúc này hắn đang mang con đi trên con phố phồn hoa.

Nhìn người qua lại xung quanh, một cảnh tượng bình tĩnh náo nhiệt, Lâm Trường Sinh trong lòng Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lộ

ra vẻ tò mò.

Đôi mắt đen láy sáng ngời không ngừng nhìn đông ngó tây, thỉnh thoảng thấy thứ gì thú vị, miệng lại ê a không biết đang nói gì...

Khoảng một canh giờ sau, thấy Lâm Trường Sinh có vẻ đói, Lâm Bất Phàm mới trở về phủ.

Về đến phủ, Lâm Bất Phàm vừa giao con cho vú nuôi, thì thấy hai người Hoắc Khuynh Tiên đi tới. "Khuynh Tiên, Tiên Nhi..." Nhìn dáng vẻ của hai người lúc này, Lâm Bất Phàm không khỏi khẽ nhíu mày.

Hắn luôn cảm thấy hai người phụ nữ này có chuyện gì đó giấu mình.

Nhưng sau một hồi gõ bên này hỏi bên kia, lại không hỏi ra được nguyên do gì.

Đêm xuống, sau khi Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi hoạt động một phen, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi với vẻ mặt lười biếng, ánh mắt không khỏi rơi vào người Lâm Bất Phàm nói: "Phu quân, hay là chàng tìm thêm một người nữa đi..." Nghe lời Hoắc Tiên Nhi nói, Lâm Bất Phàm đầu tiên là sững sờ.

Chờ hoàn hồn lại, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc: "Nàng nói gì?" "Thiếp nói chàng cưới thêm một người nữa đi..." "Bây giờ Khuynh Tiên tỷ tỷ mang thai, hai chúng ta còn không phải là đối thủ, một mình thiếp càng không ứng phó nổi..." Vừa nói, trong ánh mắt Hoắc Tiên Nhi nhìn về phía Lâm Bất Phàm liền lộ ra một tia oán giận.

Sau đó mới nói tiếp: "Thiếp và Khuynh Tiên tỷ tỷ đã thương lượng xong, cũng đã đồng ý..." "Phu quân đã muốn khai chi tán diệp cho Lâm gia, nhân cơ hội này cưới thêm một người nữa là vừa..." "Nhưng thiếp nói trước, người muốn vào cửa Lâm gia ta, phải được thiếp và Khuynh Tiên tỷ tỷ đồng ý mới được..." "Thiếp không muốn

giao tiếp với những người không ra gì, lòng dạ khó lường..." Nhìn Hoắc Tiên Nhi vừa mang theo một tia oán giận, vừa có vẻ mặt nghiêm túc.

Lâm Bất Phàm trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Hắn cũng vạn lần không ngờ, Hoắc Tiên Nhi đột nhiên lại đề cập đến chuyện này với hắn.

Trầm mặc một lát, Lâm Bất Phàm mới nhìn thẳng vào Hoắc Tiên Nhi nói: "Nàng không phải đang nói đùa với ta chứ..." Hoắc Tiên Nhi lườm một cái nói: "Nói đùa?

Thiếp sẽ lấy chuyện đó ra nói đùa với phu quân sao?" Sau đó không đợi Lâm Bất Phàm nói thêm, Hoắc Tiên Nhi liền chuyển chủ đề: "Phu quân có để ý cô nương nhà nào không..." "Nói trước, người muốn vào cửa Lâm gia, phải được thiếp và Khuynh Tiên tỷ tỷ đồng ý mới được..." Lâm Bất Phàm nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ dở khóc dở cười nói: "Làm sao có thể... vi phu ta thời gian này làm gì, nàng lại không phải không biết..." "Hơn nữa thành Thường Sa nhỏ bé này, có ai có thể so sánh với Tiên Nhi..." Lâm Bất Phàm nếu muốn cưới người phụ nữ khác, cũng phải là người không thua kém hai chị em Hoắc Tiên Nhi.

Chương 106

Cả thành Thường Sa này, làm sao tìm được người có thể sánh với song châu nhà họ Hoắc.

Trừ khi có tình huống đặc biệt, nếu không những người có điểm hệ thống dưới cấp S, căn bản không lọt vào mắt Lâm Bất Phàm.

Tuy trong lòng Lâm Bất Phàm có ý định cưới thêm người phụ nữ khác, nhưng cũng chỉ là ý nghĩ.

Ngay cả một mục tiêu thích hợp cũng không có!

Lúc này, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi đột nhiên nói: "Phu quân, chàng thấy Tam Nương thế nào..." "Hoắc Tam Nương..." Lâm Bất Phàm hơi sững sờ, ánh mắt không khỏi nhìn Hoắc Tiên Nhi một cách kỳ quái.

Đề nghị quái quỷ gì vậy!

Đây là tiết tấu muốn một lưới bắt hết cả nhà họ Hoắc sao!

Chân trước vừa cưới đương gia Hoắc Khuynh Tiên, chân sau đã nhòm ngó đương gia hiện tại.

Đừng nói nhà họ Hoắc có đồng ý hay không, e rằng Hoắc Khuynh Tiên cũng sẽ không đồng ý.

Tuy người này cũng không tệ, dù đặt ở nhà họ Hoắc hay cả thành Thường Sa, cũng chỉ đứng sau song châu nhà họ Hoắc.

Nhưng Lâm Bất Phàm chỉ ngạc nhiên một chút, sau đó liền nói: "Đừng, đừng, đừng...Tuyệt đối đừng có se duyên bậy bạ... "Không phải ta không có hứng thú với nha đầu đó, mà có hứng thú cũng sẽ không cân nhắc..." "Chuyện này mà để Khuynh Tiên và người nhà họ Hoắc biết, chẳng phải sẽ kéo đến tận cửa sao..." Nhìn dáng vẻ của Lâm Bất Phàm lúc này, lắc đầu liên tục.

Hoắc Tiên Nhi cũng không nhịn được khẽ cười một tiếng.

Vừa rồi nàng mở lời cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là trong phút chốc, người thích hợp mà nàng có thể nghĩ đến.

Nhưng nhìn phản ứng của Lâm Bất Phàm bây giờ, Hoắc Tiên Nhi cũng vội vàng vứt ý nghĩ đó ra sau đầu! "Được rồi, không nói chuyện này nữa..." "Chuyện này sau này cứ xem duyên phận, nếu có duyên, tự sẽ có kết quả..." "Nếu vô duyên, cưỡng cầu cũng không được..." "Nghỉ ngơi đi..." Không đợi Hoắc Tiên Nhi nói thêm, Lâm Bất Phàm trực tiếp cắt ngang, không chuẩn bị tiếp tục nữa.

Nhìn thái độ của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi cũng không nói nhiều.

Chỉ thấy nàng khẽ gật đầu, hai người sau đó lại nói chuyện phiếm một hồi, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Khi Hoắc Tiên Nhi tỉnh lại vào ngày hôm sau, bóng dáng Lâm Bất Phàm đã đang hoạt động trong sân.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm thi triển Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, khí huyết trên người như khói sói không ngừng bốc lên.

Giữa từng chiêu thức, trong cơ thể liền truyền ra những tiếng động như sấm rền.

Một bộ Ngũ Hành Trường Sinh Quyền thi triển ra, lúc thì như mãnh hổ gầm thét, lúc thì như bạch hạc dang cánh.

Không chỉ khiến đám nha hoàn hạ nhân trong phủ trừng lớn hai mắt, lộ ra vẻ kinh hãi, ngay cả Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi vừa mới tỉnh lại lúc này, cũng không khỏi cảm thán: "Thực lực của phu quân ngày càng mạnh, một chiêu một thức thi triển ra đều có uy năng to lớn..." "Cũng không biết khi nào chúng ta mới có thể đạt đến trình độ như vậy..." Sau một hồi cảm thán, Hoắc Khuynh Tiên từ từ

bắt đầu tu luyện hô hấp pháp.

Hoắc Tiên Nhi thì ở bên cạnh, giống như Lâm Bất Phàm, bắt đầu tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền.

Hoắc Khuynh Tiên vì mang thai, chỉ có thể dùng Khí Huyết Đan, tu luyện hô hấp pháp.

Hoắc Tiên Nhi thì vì có nền tảng Ngũ Cầm Hí, Ngũ Hành Trường Sinh Quyền lại lấy Ngũ Cầm Hí làm nền tảng, dung hợp biến đổi thành quyền pháp trúc cơ, qua một thời gian ngắn Lâm Bất Phàm chỉ điểm, lúc này đã có thể thành thạo tu luyện, thi triển ra Ngũ Hành Trường Sinh Quyền.

Chỉ là khi thi triển tu luyện, động tĩnh không lớn như Lâm Bất Phàm!

Theo Lâm Bất Phàm thu công, thở ra một ngụm trọc khí như mũi tên.

Nhìn hai nữ nhân Hoắc Khuynh Tiên lúc này đang chìm đắm trong tu luyện, hắn cũng không khỏi hài lòng gật đầu.

Gặp phải chỗ nào Hoắc Tiên Nhi không hiểu, hoặc tu luyện không trôi chảy, Lâm Bất Phàm cũng không quên mở lời chỉ điểm một hai.

Sau khi ba người tu luyện xong, Lâm Bất Phàm ăn sáng đơn giản, liền đi thẳng đến một căn nhà riêng biệt ở hậu viện.

Phải biết rằng Lâm phủ nơi Lâm Bất Phàm ở, tiền viện được thiết kế theo kiểu sân vườn, còn hậu viện nơi Lâm Bất Phàm và mọi người ở lại, thì nghiêng về kiến trúc phương Tây.

Từng tòa nhà được xây bằng đá cẩm thạch, hình dáng giống như biệt thự đời sau.

Mục tiêu lần này của Lâm Bất Phàm là một tòa kiến trúc phương

Tây độc lập di động.

Mấy tháng trước, sau khi Lâm Bất Phàm trở về Lâm phủ, đã cho người cải tạo lại bên trong.

So với kiến trúc sân vườn ở tiền viện, kiến trúc phương Tây ở hậu viện tự nhiên khiến Lâm Bất Phàm, một người đời sau, cảm thấy quen thuộc hơn.

Ngoài ra, so với những kiến trúc ở tiền viện, kiến trúc ở hậu viện trông thoáng đãng hơn.

Căn nhà mà Lâm Bất Phàm đang đi tới, đã được cải tạo thành dược đường.

Nơi chuyên dùng để cất giữ các loại linh dược quý giá, luyện chế Khí Huyết Đan và các vật phẩm khác!

Nơi này bình thường tuy không có người canh giữ, nhưng Lâm Bất Phàm lại sắp xếp Nộ Tinh Kê ở đây.

Theo huyết mạch của Nộ Tinh Kê sơ bộ thức tỉnh, trong thời gian qua, thể trọng của nó đã tăng lên khoảng năm mươi cân.

Đôi cánh bảy màu, móng gà lấp lánh ánh lạnh, móng vuốt sắc như thép.

Đừng nói người thường, ngay cả sự tồn tại cấp bậc như Lục Sí Ngô Công, trước mặt Nộ Tinh Kê cũng không chiếm được ưu thế.

Cả Lâm phủ, có thể nói ngoài Lâm Bất Phàm, e rằng cũng chỉ có Phong Vu Tu có thể đấu với Nộ Tinh Kê một trận.

Chương 107

Ngoài ra, đối đầu với mấy chục người thường, chỉ cần không có súng ống hỏa khí, Nộ Tinh Kê đều có thể dễ dàng hạ gục.

Cho nên nơi dược đường ở, ngoài Lâm Bất Phàm và hai vị thê tử, bất kỳ ai dám đến gần, Nộ Tinh Kê đều sẽ trực tiếp phát động công kích. "Cục, cục, cục..." Theo tiếng bước chân của Lâm Bất Phàm đến gần dược đường, chỉ nghe một tiếng gáy trầm thấp truyền đến.

Nộ Tinh Kê sải cánh dài hơn hai mét, trực tiếp từ trên mái nhà lao xuống. "Tên nhóc này, mấy ngày không gặp, thân hình lại lớn thêm mấy phần.

Cứ theo đà này phát triển, không chừng thật sự có thể chở người bay lên trời..." Nhìn Nộ Tinh Kê đáp xuống trước mặt, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi cảm thán một câu.

Trong thời gian này, Lâm Bất Phàm không ít lần cho Nộ Tinh Kê ăn Khí Huyết Đan.

Dưới tác dụng của Khí Huyết Đan, huyết mạch Phượng Hoàng sơ bộ thức tỉnh trong cơ thể Nộ Tinh Kê cũng tăng lên một chút.

Nhưng so với tác dụng đối với Lâm Bất Phàm và mọi người, hiệu quả của Khí Huyết Đan đối với Nộ Tinh Kê cũng không quá rõ rệt. "Tên nhóc, canh giữ cho tốt ở đây, đợi ta chế tạo ra Linh Thú Đan, sẽ không thiếu phần của ngươi..." So với Khí Huyết Đan, thứ thực sự có thể khiến Nộ Tinh Kê nhanh chóng biến đổi, nâng cao thực lực, e rằng chỉ có phần thưởng của hệ thống mà Lâm Bất Phàm nhận được trước đây: Linh Thú Đan!

Tu luyện công pháp, bây giờ có Ngũ Hành Trường Sinh Công, Lâm Bất Phàm không cần phải tốn công tốn sức tự mình nghiên cứu.

Có thời gian rảnh rỗi, đối với ba tấm đơn thuốc nhận được trước đây, Lâm Bất Phàm tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Thối Thể Dịch, Linh Thú Đan, Âm Đan ba tấm đơn thuốc.

Tuy không thể như Tị Độc Đan, Chỉ Huyết Tán, cung cấp cho Lâm Bất Phàm nguồn thu nhập đại dương không ngừng, nhưng đơn thuốc do hệ thống thưởng, sao có thể là vật vô dụng.

Đặc biệt là Thối Thể Dịch, dù đối với Lâm Bất Phàm giúp ích không lớn, nhưng nếu dùng tốt, cũng là một chiêu sát thủ, có thể khiến thực lực của Lâm Bất Phàm tăng mạnh!

Không nói đâu xa, chỉ cần giao Thối Thể Dịch vào tay Chu Vệ Quốc, Lâm Bất Phàm tin rằng, Chu Vệ Quốc tuyệt đối có thể phát huy được giá trị của nó.

Dù dược liệu chế tạo Thối Thể Dịch có quý hơn so với Chỉ Huyết Tán, Tị Độc Đan một chút, nhưng may mắn là quy trình chế tạo không khó.

Với kinh nghiệm có thể thành thạo chế tạo Khí Huyết Đan, chỉ cần có đủ dược liệu, là có thể dễ dàng chế tạo ra Thối Thể Dịch.

Ngoài ra, quy trình chế tạo Linh Thú Đan cũng không khác biệt nhiều so với Khí Huyết Đan.

Khó nhất là luyện chế Âm Đan!

Các loại bí dược trước đó, chỉ có thể xem là chế dược, nhiều nhất cũng cần một số quy trình luyện đan.

Cách luyện đan theo đúng nghĩa, còn kém một chút.

Nhưng luyện chế Âm Đan thì khác, chủ dược của nó là thi đan.

Quá trình luyện chế Âm Đan, mới là luyện đan theo đúng nghĩa!

Sau khi an ủi Nộ Tinh Kê xong, Lâm Bất Phàm mới đẩy cửa dược

đường, bước vào trong.

Ánh mắt lướt qua trong dược đường.

Trong đại sảnh rộng lớn, sau khi được Lâm Bất Phàm đặc biệt cải tạo, trên bốn bức tường của đại sảnh, ngay ngắn bày mấy hàng giá gỗ.

Nửa trên giá gỗ là từng chiếc hộp gỗ được sắp xếp ngay ngắn.

Nửa dưới là từng ngăn kéo, trong ngăn kéo là từng chiếc hộp ngọc rõ ràng cao cấp hơn.

Bất kể là hộp gỗ hay hộp ngọc, bên trong đều là từng cây linh dược quý giá. "Vừa hay trong số dược liệu thu hoạch được ở vách đá dược liệu Bình Sơn trước đây, có dược liệu chế tạo Thối Thể Dịch..." "Trước tiên dùng chế tạo một ít Thối Thể Dịch để luyện tay..." Sau khi có quyết định trong lòng, Lâm Bất Phàm đi đến trước những giá gỗ đó.

Trực tiếp lấy từng phần dược liệu cần dùng để chế tạo Thối Thể Dịch ra.

Chuẩn bị đủ mười phần, Lâm Bất Phàm mới xoay người, đến trước một trong những lò đan ở trung tâm đại sảnh.

Nếu có người ở đây sẽ phát hiện, trong dược đường, ngoài giá gỗ đựng dược liệu, trung tâm đại sảnh còn đặt mấy lò đan.

Trong số những lò đan này, có mấy lò thu hoạch được từ địa cung Bình Sơn, cũng có lò Lâm Bất Phàm dặn dò người dưới đặc biệt chế tạo để luyện chế bí dược.

Sau khi chuẩn bị xong từng phần dược liệu chế tạo Thối Thể Dịch, Lâm Bất Phàm cũng không vội vàng ra tay.

Tâm niệm vừa động, vung tay lấy ra từ nhẫn trữ vật tấm da bò ghi

lại đơn thuốc Thối Thể Dịch.

Nghiên cứu kỹ mấy lần, xác định quy trình, các bước không có bất kỳ thiếu sót nào, Lâm Bất Phàm mới thực sự bắt đầu ra tay!

Chế tạo Thối Thể Dịch, thực ra không khó hơn Chỉ Huyết Tán là bao.

Chỉ là một cái là theo tỷ lệ, hòa tan từng phần bột thuốc lại với nhau.

Chế tạo Thối Thể Dịch, cũng tương đương với việc sắc thuốc.

Theo các bước trên đơn thuốc, thời điểm cho dược liệu, độ lửa cần thiết.

Chỉ cần quy trình chế tạo không sai sót, cơ bản sẽ không có khả năng thất bại.

Nhiều nhất cũng chỉ là, dược tính của các loại dược liệu có thể hòa hợp hoàn mỹ với nhau, sắc ra được Thối Thể Dịch chất lượng thượng giai hay không.

Chương 108

Chất lượng càng tốt, hiệu quả tự nhiên càng tốt.

Chất lượng càng thấp, hiệu quả của Thối Thể Dịch tự nhiên sẽ giảm đi nhiều! "Thành công rồi..." Vì có kinh nghiệm luyện dược, Lâm Bất Phàm chỉ cần thử lần đầu tiên, đã chế tạo thành công Thối Thể Dịch.

Nhìn trong lò đan, lớp dược dịch mỏng chỉ đủ che đáy lò, Lâm Bất Phàm trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ hài lòng.

Một phần Thối Thể Dịch, e rằng chưa đến năm trăm gram, tổng thể có màu nâu đen. "Miễn cưỡng được xem là trung phẩm Thối Thể Dịch..." Kiểm tra chất lượng, Thối Thể Dịch mà Lâm Bất Phàm chế tạo lần đầu tiên, miễn cưỡng có thể đạt đến cấp trung phẩm.

Dù một lần chế tạo thành công, nhưng Lâm Bất Phàm đối với Thối Thể Dịch trước mắt cũng không quá hài lòng.

Cuối cùng, Lâm Bất Phàm bình ổn tâm tình, sau khi thu thập xong phần Thối Thể Dịch trước mắt, liền một lần nữa bắt đầu chuẩn bị vật liệu cần thiết để chế tạo.

Trải qua ba lần sắc chế liên tiếp, Thối Thể Dịch vốn chỉ vừa đạt trung phẩm, chất lượng của nó có thể nói là tăng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Phần Thối Thể Dịch thứ ba được chế tạo ra, chất lượng ổn định trực tiếp đạt đến trình độ thượng phẩm.

Khi mười phần dược liệu mà Lâm Bất Phàm chuẩn bị đã được chế tạo xong, hai phần Thối Thể Dịch cuối cùng đã đạt đến cực phẩm!

Nhìn dược dịch đen bóng, sền sệt như cao, trên mặt Lâm Bất Phàm liền lộ ra nụ cười hài lòng.

Đặc trưng của cực phẩm Thối Thể Dịch là sệt như cao, đen nhánh bóng loáng!

Nhưng nếu hòa tan vào nước, Thối Thể Dịch lại sẽ trực tiếp hóa thành màu xanh biếc.

Thu thập hết những Thối Thể Dịch này, vung tay thu vào nhẫn trữ vật, Lâm Bất Phàm xem thời gian, mười phần Thối Thể Dịch chế tạo xong, thời gian bất tri bất giác đã trôi qua mấy canh giờ.

Rời khỏi dược đường, Lâm Bất Phàm ăn một chút gì đó.

Sau khi lấp đầy bụng, trực tiếp rời khỏi phủ, đi thẳng đến Bảo An Đoàn không xa. "Đoàn trưởng..." Thấy Lâm Bất Phàm đi thẳng đến nơi đóng quân của Bảo An Đoàn, binh sĩ canh gác ở cổng liền đứng thẳng người. "Chu Vệ Quốc có ở trong doanh trại không..." Lâm Bất Phàm không nói nhiều, ánh mắt lướt qua người lính gác nói. "Bẩm đoàn trưởng, phó đoàn trưởng lúc này đang dẫn đội huấn luyện..." Sau khi có được câu trả lời cần thiết, Lâm Bất Phàm gật đầu, không nán lại nữa, đi thẳng đến sân huấn luyện.

Sân huấn luyện, chỉ thấy Bảo An Đoàn ngoài những binh sĩ canh gác, cảnh giới an toàn, những người còn lại lúc này đều đang ở trên sân huấn luyện. "Đại ca..." Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm xuất hiện, Chu Vệ Quốc vốn đang ở hiện trường giám sát mọi người huấn luyện, lập tức đi tới đón. "Đại ca hôm nay có rảnh đến đây..." Lâm Bất Phàm không giải thích, trực tiếp dặn dò: "Cho người chuẩn bị nước nóng, rồi chuẩn bị mười cái thùng gỗ lớn..." Nghe lời Lâm Bất Phàm nói, Chu Vệ Quốc trong lòng tuy đầy nghi vấn, nhưng cũng chỉ sững sờ một lát, sau khi hoàn hồn lại, không hề do dự, lập tức dặn dò người chuẩn bị đồ.

Mãi đến lúc này, Lâm Bất Phàm mới mở lời giải thích: "Ta vừa mới dựa theo đơn thuốc tổ truyền của Lâm gia, chế tạo ra một loại Thối Thể Dịch, có công hiệu rèn luyện gân cốt, tăng cường khí lực..." Đối với Thối Thể Dịch mà Lâm Bất Phàm nói, Chu Vệ Quốc tự nhiên không hề nghi ngờ.

Lâm Bất Phàm có thể lấy ra Tị Độc Đan, Chỉ Huyết Tán các loại bí dược, có cả thứ như Khí Huyết Đan, bây giờ lại lấy ra Thối Thể Dịch, cũng không gây ra chút nghi ngờ nào.

Điều duy nhất khiến Chu Vệ Quốc tò mò là hiệu quả của Thối Thể Dịch có thực sự có công hiệu như Lâm Bất Phàm nói không.

Trong lúc những người bên dưới chuẩn bị nước nóng và thùng gỗ, ánh mắt Lâm Bất Phàm rơi vào người Chu Vệ Quốc, nhìn sự thay đổi của hắn trong thời gian này.

Dáng vẻ vốn như thư sinh văn nhược, lúc này đã có khí chất sắt máu.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm đưa tay vỗ vai hắn, kiểm tra tình hình của Chu Vệ Quốc, mới nói: "Tìm một thời gian đến phủ, ta truyền thụ Ngũ Hành Trường Sinh Quyền cho ngươi..." "Thể chất của ngươi trong số người thường tuy không tệ, nhưng so với Phong Vu Tu thì còn kém xa..." Thân thủ của Chu Vệ Quốc tuy không tệ, một chọi mười cũng không thành vấn đề.

Nhưng nếu đối đầu với Phong Vu Tu, đặc biệt là Phong Vu Tu đã tu hành Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, tay không tấc sắt, mấy chục Chu Vệ Quốc e rằng cũng không đủ cho Phong Vu Tu đánh!

Đối với sự dặn dò của Lâm Bất Phàm, Chu Vệ Quốc tự nhiên không có vấn đề gì, lập tức gật đầu đồng ý.

Không để hai người chờ đợi quá lâu, mười cái thùng gỗ lớn được

khiêng đến sân huấn luyện.

Khoảng một nén hương sau, từng thùng nước nóng trực tiếp đổ đầy thùng gỗ. "Đi chọn mười người, thể chất, sức mạnh các phương diện đều tương đương nhau..." Dặn dò Chu Vệ Quốc một câu, Lâm Bất Phàm trực tiếp đến trước những thùng gỗ đó.

Tâm niệm vừa động, Lâm Bất Phàm trực tiếp từ nhẫn trữ vật, lấy ra Thối Thể Dịch vừa mới chế tạo xong.

Thấp nhất là trung phẩm, cao nhất là cực phẩm Thối Thể Dịch.

Từ thấp đến cao, Lâm Bất Phàm đổ các loại chất lượng Thối Thể Dịch vào thùng gỗ.

Mỗi thùng gỗ đổ khoảng năm mươi gram Thối Thể Dịch, Lâm Bất Phàm mới dừng lại.

Lúc này ánh mắt nhìn vào trong thùng gỗ, điều khiến người ta cảm thấy khó tin là, Thối Thể Dịch trung phẩm, dược dịch vốn màu nâu đen đổ vào nước nóng, dần dần bắt đầu đổi màu, hiện ra một màu xanh lục nhàn nhạt.

Còn Thối Thể Dịch cực phẩm, càng trực tiếp khiến nước nóng trong thùng gỗ hiện ra một màu xanh biếc nồng đậm. "Đại ca, người đã chọn xong rồi..." Lâm Bất Phàm không nói nhiều, ánh mắt lướt qua những người mà Chu Vệ Quốc đã chọn.

Liền hạ lệnh: "Bảo họ cởi quần áo, trực tiếp nằm vào trong..." Trong nháy mắt, chỉ thấy sắc mặt Chu Vệ Quốc nghiêm lại, trực tiếp truyền lệnh: "Nghe lệnh của ta, cởi quần áo, vào thùng gỗ..." Chu Vệ Quốc vừa dứt lời, mười người được chọn, không nói hai lời, lập tức bắt đầu hành động.

Ba hai cái cởi bỏ quần áo ướt đẫm mồ hôi, trực tiếp nhảy vào thùng gỗ.

Dưới sự quan sát của Lâm Bất Phàm, những người ngâm trong dược dịch, lúc đầu, trên mặt không có biến hóa gì, sắc mặt vẫn như thường.

Chương 109

Nhưng theo thời gian trôi qua, chỉ mới hai phút, trên khuôn mặt vốn bình thường đã xảy ra một chút biến hóa.

Đồng thời, ánh mắt rơi vào cơ thể đang ngâm trong nước nóng, chỉ thấy da của từng người lúc này đều trở nên đỏ bừng.

Trông giống như con cua sắp bị luộc chín! "Tất cả kiên trì cho ta..." "Kiên trì càng lâu, lợi ích nhận được càng nhiều..." Nhìn những người trên mặt dần dần hiện ra vẻ đau đớn, làn da đỏ bừng, không đợi họ giãy giụa đứng dậy, Lâm Bất Phàm đã trực tiếp lên tiếng.

Những người vốn đang giãy giụa, định mở miệng nói, nghe thấy tiếng của Lâm Bất Phàm, từng người một trong khoảnh khắc đó, trực tiếp nuốt ngược lời định nói vào trong.

Dược lực của Thối Thể Dịch tuy khiến họ có cảm giác như có vô số con kiến đang gặm nhấm trong cơ thể, nhưng cơn đau đó lại có thể chịu đựng được, không phải loại đau khổ như bị lăng trì.

Ngược lại có một cảm giác ngứa ngáy trong xương thịt, khiến từng người một không nhịn được bắt đầu có chút vặn vẹo.

Nhìn động tác của những người này, Lâm Bất Phàm liền quát lớn: "Tất cả nhịn cho ta..." Thời gian cứ thế trôi qua từng chút một.

Chẳng mấy chốc, một nén hương đã trôi qua.

Lúc này, chỉ thấy trong hai thùng gỗ chứa Thối Thể Dịch trung phẩm, dược dịch vốn màu xanh nhạt, dược lực bên trong đã bị hấp thụ hết, hoàn toàn biến thành một thùng nước trong. "A..." Theo dược lực của Thối Thể Dịch bị hấp thụ hết, hai người ngâm trong thùng gỗ không khỏi thở dài một hơi. "Dược lực trong hai thùng gỗ đã bị hấp

thụ hết..." "Hai ngươi có thể ra ngoài rồi..." Sau khi ra hiệu một tiếng, Lâm Bất Phàm liền tiếp tục nhìn sang những người còn lại.

Thùng gỗ đổ Thối Thể Dịch thượng phẩm, dược lực cũng đã bị hấp thụ gần hết.

Chỉ có thùng gỗ đổ Thối Thể Dịch cực phẩm, dược dịch bên trong chỉ từ màu xanh biếc dần biến thành màu xanh nhạt.

Dược lực ẩn chứa bên trong vẫn có thể so sánh với Thối Thể Dịch trung phẩm!

Cuối cùng, khoảng hai nén hương sau, những binh sĩ ngâm trong Thối Thể Dịch thượng phẩm cũng đã hấp thụ hết dược lực bên trong.

Mãi đến nửa canh giờ sau, những binh sĩ ngâm trong Thối Thể Dịch cực phẩm mới hấp thụ hết dược dịch trong thùng gỗ! "Cảm giác thế nào..." Đợi những người này mặc lại quần áo xong, Lâm Bất Phàm mới nhìn về phía mọi người hỏi. "Tôi cảm thấy sức mạnh của mình, đã mạnh hơn trước gấp đôi..." "Tôi cảm thấy mạnh hơn một chút, nhưng tăng cường bao nhiêu, phải thử mới biết..." "Ít nhất đã mạnh hơn hai lần..." Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, những binh sĩ ngâm trong ba loại Thối Thể Dịch, lần lượt cho biết sự thay đổi của bản thân.

Qua xác nhận, Thối Thể Dịch trung phẩm có thể khiến người ta tăng lên một lần.

Thối Thể Dịch thượng phẩm thì từ một đến hai lần.

Thối Thể Dịch cực phẩm thì có thể tăng lên hơn hai lần.

Đây chỉ là sự tăng trưởng sau một lần ngâm Thối Thể Dịch.

Nếu ngâm thêm vài lần, dù dược hiệu dần giảm đi, cũng đủ để những người này tăng lên mấy lần! "Chu Vệ Quốc, theo ta..." Xem xong các chỉ số thay đổi của những người này, ánh mắt Lâm Bất

Phàm rơi vào người Chu Vệ Quốc, trực tiếp gọi một tiếng.

Hai người đến văn phòng của Chu Vệ Quốc, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, trực tiếp nói: "Đối với Thối Thể Dịch, ngươi có ý kiến gì..." Trong khoảnh khắc đó, Chu Vệ Quốc dường như đã chuẩn bị sẵn, mở miệng đáp: "Nếu đại ca có thể cung cấp đủ Thối Thể Dịch, hoàn toàn có thể huấn luyện một đội đặc nhiệm tinh nhuệ..." Chu Vệ Quốc từng du học ở phương Tây, học về tác chiến đặc chủng.

Bây giờ Lâm Bất Phàm lấy ra Thối Thể Dịch, quả thực là thứ chuyên dùng để thành lập đội đặc nhiệm.

Chỉ cần có đủ Thối Thể Dịch, Chu Vệ Quốc có tự tin huấn luyện ra một đội đặc nhiệm tinh nhuệ có sức chiến đấu mạnh mẽ, thậm chí có thể lấy một địch trăm!

Nhưng điều khiến Chu Vệ Quốc bất ngờ là, Lâm Bất Phàm lúc này lại lắc đầu nói: "Không, chỉ một đội tinh nhuệ không đủ..." Nghe lời Lâm Bất Phàm nói, trong mắt Chu Vệ Quốc không khỏi thoáng qua một tia sáng: "Ý của đại ca là..." Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp nói: "Tình hình của Lâm gia hiện tại không thích hợp để mở rộng biên chế Bảo An Đoàn..." "Nhưng có Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, hai đại bí dược cung cấp lợi nhuận..." "Toàn bộ Bảo An Đoàn, tất cả đều huấn luyện thành đặc nhiệm tinh nhuệ, ta cũng không có bất kỳ áp lực nào..." Nghe đến đây, Chu Vệ Quốc cuối cùng cũng hiểu được ý của Lâm Bất Phàm.

Lâm Bất Phàm rõ ràng không hài lòng với việc chỉ huấn luyện một đội đặc nhiệm tinh nhuệ.

Ý của hắn là muốn huấn luyện toàn bộ Bảo An Đoàn thành tinh nhuệ! "Tôi thì không có vấn đề gì..." "Chủ yếu là trang bị của Bảo An Đoàn hiện tại, căn bản không đủ để hỗ trợ việc huấn luyện toàn bộ đoàn thành đặc nhiệm tinh nhuệ..." Chu Vệ Quốc nói đến đây, Lâm

Bất Phàm trực tiếp ngắt lời: "Trang bị không đủ thì mua, cần trang bị gì, đi tìm Cừu Đức Khảo..." "Ta cho ngươi một triệu đại dương để chi tiêu..." "Ngoài ra chuyện Thối Thể Dịch không cần lo lắng, cứ bắt tay vào huấn luyện là được..." Có lời hứa của Lâm Bất Phàm, Chu Vệ Quốc cũng không do dự nữa, lập tức gật đầu nói: "Nếu đại ca đã nói đến mức này, ta mà còn từ chối, chẳng phải là tát vào mặt ngài sao..." "Chỉ cần vũ khí trang bị đầy đủ, Thối Thể Dịch của đại ca đủ dùng..." "Cho ta thêm nửa năm, ta đảm bảo sẽ huấn luyện toàn bộ Bảo An Đoàn, mỗi một binh sĩ đều thành đặc nhiệm tinh nhuệ..." "Nếu ta làm không được, Chu Vệ Quốc ta nguyện ý mang đầu đến gặp..." Cuối cùng, Chu Vệ Quốc còn trực tiếp lập quân lệnh trạng!

Lần này, để thực lực của Bảo An Đoàn tăng mạnh, Lâm Bất Phàm cũng đã xuất huyết một lần! "Tốt, tốt, tốt... có lời bảo đảm này của ngươi, ta yên tâm rồi..." "Chỗ này là Thối Thể Dịch ta đã luyện chế xong, mỗi lần tắm thuốc năm mươi gram pha với nước là được..." "Sau đó ta sẽ cho người không ngừng gửi Thối Thể Dịch đến..." Lâm Bất Phàm nói xong, vung tay lấy ra toàn bộ Thối Thể Dịch đã luyện chế thành công trong nhẫn trữ vật.

Sau đó vỗ vai Chu Vệ Quốc, rồi trực tiếp rời khỏi nơi đóng quân của Bảo An Đoàn.

Sau khi rời đi, Lâm Bất Phàm không trở về phủ, mà đi thẳng đến đường khẩu do Tường thúc quản lý.

Thối Thể Dịch đủ cho một ngàn binh sĩ Bảo An Đoàn dùng trong nửa năm, chỉ dựa vào một mình Lâm Bất Phàm chế tạo, rõ ràng là không thực tế!

Thêm vào đó việc chế tạo Thối Thể Dịch cũng không quá khó khăn.

Cho nên sau khi cân nhắc, Lâm Bất Phàm quyết định giao việc này

cho Tường thúc cùng phụ trách!

"Gia chủ…" Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm bước vào sảnh, Tường thúc lập tức tiến lên đón, cất tiếng chào đầy cung kính.

"Tường thúc không cần khách khí như vậy…" "Ta đến đây có một chuyện cần giao cho Tường thúc xử lý…" Nói đoạn, Lâm Bất Phàm trực tiếp lấy phương thuốc Thối Thể Dịch đưa vào tay Tường thúc.

"Phương thuốc này tên là Thối Thể Dịch, là bí dược dùng để rèn luyện gân cốt, tăng cường khí lực…" "Cứ theo phương thuốc mua một ít dược liệu, chế tác một ít Thối Thể Dịch…" "Cần bao nhiêu, đến lúc đó cứ tự mình thương nghị với Chu Vệ Quốc…" Sau khi giao phó công việc cho Tường thúc, Lâm Bất Phàm không quên nhắc nhở một câu: "Chuyện liên quan đến Thối Thể Dịch phải được giữ bí mật, không có lệnh của ta, một giọt cũng không được bán ra ngoài…" Nghe Lâm Bất Phàm dặn dò, Tường thúc cũng trịnh trọng gật đầu: "Xin tuân lệnh gia chủ…" Sau khi giao phó ổn thỏa chuyện về Thối Thể Dịch, Lâm Bất Phàm kiểm tra tình hình trong sảnh, thấy không có gì bất thường mới xoay người trở về phủ.

Chuyện tiếp theo, chỉ cần giao cho Chu Vệ Quốc xử lý là được.

Chương 110

Cần trang bị vũ khí, cứ trực tiếp tìm Cừu Đức Khảo, Lâm Bất Phàm sẽ toàn lực hỗ trợ.

Cần Thối Thể Dịch, cũng đã có lão nhân ổn trọng như Tường thúc nắm giữ.

Cuộc sống của Lâm Bất Phàm, sau đó lại trở về với quy luật vốn có.

Thời gian trôi đi từng ngày, sau gần nửa tháng thử nghiệm và tìm tòi, Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng chế tác thành công Linh Thú Đan.

Độ khó của việc này còn hơn cả Khí Huyết Đan vài phần.

Quan trọng nhất là dược liệu để chế tác Linh Thú Đan còn quý giá hơn cả Khí Huyết Đan.

Cho dù Lâm Bất Phàm đã thu hoạch được một lượng lớn dược liệu quý giá trên vách núi dược liệu ở Bình Sơn, nhưng trước sau gì, những dược liệu có thể dùng để chế tác Linh Thú Đan đều đã tiêu hao hết sạch.

Trừ đi phần hao tổn do thất bại trước đó, hắn cũng chỉ chế tác được vỏn vẹn hơn một trăm viên Linh Thú Đan.

Linh Thú Đan tuy có hiệu quả kỳ diệu với dị thú như Nộ Tinh Kê, nhưng liệu có thể giúp thực lực của nó tiến thêm một bước hay không, Lâm Bất Phàm cũng không biết chắc.

Sau khi chế tác thành công Linh Thú Đan, mỗi ngày Lâm Bất Phàm đều cho Nộ Tinh Kê ăn một viên.

Chỉ sau ba ngày, Nộ Tinh Kê dường như được đại bổ, trực tiếp rơi vào trạng thái ngủ say.

Lâm Bất Phàm đưa số Linh Thú Đan còn lại cho Hoắc Tiên Nhi, dặn dò nàng chú ý cho Nộ Tinh Kê ăn uống, rồi lại dồn toàn bộ tâm sức vào loại đan dược cuối cùng là Âm Đan.

Dược liệu chính để chế tác Âm Đan là Thi Đan được thai nghén bên trong cơ thể cương thi.

Trong tay Lâm Bất Phàm lúc này cũng chỉ có vỏn vẹn hai viên Thi Đan.

Một viên thu được từ thi thể của vị tướng quân kia, một viên từ thi thể của con cương thi lông đen trong toàn quán.

Hai viên Thi Đan, viên lớn cũng chỉ bằng quả trứng bồ câu, viên nhỏ lại càng giống như một hạt đậu nành!

Đừng nói Lâm Bất Phàm không nắm chắc, dù có nắm chắc, hai viên Thi Đan thì làm được gì.

"Ai…" Ánh mắt lướt qua hai viên Thi Đan, Lâm Bất Phàm không khỏi thầm than một tiếng.

Những thứ khác để luyện chế Âm Đan, Lâm Bất Phàm đều đã gom đủ, thậm chí đủ cho mấy chục phần.

Nhưng Thi Đan, với tư cách là chủ dược, lại chỉ có hai viên.

"Muốn luyện chế Âm Đan, phải cần nhiều Thi Đan hơn mới được…" Trong lòng thầm nghĩ, Lâm Bất Phàm im lặng một lúc, rồi xoay người rời khỏi dược đường.

Lâm Bất Phàm không chần chừ, trực tiếp tìm đến Hoắc Khuynh Tiên đang ngồi tán gẫu cùng Hoắc Tiên Nhi trong lương đình.

"Phu quân, có chuyện gì sao…" Thấy Lâm Bất Phàm, người mà suốt thời gian qua gần như dồn hết tâm sức ở dược đường, đột nhiên xuất hiện trước mắt, cả Hoắc Tiên Nhi lẫn Hoắc Khuynh Tiên đều

không khỏi ngẩn ra.

Sau khi hoàn hồn, họ liền lên tiếng hỏi.

"Ừm…" Lâm Bất Phàm ngồi xuống trong lương đình.

Không hề giấu giếm, hắn đưa tay lấy ra tờ giấy ghi chép phương thuốc Âm Đan.

"Các nàng xem phương thuốc này đi…" Nói đoạn, Lâm Bất Phàm trực tiếp đưa phương thuốc đến trước mặt hai người Hoắc Khuynh Tiên.

"Hít…" Sau khi Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi đọc xong phương thuốc Âm Đan, sắc mặt hai người trong phút chốc liền đại biến, bất giác hít vào một ngụm khí lạnh.

"Không ngờ trên đời lại tồn tại thứ như Âm Đan…" "Kéo dài năm mươi năm tuổi thọ, chủ dược để luyện chế Âm Đan lại là Thi Đan…" Nói đoạn, ánh mắt Hoắc Khuynh Tiên liền dừng lại trên người Lâm Bất Phàm: "Phu quân lấy phương thuốc này ra, là muốn thử luyện chế Âm Đan sao…" Đối mặt với ánh mắt của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm gật đầu nói: "Không sai, nhưng chủ dược để luyện chế Âm Đan lại là thứ quỷ dị như Thi Đan…" "Ta muốn thử luyện chế, nhưng không có Thi Đan thì cũng như nấu cơm không có gạo." Thấy Lâm Bất Phàm không giấu giếm, lúc này Hoắc Khuynh Tiên cũng đại khái đoán được ý của hắn.

"Vậy ý của phu quân là…" Không đợi Hoắc Khuynh Tiên nói hết câu, Lâm Bất Phàm đã trực tiếp lên tiếng: "Sở trường nhất của Cửu Môn là hạ mộ, và thứ thường thấy nhất trong mộ là cương thi…" "Muốn có được Thi Đan, đối với người khác thì vô cùng khó khăn, nhưng đối với Cửu Môn lại là chuyện dễ như trở bàn tay, như cơm bữa hằng ngày." Sau khi bị Lâm Bất Phàm cắt ngang, Hoắc Khuynh Tiên khẽ nhíu mày im lặng một lúc, trông như đang suy nghĩ hồi

tưởng điều gì đó.

Mấy chục giây sau, trong mắt nàng mới lóe lên một tia sáng: "Nếu ta nhớ không lầm, trong kho của Hoắc gia hẳn là có thứ như Thi Đan…" "Không chỉ Hoắc gia, trong kho của các nhà khác trong Cửu Môn, ít nhiều gì cũng đều có một ít Thi Đan." Danh xưng Cửu Môn, tuy chỉ thực sự hình thành sau khi Trương Khởi Sơn đến Thường Sa thành, hàng phục và đoàn kết các nhà!

Nhưng trước đó, những thế lực bản địa như Hoắc gia, Hồng gia, đều làm nghề hạ mộ.

Trải qua trăm năm kế thừa, rốt cuộc đã hạ bao nhiêu ngôi mộ, có lẽ họ cũng không nhớ rõ.

Nhưng những tình huống gặp phải những tồn tại quỷ dị trong mộ, đặc biệt là cương thi, tuyệt đối không phải là số ít.

Tuy không phải con cương thi nào cũng có Thi Đan, nhưng cũng có không ít những tồn tại hung hãn, trong cơ thể có thứ gọi là Thi Đan.

Đối với họ, tuy không biết Thi Đan có tác dụng gì, nhưng đối với các loại đồ vật kỳ lạ cổ quái, họ tự nhiên cũng sẽ không làm ngơ.

"Có ta ra mặt, muốn lấy Thi Đan trong kho của Hoắc gia, thì không vấn đề gì…" "Nhưng muốn lấy Thi Đan trong kho của mấy nhà còn lại, e là…" Nói đến đây, trên mặt Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi lộ ra một tia khó xử.

"Thi Đan đối với họ cũng vô dụng, chỉ cần bỏ ra một chút cái giá, tin rằng họ sẽ rất vui lòng…" "Chuyện này đành làm phiền hai vị phu nhân rồi…" Nhìn bộ dạng của Lâm Bất Phàm lúc này, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi liếc nhìn nhau, rồi đồng thời không nhịn được mà liếc xéo hắn một cái.

Sau đó, Hoắc Tiên Nhi không nhịn được lên tiếng: "Âm Đan không

chỉ có thể kéo dài tuổi thọ năm mươi năm, đối với chúng ta cũng không có tác dụng…" "Phu quân tốn nhiều công sức như vậy nghiên cứu Âm Đan để làm gì…" "Ta thấy Âm Đan, tuy có công hiệu kéo dài tuổi thọ, nhưng bản thân nó lại vô cùng quỷ dị âm độc…" Nghe lời Hoắc Tiên Nhi, ánh mắt Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi dừng lại trên người Lâm Bất Phàm.

"Ta tuy không dùng đến, nhưng loại linh đan có thể kéo dài tuổi thọ này, đối với người khác lại là báu vật vô giá…" Lâm Bất Phàm nói không sai chút nào.

Âm Đan tuy hắn không dùng đến, nhưng đối với những kẻ tuổi thọ sắp cạn, đặc biệt là những kẻ tham sống sợ chết, cho dù Âm Đan có di chứng vô cùng nghiêm trọng, thậm chí có thể nói là âm độc, họ cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào để có được nó.

Nếu Âm Đan được sử dụng đúng cách, tuyệt đối có thể trở thành một trong những lá bài tẩy của Lâm Bất Phàm.

"Nếu phu quân đã có quyết định, vậy ta sẽ cố gắng hết sức, hy vọng sẽ không làm phu quân thất vọng…" Nói là làm, sau khi quyết định, Hoắc Khuynh Tiên chào một tiếng, rồi dẫn Hoắc Tiên Nhi thẳng tiến đến Hoắc gia.

Không để Lâm Bất Phàm đợi lâu, chỉ một canh giờ sau, hai người Hoắc Khuynh Tiên đã trở về phủ.

Chương 111

Trong tay Hoắc Tiên Nhi cầm bảy chiếc hộp ngọc.

"Phu quân, đây là toàn bộ Thi Đan mà Hoắc gia đã thu thập được trong hơn trăm năm qua." Đưa hộp ngọc đến trước mặt Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên than nhẹ một tiếng.

Người Cửu Môn hạ mộ, gặp phải cương thi không phải là ít.

Chỉ riêng Hoắc gia, e rằng đã gặp không ít cương thi biến.

Trong đó không thiếu những vương hầu ngàn năm thi biến thành cương thi, ẩn chứa Thi Đan lại càng không ít.

Nhưng Thi Đan, trước khi biết giá trị của nó, ai lại đi thu thập thứ đồ chơi này.

Hoắc gia có thể thu thập được bảy viên Thi Đan, là vì những người Hoắc gia trước đây cảm thấy thứ này sau này có lẽ sẽ có ích!

"Ngoài ra, ta và Tam nương đã thương lượng xong, sau này người của Hoắc gia hạ mộ, nếu thu được Thi Đan…" "Ta nguyện dùng năm mươi vạn đại dương để thu mua, phu quân thấy giá này thế nào…" Nhận lấy bảy chiếc hộp ngọc đựng Thi Đan, Lâm Bất Phàm không hề do dự, trực tiếp gật đầu đồng ý: "Lẽ ra phải như vậy, so với giá trị của Âm Đan, mấy chục vạn đại dương chỉ là muối bỏ bể…" Tuy Thi Đan trong tay người Hoắc gia không có giá trị gì, nhưng Lâm Bất Phàm cũng không muốn chiếm không của họ.

Huống hồ hai vị phu nhân của hắn đều xuất thân từ Hoắc gia.

Vì vậy, điều kiện Hoắc Khuynh Tiên đưa ra, Lâm Bất Phàm không chút do dự, trực tiếp đồng ý.

Sau đó, Lâm Bất Phàm mới đưa mắt nhìn lại những chiếc hộp

ngọc. *Vụt* Mở một trong những chiếc hộp ngọc, một viên Thi Đan to bằng quả trứng bồ câu lập tức hiện ra trước mắt Lâm Bất Phàm.

Nhìn viên đan hoàn bình thường không có gì đặc biệt, Lâm Bất Phàm lại cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng nồng đậm.

"Thi Đan lớn như vậy…" Nhìn viên Thi Đan to bằng quả trứng bồ câu, còn lớn hơn một chút so với viên thu được từ thi thể của vị tướng quân ở Bình Sơn.

Lại nhìn những viên Thi Đan trong sáu chiếc hộp ngọc còn lại, viên nhỏ nhất cũng to bằng quả trứng bồ câu, viên lớn thậm chí còn to bằng quả trứng gà!

Có thể thấy, tồn tại có thể thai nghén ra loại Thi Đan này, thực lực chắc chắn không hề đơn giản.

Lâm Bất Phàm phất tay, trực tiếp thu lại từng chiếc hộp ngọc.

Chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên lúc này như đột nhiên nhớ ra điều gì, trực tiếp lên tiếng: "So với Thi Đan mà Hoắc gia thu thập được, ta lại biết trong Cửu Môn, có một thế lực mà trong tay họ, số lượng Thi Đan e rằng không ít…" Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Hoắc Tiên Nhi đã vội vàng nói: "Người mà chị Khuynh Tiên nói, chẳng lẽ là Tề gia…" Đừng nhìn Tề gia trong Cửu Môn dường như không mấy nổi bật, gia chủ mỗi đời còn nổi tiếng là thầy cúng, nhưng nếu nói trong Cửu Môn, nhà nào bí ẩn nhất, e rằng cũng phải kể đến Tề gia.

Đừng nhìn Tề Bát gia kia, bình thường đều ra vẻ thầy cúng, nhưng đó đều là bản lĩnh thật sự.

Càng có lời đồn, Tề gia không chỉ tinh thông Kỳ Môn Bát Quái, mà còn có thể mời thần lên thân!

Trước kia không biết đến sự tồn tại của tu hành giả, nhưng từ khi Lâm Bất Phàm lấy ra quyển luyện khí chi pháp, biết được sự tồn tại

của tu hành giả, trong lòng Hoắc Khuynh Tiên đã có suy đoán, trong toàn bộ các thế lực của Cửu Môn, Tề gia có khả năng có liên quan đến tu hành giả!

"Không sai, Tề gia…" "Trước kia không biết đến sự tồn tại của tu hành giả, nhưng từ khi phu quân lấy ra quyển luyện khí chi pháp, biết được thế giới này có tu hành giả…" "Ta đoán Tề gia, có khả năng có liên quan đến tu hành giả…" "Cho dù không có liên quan đến tu hành giả, e rằng cũng có truyền thừa của tu hành giả…" "Vì vậy, Thi Đan mà phu quân muốn tìm, trong tay Tề gia chắc chắn không thiếu…" Nghe lời giải thích của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi nhíu mày.

Trong lòng thầm suy nghĩ kỹ lại, Hoắc Khuynh Tiên nói dường như cũng không phải không có lý.

Các thế lực khác trong Cửu Môn, có lẽ đều là người bình thường.

Tối đa cũng như Hồng gia, tu luyện một ít võ công, thực lực vượt xa người thường.

Mạnh nhất cũng là dạng như Trương Khởi Sơn, sở hữu huyết mạch đặc thù.

Bao gồm cả Lâm Bất Phàm và hai nàng Hoắc Khuynh Tiên, hiện tại cũng chỉ là người bình thường sở hữu huyết mạch đặc thù.

Thực lực, tuổi thọ tuy đều vượt xa người thường, nhưng trước khi đột phá Đại Tông sư, đều chỉ là người bình thường!

Nhưng Tề gia lại khác, Lâm Bất Phàm cũng không tìm hiểu nhiều.

Bây giờ được Hoắc Khuynh Tiên nhắc nhở, cũng không khỏi cảm thấy Tề gia, thật sự là tồn tại bí ẩn nhất trong Cửu Môn.

Tề Bát gia, đương gia đương nhiệm, bình thường tuy nói năng thần bí, ra vẻ thầy cúng, nhưng thuật Kỳ Môn Bát Quái, Phong Thủy

Kham Dư của ông ta, tuyệt đối là đỉnh cao trong Cửu Môn.

Lâm Bất Phàm dù có truyền thừa của Phát Khâu Thiên Quan, cũng không dám tự tin về Phong Thủy Kham Dư có thể so sánh với Tề Bát gia!

Lâm Bất Phàm im lặng một lúc, sau đó mới lên tiếng quyết định: "Không chỉ Tề gia, các thế lực còn lại trong Cửu Môn, đều có thể tiếp xúc một hai…" "Nhưng trước tiên phải chú ý, ta với các thế lực khác trong Cửu Môn, chỉ giao dịch Thi Đan, những chuyện khác tuyệt đối không quan tâm…" Tuy Lâm Bất Phàm có chút tò mò về Tề gia, nhưng cũng không có ý định tìm hiểu đến cùng.

Tề gia tuy có vài phần bí ẩn, thậm chí có khả năng có truyền thừa của tu hành giả.

Nhưng Lâm Bất Phàm nắm giữ Ngũ Hành Trường Sinh Công, lại thêm hệ thống tồn tại.

Đừng nói chỉ một Tề gia, chỉ có khả năng liên quan đến tu hành giả.

Chỉ cần cho hắn đủ thời gian phát triển, với Ngũ Hành Trường Sinh Công hắn nắm giữ, lại thêm sự bá đạo của huyết mạch Chân Long.

Đối mặt với tu hành giả chân chính, cũng không hề sợ hãi!

Vì vậy, đối với bí mật ẩn giấu của Tề gia, Lâm Bất Phàm trong lòng tuy tò mò, nhưng cũng chỉ là một chút tò mò.

Nếu vì một chút tò mò, dẫn đến những gợn sóng không cần thiết, đối với Lâm Bất Phàm cũng không phải là chuyện tốt.

Sau một lúc suy nghĩ, Lâm Bất Phàm trong lòng lập tức đưa ra quyết định.

Thi Đan có thể giao dịch bình thường, ngoài ra, những chuyện khác đều không quan tâm!

"Phu quân nói không sai, với tình hình của chúng ta hiện tại, căn bản không cần thiết phải quan tâm Tề gia, liệu có thật sự liên quan đến tu hành giả hay không…" "Chúng ta chỉ cần phát triển ổn định là được…" Nghe quyết định của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi liếc nhìn nhau, suy nghĩ một chút rồi cũng đồng tình lên tiếng.

"Vậy những nhà còn lại, ta giao cho hai vị phu nhân…" "Có thể thu được Thi Đan là tốt nhất, nếu không thu được, cũng không cần nản lòng…" "Số Thi Đan lấy được từ Hoắc gia, hẳn là đủ để ta luyện chế ra Âm Đan…" Lâm Bất Phàm sau đó lại dặn dò một hồi, ôn tồn với hai nàng một lúc, mới lại lần nữa trở về dược đường.

Chương 112

Thi Đan tuy không thường thấy, nhưng chỉ cần luyện chế ra Âm Đan, sau này tuyệt đối không cần phải lo lắng về Thi Đan.

Chỉ cần có người muốn Âm Đan, sẽ có người giúp hắn giải quyết chuyện Thi Đan!

Nhìn bóng dáng Lâm Bất Phàm đi thẳng đến dược đường, hai nàng Hoắc Khuynh Tiên liếc nhìn nhau, trên mặt cũng không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Sống chung với Lâm Bất Phàm hơn một năm, họ cũng rất hiểu hắn.

Tính cách của Lâm Bất Phàm có thể nói là rất tùy hứng.

Dùng từ của hậu thế là "cá mặn"!

Trong tình huống bình thường, Lâm Bất Phàm căn bản không dính dáng đến tranh chấp bên ngoài.

Bình thường không có việc gì, có thể ngồi thì tuyệt đối không đứng.

Nhưng nếu thật sự gặp chuyện, Lâm Bất Phàm lại như biến thành một người khác, ra tay quả quyết, vô cùng mạnh mẽ.

Có thể nói, trong xương cốt của Lâm Bất Phàm, có một loại giới hạn mà người ta rất khó hiểu.

Ví dụ như ra tay chém giết Thủy Hoàng, cái vẻ quả quyết, mạnh mẽ đó, có thể nói khiến cả Cửu Môn đều kiêng dè vô cùng.

Còn đội bảo an ngàn người dưới trướng, đó là Lâm Bất Phàm trong cuộc giao phong với Trương Khởi Sơn, vị Phật Gia kia, đã sống

sờ sờ vặt lông cừu từ tay ông ta.

Đồng thời, đừng nhìn bình thường hắn có vẻ lười biếng như cá mặn, nhưng nếu có thứ gì hắn hứng thú, toàn bộ tinh lực đều sẽ dồn vào đó.

Như chuyện luyện chế Âm Đan trước mắt, nếu không để Lâm Bất Phàm thành công luyện chế ra, e rằng hắn sẽ không chịu bỏ cuộc.

Tính cách phức tạp, tùy hứng như vậy, đặt ở thời đại này, có thể nói là độc nhất vô nhị!

Nhưng chính cái vẻ tùy hứng này của Lâm Bất Phàm, cũng là một trong những nguyên nhân hấp dẫn hai người Hoắc Khuynh Tiên, Hoắc Tiên Nhi.

"Xem ra phu quân không luyện chế ra Âm Đan, e rằng sẽ không chịu bỏ cuộc…" "Tuy không biết chàng muốn làm gì, có mưu đồ gì…" "Nếu phu quân đã hứng thú, chúng ta cũng không thể kéo chân sau của chàng…" Hai nàng thầm cảm thán một câu, suy nghĩ một chút cũng không hề oán trách.

Sau đó bắt đầu hành động, liên hệ với mấy nhà còn lại trong Cửu Môn, xem có thể trao đổi được nhiều Thi Đan hơn không.

Cuối cùng, sau mấy ngày bận rộn liên tiếp, sau khi bái phỏng từng nhà còn lại, hai nàng Hoắc Khuynh Tiên thật sự đã thu được mấy chục viên Thi Đan từ tay các nhà trong Cửu Môn.

Chỉ riêng một Tề gia, hai người Hoắc Khuynh Tiên đã thu được gần hai mươi viên Thi Đan lớn nhỏ khác nhau!

Tổng cộng, họ đã thu được gần năm mươi viên Thi Đan.

Viên nhỏ nhất cũng to bằng quả trứng bồ câu, viên lớn nhất thậm chí còn to bằng nắm đấm người thường.

Có những Thi Đan này làm hậu thuẫn, Lâm Bất Phàm cũng có thể hoàn toàn buông tay buông chân mà làm.

Trải qua từng lần thử nghiệm, từng lần thất bại, sau khi hao phí hơn mười viên Thi Đan, Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng gần thành công.

Trong lúc Lâm Bất Phàm dồn hết tâm sức vào việc luyện chế Âm Đan, chớp mắt đã nửa tháng trôi qua, lúc này đội bảo an do Chu Vệ Quốc quản lý cũng đang thay đổi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Với Thối Thể Dịch do Tường thúc phụ trách đã sẵn sàng, cho dù Cừu Đức Khảo liên hệ với các thương gia, tạm thời vẫn chưa có tin tức gì, Chu Vệ Quốc lúc này đã dần dần triển khai công tác, bắt tay vào việc huấn luyện toàn bộ binh lính của đội bảo an thành những tinh nhuệ đặc chiến.

Nếu là người khác, muốn huấn luyện một ngàn tinh nhuệ đặc chiến, đừng nói ở thời đại này, dù đặt ở hậu thế, e rằng cũng là một việc tốn thời gian tốn sức.

Nhưng có Thối Thể Dịch hỗ trợ, chỉ sau hai ba lần dược dục, tố chất các mặt của một ngàn binh lính đội bảo an đã tăng lên gấp bội.

Chỉ có một điều không hoàn hảo là sau ba lần dược dục, hiệu quả của Thối Thể Dịch sẽ dần giảm đi.

Cho dù là Thối Thể Dịch cực phẩm, tối đa cũng chỉ có thể duy trì năm lần dược dục, sau đó hiệu quả dược dục cũng sẽ dần bắt đầu giảm đi!

Nhưng dù vậy, Thối Thể Dịch cũng đã khiến thực lực của những người này tăng lên gấp bội với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Sau khi được huấn luyện có hệ thống, thông thạo các loại kỹ năng

chiến đấu, sử dụng súng ống, đừng nói đối phó với người thường, dù đối mặt với những tinh nhuệ dưới trướng Trương Khởi Sơn, họ cũng có thể dễ dàng lấy một địch mười.

Tuy Lâm Bất Phàm bề ngoài dường như không có hành động gì, nhưng trên thực tế, thế lực mà hắn nắm giữ, thực lực các mặt đều đang tăng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Một khi sức mạnh này bộc phát, tuyệt đối là một sự tồn tại không thể xem thường, đủ để khiến vô số người kinh ngạc.

Hơn nửa tháng trôi qua, sau từng lần thất bại, từng lần tổng kết kinh nghiệm, sau khi hao phí vô số dược liệu, Thi Đan, Lâm Bất Phàm chỉ còn cách thành công luyện chế ra Âm Đan một bước chân cuối cùng.

"Nếu lần này lại thất bại, đó sẽ là lần thất bại thứ mười sáu…" Nhìn lò đan trước mặt, trên mặt Lâm Bất Phàm không khỏi hiện lên một tia lo lắng.

Vốn dĩ hắn nghĩ rằng với kinh nghiệm trước đó, chỉ cần số Thi Đan lấy được từ Hoắc gia là có thể luyện chế ra Âm Đan.

Nhưng điều khiến Lâm Bất Phàm không ngờ tới là, hắn đã thất bại liên tiếp hơn mười lần, hao phí hơn mười viên Thi Đan.

Mỗi lần đều kết thúc bằng thất bại!

Nếu không phải hai người Hoắc Khuynh Tiên gần như đã lấy hết Thi Đan trong kho của các nhà khác trong Cửu Môn, đừng nói là luyện chế ra Âm Đan, Lâm Bất Phàm thậm chí còn không có cơ hội để tiếp tục thử. *Ong* Dưới ánh mắt chăm chú của Lâm Bất Phàm, lò đan trước mặt bắt đầu rung nhẹ. *Phụt, phụt, phụt…* Nhưng ngay sau đó, nghe thấy trong lò đan như có thứ gì đó bị đốt cháy, lập tức truyền ra từng tiếng nổ nhỏ.

Nghe động tĩnh trong lò đan, sắc mặt Lâm Bất Phàm lập tức trở nên tái mét. *Ong…* Cùng với những tiếng nổ nhỏ không ngừng vang lên, cả lò đan không khỏi rung lên dữ dội.

Chương 113

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng *phụt*, một luồng khí vô hình lập tức từ trong lò đan lan ra bốn phía.

Sau khi mọi thứ trở lại bình tĩnh, Lâm Bất Phàm nhìn vào trong lò đan.

Lâm Bất Phàm, người đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho thất bại, sắc mặt đột nhiên sững sờ.

"Thành, thành công rồi…" "Lần này luyện chế thành công rồi…" Một lúc lâu sau, Lâm Bất Phàm mới không nhịn được lẩm bẩm.

Ngay cả Lâm Bất Phàm cũng không ngờ rằng, lần này lại tình cờ luyện chế thành công.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy dưới đáy lò đan, có ba viên đan hoàn to bằng đầu ngón tay út của người thường, toàn thân có màu tím vàng, trên bề mặt dường như có một lớp ánh sáng u tối, lập tức hiện ra trước mắt.

Màu sắc của ba viên đan hoàn này cho thấy, không chỉ luyện chế thành công Âm Đan, mà còn là Thượng phẩm Âm Đan!

"Màu sắc tím vàng, có ánh sáng u tối, là Thượng phẩm Âm Đan…" Khi Lâm Bất Phàm mở lò đan, chỉ cảm thấy một luồng dược hương lập tức ập vào mặt.

Ba viên Âm Đan được lần lượt thu vào bình ngọc đã chuẩn bị sẵn.

Đừng nhìn vẻ ngoài của Âm Đan, trông không khác gì linh đan trong truyền thuyết, nhưng Lâm Bất Phàm lại vô cùng rõ ràng, một khi dùng thứ này, cái giá mà người dùng phải chịu cuối cùng, rốt cuộc khủng khiếp đến mức nào!

"Thành công rồi, cuối cùng cũng luyện chế thành công…" Thu ba

viên Âm Đan vào bình ngọc, xác định cả ba viên đều đạt cấp Thượng phẩm, Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng thở ra một hơi trọc khí.

Suy nghĩ một chút, hắn không nhịn được mà lao ra khỏi dược đường, chuẩn bị chia sẻ tin tốt này với hai người Hoắc Khuynh Tiên, cùng vui một phen.

Nghe động tĩnh của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi đều không khỏi đứng dậy, trực tiếp tiến lên đón hắn: "Phu quân thật sự luyện chế thành công rồi sao…" "May mắn thôi, vừa mới luyện chế xong Âm Đan…" Nói đoạn, Lâm Bất Phàm đưa tay, đưa ba bình ngọc đựng Âm Đan vào tay hai người.

Khi Hoắc Khuynh Tiên mở một trong những bình ngọc, đổ ra viên Âm Đan bên trong, nhìn viên đan hoàn màu tím vàng, ẩn chứa một tia sáng u tối.

Trong đầu Hoắc Khuynh Tiên lúc này, lập tức hiện lên những ghi chép trên phương thuốc Âm Đan.

"Thật sự là Âm Đan, là Thượng phẩm Âm Đan được ghi trên phương thuốc…" Xác định Âm Đan trong tay không có vấn đề, đạt phẩm chất Thượng phẩm, trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi liếc nhìn nhau, rồi đồng thanh nói: "Chúc mừng phu quân, đã thành công luyện chế ra Âm Đan…" Sau hơn mười lần thất bại, ngay cả khi Lâm Bất Phàm sắp bỏ cuộc, cuối cùng cũng đã thành công luyện chế ra Âm Đan.

Không chỉ hai người Hoắc Khuynh Tiên mừng thay cho Lâm Bất Phàm, mà chính hắn cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trả lại đồ vật vào tay Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên mới không nhịn được, lên tiếng hỏi: "Nếu bây giờ Âm Đan đã luyện chế thành công, phu quân tiếp theo có dự định gì không…" "Việc ta muốn làm nhất bây giờ, là đi ngủ một giấc thật ngon…" Ánh mắt dừng lại

trên người Lâm Bất Phàm lúc này, trông hắn không khỏi có chút nhếch nhác.

Trong hai mắt thậm chí còn có những vệt máu đỏ, trên mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Nhìn bộ dạng của Lâm Bất Phàm lúc này, hai người Hoắc Khuynh Tiên cũng vội vàng nói: "Đúng, đúng, đúng… phu quân mau đi ngủ một giấc thật ngon đi…" "Có dự định gì, đợi ngủ dậy rồi tính cũng không muộn…" Nói đoạn, hai người còn trực tiếp thúc giục Lâm Bất Phàm đi nghỉ ngơi.

Lâm Bất Phàm lúc này cũng không chần chừ nữa, thu ba viên Âm Đan vào nhẫn trữ vật, sau khi tắm rửa qua loa, hắn gần như ngã đầu là ngủ, trước sau chưa đầy một phút, Lâm Bất Phàm đã chìm vào giấc ngủ sâu!

Một giấc ngủ này, Lâm Bất Phàm ngủ suốt ba ngày ba đêm, mãi đến sáng sớm ngày thứ tư mới tỉnh lại với tinh thần sung mãn.

"Cuối cùng chàng cũng tỉnh rồi…" Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm xuất hiện, hai nàng Hoắc Khuynh Tiên đang luyện công trong sân đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không phải thấy khí tức trên người Lâm Bất Phàm không có vấn đề gì, e rằng họ đã sớm không nhịn được mà gọi hắn dậy.

"Chẳng lẽ ta đã ngủ rất lâu sao…" Nhìn phản ứng của hai người Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm trên mặt thoáng ngẩn ra, rồi không nhịn được hỏi một câu.

"Chàng có biết, lần này chàng đã ngủ bao lâu không…" "Chàng đã ngủ suốt ba ngày ba đêm…" Nghe mình đã ngủ ba ngày ba đêm, Lâm Bất Phàm trên mặt cũng không khỏi sững sờ.

Hắn chỉ cảm thấy sau một giấc ngủ tỉnh dậy, tinh thần sung mãn,

toàn thân nhẹ nhõm.

Nhưng không ngờ, một giấc ngủ lại lâu đến vậy!

Cũng may là Lâm Bất Phàm, khí huyết toàn thân cường tráng vô song.

Khi chìm vào giấc ngủ sâu, hô hấp pháp tự động vận chuyển, cả người như bước vào một loại trạng thái quy tức.

Vì vậy, ba ngày trôi qua, Lâm Bất Phàm không những không cảm thấy đói, mà tinh, khí, thần trong tình huống này, ngược lại còn khôi phục đến trạng thái đỉnh phong!

Nếu là người thường khác, đừng nói là ngủ ba ngày ba đêm, chỉ cần một ngày không ăn gì, e rằng đã bị đói tỉnh.

Nhìn sự thay đổi sắc mặt của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi lập tức tiến lên nói: "Phu quân bây giờ cảm thấy thế nào, có chỗ nào không khỏe không…" Đối mặt với ánh mắt lo lắng của hai người, Lâm Bất Phàm vội vàng đáp: "Không sao, không cần lo lắng…" "Trạng thái của ta bây giờ rất tốt…" Nói đoạn, Lâm Bất Phàm trực tiếp bắt đầu luyện công.

Ngũ Hành Trường Sinh Quyền được Lâm Bất Phàm thi triển, mỗi chiêu mỗi thức đều như có uy năng vô cùng lớn.

Thời gian trôi đi từng chút một, khí huyết cường tráng trong cơ thể Lâm Bất Phàm lúc này cũng như sôi trào.

"Chẳng lẽ sắp đột phá rồi sao…" Cảm nhận được sự bất thường trên người, sâu trong đáy mắt Lâm Bất Phàm không khỏi lóe lên một tia sáng.

Nhưng điều khiến hắn thất vọng là, sau khi Lâm Bất Phàm luyện xong một bộ Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, khí huyết sôi trào trong cơ thể, dấu hiệu sắp đột phá, lúc này cũng dần dần bình ổn lại.

“Ai… vẫn cảm thấy thiếu một chút gì đó…” “Xem ra ta muốn đột phá, hy vọng là ở trên người Khuynh Tiên…” Thầm cảm thán một câu, chỉ thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm sau đó dừng lại trên người Hoắc Khuynh Tiên, chính xác hơn, là trên đứa trẻ trong bụng Hoắc Khuynh Tiên.

Lâm Bất Phàm có một cảm giác, khi đứa con của hắn và Hoắc Khuynh Tiên ra đời, cũng là lúc tu vi của hắn đột phá Đại Tông Sư.

Không chỉ tu vi võ đạo, không chừng lúc đó huyết mạch Chân Long của hắn cũng có thể nhân cơ hội này mà thức tỉnh đến 40%!

Ba người kết thúc luyện công, tắm rửa qua loa.

Ăn xong bữa sáng, bóng dáng họ như thường lệ, trực tiếp ngồi trong lương đình bên cạnh hồ sen.

Pha một ấm trà ngon, một vẻ nhàn nhã.

Thấy Lâm Bất Phàm lại trở lại phong thái như trước, hai người Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi liếc nhìn nhau.

Chương 114

"Bây giờ Âm Đan đã luyện chế xong, phu quân tiếp theo có dự định cụ thể gì không…" Ánh mắt dừng lại trên người Lâm Bất Phàm đang nhàn nhã, Hoắc Khuynh Tiên lúc này không nhịn được, lên tiếng hỏi.

Lâm Bất Phàm không hề do dự, ánh mắt dừng lại trên người Hoắc Khuynh Tiên nói: "Không làm gì cả…" "Việc quan trọng nhất bây giờ, là ở bên cạnh phu nhân, đảm bảo đứa trẻ bình an chào đời." "Những chuyện khác, cho dù có quan trọng đến đâu, cũng phải xếp sau chuyện này…" Đối với câu trả lời này của Lâm Bất Phàm, hai người không hề nghi ngờ.

Bởi vì đó chính là tính cách của Lâm Bất Phàm!

Thời gian cứ thế trôi đi từng ngày, cuộc sống của Lâm Bất Phàm và hai vị phu nhân như trở lại bình lặng.

Mỗi ngày ngoài việc luyện tập Ngũ Hành Trường Sinh Quyền không thể lay chuyển, thời gian còn lại, Lâm Bất Phàm về cơ bản đều ở bên cạnh hai nàng.

Thỉnh thoảng cũng dành thời gian đến đội bảo an xem xét tình hình.

Nhìn một ngàn binh lính của đội bảo an, dưới sự cường hóa của Thối Thể Dịch, dưới sự huấn luyện của Chu Vệ Quốc, thực lực ngày càng tăng, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi hài lòng gật đầu.

Hắn đã hao phí rất nhiều tài nguyên, không chỉ đem ra thứ như Thối Thể Dịch, mà còn trang bị cho một ngàn binh lính những trang bị tiên tiến, đỉnh cao nhất thế giới.

Nếu không có bất kỳ thay đổi nào, chẳng phải là uổng phí tinh lực sao.

Không biết tự bao giờ, chớp mắt lại nửa năm trôi qua… Sau nửa năm huấn luyện, một ngàn binh lính của đội bảo an, dưới sự huấn luyện không màng sống chết của Chu Vệ Quốc, cuối cùng cũng đã có hiệu quả ban đầu.

Bây giờ bất kể tố chất cơ thể, việc sử dụng súng ống trang bị, đều đã đạt đến trình độ mà người thường không thể tưởng tượng được.

Bất kỳ ai được chọn ra, đều có thể dễ dàng đạt đến trình độ một địch mười.

Đây không phải là đối phó với mười người thường, mà là đối phó với những tinh nhuệ được trang bị đầy đủ tương tự!

Điều duy nhất còn thiếu, e rằng chỉ có kinh nghiệm.

Huấn luyện lâu như vậy, 99% nhân viên trong đó, đến nay vẫn chưa thấy máu.

Binh lính chưa thấy máu, cho dù trên sân huấn luyện có mạnh đến đâu, cuối cùng vẫn thiếu một chút gì đó.

Cùng lúc đó, hãy nhìn vào Lâm phủ lúc này.

Bụng của Hoắc Khuynh Tiên lúc này không chỉ đã lộ rõ, mà đứa trẻ trong bụng thậm chí có thể ra đời bất cứ lúc nào.

Từ mười ngày trước, thấy Hoắc Khuynh Tiên sắp đến ngày sinh, Lâm Bất Phàm bắt đầu không rời nửa bước.

Không chỉ vậy, bà mụ đỡ đẻ, bác sĩ để phòng trường hợp bất trắc, đã sớm chờ sẵn trong phủ.

Trong lúc Lâm Bất Phàm và hai nàng Hoắc Khuynh Tiên đang ngồi tán gẫu trong lương đình, chỉ nghe thấy một trận tiếng bước chân

truyền đến.

Lâm Bất Phàm định mắt nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng Chu Vệ Quốc xuất hiện trong tầm mắt.

Thấy bóng dáng Chu Vệ Quốc xuất hiện, trong mắt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lóe lên một tia ngạc nhiên.

Phải biết rằng từ khi Chu Vệ Quốc quản lý đội bảo an, số lần anh ta đến phủ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nếu không có tình huống cần thiết, Chu Vệ Quốc rất ít khi đích thân đến Lâm phủ!

"Đại ca…" "Chào hai vị tẩu tử…" Bóng dáng chưa bước vào lương đình, vừa mới đến gần ngoài mấy mét, Chu Vệ Quốc đã lên tiếng chào.

Phải biết rằng Chu Vệ Quốc và Phong Vu Tu, dưới sự sắp xếp của hệ thống, đều là con nuôi của người cha tiện nghi của tiền thân Lâm Bất Phàm, đối với Lâm Bất Phàm có thể nói là trung thành tuyệt đối.

Vì vậy, khi Chu Vệ Quốc lên tiếng, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi lập tức đưa tay ra hiệu: "Vệ Quốc đến rồi, mau ngồi…" Chu Vệ Quốc ngồi xuống trong lương đình, ánh mắt Lâm Bất Phàm theo đó dừng lại trên người anh ta nói: "Người bận rộn lớn, bình thường mời cũng không đến, hôm nay có chuyện gì sao…" Đối mặt với câu hỏi của Lâm Bất Phàm, sắc mặt Chu Vệ Quốc theo đó nghiêm lại.

Khi anh ta chuẩn bị đứng dậy, Lâm Bất Phàm trực tiếp đưa tay ngăn lại: "Đây là Lâm phủ, không phải là nơi đóng quân của đội bảo an, không cần phải nghiêm túc như vậy…" Lúc này, Chu Vệ Quốc cũng không khỏi lộ ra một nụ cười, không kiên trì nữa, trực tiếp gật đầu đáp: "Đại ca đoán không sai, lần này tôi thật sự có một chuyện,

cần đại ca gật đầu quyết định mới được…" Lâm Bất Phàm phất tay nói: "Có chuyện gì cứ nói thẳng…" "Đội bảo an bây giờ cũng đã huấn luyện gần xong, trang bị cũng đã đầy đủ…" "Cho dù đặt ở toàn bộ Thần Châu, một ngàn binh lính của đội bảo an, đó cũng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ…" "Nhưng điều duy nhất đáng tiếc là, chúng ta tuy có trang bị tiên tiến, đỉnh cấp nhất, tố chất cá nhân và thực lực cũng là tồn tại đỉnh cao…" "Nhưng lại thiếu kinh nghiệm, đến nay gần như chưa thấy máu…" Nghe Chu Vệ Quốc nói đến đây, Lâm Bất Phàm đã đoán được mục đích của chuyến đi này.

Sau đó không đợi anh ta nói hết, khóe miệng Lâm Bất Phàm nở nụ cười nói: "Muốn đưa họ ra ngoài thấy máu…" Chu Vệ Quốc cũng không giấu giếm, chỉ thấy anh ta gật đầu hỏi: "Không biết đại ca ngài thấy thế nào…" *Vụt* Lời của Chu Vệ Quốc vừa dứt, chỉ thấy ánh mắt của hai nàng Hoắc Khuynh Tiên đều không khỏi dừng lại trên người Lâm Bất Phàm.

Đón nhận ánh mắt của mọi người, Lâm Bất Phàm dở khóc dở cười nói: "Mọi người nhìn ta làm gì…" "Chuyện này Vệ Quốc cứ tự quyết định…" "Chuyện của đội bảo an, nên xử lý thế nào, đều do cậu tự quyết định…" Nghe câu trả lời này của Lâm Bất Phàm, trong lòng Chu Vệ Quốc lập tức có quyết định.

Sau đó chỉ thấy anh ta không nói hai lời, đứng dậy chắp tay với ba người Lâm Bất Phàm: "Đại ca, hai vị tẩu tử, tôi không làm phiền nữa…" Chào một tiếng xong, Chu Vệ Quốc không chút do dự, xoay người trực tiếp rời khỏi Lâm phủ.

Nhìn bóng dáng Chu Vệ Quốc rời đi, Hoắc Tiên Nhi trên mặt ngẩn ra, sau đó mới không nhịn được lên tiếng: "Đi rồi sao…" Lâm Bất Phàm liếc xéo một cái nói: "Trong lòng đã có đáp án, không đi thì ở lại làm gì…" "Ta cũng tò mò, Chu Vệ Quốc tiếp theo sẽ làm gì…" "Tinh nhuệ, chỉ có trải qua lễ rửa tội của máu tươi và chiến trường, mới có

thể được gọi là tinh nhuệ…" Trong lúc Lâm Bất Phàm đang cảm thán, không đợi hắn nói tiếp, chỉ thấy sắc mặt của Hoắc Khuynh Tiên lúc này bất giác thay đổi.

"Chị Khuynh Tiên…" Thấy sự thay đổi trên người Hoắc Khuynh Tiên, Hoắc Tiên Nhi ở bên cạnh cũng lo lắng.

"Phu, phu quân… ta cảm giác hình như sắp sinh rồi…" Khi bóng dáng Lâm Bất Phàm tiến lên đỡ Hoắc Khuynh Tiên, nàng mới khẽ nhíu mày, đưa tay ôm bụng, với vẻ mặt khó chịu nói.

"Sắp sinh rồi…" "Sắp sinh rồi…" Lâm Bất Phàm trên mặt thoáng ngẩn ra, mấy hơi thở sau mới hoàn hồn.

Sau đó chỉ thấy hắn không nói hai lời, đưa tay trực tiếp bế Hoắc Khuynh Tiên lên.

Vừa đi thẳng vào phòng, vừa không quên dặn dò: "Tiên Nhi, mau đi thông báo cho bà mụ, bác sĩ trong phủ…" "Được…" Hoắc Tiên Nhi lúc này cũng hoàn toàn không còn để ý đến dáng vẻ của một phu nhân.

Chỉ thấy nàng gật đầu, bóng dáng lập tức lao đến nơi ở của những bà mụ, bác sĩ đang chờ lệnh trong phủ.

Trong chốc lát, Lâm phủ vốn yên tĩnh, vì đứa trẻ trong bụng Hoắc Khuynh Tiên sắp chào đời, từng bóng người lập tức bắt đầu bận rộn.

Vì đã có sự chuẩn bị từ trước, lại thêm kinh nghiệm từ lần sinh con của Hoắc Tiên Nhi, nên mọi người tuy đều bận rộn, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy, họ không hề hoảng loạn.

Mọi thứ đều có trật tự, như một cỗ máy vận hành tốc độ cao!

Khi Lâm Bất Phàm bế Hoắc Khuynh Tiên vừa mới trở về phòng, mấy vị bà mụ tay nghề giỏi nhất Thường Sa thành, cùng mấy vị y tá bác sĩ, đã theo sát bóng dáng Hoắc Tiên Nhi, trực tiếp bước vào phòng.

“Không cần lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu…” “Với tố chất cơ thể của nàng bây giờ, sinh con cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt…” Thấy Lâm Bất Phàm đang an ủi Hoắc Khuynh Tiên, Hoắc Tiên Nhi dẫn mọi người vào phòng xong, liền trực tiếp đuổi Lâm Bất Phàm ra ngoài.

Chương 115

"Chàng ra ngoài chờ trước đi…" Tuy muốn ở lại, nhưng Lâm Bất Phàm mấp máy miệng, rồi lui ra ngoài.

Lúc rời đi, không quên ném cho Hoắc Khuynh Tiên một ánh mắt cổ vũ! *Rầm…* Cánh cửa đóng sầm lại, tuy biết rõ với tình hình của Hoắc Khuynh Tiên lúc này, về cơ bản sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng trên mặt Lâm Bất Phàm không khỏi hiện lên vẻ lo lắng và thấp thỏm.

Giống như lúc Hoắc Tiên Nhi sinh con, cái cảm giác giày vò và trải nghiệm đó, người không có con căn bản không thể hiểu được.

Đặc biệt là khi thời gian trôi đi từng chút một, trong phòng truyền ra tiếng thét xé lòng của Hoắc Khuynh Tiên, lòng Lâm Bất Phàm vốn đã lo lắng, lại càng thắt lại.

Hắn không ngừng đi đi lại lại trong sân, thỉnh thoảng lại hét vào trong phòng cổ vũ cho Hoắc Khuynh Tiên!

Tuy trong phòng không ngừng truyền ra tiếng kêu của Hoắc Khuynh Tiên, nhưng tình hình lại vô cùng thuận lợi.

Chỉ chưa đầy nửa giờ trôi qua, trong phòng đã truyền ra giọng nói đầy kích động của các bà mụ: "Phu nhân cố lên, đầu đứa trẻ ra rồi…" "Cố thêm một chút nữa, đứa trẻ sẽ ra hoàn toàn…" "A…" Cùng với tiếng cổ vũ của các bà mụ, chỉ nghe một tiếng hét của Hoắc Khuynh Tiên truyền ra.

Như đã dùng hết sức lực toàn thân, những âm thanh ồn ào trong phòng đột nhiên im bặt.

"Sinh, sinh rồi…" "Là một tiểu công chúa…" "Oa oa oa…" Cùng

với tiếng khóc của trẻ sơ sinh truyền ra, Lâm Bất Phàm đang thấp thỏm bất an ở ngoài phòng cũng không khỏi cảm thấy toàn thân chấn động!

Ngay sau đó, trong đầu hắn vang lên giọng nói của hệ thống: "Ding… Chúc mừng túc chủ, đứa con thứ hai đã chào đời…" "Ding… Chúc mừng túc chủ gia tộc tăng thêm một thành viên, đã có cống hiến to lớn cho sự hưng thịnh của gia tộc…" "Ding… Chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng: Đại Tông Sư Cảm Ngộ một phần, Thư mời đặc biệt một tờ, Gói quà phát triển gia tộc một cái…" "Túc chủ có thể nhận bất cứ lúc nào, có muốn nhận ngay bây giờ không…" Nghe những thông báo liên tục vang lên trong đầu, Lâm Bất Phàm trên mặt cũng không khỏi ngẩn ngơ, mấy giây sau mới hoàn hồn.

Nhưng lúc này, hắn đâu còn tâm trí để xem phần thưởng.

Lâm Bất Phàm hoàn hồn, toàn bộ tinh lực đều dồn vào Hoắc Khuynh Tiên và đứa trẻ. *Két…* Không để Lâm Bất Phàm đợi lâu, cánh cửa phòng đang đóng chặt cuối cùng cũng được mở ra từ bên trong.

Chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi trong tay bế một đứa trẻ được bao bọc cẩn thận bước ra.

"Phu quân, chị Khuynh Tiên đã sinh cho chàng một tiểu công chúa…" "Tốt, tốt, tốt…" "Mau để ta xem…" Lâm Bất Phàm vừa kích động, vừa tiến lên cẩn thận nhận lấy đứa trẻ từ tay Hoắc Tiên Nhi.

"Con gái tốt, con gái là áo bông nhỏ tri kỷ của cha…" Nhìn đứa trẻ trong lòng, giống như Lâm Trường Sinh trước đây, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, đáng yêu như búp bê sứ, đôi mắt đen láy.

Lâm Bất Phàm không hề vì là con gái mà có chút thất vọng nào, ngược lại vô cùng kích động, vô cùng hài lòng!

“Xem ra phu quân thật sự thích con gái…” Nhìn phản ứng của Lâm Bất Phàm lúc này, Hoắc Tiên Nhi vốn có chút lo lắng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy đứa trẻ trước mắt không giống như Lâm Trường Sinh lúc đầu, vừa sinh ra đã tình cờ thức tỉnh huyết mạch, nhưng Lâm Bất Phàm lại có thể cảm nhận rõ ràng, trong cơ thể tiểu nha đầu này, ẩn giấu một luồng huyết mạch cùng nguồn gốc với hắn.

Chỉ là huyết mạch này chưa đến lúc thức tỉnh!

Chính xác hơn, là thể chất của tiểu nha đầu này, tạm thời không thể chịu đựng được sự thức tỉnh của huyết mạch đó.

Chỉ có đợi đến một độ tuổi nhất định, thể chất có thể chịu đựng được huyết mạch đó, huyết mạch đó lúc đó sẽ tự động thức tỉnh!

Sau khi xem kỹ tình hình của nha đầu, Lâm Bất Phàm mới bế đứa trẻ, bước thẳng vào phòng.

“Khuynh Tiên…” “Mau cho ta xem con…” Bên cạnh Hoắc Khuynh Tiên, không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, ánh mắt Hoắc Khuynh Tiên đã dừng lại trên đứa trẻ trong lòng Lâm Bất Phàm.

“Đây, con của chúng ta…” Lâm Bất Phàm không nói nhiều lời, vội vàng đưa đứa trẻ trong tay vào lòng Hoắc Khuynh Tiên.

“Tiểu gia hỏa thật xinh đẹp…” Hoắc Khuynh Tiên lúc đầu vô cùng kích động, nhưng sau đó như nghĩ đến điều gì, sắc mặt lập tức thay đổi.

Sau đó, với một chút thất vọng, nàng nhìn Lâm Bất Phàm nói: “Phu quân, ta, ta, ta…” Không đợi Hoắc Khuynh Tiên nói hết, Lâm Bất Phàm đã đưa tay ngăn lại.

“Ta biết, ta đã sớm nói với nàng, bất kể là con trai hay con gái, ta Lâm Bất Phàm đều đối xử như nhau…” “Hơn nữa, tiểu gia hỏa này

còn là tiểu công chúa đầu tiên của Lâm gia chúng ta…" Nói đoạn, Lâm Bất Phàm đưa tay trêu chọc tiểu gia hỏa trong lòng Hoắc Khuynh Tiên.

Cái vẻ yêu thích đó, căn bản không phải là phản ứng có thể diễn xuất được.

Đến lúc này, tảng đá trong lòng Hoắc Khuynh Tiên mới hoàn toàn được đặt xuống.

Sau đó không đợi Hoắc Khuynh Tiên lên tiếng, Lâm Bất Phàm đã nói nhỏ bên tai nàng: "Lần này sinh một tiểu công chúa, lần sau lại sinh cho ta một đứa con trai…" "Hừ…" Nghe Lâm Bất Phàm nói như vậy bên tai, Hoắc Khuynh Tiên không nhịn được đưa tay, véo mạnh Lâm Bất Phàm một cái.

Sau một hồi an ủi, Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng dỗ dành được Hoắc Khuynh Tiên.

Đột nhiên, Hoắc Khuynh Tiên như nhớ ra chuyện quan trọng.

Chỉ thấy nàng nhìn Lâm Bất Phàm nói: "Phu quân, chàng đã nghĩ ra tên cho con chưa…" "Nàng thấy Lâm Trường Ca thế nào…" "Tiểu gia hỏa sau này sẽ tên là Lâm Trường Ca…" "Trường Ca, Trường Ca… cảm giác cũng không tệ…" Hoắc Khuynh Tiên lặp lại mấy lần, sau đó mới gật đầu xác nhận: "Vậy nghe theo sự sắp xếp của phu quân, con sau này sẽ tên là Lâm Trường Ca…" Nhìn trạng thái của Hoắc Khuynh Tiên lúc này, tuy vừa mới sinh con, nhưng trên mặt không hề có chút suy yếu nào, ngược lại còn có một vẻ quyến rũ khác lạ.

Nhưng Lâm Bất Phàm hoàn hồn, lấy ra Khí Huyết Đan, để Hoắc Khuynh Tiên trực tiếp dùng một viên.

Cho đến khi đứa trẻ trong lòng hình như đói bụng, oa oa khóc lớn, Lâm Bất Phàm mới đứng dậy nói: "Nàng cho con bú trước đi, đợi con

ăn no xong, hãy ngủ một giấc thật ngon…" Nói đoạn, ánh mắt Lâm Bất Phàm trực tiếp dừng lại trên người Hoắc Tiên Nhi nói: "Tiên Nhi, chuyện này nàng có kinh nghiệm nhất, chuyện tiếp theo giao cho nàng…" Nói xong, cũng không cho Hoắc Tiên Nhi cơ hội lên tiếng, Lâm Bất Phàm có chút luống cuống tay chân mà chạy ra khỏi phòng.

Lâm Bất Phàm tuy rất thích trẻ con, nhưng bao lâu nay, đối với chuyện chăm sóc trẻ con, hắn có chút lúng túng!

"Hi hi…" Nhìn bóng lưng rời đi lúng túng của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi không nhịn được cười một tiếng.

Nhưng bóng dáng nàng không hề chậm trễ, trực tiếp đến bên cạnh Hoắc Khuynh Tiên, bắt đầu truyền thụ kinh nghiệm nuôi con.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, để chăm sóc Lâm Trường Sinh, và Lâm Trường Ca vừa mới sinh, Lâm Bất Phàm đã sớm chọn mấy vú nuôi, luôn luôn túc trực!

Đừng nhìn Hoắc Tiên Nhi có vẻ rất có kinh nghiệm, nhưng trên thực tế, việc chăm sóc Lâm Trường Sinh, về cơ bản đều giao cho vú nuôi trong phủ hoàn thành.

Những đồ bổ dưỡng dồi dào của Hoắc Tiên Nhi, tám phần trong đó đều đã bị Lâm Bất Phàm chiếm tiện nghi.

Nhân lúc này, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi cũng không nhịn được, trực tiếp nói nhỏ bên tai Hoắc Khuynh Tiên.

Chương 116

Nghe Hoắc Tiên Nhi nói đồ bổ dưỡng lúc đầu của nàng, về cơ bản đều bị Lâm Bất Phàm chiếm tiện nghi, chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên lúc này, không kìm được mà nhìn đứa con trong lòng đang bú sữa một cách ngon lành.

Không đợi Hoắc Khuynh Tiên nói gì, Hoắc Tiên Nhi lúc này còn đưa tay trêu chọc Lâm Trường Ca nói: "Tiểu gia hỏa phải cố gắng lên, nếu không cha sẽ giành khẩu phần ăn của con đó…" *Vụt* Nghe lời Hoắc Tiên Nhi, trên mặt Hoắc Khuynh Tiên lập tức hiện lên một vệt đỏ ửng.

Suy nghĩ một chút, chỉ thấy nàng không nói hai lời, lập tức lườm Hoắc Tiên Nhi một cái.

"Chị lườm em làm gì, em có nói sai đâu…" "Nếu không tin, đợi chị khôi phục nguyên khí xong, xem phu quân có giành khẩu phần ăn với tiểu gia hỏa không…" Trong chốc lát, Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi nghẹn lời, không biết nên nói gì.

Ánh mắt dừng lại trên người Lâm Bất Phàm đã rời khỏi phòng, chỉ thấy hắn đang ở trong lương đình.

Tâm niệm vừa động, tâm thần trực tiếp đi vào hệ thống.

Cùng với sự ra đời của tiểu gia hỏa Lâm Trường Ca, hệ thống ngoài việc thưởng cho một gói quà phát triển gia tộc, còn thưởng thêm một phần Đại Tông Sư Cảm Ngộ, một tờ thư mời đặc biệt!

Ánh mắt dừng lại trên phần thưởng của hệ thống, Lâm Bất Phàm vội vàng nói: "Hệ thống, Đại Tông Sư Cảm Ngộ có tác dụng gì…" "Đại Tông Sư Cảm Ngộ, chứa đựng kinh nghiệm đột phá từ cảnh giới Tông sư lên Đại Tông sư, cũng như những cảm ngộ về tu hành

võ đạo của một cường giả Đại Tông sư…" "Túc chủ có muốn nhận phần thưởng không…" Dưới câu hỏi của Lâm Bất Phàm, hệ thống không hề giấu giếm, trực tiếp giải thích về tác dụng của Đại Tông Sư Cảm Ngộ.

Nghe xong lời giải thích của hệ thống, Lâm Bất Phàm không hề do dự, trực tiếp chuẩn bị nhận lấy phần cảm ngộ.

Nhưng khi chuẩn bị nhận, trong lòng lại đột nhiên dừng lại.

Tuy không biết, sau khi lĩnh ngộ phần cảm ngộ này, có thể trực tiếp đột phá ngay tại chỗ hay không, nhưng lúc này, Hoắc Khuynh Tiên vừa mới sinh con, rõ ràng là không đúng lúc!

"Thôi vậy, phần cảm ngộ này lúc nào cũng có thể nhận, cũng không vội trong một sớm một chiều…" "Hệ thống, cho ta nhận tấm thẻ mời đặc biệt đó…" Ánh mắt Lâm Bất Phàm chuyển sang, dừng lại trên tấm thẻ mời đó. *Vụt* "Chúc mừng túc chủ nhận được một tấm thẻ mời đặc biệt từ Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh thành…" Cùng với một tấm thiệp mời màu vàng ròng xuất hiện trong tay Lâm Bất Phàm, giọng nói của hệ thống cũng vang lên trong đầu.

Chỉ một tấm thẻ mời, mà có thể khiến hệ thống đặc biệt giải thích một phen.

Trong chốc lát, Lâm Bất Phàm đối với tấm thiệp mời này cũng không khỏi có chút tò mò.

Khi Lâm Bất Phàm mở thiệp mời ra, chỉ thấy bên trong viết mời Lâm Bất Phàm, sau một tháng, đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh thành tham gia đấu giá!

Đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm, Lâm Bất Phàm tự nhiên cũng có chút hiểu biết.

Lịch sử của nhà hàng này vô cùng bí ẩn, truyền thừa cũng cực kỳ

lâu đời.

Nói là một nhà hàng, không bằng nói là một tồn tại kết hợp giữa nhà hàng, hội đấu giá.

Những thứ từ Tân Nguyệt Phạn Điếm chảy ra, không thứ nào không phải là trân phẩm hiếm thấy.

Bất kể là đồ cổ ngọc khí, hay là thiên tài địa bảo, chỉ cần có giá trị, có thể đạt yêu cầu, Tân Nguyệt Phạn Điếm đều có thể đấu giá!

Ngay cả trong thời loạn lạc, Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn vững như bàn thạch.

Không có thân phận nhất định, tài sản nhất định, căn bản không có tư cách bước vào nhà hàng.

Phải biết rằng trong ký ức của Lâm Bất Phàm, Trương Khởi Sơn, người đứng đầu Cửu Môn, cũng không có tư cách để Tân Nguyệt Phạn Điếm gửi thiệp mời!

Lâm Bất Phàm không ngờ, hệ thống sẽ thưởng cho một tấm thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Xem ra, tấm thiệp mời này không phải là thiệp mời bình thường.

"Chẳng lẽ vì ta đã chế tạo ra Âm Đan, đang lo không biết xử lý mấy viên Âm Đan này thế nào," "Hệ thống đã trực tiếp gửi thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm đến tận cửa…" Nhìn tấm thiệp mời màu vàng ròng trong tay, trong đầu Lâm Bất Phàm không khỏi hiện lên ý nghĩ này.

Nhưng suy nghĩ một chút, hắn lại thầm lắc đầu, vứt bỏ suy đoán này.

Bất kể nguyên nhân là gì, nếu hệ thống đã gửi thiệp mời đến tận cửa, không có lý do gì không tận dụng một phen.

Trong lòng đã có quyết định, Lâm Bất Phàm quyết tâm, đến lúc đó nhất định phải đến Tân Nguyệt Phạn Điếm kiến thức một phen.

Phất tay thu thiệp mời vào nhẫn trữ vật, ánh mắt Lâm Bất Phàm tiếp tục dừng lại trên gói quà gia tộc cuối cùng.

"Hệ thống, mở gói quà gia tộc cho ta…" "Ding, chúc mừng túc chủ nhận được Trấn trạch: Thạch Cảm Đương một pho…" "Ding, chúc mừng túc chủ nhận được: Linh tuyền một mắt…" "Ding, chúc mừng túc chủ nhận được: Bồ đề thụ một cây…" Khi Lâm Bất Phàm mở gói quà gia tộc, những thông báo liên tục của hệ thống lại vang lên.

Nhìn những phần thưởng nhận được lần này, Lâm Bất Phàm trên mặt cũng không khỏi ngẩn ra.

Vốn dĩ hắn nghĩ lần này, cũng sẽ như trước đây, nhận được phương thuốc, hoặc là những phần thưởng khác.

Nhưng không ngờ, những phần thưởng nhận được lần này, trông có vẻ đều không đứng đắn.

Đầu tiên là pho Thạch Cảm Đương dùng để trấn trạch, thực chất là một tấm bia đá.

Chỉ là toàn bộ tấm bia đá, được điêu khắc thành một con mãnh hổ trông vô cùng thần dị.

Trấn trạch Thạch Cảm Đương: có tác dụng tụ tập linh khí trời đất, trấn áp khí vận gia tộc, chấn nhiếp yêu tà, quỷ thần không xâm phạm.

Gia tộc càng hưng thịnh, tác dụng của Thạch Cảm Đương cũng càng mạnh.

Còn mắt linh tuyền phía sau, mỗi ngày đều có thể chảy ra linh thủy chứa đựng linh khí.

Linh khí nơi linh tuyền càng nồng đậm, linh thủy chảy ra từ linh tuyền cũng càng nhiều.

Bồ đề thụ: dị chủng linh căn, có công hiệu giúp người khai ngộ trí tuệ, tĩnh tâm dưỡng khí.

Mỗi một khoảng thời gian, trên cây còn có thể kết ra quả bồ đề, có công hiệu giúp người ngộ đạo!

Xem ra, ba thứ mà hệ thống thưởng, đều là những thứ không đứng đắn.

Chương 117

Nhưng bất kỳ thứ nào trong đó, đều không phải là vật phẩm bình thường.

Ba vật phẩm này, không thứ nào không phải là linh vật, đã đạt đến tầng thứ siêu phàm!

Tuy phần thưởng lần này của hệ thống khiến Lâm Bất Phàm vô cùng bất ngờ, nhưng sau khi hoàn hồn, chỉ thấy hắn không nói hai lời, trực tiếp từ trong lương đình đứng dậy.

Ánh mắt Lâm Bất Phàm trước tiên quét một vòng xung quanh, sau đó tìm một nơi rất thích hợp để đặt Thạch Cảm Đương.

"Hệ thống, đặt pho Thạch Cảm Đương đó vào trong sân cho ta…" *Ầm…* Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, chỉ thấy một tấm bia đá cao gần một trượng, rộng khoảng hai mét, trên đó điêu khắc một con mãnh hổ thần dị vô cùng, trực tiếp rơi mạnh xuống vị trí mà Lâm Bất Phàm chỉ định.

Tấm bia đá này, chính là Thạch Cảm Đương mà hệ thống thưởng!

Khi pho Thạch Cảm Đương rơi xuống đất, dường như đã bén rễ, trực tiếp hòa làm một với mặt đất.

Cho dù đến gần quan sát kỹ lưỡng, cũng không thể nhìn ra bất kỳ một vết nứt nào tồn tại.

Khi pho Thạch Cảm Đương rơi xuống đất, Lâm Bất Phàm lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh thần bí vô hình.

Trong chốc lát từ trong Thạch Cảm Đương tỏa ra, trực tiếp lan tỏa ra toàn bộ Lâm phủ… Chỉ trong một hơi thở, luồng sức mạnh đó đã lan tỏa đến mọi ngóc ngách, không bỏ sót một nơi nào.

Nhưng sau khi bao phủ toàn bộ Lâm phủ, luồng sức mạnh đó lại không hề rò rỉ ra ngoài, chỉ giới hạn trong Lâm phủ!

Cùng lúc đó, Lâm Bất Phàm cảm nhận rõ ràng, một làn gió nhẹ thổi qua trong Lâm phủ.

Không khí trong toàn bộ Lâm phủ lúc này như được làm mới, hít thở một hơi, khiến người ta không khỏi cảm thấy sảng khoái.

Một cảm giác yên tâm không rõ nguyên nhân, lập tức hiện lên trong lòng Lâm Bất Phàm.

"Chẳng lẽ đây là hiệu quả tụ tập linh khí trời đất, trấn áp khí vận gia tộc của pho Thạch Cảm Đương này sao…" Tuy đó chỉ là một cảm giác không rõ nguyên nhân về mặt tâm lý, luồng sức mạnh kia căn bản không thể nhìn thấy, không thể sờ thấy, nhưng Lâm Bất Phàm lại có thể khẳng định, mọi thay đổi đều có liên quan đến pho Thạch Cảm Đương trước mặt!

"Sản phẩm của hệ thống, quả nhiên không phải là vật tầm thường…" "Pho Thạch Cảm Đương này thuộc về vật phẩm cấp siêu phàm…" Sau một hồi cảm thán, Lâm Bất Phàm tiếp tục đưa mắt nhìn sang linh tuyền và bồ đề thụ còn lại.

"Hệ thống, lấy ra mắt linh tuyền đó cho ta…" "Đặt nó bên cạnh Thạch Cảm Đương…" *Vụt…* Sau khi Lâm Bất Phàm chỉ định vị trí đặt linh tuyền, vị trí của bồ đề thụ, chỉ thấy một luồng sáng lóe lên, cách vị trí của pho Thạch Cảm Đương đó chỉ một mét, trực tiếp xuất hiện một hồ nước chỉ rộng một mét, toàn bộ được làm bằng bạch ngọc. *Ầm ầm ầm…* Sau đó, tại vị trí của hồ nước đó, lập tức truyền ra một trận oanh minh nhẹ.

Một ngọn núi nhỏ trực tiếp từ trong hồ nước dần dần nhô lên, cuối cùng hình thành một hòn non bộ bằng ngọc thạch chỉ cao nửa mét.

Ánh mắt dừng lại trên đỉnh của hòn núi ngọc thạch, một mắt tuyền chỉ to bằng ngón tay người thường, đang chảy ra một dòng nước nhỏ… Nhìn linh tuyền trước mắt, Lâm Bất Phàm không khỏi há hốc miệng, vẻ mặt tràn đầy khó tin.

Hắn vạn lần không ngờ, việc chọn đặt một mắt linh tuyền lại tạo ra cảnh tượng như vậy.

Trên mặt đất trực tiếp hình thành một cái hồ nước, một hòn non bộ bằng ngọc thạch cao đến nửa mét!

Giống như Thạch Cảm Đương trước đó.

Cái hồ nước bằng hán bạch ngọc và hòn non bộ bằng ngọc thạch cực phẩm kia đều như thể mọc lên từ dưới đất.

Thời gian dần trôi, từ trong linh tuyền, từng giọt nước suối linh thiêng không ngừng chảy ra.

Chỉ trong vài chục hơi thở, cái hồ nước rộng chừng một mét đã chứa đầy nước linh tuyền.

Lúc này, dòng linh tuyền đang không ngừng tuôn ra bỗng dừng lại.

Trong hồ nước nhỏ, dù nước linh tuyền đã đầy, nhưng tổng trọng lượng e rằng cũng chỉ khoảng năm ngàn thăng!

Năm ngàn thăng nước linh tuyền cũng tương đương với mười chai nước khoáng cỡ lớn ở hậu thế. "Hệ thống, lấy cây Bồ đề ra cho ta..." Vút!

Lần này không có bất kỳ dị tượng nào, chỉ thấy Lâm Bất Phàm vừa dứt lời, một hạt giống Bồ đề liền xuất hiện trong tay hắn.

Cùng lúc đó, một luồng thông tin cũng lập tức rót vào đầu Lâm Bất Phàm.

Hóa ra cây Bồ đề mà hệ thống thưởng cho cần phải tưới bằng

nước linh tuyền mới có thể bén rễ nảy mầm!

Nhìn hạt giống trong tay, Lâm Bất Phàm không do dự.

Hắn trực tiếp đặt hạt giống trong tay vào vị trí đã chọn sẵn.

Sau đó Lâm Bất Phàm trực tiếp dùng tay vốc một vốc nước linh tuyền, tưới lên hạt giống Bồ đề kia.

Cạch, cạch rắc...

Khi nước linh tuyền tưới lên hạt giống, hạt Bồ đề liền vang lên tiếng răng rắc, rồi căng phồng và sinh trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Từng chiếc rễ nhỏ đâm sâu vào lòng đất... một cành cây nhỏ bằng tăm, mang theo hai chiếc lá xanh biếc.

Chỉ trong vài hơi thở, nó đã mọc cao ba mươi centimet.

Sau khi hấp thụ hết chỗ nước linh tuyền đó, một cây Bồ đề cao đến một mét, thân to bằng ngón tay người thường đã hiện ra.

Thật không thể tin nổi, trong vòng chưa đầy một phút, từ một hạt giống đã trực tiếp lớn đến mức này!

Thật không thể tin được!

Chương 118

Thật khó mà tin!

Không hổ là vật siêu phàm do hệ thống ban thưởng, căn bản không thể dùng lẽ thường để giải thích.

Nhìn cây Bồ đề trước mắt, rồi lại nhìn hồ nước linh tuyền kia, Lâm Bất Phàm im lặng một lúc, rồi lại tiếp tục vốc nước linh tuyền tưới vào gốc cây Bồ đề.

Trong nháy mắt, cây Bồ đề trước mắt hắn lại một lần nữa điên cuồng sinh trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Khi chỗ nước linh tuyền bị hấp thụ hết, cây Bồ đề đã cao đến hai mét một cách khó tin.

Ta thật muốn xem xem, hôm nay cây Bồ đề này rốt cuộc có thể lớn đến mức nào...

Lâm Bất Phàm liên tục tưới nước linh tuyền vào gốc cây Bồ đề.

Chỉ thấy cây Bồ đề không ngừng lớn lên với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Cuối cùng, chỉ trong vài phút, cây Bồ đề từ một hạt giống đã trực tiếp trở thành một cây cổ thụ trăm năm, cao đến năm mét, đường kính cũng đạt khoảng nửa mét.

Giống như hệ thống đã giới thiệu, chỉ cần đứng trong phạm vi bao phủ của cây Bồ đề, phiền muộn và tạp niệm trong lòng sẽ bất giác tan biến không còn dấu vết! "Cây Bồ đề, linh tuyền, Thạch Cảm Đương..." "Ba thứ này, quả thực tương hỗ cho nhau..." Ánh mắt lướt qua ba món đồ vừa nhận được, khóe miệng Lâm Bất Phàm không khỏi nhếch lên.

Tuy Lâm Bất Phàm trước giờ không tin vào lời đồn về lời nguyền ở Lâm phủ.

Nhưng giờ có pho tượng Thạch Cảm Đương trấn áp, lời nguyền, yêu ma quỷ quái, tất cả đều không dám làm càn.

Điều khiến Lâm Bất Phàm bất ngờ và khó tin nhất chính là tác dụng trấn áp vận khí gia tộc của Thạch Cảm Đương.

Vận khí tuy không nhìn thấy, không sờ được, nhưng Lâm Bất Phàm biết một điều, nếu gia tộc cường thịnh, vận khí dày đặc, sự phát triển của Lâm gia cũng sẽ thuận buồm xuôi gió, không gặp trở ngại... "Phu, phu quân... có chuyện gì vậy..." Trong lúc Lâm Bất Phàm đang nhìn ba món đồ trước mắt, chìm vào suy tư, bóng dáng của Hoắc Tiên Nhi đã chạy thẳng đến chỗ hắn.

Khi nhìn thấy Thạch Cảm Đương, cây Bồ đề và những vật phẩm khác trong sân, nàng không khỏi ngẩn người.

Nàng thoáng nghĩ rồi mang theo chút tò mò, nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Đối mặt với sự tò mò của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm thầm im lặng một lát, sau đó cũng không giấu giếm.

Hắn bèn trực tiếp đáp: "Một pho tượng Thạch Cảm Đương, có công hiệu bảo vệ gia trạch, xem như là một kiện pháp khí..." "Còn về mắt suối kia là nước linh tuyền, mỗi ngày đều có thể sinh ra một ít linh tuyền..." "Còn về cây đại thụ này, chắc Tiên Nhi cũng nhận ra..." Thực ra ngoài mắt linh tuyền kia, bất kể là Thạch Cảm Đương hay cây Bồ đề, Hoắc Tiên Nhi chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra.

Điều khiến nàng tò mò là, những thứ này rốt cuộc xuất hiện từ đâu! "Nguồn gốc của ba món đồ này, sau này ta sẽ giải thích cho nàng..." "Nàng chỉ cần biết ba vật phẩm trước mắt đều là đồ tốt là

được..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm còn nhấn mạnh, chỉ vào cây Bồ đề nói: "Đặc biệt là cây Bồ đề này, có công hiệu giúp người ta tĩnh tâm, khai mở trí tuệ..." "Sau này mỗi ngày đều dẫn bọn trẻ đến dưới gốc cây Bồ đề này ngồi một lát, chơi một lát..." "Sau đó ta sẽ cho người đặt một ít đồ để uống trà, trò chuyện dưới gốc cây Bồ đề này..." Lâm Bất Phàm đã quyết định, sau này lúc rảnh rỗi sẽ uống trà dưới gốc cây Bồ đề.

Đến lúc đó lại cho người chuẩn bị mấy chiếc ghế tựa, mệt thì nằm trên ghế nghỉ ngơi!

Nghe Lâm Bất Phàm dặn dò, Hoắc Tiên Nhi khẽ nhíu mày.

Tuy nàng rất tò mò về nguồn gốc của ba món đồ, nhưng lời đến bên miệng lại bị Hoắc Tiên Nhi nuốt ngược vào trong.

Vì Lâm Bất Phàm không muốn giải thích nhiều, Hoắc Tiên Nhi cũng không hỏi thêm.

Hoàn hồn lại, Hoắc Tiên Nhi cũng nảy sinh hứng thú với cây Bồ đề trước mắt. "Cây Bồ đề này, thật sự thần kỳ như lời phu quân nói sao..." Mang theo sự tò mò và nghi ngờ, Hoắc Tiên Nhi bước đến trước cây Bồ đề, chuẩn bị cảm nhận thật kỹ!

Vút!

Khi bóng dáng Hoắc Tiên Nhi vừa đến dưới gốc Bồ đề, chưa kịp lên tiếng, nàng đã cảm nhận được một luồng khí tức khó tả, như thể đang ảnh hưởng đến mình mọi lúc mọi nơi.

Dưới luồng khí tức này, sự nóng nảy, bất an trong lòng dần dần bình ổn lại.

Cả tâm trí dưới luồng khí tức này cũng không khỏi như dần dần trống rỗng.

Lâm Bất Phàm ở bên cạnh, nhìn Hoắc Tiên Nhi dần nhắm mắt lại.

Chờ một lát, hắn mới nhẹ nhàng lên tiếng bên cạnh nàng: "Tiên Nhi, cảm giác thế nào..." Theo tiếng của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi mới hoàn hồn.

Chỉ thấy lúc này, trên mặt nàng hiện lên vẻ khó tin: "Cây Bồ đề quả nhiên như lời phu quân nói, có công hiệu giúp người ta tĩnh tâm..." ", quả thực không thể tin được..." Cây Bồ đề Hoắc Tiên Nhi cũng không phải chưa từng thấy.

Nhưng nàng chưa bao giờ thấy cây Bồ đề nào có hiệu quả thần kỳ như vậy.

E rằng đây không phải là một cây Bồ đề bình thường!

Lúc này, giọng của Lâm Bất Phàm vang lên: "Bất kể là pho tượng Thạch Cảm Đương, hay là nước linh tuyền và cây Bồ đề, đều không phải là vật tầm thường..." "Ba món đồ này, đều là vật siêu phàm, có đủ loại công hiệu thần kỳ..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi há miệng định nói.

Nhưng chưa kịp nói, Lâm Bất Phàm dường như đoán được Hoắc Tiên Nhi định nói gì.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm lắc đầu nói: "Những thứ này, ta, nàng và Khuynh Tiên, ba vợ chồng chúng ta biết là đủ rồi..." "Hãy nhớ, trước khi thực lực của ta chưa đủ, bất cứ lời nào liên quan đến ba món đồ này cũng không được tiết lộ ra ngoài." Trước lời dặn dò của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi cũng tỉnh ngộ.

Lâm Bất Phàm nói không sai chút nào, hiệu quả của ba món đồ này, nếu bị người ngoài biết được, đặc biệt là những người tu hành, một khi nảy sinh lòng tham, với thực lực hiện tại của Lâm Bất Phàm, e rằng khó mà chống cự.

Hơi sơ suất một chút, cả Lâm gia sẽ vì thế mà bị lật đổ!

Nghĩ đến đây, Hoắc Tiên Nhi không nói hai lời, lập tức gật đầu: "Phu quân yên tâm, ta biết phải làm thế nào..." "Ừ...

Chương 119

cứ xem những thứ này như những vật phẩm bình thường là được..." "Càng để ý, càng dễ thu hút sự chú ý của người khác, ngược lại nếu coi chúng như vật phẩm bình thường, thì sẽ không ai chú ý đến..." Quan trọng nhất, đây là hậu viện của Lâm phủ.

Không phải ai cũng có thể bước vào đây!

Dù là người Cửu Môn đến thăm, về cơ bản đều được tiếp đãi ở tiền viện.

Kể từ khi Lâm Bất Phàm sở hữu phủ đệ này, ngoài Phong Vu Tu và Chu Vệ Quốc có thể bước vào hậu viện, chưa từng có người ngoài nào vào khu vực hậu viện.

Cho nên chỉ cần đám nha hoàn hạ nhân trong phủ không tiết lộ điều gì bất thường, căn bản sẽ không có ai chú ý đến ba món đồ đột nhiên xuất hiện!

Trừ khi những người tu hành xuất hiện, mới có thể phát hiện sự bất phàm của chúng.

Nghe Lâm Bất Phàm dặn dò, Hoắc Tiên Nhi cũng lập tức thả lỏng tâm thái.

Không lâu sau, khi đối mặt với ba món đồ, nàng đã có thể không chút gợn sóng. "Đúng rồi đó..." Nhìn sự thay đổi trên người Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm cũng hài lòng gật đầu.

Sau đó hắn mới chuyển chủ đề, nói về Hoắc Khuynh Tiên. "Khuynh Tiên bây giờ thế nào rồi?" "Khuynh Tiên tỷ tỷ vừa mới ngủ rồi..." Tuy Hoắc Khuynh Tiên lần đầu sinh con, dường như không phải chịu khổ.

Chỉ trong nửa canh giờ đã sinh hạ Lâm Trường Ca.

Nhưng nguyên khí tiêu hao trong đó, không hề nhẹ nhàng như vẻ bề ngoài.

Dù Hoắc Khuynh Tiên có huyết mạch đặc thù, thực lực còn vượt xa Hoắc Tiên Nhi năm xưa, bề ngoài trông không có tổn hại, nhưng muốn khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, vẫn cần một thời gian tu dưỡng. "Vậy thì tốt..." "Đi, chúng ta đi xem con..." Nghe Hoắc Khuynh Tiên nghỉ ngơi, Lâm Bất Phàm gật đầu, sau đó gọi Hoắc Tiên Nhi một tiếng. "Vâng..." Hoắc Tiên Nhi đáp một tiếng, vội vàng đi theo sau Lâm Bất Phàm, đi thẳng đến chỗ hai đứa nhỏ.

Bất kể là Lâm Trường Sinh sinh ra trước, hay Lâm Trường Ca vừa mới sinh.

Cả hai đều do vú em trong phủ chăm sóc, lúc nghỉ ngơi, phần lớn thời gian cũng ở trong phòng riêng. "Ba ba..." Khi Lâm Bất Phàm vào phòng nghỉ ngơi của hai đứa nhỏ, bóng dáng hắn vừa bước vào, chỉ thấy Lâm Trường Sinh mới mấy tháng tuổi, sắp tròn một tuổi, như có cảm ứng, ánh mắt lập tức nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Cậu bé kêu một tiếng trong trẻo, rồi lảo đảo chạy tới.

Đúng vậy, Lâm Trường Sinh mới vài tháng tuổi, vì huyết mạch trong cơ thể đã thức tỉnh lúc mới sinh.

Thằng nhóc không chỉ thông minh, thể chất còn vượt xa trẻ sơ sinh bình thường.

Mới vài tháng tuổi, chưa tròn một tuổi, lúc này đã có thể gọi ba ba và nương thân.

Thân hình còn có thể lảo đảo đi được một đoạn trên mặt đất!

Nhìn Lâm Trường Sinh chạy tới, Lâm Bất Phàm bước lên hai bước, đưa tay bế cậu bé lên.

Sau đó không nhịn được cười mắng một câu: "Thằng nhóc con cẩn thận một chút..." "Nương thân..." Lâm Trường Sinh được bế lên, đôi mắt đen láy đảo một vòng.

Ánh mắt nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi bên cạnh, liền mở miệng gọi một tiếng non nớt. "Bảo bối ngoan, để nương thân bế nào..." Trao con cho Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm nhìn về phía vú em đang hầu hạ trong phòng nói: "Trường Ca bây giờ thế nào rồi, dẫn ta đi xem con bé..." "Gia chủ mời đi theo tôi..." Thấy Lâm Bất Phàm ra hiệu, vú em đang hầu hạ không dám do dự, lập tức đi trước dẫn đường.

Trong một căn phòng khác, vú em đang hầu hạ Trường Ca lập tức đứng dậy.

Vừa định mở miệng nói, Lâm Bất Phàm đã đưa tay ra hiệu.

Nhìn đứa nhỏ đang ngủ say sưa trong chiếc nôi, Lâm Bất Phàm trực tiếp xua tay với những vú em đang hầu hạ trong phòng: "Các ngươi lui ra trước đi..." Mọi người không nói lời nào, lập tức cẩn thận lui ra ngoài.

Dáng vẻ đó, như sợ gây ra một chút động tĩnh, sẽ đánh thức đứa nhỏ đang ngủ say.

Khi các vú em lui ra, Lâm Bất Phàm cũng ngồi xổm xuống bên cạnh nôi.

Nhìn Lâm Trường Ca đang ngủ say, trên mặt Lâm Bất Phàm bất giác hiện lên một nụ cười.

Một lúc lâu sau, Lâm Bất Phàm mới ngẩng đầu, nhìn Lâm Trường Sinh trong lòng Hoắc Tiên Nhi nói: "Thằng nhóc con..." Hoắc Tiên Nhi nghe vậy, lập tức bế con lên, đưa vào tay Lâm Bất Phàm.

Nhận lấy Lâm Trường Sinh, Lâm Bất Phàm chỉ vào Lâm Trường Ca nói: "Thấy không, đây là muội muội Lâm Trường Ca..." "Nhóc con

là con trưởng của Lâm gia ta, sau này phải bảo vệ muội muội cho tốt, nghe chưa..." Điều khiến Lâm Bất Phàm bất ngờ là, Lâm Trường Sinh không khóc, không quấy.

Cậu bé như thể đã hiểu, gật đầu với Lâm Bất Phàm: "Vâng..." "Nhóc con ngoan, không hổ là con trai của Lâm Bất Phàm ta..." Nhìn phản ứng của Lâm Trường Sinh, Lâm Bất Phàm không khỏi ngẩn người.

Khi hoàn hồn, lập tức lộ vẻ kinh hỉ.

Ngay cả Hoắc Tiên Nhi bên cạnh, nhìn phản ứng của con trai, cũng kinh hỉ như Lâm Bất Phàm.

Tuy biết Lâm Trường Sinh thông minh, nhưng cả hai đều không ngờ, thằng nhóc chưa tròn một tuổi đã có thể hiểu lời người lớn!

Cũng không biết là do giọng của Lâm Bất Phàm quá lớn, hay có cảm ứng.

Chỉ thấy đứa nhỏ vốn đang ngủ say, lúc này đột nhiên mở mắt.

Nhưng đứa nhỏ lại không khóc, cứ nhìn chằm chằm Lâm Bất Phàm. "Tiểu nha đầu tỉnh rồi..." Nhìn Lâm Trường Ca tỉnh lại, Lâm Bất Phàm vội vàng đưa Lâm Trường Sinh trong tay cho Hoắc Tiên Nhi.

Chương 120

Sau đó đưa tay bế đứa nhỏ lên.

Đùa giỡn một hồi, thấy đứa nhỏ có vẻ buồn ngủ, Lâm Bất Phàm mới giao con cho vú em. "Trời cũng không còn sớm, ta cũng nên về nghỉ ngơi rồi..." Chỉ thấy Lâm Bất Phàm nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi, nhìn sắc trời bên ngoài rồi nói.

Hoắc Tiên Nhi nghe vậy, liền lườm Lâm Bất Phàm một cái.

Một đêm trôi qua trong nháy mắt.

Thần kinh căng thẳng cả ngày cuối cùng cũng được thả lỏng.

Cho đến khi Hoắc Tiên Nhi không chịu nổi nữa, trực tiếp ngất đi, Lâm Bất Phàm mới tổng công kích vào yếu hại.

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Bất Phàm tỉnh lại, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi bên cạnh, vẻ mặt mệt mỏi rã rời, không có ý định tỉnh lại.

Thu lại ánh mắt, Lâm Bất Phàm không làm phiền Hoắc Tiên Nhi.

Hắn lặng lẽ mặc quần áo chỉnh tề, cẩn thận đến dưới gốc cây Bồ đề, bắt đầu khởi động tu luyện.

Một viên Khí Huyết Đan nuốt vào bụng, một bộ Ngũ Hành Trường Sinh Quyền thi triển ra.

Khí huyết toàn thân Lâm Bất Phàm sôi trào, tinh, khí, thần cũng theo đó đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Khi Lâm Bất Phàm thở ra một hơi trọc khí, hắn liền ra lệnh trong đầu: "Hệ thống, lấy cho ta phần cảm ngộ của Đại Tông sư..." Vút!

Lâm Bất Phàm vừa dứt lời, một luồng thông tin khổng lồ, kèm theo một cảm ngộ huyền diệu, trực tiếp rót vào đầu hắn.

Trong khoảnh khắc đó, cả người hắn không khỏi đứng sững tại chỗ.

Theo luồng thông tin trong đầu, cùng với phần cảm ngộ đó, dần dần được hấp thu luyện hóa.

Chỉ thấy thân hình đang đứng sững của Lâm Bất Phàm, từ từ bắt đầu chuyển động.

Vẫn là bộ Ngũ Hành Trường Sinh Quyền quen thuộc.

Chỉ có điều lần này, Ngũ Hành Trường Sinh Quyền của Lâm Bất Phàm, nhìn qua lại có cảm giác thần dị.

Cho người ta một cảm giác như Thái Cực, trọng ý không trọng hình, phản phác quy chân!

Khi Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, từng chiêu từng thức, chậm rãi được thi triển trong tay Lâm Bất Phàm.

Chỉ thấy khí huyết trong cơ thể, lập tức sôi trào như khói báo động.

Mỗi một chiêu, mỗi một thức, đều mang theo một luồng quyền ý.

Tiếng gầm gào như sấm rền của tim đập, tiếng nước chảy xối xả, lập tức hiện ra từ trên người Lâm Bất Phàm.

Động tĩnh này khiến tất cả mọi người trong Lâm phủ đều bị dị tượng trên người Lâm Bất Phàm kinh động!

Không bao lâu sau, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi cũng bị động tĩnh này đánh thức, cùng nhau có mặt tại hiện trường.

Nhìn dị tượng trên người Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi nhìn nhau một cái.

Họ biết dị tượng trên người Lâm Bất Phàm, e rằng là dấu hiệu sắp đột phá Đại Tông sư.

Hai người nhìn nhau, thầm gật đầu với nhau, rồi trực tiếp lạnh lùng ra lệnh: "Người đâu, lập tức phong tỏa toàn bộ Lâm phủ..." "Tất cả lui ra khỏi hậu viện, bất cứ ai không được đến gần hậu viện, kẻ trái lệnh, giết..." Nhìn Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, vẻ mặt mang theo sát ý.

Toàn bộ người trong Lâm phủ, không một ai do dự, lập tức làm theo mệnh lệnh, xoay người lui ra khỏi hậu viện.

Trong hậu viện rộng lớn, chỉ trong vài chục hơi thở, chỉ còn lại Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên, cùng với một người đang chìm đắm trong cảm ngộ, đang đột phá cảnh giới Đại Tông sư Lâm Bất Phàm!

Thời gian dần trôi...

Nhất thời, chỉ nghe trong hậu viện, lúc thì vang lên tiếng hổ gầm, lúc thì vang lên tiếng gấu rống.

Cho đến cuối cùng, khí huyết sôi trào như khói báo động của Lâm Bất Phàm, dần dần bắt đầu thu liễm.

Lúc này, tiếng tim đập như sấm rền trong cơ thể Lâm Bất Phàm lại trở nên ngày càng mạnh mẽ.

Máu trong cơ thể lưu thông khắp toàn thân, như thể một dòng chảy xiết, không ngừng xối rửa trong cơ thể hắn. "Chính là lúc này..." "Khí Huyết Kim Đan, ngưng tụ cho ta..." Ầm...

Trong khoảnh khắc đó, khí huyết sôi trào trong cơ thể Lâm Bất Phàm, như thể bị một lực lượng vô hình, ngưng tụ nén lại.

Một tiếng vang như sấm rền, lập tức từ trong cơ thể Lâm Bất Phàm chấn động truyền ra.

Mơ hồ, chỉ thấy vị trí của Lâm Bất Phàm, không khí xung quanh vài mét, như thể bị vặn vẹo.

Vào lúc này, khí tức trên người Lâm Bất Phàm nội liễm đến cực hạn, như thể hòa làm một với trời đất.

Nếu không phải bóng dáng Lâm Bất Phàm vẫn ở trước mặt Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên, e rằng họ sẽ tưởng rằng, Lâm Bất Phàm đã biến mất khỏi thế giới này.

Lúc này, nếu nhìn vào trong cơ thể Lâm Bất Phàm, sẽ thấy toàn bộ khí huyết cường hãn vô song, vào lúc này, trực tiếp ngưng tụ thành một điểm, hóa thành một viên đan hoàn hoàn toàn do khí huyết ngưng tụ thành.

Viên đan hoàn này, chính là Khí Huyết Kim Đan!

Chương 121

Chỉ có tồn tại có tu vi võ đạo, đột phá cảnh giới Đại Tông sư, mới có thể ngưng tụ toàn bộ khí huyết, hóa thành Khí Huyết Kim Đan!

Cảnh giới Đại Tông sư, thành!

Nhờ vào phần cảm ngộ của Đại Tông sư, cộng thêm Ngũ Hành Trường Sinh Công, Lâm Bất Phàm cuối cùng đã bước ra bước cuối cùng đó, từ Tông sư đỉnh phong, một bước vượt qua đạt đến cảnh giới Đại Tông sư!

Một bước nhỏ, nhưng lại như từ thể xác phàm trần, một bước vượt qua đạt đến tầng lớp siêu phàm.

Khi Ngũ Hành Trường Sinh Quyền trong tay Lâm Bất Phàm, từng chiêu từng thức được thi triển ra.

Chỉ thấy một lực lượng vô hình, lập tức theo động tác của hắn, dần dần được hấp thu luyện hóa.

Huyết mạch Chân Long trong cơ thể vốn đã thức tỉnh đạt 39%, lúc này cũng theo tu vi của Lâm Bất Phàm, đột phá cảnh giới Đại Tông sư, một lần vượt qua bình cảnh kiên cố đó, trực tiếp thức tỉnh đạt 40%! "Gào..." Trong khoảnh khắc đó, chỉ nghe khí huyết trong cơ thể Lâm Bất Phàm vận chuyển, như thể một con Chân Long nhe nanh múa vuốt.

Một tiếng long ngâm bá đạo uy nghiêm, lập tức từ trong cơ thể Lâm Bất Phàm gầm thét ra.

Thịch, thịch, thịch Tiếng tim đập mạnh mẽ như sấm rền, mỗi một lần đập, Lâm Bất Phàm đều có thể cảm nhận từ trong tim, có một luồng sinh cơ mạnh mẽ tuôn ra, không ngừng xối rửa lan tỏa đến tứ

chi bách hài.

Từng chút chất bẩn nhờn, hôi hám, lập tức từ lỗ chân lông trên người Lâm Bất Phàm bài trừ ra.

Không chỉ vậy, ở nơi mắt thường không thấy được, xương cốt trong cơ thể Lâm Bất Phàm, cũng dưới sự xối rửa của luồng sinh cơ mạnh mẽ đó, dần dần hiện ra ánh sáng như ngọc trắng.

Cho đến khi toàn bộ xương cốt cơ bắp, ngũ tạng lục phủ của Lâm Bất Phàm, đều trải qua một lần lột xác nghiêng trời lệch đất.

Khí thế vô hình trên người, tiếng tim đập như sấm rền, mới dần dần từ từ khôi phục bình thường!

Khi long văn trên người Lâm Bất Phàm tan biến, khí tức toàn thân cũng hoàn toàn khôi phục bình thường.

Vút...

Khi Lâm Bất Phàm mở mắt ra, chỉ thấy sâu trong đáy mắt, một tia sáng vàng lóe lên. "Chúc mừng phu quân đột phá thực lực..." Lúc này, thấy Lâm Bất Phàm tỉnh lại, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi đã chờ đợi từ lâu, lập tức bước lên chúc mừng.

Nhìn hai người vừa mừng vừa lo, Lâm Bất Phàm đưa tay kéo cả hai vào lòng.

Sau đó mới nhẹ nhàng nói: "Để các nàng lo lắng rồi..." "Chỉ cần phu quân không sao, chúng ta cũng yên tâm rồi..." Một lúc lâu sau, Lâm Bất Phàm mới lưu luyến buông hai nàng ra.

Sau đó, Hoắc Khuynh Tiên không nhịn được hỏi: "Phu quân hiện tại thực lực thế nào, huyết mạch có đột phá không..." Đối mặt với ánh mắt của hai người, Lâm Bất Phàm không giấu giếm, trực tiếp đáp: "Lần này đốn ngộ, tu vi cuối cùng cũng siêu phàm thoát tục, một lần ngưng tụ Khí Huyết Kim Đan trong cơ thể, đột phá cảnh giới Võ đạo

Đại Tông sư..." "Không chỉ tu vi võ đạo đột phá, huyết mạch Chân Long cũng nhân cơ hội này, trực tiếp thức tỉnh đạt 40%..." Nghe Lâm Bất Phàm không chỉ tu vi đột phá, mà cả huyết mạch cũng nhân cơ hội này lên một tầm cao mới, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi đều mừng cho hắn.

Nhưng khi chuẩn bị mở miệng, cả hai đều không khỏi nhíu mày, như thể cảm thấy khó chịu.

Sau đó mới nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Phu quân, hay là chàng đi tắm rửa trước đi..." Lâm Bất Phàm tu vi thuận lợi đột phá, cũng nhân cơ hội này dịch kinh tẩy tủy, thoát thai hoán cốt một lần.

Điều khiến hai nàng khó chịu, chính là mùi hôi hám trên người Lâm Bất Phàm! "Đúng, đúng, đúng... ta đi tắm rửa trước..." Được hai nàng nhắc nhở, Lâm Bất Phàm mới chú ý đến lớp chất bẩn do dịch kinh tẩy tủy bài trừ ra trên người.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm để lại một câu, thân hình lóe lên, chỉ trong một hơi thở, bóng dáng đã biến mất khỏi tầm mắt của hai nàng. "Tốc độ thật nhanh, lẽ nào đây là thực lực của Đại Tông sư..." Nhìn Lâm Bất Phàm nhấc chân một bước, bóng dáng đã ở cách đó vài mét.

Bất kể là Hoắc Khuynh Tiên, hay Hoắc Tiên Nhi, trong mắt đều không khỏi lóe lên một tia sáng.

Phải biết rằng, cảnh giới Đại Tông sư siêu phàm thoát tục.

Tu luyện đến cảnh giới Tông sư, e rằng cũng cần vài năm, thậm chí vài chục năm tích lũy.

Nhưng khi cả hai nàng đều thức tỉnh huyết mạch đặc thù, cộng thêm Ngũ Hành Trường Sinh Quyền do Lâm Bất Phàm truyền thụ, muốn đột phá cảnh giới Đại Tông sư, chỉ là vấn đề thời gian!

Khoảng một nén hương sau, Lâm Bất Phàm mới tắm rửa xong, lại

một lần nữa xuất hiện trước mặt hai nàng.

Nhìn Lâm Bất Phàm lúc này, tuy khí tức toàn thân cực kỳ thu liễm.

Nếu Lâm Bất Phàm trước đây, dù có ẩn giấu, nhìn qua cũng giống như một thanh kiếm sắc đã ra khỏi vỏ.

Thì bây giờ khi tu vi đột phá, khí huyết toàn thân thu liễm, nhìn qua gần như không khác gì người thường!

Phản phác quy chân!

Lâm Bất Phàm lúc này, nhìn qua mới thực sự là phản phác quy chân.

Nhưng nhìn dáng vẻ tuấn tú của Lâm Bất Phàm, mày kiếm mắt sao, mặt như ngọc, dù khí tức trên người có thu liễm đến đâu, cũng khiến Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, không khỏi cảm thấy ánh mắt như bị một sức hút khó tả hấp dẫn.

Hít... "Ta cảm thấy phu quân ngày càng đẹp trai, ngày càng có sức hấp dẫn..." "Cảnh giới Đại Tông sư, quả nhiên siêu phàm thoát tục..." Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, hít một hơi lạnh, không khỏi cảm thán. ", hai nàng không nhận ra phu quân của mình nữa sao..." Nhìn phản ứng của hai nàng, khóe miệng Lâm Bất Phàm nhếch lên, hai bước lóe lên trước mặt họ.

Trong sát na, chỉ thấy trên mặt hai nàng, hiện lên một tia ửng hồng: "Lần này tu vi của phu quân đột phá, trên người dường như đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất..." "Sự thay đổi trên người phu quân, giống như lúc ta thức tỉnh huyết mạch vậy..." "Dung mạo, khí chất và các phương diện khác, đều đã xảy ra một chút thay đổi, ngày càng hoàn mỹ..." Lâm Bất Phàm nghe vậy, lại nhìn dáng vẻ lúc này của hai nàng, lập tức cười nói: "Ha ha ha... như vậy chẳng phải càng tốt sao, như vậy mới xứng với hai vị nương tử..." Sau một hồi trêu

chọc, vẻ mặt Lâm Bất Phàm mới nghiêm túc lại, ánh mắt lướt qua xung quanh nói: "Chuyện xảy ra trong phủ hôm nay, một chữ cũng không được tiết lộ ra ngoài..." Tuy tu vi của Lâm Bất Phàm đã đột phá cảnh giới Đại Tông sư, nhưng dị tượng khi đột phá hôm nay nếu truyền ra ngoài, tất sẽ gây ra sóng gió không nhỏ.

Chương 122

Nói đến chuyện chính, Hoắc Khuynh Tiên lập tức nói: "Phu quân yên tâm, lúc chàng đốn ngộ, ta đã cho tất cả mọi người ở hậu viện ra tiền viện..." "Động tĩnh khi phu quân đột phá lần này tuy lớn hơn trước nhiều..." "Nhưng đừng quên phu quân bình thường tu luyện, động tĩnh gây ra cũng không nhỏ..." "Thêm vào đó, những nha hoàn hạ nhân trong phủ, về cơ bản đều là người cũ của ta..." "Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, tin rằng trong lòng họ đều biết..." Nghe Hoắc Khuynh Tiên sắp xếp, Lâm Bất Phàm thầm gật đầu.

Hoắc Khuynh Tiên nói quả thực không sai.

Nha hoàn hạ nhân trong Lâm phủ, về cơ bản đều là thân tín của Tiên Nhi từ phủ cũ.

Họ từ nhỏ đã lớn lên trong Hoắc phủ, là những người được bồi dưỡng.

Gốc gác của những người này, có thể nói là rõ như ban ngày, không có vấn đề gì.

Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, trong lòng những người này đều rất rõ!

Khi Lâm Bất Phàm đốn ngộ, dị tượng trên người vừa mới xuất hiện, đã bị Hoắc Khuynh Tiên cho tất cả ra tiền viện.

Động tĩnh trong hậu viện tuy không nhỏ, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có vợ chồng ba người Lâm Bất Phàm biết. "Có hai vị phu nhân trấn giữ, quả nhiên khiến vi phu nhẹ nhõm không ít..." Sau một hồi cảm thán, Lâm Bất Phàm nhìn về phía Hoắc Khuynh Tiên nói: "Khuynh Tiên vừa mới sinh, nguyên khí toàn thân chưa hồi phục..." "Tiếp theo Khuynh Tiên hãy nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì cứ giao

cho phu quân ta và Tiên Nhi xử lý..." "Việc duy nhất trước mắt, là mau chóng hồi phục nguyên khí, không được để lại bất kỳ ám thương nào..." Nói xong, không cho Hoắc Khuynh Tiên có cơ hội nói thêm.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm thân hình khẽ động, trực tiếp bế ngang Hoắc Khuynh Tiên lên.

Sau đó ra hiệu cho Hoắc Tiên Nhi, rồi bước vào phòng. "Phu quân nói không sai, tỷ tỷ tiếp theo hãy nghỉ ngơi cho tốt, hồi phục cho tốt..." "Chuyện trong phủ cứ giao cho em..." Nhìn Lâm Bất Phàm bế Hoắc Khuynh Tiên vào phòng, Hoắc Tiên Nhi cười khúc khích, sau đó cũng bắt đầu xử lý hậu quả.

Thủ đoạn của nàng tuy không thể so với Hoắc Khuynh Tiên, nhưng dù sao cũng là gia chủ Tam phòng của Hoắc gia.

Xử lý chuyện trong Lâm phủ, với thủ đoạn của Hoắc Tiên Nhi, quả thực dễ như trở bàn tay, căn bản không cần Lâm Bất Phàm lo lắng!

Chỉ trong nửa giờ, Hoắc Tiên Nhi đã sắp xếp chuyện trong phủ đâu vào đó.

Cả những thứ do Lâm Bất Phàm đột phá gây ra, cũng được nàng xử lý không một kẽ hở.

Dù bên ngoài có nghe thấy động tĩnh, có vài lời đồn, cũng tuyệt đối sẽ không gây ra bất kỳ sóng gió nào.

Dù sao cả Cửu Môn đều biết, Lâm Bất Phàm bình thường tuy không ra khỏi cửa, nhưng lại có một thói quen, đó là mỗi ngày đều luyện võ không ngừng nghỉ.

Động tĩnh khi luyện võ không nhỏ!

Cả Cửu Môn đều biết, Lâm Bất Phàm, vị Tứ Gia của Cửu Môn, là một cao thủ có thực lực không thua kém Phong Vu Tu.

Sau khi sắp xếp chuyện trong phủ đâu vào đó, Lâm Bất Phàm mới có tâm trí, kiểm tra sự thay đổi sau khi đột phá.

Dưới gốc cây Bồ đề, Lâm Bất Phàm tâm niệm khẽ động, trực tiếp nhìn vào trong cơ thể.

Trước khi đột phá, hắn chỉ có thể cảm nhận đại khái tình hình cụ thể trong cơ thể.

Khi tu vi của Lâm Bất Phàm đột phá cảnh giới Đại Tông sư, thay đổi lớn nhất là có thể trực tiếp nội thị, mỗi một kinh mạch, mỗi một xương cốt cơ bắp, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể, dưới nội thị đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhìn vào viên Khí Huyết Kim Đan kia.

Chỉ thấy viên Khí Huyết Kim Đan đó, như thể là trái tim thứ hai của Lâm Bất Phàm.

Cứ cách vài giây, nó sẽ khẽ đập một lần như tim.

Mỗi một lần đập, từng luồng khí huyết chi lực, lập tức như máu trong cơ thể, vận chuyển một vòng trong các kinh mạch, ngũ tạng lục phủ của Lâm Bất Phàm.

Khi từng luồng khí huyết chi lực lưu chuyển khắp cơ thể, mỗi một lần Khí Huyết Kim Đan đập, trong không khí xung quanh, đều có một chút sức mạnh đặc thù, không ngừng tràn vào cơ thể Lâm Bất Phàm, dung nhập vào khí huyết.

Luồng sức mạnh đó không phải gì khác, chính là linh khí giữa trời đất.

Đồng thời cũng được những người tu hành, gọi là: Thiên địa nguyên khí!

Bất kể là thiên địa linh khí, thiên địa nguyên khí, thực ra đều là

một loại năng lượng tồn tại giữa trời đất.

Khi từng chút thiên địa linh khí được Lâm Bất Phàm hấp thu, dung nhập vào khí huyết, không chỉ khiến khí huyết trong cơ thể Lâm Bất Phàm, không ngừng tăng trưởng từng chút một, mà đồng thời, khi luồng linh khí đó và khí huyết chi lực của bản thân dung hợp lại, sẽ lột xác thành một loại sức mạnh hoàn toàn mới.

Cương khí!

Luồng sức mạnh được sinh ra dưới sự dung hợp của hai thứ, chính là Cương khí mà chỉ khi đột phá cảnh giới Đại Tông sư mới có thể khống chế.

Tự mình nội thị kiểm tra một phen tình hình trong cơ thể lúc này.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm tâm niệm khẽ động, tung một quyền ra. ".Gầm..." Trong sát na, chỉ thấy trên nắm đấm của Lâm Bất Phàm, một luồng sức mạnh cuồng bạo tuôn ra.

Nó tức thì hóa thành một con mãnh hổ nhe nanh múa vuốt, mang theo hung khí ngút trời, hung hăng lao tới.

Chỉ thấy con mãnh hổ nhe nanh múa vuốt đó, lao xa ba trượng, mới từ từ tan biến trong không khí.

Nơi con mãnh hổ đi qua, lập tức trở nên tan hoang.

Không khí xung quanh cũng không khỏi bị luồng sức mạnh đó vặn vẹo. "Cương khí thật bá đạo..." "Sức mạnh mà Võ đạo Đại Tông sư khống chế, quả nhiên không phải là tồn tại mà cảnh giới Tông sư có thể tưởng tượng..." Nhìn uy lực của một quyền vừa rồi, trong mắt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lóe lên một tia chấn động.

Khó trách võ đạo tu luyện đến Đại Tông sư, mới bước vào siêu phàm thoát tục.

Chương 123

Một chiêu mà Lâm Bất Phàm vừa thi triển, đủ để dễ dàng đánh chết những Võ đạo Tông sư!

Tuy tu vi của Lâm Bất Phàm đã đột phá, nhưng có thể đột phá thuận lợi như vậy, hoàn toàn là nhờ vào phần cảm ngộ Đại Tông sư mà hệ thống ban thưởng.

Khí Huyết Kim Đan trong cơ thể, nhìn qua có thể nói là cực kỳ hư ảo, cần một thời gian để ổn định tu vi.

So với Khí Huyết Kim Đan, không bằng gọi là Khí Huyết Hư Đan.

Tu luyện cảnh giới Đại Tông sư, là tráng đại khí huyết, khiến Hư Đan trong cơ thể dần dần ngưng tụ thành thực thể.

Đến lúc đó, mới thực sự là Khí Huyết Kim Đan!

Cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, mới tu luyện đạt đến đỉnh phong!

Còn về cảnh giới sau Võ đạo Đại Tông sư, tuy Lâm Bất Phàm biết.

Ngũ Hành Trường Sinh Công mà hắn đang tu hành, cũng có phương pháp tu hành trên Đại Tông sư.

Nhưng tu vi của Lâm Bất Phàm hiện tại, không phải vừa mới đột phá Đại Tông sư.

Cảnh giới trên Đại Tông sư, không phải là tồn tại mà Lâm Bất Phàm lúc này có thể với tới.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm thầm định thần lại.

Sau đó mới thở ra một hơi trọc khí, thoát khỏi trạng thái nội thị. "Tu vi Võ đạo Đại Tông sư..." "Huyết mạch Chân Long cũng nhân cơ

hội này, một lần thức tỉnh tăng lên 41%..." "Với thực lực hiện tại của ta, sức mạnh nắm trong tay, miễn cưỡng có một chút quyền lên tiếng trong thế giới này..." Cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, luồng sức mạnh tiềm ẩn trong huyết mạch, vừa bá đạo, lại mang theo một chút khí tức thần thánh.

Lúc này, trên mặt Lâm Bất Phàm, không khỏi lộ ra một nụ cười.

Với tu vi Võ đạo Đại Tông sư hiện tại, nếu huyết mạch Chân Long toàn khai, thực lực có thể tăng lên vài phần, trong thời gian ngắn, đủ để bộc phát thực lực Đại Tông sư đỉnh phong.

Cảnh giới Đại Tông sư, cũng là bước đầu chạm đến tầng lớp siêu phàm.

Ở một thế giới thần bí khó lường, không biết ẩn giấu bao nhiêu bí mật, Lâm Bất Phàm có thể trong vòng chưa đầy hai năm, trưởng thành đến mức này, có thể nói là một kỳ tích.

Vút!

Khi Lâm Bất Phàm bình tĩnh lại, chỉ thấy tâm niệm khẽ động, vung tay từ nhẫn trữ vật, lấy ra tấm thiệp mời mà hệ thống ban thưởng. "Phu quân, ..." Khi Lâm Bất Phàm đang nhìn tấm thiệp mời trong tay, chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, mỗi người đều bế một đứa trẻ, đi thẳng đến dưới gốc Bồ đề.

Chỉ trong vòng chưa đầy một ngày, vị trí của ba vật phẩm siêu phàm, đã được cải tạo thành nơi nghỉ ngơi của Lâm Bất Phàm và mọi người.

Bàn đá, ghế đá, và vài chiếc ghế tựa.

Đến gần vị trí của cây Bồ đề, trong phạm vi mười mét, khí tức nóng nảy trong lòng, tức thì tan biến không còn dấu vết.

Đối với vợ chồng ba người Lâm Bất Phàm đã như vậy, nếu Lâm

Trường Sinh và Lâm Trường Ca, hai đứa nhỏ này, nếu ở lâu trong phạm vi bao phủ của cây Bồ đề, dưới sự ảnh hưởng của cây Bồ đề, trí tuệ của cả hai sẽ được nâng cao và tăng cường một cách âm thầm.

Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi bế con, vừa đến dưới gốc Bồ đề, đúng lúc thấy Lâm Bất Phàm lấy ra tấm thiệp mời đó. "Một tấm thiệp mời đặc biệt..." Đối mặt với ánh mắt của hai người, Lâm Bất Phàm không giấu giếm.

Hắn đưa tấm thiệp mời mạ vàng trong tay cho Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi. "Thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh thành..." Nhận lấy tấm thiệp mời xem qua, thấy là thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm, trên mặt Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi lóe lên một tia bất ngờ.

Đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh thành, Hoắc Khuynh Tiên tự nhiên có nghe nói.

Phạn điếm này trong mắt người thường, có lẽ danh tiếng không lớn.

Nhưng chỉ cần có thân phận địa vị nhất định, đều biết đến sự tồn tại của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Một phạn điếm đã truyền thừa mấy trăm năm, đến nay vẫn sừng sững không đổ.

Ảnh hưởng, địa vị, mối quan hệ của nó có thể thấy được.

Nhưng sau khi kinh ngạc, Hoắc Khuynh Tiên lại không khỏi vô cùng ngạc nhiên.

Phải biết rằng Trương Kỳ Sơn, vị khôi thủ của Cửu Môn, cũng chưa chắc có tư cách nhận được lời mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Không ngờ trong tay Lâm Bất Phàm, lại có thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhìn tấm thiệp mời mạ vàng mà Lâm Bất Phàm đưa, rõ ràng có sự khác biệt so với thiệp mời thông thường. "Sao trong tay phu quân lại có thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm..." Sau khi cả hai xem kỹ, trả lại thiệp mời cho Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên không khỏi tò mò hỏi một câu.

Đối mặt với ánh mắt của hai người, Lâm Bất Phàm cười một tiếng: "Có hứng thú, cùng ta đi xem, Tân Nguyệt Phạn Điếm rốt cuộc có gì khác biệt không..." Trong khoảnh khắc đó, tuy cả hai đều rất động lòng.

Vừa chuẩn bị mở miệng đồng ý.

Nhưng khi sắp mở miệng, trong lòng lại như nghĩ đến điều gì, rồi lại lần lượt thở dài: "Ta thì muốn đi, nhưng nếu cả hai chúng ta đều đi, chuyện trong nhà ai xử lý..." Hoắc Khuynh Tiên vừa dứt lời, Hoắc Tiên Nhi cũng tiếp lời: "Tỷ tỷ bây giờ chưa hồi phục hoàn toàn, còn phải quản lý chuyện Cửu Môn..." "Ta cũng không thể bỏ mặc chuyện trong nhà..." "Nếu phu quân có hứng thú, lần này chàng cứ đi xem trước, nhà có ta trông coi, chàng cứ yên tâm..." Nhìn dáng vẻ vừa động lòng, lại vừa rất chu đáo của hai nàng.

Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu. "Cách thời gian mời trên thiệp, còn gần một tháng nữa..." "Khoảng thời gian này ta sẽ ở bên hai vị phu nhân, đồng thời cũng có thể làm quen với thực lực vừa đột phá..." "Đợi sau này chuyện Cửu Môn, có thể giao cho người khác làm, không cần ta lo lắng nữa..." "Nơi nào, vi phu cũng sẽ đi cùng các nàng..." Nghe lời hứa này của Lâm Bất Phàm, cả hai đều hài lòng gật đầu.

Chương 124

Sau đó không đợi họ mở miệng, Lâm Bất Phàm lại nói: ", để ta bế con..." "Hai nàng cũng thử tu luyện dưới gốc Bồ đề đi..." Lâm Bất Phàm mỗi tay bế một đứa trẻ, trực tiếp ra hiệu cho hai nàng.

Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi nhìn nhau một cái, cũng không nói nhiều, trực tiếp uống một viên Khí Huyết Đan.

Ngũ Hành Trường Sinh Quyền trong tay thi triển ra, cộng thêm sự hỗ trợ của hô hấp pháp.

Dưới sự ảnh hưởng của luồng sức mạnh vô hình từ cây Bồ đề, cả hai rõ ràng cảm thấy lần này, tu luyện dường như nhẹ nhàng hơn vài phần.

Cả tâm trí, đều như tiến vào một trạng thái cực kỳ thả lỏng, hòa làm một với trời đất xung quanh.

Tu luyện xong một bộ Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, chỉ thấy trên mặt hai nàng đều không khỏi hiện lên một tia hồng nhuận. "Huyết mạch của ta đột phá rồi..." "Của ta hình như cũng tăng lên một đoạn..." Khi cả hai thở ra một hơi trọc khí, hoàn hồn lại từ trạng thái tu luyện, liền mừng rỡ nói.

Lúc này huyết mạch trong cơ thể hai nàng, một người thức tỉnh tăng lên 17%, một người thức tỉnh tăng lên 18%.

Cách ngưỡng 20% chỉ còn trong gang tấc!

Nếu là trước đây, Lâm Bất Phàm có lẽ không nhìn ra điều gì bất thường.

Nhưng khi tu vi của Lâm Bất Phàm đột phá, cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, chạm đến tầng lớp siêu phàm, tự nhiên có thể cảm ứng

được một chút thiên địa linh khí lơ lửng trong không khí.

Vừa rồi khi Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, hắn rõ ràng cảm nhận được một chút thiên địa linh khí, theo hai người tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, đã tạo ra một dao động kỳ diệu.

Một chút thiên địa linh khí, theo từng chiêu từng thức của hai người thi triển ra, âm thầm bị kéo vào cơ thể, cuối cùng hóa thành một chút khí huyết chi lực!

Nhìn vẻ mặt kinh hỉ của hai người, Lâm Bất Phàm liền nói: "Tiên Nhi, thử lại bộ Ngũ Cầm Hí mà trước đây ta truyền cho nàng đi..." Tuy có chút thắc mắc về lời dặn dò này của Lâm Bất Phàm, nhưng Hoắc Tiên Nhi cũng chỉ ngẩn người một lát, rồi gật đầu bắt đầu hành động theo lời hắn.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Bất Phàm cũng tập trung toàn bộ tâm trí vào Hoắc Tiên Nhi.

Quả nhiên giống như tình hình vừa rồi hắn thấy.

Khi Hoắc Tiên Nhi thi triển Ngũ Cầm Hí, từng chiêu từng thức, một chút thiên địa linh khí lơ lửng trong không khí xung quanh, lập tức bắt đầu bị một lực kéo nào đó.

Không ngừng hội tụ vào cơ thể Hoắc Tiên Nhi.

Nhưng so với Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, Ngũ Cầm Hí có thể dẫn động thiên địa linh khí, ít nhất cũng loãng hơn gấp mười lần.

Nếu lấy tình hình của Hoắc Tiên Nhi mà nói, thi triển tu luyện một lần Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, có thể dẫn động mười đạo thiên địa linh khí.

Nhưng cuối cùng có thể hấp thu luyện hóa làm của mình, chỉ còn lại không đến một nửa.

Thì Ngũ Cầm Hí chỉ có thể dẫn động năm đạo thiên địa linh khí, thậm chí còn ít hơn.

Cuối cùng có thể được Hoắc Tiên Nhi hấp thu luyện hóa, nạp làm của mình, chỉ còn lại một đạo.

Thậm chí có lúc, một chút linh khí cũng không thể hấp thu luyện hóa! "Được rồi..." Không đợi Hoắc Tiên Nhi thi triển xong Ngũ Cầm Hí, Lâm Bất Phàm sau khi xem xong thứ mình cần, liền xua tay, trực tiếp bảo Hoắc Tiên Nhi dừng lại. "Phu quân lẽ nào đã phát hiện ra điều gì..." Lúc này, bất kể là Hoắc Tiên Nhi hay Hoắc Khuynh Tiên, đều không khỏi nhìn về phía Lâm Bất Phàm hỏi.

Đối mặt với câu hỏi của hai người, Lâm Bất Phàm tự nhiên không giấu giếm.

Chỉ thấy hắn khẽ gật đầu: "Khi tu vi của ta chưa đột phá, không phát hiện ra điều gì bất thường..." "Nhưng khi tu vi đột phá cảnh giới Đại Tông sư, tiếp xúc với sức mạnh tầng lớp siêu phàm, có thể thấy một số thứ mà người thường không thể thấy..." "Vừa rồi khi các nàng tu luyện, ta phát hiện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, có thể dẫn động thiên địa linh khí trong không khí..." "Cũng chính là thiên địa nguyên khí mà những người tu hành nói đến, làm của mình..." Lâm Bất Phàm giải thích đơn giản cho hai người, chuyện vừa xảy ra.

Nghe xong lời giải thích của Lâm Bất Phàm, trên mặt hai người cũng lóe lên một tia sáng tỏ. "Hóa ra là vậy..." "Theo lời phu quân vừa nói, tu vi võ đạo của chúng ta tăng lên, huyết mạch thức tỉnh, chẳng phải đều có liên quan đến thiên địa linh khí sao..." Lâm Bất Phàm gật đầu: "Theo tình hình hiện tại, quả thực có liên quan đến thiên địa linh khí..." "Ngũ Hành Trường Sinh Quyền có thể dẫn động thiên địa linh khí, gấp nhiều lần Ngũ Cầm Hí..." "Sau này khi tu luyện, cũng đều nên ở dưới gốc Bồ đề..." Ba vật phẩm mà Lâm Bất Phàm nhận được, bất

kể là Thạch Cảm Đương, hay linh tuyền và Bồ đề thụ, là vật phẩm siêu phàm, mỗi món đều có công hiệu ngưng tụ thiên địa linh khí.

Tu hành trong phạm vi bao phủ của khí tức cây Bồ đề, không chỉ có thể tĩnh tâm, hiệu quả tu luyện cũng vượt xa những nơi khác.

Nếu cơ duyên của bản thân đủ lớn, không chừng có thể dưới sự ảnh hưởng của cây Bồ đề, tiến vào trạng thái đốn ngộ!

Trong nháy mắt, năm ngày đã trôi qua.

Tu vi Đại Tông sư vừa đột phá của Lâm Bất Phàm, sau mấy ngày lắng đọng, lúc này cũng đã hoàn toàn ổn định.

Không chỉ vậy, Hoắc Khuynh Tiên vừa sinh hạ Lâm Trường Ca, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, nguyên khí tiêu hao trong cơ thể, lúc này cũng đã cơ bản được bù đắp và hồi phục.

Lúc này nhìn về phía cây Bồ đề, sau mấy ngày liên tục tưới nước, đổ hết nước suối sinh ra từ linh tuyền lên cây Bồ đề, cây Bồ đề đã mọc cao ba trượng trong vài ngày.

Vô số cành lá um tùm, như thể một chiếc ô khổng lồ đang mở ra... một mùi hương thanh khiết lan tỏa, khiến tất cả mọi người trong Lâm phủ, không khỏi cảm thấy một trận tĩnh tâm.

Dưới tác dụng của pho tượng Thạch Cảm Đương, mùi hương thanh khiết đó dường như bị hạn chế trong phạm vi của Lâm phủ.

Một khi bước ra khỏi cổng Lâm phủ, mùi hương thanh khiết đó sẽ tan biến không còn dấu vết!

Nhưng tác dụng thực sự của cây Bồ đề là tĩnh tâm, giúp người ta khai mở trí tuệ, chỉ có thể ảnh hưởng đến hậu viện, trong phạm vi vài chục mét.

Mùi hương thanh khiết lan tỏa khắp phủ đệ, chỉ là một chút tác

dụng do cây Bồ đề trưởng thành, tỏa ra.

Nhưng dù vậy, ngửi mùi hương thanh khiết đó, cũng có thể khiến người ta tĩnh tâm, tâm thần bình tĩnh...

Cây Bồ đề mọc cao ba trượng, dường như cũng đã đạt đến cực hạn.

Chương 125

Hoặc là hiệu quả của nước linh tuyền, đối với cây Bồ đề mà nói, không có tác dụng gì.

Dù Lâm Bất Phàm không ngừng tưới, cây Bồ đề cũng không còn tăng trưởng nhanh chóng.

Nhiều nhất cũng chỉ khiến cành lá Bồ đề, trở nên um tùm hơn!

Ngoài ra, Chu Vệ Quốc dẫn đầu đội bảo an một ngàn binh sĩ, ra ngoài tiễu phỉ rèn luyện, trong thời gian này, cũng đã truyền về mấy tin tức.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, đội bảo an do Chu Vệ Quốc dẫn đầu, liên tiếp tiêu diệt ba toán sơn tặc ở Tương Tây.

Binh sĩ dưới trướng tuy có người bị thương, nhưng đều là vết thương nhẹ, không một người tử vong!

Điều khiến Lâm Bất Phàm khá bất ngờ là, sau khi tiêu diệt ba toán sơn tặc, thu được không ít đồ.

Giải cứu được mấy trăm người dân vô tội!

Số tiền thu được tổng cộng gần mấy vạn đại dương.

Lần luyện binh này, không chỉ khiến binh sĩ của đội bảo an thấy máu, từng người một trưởng thành nhanh chóng, mà cuối cùng không những không có bất kỳ tổn thất nào, ngược lại còn thu được một ít tiền tài, giải cứu không ít người dân vô tội!

Thấy Hoắc Khuynh Tiên đã cơ bản hồi phục, Thường Sa Thành cũng mọi chuyện bình yên.

Lâm Bất Phàm không khỏi nhìn về phía hai vị phu nhân nói: "Thật

sự không đi Kinh thành cùng ta xem sao..." Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi nghe vậy, liền lườm Lâm Bất Phàm một cái: "Phiền quá..." "Không đi, không đi..." Không phải là không muốn đi, Lâm gia hiện tại, nếu Lâm Bất Phàm rời đi, mà không có ai trấn giữ, không chừng sẽ xảy ra biến cố.

Đồng thời, bất kể là Hoắc Khuynh Tiên đi cùng Lâm Bất Phàm, hay Hoắc Tiên Nhi đi cùng, đều sẽ có một người ở lại, thay vì chỉ có một người có thể đi cùng, không bằng không ai đi! "Được rồi, vậy lần này ta một mình đi Tân Nguyệt Phạn Điếm, thăm dò tình hình cho hai vị phu nhân..." Lâm Bất Phàm thở dài một hơi, rồi ra lệnh: "Người đâu, cho Phong Vu Tu đến đây một chuyến..." Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, hạ nhân trong phủ, lập tức đi thẳng đến đường khẩu của thuộc hạ.

Bình thường, Phong Vu Tu về cơ bản đều trấn giữ ở đường khẩu. "Ngoài ra, lập tức đi chuẩn bị cho ta mấy vé tàu hỏa đi Kinh thành vào ngày mai..." Không để Lâm Bất Phàm chờ lâu, Phong Vu Tu đã phụng mệnh đến.

Khi bước vào hậu viện, trong phạm vi ảnh hưởng của cây Bồ đề, sắc mặt của Phong Vu Tu, không khỏi khẽ thay đổi.

Phong Vu Tu lúc này, tuy chưa đột phá cảnh giới Đại Tông sư, nhưng từ khi được Lâm Bất Phàm truyền thụ Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, thực lực của hắn trong giới Tông sư, đã tu luyện đến đỉnh phong.

Cách cảnh giới Đại Tông sư, chỉ còn một bước chân cuối cùng.

Nhưng khi bước vào hậu viện, hắn lập tức phát hiện ra sự bất thường ở đây. "Từ lúc nào ở đây lại có một cây Bồ đề lớn như vậy..." Tuy cảm thấy có chút bất thường, đặc biệt là cây Bồ đề cao đến ba trượng, khiến Phong Vu Tu khá bất ngờ, nhưng trên mặt hắn cũng chỉ

ngẩn người một lát, rồi lập tức hoàn hồn. "Gia chủ..." "Chào hai vị tẩu phu nhân..." Hoàn hồn lại, Phong Vu Tu trước tiên ôm quyền với Lâm Bất Phàm, sau đó mới cúi chào Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi. "Đều là người một nhà, không cần khách sáo như vậy..." "Ngồi đi..." Lâm Bất Phàm chỉ vào chiếc ghế đá bên cạnh, ra hiệu cho Phong Vu Tu ngồi xuống rồi nói.

Đợi Phong Vu Tu ngồi xuống, Lâm Bất Phàm mới nói: "Ngày mai ta phải lên đường đi Kinh thành một chuyến, an nguy của Lâm phủ sau này, ta giao cho ngươi..." "Trước khi ta chưa về, do ngươi tự mình trấn giữ Lâm phủ..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu không nói hai lời, lập tức gật đầu: "Gia chủ yên tâm, nếu có kẻ nào dám tự tìm đường chết, Phong Vu Tu ta nhất định khiến hắn sống không bằng chết..." Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, chỉ vung tay từ nhẫn trữ vật, trực tiếp lấy ra một cuốn bút ký. "Đây là một số kinh nghiệm đột phá mà ta tổng kết sau khi tu vi đột phá..." "Tu vi của ngươi hiện tại cũng đã đạt đến Tông sư đỉnh phong, khoảng thời gian này trấn giữ Lâm phủ, vừa hay có thể nhân cơ hội này, thử xem có thể đột phá không..." Nghe Lâm Bất Phàm tu vi đột phá, Phong Vu Tu trước tiên ngẩn người.

Sau đó trừng lớn mắt nói: "Gia chủ tu vi...

đã đột phá cảnh giới Đại Tông sư..." "Mấy ngày trước cơ duyên xảo hợp, tiến vào trạng thái đốn ngộ, miễn cưỡng đột phá cảnh giới Đại Tông sư..." "Hy vọng những kinh nghiệm này, sẽ giúp ích cho việc đột phá của ngươi..." Nói xong, Lâm Bất Phàm đưa cuốn bút ký, trực tiếp ném vào tay Phong Vu Tu.

Sau đó như nghĩ đến điều gì, ánh mắt nhìn về phía mắt linh tuyền kia. "Khoảng thời gian tiếp theo, trước khi tu luyện có thể uống một viên Khí Huyết Đan, cộng thêm một ly nước linh tuyền..." Nước linh tuyền đối với sự sinh trưởng của cây Bồ đề, đã không còn giúp ích gì

nhiều, nhưng dù sao trong đó cũng chứa một chút linh khí tinh thuần.

Lâm Bất Phàm đã tự mình thử, đối với hắn tuy không có hiệu quả tăng cường gì nhiều, nhưng đối với những người dưới Đại Tông sư, hiệu quả của nước linh tuyền lại rất rõ rệt.

Linh khí chứa trong đó, không chỉ có thể tráng đại, nuôi dưỡng khí huyết trong cơ thể, mà nếu uống lâu dài, còn có công hiệu diên niên ích thọ!

Nói xong, Lâm Bất Phàm nhìn về phía Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, rồi lại bổ sung một câu: "Không chỉ Phong Vu Tu, sau này hai vị phu nhân trước khi tu luyện, cũng có thể uống một ly..." "Có nước linh tuyền, cộng thêm sự trợ giúp của Khí Huyết Đan, thực lực cũng có thể nhanh chóng tăng lên..." "Không bao lâu nữa, có lẽ có thể hoàn thành việc rèn luyện gân cốt... ngũ tạng lục phủ trong cơ thể..." Hai nàng vốn đã thức tỉnh huyết mạch đặc thù, khí huyết toàn thân vượt xa người thường.

Đối với họ, tu vi võ đạo đạt đến cảnh giới Tông sư, chỉ là vấn đề thời gian.

Khi Lâm Bất Phàm nhìn về phía Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, chỉ thấy lúc này Phong Vu Tu, toàn bộ ánh mắt đều bị cuốn hút bởi cuốn bút ký mà Lâm Bất Phàm ném cho.

Đối với một võ si như Phong Vu Tu, không có gì hấp dẫn hơn việc tăng cường thực lực!

Huống hồ cuốn bút ký trước mắt, lại là kinh nghiệm đột phá Đại Tông sư của Lâm Bất Phàm.

Có kinh nghiệm của Lâm Bất Phàm đi trước, với tu vi Tông sư đỉnh phong của Phong Vu Tu, cộng thêm thiên tư võ đạo, các loại tài nguyên tu luyện toàn lực hỗ trợ, không chừng lần này Lâm Bất Phàm

rời đi, khi từ Kinh thành trở về, thật sự sẽ cho hắn một bất ngờ.

Nhìn Phong Vu Tu chìm đắm trong cuốn bút ký, Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau, không mở miệng làm phiền.

Cho đến khi Phong Vu Tu đọc hết toàn bộ kinh nghiệm đột phá mà Lâm Bất Phàm ghi lại.

Chỉ thấy hắn như thể rơi vào một trạng thái đốn ngộ, trực tiếp dưới gốc Bồ đề, bắt đầu đánh Ngũ Hành Trường Sinh Quyền từng chiêu từng thức.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm không khỏi cảm thán một câu: "Thằng nhóc này, thật là một võ si..." Hắn vốn tưởng rằng, Phong Vu Tu sẽ nhân cơ hội này, bắt đầu đột phá cảnh giới Đại Tông sư.

Nhưng điều khiến Lâm Bất Phàm bất ngờ là, hắn chỉ tu luyện một lần, động tác trong tay đã dừng lại.

Sau đó còn trực tiếp thở dài một hơi: "Ai...

Chương 126

còn thiếu một chút..." Bước chân cuối cùng, dù là Phong Vu Tu, trong thời gian ngắn cũng không thể phá vỡ được bình cảnh đó.

Chỉ thấy Phong Vu Tu vừa mới tỉnh lại, ánh mắt liền rơi thẳng lên người Lâm Bất Phàm.

Một luồng chiến ý tức thì hiện lên trong mắt y.

Thậm chí không cần mở lời, Lâm Bất Phàm cũng biết lúc này y muốn gì!

"Được, hôm nay để ngươi trải nghiệm thực lực của cảnh giới Đại Tông sư." Không đợi Phong Vu Tu chủ động lên tiếng, Lâm Bất Phàm đứng dậy, vẫy tay ra hiệu.

"Tốt, hôm nay ta xin lĩnh giáo, thực lực Đại Tông sư rốt cuộc mạnh đến đâu." Trong nháy mắt, chỉ thấy trong mắt Phong Vu Tu lóe lên một tia điên cuồng.

Thân hình không những không hề nao núng, ngược lại còn đầy chiến ý, hét lớn một tiếng rồi lao về phía Lâm Bất Phàm.

Ầm!

Theo thân hình Phong Vu Tu chuyển động, gần như ngay lập tức đã đến trước mặt Lâm Bất Phàm.

Chỉ thấy y giơ tay tung một quyền, toàn bộ thực lực Tông sư đỉnh phong không chút che giấu, trực tiếp bộc phát toàn lực.

Trong khoảnh khắc đó, cùng với cú đấm tung ra, chỉ thấy không khí xung quanh không khỏi vang lên một tiếng nổ vang.

Ra tay bá đạo cương mãnh đến cực điểm, chính là Bát Cực

Quyền!

Thế nhưng, điều khiến người ta không thể ngờ tới là, đối mặt với đòn tấn công cuồng bạo như vậy của Phong Vu Tu, khóe miệng Lâm Bất Phàm lại nở một nụ cười, động tác trong tay không nhanh không chậm.

Ngay khi cú đấm kia sắp đánh trúng người, hắn mới đột ngột tung một chưởng ra đỡ lấy.

Cùng với một tiếng rên khẽ vang lên, thân hình Lâm Bất Phàm không hề lay động.

Ngược lại, thân hình Phong Vu Tu trực tiếp bị một luồng lực phản chấn, đẩy lùi liên tiếp mấy bước.

"Nữa!" Mặc dù một đòn toàn lực đã bị Lâm Bất Phàm nhẹ nhàng đỡ được, nhưng Phong Vu Tu không hề có ý định lùi bước, hét lớn một tiếng rồi lại lao về phía Lâm Bất Phàm.

Trong chốc lát, chỉ thấy những loại quyền pháp cuồng bạo cương mãnh như Bát Cực Quyền, Hình Ý Quyền điên cuồng tấn công về phía Lâm Bất Phàm.

Nhìn lại thân hình Lâm Bất Phàm, đối mặt với sự tấn công toàn lực của Phong Vu Tu, thân hình hắn từ đầu đến cuối không hề di chuyển, chỉ đơn thuần đưa tay ra đỡ.

Mỗi lần tưởng chừng như đòn tấn công cuồng bạo vô song của Phong Vu Tu sắp đánh trúng người Lâm Bất Phàm, hắn đều có thể vào thời khắc mấu chốt, nhẹ nhàng hóa giải công kích của y.

Chỉ trong vài chục hơi thở ngắn ngủi, Phong Vu Tu đã điên cuồng tấn công hơn trăm chiêu.

Thế nhưng thân hình Lâm Bất Phàm từ đầu đến cuối vẫn không bị đánh lui dù chỉ một bước!

“Để ngươi cảm nhận cương khí của cảnh giới Đại Tông sư...” Hống!

Lâm Bất Phàm vừa dứt lời, chỉ thấy hắn giơ tay tung một quyền.

Trong nháy mắt, chỉ nghe một tiếng gầm giận dữ gào thét vang lên, một con mãnh hổ nhe nanh múa vuốt uy mãnh.

Ngay lập tức, theo cú đấm của Lâm Bất Phàm, nó nhe nanh múa vuốt lao thẳng về phía Phong Vu Tu.

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ vang trong không khí, chỉ thấy thân hình Phong Vu Tu, trực tiếp dưới cú vồ của con mãnh hổ kia, bị đánh bay ra ngoài.

Bay ngược gần mười mét trên không trung mới rơi xuống đất.

Sau đó lại lùi liền bảy tám bước, để lại trên mặt đất từng dấu chân sâu vài tấc, Phong Vu Tu mới hóa giải được sức mạnh trên người.

“Phụt...” Ngay khoảnh khắc thân hình dừng lại, y không nhịn được mà há miệng, phun ra một ngụm máu tươi.

Một ngụm máu tươi phun ra, Phong Vu Tu không những không có chuyện gì, ngược lại còn cảm thấy trong người thoải mái hơn nhiều!

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không ra tay nữa, nhìn về phía Phong Vu Tu nói: “Thế nào, có cảm nhận được gì không?” Phong Vu Tu lau vết máu trên khóe miệng, cung kính cúi đầu chào Lâm Bất Phàm: “Cảnh giới Đại Tông sư, quả nhiên không phải cảnh giới Tông sư có thể địch lại.

Giơ tay nhấc chân đều mang theo một luồng uy lực của đất trời, há có thể so sánh với xác thịt phàm thai.” Nghe Phong Vu Tu cảm thán,

Lâm Bất Phàm không tỏ ý kiến.

Chuyển ý, hắn trực tiếp hỏi: "Có lĩnh ngộ được gì không?" Mặc dù hai người giao thủ, chỉ trong nháy mắt đã phân thắng bại, nhưng Lâm Bất Phàm tin rằng, với thiên tư của Phong Vu Tu, cộng thêm sự trợ giúp của Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, đột phá chỉ là vấn đề thời gian.

"Có chút lĩnh ngộ, nhưng lại giống như không có manh mối nào." Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu trước tiên gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

"Vậy ngươi cứ ở đây từ từ lĩnh ngộ, ta không tiếp nữa." Lâm Bất Phàm bực bội nói một câu, quay người gọi Hoắc Khuynh Tiên hai người.

Cùng với ba người quay người rời đi, Phong Vu Tu bình ổn lại khí huyết sôi trào trong cơ thể, bắt đầu hồi phục.

Đừng thấy vừa rồi bị Lâm Bất Phàm một quyền đánh bay, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng y cũng không bị thương!

Một quyền của Lâm Bất Phàm, ngược lại còn giúp y đem những ám thương tích tụ trong thời gian tu luyện, cùng với máu ứ trong cơ thể, toàn bộ phun ra ngoài.

Nuốt một viên Khí Huyết Đan vào bụng, lại thêm một cốc Linh Tuyền Thủy, Phong Vu Tu trực tiếp ngồi dưới gốc cây Bồ Đề, chậm rãi bắt đầu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền.

Cùng lúc đó, Lâm Bất Phàm đã rời đi, ánh mắt cũng rơi trên người Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, nói: "Ngày mai xuất phát đến Kinh Thành, hôm nay vi phu sẽ ở bên hai vị phu nhân." Cả ngày hôm sau, Lâm Bất Phàm đều ở bên cạnh hai người Hoắc Khuynh Tiên.

Khi sắc trời bên ngoài dần tối lại, ba người còn trực tiếp chơi bài.

Mãi cho đến khi Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, dù hai người liên thủ, vẫn bại dưới tay Lâm Bất Phàm, mới chịu kết thúc.

Chương 127

Lúc này, Lâm Bất Phàm nhìn đồng hồ, đã gần ba giờ sáng.

Nhìn hai người đang ngủ say bên cạnh, Lâm Bất Phàm lặng lẽ ở bên một lúc, rồi mới lặng lẽ đứng dậy thu dọn.

Đơn giản thu dọn vài bộ quần áo, sau đó là những thứ có thể dùng đến trong chuyến đi Kinh Thành lần này.

Từ các loại bí dược, cho đến ngân phiếu trị giá hàng chục vạn đại dương, súng ống trang bị các vật phẩm, đều được Lâm Bất Phàm lần lượt thu vào nhẫn trữ vật.

Khi đã thu dọn xong đồ đạc, thời gian đã lặng lẽ trôi đến khoảng năm giờ sáng.

Nhìn đồng hồ, Lâm Bất Phàm đơn giản rửa mặt.

Sau đó trực tiếp đến dưới gốc cây Bồ Đề, bắt đầu tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Công, hồi phục tinh lực đã tiêu hao đêm qua!

Mặc dù cả đêm không ngủ, nhưng sau một lượt tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, trên mặt Lâm Bất Phàm không những không có chút mệt mỏi, ngược lại tinh thần phấn chấn, toàn bộ tinh, khí, thần đều ở trạng thái đỉnh cao.

Với tu vi Đại Tông sư hiện tại, cộng thêm huyết mạch Chân Long đã thức tỉnh 41%, đừng nói chỉ một đêm không nghỉ, dù có đại chiến bảy ngày bảy đêm, e rằng Lâm Bất Phàm cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, nhiều nhất cũng chỉ có chút mệt mỏi!

"Gia chủ." Lâm Bất Phàm vừa tu luyện xong Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, thân hình Phong Vu Tu cũng đã đến dưới gốc cây Bồ Đề.

"Ngươi đến đúng lúc lắm, bây giờ đi sắp xếp hai vị huynh đệ,

cùng ta đến Kinh Thành một chuyến." Nghe Lâm Bất Phàm sắp xếp, Phong Vu Tu không nói hai lời, lập tức gật đầu: "Gia chủ đợi một lát... ta đi sắp xếp ngay." Chỉ vài phút sau, Phong Vu Tu đã dẫn theo hai bóng người, quay trở lại hậu viện.

"Gia chủ, đây là hai người có thân thủ tốt nhất trong nhóm người mà ta huấn luyện.

Tu vi võ đạo hiện đã đạt đến trình độ khí huyết rèn luyện gân cốt, nội tráng ngũ tạng lục phủ." Ánh mắt rơi trên người hai người, quả thực đúng như lời Phong Vu Tu nói.

Chính là hai người có thực lực mạnh nhất trong ba mươi người mà Phong Vu Tu huấn luyện ban đầu.

Đồng thời, hai người này cách đây không lâu cũng đã cùng Lâm Bất Phàm đi Bình Sơn!

Thu lại ánh mắt, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, trực tiếp ra lệnh: "Đi thu dọn, một canh giờ sau đến ga xe lửa, đúng giờ xuất phát." "Vâng." Hai người gật đầu, cung kính chắp tay với Lâm Bất Phàm, rồi mới quay người đi chuẩn bị.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Lâm Bất Phàm mới lại nhìn về phía Phong Vu Tu.

"Cách đây không lâu, ta đã nghiên cứu ra một loại bí dược tên là Thối Thể Dịch.

Dùng để tắm thuốc, có thể rèn luyện gân cốt da thịt, cường kiện thân thể.

Thời gian qua sản xuất Thối Thể Dịch, chỉ đủ cho huynh đệ đoàn bảo an sử dụng.

Sau này ngươi cũng đến chỗ Tường thúc lĩnh một ít Thối Thể Dịch, để thực lực của những người thân tín dưới trướng ngươi tăng

lên một bậc." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm đưa tay vỗ vỗ vai Phong Vu Tu, rồi mới nói tiếp: "Đừng để đến lúc đó, một vị Võ đạo Tông sư như ngươi, lại huấn luyện ra những huynh đệ còn không đánh lại người của đoàn bảo an." Lâm Bất Phàm nói xong, cũng không cho Phong Vu Tu cơ hội mở lời, quay người trực tiếp rời đi.

Một lúc lâu sau, cho đến khi bóng dáng Lâm Bất Phàm biến mất, Phong Vu Tu mới hoàn hồn, siết chặt nắm đấm, lẩm bẩm trong miệng: "Ta thật muốn xem xem, tên nhóc Chu Vệ Quốc kia huấn luyện ra người, rốt cuộc đạt đến trình độ nào." Đối với việc huấn luyện binh sĩ về các phương diện quân sự, Phong Vu Tu tự nhận không phải đối thủ của Chu Vệ Quốc.

Nhưng nếu nói những người mà Chu Vệ Quốc huấn luyện có thân thủ tốt hơn những người y huấn luyện, Phong Vu Tu lại vô cùng không phục.

Một canh giờ, không dài không ngắn.

Khi Lâm Bất Phàm đến ga xe lửa, chỉ thấy hai vị huynh đệ cùng đi Kinh Thành đã đợi ở đó từ lâu.

"Gia chủ." Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm xuất hiện, hai người lập tức tiến lên.

Ánh mắt lướt qua hai người, ngoài một chiếc vali hành lý đơn giản, hai người không mang theo bất cứ thứ gì khác.

"Đi thôi." Thu lại ánh mắt, Lâm Bất Phàm gật đầu với hai người, rồi nhấc chân bước vào trong ga.

Ba người vừa vào ga xe lửa, thì nghe một tiếng còi tàu vang lên.

Tiếp đó là một trận rung động ầm ầm, một chiếc xe lửa kiểu cũ, mang theo một luồng khói đen, từ từ tiến vào ga.

Xe lửa vừa dừng hẳn, những người tụ tập trong ga, từng người

một liền ùa lên.

"Tứ gia, mời ngài bên này." Còn Lâm Bất Phàm, tự nhiên có nhân viên chuyên nghiệp của nhà ga, dẫn đường đến khoang riêng để lên tàu.

Cùng lúc đó, tin tức Lâm Bất Phàm dẫn người đến ga xe lửa, đi Kinh Thành, cũng đã truyền đến tai các đại đương gia của Cửu Môn.

Từng vị đương gia nhận được tin tức, liền âm thầm bàn tán xôn xao về vị Tứ gia của Cửu Môn này.

Thời gian qua, Lâm Bất Phàm có thể nói là cổng lớn không ra, cổng nhỏ không bước.

Không hề có tin tức gì liên quan đến hắn, chỉ có Chu Vệ Quốc dẫn đoàn bảo an, lặng lẽ rời khỏi thành Thường Sa.

Bây giờ lại là tin Lâm Bất Phàm dẫn người, chuẩn bị đến Kinh Thành!

"Lâm Bất Phàm, rốt cuộc muốn làm gì?" "Chân trước lấy danh nghĩa luyện binh, để người dẫn đoàn bảo an rời đi, chân sau Lâm Bất Phàm lại đến Kinh Thành." "Chuyện này lẽ nào thật sự trùng hợp như vậy?" "Vị Tứ gia của chúng ta không phải nhân vật đơn giản, bất kể hắn muốn làm gì, chỉ cần không đụng đến lợi ích của ta là được." Trong chốc lát, có người âm thầm lo lắng, có người lại đầy tò mò.

Ngay cả vị đứng đầu Cửu Môn là Phật Gia, khi nhận được tin tức, cũng không khỏi nhíu mày.

Không nhịn được mà nhìn về phía cánh tay phải của mình, nói: "Phó quan, Lâm Bất Phàm lần này đến Kinh Thành, rốt cuộc có mục đích gì?" Về việc Chu Vệ Quốc rời đi, ông ta đã sớm nhận được tin.

Người này quả thực đang dẫn đoàn bảo an, tiễu phỉ luyện binh ở địa giới Tương Tây.

Lâm Bất Phàm lần này đến Kinh Thành, mặc dù không biết để làm gì.

Nhưng việc hắn và Chu Vệ Quốc đang tiễu phỉ luyện binh, một trước một sau rời đi, quả thực chỉ là trùng hợp.

Chương 128

"Phật gia còn không đoán ra, tôi làm sao biết được vị Tứ gia của chúng ta muốn làm gì." Nói đến đây, Phó quan không quên bổ sung một câu: "Lâm Bất Phàm xưa nay không làm việc theo lẽ thường." Trương Kỳ Sơn âm thầm trầm mặc một lát, quả thực đúng như lời Phó quan nói.

Lâm Bất Phàm ra tay, thật sự không theo lẽ thường.

Chuyển ý, Trương Kỳ Sơn mới thở dài một hơi: "Thôi bỏ đi, chúng ta ở đây đoán mò cũng vô ích.

Bất kể hắn muốn làm gì, chỉ cần đối với thành Thường Sa, đối với Cửu Môn không có ảnh hưởng là được." Trong nháy mắt, hai ngày trôi qua.

Đi đi dừng dừng trên đường, chiếc xe lửa mà Lâm Bất Phàm ngồi, cuối cùng cũng đến đích của chuyến đi này: Kinh Thành.

Khoảnh khắc bước xuống xe, nhìn những âm thanh ồn ào xung quanh, nhà ga đông nghịt người.

Không hổ là Kinh Thành, cảnh tượng náo nhiệt ở đây, tuyệt đối không phải một thành Thường Sa nhỏ bé có thể so sánh!

Lâm Bất Phàm thu lại ánh mắt, cũng không nói nhảm, đưa tay ra hiệu cho hai người phía sau.

Một đoàn ba người cũng theo dòng người, từ từ bước ra khỏi nhà ga.

"Không hổ là Kinh Thành, sự phồn hoa ở đây, tuyệt đối không phải nơi khác có thể so sánh." Ánh mắt lướt qua xung quanh, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi cảm thán một câu.

“Thưa gia, ngài có muốn đi xe không?” Ngay khi Lâm Bất Phàm đang cảm thán, chỉ thấy một người phu xe kéo tay, tiến lên kính cẩn hỏi.

Ánh mắt rơi trên người này, Lâm Bất Phàm cười nói: “Đưa ta đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.” “Vâng, Tân Nguyệt Phạn Điếm.” Nghe ba người Lâm Bất Phàm muốn đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, người phu xe kéo tay trên mặt liền ngây ra một lúc.

“Sao, lẽ nào ta không thể đi?” Trong nháy mắt, người phu xe lập tức giải thích: “Không, không, không... thưa gia, ngài vừa nhìn đã biết không phải người thường.

Tân Nguyệt Phạn Điếm ở địa giới Kinh Thành chúng tôi, đó là một nơi vô cùng nổi tiếng.

Có thể đưa ngài đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, đó là vinh hạnh của tôi.” Thấy bộ dạng hoảng sợ của người này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, mở lời: “Được rồi, gọi thêm hai chiếc xe kéo nữa, đưa ba người chúng tôi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.” “Vâng... thưa gia, mời ngài theo tôi.” Vừa nói, chỉ thấy người phu xe kéo tay lập tức đi trước dẫn đường.

Ba người Lâm Bất Phàm lên xe kéo, liền đi thẳng đến vị trí của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Khoảng hơn nửa giờ sau, ba chiếc xe kéo mới dừng lại trước một tòa kiến trúc cổ kính, nhưng không mất đi vẻ sang trọng.

“Thưa gia, đây là Tân Nguyệt Phạn Điếm.” Xe kéo dừng lại, người phu xe kéo Lâm Bất Phàm liền đầy cung kính nhìn về phía hắn.

“Vất vả rồi, đây là tiền công.” Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, vừa nhấc chân xuống xe, vừa đưa mấy đồng đại dương vào tay người phu xe.

“Cảm ơn ba vị gia.” Nhìn bóng lưng Lâm Bất Phàm nhấc chân bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, người phu xe nhận được đại dương liền cảm tạ rối rít.

Trước cửa lớn của khách sạn, những Côn nô được Tân Nguyệt Phạn Điếm bồi dưỡng từ nhỏ, lập tức đưa tay chặn Lâm Bất Phàm lại.

“Thưa tiên sinh, xin lỗi, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi không tiếp khách lạ.” Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, đưa tay lấy ra tấm thiệp mời mạ vàng, trực tiếp đưa qua.

Nhận lấy tấm thiệp mời từ tay Lâm Bất Phàm, một trong số họ nhìn kỹ.

Mặc dù trên mặt không có chút gợn sóng, nhưng trong lòng Côn nô lúc này, lại dấy lên một cơn sóng không nhỏ.

Là Côn nô được Tân Nguyệt Phạn Điếm bồi dưỡng từ nhỏ, họ tự nhiên rất rõ ràng.

Thiệp mời mà khách sạn phát ra, có phân biệt cấp cao cấp thấp.

Tấm thiệp mời mạ vàng mà Lâm Bất Phàm lấy ra, quả thực là đồ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, một tấm thiệp mời vô cùng đặc biệt!

“Mời các vị vào trong.” Mặc dù trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, Côn nô đã hoàn hồn.

Lúc này nhìn thái độ trên mặt, phảng phất như đã xảy ra sự thay đổi trời long đất lở.

Trên mặt liền lộ ra vẻ cung kính, trả lại tấm thiệp mời vào tay Lâm Bất Phàm.

Nhìn một đoàn ba người Lâm Bất Phàm bước vào khách sạn.

Côn nô vừa kiểm tra thiệp mời của Lâm Bất Phàm, lập tức dặn dò

người bên cạnh vài câu.

Tiếp đó cũng bước vào khách sạn, đi bẩm báo chuyện này.

Soạt, soạt, soạt!

Lúc này, thấy có người bước vào khách sạn, những vị khách vốn có mặt trong khách sạn, từng người một, ánh mắt trong khoảnh khắc đó cũng không khỏi đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

Người có thể bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, vị nào mà không phải thân phận tôn quý, gia sản không tầm thường.

Những vị khách ở đây, nếu đặt ở cả Thần Châu rộng lớn, không ai không phải là bá chủ một phương, có thể ảnh hưởng, quyết định sự sống chết của vô số người.

Cùng lúc đó, khi ánh mắt của những người này rơi trên người Lâm Bất Phàm, ánh mắt Lâm Bất Phàm cũng lướt một vòng trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Không hổ là thế lực truyền thừa mấy trăm năm, khi thực sự bước vào trong, mới có thể cảm nhận được Tân Nguyệt Phạn Điếm rốt cuộc xa hoa đến mức nào.

Trang trí chạm rồng khắc phượng, các loại đồ cổ.

Chén trà, bát đũa để ăn uống, đều ít nhất là đồ từ triều trước.

Biệt hữu động thiên!

Chương 129

Biệt hữu động thiên, chính là để hình dung Tân Nguyệt Phạn Điếm trước mắt!

Từng người có thân phận không tầm thường, mỗi người tụ tập ở đại sảnh tầng một, phòng riêng tầng hai uống trà, trò chuyện.

Bất kể là đại sảnh tầng một, hay phòng riêng tầng hai, cứ cách một khoảng, đều có những Côn nô vẻ mặt nghiêm túc canh gác.

Đồng thời, có những Thính nô dung mạo, khí chất đều vượt xa người thường, quan sát ở các góc, mọi động tĩnh trong khách sạn.

Lâm Bất Phàm quan sát một lát, thì thấy hai người vóc dáng không tệ, khí chất đoan trang.

Trực tiếp tiến về phía Lâm Bất Phàm nói: "Thưa quý khách, xin hỏi ngài có nhu cầu gì?" "Sắp xếp cho ta một phòng." Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, đưa tấm thiệp mời mạ vàng trong tay lên.

"Mời các vị theo tôi." Một trong hai người nhận lấy thiệp mời từ tay Lâm Bất Phàm, thậm chí còn không mở ra xem kỹ.

Đáy mắt khẽ lóe lên một tia gợn sóng, sau đó lập tức dẫn Lâm Bất Phàm, đi thẳng đến phòng riêng trên tầng hai của khách sạn.

"Hít... thân phận của tên nhóc này là gì, lại được mời thẳng lên phòng riêng tầng hai." Thấy Lâm Bất Phàm được dẫn lên tầng hai, những vị khách tụ tập ở đại sảnh tầng một, từng người một đều không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng tầng hai của Tân Nguyệt Phạn Điếm, không phải ai cũng có thể lên được.

Nhưng Lâm Bất Phàm tuổi còn trẻ, cũng không phải khách quen,

lại được mời thẳng lên tầng hai.

Có thể thấy, lai lịch của Lâm Bất Phàm chắc chắn không đơn giản!

Những người này đều không biết, Lâm Bất Phàm tuy có chút thân phận địa vị, nhưng so với những người tụ tập trong Tân Nguyệt Phạn Điếm lúc này, còn kém xa không chỉ một chút.

Sở dĩ được mời lên tầng hai, hoàn toàn là vì tấm thiệp mời mạ vàng trong tay hắn!

Nghe những người này bàn tán, Lâm Bất Phàm cũng hiểu, tấm thiệp mời mạ vàng mà hệ thống thưởng, chắc chắn không đơn giản.

Nếu không vừa xuất hiện, với tầm cỡ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng sẽ không mời thẳng hắn lên tầng hai.

Cùng lúc đó, khi Lâm Bất Phàm được mời lên tầng hai.

Ông chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng đã biết chuyện Lâm Bất Phàm cầm thiệp mời mạ vàng vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Không mất nhiều thời gian, với thông tin mà Tân Nguyệt Phạn Điếm nắm giữ, chỉ trong một nén hương, về cơ bản đã tra ra được thông tin đại khái của Lâm Bất Phàm!

Hậu viện Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong một thư phòng rộng mấy chục mét vuông.

Một người đàn ông trung niên mặc áo mã quái, đang xem thông tin về Lâm Bất Phàm trong tay.

Trong chốc lát, chỉ thấy trên mặt ông ta cũng không khỏi xảy ra một chút biến hóa khó hiểu.

“Lâm Bất Phàm...

Lâm Bất Phàm...” Nghe Côn nô đến bẩm báo, có người cầm thiệp

mời mạ vàng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, người đàn ông trung niên mới nhớ ra, tấm thiệp mời đặc biệt mà mình đã sai người phát ra cách đây không lâu.

Dưới sự sắp xếp của hệ thống, tấm thiệp mời mà Lâm Bất Phàm nhận được, tự nhiên sẽ không có bất kỳ sơ suất nào.

Ký ức trong đầu người này, thực ra là do hệ thống làm trò, trực tiếp rót vào trong đầu.

Trong ký ức của người này, Lâm gia ở thế hệ này, mặc dù chỉ còn lại Lâm Bất Phàm một thân một mình, nhưng ông ta và người cha trên danh nghĩa của Lâm Bất Phàm, lại sớm quen biết trong âm thầm.

Tấm thiệp mời mạ vàng đặc biệt đó, là một lời hứa mà ông ta đã hứa với người cha trên danh nghĩa của Lâm Bất Phàm năm đó.

Do dự trầm mặc một lát, người này mới thở dài một hơi: "Người đâu, đi mời tiểu thư đến." Không đợi lâu, một bóng người cao không đến một mét sáu, liền nhảy chân sáo chạy thẳng đến thư phòng.

"Ba, ba tìm con." Nhìn sang, chỉ thấy bóng người kia, mặc dù trông có vẻ nhỏ nhắn đáng yêu, nhưng tỷ lệ vóc dáng, dung mạo hoàn mỹ không tì vết, cùng với đôi mắt đen láy, toát lên vẻ tinh ranh lém lỉnh.

Vừa nhìn đã khiến người ta có cảm giác muốn che chở!

Người này không ai khác, chính là công chúa của Tân Nguyệt Phạn Điếm: Doãn Tinh Nguyệt.

Người đàn ông trung niên trước mắt, chính là ông chủ bề ngoài của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ba của Doãn Tinh Nguyệt!

"Đây là thiệp mời mà Thính nô vừa gửi đến." Vừa nói, chỉ thấy ba của Doãn Tinh Nguyệt, trực tiếp đưa tấm thiệp mời trong tay đến trước mặt Doãn Tinh Nguyệt.

Nhìn tấm thiệp mời mạ vàng đưa tới, sắc mặt vốn đang vui vẻ của Doãn Tinh Nguyệt, ngay lập tức không khỏi biến đổi.

Là thiếu chủ bề ngoài của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Tinh Nguyệt rất rõ, tấm thiệp mời mạ vàng trước mắt đại biểu cho điều gì!

Loại thiệp mời này, trong trăm năm qua, khách sạn cũng chỉ phát ra vài lần.

Nhưng mỗi lần phát ra, Doãn gia hoặc sẽ có thêm một người, hoặc sẽ thiếu đi một người!

Thiệp mời mạ vàng, ý nghĩa đằng sau nó là liên hôn!

Thế hệ này chưởng quỹ của Doãn gia, ba của Doãn Tinh Nguyệt, lại chỉ có một mình nàng là con gái, đối tượng liên hôn lần này, tự nhiên cũng là Doãn Tinh Nguyệt.

Đúng vậy, thiệp mời mạ vàng, không chỉ đơn giản là một tấm thiệp mời.

Cầm tấm thiệp mời mạ vàng này đến cửa, đại biểu cho việc người đó, bằng lòng liên hôn với Doãn gia!

Nhìn tấm thiệp mời mà ba đưa tới, sắc mặt Doãn Tinh Nguyệt biến đổi.

Chương 130

Trên khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết, lập tức nhíu mày, vẻ mặt không tình nguyện nói: “Con không muốn.

Ba... con không muốn liên hôn.” Vừa nói, chỉ thấy Doãn Tinh Nguyệt, lập tức làm ra vẻ nũng nịu, ôm lấy ba mình bắt đầu làm nũng.

Lúc này, chỉ thấy vẻ mặt người đàn ông trung niên nghiêm lại: “Tinh Nguyệt, đừng quậy.

Quy tắc của Doãn gia chúng ta, lẽ nào lại để Tân Nguyệt Phạn Điếm thất tín với người khác.” Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể truyền thừa mấy trăm năm, cho đến nay vẫn đứng vững không đổ.

Trong đó không chỉ vì thế lực của Doãn gia lớn mạnh, thực lực không tầm thường.

Mà uy tín mấy trăm năm, cũng là một điểm vô cùng quan trọng!

Nếu lúc này, không thừa nhận, trực tiếp hủy hôn, chẳng phải là tự vả vào mặt mình.

Lâm Bất Phàm đến nay vẫn không biết, chỉ là chưa thấy thế sự, muốn xem Tân Nguyệt Phạn Điếm lừng danh, rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến đâu, không hề biết đằng sau tấm thiệp mời mạ vàng kia, lại ẩn giấu một chuyện như vậy.

“Bây giờ người ta đã tìm đến cửa, chủ nhân của tấm thiệp mời đang ở trong khách sạn.” “Con đi xem thử, rốt cuộc là ai, dám có ý đồ với Doãn Tinh Nguyệt ta.” Không đợi người đàn ông trung niên nói xong, Doãn Tinh Nguyệt trực tiếp hừ lạnh một tiếng.

Sau đó mang vẻ mặt vô cùng không vui, quay người trực tiếp rời khỏi thư phòng.

Nhìn bóng lưng Doãn Tinh Nguyệt rời đi, người đàn ông trung niên liền ra lệnh: "Người đâu, trông chừng tiểu thư cho ta, tuyệt đối đừng để con bé quậy." Doãn Tinh Nguyệt vừa rời khỏi thư phòng của người đàn ông trung niên, liền tức giận đùng đùng sai người dẫn đường, đi thẳng đến chỗ Lâm Bất Phàm.

"Ta thật muốn xem xem, Lâm Bất Phàm rốt cuộc trông như thế nào, có bản lĩnh gì." Âm thầm nghiến răng nghiến lợi, không biết từ lúc nào, bóng dáng Doãn Tinh Nguyệt đã đến bên ngoài phòng riêng của Lâm Bất Phàm.

Nhìn Doãn Tinh Nguyệt tức giận đùng đùng, vẻ mặt "ta đang tức giận đây", chỉ thấy một đám Thính nô và Côn nô đi theo sau, từng người một lại không dám nói một lời!

Cốc, cốc, cốc!

Bên ngoài phòng của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt giơ tay bắt đầu đập cửa.

"Lâm Bất Phàm, Lâm Bất Phàm cút ra đây cho ta." Bộ dạng đanh đá, hai tay chống nạnh, cộng thêm vẻ nhỏ nhắn đáng yêu, dung mạo hoàn mỹ không tì vết.

Nhìn Doãn Tinh Nguyệt không giống như đang đi gây chuyện, ngược lại càng giống như đang kích thích tội phạm, khiến người ta không nhịn được muốn che chở một phen.

Két!

Cùng với một tiếng két vang lên, cửa phòng riêng mở ra, bóng dáng Lâm Bất Phàm cũng xuất hiện trước mắt Doãn Tinh Nguyệt.

Nhìn Lâm Bất Phàm trước mắt, Doãn Tinh Nguyệt vốn đang tức giận đùng đùng, trong nháy mắt trợn to hai mắt, lộ vẻ luống cuống tay chân: "Ngươi,,ngươi là Lâm Bất Phàm." Cùng với tu vi của Lâm Bất

Phàm đột phá cảnh giới Đại Tông sư, khuôn mặt điển trai dần trở nên hoàn mỹ, cộng thêm huyết mạch Chân Long đã thức tỉnh 40%, khí tức vô hình toát ra.

Tức thì khiến Doãn Tinh Nguyệt trước mắt, có cảm giác rung động!

Đặc biệt là một điểm, Lâm Bất Phàm trước mắt, đang cầm thiệp mời mạ vàng đến hẹn.

Chỉ thấy trên mặt Doãn Tinh Nguyệt, không kiềm chế được mà hiện lên một tia ửng hồng!

"Xong rồi, tiểu thư e là đã lún sâu rồi." Thấy sự thay đổi trên mặt Doãn Tinh Nguyệt, Thính nô đi theo sau, trong lòng không kiềm chế được mà hiện lên ý nghĩ này.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Lâm Bất Phàm lúc này, cũng rơi trên người Doãn Tinh Nguyệt trước mắt.

Đáy mắt cũng không khỏi lóe lên một tia kinh diễm!

Vẻ nhỏ nhắn đáng yêu, tỷ lệ vóc dáng gần như hoàn mỹ, cộng thêm đôi mắt đen láy sáng ngời, toát lên một luồng linh khí, Lâm Bất Phàm mơ hồ cũng không khỏi có cảm giác rung động.

Trên mặt Lâm Bất Phàm khẽ ngẩn ra, nhưng chỉ trong nháy mắt, lập tức hoàn hồn.

Sau đó trên mặt không lộ chút khác thường nào, nói: "Vị cô nương này, không biết..." Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt trong lòng mới hoàn hồn.

Sau đó chỉ thấy nàng làm ra vẻ bình tĩnh nói: "Ngươi, ngươi là Lâm Bất Phàm." "Không sai, tại hạ là Lâm Bất Phàm.

Không biết cô nương xưng hô thế nào?" Lâm Bất Phàm không

chút do dự, gật đầu thừa nhận thân phận, sau đó lập tức hỏi lại.

Ánh mắt rơi trên người Doãn Tinh Nguyệt, chỉ thấy nàng cũng không che giấu nữa, trực tiếp nói: "Ta tên Doãn Tinh Nguyệt.

Lẽ nào ngươi không mời ta vào ngồi một lát sao?" Nhìn cô nương trước mắt, thiếu chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, trên mặt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Hắn không ngờ, Doãn Tinh Nguyệt tại sao lại đột nhiên tìm đến cửa. *Tên: Doãn Tinh Nguyệt Tuổi: 18 Dung mạo: 95 Điểm: S+* Theo ý niệm của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy điểm số của hệ thống dành cho Doãn Tinh Nguyệt, tức thì xuất hiện trước mắt hắn.

"Hít... không ngờ nha đầu này lại được hệ thống đánh giá S+." Phải biết rằng hai vị phu nhân của Lâm Bất Phàm, từ điểm S cấp, nâng lên thành S+ như hiện tại.

Đó là sau khi tu luyện công pháp võ đạo, cộng thêm huyết mạch thức tỉnh, các phương diện dần trở nên hoàn mỹ, điểm số mới dần dần tăng lên.

Nhưng Doãn Tinh Nguyệt trước mắt, trực tiếp đạt được điểm S+ của hệ thống!

Điểm số cấp bậc này, nhìn khắp cả thành Thường Sa, cũng chỉ có hai vị nương tử đã lột xác của Lâm Bất Phàm.

Không ngờ vừa mới đến Kinh Thành, lại gặp một cô nương như vậy.

Người này lại còn là thiếu chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm!

"Không ngờ lại là thiếu chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm giá lâm, cô nương mời vào trong." Hoàn hồn lại, Lâm Bất Phàm tuy không biết tại sao Doãn Tinh Nguyệt lại tìm đến, nhưng không chút do dự.

Chương 131

Đưa tay mời Doãn Tinh Nguyệt trước mắt vào trong.

Cho đến lúc này, Lâm Bất Phàm vẫn không biết, ý nghĩa mà tấm thiệp mời mạ vàng trong tay mình đại diện.

Trong phòng, Lâm Bất Phàm rót cho Doãn Tinh Nguyệt một tách trà, mới mang theo một chút tò mò hỏi: "Không biết Tinh Nguyệt cô nương đột nhiên tìm đến, có chuyện gì không?" Doãn Tinh Nguyệt nghe vậy, khóe miệng liền nhếch lên: "Giả vờ, đến bây giờ còn giả vờ ngốc với ta.

Ta thật muốn xem ngươi có thể giả vờ đến lúc nào." Nói đến đây, chỉ thấy Doãn Tinh Nguyệt liền đưa tay chống cằm, nở một nụ cười, nhìn về phía Lâm Bất Phàm: "Lẽ nào Lâm công tử không biết, lần này đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đại diện cho điều gì sao?" Nhìn bộ dạng của Doãn Tinh Nguyệt lúc này, Lâm Bất Phàm ngược lại lộ ra một tia khó hiểu: "Đại diện cho cái gì, có thể đại diện cho cái gì?

Cầm thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngoài việc tham gia hội đấu giá ra, lẽ nào còn có chuyện gì khác." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm lúc này lại không chút do dự.

Chỉ thấy ý niệm vừa động, vung tay từ trong nhẫn trữ vật, lấy ra ba bình ngọc đặt trên bàn: "Thật ra, vừa rồi được Tinh Nguyệt tiểu thư nhắc nhở, ta thật sự có một chuyện.

Trong ba bình ngọc này, mỗi bình đựng một viên đan dược tên là Âm đan.

Đan dược này có công hiệu kéo dài năm mươi năm tuổi thọ.

Bất kể là người mắc bệnh nan y, tuổi thọ sắp hết, đều có thể

cưỡng ép kéo dài ít nhất năm năm." Doãn Tinh Nguyệt vốn không để ý, nghe Lâm Bất Phàm nói Âm đan, có công hiệu kéo dài tuổi thọ.

Chỉ thấy sắc mặt nàng, cuối cùng cũng đã có sự thay đổi.

Sau đó cầm lấy một bình ngọc, đổ ra một viên Âm đan xem xét, mới lại lên tiếng: "Âm đan mà ngươi nói, thật sự có thể kéo dài tuổi thọ từ năm đến mười năm." Lâm Bất Phàm không nói nhảm, gật đầu: "Không sai, ít nhất có thể kéo dài năm năm.

Nhưng vì dược liệu luyện chế Âm đan đặc thù, cho nên sau khi dùng đan dược này, lúc tuổi thọ sắp hết, sẽ có tác dụng phụ nhất định." Doãn Tinh Nguyệt không nhịn được hỏi: "Tác dụng phụ gì?" "Sẽ phải chịu đựng mấy chục ngày dày vò không phải của con người, cuối cùng thi biến thành quái vật chỉ biết giết chóc." Đối mặt với ánh mắt của Doãn Tinh Nguyệt, Lâm Bất Phàm không che giấu, trực tiếp nói ra tác dụng phụ của Âm đan.

"Hít..." Nghe Lâm Bất Phàm giải thích, Doãn Tinh Nguyệt rõ ràng bị dọa sợ, vội vàng đặt bình ngọc trong tay lên bàn.

Bộ dạng đó, phảng phất như sợ sẽ bị nhiễm di chứng kia!

"Tác dụng phụ của Âm đan tuy không nhỏ, nhưng quả thực có thể kéo dài tuổi thọ của người dùng năm mươi năm.

Bất kể tuổi thọ sắp hết, mắc bệnh nan y, chỉ cần không phải là vết thương chí mạng do dao, súng gây ra, Âm đan đều có hiệu quả." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm nhìn Doãn Tinh Nguyệt, ngưng mắt nhìn một lát rồi mới nói tiếp: "Không biết Âm đan của ta, có thể đưa lên đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm không." Doãn Tinh Nguyệt trầm mặc một lát, sau đó mới nói: "Có thể lên đấu giá hay không ta tạm thời không thể cho ngươi câu trả lời, nhưng ta có thể cho người giám định.

Nếu Âm đan thật sự có công hiệu như vậy, Tân Nguyệt Phạn

Điếm chúng ta tuyệt đối sẽ không để Lâm công tử thất vọng." Lâm Bất Phàm đưa tay ra hiệu: "Mời cô nương cứ tự nhiên." Thấy Lâm Bất Phàm không có ý kiến, Doãn Tinh Nguyệt đưa tay vỗ vỗ.

Thính nô đang đứng gác bên ngoài phòng riêng, lập tức đẩy cửa bước vào.

"Đem ba bình Âm đan này, đi giám định." Thính nô nghe vậy lập tức gật đầu, sau đó cất ba bình Âm đan, quay người trực tiếp rời khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng Thính nô rời đi, không khí trong phòng riêng lại trở nên yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Lâm Bất Phàm mới lên tiếng: "Tinh Nguyệt cô nương, không biết còn có chuyện gì không?" Lúc này, chỉ thấy ánh mắt Doãn Tinh Nguyệt, liền nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm: "Ngươi vẫn chưa nói cho ta biết, ngươi có biết chuyện về tấm thiệp mời mạ vàng đó không." Lâm Bất Phàm nghe vậy, không khỏi lộ vẻ khó hiểu: "Thiệp mời mạ vàng, lẽ nào tấm thiệp mời đó, còn có ý nghĩa gì khác sao?" "Ngươi thật sự không biết?" "Không biết." Lâm Bất Phàm không che giấu, lúc này cũng không khỏi tò mò về chuyện ẩn giấu đằng sau tấm thiệp mời đó!

"Hệ thống, ngươi không nên giải thích cho ta một chút sao?" Lâm Bất Phàm ý niệm vừa động, liền không nhịn được mà yêu cầu hệ thống cho một lời giải thích trong đầu.

Nhưng điều khiến hắn thất vọng là, hệ thống có thể nói là kiệm lời như vàng, căn bản không có chút động tĩnh nào.

Đợi một lát, đáy mắt Lâm Bất Phàm lóe lên một tia thất vọng.

Nhưng trên mặt lại không lộ chút khác thường nào, nhìn về phía Doãn Tinh Nguyệt: "Tinh Nguyệt cô nương có gì cứ nói thẳng, ta quả

thực không biết tấm thiệp mời đó, rốt cuộc có ý nghĩa gì." "Không biết thì thôi, từ từ mà tìm hiểu." Chỉ thấy Doãn Tinh Nguyệt hừ lạnh một tiếng, sau đó không nói hai lời, quay người trực tiếp rời khỏi phòng riêng.

Nhìn bóng lưng Doãn Tinh Nguyệt quay người đi, Lâm Bất Phàm há miệng.

Nhưng lời đến bên miệng, Doãn Tinh Nguyệt đã xông ra khỏi phòng, khiến lời nói bên miệng lại không thể không nuốt trở lại.

Doãn Tinh Nguyệt chân trước vừa đi, chân sau đã thấy một người đàn ông trung niên, gõ cửa phòng.

Khi Lâm Bất Phàm mở cửa phòng, nhìn người đàn ông trung niên đứng trước cửa, cũng không khỏi khẽ nhíu mày.

"Ngài là..." Hình như nghe ra trong giọng nói của Lâm Bất Phàm, có một tia bất mãn, chỉ thấy người đàn ông trung niên, lập tức mang theo ý cười, vẻ mặt hòa nhã nói: "Làm phiền Lâm công tử, tại hạ là ông chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đột ngột đến thăm, chủ yếu là vì ba viên Âm đan mà Lâm công tử vừa lấy ra.

Ngài xem chúng ta có thể vào trong nói chuyện không?" Nghe người đàn ông trung niên trước mắt, là ông chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cha của Doãn Tinh Nguyệt, trong mắt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, lập tức hoàn hồn, sau đó mới gật đầu: "Doãn lão bản mời vào." Hai người vừa ngồi xuống, Lâm Bất Phàm liền nhìn về phía người đàn ông trung niên: "Không biết Âm đan của ta có vấn đề gì, lại để Doãn lão bản đích thân đến." Thấy Lâm Bất Phàm đi thẳng vào vấn đề, vị Doãn lão bản này cũng không nói nhảm,

trực tiếp cười nói: “Ha ha ha... không có vấn đề gì cả.

Qua giám định của tôi, ba viên Âm đan đều là thượng phẩm, đủ để người tuổi thọ sắp hết, kéo dài bảy tám năm.

Ba viên Âm đan này ẩn chứa giá trị, hoàn toàn có thể trở thành một trong những vật phẩm chủ chốt cuối cùng của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi.” Xác định ba viên Âm đan của mình, đều có thể lên đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, hơn nữa còn là một trong những vật phẩm có giá trị nhất, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi hài lòng gật đầu.

“Nếu đã có thể lên đấu giá, vậy ba viên Âm đan này làm phiền Doãn lão bản.” “Nếu Lâm công tử đã tin tưởng Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, tôi nhất định sẽ để ba viên Âm đan đó, tỏa ra giá trị xứng đáng.” Nói đến đây, vị Doãn lão bản này nhìn về phía Lâm Bất Phàm, không khỏi âm thầm đánh giá một phen.

Sau đó liền chuyển chủ đề: “Không ngờ trong nháy mắt, hiền điệt đã lớn thế này rồi.” Nghe lời của Doãn lão bản, trên mặt Lâm Bất Phàm lại đột nhiên ngây ra!

Vừa rồi còn một bộ công tư phân minh, mở miệng Lâm công tử, ngậm miệng Lâm công tử.

Không ngờ chỉ trong nháy mắt, đã bắt đầu gọi hiền điệt!

Lâm Bất Phàm trong chốc lát, cũng có chút phản ứng không kịp, không biết vị Doãn lão bản trước mắt rốt cuộc đang làm gì.

Nhìn Lâm Bất Phàm ngơ ngác ở đó, Doãn lão bản cười cười: “Lâm Đông Hải có phải là phụ thân của ngươi không?” Nghe tên Lâm Đông Hải, Lâm Bất Phàm trực tiếp gật đầu: “Không sai, phụ thân tôi quả thực tên là Lâm Đông Hải, Doãn lão bản và phụ thân tôi quen biết nhau sao?” Trong ký ức của tiền thân, tên của người cha trên danh

nghĩa đó, quả thực là Lâm Đông Hải!

“Vậy thì không sai rồi, phụ thân ngươi quả thực có quen biết ta.

Chính xác hơn, Lâm gia và Doãn gia ta, mấy trăm năm trước là thế gia.

Chương 132

Chỉ là vì nhiều nguyên nhân, cho đến mấy chục năm trước, ta mới tình cờ gặp lại phụ thân ngươi, mới có liên lạc trở lại.

Ngoài ra, lẽ nào phụ thân ngươi không nói cho ngươi biết, tiểu tử ngươi và Tinh Nguyệt nhà ta có hôn ước sao?" Nghe đến đây, Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng hiểu, vừa rồi Doãn Tinh Nguyệt nói vậy rốt cuộc có ý gì.

Đồng thời, Lâm Bất Phàm cũng hiểu, tấm thiệp mời mạ vàng đó có ý nghĩa gì.

Nếu đoán không lầm, tấm thiệp mời mạ vàng đó tương đương với hôn thư.

Cầm tấm thiệp mời mạ vàng đó đến cửa, tương đương với việc cầm hôn thư đến cửa!

Cùng lúc đó, trong lòng Lâm Bất Phàm cũng không nhịn được mà thầm nghĩ: "Tất cả, chắc chắn là do hệ thống làm trò." Trước đây hắn rất tò mò, tại sao hệ thống lại thưởng cho một tấm thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Những tấm thiệp mời mà Tân Nguyệt Phạn Điếm phát ra, tuy chỉ có những người có quyền cao chức trọng, gia sản giàu có mới nhận được.

Nhưng đối với hệ thống, một tấm thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chẳng phải là một tờ giấy lộn vô dụng sao.

Nhưng trong phần thưởng của hệ thống, lại xuất hiện một tấm thiệp mời như vậy.

Cho đến lúc này, Lâm Bất Phàm mới hoàn toàn hiểu ra.

Có giá trị không phải là tấm thiệp mời, mà là chuyện mà tấm thiệp mời đó đại diện.

Cũng có nghĩa là, thứ mà hệ thống thực sự thưởng, là một tờ hôn thư!

Sau khi hiểu ra mọi chuyện, trước đó nhìn Doãn Tinh Nguyệt, quả thực là một người không tệ.

Tầm mắt của Lâm Bất Phàm cao như vậy, nhìn thấy nàng trong khoảnh khắc đó, cũng không khỏi có cảm giác rung động!

Nhưng trên mặt Lâm Bất Phàm, lại không lộ chút khác thường nào.

Ngược lại vẻ mặt kinh ngạc, đầy bất ngờ nói: "Doãn lão bản vừa nói, ta và Tinh Nguyệt cô nương có hôn ước?" "Không sai, năm đó ta và phụ thân ngươi đã định ra hôn ước." Doãn lão bản gật đầu, nhìn Lâm Bất Phàm vẻ mặt kinh ngạc, bất ngờ, cũng không nhịn được mà hỏi một câu: "Nếu đã cầm hôn thư đến cửa, lẽ nào ngươi không biết chuyện này?" "Ba tôi đã qua đời mấy năm trước, lúc sinh thời cũng không nhắc đến chuyện này với tôi.

Tôi nhận được thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chỉ là muốn mở mang tầm mắt, không ngờ lại biến thành như hiện tại." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm dừng lại một lát, nhìn vị Doãn lão bản trước mắt, rồi mới nói tiếp: "Với địa vị của Tân Nguyệt Phạn Điếm, hẳn cũng biết tình hình của ta lúc này.

Ta đã cưới hai vị thê tử." Đúng như lời Lâm Bất Phàm nói, với năng lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong thời gian ngắn, đã điều tra rõ ràng thông tin đại khái của Lâm Bất Phàm.

Đặc biệt là trong vòng chưa đầy một năm, từ một người bình thường sa sút, ở rể vào tam phòng Hoắc gia, cuối cùng trưởng thành

thành Tứ gia của Cửu Môn, dưới trướng nắm giữ một đoàn binh sĩ, và còn cưới luôn cả đương gia của Hoắc gia về!

Hai đóa hoa trứ danh của thành Thường Sa, đều bị Lâm Bất Phàm thu vào phòng.

Khi vị Doãn lão bản này, xem những thông tin này của Lâm Bất Phàm, phản ứng đầu tiên quả thực là muốn hủy hôn!

Nhưng cùng với việc Lâm Bất Phàm lấy ra Âm đan muốn đấu giá, vị Doãn lão bản này không nói hai lời, trực tiếp quyết định đích thân đến gặp Lâm Bất Phàm.

Ở thời đại này, đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện quá bình thường.

Chỉ cần Lâm Bất Phàm thực sự có năng lực, có thực lực đó, vị Doãn lão bản này cũng không để ý Lâm Bất Phàm, có những người phụ nữ khác ngoài con gái mình.

Đích thân đến gặp Lâm Bất Phàm, chủ yếu là để xác định một chuyện.

Đó là Lâm Bất Phàm, có thức tỉnh huyết mạch Chân Long của Lâm gia hay không!

Cho nên đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, trên mặt Doãn lão bản cũng không lộ ra chút gợn sóng nào.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm vừa dứt lời, vị Doãn lão bản này liền nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm: "Hiền điệt có thức tỉnh huyết mạch Chân Long không?" Soạt!

Nghe lời của Doãn lão bản, sắc mặt Lâm Bất Phàm đột nhiên biến đổi.

Lâm Bất Phàm vốn có khí tức phản phác quy chân, trông không

khác gì người thường, nhiều nhất cũng chỉ đẹp trai hơn một chút.

Trên người hắn trong khoảnh khắc đó, phảng phất như một thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ, trực tiếp tỏa ra một luồng sắc bén.

Ánh mắt sắc lẹm rơi trên người Doãn lão bản, tức thì khiến vị ông chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm này, cũng không khỏi âm thầm cảm thấy một trận rùng mình.

Thấy sự thay đổi này trên người Lâm Bất Phàm, vị Doãn lão bản này âm thầm định thần, sau đó liền vội vàng nói: "Hiền điệt không cần căng thẳng, Doãn gia và Lâm gia cũng là thế giao, đối với một số tình hình của Lâm gia, ta có chút hiểu biết." Nghe lời giải thích này của Doãn lão bản, luồng khí tức sắc bén trên người Lâm Bất Phàm, mới từ từ bình ổn lại.

Sau đó chuyển ý, liền một lần nữa khôi phục lại trạng thái như người thường trước đó.

Lúc này, hắn cũng không che giấu, trực tiếp gật đầu đáp: "Không sai, ta quả thực đã thức tỉnh huyết mạch Chân Long." Doãn lão bản nghe vậy, lập tức gật đầu: "Tốt, tốt, tốt." Chuyển ý, lại nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hôn sự của ngươi và Tinh Nguyệt ta không có ý kiến.

Ba viên Âm đan đó coi như là sính lễ của ngươi, sau khi hội đấu giá lần này kết thúc, thì cùng Tinh Nguyệt hoàn hôn.

Không biết hiền điệt có ý kiến gì không?" Nhìn Doãn lão bản vẻ mặt nghiêm túc trước mắt, Lâm Bất Phàm há miệng muốn nói.

Doãn Tinh Nguyệt vừa mới gặp, có thể đạt được điểm S+ của hệ thống, quả thực khiến hắn rung động.

Nếu có thể trực tiếp cưới Doãn Tinh Nguyệt về, Lâm Bất Phàm tự nhiên không có bất kỳ ý kiến nào.

Cũng không thể ngờ, chuyến đi Kinh Thành lần này, lại gặp được chuyện tốt như vậy!

Nhưng Lâm Bất Phàm lại không lập tức gật đầu tỏ thái độ.

Hắn nhìn chằm chằm Doãn lão bản một lát, sau đó mới nói: "Chỉ là ba viên Âm đan, nếu có thể cưới Tinh Nguyệt cô nương, ta tự nhiên không có bất kỳ ý kiến nào." "Tốt, nếu hiền điệt không có ý kiến, vậy chuyện này quyết định như vậy." Thấy Lâm Bất Phàm không có ý kiến, Doãn lão bản càng trực tiếp chốt hạ, quyết định triệt để chuyện này.

Cùng lúc đó, Doãn Tinh Nguyệt vừa rời đi, vẫn chưa biết hôn sự của mình và Lâm Bất Phàm, đã được quyết định triệt để như vậy.

Chỉ thấy sau khi trở về phòng, liền một trận nghiến răng nghiến lợi, mang theo một chút tức giận hóa thành xấu hổ nói: "Tên khốn, còn giả vờ như không biết gì với ta.

Chương 133

Ta thật muốn xem ngươi có thể giả vờ được bao lâu.” Vừa nói, chỉ thấy Doãn Tinh Nguyệt, trực tiếp coi gối đầu là Lâm Bất Phàm, liền một trận nghiến răng nghiến lợi phát tiết, nắm đấm nhỏ vừa loạn đả, vừa không nhịn được mà nói: “Ta đánh chết ngươi, ta đánh chết tên khốn nhà ngươi.” Với thân phận đại tiểu thư Doãn gia của Doãn Tinh Nguyệt, tuyệt đối không thể vì chỉ gặp Lâm Bất Phàm một lần, mà lộ ra vẻ mặt này.

Nhưng không biết tại sao, khoảnh khắc gặp Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt lại có cảm giác rung động.

Cảm giác đó phảng phất như trên người Lâm Bất Phàm, có một luồng sức mạnh vô hình, không ngừng hấp dẫn nàng!

Cộng thêm vẻ điển trai của Lâm Bất Phàm, phảng phất như trực tiếp khắc sâu vào đáy lòng Doãn Tinh Nguyệt, khiến nàng chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu sẽ hiện ra hình ảnh của Lâm Bất Phàm.

“Tên khốn... a, a, a.” Thời gian không biết từ lúc nào, từng ngày trôi qua...

Càng gần đến ngày đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tân Nguyệt Phạn Điếm vốn đã náo nhiệt, lúc này cũng dần dần bắt đầu náo nhiệt hơn.

Vô số người từ khắp nơi trên Thần Châu, tứ hải ngũ hồ đổ về, tụ tập tại một nơi.

Trong thời gian này, Lâm Bất Phàm cũng thỉnh thoảng rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, dạo chơi một vòng ở Kinh Thành.

Kinh Thành trông có vẻ phồn hoa, nhưng trong tối lại sóng ngầm

cuồn cuộn, các thế lực tranh đấu không ngừng.

Trong hoàn cảnh hỗn loạn này, địa vị của Tân Nguyệt Phạn Điếm siêu phàm, thế lực trải khắp tứ hải ngũ hồ, cũng không khỏi chịu một số ảnh hưởng.

Đặc biệt là đối mặt với các nước phương Tây và đám chó săn trong nước, ngay cả Tân Nguyệt Phạn Điếm, đôi khi cũng không thể không cúi đầu.

Cũng vì vậy, mà Doãn lão bản mới muốn liên hôn với Lâm Bất Phàm, gả đại tiểu thư Doãn gia cho hắn!

Chẳng qua là muốn để lại một đường lui cho Doãn gia!

Suy cho cùng, ở Kinh Thành, trong tối không biết có bao nhiêu thế lực, bao nhiêu người có lòng dạ khó lường, đều đang nhòm ngó Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trong thời gian này, qua nhiều lần tiếp xúc, Lâm Bất Phàm cũng dần dần quen thuộc với Doãn Tinh Nguyệt, vị đại tiểu thư Doãn gia này.

Đặc biệt là khi Lâm Bất Phàm biết, mình và Doãn Tinh Nguyệt có hôn ước, lại được Doãn lão bản gật đầu, đích thân nói ra để hắn dùng ba viên Âm đan làm sính lễ, sau khi hội đấu giá kết thúc thì nghênh thú Doãn Tinh Nguyệt.

Ngày thứ hai khi Lâm Bất Phàm gặp lại Doãn Tinh Nguyệt, trực tiếp đem chuyện này, bày ra trước mặt!

Doãn Tinh Nguyệt vốn đã có hảo cảm với Lâm Bất Phàm, thấy Lâm Bất Phàm đi thẳng vào vấn đề, không chút che đậy, một chút oán khí trong lòng cũng theo đó mà tan biến...

Theo sự tiếp xúc không ngừng của hai người, tình cảm có thể nói là tăng lên nhanh chóng.

Mỗi lần đi cùng nhau, thật sự có cảm giác thành đôi thành cặp!

Chỉ còn chưa đầy ba ngày nữa là đến hội đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ánh mắt rơi vào phòng riêng của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm, đang tụ tập cùng Doãn Tinh Nguyệt.

Nhìn Doãn Tinh Nguyệt nhỏ nhắn đáng yêu, tỷ lệ vóc dáng lại vừa vặn, nơi cần lớn thì lớn, nơi cần cong thì cong, gần như hoàn mỹ trước mắt, Lâm Bất Phàm do dự, cuối cùng như thể đã hạ quyết tâm, liền cắn răng nói: "Tinh Nguyệt, ta có một chuyện muốn nói cho nàng biết." Đối diện với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt không nói hai lời, trực tiếp nói: "Có chuyện gì cứ nói thẳng." Nếu đã quyết định, Lâm Bất Phàm cũng không còn ấp úng, hay che giấu gì nữa.

Hắn nói: "Ta ngoài việc có hôn ước với nàng, ta còn có hai vị thê tử khác." Nhưng điều khiến Lâm Bất Phàm bất ngờ là, nghe xong chuyện này, trên mặt Doãn Tinh Nguyệt cũng không lộ ra quá nhiều gợn sóng, phảng phất như trong lòng đã sớm biết.

Vài hơi thở sau, nhìn Doãn Tinh Nguyệt vẻ mặt bình tĩnh, không chút gợn sóng, Lâm Bất Phàm không nhịn được hỏi một câu: "Nàng, không có phản ứng gì sao?" "Cũng không phải chuyện gì quá kinh ngạc, tại sao ta phải có phản ứng." Nói đến đây, Doãn Tinh Nguyệt cười một tiếng, chuyển ý lại lộ ra vẻ mặt vô cùng kỳ quái: "Hơn nữa, với sức mạnh mà Tân Nguyệt Phạn Điếm nắm giữ, sớm đã tra ra ngươi có hai vị thê tử rồi." Lâm Bất Phàm nghe vậy, trên mặt cũng không khỏi ngẩn ra.

Hắn mới nhớ ra, người trước mắt là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, muốn điều tra tình hình của hắn, không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

Nhưng điều khiến Lâm Bất Phàm bất ngờ là, Doãn Tinh Nguyệt một chút cũng không để ý, chuyện hắn có hai vị thê tử.

Chuyển ý lại không nhịn được mà hỏi: "Lẽ nào nàng một chút cũng không để ý?" "Ta để ý chuyện đó làm gì, thân phận càng cao, càng có bản lĩnh, bên cạnh người nào mà không có vài người phụ nữ.

Không nói đâu xa, ngay cả ba ta cũng có mấy phòng dì ghẻ." Nói đến ba mình, Doãn Tinh Nguyệt lúc này, âm thầm không khỏi lẩm bẩm một câu: "Điều kỳ lạ là, ngay cả khi ba có mấy phòng dì ghẻ, đến nay cũng chỉ có một mình ta là con." Không chỉ một mạch của nàng, mà cả các phòng các mạch của Doãn gia, từ mấy trăm năm trước bắt đầu, hình như mỗi thế hệ đều một mạch đơn truyền!

Chính xác hơn, nên là từ triều trước bắt đầu, Doãn gia tuy truyền thừa không dứt, thịnh vượng không suy.

Nhưng các phòng các mạch mỗi thế hệ, đều một mạch đơn truyền!

Bất kể cưới mấy phòng dì ghẻ, kết quả đều như vậy.

Chỉ cần đứa con đầu tiên ra đời, sau đó sẽ không có thêm bất kỳ đứa con nào nữa.

Đối với chuyện tam thê tứ thiếp mà Lâm Bất Phàm nói, đối với người thường, có lẽ không nhất định sẽ chấp nhận.

Nhưng đối với người có thân phận đặc biệt, truyền thừa lâu đời như Doãn Tinh Nguyệt, ngược lại là chuyện thường tình!

Hơn nữa, sau lần đầu tiên gặp Lâm Bất Phàm, ngày thứ hai Doãn Tinh Nguyệt đã tra ra, Lâm Bất Phàm có hai vị thê tử.

Nếu thật sự để ý, làm sao có thể tiếp xúc với Lâm Bất Phàm.

Chỉ trong chưa đầy mười ngày, tình cảm đã nhanh chóng tăng lên, bây giờ chỉ còn thiếu lớp giấy cửa sổ cuối cùng.

Nghe câu trả lời của Doãn Tinh Nguyệt, Lâm Bất Phàm trong lòng cũng không khỏi thở ra một hơi.

Vốn lo lắng Doãn Tinh Nguyệt trong lòng có khúc mắc, nhưng không ngờ, nàng đối với chuyện này căn bản không để ý.

Chính xác hơn, từ hoàn cảnh sống, nhận thức mà nàng tiếp nhận, tam thê tứ thiếp đối với nàng mà nói, là một chuyện cơm bữa, căn bản không phải chuyện gì đặc biệt!

Thấy Doãn Tinh Nguyệt không chút để ý, Lâm Bất Phàm liền nhìn thẳng vào nàng: "Sau khi buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này kết thúc, nàng có bằng lòng theo ta về Thường Sa không?" Nghe lời của Lâm Bất Phàm, trên mặt Doãn Tinh Nguyệt cũng nở một nụ cười.

Sau đó không nghĩ ngợi, trực tiếp gật đầu đáp: "Được.

Chương 134

Ta còn tưởng ngươi sẽ đợi đến khi đấu giá kết thúc mới mở lời.” “Đây là phần thưởng cho ngươi.” Vừa nói, chỉ thấy Doãn Tinh Nguyệt đứng dậy, trực tiếp để lại một dấu ấn trên má Lâm Bất Phàm.

Sau đó không đợi Lâm Bất Phàm mở lời, quay người cười hì hì trực tiếp rời khỏi phòng riêng.

Một lúc lâu sau, Lâm Bất Phàm mới đưa tay sờ sờ, vị trí mà Doãn Tinh Nguyệt để lại dấu ấn trên má.

Trên mặt hắn cũng theo đó mà nở một nụ cười.

“Cô nương này thật to gan.” So với Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên, một người quyến rũ vô cùng, một người mang theo một chút thần thánh cao quý, khiến người ta không nhịn được muốn chinh phục.

Nhưng Doãn Tinh Nguyệt lại hoàn toàn là một cảm giác khác, tính cách tinh ranh lém lỉnh, vẻ ngoài xinh xắn.

Khiến người ta không nhịn được muốn che chở, bảo vệ nàng cả đời!

Sau một hồi cảm thán, Lâm Bất Phàm mới thu lại ánh mắt, không nhịn được mà lẩm bẩm: “Còn ba ngày nữa là đến ngày đấu giá bắt đầu, cũng không biết có thể có bất ngờ gì không.” Ba ngày, không dài không ngắn.

Chỉ trong nháy mắt, ngày đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, lặng lẽ đến hẹn.

Trước khi đấu giá bắt đầu, mỗi người đến tham gia đấu giá, đều nhận được một danh sách đấu giá.

Từ các loại đồ cổ ngọc khí quý giá, thậm chí là bất động sản ở khắp nơi trên Thần Châu.

Rồi đến một số linh dược chính quy, thiên tài địa bảo các vật phẩm.

Trong đó cũng có không ít vật phẩm khiến Lâm Bất Phàm cảm thấy hứng thú.

Ví dụ như Kỳ Lân kiệt ít nhất ba nghìn năm tuổi trở lên, lam xà đảm các linh dược quý giá.

Còn có những pháp khí nghi ngờ có liên quan đến tu hành giả, thậm chí là do tu hành giả để lại!

Khi đấu giá sắp bắt đầu, chỉ thấy bóng dáng Doãn Tinh Nguyệt, liền trực tiếp đến phòng riêng của Lâm Bất Phàm.

"Nàng đến rồi." Thấy Doãn Tinh Nguyệt lúc này đến phòng riêng, Lâm Bất Phàm cũng có chút bất ngờ.

Chỉ thấy ánh mắt Doãn Tinh Nguyệt, rơi trên người Lâm Bất Phàm: "Sao, không chào đón ta à." "Chào đón, sao lại không chào đón." Lâm Bất Phàm vừa nói, vừa đưa tay kéo bóng dáng nàng, trực tiếp vào lòng.

"..." Doãn Tinh Nguyệt cũng không thể ngờ, Lâm Bất Phàm lại đột nhiên to gan như vậy.

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy trên mặt nàng liền hiện lên một luồng ửng hồng.

Nhưng Doãn Tinh Nguyệt lại không hề giãy giụa, ngược lại mặc cho Lâm Bất Phàm ôm như vậy!

Một lúc lâu sau, Doãn Tinh Nguyệt thầm ổn định lại tinh thần, trong lòng dần bình tĩnh trở lại.

Nàng mới đưa mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Lần này ta đấu giá không ít thứ, có thứ nào ngài xem vừa mắt không…" Trong lúc nói chuyện, Doãn Tinh Nguyệt đưa tay trao danh sách đấu giá thẳng vào tay Lâm Bất Phàm.

Trông có vẻ như nếu Lâm Bất Phàm ưng món nào, nàng sẽ trực tiếp đứng ra lo liệu.

"Mấy món đồ cổ ngọc khí đối với ta mà nói, là thứ không thiếu nhất…" "Ngược lại mấy cây linh dược trăm năm trở lên thì rất tốt…" "Đặc biệt là Kỳ Lân Kiệt hơn ba ngàn năm, còn có Lam Xà Đảm và các loại kỳ trân đất trời khác…" Lâm Bất Phàm cũng không khách khí, ánh mắt trực tiếp lướt qua những món đồ cổ ngọc khí phía trước.

Cuối cùng, hắn dừng lại ở những món thiên tài địa bảo, linh dược trăm năm.

Không đợi Doãn Tinh Nguyệt mở lời, Lâm Bất Phàm đã trực tiếp chuyển chủ đề: "Nếu Doãn gia có mối, ta lại có chút hứng thú với những thứ này…" Đối với những món đồ được đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này, Lâm Bất Phàm tuy có hứng thú nhưng không định để Doãn Tinh Nguyệt nhúng tay vào, trực tiếp phá vỡ quy tắc đấu giá.

Nếu Doãn gia có con đường thu mua linh dược trăm năm, Lâm Bất Phàm lại rất hứng thú, không bao giờ từ chối!

Doãn Tinh Nguyệt nghe lời Lâm Bất Phàm, tự nhiên cũng hiểu ý.

Nàng suy nghĩ một chút rồi trực tiếp nói: "Những linh dược trăm năm này, có một số là do người khác gửi bán ở Tân Nguyệt Phạn Điếm của ta…" "Nhưng phần lớn linh dược trong đó đều là nền tảng mà Doãn gia ta tích lũy được…" "Cứ cách một khoảng thời gian là có thể thu hoạch được một ít linh dược…" "Còn những thiên tài địa bảo kia, về cơ bản đều là thứ có thể ngộ mà không thể cầu, là những thứ thu được do cơ duyên xảo hợp, không phải lần nào cũng có được…"

Đối với Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt cũng không che giấu, trực tiếp giải thích sơ qua về lai lịch các vật phẩm đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Điều thú vị là, những vật phẩm có giá trị nhất, như những món đồ cổ ngọc khí thông thường nhất, đều đến từ các thế lực khác nhau, hoặc do cơ duyên mà có được.

Ngược lại, những vật phẩm có nhu cầu lớn nhất, được xem là sản nghiệp trụ cột, như những linh dược trăm năm quý giá kia, tuy không phải là thiên tài địa bảo thực sự nhưng cũng có giá trị không nhỏ, ngàn vàng khó cầu, lại đều là nền tảng của Doãn gia, do chính họ sản sinh ra.

Cũng chính vì có những nền tảng này tồn tại, Doãn gia mới có thể truyền thừa không dứt, trải qua mấy trăm năm vẫn giữ được địa vị như vậy.

Từ đây có thể thấy, một gia tộc muốn phát triển, muốn truyền thừa thịnh vượng không suy, thì nền tảng bên trong quan trọng đến nhường nào.

Những tài nguyên mà hắn đang nắm giữ, có thể trở thành nền tảng của Lâm gia, chống đỡ cho Lâm gia không ngừng phát triển trưởng thành.

Trong đó có Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán, tuy không phải là vật phẩm cực kỳ quý giá, nhưng hai loại bí dược này cũng miễn cưỡng được xem là một phần nền tảng.

Dù đặt ở hậu thế trăm năm sau, hai thứ này cũng có giá trị không nhỏ.

Về phần mấy loại bí dược còn lại, Khí Huyết Đan là quan trọng nhất, Thối Thể Dịch xếp sau.

Đây là tài nguyên quan trọng để tăng cường thực lực cho người nhà họ Lâm!

Ngược lại là Linh Thú Đan, không chỉ linh dược cần để luyện chế khó tìm, mà hiệu quả cuối cùng cũng có hạn.

Dù sao muốn thu phục những dị thú kia, không chỉ cần thủ đoạn mà còn cần cơ duyên!

Lâm Bất Phàm tuy nắm giữ Ngự Thú Thuật, nhưng nếu không có dị thú để thu phục, e rằng cũng khó phát huy được uy năng vốn có.

Ngoài ra, những vật phẩm có thể tồn tại như nền tảng phát triển của Lâm gia, e rằng chỉ còn lại ba món thưởng hệ thống mà Lâm Bất Phàm vừa nhận được.

Thạch Cảm Đương trấn áp khí vận gia tộc, theo sự phát triển không ngừng của Lâm gia, khí vận cường thịnh, uy năng của Thạch Cảm Đương cũng có thể không ngừng tăng lên.

Chương 135

Linh Tuyền Thủy và Bồ Đề Thụ còn lại cũng là một loại tài nguyên tu hành cực kỳ quan trọng.

Mức độ quý giá của chúng thậm chí còn vượt xa Chỉ Huyết Tán và Tị Độc Đan, hoàn toàn có thể được xem là một trong những nền tảng cốt lõi cho sự phát triển của Lâm gia sau này.

Phải biết rằng Linh Tuyền Thủy, mỗi ngày đều có thể sinh ra một ít.

Công hiệu của Linh Tuyền Thủy không chỉ có thể dùng làm tài nguyên tu hành để nâng cao thực lực, mà đồng thời còn có thể dùng để tưới linh dược, linh căn, khiến chúng tăng trưởng nhanh chóng!

Về phần cây Bồ Đề Thụ kia lại càng là trọng yếu nhất, là linh vật có thể khiến cho thiên phú, tư chất của cả nhà họ Lâm đều được lột xác!

Mặc dù còn một khoảng cách rất xa so với linh căn trong truyền thuyết, nhưng dù chỉ với công hiệu mà cây Bồ Đề Thụ này sở hữu lúc này, cũng đủ để mang lại lợi ích vô tận cho Lâm gia. *Coong, coong, coong...* Ngay khi Lâm Bất Phàm đang thầm cảm thán về tầm quan trọng của các loại nền tảng đối với sự phát triển của một thế lực, một gia tộc, thì từ đại sảnh tầng một truyền đến một trận tiếng chuông đồng vang lên, tức thì khiến Lâm Bất Phàm hoàn hồn.

Nhìn sang, chỉ thấy trong đại sảnh tầng một, không biết từ lúc nào đã được đẩy lên một chiếc chuông đồng.

Theo tiếng chuông vang lên, người phụ trách buổi đấu giá lần này của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng theo đó bước ra.

Không đợi Lâm Bất Phàm mở lời, giọng của Doãn Tinh Nguyệt đã vang lên: "Người này là chủ quản của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chuyện đấu giá hội lần này do ông ta phụ trách…" Lời của Doãn Tinh Nguyệt vừa dứt, vị chủ quản kia cũng cất giọng: "Chư vị xin hãy an tĩnh…" "Ta tuyên bố, buổi đấu giá lần này chính thức bắt đầu, mời vật phẩm đấu giá đầu tiên của chúng ta…" Lời của người này vừa dứt, lập tức có hai Côn Nô đưa một vật phẩm lên đài đấu giá.

Một chiếc bình Nguyên Thanh Hoa cực kỳ tinh xảo lập tức xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Vật phẩm đấu giá đầu tiên của chúng ta, bình lớn Thanh Hoa vẽ nhân vật, hàng tinh phẩm, giá khởi điểm một vạn đại dương…" "Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm đại dương, đấu giá chính thức bắt đầu…" Hắn liếc mắt qua chiếc bình Nguyên Thanh Hoa kia, quả thực là một món tinh phẩm hiếm có.

Nếu đặt ở hậu thế, giá trị của nó e rằng ít nhất cũng phải lên tới cả trăm triệu!

Nhưng đặt ở thời đại này, loại Nguyên Thanh Hoa cấp bậc này thật sự không phải là vật quý giá gì.

Ít nhất là trong Cửu Môn, đồ cổ ngọc khí cấp bậc này có thể nói là nhiều vô số kể!

Đặc biệt là lô đồ cổ ngọc khí mà Lâm Bất Phàm thu hoạch được ở Bình Sơn trước đây.

Mặc dù chỉ là một ngôi mộ của tướng quân thời Nguyên, nhưng những vật bồi táng bên trong, không món nào không phải là tinh phẩm trong tinh phẩm.

Bình Nguyên Thanh Hoa còn nhiều đến mấy chục, gần trăm cái, không cái nào không cùng cấp bậc với món trước mắt, thậm chí còn

tinh xảo hơn.

Tuy Lâm Bất Phàm không có hứng thú, nhưng tại hiện trường cũng có không ít người hứng thú.

Chỉ trong vài chục giây, giá khởi điểm một vạn đại dương đã vọt thẳng lên năm vạn đại dương!

Theo thời gian trôi qua, giá cả lại tiếp tục tăng vọt điên cuồng...

Cuối cùng, một món tinh phẩm Nguyên Thanh Hoa không tồi, từ giá khởi điểm một vạn đã tăng vọt lên đến mười vạn đại dương.

Người mua được món đồ này lại là một vị di lão tiền triều ở Kinh thành.

Thấy cảnh này, Lâm Bất Phàm cũng không nhịn được mà cảm thán: "Mấy tên tàn dư tiền triều này đúng là có tiền…" "Một món Nguyên Thanh Hoa miễn cưỡng được coi là tinh phẩm, lại có giá trị mười vạn đại dương…" "Sau này đồ cổ ngọc khí mà Cửu Môn chúng ta thu được, hay là cũng mang đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá đi…" Lâm Bất Phàm vốn chỉ định than thở một chút.

Nhưng điều hắn vạn lần không ngờ tới là, kẻ nói vô tình, người nghe hữu ý.

Chỉ thấy Doãn Tinh Nguyệt đang được ôm trong lòng, trong mắt chợt lóe lên tinh quang: "Cũng không phải là không thể…" "Nhưng muốn đưa đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá, chất lượng ít nhất cũng phải đạt đến trình độ của chiếc bình Nguyên Thanh Hoa này…" "Nếu không ta cũng không tiện mang ra…" Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Doãn Tinh Nguyệt, Lâm Bất Phàm ngược lại có chút ngẩn người.

Mấy giây sau mới hoàn hồn nói: "Chuyện này để sau hẵng nói…" Cửu Môn hợp tác với Tân Nguyệt Phạn Điếm, chưa chắc đã không phải là một con đường rất thích hợp.

Nhưng Lâm Bất Phàm trong lòng cũng rất rõ, chuyện này e rằng không phải cứ mở miệng là có thể dễ dàng gật đầu quyết định.

Lâm gia và Hoắc gia thì hắn có thể làm chủ đồng ý ngay.

Nhưng chỉ có hai nhà thì chưa chắc đã khiến Tân Nguyệt Phạn Điếm coi trọng.

Nếu có thể tập hợp thực lực của cả Cửu Môn, sự hợp tác này lại rất tốt.

Không chỉ Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạn Điếm đều có lợi, mà đồng thời cũng có thể phát huy giá trị của những món đồ cổ ngọc khí trong tay đến cực hạn!

Sau khi món Nguyên Thanh Hoa đầu tiên được bán đấu giá thành công, tiếp theo lại là mấy món tinh phẩm liên tiếp, trong đó không thiếu thư pháp, tranh chữ, đồ đồng, ngọc khí.

Mãi đến khi bán đấu giá liên tiếp mười hai món tinh phẩm, vật phẩm đấu giá mới được đổi từ đồ cổ ngọc khí thông thường sang linh dược trăm năm.

"Một củ Xích Huyết Sâm có dược linh đạt hai trăm năm, giá khởi điểm: mười vạn đại dương…" "Mười hai vạn đại dương…" "Hai mươi vạn đại dương…" "Ba mươi vạn đại dương…" Xích Huyết Sâm vừa được đưa ra, lời của vị chủ quản đấu giá vừa dứt, từng người một lập tức trở nên điên cuồng.

Chỉ trong vài chục giây, giá của Xích Huyết Sâm đã tăng vọt lên mấy chục vạn đại dương.

"Xích Huyết Sâm hai trăm năm, đúng là đồ tốt…" Tác dụng chính của Xích Huyết Sâm vốn là bổ sung nguyên khí, tăng cường khí huyết… Nếu dùng loại linh dược cấp bậc này làm chủ dược để luyện chế Khí Huyết Đan, dược hiệu của nó e rằng sẽ tăng lên gấp bội.

Trong lòng có ý định, Lâm Bất Phàm cũng không chần chừ, mở miệng nói: "Năm mươi vạn đại dương…" Vụt… Theo tiếng hô giá của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy cả Tân Nguyệt Phạn Điếm đều không khỏi đột nhiên im bặt.

Không vì gì khác, chỉ vì Lâm Bất Phàm là người đầu tiên trong phòng riêng trên lầu hai mở miệng cạnh giá.

Cùng với tiếng hô giá của hắn, không khí tại hiện trường dường như cũng đạt đến một loại cao trào.

Chỉ thấy những vị khách trong các phòng riêng khác trên lầu hai cũng lần lượt bắt đầu cạnh tranh.

Cuối cùng, một củ Xích Huyết Sâm có dược linh hai trăm năm, với giá một trăm năm mươi vạn đại dương, đã bị Lâm Bất Phàm mua được.

Khi người chủ trì đấu giá gõ búa, Doãn Tinh Nguyệt mới không nhịn được nói với Lâm Bất Phàm: "Nếu muốn Xích Huyết Sâm, hà tất phải lãng phí nhiều đại dương như vậy để đấu giá…" Lâm Bất Phàm mỉm cười, không hề để tâm nói: "Không sao, chỉ một trăm năm mươi vạn đại dương thôi, ta không để trong lòng đâu…" Doãn Tinh Nguyệt mấp máy môi, nhưng lúc này, vật phẩm linh dược thứ hai cũng đã được mang ra.

Sau một hồi tranh đoạt, cuối cùng lại được giao dịch với giá hơn một trăm vạn đại dương.

Chương 136

Tiếp theo, lại có hơn mười củ linh dược lần lượt được bán đấu giá.

Không có củ linh dược nào có giá thấp hơn một trăm vạn đại dương!

Sau khi đấu giá linh dược kết thúc, đến lượt một số kỳ trân dị bảo.

Trong đó có những thứ, ngay cả Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không giám định ra được là cái gì.

Trong các cuộc đấu giá trước đây của Tân Nguyệt Phạn Điếm, không ít kỳ trân dị bảo đều bị ế.

Nhưng cũng có người đấu giá được những món đồ quý hiếm!

"Thiên Quan Linh Nhãn…" Khi món kỳ trân dị bảo đầu tiên được mang lên, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, trực tiếp khởi động Thiên Quan Linh Nhãn.

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy con ngươi trong mắt Lâm Bất Phàm chợt hiện lên một tia kim quang.

Lâm Bất Phàm sau khi khởi động Thiên Quan Linh Nhãn, ánh mắt rơi vào vật phẩm giống như một chiếc gương đồng.

Dưới sự quan sát của hắn, trong vật phẩm giống gương đồng kia, mặc dù ẩn chứa một chút linh khí, nhưng đạo vận bên trong đã tan biến, một món pháp khí tốt đẹp cơ bản đã bị phế bỏ!

Dù có thể phát huy được vài phần tác dụng, nhưng e rằng nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì sử dụng ba lần, món pháp khí này sẽ hoàn toàn vỡ nát.

Lúc này, Doãn Tinh Nguyệt trong lòng Lâm Bất Phàm dường như cũng cảm nhận được điều gì đó.

Nàng bỗng ngẩng đầu, ánh mắt rơi trên đôi mắt của Lâm Bất Phàm.

"..., đôi mắt của chàng…" Không đợi Doãn Tinh Nguyệt nói xong, Lâm Bất Phàm khóe miệng mỉm cười nói: "Thiên Quan Linh Nhãn, một trong những bí pháp truyền thừa của Phát Khâu Thiên Quan…" Nói xong, Lâm Bất Phàm lại thở dài một hơi: "Đáng tiếc, món pháp khí này đã bị hư hỏng, tuy ẩn chứa một chút linh khí, nhưng nhiều nhất chỉ có thể sử dụng ba lần…" Dưới sự chú thị của Lâm Bất Phàm, từng món kỳ trân dị bảo lần lượt được bán đấu giá.

Đáng tiếc, những thứ này hoặc là đã hư hỏng, hoặc là vật bình thường.

Hơn nửa số đồ vật đã được bán đi, Lâm Bất Phàm cũng không ra tay lần nào.

Mãi cho đến khi một thanh đại đao được đưa lên đài đấu giá, thân ảnh Lâm Bất Phàm mới đột ngột đứng dậy.

Dưới Thiên Quan Linh Nhãn, thanh đại đao này tỏa ra một luồng sát khí và phong mang sắc bén.

Mặc dù không thể so sánh với Đại Việt Long Tước trong tay hắn, nhưng cũng là một thanh thần binh hiếm thấy.

Đặc biệt là luồng sát khí ẩn chứa bên trong, dù đối mặt với những yêu tà cũng có tác dụng khắc chế nhất định.

Lâm Bất Phàm đã có Đại Việt Long Tước, thanh đại đao này vừa hay thích hợp cho Phong Vu Tu!

"Đao tốt…" "Một trăm vạn đại dương…" Không chút do dự, Lâm Bất Phàm ra giá một trăm vạn đại dương!

Khi Lâm Bất Phàm vừa ra giá, cũng không biết là trong mắt những người khác, thanh đại đao này không đáng giá một trăm vạn đại dương, hay vì lý do nào khác, hiện trường im lặng một lúc, không có ai khác ra giá.

Cuối cùng, thanh đại đao bị Lâm Bất Phàm mua lại với giá một trăm vạn đại dương!

"Vật phẩm đấu giá tiếp theo của chúng ta, là vật áp trục của buổi đấu giá lần này: Kỳ Lân Kiệt…" "Theo quy củ cũ, vật áp trục không có giá khởi điểm, đấu giá bây giờ bắt đầu…" Khi vật phẩm áp trục đầu tiên của buổi đấu giá được đưa ra, hiện trường vốn đang bàn tán sôi nổi, náo nhiệt vô cùng.

Trong khoảnh khắc đó, đột nhiên trở nên yên tĩnh.

"Kỳ Lân Kiệt hơn ba ngàn năm, gần bốn ngàn năm, quả là một kỳ trân khó có được…" Nhìn khối Kỳ Lân Kiệt được mang ra đấu giá, Lâm Bất Phàm lúc này cũng không khỏi thầm cảm thán một câu.

Trong ký ức của hắn, Kỳ Lân Kiệt đạt đến trình độ như vậy, chỉ xuất hiện trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Cuối cùng bị hậu nhân của Ngô gia trong Cửu Môn, Hạo Thiên Chân phục dụng.

Không chỉ giúp gã giải thi độc, thậm chí còn nhờ đó mà có được huyết mạch Kỳ Lân nửa vời, lúc linh lúc không.

Như vậy, Kỳ Lân Kiệt trước mắt cũng được xem là một vật phẩm có thể khiến người ta thức tỉnh và có được huyết mạch.

Chỉ là so với huyết mạch chủng tử trong tay Lâm Bất Phàm, tác dụng của Kỳ Lân Kiệt đối với hắn có cảm giác bỏ thì tiếc, ăn thì không ngon.

Nhưng khi nhìn thấy khối Kỳ Lân Kiệt này, trong lòng Lâm Bất

Phàm bất giác nghĩ đến Phong Vu Tu.

Thứ này tuy không thể so sánh với huyết mạch chủng tử, đối với Lâm Bất Phàm không có tác dụng, nhưng nếu cho Phong Vu Tu phục dụng, lại có thể khiến thực lực của y tăng mạnh.

Dù chỉ là huyết mạch Kỳ Lân nửa vời, nhưng nếu cẩn thận nuôi dưỡng, chưa chắc không thể lột xác thành huyết mạch Kỳ Lân thật sự!

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm nữa, đứng dậy trực tiếp ra giá đầu tiên: "Hai trăm vạn đại dương…" Ra giá hai trăm vạn đại dương, trực tiếp phá vỡ sự yên tĩnh tại hiện trường.

Đối với giá trị của Kỳ Lân Kiệt, tại hiện trường không chỉ có một mình Lâm Bất Phàm biết.

Theo tiếng hô giá của hắn, chỉ thấy các vị khách trong các phòng riêng trên lầu hai cũng lần lượt bắt đầu cạnh tranh.

Chỉ trong vài phút, giá của khối Kỳ Lân Kiệt này đã vọt lên hơn ba trăm vạn đại dương.

Tốc độ tăng giá không hề có dấu hiệu chậm lại!

Không đợi những người này tiếp tục cò kè, Lâm Bất Phàm lại tiếp tục ra giá: "Năm trăm vạn đại dương, Kỳ Lân Kiệt này ta muốn." Bá, bá, bá… Nghe thấy sự kiên định trong giọng nói của Lâm Bất Phàm, những người vốn đang cò kè với nhau, ánh mắt vào khoảnh khắc này đều không hẹn mà cùng hướng về căn phòng của Lâm Bất Phàm.

Từng người một càng không nhịn được, trực tiếp bắt đầu bàn tán: "Người này lai lịch thế nào…" "Người có thể vào phòng riêng trên lầu hai, vị nào mà không có lai lịch phi phàm…" "Chậc, chậc, chậc… năm trăm vạn đại dương, chỉ để mua một thứ gọi là Kỳ Lân Kiệt, đúng là kẻ phá gia chi tử…" Mặc dù không ít người đang bàn tán, nhưng khi

Lâm Bất Phàm hét ra cái giá cao năm trăm vạn, ngay cả những vị khách trong các phòng riêng trên lầu hai cũng không ai ra giá thêm nữa.

Cuối cùng, khối Kỳ Lân Kiệt gần bốn ngàn năm này cứ thế bị Lâm Bất Phàm giành được!

Khi vị chủ quản phụ trách đấu giá trên đài gõ chiếc búa gỗ xuống, Lâm Bất Phàm cũng thở phào một hơi.

Chương 137

Năm trăm vạn đại dương không phải là một con số nhỏ.

Mặc dù dưới danh nghĩa của Lâm Bất Phàm, Chỉ Huyết Tán và Tị Độc Đan liên tục cung cấp đại dương, nhưng một lần vung ra năm trăm vạn đại dương, Lâm Bất Phàm cũng có cảm giác đau lòng.

Cả buổi đấu giá, chỉ mới ra tay ba lần, Lâm Bất Phàm đã tiêu hết hai phần ba trong số hơn mười triệu đại dương mang theo.

Hôm nay, Lâm Bất Phàm thật sự đã trải nghiệm cảm giác tiêu tiền như nước.

Hơn mười triệu đại dương ở thời này, giá trị còn cao hơn cả chục tỷ ở hậu thế!

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm nhìn sang Doãn Tinh Nguyệt, không nhịn được mà than thở một câu: "Tinh Nguyệt, Tân Nguyệt Phạn Điếm của nhà nàng đúng là một con quái vật nuốt vàng…" Nghe Lâm Bất Phàm than thở, Doãn Tinh Nguyệt không nhịn được đảo mắt cười nói: "Hi hi… Ai bảo chàng cứ phải ra giá tham gia đấu giá làm gì…" Lúc này, chỉ thấy Lâm Bất Phàm xua tay, ra vẻ không hề để tâm: "Chỉ mấy trăm vạn đại dương thôi, coi như là sính lễ ta tặng cho nhạc phụ vậy…" "Nhạc phụ…" "Mặt chàng dày thật… xem ta có cắn chàng không…" Nói rồi, chỉ thấy Doãn Tinh Nguyệt mặt đỏ bừng, cuối cùng mở miệng cắn nhẹ vào vai Lâm Bất Phàm một cái.

Trong lúc hai người đang đùa giỡn, vật phẩm áp trục tiếp theo đã được đưa ra.

Chính là Âm Đan mà Lâm Bất Phàm đã hứa sẽ dùng làm sính lễ!

Nhưng không phải ba viên, mà chỉ đưa ra một viên!

“Chư vị, xin hãy an tĩnh…” “Ta xin giới thiệu vật này với chư vị trước, vật này tên là: Âm Đan…” “Qua sự giám định của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta, và tại đây xin đưa ra lời hứa…” “Âm Đan có thể khiến người sắp hết tuổi thọ, mắc bệnh nan y sắp chết, kéo dài tuổi thọ từ năm đến mười năm…” “Vẫn không có giá khởi điểm…” *Coong…* Theo tiếng gõ búa của người phụ trách đấu giá, vô số quyền quý tụ tập trong Tân Nguyệt Phạn Điếm mới lần lượt hoàn hồn.

Họ đã nghe thấy rồi.

Linh đan có thể khiến người sắp hết tuổi thọ, mắc bệnh nan y sắp chết, trực tiếp kéo dài tuổi thọ năm đến mười năm!

Đối với những người sợ chết, đây quả là một bất ngờ cực lớn.

Có lời hứa của Tân Nguyệt Phạn Điếm, không ai nghi ngờ hiệu quả của Âm Đan có thật sự kéo dài tuổi thọ hay không.

Lúc này trong lòng những người này, ý nghĩ duy nhất là, tiền mang theo có đủ không!

Âm Đan, bất kể phải trả giá bao nhiêu, cũng tuyệt đối phải đấu giá cho bằng được!

Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, không khí tại hiện trường lập tức bị phá vỡ.

“Năm trăm vạn đại dương, Âm Đan ta muốn…” “Hừ… chỉ có năm trăm vạn mà muốn mua được linh đan như vậy, đúng là si tâm vọng tưởng, ta ra sáu trăm vạn…” “Các vị nể mặt ta một chút được không, ta ra sáu trăm năm mươi vạn…” “Mặt mũi của ngươi đáng mấy đồng, ta ra bảy trăm vạn, kẻ nào dám tranh với ta, ta sẽ xử lý kẻ đó…” Trong chốc lát, chỉ thấy tại hiện trường, từng người một đều dùng thế lực để áp đảo, trực tiếp lên tiếng uy hiếp.

Dù sao thì cũng đã dùng hết mọi cách, mục tiêu duy nhất là giành được Âm Đan.

Lúc này, tiền đối với những người này chỉ là một đống con số.

Ý nghĩ duy nhất trong lòng là Âm Đan, kéo dài tuổi thọ năm đến mười năm!

Sự cạnh tranh kịch liệt tại hiện trường, quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng của Lâm Bất Phàm.

Hắn cũng vạn lần không ngờ, việc đưa ra Âm Đan lại khiến những người này hưng sư động chúng đến vậy!

"Có phải rất bất ngờ không…" Nhìn phản ứng trên mặt Lâm Bất Phàm lúc này, Doãn Tinh Nguyệt không nhịn được khóe miệng mỉm cười nói.

Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu: "Đúng là không ngờ Âm Đan lại có giá trị cao như vậy…" Phải biết rằng Âm Đan là thứ hắn đã gật đầu đồng ý làm sính lễ cho Doãn lão bản.

Nhìn cảnh tranh đoạt kịch liệt trước mắt, nếu không có hơn mười triệu đại dương, e rằng đừng hòng giành được Âm Đan.

Ba viên Âm Đan, tương đương với một khoản tiền khổng lồ ít nhất ba mươi triệu đại dương.

Giá trị của một viên Âm Đan tương đương với tài sản mà Chỉ Huyết Tán và Tị Độc Đan trong tay Lâm Bất Phàm tạo ra trong một năm.

Cảnh tượng trước mắt, quả thực có chút ngoài dự liệu của Lâm Bất Phàm!

"Tuy Âm Đan có tác dụng phụ không nhỏ, nhưng so với công hiệu kéo dài tuổi thọ, chút tác dụng phụ đó thì đáng là gì…" Âm Đan là thứ

do Lâm Bất Phàm luyện chế ra.

Đối với tác dụng phụ và công hiệu kéo dài tuổi thọ của Âm Đan, hắn không thể rõ hơn.

Đối với những người mắc bệnh nan y sắp chết, sắp hết tuổi thọ, tác dụng phụ đáng sợ của Âm Đan căn bản không là gì.

Đó là sự kéo dài tuổi thọ thực sự, chỉ cần lúc sắp chết ra tay tự sát, hoặc sắp xếp người giải quyết, thì tương đương với việc sống thêm được mấy năm!

Có câu nói rất hay, mặc ta lúc sống vinh hoa phú quý, sau khi chết mặc kệ hồng thủy ngập trời!

Cuối cùng, một viên Âm Đan đã được bán đấu giá với giá một nghìn hai trăm vạn đại dương, do một vị quân phiệt đại soái giành được.

Thứ nhất, sức mạnh trong tay người này quả thực không thể xem thường.

Thứ hai, sau lưng người này cũng có không ít người ủng hộ.

Vì một viên Âm Đan mà trở mặt với người này, rõ ràng có chút không đáng.

Cho nên sau khi tranh đoạt một hồi, cuối cùng đã để cho người này được hời.

"Tiếp theo, là vật phẩm áp trục cuối cùng của buổi đấu giá lần này: Lam Xà Đảm…" Khi vật phẩm áp trục cuối cùng được đưa lên đài, Lâm Bất Phàm trực tiếp ra giá: "Năm trăm vạn đại dương…" Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, các thế lực lại tiếp tục ra tay.

Trong thời gian ngắn ngủi chỉ vài chục giây, giá của Lam Xà Đảm đã tăng vọt điên cuồng.

Sau hai lần cạnh giá, Lâm Bất Phàm cũng không ra giá thêm nữa.

Lam Xà Đảm tuy là nội đan của dị thú hiếm thấy, có công hiệu chữa thương, nhưng đối với Lâm Bất Phàm mà nói, thực sự không có sức hấp dẫn lớn.

Nhìn những người này không ngừng ra giá tranh đoạt, Lâm Bất Phàm tự nhiên cũng không tiếp tục tham gia.

Chương 138

Cuối cùng, viên Lam Xà Đảm cũng được bán với giá hơn mười triệu, do một thương nhân có lai lịch thần bí mua đi.

"Cuối cùng cũng kết thúc rồi…" Khi viên Lam Xà Đảm cuối cùng được bán đấu giá, Lâm Bất Phàm cũng thở dài một hơi.

Tuy buổi đấu giá lần này không xuất hiện bất ngờ nào khiến Lâm Bất Phàm sáng mắt lên, nhưng chuyến đi Kinh thành lần này cũng mang lại cho hắn những thu hoạch bất ngờ!

"Tinh Nguyệt, đấu giá hội cũng đã kết thúc, tiếp theo cũng nên cùng bá phụ bàn bạc kỹ lưỡng về chuyện của chúng ta…" Sau khi đấu giá kết thúc, ánh mắt của Lâm Bất Phàm rơi trên người Doãn Tinh Nguyệt.

Vụt… Trong chốc lát, chỉ thấy trên mặt Doãn Tinh Nguyệt chợt hiện lên một vệt hồng.

"Ta, ta, ta…" "Ha ha ha… chúng ta đi…" Nhìn phản ứng trên mặt Doãn Tinh Nguyệt, Lâm Bất Phàm bật cười ha hả.

Sau đó không nói hai lời, kéo tay Doãn Tinh Nguyệt đi thẳng đến thư phòng của cha nàng.

Trong thư phòng của cha Doãn Tinh Nguyệt, nhìn thấy bóng dáng hai người xuất hiện, vị Doãn lão bản kia tuy có chút ngẩn người, nhưng rất nhanh đã hoàn hồn.

"Hiền điệt, ..." Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, trực tiếp mở lời: "Bá phụ, lần này ta đến để bàn về chuyện của ta và Tinh Nguyệt…" Doãn lão bản nghe vậy, tuy trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng trên mặt vẫn thoáng qua một tia không nỡ.

Nhưng chỉ trong chốc lát, vẻ mặt ông đã khôi phục.

Sau đó ánh mắt ông nhìn kỹ Lâm Bất Phàm và Doãn Tinh Nguyệt một lúc, rồi mới nói: "Hôn sự của hai đứa, ta không có bất kỳ ý kiến gì…" Nghe lời của Doãn lão bản, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm nữa, khẽ cúi người hành lễ: "Đa tạ bá phụ, không… Bái kiến nhạc phụ đại nhân…" Nói rồi, chỉ thấy Lâm Bất Phàm chuyển ánh mắt, trực tiếp nhìn Doãn Tinh Nguyệt: "Tinh Nguyệt, nàng có bằng lòng gả cho ta không…" "Ta, ta, ta bằng lòng…" Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt vốn đã hơi ửng hồng.

Trong khoảnh khắc đó, mặt nàng dường như sắp rỉ máu!

Nhưng Doãn Tinh Nguyệt cũng không chút do dự, trực tiếp gật đầu đồng ý với Lâm Bất Phàm.

"Ha ha ha… Tinh Nguyệt yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để nàng chịu bất kỳ tủi thân nào…" Trong lúc kích động vui mừng, Lâm Bất Phàm trực tiếp ôm Doãn Tinh Nguyệt lên.

"...Khụ, khụ, khụ…" "Người trẻ tuổi… có phải hơi quá phóng túng rồi không…" Nhìn dáng vẻ không chút kiêng dè của hai người, Doãn lão bản không khỏi ho khan vài tiếng, mới khiến hai người bình tĩnh lại.

Sau đó qua một hồi thương lượng đơn giản, ba viên Âm Đan mà Lâm Bất Phàm đưa ra trước đó sẽ được dùng làm sính lễ cưới Doãn Tinh Nguyệt.

Sau khi ba người ăn một bữa cơm đơn giản, Doãn lão bản trước tiên bảo Doãn Tinh Nguyệt ra ngoài, sau đó mới nghiêm túc nhìn Lâm Bất Phàm.

"Bá, nhạc phụ có chuyện gì muốn căn dặn sao…" Nhìn vị nhạc phụ này cố ý bảo Doãn Tinh Nguyệt ra ngoài, cùng với vẻ mặt thay

đổi của ông, Lâm Bất Phàm trong lòng lập tức đoán ra, có chuyện cần đặc biệt giao phó!

Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, vị nhạc phụ tiện nghi này cũng không nói nhảm, trực tiếp nói: "Ngày mai hãy mang Tinh Nguyệt rời khỏi Kinh thành…" "..." Lâm Bất Phàm nghe vậy liền nhíu mày, nhưng không đợi hắn mở miệng nói hết câu.

Vị nhạc phụ tiện nghi này đã trực tiếp nói: "Tình hình Doãn gia có chút phức tạp, nhất thời ta cũng không giải thích rõ với ngươi được…" "Nếu tiểu tử ngươi không muốn chuyện này xảy ra biến cố, thì hãy nghe lời ta, sáng mai mang Tinh Nguyệt đi ngay…" "Đến lúc đó, tiểu tử ngươi nếu có thắc mắc, có thể tự mình hỏi Tinh Nguyệt… Con bé sẽ kể cho ngươi biết tất cả những gì nó biết…" Nghe lời căn dặn của nhạc phụ, Lâm Bất Phàm mấp máy môi, cuối cùng lại nuốt những lời định nói vào trong.

Cuối cùng chỉ thấy hắn gật đầu: "Được, sáng mai ta sẽ mang Tinh Nguyệt đi…" "Sau này ta giao Tinh Nguyệt cho ngươi…" "Ta muốn yên tĩnh một mình…" Không đợi Lâm Bất Phàm nói thêm, vị nhạc phụ tiện nghi này đã xua tay ra hiệu cho hắn rời đi trước.

Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, sau khi khẽ gật đầu, xoay người trực tiếp rời khỏi thư phòng.

"Haizz…" Nhìn theo bóng lưng Lâm Bất Phàm rời đi, mãi cho đến khi cánh cửa thư phòng đóng lại, vị Doãn lão bản kia mới thầm thở dài một hơi.

Cùng lúc đó, Lâm Bất Phàm rời khỏi thư phòng, lúc này lông mày cũng không khỏi nhíu lại.

Suy nghĩ một chút, Lâm Bất Phàm không nhịn được lẩm bẩm một câu: "Doãn gia… xem ra cũng không mấy thái bình…" Từ phản ứng của vị nhạc phụ tiện nghi kia, hoàn toàn có thể thấy được, dù là Doãn

gia, e rằng trong tối cũng có sóng ngầm dữ dội, tranh đấu không ngừng!

Nếu không cũng sẽ không đặc biệt căn dặn, bảo Lâm Bất Phàm ngày mai mang Doãn Tinh Nguyệt rời đi.

Nhưng cảm thán thì cảm thán, Lâm Bất Phàm lại không định tìm hiểu sâu.

Chuyện của Doãn gia, căn bản không phải là thứ hắn hiện tại có thể nhúng tay vào.

Thay vì lo lắng cho Doãn gia, không bằng lo cho việc phát triển Lâm gia, bình an đưa Doãn Tinh Nguyệt đi.

Lâm Bất Phàm trong lòng có một loại cảm giác, đưa Doãn Tinh Nguyệt đi, trên đường chắc chắn sẽ không quá bình yên!

"Không được, ai cũng không biết ngày mai có xảy ra biến cố gì không…" "Phải mang Doãn Tinh Nguyệt đi ngay bây giờ…" Trong lòng có quyết định, Lâm Bất Phàm cũng không chần chừ nữa, lập tức đi thẳng đến phòng của Doãn Tinh Nguyệt.

"Chàng nói chuyện xong với cha ta rồi sao…" Nhìn thấy Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt mặt hơi ửng đỏ hỏi.

"Nói xong rồi, nhạc phụ bảo ta sáng mai mang nàng đi…" "Nhưng ta luôn cảm thấy, nhạc phụ dường như có chuyện gì đó giấu ta…" "Ta thầm nghĩ, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta quyết định mang nàng đi ngay bây giờ." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm nhìn Doãn Tinh Nguyệt nói: "Nàng có bằng lòng đi cùng ta ngay bây giờ không…" "Ta… được, ta đi ngay bây giờ…" Doãn Tinh Nguyệt hơi do dự một chút, sau đó không còn do dự nữa, trực tiếp gật đầu với Lâm Bất Phàm.

Sau khi có quyết định, Doãn Tinh Nguyệt cũng không chần chừ,

chỉ đơn giản thu dọn một ít quần áo.

Sau đó ngay cả một lời chào cũng không nói, hai người lặng lẽ rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, đi thẳng đến ga xe lửa.

Dù hai người không nói lời chào nào, nhưng khi họ rời đi, vị nhạc phụ tiện nghi của Lâm Bất Phàm đã nhận được tin tức.

Doãn lão bản nhận được tin, lập tức lộ ra vẻ mặt dở khóc dở cười: "Tiểu tử này…" Nhưng suy nghĩ lại, ông lại thầm lắc đầu: "Đi rồi cũng tốt, hy vọng tiểu tử này có thể bảo vệ Tinh Nguyệt chu toàn…" Đúng như Lâm Bất Phàm phỏng đoán, Doãn gia nhìn bề ngoài thì thịnh vượng.

Địa vị của Tân Nguyệt Phạn Điếm, không chỉ ở Kinh thành, mà đặt ở toàn bộ Thần Châu, cũng là sự tồn tại hàng đầu.

Những người nắm quyền các thế lực, ít nhiều đều phải nể mặt Tân Nguyệt Phạn Điếm một chút.

Nhưng theo sự sụp đổ của tiền triều, chỉ trong mười năm Thần Châu hỗn loạn vô cùng, các phòng các chi của Doãn gia sau lưng Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong tối cũng đã nảy sinh không ít chia rẽ và biến động.

Vì không muốn để Doãn Tinh Nguyệt bị cuốn vào trong đó, ông mới quyết định để Lâm Bất Phàm nhanh chóng mang nàng rời khỏi Kinh thành.

Lúc này, ánh mắt lại quay về phía Lâm Bất Phàm và Doãn Tinh Nguyệt.

Chỉ thấy họ đi thẳng đến ga xe lửa, trên đường đi không gặp phải biến cố nào.

Mãi cho đến khi hai người bước lên một chuyến xe lửa đi qua Thường Sa thành, Lâm Bất Phàm mới thở ra một hơi dài.

Chương 139

Nhìn cảnh sắc không ngừng lướt qua ngoài cửa sổ, Doãn Tinh Nguyệt thu hồi ánh mắt, nhìn Lâm Bất Phàm nói: "Đây là lần đầu tiên ta rời khỏi Kinh thành…" Nhìn dáng vẻ đầy cảm khái của Doãn Tinh Nguyệt, Lâm Bất Phàm đưa tay ôm nàng vào lòng: "Trở về Thường Sa chúng ta thành hôn có được không…" Đối diện với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt gật đầu: "Người của ta cũng đã theo chàng rời khỏi Kinh thành rồi, sau này mọi chuyện đều nghe theo sự sắp xếp của chàng…" "Tinh Nguyệt yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để nàng chịu tủi thân…" Nói đến đây, Lâm Bất Phàm chuyển chủ đề, khóe miệng mỉm cười nói: ", gọi một tiếng phu quân nghe thử xem…" "Hừ…" Trong chốc lát, chỉ thấy Doãn Tinh Nguyệt mặt đỏ bừng, ánh mắt căn bản không dám nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm.

Một lúc lâu sau, nàng mới vùi đầu vào ngực Lâm Bất Phàm, yếu ớt gọi một tiếng.

", ta không nghe thấy, lớn tiếng một chút…" Thấy Lâm Bất Phàm trêu chọc, Doãn Tinh Nguyệt liền hừ lạnh một tiếng: "Hừ… không thèm để ý đến chàng…" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Ngay khi Lâm Bất Phàm đang cười tủm tỉm, Doãn Tinh Nguyệt đã đưa tay véo mạnh vào hông hắn một cái.

Trên đường đi, hai người vừa nói vừa cười, dưới sự an ủi của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt dường như cũng tạm thời ném hết mọi phiền não ra sau đầu.

Vốn tưởng rằng trên đường sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng điều Lâm Bất Phàm vạn lần không ngờ tới là, dù đã cảnh giác suốt chặng đường, hai người từ khi rời Kinh thành cho đến khi đặt

chân lên đất Thường Sa, đều không xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà Lâm Bất Phàm lo lắng.

Cũng không biết là vì Lâm Bất Phàm rời đi trước, khiến những kẻ đó không kịp trở tay, hay là có người đã cản lại những phiền phức đó, hoặc là nỗi lo của Lâm Bất Phàm căn bản chỉ là ảo giác!

"Phu quân ngẩn ra đó làm gì, lẽ nào đang nghĩ, nên giải thích với hai vị tỷ tỷ kia thế nào…" Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm ngẩn người ở đó, Doãn Tinh Nguyệt mắt đảo một vòng, khóe miệng mỉm cười nói.

Khi Doãn Tinh Nguyệt vừa mở lời, Lâm Bất Phàm mới hoàn hồn.

Sau đó lập tức ném những suy nghĩ trong đầu ra sau.

Không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tự nhiên là tốt nhất, việc gì phải nghĩ lung tung.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm đối diện với ánh mắt của Doãn Tinh Nguyệt cười nói: "Ha, lúc đi Kinh thành một mình, lúc về lại có thêm một nương tử xinh đẹp…" "Ta nên giải thích thế nào đây…" Nói rồi, Lâm Bất Phàm đưa tay véo nhẹ mũi Doãn Tinh Nguyệt.

"Đi thôi, chúng ta về nhà…" Không đợi Doãn Tinh Nguyệt nói thêm, Lâm Bất Phàm đã nắm tay nàng, cất bước đi ra khỏi nhà ga.

Chuyện Lâm Bất Phàm trở về Thường Sa thành không báo cho bất kỳ ai.

Cho nên tự nhiên cũng không có ai đặc biệt ra ga đón.

Vừa hay, sau khi hai người rời khỏi ga xe lửa, Lâm Bất Phàm không vội đưa Doãn Tinh Nguyệt về.

Hắn đưa nàng đi dạo một vòng trong thành, làm quen với tình hình ở Thường Sa.

Mất gần một canh giờ, tuy hai người Lâm Bất Phàm chưa về phủ, nhưng các vị đương gia Cửu Môn, cùng với Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, đều đã nhận được tin Lâm Bất Phàm trở về Thường Sa.

Đặc biệt là khi Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi biết Lâm Bất Phàm không phải về một mình, mà còn mang theo một cô nương, và trông mối quan hệ của hai người không hề tầm thường, cả hai đều không khỏi thầm hừ lạnh một tiếng.

"Lâm Bất Phàm giỏi lắm, xem ta về sẽ xử lý chàng thế nào…" Trong lúc hai người Hoắc Khuynh Tiên đang trong lòng rất không vui, Lâm Bất Phàm cũng đã đưa Doãn Tinh Nguyệt trở về Lâm phủ.

"Gia chủ đã về…" Thấy Lâm Bất Phàm mang theo Doãn Tinh Nguyệt về phủ, Long Tam lập tức đón hai người.

Cùng lúc đó, chỉ thấy Long Tam liếc nhìn xung quanh, xác định không có ai chú ý, mới đến bên cạnh Lâm Bất Phàm, nhỏ giọng nhắc nhở: "Gia chủ mang theo cô nương đi dạo trong thành, đã bị hai vị phu nhân biết rồi…" "Bây giờ hai vị phu nhân đang rất tức giận, ngài nên cẩn thận đối phó với hai vị phu nhân…" Nói xong, Long Tam không nói hai lời, xoay người trở về vị trí của mình.

Về phần Lâm Bất Phàm lúc này, thầm không khỏi há hốc miệng.

Không đợi hắn mở lời, Doãn Tinh Nguyệt lúc này trên mặt không nhịn được hiện lên một tia lo lắng: "Hai vị tỷ tỷ, có phải sẽ có ý kiến với ta không…" Lâm Bất Phàm vỗ vỗ tay Doãn Tinh Nguyệt, cho nàng một ánh mắt yên tâm: "Không cần lo lắng, mọi chuyện cứ giao cho ta…" Với sự hiểu biết của Lâm Bất Phàm về Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, lần này mang Doãn Tinh Nguyệt về Thường Sa thành, có lẽ họ sẽ tức giận.

Nhưng chỉ cần giải thích rõ ràng, hai người tuyệt đối sẽ không có

thái độ bài xích với Doãn Tinh Nguyệt!

Nguyên nhân họ tức giận là vì hắn không hề tiết lộ bất kỳ thông tin nào, chứ không phải thật sự tức giận vì hắn tự ý mang một cô nương về nhà!

Dưới sự an ủi của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút.

Sau đó hai người cũng không chần chừ nữa, dưới sự dẫn dắt của Lâm Bất Phàm, đi thẳng đến hậu viện.

Vừa bước vào hậu viện, Lâm Bất Phàm đã thấy bóng dáng của Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi.

Họ đang cùng đứa trẻ chơi đùa nghỉ ngơi dưới gốc cây Bồ Đề!

"Hai vị nương tử, ta đã về rồi…" Nhìn thấy bóng dáng hai người, Lâm Bất Phàm lên tiếng chào, rồi cùng Doãn Tinh Nguyệt đi tới.

"Cha…" Không đợi hai người Hoắc Khuynh Tiên có phản ứng gì, chỉ thấy Lâm Trường Sinh đang chơi đùa đã chạy thẳng về phía Lâm Bất Phàm.

Thân hình nhỏ bé loạng choạng chạy tới.

Lâm Bất Phàm lập tức ngồi xổm xuống, một tay ôm lấy tiểu tử Lâm Trường Sinh.

Sau đó một tay ôm con, một tay dắt Doãn Tinh Nguyệt, đi thẳng đến dưới gốc cây Bồ Đề.

"Hai vị phu nhân…" Không đợi Lâm Bất Phàm nói xong, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi dường như đã sớm bàn bạc với nhau.

Ánh mắt liếc qua Lâm Bất Phàm một cái, sau đó đồng loạt hừ lạnh một tiếng: "Hừ…" Xấu hổ, bất lực!

Nhìn thái độ của hai người lúc này, Lâm Bất Phàm nhất thời cũng

lộ vẻ bất lực.

Không đợi Lâm Bất Phàm nói thêm, chỉ thấy ánh mắt Hoắc Tiên Nhi đã rơi trên người Doãn Tinh Nguyệt bên cạnh hắn: "Vị muội muội này tên gì…" Tuy Hoắc Khuynh Tiên không mở lời, nhưng lúc này ánh mắt nàng cũng theo đó nhìn về phía Doãn Tinh Nguyệt.

Đối mặt với ánh mắt của hai người, Doãn Tinh Nguyệt tiến lên hành lễ: "Gặp hai vị tỷ tỷ, ta tên Doãn Tinh Nguyệt…" "Doãn Tinh Nguyệt…" Mãi lúc này, ánh mắt của Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên mới cẩn thận đánh giá Doãn Tinh Nguyệt một lượt.

Dung mạo, khí chất và các phương diện khác, đều bị hai nàng nhìn thấu.

Nhìn dung mạo và khí chất của Doãn Tinh Nguyệt không hề thua kém mình năm xưa, cả Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi đều không khỏi liếc nhìn Lâm Bất Phàm một cái.

Khi thu hồi ánh mắt, họ lập tức vẫy tay với Doãn Tinh Nguyệt: "Tinh Nguyệt muội muội cũng đừng đứng ở đó, mau lại đây ngồi…" Tuy hai nàng ra vẻ không thèm để ý đến hắn, nhưng nhìn thái độ đối xử với Doãn Tinh Nguyệt, tảng đá lớn trong lòng Lâm Bất Phàm cũng lập tức biến mất không còn tăm hơi!

Hai nàng giận hắn, thực sự là chuyện quá bình thường, căn bản không phải là vấn đề gì lớn.

Chương 140

Chỉ cần sau này cố gắng một chút, bù đắp thật tốt cho hai nàng, chuyện này có thể dễ dàng giải quyết.

Lâm Bất Phàm chỉ sợ hai nàng không chấp nhận Doãn Tinh Nguyệt!

Nhưng nhìn tình hình trước mắt, chuyện lo lắng trong lòng cuối cùng cũng có thể hoàn toàn gạt bỏ.

Lúc này, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi đều đang trong cơn tức giận.

Lâm Bất Phàm tự nhiên sẽ không đi tìm sự khó chịu vào lúc này.

Hắn mắt đảo một vòng, liền mang Lâm Trường Sinh sang một bên chơi đùa, như thể mọi chuyện trước mắt đều không liên quan đến mình.

Theo thời gian trôi qua, Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên cũng đã biết được từ miệng Doãn Tinh Nguyệt, những chuyện đã xảy ra trong chuyến đi Kinh thành của Lâm Bất Phàm!

Bao gồm cả việc lúc đầu, hắn căn bản không biết ý nghĩa của tấm thiệp mời đó.

Nghe đến đây, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi nhìn nhau, trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm, chút oán khí kia cũng đã tan biến không còn tăm hơi.

Phải biết rằng ban đầu Lâm Bất Phàm đã mời hai người cùng đi Kinh thành, lúc đó hắn quả thực không biết ý nghĩa mà tấm thiệp mời đó đại diện.

Cho nên chuyện của Lâm Bất Phàm và Doãn Tinh Nguyệt hoàn

toàn là cơ duyên xảo hợp!

Hoặc là do đời trước, người cha tiện nghi của Lâm Bất Phàm đã cùng vị nhạc phụ kia định ra!

Trước khi đi Kinh thành, Lâm Bất Phàm hoàn toàn không biết gì cả.

"Nguyên lai là vậy, xem ra ta đã hiểu lầm phu quân rồi…" Hai nàng thầm cảm thán một câu, nhưng nghĩ lại lại đồng loạt hừ lạnh một tiếng: "Không phải hiểu lầm, chuyện này cũng không thể cứ thế cho qua dễ dàng…" "Nhất định phải cho chàng một bài học…" Nói rồi, chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, lúc này trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm, chợt lóe lên một tia khiến Lâm Bất Phàm trong lòng cũng không khỏi có chút tê dại da đầu.

Nghĩ lại, hai nàng lườm Lâm Bất Phàm một cái: "Còn ở đó giả ngốc, không mau giải thích cho chúng ta…" "Hai vị phu nhân đừng tức giận, chuyện này nói ra dài lắm…" Dưới sự chú thị của hai người Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm có thể nói là vừa dỗ vừa lừa.

Mất gần nửa canh giờ, mới làm cho hai người hoàn toàn nguôi giận.

Thực ra điều hai người quan tâm, chỉ là thái độ của Lâm Bất Phàm!

"Lần này tạm tha cho chàng một lần…" Hai người lườm Lâm Bất Phàm một cái, sau đó mới chuyển chủ đề, nắm tay Doãn Tinh Nguyệt nói: "Chàng chuẩn bị xử lý chuyện của Tinh Nguyệt muội muội thế nào…" Qua một hồi dò hỏi vừa rồi, họ đã biết, Doãn Tinh Nguyệt bất kể về dung mạo hay các phương diện khác, đều hoàn toàn xứng đôi với Lâm Bất Phàm.

Không, chính xác hơn là, với tình hình hiện tại của Lâm gia, có thể

cưới được Doãn Tinh Nguyệt có thể nói là trèo cao.

Đối mặt với câu hỏi của hai người Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm không chút do dự, trực tiếp nói: "Tự nhiên là cưới hỏi đàng hoàng, tổ chức một hôn lễ hoành tráng…" Nghe quyết định của Lâm Bất Phàm, ánh mắt của hai người Hoắc Khuynh Tiên lại rơi trên người Doãn Tinh Nguyệt: "Sắp xếp như vậy, Tinh Nguyệt muội muội có cảm thấy tủi thân không, có yêu cầu gì cứ việc nói ra…" Doãn Tinh Nguyệt nghe vậy, lập tức đáp: "Đa tạ hai vị tỷ tỷ, ta không có bất kỳ ý kiến gì…" "Mọi chuyện đều nghe theo sự sắp xếp của phu quân…" Nói đến đây, chỉ thấy trong ánh mắt nàng nhìn về phía Lâm Bất Phàm, chợt hiện lên một vệt ửng hồng.

So với Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi đã là vợ chồng già với Lâm Bất Phàm, không có gì phải kiêng dè, Doãn Tinh Nguyệt hiện tại vẫn là một hoàng hoa đại khuê nữ.

Đừng nhìn dáng vẻ lanh lợi đáng yêu của nàng, nhưng khi gặp chuyện chính sự, không khỏi có chút e thẹn, ngại ngùng!

Nhìn phản ứng của Doãn Tinh Nguyệt, khóe miệng Lâm Bất Phàm thoáng hiện một nụ cười.

Suy nghĩ một chút, hắn bấm tay tính toán, trực tiếp nói: "Ba ngày sau là ngày lành tháng tốt…" Với truyền thừa Phát Khâu Thiên Quan của Lâm Bất Phàm, xem ngày cưới tốt, đối với hắn mà nói không thể đơn giản hơn.

Nghe Lâm Bất Phàm định ngày ngay sau ba ngày, Doãn Tinh Nguyệt không nói gì, chỉ mang vẻ mặt thẹn thùng gật đầu: "Ân… ta nghe theo sự sắp xếp của phu quân…" "Nếu đã không có vấn đề gì, vậy định vào ba ngày sau…" "Ta bây giờ bắt đầu sắp xếp…" Tuy thời gian có chút gấp, nhưng đã định rồi, hai người Hoắc Khuynh Tiên cũng không nói nhảm, lập tức chủ động bắt đầu lo liệu.

Chỉ trong nửa ngày, tin tức Lâm Bất Phàm lại lần nữa cưới vợ đã lan truyền khắp Thường Sa thành.

Từng người nhận được thiệp mời, đều lộ ra những phản ứng khác nhau.

"Vị Tứ gia này thật lợi hại, đi chưa được bao lâu, lại sắp cưới vợ nạp thiếp…" "Chân trước vừa mới cưới hai viên ngọc quý nổi danh của Hoắc gia ở Thường Sa về nhà, chân sau đã lại có rồi…" "Chậc, chậc, chậc… hai vị kia của Hoắc gia, cũng không biết phản ứng thế nào…" "Ta nghe nói, cô nương mà Lâm Tứ gia cưới lần này, là người từ Kinh thành mang về…" Trong chốc lát, vì Lâm Bất Phàm lại cưới vợ, các thế lực lớn ở Thường Sa thành, bao gồm các vị đương gia của Cửu Môn, đều không nhịn được thầm bàn tán cảm thán.

Nhưng bàn tán thì bàn tán, nghe tin ba ngày sau Lâm Bất Phàm sẽ lại đại hôn, những đương gia, những người nắm quyền các thế lực nhận được thiệp mời, không ai keo kiệt, đều chuẩn bị một phần hậu lễ.

Ba ngày thời gian nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Không biết tự lúc nào, ngày đại hôn của Lâm Bất Phàm và Doãn Tinh Nguyệt đã lặng lẽ đến.

Nhìn vào Lâm phủ lúc này, bất kể là tiền viện hay hậu viện, đều đã sớm dán chữ hỷ màu đỏ, hiện lên một không khí vui mừng!

"Cửu Môn Phật Gia, cùng Phó Quan đến chúc mừng…" "Cửu Môn Ngũ Gia đến chúc mừng…" "Cửu Môn Bát Gia đến chúc mừng…" Khi giờ lành dần đến, các vị đại đương gia của Cửu Môn lần lượt đến cửa.

Toàn bộ tiền viện của Lâm phủ, khu vực dùng để tiếp đón khách khứa, có thể nói là chật ních người.

Vì đại hôn của Lâm Bất Phàm, tất cả những người có chút thân phận ở Thường Sa thành đều đã có mặt.

"Giờ lành đã đến…" "Mời hai nhân vật chính của chúng ta hôm nay đăng trường…" Nhìn sang, chỉ thấy Lâm Bất Phàm trong bộ hỷ bào màu đỏ, tay cầm một đầu sợi lụa đỏ.

Ở đầu kia của sợi lụa, cũng là một bộ hỷ bào đỏ, đầu đội một chiếc khăn trùm đầu màu đỏ thêu chỉ vàng. … "Nhất bái thiên địa…" "Nhị bái cao đường…" "Phu thê đối bái…" Vì cha của Doãn Tinh Nguyệt không có mặt, Lâm Bất Phàm cũng là cô gia quả nhân, khi bái cao đường, hai người đều hướng về phía cổng lớn Lâm phủ mà bái một bái.

Sau một loạt nghi thức bái đường, Lâm Bất Phàm và Doãn Tinh Nguyệt cũng chính thức kết thành phu thê!

Trong khoảnh khắc hai người bái đường xong, giọng nói đã lâu không nghe của hệ thống chợt vang lên trong đầu Lâm Bất Phàm: "Ding… Chúc mừng túc chủ lại lần nữa cưới vợ…" "Chúc mừng vợ của túc chủ, đánh giá là: S+..." "Thưởng: Đại Hôn Lễ Bao một cái…" "Thưởng đặc biệt: Truyền thừa thần bí một phần, túc chủ có muốn nhận ngay bây giờ không…" Nghe những thông báo liên tục vang lên trong đầu, Lâm Bất Phàm không hề do dự trả lời một câu: "Tạm thời không nhận…" Khi Lâm Bất Phàm đưa Doãn Tinh Nguyệt về hậu viện, rồi quay lại tiền viện để tiếp đãi những vị khách kia, chỉ thấy Doãn Tinh Nguyệt trực tiếp đến trước mặt Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên.

Nàng chủ động dâng hai tách trà, cung kính đưa lên: "Hai vị tỷ tỷ xin mời uống trà…" Lâm Bất Phàm không biết cảnh tượng xảy ra ở hậu viện.

Ngay cả Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, trên mặt cũng

không khỏi hơi ngẩn ra, thoáng qua một tia bất ngờ.

Nhưng chỉ trong chốc lát, hai người đã hoàn hồn, vội vàng nhận lấy tách trà.

"Sau này mọi người là một nhà, muội muội không cần khách sáo như vậy…" "Tinh Nguyệt muội muội bây giờ đã gả vào Lâm gia, sau này chúng ta là chị em một nhà…" Hai người vừa nói, vừa uống một ngụm trà mà Doãn Tinh Nguyệt dâng lên.

Chương 141

Sau đó cũng không chút làm màu, trực tiếp kéo Doãn Tinh Nguyệt bắt đầu trò chuyện.

Trong chốc lát, hậu viện của Lâm Bất Phàm không những không có chiến tranh, mà ba người còn chung sống vô cùng hòa thuận.

Uống xong tách trà đó, trong lòng hai người Hoắc Khuynh Tiên cũng đã hoàn toàn chấp nhận Doãn Tinh Nguyệt!

Thời gian trôi qua từng chút một, khi trời bên ngoài dần tối, khách khứa trong phủ lần lượt ra về.

Dù Lâm Bất Phàm có tu vi Đại Tông sư, lại thêm sự gia trì của huyết mạch Chân Long, khi hắn mặc hỷ bào đỏ trở về hậu viện, trên mặt cũng không khỏi mang theo một chút men say.

"Phu quân… say thành ra thế này…" Nhìn bóng dáng loạng choạng của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi lập tức đón lấy.

"Hôm nay vui, uống nhiều thêm hai chén…" Tuy Lâm Bất Phàm mặt đầy men say, nhưng tinh thần lại vô cùng tỉnh táo.

Cái gọi là uống nhiều thêm hai chén, là cả mấy chục cân rượu trắng nồng độ cao.

Từ lúc Lâm Bất Phàm và Doãn Tinh Nguyệt hoàn thành hôn lễ, bái đường xong, khi hắn trở về tiền viện, chén rượu trong tay chưa từng cạn.

Nếu không phải nhờ tu vi Võ đạo Đại Tông sư, tản đi chín phần mười tửu khí ra ngoài cơ thể, đêm nay Lâm Bất Phàm đừng nói là động phòng, e rằng đã sớm say đến bất tỉnh nhân sự.

“Tinh Nguyệt muội muội chắc đã đợi lâu rồi…” “Nếu chàng còn không vào động phòng, không chừng Tinh Nguyệt muội muội sẽ giận đấy…” Nhìn dáng vẻ say khướt của Lâm Bất Phàm, hai người Hoắc Khuynh Tiên không hề tức giận.

Không những thế, hai nàng còn dìu hắn đến thẳng bên ngoài phòng tân hôn của Doãn Tinh Nguyệt.

Bên ngoài phòng tân hôn, hai nàng lườm Lâm Bất Phàm một cái: “Còn không mau vào, lẽ nào muốn chúng ta giúp chàng sao…” Ánh mắt rơi trên người hai nàng Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm mấp máy môi định nói gì đó.

Nhưng khi lời đến miệng, lại bị hắn nuốt ngược vào trong.

Cuối cùng, chỉ thấy khóe miệng hắn nhếch lên, lộ ra một nụ cười: “Đa tạ hai vị nương tử.” “Hừ…” Hai người hừ lạnh một tiếng, không nói nhảm nữa, đồng loạt xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, mãi cho đến khi biến mất trong màn đêm, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt. *Két…* “Tinh Nguyệt, ta đến rồi…” Khi Lâm Bất Phàm đẩy cửa bước vào, Doãn Tinh Nguyệt đã chờ đợi từ lâu trong phòng.

Gương mặt ẩn dưới khăn trùm đầu màu đỏ, lập tức trở nên đỏ bừng, nóng ran.

Khi Lâm Bất Phàm vén khăn trùm đầu lên, chỉ thấy Doãn Tinh Nguyệt lúc này, mặt dường như sắp rỉ máu.

“Phu quân…” Doãn Tinh Nguyệt gọi một tiếng, ánh mắt nhất thời không dám nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm.

“Tinh Nguyệt… từ hôm nay trở đi, nàng là thê tử của ta…” “, chúng ta làm chuyện chính trước…” Chính cái gọi là đêm động phòng hoa chúc, ngày bảng vàng đề tên.

Bảng vàng đề tên Lâm Bất Phàm không dám mơ tưởng.

Nhưng đêm động phòng hoa chúc tuyệt đối không thể bỏ qua.

Theo tiếng kêu kinh ngạc của Doãn Tinh Nguyệt, không lâu sau, ánh đèn trong phòng hoàn toàn tắt ngấm.

Mãi gần một canh giờ sau, trong phòng mới dần yên tĩnh trở lại.

Nhìn bóng dáng đang ngủ say bên cạnh, Lâm Bất Phàm lúc này lại hoàn toàn tỉnh táo.

Tuy hắn chưa thỏa mãn, nhưng nhìn Doãn Tinh Nguyệt đang ngủ say, khóe miệng hắn cũng không khỏi hiện lên một nụ cười.

Cứ thế nhìn Doãn Tinh Nguyệt đang say ngủ.

Mãi gần một canh giờ sau, Lâm Bất Phàm mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Bất Phàm mở mắt, Doãn Tinh Nguyệt bên cạnh vẫn chưa tỉnh.

“Phu quân…” Khi Doãn Tinh Nguyệt tỉnh lại, nhìn thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm đang nhìn mình, mặt nàng lập tức trở nên hồng nhuận.

“, nàng uống viên Khí Huyết Đan này trước đi…” Không đợi Doãn Tinh Nguyệt có thêm hành động gì, Lâm Bất Phàm vung tay lấy ra một viên Khí Huyết Đan, trực tiếp đút vào miệng nàng.

Khi Doãn Tinh Nguyệt nuốt viên Khí Huyết Đan vào bụng, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, trực tiếp vận chuyển khí huyết trong cơ thể, bắt đầu giúp nàng hoạt huyết hóa ứ, chủ động hồi phục.

Doãn Tinh Nguyệt vốn định mở miệng.

Nhưng chợt cảm giác trên người có một luồng hơi ấm đang lan tỏa ra tứ chi bách hài.

Cảm giác thoải mái đó, lập tức khiến đôi mày đang nhíu lại của nàng giãn ra: "Toàn thân ấm áp thật thoải mái…" Khoảng một nén hương sau, Lâm Bất Phàm mới dừng lại.

"Cảm giác thế nào, có chỗ nào không thoải mái không…" Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, Doãn Tinh Nguyệt trước tiên ngẩn ra.

Sau đó chỉ thấy nàng thực sự cử động, rồi trừng lớn mắt nói: "Di… thật sự đã khỏi hết rồi…" Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi cười nói: "Nếu đã không có gì khó chịu, chúng ta có nên rửa mặt rồi không…" Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, gương mặt vừa mới bình thường của Doãn Tinh Nguyệt, lập tức lại một lần nữa hiện lên vẻ ửng hồng: "Phu quân, chàng nhắm mắt lại trước đi…" "Được, được, được… ta nhắm mắt lại…" Nhìn dáng vẻ e thẹn của Doãn Tinh Nguyệt, Lâm Bất Phàm cũng không tiếp tục trêu chọc, trực tiếp giả vờ nhắm mắt lại.

Cuối cùng, hai người đùa giỡn một hồi, khó khăn lắm mới mặc quần áo chỉnh tề.

Khi hai người bước ra khỏi phòng tân hôn, chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, lúc này đã ở dưới gốc cây Bồ Đề, bắt đầu hoạt động gân cốt, tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền!

"Hai vị tỷ tỷ đang tu luyện quyền pháp…" Nhìn bóng dáng của hai người Hoắc Tiên Nhi, Doãn Tinh Nguyệt cũng không khỏi có chút hứng thú.

Tuy tu vi võ đạo của hai người lúc này vẫn còn dừng ở mức tráng đại khí huyết, rèn luyện gân cốt, ngũ tạng lục phủ, nhưng Ngũ Hành Trường Sinh Quyền trong tay hai nàng thi triển ra lại có uy thế không nhỏ.

Giữa từng chiêu từng thức, không chỉ có thể nghe thấy tiếng xé gió, thậm chí còn có thể nghe thấy động tĩnh trong cơ thể hai người

Hoắc Tiên Nhi như tiếng sấm của hổ báo.

"Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, không chỉ có uy năng to lớn, mà chủ yếu nhất là có công hiệu kéo dài tuổi thọ, làm đẹp dung nhan…" "Không chỉ hai người Hoắc Khuynh Tiên, từ hôm nay trở đi, nàng cũng phải kiên trì tu luyện mỗi ngày…" ", ta dạy nàng hô hấp pháp trước, sau đó sẽ dạy từng chiêu từng thức…" Nói rồi, Lâm Bất Phàm nắm tay Doãn Tinh Nguyệt, đi thẳng đến dưới gốc cây Bồ Đề.

Chương 142

Nhìn dáng vẻ anh tư hiên ngang của hai người Hoắc Khuynh Tiên lúc này, trong mắt Doãn Tinh Nguyệt cũng không khỏi lóe lên một tia kiên định.

Cảm nhận được sự thay đổi trên người Doãn Tinh Nguyệt, khóe miệng Lâm Bất Phàm thoáng hiện một nụ cười.

Sau đó cũng không chần chừ nữa, trực tiếp cầm tay chỉ dạy: “, ta dạy nàng hô hấp pháp trước…” Lâm Bất Phàm cũng không ngờ rằng Doãn Tinh Nguyệt lại có thiên tư bất phàm, lại còn được cây Bồ Đề gia trì.

Hắn chỉ vừa giải thích Hô Hấp Pháp từ đầu đến cuối một lần.

Điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới là, Doãn Tinh Nguyệt vừa bắt đầu, liền dựa theo pháp môn của Hô Hấp Pháp để điều chỉnh hơi thở.

Chẳng mất bao lâu, nàng đã luyện tập Hô Hấp Pháp một cách bài bản, không chút sai sót. "Phu quân, xem ta tu luyện thế nào rồi..." Sau khi quen thuộc được vài lần, Doãn Tinh Nguyệt mới nhìn về phía Lâm Bất Phàm hỏi. "Tốt, tốt, tốt..." "Tinh Nguyệt nhà ta quả là thiên tư bất phàm..." Lâm Bất Phàm hoàn hồn, trong mắt tức thì lộ ra vẻ hài lòng.

Thiên tư và ngộ tính của Doãn Tinh Nguyệt có thể nói là vượt xa sức tưởng tượng của hắn. "Tiếp theo, vi phu sẽ truyền cho nàng Ngũ Hành Trường Sinh Quyền..." "Quyền pháp này là công pháp trúc cơ của Ngũ Hành Trường Sinh Công, có thể tu thẳng tới cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư..." Lâm Bất Phàm vừa phổ cập kiến thức võ đạo cho Doãn Tinh Nguyệt, vừa không chần chừ, trực tiếp bắt đầu truyền thụ từng chiêu từng thức.

Mất gần một canh giờ, Lâm Bất Phàm mới đánh xong Ngũ Hành Trường Sinh Quyền từ đầu đến cuối vài lần.

Dưới sự giải thích và chỉ điểm từng chiêu từng thức của Lâm Bất Phàm.

Doãn Tinh Nguyệt vốn có thiên tư, tuy tu luyện có chút gượng gạo.

Nhưng khi nàng đánh ra từng chiêu thức của quyền pháp, động tác và khí tức đều vô cùng đúng vị.

Đến lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không thể không thán phục, thiên tư của Doãn Tinh Nguyệt thật sự không tệ.

Cùng lúc đó, Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên ở bên cạnh cũng đã tu luyện xong.

Thấy quyền pháp của Doãn Tinh Nguyệt tiến triển nhanh chóng, hai người không khỏi thầm liếc nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên vẻ khó tin.

Phải biết rằng lúc trước, khi Lâm Bất Phàm truyền thụ quyền pháp cho họ.

Họ phải mất đến hai ba ngày mới có thể miễn cưỡng thi triển thành thạo.

Khi đó, họ bắt đầu tu luyện Ngũ Cầm Hí.

Độ khó của động tác tu luyện còn đơn giản hơn nhiều so với Ngũ Hành Trường Sinh Quyền hiện tại.

Vậy mà Doãn Tinh Nguyệt trước mắt, dù tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, cũng chỉ mất một hai canh giờ.

Tuy rằng từng chiêu từng thức đánh ra trong tay còn chưa thuần thục, có chút gượng gạo.

Nhưng thiên tư đó tuyệt đối không phải là thứ mà Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi có thể so sánh!

Thấy Doãn Tinh Nguyệt đã thông thạo Hô Hấp Pháp, miễn cưỡng có thể đánh xong một bộ Ngũ Hành Trường Sinh Quyền.

Lâm Bất Phàm lúc này phất tay, trực tiếp lấy ra một viên Khí Huyết Đan, đưa đến bên miệng nàng nói: "Nàng nuốt viên Khí Huyết Đan này vào, sau đó tu luyện lại từ đầu đến cuối một lần nữa..." Nghe Lâm Bất Phàm dặn dò, Doãn Tinh Nguyệt cũng không do dự, mở miệng nuốt viên Khí Huyết Đan xuống.

Sau đó, nàng làm theo lời Lâm Bất Phàm, bắt đầu tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền từ đầu đến cuối.

Khi tâm thần của Doãn Tinh Nguyệt đang chìm đắm trong tu luyện.

Hai người Hoắc Khuynh Tiên tu luyện xong cũng đến bên cạnh cảm thán: "Tư chất của Tinh Nguyệt muội muội thật khiến người ta ngưỡng mộ..." "Ta nhớ lúc trước khi phu quân dạy ta tu luyện, chỉ là Ngũ Cầm Hí mà cũng mất ba ngày..." "Cuối cùng mới miễn cưỡng đạt được đến mức độ như Tinh Nguyệt muội muội bây giờ..." "Tinh Nguyệt muội muội hiện tại còn chưa thức tỉnh huyết mạch, nếu đợi muội ấy thức tỉnh huyết mạch, với tư chất này, e rằng chẳng bao lâu nữa sẽ đuổi kịp ta..." Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi càng nói, trên mặt càng lộ vẻ ngưỡng mộ.

Nhưng khi ánh mắt rơi trên người hai nàng, lại không hề có chút đố kỵ nào.

Thấy vậy, Lâm Bất Phàm đưa tay kéo cả hai nàng vào lòng nói: "Sau này chúng ta đều là người một nhà, Tinh Nguyệt có thiên tư như vậy, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt..." "Đợi Tinh Nguyệt trưởng thành, không chỉ ta mà cả hai vị nương tử nữa, sau này đều có

thể nhẹ nhõm hơn nhiều..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, hai người Hoắc Tiên Nhi cũng không khỏi khẽ gật đầu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tuy Doãn Tinh Nguyệt thiên tư, ngộ tính bất phàm.

Nhưng Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi cũng không hề kém cạnh, dù sao hai người họ đều đã thức tỉnh huyết mạch đặc thù.

Có huyết mạch đặc thù gia trì, chỉ cần cho đủ thời gian trưởng thành, sớm muộn gì cũng có thể đột phá cảnh giới Đại Tông sư.

Có thể nói cả nhà Lâm Bất Phàm căn bản không thể dùng lẽ thường để đo lường!

Thiên tư, ngộ tính cao, tốc độ trưởng thành nhanh, đúng là một chuyện tốt.

Nhưng cho dù tốc độ trưởng thành có chậm hơn một chút, với sự gia trì của huyết mạch đặc thù, việc lột xác trở thành cường giả cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Mà cả nhà Lâm Bất Phàm, thứ không thiếu nhất chính là thời gian!

Trong thời gian ngắn, căn bản không cần phải lo lắng về tuổi thọ.

Trong lúc ba người đang cảm thán, Doãn Tinh Nguyệt bất giác đã tu luyện xong một lượt Ngũ Hành Trường Sinh Quyền. "Chào Tiên Nhi tỷ tỷ, Khuynh Tiên tỷ tỷ..." Doãn Tinh Nguyệt hoàn hồn, thấy hai người Hoắc Tiên Nhi bên cạnh Lâm Bất Phàm, lập tức tiến lên chào hỏi. "Tinh Nguyệt muội muội..." Hai nàng cũng không chút khách khí, thoát ra khỏi vòng tay Lâm Bất Phàm, trực tiếp kéo Doãn Tinh Nguyệt ngồi xuống dưới gốc cây Bồ Đề.

Nhìn ba người hòa thuận bên nhau, nói nói cười cười, khóe miệng Lâm Bất Phàm cũng bất giác cong lên.

Vốn dĩ Lâm Bất Phàm định đem viên Huyết Mạch Chủng Tử cuối cùng còn lại trong tay cho Doãn Tinh Nguyệt dùng.

Chương 143

Nhưng thấy thiên tư tu luyện của nàng, Lâm Bất Phàm chuẩn bị chờ thêm một chút.

Đợi nàng tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền nhập môn rồi mới hấp thu Huyết Mạch Chủng Tử, biết đâu lại có thể hấp thu sức mạnh của nó tốt hơn.

Thấy ba người đang nói cười vui vẻ bên cạnh, Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời nữa.

Chỉ thấy hắn uống một cốc Linh Tuyền Thủy, một viên Khí Huyết Đan, rồi cũng bắt đầu tu luyện.

Ầm, ầm, ầm!

Thân hình Lâm Bất Phàm vừa động, trong cơ thể liền vang lên những tiếng nổ như sấm rền, máu huyết như dòng nước không ngừng cuộn trào.

Giữa từng chiêu từng thức, không khí xung quanh cũng không khỏi truyền đến từng trận chấn động oanh minh.

Động tĩnh cực lớn lập tức thu hút ánh mắt của ba người Hoắc Tiên Nhi đang trò chuyện vui vẻ bên cạnh.

Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên đã sớm quen với cảnh tượng này.

Lần đầu thấy Lâm Bất Phàm tu luyện mà tạo ra động tĩnh lớn như vậy, Doãn Tinh Nguyệt nhất thời trợn to hai mắt nói: "Chẳng lẽ thực lực của phu quân..." "Ngay cả lúc bình thường tu luyện cũng có thể tạo ra động tĩnh lớn thế này..." Nhìn Lâm Bất Phàm trông không khác gì người thường, ngoài dung mạo, khí chất ra thì không thấy có gì đặc

biệt.

Ai ngờ vừa tu luyện đã kinh thiên động địa như vậy, khiến Doãn Tinh Nguyệt nhất thời lộ ra vẻ khó tin.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Doãn Tinh Nguyệt, hai người Hoắc Tiên Nhi mỉm cười, rồi mới lên tiếng giải thích: "Đừng thấy phu quân bình thường trông giống người thường..." "Thực ra tu vi võ đạo của chàng đã đột phá cảnh giới Đại Tông sư, toàn thân khí tức phản phác quy chân..." "Cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, đã chạm đến tầng thứ siêu phàm, có dị tượng như vậy là chuyện hết sức bình thường..." Dưới sự giải thích của hai người Hoắc Khuynh Tiên, Doãn Tinh Nguyệt mới dần dần bình tĩnh lại.

Cùng lúc đó, chỉ thấy sâu trong đáy mắt nàng, một tia mong đợi lóe lên.

Đừng thấy Doãn Tinh Nguyệt có vẻ yếu đuối, lanh lợi đáng yêu, dường như không có ưu phiền.

Nhưng với tư cách là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, sinh ra trong một gia tộc như Doãn gia, một thế lực có nội tình sâu dày truyền thừa mấy trăm năm.

Thực ra nàng còn hiểu rõ sự tàn khốc của thế giới này hơn cả Lâm Bất Phàm.

Quy luật cá lớn nuốt cá bé đẫm máu đó, khiến nàng khao khát thực lực hơn xa người thường.

Dường như cảm nhận được sự khao khát trong mắt Doãn Tinh Nguyệt.

Hoắc Khuynh Tiên đưa tay vỗ vỗ tay nàng, cho nàng một ánh mắt an tâm rồi nói: "Không cần lo lắng, chẳng bao lâu nữa, tin rằng với tư chất của muội cũng có thể đạt tới trình độ này..." Nhất thời, Doãn

Tinh Nguyệt mở miệng định nói gì đó.

Đạt tới trình độ như Lâm Bất Phàm, tuy Doãn Tinh Nguyệt vô cùng khao khát, nhưng cũng không dám mơ tưởng xa vời.

Nhưng lúc này, hai người Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên lại thầm mỉm cười một cách bí ẩn, không lên tiếng giải thích.

Thời gian trôi đi từng chút một, gần nửa canh giờ sau.

Lâm Bất Phàm mới thở ra một ngụm trọc khí, từ từ bình ổn lại. "Trò chuyện vui vẻ thế, sao không đi tắm rửa đi..." Ánh mắt rơi trên ba người Hoắc Khuynh Tiên đang trò chuyện vui vẻ, Lâm Bất Phàm không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Ba người vừa mới vận động một phen, không có bản lĩnh như Lâm Bất Phàm, có thể khống chế toàn thân mao khổng, cơ bản không đổ mồ hôi.

Chỉ thấy sau khi ba người tu luyện xong, ánh mắt đều đổ dồn vào Lâm Bất Phàm.

Căn bản không chú ý, lúc này ai nấy đều mồ hôi đầm đìa. "Đúng, đúng, đúng...

Vừa rồi sự chú ý đều dồn vào Tinh Nguyệt muội muội, không để ý đến mình." "Đi thôi, chúng ta cùng đi tắm rửa..." Nói xong, ba người liền rời khỏi hiện trường.

Nhìn bóng dáng ba người rời đi, khóe miệng Lâm Bất Phàm lộ ra một nụ cười, rồi mới chuyển ánh mắt sang hệ thống. "Hệ thống, mở Tân hôn đại lễ bao..." Ánh mắt hắn rơi vào vật phẩm mà hệ thống thưởng cho hôn lễ ngày hôm qua.

Một phần truyền thừa thần bí, một phần Tân hôn đại lễ bao.

Sau một thoáng do dự, Lâm Bất Phàm trước tiên nhìn vào Tân hôn

đại lễ bao. "Ding...

Mở Tân hôn đại lễ bao..." "Ding...

Chúc mừng Túc chủ nhận được: Huyết Mạch Chủng Tử x3, Hộ Thân Ngọc Phù x5, một đoạn Thiên Niên Lôi Kích Đào Mộc Tâm..." Cùng với việc mở lễ bao tân hôn, thông báo của hệ thống liền vang lên trong đầu Lâm Bất Phàm.

Ánh mắt hắn rơi trên những phần thưởng nhận được lần này.

Huyết Mạch Chủng Tử thì Lâm Bất Phàm đã quá quen thuộc.

Huyết mạch Cửu Vĩ Hồ và huyết mạch Thanh Loan mà Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi thức tỉnh, đều là nhờ dùng Huyết Mạch Chủng Tử mới có được.

Về phần Hộ Thân Ngọc Phù và Đào Mộc Tâm còn lại, tuy giá trị không thể so sánh với Huyết Mạch Chủng Tử, nhưng cũng đều không phải vật phẩm tầm thường.

Năm mai Hộ Thân Ngọc Phù, vào thời khắc nguy cấp đủ để chống lại một đòn tấn công chí mạng.

Có Hộ Thân Ngọc Phù bên người, tương đương với việc có thêm mạng thứ hai trong tay.

Về phần Thiên Niên Lôi Kích Đào Mộc Tâm cuối cùng, trong đó ẩn chứa một tia sức mạnh lôi đình chí cương chí dương.

Đối với những thứ yêu tà, có thể nói là có uy hiếp chí mạng.

Chương 144

Một đoạn Đào Mộc Tâm, đủ để chế tác mấy thanh đào mộc kiếm, phần gỗ thừa còn lại có thể làm ra một số vật phẩm như dao găm đào mộc.

Thu hồi ánh mắt khỏi những phần thưởng này, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, trực tiếp thu toàn bộ vào nhẫn trữ vật.

Sau đó, Lâm Bất Phàm mới tiếp tục nhìn vào phần truyền thừa thần bí cuối cùng. "Hệ thống, tiếp nhận truyền thừa..." Vút!

Theo tâm niệm của Lâm Bất Phàm, một luồng thông tin khổng lồ tức thì rót vào đầu hắn.

Với tu vi cảnh giới Đại Tông sư, nhất thời hắn cũng không khỏi cảm thấy đầu óc choáng váng, vô cùng khó chịu! "Phong Thủy Trận Pháp..." "Không, chính xác nên là Địa Sư truyền thừa..." Mất gần nửa giờ đồng hồ, Lâm Bất Phàm mới sắp xếp và hấp thu xong toàn bộ luồng thông tin khổng lồ trong đầu!

Thông tin rót vào đầu hắn toàn bộ đều liên quan đến Phong Thủy Trận Pháp.

Phần truyền thừa thần bí mà hắn nhận được chính là phong thủy bí thuật.

Chính xác hơn, nên gọi là Địa Sư truyền thừa!

Địa Sư: tu luyện Phong Thủy Trận Pháp, nắm giữ địa mạch long khí...

Chưởng khống địa mạch long khí, bố trí các loại Phong Thủy Trận Pháp để sử dụng cho mình.

Lâm Bất Phàm cũng vạn lần không ngờ tới, mình sẽ nhận được

loại truyền thừa thần bí này.

Đạo của Địa Sư cũng là một loại của người tu hành.

Chỉ khác với những người tu hành tu luyện thiên địa nguyên khí.

Địa Sư tu luyện địa mạch chi khí, long mạch chi khí, chưởng khống địa mạch, long mạch diễn hóa thành phong thủy sát trận để sử dụng. "Địa Sư truyền thừa, cộng thêm Thiên Quan Linh Nhãn, quả là tuyệt phối..." Sau khi hấp thu và dung hợp những thông tin liên quan đến Địa Sư truyền thừa trong đầu.

Lâm Bất Phàm tức thì phát hiện ra năng lực tu luyện chưởng khống địa mạch, long mạch của Địa Sư.

Quả thực là tuyệt phối với Thiên Quan Linh Nhãn của hắn!

Thiên Quan Linh Nhãn có thể quan sát khí của trời đất, trong đó tự nhiên bao gồm cả địa mạch chi khí, long mạch chi khí.

Phối hợp với năng lực của Thiên Quan Linh Nhãn, việc Lâm Bất Phàm muốn bố trí các loại phong thủy sát trận, trong nháy mắt trở nên dễ dàng hơn nhiều. "Quả nhiên, cô nương được hệ thống chấm điểm càng cao, phần thưởng nhận được cũng càng tốt..." Sau một hồi cảm thán, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, lập tức mở Thiên Quan Linh Nhãn.

Sau đó, hắn đảo mắt một vòng trong Lâm phủ, một lần nữa xem xét tình hình.

Với truyền thừa vừa nhận được, cộng thêm sự trợ giúp của Thiên Quan Linh Nhãn.

Lần này, Lâm Bất Phàm rốt cuộc đã nhìn ra sự khác biệt của Lâm phủ. "Vị trí của Lâm phủ, có một long mạch..." Đúng vậy, dưới sự quan sát của Lâm Bất Phàm, hắn phát hiện vị trí của Lâm phủ nằm trên một long mạch.

Chính là vị trí đầu rồng của long mạch!

Thấy cảnh này, trong lòng Lâm Bất Phàm không khỏi cảm thán: "Chẳng trách Lâm phủ trước đây mấy lần đổi chủ, không một ai thu được vào tay, cuối cùng lại hời cho ta, Lâm Bất Phàm..." Phong thủy của Lâm phủ quả thực không có vấn đề.

Kiến thức phong thủy trong truyền thừa Phát Khâu mà Lâm Bất Phàm nhận được trước đây, quả thực không nhìn ra vấn đề.

Phong thủy tuy không có vấn đề, nhưng mấu chốt nằm ở vị trí của Lâm phủ, nằm ngay trên đầu của long mạch.

Lâm phủ được xây trên đầu long mạch này, giống như một cái đại ấn, đè chặt long mạch ở đó, không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

Long mạch này tuy chỉ là một con địa long nhỏ.

Nhưng oán khí do con địa long này sinh ra, sao có thể là thứ mà người có mệnh cách bình thường có thể chịu đựng được.

Đây cũng là lý do vì sao, từ khi tòa phủ đệ này được xây xong, qua tay vô số người, lại không một ai thành công.

Không phải vì tòa phủ đệ này có lời nguyền.

Mà là vì mệnh cách của họ, căn bản không chịu nổi sự phản phệ của long mạch.

Cũng may Lâm Bất Phàm thân mang huyết mạch Chân Long, lại có hệ thống bên người.

Không những không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại còn dựa vào huyết mạch Chân Long của bản thân, cưỡng ép trấn áp con địa long này.

Chỉ cần Lâm Bất Phàm không chết, huyết mạch Chân Long không tuyệt, Lâm phủ sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Ngược lại còn có thể nhờ vào ảnh hưởng của địa long chi khí, khiến cho sự truyền thừa của Lâm phủ dần dần hưng thịnh.

Nhưng chỉ có huyết mạch Chân Long trấn áp, lâu ngày, khi oán khí của địa long tích tụ đến một mức độ nhất định, vẫn có nguy cơ bị phản phệ.

Nhưng sau khi Lâm Bất Phàm nhận được ba vật phẩm siêu phàm là Thạch Cảm Đương, Linh Tuyền Nhãn, Bồ Đề Thụ từ hệ thống.

Nguy cơ tiềm ẩn đó đã lặng lẽ được hóa giải!

Có Thạch Cảm Đương trấn áp, con địa long dưới Lâm phủ có thể nói là không còn chút sức phản kháng nào.

Chương 145

Từng chút oán khí sinh ra từ long mạch, đều lặng lẽ bị Thạch Cảm Đương trực tiếp hóa giải.

Ngược lại còn khiến khí vận của Lâm phủ, lặng lẽ trở nên nồng đậm hơn.

Thêm vào đó, Linh Tuyền Nhãn, Bồ Đề Thụ cắm rễ tại đây, sức mạnh ẩn chứa trong địa long chi mạch.

Dường như giống như bị mở ra một cửa thoát.

Từng tia long mạch chi khí, không ngừng bị hấp thu chuyển hóa thành Linh Tuyền Thủy, cung cấp cho cây Bồ Đề không ngừng sinh trưởng.

Chính vì sự tồn tại của long mạch này, ngược lại khiến hiệu quả của Linh Tuyền Nhãn, Bồ Đề Thụ vượt xa những nơi khác! "Chẳng trách Linh Tuyền Thủy đó, đối với việc thức tỉnh và nâng cao huyết mạch Chân Long của ta cũng có chút tác dụng." "Nguyên nhân là đã hấp thu một chút long mạch chi khí..." "Với Địa Sư truyền thừa mà ta nhận được, lấy long mạch dưới Lâm phủ làm hạt nhân..." "Thêm vào Bồ Đề Thụ, Linh Tuyền Nhãn, Thạch Cảm Đương ba món đồ siêu phàm này, có thể bố trí ra một tòa Phong Thủy Trận Pháp..." Trong lòng Lâm Bất Phàm nghĩ vậy, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia thất vọng.

Tuy đã nhận được Địa Sư truyền thừa, có thể dẫn động địa mạch chi khí để sử dụng, bố trí các loại Phong Thủy Trận Pháp.

Nhưng với tình hình hiện tại, cho dù có cách bố trí Phong Thủy Trận Pháp, cũng tạm thời không thể thi triển được. "Tuy có chút đáng tiếc, nhưng vẫn chưa muộn..." "Chỉ cần cho ta một chút thời gian, tu

luyện Địa Sư truyền thừa nhập môn, việc bố trí một tòa Phong Thủy Trận Pháp không phải là chuyện đơn giản..." Sau khi cảm thán, đối với phần thưởng nhận được lần này, Lâm Bất Phàm cũng khá xúc động.

Nhưng muốn tu luyện Địa Sư truyền thừa nhập môn, đó cũng tuyệt đối không phải là một chuyện đơn giản. "Tu vi võ đạo trong thời gian ngắn, e rằng khó có thể nâng cao..." "Tu vi cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, chỉ có thể từng chút một tích lũy..." "Tinh lực chủ yếu tiếp theo, sẽ đặt vào việc thức tỉnh huyết mạch Chân Long, và tu luyện Địa Sư truyền thừa..." Sau khi có quyết định trong lòng, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, toàn bộ tâm thần trực tiếp chìm vào Địa Sư truyền thừa trong đầu.

Con đường tu luyện của Địa Sư, tu luyện không phải thiên địa nguyên khí, mà là địa mạch chi khí.

Khi Lâm Bất Phàm đang chìm đắm trong Địa Sư truyền thừa trong đầu.

Chỉ thấy bóng dáng ba người Hoắc Khuynh Tiên, sau khi tắm rửa đơn giản.

Ngoài Doãn Tinh Nguyệt tay không, trong lòng Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi đều đang bế con của mình, đi thẳng đến vị trí của cây Bồ Đề.

Ba người vừa mới ngồi xuống, Doãn Tinh Nguyệt liền không nhịn được lên tiếng: "Phu quân, hai vị tỷ tỷ có phát hiện không, chỉ cần lại gần cây Bồ Đề này, cả người dường như đều nhẹ nhõm hơn nhiều..." "Ha ha ha..." Mọi người nghe vậy, tức thì không nhịn được cười thành tiếng.

Một lúc sau, Hoắc Tiên Nhi mới không nhịn được lên tiếng giải thích: "Tinh Nguyệt muội muội không biết đó thôi, cây Bồ Đề này là

một gốc linh căn..." "Tuy không thể so sánh với cây Bồ Đề trong truyền thuyết đã giúp Phật Tổ đốn ngộ, nhưng cũng có những điều thần dị nhất định..." Nói đến đây, Hoắc Tiên Nhi liếc nhìn Lâm Bất Phàm một cái, sau đó mới tiếp tục nói: "Theo lời phu quân, cây Bồ Đề không chỉ có thể giúp người ta ngưng thần tĩnh tâm, đồng thời còn có công hiệu giúp trí tuệ khai ngộ..." "Quan trọng nhất là, cách một khoảng thời gian, cây Bồ Đề sẽ kết ra Bồ Đề Quả..." "Nhưng trong thời gian ngắn, e rằng không thấy được hình dạng của Bồ Đề Quả..." Nói xong công hiệu của cây Bồ Đề, Hoắc Tiên Nhi cũng không dừng lại, tiện thể lại chỉ vào Linh Tuyền Nhãn ở bên cạnh, ngay sát cây Bồ Đề.

Còn có cả tôn Thạch Cảm Đương kia! "Không chỉ cây Bồ Đề thần dị, còn có một mắt Linh Tuyền, mỗi ngày đều sẽ sinh ra một ít Linh Tuyền Thủy..." "Linh Tuyền Thủy là một loại linh tuyền do tuyền nhãn hấp thu thiên địa linh khí mà sinh ra..." "Không chỉ có ích cho việc tu hành võ đạo của chúng ta, đồng thời còn có thể dùng để tưới các loại linh dược..." Hoắc Tiên Nhi dừng lại một lát, sau đó mới tiếp tục chỉ vào tôn Thạch Cảm Đương cuối cùng nói: "Tấm bia đá này, Tinh Nguyệt muội muội chắc cũng nhận ra..." Doãn Tinh Nguyệt gật đầu nói: "Ân...

Nếu ta không nhìn lầm, thì đây là một tôn Thạch Cảm Đương..." "Không sai, đúng là một tôn Thạch Cảm Đương, chỉ có điều không phải Thạch Cảm Đương bình thường, mà là một món pháp khí..." "Một món pháp khí có thể ngưng tụ thiên địa linh khí, trấn áp khí vận gia tộc..." Cuối cùng, Hoắc Tiên Nhi không khỏi liếc nhìn Lâm Bất Phàm một cái.

Sau đó vẻ mặt nghiêm túc lại, mang theo một tia ngưng trọng nói: "Những thứ này đều là bút tích của phu quân, cũng là nội tình của Lâm gia chúng ta..." "Hy vọng ngoài những người chúng ta ra, Tinh

Nguyệt muội muội có thể giữ mồm giữ miệng..." Lời của Hoắc Tiên Nhi vừa dứt, Doãn Tinh Nguyệt hoàn hồn, lập tức vội vàng lên tiếng bảo đảm: "Phu quân, hai vị tỷ tỷ yên tâm, chuyện ở đây ta một chữ cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài..." Nhìn cây Bồ Đề, Linh Tuyền và Thạch Cảm Đương trước mắt, trong lòng Doãn Tinh Nguyệt cũng có chút cảm khái.

Ba vật phẩm trông có vẻ đơn giản, lại có thần hiệu như vậy.

Doãn Tinh Nguyệt với tư cách là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tự nhiên cũng biết một số chuyện mà người thường không thể tiếp xúc. "Đúng rồi, ta có một chuyện rất tò mò, Tinh Nguyệt muội muội với tư cách là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm..." "Với thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chắc hẳn biết một số chuyện mà người thường chúng ta không thể biết được..." "Tinh Nguyệt muội muội có từng tiếp xúc với những người tu hành trong truyền thuyết không..." Lời của Doãn Tinh Nguyệt vừa dứt, chỉ thấy ánh mắt Hoắc Khuynh Tiên rơi trên người nàng, lên tiếng hỏi.

Lúc này, không chỉ hai người Hoắc Tiên Nhi tò mò, ngay cả trên mặt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lộ ra một tia hiếu kỳ.

Trước đây tại buổi đấu giá, hắn đã thấy Tân Nguyệt Phạn Điếm bán đấu giá không ít pháp khí bị hư hỏng.

Với sự truyền thừa của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đối với những người tu hành này, chắc chắn có một sự hiểu biết nhất định.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Doãn Tinh Nguyệt không che giấu, trực tiếp lên tiếng đáp: "Tân Nguyệt Phạn Điếm quả thực biết một số chuyện liên quan đến người tu hành..." "Trong tộc thậm chí còn có truyền thừa của người tu hành..." Vút!

Nghe nói Doãn gia có truyền thừa của người tu hành, thậm chí có người tu hành tọa trấn.

Bất kể là Lâm Bất Phàm, hay là hai người Hoắc Khuynh Tiên, trên mặt đều không khỏi lóe lên vẻ kinh ngạc.

Tân Nguyệt Phạn Điếm quả nhiên không đơn giản!

Chẳng trách có thể truyền thừa mấy trăm năm đến nay, có được địa vị như bây giờ.

Trong đó e rằng không thể thiếu nguyên nhân có người tu hành tọa trấn.

Sau khi nói Doãn gia có truyền thừa của người tu hành, Doãn Tinh Nguyệt liền lộ ra vẻ mặt khó xử.

Không đợi nàng tiếp tục nói, Lâm Bất Phàm đã lên tiếng: "Nếu không thể tiết lộ, vậy không cần nói nhiều." "Nhưng ta lại có một chuyện rất tò mò..." Doãn Tinh Nguyệt nghe vậy, thầm thở phào một hơi, đồng thời lập tức lên tiếng: "Phu quân cứ nói, nếu là chuyện có thể tiết lộ, ta tuyệt đối sẽ không che giấu chút nào." Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, trực tiếp lên tiếng hỏi: "Lần trước khi ta trở về Thường Sa Thành, vị nhạc phụ kia của ta dường như rất vội vàng..." "Ta hỏi ông ấy cũng không chịu tiết lộ, chỉ nói lúc đó sẽ biết đáp án..." Đối mặt với câu hỏi của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt thở dài một hơi, rồi bắt đầu giải thích.

Qua lời giải thích từ đầu đến cuối của Doãn Tinh Nguyệt, Lâm Bất Phàm cũng đã hiểu ra.

Lúc ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, tại sao vị nhạc phụ tiện nghi kia lại vội vàng như vậy, muốn hắn đưa Doãn Tinh Nguyệt đi.

Tất cả, đều phải nói từ Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đừng thấy Doãn Tinh Nguyệt là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng đặt trong Doãn gia, cũng chỉ là một tộc nhân bình thường.

Bao gồm cả cha nàng, vị nhạc phụ tiện nghi của Lâm Bất Phàm, trông có vẻ quyền cao chức trọng, chưởng khống Tân Nguyệt Phạn Điếm lớn như vậy.

Nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm trong Doãn gia, chỉ là một bộ phận xử lý rác rưởi, đổi lấy tài nguyên.

Doãn lão bản trông có vẻ quyền cao chức trọng, nhưng đặt trong Doãn gia lại không đáng kể, có thể bị hạ bệ bất cứ lúc nào.

Quan trọng nhất là, trong các phòng các mạch của Doãn gia, chỉ cần là nữ tử, đều sẽ bị dùng để liên hôn.

Chương 146

Nếu không phải Lâm Bất Phàm xuất hiện, kết cục cuối cùng của Doãn Tinh Nguyệt, e rằng cũng không thoát khỏi số phận liên hôn.

Nghe xong lời giải thích của Doãn Tinh Nguyệt, Hoắc Khuynh Tiên không nhịn được khẽ nhíu mày nói: "Nếu vậy, phu quân cưới Tinh Nguyệt muội muội, Doãn gia biết đâu sẽ tìm đến cửa..." "Ta..." Doãn Tinh Nguyệt định lên tiếng, nhưng lời đến bên miệng, nhất thời lại không biết nói gì. "Lâm gia có ta, Lâm Bất Phàm, tọa trấn, đâu phải ai cũng có thể bắt nạt..." "Tinh Nguyệt gả vào Lâm gia ta, Lâm Bất Phàm ta tự sẽ bảo vệ nàng chu toàn..." "Kẻ nào dám động đến thê tử của Lâm Bất Phàm ta, đến một ta giết một, đến hai ta giết một đôi..." Trong lúc nói, chỉ thấy khí tức Đại Tông sư của Lâm Bất Phàm, trong nháy mắt bùng phát ra.

Lực khí huyết cường hãn vô song, lúc thì hóa thành mãnh hổ ngửa trời gầm thét, lúc thì hóa thành bạch hạc giang cánh kêu vang...

Cùng lúc đó, một luồng sát ý lạnh lẽo lan tỏa ra.

Không khí xung quanh mấy chục mét, dường như trong khoảnh khắc đó, trực tiếp ngưng đọng lại. ...

Chỉ trong vài hơi thở, thấy vẻ mặt của Hoắc Khuynh Tiên và những người khác thay đổi.

Lâm Bất Phàm liền thu liễm khí tức đang bùng phát trở lại.

Cùng với việc Lâm Bất Phàm thu liễm khí tức, ba nàng vừa mới hoàn hồn, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi liền lên tiếng: "Phu quân nói không sai, chúng ta bây giờ là người một nhà, có khó khăn thì nên cùng nhau đối mặt..." "Ta ủng hộ quyết định của phu quân..." Nhìn vẻ mặt kiên định của Lâm Bất Phàm và ba người Hoắc Khuynh

Tiên.

Chỉ thấy trong mắt Doãn Tinh Nguyệt nhất thời cũng không khỏi hiện lên một tia hơi nước.

Hồi lâu sau, nàng mới thẩm định thần lại, đầy cảm kích nói: "Đa tạ phu quân, đa tạ hai vị tỷ tỷ..." "Chúng ta là người một nhà, không cần khách sáo như vậy..." Lâm Bất Phàm mỉm cười, sau đó tâm niệm vừa động, phất tay lấy từ trong nhẫn trữ vật ra Hộ Thân Ngọc Phù vừa nhận được. "Đây là Hộ Thân Ngọc Phù ta mới nhận được không lâu, mỗi người một mai, thời khắc mấu chốt có thể chống lại một đòn chí mạng..." Không nói nhảm thêm, Lâm Bất Phàm trực tiếp đưa ba mai Hộ Thân Ngọc Phù trong đó vào tay ba người Hoắc Tiên Nhi.

Có vật hộ thân, lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng có thể cứu mạng vào thời khắc mấu chốt.

Lâm Bất Phàm vừa mới an ủi xong ba người Hoắc Khuynh Tiên chưa được bao lâu.

Chỉ thấy một nha hoàn trong phủ, mang theo vẻ vội vã, chạy thẳng đến chỗ mọi người.

Đến gần, nha hoàn lập tức cung kính cúi chào: "Bái kiến Gia chủ, ba vị phu nhân..." Ánh mắt rơi trên người này, Lâm Bất Phàm lên tiếng hỏi thẳng: "Xảy ra chuyện gì..." "Khởi bẩm Gia chủ, Tường thúc vừa mới truyền tin, trong phủ của Nhị Gia Cửu Môn, hình như đã xảy ra chuyện..." "Các vị đương gia của Cửu Môn, lúc này đang đổ về phủ Nhị gia..." Nha hoàn vừa dứt lời, không đợi Lâm Bất Phàm và những người khác lên tiếng.

Chỉ thấy lại một trận tiếng bước chân truyền đến, bóng dáng Phong Vu Tu cũng xuất hiện trong tầm mắt. "Phong Vu Tu cũng đến rồi..." Thấy bóng dáng Phong Vu Tu theo sát phía sau, ánh mắt của Lâm Bất Phàm và những người khác cũng đều đổ dồn về phía y.

Không đợi Phong Vu Tu lên tiếng, Lâm Bất Phàm đã nói: "Cũng vì chuyện của Nhị Gia..." Phong Vu Tu nghe vậy, trên mặt khẽ sững sờ, rõ ràng đoán được có người đã báo tin cho mọi người trước y một bước! "Gia chủ, ba vị phu nhân, nếu mọi người đều đã biết rồi..." Lâm Bất Phàm lúc này cũng không nói nhảm, lên tiếng ra hiệu: "Nói kỹ hơn, rốt cuộc tình hình thế nào..." "Ta cũng vừa mới nhận được tin, phu nhân của Nhị Gia đột ngột xảy ra chuyện ngoài ý muốn..." "Hiện tại Hồng phủ đã loạn thành một nồi cháo, các thế lực đều đang đổ về phủ Nhị gia..." Phong Vu Tu không che giấu chút nào, lập tức báo cáo lại những thông tin mình biết.

Nghe xong báo cáo của Phong Vu Tu, Lâm Bất Phàm không vội đưa ra quyết định.

Ánh mắt chuyển sang, trực tiếp rơi trên người Hoắc Khuynh Tiên và những người khác nói: "Ai đi cùng ta đến Hồng phủ một chuyến..." Cùng với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy ba người Hoắc Tiên Nhi tức thì liếc nhìn nhau.

Cuối cùng, Hoắc Tiên Nhi lên tiếng: "Hay là Khuynh Tiên tỷ tỷ đi cùng phu quân một chuyến..." "Được...

Vậy ta đi cùng phu quân đến Hồng phủ một chuyến, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..." Hoắc Khuynh Tiên cũng không nói nhảm, trực tiếp gật đầu đồng ý. "Nếu đã vậy, Khuynh Tiên đi chuẩn bị đi..." Dặn dò một câu xong, ánh mắt Lâm Bất Phàm mới một lần nữa rơi trên người Phong Vu Tu.

Khi rời khỏi Thường Sa Thành, đi đến kinh thành, Phong Vu Tu đang ở đỉnh phong Tông sư.

Bây giờ nhìn lại tu vi của Phong Vu Tu, vẫn đang ở đỉnh phong Tông sư!

Lúc này, Phong Vu Tu cũng cảm nhận được ánh mắt của Lâm Bất

Phàm đang nhìn mình.

Trong khoảnh khắc đó, dường như y đã hiểu được ý tứ trong ánh mắt của Lâm Bất Phàm. "Ta đã có 80% chắc chắn đột phá..." "Ba tháng, ta chắc chắn trong vòng ba tháng sẽ đột phá cảnh giới Đại Tông sư..." Nghe lời của Phong Vu Tu, Lâm Bất Phàm không nói thêm gì nữa, chỉ khẽ gật đầu với y. "Nếu có chỗ nào cần, cứ đến tìm ta bất cứ lúc nào..." Lâm Bất Phàm vừa dứt lời, Hoắc Khuynh Tiên lúc này cũng đã thu dọn xong, quay lại hiện trường. "Ta đi rồi về..." Lâm Bất Phàm chào một tiếng, không nói nhảm thêm nữa, xoay người dẫn Hoắc Khuynh Tiên đi thẳng đến vị trí của Hồng phủ.

Chẳng mất bao lâu, khi đến bên ngoài Hồng phủ.

Chỉ thấy các thế lực của Cửu Môn, các vị đương gia, đều đã nhận được tin, đi thẳng đến Hồng phủ.

Thấy vậy, khóe miệng Lâm Bất Phàm không khỏi cười lạnh một tiếng: "Chỉ là phu nhân của Nhị Gia xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mà khiến cả Cửu Môn đều tụ tập ở đây..." Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, Hoắc Khuynh Tiên cũng liền tiếp lời: "Cả Thường Sa đều biết, vị Nhị Gia này quan tâm nhất chính là phu nhân của mình..." "Cơ hội lôi kéo Nhị Gia như vậy, sao những người này có thể bỏ qua..." Hồng gia của Cửu Môn ở Thường Sa Thành, cũng là một con rắn địa đầu đã tồn tại hàng trăm năm.

Cho dù Nhị Gia đã tuyên bố rửa tay gác kiếm, nhưng Hồng gia vẫn không thể xem thường.

Lần này phu nhân của Nhị Gia xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chính là một cơ hội để lôi kéo Hồng gia.

Không chỉ có người của Cửu Môn, cùng với Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên, thậm chí còn thấy cả bóng dáng của Cừu Đức Khảo.

Thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm rơi trên người Cừu Đức Khảo, vô cùng nổi bật trong đám đông.

Chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh lập tức lên tiếng giải thích: "Phu quân không biết đó thôi, Cừu Đức Khảo lúc này ở Thường Sa Thành, cũng được coi là một nhân vật có máu mặt..." "Khi phu quân đi đến kinh thành, người này đã thành lập một thương hội ở Thường Sa Thành..." Cùng với sự hợp tác lần đầu tiên của Cừu Đức Khảo và Lâm Bất Phàm, mượn tay y để thiết lập quan hệ với Hoắc gia.

Dã tâm của lão già này bắt đầu bành trướng nhanh chóng!

Trong thời gian ngắn, thông qua việc buôn lậu các loại vật phẩm, tích lũy được một số tài sản, trực tiếp thành lập một thương hội.

Theo điều tra của Hoắc Khuynh Tiên, sau lưng Cừu Đức Khảo thậm chí còn có quan hệ với người Oa Quốc!

Chương 147

"Lâm tiên sinh..." Khi ánh mắt Lâm Bất Phàm rơi trên người Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo cũng phát hiện ra bóng dáng Lâm Bất Phàm, lập tức dẫn theo bạn đồng hành bên cạnh, bước thẳng đến chỗ Lâm Bất Phàm. "Lâm tiên sinh, đã lâu không gặp..." Đối diện với ánh mắt của Cừu Đức Khảo, Lâm Bất Phàm không khỏi liếc nhìn hai người bên cạnh y nói: "Một thời gian không gặp, không ngờ Cừu Đức Khảo tiên sinh, bây giờ đã thành lập thương hội..." Trong lúc nói, ánh mắt Lâm Bất Phàm chuyển sang, trực tiếp rơi trên người hai người bên cạnh nói: "Không biết hai vị này là..." "Để ta giới thiệu cho Lâm tiên sinh, vị này là Điền Trung Lương Tử tiểu thư, vị này là..." Không đợi Cừu Đức Khảo nói xong, nghe thấy một nam một nữ bên cạnh y là quỷ Oa Quốc.

Sắc mặt Lâm Bất Phàm trong khoảnh khắc đó đột nhiên thay đổi.

Sau đó chỉ thấy hắn nói một cách lạnh lùng hơn: "Xin lỗi, ta không có hứng thú với lũ quỷ Oa Quốc..." Nói xong, căn bản không cho Cừu Đức Khảo cơ hội nói thêm, Lâm Bất Phàm ra hiệu cho Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh.

Sau đó không nói hai lời, trực tiếp bước vào Hồng phủ.

Lúc này, Lâm Bất Phàm còn trực tiếp nói với Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh: "Khuynh Tiên, thông báo cho Hoắc gia một tiếng, cắt đứt mọi hợp tác với Cừu Đức Khảo..." "Ngoài ra, lấy danh nghĩa của ta truyền lời cho Cửu Môn, kẻ nào dám tự ý hợp tác với Cừu Đức Khảo, và lũ quỷ Oa Quốc đó, thì đừng trách Lâm Bất Phàm ta lòng dạ độc ác..." Nhìn thái độ đột nhiên thay đổi của Lâm Bất Phàm, Hoắc

Khuynh Tiên mở miệng định nói gì đó.

Nhưng lời đến bên miệng, không đợi Hoắc Khuynh Tiên lên tiếng.

Trong lòng nàng lúc này, dường như đột nhiên hiểu ra, tại sao thái độ của Lâm Bất Phàm lại đột ngột thay đổi như vậy!

Thái độ vừa rồi của Lâm Bất Phàm, dường như chỉ là giải trừ hợp tác với Cừu Đức Khảo.

Thực ra mục tiêu của hắn là hai tên quỷ Oa Quốc kia!

Lâm Bất Phàm đối với những tên quỷ Oa Quốc đó, rõ ràng không có chút thiện cảm nào.

Thậm chí không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào với chúng.

Nghe Cừu Đức Khảo nói ra, những tên quỷ Oa Quốc bên cạnh, thái độ của Lâm Bất Phàm đột nhiên thay đổi.

Không chỉ Hoắc Khuynh Tiên có chút sững sờ, mới đoán được Lâm Bất Phàm có một sự thù địch đối với lũ quỷ Oa Quốc đó.

Lúc này, Cừu Đức Khảo, nhìn thái độ đột nhiên thay đổi của Lâm Bất Phàm, bóng lưng xoay người bước vào Hồng phủ.

Nhất thời, trên mặt vẫn chưa hoàn hồn.

Thực sự có chút không hiểu, tại sao Lâm Bất Phàm lại đột nhiên trở mặt! "Baka..." So với vẻ mặt của Cừu Đức Khảo lúc này, chỉ thấy một nam một nữ bên cạnh y, hai tên quỷ Oa Quốc đó, sắc mặt lại trong nháy mắt trở nên tái mét.

Với tư cách là nhân viên tình báo gián điệp của Oa Quốc, khoảnh khắc Lâm Bất Phàm trở mặt.

Hai người lập tức đoán được, Lâm Bất Phàm đối với người Oa Quốc có sự thù địch rất lớn.

Vừa mới bước vào Hồng phủ, Hoắc Khuynh Tiên lúc này, ánh mắt không khỏi rơi trên người Lâm Bất Phàm nói: "Phu quân, hình như đối với những người Oa Quốc đó, có sự thù địch rất lớn..." Đối mặt với ánh mắt của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm trực tiếp hừ lạnh một tiếng: "Hừ...

Lũ người Oa Quốc này, từng tên một đều là súc sinh..." "Lũ người Oa Quốc này trước tiên chiếm Quan Ngoại, lập ra một cái Mãn Châu, phò trợ tàn dư của triều trước..." "Tiếp theo e rằng sẽ chiếm cả Đông Bắc, thậm chí cả Thần Châu..." Nghe lời của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên lập tức trợn to hai mắt, lộ ra vẻ khó tin nói: "Oa Quốc không phải chỉ là một nước nhỏ như hòn đạn, sao có thể có thực lực như vậy..." Không phải Hoắc Khuynh Tiên nghi ngờ phán đoán của Lâm Bất Phàm, thực sự những lời hắn vừa nói, quá khó tin.

Một nước Oa Quốc nhỏ bé, lại có ý đồ nuốt chửng cả Thần Châu.

Quả thực là đang nói đùa!

Không phải Hoắc Khuynh Tiên không tin, nếu lời nói như vậy của Lâm Bất Phàm truyền ra ngoài, e rằng không có bao nhiêu người sẽ tin.

Nhưng ai có thể biết được, linh hồn của Lâm Bất Phàm đến từ hậu thế.

Tất cả những gì hắn vừa nói, trong tương lai đều sẽ lần lượt xảy ra!

Đây cũng là lý do, khi Lâm Bất Phàm biết lão già Cừu Đức Khảo cấu kết với người Oa Quốc, lại đột nhiên trở mặt.

Tuy bảo an đoàn dưới trướng Lâm Bất Phàm có thể phát triển đến mức độ như bây giờ.

Trong đó không thể thiếu Cừu Đức Khảo làm trung gian, mới giúp

Lâm Bất Phàm có được manh mối về trang bị quân hỏa của quân đội Cẩu Mao.

Nếu lão già này không có bất kỳ liên quan nào đến lũ quỷ Oa Quốc.

Làm ăn với Cừu Đức Khảo, lợi dụng mối quan hệ của y, Lâm Bất Phàm không hề bận tâm.

Nhưng lão già này đã có liên hệ với lũ quỷ Oa Quốc, vậy thì xin lỗi.

Chạm đến giới hạn của Lâm Bất Phàm, là chuyện tuyệt đối không được phép.

Lũ quỷ Oa Quốc này, rõ ràng muốn cắm một con cờ ở Thường Sa Thành.

Lâm Bất Phàm sao có thể để cho lũ quỷ Oa Quốc đó được như ý!

Tuy không có hùng tâm xoay chuyển càn khôn.

Nhưng với thân phận hiện tại của Lâm Bất Phàm, mắt thấy lũ quỷ Oa Quốc này muốn đưa tay đến Thường Sa Thành, chuyện này quyết không cho phép! "Đừng xem thường lũ quỷ Oa Quốc này..." "Oa Quốc tuy là một nước nhỏ như hòn đạn, nhưng nhìn lại mấy chục năm trước, khi vị Lão Yêu Bà kia còn tại thế..." "Dã tâm của Oa Quốc không hề nhỏ, thêm vào đó cục thế Thần Châu hỗn loạn, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ có một trận chiến với chúng..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm dường như đột nhiên, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Tiếp đó chỉ thấy khóe miệng hắn cong lên nói: "Nếu ta nhớ không lầm, vị Trương Đại Phật Gia của chúng ta, hình như đã bị lũ quỷ này truy sát..." "Người nhà của y, cơ bản đều chết trong tay lũ người Oa Quốc đó, cuối cùng mới chạy nạn đến Thường Sa Thành..." Khi Lâm Bất Phàm đang nghĩ về Trương Khải Sơn, vị Phật Gia của Cửu Môn.

Chỉ thấy bóng dáng hai người, bất giác đã đến trước đại sảnh của

Hồng phủ.

Nhìn sang, vừa vặn thấy ánh mắt của Trương Khải Sơn đang nhìn mình! "Chào các vị..." Trong phòng khách, Lâm Bất Phàm chắp tay với các thế lực của Cửu Môn đang tụ tập tại đây, chắp tay chào một tiếng.

Chương 148

"Tứ Gia đến rồi..." "Chào Tứ Gia..." "Tứ Gia đã lâu không gặp..." Cùng với lời chào của Lâm Bất Phàm, các thế lực của Cửu Môn đang tụ tập tại hiện trường, bao gồm cả bóng dáng của Hồng Nhị Gia.

Lần lượt đứng dậy, chắp tay đáp lễ với Lâm Bất Phàm.

Sau đó thấy Hồng Nhị Gia, lập tức mời hai người Lâm Bất Phàm vào ngồi, và lên tiếng cảm tạ.

Vì phu nhân trong nhà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, các thế lực của Cửu Môn đều lần lượt đến thăm hỏi.

Bất kể mục đích của mọi người là gì, lễ tiết cần có, vị Hồng Nhị Gia này có thể nói là làm rất chu đáo.

Lâm Bất Phàm vừa mới ngồi xuống, liền không nhịn được lên tiếng hỏi một câu: "Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..." Vào lúc này, không chỉ Lâm Bất Phàm, chỉ thấy mọi người đang tụ tập trong đại sảnh.

Từng người một, ánh mắt đều đổ dồn về phía Hồng Nhị Gia.

Mọi người đều biết phu nhân của y xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mọi người tại hiện trường đều không biết.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Hồng Nhị Gia lúc này, thầm thở dài một hơi nói: "Vì chuyện của nội nhân, làm phiền các vị chạy một chuyến, trong lòng ta thực sự có chút hổ thẹn..." "Không giấu gì các vị, Nha Đầu rốt cuộc tình hình thế nào, ta cũng không nói được..." Nói đến đây, Hồng Nhị Gia cũng không che giấu nữa, trực tiếp miêu tả lại tình hình xảy ra trên người thê tử Nha Đầu của mình.

Vốn dĩ sức khỏe của thê tử không tốt, tương đối yếu ớt.

Nhưng từ khi Hồng Nhị Gia rửa tay gác kiếm, mỗi ngày đều ở bên cạnh thê tử, thỉnh thoảng dùng dược thiện để bồi bổ nguyên khí.

Tình hình vốn yếu ớt của Nha Đầu, cũng dần dần có chút khởi sắc.

Nhưng vạn lần không ngờ tới, sáng nay lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nha Đầu vốn đang dần dần hồi phục, khởi sắc, đang cùng Hồng Nhị Gia ở hậu viện thưởng hoa nói chuyện.

Đột nhiên sắc mặt trắng bệch, mở miệng nôn ra một ngụm máu đen, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Đến bây giờ vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại!

Cả Thường Sa Thành, vô số đại phu bác sĩ đến nhà kiểm tra tình hình, đến bây giờ vẫn chưa có kết quả nào.

Sau khi giải thích xong tình hình, chỉ thấy sâu trong đáy mắt Hồng Nhị Gia, cũng không khỏi lóe lên vẻ ảm đạm, bi thương. "Nhị Gia cũng đừng quá lo lắng, có chỗ nào cần ta, cứ việc lên tiếng..." "Đúng vậy, Nhị Gia cũng đừng quá lo lắng..." "Bây giờ lo lắng cũng vô ích, rốt cuộc tình hình thế nào, phải đợi kết quả chẩn đoán của đại phu..." Lời của Hồng Nhị Gia vừa dứt, các gia tộc của Cửu Môn đang tụ tập trong đại sảnh, lập tức lên tiếng an ủi.

Nghe mọi người an ủi, trong lòng Hồng Nhị Gia tuy lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể chờ đợi kết quả chẩn đoán của những đại phu đó.

Về phần Lâm Bất Phàm, thì chỉ hỏi một câu, không tiếp tục nói nhảm nữa.

Khi không khí tại hiện trường, rơi vào một loại lo lắng.

Chỉ thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm, lúc này lại liếc nhìn Hồng Nhị Gia và Trương Khải Sơn một cái nói: "Nhị Gia, và Phật Gia, có một chuyện không biết có nên nói hay không..." Thấy Lâm Bất Phàm lên tiếng, ánh mắt của hai người đều đổ dồn về phía hắn, lên tiếng ra hiệu: "Tứ Gia có lời cứ nói..." Lúc này, Lâm Bất Phàm mỉm cười nói: "Ta vừa mới vào, thấy Cừu Đức Khảo dẫn theo hai tên quỷ Oa Quốc, chuẩn bị đến bái kiến Nhị Gia..." Vút!

Khi nghe lời của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy sâu trong đáy mắt Trương Khải Sơn, tức thì lóe lên một tia sát ý.

Nhưng không đợi y lên tiếng, giọng nói của Lâm Bất Phàm liền tiếp tục vang lên: "Theo ta được biết, hai tên quỷ Oa Quốc đó, có khả năng là gián điệp do Oa Quốc phái đến..." "Dã tâm của lũ quỷ Oa Quốc này không hề nhỏ, trước tiên là Mãn Châu, tiếp theo e rằng là cả ba tỉnh Đông Bắc..." "Đợi lũ quỷ Oa Quốc này chiếm lĩnh Đông Bắc, sẽ hướng ánh mắt về cả Thần Châu..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm liếc nhìn mọi người trong đại sảnh một cái.

Mới tiếp tục nói: "Ta không quan tâm lũ quỷ Oa Quốc đó có mưu đồ gì..." "Thường Sa Thành nhỏ bé có Cửu Môn là đủ rồi, không dung thứ cho kẻ ngoại lai khác làm càn..." Vào lúc này, chỉ thấy một vị đương gia trong đó, không nhịn được lên tiếng: "Theo ta được biết, Cừu Đức Khảo hình như đang hợp tác với Tứ Gia và Hoắc gia..." Lâm Bất Phàm định thần nhìn lại, chỉ thấy người này không phải ai khác, chính là Bán Tiệt Lý trong Cửu Môn. "Không sai, Cừu Đức Khảo trước đây quả thực có làm ăn qua lại với Lâm gia, Hoắc gia..." "Nhưng khi ta bước vào Hồng phủ, đã hạ lệnh giải trừ mọi hợp tác với Cừu Đức Khảo..." Vút...

Nghe lời của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy mọi người tại hiện trường,

từng người một trên mặt đều không khỏi khẽ thay đổi.

Đặc biệt là Trương Khải Sơn, vị Phật Gia này, lại vô cùng rõ ràng.

Bảo an đoàn dưới trướng Lâm Bất Phàm có thể phát triển đến mức độ như bây giờ.

Cừu Đức Khảo người này trong đó, có thể nói là đã tốn không ít công sức.

Ít nhất là các loại vũ khí trang bị đó, đều là do Cừu Đức Khảo giới thiệu, Lâm Bất Phàm mới có manh mối.

Nhưng điều khiến y vạn lần không ngờ tới.

Chỉ vì Cừu Đức Khảo có liên hệ với lũ quỷ Oa Quốc, Lâm Bất Phàm đã dứt khoát, trực tiếp cắt đứt mọi liên hệ với Cừu Đức Khảo! "Lâm Bất Phàm ta tuy chỉ là một người bình thường, nhưng chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, trong lòng đều có số..." "Làm ăn với Cửu Môn chúng ta không có vấn đề gì, nhưng nếu lòng dạ khó lường, thì chỉ có thể nói một câu xin lỗi..." Lúc này, Trương Khải Sơn dường như cũng cảm nhận được sự thù địch của Lâm Bất Phàm đối với lũ quỷ Oa Quốc đó.

Chỉ thấy y không nói hai lời, trực tiếp lên tiếng: "Nói hay lắm..." "Cách làm của Tứ Gia ta tán thành, Thường Sa Thành nhỏ bé, có Cửu Môn chúng ta là đủ rồi..." "Lũ quỷ Oa Quốc đó dã tâm bừng bừng, muốn cắm một cái đinh ở Thường Sa Thành, Trương Khải Sơn ta là người đầu tiên không đồng ý..." Cùng với việc Trương Khải Sơn lên tiếng bày tỏ thái độ, các đương gia còn lại, từng người một cũng lần lượt bày tỏ thái độ.

Đặc biệt là đương gia của Hoắc gia lúc này: Hoắc Tam Nương, càng không nói hai lời, trực tiếp lên tiếng: "Ta bây giờ hạ lệnh, giải trừ mọi hợp tác với Cừu Đức Khảo..." Tuy trong thời gian ngắn, Cừu

Đức Khảo phát triển rất tốt, khẩu vị ngày càng lớn.

Lợi ích mà Hoắc gia nhận được cũng ngày càng nhiều.

Nhưng cùng với việc Lâm Bất Phàm lên tiếng, Trương Khải Sơn bày tỏ thái độ, Hoắc Khuynh Tiên ở bên cạnh ra hiệu.

Hoắc Tam Nương cũng không nói hai lời, trực tiếp hạ lệnh, cắt đứt mọi hợp tác với Cừu Đức Khảo!

Cừu Đức Khảo lúc này còn chưa biết, trong mắt y chỉ cần có lợi là được.

Bất kể là người của Cửu Môn, hay là lũ quỷ Oa Quốc, đều có thể đạt thành hợp tác.

Nhưng vạn lần không ngờ tới, vì hành động này, tiếp xúc với lũ quỷ Oa Quốc đó.

Lâm Bất Phàm một tiếng ra lệnh, khiến cho sự hợp tác với Lâm gia, Hoắc gia, trong nháy mắt hóa thành ảo ảnh!

Chương 149

Không chỉ như vậy, cùng với việc Lâm Bất Phàm và Trương Khải Sơn và những người khác, từng người một lên tiếng bày tỏ thái độ.

Thương hội vừa mới thành lập của Cừu Đức Khảo, cùng với những đặc vụ quỷ định cắm đinh ở Thường Sa Thành.

Tiếp theo e rằng sẽ khó đi một bước!

Vừa mới bắt đầu, chưa kịp thực thi kế hoạch, trong một sớm đã bị phá hoại tan tành.

Mấy vị đương gia còn lại, nhìn Trương Khải Sơn lên tiếng bày tỏ thái độ, liền cũng lần lượt bày tỏ không có vấn đề gì.

Đúng như Lâm Bất Phàm đã nói, lũ quỷ Oa Quốc đó muốn đưa tay đến Thường Sa Thành, vậy thì trực tiếp chặt tay chúng!

Nhưng bất kể là Lâm Bất Phàm, hay là Trương Khải Sơn, trong lòng đều vô cùng rõ ràng.

Lũ quỷ Oa Quốc đó, đã phái người đến Thường Sa Thành, e rằng sẽ không dễ dàng rút lui, chịu bỏ qua như vậy.

Không đợi mọi người tiếp tục bàn luận, chỉ thấy một trận tiếng bước chân truyền đến.

Những đại phu chẩn đoán bệnh tình cho phu nhân của Hồng Nhị Gia, lúc này cũng lần lượt trở về đại sảnh.

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy Hồng Nhị Gia không thể chờ đợi được nữa đứng dậy, đầy mong đợi lên tiếng: "Các vị đại phu, tình hình của Nha Đầu nhà ta thế nào rồi..." Ánh mắt rơi trên những đại phu đó, chỉ thấy đối mặt với ánh mắt của Hồng Nhị Gia.

Từng người một liếc nhìn nhau, rồi lần lượt thở dài một hơi nói: "Thực sự xin lỗi, sau khi chúng tôi kiểm tra chẩn đoán kỹ lưỡng, tình hình trên người phu nhân, quả thực có chút quỷ dị..." "Nhị Gia xin lỗi, lão hủ và mọi người học nghệ không tinh, e rằng không thể làm gì được..." "Xin Nhị Gia mời cao nhân khác..." Từng người một thở dài một hơi, cũng không đợi Hồng Nhị Gia lên tiếng, lắc đầu xoay người lần lượt cáo từ.

Những người này không ai không phải là bác sĩ, đại phu hàng đầu của Thường Sa Thành.

Ngay cả họ cũng không tra ra được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trên người Nha Đầu.

Mời những đại phu khác, e rằng cũng vô ích!

Nhất thời, chỉ thấy bóng dáng Hồng Nhị Gia chao đảo, trên mặt cũng theo đó lóe lên vẻ thất hồn lạc phách. "Tại sao..." "Tại sao lại để Nha Đầu chịu khổ nạn như vậy..." Nhìn Hồng Nhị Gia vẻ mặt bi thương, thất hồn lạc phách.

So với vị Nhị Gia phong độ ngày nào, quả thực là một trời một vực.

Hoắc Khuynh Tiên thầm thở dài một hơi, rồi chuyển ánh mắt sang Lâm Bất Phàm nói: "Phu quân, hay là chàng giúp Nha Đầu xem tình hình thế nào..." "Ta..." Nhất thời, trên mặt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lộ ra vẻ chần chừ.

Lâm Bất Phàm tự nhận thực lực không tệ, nhưng đối với y thuật lại không biết một chút nào. "Nếu những đại phu đó không nhìn ra được tình hình của Nha Đầu, có lẽ căn bản không phải là bệnh nhân bình thường..." Nghe lời của Hoắc Khuynh Tiên, trong mắt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lóe lên một tia sáng: "Ý của nàng là..." Không đợi Lâm Bất Phàm nói xong, Hoắc Khuynh Tiên khẽ gật đầu với hắn.

Lúc này, Lâm Bất Phàm thầm im lặng một lát, mới gật đầu đồng ý với đề nghị của Hoắc Khuynh Tiên.

Sau đó, Lâm Bất Phàm chuyển ánh mắt sang Hồng Nhị Gia nói: "Nhị Gia trước tiên đừng lo lắng, hay là để ta xem tình hình thế nào..." Vút, vút, vút!

Cùng với việc Lâm Bất Phàm lên tiếng, chỉ thấy mọi người trong đại sảnh, từng người một ánh mắt đều đổ dồn về phía hắn.

Cuối cùng, Trương Khải Sơn không nhịn được lên tiếng hỏi: "Tứ Gia chẳng lẽ có cách..." "Chính là cái gọi là y võ không phân biệt..." "Nếu những đại phu đó không nhìn ra được nguyên nhân, liệu có phải là nguyên nhân khác, ví dụ như những thứ yêu tà..." Những người khác có lẽ không hiểu Lâm Bất Phàm.

Nhưng Trương Khải Sơn lại vô cùng rõ ràng, Lâm Bất Phàm ngoài thân thủ bất phàm, còn có huyết mạch đặc thù.

Nếu phu nhân Nha Đầu của Hồng Nhị Gia, thực sự không phải bị bệnh.

Có lẽ Lâm Bất Phàm thực sự có cách cũng không chừng!

Nói đến đây, Trương Khải Sơn liền tiếp lời: "Hay là để Tứ Gia xem tình hình thế nào, biết đâu thực sự có thể nhìn ra cũng không chừng." Ánh mắt rơi trên người Hồng Nhị Gia, chỉ thấy trên mặt y khẽ do dự.

Một lúc sau dường như đã có quyết định, lập tức gật đầu nói: "Tứ Gia theo ta..." Chỉ thấy Hồng Nhị Gia không nói hai lời, đi trước dẫn đường, đi thẳng đến vị trí của Nha Đầu ở hậu viện.

Suốt đường đến hậu viện, phòng của phu nhân Nha Đầu của Hồng Nhị Gia.

Vừa mới bước vào phòng, bất kể là Lâm Bất Phàm và Hoắc

Khuynh Tiên.

Hay là Trương Khải Sơn có huyết mạch Cùng Kỳ theo sát phía sau, đều không khỏi khẽ nhíu mày.

Đặc biệt là Lâm Bất Phàm, cả người trong khoảnh khắc đó, trực tiếp dừng lại. "Tứ Gia, chẳng lẽ có phát hiện gì..." Nhìn bóng dáng Lâm Bất Phàm vừa bước vào phòng, đột nhiên dừng lại.

Các vị đương gia theo sát phía sau, ánh mắt đều không khỏi đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

Ngay cả Hoắc Khuynh Tiên và Trương Khải Sơn, vì huyết mạch đặc thù trong cơ thể, đều có thể cảm nhận được một chút dị thường.

Càng đừng nói đến Lâm Bất Phàm, ngoài huyết mạch Chân Long đã thức tỉnh 41%, đồng thời còn là một Võ đạo Đại Tông sư.

Khí huyết cường hãn vô cùng, vừa mới bước vào nhà đã cảm nhận được, có một chút sức mạnh đặc thù tồn tại.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Lâm Bất Phàm thầm định thần lại.

Trên mặt không lộ ra bất kỳ sắc thái nào, trực tiếp lên tiếng: "Người còn chưa thấy, sao có thể có phát hiện gì..." Sau đó, một nhóm người đi đến vị trí của Nha Đầu.

Nhìn Nha Đầu đang nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, sắc mặt trắng bệch, không một chút huyết sắc.

Tâm trạng vốn ổn định của Hồng Nhị Gia, mơ hồ, dường như giây tiếp theo sẽ trực tiếp sụp đổ. "Nếu Tứ Gia có cách cứu Nha Đầu, Nhị Nguyệt Hồng ta nợ huynh một mạng..." Chỉ thấy ánh mắt Hồng Nhị Gia rơi trên người Lâm Bất Phàm, cố gắng kìm nén sự bi thương trong lòng, trên mặt mang theo một chút cầu xin nói.

Chương 150

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, cùng với tâm niệm vừa động, trực tiếp mở Thiên Quan Linh Nhãn.

Vút...

Lúc này, ánh mắt Lâm Bất Phàm một lần nữa rơi trên người Nha Đầu.

Tức thì trên người nàng phát hiện ra một số thứ, mà người thường không thể nhìn thấy.

Chỉ thấy từng tia hắc khí, không ngừng từ trên người Nha Đầu lan tỏa ra.

Ẩn ẩn, Lâm Bất Phàm thậm chí còn thấy một hư ảnh mặt mày dữ tợn trên người nàng. "Oan hồn..." Nhìn cảnh tượng trước mắt, phản ứng đầu tiên của Lâm Bất Phàm là oan hồn.

Tuy cũng là lần đầu tiên thấy tình huống này, nhưng thế giới này tồn tại người tu hành.

Trong mộ cũng có thi biến thành Tống Tử, các loại yêu tu luyện thành tinh tồn tại.

Tồn tại oan hồn lệ quỷ, dường như cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, Lâm Bất Phàm thầm lắc đầu.

Hư ảnh mặt mày dữ tợn, đầy oán độc trên người Nha Đầu, tuy có chút tương tự với oan hồn lệ quỷ.

Nhưng Lâm Bất Phàm lại có thể khẳng định, thứ này e rằng không phải là oan hồn như hắn đoán.

Tối đa cũng chỉ được coi là tàn hồn ẩn chứa oán khí! "Tứ Gia, có

nhìn ra được dị thường không..." Thấy Lâm Bất Phàm mở Thiên Quan Linh Nhãn, trong mắt hiện lên một tia kim quang.

Sau khi Lâm Bất Phàm quan sát một lát, Trương Khải Sơn liền không nhịn được lên tiếng hỏi.

Về phần Hồng Nhị Gia tuy không lên tiếng, nhưng ánh mắt đầy mong đợi đó, không khác gì đặt hết hy vọng vào Lâm Bất Phàm.

Lúc này, Lâm Bất Phàm giải trừ Thiên Quan Linh Nhãn, phất tay trực tiếp ra hiệu: "Trước tiên đưa người ra sân, đến vị trí có thể chiếu nắng..." Thấy Lâm Bất Phàm ra hiệu, Hồng Nhị Gia không nói hai lời, trực tiếp tiến lên bế Nha Đầu đang hôn mê lên.

Sau đó theo lời dặn của Lâm Bất Phàm, trực tiếp ra ngoài sân, đến vị trí có thể chiếu nắng.

Vừa mới dưới ánh nắng, không đợi Hồng Nhị Gia đặt bóng dáng Nha Đầu lên ghế nằm.

Chỉ thấy lúc này Nha Đầu sắc mặt trắng bệch, hôn mê bất tỉnh, dường như có tri giác.

Cả người, tức thì bắt đầu khẽ run rẩy giãy giụa. "Nha Đầu..." Thấy sự thay đổi trên người Nha Đầu, Hồng Nhị Gia dường như thấy được hy vọng, tức thì trở nên có chút kích động.

Sau đó không đợi Hồng Nhị Gia lên tiếng hỏi, Lâm Bất Phàm ra hiệu trước tiên đặt người lên ghế nằm.

Sau đó, Lâm Bất Phàm một lần nữa mở Thiên Quan Linh Nhãn, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

Dưới Thiên Quan Linh Nhãn, chỉ thấy luồng hắc khí lan tỏa trên người Nha Đầu, đang dưới ánh nắng từng chút một dần dần tan biến.

Thậm chí cả hư ảnh gần như dung hợp làm một với thân thể nàng,

lúc này cũng đang thầm giãy giụa.

Hắn cẩn thận quan sát một lượt, chỉ thấy Lâm Bất Phàm khẽ nhíu mày.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên người Nha Đầu, chính xác hơn là trên đỉnh đầu nàng.

Chỉ thấy lúc này, trên đầu vị phu nhân của Hồng Nhị Gia đang cài một cây trâm ngọc.

Dưới ánh mặt trời, bên trong cây trâm ngọc có từng luồng hắc khí không ngừng tỏa ra.

Lúc này, Hồng Nhị Gia lại không nhịn được, lên tiếng hỏi: "Tứ gia, rốt cuộc Nha Đầu bị làm sao..." Trong khoảnh khắc đó, kim quang trong mắt Lâm Bất Phàm biến mất, trở lại trạng thái bình thường.

Sau đó hắn mới đối diện với ánh mắt của Hồng Nhị Gia, nói: "Nếu ta không nhìn lầm, nguyên nhân khiến tẩu phu nhân đột nhiên xảy ra biến cố, căn bản không phải là bệnh..." Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, Hồng Nhị Gia đã vội vàng nói: "Không phải bệnh, vậy... lẽ nào thật sự gặp phải yêu tà..." Nhìn vẻ mặt kinh ngạc, khó tin của Hồng Nhị Gia và mọi người, Lâm Bất Phàm cũng không giữ vẻ thần bí nữa, trực tiếp gật đầu nói: "Tẩu phu nhân hiện tại đang bị một tàn hồn ẩn chứa oán sát khí phụ thân..." "Nguồn gốc của tàn hồn đó chính là cây trâm ngọc trên đầu tẩu phu nhân..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm đưa tay chỉ thẳng vào cây trâm ngọc trên đầu Nha Đầu, khẳng định chắc nịch. "Nếu ta không đoán sai, hôm nay tẩu phu nhân đột nhiên gặp chuyện, hẳn là đã bị cây trâm ngọc này làm bị thương..." "Từ đó khiến cho tàn hồn ẩn giấu trong trâm ngọc có cơ hội phụ vào người tẩu phu nhân..." "Trâm ngọc..." Nhìn cây trâm ngọc trên đầu Nha Đầu, mặt Hồng Nhị Gia lập tức bùng lên lửa giận ngút trời.

Tiếp đó, y siết chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Trần Bì

cái thằng nghịch đồ, cây trâm ngọc này nhất định là thứ nó tặng cho Nha Đầu..." "Ta đã dặn đi dặn lại tên nghịch đồ đó, không được tùy tiện mang những thứ dưới đất về phủ..." "Nghịch đồ không những không nghe, còn dám đem đồ dưới đất tặng cho sư nương." Nhìn bộ dạng của Nha Đầu lúc này, Hồng Nhị Gia chỉ hận không thể đem Trần Bì ra lăng trì xử tử.

Không đợi Hồng Nhị Gia đi tìm Trần Bì gây sự, Trương Kỳ Sơn đã vội lên tiếng an ủi: "Chuyện của Trần Bì để sau hãy nói, giải quyết tình hình của Nha Đầu mới là việc cấp bách..." "Phải, phải, phải... cứu Nha Đầu trước..." Hoàn hồn lại, Hồng Nhị Gia lại một lần nữa nhìn về phía Lâm Bất Phàm. "Tứ gia đã nhìn ra được sự bất thường trên người Nha Đầu, chắc chắn có cách cứu nàng ấy..." "Xin Tứ gia ra tay, bất kể Tứ gia có yêu cầu gì, tôi Nhị Nguyệt Hồng tuyệt không từ chối..." Chỉ cần cứu được Nha Đầu, Hồng Nhị Gia có thể nói là không tiếc bất cứ giá nào!

Dù có phải lấy mạng đổi mạng, e rằng y cũng sẽ không chút do dự mà đồng ý. "Nhị gia không cần phải như vậy, giải quyết tàn hồn trên người tẩu phu nhân, nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó cũng không khó..." Nói đoạn, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, phất tay lấy ra một bình ngọc đựng Khí Huyết Đan.

Hắn trực tiếp đưa vào tay Hoắc Khuynh Tiên, nói: "Khuynh Tiên, trước tiên cho tẩu phu nhân uống một viên Khí Huyết Đan..." Thân thể của Nha Đầu vốn đã suy yếu, nay lại bị tàn hồn kia chiếm giữ, khí tức toàn thân càng yếu đến cực hạn.

Nếu không kịp thời cứu chữa, e rằng không chống đỡ được ba ngày, Nha Đầu sẽ chết trong tay tàn hồn đó.

Hoắc Khuynh Tiên nhận lấy bình ngọc, đổ ra một viên Khí Huyết Đan, làm theo lời Lâm Bất Phàm, cạy miệng Nha Đầu ra rồi đút vào.

Chương 151

Lúc này, Hoắc Khuynh Tiên cũng lên tiếng giải thích: "Đây là Khí Huyết Đan do phu quân nhà ta bí mật luyện chế, có công hiệu bổ sung nguyên khí, hồi phục khí huyết..." "Tẩu tử vốn suy yếu, sau khi uống Khí Huyết Đan có thể bù đắp lại phần nào nguyên khí đã tổn hao..." Dưới sự giải thích của Hoắc Khuynh Tiên, Hồng Nhị Gia thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Trương Kỳ Sơn và những người bên cạnh, lúc này, trong đáy mắt mỗi người đều âm thầm lóe lên một tia sáng.

Bí dược trong tay Lâm Bất Phàm, đó là thứ vang danh khắp Cửu Môn.

Cho đến ngày nay, các thế lực trong Cửu Môn, cứ cách một khoảng thời gian lại mua Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán từ tay Lâm Bất Phàm. "Xem ra bí dược mà Tứ gia nắm giữ vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta..." "Khí Huyết Đan, lại một loại bí dược chưa từng thấy..." "Bổ sung nguyên khí, hồi phục khí huyết, bí dược trong tay Tứ gia còn nhiều hơn cả Tị Độc Đan và Chỉ Huyết Tán..." Trong lúc Trương Kỳ Sơn và những người khác đang âm thầm cảm thán, mỗi người một suy tính...

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, phất tay lấy Phát Khâu Ấn từ trong nhẫn trữ vật ra.

Phát Khâu Ấn là một món pháp khí chính hiệu, có công hiệu trấn sát tà túy.

Năm đó ở Bình Sơn, ngay cả cương thi lông đen cũng bị nó dễ dàng trấn sát.

Thứ trên người Nha Đầu lúc này chẳng qua chỉ là một tàn hồn, với

uy năng của Phát Khâu Ấn, đủ để dễ dàng trấn sát nó. "Kia, lẽ nào là...

Phát, Phát Khâu Ấn trong truyền thuyết đã thất truyền từ lâu?" Khi những người khác còn đang ngơ ngác nhìn chiếc ấn đồng mà Lâm Bất Phàm lấy ra, chỉ thấy Tề Bát Gia trong khoảnh khắc đó liền trợn to hai mắt, lộ ra vẻ mặt vô cùng khó tin.

Trong số các đương gia có mặt, ngoài Lâm Bất Phàm ra, e rằng Tề Bát Gia là người hiểu rõ nhất về tu hành giả.

Y vừa nhìn đã nhận ra chiếc ấn đồng mà Lâm Bất Phàm lấy ra chính là một món pháp khí chính hiệu!

Nhìn hình dáng của chiếc ấn, y càng nhận ra ngay lập tức đó chính là Phát Khâu Ấn đã thất truyền từ lâu. "Bát gia quả là có mắt nhìn, đúng là Phát Khâu Ấn trong truyền thuyết..." "Còn về việc thất truyền, chẳng qua chỉ là lời đồn trong giang hồ mà thôi..." Lâm Bất Phàm liếc nhìn Tề Bát Gia một cái, sau đó cũng không nói nhiều, trực tiếp cầm Phát Khâu Ấn, từng bước tiến đến trước mặt Nha Đầu đang hôn mê.

Có lẽ cảm nhận được mối đe dọa từ Phát Khâu Ấn trong tay Lâm Bất Phàm, tàn hồn đang phụ thể trên người Nha Đầu lập tức điên cuồng giãy giụa.

Những luồng hắc khí không ngừng tỏa ra cũng sôi trào trong nháy mắt. "Ực, ực, ực..." Theo sự giãy giụa của tàn hồn, Nha Đầu vốn đang hôn mê bất tỉnh, cả người bỗng nhiên giãy giụa theo bản năng, run rẩy không ngừng. "Tàn hồn cỏn con, cũng dám làm càn..." Trong chớp mắt, Lâm Bất Phàm quát lên một tiếng, Phát Khâu Ấn trong tay liền không chút do dự mà ấn mạnh xuống mi tâm của Nha Đầu. *Phụt phụt phụt* Khi Phát Khâu Ấn trong tay Lâm Bất Phàm ấn thẳng xuống mi tâm Nha Đầu, chỉ nghe từng tiếng rên rỉ vang lên từ trong cơ thể nàng.

Cùng lúc đó, dưới sự trấn áp của Phát Khâu Ấn, một luồng hắc khí

mắt thường có thể thấy được không ngừng tỏa ra từ cơ thể nàng.

Một hư ảnh mặt mũi dữ tợn, tràn đầy oán độc cũng không ngừng giãy giụa, gào thét trên người Nha Đầu... "Hít..." Nhìn cảnh tượng trước mắt, bất kể là Hồng Nhị Gia hay là Trương Kỳ Sơn và những người còn lại, tất cả đều không kìm được mà hít một ngụm khí lạnh.

Trước khi Lâm Bất Phàm ra tay, họ cũng không nhìn ra điều gì bất thường.

Đối với việc trên người Nha Đầu có thật sự tồn tại một tàn hồn hay không, trong lòng họ vẫn luôn có một tia nghi ngờ.

Nhưng bây giờ, khi Lâm Bất Phàm dùng Phát Khâu Ấn ấn lên người Nha Đầu, hắc khí và tàn hồn vốn mắt thường không thấy được đều hiện ra dưới thần uy của Phát Khâu Ấn.

Dù không muốn tin, lúc này cũng không thể không tin! "Ta thấy rồi, trên người tẩu phu nhân thật sự có một tàn hồn..." "Không ngờ Phát Khâu Ấn đã thất truyền từ lâu lại có công hiệu như vậy..." "Không ngờ Tứ gia lại giấu một món đồ tốt như thế..." Trong lúc các đương gia Cửu Môn đang bàn tán xôn xao, uy năng của Phát Khâu Ấn không ngừng bùng nổ, Nha Đầu vốn đang hôn mê cũng bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

Nhìn kỹ, chỉ thấy tàn hồn kia dường như đang phải chịu đựng nỗi đau vô tận, không ngừng gào thét, giãy giụa. "Hừ..." Cùng lúc đó, Lâm Bất Phàm hừ lạnh một tiếng, khí huyết chi lực chí cương chí dương, cuồng bạo vô song trên người hắn cũng bùng phát ra.

Khi khí huyết chi lực trong cơ thể Lâm Bất Phàm bao phủ lấy Nha Đầu, tàn hồn vốn đang không ngừng giãy giụa, gào thét kia dường như gặp phải một sự tồn tại còn đáng sợ hơn cả Phát Khâu Ấn.

Trên khuôn mặt đầy dữ tợn, oán độc của nó, hiện lên từng tia kinh

hãi. "Không..." Dưới khí huyết bá đạo của Lâm Bất Phàm và thần uy của Phát Khâu Ấn, tàn hồn kia không còn chút sức lực phản kháng nào.

Chỉ nghe một tiếng gầm rú đầy căm phẫn vang lên, tàn hồn mặt mũi dữ tợn, đầy oán độc đó liền hóa thành một làn khói đen, tan biến hoàn toàn trong không khí.

Sau khi tàn hồn tan biến và cây trâm ngọc được lấy ra, luồng hắc khí bao trùm trên người Nha Đầu giống như bèo không rễ.

Dưới khí huyết của Lâm Bất Phàm, cộng thêm sự trấn áp của Phát Khâu Ấn, chỉ trong vòng mấy chục hơi thở, nó đã biến mất không còn tăm tích.

Lúc này, Nha Đầu vốn đang không ngừng giãy giụa, toàn thân run rẩy cũng dần dần yên tĩnh lại.

Nhìn sang, chỉ thấy khuôn mặt vốn trắng bệch của nàng cũng dần dần hồi phục lại một chút huyết sắc! "Được rồi..." "Tàn hồn trên người tẩu phu nhân đã được loại bỏ, oán sát khí cơ bản đã tan biến hết..." "Dù trong cơ thể có còn sót lại một chút, chỉ cần phơi nắng nhiều hơn, bổ sung nguyên khí đã tiêu hao, về cơ bản không có gì đáng ngại nữa..." Dưới sự quan sát của Thiên Quan Linh Nhãn, Lâm Bất Phàm xác định không còn gì bất thường trên người Nha Đầu, tàn hồn kia đã hoàn toàn tan biến, hắn mới thu hồi Phát Khâu Ấn ở mi tâm nàng.

Hắn quay người nhìn về phía Hồng Nhị Gia, nói. "Đa tạ Tứ gia ra tay cứu giúp..." Thấy tình hình của Nha Đầu dần ổn định, sắc mặt cũng đã hồng hào trở lại, Hồng Nhị Gia không nói nhiều, chắp tay cúi người trước Lâm Bất Phàm, vô cùng cung kính bái một cái. "Nhị gia không cần khách sáo..." "Ta cứu được tẩu phu nhân cũng là do cơ duyên xảo hợp mà thôi..." Lâm Bất Phàm tiến lên đỡ Hồng Nhị Gia

đang cúi người bái tạ dậy.

Đúng như lời Lâm Bất Phàm nói, hắn ra tay cứu Nha Đầu, ngoài việc nể mặt Hoắc Khuynh Tiên cầu xin, đồng thời cũng là muốn xem xem khí huyết chi lực của mình có thật sự uy hiếp được đám yêu tà này không.

Theo tình hình trước mắt, tác dụng của khí huyết chi lực đối với yêu tà thông thường có tác dụng uy hiếp rất lớn.

Chương 152

Nếu mở ra Chân Long huyết mạch, tác dụng chấn nhiếp đó có lẽ còn tăng thêm vài phần. "Chúc mừng Nhị gia..." "Chúc mừng Nhị gia..." "Chúc mừng Nhị gia..." Thấy Nha Đầu được Lâm Bất Phàm cứu sống, Trương Kỳ Sơn và những người khác hoàn hồn lại, lập tức lên tiếng chúc mừng.

Cùng lúc đó, ánh mắt họ nhìn về phía Lâm Bất Phàm thoáng hiện lên vẻ phức tạp. "Khí Huyết Đan, trong bình ngọc có ba viên, mỗi ngày cho tẩu phu nhân uống một viên..." "Hôm nay vì cứu tẩu phu nhân, ta cũng tiêu hao không ít, vợ chồng ta đi trước một bước..." Không đợi các vị đương gia Cửu Môn lên tiếng, Lâm Bất Phàm đưa một bình ngọc vào tay Hồng Nhị Gia.

Sau đó hắn gọi Hoắc Khuynh Tiên một tiếng, rồi quay người cất bước rời đi. "Đa tạ Tứ gia..." "Đợi tình hình của Nha Đầu ổn định lại, tôi Nhị Nguyệt Hồng nhất định sẽ đến tận cửa bái tạ..." Tiễn bóng lưng hai vợ chồng Lâm Bất Phàm rời đi, Hồng Nhị Gia không nói hai lời, lại một lần nữa cúi người bái tạ.

Mãi cho đến khi bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Hồng Nhị Gia mới thu hồi ánh mắt, chuyển sang nhìn Nha Đầu vẫn còn chưa tỉnh lại!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trương Kỳ Sơn và những người còn lại cũng nhìn nhau một cái, rồi lần lượt lên tiếng: "Nhị gia hãy ở lại chăm sóc tẩu phu nhân cho tốt, chúng tôi xin cáo lui trước..." "Cáo từ..." Mỗi người đều chắp tay chào Hồng Nhị Gia một tiếng, rồi cũng không ở lại thêm, nói một tiếng rồi lần lượt quay người rời đi.

Mãi cho đến khi rời khỏi Hồng phủ, mỗi người đi về nhà nấy, ánh

mắt của Trương Kỳ Sơn lại dừng lại trên người Tề Thiết Chủy, tức Bát gia, nói: "Bát gia, đến phủ của ta ngồi một lát thì sao..." Nghe Trương Kỳ Sơn gọi, Tề Bát Gia dường như đã đoán trước được, thân hình khựng lại, âm thầm thở dài một hơi.

Khi quay người lại đối diện với ánh mắt của Trương Kỳ Sơn, trên mặt y không có chút gì khác thường.

Vẫn như trước, y cười với Trương Kỳ Sơn: "Phật gia đã mời, vậy tôi xin liều mình theo Phật gia..." Trở về phủ đệ, Trương Kỳ Sơn không nhịn được mà nhìn về phía Tề Thiết Chủy, nói: "Bát gia thấy chuyện vừa rồi thế nào..." Đối diện với ánh mắt của Trương Kỳ Sơn, Tề Thiết Chủy không khỏi ngẩn ra.

Trong chốc lát, y lộ ra vẻ mặt khó xử. "Ý của Phật gia là... vừa rồi ở phủ Nhị gia, hình như cũng không có gì đặc biệt..." Nói đoạn, Tề Thiết Chủy mới tỏ ra vẻ bừng tỉnh: "Phật gia muốn hỏi về Tứ gia..." "Tứ gia có thể giải quyết tàn hồn trên người phu nhân Nhị gia, hoàn toàn là nhờ uy năng của Phát Khâu Ấn đó..." "Nếu tôi không nhìn lầm, Phát Khâu Ấn kia là một món pháp khí, có tác dụng trấn sát yêu tà, quỷ quái..." "Thêm nữa, thứ tồn tại trên người phu nhân Nhị gia lại là một tàn hồn không biết đã tồn tại bao lâu, nên mới có thể dễ dàng trấn sát như vậy..." Nói xong, Tề Thiết Chủy cũng không khỏi liếc nhìn Trương Kỳ Sơn một cái, muốn xem xem y phản ứng thế nào.

Nhìn Trương Kỳ Sơn lúc này, chỉ thấy sắc mặt y âm thầm biến đổi.

Sau đó y mới đưa tay sờ sờ cằm, nói: "Phát Khâu Ấn, nếu vậy, vị Tứ gia này của chúng ta, có khả năng là truyền nhân của Phát Khâu..." Phát Khâu Thiên Quan, Trương Kỳ Sơn không thể quen thuộc hơn.

Trương gia Hoàng Kim Nhị Chỉ, chính là truyền thừa của Phát Khâu Thiên Quan.

Ngoài ra, còn có rất nhiều truyền thừa đổ đấu khác cũng có nguồn gốc từ dòng dõi Phát Khâu Thiên Quan.

Điều khiến y vạn lần không ngờ tới là, Trương gia có truyền thừa, nhưng lại không có Phát Khâu Ấn.

Hôm nay Lâm Bất Phàm lại lấy ra Phát Khâu Ấn, thứ trong lời đồn đã bị hủy, biến mất suốt mấy trăm năm.

Phát Khâu Ấn không chỉ là một món pháp khí uy lực cực lớn, đồng thời cũng là minh chứng cho thân phận của Phát Khâu Thiên Quan.

Giống như Mạc Kim Phù là minh chứng cho thân phận của Mạc Kim Giáo Úy vậy!

Lẩm bẩm vài câu, Trương Kỳ Sơn vẫy vẫy tay với Tề Thiết Chủy: "Được rồi, ta không tiễn..." "Vậy tôi đi trước một bước..." Thấy Trương Kỳ Sơn ra hiệu, Tề Thiết Chủy không nói nhiều, chào một tiếng rồi quay người cất bước rời đi.

Mãi cho đến khi bóng dáng y rời khỏi phủ đệ, y mới âm thầm đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Cùng lúc đó, bóng dáng của Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên cũng đã trở về phủ đệ.

Chỉ cần chú ý một chút là có thể phát hiện, suốt quãng đường, Lâm Bất Phàm luôn khẽ nhíu mày.

Mãi cho đến khi trở về hậu viện, trong phạm vi bao phủ của cây Bồ Đề, hắn mới hoàn toàn trở lại bình thường. "Phu quân, Khuynh Tiên tỷ tỷ, hai người về rồi..." Thấy bóng dáng hai người trở về, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đang nghỉ ngơi, trông con dưới cây Bồ Đề lập tức bế con lên đón. "Ừm, để ta bế hai tiểu tử này một chút..." Lâm Bất Phàm mỗi tay một đứa, trực tiếp nhận lấy Lâm Trường Sinh và Lâm Trường Ca từ tay Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt. "Ba

ba..." Vừa được bế lên, Lâm Trường Sinh nhìn Lâm Bất Phàm, liền ngoan ngoãn gọi một tiếng. "Tiểu tử, có nghe lời mẹ không..." Đối diện với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Lâm Trường Sinh dường như cũng hiểu được, lập tức liên tục gật gật cái đầu nhỏ. "Con trai ta thật thông minh..." Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm cũng không nhịn được mà cười ha hả.

Trong chốc lát, hắn ném hết những chuyện phiền lòng lộn xộn trong đầu ra sau.

Cả nhà ngồi xuống, đùa giỡn với hai tiểu tử một hồi, Lâm Bất Phàm mới giao chúng cho vú nuôi đang chờ bên cạnh.

Tiễn mọi người rời đi, Hoắc Tiên Nhi không nhịn được mà nhìn về phía Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên, nói: "Phu quân, Khuynh Tiên tỷ tỷ, lần này đến phủ Nhị gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..." "Ta thấy hai người về, sắc mặt có chút không đúng..." So với Doãn Tinh Nguyệt vừa mới gả vào Lâm gia, Hoắc Tiên Nhi là người phụ nữ đầu tiên của Lâm Bất Phàm.

Sự hiểu biết của nàng đối với hắn tuy chưa đến mức tâm linh tương thông, nhưng ít nhất cũng là biết rễ biết ngọn.

Chỉ cần sắc mặt Lâm Bất Phàm hơi thay đổi, nàng đã có thể đoán được đại khái trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Thấy Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên lúc trở về Lâm phủ, chân mày khẽ nhíu lại, Hoắc Tiên Nhi biết rằng, chuyến đi Hồng phủ này chắc chắn đã xảy ra chuyện!

Nếu không với tu vi Võ đạo Đại Tông sư của Lâm Bất Phàm, tuyệt đối sẽ không nhíu mày trở về phủ.

Đối diện với ánh mắt của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm thở dài một hơi: "Đúng là đã xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn..." "Khuynh

Tiên, nàng kể cho hai người họ nghe chuyện xảy ra ở Hồng phủ đi..." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm trực tiếp nhìn về phía Hoắc Khuynh Tiên.

Sau đó, hắn ngồi xuống chiếc ghế dựa, bắt đầu nhắm mắt suy nghĩ.

Sự xuất hiện của Cừu Đức Khảo hôm nay, hai tên quỷ Uy quốc bên cạnh hắn, đồng thời, còn có chuyện Nha Đầu bị tàn hồn phụ thân.

Bất cứ chuyện nào cũng khiến trong lòng Lâm Bất Phàm trở nên có chút nặng nề.

Thấy Lâm Bất Phàm bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, Hoắc Khuynh Tiên cũng không giấu giếm, bắt đầu kể lại từ đầu đến cuối, không bỏ sót một chi tiết nào về những chuyện đã gặp phải khi đến Hồng phủ cho hai người nghe.

Chương 153

"Lũ quỷ Uy quốc..." "Tàn hồn phụ thân..." Nghe xong lời kể của Hoắc Khuynh Tiên, bất kể là Hoắc Tiên Nhi hay Doãn Tinh Nguyệt, trên mặt đều không khỏi khẽ nhíu mày.

Khó trách khi Lâm Bất Phàm trở về phủ, trên mặt lại khẽ nhíu mày.

Sự xuất hiện của hai tên quỷ Uy quốc kia, chẳng khác nào ném một hòn đá xuống mặt nước yên tĩnh.

Còn về tàn hồn phụ thân trên người Nha Đầu, lại càng vượt ra khỏi phạm trù sự kiện thông thường!

Thần Châu vốn đã tứ phương hỗn chiến, hỗn loạn vô cùng, e rằng sắp tới sẽ phải đối mặt với một con sói đói hung ác!

Sự xuất hiện của tàn hồn kia, càng đại biểu cho sự xuất hiện của sức mạnh siêu phàm.

Trước đây người của Cửu Môn, tuy khi hạ mộ cũng gặp không ít chuyện quỷ dị, ví dụ như thi biến tống tử, các loại trấn mộ thú hung ác.

Nhưng giữa ban ngày ban mặt, thật sự chưa từng gặp phải những thứ như oan hồn lệ quỷ.

Nhưng hôm nay, chuyện xảy ra ở phủ Hồng Nhị Gia, giống như gióng lên một hồi chuông cảnh báo.

Hôm nay là phu nhân của Hồng Nhị Gia gặp phải chuyện quỷ dị như vậy, trực tiếp bị một tàn hồn phụ thân.

Lần sau có thể là người khác.

Đặc biệt là người của Cửu Môn, bản thân họ chuyên giao thiệp với những thứ dưới lòng đất, xác suất gặp phải những sự kiện quỷ dị như vậy, có thể nói là vượt xa người thường!

Không biết chừng có lúc nào đó, đào được một món đồ từ trong mộ ra, bên trong lại ẩn giấu thứ gì đó quỷ dị.

Hoắc Khuynh Tiên kể lại không sót một chi tiết nào những chuyện gặp phải trên đường đến Hồng gia lần này.

Lúc này, sắc mặt của Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt cũng thay đổi theo.

Sau đó, trong chốc lát, ánh mắt của ba nàng đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Sự xuất hiện của lũ quỷ Uy quốc, tàn hồn trên người Nha Đầu.

Tuy không hiểu rõ, rốt cuộc đại biểu cho điều gì, nhưng trong lòng ba nàng mơ hồ đều có một cảm giác bất an.

Cứ cảm thấy như có chuyện lớn sắp xảy ra!

Cảm nhận được ánh mắt của ba người đang nhìn mình, Lâm Bất Phàm vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, lúc này cũng đột nhiên mở mắt ra. "Nước đến đất ngăn, binh đến tướng đỡ..." "Bất kể là lũ quỷ Uy quốc kia, hay là yêu ma quỷ quái..." "Chỉ cần thực lực của bản thân ta đủ mạnh, để Lâm gia có thể phát triển ổn định trong hỗn loạn, vậy là đủ rồi..." Với thực lực hiện tại của Lâm gia, bất kể là đối phó với các thế lực khác, hay là đối mặt với những tồn tại siêu phàm kia, trong thời gian ngắn đều không có vấn đề gì!

Ít nhất, chỉ riêng tu vi Võ đạo Đại Tông sư của Lâm Bất Phàm, đã không phải là sự tồn tại mà người bình thường có thể địch lại.

Một vị Võ đạo Đại Tông sư, đặt ở một thành Thường Sa nhỏ bé, đủ để càn quét tất cả.

Huống chi ngoài Lâm Bất Phàm ra, Phong Vu Tu lúc này cũng sắp đột phá.

Đến lúc đó có hai vị Võ đạo Đại Tông sư trấn giữ, cộng thêm một ngàn tinh nhuệ do Chu Vệ Quốc lãnh đạo, đủ để đối phó với bất kỳ biến cố nào.

Dưới sự an ủi của Lâm Bất Phàm, lúc này trong lòng ba nàng Hoắc Khuynh Tiên cũng dần thả lỏng.

Cùng lúc đó, trong thương hội do Cừu Đức Khảo thành lập.

Vừa trở về thương hội, Cừu Đức Khảo lập tức nhận được tin tức, việc làm ăn với Lâm gia và Hoắc gia từ nay kết thúc. *Bốp* Nghe tin này, Cừu Đức Khảo sững sờ.

Hoàn hồn lại, hắn không nói hai lời, nhấc tay ném mạnh chén trà trong tay xuống đất. "F*ck you, f*ck you..." Trong chốc lát, mặt Cừu Đức Khảo lửa giận ngút trời, khó có thể chấp nhận.

Hắn thật sự không hiểu, tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này.

Nhờ có Lâm Bất Phàm, việc hợp tác với Hoắc gia vô cùng thuận lợi.

Hắn cũng nhân cơ hội này, từ một kẻ buôn lậu nhỏ lẻ, từng bước phát triển đến mức độ như bây giờ.

So với các thế lực lớn trong Cửu Môn, tuy có phần không bằng, nhưng thương hội vừa thành lập dưới tên hắn, cũng nhân cơ hội này mà đứng vững gót chân ở thành Thường Sa.

Thêm vào đó, Lâm Bất Phàm một bước trở thành Tứ gia của Cửu Môn.

Có sự hỗ trợ của hai thế lực lớn là Lâm gia và Hoắc gia, thực lực của Cừu Đức Khảo có thể nói là ngày càng tăng trưởng.

Nhưng điều hắn vạn lần không ngờ tới là, khi dã tâm của hắn ngày càng lớn, nhân cơ hội này bắt được mối quan hệ với người Uy quốc, hắn vốn định giới thiệu cho Lâm Bất Phàm người Hoa vừa mới hợp tác, nhưng thái độ của Lâm Bất Phàm lại thay đổi trời long đất lở ngay khi nhìn thấy người Hoa đó.

Không chỉ vậy, hắn thậm chí còn cắt đứt mọi hợp tác!

Không có tài nguyên của Lâm gia và Hoắc gia, thương hội của Cừu Đức Khảo, trong một sớm một chiều dường như trở về thời kỳ trước giải phóng. "Ông Cừu Đức Khảo không cần phải vội..." "Không có Hoắc gia và Lâm gia, tôi không tin các thế lực khác trong Cửu Môn, có tiền mà không kiếm..." Nhìn Cừu Đức Khảo đang tức giận, Điền Trung Lương Tử được phái đến thành Thường Sa liền tỏ ra vẻ không quan tâm, nói.

Theo y, Cửu Môn chẳng qua chỉ là một đám ô hợp.

Chỉ cần dùng lợi ích để dụ dỗ, dù không có tài nguyên của Hoắc gia và Lâm gia, vẫn sẽ có thế lực khác tìm đến cửa.

Nhưng điều mà đặc vụ Uy quốc này vạn lần không ngờ tới là, Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn đã sớm ra lệnh, người của Cửu Môn không được hợp tác với Cừu Đức Khảo nữa.

Chương 154

Còn về người Hoa, bất kể là Lâm Bất Phàm hay Trương Kỳ Sơn, đều không có chút thiện cảm nào, thậm chí còn vô cùng địch thị.

Đừng nói là hợp tác, nếu rơi vào tay Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn, những người Hoa đó chết cũng không biết tại sao!

Cửu Môn trong mắt y là một đám ô hợp, nhưng đám ô hợp này, sẽ khiến y ở thành Thường Sa một bước cũng khó đi.

Đừng nói là triển khai công tác tình báo ở thành Thường Sa, từ nay cắm một cái đinh xuống.

Thậm chí sẽ khiến y bị bẽ mặt, tổn thất nặng nề! "Tôi bây giờ đi liên hệ với các thế lực khác trong Cửu Môn..." Sau khi hơi bình tĩnh lại, Cừu Đức Khảo không nói hai lời, trong lòng lập tức có chủ ý.

Nhưng điều hắn vạn lần không ngờ tới là, có lời dặn trước của Lâm Bất Phàm, có sự gật đầu của Trương Kỳ Sơn, thêm vào đó, Cừu Đức Khảo vốn không được mọi người để vào mắt.

Hắn có thể đi đến bước này, hoàn toàn là nhờ dựa vào Lâm gia và Hoắc gia.

Khi hắn lần lượt đến thăm, cố gắng hợp tác với bảy thế lực còn lại, điều khiến Cừu Đức Khảo phải nếm mùi thất bại là, đừng nói là gặp được các đương gia, ngay cả cổng lớn cũng không vào được.

Sau khi lần lượt đến thăm bảy thế lực còn lại, tất cả đều ăn phải canh cửa đóng!

Đừng nói là các đương gia Cửu Môn, ngay cả những thế lực phụ thuộc vào Cửu Môn cũng không chào đón Cừu Đức Khảo.

Đến lúc này, hắn mới biết được, tình hình hiện tại rốt cuộc là thế

nào! "Xong rồi, tất cả đều xong rồi..." Trở về thương hội, Cừu Đức Khảo đừng nói là dã tâm, cả tinh thần của hắn vào lúc này đều như bị rút cạn.

Cả người hắn trong khoảnh khắc đó, trực tiếp vô lực ngã nhào xuống đất. "Không được... ta khó khăn lắm mới đi được đến bước này, không thể cứ thế bị hủy hoại..." "Tất cả là vì tên Lâm Bất Phàm đó, đúng... cơ hội duy nhất nằm ở trên người hắn..." Cừu Đức Khảo lẩm bẩm, đột nhiên như nhìn thấy một tia hy vọng.

Hắn từ dưới đất bò dậy, lập tức chuẩn bị một phần hậu lễ, thẳng tiến đến phủ đệ của Lâm Bất Phàm.

Cùng lúc đó, Điền Trung Lương Tử vừa đến thành Thường Sa, chưa kịp triển khai bất kỳ hành động nào, mặt cũng không khỏi trở nên tái mét. "Baka..." "Chỉ là một Cửu Môn, một đám ô hợp, dám đối đầu với Đế quốc..." Phẫn nộ!

Vốn y cho rằng Cửu Môn chỉ là một đám ô hợp, chỉ cần dùng lợi ích để dụ dỗ, muốn thu phục đám ô hợp này, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

Nhưng điều y vạn lần không ngờ tới là, muốn mượn tay Cừu Đức Khảo, lại khắp nơi bị từ chối, ngay cả cửa cũng không vào được! "Gia chủ, bên ngoài có một lão ngoại quốc tên Cừu Đức Khảo cầu kiến..." Trong lúc Lâm Bất Phàm và ba nàng đang nghỉ ngơi dưới cây Bồ Đề, một tiếng bước chân vang lên, một người hầu trong phủ tiến lên bẩm báo.

Nghe người hầu bẩm báo, Lâm Bất Phàm không hề ngẩng đầu, trực tiếp nói: "Cừu Đức Khảo... không gặp..." Cừu Đức Khảo, từ khi hắn bắt mối quan hệ với lũ quỷ Uy quốc kia, quan hệ với Lâm Bất Phàm đã hoàn toàn đoạn tuyệt!

Lâm Bất Phàm có thể cho phép hắn có dã tâm, nhưng vì dã tâm mà

bắt mối với lũ quỷ Uy quốc, lại còn biết rõ đám quỷ Uy quốc đó là gián điệp, Lâm Bất Phàm sao có thể cho hắn sắc mặt tốt được. "Vâng..." Thấy Lâm Bất Phàm trả lời, người hầu đến báo cáo cũng không nói nhiều, lập tức gật đầu lĩnh mệnh đi.

Không bao lâu, người này trở lại cổng trước.

Nhìn Cừu Đức Khảo đang đợi ngoài cổng, y trực tiếp nói: "Xin lỗi, gia chủ tạm thời không có thời gian..." "Ta...

Cừu Đức Khảo, ta và Lâm tiên sinh là bạn cũ..." "Xin hãy thông báo lại một lần nữa..." Nghe Lâm Bất Phàm căn bản không gặp, Cừu Đức Khảo lập tức hoảng hốt. "Xin lỗi, gia chủ không gặp..." *Rầm* Nói xong, không cho Cừu Đức Khảo có cơ hội nói thêm, người hầu này đưa tay đóng sầm cổng lại.

Nhìn cánh cổng đóng chặt của Lâm phủ, trong đáy mắt Cừu Đức Khảo không khỏi lóe lên một tia tuyệt vọng!

Nhưng sau tuyệt vọng, trong mắt Cừu Đức Khảo lại bùng lên ngọn lửa giận vô tận. "Lâm Bất Phàm..." Nghiến răng nghiến lợi một hồi, Cừu Đức Khảo tuy trong mắt đầy căm phẫn, nhưng cũng đành phải chật vật rời đi.

Sau khi Cừu Đức Khảo rời đi, một lát sau, Lâm Bất Phàm nhận được tin.

Nhưng chỉ là một Cừu Đức Khảo, Lâm Bất Phàm cũng không để vào mắt.

Những ngày tiếp theo, Cừu Đức Khảo tuy bị Cửu Môn từ chối, nhưng hắn và hai tên quỷ Uy quốc kia cũng không có ý định từ bỏ.

Nhưng cả Cửu Môn, thậm chí cả thành Thường Sa, đều giống như một tấm sắt.

Bất kể dùng thủ đoạn gì, dụ dỗ thế nào, đều không có hiệu quả.

Từ đầu đến cuối, ngay cả mặt các đương gia Cửu Môn, họ cũng không gặp được.

Hễ là Cừu Đức Khảo, hay hai tên quỷ Uy quốc kia đến cửa, không một ai không ăn phải canh cửa đóng.

Ra khỏi thành Thường Sa, Cửu Môn có thể không là gì.

Nhưng ở trong thành Thường Sa, bất kỳ ai coi thường Cửu Môn, e rằng đều sẽ phải ngã một cú đau.

Lâm Bất Phàm đã lên tiếng, Trương Kỳ Sơn cũng đã mở lời, thêm vào đó, Lâm Bất Phàm đã thể hiện tài năng ở Hồng phủ, các đương gia Cửu Môn ai có thể không nể mặt.

Chương 155

Thấy hết lần này đến lần khác thử nghiệm đều thất bại, hai tên gián điệp Uy quốc kia trong lòng cũng nổi giận, bắt đầu giở trò.

Đã không thể mở ra cục diện ở thành Thường Sa, vậy thì bắt đầu từ tầng cao hơn.

Hai tên quỷ Uy quốc kia, một mặt bắt đầu hành động, mua chuộc cấp trên của Trương Kỳ Sơn, trực tiếp phái một vị giám sát quan đến thành Thường Sa.

Một mặt lại âm thầm bố cục, làm một số hành động nhỏ, cố gắng phá vỡ sự kiểm soát của Cửu Môn đối với thành Thường Sa!

Thời gian cứ thế, lặng lẽ trôi qua từng ngày...

Trong nháy mắt, Doãn Tinh Nguyệt gả vào Lâm gia đã được một tháng.

Sau một tháng tu luyện, cộng thêm sự chỉ điểm của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt cuối cùng cũng tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền đến nhập môn.

Sáng sớm hôm đó, Lâm Bất Phàm và ba vị phu nhân đang chuẩn bị bắt đầu tu luyện dưới cây Bồ Đề, chỉ thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm dừng lại trên người Doãn Tinh Nguyệt, trực tiếp vẫy tay ra hiệu. "Tinh Nguyệt, sau một thời gian tu luyện, nàng đã luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền đến nhập môn..." "Cũng đến lúc tiến hành bước tiếp theo..." Trong ánh mắt có phần nghi hoặc của Doãn Tinh Nguyệt, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, phất tay lấy ra một hạt giống huyết mạch từ trong nhẫn trữ vật. "Ngày này cuối cùng cũng đến..." "Không biết Tinh Nguyệt muội muội, có thể thức tỉnh huyết mạch gì..." Thấy hạt giống huyết mạch mà Lâm Bất Phàm lấy ra,

Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh đều lộ ra vẻ mong đợi, tò mò.

Ngược lại, Doãn Tinh Nguyệt lại ngơ ngác hỏi: "Phu quân, đây là..." "Thần vật có thể giúp nàng thức tỉnh huyết mạch đặc thù, trực tiếp nuốt vào là được..." Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, khi Doãn Tinh Nguyệt còn đang chuẩn bị nói, hắn đã nhẹ nhàng búng ngón tay, hạt giống huyết mạch trong tay liền rơi vào miệng Doãn Tinh Nguyệt.

Chưa kịp nếm được vị gì, hạt giống huyết mạch đã hóa thành một luồng khí ấm, lan tỏa khắp tứ chi bách hài.

Chỉ trong mấy chục hơi thở, da trên người Doãn Tinh Nguyệt dần dần trở nên đỏ bừng.

Cùng lúc đó, một luồng nhiệt khí không ngừng tỏa ra từ người nàng...

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm lập tức nói: "Vận chuyển hô hấp pháp, bắt đầu tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền..." Dưới sự nhắc nhở của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt mới hoàn hồn lại.

Sau đó không chút do dự, lập tức làm theo lời dặn của Lâm Bất Phàm.

Bắt đầu điều chỉnh hơi thở, vận chuyển hô hấp pháp, đồng thời cũng bắt đầu tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền.

Từng chiêu từng thức được Doãn Tinh Nguyệt thi triển ra, sức mạnh ẩn chứa trong hạt giống huyết mạch dần dần bị hấp thu luyện hóa.

Từng tia huyết mạch đặc thù, dưới sức mạnh đó, dần dần bắt đầu thức tỉnh trong cơ thể Doãn Tinh Nguyệt.

Từng hình xăm khuyết thiếu, không rõ hình dạng cũng dần dần

hiện lên trên người nàng. "Hình như có mấy phần tương tự với hình xăm trên người Tiên Nhi..." Khi ấn ký hình xăm trên người Doãn Tinh Nguyệt dần dần hoàn thiện, lúc này, Hoắc Khuynh Tiên liếc nhìn Hoắc Tiên Nhi bên cạnh, không nhịn được mà nói.

Quan sát kỹ, đúng như lời Hoắc Khuynh Tiên nói.

Ấn ký hình xăm trên người Doãn Tinh Nguyệt lúc này, thật sự có vài phần tương tự với ấn ký Thanh Loan mà Hoắc Tiên Nhi đã thức tỉnh.

Ngược lại, Hoắc Tiên Nhi lại trực tiếp lắc đầu, khẳng định nói: "Không... tuy nhìn có vẻ tương tự, nhưng khí tức trên người Tinh Nguyệt muội muội, rõ ràng không phải là Thanh Loan..." Lời Hoắc Tiên Nhi vừa dứt, Hoắc Khuynh Tiên lại không nhịn được mà nói: "Đã không phải Thanh Loan, lẽ nào là Phượng Hoàng..." Càng nhìn, ấn ký trên người Doãn Tinh Nguyệt càng giống Phượng Hoàng!

Nhưng đúng lúc này, Lâm Bất Phàm lại không nhịn được mà nói: "Nếu ta không nhìn lầm, huyết mạch mà Tinh Nguyệt thức tỉnh không phải là huyết mạch Thanh Loan, cũng không phải huyết mạch Phượng Hoàng..." "Mà là huyết mạch Chu Tước..." Tuy Phượng Hoàng và Chu Tước rất giống nhau, nhưng nếu chú ý kỹ sẽ phát hiện, trong đó có không ít khác biệt.

Đặc biệt là khí tức huyết mạch tỏa ra từ người Doãn Tinh Nguyệt.

Trong sự nóng bỏng đó, lại mang theo một luồng khí tức bất tử bất diệt, thần thánh vô cùng.

Lâm Bất Phàm có thể khẳng định, huyết mạch đặc thù mà Doãn Tinh Nguyệt thức tỉnh, chính là huyết mạch Chu Tước! "A..." Thời gian trôi qua từng chút, huyết mạch Chu Tước trong cơ thể Doãn Tinh Nguyệt hoàn toàn thức tỉnh.

Chỉ thấy hình xăm Chu Tước thần thánh, nóng bỏng trên người nàng, lúc này dường như sắp sống lại.

Ngay sau đó chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết từ miệng Doãn Tinh Nguyệt, thân hình nàng cũng ngã xuống đất. *Vút* Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong khoảnh khắc nàng ngã xuống, Lâm Bất Phàm thân hình khẽ động, xuất hiện bên cạnh nàng.

Không đợi Doãn Tinh Nguyệt ngã xuống, Lâm Bất Phàm đã đưa tay ôm nàng vào lòng.

Sau đó Lâm Bất Phàm cẩn thận kiểm tra một lượt, xác định không có gì bất thường.

Chỉ là do huyết mạch trong cơ thể lần đầu thức tỉnh, thêm vào đó huyết mạch Chu Tước quá bá đạo, mới khiến Doãn Tinh Nguyệt nhất thời không chịu nổi sức mạnh đó, trực tiếp hôn mê.

Xác định không có gì bất thường, Lâm Bất Phàm trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cũng không nói nhiều, phất tay đút một viên Khí Huyết Đan vào bụng Doãn Tinh Nguyệt.

Cùng lúc đó, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi hoàn hồn lại, cũng lần lượt tiến lên hỏi: "Tinh Nguyệt muội muội tình hình thế nào..." "Không sao..." Nghe Doãn Tinh Nguyệt không sao, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi đều không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đặt Doãn Tinh Nguyệt đang hôn mê lên chiếc ghế dựa dưới cây Bồ Đề.

Lâm Bất Phàm lại kiểm tra một lần nữa, xác định không có vấn đề gì mới thở ra một hơi trọc khí.

Sau đó ba người Lâm Bất Phàm bắt đầu hoạt động ở một bên.

Ngũ Hành Trường Sinh Quyền được Lâm Bất Phàm thi triển, có thể nói là dị tượng liên tiếp...

Không đợi ba người tu luyện xong, có lẽ do động tĩnh tu luyện của Lâm Bất Phàm quá lớn, cộng thêm một tia Chân Long khí tức tỏa ra, Doãn Tinh Nguyệt vốn đang hôn mê nằm trên ghế dựa cũng từ từ tỉnh lại.

Chương 156

"Ta..." "Tinh Nguyệt muội muội tỉnh rồi..." Thấy Doãn Tinh Nguyệt tỉnh lại, Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi vội vàng dừng động tác, đến trước mặt nàng nói. "Đa tạ hai vị tỷ tỷ quan tâm, ta không sao..." "Ta vừa rồi không phải đang thức tỉnh huyết mạch, sao đột nhiên lại hôn mê..." Đối mặt với Doãn Tinh Nguyệt, hai nàng Hoắc Khuynh Tiên mỉm cười nói: "Không sao, phu quân đã kiểm tra cho muội rồi, chủ yếu là do huyết mạch Chu Tước mà Tinh Nguyệt muội muội thức tỉnh quá bá đạo..." "Mới khiến muội tâm thần thả lỏng, dưới sự xung kích của huyết mạch chi lực, mới hôn mê..." "Đợi muội quen thuộc nắm giữ huyết mạch chi lực của bản thân, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa..." Nghe xong lời giải thích của Hoắc Khuynh Tiên, Doãn Tinh Nguyệt chỉ cảm thấy mặt đỏ bừng, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Vợ chồng Lâm Bất Phàm bốn người, tuy khi Doãn Tinh Nguyệt thức tỉnh huyết mạch đã xảy ra một chút ngoài ý muốn, nhưng huyết mạch Chu Tước mà nàng thức tỉnh, phẩm chất rõ ràng không thua kém Chân Long huyết mạch của Lâm Bất Phàm.

So với Cửu Vĩ Hồ huyết mạch của Hoắc Khuynh Tiên, Thanh Loan huyết mạch của Hoắc Tiên Nhi, rõ ràng còn mạnh hơn một bậc!

Thấy Doãn Tinh Nguyệt tỉnh lại, Lâm Bất Phàm cũng lên tiếng: "Đã tỉnh rồi, vậy thì hoạt động đi..." "Từ từ thích ứng với hô hấp pháp, Ngũ Hành Trường Sinh Quyền..." Nghe lời dặn của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt cũng từ trên ghế dựa đứng dậy.

Nàng âm thầm cảm nhận một lượt, trên người không những không có chút suy yếu nào, ngược lại còn cảm thấy toàn thân cường tráng

hữu lực.

Cảm giác đó giống như, một quyền có thể đánh chết một con bò!

Nhìn ba nàng lại tu luyện, Lâm Bất Phàm sau khi tu luyện xong một lượt Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, liền ngồi xếp bằng tu luyện dưới gốc Bồ Đề.

Trong một tháng, không chỉ Doãn Tinh Nguyệt tiến bộ vượt bậc, tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền đến nhập môn, cảm ứng được khí huyết chi lực của bản thân.

Lâm Bất Phàm cũng thu hoạch không nhỏ.

Tuy tu vi Võ đạo Đại Tông sư không có tiến triển lớn, nhưng khí huyết chi lực mỗi ngày đều tăng trưởng ổn định.

Ngoài ra, thu hoạch lớn nhất là Địa sư truyền thừa mà hắn có được trước đó.

Sau một thời gian tìm tòi, Lâm Bất Phàm chỉ còn cách cảm ứng địa mạch, hấp thu luyện hóa một luồng địa mạch chi khí một bước nữa.

Có thể nhanh chóng có thành tựu như vậy, hoàn toàn là nhờ chiếm được thiên thời, địa lợi.

Phải biết rằng Lâm phủ nơi hắn ở, vốn được xây dựng trên một long mạch.

Cộng thêm một mắt linh tuyền, một cây Bồ Đề, lặng lẽ hấp thu từng tia long mạch chi khí.

Uống nước linh tuyền đó, ngồi xếp bằng dưới gốc Bồ Đề, vốn đã có lợi cho việc cảm ứng địa mạch long khí.

Mới khiến Lâm Bất Phàm trên con đường Địa sư truyền thừa, có thể nói là tiến triển vượt bậc.

Chỉ trong vòng chưa đầy một tháng, đã cảm ứng được địa mạch

chi khí, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng.

Nếu có thể thành công hấp thu một luồng địa mạch long khí, Địa sư truyền thừa của Lâm Bất Phàm có thể tu luyện nhập môn thực sự.

Dưới tác dụng của cây Bồ Đề, tâm thần Lâm Bất Phàm chìm xuống.

Cả tâm thần hắn vào lúc này đều như lắng lại.

Thời gian trôi qua từng chút, dưới sự cảm nhận của Lâm Bất Phàm, trong lòng đất nơi Lâm phủ tọa lạc, một sinh vật hình rồng nhe nanh múa vuốt, không ngừng gầm thét xuất hiện trong cảm nhận của hắn.

Sinh vật hình rồng trong cảm nhận đó, không phải thứ gì khác, chính là long mạch dưới Lâm phủ! "Đột phá ngay hôm nay..." Nhìn sinh vật hình rồng nhe nanh múa vuốt, tỏa ra long uy vô tận trong cảm nhận, Lâm Bất Phàm trong lòng quyết tâm, một luồng sức mạnh vô hình lập tức bao phủ lấy nó.

Sau đó, một luồng long mạch chi khí dần dần bị tước đoạt, tách ra khỏi cơ thể sinh vật hình rồng đó. "Gầm..." Khi tia long mạch chi khí đó nhập thể, Lâm Bất Phàm chỉ cảm thấy cả tâm thần vang lên một tiếng long ngâm gầm thét. "Chân Long huyết mạch, mở cho ta..." Ba nàng Hoắc Khuynh Tiên vốn đang tu luyện bên cạnh, lúc này cũng cảm nhận được khí tức đột nhiên bùng phát từ trên người Lâm Bất Phàm.

Thân hình ba người trong khoảnh khắc đó liền dừng động tác.

Ngay sau đó không nói hai lời, lập tức lùi lại mấy chục mét! "Phu quân sao vậy..." "Khí tức thật mạnh, cũng không biết phu quân đang làm trò quỷ gì..." Nhìn Lâm Bất Phàm đang ngồi xếp bằng dưới cây Bồ Đề, khí tức toàn thân bùng phát, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên lùi lại

mấy chục mét, âm thầm nhìn nhau, không nhịn được mà bàn tán.

Đồng thời, trong mắt ba nàng lúc này cũng không khỏi hiện lên một tia lo lắng. "Trấn áp..." Không để ý đến sự lo lắng trong mắt ba nàng Hoắc Khuynh Tiên, khi luồng long mạch chi khí đó nhập thể, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, lập tức mở ra Chân Long huyết mạch.

Dưới sự trấn áp của Chân Long huyết mạch, luồng long mạch chi khí vốn đang xao động bất an kia dần dần bình ổn lại. "Luyện hóa..." Sau đó Lâm Bất Phàm không chút do dự, lập tức vận chuyển Địa sư truyền thừa, bắt đầu luyện hóa tia long mạch chi khí trong cơ thể.

Thời gian trôi qua từng chút, tia long mạch chi khí đó cuối cùng cũng bị Lâm Bất Phàm dần dần hấp thu luyện hóa.

Nhìn vào đan điền của Lâm Bất Phàm lúc này, ngoài viên hư huyễn kim đan do khí huyết ngưng tụ thành, luồng long mạch chi khí được luyện hóa kia đã trực tiếp hóa thành một con rồng nhỏ, không ngừng bơi lội trong đan điền.

Theo Địa sư truyền thừa, địa mạch chi khí từ thấp đến cao có thể chia thành: địa mạch phổ thông, linh mạch, long mạch ba tầng.

Đồng thời, mỗi tầng địa mạch lại chia thành: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm ba cấp.

Địa sư tu hành giả bình thường chỉ có thể hấp thu luyện hóa địa mạch chi khí thông thường.

Có thể dùng thượng phẩm địa mạch để đặt nền móng đã là trụ cột vững chắc.

Còn việc hấp thu linh mạch chi khí, không ai không phải là thiên kiêu yêu nghiệt trăm năm khó gặp, tương lai phi thường.

Long mạch lại càng là ngàn năm khó gặp!

Địa long chi khí mà Lâm Bất Phàm hấp thu, tuy chỉ là hạ phẩm long mạch, cấp thấp nhất trong các long mạch, nhưng dù sao cũng là long mạch chi khí.

Chương 157

Nếu không phải Lâm Bất Phàm đã thức tỉnh Chân Long huyết mạch, dùng huyết mạch của mình trấn áp long mạch chi khí, đừng nói là thành công hấp thu luyện hóa, luồng long mạch chi khí đó, nặng thì trực tiếp khiến hắn bạo thể mà chết, nhẹ thì bị thương nặng, để lại di chứng không thể cứu vãn!

May mắn là Lâm Bất Phàm vận khí không tồi.

Trong thời gian qua không ngừng uống nước linh tuyền, cộng thêm công hiệu ngưng tâm tĩnh khí của cây Bồ Đề, mới khiến hắn miễn cưỡng luyện hóa được một tia long mạch chi khí. "Địa sư truyền thừa, cuối cùng cũng tu luyện nhập môn..." Nhìn long ảnh do luồng long mạch chi khí hóa thành trong đan điền, lúc này Lâm Bất Phàm cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. "Có một luồng long mạch chi khí, có thể dựa vào long mạch dưới lòng đất của Lâm phủ, bố trí ra phong thủy trận pháp bảo vệ Lâm phủ..." Nghĩ đến đây, khóe miệng Lâm Bất Phàm khẽ nhếch lên, một nụ cười thoáng qua.

Sau đó, khí tức bùng phát trên người Lâm Bất Phàm cũng dần dần thu liễm lại.

Hình xăm Chân Long hiện ra trên người hắn cũng biến mất không tăm tích.

Lâm Bất Phàm vốn tỏa ra uy áp vô tận, khiến ba nàng Hoắc Khuynh Tiên phải lùi lại mấy chục mét, lúc này dường như đã trở lại trạng thái như người bình thường. "Phu quân... vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì vậy..." Cảm nhận được khí tức trên người Lâm Bất Phàm thu liễm lại, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên đến dưới gốc Bồ Đề, ánh mắt đều nhìn về phía hắn hỏi. "Tu vi đột nhiên có đột phá, ba vị nương tử

không cần lo lắng..." Về chuyện Địa sư truyền thừa, Lâm Bất Phàm cũng không nói cho ba người, chỉ lấy lý do tu vi đột phá để đối phó.

Không đợi Lâm Bất Phàm nói tiếp, một tiếng bước chân vang lên.

Nhìn sang, chỉ thấy bóng dáng Phong Vu Tu xuất hiện trong tầm mắt bốn người Lâm Bất Phàm. "Gặp gia chủ, ba vị phu nhân..." Nhìn Phong Vu Tu, Lâm Bất Phàm đưa tay ra hiệu.

Sau đó ngưng thị một lát, trên mặt lộ ra nụ cười: "Phong Vu Tu, tu vi của ngươi sắp đột phá rồi..." Đúng vậy, lúc này khí huyết của Phong Vu Tu cường hãn, sắp không áp chế được nữa.

Lâm Bất Phàm vừa nhìn đã nhận ra, đây là dấu hiệu sắp đột phá cảnh giới Đại Tông sư! "Bẩm gia chủ, tu vi của thuộc hạ quả thực không áp chế được nữa..." "Sau một thời gian tích lũy, khí huyết, quyền ý của thuộc hạ đều đã viên mãn..." "Cho nên mới muốn mượn bảo địa của gia chủ, đột phá cảnh giới Đại Tông sư..." Bảo địa ở hậu viện Lâm phủ, Phong Vu Tu có thể cảm nhận sâu sắc.

Trong thời gian Lâm Bất Phàm rời khỏi thành Thường Sa, hắn bảo vệ Lâm phủ, mỗi ngày uống nước linh tuyền, tu luyện dưới gốc Bồ Đề, mới khiến căn cơ từng bước vững chắc, nếu không muốn đột phá, e rằng phải tích lũy một thời gian nữa.

Tuy trong lòng đầy mong đợi, một khi Phong Vu Tu đột phá, Lâm phủ sẽ có thêm một cường giả Đại Tông sư, nhưng Lâm Bất Phàm lại bình tĩnh hỏi: "Có chắc chắn không..." Thấy Phong Vu Tu vẻ mặt tự tin, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, gật đầu nói: "Thuộc hạ không dám chắc chắn một trăm phần trăm, nhưng ít nhất cũng có chín phần chắc chắn..." "Tốt, vậy ngươi cứ yên tâm đột phá ở đây, ta sẽ tự mình hộ pháp..." "Trong thời gian đột phá, Khí Huyết Đan, nước linh tuyền cứ tùy ý sử dụng, ta sẽ toàn lực hỗ trợ..." "Đa tạ gia chủ..." Phong Vu Tu nghe vậy, cúi người bái một cái, sau đó cũng không nói

nhiều, trực tiếp bắt đầu chuẩn bị.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm phất tay, từng bình Khí Huyết Đan được lấy ra từ nhẫn trữ vật.

Cùng với nước linh tuyền, trong lúc Phong Vu Tu đột phá, tùy tiện tiêu hao sử dụng!

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong, Phong Vu Tu trước tiên uống một cốc lớn nước linh tuyền, sau đó nuốt mấy viên Khí Huyết Đan vào bụng.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu tu luyện dưới gốc Bồ Đề. *Gầm, gầm, gầm* *Hô, hô, hô...* Ngũ Hành Trường Sinh Quyền được Phong Vu Tu thi triển, từng chiêu từng thức đều có uy năng to lớn.

Cộng thêm quyền ý đã được mài giũa viên mãn, khí huyết như khói báo động, liền hóa thành mãnh hổ ngửa mặt gầm thét, bạch hạc dang cánh linh động...

Từng tiếng tim đập như sấm rền, theo từng chiêu từng thức của Phong Vu Tu, không ngừng vang lên! "Phu quân, người thấy Phong Vu Tu có thể thành công đột phá không..." Nhìn dị tượng trên người Phong Vu Tu, so với lúc Lâm Bất Phàm đột phá, động tĩnh không hề thua kém.

Ba nàng Hoắc Khuynh Tiên cũng đứng bên cạnh Lâm Bất Phàm, không nhịn được mà hỏi một câu. "Có thể thành công đột phá hay không, hoàn toàn dựa vào Phong Vu Tu..." Tuy với trạng thái hiện tại của Phong Vu Tu, có các loại tài nguyên hỗ trợ, cộng thêm kinh nghiệm đột phá, với tư chất của hắn, đột phá cảnh giới Đại Tông sư, tuyệt đối là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Nhưng trước khi thực sự đột phá, mọi thứ đều có thể xảy ra, Lâm Bất Phàm cũng không dám trực tiếp hạ quyết định. *Thịch, thịch,

thịch* Thời gian trôi qua từng chút, Ngũ Hành Trường Sinh Quyền từng chiêu từng thức dần dần hiện ra trong tay Phong Vu Tu.

Chỉ thấy lúc này, khí huyết như khói báo động trên người hắn dần dần thu liễm lại.

Nhưng tiếng tim đập mạnh mẽ, như sấm rền, không những không hề suy yếu, ngược lại còn đập càng lúc càng mạnh. "Lúc này không phá, còn đợi đến khi nào, phá cho ta..." "Khí huyết kim đan, ngưng tụ cho ta..." Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy Phong Vu Tu đột nhiên quát lên một tiếng, khí huyết chi lực cường hãn vô song trên người hắn, dưới sự khống chế của hắn, dần dần ngưng tụ lại một điểm. *Ầm...* Khi khí huyết chi lực cuồn cuộn như thủy triều hội tụ lại một chỗ, Phong Vu Tu chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, khí huyết cường hãn vô song, với tốc độ mắt thường có thể thấy được hội tụ lại.

Hấp thu hội tụ tám phần khí huyết toàn thân, một viên khí huyết kim đan chỉ bằng hạt vừng, liền ngưng tụ trong cơ thể hắn.

Võ đạo Đại Tông sư chi cảnh!

Lúc này, Phong Vu Tu, sau khi viên khí huyết kim đan trong cơ thể ngưng tụ hoàn thành, đã một bước từ cảnh giới Tông sư, trực tiếp đột phá cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư!

Mãi cho đến khi khí huyết chi lực còn lại trong cơ thể đều hội tụ vào viên khí huyết kim đan đó, viên khí huyết kim đan vốn chỉ bằng hạt vừng, cuối cùng cũng lớn bằng hạt đậu xanh. "Đây là khí huyết kim đan mà gia chủ nói..." "Không ngờ khí huyết chi lực cường hãn tột độ của ta, chỉ hội tụ ngưng tụ ra, một viên khí huyết kim đan nhỏ như vậy..." Nội thị, nhìn khí huyết kim đan trong cơ thể, Phong Vu Tu vừa kinh hỉ, vừa âm thầm cảm thán một câu.

Nếu không có Khí Huyết Đan, nước linh tuyền tương trợ, Phong

Vu Tu dù có thể đột phá, e rằng khí huyết kim đan mà hắn hội tụ, ngay cả một hạt đậu xanh cũng không đạt được!

Cảm nhận được sự thay đổi khí tức trên người Phong Vu Tu, khóe miệng Lâm Bất Phàm cũng khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười: "Phong Vu Tu cuối cùng cũng thành công đột phá..." "Lâm gia ta từ bây giờ, lại có thêm một vị Võ đạo Đại Tông sư..." Thấy tu vi của Phong Vu Tu thành công đột phá, không chỉ Lâm Bất Phàm, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh cũng đều vui mừng.

Phong Vu Tu đột phá, có nghĩa là Lâm phủ lại có thêm một vị Võ đạo Đại Tông sư.

Thực lực bề ngoài của Lâm gia tuy không có thay đổi gì, nhưng tăng thêm một vị Võ đạo Đại Tông sư, đối với Lâm gia mà nói, lại có ảnh hưởng vô cùng quan trọng.

Chương 158

Một lúc lâu sau, khí thế bùng phát trên người Phong Vu Tu mới dần dần thu liễm lại.

Khí tức toàn thân dần dần thu liễm, cũng giống như Lâm Bất Phàm trước đó, trông như một người bình thường. *Vút...* "Chúc mừng Phong Vu Tu, đột phá thành Võ đạo Đại Tông sư..." Khi Phong Vu Tu mở mắt ra, Lâm Bất Phàm chưa kịp lên tiếng, Hoắc Khuynh Tiên đã dẫn theo Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, trực tiếp lên tiếng chúc mừng. "Đều nhờ có sự hỗ trợ của gia chủ và ba vị phu nhân, nếu không thuộc hạ cũng không thể dễ dàng đột phá như vậy..." Phong Vu Tu có thể đột phá cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, có thể nói là có quan hệ vô cùng quan trọng với Lâm Bất Phàm.

Nếu không có Ngũ Hành Trường Sinh Công do Lâm Bất Phàm truyền thụ, có kinh nghiệm đột phá Đại Tông sư, cộng thêm sự hỗ trợ của các loại tài nguyên Lâm phủ, Phong Vu Tu đừng nói là thành công đột phá, trở thành Võ đạo Đại Tông sư như bây giờ.

Cảnh giới Tông sư, muốn đạt đến đỉnh phong chi cảnh, e rằng cũng phải hao tốn vô số thời gian tích lũy.

Nhìn vẻ mặt cảm kích của Phong Vu Tu, Lâm Bất Phàm mới mỉm cười nói: "Đều là người một nhà, giữa chúng ta không cần khách sáo..." "Lâm gia có thể vào lúc này, lại xuất hiện một vị Võ đạo Đại Tông sư, đối với Lâm gia mà nói cũng là một nền tảng..." "Sự phát triển của Lâm gia, sau này phải dựa vào sự hỗ trợ hết mình của Phong Vu Tu mới được..." Nghe lời Lâm Bất Phàm nói, Phong Vu Tu không nói hai lời, lập tức nói: "Gia chủ yên tâm, chỉ cần tôi Phong Vu Tu còn một hơi thở, không ai có thể làm hại người của Lâm phủ..." Bản thân

Phong Vu Tu do hệ thống triệu hoán, đối với Lâm Bất Phàm có thể nói là trung thành tuyệt đối.

Thêm vào đó, bản thân hắn là một võ si, bây giờ Lâm Bất Phàm lại giúp hắn võ đạo tu vi tiến thêm một bước.

Đối với sự trung thành của hắn với Lâm Bất Phàm, có thể nói là không cần nghi ngờ.

Nếu trước đây sự trung thành là một trăm điểm, thì bây giờ là một trăm hai mươi điểm!

Nếu Lâm phủ bây giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù biết là tử cục, Phong Vu Tu e rằng cũng sẽ không chút do dự. "Được rồi, bớt nói nhảm đi, mau củng cố tu vi vừa đột phá đi..." "Tuy đã thành công ngưng tụ khí huyết kim đan, nhưng nếu không củng cố tu vi cho tốt..." "Viên khí huyết kim đan vừa ngưng tụ, bất cứ lúc nào cũng có thể tan rã, tu vi lại tụt xuống..." Nghe có nguy cơ tu vi tụt xuống, Phong Vu Tu không nói hai lời, lập tức uống một cốc nước linh tuyền, một viên Khí Huyết Đan.

Lại một lần nữa dưới gốc Bồ Đề, bắt đầu tu luyện củng cố tu vi vừa đột phá.

Không biết từ lúc nào, ba ngày đã trôi qua.

Phong Vu Tu không chỉ hoàn toàn củng cố tu vi vừa đột phá, khí huyết kim đan trong cơ thể thậm chí còn lớn hơn vài phần.

Trong thời gian này, luồng long mạch chi khí trong cơ thể Lâm Bất Phàm cũng lặng lẽ tăng thêm mấy luồng.

Tuy với Địa sư truyền thừa hiện tại, không thể bố trí được những phong thủy sát trận kia, nhưng âm thầm dùng cây Bồ Đề, mắt linh tuyền và pho tượng Thạch Cảm Đương làm trận nhãn, điều tiết phong thủy Lâm phủ.

Để long mạch chi khí dưới Lâm phủ, tỏa ra một tia, nuôi dưỡng ba vật siêu phàm, lại không có vấn đề gì.

Trong khi cả thành Thường Sa, nhìn có vẻ mọi thứ đều bình tĩnh, sau nhiều lần bị từ chối, những đặc vụ Uy quốc lẻn vào thành Thường Sa cũng bắt đầu có hành động.

Sau khi không tiếc giá nào mua chuộc, cấp trên của Trương Kỳ Sơn trực tiếp phái một vị giám sát quan đến thành Thường Sa.

Cùng lúc đó, những tên quỷ Uy quốc đó cũng ở bên ngoài thành Trường Sa, bắt đầu động thủ với đại mộ ẩn giấu dưới mỏ khoáng kia!

Một trong những mục đích chính của những tên quỷ Uy quốc này lẻn vào thành Thường Sa, chính là muốn mượn đại mộ đó, nghiên cứu ra vũ khí vi khuẩn mà chúng muốn!

Cửu Môn trong thành Thường Sa, cùng với dân chúng toàn thành, chính là đối tượng thí nghiệm của chúng!

Theo đó, Lâm Bất Phàm dựa vào thủ đoạn của Địa sư, dẫn động long mạch dưới lòng đất Lâm phủ.

Từng tia long mạch chi khí dần dần thoát ra từ trong long mạch.

Thứ thay đổi đầu tiên chính là cây bồ đề và con mắt linh tuyền kia.

Vỏ cây bồ đề tựa như từng phiến vảy rồng.

Lượng nước linh tuyền cũng tăng gấp đôi so với ban đầu!

Ngoài ra, Lâm Bất Phàm cũng cảm nhận rõ ràng, uy năng của pho tượng Thạch Cảm Đương trấn áp khí vận gia tộc cũng đã tăng lên vài phần.

Dù chỉ là long mạch cấp thấp nhất, long mạch chi khí ẩn chứa bên trong cũng có vô số tác dụng không thể tưởng tượng.

Không chỉ ba món vật phẩm siêu phàm.

Cùng với từng tia long mạch chi khí được dẫn ra, thực vật trong sân trước và sân sau của Lâm phủ đều dần trở nên tươi tốt hơn.

Ngay cả mấy chục con cá chép đỏ sống trong hồ sen cũng trở nên năng động hơn.

Con cá chép đỏ lớn nhất trong số đó, thân dài hơn một mét, dường như cũng đã nảy sinh một tia linh tính.

Thậm chí Nộ Tinh Kê đang ở trên nóc nhà dược đường cũng đã dọn xuống an cư lạc nghiệp dưới gốc cây bồ đề!

Với tu vi Võ đạo Đại Tông sư và truyền thừa Địa sư vừa nhập môn, Lâm Bất Phàm có thể cảm nhận rõ ràng, trong phạm vi Lâm phủ, thiên địa linh khí đã trở nên nồng đậm và hoạt bát hơn so với bên ngoài!

Không chỉ vậy, dưới sự quan sát của Thiên Quan Linh Nhãn, pho tượng Thạch Cảm Đương sau khi được long mạch chi khí nuôi dưỡng, sức mạnh vô hình mà nó tỏa ra cũng có thêm một tia bá đạo, thần thánh.

Sức mạnh vô hình này không ảnh hưởng gì đến người bình thường, thậm chí là cả những tồn tại cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư như Lâm Bất Phàm.

Nhưng đối với yêu tà, quỷ quái, nó lại có tác dụng uy hiếp chí mạng.

Trong mắt yêu ma quỷ quái, oan hồn lệ quỷ thông thường, toàn bộ Lâm phủ đều được bao bọc bởi một luồng sức mạnh thần thánh.

Những tồn tại đó đừng nói là hãm hại người nhà họ Lâm, ngay cả phủ đệ Lâm gia cũng không dám dễ dàng tiếp cận!

Nhìn thấy chỉ dẫn động một tia long mạch chi lực mà đã khiến Lâm phủ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, sâu trong mắt Lâm Bất Phàm không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Đồng thời, hắn cũng không khỏi thầm cảm thán, thủ đoạn của Địa sư quả nhiên thần bí khó lường, không thể xem thường!

Trong lúc thành Thường Sa mọi việc đều bình tĩnh, Lâm gia đang âm thầm phát triển ổn định, một vị khách không mời đã đặt chân vào địa giới thành Thường Sa.

Chương 159

Người này không ai khác, chính là Giám sát quan Lục Kiến Huân, kẻ đã bị đám quỷ Oa Quốc mua chuộc, trước đây từng tranh quyền đoạt lợi ở thành Thường Sa.

Trước khi đến thành Thường Sa, Lục Kiến Huân đã tìm hiểu sơ qua tình hình Cửu Môn.

Đặc biệt dưới sự gợi ý của đám đặc vụ Oa Quốc, mục tiêu chính của gã khi đến thành Thường Sa lần này, ngoài Trương Kỳ Sơn, Trú phòng quan của thành Thường Sa, Phật Gia của Cửu Môn, thì người còn lại chính là Lâm Bất Phàm.

Ai bảo trên danh nghĩa, Lâm Bất Phàm là đoàn trưởng Đoàn bảo an!

Với thân phận địa vị của mình, để hạ bệ Trương Kỳ Sơn có lẽ cần tốn chút công sức.

Nhưng một đoàn trưởng Đoàn bảo an cỏn con như Lâm Bất Phàm thì chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao!

Sau khi Lục Kiến Huân đến thành Thường Sa, chỉ thấy gã đến phủ Trương Kỳ Sơn trước, hai người khách sáo một hồi.

Trương Kỳ Sơn mới nở nụ cười khách khí, tiễn Lục Kiến Huân rời đi.

Mãi đến khi bóng dáng người này biến mất khỏi tầm mắt, sắc mặt Trương Kỳ Sơn mới khẽ thay đổi, lẩm bẩm: "Lục Kiến Huân này đến không có ý tốt..." Tên khốn này có mâu thuẫn với Trương Kỳ Sơn.

Chính xác hơn, hai người từng tranh giành vị trí Trú phòng quan thành Thường Sa.

Chỉ là Trương Kỳ Sơn nhỉnh hơn một chút nên mới giành được vị trí đó.

Trương Kỳ Sơn hiểu rất rõ Lục Kiến Huân, dã tâm không nhỏ, thủ đoạn cũng khá phi phàm.

Điểm duy nhất khiến Trương Kỳ Sơn coi thường là Lục Kiến Huân không có giới hạn, vì để đạt được mục đích mà thủ đoạn nào cũng dám dùng!

"Phật Gia, có cần tôi trực tiếp..." Thấy vẻ mặt ngưng trọng của Trương Kỳ Sơn, phó quan bên cạnh trong lòng nảy sinh ác ý, trực tiếp giơ tay làm động tác cắt cổ.

Thái độ đã quá rõ ràng, nếu kẻ này có uy hiếp, chi bằng trực tiếp ra tay giải quyết cho xong!

"Không được, bất kể mục đích chuyến này của Lục Kiến Huân là gì...

Hơn nữa, gã cũng là Giám sát quan do cấp trên cử xuống, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể động thủ trực tiếp với gã..." Nói đến đây, sâu trong mắt Trương Kỳ Sơn cũng không khỏi lóe lên một tia sát ý lạnh lẽo.

Miệng tuy nói không thể dễ dàng động thủ.

Nhưng nếu Lục Kiến Huân tự tìm đường chết, vậy thì đừng trách ông ta lòng dạ độc ác.

Nếu buộc Trương Kỳ Sơn phải ra tay, chắc chắn sẽ là một đòn tất sát, tuyệt đối không cho Lục Kiến Huân bất kỳ cơ hội nào!

Sau đó trầm mặc một lát, Trương Kỳ Sơn dường như nghĩ ra điều gì, trực tiếp ra lệnh cho phó quan: "Cho người đi thông báo cho Tứ Gia một tiếng...

Lục Kiến Huân này đến không có ý tốt, ở chỗ ta không chiếm được lợi lộc gì, e là sẽ ra tay với Lâm Bất Phàm...” Phó quan nghe vậy cũng không nhiều lời, gật đầu rồi quay người đi làm theo lệnh của Trương Kỳ Sơn.

Gã cho người đem thông tin chi tiết về Lục Kiến Huân trực tiếp chuyển đến chỗ Lâm Bất Phàm!

Chưa đầy một nén hương, không đợi Lục Kiến Huân tìm đến, Lâm Bất Phàm đã nhận được tin tức từ phó quan truyền đến.

“Lục Kiến Huân...

Giám sát quan do cấp trên cử xuống...” Nhận được tin tức, Lâm Bất Phàm thầm nhíu mày.

Một Lục Kiến Huân cỏn con, hắn thật sự không để vào mắt.

Điều khiến Lâm Bất Phàm không hiểu là, chân trước vừa có đám đặc vụ Oa Quốc xuất hiện, chân sau Lục Kiến Huân đã đến.

Thật quá trùng hợp!

Nghĩ vậy, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, chỉ thấy ánh mắt hắn rơi trên người Hoắc Khuynh Tiên, nói: “Khuynh Tiên, nàng cho người đi tra tung tích của Cừu Đức Khảo và hai tên quỷ Oa Quốc bên cạnh hắn trong thời gian gần đây...” Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên tuy sững sờ một lúc nhưng không hề do dự.

Nàng lập tức gật đầu nói: “Ta lập tức cho người đi tra...” Sau khi ra lệnh xong, nàng mới nhìn về phía Lâm Bất Phàm hỏi: “Phu quân, chẳng lẽ chàng nghi ngờ việc Lục Kiến Huân đột nhiên đến đây có thể liên quan đến đám quỷ Oa Quốc kia sao?” Lúc này, không chỉ Hoắc Khuynh Tiên, mà cả Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt bên cạnh cũng đều đổ dồn ánh mắt về phía Lâm Bất Phàm.

Đối mặt với ánh mắt của ba nàng, Lâm Bất Phàm cũng không giấu

giếm, chỉ cười lạnh một tiếng nói: "Lục Kiến Huân đến quá trùng hợp...

Chân trước ta vừa khiến Cừu Đức Khảo và đám quỷ Oa Quốc kia ở thành Thường Sa khó đi một bước...

Chân sau Lục Kiến Huân đã đến, trên đời làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy...

Bất kể có liên quan đến đám quỷ Oa Quốc kia hay không, Lục Kiến Huân e là đến không có ý tốt...

Kẻ này ở chỗ Trương Kỳ Sơn không chiếm được lợi lộc gì, tiếp theo e là đến lượt ta, Lâm Bất Phàm rồi..." Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, chỉ thấy Long Tam lúc này vội vã chạy vào sân sau.

Thấy Long Tam xuất hiện, Lâm Bất Phàm và ba người Hoắc Khuynh Tiên lập tức nhìn nhau.

"Đến rồi..." Quả nhiên như bốn người Lâm Bất Phàm dự đoán.

Chỉ thấy Long Tam đến bên cạnh Lâm Bất Phàm, ghé vào tai hắn nói: "Bẩm gia chủ, ba vị phu nhân...

Bên ngoài có một vị quân quan muốn gặp gia chủ..." Nghe Long Tam bẩm báo, trên mặt Lâm Bất Phàm lập tức hiện lên vẻ mặt "quả nhiên là vậy".

"Đi, ta đi gặp vị Lục trưởng quan này xem sao..." Lâm Bất Phàm đứng dậy, ra hiệu cho ba người Hoắc Khuynh Tiên rồi quay người đi ra sân trước.

Lúc này, Lục Kiến Huân tìm đến cửa đã bị chặn bên ngoài Lâm phủ.

Sắc mặt gã lúc này có thể nói là đã tái mét.

Vạn lần không ngờ, một đoàn trưởng Đoàn bảo an nho nhỏ lại

dám để gã phải đợi ngoài cửa!

Chương 160

Sau khi đợi một lát, Lâm Bất Phàm mới cùng ba vị phu nhân đi ra trước cổng phủ.

Trước cổng, ánh mắt hắn rơi trên người Lục Kiến Huân đang mặt mày tái mét.

Lâm Bất Phàm khóe miệng mỉm cười nói: "Vị trưởng quan này, không biết có chỉ giáo gì?" Thấy dáng vẻ mỉm cười của Lâm Bất Phàm, trong lòng Lục Kiến Huân lúc này lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Gã cố nén giận, mặt mày sa sầm nói: "Ta là Giám sát quan do tỉnh phủ cử xuống: Lục Kiến Huân..." Đối diện với ánh mắt của Lục Kiến Huân, Lâm Bất Phàm sắc mặt vẫn như thường, nói: "Lục trưởng quan... không biết Lục trưởng quan đến Lâm phủ của ta có việc gì..." Mặc dù trong lòng Lục Kiến Huân lúc này lửa giận ngút trời, nhưng gã vẫn phải cố nén lại, nói: "Ta có lệnh điều động, từ hôm nay trở đi, Đoàn bảo an dưới trướng Lâm Bất Phàm phải nghe theo chỉ lệnh của ta..." Vừa nói, Lục Kiến Huân vừa lấy ra một tờ lệnh điều động.

Lâm Bất Phàm vốn đang khách sáo, nghe Lục Kiến Huân muốn nhắm vào Đoàn bảo an, sắc mặt hắn trong nháy mắt trở nên lạnh như băng.

Phải biết, một ngàn người của Đoàn bảo an dưới trướng, từ lúc thành lập, huấn luyện, cho đến vũ khí trang bị, đều do một tay hắn bỏ tiền bỏ sức, tự mình gây dựng.

Đừng nói là một Lục Kiến Huân, ngay cả Trú phòng quan Trương Kỳ Sơn cũng không dám trực tiếp tiếp quản Đoàn bảo an!

Tên khốn này, ở chỗ Trương Kỳ Sơn bị từ chối thẳng thừng, quay đầu lại nhắm vào Đoàn bảo an.

Trong khoảnh khắc đó, sắc mặt Lâm Bất Phàm lạnh đi.

Sát ý lạnh lẽo lập tức bao trùm lấy gã: "Lục trưởng quan, ngài vừa nói gì, phiền ngài nói lại lần nữa..." "Vù!" Không đợi Lục Kiến Huân mở miệng, gã chỉ cảm thấy không khí xung quanh như thể đột nhiên hạ xuống mấy độ.

Cảm giác như rơi vào hầm băng trong nháy mắt khiến lời nói bên miệng Lục Kiến Huân cứ thế nuốt ngược vào trong.

Một lúc lâu sau, Lục Kiến Huân lùi lại mấy bước, mới chỉ tay vào Lâm Bất Phàm, tức giận nói: "Lâm Bất Phàm, ngươi dám càn rỡ như vậy..." "Càn rỡ... phiền Lục trưởng quan dạy ta thế nào là càn rỡ, thế nào là không càn rỡ..." Lâm Bất Phàm cười lạnh một tiếng, sau đó cũng không nhiều lời, giơ tay chỉ về phía doanh trại Đoàn bảo an cách Lâm phủ không xa.

"Doanh trại Đoàn bảo an ở đó, Lục trưởng quan muốn tiếp quản, mời tự nhiên..." "Long Tam, tiễn khách..." Dứt lời, cũng không cho Lục Kiến Huân cơ hội nói thêm, Lâm Bất Phàm quay người dẫn Hoắc Khuynh Tiên và những người khác trở về Lâm phủ.

Cùng lúc đó, nhìn Lâm Bất Phàm và mọi người quay về sân sau, Long Tam liền cười với Lục Kiến Huân đang đứng ngoài phủ: "Vị trưởng quan này, thật ngại quá, gia chủ nhà chúng tôi hình như không chào đón ngài..." Rầm...

Theo một tiếng động trầm đục, cửa lớn Lâm phủ bị Long Tam đóng sầm lại.

"Thằng khốn..." "Mẹ kiếp, một tên đoàn trưởng Đoàn bảo an quèn mà cũng dám làm khó ta..." Nhìn cánh cửa Lâm phủ đóng chặt, Lục Kiến Huân hoàn hồn, lập tức nghiến răng nghiến lợi chửi rủa.

Nhưng dù vậy, khi ánh mắt gã hướng về phía doanh trại Đoàn bảo

an, trên mặt lại hiện lên một nụ cười lạnh.

Mặc dù Lâm Bất Phàm không nể mặt, nhưng Lục Kiến Huân vẫn không từ bỏ.

Lần này đến thành Thường Sa, gã muốn thay thế Trương Kỳ Sơn, trở thành Trú phòng quan mới của thành.

Một ngàn người của Đoàn bảo an dưới trướng Lâm Bất Phàm, gã quyết tâm phải nắm trong tay, dùng làm lực lượng để đối kháng với Trương Kỳ Sơn.

Nhưng gã vạn lần không ngờ, Đoàn bảo an mà gã vốn tưởng có thể dễ dàng nắm giữ bằng thân phận của mình, lại xảy ra biến cố như vậy!

Ở Trương phủ của Trương Kỳ Sơn, vị Phật Gia kia bề ngoài còn nể mặt gã vài phần.

Còn ở chỗ Lâm Bất Phàm này, ngay cả cổng Lâm phủ cũng không vào được!

"Lâm Bất Phàm...

đợi ta, Lục Kiến Huân, nắm được Đoàn bảo an, kẻ đầu tiên ta lấy ra lập uy chính là ngươi..." Sau một hồi nghiến răng nghiến lợi, Lục Kiến Huân cũng không bỏ cuộc, trực tiếp đi về phía doanh trại Đoàn bảo an.

"Người nào?" Khi đến doanh trại Đoàn bảo an, gã lập tức bị binh lính gác cổng chặn lại.

"Ta là Giám sát quan do tỉnh phủ cử xuống: Lục Kiến Huân, đưa ta đi gặp trưởng quan của các ngươi..." Vừa nói, Lục Kiến Huân vừa lấy lệnh điều động ra.

Nhưng gã vạn lần không ngờ, tờ lệnh đó lại như một tờ giấy lộn.

Binh lính gác cổng mặt không biến sắc.

Sau đó, người này lạnh lùng nói: "Xin lỗi, không có lệnh của đoàn trưởng và phó đoàn trưởng, bất kỳ ai dám tự tiện xông vào, giết không tha..." Đối mặt với cảnh tượng trước mắt, Lục Kiến Huân tức giận gào lên: "Phản rồi, các ngươi muốn tạo phản sao..." "Mau đi gọi trưởng quan của các ngươi ra đây..." Cạch!

Thấy bộ dạng vênh váo của Lục Kiến Huân, người lính gác cổng không nói hai lời, giơ súng chỉ thẳng vào Lục Kiến Huân: "Lùi lại, ta không cần biết ngươi là ai, dám xông vào doanh trại, giết không tha..." "Khốn kiếp, khốn kiếp..." "Ta là Giám sát quan do tỉnh phủ tự mình bổ nhiệm, bảo trưởng quan của các ngươi ra đây gặp ta..." Nghe động tĩnh ở cổng doanh trại, Chu Vệ Quốc đang tiến hành huấn luyện thường ngày cũng nghe thấy.

"Huấn luyện như thường lệ..." Dặn dò một câu, Chu Vệ Quốc mới dẫn theo hai người đi thẳng ra cổng doanh trại.

Rốp...

Thấy bóng dáng Chu Vệ Quốc, binh lính gác cổng lập tức nghiêm chào.

Chu Vệ Quốc chào lại rồi mới hỏi: "Rốt cuộc có chuyện gì?" Người lính không nói hai lời, lập tức đáp: "Báo cáo trưởng quan, người này muốn xông vào doanh trại..." Không đợi Chu Vệ Quốc mở miệng, Lục Kiến Huân đã nhìn về phía gã, nói: "Ngươi là trưởng quan Đoàn bảo an..." "Ta là Giám sát quan do tỉnh phủ bổ nhiệm, từ hôm nay trở đi, Đoàn bảo an do ta quản lý..." Nghe lời Lục Kiến Huân, trên mặt Chu Vệ Quốc không khỏi lộ ra một nụ cười.

Nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy, trong nụ cười đó ẩn chứa sự khinh thường và một tia kiêu ngạo!

Gã hoàn toàn không coi Lục Kiến Huân trước mắt ra gì!

Giám sát quan, mở miệng ngậm miệng đều muốn tiếp quản Đoàn bảo an.

Chu Vệ Quốc chỉ nhận một người, đó là Lâm Bất Phàm.

Những người khác đều vô dụng!

Nụ cười thoáng qua, sắc mặt Chu Vệ Quốc lạnh đi, ngay sau đó ra lệnh: "Người đâu..." Rầm, rầm, rầm...

Theo lệnh của Chu Vệ Quốc, một đội tinh nhuệ lập tức chạy ra cổng.

Chương 161

Lục Kiến Huân lúc này, trên mặt cũng không khỏi lộ ra một nụ cười mãn nguyện.

Gã cho rằng, Chu Vệ Quốc đã hoàn toàn chấp nhận thân phận của gã, chuẩn bị giao Đoàn bảo an cho gã.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến Lục Kiến Huân trừng lớn hai mắt, lộ ra lửa giận ngút trời!

Lúc này, chỉ thấy Chu Vệ Quốc phất tay, trực tiếp ra lệnh: "Lôi tên này xuống thẩm vấn cho kỹ, dám mạo danh trưởng quan tỉnh phủ, ý đồ khống chế Đoàn bảo an của chúng ta..." Cạch...

Trong khoảnh khắc đó, sắc mặt Lục Kiến Huân tái mét.

Gã gào lên với Chu Vệ Quốc: "Ta là Giám sát quan do tỉnh phủ cử xuống, ngươi muốn làm gì..." Chu Vệ Quốc mặt không chút biến sắc, phất tay nói: "Bắt lấy, lôi xuống thẩm vấn cho ta một trận ra trò..." "Mẹ kiếp, Đoàn bảo an chúng ta chỉ nhận đoàn trưởng, chưa từng nghe đến Giám sát quan nào cả..." Dưới sự uy hiếp của những họng súng tiểu liên, Lục Kiến Huân dù có giãy giụa, gào thét thế nào, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị Chu Vệ Quốc bắt giữ mà không có sức phản kháng.

Sau đó gã bị lôi vào doanh trại, bị đánh cho một trận tơi bời, rồi bị nhốt suốt ba ngày ba đêm.

Mãi đến khi Lâm Bất Phàm nhận được tin, mới để Chu Vệ Quốc ném gã ra khỏi doanh trại.

Khi Trương Kỳ Sơn biết tin này, cũng không nhịn được mà cười ha hả một cách khoái trá.

“Lục Kiến Huân, lại dám nhắm vào Lâm Bất Phàm...” “Ý đồ dựa vào thân phận Giám sát quan để khống chế Đoàn bảo an dưới trướng Tứ Gia, đúng là tự rước lấy nhục...” Đối với một ngàn người của Đoàn bảo an dưới trướng Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn cũng vô cùng ngưỡng mộ.

Đội quân tinh nhuệ đó, dưới sự huấn luyện của Chu Vệ Quốc, lại thêm vô số tài nguyên của Lâm Bất Phàm, các loại trang bị vũ trang đến tận răng, sức chiến đấu mạnh mẽ đến mức mấy ngàn quân của Trương Kỳ Sơn cũng không dám coi thường.

Đặc biệt là sau khi Chu Vệ Quốc dẫn đầu đội quân tinh nhuệ đó tiêu diệt toàn bộ sơn tặc, thổ phỉ trong phạm vi mấy trăm dặm quanh thành Thường Sa, Trương Kỳ Sơn mới lần đầu tiên được chứng kiến sức chiến đấu của họ!

Một ngàn tinh nhuệ dưới trướng Lâm Bất Phàm, đó là thế lực do một tay hắn gây dựng.

Mặc dù trên danh nghĩa chịu sự quản lý của Trương Kỳ Sơn, nhưng cả hai đều hiểu rõ, Đoàn bảo an là con bài mặc cả trong giao dịch Chỉ Huyết Tán.

Điều Lâm Bất Phàm muốn chỉ là một cái danh nghĩa để thành lập và kiểm soát lực lượng quân đội.

Về bản chất, một ngàn người của Đoàn bảo an đó là quân đội tư nhân của Lâm Bất Phàm.

Nếu thừa nhận, đó là một ngàn tinh nhuệ của Đoàn bảo an!

Nếu không thừa nhận, dám nhúng tay vào, một ngàn tinh nhuệ đó có thể lập tức thay đổi thân phận, trở thành lực lượng vũ trang tư nhân của Lâm Bất Phàm...

Ngay cả Trương Kỳ Sơn, với tư cách là Trú phòng quan, là cấp

trên danh nghĩa của Đoàn bảo an, cũng chỉ có thể làm ngơ, không dám và cũng không thể can thiệp vào chuyện của họ.

Không ngờ Lục Kiến Huân lại cậy vào thân phận Giám sát quan mà muốn cưỡng ép nắm giữ Đoàn bảo an!

Trương Kỳ Sơn cũng không biết nên nói Lục Kiến Huân là si tâm vọng tưởng hay là đầu óc có vấn đề!

"Khoái trá, thật sự khoái trá..." "Lục Kiến Huân nếu chịu im lặng, từ từ mưu tính, có lẽ còn tìm được cơ hội..." "Không ngờ lại ngu ngốc như vậy, trực tiếp tìm đến Lâm Bất Phàm, nhắm vào con át chủ bài của hắn..." "Vị Tứ Gia nhà ta, bình thường trông hiền hòa, đối với ai cũng rất khách khí..." "Nhưng nếu ai dám động vào con át chủ bài của hắn, vị Tứ Gia hiền hòa đó sẽ lập tức biến thành một con mãnh hổ ăn thịt người..." Cùng lúc đó, các đương gia của Cửu Môn cũng lần lượt biết tin.

Vị Giám sát quan do tỉnh phủ cử xuống, vừa mới đến thành Thường Sa đã nhắm vào Lâm Bất Phàm.

Cuối cùng không những chẳng được lợi lộc gì, mà còn bị Lâm Bất Phàm sỉ nhục một phen.

Bị hành hạ, giam giữ suốt ba ngày ba đêm, lúc được thả ra khỏi Đoàn bảo an đã biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ!

Sự bá đạo mà Lâm Bất Phàm thể hiện, các đương gia của Cửu Môn lại một lần nữa được trải nghiệm.

Đồng thời, các thế lực cũng lần lượt ra lệnh, nếu Lục Kiến Huân đến cửa, đều đóng cửa từ chối tiếp khách.

Lục Kiến Huân này là một quả bom hẹn giờ!

Cuộc đấu đá giữa gã, Trương Kỳ Sơn và Lâm Bất Phàm, không phải là thứ mà các gia tộc khác trong Cửu Môn có thể tham gia.

“Trương Kỳ Sơn, Lâm Bất Phàm...” “Mối thù này nếu không báo, ta, Lục Kiến Huôn, thề không làm người...” Về phần Lục Kiến Huân sau khi được thả, gã rời khỏi doanh trại Đoàn bảo an, lúc này hận không thể ăn tươi nuốt sống cả Trương Kỳ Sơn và Lâm Bất Phàm!

“Truyền lệnh cho Phong Vu Tu, bảo hắn theo dõi sát sao Lục Kiến Huân cho ta...” “Ta muốn biết nhất cử nhất động của gã...” Mặc dù Lâm Bất Phàm không coi Lục Kiến Huân ra gì, nhưng khi ra lệnh thả gã ra khỏi Đoàn bảo an, hắn cũng đồng thời ra lệnh cho Phong Vu Tu theo dõi kẻ này.

Cùng lúc đó, nhất cử nhất động của Cừu Đức Khảo và đám quỷ Oa Quốc kia cũng nằm trong tầm kiểm soát của Hoắc Khuynh Tiên.

“Phu quân, người của ta điều tra được, đám người Oa Quốc kia đã đến một mỏ khoáng sản bỏ hoang bên ngoài thành Thường Sa...” “Nơi đó vừa hay là địa bàn của một đường khẩu Hoắc gia, cũng không biết đám người Oa Quốc đó định làm gì...” Ở sân sau Lâm phủ, dưới gốc cây bồ đề, sau khi Lâm Bất Phàm ra lệnh, Hoắc Khuynh Tiên liền tiện thể nói.

“Cừu Đức Khảo, quỷ Oa Quốc... mỏ khoáng sản...” Nghe lời Hoắc Khuynh Tiên, trong mắt Lâm Bất Phàm lập tức lóe lên một tia sáng.

Mưu đồ của đám quỷ Oa Quốc đó, trong khoảnh khắc này, Lâm Bất Phàm đã có một phỏng đoán sơ bộ.

“Không cần quan tâm đến đám người Oa Quốc đó, chỉ cần theo dõi hành tung của chúng là được...” Nói đến đây, Lâm Bất Phàm lại không nhịn được dặn dò thêm một câu: “Ta cảm thấy thành Thường Sa sắp có biến lớn, bảo người của nàng cảnh giác một chút...” Thấy vẻ mặt ngưng trọng của Lâm Bất Phàm lúc này, Hoắc Khuynh Tiên mở miệng định nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt ngược vào

trong.

Thật ra không cần Lâm Bất Phàm giải thích, từ khi đám người Oa Quốc đó xuất hiện ở thành Thường Sa, Hoắc Khuynh Tiên đã mơ hồ cảm nhận được.

Sự yên bình của thành Thường Sa sắp bị phá vỡ!

Cùng với sự xuất hiện của Lục Kiến Huân, sự yên bình vốn có của thành Thường Sa đã bị phá vỡ hoàn toàn!

"Bất kể tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ cần bản thân chúng ta đủ mạnh thì sẽ không có gì ảnh hưởng được." Nghe lời Lâm Bất Phàm, ba người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau, sau đó cũng lần lượt gật đầu.

Sau đó, Hoắc Khuynh Tiên sắp xếp mọi việc xong, cũng không trì hoãn nữa, trực tiếp ngồi tu luyện dưới gốc cây bồ đề.

Về phần Lâm Bất Phàm, tu vi võ đạo tuy không có nhiều tiến triển, nhưng sự tích lũy tu hành hàng ngày cũng giúp hắn ngày càng gần với Đại Tông sư trung kỳ.

Ngay cả huyết mạch Chân Long, sau một thời gian tích lũy, cũng đã thức tỉnh đến 42%.

Chương 162

Thực lực có thể tăng cường thêm một bước!

Ngoài ra, truyền thừa Địa sư mà Lâm Bất Phàm vừa nhận được không lâu lại là thứ tiến bộ lớn nhất, nhanh nhất!

Nhìn vào đan điền của Lâm Bất Phàm, ngoài viên khí huyết kim đan, còn có một con rắn nhỏ màu vàng đang nhe nanh múa vuốt, tùy ý bơi lội trong đan điền.

Nếu để ý kỹ sẽ thấy, con rắn nhỏ màu vàng này tuy có hình rồng, linh tính mười phần, nhưng lại do mấy chục luồng long mạch chi khí ngưng tụ biến hóa thành!

Đó là thành quả tu luyện trong thời gian ngắn của Lâm Bất Phàm.

Sau khi lại hấp thu luyện hóa thêm một luồng long mạch chi khí, cảm thấy hôm nay đã đạt đến giới hạn, Lâm Bất Phàm không khỏi liếc nhìn ba nàng đang tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền.

Nhìn thực lực ngày một tăng trưởng của họ, Lâm Bất Phàm thầm gật đầu hài lòng.

Đặc biệt là Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi, vốn nhập môn sớm hơn Doãn Tinh Nguyệt.

Dưới sự hỗ trợ của đủ loại tài nguyên từ Lâm Bất Phàm, hai nàng đã bắt đầu rèn luyện gân cốt, ngũ tạng lục phủ.

Theo tốc độ rèn luyện hiện tại, e là không bao lâu nữa có thể hoàn thành việc rèn luyện gân cốt bì mô, ngũ tạng lục phủ, từ đó khiến khí huyết có thể công kích ra ngoài cơ thể, một bước đột phá vào cảnh giới Võ đạo Tông sư!

Nhìn lại Doãn Tinh Nguyệt, người nhập môn muộn nhất, mặc dù

lúc này có hơi kém một chút, nhưng với tư chất vượt xa hai người Hoắc Khuynh Tiên, lại thêm huyết mạch Chu Tước thức tỉnh, tu vi võ đạo có thể nói là ngày một tăng tiến, còn kinh khủng hơn cả Lâm Bất Phàm năm xưa.

Khí huyết trong cơ thể tăng nhanh chóng, chẳng bao lâu nữa cũng sẽ bắt đầu rèn luyện ngũ tạng lục phủ, gân cốt bì mô!

Với tốc độ tu luyện hiện tại của Doãn Tinh Nguyệt, nếu tiếp tục phát triển, chưa biết chừng có thể vượt lên sau, đột phá vào cảnh giới Đại Tông sư trước cả hai người Hoắc Khuynh Tiên.

Nhìn tiến triển của ba nàng, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi thầm gật đầu hài lòng.

Ngoài ba người Hoắc Khuynh Tiên, thay đổi lớn nhất trong Lâm phủ chính là Nộ Tinh Kê.

Vốn dĩ lúc Nộ Tinh Kê được đưa về Lâm phủ, sải cánh đã dài hơn hai mét.

Sau khi Lâm Bất Phàm có được ba món vật phẩm siêu phàm, đặc biệt là nước linh tuyền, huyết mạch Phượng Hoàng trong cơ thể Nộ Tinh Kê lại càng thức tỉnh và tăng trưởng thêm.

Dáng vẻ của nó không chỉ dần biến đổi giống Phượng Hoàng mà hình thể cũng ngày một lớn hơn.

Lúc này, Nộ Tinh Kê đứng trên mặt đất đã cao đến hai mét, sải cánh dài đến năm mét.

Cõng một người lớn nặng trăm cân trên lưng, với thực lực hiện tại của Nộ Tinh Kê, cũng có thể nhẹ nhàng bay lên trời.

Nộ Tinh Kê lúc này không chỉ thực lực tăng mạnh mà linh trí cũng không thua kém gì một đứa trẻ mười tuổi!

Nó đã hoàn toàn từ một con dị thú, thực sự lột xác thành một con linh thú!

"Hai vị Võ đạo Đại Tông sư, một ngàn tinh nhuệ vũ trang đến tận răng..." "Với thực lực hiện tại của Lâm gia, đối đầu với Trương Kỳ Sơn cũng có thể đấu một trận..." "Ngay cả khi đánh một trận chiến nhỏ cũng không hề sợ hãi..." Vừa nói, thân hình Lâm Bất Phàm khẽ động.

Sau vài lần mượn lực, hắn đã đứng trên nóc của tòa nhà cao nhất Lâm phủ.

Lâm Bất Phàm đảo mắt nhìn xung quanh, mọi cây cỏ trong phạm vi gần ngàn mét đều hiện ra rõ mồn một trong mắt hắn.

Cuối cùng, ánh mắt Lâm Bất Phàm dừng lại ở hướng mỏ khoáng sản, nơi đám quỷ Oa Quốc kia đang âm thầm hành động.

Không biết vì sao, trong lòng Lâm Bất Phàm mơ hồ có một cảm giác, lần này đám quỷ Oa Quốc kia e là sẽ gây ra một động tĩnh lớn!

Sau khi nhìn chằm chằm một lát, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt, thầm thở dài một hơi: "Nước đến đất ngăn, binh đến tướng đỡ..." Mặc dù trong lòng có chút bất an, cảm giác sắp có chuyện lớn xảy ra, nhưng Lâm Bất Phàm cũng không quá để tâm, ngược lại còn có chút tò mò, không biết đám quỷ Oa Quốc kia rốt cuộc có thủ đoạn gì!

Trong lúc cả thành Thường Sa sóng ngầm cuộn trào, Lâm phủ lại vô cùng yên tĩnh, ánh mắt chuyển đến một nơi cách thành Thường Sa không đầy trăm dặm.

Một mỏ khoáng sản đã hoang phế mấy chục năm lại một lần nữa chào đón không ít người ghé thăm.

Nhìn những người này, không một ai ngoại lệ, tất cả đều là quỷ

Oa Quốc.

Trong số đó, ngoài hai tên đặc vụ Oa Quốc cầm đầu, những người còn lại đều là võ sĩ hoặc ninja cầm vũ khí nóng!

Nhưng trong đó lại có hai bóng người, bất kể là trang phục hay khí tức trên người, đều khác biệt rõ rệt với những người khác!

Nếu Lâm Bất Phàm ở đây, hắn sẽ nhận ra ngay, hai người này là tu hành giả.

Tuy không thể so sánh với tu hành giả Thần Châu, nhưng trên người cả hai đều tỏa ra một luồng âm khí quỷ dị, nhìn qua đã cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Chính là tu hành giả của Oa Quốc, Âm Dương thuật sĩ, hay còn gọi là Âm Dương Sư!

Sau khi những người này tiến vào mỏ khoáng sản bỏ hoang, chỉ mới mấy ngày trôi qua, một đoàn tàu hỏa cũ kỹ, được ghép lại từ vài toa xe rách nát, đã chạy ra từ trong mỏ.

Dưới sự kiểm soát có chủ ý của đám quỷ Oa Quốc, đoàn tàu này nhân lúc đêm tối, từ từ tiến về phía thành Thường Sa.

Đêm đó, những tu hành giả ẩn náu gần thành Thường Sa, hoặc trên địa giới Tương Tây, trong lòng đều không khỏi dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Nhưng sau một hồi âm thầm tính toán, cuối cùng lại chẳng thu được gì.

Thiên cơ một mảnh hỗn độn!

Không ít những tồn tại tu vi còn nông cạn thậm chí còn bị phản phệ không nhỏ, tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi.

Không chỉ những người này, ngay cả Lâm Bất Phàm vừa mới

“giao thủ” xong với Hoắc Khuynh Tiên, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, trong lòng cũng đột nhiên có cảm giác tâm huyết dâng trào.

Dường như có chuyện gì đó ảnh hưởng đến cả thành Thường Sa sắp xảy ra vào tối nay!

Chương 163

"Phu quân, sao vậy?" Cảm nhận được sự thay đổi trên mặt Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên vốn đang lười biếng cũng không nhịn được hỏi một câu.

"Không sao, chỉ là đột nhiên cảm thấy như sắp có chuyện gì xảy ra.

Nàng cũng biết, tu vi đột phá cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư cũng sẽ có một số năng lực thần dị.

Đặc biệt là những chuyện liên quan đến bản thân, thường sẽ xuất hiện cảm giác tâm huyết dâng trào..." Nghe Lâm Bất Phàm giải thích, Hoắc Khuynh Tiên lúc này cũng không khỏi nhíu mày.

Chuyện có thể khiến Lâm Bất Phàm tâm huyết dâng trào, xuất hiện cảm giác bất an, Hoắc Khuynh Tiên cũng không thể không thận trọng!

Chỉ thấy nàng nhíu mày trầm mặc một lát, rồi không nhịn được nói: "Phu quân đột nhiên tâm huyết dâng trào, cảm giác có chuyện lớn sắp xảy ra, liệu có liên quan đến đám đặc vụ Oa Quốc kia không?" Lúc này ở thành Thường Sa, thế lực có thể uy hiếp đến Lâm Bất Phàm, ngoài đám quỷ Oa Quốc kia, tạm thời cũng không tìm ra được ai khác!

Các thế lực trong thành Thường Sa không dám nói là đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, nhưng nếu những người đó có động tĩnh lớn, không đợi họ ra tay với Lâm Bất Phàm, e là hắn đã nhận được tin tức.

Nghe Hoắc Khuynh Tiên phân tích như vậy, sâu trong mắt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lóe lên một tia sáng.

Trong lòng hắn có một dự cảm, nguy cơ lần này đến từ đám quỷ Oa Quốc kia!

Nghĩ vậy, Lâm Bất Phàm cũng không chút do dự, thân hình lóe lên, trực tiếp nhảy xuống.

Chỉ trong vài hơi thở, Lâm Bất Phàm đã mặc quần áo chỉnh tề.

"Ta đi xem tình hình, trước khi ta chưa về, bất kể gặp phải chuyện gì, các nàng đều không được ra khỏi phủ..." Lâm Bất Phàm dặn dò một tiếng, không đợi Hoắc Khuynh Tiên mở miệng, hắn đã lóe mình rời khỏi phòng.

Trong sân, Lâm Bất Phàm còn gọi Nộ Tinh Kê, bảo nó âm thầm bảo vệ Lâm phủ.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc ở Lâm phủ, Lâm Bất Phàm lập tức đi đến doanh trại Đoàn bảo an cách đó không xa.

"Người nào, dám đêm hôm xông vào doanh trại Đoàn bảo an của chúng ta..." Khi Lâm Bất Phàm đến cổng doanh trại, binh lính gác cổng lập tức giơ súng, cảnh giác quát lên.

"Là ta..." "Đoàn trưởng..." Nhìn rõ người đến là Lâm Bất Phàm, binh lính gác cổng lập tức hạ súng tiểu liên, giơ tay nghiêm chào.

Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu với người này, thân hình không chút dừng lại, đi thẳng vào trong doanh trại.

"Đại ca, sao muộn thế này anh lại đến doanh trại..." Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm đột nhiên xuất hiện, Chu Vệ Quốc đang chuẩn bị nghỉ ngơi cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Từ khi tiếp quản Đoàn bảo an đến nay, số lần Lâm Bất Phàm đến doanh trại có thể đếm trên đầu ngón tay, càng chưa từng đột ngột xuất hiện vào giữa đêm như thế này!

Lúc này, trên mặt Chu Vệ Quốc cũng không khỏi hiện lên vẻ ngưng trọng: "Đoàn trưởng có nhiệm vụ sao?" Cảm thấy Lâm Bất Phàm đến muộn như vậy chắc chắn có chuyện, Chu Vệ Quốc ngay cả cách xưng hô cũng trực tiếp thay đổi!

Đối mặt với ánh mắt của Chu Vệ Quốc, Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời, gật đầu ra lệnh: "Lập tức triệu tập mọi người..." "Vâng!" Chu Vệ Quốc nhận lệnh không nói hai lời, lập tức chạy ra khỏi phòng.

Sau đó chỉ trong vài hơi thở, một tiếng còi chói tai vang lên trong doanh trại.

Nghe thấy động tĩnh này, trong các doanh trại, như một phản xạ bản năng, từng người lính đang nghỉ ngơi lập tức bật dậy.

Sau đó trong vòng chưa đầy mấy chục giây, họ đã mặc quần áo chỉnh tề, vũ trang đầy đủ lao ra khỏi doanh trại.

Trước sau, thời gian không quá ba phút, toàn đoàn trừ lính cảnh giới, tuần tra doanh trại, chín trăm mấy chục người còn lại không thiếu một ai, toàn bộ đã tập kết xong ở sân huấn luyện!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm đảo mắt qua những người này, trong mắt cũng không khỏi lóe lên vẻ hài lòng.

Gần một ngàn binh lính tinh nhuệ trước mắt, qua một thời gian huấn luyện của Chu Vệ Quốc, lại thêm thực chiến cách đây không lâu, có thể nói tố chất các mặt, so với những đặc chủng binh trong ấn tượng của Lâm Bất Phàm ở đời sau cũng không hề thua kém.

Nếu chỉ xét về tố chất thân thể, đấu vật và các phương diện khác của bản thân binh lính, những người trước mắt này còn mạnh hơn cả những đặc chủng binh trong ký ức của Lâm Bất Phàm!

Dù sao những người này, ai nấy đều đã được rèn luyện bằng dịch

rèn thể.

Đồng thời còn học được từ Phong Vu Tu một bộ quốc thuật công kích sắc bén, chiêu nào chiêu nấy đều chí mạng!

Chỉ riêng về tố chất các mặt của bản thân, tuyệt đối vượt qua những đặc chủng binh trong ký ức của Lâm Bất Phàm ở đời sau, có thể sánh ngang với những binh vương!

"Tốt, tốt, tốt..." Đảo mắt qua những người này, Lâm Bất Phàm lập tức gật đầu hài lòng.

Với tu vi Võ đạo Đại Tông sư của hắn, nếu đối đầu với một ngàn tinh nhuệ vũ trang đầy đủ trước mắt, mặc dù có thể kéo theo không ít người chôn cùng, nhưng kết cục cuối cùng chắc chắn sẽ chết trong tay những người này!

"Báo cáo đoàn trưởng, toàn đoàn trừ lính cảnh vệ, tuần tra, 950 người đã tập hợp đầy đủ!" "Xin đoàn trưởng chỉ thị..." Khi mọi người tập hợp xong, ai nấy đều đứng thẳng như cột cờ.

Chỉ thấy Chu Vệ Quốc sau khi điểm danh xong, lập tức đến trước mặt Lâm Bất Phàm bẩm báo.

"Tốt, ta cũng không nói nhiều lời thừa..." "Tiểu đoàn một lập tức vũ trang đầy đủ, đến Lâm phủ bảo vệ..." "Nếu không có lệnh của ta và ba vị phu nhân, bất kỳ ai dám tự tiện xông vào Lâm phủ, giết không tha..." "Vâng!" Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy một tiểu đoàn người, lập tức dưới sự chỉ huy của tiểu đoàn trưởng, theo lệnh Lâm Bất Phàm, vũ trang đầy đủ đi thẳng đến Lâm phủ cách doanh trại không xa.

Chỉ trong vài phút, một tiểu đoàn hơn ba trăm tinh nhuệ đã bao vây chặt chẽ toàn bộ Lâm phủ.

Cùng lúc đó, nhìn tiểu đoàn một rời đi, ánh mắt Lâm Bất Phàm tiếp

tục rơi trên những binh lính còn lại.

"Những người còn lại, trừ những người ở lại doanh trại, toàn bộ theo ta đến ga xe lửa..." "Lên xe..." Theo một cái phất tay của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy mấy trăm người còn lại, ai nấy đều lập tức lên xe.

Trong vòng chưa đầy mấy chục giây, mấy chiếc xe tải lớn đã đi thẳng đến ga xe lửa.

Về phần Lâm Bất Phàm và Chu Vệ Quốc, hai người lên một chiếc xe jeep nhỏ đi ngay phía sau.

Chỉ hơn mười phút trôi qua, mấy trăm tinh nhuệ đã đến ga xe lửa.

Đợi mọi người vũ trang đầy đủ, tập kết chỉnh trang xong, Lâm Bất Phàm phất tay nói: "Bao vây toàn bộ ga xe lửa cho ta..." Lâm Bất Phàm phất tay, mấy trăm người lập tức dưới sự sắp xếp của tiểu đoàn trưởng, do các tiểu đội trưởng dẫn đầu, nhanh chóng phong tỏa chiếm lĩnh toàn bộ ga xe lửa.

Khi Lâm Bất Phàm dẫn đầu tinh nhuệ dưới trướng chiếm lĩnh, bao vây toàn bộ ga xe lửa, không chỉ người đứng đầu Cửu Môn là Trương Kỳ Sơn, mà các đương gia còn lại cũng đều nhận được tin tức.

Chương 164

Hành động lớn đột ngột của Lâm Bất Phàm lập tức khiến các đương gia Cửu Môn âm thầm bàn tán xôn xao.

“Lâm Bất Phàm nửa đêm ba canh, đột nhiên làm động tác lớn như vậy, rốt cuộc định làm gì...” “Không ổn rồi, không ổn rồi, ta cứ có cảm giác sắp có chuyện lớn xảy ra...” “Ai... sự yên bình của thành Thường Sa, e là sắp bị phá vỡ hoàn toàn rồi...” “Lúc này Lâm phủ bị giới nghiêm phong tỏa, vị Tứ Gia kia lại đi thẳng đến ga xe lửa, rốt cuộc định làm gì...” Trong lúc các gia tộc Cửu Môn đang âm thầm bàn tán, Trương Kỳ Sơn nhận được tin tức cũng cảm thấy trong đó chắc chắn ẩn giấu bí mật.

Sau đó không nói hai lời, ông ta trực tiếp dẫn theo phó quan, dẫn một đội quân mã đi thẳng đến ga xe lửa.

Khi dẫn người đến ga xe lửa, nơi này đã sớm bị Lâm Bất Phàm kiểm soát.

Toàn bộ khu vực ga xe lửa, phạm vi mấy trăm mét đều bị giới nghiêm.

Dưới tình hình mấy trăm tinh nhuệ của Đoàn bảo an vũ trang đầy đủ, một con ruồi cũng đừng hòng lọt qua mắt họ.

Khi Trương Kỳ Sơn dẫn người đến, Lâm Bất Phàm dường như đã chuẩn bị sẵn, sớm đã ra lệnh cho Chu Vệ Quốc đợi ở lối vào ga xe lửa từ lâu!

“Phật Gia, phó quan...

đoàn trưởng của chúng tôi đã đợi từ lâu, hai vị mời vào trong...” Thấy hai người Trương Kỳ Sơn xuống xe, Chu Vệ Quốc lập tức tiến

lên đón.

Ánh mắt ông ta đảo qua xung quanh.

Thấy Đoàn bảo an vũ trang đầy đủ, tay mỗi người đều cầm một khẩu súng tiểu liên, trên người còn đeo mấy quả lựu đạn, thậm chí còn thấy mấy khẩu súng máy hạng nặng đặt xung quanh, một bộ dạng vũ trang đến tận răng.

Trương Kỳ Sơn trước tiên nhíu mày, sau đó ra lệnh: "Ở đây chờ lệnh cảnh giới, phó quan dẫn một đội quân mã theo ta vào trong..." Đối với sự sắp xếp này, Chu Vệ Quốc dường như đã lường trước, không hề có ý định ngăn cản.

Chờ Trương Kỳ Sơn sắp xếp xong mọi việc, anh ta trực tiếp dẫn đường phía trước.

Trong ga xe lửa, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đang ngồi trên sân ga, nhân viên lưu lại trong ga xe lửa cũng đều bị Lâm Bất Phàm triệu tập.

Nghe tiếng bước chân phía sau, Lâm Bất Phàm quay người nhìn Trương Kỳ Sơn, trực tiếp vẫy tay: "Phật Gia đến nhanh thật..." "Phật Gia, mời ngồi..." Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa vẫy tay với Trương Kỳ Sơn.

Không đợi Trương Kỳ Sơn có bất kỳ động tác nào, Lâm Bất Phàm quay đầu lại, phất tay với những nhân viên ga xe lửa trước mặt: "Tối nay ga xe lửa này do ta quản, mọi người về trước đi..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, mấy nhân viên trực đêm nhìn nhau, sau đó không nói hai lời, quay người lập tức rời khỏi nơi thị phi này.

Nhìn bóng dáng những người này rời đi, Trương Kỳ Sơn mới khẽ nhíu mày, trên mặt lộ vẻ không hiểu.

Ông ta ngồi xuống bên cạnh Lâm Bất Phàm, nói: "Tứ Gia đột nhiên làm động tác lớn như vậy, rốt cuộc đang làm trò gì..." Theo sự

hiểu biết của Trương Kỳ Sơn về Lâm Bất Phàm, đột nhiên làm ra động tác lớn như vậy, chắc chắn đã nhận được tin tức gì đó.

Đối mặt với câu hỏi của Trương Kỳ Sơn, Lâm Bất Phàm nhìn về phía Chu Vệ Quốc, nói: "Chu Vệ Quốc, động tác của ta có lớn không?" Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, Chu Vệ Quốc lập tức đáp: "Báo cáo đoàn trưởng, chúng ta một là không làm phiền dân, hai là không bắn một phát súng bừa bãi, động tĩnh thật sự không lớn..." Nghe Chu Vệ Quốc trả lời, Lâm Bất Phàm quay đầu nhìn về phía Trương Kỳ Sơn, cười nói: "Phật Gia xem, phó đoàn trưởng của ta nói chút động tĩnh này, căn bản không tính là gì..." "Dù sao Đoàn bảo an của chúng ta cũng có trách nhiệm giữ gìn an ninh cho dân..." "Thỉnh thoảng diễn tập cũng là để nâng cao cảnh giác cho người dân thành Thường Sa..." Nhìn Lâm Bất Phàm nói, Trương Kỳ Sơn và phó quan âm thầm nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên vẻ bất đắc dĩ.

Ai cũng biết Lâm Bất Phàm đang nói cho qua chuyện.

Ai mà tin lời hắn nói thì thật sự có quỷ!

"Thôi được rồi, Tứ Gia..." "Nếu Tứ Gia có hứng thú, vậy ta, Trương Kỳ Sơn, sẽ ở đây ngồi cùng ngài..." Nếu Lâm Bất Phàm không muốn giải thích, Trương Kỳ Sơn dứt khoát cũng không hỏi nữa.

Thời gian trôi đi từng chút một, toàn bộ ga xe lửa tuy bị bao vây bởi gần ngàn người, nhưng lúc này lại không có ai mở miệng nói chuyện, ngoài tiếng hít thở, hiện trường trở nên vô cùng im ắng!

Trong thời gian này, Trương Kỳ Sơn nhiều lần nhìn về phía Lâm Bất Phàm, định mở miệng, nhưng mỗi lần định nói, lời đến bên miệng cuối cùng lại nuốt ngược vào trong.

Không biết tự lúc nào, thời gian đã trôi qua nửa canh giờ.

Lúc này, Lâm Bất Phàm dường như cảm nhận được điều gì, thân hình đột nhiên đứng bật dậy.

Vù!

Không đợi Trương Kỳ Sơn có bất kỳ phản ứng nào, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đã đứng dậy, thân hình chỉ cần vài lần mượn lực đã đứng trên vị trí cao nhất của nóc nhà ga xe lửa.

Thấy động tác của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn hoàn hồn cũng không trì hoãn, tiếp đó cũng giống như Lâm Bất Phàm, thân hình sau vài lần mượn lực đã đứng bên cạnh hắn.

Lúc này, nhìn qua, chỉ thấy trong hai mắt Lâm Bất Phàm hiện lên một tia sáng vàng.

Ánh mắt hắn đang hướng về phía ngoài thành Thường Sa, hướng mà tàu hỏa sẽ tiến vào ga.

Mặc dù Trương Kỳ Sơn nhìn theo ánh mắt của Lâm Bất Phàm, nhưng ngoài một màn đêm đen kịt, ông ta không nhìn ra điều gì bất thường.

Cuối cùng, ông ta không khỏi nhìn về phía Lâm Bất Phàm, nói: "Tứ Gia phát hiện ra gì rồi..." Khi ánh mắt Trương Kỳ Sơn rơi trên người Lâm Bất Phàm, lúc này dưới Thiên Quan Linh Nhãn của hắn, dù trong màn đêm đen kịt, chỉ thấy cách thành Thường Sa không đầy mười dặm, một luồng oán sát chi khí ngút trời, tựa như một con rồng dài đang nhe nanh múa vuốt, từ từ tiến lại gần vị trí của Lâm Bất Phàm.

Khi luồng oán sát chi khí đó từ từ tiến gần thành Thường Sa, toàn bộ thành Thường Sa dường như có một luồng sức mạnh vô hình muốn ngăn cản nó ở bên ngoài.

Nhưng luồng oán sát chi khí đó lại như giòi trong xương, dần dần

ăn mòn hết luồng sức mạnh vô hình ngăn cản.

Dưới sự ăn mòn của luồng oán sát chi khí đó, luồng sức mạnh vô hình vốn bao bọc toàn bộ thành Thường Sa lập tức bắt đầu xuất hiện một vết nứt!

Mặc dù luồng sức mạnh vô hình đó không nhìn thấy, không sờ được, nhưng dưới Thiên Quan Linh Nhãn của Lâm Bất Phàm, hắn lại có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của nó.

Chính vì có luồng sức mạnh này bảo vệ, thành Thường Sa mới không xảy ra những chuyện quỷ dị!

Oan hồn lệ quỷ bình thường căn bản không vào được thành Thường Sa.

Nhưng luồng sức mạnh vô hình này dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Dưới sự tấn công của luồng oán sát chi khí, mặc dù cố gắng chống cự, nhưng căn bản không có tác dụng gì.

Nó trực tiếp bị luồng oán sát chi khí đó phá vỡ rào cản, hoàn toàn vỡ nát...

Nhìn con rồng oán khí đó từ từ tiến lại gần vị trí ga xe lửa, Lâm Bất Phàm không khỏi nhíu mày: “Luồng sức mạnh vô hình này, chẳng lẽ là nhân đạo chi lực trong truyền thuyết...” “Bất kể có phải là nhân đạo chi lực hay không, sau khi luồng sức mạnh này vỡ nát, thành Thường Sa sau này e là...” Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm không nhịn được thầm thở dài một hơi.

Chương 165

Sau khi thở dài, Lâm Bất Phàm nhìn sang Trương Kỳ Sơn bên cạnh, nói: "Phật Gia, sau này thành Thường Sa e là sẽ trở thành nơi đa sự rồi..." Nghe câu nói đột ngột của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn cũng không khỏi sững sờ, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Không đợi ông ta mở miệng, Lâm Bất Phàm lại tiếp tục nói: "Đến rồi..." "Đến rồi..." Khi Trương Kỳ Sơn lại một lần nữa đầy kinh ngạc, chỉ thấy lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, ông ta lúc này đã nghe thấy tiếng động của một đoàn tàu sắp tiến vào ga.

Lúc này nhìn kỹ, chỉ thấy một đoàn tàu được ghép lại từ vài toa xe, tổng thể vô cùng cũ kỹ, rỉ sét đầy mình, đang từ từ tiến vào ga xe lửa.

Cùng với sự di chuyển của đoàn tàu cũ kỹ này, môi trường xung quanh mấy trăm mét cũng như bị ảnh hưởng.

Chỉ thấy từng con rắn rết, sâu bọ, kiến gián lập tức xuất hiện từ các góc khuất, sau đó điên cuồng chạy trốn ra xa.

Ngay cả Trương Kỳ Sơn, lúc này trong lòng cũng không khỏi dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Huyết mạch Cùng Kỳ trong cơ thể lúc này cũng không tự chủ được mà sôi trào.

Không chỉ Trương Kỳ Sơn, ngay cả phó quan đang ở ga xe lửa, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể vào khoảnh khắc này cũng không khỏi có phản ứng.

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy sắc mặt ông ta đột nhiên biến đổi.

"Chuyện này..." Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của Trương Kỳ Sơn,

sự kinh ngạc của phó quan, và sự nhíu mày của Lâm Bất Phàm, đoàn tàu oán khí ngút trời, cũ kỹ rách nát đó, dưới sự chú ý của mọi người, từ từ tiến vào ga xe lửa.

Khi mấy toa xe cũ kỹ đó hoàn toàn tiến vào ga xe lửa, nó cũng hoàn toàn dừng lại.

Nhìn đoàn tàu trước mắt, Lâm Bất Phàm thân hình khẽ động, trực tiếp nhảy xuống từ nóc nhà.

Nhưng thân hình hắn, ở vị trí cách đoàn tàu mười mét, đã trực tiếp dừng lại.

Ở khoảng cách này, Lâm Bất Phàm có thể cảm nhận được, toàn bộ đoàn tàu đều tỏa ra một luồng oán sát chi khí.

Lâm Bất Phàm là một Võ đạo Đại Tông sư, đối với hắn thì không có nguy hại gì lớn.

Nhưng nếu người bình thường đến gần, một khi bị oán sát chi khí xâm nhập, nặng thì oán khí nhập thể, trở nên điên điên dại dại... nhẹ thì cũng phải bệnh nặng một trận, không có mười ngày nửa tháng nghỉ ngơi không thể hồi phục.

Nhìn đoàn tàu cũ kỹ này, Lâm Bất Phàm nhất thời cũng không biết nên làm gì.

Lúc này, Trương Kỳ Sơn cũng đã đến bên cạnh Lâm Bất Phàm.

Không đợi ông ta mở miệng, Trương Kỳ Sơn lúc này khẽ nhíu mày, có một cảm giác vô cùng khó chịu.

Lâm Bất Phàm không mở miệng, chỉ đi vòng quanh đoàn tàu một vòng.

Sau đó mới nhìn về phía Trương Kỳ Sơn, nói: "Phật Gia có nhìn ra gì không?" Trương Kỳ Sơn đi theo Lâm Bất Phàm quan sát đoàn tàu

một lượt, lập tức nhíu mày nói: “Chỉ từ tình hình đoàn tàu này, vẻ ngoài cũ kỹ rỉ sét, e là ít nhất cũng đã bị bỏ hoang mấy chục năm...” “Trong tình huống này, có thể chạy đến ga của chúng ta, e là đã là một kỳ tích...” Hình dáng của đoàn tàu này cũng là loại cũ từ mấy chục năm trước, rõ ràng có sự khác biệt với những đoàn tàu đang vận hành hiện nay.

Qua kiểm tra vừa rồi, Trương Kỳ Sơn phát hiện đoàn tàu này, từ đầu đến đuôi cửa xe đều bị bịt kín!

“Tứ Gia có biết gì không...” Sau khi kể lại tình hình vừa phát hiện, chỉ thấy Trương Kỳ Sơn tiếp tục nhìn về phía Lâm Bất Phàm, hỏi.

Đối mặt với ánh mắt của Trương Kỳ Sơn, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm, trực tiếp đáp: “Theo tin tức ta nắm được, đoàn tàu này đến từ mỏ khoáng sản bỏ hoang cách thành Thường Sa trăm dặm...” “Quan trọng nhất là, lai lịch của đoàn tàu này có liên quan đến đám quỷ Oa Quốc ở thành Thường Sa cách đây không lâu...” Nghe lời Lâm Bất Phàm, chỉ thấy sắc mặt Trương Kỳ Sơn lập tức biến đổi.

Đối với lai lịch của đám quỷ Oa Quốc đó, Trương Kỳ Sơn sau khi điều tra cũng rất rõ ràng.

Đám quỷ Oa Quốc đó, bề ngoài là đối tác hợp tác của Cừu Đức Khảo, nhưng thực chất lại là đặc vụ Oa Quốc cử đến thành Thường Sa.

Ông ta cũng vạn lần không ngờ, đoàn tàu trước mắt lại có liên quan đến đám quỷ Oa Quốc đó!

Nhất thời, Trương Kỳ Sơn cũng không khỏi nhíu mày, không biết rốt cuộc nên làm gì.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không còn giữ vẻ bí ẩn nữa.

Thực ra Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn đều có chung một mục

đích, đó là đảm bảo an toàn cho thành Thường Sa!

Chỉ có thành Thường Sa an toàn ổn định, Lâm gia mới có thể phát triển ổn định.

Trương Kỳ Sơn với tư cách là Trú phòng quan thành Thường Sa, trách nhiệm của ông ta cũng là đảm bảo sự ổn định của thành.

Mặc dù mỗi người có mục đích riêng, nhưng thực tế cả hai đều vì một mục đích, không có xung đột lợi ích.

Đó cũng là lý do Trương Kỳ Sơn có thể cho phép Lâm Bất Phàm nắm giữ một Đoàn bảo an.

Hành động của Lâm Bất Phàm trong thời gian qua, mặc dù khiến Cửu Môn xảy ra không ít biến động, thực lực Lâm gia có thể nói là tăng trưởng nhanh chóng.

Nhưng đối với thành Thường Sa, đối với vị Trú phòng quan Trương Kỳ Sơn mà nói, tất cả những gì Lâm Bất Phàm làm đều không ảnh hưởng gì đến sự ổn định của thành.

Ngược lại vì sự mạnh mẽ của hắn, khiến Cửu Môn thành Thường Sa càng đoàn kết hơn!

Khi sắc mặt Trương Kỳ Sơn biến đổi, giọng nói của Lâm Bất Phàm lại vang lên: "Đoàn tàu trước mắt oán sát chi khí lan tràn, không ai biết bên trong ẩn giấu thứ gì.

Phật Gia và phó quan hai người, có lẽ không nhìn ra điều gì bất thường.

Nhưng thân mang huyết mạch đặc thù, hẳn cũng có thể cảm nhận được, một khi đến gần đoàn tàu này, huyết mạch trong cơ thể sẽ có phản ứng đặc thù.

Nếu Phật Gia không tin, hoàn toàn có thể mời Bát Gia đến xem

tình hình.” Cùng với lời nói tiếp theo của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn và phó quan lập tức nhìn nhau.

Đúng như hắn nói, chỉ cần hai người đến gần đoàn tàu trong phạm vi mười mét, huyết mạch Kỳ Lân, huyết mạch Cùng Kỳ trong cơ thể sẽ lập tức có phản ứng.

Thân hình càng đến gần đoàn tàu, phản ứng của huyết mạch càng lớn!

Chương 166

Hiện tại toàn bộ đoàn tàu đều bị bịt kín, nhìn kỹ thậm chí có thể phát hiện, ở vị trí đầu tàu, có thể thấy từng đạo bùa chú, các loại văn lộ bí ẩn được khắc lên.

Với nhãn lực của Trương Kỳ Sơn và phó quan, tự nhiên có thể nhìn ra những bùa chú và ấn ký này, không một cái nào không có tác dụng trấn áp tà ma.

Lại thêm phản ứng của huyết mạch bản thân, Trương Kỳ Sơn nhất thời cũng không dám có hành động tiếp theo.

Chỉ thấy ông ta âm thầm trầm mặc một lát, sau khi sắc mặt biến đổi một hồi, liền ra lệnh cho phó quan: "Phó quan, lập tức đi mời Bát Gia đến đây..." "Vâng!" Phó quan nhận lệnh không nói hai lời, lập tức quay người đi làm nhiệm vụ.

Sau khi nhìn bóng dáng anh ta rời đi, Trương Kỳ Sơn mới nhìn về phía Lâm Bất Phàm: "Tứ Gia có cách giải quyết không..." Nhớ lại cảnh tượng Lâm Bất Phàm năm xưa ở phủ của Nhị Nguyệt Hồng, dùng Phát Khâu Ấn trấn sát đạo tàn hồn kia, lại thêm lần này Lâm Bất Phàm dường như sớm đã biết đoàn tàu này sẽ chạy đến thành Thường Sa, sớm đã dẫn Đoàn bảo an phong tỏa toàn bộ ga xe lửa.

Trương Kỳ Sơn lúc này cũng không thể không nhìn về phía Lâm Bất Phàm, xem xem hắn có cách giải quyết không!

"Giải quyết uy hiếp từ đoàn tàu thì không khó..." "Vấn đề là đoàn tàu này, lúc này oán khí lan tràn, một khi mở ra không ai biết sẽ gặp phải thứ gì..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm liếc nhìn Trương Kỳ Sơn một cái, sau đó mới tiếp tục nói: "Với thân phận của Phật Gia, Trương gia truyền thừa mấy ngàn năm, hẳn cũng biết đến sự tồn tại

của tu hành giả...” Nghe lời Lâm Bất Phàm, trong mắt Trương Kỳ Sơn lập tức lóe lên vẻ ngưng trọng...

Đúng như Lâm Bất Phàm nói, đừng thấy Trương Kỳ Sơn có huyết mạch Cùng Kỳ, chỉ là người của chi nhánh Trương gia, nhưng phải biết ông nội của ông ta, là gia chủ đời trước của Trương gia!

Với sự truyền thừa mấy ngàn năm của Trương gia, tự nhiên hiểu được một số chuyện mà người thường không thể hiểu.

Trong đó có tu hành giả ẩn giấu trong người thường, người thường căn bản không tiếp xúc được, tự nhiên cũng có hiểu biết.

Vốn dĩ Trương Kỳ Sơn định mở miệng, nhưng nhớ lại hành động của Lâm Bất Phàm ở Hồng phủ năm xưa, lời đến bên miệng của Trương Kỳ Sơn lại nuốt ngược vào trong.

Ông ta cố gắng bình tĩnh lại, nói: “Tứ Gia có gì cứ nói thẳng...” “Phật Gia cũng biết trong tay ta có Phát Khâu Ấn, nắm giữ truyền thừa của Phát Khâu Thiên Quan...” “Phát Khâu Thiên Quan có một bí thuật truyền thừa tên là Thiên Quan Linh Nhãn, không biết Phật Gia đã từng nghe qua chưa?” Lâm Bất Phàm rất rõ ràng, cái gọi là Hoàng Kim Nhị Chỉ của Trương gia, thực chất là Phát Khâu Nhị Chỉ.

Trong tay Trương gia tuy không có Phát Khâu Ấn, nhưng cũng có truyền thừa của Phát Khâu Thiên Quan!

Nghe đến Thiên Quan Linh Nhãn, Trương Kỳ Sơn lập tức nhớ lại cảnh tượng trong hai mắt Lâm Bất Phàm hiện lên ánh sáng vàng trước đó.

Chỉ thấy mắt ông ta khẽ trừng lên, không tự chủ được nói: “Thiên Quan Linh Nhãn mà Tứ Gia thi triển trước đó...” Trương gia có truyền thừa Phát Khâu, tự nhiên cũng có ghi chép về Thiên Quan Linh Nhãn.

Theo ghi chép trong cổ tịch của Trương gia, Thiên Quan Linh

Nhãn là do một kỳ tài của Phát Khâu, dựa vào Thiên Nhãn của tu hành giả, nghiên cứu nhiều năm mà sáng tạo ra một loại bí thuật.

Nó có công hiệu thần kỳ quan sát khí của trời đất, nhìn thấu hư vọng huyễn thuật, tìm kiếm long mạch.

Nhưng trong ghi chép của Trương gia, người có thể tu luyện thành Thiên Quan Linh Nhãn có thể nói là ít càng thêm ít.

Dù Trương gia truyền thừa mấy ngàn năm, người có thể tu thành Thiên Quan Linh Nhãn, từ xưa đến nay cũng không quá một bàn tay.

Cho đến nay, Thiên Quan Linh Nhãn càng trực tiếp thất truyền, đã hơn trăm năm không có ai tu luyện thành công!

"Đúng vậy, chính là Thiên Quan Linh Nhãn..." Nhìn Trương Kỳ Sơn với vẻ mặt kinh ngạc, Lâm Bất Phàm cũng không che giấu, trực tiếp gật đầu thừa nhận.

Kế đó cũng không nói nhảm nữa, hắn tiếp lời: "Dưới sự quan sát của Thiên Quan Linh Nhãn, khi đoàn tàu tiến vào Thường Sa Thành... vốn có một loại sức mạnh vô hình bảo vệ Thường Sa Thành, nhưng dưới sự tác động của luồng oán sát chi khí kia, nó đã hoàn toàn sụp đổ và tan biến... sau này, những chuyện như ở phủ Nhị Gia e rằng sẽ thường xuyên xảy ra ở Thường Sa Thành, mong Phật Gia sớm có chuẩn bị." Trong lòng Lâm Bất Phàm lúc này cũng không khỏi thầm than một tiếng.

Hắn không hề nói quá, khi cảm nhận được sức mạnh vô hình kia sụp đổ, hắn đã cảm giác được Thường Sa Thành đã xảy ra một chút biến hóa.

Thường Sa Thành sở dĩ trước nay vẫn bình an vô sự, không bị yêu ma quỷ quái nào uy hiếp, cũng không thấy bóng dáng của người tu hành, chính là vì có sự bảo vệ của luồng nhân đạo chi lực kia!

Có cỗ sức mạnh ấy trấn áp, yêu ma quỷ quái bình thường căn bản không dám đến gần Thường Sa Thành.

Người tu hành bình thường khi vào thành cũng sẽ bị áp chế!

Đây là một dạng thể hiện sức mạnh của nhân tộc.

Nếu Thường Sa Thành càng phồn thịnh, luồng nhân đạo chi lực ấy cũng càng hùng mạnh.

Vốn dĩ theo sự sụp đổ của tiền triều, Thần Châu đại địa hỗn loạn vô cùng, luồng nhân đạo chi lực ấy sẽ dần tan rã.

Nhưng cùng với sự xuất hiện của Phật Gia Trương Kỳ Sơn, các thế lực Cửu Môn ổn định cục diện, mới khiến Thường Sa Thành dần ổn định trở lại.

Điều này làm cho luồng nhân đạo chi lực kia không đến nỗi tan rã ngay lập tức, nhưng cũng đang dần tiêu tán theo thời gian.

Lần này, khi đoàn tàu đầy oán khí ngút trời tiến vào Thường Sa Thành, dưới sự tác động của luồng oán sát chi khí đó, phần nhân đạo chi lực ít ỏi còn lại, thứ bảo vệ Thường Sa Thành khỏi ảnh hưởng của yêu tà, cũng đã hoàn toàn tan vỡ.

Không còn sự bảo vệ của nhân đạo chi lực, Thường Sa Thành sau này cũng sẽ giống như phần lớn các khu vực khác trên Thần Châu, dần dần xuất hiện ảnh hưởng của các loại yêu tà, quỷ vật!

Cũng là sau khi Lâm Bất Phàm nhận được truyền thừa Địa Sư, hắn mới biết được một vài bí ẩn này.

Luồng nhân đạo chi lực vô hình kia, cũng phải sau khi tu luyện truyền thừa Địa Sư nhập môn mới có thể cảm ứng được.

Nếu Lâm Bất Phàm nhận được truyền thừa Địa Sư sớm hơn một chút, tu luyện đến một trình độ nhất định, hắn đã có thể dẫn động địa

long chi mạch dưới lòng đất Thường Sa Thành, bố trí phong thủy trận pháp, kết hợp với nhân đạo chi lực kia để bảo vệ Thường Sa.

Tiếc là, Lâm Bất Phàm nhận được truyền thừa Địa Sư quá muộn, hiện tại cũng chỉ mới tu luyện nhập môn.

Đừng nói là bố trí trận pháp phong thủy bảo vệ cả một thành, ngay cả trận pháp bảo vệ Lâm phủ, hắn tạm thời cũng không bố trí nổi!

Ngay cả việc dẫn động một chút long mạch chi khí để tu luyện, cũng phải dựa vào ba món đồ siêu phàm trong phủ.

Nhờ đó hắn mới có thể trong thời gian ngắn như vậy tu luyện truyền thừa Địa Sư nhập môn, tích lũy được mấy chục luồng long mạch chi khí trong cơ thể.

Trong lúc Lâm Bất Phàm đang thầm cảm thán trong lòng, chỉ nghe một trận tiếng bước chân truyền đến.

Định thần nhìn lại, bóng dáng của Tề Thiết Chủy và Phó Quan lập tức xuất hiện trong tầm mắt.

Chương 167

"Bát Gia đến rồi..." Nghe động tĩnh phía sau, ánh mắt của Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Tề Thiết Chủy.

"Phật Gia, Tứ Gia... gây ra động tĩnh lớn như vậy, lại còn gọi ta đến trong đêm, rốt cuộc có chuyện gì phân phó..." Đối diện với ánh mắt của hai người, Tề Thiết Chủy trước tiên chắp tay chào một tiếng, ngay sau đó không nhịn được mà trực tiếp hỏi.

"Bát Gia đến đúng lúc lắm, theo ta đi xem đoàn tàu kia." Nói đoạn, Trương Kỳ Sơn không nói hai lời, kéo Tề Thiết Chủy đi về phía đoàn tàu.

Khi Tề Thiết Chủy nhìn thấy đoàn tàu cũ nát không chịu nổi, oán sát chi khí lan tràn, thân hình gã đột ngột dừng lại, hai mắt trợn trừng, lộ ra vẻ mặt kinh hoàng tột độ.

"..." Chỉ thấy Tề Thiết Chủy toàn thân run rẩy, phảng phất như nhìn thấy một sự tồn tại kinh khủng, thân hình căn bản không dám tiến thêm một bước.

Cả đoàn tàu bị một luồng oán sát chi khí bao phủ.

Trong mắt Tề Thiết Chủy, nó giống như một con cự thú có thể nuốt chửng mọi thứ bất cứ lúc nào.

Dù bị Trương Kỳ Sơn kéo đi, gã vẫn không ngừng giãy giụa, căn bản không dám tùy tiện đến gần.

Thậm chí khi hoàn hồn, thân hình gã còn theo bản năng lùi lại một đoạn!

Nhìn phản ứng kinh hoàng của Tề Thiết Chủy lúc này, Trương Kỳ

Sơn và Phó Quan cũng không khỏi thầm liếc nhìn nhau.

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu hai người đều thầm nghĩ: "Đoàn tàu này, thật sự kinh khủng đến vậy sao..." Sau khi lùi lại mấy chục mét, Tề Thiết Chủy mặt mày trắng bệch, lộ ra vẻ kinh hãi nói: "Phật, Phật Gia... còn có Tứ Gia, các vị kiếm đâu ra đoàn tàu này vậy...

Đoàn tàu này không phải vật tốt lành gì, chỉ cần sơ sẩy một chút, e rằng cả Thường Sa Thành đều sẽ bị ảnh hưởng, thương vong vô số..." Lúc này, chỉ thấy Trương Kỳ Sơn không nhịn được hỏi: "Đoàn tàu này thật sự kinh khủng đến vậy sao?" Tề Thiết Chủy không cần suy nghĩ đáp: "Nào chỉ là kinh khủng, quả thực là oán khí ngút trời...

Oán sát chi khí nồng đậm như vậy, người thường dính phải nhẹ thì bệnh nặng một trận, nặng thì trực tiếp một bệnh không qua khỏi..." Sau một hồi than thở, Tề Thiết Chủy cuối cùng cũng hơi bình tĩnh lại.

Sau đó, gã thầm định thần, ánh mắt nhìn về phía Trương Kỳ Sơn và Lâm Bất Phàm nói: "Nói đi cũng phải nói lại, đoàn tàu này rốt cuộc từ đâu đến?" "Ta nói đoàn tàu này tự nó chạy đến, Bát Gia có tin không?" Tề Thiết Chủy nghe vậy, lập tức kinh hô một tiếng: "Là một đoàn tàu quỷ tự chạy đến...

Chẳng trách oán khí nặng như vậy, xem ra kẻ đến không thiện..." Trong lúc Tề Thiết Chủy đang lẩm bẩm, ánh mắt của Trương Kỳ Sơn lúc này đã rơi vào trên người Lâm Bất Phàm.

Nhìn bộ dạng của Tề Thiết Chủy lúc này, e rằng không thể trông cậy vào gã được rồi.

Hiện tại người duy nhất có thể giải quyết đoàn tàu này, e rằng phải trông vào Lâm Bất Phàm.

Trương Kỳ Sơn cũng không nói nhảm, trực tiếp hỏi: "Tứ Gia, có cách nào giải quyết đoàn tàu trước mắt không?" "Giải quyết đoàn tàu

quỷ này ngược lại không khó, cái khó là, sợ thứ ẩn giấu bên trong đoàn tàu chạy ra ngoài...

Hiện tại tình hình không rõ, chỉ có thể đợi trời sáng, sau khi mặt trời mọc rồi hãy nói...” Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, chỉ thấy thân hình hắn cũng không chút do dự, thoáng một cái đã đến trước đoàn tàu kia.

Sau đó thân hình nhảy lên, trực tiếp đáp xuống đầu tàu.

Trong ánh mắt của Trương Kỳ Sơn và mọi người, Lâm Bất Phàm trực tiếp lấy ra Phát Khâu Ấn.

Vụt!

Theo tay Lâm Bất Phàm cầm Phát Khâu Ấn, từ từ trấn áp xuống đầu tàu bên dưới, chỉ thấy chiếc ấn đồng trông bình thường không có gì lạ trong tay hắn đột nhiên bùng phát ra một luồng kim quang rực rỡ.

Cùng với luồng kim quang lan tỏa, chỉ thấy bên trong đoàn tàu dưới chân Lâm Bất Phàm, luồng oán sát chi khí không ngừng lan tỏa ra ngoài, phảng phất như gặp phải khắc tinh, tan rã với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cả chiếc Phát Khâu Ấn cứ như vậy lơ lửng trên không trung phía trên đầu tàu.

Thời gian từng chút một trôi qua..., dưới tác động của luồng kim quang từ Phát Khâu Ấn, oán sát chi khí ẩn chứa trong đoàn tàu kia, lúc này cũng phảng phất như bị trấn áp, dần dần bắt đầu thu liễm lại...

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, chiếc Phát Khâu Ấn kia đã trực tiếp rơi xuống trên đầu tàu!

Theo đó, kim quang bùng phát trên ấn cũng dần thu liễm, cuối cùng tan biến không còn tăm hơi.

Lúc này nhìn lại đoàn tàu đầy oán khí kia, luồng oán sát chi khí không ngừng tỏa ra đã bị trấn áp thu liễm trở vào trong.

"Hít...

Không hổ là pháp khí tổ truyền của Phát Khâu Thiên Quan, đúng là 'một ấn trong tay, quỷ thần cũng phải im tiếng'...

Oán sát chi khí kinh khủng như vậy, cứ thế bị trấn áp ngược trở lại..." Nhìn thấy uy năng mà chiếc Phát Khâu Ấn trong tay Lâm Bất Phàm đột nhiên bộc phát, khiến cho oán sát chi khí lan tràn trên đoàn tàu bị trấn áp thu liễm trở lại, Tề Thiết Chủy không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc khó tin.

Kinh khủng!

Uy năng mà Phát Khâu Ấn thể hiện ra quả thực có chút kinh khủng!

Thậm chí có phần vượt quá sức tưởng tượng của gã.

Xem tình hình trước mắt, lúc trước ở Hồng phủ, Lâm Bất Phàm dùng Phát Khâu Ấn trấn áp tàn hồn kia, uy năng của Phát Khâu Ấn còn chưa phát huy hết.

Nhưng sau khi kinh ngạc, Tề Thiết Chủy nghĩ lại cũng không khỏi thầm thở ra một hơi nói: "Có chiếc Phát Khâu Ấn của Tứ Gia trấn áp, đoàn tàu này tạm thời không còn uy hiếp.

Bây giờ phải xem tình hình ngày mai thế nào..." Nếu ngày mai ánh nắng chiếu vào, oán sát chi khí trong tàu có thể dần tan biến, vậy thì uy hiếp không lớn!

Nhưng nếu dưới ánh mặt trời chiếu rọi mà cũng không thể xua tan oán sát chi khí ẩn chứa trong đoàn tàu, e rằng cần phải có biện pháp khác.

Nghe xong lời cảm thán của Tề Thiết Chủy, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu.

Thấy Lâm Bất Phàm cũng gật đầu, lời định nói bên miệng của Trương Kỳ Sơn lại bị nuốt ngược trở vào.

Sau đó chỉ thấy Lâm Bất Phàm từ trên đầu tàu nhảy xuống, thân hình lùi ra xa mấy chục mét mới dừng lại.

Chương 168

Hắn liếc nhìn Trương Kỳ Sơn, sau đó vẫy tay với Chu Vệ Quốc nói: "Vệ Quốc, để lại một doanh trông coi nhà ga, những người còn lại đưa về nơi đóng quân...

Ngoài ra, các huynh đệ bảo vệ Lâm phủ, tạm thời để họ vất vả thêm chút, đợi ta trở về rồi sẽ cho họ rút lui." Nếu đã Trương Kỳ Sơn đã dẫn người đến, Lâm Bất Phàm cũng không cần thiết để người của mình ở lại đây toàn bộ.

Nhưng để phòng bất trắc, Lâm Bất Phàm đã để lại một doanh, luân phiên cùng người của Trương Kỳ Sơn canh gác!

Sau khi mọi việc được sắp xếp ổn thỏa, Chu Vệ Quốc cũng không nói nhảm.

Chỉ thấy hắn gật đầu, lập tức lĩnh mệnh để lại một doanh, dẫn những người còn lại, nhanh chóng rút về nơi đóng quân.

Nhìn Chu Vệ Quốc dẫn người rời đi, Lâm Bất Phàm và những người khác lại quay trở lại nhà ga.

Nhìn đoàn tàu cách đó mấy chục mét, Trương Kỳ Sơn liếc nhìn Tề Thiết Chủy một cái, rồi lại nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Sau vài lần do dự, cuối cùng không nhịn được nói: "Tứ Gia, huynh định giải quyết đoàn tàu quỷ này thế nào?" Lâm Bất Phàm đối diện với ánh mắt của Trương Kỳ Sơn nói: "Có thể giải quyết thế nào được, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn...

Cứ để mặc kệ nó, uy hiếp còn lớn hơn...

Mọi chuyện đợi trời sáng rồi nói, trước tiên hãy nghỉ ngơi đi." Lâm Bất Phàm nói xong, cũng không nói thêm lời thừa thãi nào, trực

tiếp nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi.

Nhìn Lâm Bất Phàm nhắm mắt, Trương Kỳ Sơn liếc nhìn Tề Thiết Chủy một cái, sau đó đứng dậy đi sang một bên.

Đối diện với ý ra hiệu của Trương Kỳ Sơn, Tề Thiết Chủy thầm thở dài một hơi, cũng không nói nhiều.

Gã cũng không chút do dự, vội vàng đứng dậy, bước về phía Trương Kỳ Sơn.

Hai người đến một bên, Trương Kỳ Sơn cũng không nói nhảm, trực tiếp bắt đầu hỏi Tề Thiết Chủy.

Hơn mười phút sau, cả Tề Thiết Chủy và Trương Kỳ Sơn đều không khỏi thầm thở dài một hơi.

Xem ra, Trương Kỳ Sơn không nhận được biện pháp giải quyết hữu ích nào từ Tề Thiết Chủy!

Mọi hy vọng, cuối cùng vẫn phải đặt lên người Lâm Bất Phàm.

Thời gian cứ thế trôi đi, bất tri bất giác, mấy canh giờ đã qua.

Bầu trời bên ngoài, lúc này cũng đã dần sáng tỏ.

Lúc này, chỉ thấy Lâm Bất Phàm vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên mở mắt.

Cùng lúc đó, Trương Kỳ Sơn và Phó Quan bên cạnh cũng cảnh giác tỉnh lại.

Không để ý đến hai người, Lâm Bất Phàm đứng dậy, trực tiếp bước về phía đoàn tàu quỷ cách đó mấy chục mét.

"Thiên Quan Linh Nhãn..." Vụt...

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy trong mắt Lâm Bất Phàm, đột nhiên hiện lên một tia kim quang.

Theo đó, ánh mắt hắn lại một lần nữa nhìn về phía đoàn tàu quỷ trước mặt.

Dưới sự trấn áp của Phát Khâu Ấn, oán sát chi khí tỏa ra từ đoàn tàu quỷ tuy bị trấn áp trở lại, nhưng oán sát chi khí ẩn chứa bên trong đoàn tàu lại không bị ảnh hưởng quá nhiều, ngược lại còn trở nên ngưng tụ hơn!

Nhưng so với lúc đoàn tàu quỷ vừa mới tiến vào Thường Sa Thành, cảnh tượng oán khí ngút trời kia, dưới sự trấn áp của Phát Khâu Ấn, oán sát chi khí trên tàu cũng đã bị đánh tan không ít.

Nhưng dù vậy, oán sát chi khí ẩn chứa trong đoàn tàu vẫn kinh người đến cực điểm.

Đặc biệt là khi ánh mặt trời chiếu rọi, Lâm Bất Phàm có thể cảm nhận rõ ràng, oán sát chi khí trong tàu không bị ảnh hưởng quá nhiều!

Thấy vậy, Lâm Bất Phàm lúc này cũng không khỏi khẽ nhíu mày.

Khó giải quyết!

Thật sự có chút khó giải quyết!

Trước mắt chỉ còn một con đường duy nhất, đó là cưỡng ép mở cánh cửa bị hàn chết.

Xông vào một đường, dùng vũ lực giải quyết mọi nguy cơ ẩn chứa trong đoàn tàu!

"Tứ Gia, tình hình thế nào rồi?" Thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm ngưng tụ trên đoàn tàu một lúc, đợi hắn thu lại ánh mắt, Trương Kỳ Sơn bên cạnh lập tức không nhịn được hỏi.

"Không có thay đổi gì lớn...

Dù dưới ánh mặt trời chiếu rọi, oán sát chi khí trên đoàn tàu này cũng không tan đi bao nhiêu...

Bây giờ cách giải quyết duy nhất, là phá tung cánh cửa bị hàn chết, dùng vũ lực giải quyết tất cả yêu ma quỷ quái trên tàu...” Nói đến đây, trên người Lâm Bất Phàm không khỏi lộ ra một luồng sát ý lạnh lẽo.

Dù Lâm Bất Phàm có ký ức của kiếp trước, biết rằng đoàn tàu quỷ trước mắt là do bọn Nhật Bản gây ra, nhưng trong ký ức của hắn, đoàn tàu quỷ không quỷ dị đến mức này.

Oán sát chi khí nồng đậm trong tàu, sự việc đã sớm phát triển vượt ra ngoài ký ức kiếp trước của Lâm Bất Phàm.

Bên trong rốt cuộc có gì, ngay cả hắn cũng không biết!

“Truyền lệnh cho người đang phong tỏa nhà ga bên ngoài, bao vây chặt đoàn tàu quỷ này cho ta.” Theo mệnh lệnh của Lâm Bất Phàm, Phó Quan bên cạnh Trương Kỳ Sơn không nói nhảm.

Gật đầu, xoay người trực tiếp đi thi hành mệnh lệnh.

Chỉ trong mấy chục hơi thở, từng người lính trang bị đầy đủ vũ khí, đã bao vây chặt cả đoàn tàu quỷ.

Chương 169

Những người này tuy không phải là tinh nhuệ của doanh mà Lâm Bất Phàm để lại, nhưng cũng là thân vệ dưới trướng Trương Kỳ Sơn, mỗi người đều cầm một khẩu súng xung kích, trên người tỏa ra từng tia sát khí.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Lâm Bất Phàm liếc nhìn Trương Kỳ Sơn một cái.

Sau đó cũng không nói nhảm, chỉ thấy tâm niệm vừa động, trực tiếp từ trong nhẫn trữ vật, lấy ra thanh Đại Việt Long Tước.

Nhìn thanh thần binh đột nhiên xuất hiện trong tay Lâm Bất Phàm, trong mắt Trương Kỳ Sơn và Tề Thiết Chủy đều lóe lên một tia sáng.

"Không ngờ Tứ Gia còn có thủ đoạn như vậy..." Bất kể hai người nghĩ gì, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tay cầm Đại Việt Long Tước, trực tiếp đi đến đầu tàu.

Chỉ thấy thân hình hắn nhảy lên, trước tiên đáp xuống đầu tàu, thu lại chiếc Phát Khâu Ấn kia.

Vụt!

Theo đó, oán sát chi khí vốn bị trấn áp, lập tức lại một lần nữa bùng phát.

Nhưng dưới ánh mặt trời chiếu rọi, luồng oán sát chi khí này chỉ lan ra được vài mét, tỏ ra hụt hơi, và đang không ngừng tan biến bốc hơi...

Chỉ trong một hơi thở, phảng phất như cảm nhận được uy hiếp, luồng oán sát chi khí điên cuồng tuôn ra kia, lại một lần nữa thu liễm trở vào.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm không khỏi khẽ nhíu mày.

Trong khoảnh khắc đó, hắn không nhịn được thầm nghĩ: "Luồng oán sát chi khí này có trí tuệ của riêng nó, bị thứ quỷ dị trong tàu khống chế..." Trong khoảnh khắc đó, trong mắt Lâm Bất Phàm lóe lên một tia kinh ngạc.

Nhưng động tác lại không chút dừng lại, xoay người từ trên nóc tàu nhảy xuống, trực tiếp đến trước cánh cửa bị hàn chết.

Tuy cửa sổ cũng bị ván gỗ đóng kín từ bên trong, nhưng từ khe hở vẫn có thể nhìn thấy một chút tình hình bên trong.

Khi ánh mắt Lâm Bất Phàm xuyên qua cửa sổ, nhìn vào bên trong đầu tàu, chỉ thấy một thân ảnh mặt mày dữ tợn, hai mắt chết không nhắm, bị treo cổ ngay trong đầu tàu, lập tức xuất hiện trong tầm mắt.

"Hít..." Trong khoảnh khắc đó, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, đồng tử trong mắt co rút mạnh.

"Tứ Gia có phát hiện gì không?" Thấy phản ứng của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn phía sau lập tức không nhịn được hỏi.

Nhưng Lâm Bất Phàm lúc này lại không mở miệng giải thích.

Tâm niệm vừa động, Đại Việt Long Tước trong tay nháy mắt tuốt vỏ.

Phụt xuy...

Trong sát na, chỉ thấy một đạo hàn quang lóe lên...

Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm, cả thân đao nháy mắt đâm vào cánh cửa bị hàn chết.

"Hít...

Thần binh thật đáng sợ..." Nhìn động tác của Lâm Bất Phàm lúc

này, Trương Kỳ Sơn và những người phía sau, ai nấy đều trợn trừng hai mắt.

Đặc biệt là Tề Thiết Chủy, càng không nhịn được nói: "Tứ Gia, lẽ nào huynh định dùng thần binh trong tay, cưỡng ép phá tung cánh cửa bị hàn chết này?" Trong lúc Tề Thiết Chủy đang nói, chỉ thấy Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm, động tác cắt tấm sắt của tàu hỏa, phảng phất như đang cắt đậu hũ, căn bản không có chút trở ngại nào.

Mọi thứ trông đều vô cùng trơn tru...

Chỉ trong một hơi thở, Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm, đã men theo cánh cửa bị hàn chết, trực tiếp cắt ra một lỗ hổng đủ cho người đi qua!

Rầm...

Theo Lâm Bất Phàm thu lại Đại Việt Long Tước, chỉ thấy hắn đưa tay nắm lấy miếng sắt vừa bị cắt, nhấc tay ném mạnh tấm sắt nặng trịch ra xa mấy mét.

Sức mạnh nặng hàng trăm cân rơi xuống đất, lập tức truyền đến một tiếng nổ vang, bụi bặm cuồn cuộn nháy mắt lan tràn.

"Ực..." Nhìn Lâm Bất Phàm cứ như vậy mở ra một lối đi trên đầu tàu, lại nhìn tấm sắt dày mấy tấc, bị hắn trực tiếp cắt xuống, Trương Kỳ Sơn và những người khác đều không khỏi thầm nuốt một ngụm nước bọt!

Vụt...

Cùng lúc đó, theo Lâm Bất Phàm mở ra một lỗ hổng trên đầu tàu, chỉ thấy oán sát chi khí ẩn chứa trong đoàn tàu phế liệu kia, phảng phất như tìm được một lối thoát, lập tức từ lối đi đó, điên cuồng tuôn ra...

Ngay cả Lâm Bất Phàm cũng trong khoảnh khắc đó, không thể

không lùi lại mấy mét.

"Két, két, két..." Cùng với luồng oán sát chi khí tuôn ra, bên tai của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn và những người đứng gần đoàn tàu nhất, lập tức vang lên một trận tiếng quỷ khóc sói tru chói tai, khiến người ta lạnh sống lưng.

Động tĩnh đó, phảng phất như trong luồng oán sát chi khí tuôn ra, ẩn chứa vô số oan hồn lệ quỷ!

Cùng lúc đó, trong đầu tàu, thi thể bị treo cổ, chết không nhắm mắt kia, lúc này cũng giống như, đột nhiên cử động.

Gương mặt dữ tợn, đồng tử như dã thú, lập tức quay đầu, trực tiếp hướng về phía Lâm Bất Phàm và những người khác bên ngoài tàu.

"Chí, chí, chí..." Một người rõ ràng đã chết, trong miệng lại phát ra một trận tiếng kêu chói tai, như tiếng kêu đau đớn của dã thú.

Cộp, cộp, cộp!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn phảng phất đã sớm có chuẩn bị, không có phản ứng quá lớn.

Nhưng Tề Thiết Chủy đứng bên cạnh Trương Kỳ Sơn, trong khoảnh khắc đó giống như, nhìn thấy một sự tồn tại kinh khủng.

Chỉ thấy thân hình gã, mạnh mẽ lùi lại liên tiếp mấy bước.

Trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi tột độ.

Chương 170

"Bát Gia..." Phó Quan bước tới, vội vàng đưa tay đỡ lấy Tề Thiết Chủy, mới khiến gã không đến nỗi ngã ngồi xuống đất.

Mãi lúc này, Tề Thiết Chủy mới đưa tay, chỉ vào người đã treo cổ trong đầu tàu, lúc này đang quay đầu nhìn về phía mình, miệng phát ra từng tiếng gầm rú như dã thú, nói: "Là... là người của Tề gia...

Người này trên người có lệnh bài thân phận của Tề gia ta, nếu không có gì bất ngờ, người này hẳn là người của Tề gia." Nghe lời Tề Thiết Chủy, Trương Kỳ Sơn và Phó Quan, đều không khỏi kinh hô một tiếng: "..." Sau đó hai người theo ánh mắt của Tề Thiết Chủy nhìn sang.

Chỉ thấy bên hông của thân ảnh bị treo cổ trong đầu tàu, mặt mày dữ tợn kia, quả thực có một chiếc yêu bài thân phận của Tề gia.

Không đợi Lâm Bất Phàm có bất kỳ động tác nào, chỉ thấy Tề Thiết Chủy lập tức lên tiếng nhắc nhở: "Tứ Gia cẩn thận, người này là tiền bối của Tề gia ta...

Hiện tại hẳn là bị tiên gia nhập xác, xem trạng thái này, vị tiên gia trên người tiền bối Tề gia, e rằng đã nhập ma..." "Gầm..." Lời của Tề Thiết Chủy vừa dứt, không đợi Lâm Bất Phàm có bất kỳ động tác nào, chỉ thấy vị tiền bối Tề gia bị treo cổ trong đầu tàu, trong miệng lập tức phát ra một tiếng gầm rú.

Thân ảnh mặt mày dữ tợn đó, trực tiếp từ trong tàu, lao thẳng về phía Lâm Bất Phàm.

Oán sát chi khí cuồn cuộn, lập tức bao phủ thân ảnh đó.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tề Thiết Chủy và Trương Kỳ Sơn

đồng loạt hét lớn: "Tứ Gia cẩn thận..." "Tìm chết..." Nhìn thân ảnh bị oán sát chi khí bao phủ, mặt mày dữ tợn, giống như một con dã thú hung tàn vô cùng, lao thẳng về phía mình, chỉ thấy trong mắt Lâm Bất Phàm hàn quang lóe lên, lập tức quát lớn.

Tay cầm Đại Việt Long Tước, thân hình không lùi mà tiến, trực tiếp nghênh đón thân ảnh lao tới.

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy thân ảnh kia giơ tay chộp một cái, thẳng đến mặt Lâm Bất Phàm.

Hai đạo lợi trảo lóe lên hàn quang, theo đó ngưng tụ hiện ra.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, hai đạo lợi trảo này và móng vuốt của chồn vàng, trông vô cùng tương tự.

Keng...

Nói thì chậm, mà xảy ra thì nhanh.

Lâm Bất Phàm giơ đao nghênh đón, điều hắn vạn lần không ngờ tới là, khi Đại Việt Long Tước trong tay nghênh đón móng vuốt kia, vốn tưởng có thể dễ dàng giải quyết, nhưng khi Đại Việt Long Tước trong tay va chạm với hai đạo lợi trảo, lập tức chỉ nghe một tiếng keng vang lên.

Ngay sau đó Lâm Bất Phàm cảm giác, từ Đại Việt Long Tước trong tay, một luồng sức mạnh cuồng bạo truyền đến chấn động.

Sau đó nhìn thấy thân hình hắn trong khoảnh khắc đó, trực tiếp bị luồng sức mạnh kia, đánh bay ra xa mấy mét.

Mãi đến khi thân hình đáp xuống đất, cũng còn trượt trên mặt đất gần ba mét, mới dừng lại.

Về phần thân ảnh lao về phía Lâm Bất Phàm, cũng trong sức mạnh va chạm của hai người, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Rầm...

Theo một tiếng nổ vang chấn động, vị tiền bối Tề gia bị đánh bay kia, trực tiếp đập mạnh vào đoàn tàu.

Đoàn tàu vốn đã cũ nát, bị thân hình vị tiền bối Tề gia kia, đập ra một vết lõm hình người!

Nhưng dù vậy, đối với vị tiền bối Tề gia đã chết, bị tiên gia nhập ma phụ thân này, chút thương tổn đó căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Nhìn kỹ thậm chí sẽ phát hiện, ngay cả một vết xước cũng không để lại.

"Gầm..." Chỉ trong một khoảnh khắc, chỉ thấy vị tiền bối Tề gia kia gầm lên một tiếng, thân hình lập tức lại một lần nữa lao ra, thẳng đến Lâm Bất Phàm.

"Tứ Gia cẩn thận, ta đến giúp huynh..." Thân ảnh kia vừa lao ra, Trương Kỳ Sơn và Phó Quan, lập tức đồng thanh hét lớn.

Không chút do dự, thân hình hai người lập tức xông lên.

Phải biết rằng thân thủ của Trương Kỳ Sơn và Phó Quan, đặt trong toàn bộ Cửu Môn, đều là sự tồn tại đỉnh cao.

Dưới toàn lực ra tay, mỗi quyền đều có sức mạnh hàng trăm cân.

Nếu trong tình huống kích hoạt huyết mạch, sức mạnh e rằng có thể tăng thêm mấy phần!

Nhưng khi hai người nghênh đón vị tiền bối Tề gia kia, chỉ trong khoảnh khắc giao thủ, sắc mặt hai người đã thay đổi.

Đánh không lại, căn bản đánh không lại!

Quyền của hai người đánh vào người vị tiền bối Tề gia kia, phảng phất như đánh vào tấm sắt.

Hai người liên thủ, cũng chỉ đánh lùi thân hình người này được hai bước.

Ngược lại thân hình của Trương Kỳ Sơn và Phó Quan, trực tiếp bị sức mạnh cuồng bạo của người này, đánh lùi mấy bước.

Lúc này, chỉ thấy trong mắt Trương Kỳ Sơn hàn quang lóe lên, vung tay rút súng từ bên hông.

Nhắm vào thân ảnh vị tiền bối Tề gia kia, không chút do dự bóp cò.

Pằng, pằng, pằng...

Điều Trương Kỳ Sơn vạn lần không ngờ tới là, khi từng viên đạn, bắn vào người vị tiền bối Tề gia kia, người này giống như có thân thể kim cương bất hoại, từng viên đạn bắn tới, ngay cả da cũng không xuyên thủng, trực tiếp biến thành từng viên đồng dẹt rơi xuống đất!

"Hít..." Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trương Kỳ Sơn và Phó Quan liếc nhìn nhau.

Trong khoảnh khắc đó đều không khỏi hít vào một hơi khí lạnh!

Không chỉ như vậy, công kích của Trương Kỳ Sơn, cũng phảng phất như đã chọc giận hoàn toàn sự tồn tại này.

Chương 171

Chỉ thấy gã gầm lên một tiếng, lập tức lao về phía hai người Trương Kỳ Sơn.

Lúc này, Lâm Bất Phàm trực tiếp hừ lạnh một tiếng: "Tránh ra, để ta..." Ánh mắt nhìn sang, chỉ thấy Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm, khí huyết trên người như khói báo động lan tỏa ra ngoài.

Bước một bước, thân hình phảng phất như một đạo tàn ảnh, lập tức xuất hiện trước mặt vị tiền bối Tề gia kia.

"Chết cho ta..." Theo tiếng quát của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy Đại Việt Long Tước trong tay, lập tức hóa thành một đạo hàn quang chém mạnh tới.

Keng, keng, keng...

Một đao chém ra, chỉ nghe từng tiếng keng keng giòn giã, liên tiếp không ngừng vang lên.

Chỉ trong vài hơi thở, Lâm Bất Phàm đã liên tiếp chém ra mấy chục đao!

Mỗi đao chém ra, đều kèm theo một chút khí huyết chi lực.

Sức mạnh cuồng bạo vô song, trực tiếp đánh cho vị tiền bối Tề gia bị nhập xác kia, trong nhất thời không có sức phản kháng, thân hình liên tiếp bại lui...

Chỉ trong mấy chục hơi thở, đối mặt với công kích liên tiếp của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy thân ảnh bị oán sát chi khí bao phủ kia, cũng dưới công kích của Lâm Bất Phàm, dần trở nên tả tơi.

Thậm chí oán sát chi khí lan tỏa trên người, cũng không khỏi dần trở nên mỏng manh vô cùng.

Theo đó, mỗi lần công kích của Lâm Bất Phàm, đều có thể cảm nhận rõ ràng, phòng ngự trên người gã đang không ngừng giảm xuống.

Theo từng đao của Lâm Bất Phàm chém xuống, trên thân thể vốn như kim cương bất hoại, căn bản không phá được phòng ngự kia, lúc này cũng xuất hiện từng vết đao!

"Tứ Gia, trên người tiền bối Tề gia ta, hẳn là có bảy cây đinh phong hồn...

Lần lượt nằm ở đỉnh đầu, hai lòng bàn tay, hai lòng bàn chân...

Chỉ cần rút những cây đinh phong hồn đó ra, vị tiên gia bị phong ấn trong cơ thể tiền bối, sẽ có thể được giải thoát..." Thấy Lâm Bất Phàm mãi không hạ được, Tề Thiết Chủy nấp phía sau, lúc này cũng giống như đã nhìn ra điều gì, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Nghe lời nhắc nhở của Tề Thiết Chủy, Lâm Bất Phàm lại hừ lạnh một tiếng, không hề để trong lòng!

Để cho vị tiên gia nhập ma trong cơ thể vị tiền bối Tề gia này giải thoát thì sao chứ?

Chung quy vẫn là một mối uy hiếp!

Chỉ cần là uy hiếp, thì phải nhổ cỏ tận gốc!

Đối với Lâm Bất Phàm mà nói, bất kể là vị tiền bối Tề gia kia làm gì, hay là vị tiên gia trong cơ thể tác quái, kết quả duy nhất đều là chết!

"Đa tạ Bát Gia nhắc nhở, nhưng phiền phức như vậy không cần thiết đâu..." Nói đoạn, chỉ thấy sắc mặt Lâm Bất Phàm nghiêm lại, hắn cũng không còn che giấu thực lực của mình nữa.

Chỉ thấy tâm niệm vừa động, khí tức Võ đạo Đại Tông sư, nháy

mắt từ trên người hắn bùng phát.

Khí huyết chi lực cuồng bạo vô song, nháy mắt từ trên người Lâm Bất Phàm lan tỏa ra ngoài.

"Gầm..." Trong sát na, chỉ nghe một tiếng gầm rú truyền đến.

Lúc này định thần nhìn lại, chỉ thấy khí huyết cuồng bạo tuôn ra từ người Lâm Bất Phàm, trực tiếp hóa thành một con cự hổ màu máu, ngửa mặt lên trời gầm thét.

"..." "Lẽ nào là Võ đạo Đại Tông sư trong truyền thuyết..." "Không sai được, chỉ có tu vi đột phá đến cảnh giới Đại Tông sư, khí huyết trong cơ thể mới có thể hiển hóa ra ngoài..." Nhìn dị tượng bùng phát trên người Lâm Bất Phàm, con cự hổ màu máu cao đến một trượng kia, bất kể là Trương Kỳ Sơn, Phó Quan, hay Tề Thiết Chủy, ai nấy đều trợn trừng hai mắt, lộ ra vẻ kinh hãi tột độ.

Họ đều không ngờ, Lâm Bất Phàm lại ẩn giấu thực lực như vậy!

Võ đạo Đại Tông sư!

Trong thời đại mà con đường võ đạo gần như đã đoạn tuyệt, có thể xuất hiện một vị Võ đạo Đại Tông sư, có thể biết được, trong lòng Trương Kỳ Sơn và những người khác lúc này, kinh hãi, không thể tin được đến mức nào!

Đừng nói là Trương Kỳ Sơn, ngay cả vị tiền bối Tề gia bị tiên gia nhập ma, mặt mày dữ tợn kia, nhìn luồng khí huyết cuồng bạo bùng phát trên người Lâm Bất Phàm, trong đôi mắt đen kịt, không một gợn sóng kia, cũng không khỏi lóe lên một tia kinh hãi.

"Sát..." Nói thì chậm, mà xảy ra thì nhanh.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm quát lớn một tiếng, thân hình dưới sự bao phủ của con cự hổ màu máu, tay cầm Đại Việt Long Tước nháy mắt nhảy lên.

Trong khoảnh khắc đó, theo thân hình Lâm Bất Phàm di chuyển, chỉ thấy con mãnh hổ màu máu hiển hóa trên người hắn, lúc này cũng theo đó nhảy ra.

Theo tiếng gầm rú của con cự hổ màu máu, thân hình Lâm Bất Phàm nhảy lên, nháy mắt đã đến trước mặt vị tiền bối Tề gia kia.

Vụt!

Trong sát na, chỉ thấy Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm, một đao chém mạnh xuống.

Một đạo đao quang màu máu rực rỡ từ trên trời giáng xuống, trực tiếp từ đỉnh đầu vị tiền bối Tề gia kia, chém mạnh xuống.

"Gầm..." Theo một đao của Lâm Bất Phàm chém xuống, chỉ thấy con cự hổ màu máu trên người hắn, lúc này cũng gầm lên một tiếng, nháy mắt lao về phía vị tiền bối Tề gia.

Đao quang hạ xuống, cự hổ màu máu cũng lao qua người vị tiền bối Tề gia...

Rầm...

Cự hổ màu máu lao tới, mặt đất nháy mắt trở nên tan hoang.

Cùng lúc đó, theo một tiếng nổ vang chấn động, chỉ thấy một vết đao kéo dài mấy mét, lúc này cũng hiện ra trên mặt đất.

"Ực..." Mấy hơi thở sau, Trương Kỳ Sơn và những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, mới hoàn hồn.

Chương 172

Trong khoảnh khắc đó, ai nấy đều không khỏi, mặt mày khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Vụt...

Trong lúc Trương Kỳ Sơn và những người khác, ai nấy đều chết lặng, ánh mắt nhìn về phía vị tiền bối Tề gia kia, chỉ thấy thân ảnh dữ tợn đó, trực tiếp đứng sững tại chỗ.

Ngay sau đó nhìn thấy thân hình gã, như thể nháy mắt trải qua trăm năm, ngàn năm tuế nguyệt tấn công, cả thân hình lúc này, trực tiếp hóa thành bụi trần, từ đầu đến chân dần dần tan biến trong không khí.

"..." Trong nhất thời, chỉ thấy Trương Kỳ Sơn và những người khác, cũng không biết nên nói gì.

Trong mắt mỗi người lúc này, chỉ còn lại vẻ kinh hãi, khó tin!

Chỉ trong mấy chục hơi thở, thân ảnh vị tiền bối Tề gia kia, trong ánh mắt của mọi người, từ đầu đến chân, trực tiếp hóa thành tro bụi tan biến trong không khí.

Nhưng điều bất ngờ là, theo thân ảnh vị tiền bối Tề gia phong hóa, chỉ thấy một hư ảnh chồn vàng mặt mày dữ tợn, hai mắt đỏ như máu, trong mắt tràn ngập huyết sát chi khí, lúc này lại ở vị trí vị tiền bối Tề gia biến mất, trực tiếp ngưng tụ hiện ra!

"...Là vị tiên gia trên người tiền bối Tề gia ta..." Tề Thiết Chủy nói đến đây, trên mặt lại lộ ra vẻ kinh hãi.

Theo thân ảnh vị tiền bối Tề gia bị chém giết, hóa thành bụi trần tan biến trong không khí, vị tiên gia nhập xác trên người gã, lại thoát được một kiếp!

Nhìn bộ dạng nhập ma của nó, rõ ràng không còn chút linh trí nào.

"Hừ..." "Trảm..." Nói thì chậm, mà xảy ra thì nhanh.

Không đợi con chồn vàng kia có bất kỳ động tác nào, chỉ thấy Lâm Bất Phàm hừ lạnh một tiếng.

Đại Việt Long Tước trong tay không chút do dự, nhắm vào hư ảnh chồn vàng, trực tiếp một đao chém mạnh tới.

Vụt...

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy một tia đao quang màu máu chém qua, hư ảnh chồn vàng kia, thậm chí không kịp có chút phản ứng nào, đã trực tiếp bị đạo đao quang đó chém trúng.

Chỉ trong vài hơi thở, hư ảnh chồn vàng kia, lúc này cũng giống như vị tiền bối Tề gia trước đó, trực tiếp giữa không trung, hóa thành bụi trần tan biến.

Vụt!

Nhìn thấy con chồn vàng nhập ma kia bị một đao giải quyết, khí huyết chi lực lan tỏa trên người Lâm Bất Phàm, mới theo tâm niệm của hắn, dần dần thu liễm khôi phục bình thường!

Lúc này, chỉ thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm chuyển động, ngay sau đó nhìn về phía đoàn tàu kia.

Chính xác hơn, là hướng về phía đầu tàu, nơi lối đi bị hắn dùng Đại Việt Long Tước trực tiếp cắt ra.

Nhìn lối vào đầy oán sát chi khí, Lâm Bất Phàm không chút do dự, thân hình trực tiếp bước về phía đầu tàu, tay cầm Đại Việt Long Tước, bước vào trong.

"Tứ Gia thật sự..." Nhìn bóng lưng Lâm Bất Phàm, Tề Thiết Chủy há miệng định nói gì đó.

Nhưng không đợi gã nói xong, Trương Kỳ Sơn và Phó Quan liếc nhìn nhau, ngay sau đó cũng lần lượt đi về phía đầu tàu.

Thân hình chỉ do dự một lát, rồi cũng trực tiếp bước lên tàu!

"Tuy hai người có huyết mạch đặc thù hộ thân, nhưng oán sát chi khí trong tàu lan tràn...

Không biết bọn quỷ Nhật Bản kia, rốt cuộc có thủ đoạn gì, thứ này các người cứ cầm lấy trước." Thấy thân ảnh của Trương Kỳ Sơn và Phó Quan cũng lần lượt bước lên tàu, trong mắt Lâm Bất Phàm trước tiên lóe lên một tia kinh ngạc, rồi khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Ngay sau đó chỉ thấy hắn không nói hai lời, đưa tay đem Phát Khâu Ấn, trực tiếp đưa vào tay Trương Kỳ Sơn.

Có Phát Khâu Ấn hộ thân, cộng thêm huyết mạch đặc thù của hai người, yêu tà quỷ vật bình thường, đối với họ về cơ bản không có bất kỳ uy hiếp nào.

"Đa tạ Tứ Gia..." Nhận lấy Phát Khâu Ấn từ tay Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn không khách sáo.

Sau đó, chỉ thấy ba người liếc nhìn nhau, Lâm Bất Phàm tay cầm Đại Việt Long Tước đi đầu.

Phó Quan đi giữa, Trương Kỳ Sơn tay cầm Phát Khâu Ấn đi sau cùng yểm trợ!

Ngoài cửa toa xe đầu tiên, Lâm Bất Phàm căn bản không nói nhảm, nhấc chân đạp mạnh một cái.

Rầm...

Trong sát na, chỉ nghe một tiếng trầm đục, cửa toa xe trực tiếp bị Lâm Bất Phàm một cước đạp mở.

Hít...

Trong khoảnh khắc cửa toa xe bị đạp mở, chỉ nghe trong toa xe, một trận âm phong thấu xương nháy mắt cuốn tới.

Trong khoảnh khắc đó, khí huyết chi lực cuồng bạo vô song trên người Lâm Bất Phàm, nháy mắt bùng phát.

Dưới khí huyết cường hoành vô song, luồng âm phong thổi tới kia, nháy mắt bị đánh tan.

Lúc này, Trương Kỳ Sơn và Phó Quan đi sát phía sau Lâm Bất Phàm, thậm chí cảm giác thân ảnh Lâm Bất Phàm, phảng phất như hóa thành một lò lửa khí huyết.

Toa xe vốn lạnh lẽo thấu xương, nháy mắt bị một luồng nhiệt khí cuốn đi!

Cạch, cạch rắc...

Không đợi ba người có bất kỳ động tác nào, theo khí huyết của Lâm Bất Phàm bùng phát, trong toa xe như bị sương mù bao phủ, đột nhiên truyền đến một trận tiếng cạch cạch giòn giã.

Ngay sau đó nhìn thấy, từng thân ảnh thi thể cứng đờ, thậm chí thối rữa chỉ còn lại bộ xương khô, không thể tin được từ các vị trí, trực tiếp bò dậy.

Chương 173

Nhìn cách ăn mặc trên người những người này, tuy phần lớn đã mục nát không chịu nổi, nhưng vẫn có thể nhận ra, đó là trang phục của bọn quỷ Nhật Bản!

"Một đám tiểu quỷ đáng lẽ đã phải xuống địa ngục, dám làm càn..." "Sát..." Nhìn những thân ảnh bò dậy kia, không đợi chúng xông tới, Lâm Bất Phàm hừ lạnh một tiếng, tay cầm Đại Việt Long Tước xông lên.

Vụt, vụt, vụt...

Trong sát na, chỉ thấy Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm, nháy mắt bị một luồng khí huyết chi lực bao phủ.

Từng đạo đao quang màu máu lóe lên, những thân ảnh bò dậy kia, ngay cả chút sức phản kháng cũng không có, cứ như vậy bị Lâm Bất Phàm chém giết sạch sẽ!

Trương Kỳ Sơn và Phó Quan phía sau, thậm chí ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

Những quỷ vật sống lại trong một toa xe, cứ như vậy bị Lâm Bất Phàm chém giết sạch sẽ.

"Thực lực của Tứ Gia, quả nhiên kinh khủng...

Mấy thứ quỷ quái này trong tay huynh ấy, ngay cả một chiêu cũng không chống đỡ nổi..." Nhìn Lâm Bất Phàm từ lối vào toa xe, một đường chém giết đến trước cửa toa xe tiếp theo, mặt không chút biến sắc, ngay cả hơi thở cũng không gấp.

Trương Kỳ Sơn và Phó Quan liếc nhìn nhau, lập tức không nhịn được cảm thán một câu.

Vốn tưởng rằng có Phát Khâu Ấn của Lâm Bất Phàm trong tay, sẽ có cơ hội ra tay.

Ai ngờ mấy chục con quỷ sống lại, cứ như vậy bị Lâm Bất Phàm từ đầu đến cuối, không chút sức phản kháng dễ dàng diệt sát.

Theo những tồn tại đó bị chém giết từng tên một, ba người Lâm Bất Phàm ở trên tàu, có lẽ không cảm giác được gì.

Nhưng Tề Thiết Chủy ở bên ngoài, lúc này lại có thể cảm nhận rõ ràng.

Oán sát chi khí vốn nồng đậm trên tàu, đặc biệt là vị trí toa xe đầu tiên, lập tức điên cuồng tiêu tán.

Chỉ trong vài hơi thở, oán sát chi khí ẩn chứa trong tàu, đã giảm đi và tan biến hết một phần năm.

"Có Tứ Gia, một vị Võ đạo Đại Tông sư tồn tại, đoàn tàu quỷ này tuy có chút hung hiểm... nhưng e rằng đối với Tứ Gia, không thể tạo thành uy hiếp trí mạng..." Nhìn oán sát chi khí trên tàu không ngừng tiêu tán, Tề Thiết Chủy vốn hơi lo lắng, lúc này cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian từng chút một trôi đi, dưới thực lực cường hoành của Lâm Bất Phàm, ba người từ đầu tàu bắt đầu, từng toa xe một, từ từ dọn dẹp.

Đem những thủ đoạn mà bọn quỷ Nhật Bản để lại, lần lượt quét sạch, không mất bao lâu, họ đã đến trước toa xe cuối cùng.

Nhìn sang, chỉ thấy cửa toa xe này, cũng bị hàn chết.

Muốn vào toa xe cuối cùng, e rằng phải để Lâm Bất Phàm tự mình ra tay mới được.

Tuy lúc này oán sát chi khí ẩn chứa trong cả đoàn tàu quỷ, đã tiêu

tán ba phần năm, nhưng đứng trước cửa toa xe cuối cùng, Lâm Bất Phàm lúc này cũng không khỏi nhíu mày.

Trong lòng có một cảm giác mơ hồ, toa xe cuối cùng, e rằng là vị trí nguy hiểm nhất của cả đoàn tàu quỷ!

Nhưng đã đi đến bước này, Lâm Bất Phàm cũng không thể lùi bước.

Chỉ thấy hắn thầm hừ lạnh một tiếng, Đại Việt Long Tước trong tay, trực tiếp chém về phía cửa toa xe.

Cánh cửa bị hàn chết kia, phảng phất như đậu hũ, nhẹ nhàng bị Lâm Bất Phàm, dùng Đại Việt Long Tước trực tiếp cắt ra...

Rầm!

Theo Lâm Bất Phàm nhấc chân đạp một cái, cánh cửa thông đến toa xe cuối cùng, trực tiếp bị hắn một cước đạp bay ra ngoài.

Cánh cửa sắt nặng hàng trăm cân, trực tiếp bay ra xa mấy mét, mới rơi xuống đất.

Trong khoảnh khắc đó, chỉ nghe một tiếng trầm đục, bụi bặm cuồn cuộn nháy mắt lan tràn.

Đợi mấy chục hơi thở, tình hình trong toa xe cuối cùng, mới xuất hiện trong tầm mắt của ba người.

Nhìn sang, chỉ thấy từng cỗ quan tài, lập tức xuất hiện trong tầm mắt.

Lâm Bất Phàm nhìn lướt qua, quan tài bình thường có khoảng mười tám cỗ.

Nhưng ở vị trí cuối cùng của toa xe này, lại được ngăn ra một khu riêng, đặt một cỗ Tiếu Tử Quan!

Ánh mắt lướt qua những cỗ quan tài bình thường kia, Lâm Bất

Phàm có thể cảm nhận rõ ràng, từ trong từng cỗ quan tài, có từng tia oán sát thi khí lan ra.

Ngược lại cỗ Tiếu Tử Quan cuối cùng, lại không thấy có gì bất thường, thậm chí một tia oán sát thi khí cũng không có!

Nhìn cảnh tượng kỳ quái này, Lâm Bất Phàm lập tức nhíu mày.

Chỉ vừa nhìn lướt qua, Phó Quan đã không nhịn được nói: "Xem kiểu dáng của những chiếc quan tài này, e rằng ít nhất cũng là đồ vật từ mấy trăm đến ngàn năm trước...

Phật Gia, Tứ Gia, tiếp theo làm gì đây...

Mở quan tài ngay tại chỗ, hay là trước tiên đem những chiếc quan tài này kéo về..." Phó Quan nói xong, ánh mắt lập tức nhìn về phía Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn.

Đối diện với ánh mắt của Phó Quan, Trương Kỳ Sơn cũng không mở miệng quyết định ngay.

Hắn nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Tứ Gia thấy sao, những chiếc quan tài này có gì bất thường không?" Kể từ khi ba người bước lên đoàn tàu quỷ, đi qua từng toa xe, các loại thứ quỷ dị, đã gặp không ít.

Biết rằng đoàn tàu quỷ này không bình thường, đặc biệt là toa xe cuối cùng, cố ý bị hàn chết, lúc này nên làm gì, trong lòng Trương Kỳ Sơn rất rõ ràng.

Chương 174

"Trong những chiếc quan tài bình thường kia, đều lan tỏa một luồng oán sát thi khí, những kẻ bên trong đa phần đã biến thành Tống Tử.

Một khi mở nắp, những kẻ đó sẽ lập tức thi biến..." Nói đoạn, chỉ thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm, cuối cùng cũng rơi vào cỗ Tiếu Tử Quan kia nói: "Ngược lại trên cỗ Tiếu Tử Quan cuối cùng, không nhìn ra bất kỳ sự bất thường nào, ngay cả một tia oán sát thi khí cũng không có..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm liếc nhìn Trương Kỳ Sơn và Phó Quan một cái, rồi mới tiếp tục nói: "Cảnh tượng này, có kỳ quái không...

Nếu là các người, có phải sẽ để lại thủ đoạn trong Tiếu Tử Quan không..." Trong đoàn tàu quỷ này, thứ bình thường nhất, chính là thứ nguy hiểm nhất, tà môn nhất!

Theo lời của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy Trương Kỳ Sơn và Phó Quan trầm mặc một lát, sau đó mới lên tiếng: "Ý của Tứ Gia là, cỗ Tiếu Tử Quan cuối cùng, mới là thứ nguy hiểm nhất, uy hiếp cuối cùng của đoàn tàu quỷ này..." Lâm Bất Phàm nghe vậy gật đầu nói: "Nếu không có gì bất ngờ, uy hiếp lớn nhất hẳn là cỗ Tiếu Tử Quan kia...

Về phần uy hiếp trong những chiếc quan tài bình thường, mở ra xem là biết, rốt cuộc ẩn giấu thứ gì." Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, cũng không nói nhảm.

Chỉ thấy hắn đến trước một cỗ quan tài, Đại Việt Long Tước trong tay đâm vào khe hở nắp quan tài, tay khẽ dùng sức hất lên.

Rầm...

Nắp quan tài nặng ít nhất cũng mấy chục cân, trực tiếp bị Lâm Bất Phàm hất bay.

Vụt, vụt, vụt...

Theo nắp quan tài bị hất bay, chỉ thấy từ trong quan tài, lập tức bay ra từng con bướm dính đầy thi khí.

Nhìn cảnh tượng đột ngột này, Trương Kỳ Sơn và Phó Quan lập tức đồng thanh nói: "Tứ Gia cẩn thận..." "Thi Nga..." Nhìn những con bướm đêm dính đầy thi khí này, trong mắt Lâm Bất Phàm lập tức lóe lên một tia sắc lạnh.

Nếu hắn nhớ không lầm, thứ này chính là thứ trong đại mộ ẩn giấu dưới khu mỏ kia.

Cũng chính vì nhiễm phải độc phấn của Thi Nga, Trương Kỳ Sơn mới bị những sợi khuẩn ti như sợi tóc bám vào người, cuối cùng không thể không quay về trại cổ Trương gia để thay máu!

"Gầm..." Không đợi những con Thi Nga đó lao đến gần, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, khí huyết trong cơ thể nháy mắt bùng phát.

Chỉ nghe một tiếng gầm rú, khí huyết bùng phát trên người Lâm Bất Phàm, lúc này trực tiếp hóa thành một con cự hổ màu máu nhe nanh múa vuốt, cuồng bạo vô song.

Theo con cự hổ màu máu kia gầm lên một tiếng, khí huyết chi lực cuồng bạo vô song cuốn đi, từng con Thi Nga lao thẳng về phía Lâm Bất Phàm, nháy mắt như gặp phải thiên địch, tự bốc cháy!

Những con Thi Nga này vốn là vật âm độc.

Lại thêm trong cơ thể nhiễm một chút oán sát thi khí, dưới khí huyết bá đạo đến cực điểm, ẩn chứa một chút huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm, chúng giống như chuột gặp mèo, căn bản không có chút sức chống cự nào.

Dưới luồng khí huyết bá đạo, cường hoành vô song đó, oán sát thi khí trong cơ thể bị khí huyết chi lực tác động, mới nháy mắt tự bốc cháy.

"Gầm..." Lâm Bất Phàm vừa giải quyết xong những con Thi Nga đó, chỉ nghe trong quan tài, lúc này truyền đến một tiếng gầm rú.

Một thân ảnh rõ ràng mặc trang phục thời đại này, lập tức từ trong quan tài nhảy ra.

Nhưng nếu nhìn kỹ có thể phát hiện, trang phục trên người những người này, tuy đều là quần áo thời đại này, nhưng kiểu dáng quần áo của họ, ít nhất cũng là đồ vật từ mấy chục năm trước!

Nhìn bộ dạng người này, rõ ràng là vật thí nghiệm của bọn quỷ Nhật Bản.

Lúc này, chỉ thấy trong mắt Lâm Bất Phàm nháy mắt dâng lên một luồng sát ý nói: "Bọn quỷ Nhật Bản kia, quả thực đáng chết..." Không chỉ Lâm Bất Phàm, ngay cả Trương Kỳ Sơn và Phó Quan phía sau, cũng không khỏi siết chặt nắm đấm.

Bọn quỷ Nhật Bản đáng chết kia, lại dùng dân thường làm thí nghiệm!

Xem ra, từ mấy chục năm trước, chúng đã bắt đầu thí nghiệm!

Thầm nén lại ngọn lửa giận trong lòng, Trương Kỳ Sơn nói: "Tứ Gia không cần quá tức giận, đợi chuyện trước mắt giải quyết xong... rồi tìm bọn quỷ Nhật Bản kia tính sổ cũng không muộn..." Trương Kỳ Sơn nói không sai, dù bây giờ nổi giận cũng vô dụng.

Thay vì ở đây thầm tức giận, không bằng trước tiên giải quyết phiền phức trước mắt, sau đó lại đi tìm bọn quỷ Nhật Bản kia gây sự.

Vụt...

Trong lòng đã có quyết định, Lâm Bất Phàm cũng không chút do dự.

Chỉ thấy hắn giơ đao, nhắm vào thân ảnh thi biến, nhảy ra từ quan tài kia, không chút do dự chém tới.

Theo một đạo hàn quang lóe lên, thân ảnh thi biến kia, không có bất kỳ động tác nào, cái đầu lâu dữ tợn, cứ như vậy bị Lâm Bất Phàm một đao chém rụng!

Nhìn Lâm Bất Phàm nhẹ nhàng giải quyết thân ảnh kia, trong lòng Trương Kỳ Sơn và Phó Quan đều không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Lâm Bất Phàm cũng không do dự nữa.

Cứ như vậy trong ánh mắt của hai người, hắn bắt đầu động thủ từ cỗ quan tài đầu tiên, trực tiếp giải quyết toàn bộ những cỗ quan tài bình thường trong toa xe cuối cùng.

Cuối cùng, khi thân ảnh Lâm Bất Phàm, đứng trước cỗ Tiếu Tử Quan, trước sau, tổng cộng không tốn đến một nén nhang thời gian.

Mãi lúc này, Trương Kỳ Sơn và Phó Quan đi theo sau Lâm Bất Phàm, vẫn còn trong trạng thái kinh ngạc, khó tin.

Một lúc lâu sau, mới hoàn hồn.

Không đợi Lâm Bất Phàm động thủ, Trương Kỳ Sơn lúc này không nhịn được, hỏi: "Bây giờ chỉ còn lại cỗ Tiếu Tử Quan cuối cùng, Tứ Gia định giải quyết thế nào?" Lâm Bất Phàm không cần suy nghĩ, trực tiếp nói: "Tự nhiên là mở quan tài giải quyết tại chỗ." Ai cũng không biết, nếu giống như trong kịch bản, để Trương Kỳ Sơn kéo về sẽ xảy ra chuyện gì.

Những tồn tại trong những chiếc quan tài bình thường kia, đã toàn bộ thi biến, còn có những con Thi Nga vô cùng nguy hiểm.

Cỗ Tiếu Tử Quan cuối cùng, quỷ mới biết bên trong ẩn giấu nguy cơ gì.

"Tiếu Tử Quan, cần phải tìm cơ quan từ bên trong mới có thể mở..." Không đợi Trương Kỳ Sơn nói xong, chỉ thấy Lâm Bất Phàm bên cạnh trợn mắt.

Ngay sau đó chỉ thấy Đại Việt Long Tước trong tay hắn vung lên, trực tiếp một đao đâm vào vị trí bị sắt nóng chảy đổ vào.

Chương 175

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trương Kỳ Sơn vốn chuẩn bị tiếp tục giải thích, lập tức há hốc miệng.

Lời bên miệng, lại bị nuốt ngược trở vào.

Người khác không có bản lĩnh này, chỉ có thể theo phương pháp mở Tiếu Tử Quan, đưa tay vào mở quan tài từ bên trong.

Nhưng đối với người như Lâm Bất Phàm, quy củ ở chỗ hắn, đều không phải là quy củ!

Có thể dùng Đại Việt Long Tước trong tay dễ dàng phá vỡ quan tài, lại cần gì phải mạo hiểm mở quan tài từ bên trong.

Cho nên nhìn động tác của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn tuy có chút...

Nhưng lúc này, có mở miệng giải thích, dường như cũng không có tác dụng gì.

Cách làm của Lâm Bất Phàm đơn giản mà thực dụng!

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm đem Đại Việt Long Tước trong tay, trực tiếp đâm vào nắp quan tài, sau đó đi một vòng quanh Tiếu Tử Quan.

Nắp quan tài được sắt nóng chảy niêm phong, đối với Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm, có thể nói không có chút trở ngại nào.

Việc cắt nó, quả thực còn đơn giản hơn cắt đậu hũ.

Lúc này, chỉ thấy Lâm Bất Phàm liếc nhìn Trương Kỳ Sơn và Phó Quan một cái, trực tiếp khẽ gật đầu.

Thấy ý ra hiệu của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn lập tức siết

chặt Phát Khâu Ấn trong tay.

"Mở cho ta..." Theo tiếng quát của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy Đại Việt Long Tước trong tay hắn khẽ dùng sức.

Nắp quan tài bị cắt ra, nháy mắt dưới sức mạnh của Lâm Bất Phàm, bị hất bay ra ngoài.

Theo ánh mắt của ba người, đồng loạt nhìn vào trong quan tài.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, thi thể trong quan tài, lúc này đã biến thành một bộ xương khô.

Thậm chí xương cốt cũng không hoàn chỉnh, chỉ còn lại đầu lâu, xương tay, xương chân...

Những mẩu xương nhỏ còn lại, đều đã mục nát thành tro bụi!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn đều không khỏi ngẩn ra.

Vốn tưởng rằng, cỗ Tiếu Tử Quan cuối cùng, là thứ nguy hiểm nhất của cả đoàn tàu, nhưng vạn lần không ngờ, trong cỗ Tiếu Tử Quan, chỉ có một bộ xương khô.

Ngoài ra, Lâm Bất Phàm không nhìn thấy bất kỳ uy hiếp nào!

"Lẽ nào cỗ Tiếu Tử Quan cuối cùng, thật sự không có bất kỳ nguy hiểm nào..." Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm khẽ nhíu mày, trong mắt lập tức lóe lên một tia nghi ngờ.

Trong nhất thời, ngay cả hắn cũng không khỏi hoài nghi, có phải cảm giác của mình đã sai lầm!

Trong cỗ Tiếu Tử Quan trước mắt, thực ra không tồn tại bất kỳ nguy hiểm nào.

Lúc này, chỉ thấy Trương Kỳ Sơn bên cạnh, đột nhiên không nhịn được nói: "Tứ, Tứ Gia, Phát Khâu Ấn trong tay ta, cảm giác có chút

nóng lên...” Nghe lời Trương Kỳ Sơn, lông tơ toàn thân Lâm Bất Phàm nháy mắt dựng đứng.

“Không ổn, mau lùi lại...” Chỉ thấy đồng tử trong mắt Lâm Bất Phàm khẽ co lại, sau đó không nói hai lời, đưa tay nắm lấy cánh tay của hai người, nháy mắt lùi ra xa mấy mét.

Mãi lúc này, Trương Kỳ Sơn và Phó Quan, vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng nếu ánh mắt nhìn vào trong Tiểu Tử Quan, sẽ phát hiện bộ xương khô kia... chính xác hơn, là từ trong đầu lâu của bộ xương khô đó, một luồng hắc khí mắt thường có thể thấy được, lập tức điên cuồng tuôn ra.

Ngay sau đó không đợi hai người mở miệng hỏi.

Chỉ thấy đầu lâu trong Tiểu Tử Quan, trực tiếp từ trong quan tài, bay lơ lửng lên.

“...Thứ gì vậy...” “Một cái đầu lâu, trực tiếp bay lên...” Nhìn cái đầu lâu bay ra từ trong Tiểu Tử Quan, Trương Kỳ Sơn và Phó Quan đều không khỏi, trợn trừng hai mắt.

“U, u, u...” Theo cái đầu lâu lơ lửng, từng luồng hắc khí cổ quái không ngừng lan tỏa ra.

Bên tai ba người, lập tức truyền đến một trận quỷ khóc sói tru, tiếng động chói tai.

Vụt!

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, khí huyết chi lực cuồng bạo vô song trong cơ thể, nháy mắt từ trên người bùng phát.

Cùng lúc đó, Trương Kỳ Sơn và Phó Quan phía sau Lâm Bất Phàm,

lúc này cũng thầm siết chặt nắm đấm, lộ ra vẻ mặt cảnh giác.

Đặc biệt là Trương Kỳ Sơn, càng siết chặt Phát Khâu Ấn trong tay.

Chỉ cần có bất kỳ động tĩnh nào, hắn sẽ không chút do dự cầm Phát Khâu Ấn xông lên.

"Quản ngươi là thứ quỷ gì, chết cho ta, sát..." Không đợi cái đầu lâu kia có bất kỳ động tác nào, Lâm Bất Phàm trực tiếp hừ lạnh một tiếng.

Theo tiếng quát, chỉ thấy thân hình Lâm Bất Phàm, lập tức cầm Đại Việt Long Tước xông tới.

Thân hình hắn bước một bước, gần như nháy mắt đã đến trước Tiếu Tử Quan.

Đại Việt Long Tước trong tay giơ cao, mang theo một luồng khí huyết chi lực cuồng bạo vô song, một đao thẳng đến cái đầu lâu kia chém tới.

Chương 176

Vụt...

Nói thì chậm, mà xảy ra thì nhanh.

Theo một đạo đao quang màu máu lóe lên, Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm, một đao chém mạnh xuống.

Lâm Bất Phàm vốn tưởng rằng đã chắc chắn, một đao có thể giải quyết cái đầu lâu này, nhưng khi một đao chém xuống, lúc cách đầu lâu ba tấc, lập tức cảm giác được một luồng sức mạnh vô hình, chặn đứng một đao của mình!

Dù toàn lực bùng phát, trong nhất thời cũng khó tiến thêm một tấc!

Nhát đao vừa chém xuống đã bị một luồng sức mạnh vô hình chặn lại.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc trong mắt.

Một cái đầu lâu lan tỏa hắc khí, không ngừng tuôn ra những hình thù đầu lâu khác, đã chặn lại một đòn của hắn.

"Ta đây lại không tin cái tà này..." "Chỉ một cái đầu lâu quèn mà cũng đòi nghịch thiên hay sao..." Trong chớp mắt, chỉ thấy trong mắt Lâm Bất Phàm lóe lên hàn quang, Đại Việt Long Tước trong tay được giơ lên cao.

Cùng lúc đó, khí huyết chi lực cuồng bạo vô song trong cơ thể hắn cũng bộc phát.

"Gầm..." Theo một tiếng gầm giận dữ vang lên, chỉ thấy khí huyết bùng nổ từ trên người Lâm Bất Phàm, trong nháy mắt ngưng tụ hóa thành một con gấu khổng lồ màu máu cao đến một trượng, cuồng bạo

vô song!

Trong tay con gấu khổng lồ màu máu ấy cũng cầm một thanh Đại Việt Long Tước do khí huyết chi lực ngưng tụ hiển hóa ra.

Theo sau cú chém tàn nhẫn của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy con gấu khổng lồ màu máu hiển hiện trên người hắn cũng thuận theo động tác, chém một đao thật mạnh về phía cái đầu lâu!

Ầm!

Theo nhát đao tàn khốc của Lâm Bất Phàm, một tiếng nổ vang trời truyền đến.

Sức mạnh cuồng bạo càn quét tứ phía, toa xe cuối cùng cũng bị luồng sức mạnh này làm cho méo mó.

Cái đầu lâu không ngừng tỏa ra hắc khí kia càng bị Lâm Bất Phàm một đao chém bay ra ngoài.

Vút...

Theo sau cái đầu lâu bị Lâm Bất Phàm một đao chém bay, thân ảnh hắn không hề do dự.

Chỉ thấy thân ảnh hắn hóa thành một đạo tàn ảnh, lao thẳng về phía cái đầu lâu.

Chỉ trong một khoảnh khắc, hắn lại xuất hiện trước mặt cái đầu lâu, giơ tay lên lại chém xuống một đao tàn nhẫn.

Ầm...

Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm chém mạnh xuống, sức mạnh cuồng bạo càn quét, lại một tiếng nổ vang trời theo đó truyền đến.

Dưới một đòn của hắn, cái đầu lâu bị hắn chém văng ra khỏi tàu hỏa, xuyên thủng vỏ xe, bay thẳng ra ngoài.

Tề Thiết Chủy đang canh giữ bên ngoài tàu hỏa, còn chưa hiểu rõ tình hình, thì nghe một tiếng nổ lớn, đuôi tàu trực tiếp nổ tung.

Một cái đầu lâu tỏa ra hắc khí mịt mù, từ vị trí đuôi tàu bị Lâm Bất Phàm một đao chém bay ra.

Xèo, xèo, xèo...

Cái đầu lâu bị chém ra khỏi tàu hỏa, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, hắc khí lan tỏa trên người nó phảng phất như gặp phải khắc tinh, lập tức bắt đầu sôi trào.

Từng tia hắc khí dần dần tan rã dưới ánh mặt trời, tiêu tán trong không khí.

Chỉ một lát sau, cái đầu lâu chuẩn bị bỏ chạy.

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh của Lâm Bất Phàm truyền đến, thân ảnh hắn trực tiếp lao ra từ chỗ bị thủng.

Thân ảnh hắn được bao bọc trong một con gấu khổng lồ màu máu cao một trượng, tay cầm Đại Việt Long Tước, lập tức lao tới tấn công cái đầu lâu kia.

"Còn muốn chạy?

Chết cho ta..." Trong nháy mắt, thân ảnh Lâm Bất Phàm nhảy vọt lên cao mấy mét.

Sau đó, thân ảnh hắn phảng phất như Thái Sơn áp đỉnh, từ trên cao lao xuống, Đại Việt Long Tước trong tay chém thẳng về phía cái đầu lâu.

"Chém..." Theo đao quang bùng nổ, phảng phất như muốn chém rách không gian xung quanh, một đao tàn nhẫn chém lên trên cái đầu lâu.

Vút...

Một đao chém xuống, thân ảnh Lâm Bất Phàm khuỵu một gối trên mặt đất.

Khí huyết chi lực cuồng bạo vô song trên người hắn từ từ tiêu tán, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Lúc này, trên cái đầu lâu đang lơ lửng giữa không trung mới lóe lên một vệt máu.

Ngay sau đó, cái đầu lâu từ chính giữa bị chém làm hai, bị Lâm Bất Phàm một đao bổ ra.

Hắc khí vốn không ngừng tuôn ra cũng phảng phất như bị chặt đứt nguồn gốc, trong nháy mắt tiêu tán hết giữa không trung.

Cuối cùng, cái đầu lâu bị chém thành hai nửa, với vết đao chém ngang dọc, cũng hóa thành tro bụi giữa không trung, triệt để tan biến...

Lúc này, Trương Kỳ Sơn và Phó Quan chứng kiến tất cả, cùng với Tề Thiết Chủy ở dưới tàu hỏa, trong khoảnh khắc đó đều bất giác hít một hơi khí lạnh.

Chương 177

Hồi lâu sau, cả ba người mới đồng loạt thở ra một hơi trọc khí.

Cuối cùng cũng đã giải quyết triệt để!

Bây giờ nhìn lại toa tàu được gọi là xe ma, tuy trên đó vẫn còn sót lại một tia oán sát chi khí.

Nhưng theo sau các loại quỷ dị trên xe bị Lâm Bất Phàm chém giết sạch sẽ, lúc này nó giống như bèo không rễ.

E rằng không bao lâu nữa, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, luồng oán sát chi khí kia sẽ hoàn toàn tiêu tán!

"Những thứ bẩn thỉu trên tàu hỏa cơ bản đều đã được giải quyết..." "Công việc dọn dẹp còn lại giao cho Phật Gia..." Lâm Bất Phàm vung tay thu hồi Đại Việt Long Tước, ánh mắt nhìn về phía Trương Kỳ Sơn, mở miệng phân phó một câu.

Không đợi Trương Kỳ Sơn mở miệng, Lâm Bất Phàm đã cất bước đi ra ngoài ga tàu.

Nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn hoàn hồn, lập tức nói: "Đợi ta giải quyết xong chuyện ở đây, đến lúc đó sẽ lại đến cửa thương nghị với Tứ gia về việc giải quyết đám người Hoa giả làm quỷ kia..." Nghe vậy, Lâm Bất Phàm không quay đầu lại, nói: "Được...

Vậy ta ở phủ chờ Phật Gia..." Bên ngoài ga tàu, Lâm Bất Phàm liếc nhìn các binh sĩ dưới trướng, nói: "Truyền lệnh của ta, lên xe trở về nơi đóng quân..." Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, các binh sĩ đang phong tỏa canh gác bên ngoài ga tàu lập tức dưới sự chỉ huy của doanh trưởng bắt đầu lên xe.

Chỉ chưa đầy hai phút, mấy trăm người đã lên xe xong xuôi.

Sau đó Lâm Bất Phàm cũng lên chiếc xe jeep, vẫy tay ra lệnh: "Đi..." Một đêm không ngủ, lại vừa trải qua một trận đại chiến, khí huyết trong cơ thể Lâm Bất Phàm tiêu hao không ít, lúc này quả thật có chút mệt mỏi!

Hơn mười phút sau, mọi người trở về Lâm phủ.

Lâm Bất Phàm một mặt ra lệnh cho các binh sĩ canh gác Lâm phủ rút về nơi đóng quân, một mặt cất bước đi vào trong phủ.

Thấy Lâm Bất Phàm trở về, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên đã chờ đợi lo lắng từ lâu, lập tức tiến lên đón.

"Phu quân..." Không đợi ba người mở miệng hỏi, Lâm Bất Phàm đã nói: "Không cần lo lắng, phiền phức đều đã được giải quyết cả rồi..." Nghe nói phiền phức đã được giải quyết triệt để, và trên người Lâm Bất Phàm quả thực không có vết thương nào, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên mới thầm liếc nhìn nhau, trong lòng cùng thở phào nhẹ nhõm.

Một đoàn người trở về hậu viện, không đợi ba nàng Hoắc Khuynh Tiên mở miệng hỏi thêm, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đã nằm thẳng xuống chiếc ghế tựa.

Chỉ trong mấy chục hơi thở, hô hấp của hắn đã trở nên vô cùng đều đặn.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đã nhắm mắt, lúc này đã ngủ say.

Nhìn thân ảnh ngủ say của Lâm Bất Phàm, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên liếc nhìn nhau nói: "Xem ra lần này phu quân mệt không nhẹ..." Mặc dù trong lòng ba người đều vô cùng tò mò về hành động lần này của Lâm Bất Phàm, nhưng cũng không ai làm phiền hắn nghỉ ngơi!

Chẳng biết từ lúc nào, mấy canh giờ đã lặng lẽ trôi qua.

Mãi đến khi mặt trời lặn về phía tây, sắc trời dần tối sầm lại, Lâm Bất Phàm đang ngủ say trên ghế tựa mới từ từ tỉnh lại.

"Phu quân, chàng tỉnh rồi..." "Bây giờ cảm thấy thế nào, có đói không, thiếp cho người chuẩn bị đồ ăn ngay..." Thấy Lâm Bất Phàm tỉnh lại, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên đang ngồi nghỉ ngơi bên cạnh lập tức nhìn về phía hắn, mở miệng nói.

"Thật đúng là có chút đói..." "Bảo người chuẩn bị nhiều đồ ăn một chút, ta đi tắm rửa trước..." Sau khi Lâm Bất Phàm tắm rửa sơ qua, đang chuẩn bị ăn chút gì đó, thì Trương Kỳ Sơn sau khi giải quyết xong công việc dọn dẹp ở toa tàu ma cũng đã đích thân đến cửa.

"Gia chủ, phu nhân...

Phật Gia đến, lúc này đang ở tiền viện chờ..." Lâm Bất Phàm nghe vậy, đặt bát đũa trong tay xuống, trực tiếp đứng dậy nói: "Nhanh vậy." Thấy động tác của Lâm Bất Phàm, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên cũng không nói nhiều, liền đi theo sau hắn ra phòng khách tiền viện.

Tại phòng khách tiền viện, thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm cùng ba nàng Hoắc Khuynh Tiên, Trương Kỳ Sơn đang uống trà chờ đợi lập tức đứng dậy.

Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Trương Kỳ Sơn đã mở lời trước: "Tứ gia nghỉ ngơi thế nào rồi?" "Rất tốt..." "Chuyện ở ga tàu, Phật Gia đều đã giải quyết xong chưa?" Ngồi xuống vị trí bên cạnh Trương Kỳ Sơn, Lâm Bất Phàm ra hiệu cho y không cần khách khí, sau đó mở miệng hỏi.

"May mà có Tứ gia ra tay tương trợ, nếu không lần này e là phiền phức lớn rồi..." "Còn về chuyện toa tàu kia, bây giờ cơ bản đã xử lý xong xuôi..." Nói đến đây, Trương Kỳ Sơn liếc nhìn Lâm Bất Phàm,

sau đó sắc mặt nghiêm túc lại, tiếp tục nói: "Tiếp theo, về chuyện những người Hoa giả mạo kia, Tứ gia thấy nên xử lý thế nào?" Đối mặt với ánh mắt của Trương Kỳ Sơn, Lâm Bất Phàm không chút do dự, trực tiếp lộ ra một tia sát ý nói: "Giết..." "Để đề phòng bất trắc, chuyện này phải tốc chiến tốc thắng..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn cũng không khỏi khẽ nhíu mày.

Suy nghĩ một chút, y mới thăm dò nói: "Ý của Tứ gia là, phía trên có khả năng sẽ can thiệp..." "Phật Gia không cảm thấy tên Lục Kiện Huân kia đến quá đúng lúc sao?" "Chân trước đám người Hoa kia vừa mới bị từ chối, ở chỗ ta có thể nói là không đi được bước nào..." "Chân sau Lục Kiện Huân đã tới..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm dừng lại một chút, rồi mới tiếp tục: "Tuy không biết kẻ mua chuộc là ai, nhưng ta có thể khẳng định, chỉ cần ta động thủ với đám người Hoa kia..." "Chân trước vừa mới bắt được chúng, tin hay không chân sau đám người phía trên sẽ bắt ta thả người..." "Cho nên hành động lần này phải nhanh, quyết không thể cho đám quỷ lùn Oa quốc bất kỳ cơ hội phản ứng nào..." Lúc này, sắc mặt của Trương Kỳ Sơn lập tức biến đổi, không khỏi trầm mặc.

Nhìn bộ dạng trầm mặc không nói của y, Lâm Bất Phàm cũng không hề vội vã.

Mấy chục hơi thở sau, Trương Kỳ Sơn mới như đã có quyết định!

"Tứ gia cân nhắc quả thực không sai, nếu không như vậy, bên ta e là không tiện ra tay..." "Hành động lần này, e là phải phiền người của Tứ gia động thủ..." Nói đến đây, Trương Kỳ Sơn lập tức giải thích thêm: "Tứ gia cứ yên tâm, nếu phía trên có trách tội, ta, Trương Kỳ Sơn, nhất định bảo đảm ngài bình an vô sự..." Nói xong, Trương Kỳ Sơn nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không do dự nữa, trực tiếp đứng

dậy ra lệnh: “Truyền lệnh Chu Vệ Quốc, toàn bộ đội bảo an tập hợp...” Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, chỉ trong một nén hương, Chu Vệ Quốc đã tập hợp đầy đủ một ngàn tinh nhuệ của đội bảo an.

Tại nơi đóng quân của đội bảo an, Lâm Bất Phàm lướt mắt qua mọi người, sau đó cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp ra lệnh: “Mục tiêu nhiệm vụ lần này là đám quỷ lùn Oa quốc...” “Tất cả quỷ lùn Oa quốc tồn tại trong thành Thường Sa, toàn bộ tiêu diệt...” “Đây là căn cứ của chúng, hành động...” Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa đưa tờ giấy ghi lại vị trí của Cừu Đức Khảo và đám đặc vụ Oa quốc cho Chu Vệ Quốc.

Nhìn tờ tình báo Lâm Bất Phàm đưa, Chu Vệ Quốc cũng không nói nhiều, lập tức bắt đầu ra lệnh sắp xếp.

Một ngàn tinh nhuệ dưới sự chỉ huy của hắn, không hề có chút hỗn loạn, nhanh chóng bắt đầu hành động.

Theo sau mọi người lần lượt lên xe, Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn liếc nhìn nhau, rồi cũng lên một chiếc xe nhỏ.

“Hành động...” Thấy Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn đã vào vị trí, Chu Vệ Quốc vẫy tay ra lệnh.

Một ngàn tinh nhuệ được trang bị vũ trang đầy đủ lập tức lao đến vị trí của đám đặc vụ Oa quốc.

Lúc này, đám đặc vụ Oa quốc kia đang tụ tập trong thương hội của Cừu Đức Khảo, ngồi chờ thành Thường Sa hỗn loạn, còn chưa biết rằng mình đã trở thành con mồi của Lâm Bất Phàm!

Cùng lúc đó, ngoài đội bảo an của Lâm Bất Phàm bắt đầu hành động, dưới sự phân phó của Trương Kỳ Sơn, cánh tay phải của y, Trương Phó Quan, cũng đã dẫn quân đồn trú dưới trướng Trương Kỳ Sơn phong tỏa toàn bộ thành Thường Sa.

Lần này tuy không trực tiếp động thủ, nhưng để phòng ngừa đám quỷ lùn Oa quốc chạy thoát, để diệt cỏ tận gốc, Trương Kỳ Sơn tự nhiên cũng đã có sự sắp xếp!

Khi đoàn người của Lâm Bất Phàm còn cách thương hội của Cừu Đức Khảo vài trăm mét, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đột ngột giơ tay ra hiệu cho xe dừng lại.

Lúc này, Lâm Bất Phàm nhìn về phía Chu Vệ Quốc nói: "Thương hội của Cừu Đức Khảo ở phía trước, để tránh bứt dây động rừng, dẫn quân đi bộ tiến lên..." Chu Vệ Quốc không nói lời thừa, gật đầu ra hiệu cho các binh sĩ tinh nhuệ trên những chiếc xe tải lớn phía sau xuống xe.

Chương 178

Chỉ trong mấy chục hơi thở, một ngàn tinh nhuệ của cả đội dưới sự sắp xếp của Chu Vệ Quốc, chia làm ba ngả, do ba vị doanh trưởng dẫn đầu, nhanh chóng bao vây về phía thương hội.

Để đề phòng bất trắc, cũng để có thể diệt cỏ tận gốc, Lâm Bất Phàm lúc này còn ghé vào tai Chu Vệ Quốc, trực tiếp phân phó một câu: "Không chừa một người sống..." Nghe Lâm Bất Phàm dặn dò, Chu Vệ Quốc gật đầu nói: "Đại ca yên tâm, ta biết phải làm thế nào..." Trương Kỳ Sơn ở bên cạnh vốn định mở miệng, nhưng lời đến bên môi lại như có điều gì đó do dự, cứng rắn nuốt ngược trở lại.

Đã chọn để đội bảo an của Lâm Bất Phàm ra tay, dù y có mở miệng, e rằng những người này cũng sẽ không nghe theo.

Đối với đám quỷ lùn Oa quốc kia, Trương Kỳ Sơn cũng vô cùng căm hận.

Phải biết rằng, năm xưa sở dĩ y phải trốn đến thành Thường Sa, cũng là vì sự truy sát của quỷ lùn Oa quốc.

Từ đời cha y bắt đầu, đại đa số người trong dòng họ đều gần như chết dưới tay đám quỷ lùn đó.

Đối với chúng, Trương Kỳ Sơn tự nhiên hận không thể băm vằm thành vạn mảnh.

Thời gian trôi qua từng chút một, một ngàn tinh nhuệ do Chu Vệ Quốc dẫn đầu đã âm thầm phong tỏa bao vây tất cả các ngả đường xung quanh thương hội của Cừu Đức Khảo.

Đừng nói là một tên quỷ lùn Oa quốc chạy thoát, ngay cả một con ruồi cũng đừng hòng bay ra!

Trước cửa lớn của thương hội, Chu Vệ Quốc giơ tay ra hiệu.

Một người phía sau tiến lên, đặt một gói thuốc nổ trước cửa.

Ầm!

Theo sau gói thuốc nổ được châm ngòi, mọi người lui ra xa hơn mười mét, chỉ nghe một tiếng nổ vang trời.

Gói thuốc nổ kia trong nháy mắt hóa thành một quả cầu lửa, làm cho cả cánh cửa thương hội nổ tan thành tro bụi.

"Lên..." Cửa vừa mở, Chu Vệ Quốc không nói lời thừa, vẫy tay ra lệnh.

Chỉ thấy xung quanh, từng binh sĩ tinh nhuệ cầm súng tiểu liên, trang bị đầy đủ, lập tức thay phiên nhau xông vào trong sân.

Cùng lúc đó, Cừu Đức Khảo và đám quỷ lùn Oa quốc đang ở trong thương hội, nghe tiếng nổ đột ngột, sắc mặt ai nấy đều biến đổi.

"Có người đánh tới cửa rồi..." "Rốt cuộc là ai, dám ngang nhiên công kích thương hội của Cừu Đức Khảo..." Trong khoảnh khắc đó, bất kể là Cừu Đức Khảo hay đám quỷ lùn Oa quốc, trong lòng ai nấy đều hiện lên ý nghĩ này.

Nhưng không đợi chúng hiểu ra, đội tinh nhuệ bảo an do Chu Vệ Quốc dẫn đầu đã ồ ạt xông vào.

Đoàng, đoàng, đoàng...

Trong nháy mắt, chỉ thấy từng luồng lửa lóe lên, cả thương hội lập tức biến thành chiến trường.

Chỉ trong mấy chục hơi thở, cả thương hội bị người của đội bảo an bắn thành một cái tổ ong.

Cừu Đức Khảo đang trốn trong thương hội, bao gồm cả đám quỷ lùn Oa quốc, ai nấy thậm chí không có một chút sức lực phản kháng,

trực tiếp bị bắn thành tổ ong.

Kẻ trúng đạn ít nhất, e rằng cũng bị bắn hơn mười phát!

Mặc dù chín phần quỷ lùn trong đó đều chết ngay tại chỗ, không chút sức phản kháng, nhưng cũng có vài tên Nhẫn giả Oa quốc, hai vị Âm Dương Sư may mắn thoát chết.

Nhưng dù vậy, tình hình của những kẻ này cũng vô cùng nguy kịch.

Chỉ cần người của Chu Vệ Quốc bắn thêm một loạt nữa, e rằng chúng không còn chỗ nào để trốn.

Mấy chục người xông vào thương hội, bắn hết một băng đạn, Chu Vệ Quốc mới giơ tay ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Sau đó cũng không nói nhiều, vẫy tay ra lệnh, dưới sự chỉ huy của các tiểu đội trưởng, bắt đầu lục soát từng phòng một, tìm kiếm những kẻ có thể còn sống.

Phải biết rằng trước khi hành động, Lâm Bất Phàm đã đích thân dặn dò Chu Vệ Quốc, nhiệm vụ lần này không chừa một người sống.

Những kẻ bị bắn thành tổ ong kia cũng phải được bồi thêm một phát, đảm bảo chết hẳn!

Theo sau mọi người lần lượt lục soát, tên Nhẫn giả và hai vị Âm Dương Sư vừa may mắn thoát chết, đang giả làm xác chết, lúc này trong lòng vô cùng hoảng loạn!

"Bát dát..." Chỉ thấy một tên Nhẫn giả không nhịn được nữa, thầm mắng một tiếng.

Hắn cầm thái đao từ dưới đất bật dậy, lao về phía một chiến sĩ gần nhất.

Đoàng, đoàng, đoàng...

Nhưng không đợi hắn xông đến gần, nghênh đón hắn là mấy họng súng tiểu liên.

Trong khoảnh khắc đó, đạn phảng phất như không cần tiền, điên cuồng bắn về phía hắn.

Chỉ trong một hơi thở, trên người tên Nhẫn giả này ít nhất cũng trúng mấy chục phát đạn, bị bắn thành một cái sàng.

Khi mọi người ngừng bắn, tiểu đội trưởng dẫn đầu lập tức lên tiếng nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận, ở đây e là không chỉ có một tên Nhẫn giả Oa quốc còn sống..." Cùng lúc đó, nghe tiếng súng ở đây, các chiến sĩ xung quanh lập tức đến tăng viện bao vây.

Thấy các huynh đệ đến tăng viện, những người vừa nổ súng lập tức lên tiếng nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận, ở đây có Nhẫn giả Oa quốc còn sống, cẩn thận bị đột kích bất ngờ..." Nghe lời nhắc nhở, không chỉ những huynh đệ đến tăng viện đều nghiêm trận chờ đợi, mà những tên Nhẫn giả và hai Âm Dương Sư vừa may mắn thoát chết, lúc này trong lòng cũng không khỏi thầm chửi rủa.

Bây giờ tiến thoái lưỡng nan, không còn chỗ trốn.

Chỉ cần các huynh đệ đội bảo an từng bước lục soát bồi thêm một phát, việc phát hiện ra chúng chỉ là vấn đề thời gian.

Trong khoảnh khắc đó, những tên Nhẫn giả còn sót lại và hai Âm Dương Sư kia trong lòng đều quyết định: "Liều mạng..." Liều một phen, có lẽ còn một tia hy vọng sống.

Nếu không làm gì cả, nghênh đón chúng e rằng chỉ có cái chết!

Chương 179

Ngoài việc liều mạng, chúng căn bản không có lựa chọn nào khác!

"Bát dát, giết..." Trong nháy mắt, chỉ thấy mấy tên Nhẫn giả còn lại và hai Âm Dương Sư, phảng phất như đã bàn bạc trước, đồng loạt từ dưới đất bật dậy, lao về phía những người gần nhất.

Nhưng điều chúng vạn lần không ngờ tới là, những người trước mắt này đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, thậm chí còn mạnh hơn cả những binh sĩ đặc chủng đời sau.

Trải qua dịch tôi thể luyện, cộng thêm các loại quốc thuật do Phong Vu Tu truyền thụ, cho dù không có súng trong tay, đối mặt với đám Nhẫn giả Oa quốc này, họ cũng không hề sợ hãi.

Huống chi hiện trường có mấy chục huynh đệ đội bảo an, ai nấy đều cầm súng tiểu liên trong tay, lại đã sớm có phòng bị, đám Nhẫn giả đột nhiên vùng lên này quả thực là tự tìm đường chết!

"Một lũ quỷ lùn đáng chết, lúc này còn dám phản kháng..." "Giết..." Đoàng, đoàng, đoàng...

Thậm chí không cho đám Nhẫn giả này có cơ hội đến gần, chỉ thấy các huynh đệ đội bảo an xung quanh, súng tiểu liên trong tay gầm thét, điên cuồng bắn phá.

Mấy chục người đồng loạt nổ súng, mấy tên Nhẫn giả đột nhiên vùng lên kia, bao gồm cả hai Âm Dương Sư, căn bản không có chỗ để né tránh.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn từng viên đạn bắn vào người mình.

Cuối cùng, mấy người còn lại cũng mang theo một tia không cam lòng ngã xuống trong vũng máu.

Khi các huynh đệ đội bảo an xung quanh dừng tay, trên người đám Nhẫn giả và Âm Dương Sư này, mỗi người ít nhất đều có mấy chục vết đạn!

Sau đó, mấy vị tiểu đội trưởng dẫn đầu liếc nhìn nhau, lúc này cũng không hề lơ là.

Họ tiếp tục cảnh giác, bồi thêm một phát cho từng tên, xác nhận đám quỷ lùn Oa quốc tại hiện trường có thực sự đã chết hay không.

Mất gần một nén hương, các huynh đệ đội bảo an xông vào thương hội mới kiểm tra xong từng phòng, từng xác chết.

Khi Chu Vệ Quốc báo cáo tình hình trong thương hội cho Lâm Bất Phàm, xác nhận trong thương hội không còn một người sống sót nào, Lâm Bất Phàm mới hài lòng gật đầu.

"Nếu đã giải quyết xong, vậy ta và Phật Gia rút lui." "Chuyện còn lại, xử lý cho sạch sẽ một chút." Nói xong, Lâm Bất Phàm không ở lại thêm, ra hiệu cho tài xế lái xe.

Chiếc xe jeep chở hai người quay đầu rời khỏi hiện trường.

Nhìn Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn rời đi, Chu Vệ Quốc hoàn hồn, quay lại phân phó: "Thương hội bất ngờ xảy ra hỏa hoạn, do sự việc đột ngột, nhân viên trong thương hội toàn bộ chết trong đám cháy..." Nghe lời Chu Vệ Quốc, thậm chí không cần hắn đích thân sắp xếp, người bên dưới đã biết phải làm gì.

Một vị doanh trưởng vẫy tay, lập tức cho người mang mấy thùng xăng đến, tưới khắp thương hội.

Không lâu sau, một mồi lửa được ném vào, cả thương hội lập tức bốc cháy ngùn ngụt.

Ánh lửa ngút trời, nhưng không một ai dám đến gần nơi này.

Một trận hỏa hoạn lớn, cháy suốt gần hai canh giờ.

Toàn bộ nhà cửa của thương hội đều hóa thành tro bụi trong biển lửa.

Ngay cả xác chết của Cừu Đức Khảo và đám quỷ lùn Oa quốc cũng biến thành những cục than cháy đen.

Xác nhận không còn sơ sót gì, Chu Vệ Quốc mới vẫy tay, dẫn huynh đệ đội bảo an rút khỏi hiện trường.

Lúc này ở thành Thường Sa, đặc biệt là các đương gia của Cửu Môn, tuy không có bất kỳ động thái nào, nhưng trong lòng mỗi người đều dấy lên sóng lớn kinh thiên.

Hai người Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn liên tiếp hành động, có thể nói khiến cho ai nấy đều kinh hãi không thôi.

Vạn lần không ngờ tới, Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn lại đột nhiên liên thủ.

Một Trương Kỳ Sơn đã khiến cho các đương gia không dám dễ dàng đắc tội.

Bây giờ Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn liên thủ, ai còn dám có bất kỳ động thái nào!

“Phật Gia và Tứ gia đột nhiên liên thủ, sau này thành Thường Sa e rằng là thiên hạ của hai người họ...” “Chậc chậc chậc...

đám quỷ lùn Oa quốc này tự tìm đường chết...” “Chỉ là đám quỷ Đông Dương quèn mà cũng dám ở thành Thường Sa của ta diễu võ dương oai, không chết thì ai chết...” Nhất thời, các thế lực trong Cửu Môn, một mặt kinh hãi, một mặt cũng không khỏi thầm cảm thán, may mà không tiếp xúc với đám quỷ lùn Oa quốc kia.

Nếu không, người gặp chuyện lần này e rằng không chỉ có đám

quỷ Đông Dương, mà cả họ cũng sẽ bị thanh lý.

Qua chuyện lần này, mọi người cũng đều biết, bất kể là Lâm Bất Phàm hay Trương Kỳ Sơn, thái độ đối với quỷ Đông Dương đều là không dung thứ!

Đặc biệt là Lâm Bất Phàm, vị Tứ gia mới nổi, thủ đoạn bá đạo.

Điều này trực tiếp khiến các đương gia Cửu Môn phải dặn dò kỹ lưỡng người bên dưới, quyết không được dễ dàng đắc tội với Lâm Bất Phàm.

Mãi đến ngày thứ hai, Phó Quan sắp xếp người bắt đầu thu dọn tàn cuộc, Lâm Bất Phàm lại trở về trạng thái bình tĩnh, không có bất kỳ động thái lạ nào, các thế lực trong Cửu Môn mới thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, quả nhiên như Lâm Bất Phàm dự đoán, đám quỷ lùn Oa quốc vừa mới gặp chuyện không bao lâu, cấp trên của Trương Kỳ Sơn đã lập tức gọi điện hỏi thăm tình hình.

Cuối cùng biết được, những người Hoa giả mạo kia đều đã chết trong biển lửa.

Khi đám cháy được dập tắt, thương hội không còn một vật sống nào.

Người gọi điện thoại kia, dù biết rõ đây là đối sách của Trương Kỳ Sơn, nhưng sự việc đã đến nước này, cuối cùng cũng đành phải bỏ qua!

Trương Kỳ Sơn tuy chỉ là một quan đồn trú ở Thường Sa, dưới trướng cũng chỉ có mấy ngàn người, nhưng vì thuốc cầm máu mà Lâm Bất Phàm cung cấp, trong lòng người nắm quyền ở tỉnh phủ, y cũng có một trọng lượng nhất định.

Trước khi chưa có nắm chắc hoàn toàn, dù là cấp trên của Trương

Kỳ Sơn cũng không dám dễ dàng hạ bệ y.

Một khi hạ bệ Trương Kỳ Sơn, cắt đứt nguồn cung thuốc cầm máu, vị cấp trên kia e rằng cũng phải chịu thiệt hại theo.

Chương 180

Hơn nữa, chuyện đám quỷ lùn Oa quốc mua chuộc, một khi bị phanh phui trước mặt người nắm quyền tỉnh phủ, y cũng chẳng được lợi lộc gì.

Nhưng tuy không truy cứu nữa, tên Lục Kiện Huân được cử xuống cũng không bị gọi về.

Trải qua biến cố ở đội bảo an, cộng thêm kết cục của đám quỷ lùn Oa quốc, Lục Kiện Huân tuy thoát một kiếp, nhưng cũng như bị dọa sợ mất mật.

Đừng nói là báo thù Lâm Bất Phàm, trong một thời gian tiếp theo, hắn ta cứ trốn trong phủ, ngay cả mặt cũng không dám lộ!

Cũng không biết là sợ bị thanh lý, hay đang âm thầm mưu tính điều gì!

Bất kể thế giới bên ngoài biến đổi ra sao, từ sau khi Lâm Bất Phàm huy động đội bảo an, một lần tiêu diệt đám quỷ lùn Oa quốc, Lâm phủ dường như lại một lần nữa trở về vẻ bình yên như trước.

Mười ngày nửa tháng, cũng không thấy Lâm Bất Phàm ra ngoài một lần.

Chẳng biết từ lúc nào, đã một tháng trôi qua kể từ khi Lâm Bất Phàm huy động đội bảo an thanh lý đám quỷ lùn Oa quốc.

Sau sự kiện xe ma, tu vi võ đạo của Lâm Bất Phàm cũng nhân cơ hội này đột phá, đạt đến Võ đạo Đại Tông sư trung kỳ!

Còn về truyền thừa Địa sư, hắn đã hấp thu và luyện hóa hơn trăm luồng long mạch chi khí.

Điều khiến Lâm Bất Phàm vui mừng nhất là, sau một thời gian nỗ

lực, không chỉ Doãn Tinh Nguyệt chính thức xác nhận mang thai, mà ngay cả Hoắc Tiên Nhi cũng mang thai lần nữa!

Hai người lần lượt xác nhận mang thai, đứa trẻ tuy phải chờ mấy tháng nữa mới chào đời, nhưng ngay khi hai người vừa xác nhận, trong đầu Lâm Bất Phàm đã vang lên giọng nói nhắc nhở của hệ thống: "Ding...

Chúc mừng ký chủ, thê tử Hoắc Tiên Nhi đã mang thai, nhân khẩu gia tộc sắp tăng thêm một người..." "Ding...

Chúc mừng ký chủ, thê tử Doãn Tinh Nguyệt đã mang thai, nhân khẩu gia tộc sắp tăng thêm một người..." "Thưởng đặc biệt: Dược phương một tờ, túi trữ vật ba cái..." Ánh mắt nhìn vào hệ thống, thấy phần thưởng lần này, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, nói: "Hệ thống, lấy dược phương và túi trữ vật ra cho ta..." Vút!

Trong nháy mắt, một tờ cổ quyển bằng da bò, cùng với ba cái túi trữ vật giống như túi thơm, trực tiếp xuất hiện trong tay Lâm Bất Phàm.

Tuy không có kinh hỉ quá lớn, nhưng bất kể là dược phương hay túi trữ vật, đặt ở bên ngoài đều là những thứ tốt khó tìm.

Trước tiên là ba cái túi trữ vật, mỗi cái đều có không gian chứa đựng mười mét khối.

Tuy không thể so sánh với nhẫn trữ vật của Lâm Bất Phàm, nhưng túi trữ vật đạt đến trình độ này đã là cực hạn.

Ba cái túi trữ vật, không biết sẽ giảm bớt bao nhiêu công sức lao động.

Nếu xuống mộ, có ba cái túi trữ vật trong tay, một ngôi mộ vương hầu bình thường e rằng cũng không chứa đầy!

"Vừa hay ba vị phu nhân mỗi người một cái..." Sau khi có quyết

định trong lòng, ánh mắt Lâm Bất Phàm tiếp tục nhìn vào tờ dược phương kia.

"Hít..." Khi Lâm Bất Phàm xem xong dược phương trên tờ cổ quyển da bò, trong khoảnh khắc đó, hắn không khỏi hít một hơi thật sâu.

"Uẩn Linh Đan..." Một loại dược phương có thể giúp cả Võ đạo Đại Tông sư nhanh chóng tăng trưởng khí huyết.

Chính xác hơn, là một tờ đan phương!

Dược liệu cần thiết, bất kể là chủ dược hay phụ dược, không có thứ nào không phải là linh dược cấp bậc trăm năm.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lâm Bất Phàm lại có phản ứng lớn như vậy khi nhìn thấy tờ dược phương này!

Nếu có thể luyện chế ra Uẩn Linh Đan, tu vi cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư có thể được tăng lên nhanh chóng.

"Linh đan phụ trợ tu luyện cho Võ đạo Đại Tông sư, làm lớn mạnh khí huyết..." "Thứ này quả thực là đồ tốt, nhưng đáng tiếc, muốn luyện chế ra Uẩn Linh Đan lại không phải là chuyện dễ dàng..." Sau cơn kinh hỉ, Lâm Bất Phàm lại không khỏi thầm than một tiếng.

Dù có vách đá dược liệu của Bình Sơn, Lâm Bất Phàm muốn thu thập đủ dược liệu cho một phần Uẩn Linh Đan cũng cần phải hao tổn rất nhiều tiền của.

Huống chi với thủ đoạn luyện chế mà hắn đang nắm giữ, chỉ là loại Âm đan, một loại đan dược miễn cưỡng được xem là đan dược, cũng cần phải trải qua hơn mười lần thử nghiệm.

Uẩn Linh Đan là linh đan chân chính, Lâm Bất Phàm không có nắm chắc có thể luyện chế thành công ngay lần đầu tiên.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm không khỏi thầm than: "Ai... nếu có được truyền thừa luyện đan chân chính thì không cần phải sầu não nữa rồi..." Tuy tạm thời không nắm chắc có thể luyện chế ra Uẩn Linh Đan, nhưng có đan phương trong tay, Lâm Bất Phàm hoàn toàn có thể bắt đầu thu thập các loại linh dược cần thiết để luyện chế.

Sau khi phân phó việc thu thập linh dược, Lâm Bất Phàm trực tiếp đi đến dưới gốc cây bồ đề.

"Khuynh Tiên, Tiên Nhi, còn có Tinh Nguyệt, hôm nay phu quân cho các nàng một bất ngờ..." "Không muốn đâu..." Nhìn ba nàng Hoắc Khuynh Tiên đang nằm trên ghế tựa, nói chuyện vui vẻ, Lâm Bất Phàm tiến lên với vẻ mặt thần bí nói.

Vút, vút, vút...

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của ba nàng đều không khỏi đổ dồn về phía hắn.

Nhìn vẻ mặt đầy mong đợi của họ, Lâm Bất Phàm cũng không do dự nữa, đưa ba cái túi trữ vật cho mỗi người một cái.

"..." "Bất ngờ mà phu quân nói, chẳng lẽ là cái túi thơm này..." Nhìn túi thơm xinh đẹp trong tay, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên đều không khỏi đảo mắt một cái.

Cứ tưởng Lâm Bất Phàm sẽ cho bất ngờ gì, hóa ra là túi thơm!

"Đây không phải là túi thơm, là túi trữ vật..." "Trong mỗi túi trữ vật đều có không gian mười mét khối, nhỏ máu nhận chủ là có thể sử dụng..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên lập tức trừng lớn hai mắt, lộ ra vẻ mặt khó tin.

Túi trữ vật!

Không ngờ chiếc túi thơm mà Lâm Bất Phàm đưa ra lại là túi trữ vật trong truyền thuyết.

Chỉ thấy ba người hoàn hồn, dùng con dao nhỏ trên bàn đá chích vào đầu ngón tay, ép ra một giọt máu nhỏ lên trên túi trữ vật.

Chương 181

Vút...

Theo sau giọt máu trên túi trữ vật được hấp thu, ba nàng lập tức cảm giác được có một mối liên hệ kỳ diệu với chiếc túi trong tay.

Lúc này, Lâm Bất Phàm khóe miệng mỉm cười nói: "Cảm giác thế nào..." "Cảm giác trong chiếc túi trữ vật nhỏ bé này, tồn tại một không gian kỳ diệu..." "Thu, thu, thu..." Vừa nói, ba nàng liền bắt đầu thử nghiệm.

Một lúc thì thu chiếc ghế đá, ghế tựa bên cạnh vào túi trữ vật, sau đó lại lấy ra.

Hồi lâu sau, ba người mới bình tĩnh lại.

"Đa tạ phu quân vì bất ngờ này..." Chỉ thấy ba người liếc nhìn nhau, sau đó liền dâng lên những nụ hôn thơm ngát.

"Cẩn thận một chút, đừng kích động..." Thấy hành động của Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, Lâm Bất Phàm trong lòng căng thẳng, vội vàng lên tiếng bảo hai người đừng kích động.

Lúc này cả hai đều đã có thai, Lâm Bất Phàm không muốn vì chuyện nhỏ này mà đứa trẻ trong bụng hai người xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đặc biệt là Doãn Tinh Nguyệt lần đầu mang thai, vẫn một bộ dạng tinh nghịch, hoạt bát, hiếu động, Lâm Bất Phàm nhìn mà cũng thấy lo lắng!

Theo lời nhắc nhở của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đang kích động mới bình tĩnh lại.

Nếu để ý kỹ sẽ phát hiện, nhìn Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh

Nguyệt lại một lần nữa mang thai, sâu trong đáy mắt Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi lóe lên một tia ngưỡng mộ.

Cùng một đãi ngộ, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đều lần lượt mang thai, nhưng bụng của Hoắc Khuynh Tiên lại mãi không có động tĩnh gì.

Nhìn thấy tia sáng lóe lên trong mắt nàng, Lâm Bất Phàm thầm mở miệng, định nói gì đó, nhưng lời đến bên môi lại thầm than một tiếng.

Không phải hắn và Hoắc Khuynh Tiên không nỗ lực, hoàn toàn là vì nguyên nhân huyết mạch!

Theo tu vi của Lâm Bất Phàm ngày càng cao, huyết mạch Chân Long trong cơ thể ngày càng mạnh, việc sinh con của hắn cũng ngày càng khó.

Cộng thêm huyết mạch của ba nàng Hoắc Khuynh Tiên, muốn mang thai con của Lâm Bất Phàm vốn đã vô cùng gian nan.

Có lẽ vì huyết mạch của Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, một là Thanh Loan, một là Chu Tước, ở cùng Lâm Bất Phàm không chỉ huyết mạch của bản thân thức tỉnh, tốc độ tăng lên nhanh hơn Hoắc Khuynh Tiên, mà dưới sự kết hợp long phượng trình tường, cơ hội mang thai cũng lớn hơn.

Hoắc Khuynh Tiên có thể sinh hạ được cô con gái bảo bối Lâm Trường Ca đã là cực kỳ may mắn.

Sau này muốn mang thai nữa, e rằng khó lại càng khó!

Khi thành Thường Sa một lần nữa trở lại bình yên, mọi việc ở Lâm phủ đều bình thường, sau khi đám quỷ lùn Oa quốc bị giải quyết, Trương Kỳ Sơn lại không dừng lại ở đó.

Qua điều tra, y phát hiện chiếc xe ma kia đến từ một khu mỏ cách thành Thường Sa trăm dặm.

Trong tình huống không kinh động bất kỳ ai, Trương Kỳ Sơn dẫn theo Phó Quan và thân vệ của Trương gia, lập tức đến khu mỏ bỏ hoang kia.

Nhưng điều khiến Trương Kỳ Sơn vạn lần không ngờ tới là, tình hình ở khu mỏ bỏ hoang, mối uy hiếp ẩn giấu, vượt xa sức tưởng tượng của y.

Với bản lĩnh của y, một phen thăm dò cuối cùng cũng công cốc trở về.

Không chỉ vậy, y còn tổn thất hai vị thân vệ, mấy người bị thương nặng trong khu mỏ!

Gặp phải biến cố này, Trương Kỳ Sơn cũng đành phải tạm thời từ bỏ việc tiếp tục thăm dò tình hình khu mỏ.

Sau khi trở về thành Thường Sa, Trương Kỳ Sơn ngay lập tức đến Lâm phủ.

Thấy Trương Kỳ Sơn lại đến cửa, Lâm Bất Phàm nhìn y, cũng không khỏi khẽ nhíu mày.

"Phật Gia lần này lại có việc gì..." Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn cũng không nói nhiều, trực tiếp kể lại những gì gặp phải ở khu mỏ bỏ hoang một cách chi tiết.

Nghe Trương Kỳ Sơn dựa theo lịch trình của xe ma, tìm ra khu mỏ bỏ hoang kia, Lâm Bất Phàm cũng có chút hứng thú.

Điều khiến Lâm Bất Phàm thực sự hứng thú không phải là ngôi mộ lớn trong khu mỏ, mà là khối vẫn ngọc ẩn giấu bên trong.

Bên dưới khu mỏ bỏ hoang kia, tồn tại ngôi mộ lớn đó, thực chất là cổ lâu đã bị Trương gia bỏ hoang.

Sự nguy hiểm bên trong, lúc này Lâm Bất Phàm cũng không dám

chắc có thể đối phó.

Tuy hứng thú với khối vẫn ngọc kia, nhưng nghe xong lời kể của Trương Kỳ Sơn, trên mặt Lâm Bất Phàm cũng không có quá nhiều biến động.

Khi Trương Kỳ Sơn vừa dứt lời, Lâm Bất Phàm suy nghĩ một chút rồi bình tĩnh nói: "Phật Gia nói nhiều như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì..." Lúc này, Trương Kỳ Sơn cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp nói: "Ta muốn mời Tứ gia cùng đi thăm dò khu mỏ..." Nhưng điều khiến y vạn lần không ngờ tới là, Lâm Bất Phàm lại lắc đầu từ chối: "Chuyện này ta không tham gia..." "Nếu Phật Gia muốn làm rõ bí mật dưới khu mỏ, có lẽ Hồng Nhị gia có thể giúp được một tay..." Thấy Lâm Bất Phàm lắc đầu từ chối, Trương Kỳ Sơn vốn định mở miệng, nhưng cuối cùng lại do dự, lời đến bên môi lại cứng rắn nuốt xuống.

"Nếu đã như vậy, vậy thì làm phiền rồi..." Trương Kỳ Sơn không nói thêm lời thừa, chắp tay chào Lâm Bất Phàm một tiếng, sau đó quay người rời khỏi Lâm phủ.

Nhìn bóng lưng Trương Kỳ Sơn rời đi, trong mắt Lâm Bất Phàm tinh quang lóe lên, cũng không biết đang nghĩ gì.

Sức mạnh ẩn chứa trong vẫn ngọc không cần phải nghi ngờ.

Ít nhất với tình hình mà Lâm Bất Phàm nắm được hiện tại, cộng thêm suy đoán của hắn, trong vẫn ngọc tuyệt đối ẩn chứa sinh cơ cực kỳ mạnh mẽ.

Ba khối vẫn ngọc lớn nhất, một khối bị Tây Vương Mẫu có được, qua không ngừng nghiên cứu thí nghiệm, khối vẫn ngọc đó có công hiệu khiến người ta trường sinh bất lão, thậm chí phản lão hoàn đồng.

Chỉ là sức mạnh đó chỉ có tác dụng trong phạm vi ảnh hưởng của

vẫn ngọc.

Một khối vẫn ngọc khác thì ở trong tay người nhà Trương gia, tác dụng cụ thể không rõ.

Nhưng dựa theo ký ức kiếp trước của Lâm Bất Phàm, kết hợp với việc Trương Kỳ Sơn trở về trại cổ của Trương gia đổi máu, cái cơ thể khắc rồng giống hệt kia, e rằng chính là sức mạnh ẩn chứa trong vẫn ngọc!

Khối vẫn ngọc cuối cùng, ẩn giấu dưới khu mỏ bỏ hoang kia.

Chương 182

Sức mạnh mà khối vẫn ngọc này thể hiện ra, thì có thể khiến linh hồn người ta tồn tại trên thế gian, thậm chí có thể trực tiếp diễn hóa ra một thế giới riêng!

Ngoài ba khối mảnh vỡ lớn nhất, còn có một số mảnh vỡ nhỏ hơn.

Trong đó có một mảnh, hình như ở trong tay người của Miêu tộc ở Tương Tây.

Dù chỉ là một mảnh nhỏ, cũng có tác dụng khiến một cây đại thụ bình thường biến dị thành một cây có khả năng bảo quản thi thể không bị mục nát!

Đây là năng lực của ba khối vẫn ngọc này.

Nếu có thể hợp nhất ba khối vẫn ngọc, không chừng thật sự có thể ban cho người ta công hiệu trường sinh bất lão.

Nhưng ba khối vẫn ngọc, nơi nào cũng là nơi cực kỳ hung hiểm.

Khối vẫn ngọc duy nhất vô chủ, cũng chính là khối vẫn ngọc dưới khu mỏ bỏ hoang kia!

"Nếu có thể lấy được khối vẫn ngọc đó, không chừng thật sự có thể nghiên cứu ra năng lực có thể làm nền tảng truyền thừa của Lâm gia..." Nghĩ đến đây, hứng thú của Lâm Bất Phàm đối với khối vẫn ngọc này không khỏi càng thêm nồng đậm.

Nhưng trong lòng hắn cũng không vội.

Vẫn ngọc ở trong ngôi mộ lớn dưới khu mỏ kia, muốn lấy được nó không phải là chuyện dễ dàng.

Phải biết rằng nơi đó từng là cổ lâu của Trương gia, dù đã bị bỏ

hoang từ lâu, nhưng sự nguy hiểm trong đó có thể biết được.

Dù có Hồng Nhị gia tương trợ, Trương Kỳ Sơn muốn thăm dò, cũng không phải là chuyện một hai lần có thể hoàn thành.

Không bao lâu nữa, e rằng Trương Kỳ Sơn sẽ lại tìm đến cửa!

Sau khi có kế hoạch trong lòng, khóe miệng Lâm Bất Phàm liền lóe lên một nụ cười.

"Phật Gia tìm phu quân, lại có chuyện gì sao..." Khi Lâm Bất Phàm trở về hậu viện, ánh mắt của ba nàng Hoắc Khuynh Tiên đều đổ dồn về phía hắn.

Lâm Bất Phàm không giấu giếm, đối diện với ánh mắt của ba người nói: "Còn có thể là chuyện gì, không phải là chuyện do đám quỷ lùn Oa quốc gây ra sao..." "Trương Kỳ Sơn ở khu mỏ bỏ hoang kia chịu thiệt lớn, chuẩn bị mời ta cùng đi thăm dò, nhưng bị ta từ chối rồi..." Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi nghe vậy, không khỏi khẽ nhíu mày.

Đặc biệt là Hoắc Khuynh Tiên, với tư cách là cựu đương gia của Hoắc gia, thế lực của Lâm Bất Phàm trong Cửu Môn đều do nàng toàn quyền quản lý.

Cộng thêm thời gian trước giám sát đám quỷ lùn Oa quốc, nàng cũng có chút hiểu biết về khu mỏ đó.

Từ các loại dấu vết cho thấy, dưới khu mỏ bỏ hoang kia, chắc chắn ẩn giấu một ngôi mộ lớn.

Nhưng điều khiến nàng bất ngờ là, không ngờ Trương Kỳ Sơn đích thân xuất động mà cũng chịu thiệt ở đó.

Không đợi ba nàng lên tiếng, giọng nói của Lâm Bất Phàm lại vang lên: "Khu mỏ bỏ hoang đó nằm trên địa bàn của Hoắc gia..." "Khuynh Tiên, nàng tiết lộ một chút tin tức cho Hoắc gia, nơi đó

không phải là nơi Hoắc gia có thể động vào, bảo họ tốt nhất đừng can thiệp...” Nghe Lâm Bất Phàm phân phó, Hoắc Khuynh Tiên cũng theo bản năng gật đầu.

Phải biết rằng đó là nơi khiến cả Trương Kỳ Sơn cũng phải chịu thiệt.

Thực lực của Hoắc gia thế nào, trong lòng Hoắc Khuynh Tiên rõ hơn ai hết.

Nơi hung hiểm như vậy, nếu dính líu vào, tổn thất e rằng chỉ có nền tảng của Hoắc gia.

Huống chi Lâm Bất Phàm còn đặc biệt mở miệng nhắc nhở, Hoắc Khuynh Tiên càng không dám có chút sơ suất.

“Phu quân yên tâm, lát nữa thiếp sẽ thông báo cho Hoắc gia...” “Còn về việc họ có nghe hay không, đó không phải là chuyện bây giờ thiếp có thể quyết định.” Vừa nói, Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi thầm than một tiếng.

Từ khi chủ động nhường vị, truyền lại vị trí đương gia Hoắc gia cho Hoắc Tam Nương, sự phát triển của Hoắc gia trong thời gian qua, nàng đều nhìn thấy rõ.

So với lúc nàng nắm quyền, sau khi Hoắc Tam Nương lên vị, rõ ràng là nóng vội hơn nhiều.

Chỉ cần đi sai một bước, cả Hoắc gia e rằng sẽ giống như tam phòng Hoắc gia trước đây, phải trả một cái giá thảm khốc.

Nhưng đáng tiếc, Hoắc Khuynh Tiên tuy nhìn rõ, nhưng ở Hoắc gia, nàng không còn là người quyết định!

Nghĩ đến đây, Hoắc Khuynh Tiên than một tiếng, rồi không khỏi mở miệng hỏi: “Dưới khu mỏ đó, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì...” “Trước là đám quỷ lùn Oa quốc, bây giờ ngay cả Phật Gia cũng chịu

thiệt...” Vút, vút, vút...

Lúc này, không chỉ Hoắc Khuynh Tiên, mà cả Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt bên cạnh, ánh mắt đều đổ dồn về phía hắn.

Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, đối diện với ánh mắt của ba người nói: “Dưới khu mỏ đó, quả thực ẩn giấu một ngôi mộ vô cùng đáng sợ...” “Không chỉ vậy, theo ghi chép của tổ tiên Lâm gia, dưới khu mỏ đó ngoài ngôi mộ lớn ra...” “Còn có khả năng tồn tại vẫn ngọc...” “Vẫn ngọc...” Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, không đợi Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi hoàn hồn, chỉ thấy Doãn Tinh Nguyệt không khỏi kinh hô một tiếng.

Cùng lúc đó, Hoắc Khuynh Tiên cũng tiếp lời: “Vẫn ngọc, ta cũng cảm thấy có chút quen tai, cứ cảm giác như đã nghe ở đâu đó...” Nói xong, ánh mắt của Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi đều đổ dồn về phía Doãn Tinh Nguyệt: “Tinh Nguyệt biết về vẫn ngọc sao...” Đối mặt với ánh mắt của hai người, Doãn Tinh Nguyệt trước tiên gật đầu, sau đó mới giải thích: “Ta cũng từng thấy trong cổ tịch của Doãn gia, có ghi chép về vẫn ngọc...” “Truyền thuyết thời thượng cổ, một viên thiên thạch từ ngoài trời rơi xuống, khi tiến vào hành tinh của chúng ta, khối thiên thạch đó cuối cùng chia làm ba...” “Một khối bị Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết có được, tương truyền từ trong vẫn ngọc, đã nghiên cứu ra phương pháp trường sinh bất lão...” Nói đến đây, Doãn Tinh Nguyệt liếc nhìn Lâm Bất Phàm và hai người còn lại, rồi mới tiếp tục: “Một khối khác bị Trương gia ở Đông Bắc có được, được cất giấu trong cổ lâu của Trương gia...” “Khối còn lại, thì bị thuật sĩ thượng cổ Thanh Ô Tử có được...” “Bây giờ xem ra, khối vẫn ngọc cuối cùng, hẳn là ở dưới khu mỏ kia, nơi đó có khả năng là mộ địa của Thanh Ô Tử...” Nghe xong lời giải thích của Doãn Tinh Nguyệt, Lâm Bất Phàm thậm chí cũng không khỏi cảm thán, Doãn gia quả không hổ là thế lực có truyền thừa lâu đời.

Với sức mạnh thể hiện ra hiện tại, e rằng so với Trương gia cũng không hề thua kém.

Quan trọng nhất là, tình hình mà Doãn Tinh Nguyệt vừa nói, cơ bản không khác mấy so với những gì Lâm Bất Phàm biết trong lòng!

Suy nghĩ một chút, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi cảm thán một câu: "Không ngờ Doãn gia ngay cả chuyện vẫn ngọc cũng biết..." "Như Tinh Nguyệt đã nói, vẫn ngọc quả thực có năng lực vô cùng đặc biệt..." "Tây Vương Mẫu dùng vẫn ngọc chế tạo ra ngọc dũng, cộng thêm nghiên cứu thi miết đan, cũng là một loại phương pháp trường sinh khác..." "Chỉ đáng tiếc, phương pháp này tuy có thể khiến người ta trường sinh, nhưng cũng có di chứng chí mạng..." Đối diện với ánh mắt tò mò của ba nàng, Lâm Bất Phàm trước tiên nói ra một chuyện khiến trong lòng họ vô cùng chấn động.

Ngay sau đó lại chuyển chủ đề: "Còn về khối vẫn ngọc trong tay Trương gia, tác dụng cụ thể tạm thời không biết..." "Nhưng Trương gia luôn có phương pháp đổi máu tái sinh, chắc hẳn cũng có liên quan đến vẫn ngọc đó..." "Còn về khối vẫn ngọc cuối cùng, quả thực ở dưới khu mỏ bỏ hoang kia..." "Nơi đó không chỉ là nơi Thanh Ô Tử xây dựng mộ lớn, mà đồng thời Trương gia cũng ở đó xây dựng cổ lâu của mình..." "Mục tiêu của đám quỷ lùn Oa quốc, e rằng cũng là khối vẫn ngọc dưới khu mỏ kia..." Nghe xong lời giải thích của Lâm Bất Phàm, trong lòng ba nàng Hoắc Tiên Nhi lúc này cũng không khỏi dấy lên sóng lớn kinh thiên.

Lúc thì vẫn ngọc, lúc thì lại trường sinh.

Chẳng trách Hoắc Khuynh Tiên cảm thấy vô cùng quen tai, như đã từng nghe về sự tồn tại của vẫn ngọc ở đâu đó.

Đến lúc này nàng mới nhớ ra, Hoắc gia cũng có một số ghi chép về vẫn ngọc.

Chỉ là không chi tiết bằng Doãn Tinh Nguyệt và Lâm Bất Phàm, chỉ là một vài câu chữ rời rạc!

Nhưng trong đó cũng có nhắc đến Tây Vương Mẫu, ngọc dũng và những thứ trong truyền thuyết.

Chương 183

"Phu quân chẳng lẽ không hứng thú với vẫn ngọc đó sao..." Mọi người một phen cảm thán, sau khi hiểu rõ sự thần kỳ của vẫn ngọc, chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên không khỏi nhìn về phía Lâm Bất Phàm hỏi.

Với sự hiểu biết của nàng về Lâm Bất Phàm, đã biết năng lực thần kỳ của vẫn ngọc, Lâm Bất Phàm không có lý do gì lại không hứng thú!

"Chưa đến lúc, cứ để Trương Kỳ Sơn đi dò đường trước đã..." "Dưới khu mỏ bỏ hoang đó, không chỉ là mộ địa của Thanh Ô Tử, mà đồng thời còn có thủ đoạn mà Trương gia để lại..." "Chỉ cần sơ sẩy một chút, với tu vi Võ đạo Đại Tông sư của ta, e rằng cũng lành ít dữ nhiều..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, ba nàng liếc nhìn nhau.

Vốn định mở miệng, nhưng lời đến bên môi lại cứng rắn nuốt ngược trở lại.

Sau đó, Lâm Bất Phàm cũng không tiếp tục dây dưa về chuyện này nữa.

Chỉ thấy tâm niệm hắn vừa động, vung tay lấy ra lõi cây đào bị sét đánh ngàn năm mà hắn được thưởng trước đó.

Lõi cây đào to bằng cánh tay người thường, cầm trong tay có cảm giác tê tê.

Cảm nhận kỹ, Lâm Bất Phàm có thể cảm nhận rõ ràng trong lõi cây đào ẩn chứa một luồng sức mạnh chí cương chí dương, tỏa ra khí tức hủy diệt của sấm sét.

"Đồ tốt..." "Đáng tiếc không có thuật luyện khí chuyên nghiệp, nếu

không dùng lõi cây đào này làm nguyên liệu, chắc chắn có thể luyện chế ra pháp khí có uy lực cường đại...” Tuy trong lòng Lâm Bất Phàm vô cùng tiếc nuối, nhưng động tác trong tay lại không hề do dự.

Chỉ thầm cảm thán một câu, tâm niệm vừa động, Đại Việt Long Tước trực tiếp xuất hiện trong tay.

Thấy Lâm Bất Phàm lấy ra lõi cây đào và Đại Việt Long Tước, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên đều không khỏi tò mò hỏi: “Phu quân định làm gì...” Lâm Bất Phàm khóe miệng mỉm cười nói: “Đây là lõi cây đào bị sét đánh ngàn năm, dù không có thuật luyện khí chuyên nghiệp...” “Nhưng nếu dùng nó làm nguyên liệu, chế tạo hai thanh kiếm gỗ đào, đối với những yêu tà quỷ vật đều có uy hiếp chí mạng...” Chỉ thấy Lâm Bất Phàm vừa giải thích, vừa bắt đầu động thủ, dùng Đại Việt Long Tước trong tay cắt lõi cây đào.

Tuy lõi cây đào cứng rắn vô cùng, không thua kém gì thép, nhưng dưới sự sắc bén của Đại Việt Long Tước, việc cắt nó lại giống như cắt đậu hũ, không hề khó khăn.

Không lâu sau, một lõi cây đào hoàn chỉnh đã bị Lâm Bất Phàm cắt ra.

Dưới ánh mắt chăm chú của ba nàng Hoắc Khuynh Tiên, mất gần một canh giờ, Lâm Bất Phàm đã chế tạo ra hai thanh kiếm gỗ đào.

Ngoài ra, những mảnh vụn còn lại, Lâm Bất Phàm cũng không bỏ đi, mà trực tiếp chế tạo thành những thanh kiếm gỗ đào nhỏ chỉ bằng ngón tay người thường!

Tổng cộng, những thanh kiếm gỗ đào nhỏ này, không nhiều không ít, vừa vặn ba mươi sáu thanh.

Đừng thấy động tác của Lâm Bất Phàm vừa rồi nhanh chóng, nhưng nếu để ý kỹ sẽ phát hiện, hai thanh kiếm gỗ đào và ba mươi

sáu thanh kiếm nhỏ mà hắn chế tạo, mỗi thanh đều được xử lý tinh xảo, mỗi đường vân gỗ, mỗi đường vân sét đều hoàn hảo không tì vết, không có chút tổn hại nào.

Thực ra, không ai để ý rằng, vừa rồi khi Lâm Bất Phàm chế tạo kiếm gỗ đào, thỉnh thoảng hắn lại mở Thiên Quan Linh Nhãn.

Dưới sự quan sát của Thiên Quan Linh Nhãn, hắn mới có thể thuận theo vân gỗ một cách hoàn hảo, bảo lưu nguyên vẹn sức mạnh sấm sét ẩn chứa bên trong.

Nhìn những thanh kiếm gỗ đào đã chế tạo xong, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi hài lòng gật đầu.

Tuy không biết thuật luyện khí, nhưng lõi cây đào này trong tay hắn, giá trị của nó có thể nói đã được phát huy đến cực hạn.

Sức mạnh sấm sét ẩn chứa bên trong đều được bảo lưu nguyên vẹn.

Dù không qua tế luyện đặc biệt, chỉ với sức mạnh sấm sét chí cương chí dương tồn tại, uy năng của nó cũng không hề thua kém pháp khí chính tông.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cầm lấy một thanh kiếm gỗ đào.

Theo tâm niệm vừa động, khí huyết chi lực trong cơ thể lập tức bùng nổ, trực tiếp rót vào thanh kiếm gỗ đào trong tay.

Vút!

Xèo, xèo, xèo...

Trong nháy mắt, một vệt kiếm quang màu máu từ trong thanh kiếm gỗ đào bùng phát.

Cùng lúc đó, trong đạo kiếm quang màu máu kia, còn có những tia sét nhỏ, phảng phất như những con rắn sét hiện ra.

"..." Nhìn dị tượng bùng phát từ thanh kiếm gỗ đào trong tay Lâm Bất Phàm, những tia sét lan tỏa kia, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên trong khoảnh khắc đó đều không khỏi trừng lớn hai mắt, lộ ra vẻ mặt khó tin.

Vài hơi thở sau, Hoắc Khuynh Tiên mới thầm nuốt nước bọt nói: "Phu, phu quân...

đây, đây là chuyện gì..." "Đây là sức mạnh ẩn chứa trong cây gỗ bị sét đánh ngàn năm..." "Huống chi đây không phải là gỗ đào bị sét đánh bình thường, mà là lõi cây đào bị sét đánh ngàn năm..." Phải biết rằng gỗ đào, còn được gọi là gỗ hàng long, vốn đã có khả năng trừ tà tránh uế.

Sau khi bị sấm sét đánh trúng, lõi cây đào hấp thu và ẩn chứa một tia thiên lôi chi lực.

Thanh kiếm gỗ đào trong tay Lâm Bất Phàm sở dĩ hiện ra dị tượng như vậy, là vì đã kích hoạt được sức mạnh sấm sét ẩn chứa bên trong!

Mãi mới giải thích xong, chỉ thấy Lâm Bất Phàm trực tiếp đứng dậy, cầm hai thanh kiếm gỗ đào và ba mươi sáu thanh kiếm gỗ đào nhỏ đến trước gốc cây bồ đề.

Sau đó, không nói hai lời, hắn trực tiếp cắm những thanh kiếm gỗ đào đó xuống xung quanh gốc cây bồ đề.

"Ta tuy không biết thuật luyện khí..." "Nhưng cây bồ đề vốn có khả năng tụ tập thiên địa linh khí..." "Đặt kiếm gỗ đào ở đây, mượn năng lực của cây bồ đề, hấp thu một tia thiên địa linh khí, cũng có thể nâng cao uy năng của kiếm gỗ đào..." "Không chừng thời gian lâu dài, những thanh kiếm gỗ đào này sẽ lột xác thành pháp khí chân chính..." Thấy Lâm Bất Phàm vừa động thủ, vừa không quên giải thích, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên lập tức liếc nhìn nhau.

Thực ra chỉ dựa vào cây bồ đề, muốn để những thanh kiếm gỗ đào này lột xác thành pháp khí, có thể nói là khó lại càng khó.

Nhưng đừng quên, Lâm Bất Phàm ngoài là một Võ đạo Đại Tông sư ra, còn có truyền thừa Địa sư!

Tuy không biết thuật luyện khí, nhưng dùng địa mạch long khí không ngừng nuôi dưỡng những thanh kiếm gỗ đào này, để chúng lột xác thành pháp khí không phải là chuyện khó, chỉ là vấn đề thời gian!

Khi Lâm Bất Phàm đang chế tác kiếm gỗ đào, ánh mắt hắn dõi theo Trương Kỳ Sơn vừa rời khỏi Lâm phủ.

Chỉ thấy sau khi rời khỏi Lâm phủ, dù Lâm Bất Phàm không gật đầu đồng ý ra tay, nhưng lời nhắc nhở của hắn lúc Trương Kỳ Sơn rời đi cũng khiến mắt y sáng lên.

Y lập tức đi thẳng đến Hồng phủ, cuối cùng tìm thấy Hồng Nhị Gia đang hát hí kịch ở Lê Viên.

Khi bày tỏ ý định, mời Hồng Nhị Gia xuất sơn tương trợ, Hồng Nhị Gia vốn đã chuẩn bị trực tiếp từ chối.

Chương 184

Nhưng ngay lúc định từ chối, Trương Kỳ Sơn đã lấy tình cảm ra thuyết phục, dùng lý lẽ để nói rõ.

Quan trọng nhất là, Trương Kỳ Sơn đã trực tiếp lôi Lâm Bất Phàm ra.

Phải biết rằng Lâm Bất Phàm đối với Hồng Nhị Gia có ơn cứu mạng.

Trương Kỳ Sơn lôi Lâm Bất Phàm ra, vẻ mặt Hồng Nhị Gia tức thì khó xử.

Thấy vẻ khó xử trên mặt Hồng Nhị Gia, Trương Kỳ Sơn đột nhiên lên tiếng: "Bên dưới khu mỏ ẩn chứa nguy cơ, liên quan đến an nguy của cả thành Thường Sa, xin Nhị Gia ra tay tương trợ..." Cuối cùng, Hồng Nhị Gia thầm thở dài một hơi: "Thôi được, thôi được..." "Nếu Phật Gia đã nói đến nước này, vậy ta sẽ phá lệ tương trợ Phật Gia một lần..." Hồng Nhị Gia sở dĩ đồng ý, chủ yếu là vì phu nhân của ông, Nha Đầu, không hề mắc bệnh nan y như trong nguyên tác.

Ngược lại, từ lần trước Lâm Bất Phàm ra tay đánh tan tàn hồn trong cơ thể, rồi dùng Khí Huyết Đan bồi dưỡng, lúc này không những không có chút suy yếu nào mà còn hồi phục bình thường, thậm chí còn khỏe hơn người thường.

Đồng thời, việc Hồng Nhị Gia đồng ý ra tay tương trợ cũng không khỏi là vì nể mặt Lâm Bất Phàm.

Trương Kỳ Sơn mượn danh nghĩa của Lâm Bất Phàm, Hồng Nhị Gia cũng không thể không cân nhắc một phen! "Tốt, tốt, tốt...

Có Nhị Gia tương trợ, chuyến đi đến khu mỏ lần này, chắc chắn

sẽ thành công..." Hai người bàn bạc xong chuyện liên quan đến khu mỏ, Trương Kỳ Sơn cũng không nhiều lời, lập tức quay về phủ đệ bắt đầu chuẩn bị.

Ba ngày sau, không chỉ Hồng Nhị Gia, mà cả Tề Thiết Chủy cũng không thoát, bị Trương Kỳ Sơn kéo đi cùng.

Khi nhóm người Trương Kỳ Sơn lại một lần nữa tiến thẳng đến khu mỏ, Lâm Bất Phàm tuy cổng lớn không ra, cổng nhỏ không vào, nhưng nhờ có thế lực nhất mạch Tứ Gia của Cửu Môn do Hoắc Khuynh Tiên nắm giữ, hắn biết rõ mồn một mọi chuyện xảy ra ở thành Thường Sa.

Nhóm người Trương Kỳ Sơn vừa rời khỏi thành Thường Sa, Lâm Bất Phàm đã nhận được tin tức.

Thấy nụ cười trên mặt Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên không nhịn được lên tiếng: "Phu quân chẳng lẽ không lo lắng chút nào sao..." "Với thân thủ của Trương Kỳ Sơn, tuy có khả năng thăm dò rõ tình hình dưới khu mỏ..." "Nhưng tuyệt đối không phải là chuyện có thể thành công trong một hai lần..." Lâm Bất Phàm vừa trêu chọc hai đứa con Lâm Trường Sinh, Lâm Trường Ca, vừa không hề tỏ ra lo lắng.

Thực lực của đám người Trương Kỳ Sơn tuy có khả năng thăm dò tận cùng tình hình khu mỏ, nhưng sự hung hiểm trong đó, nếu không thăm dò vài lần thì không thể nào làm rõ được.

Nếu hơi không cẩn thận, không chừng sẽ xảy ra biến cố như trong kịch bản.

Chuyện Lâm Bất Phàm cần làm bây giờ là không cần lo lắng liệu đám người Trương Kỳ Sơn có thể đến được nơi có khối vẫn ngọc đó hay không.

Tăng cường thực lực bản thân!

Theo chút nhân đạo chi lực cuối cùng của thành Thường Sa vỡ nát, Lâm Bất Phàm có thể cảm nhận được, trong thành Thường Sa lúc này, tràn ngập hồng trần chi khí!

Dưới Thiên Quan Linh Nhãn của Lâm Bất Phàm, các loại trọc khí lan tràn, thậm chí có thể thấy từng tia yêu khí, quỷ khí tồn tại.

Vị trí những khí tức này mạnh nhất, đúng như dự liệu của hắn.

Chính là địa bàn mà các thế lực lớn của Cửu Môn chiếm giữ!

Đặc biệt trong phủ khố của các đương gia Cửu Môn, yêu tà, quỷ khí lan tràn tản mát là nồng đậm nhất.

Không cần nói cũng biết, chắc chắn có liên quan đến nghề đổ đấu của họ.

Phải biết rằng người của Cửu Môn, ai nấy đều là thổ phu tử, cũng tức là trộm mộ.

Chín phần mười bảo vật trong phủ khố đều đến từ các ngôi mộ lớn.

Có nhân đạo chi khí che chở, những yêu tà quỷ vật kia căn bản không dám làm càn.

Nhưng theo luồng nhân đạo chi lực cuối cùng sụp đổ, không còn áp chế, những thứ lấy ra từ trong mộ, các loại oán sát chi khí ẩn chứa trong đó, tự nhiên cũng dần dần bắt đầu tản ra.

Toàn bộ thành Thường Sa, chỉ có vài nơi yên ổn vô sự, không bị những trọc khí này ảnh hưởng.

Vị trí thứ nhất là doanh trại quân đồn trú dưới trướng Trương Kỳ Sơn.

Vị trí thứ hai, chính là nơi đồn trú của bảo an đoàn dưới trướng Lâm Bất Phàm!

Dưới Thiên Quan Linh Nhãn của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy nơi bảo an đoàn đồn trú, khí huyết sát khí mạnh mẽ vô song lan tỏa.

Đừng nói là trọc khí, ngay cả những oán sát chi khí kia, khi đến gần phạm vi mấy trăm mét của nơi đồn trú, trong nháy mắt sẽ bị luồng khí huyết sát khí đang lan tỏa kia xé nát!

Nơi cuối cùng, chính là Lâm phủ nơi Lâm Bất Phàm ở.

Lâm phủ trông có vẻ bình thường, không chỉ có Lâm Bất Phàm, một vị Võ đạo Đại Tông sư tọa trấn.

Cả Lâm phủ còn có tượng Thạch Cảm Đương trấn áp, cây Bồ Đề che chở.

Đồng thời có một con Nộ Tình Kê đã lột xác thành linh thú, huyết mạch phượng hoàng trong cơ thể càng thức tỉnh lột xác hơn.

Cộng thêm dưới lòng đất Lâm phủ, được Địa Sư truyền thừa của Lâm Bất Phàm dẫn động, từng tia địa mạch long khí lan tỏa ra.

Bị oán sát quỷ khí, một con rắn, côn trùng, chuột, kiến... e rằng dưới sự trấn áp của các loại bảo vật trong Lâm phủ, địa mạch long khí và linh thú Nộ Tình Kê, cũng không thấy được chút tung tích nào.

Có thể nói, dù cả thành Thường Sa có sụp đổ, bách quỷ dạ hành, dù doanh trại quân đồn trú của Trương Kỳ Sơn, nơi đồn trú của bảo an đoàn đều bị ảnh hưởng, Lâm phủ cũng sẽ không xảy ra chút sóng gió nào.

Lâm phủ, trong mắt những người tu hành, giống như một ngọn đèn sáng trong bóng tối.

Trong mắt những oan hồn lệ quỷ kia, lại giống như một lò luyện khí huyết.

Một khi những vật âm tà đó đến gần Lâm phủ, thậm chí không

cần Lâm Bất Phàm có bất kỳ động tác nào, oan hồn lệ quỷ bình thường sẽ trực tiếp tan thành tro bụi.

Chương 185

Sau khi chơi đùa với Lâm Trường Sinh và Lâm Trường Ca một lúc, thấy hai đứa nhóc có vẻ mệt, Lâm Bất Phàm mới ra hiệu cho vú em bên cạnh đưa hai đứa xuống nghỉ ngơi.

Sau đó, ánh mắt Lâm Bất Phàm rơi xuống ba người Hoắc Khuynh Tiên.

Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt tuy đã xác định mang thai, nhưng đứa bé trong bụng chưa đầy ba tháng, về cơ bản vẫn chưa nhìn ra điều gì khác thường.

Nhưng khí huyết của Lâm Bất Phàm vừa động, đã có thể cảm nhận rõ ràng, trong bụng hai người đang thai nghén một luồng sinh cơ!

Thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm hướng về hai người Hoắc Tiên Nhi, trong mắt Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi lóe lên một tia hâm mộ.

Cũng không biết là đang hâm mộ hai người Hoắc Tiên Nhi mang thai, hay là thái độ của Lâm Bất Phàm đối với hai người.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, Hoắc Khuynh Tiên đã dời ánh mắt lên người Lâm Bất Phàm.

Trong nháy mắt, chỉ thấy từng tia huyết mạch chi lực lan tỏa.

Hoắc Khuynh Tiên trực tiếp khởi động huyết mạch Cửu Vĩ Hồ, một luồng mê hoặc vô tận tức thì tỏa ra từ người nàng.

Sau một thời gian tích lũy, huyết mạch trong cơ thể Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên đã lần lượt đột phá thức tỉnh 20%.

Thậm chí tu vi võ đạo của cả hai cũng theo sự thức tỉnh của huyết mạch mà đột phá cảnh giới Tông sư.

Theo huyết mạch Cửu Vĩ Hồ của Hoắc Khuynh Tiên được khởi động, huyết mạch Chân Long trong cơ thể Lâm Bất Phàm cũng như bị khiêu khích.

Chỉ thấy hai tiếng tim đập như sấm rền, đột nhiên truyền ra từ trong cơ thể Lâm Bất Phàm.

Lâm Bất Phàm đang không kìm được bị luồng mê hoặc trên người Hoắc Khuynh Tiên hấp dẫn, lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Sau đó, ánh mắt đầy xâm lược của Lâm Bất Phàm lập tức rơi xuống người Hoắc Khuynh Tiên. "Hi hi..." Thấy Hoắc Khuynh Tiên trêu chọc, và phản ứng của Lâm Bất Phàm, hai nàng Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt dường như không bị ảnh hưởng, tức thì không nhịn được bật cười.

Từ sau khi hai người xác định mang thai, cảnh tượng trước mắt không phải lần đầu tiên diễn ra.

Bây giờ đã mang thai, người có thể bầu bạn với Lâm Bất Phàm chỉ còn lại Hoắc Khuynh Tiên.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy hai người mang thai, Hoắc Khuynh Tiên lại không nhịn được ra tay khiêu khích.

Mỗi lần khiêu khích xong, Hoắc Khuynh Tiên đều sẽ bị Lâm Bất Phàm dạy dỗ một trận tàn nhẫn.

Nhưng dù vậy, Hoắc Khuynh Tiên vẫn không biết mệt mỏi, hầu như cứ một hai ngày lại diễn ra một lần.

Thực ra, trong lòng Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đều rất rõ.

Hoắc Khuynh Tiên làm nhiều như vậy, chẳng qua là muốn lại một lần nữa mang thai!

Đáng tiếc là, huyết mạch Cửu Vĩ Hồ mà Hoắc Khuynh Tiên thức tỉnh, tuy không hề thua kém Thanh Loan, chỉ kém Chu Tước một chút, nhưng lại không thể hoàn mỹ dung hợp với huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm.

Cảm giác đó giống như, huyết mạch Cửu Vĩ Hồ không ngừng khiêu khích, không chịu khuất phục.

Còn huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm thì mỗi lần bị khiêu khích, đều phải cường hành trấn áp, thu phục nó.

Giống như tình hình hiện tại, huyết mạch chi lực của Hoắc Khuynh Tiên vừa khởi động, Lâm Bất Phàm đã rục rịch.

Sự đối kháng lẫn nhau giữa huyết mạch mới khiến Hoắc Khuynh Tiên khó mà mang thai lần nữa.

Sau khi Lâm Bất Phàm kiểm tra phát hiện, đứa con của hắn và Hoắc Khuynh Tiên, cũng chính là Lâm Trường Ca, huyết mạch trong cơ thể tuy chưa thức tỉnh, nhưng huyết mạch ẩn chứa trong người cũng đã mạnh hơn Cửu Vĩ Hồ một bậc.

Chính xác mà nói, tuy trong cơ thể Lâm Trường Ca có huyết mạch Chân Long, nhưng chỉ chiếm khoảng một phần.

Một khi huyết mạch của Lâm Trường Ca thức tỉnh, huyết mạch Cửu Vĩ Hồ trong cơ thể sẽ nuốt chửng một phần huyết mạch Chân Long ít ỏi đó!

Thậm chí Lâm Bất Phàm còn âm thầm suy đoán, hậu duệ sinh ra từ ba người vợ, nếu là con trai mà không có gì bất ngờ, trong cơ thể ẩn chứa đa phần là huyết mạch Chân Long.

Nếu là con gái, trong cơ thể ẩn chứa đa phần là huyết mạch từ mẹ.

Giống như Lâm Trường Sinh và Lâm Trường Ca hiện tại.

Huyết mạch mà Lâm Trường Sinh kế thừa chính là huyết mạch Chân Long mà Lâm Bất Phàm sở hữu, đã thức tỉnh ngay từ khi sinh ra.

Huyết mạch của Lâm Trường Ca tuy chưa thức tỉnh, nhưng huyết mạch Cửu Vĩ Hồ trong cơ thể chiếm chín phần, huyết mạch Chân Long chỉ có một phần!

Về phần suy đoán của Lâm Bất Phàm có đúng hay không, chỉ cần đợi đứa bé trong bụng Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt ra đời, đến lúc đó tự khắc sẽ biết! "Phu quân, Khuynh Tiên tỷ tỷ khiêu khích trắng trợn như vậy, chẳng lẽ người không có phản ứng gì sao..." "Phu quân mau lên đi, dạy dỗ Khuynh Tiên tỷ tỷ một trận thật nặng, xem tỷ ấy có còn dám khiêu khích nữa không..." Nhìn ánh mắt Lâm Bất Phàm rơi xuống người Hoắc Khuynh Tiên, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đã quen từ lâu.

Chỉ thấy hai nàng khẽ cười, không những không khuyên can mà còn đứng một bên thêm dầu vào lửa.

Lúc này, Hoắc Khuynh Tiên cũng đưa tay về phía Lâm Bất Phàm, ngoắc ngoắc ngón tay nói: "Lại đây..." "Hừ...

Dám khiêu khích vi phu, xem ta dạy dỗ nàng thế nào..." Nói đoạn, chỉ thấy Lâm Bất Phàm cũng không nhẫn nhịn nữa, nhấc chân một bước, thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt Hoắc Khuynh Tiên.

Sau đó trực tiếp bế nàng lên, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của hai người Hoắc Tiên Nhi. "Chậc chậc chậc...

Khuynh Tiên tỷ tỷ đúng là tự tìm khổ ăn..." "Mỗi lần khiêu khích, chưa từng thắng lần nào, vậy mà ngày nào cũng vui vẻ không biết mệt..." Nhìn hai người biến mất, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt nhìn nhau, tức thì không nhịn được cất tiếng cảm thán.

Chương 186

Chỉ thấy hai nàng vừa nói, vừa bất giác đưa tay sờ lên bụng bầu của mình.

Tuy bụng không có gì khác thường, nhưng cả hai đều có thể cảm nhận được sinh linh nhỏ bé đang được nuôi dưỡng bên trong.

Trong chớp mắt, hơn một canh giờ đã trôi qua.

Lâm Bất Phàm vừa biến mất, lúc này mới với vẻ mặt rạng rỡ quay lại trong sân.

Nhìn bóng dáng Lâm Bất Phàm bước vào, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt như đã bàn bạc trước, đồng thanh lên tiếng: "Khuynh Tiên tỷ tỷ lại ngất đi rồi..." Lâm Bất Phàm nghe vậy, trên mặt không khỏi lóe lên một tia ngượng ngùng, sau đó cũng không nói gì, trực tiếp gật đầu với hai người. "Ai..." Thấy Lâm Bất Phàm không hề mệt mỏi, ngược lại còn tinh thần tràn đầy, hai người Hoắc Tiên Nhi không nhịn được thở dài một hơi.

Nhất thời, cũng không biết là đang cảm thán sự mạnh mẽ của Lâm Bất Phàm, hay là đang cảm thán sự bất lực!

Sự mạnh mẽ của huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm, cả hai đều đã trải nghiệm sâu sắc.

Bây giờ cả hai đều đã mang thai, đôi khi thật sự sợ Hoắc Khuynh Tiên sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong tay Lâm Bất Phàm.

Lúc này, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi do dự mấy lần, cuối cùng không nhịn được lên tiếng: "Phu quân, hay là chàng cưới thêm một người nữa đi..." Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Doãn Tinh Nguyệt liền gật đầu đồng tình: "Tiên Nhi tỷ tỷ nói không sai, hay là phu quân cưới

thêm một người nữa đi..." "Thiếp thật sự sợ Khuynh Tiên tỷ tỷ cứ như vậy mãi, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn..." Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hai người, Lâm Bất Phàm nhất thời cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt đầy bất lực.

Chuyện này không thể trách hắn được!

Hoàn toàn là do Hoắc Khuynh Tiên không ngừng khiêu khích gây ra.

Đối mặt với sự khiêu khích của huyết mạch Cửu Vĩ Hồ của Hoắc Khuynh Tiên, huyết mạch Chân Long trong cơ thể Lâm Bất Phàm mỗi lần đều sẽ có những phản ứng theo bản năng.

Tuy đề nghị của Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt khiến Lâm Bất Phàm trong lòng vô cùng động lòng, nhưng chỉ trong chốc lát, hắn liền lắc đầu nói: "Mọi chuyện cứ xem duyên phận..." "Có duyên như ta và Tinh Nguyệt, tự khắc sẽ đến với nhau..." "Nhưng nếu vô duyên, cưỡng cầu cũng sẽ không cùng Lâm gia một lòng..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, lúc này hai người Hoắc Tiên Nhi cũng thầm gật đầu.

Thấy thái độ của Lâm Bất Phàm như vậy, hai người nhìn nhau một cái rồi cũng không nhắc đến chuyện này nữa. "Được rồi, đừng nói nhiều nữa..." "Bây giờ chuyện cần làm chỉ có một, đó là dưỡng thai thật tốt..." "Những chuyện lộn xộn khác bớt quản lại..." Lâm Bất Phàm đến bên cạnh hai người, một tay ôm một người vào lòng rồi nói.

Sau một hồi dỗ dành, Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng giải quyết và an ủi xong hai người Hoắc Tiên Nhi.

Nhìn hai người nằm trên ghế tựa, nhắm mắt dưỡng thần nghỉ ngơi, Lâm Bất Phàm lấy hai tấm chăn mỏng, nhẹ nhàng đắp cho hai nàng rồi mới ngồi xếp bằng dưới gốc cây Bồ Đề.

Theo tâm niệm của Lâm Bất Phàm vừa động, Địa Sư truyền thừa

trong cơ thể vận chuyển.

Từ trong lòng đất, từng tia long mạch chi khí tức thì bị dẫn động kéo vào trong cơ thể, dần dần hấp thu luyện hóa!

Mãi gần nửa canh giờ sau, Lâm Bất Phàm mới ngừng tu luyện.

Ngay sau đó, hắn dẫn động từng tia địa mạch long khí, để chúng dung nhập vào những thanh kiếm gỗ đào kia.

Vút, vút, vút!

Theo từng tia địa mạch long khí được hấp thu, chỉ thấy trên những thanh kiếm gỗ đào bình thường kia, tức thì lóe lên một tia linh quang.

Đặc biệt là những thanh kiếm gỗ đào nhỏ bằng ngón tay, một tia địa mạch long khí dung nhập vào trong, cả thân kiếm ngay lập tức không khỏi khẽ rung lên.

Cảm thấy những thanh kiếm gỗ đào này đã gần đạt đến cực hạn, Lâm Bất Phàm mới dừng lại.

Sau đó, chỉ thấy hắn từ trên đất bật dậy, bắt đầu tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền.

Tuy không có bất kỳ dị tượng nào hiện ra, nhưng theo từng chiêu thức của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy linh khí trời đất xung quanh bị một lực hút vô hình kéo theo, dần dần bắt đầu hội tụ về phía hắn.

Cuối cùng thông qua các lỗ chân lông trên người Lâm Bất Phàm, cùng với hô hấp pháp huyền diệu, trực tiếp bị hấp thu luyện hóa, làm lớn mạnh khí huyết chi lực trong cơ thể.

Khi thành Thường Sa có vẻ như mọi thứ đều bình lặng, bóng dáng của nhóm người Trương Kỳ Sơn lúc này lại một lần nữa xuất hiện tại khu mỏ bỏ hoang kia.

Vì có bài học từ trước, khi nhóm người vừa tiến vào trong khu

mỏ, mọi thứ đều rất bình thường, không hề xuất hiện nguy hiểm.

Nhưng khi đám người Trương Kỳ Sơn đến vị trí mà họ đã khám phá trước đó, chỉ thấy sắc mặt mọi người ai nấy đều trở nên vô cùng nghiêm nghị, tùy thời cảnh giác với những nguy hiểm có thể xảy ra.

So với lần trước Trương Kỳ Sơn và Phó Quan khám phá, lần này có Tề Thiết Chủy và Hồng Nhị Gia tương trợ, một người thân thủ khinh công đều rất lợi hại, một người có tạo nghệ về phong thủy mệnh lý có thể nói là độc nhất ở thành Thường Sa.

Chặng đường khám phá tiếp theo tuy kinh hiểm không ngừng, nhưng dưới sự cảnh giác của mọi người cũng là hữu kinh vô hiểm.

Nhưng dù vậy, đừng nói là đến được điểm cuối, tìm được quách quan tài Thanh Ô Tử và nơi có khối vẫn ngọc, ngay cả tòa địa cung giống như mê cung kia cũng chưa đến được, đã gặp phải bầy Thi Nga trên quỷ xa tấn công như lần trước.

Chỉ trong một lần chạm mặt, đám người Trương Kỳ Sơn tuy không sao, nhưng binh lính dưới trướng lại bị tổn thất mấy người dưới sự tấn công của bầy Thi Nga.

Cuối cùng, trong đường hầm chằng chịt, nghe thấy một tiếng hát hí kịch quen thuộc truyền đến, tức thì khiến đám người Trương Kỳ Sơn vốn đã liên tiếp gặp đả kích, ai nấy đều hoảng loạn.

Không vì gì khác, tiếng hát hí kịch lúc có lúc không kia, mọi người đều cảm thấy đã nghe ở đâu đó.

Cuối cùng, chỉ thấy ánh mắt mọi người đều không khỏi nhìn về phía Hồng Nhị Gia.

Tiếng hát hí kịch kia quả thực giống hệt như tiếng hát của Hồng Nhị Gia ở Lê Viên!

Trong lúc hoảng loạn, mọi người lại gặp phải những sợi nấm do

bầy Thi Nga nhả ra.

Trương Kỳ Sơn tuy đã cảnh giác suốt đường đi, nhưng cuối cùng vẫn trúng chiêu hôn mê, cuối cùng đành phải lựa chọn tạm thời rút lui.

Chuyến đi đến khu mỏ lần này, giống như Lâm Bất Phàm đã suy đoán trước đó, dù có Hồng Nhị Gia và Tề Thiết Chủy tương trợ, cuối cùng cũng thất bại.

Ngay cả Trương Kỳ Sơn cũng không cẩn thận trúng chiêu, chưa ra khỏi khu mỏ đã hôn mê bất tỉnh.

Chương 187

"Bây giờ làm sao đây..." Nhìn Trương Kỳ Sơn đang hôn mê, Tề Thiết Chủy liếc nhìn Hồng Nhị Gia và Phó Quan rồi nói. "Tình hình của Phật Gia không rõ, trước tiên quay về rồi nói..." Tuy trong lòng Phó Quan vô cùng lo lắng, nhưng lúc này, ngoài việc quay về thành Thường Sa rồi tính tiếp, cũng không còn lựa chọn nào khác.

Chuyện đầu tiên mọi người làm sau khi về thành Thường Sa là đưa Trương Kỳ Sơn đang hôn mê đến thẳng Lâm phủ của Lâm Bất Phàm. "Tứ Gia, Tứ Gia cứu mạng..." Vừa bước vào cổng lớn Lâm phủ, Tề Thiết Chủy đã bắt đầu la lớn.

Ở hậu viện, cả nhà Lâm Bất Phàm đang tu luyện đều không khỏi dừng tay. "Hình như là giọng của Tề Thiết Chủy..." "Lần này Bát Gia hình như cũng đi cùng Phật Gia đến khu mỏ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn..." "Phu quân..." Nói đoạn, chỉ thấy ba nàng đồng loạt nhìn về phía Lâm Bất Phàm. "Chắc là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn..." "Đi, chúng ta ra xem thử..." Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời, chỉ gọi một tiếng rồi dẫn đám người Hoắc Tiên Nhi đi thẳng ra tiền viện.

Ở tiền viện, không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, ngay khoảnh khắc nhìn thấy bóng dáng hắn, Phó Quan lập tức tiến lên nói: "Xin Tứ Gia ra tay cứu Phật Gia..." Phó Quan vừa dứt lời, Tề Thiết Chủy và Hồng Nhị Gia cũng vội vàng nói: "Xin Tứ Gia ra tay cứu giúp..." Đến lúc này, Lâm Bất Phàm mới lên tiếng: "Các vị đừng vội, để ta xem tình hình trước đã..." "Đúng, đúng, đúng...

Tứ Gia, ngài mau xem tình hình của Phật Gia đi..." Chỉ thấy Tề Thiết Chủy vừa liên tục gật đầu, vừa vội vàng nhường đường cho

Lâm Bất Phàm.

Ánh mắt hắn rơi xuống Trương Kỳ Sơn đang nằm trên cáng và hôn mê. "Thiên Quan Linh Nhãn..." Theo tâm niệm của Lâm Bất Phàm vừa động, chỉ thấy trong mắt hắn tức thì hiện lên một tia kim quang.

Khi Thiên Quan Linh Nhãn rơi xuống người Trương Kỳ Sơn, hắn lập tức nhận ra một tia thi khí quen thuộc.

Chính là oán sát thi khí ẩn chứa trong bầy Thi Nga trên chiếc quỷ xa lúc đầu!

Nhìn lại đám người Tề Thiết Chủy, trên người mỗi người lúc này cũng đều nhiễm một chút oán sát thi khí.

Thu lại ánh mắt, dưới cái nhìn căng thẳng của mọi người, Lâm Bất Phàm mới lên tiếng: "Đã gặp phải Thi Nga ở dưới khu mỏ..." "Hít..." Ngay khoảnh khắc đó, chỉ thấy đám người Tề Thiết Chủy, ai nấy đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Không ngờ Lâm Bất Phàm dù không đến khu mỏ cũng biết được tình hình ở đó.

Phó Quan nghe vậy không nói hai lời, lập tức gật đầu đáp: "Tứ Gia nói không sai, chúng tôi quả thực đã gặp phải bầy Thi Nga xuất hiện trên chiếc quỷ xa lúc trước..." "Không biết tình hình của Phật Gia bây giờ thế nào..." "Không có gì đáng ngại, chỉ là nhiễm phải một ít thứ không sạch sẽ..." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm cũng không do dự nữa, chỉ thấy hắn đưa tay lấy Phát Khâu Ấn ra.

Sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, hắn cầm Phát Khâu Ấn trong tay, ấn thẳng xuống trán giữa hai lông mày của Trương Kỳ Sơn.

Vút!

Phát Khâu Ấn rơi xuống trán Trương Kỳ Sơn, chỉ thấy một tia kim quang tức thì bùng phát từ trong Phát Khâu Ấn.

Một luồng sức mạnh chí cương chí dương tuôn ra từ trong Phát Khâu Ấn, tức thì lan tràn khắp tứ chi bách hài của Trương Kỳ Sơn!

Ngay sau đó, không đợi đám người Tề Thiết Chủy lên tiếng, chỉ thấy các lỗ chân lông trên người Trương Kỳ Sơn đang hôn mê, đặc biệt là mười đầu ngón tay, tức thì bốc ra từng làn khói đen.

Đặc biệt là Hồng Nhị Gia, nhìn thấy sự bất thường ở đầu ngón tay Trương Kỳ Sơn, đồng tử trong mắt ông ngay khoảnh khắc đó không khỏi co lại.

Người khác không phát hiện ra điều gì bất thường, nhưng ông lại nhìn thấy rõ ràng.

Những luồng khí đen tỏa ra từ đầu ngón tay Trương Kỳ Sơn, trước khi hóa thành khí đen tỏa ra, là những thứ giống như sợi tóc.

Những thứ giống như sợi tóc này, Hồng gia từng có ghi chép.

Cộng thêm những gì gặp phải dưới khu mỏ, tiếng hát hí kịch quen thuộc đó, bây giờ nghĩ kỹ lại, nghe có vẻ giống với giọng của Nhị Nguyệt Hồng, nhưng thực ra trong lòng ông rất rõ, đó căn bản không phải là giọng của ông.

Liên hệ với ghi chép của Hồng gia về những sợi nấm giống như tóc, trong lòng Hồng Nhị Gia cũng đoán được đại khái.

Người để lại ghi chép đó, chính là ông cậu của Hồng Nhị Gia!

Bây giờ xem ra, không chỉ tiền bối của Tề Bát Gia đã xuống khu mỏ, mà Hồng phủ cũng đã từng xuống đó thăm dò.

Nhưng với tình hình trước mắt, bất kể là Tề gia hay Hồng gia, cuối cùng đều thất bại!

Cùng lúc đó, Tề Thiết Chủy và Phó Quan ở bên cạnh, nhìn thấy khí đen không ngừng tỏa ra từ người Trương Kỳ Sơn, trong lòng hai

người cũng không khỏi cùng lúc thở phào nhẹ nhõm!

Một lát sau, thấy không còn khí đen nào tỏa ra nữa, Lâm Bất Phàm cũng thu lại Phát Khâu Ấn. "Được rồi, oán sát thi khí trong cơ thể Phật Gia đã được loại bỏ, bây giờ về cơ bản không còn gì đáng ngại..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm khẽ dừng lại.

Khi đám người Tề Thiết Chủy ai nấy đều thầm thở ra một hơi, cho rằng chuyện này đã được giải quyết, Trương Kỳ Sơn đã được cứu, giọng của Lâm Bất Phàm lại vang lên lần nữa: "Bầy Thi Nga đó ngoài việc ẩn chứa oán sát thi khí, cũng có kịch độc..." "Oán sát thi khí trên người Phật Gia đã được loại bỏ, nhưng trong cơ thể vẫn còn một ít độc tố sót lại..." "Muốn giải độc, e rằng phải nhờ Phó Quan ra tay mới được..." Khi Tề Thiết Chủy và Hồng Nhị Gia đều ngơ ngác, không hiểu ý của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy Phó Quan lại ngay lập tức hiểu ra ý của hắn.

Chẳng qua là muốn dùng máu kỳ lân của y để giải độc cho Trương Kỳ Sơn!

Ngay khoảnh khắc đó, Phó Quan không nói nhiều.

Chỉ thấy bóng dáng y tiến lên, trực tiếp dùng dao găm rạch ngón tay, nhỏ máu vào miệng Trương Kỳ Sơn.

Sau khi nhỏ khoảng hơn mười giọt, Phó Quan thu tay lại, lấy thuốc cầm máu rắc lên vết thương.

Chỉ trong vài hơi thở, vết thương trên ngón tay Phó Quan đã ngừng chảy máu.

Sau đó, dưới tác dụng của thuốc cầm máu, vết thương càng nhanh chóng bắt đầu kết vảy...

Ngay sau đó, chỉ thấy Trương Kỳ Sơn vừa mới hôn mê bất tỉnh, hai tay khẽ động đậy.

Sau đó, chỉ trong vài chục hơi thở, Trương Kỳ Sơn đã mở mắt ra.

Lúc này, trong mắt y còn có chút mờ mịt: "Ta đang ở đâu..." "Phật Gia cuối cùng cũng tỉnh rồi..." "Ngài đang ở phủ của Tứ Gia, ngài ấy vừa ra tay cứu ngài..." "Nếu không có Tứ Gia ra tay, tôi thật sự không biết phải làm sao..." Thấy Trương Kỳ Sơn tỉnh lại, đám người Tề Thiết Chủy vốn đang lo lắng, ai nấy đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chương 188

Sau khi bình tĩnh lại và hiểu rõ tình hình hiện tại, Trương Kỳ Sơn gắng gượng đứng dậy, khẽ chắp tay cúi người với Lâm Bất Phàm nói: "Đa tạ Tứ Gia ra tay cứu giúp, Trương Kỳ Sơn ta lại nợ ngài một ân tình..." Thấy động tác của Trương Kỳ Sơn, Lâm Bất Phàm vội vàng khách sáo nói: "Phật Gia không cần phải khách sáo như vậy..." "Người đâu, dâng trà..." Đợi nha hoàn hạ nhân trong phủ pha một ấm trà ngon cho mọi người rồi ai nấy đều lui ra ngoài, lúc này Hoắc Khuynh Tiên mới liếc nhìn đám người Trương Kỳ Sơn một cái, sau đó không nhịn được lên tiếng: "Phật Gia cùng Nhị Gia, Bát Gia cùng ra tay mà cũng phải tay không trở về..." Nói đến đây, ánh mắt Hoắc Khuynh Tiên không khỏi cố ý nhìn Trương Kỳ Sơn một cái rồi nói: "Thậm chí cả Phật Gia cũng trúng chiêu..." Hoắc Khuynh Tiên không hỏi thì thôi, vừa mở miệng như vậy, chỉ thấy trên mặt đám người Trương Kỳ Sơn đều không khỏi hiện lên vẻ ngượng ngùng.

Phải biết Trương Kỳ Sơn và Hồng Nhị Gia, thêm một Tề Thiết Chủy, ba vị đương gia trong Cửu Môn hợp sức lại, thực lực có thể biết được!

Nhưng dù vậy, cũng đã phải chịu thiệt ở khu mỏ bỏ hoang đó.

Đặc biệt là Trương Kỳ Sơn, liên tiếp hai lần chịu thiệt, khỏi phải nói trong lòng khó chịu đến mức nào!

Khi vẻ mặt của đám người Trương Kỳ Sơn âm thầm biến đổi, chỉ thấy Trương Kỳ Sơn lúc này, như đã nghĩ thông suốt, ánh mắt tức thì hướng về phía Lâm Bất Phàm.

Sau đó, chỉ thấy y đột ngột đứng dậy, cúi người với Lâm Bất Phàm nói: "Chuyện ở khu mỏ, e rằng phải mời Tứ Gia ra tay mới

được..." Lời của Trương Kỳ Sơn vừa dứt, chỉ thấy Hồng Nhị Gia cũng không khỏi cùng Tề Thiết Chủy thầm nhìn nhau một cái.

Sâu trong mắt hai người, ngay khoảnh khắc đó, đều không khỏi lóe lên một tia sáng.

Sau đó, xem ra trong lòng hai người như đã bàn bạc trước, liền lần lượt đứng dậy, chắp tay với Lâm Bất Phàm nói: "Chính cái gọi là tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, xin Tứ Gia ra tay tương trợ..." Nhìn thấy đám người Trương Kỳ Sơn, ai nấy đều cúi người lên tiếng, Lâm Bất Phàm chưa lên tiếng bày tỏ thái độ, chỉ thấy ánh mắt ba nàng Hoắc Khuynh Tiên cũng đều rơi xuống người hắn.

Lúc này, chỉ thấy ba người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau một cái rồi nói: "Phu quân, hay là chàng ra tay giúp Phật Gia đi..." Theo lời của ba người Hoắc Khuynh Tiên, đám người Trương Kỳ Sơn cũng như nhìn thấy hy vọng. "Thôi được, thôi được..." "Nếu đám quỷ Oa quốc kia cũng hứng thú với thứ ẩn giấu dưới khu mỏ đó..." "Nếu không giải quyết chuyện này, đám quỷ Oa quốc kia e rằng sẽ lại ra tay..." "Phật Gia đã lại một lần nữa mời, vậy Lâm Bất Phàm ta sẽ đi cùng một chuyến..." Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Lâm Bất Phàm gật đầu đồng ý, trong lòng đám người Trương Kỳ Sơn đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Có Lâm Bất Phàm tương trợ, ngôi mộ lớn dưới khu mỏ kia, sẽ không còn bất kỳ khó khăn nào nữa!

Sau khi kích động, Trương Kỳ Sơn thầm định thần lại nói: "Tứ Gia, ngài xem, chúng ta khi nào thì xuất phát..." Lâm Bất Phàm nghe vậy trầm mặc một lát, trong lòng cân nhắc một chút rồi mới lên tiếng: "Phật Gia cứ về nghỉ ngơi sắp xếp trước, ba ngày sau chúng ta sẽ xuất phát..." "Lần này đến khu mỏ, có một số mối đe dọa tiềm ẩn cũng phải giải quyết triệt để trước đã..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Trương

Kỳ Sơn dường như đã hiểu ra ý của hắn.

Ngay khoảnh khắc đó, trong lòng Trương Kỳ Sơn đã nghĩ đến Lục Kiến Huân!

Đối với người này, y có thể nói là rất hiểu.

Đừng thấy Lục Kiến Huân bây giờ đã im hơi lặng tiếng, nếu để hắn tìm được một cơ hội, đối với Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn, tuyệt đối là một mối đe dọa.

Nghĩ đến đây, Trương Kỳ Sơn khẽ do dự nói: "Ý của Tứ Gia là Lục Kiến Huân..." "Không sai, lần trước giải quyết đám quỷ Oa quốc kia, người này có thể nói là đã thoát một kiếp..." "Với sự hiểu biết của Phật Gia về người này, nếu biết chúng ta rời khỏi thành Thường Sa, người này liệu có hành động gì không?" "Nếu ta ở dưới khu mỏ đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hậu quả sẽ không thể lường được..." "Cho nên..." Lâm Bất Phàm nói đến đây, không tiếp tục nữa, trực tiếp làm một động tác cắt cổ. "Chuyện này..." Thấy quyết định của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn tuy rất động lòng, cũng rất rõ ràng về mối đe dọa của Lục Kiến Huân, nhưng ngay khoảnh khắc đó, trong lòng y đã do dự.

Lúc này, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tiếp tục nói: "Phật Gia cứ yên tâm, chuyện này ta sẽ giao cho Phong Vu Tu làm..." "Phong Vu Tu..." Nghe Lâm Bất Phàm giao chuyện này cho Phong Vu Tu, trong mắt đám người Trương Kỳ Sơn ai nấy đều không khỏi lóe lên một tia sáng.

Nếu bảo an đoàn dưới trướng Lâm Bất Phàm, dưới sự lãnh đạo của Chu Vệ Quốc, đã khiến Trương Kỳ Sơn phải kiêng dè vô cùng, thì Phong Vu Tu chính là con át chủ bài trong tay Lâm Bất Phàm.

Thân thủ của người này mạnh đến mức nào, đó là một Võ đạo Tông sư chính hiệu, giải quyết một Lục Kiến Huân chẳng phải là

chuyện dễ như trở bàn tay sao!

Điều họ không biết là, Phong Vu Tu lúc này đã không còn là Võ đạo Tông sư trong ký ức của họ nữa.

Tu vi võ đạo của ông không hề thua kém Lâm Bất Phàm, một Võ đạo Đại Tông sư!

Lâm Bất Phàm vì để giải quyết Lục Kiến Huân, trực tiếp điều động một Võ đạo Đại Tông sư, có thể nói là không cho Lục Kiến Huân bất kỳ cơ hội nào. "Nếu đã như vậy, vậy chuyện này phiền Tứ Gia..." "Ta ba ngày sau sẽ quay lại..." Sau khi có kết quả, Trương Kỳ Sơn chắp tay chào Lâm Bất Phàm một tiếng, sau đó mới quay người cáo từ.

Thấy động tác của Trương Kỳ Sơn, Tề Thiết Chủy và Hồng Nhị Gia cũng lần lượt chắp tay cáo từ, quay người đi theo sau rời khỏi Lâm phủ.

Tiễn những người này rời đi, Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời, ánh mắt rơi xuống người Hoắc Khuynh Tiên nói: "Khuynh Tiên, lát nữa thông báo cho Phong Vu Tu một tiếng, bảo hắn đêm nay giải quyết triệt để mối uy hiếp Lục Kiến Huân..." Hoắc Khuynh Tiên nghe vậy không nói nhiều, trực tiếp gật đầu với Lâm Bất Phàm.

Khi cả nhà quay về hậu viện, Lâm Bất Phàm mới lại lên tiếng dặn dò: "Sau khi ta và Trương Kỳ Sơn rời đi, chuyện trong nhà phiền Khuynh Tiên trông coi..." "Tình hình dưới khu mỏ đó không rõ, ta cũng không có một trăm phần trăm nắm chắc..." "Cho nên nếu ta bị kẹt trong đó, cũng đừng hoảng..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm liếc nhìn con Nộ Tình Kê dưới gốc cây Bồ Đề, trong mắt tức thì lóe lên một tia sáng rồi nói: "Nộ Tình đã bị ta thu phục hoàn toàn, chỉ cần nó không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì chứng tỏ phu quân không có nguy hiểm đến tính mạng..." "Nếu trong lúc ta rời đi xảy ra chuyện ngoài ý

muốn, thì cứ để Chu Vệ Quốc và Phong Vu Tu giải quyết..." Trong chốc lát, nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của Lâm Bất Phàm, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau, thậm chí còn không nhịn được muốn lên tiếng bảo Lâm Bất Phàm đừng đi nữa.

Nhưng trong lòng họ cũng rất rõ, chuyện Lâm Bất Phàm đã quyết định, dù có lên tiếng, e rằng Lâm Bất Phàm cũng sẽ không thay đổi chủ ý.

Chuyện duy nhất họ có thể làm là ổn định hậu phương, để Lâm gia trong khoảng thời gian Lâm Bất Phàm rời đi không xảy ra chuyện ngoài ý muốn! "Phu quân yên tâm, thiếp biết phải làm gì..." "Chúng thiếp chờ chàng an toàn trở về, chuyện trong nhà không cần lo lắng..." Nghe lời của ba nàng Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm vốn định lên tiếng, nhưng những lời đó đến bên miệng, cuối cùng hắn lại nuốt trở vào.

Sau đó, chỉ thấy hắn gật đầu nói: "Được, trong nhà ta giao cho các nàng..." Cùng lúc đó, theo mệnh lệnh của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu sau khi nhận được lệnh, đợi đến khi trời bên ngoài dần tối sầm lại, chỉ thấy bóng dáng ông lặng lẽ đến nơi ở của Lục Kiến Huân.

Với tu vi Võ đạo Đại Tông sư hiện tại của Phong Vu Tu, chỉ cần không cố ý để lộ tung tích, đám lính gác trong phủ Lục Kiến Huân căn bản không thể phát hiện ra ông.

Chỉ trong vài phút, Phong Vu Tu đã lặng lẽ lẻn vào trong phủ, sau đó lại lặng lẽ rời đi.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, khi có hạ nhân trong phủ vào phòng Lục Kiến Huân, mới phát hiện hắn đã chết từ lâu, thi thể đã trở nên cứng đờ, chết không thể chết hơn được nữa!

Theo tiếng la hét chói tai của người này vang lên, tin tức Lục Kiến Huân bị ám sát trong thư phòng mới từ trong phủ lan truyền ra ngoài.

Các đương gia lớn của Cửu Môn nghe được tin tức này, bao gồm cả Trương Kỳ Sơn, đều không khỏi thầm lóe lên một tia kiêng dè và chấn kinh!

Tuy sớm biết thực lực của Phong Vu Tu vượt xa người thường, nhưng khi nghe tin Lục Kiến Huân chết, ngoài ba người Trương Kỳ Sơn đã biết tin tức ra, các thế lực còn lại đều thầm bàn tán xôn xao.

Trong chớp mắt, ba ngày đã trôi qua.

Lâm Bất Phàm sắp xếp xong chuyện trong nhà, chuẩn bị đủ các loại vật tư trong nhẫn trữ vật để phòng khi cần thiết.

Sau đó, trong ánh mắt đầy lưu luyến của ba nàng Hoắc Khuynh Tiên, hắn rời khỏi Lâm phủ đi thẳng đến phủ đệ của Trương Kỳ Sơn. "Phu quân nhất định phải cẩn thận, chúng thiếp chờ chàng về..." Tiễn bóng dáng Lâm Bất Phàm rời đi, ba người Hoắc Khuynh Tiên cuối cùng không nhịn được lên tiếng nói với bóng lưng hắn. "Cứ yên tâm ở nhà chờ ta là được..." Lâm Bất Phàm không quay đầu lại, sợ rằng một khi quay đầu lại, sẽ không nỡ rời xa ba vị kiều thê ở nhà.

Nguy cơ dưới khu mỏ bỏ hoang đó, trong lòng Lâm Bất Phàm rất rõ.

Với thực lực hiện tại của hắn, dù vậy cũng không thể không cẩn thận đối phó.

Chương 189

Tuy không đến mức khiến hắn bỏ mạng trong đó, nhưng nếu hơi không cẩn thận, e rằng ngay cả hắn cũng sẽ bị kẹt trong đó.

Tiễn bóng dáng Lâm Bất Phàm rời đi, mãi đến khi biến mất khỏi tầm mắt, ba người Hoắc Khuynh Tiên mới thu lại ánh mắt.

Lúc này, chỉ thấy ánh mắt Hoắc Tiên Nhi rơi xuống người Hoắc Khuynh Tiên nói: "Khuynh Tiên tỷ tỷ, trong khoảng thời gian phu quân rời đi, chuyện của Lâm gia nhờ tỷ..." Không phải Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, bây giờ đều đang mang thai.

Về việc quản lý gia tộc, chuyện của Cửu Môn, hai người Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt liên thủ, e rằng cũng không phải là đối thủ của Hoắc Khuynh Tiên.

Phải biết rằng Hoắc Khuynh Tiên, trước khi gả cho Lâm Bất Phàm, đã là đương gia của Hoắc gia.

Hoắc gia lớn như vậy, trong tay nàng cũng được quản lý đâu ra đó.

Từ khi gả cho Lâm Bất Phàm, tuy Lâm Bất Phàm là Tứ Gia của Cửu Môn, nhưng chuyện của Cửu Môn vẫn do Hoắc Khuynh Tiên lo liệu.

Cho nên trong Lâm phủ không có ai thích hợp hơn nàng! "Hai vị muội muội cứ yên tâm dưỡng thai là được, chuyện trong nhà giao cho ta." Nói đoạn, chỉ thấy sắc mặt Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi thay đổi.

Khí tức trên người Hoắc Khuynh Tiên lúc này, so với lúc nàng còn là đương gia Hoắc gia, còn mạnh hơn vài phần.

Cùng lúc đó, bóng dáng Lâm Bất Phàm cũng đã đến địa điểm hẹn

với đám người Trương Kỳ Sơn.

Khi hắn đến, Trương Kỳ Sơn đã sớm dẫn Tề Thiết Chủy và những người khác đợi ở đó từ lâu.

Lần này, ngoài Tề Thiết Chủy và Hồng Nhị Gia ra, Phó Quan lại không có mặt, bị Trương Kỳ Sơn giữ lại ở thành Thường Sa.

Ngoài ra, còn có hơn mười vệ sĩ nhà họ Trương được trang bị vũ trang đầy đủ! "Tứ Gia, ngài cuối cùng cũng đến rồi..." Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm xuất hiện, đám người Trương Kỳ Sơn đã chờ từ lâu, ai nấy đều thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời vội vàng tiến lên chào đón.

Lâm Bất Phàm chắp tay chào đáp lễ, sau đó cũng không nhiều lời, trực tiếp lên tiếng: "Ta thấy các vị đều đã chuẩn bị xong rồi, hay là chúng ta xuất phát trước..." "Có chuyện gì, chúng ta trên đường nói tiếp..." Mọi người nghe vậy, tự nhiên không có ý kiến gì.

Chỉ thấy Trương Kỳ Sơn giơ tay ra hiệu, một binh lính dưới trướng lập tức dắt một con tuấn mã đến cho Lâm Bất Phàm.

Mọi người lật người lên ngựa, chỉ có Tề Thiết Chủy cưỡi con lừa của mình, tức thì phi thẳng ra ngoài thành Thường Sa, đến nơi có khu mỏ bỏ hoang.

Khoảng một canh giờ sau, mọi người không nghỉ ngơi suốt đường đi, cuối cùng cũng đến nơi có khu mỏ đó. "Thiên Quan Linh Nhãn..." Nhìn khu mỏ bỏ hoang trước mắt, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, trực tiếp khởi động Thiên Quan Linh Nhãn.

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ là, dưới Thiên Quan Linh Nhãn, xung quanh tuy trông hoang tàn, khắp nơi đều là đá vụn sau khi khai thác, nhưng lại không thấy oán sát chi khí như trong tưởng tượng.

Dường như khu mỏ trước mắt, chỉ là một khu mỏ bỏ hoang bình

thường, không có bất kỳ điều gì khác thường.

Thấy tia kim quang trong mắt Lâm Bất Phàm lóe lên, đợi hắn thu lại ánh mắt, Trương Kỳ Sơn tức thì không nhịn được lên tiếng: "Tứ Gia có nhìn ra điều gì bất thường không..." Lâm Bất Phàm lắc đầu nói: "Không có gì bất thường, thậm chí một tia oán sát chi khí cũng không có..." "Nếu ta đoán không sai, trong ngôi mộ lớn dưới khu mỏ, chắc chắn đã được bố trí trận pháp..." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm liếc nhìn mọi người một cái, sau đó mới chuyển lời, tiếp tục nói: "Chúng ta nghỉ ngơi trước, bây giờ chưa vào trong..." Lời này của Lâm Bất Phàm vừa nói ra, chỉ thấy ánh mắt của mọi người tại hiện trường, ai nấy đều không khỏi nhìn về phía Tề Thiết Chủy.

Mọi người tại hiện trường, liên tục đi đường một canh giờ, hầu như hơi thở cũng không thay đổi, chỉ có vị Bát Gia Tề Thiết Chủy này, bình thường sống nhờ miệng lưỡi, một giờ liên tục đi đường trên những con đường núi khó đi, với thể chất của ông thật sự có chút không chịu nổi.

Thu lại ánh mắt từ người Tề Thiết Chủy, không đợi Trương Kỳ Sơn lên tiếng, Hồng Nhị Gia đã nói: "Hay là nghỉ ngơi mười phút trước..." Hồng Nhị Gia vừa dứt lời, Trương Kỳ Sơn liền gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt, mọi người nhân cơ hội này, kiểm tra lại trang bị..." Mọi người khẽ thở phào, mười phút lặng lẽ trôi qua.

Lúc này, Trương Kỳ Sơn giơ tay nhìn đồng hồ cũng không nhiều lời, ánh mắt trực tiếp rơi xuống người Lâm Bất Phàm. "Nghỉ ngơi đủ rồi, đi..." Chỉ thấy Trương Kỳ Sơn vẫy tay, binh lính dưới trướng tức thì đi trước dẫn đường.

Phía trước đã được đám người Trương Kỳ Sơn hai lần khám phá, nơi nào có nguy hiểm, nơi nào cần chú ý, đều đã nắm rõ.

Không lâu sau, mọi người đã trực tiếp đến vị trí trước đó gặp phải

Thi Nga, khiến Trương Kỳ Sơn trúng chiêu hôn mê.

Lúc này, ánh mắt hắn liếc qua người Lâm Bất Phàm, chỉ thấy trên mặt hắn cũng không khỏi hiện lên một tia ngưng trọng.

Càng đi sâu vào trong khu mỏ, Lâm Bất Phàm càng có thể cảm nhận rõ ràng âm sát chi khí ở đây ngày càng nặng.

Thậm chí nhiệt độ xung quanh cũng dường như đã giảm xuống hơn mười độ. "Đây là nơi lần trước ta gặp phải bầy Thi Nga..." Nhìn xung quanh, lúc này đã thoát khỏi đường hầm của khu mỏ, đang ở trong đường hầm được xây dựng.

Đèn pin chiếu xung quanh, chỉ thấy trên vách đá của đường hầm, đầy những thứ giống như sợi tóc.

Trong những sợi tóc đó, ẩn giấu từng con Thi Nga đang ngủ say.

Điều quan trọng là, động tĩnh hơi lớn một chút, e rằng sẽ kinh động đến bầy Thi Nga đang ẩn náu ngủ say xung quanh! "Cẩn thận một chút, những thứ giống như sợi tóc kia là tơ độc do Thi Nga nhả ra..." Liếc nhìn xung quanh, khi Lâm Bất Phàm thu lại ánh mắt, tức thì lên tiếng nhắc nhở một câu.

Nghe Lâm Bất Phàm nhắc nhở, chỉ thấy bóng dáng của đám người Trương Kỳ Sơn, ngay khoảnh khắc đó, bất giác dựa sát vào nhau hơn.

Đặc biệt là Trương Kỳ Sơn, lần trước vì sơ suất mà trúng chiêu, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ ngưng trọng.

Nhưng dù đã chú ý, khi mọi người tiếp tục đi sâu vào, trên vách đá xung quanh đường hầm, ngày càng nhiều sợi tóc, giống như từng lớp mạng nhện, cuối cùng cũng kinh động đến bầy Thi Nga!

Trước tiên là vài con Thi Nga lác đác, hầu như không có bất kỳ mối đe dọa nào.

Nhưng chỉ trong vài hơi thở, liền nghe thấy một trận vo ve xung quanh.

Chỉ thấy bầy Thi Nga vốn lác đác, trong chớp mắt đã trở nên dày đặc, trực tiếp bao vây đám người Lâm Bất Phàm. "Nhanh, súng phun lửa..." Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trương Kỳ Sơn không nói nhiều lời, trực tiếp ra lệnh.

Chương 190

Nhưng không đợi vệ sĩ của Trương Kỳ Sơn động thủ, Lâm Bất Phàm đã đứng ra nói: "Không cần phiền phức như vậy..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, trên mặt đám người Trương Kỳ Sơn đều không khỏi ngẩn ra, ánh mắt đồng loạt rơi xuống người hắn.

Lúc này, chỉ thấy Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời, theo tâm niệm vừa động, một luồng khí tức bá đạo, thần thánh vô cùng, tức thì bùng phát từ người hắn.

Vút!

Theo luồng khí tức trên người Lâm Bất Phàm bùng phát, chỉ thấy bầy Thi Nga đang bao vây xung quanh, ngay khoảnh khắc đó, từng con như gặp phải một sự tồn tại đáng sợ, tức thì đồng loạt quay người bỏ chạy khỏi hiện trường!

Long uy!

Luồng khí tức bùng phát trên người Lâm Bất Phàm, chính là long uy ẩn chứa trong huyết mạch Chân Long!

Chỉ là khí tức huyết mạch đã khiến bầy Thi Nga cảm thấy sợ hãi, giống như gặp phải thiên địch, không quay đầu lại mà chạy tán loạn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, đám người Trương Kỳ Sơn đều không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi.

Đặc biệt là Trương Kỳ Sơn, tuy biết Lâm Bất Phàm sở hữu huyết mạch đặc thù, nhưng vạn lần không ngờ, huyết mạch của Lâm Bất Phàm đã đạt đến trình độ này.

Chỉ cần khí tức huyết mạch bùng phát, đã trấn áp được bầy Thi Nga, khiến chúng trực tiếp chạy tán loạn. "Đi..." Nhìn bầy Thi Nga

đang chạy tán loạn xung quanh, Lâm Bất Phàm không thu lại khí tức trên người, gọi mọi người một tiếng.

Liếc nhìn xung quanh, hắn tức thì nhận ra một lối đi, không do dự bước vào con đường đó.

Thấy động tác của Lâm Bất Phàm, đám người Trương Kỳ Sơn cũng không chút do dự, lập tức đi theo.

Đi chưa được bao lâu, Lâm Bất Phàm đi đầu đột nhiên dừng lại.

Chỉ thấy tai hắn khẽ động, một tiếng hát hí kịch vừa quen thuộc vừa xa lạ, tức thì truyền vào tai mọi người. "Lại nữa rồi, lại có tiếng hát hí kịch..." Nghe tiếng hát hí kịch quen thuộc truyền đến, Tề Thiết Chủy tức thì lộ ra một tia hoảng loạn.

Ngay cả Lâm Bất Phàm, ánh mắt cũng không khỏi liếc qua người Hồng Nhị Gia.

Lúc này, đối mặt với ánh mắt của mọi người, Hồng Nhị Gia lập tức giải thích: "Ta về đã tra lại ghi chép, Hồng gia ta có một vị ông cậu, quả thực từng đến đây..." "Giọng hát hí kịch nghe có vẻ rất giống của ta, nhưng trong đó lại có một số khác biệt..." Vút...

Khi Hồng Nhị Gia đang giải thích, chỉ thấy một luồng gió lạnh đột nhiên thổi qua.

Ngay sau đó, chỉ thấy một bóng mờ, đột nhiên lóe qua trong tầm mắt của mọi người.

Ngay khoảnh khắc đó, ánh mắt mọi người đều không khỏi hướng về vị trí mà bóng mờ vừa lóe qua.

Lúc này, chỉ thấy Tề Thiết Chủy nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt mang theo vẻ kinh hãi nói: "Bóng mờ vừa rồi, ta nhìn cảm thấy giống Nhị Gia..." "Nhị Gia mặc hí phục..." Ngay khoảnh khắc này, không chỉ Tề Thiết Chủy, mà ngay cả Trương Kỳ Sơn cũng không

khỏi mang theo một tia ngưng trọng nhìn về phía Hồng Nhị Gia.

Ngay cả Lâm Bất Phàm, thầm cũng không khỏi nhíu mày.

Nhưng rồi lại bình tĩnh nói: "Đừng căng thẳng, có thể là ảo giác, cũng có thể là trận pháp do chủ nhân ngôi mộ bố trí..." Theo lời của Lâm Bất Phàm, đám người Trương Kỳ Sơn mới dần dần bình tĩnh lại.

Sau đó cũng không nói nhiều, đi sát theo sau bóng dáng Lâm Bất Phàm, từng bước khám phá sâu vào trong mộ huyệt.

Điều đám người Trương Kỳ Sơn không phát hiện là, Lâm Bất Phàm đi phía trước, lúc này dường như đã nghĩ thông suốt điều gì đó, lông mày lại khẽ nhíu lại.

Bóng mờ vừa rồi, người khác không nhìn rõ, nhưng Lâm Bất Phàm lại nhìn thấy rất rõ.

Có thể khẳng định, bóng mờ vừa lóe qua chính là bóng dáng của Hồng Nhị Gia!

Chỉ là bóng dáng đó có chút kỳ quái.

Ít nhất trong sự quan sát của Lâm Bất Phàm, bóng dáng vừa lóe qua đó không phải là thực thể!

Lúc này, trong đầu Lâm Bất Phàm bất giác nghĩ đến khối vẫn ngọc đó.

Đặc biệt là khối vẫn ngọc trong ngôi mộ lớn này, có khả năng diễn hóa ra một thế giới hư ảo, thậm chí mượn ý niệm trong lòng sinh linh, sinh ra tất cả những gì trong lòng họ nghĩ đến!

Bóng mờ vừa lóe qua đó, có thể có liên quan đến khối vẫn ngọc đó.

Nhưng ý nghĩ này vừa lóe lên, đã khiến Lâm Bất Phàm trong lòng nghi ngờ.

Cho đến bây giờ, hắn vẫn chưa thấy khối vẫn ngọc đó.

Dù khối vẫn ngọc đó có công hiệu đó, thì bóng mờ của Hồng Nhị Gia vừa rồi rốt cuộc từ đâu đến. "Chẳng lẽ sau này ta đến được sâu trong ngôi mộ, tìm được khối vẫn ngọc đó..." "Khối vẫn ngọc đó sẽ chiếu hình ảnh nhân vật tiếp xúc với vẫn ngọc sau này, vào thời điểm hiện tại..." Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi thầm lắc đầu.

Không thể!

Tuyệt đối không thể!

Chuyện xảy ra trong tương lai, chiếu hình vào thời điểm hiện tại.

Dù khối vẫn ngọc đó có năng lực thần kỳ đến đâu, cũng không thể đảo ngược thời gian!

Chiếu hình ảnh chuyện xảy ra trong tương lai vào thời điểm hiện tại.

Cạch...

Khi trong lòng Lâm Bất Phàm, các loại ý nghĩ lần lượt lóe lên, theo một bước chân bước ra, dưới viên gạch dưới chân, đột nhiên truyền đến một tiếng cạch giòn tan.

Chương 191

Có cơ quan!

Ngay khoảnh khắc đó, bóng dáng Lâm Bất Phàm tức thì cứng đờ tại chỗ, căn bản không dám dễ dàng nhấc chân.

Thậm chí cả việc sử dụng sức mạnh, cũng không dám có chút dao động nào, sợ rằng sức mạnh hơi lớn một chút, hoặc hơi giảm nhẹ một chút, đều sẽ khiến cơ quan trực tiếp kích hoạt!

Vút!

Nói thì chậm, mà xảy ra thì nhanh.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm cảm nhận được sự bất thường dưới chân, lập tức đưa tay ra hiệu cho đám người Trương Kỳ Sơn phía sau. "Tứ Gia..." Không đợi Trương Kỳ Sơn nói xong, Lâm Bất Phàm đã trực tiếp lên tiếng: "Dưới chân ta đã kích hoạt cơ quan..." "Cơ, cơ quan..." Nghe Lâm Bất Phàm giải thích, trên mặt đám người Trương Kỳ Sơn ai nấy đều không có quá nhiều dao động.

Đối với những người này mà nói, các loại tình huống bất ngờ gặp phải khi xuống mộ, cơ quan có thể nói là thứ thường gặp nhất.

Nhưng cũng thường là thứ khiến người của Cửu Môn tổn thất thảm trọng nhất!

Nhưng bây giờ có Lâm Bất Phàm nhắc nhở, Trương Kỳ Sơn không nói hai lời, vẫy tay ra hiệu cho mọi người.

Trong nháy mắt, thậm chí không cần Trương Kỳ Sơn ra lệnh, ai nấy đều bắt đầu tản ra cảnh giác.

Lúc này, Trương Kỳ Sơn cũng gọi Lâm Bất Phàm một tiếng: "Tứ Gia có thể rồi..." Theo tiếng của Trương Kỳ Sơn vang lên, Lâm Bất

Phàm mới thở ra một hơi, thoáng chốc đã lui về bên cạnh đám người Trương Kỳ Sơn.

Cạch...

Bóng dáng Lâm Bất Phàm vừa lui lại, chỉ thấy viên gạch dưới chân hắn lại một lần nữa truyền đến một tiếng cạch giòn tan, ngay sau đó cơ quan bị kích hoạt hoàn toàn!

Chỉ thấy ở vị trí cách đó vài chục mét, từng mũi nỏ tức thì bắn ra từ trong vách đá.

Vút, vút, vút...

Từng mũi nỏ được kích hoạt, tức thì mang theo tiếng xé gió, bắn thẳng về phía vị trí trước sau vài chục mét nơi Lâm Bất Phàm kích hoạt cơ quan.

May mà mọi người dưới sự nhắc nhở của Lâm Bất Phàm, ai nấy đều đã có chuẩn bị.

Những mũi nỏ bắn ra, không hề gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho mọi người!

Nhưng dù vậy, vị trí Lâm Bất Phàm vừa kích hoạt cơ quan, trong phạm vi trước sau gần ba mươi mét, ít nhất cũng có vài chục đến gần trăm mũi nỏ cắm thẳng xuống đất. "Hít..." Nhìn những mũi nỏ cắm ít nhất một phần ba xuống đất, bất kể là Lâm Bất Phàm hay đám người Trương Kỳ Sơn, ngay khoảnh khắc đó, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Ngôi mộ lớn này, ít nhất cũng đã có lịch sử hàng nghìn năm.

Không ngờ những cơ quan này không chỉ còn dùng được mà còn có uy lực lớn như vậy.

Nếu rơi xuống người, đủ để dễ dàng xuyên thủng cơ thể.

Ở khoảng cách gần, uy lực còn lớn hơn cả đạn!

Lau mồ hôi lạnh vốn không tồn tại trên trán, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, trực tiếp khởi động Thiên Quan Linh Nhãn.

Lúc này, ánh mắt Lâm Bất Phàm quét qua đường hầm phía trước.

Dưới Thiên Quan Linh Nhãn, vị trí của tất cả các cơ quan đều hiện ra trong mắt Lâm Bất Phàm.

Mãi đến khi ghi nhớ hết vị trí của những cơ quan đó, tia kim quang trong mắt Lâm Bất Phàm mới biến mất không còn tăm tích. "Tiếp theo, đi sát theo bước chân của ta..." Lâm Bất Phàm nói xong một câu, không chút do dự, tiếp tục tiến về phía trước.

Từng vị trí cơ quan vốn tồn tại, dưới Thiên Quan Linh Nhãn của Lâm Bất Phàm, không còn chút uy hiếp nào.

Mãi đến khi đi hết một con đường hầm, mọi người cũng không kích hoạt thêm bất kỳ cơ quan nào nữa! "Tứ Gia không hổ là Tứ Gia..." "Nếu không có Tứ Gia đi trước dẫn đường, chỉ riêng những cơ quan trong con đường hầm này, e rằng sẽ khiến chúng ta tổn thất thảm trọng..." Theo Lâm Bất Phàm đi đầu dừng lại, ra hiệu cho mọi người nghỉ ngơi một lát, chỉ thấy Tề Thiết Chủy không nói hai lời, lập tức bắt đầu cảm thán.

Cùng lúc đó, ánh mắt Trương Kỳ Sơn và Hồng Nhị Gia hướng về phía Lâm Bất Phàm cũng không khỏi có chút thay đổi.

Những gì họ gặp phải trước đó, có thể nói là mỗi bước đều khó khăn.

Nhìn lại sau khi có Lâm Bất Phàm, tuy trên đường đi cũng gặp không ít chuyện, nhưng có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Có Lâm Bất Phàm và không có Lâm Bất Phàm tương trợ, kết quả quả thực khác nhau một trời một vực.

Đối với họ, ngôi mộ cực kỳ nguy hiểm này, đối với Lâm Bất Phàm mà nói, dường như không có bất kỳ mối đe dọa nào.

Giống như cơm bữa, không hề có chút sóng gió, ngay cả Trương Kỳ Sơn cũng không khởi động lòng.

Như vậy, nếu Lâm Bất Phàm muốn xuống mộ, những ngôi mộ của vương hầu bình thường, căn bản không có bất kỳ mối đe dọa nào.

Ngay cả những ngôi mộ của hoàng đế bình thường, đối với Lâm Bất Phàm mà nói, e rằng cũng không có nhiều uy hiếp!

Những ngôi mộ có thể thực sự gây ra mối đe dọa cho Lâm Bất Phàm, e rằng rất ít.

Chỉ có những loại mộ mà chủ nhân trước khi chết vốn đã có năng lực đặc thù, hoặc có vật phẩm đặc thù tồn tại, có lẽ mới có uy hiếp!

Ví dụ như Hiến Vương Mộ có Mộ Trần Châu.

Chương 192

Hoặc là ngôi mộ thần bí vô cùng của Tây Vương Mẫu.

So với sự cảm khái trong lòng đám người Trương Kỳ Sơn, trên mặt Lâm Bất Phàm lại không có chút thả lỏng nào.

Mới đi đến đây, cho đến bây giờ đều đang loanh quanh ở vòng ngoài của ngôi mộ.

Nơi thực sự có uy hiếp, vẫn chưa đến!

Phải biết rằng ngôi mộ lớn này, vốn là mộ địa của thuật sĩ thượng cổ Thanh Ô Tử.

Theo suy đoán của Lâm Bất Phàm, người này lúc sinh thời đa phần là một người tu hành.

Có lẽ không phải là một sự tồn tại quá lợi hại, nhưng người này đã xây mộ địa ở đây, mượn sức mạnh của khối vẫn ngọc đó, ai cũng không biết rốt cuộc đã để lại hậu thủ gì!

Càng đáng nói là, ngoài Thanh Ô Tử ra, Trương gia cũng đã từng ở đây một khoảng thời gian.

Có để lại thủ đoạn gì không, ai cũng không biết! "Ăn chút gì đi, bổ sung thể lực..." Khi trên mặt Lâm Bất Phàm không có chút thả lỏng nào, ngược lại càng thêm ngưng trọng, chỉ thấy Trương Kỳ Sơn ra lệnh, vệ sĩ dưới trướng tức thì lấy ra lương khô quân dụng đã chuẩn bị sẵn.

Một hộp bánh quy thô ráp, một hộp thịt bò đóng hộp, lần lượt được phân phát cho mọi người.

Trương Kỳ Sơn còn tự mình lấy một phần, đưa đến trước mặt Lâm Bất Phàm nói: "Tứ Gia, ăn chút gì nghỉ ngơi đi..." Nhìn thứ

Trương Kỳ Sơn đưa đến, Lâm Bất Phàm cũng không khách khí, nhận lấy bánh quy và đồ hộp bắt đầu ăn.

Ăn no uống đủ, nghỉ ngơi nửa giờ, thần kinh căng thẳng của mọi người cũng đã tạm thời hồi phục. "Con đường tiếp theo, e rằng sẽ còn nguy hiểm hơn..." "Mọi người đi sát theo bước chân của ta, tuyệt đối không được tự ý hành động..." Lâm Bất Phàm đứng dậy, ánh mắt trước tiên liếc nhìn mọi người một cái, dặn dò một câu rồi mới tiếp tục hành động.

Nghe Lâm Bất Phàm dặn dò, ngay cả Trương Kỳ Sơn lúc này cũng không nói nhiều, trực tiếp khẽ gật đầu.

Những người còn lại càng cảnh giác hơn, không dám có chút lơ là nào!

Khi mọi người tiếp tục di chuyển, thời gian trôi đi từng chút một.

Lâm Bất Phàm dẫn đường phía trước, đi khoảng một nén hương thì dường như đã phát hiện ra điều gì đó, sắc mặt hắn lập tức biến đổi.

Không chỉ Lâm Bất Phàm, ngay cả Trương Kỳ Sơn đi phía sau cũng cảm nhận được.

Vẻ mặt y cũng không khỏi hiện lên một tia ngưng trọng!

Thấy Lâm Bất Phàm dừng lại, chưa kịp mở lời, Trương Kỳ Sơn đã không nhịn được nói: “Tứ gia, tình hình xung quanh có vẻ không ổn...” Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, trực tiếp gật đầu: “Ừm... chúng ta đã rơi vào trong một trận pháp huyễn cảnh.” “Hít...” Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, Tề Thiết Chủy và Hồng Nhị Gia phía sau sắc mặt cũng không khỏi biến đổi dữ dội.

Bọn họ lúc này cũng phát hiện ra cảnh vật xung quanh có vẻ quen thuộc.

Nếu không có gì bất ngờ, bọn họ vừa mới đi qua đây một lần!

"...

Chỗ này... hình như tôi vừa đi qua một lần rồi..." Vừa nói, ánh mắt của Tề Thiết Chủy không nhịn được mà nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Lâm Bất Phàm khẽ mỉm cười, lập tức ra hiệu cho Tề Thiết Chủy một ánh mắt an tâm.

"Đừng vội..." "Có khó khăn thì giải quyết khó khăn, có vấn đề thì giải quyết vấn đề..." "Nơi này đã có trận pháp huyễn cảnh, vậy thì cứ phá giải trận pháp là được." Nói đoạn, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, trong hai mắt lập tức hiện lên một tia kim quang.

Sau khi Lâm Bất Phàm xem xét kỹ lưỡng tình hình xung quanh, hắn mới lên tiếng nói với Hồng Nhị Gia: "Nhị gia, hướng ba giờ, vị trí cách mặt đất ba mét..." Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, Hồng Nhị Gia cũng không nói nhảm, chỉ thấy y giơ tay lên làm theo yêu cầu của Lâm Bất Phàm.

Lấy ra một viên bi sắt, trực tiếp co ngón tay búng ra. *Vút!* Trong khoảnh khắc, một luồng kình phong tức thì từ đầu ngón tay Hồng Nhị Gia bắn ra. *Rắc...* Theo sau viên bi sắt va vào vị trí mà Lâm Bất Phàm vừa chỉ, một tiếng "rắc" giòn tan liền truyền vào tai mọi người.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy trên vách đá có một mảnh lưu ly như thủy tinh, trực tiếp vỡ tan dưới viên bi sắt của Hồng Nhị Gia.

Sau khi mảnh lưu ly vỡ, mặc dù môi trường xung quanh không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng trong lòng mọi người đều có một cảm giác khó tả, tựa như có một loại hạn chế nào đó vừa bị phá vỡ.

Tiếp theo, mỗi khi mọi người tiến lên một đoạn, Lâm Bất Phàm lại dừng lại, ra hiệu cho Hồng Nhị Gia dùng bi sắt phá vỡ từng mảnh lưu ly được khảm trên vách đá!

Sau khi tổng cộng ba mươi sáu mảnh lưu ly được Lâm Bất Phàm tìm ra và lần lượt phá vỡ, mọi người lúc này đã rõ ràng thoát khỏi con đường hầm khiến họ đi vòng lặp không ngừng.

"Ra được rồi..." "Tứ gia không hổ là Tứ gia, nếu không có ngài chỉ điểm, cho dù tôi có thể phá được trận pháp huyễn cảnh ở đây, e rằng cũng phải tốn không ít công sức." Trong lúc mọi người lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm đều không khỏi hiện lên vẻ cảm kích và bội phục.

Ngay cả Trương Kỳ Sơn, trong đáy mắt cũng không khỏi tràn đầy cảm khái.

Nếu đổi lại là y, cuối cùng có lẽ cũng phá giải được trận pháp huyễn cảnh này, nhưng e rằng sẽ bị nhốt rất lâu mới có thể thoát ra.

Vậy mà Lâm Bất Phàm chỉ đi một lần đã lập tức phát hiện ra sự bất thường xung quanh và thuận tay phá giải trận pháp!

Khi mọi người đang âm thầm cảm thán, Lâm Bất Phàm vừa bước ra khỏi đường hầm, lúc này ánh mắt quét quanh một vòng.

Chỉ thấy vẻ mặt hắn không những không có chút nào thả lỏng, ngược lại càng thêm ngưng trọng.

Ánh mắt hắn quét qua xung quanh, chỉ thấy lúc này họ đang ở trong một gian thạch thất rộng khoảng vài chục mét vuông.

Chương 193

Trước mắt Lâm Bất Phàm và mọi người, chỉ có một lối đi duy nhất có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Nhìn tình hình này, trong lòng Lâm Bất Phàm không khỏi nảy ra một ý nghĩ, lối đi trước mắt e rằng chính là mê cung dưới lòng đất kia.

Một khi bước vào, chỉ cần một chút sơ sẩy sẽ bị lạc trong đó, bị nhốt sống đến chết.

Lúc này, chỉ thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm quét qua Trương Kỳ Sơn và những người khác, nói: "Con đường tiếp theo, e rằng sẽ càng thêm gian nan, các vị đã chuẩn bị xong chưa?" Thấy vẻ mặt ngưng trọng của Lâm Bất Phàm, trên mặt Trương Kỳ Sơn và những người khác cũng không khỏi hiện lên một dự cảm chẳng lành.

Nhưng mọi người đều âm thầm nghiến răng, không hề có ý định lùi bước!

"Nếu đã như vậy, vậy thì đi thôi." Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, nhấc chân bước về phía lối đi trước mắt.

Nhìn thấy hành động của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn và những người khác nhìn nhau, rồi cũng vội vàng đi theo.

Đi qua một lối đi tối đen như mực dài khoảng hai mươi mét, bóng dáng mọi người lại lần nữa xuất hiện trong một gian thạch thất khác.

Gian thạch thất này trông giống hệt gian thạch thất lúc trước.

Chỉ khác là trong gian thạch thất này không chỉ có một lối đi, mà có đến hàng chục lối đi!

Mỗi một lối đi trông đều na ná nhau.

"..." Nhìn gian thạch thất trước mắt, Lâm Bất Phàm đã sớm có chuẩn bị, trên mặt không có quá nhiều biến động.

Nhưng sắc mặt của Trương Kỳ Sơn và những người khác lại biến đổi dữ dội.

Thậm chí lúc này quay đầu lại nhìn lối đi vừa mới bước vào, trong nhất thời cũng không phân biệt rõ rốt cuộc là mình đã đi vào từ lối nào!

Mỗi lối đi đều tối đen như mực, rõ ràng đã được thêm vào dược liệu đặc thù.

Đứng trước cửa động, chỉ có thể nhìn thấy tình hình trong phạm vi ba mét, xa hơn là một màu đen kịt, căn bản không thấy được bất kỳ điều gì bất thường.

Lúc này, chỉ thấy Trương Kỳ Sơn quét mắt nhìn mọi người, không nhịn được lên tiếng hỏi: "Ai còn nhớ, chúng ta vừa vào từ lối nào không?" *Vút, vút, vút...* Lời Trương Kỳ Sơn vừa dứt, điều khiến y vạn lần không ngờ tới là những vệ sĩ dưới trướng, mỗi người đều đưa tay chỉ về vài lối đi khác nhau!

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Trương Kỳ Sơn liền biến đổi dữ dội.

Đặc biệt là Tề Thiết Chủy, mặt gã trong nháy mắt trở nên trắng bệch... thoáng chốc, miệng gã không khỏi lẩm bẩm: "Xong rồi, xong rồi..." "Chúng ta tiêu thật rồi..." "Lấy hết dây thừng trong ba lô ra." Trong lúc Tề Thiết Chủy lẩm bẩm, mặt mày trắng bệch, Lâm Bất Phàm còn chưa lên tiếng, Trương Kỳ Sơn đã trực tiếp ra lệnh.

Nghe lệnh của y, những vệ sĩ dưới trướng lập tức lấy hết dây thừng đã chuẩn bị trong ba lô ra.

"Mỗi sợi dây thừng ở đây đều dài khoảng năm mươi mét." "Lối đi chúng ta vừa qua cũng chỉ khoảng hai mươi mét." "Gian thạch thất

này tổng cộng có sáu mươi bốn cửa động, cứ từng cửa động một mà thử." "Chắc cũng không tốn bao nhiêu thời gian." Theo lệnh của Trương Kỳ Sơn, mười sáu vệ sĩ mà y mang theo trực tiếp buộc một đầu dây thừng vào người.

Sau đó, do Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn, Tề Thiết Chủy và Hồng Nhị Gia bốn người giữ đầu còn lại của sợi dây, để các vệ sĩ buộc dây thừng đi thử từng cửa động một.

Thăm dò hết sáu mươi bốn cửa động cũng không mất bao lâu!

Trương Kỳ Sơn không tin không tìm ra được cửa động vừa mới vào.

Thấy sự sắp xếp này của Trương Kỳ Sơn, trong mắt Tề Thiết Chủy và những người khác đều loé lên một tia sáng.

Chỉ có Lâm Bất Phàm là âm thầm mấp máy môi, dường như muốn nói gì đó.

Nhưng khi lời nói đến bên miệng, cuối cùng hắn lại nuốt ngược vào trong.

Chuyện hắn muốn nói, thực ra cũng chỉ là một suy đoán trong lòng.

Rằng gian thạch thất này, không, chính xác hơn nên gọi là cả cái mê cung dưới lòng đất này, e rằng không phải đứng yên bất động!

Nó luôn vận chuyển không ngừng, từ lúc họ bước vào gian thạch thất này, tuy không có cảm giác gì, nhưng thực ra đã không còn ở vị trí ban đầu.

Cho dù có thăm dò hết sáu mươi bốn lối đi xung quanh thạch thất, e rằng cũng không thể tìm lại được con đường trở về gian thạch thất ban đầu.

Nhưng để nghiệm chứng suy đoán trong lòng, lời nói đến bên

miệng của Lâm Bất Phàm lại bị hắn nuốt ngược trở lại.

Hắn cũng muốn xem xem suy đoán của mình, rốt cuộc có đúng hay không!

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Trương Kỳ Sơn cũng không nói nhiều, trực tiếp ra hiệu cho các vệ sĩ dưới trướng bắt đầu hành động.

Chỉ thấy những vệ sĩ đó men theo cửa động, khi đi đến cuối con đường, đầu bên kia của lối đi đều là một gian thạch thất giống hệt nhau.

Sau khi tất cả các lối đi đều được thăm dò xong, quả nhiên đúng như Lâm Bất Phàm đã đoán.

Căn bản không có lối nào dẫn về con đường ban đầu!

"...

Sao có thể..." "Chúng ta chỉ mới vào gian thạch thất đầu tiên, theo lý mà nói, trong sáu mươi bốn lối đi, chắc chắn phải có một lối có thể quay về con đường cũ." "Nhưng sáu mươi bốn lối đi đã thăm dò hết mà không tìm thấy một lối nào quay về con đường cũ." "...

Chẳng lẽ chúng ta gặp phải quỷ đả tường..." Thấy kết quả như vậy, nhất thời, ngay cả trên mặt Trương Kỳ Sơn cũng không khỏi trở nên có chút trắng bệch vô lực.

Ai trong lòng cũng không ngờ, sau một hồi thử nghiệm, tất cả các cửa động đều đã được thăm dò xong, lại không tìm thấy lối đi quay về con đường cũ!

Đúng lúc này, chỉ thấy ánh mắt Trương Kỳ Sơn liền nhìn về phía Lâm Bất Phàm hỏi: "Tứ gia có phát hiện gì không?" *Vút, vút, vút...* So với Trương Kỳ Sơn và những người khác, ở hiện trường chỉ có Lâm Bất Phàm là mặt mày bình tĩnh, tựa như đã sớm lường trước

được.

Chú ý thấy vẻ mặt hắn trước sau không hề có chút gợn sóng, không chỉ Trương Kỳ Sơn, ngay cả Tề Thiết Chủy và những người khác cũng không khỏi đưa mắt nhìn về phía hắn.

Chương 194

Chuyến đi này, dưới sự dẫn dắt của Lâm Bất Phàm, tuy có xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, nhưng những tình huống bất ngờ đó đều bị Lâm Bất Phàm lần lượt giải quyết!

Lần này, Lâm Bất Phàm lại một lần nữa trở thành niềm hy vọng trong mắt mọi người.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Lâm Bất Phàm trước tiên ra hiệu cho họ bình tĩnh.

Đợi mọi người đều hơi bình tĩnh lại, Lâm Bất Phàm mới lên tiếng giải thích: "Nếu ta đoán không lầm, gian thạch thất này... không... những thạch thất mà các lối đi này kết nối, e rằng đều đang không ngừng vận chuyển thay đổi vị trí." "Chỉ có gian thạch thất mà chúng ta tiến vào lúc đầu, vì chỉ có một lối đi duy nhất, cũng là gian thạch thất duy nhất không thay đổi." Nghe xong suy đoán của Lâm Bất Phàm, mọi người vốn đang hoảng loạn, vừa mới bình tĩnh lại, sắc mặt lúc này lại không kìm được mà biến đổi dữ dội.

Nhưng chưa kịp mở lời, giọng nói của Lâm Bất Phàm lại vang lên lần nữa: "Nếu ta đoán không sai, mê cung khổng lồ này có tổng cộng sáu mươi bốn gian thạch thất giống như thế này." "Trong mỗi gian thạch thất lại có sáu mươi bốn lối đi." "Nơi này là một mê cung dưới lòng đất không ngừng biến đổi, được bố trí theo Dịch Kinh Lục Thập Tứ Quái." "Nếu sáu mươi bốn gian thạch thất không thay đổi, dựa theo phương vị của Dịch Kinh Lục Thập Tứ Quái, tìm ra một lối đi cũng không khó." "Cái khó là ở chỗ, mê cung khổng lồ này mỗi thời mỗi khắc đều đang biến đổi." "Lục thập tứ quái diễn ra một trăm hai mươi tám quái, một trăm hai mươi tám quái diễn ra hai trăm năm

mươi sáu quái...” “Muốn từ trong đó tìm ra một lối đi chính xác, khó, khó, khó.” Nói đến cuối cùng, đừng nói là Trương Kỳ Sơn và những người khác, ngay cả sắc mặt của Lâm Bất Phàm cũng không khỏi khẽ biến đổi.

Thậm chí vào lúc này, trong đầu Lâm Bất Phàm còn nảy ra một ý nghĩ, đó là e rằng họ sẽ bị nhốt chết ở đây!

Hồi lâu sau, Trương Kỳ Sơn mới hoàn hồn sau cơn chấn động.

Chỉ thấy ánh mắt y nhìn về phía Lâm Bất Phàm, vội vàng hỏi: “Tứ gia có cách nào không?” Đối mặt với ánh mắt của Trương Kỳ Sơn, Lâm Bất Phàm không nói gì, chỉ trực tiếp lắc đầu.

Nhất thời, hắn thực sự không có cách nào phá giải!

Thấy ngay cả Lâm Bất Phàm cũng lắc đầu, trong lòng Tề Thiết Chủy lập tức hoảng loạn.

Sau đó gã còn trực tiếp la lên: “Ngay cả Tứ gia cũng không có cách, vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao?” “Chẳng lẽ cứ ngồi chờ chết thế này sao?” Ngay cả Trương Kỳ Sơn, sắc mặt cũng không khỏi âm thầm biến đổi, sau khi trầm mặc một lát, rõ ràng không định cứ thế chịu thua.

Chỉ thấy y đứng dậy, đi qua đi lại vài vòng, rồi đột nhiên hạ lệnh: “Chia nhau ra thăm dò các lối đi, ta không tin nơi này thật sự ma quái đến vậy.” “Phật Gia, nếu không muốn đi nộp mạng thì tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ.” Đúng lúc những vệ sĩ dưới trướng Trương Kỳ Sơn chuẩn bị hành động theo lệnh của y, chỉ thấy Lâm Bất Phàm liếc mắt một cái, đột nhiên lên tiếng.

Lâm Bất Phàm vừa lên tiếng, Trương Kỳ Sơn vốn đã ra lệnh cho thuộc hạ đi vào từng gian thạch thất thăm dò từ từ, lúc này cũng không khỏi sững người tại chỗ, nhất thời không biết nên ra lệnh tiếp

hay nên làm thế nào!

Hồi lâu sau, Trương Kỳ Sơn mới thở dài một hơi.

Sau đó y phất tay ra hiệu cho các vệ sĩ nghỉ ngơi trước, rồi mới đưa mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Tứ gia có cách nhưng chưa nói đúng không?" Lúc này, không chỉ Trương Kỳ Sơn, mà ánh mắt của những người còn lại cũng không khỏi đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Lâm Bất Phàm không nói hai lời, trực tiếp lên tiếng: "Đợi..." "Đợi?" Nhất thời, Trương Kỳ Sơn và những người khác đều không khỏi lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Thực sự có chút không hiểu, lời của Lâm Bất Phàm rốt cuộc có ý gì.

Chưa đợi mọi người lên tiếng hỏi, Lâm Bất Phàm đã giải thích: "Nếu ta không đoán sai, mê cung khổng lồ này, cứ mỗi hai mươi bốn giờ..." "Mỗi gian thạch thất sẽ vận chuyển trở lại vị trí ban đầu." Nghe lời giải thích này của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn và những người khác đều không khỏi sáng mắt lên.

Sau đó, Tề Thiết Chủy vội vàng nói: "Ý của Tứ gia là, chỉ cần chúng ta đợi đến thời điểm mà chúng ta vào gian thạch thất kia, là có thể quay lại con đường cũ..." Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu: "Nếu không có gì bất ngờ, chắc là không sai đâu." Đã nói đến nước này, Trương Kỳ Sơn và những người khác chỉ có thể ngồi yên chờ đợi thời gian trôi qua.

Trong lúc này, Tề Thiết Chủy không nhịn được hỏi: "Phật Gia, Tứ gia, thạch thất này lớn như vậy..." "Theo suy đoán của Tứ gia, những gian thạch thất như chúng ta đang ở có đến sáu mươi bốn gian..." "Rốt cuộc cần sức mạnh lớn đến mức nào mới có thể khiến sáu mươi bốn gian thạch thất không ngừng vận chuyển?" Nghe Tề Thiết Chủy hỏi vậy, Trương Kỳ Sơn và Hồng Nhị Gia nhìn nhau, nhất thời cũng

không biết trả lời thế nào.

Cuối cùng, chỉ thấy ánh mắt của mọi người lại không khỏi đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

"Có thể làm được điều này, chính là nhờ vào phong thủy, đã là phong thủy... thì làm sao có thể thiếu nước trong một ngôi mộ lớn như thế này." Nghe lời Lâm Bất Phàm, chỉ thấy trong mắt Trương Kỳ Sơn và những người khác, mỗi người đều lóe lên một tia sáng.

Sau đó, Trương Kỳ Sơn không nhịn được nói: "Ý của Tứ gia là, dưới lòng đất có một con sông ngầm..." "Đó là trí tuệ của người xưa..." "Những cơ quan thuật, phong thủy trận pháp thời thượng cổ, đâu phải là thứ mà thời đại này có thể tưởng tượng được." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm liếc nhìn Trương Kỳ Sơn và những người khác một cái, rồi mới nói tiếp: "Chư vị đối với chuyện dưới lòng đất, có thể nói là không thể quen thuộc hơn..." "Những lăng mộ của các chư hầu, đế vương, những kỹ thuật tồn tại trong đó, thời đại này có bao nhiêu người biết?" "Bao nhiêu thứ trông có vẻ đơn giản, đặt ở thời đại này, đã sớm tuyệt tích." Mọi người nghe vậy, đều không khỏi gật đầu đồng tình.

Lời Lâm Bất Phàm nói không sai chút nào, phải biết rằng đối với người Cửu Môn, xuống mộ có thể nói là chuyện cơm bữa.

Các loại đại mộ mà họ gặp phải, các loại cơ quan thuật ẩn giấu trong đó, các loại kỹ thuật không thể tưởng tượng được có thể nói là nhiều vô số kể.

Những việc mà người xưa có thể làm được từ hàng trăm, hàng nghìn năm trước, đặt ở thời đại này, không biết bao nhiêu kỹ thuật đã thất truyền.

Ở thời đại này, những kỹ thuật đó trông không thể tin nổi.

Nhưng ở thời đại đó, có lẽ rất khó làm, nhưng người thời đó cuối cùng không chỉ làm được, mà còn đạt đến một trình độ không thể tưởng tượng nổi!

Mọi người cứ thế trò chuyện câu được câu không, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Hai mươi bốn giờ nói dài không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn.

Ngược lại, lương khô, đồ hộp mà Trương Kỳ Sơn mang theo, sau khi tiêu hao như vậy, chỉ còn đủ dùng trong hai ngày.

Nếu suy đoán của Lâm Bất Phàm có sai sót, một khi bị nhốt ở đây, e rằng sẽ bị chết đói.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên mở mắt.

Lúc này, chỉ thấy ánh mắt hắn nhìn về phía Hồng Nhị Gia nói: "Thời gian cũng gần đến rồi..." "Tiếp theo phải nhờ vào Nhị gia, dùng bi sắt của ngài để phân biệt vị trí, ta tin với bản lĩnh của Nhị gia, nhất định có thể phân biệt được sự khác biệt trong đó." Thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm nhìn mình, Hồng Nhị Gia cũng không khỏi hơi sững sờ.

Nhưng thoáng chốc, trong mắt y lại lóe lên tia sáng!

Lời Lâm Bất Phàm nói không sai, với công phu bi sắt của Hồng Nhị Gia, cộng thêm thính lực vượt xa người thường, muốn phân biệt được đầu kia của lối đi là một thạch thất phức tạp hay là một thạch thất chỉ có một lối đi, có thể nói là cực kỳ đơn giản.

Nghĩ đến đây, Hồng Nhị Gia cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu, rồi đưa tay lấy ra từng viên bi sắt bắt đầu hành động.

Chỉ trong vài hơi thở, sáu mươi bốn viên bi sắt đã được bắn ra từ tay y.

Sau đó y nhắm mắt lại, bắt đầu cẩn thận phân biệt, lắng nghe sự khác biệt khi những viên bi sắt rơi xuống ở đầu bên kia của lối đi!

Chỉ thấy tai y khẽ động, rồi đột nhiên đưa tay chỉ về một lối đi nói: "Nếu tôi không nghe nhầm, lối đi này thông đến vị trí chính là gian thạch thất chúng ta đã vào." Nhìn lối đi mà Hồng Nhị Gia chỉ, Lâm Bất Phàm không hề nói nhảm, trực tiếp nhấc chân hạ lệnh: "Đi thôi!" Khi bóng dáng Lâm Bất Phàm bước vào trong đó, Trương Kỳ Sơn và những người khác cũng không nói nhiều.

Từng người một, bóng dáng họ lập tức theo sát phía sau, trực tiếp bước vào trong lối đi.

Chương 195

Khi mọi người bước ra khỏi lối đi, ánh mắt quét qua một vòng, quả nhiên là gian thạch thất lúc đầu!

Ngoài một lối đi dẫn đến đây, chỉ có một lối đi duy nhất dẫn vào mê cung Lục Thập Tứ Quái.

"Ha ha ha... ra rồi, cuối cùng cũng ra được rồi..." "Quả nhiên vẫn là Tứ gia..." "Lần này may mà có Tứ gia và Nhị gia ra tay, nếu không chúng ta e rằng thật sự sẽ bị nhốt chết ở bên trong." Trở lại gian thạch thất lúc đầu, mỗi người trong khoảnh khắc đó đều không khỏi cảm khái đầy kích động!

Hồi lâu sau, mọi người mới dần dần bình tĩnh lại.

Lúc này, chỉ thấy Tề Thiết Chủy là người đầu tiên không nhịn được lên tiếng: "Phật Gia, Tứ gia, tiếp theo phải làm sao?" Đối mặt với ánh mắt của Tề Thiết Chủy, sắc mặt Trương Kỳ Sơn không khỏi âm thầm biến đổi.

Sau đó y càng siết chặt nắm đấm, trong mắt lóe lên một tia không cam lòng.

Thấy sự thay đổi trên mặt Trương Kỳ Sơn, Tề Thiết Chủy khó khăn nuốt nước bọt nói: "Không phải chứ, chẳng lẽ Phật Gia lại muốn vào trong đó sao?" Chỉ thấy Trương Kỳ Sơn nghiến răng nói: "Cứ thế này quay về, ta, Trương Kỳ Sơn, không thể mất mặt như vậy." Vừa nói, chỉ thấy ánh mắt Trương Kỳ Sơn liền nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Tứ gia, ngài có cách mà." Trương Kỳ Sơn vừa mở lời, chỉ thấy ánh mắt của Tề Thiết Chủy và Hồng Nhị Gia đều không khỏi đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, khóe miệng Lâm Bất Phàm

khẽ nhếch lên nói: “Phật Gia nói không sai, cứ chật vật như vậy mà quay về, ta, Lâm Bất Phàm, cũng không thể mất mặt như vậy.” Tề Thiết Chủy nghe vậy, không khỏi kinh ngạc thốt lên: “Điên rồi...

đều điên cả rồi...” Nhưng ngay sau đó, Tề Thiết Chủy lại thở dài một hơi nói: “Nếu hai vị gia đều đã lên tiếng rồi, vậy thì Tề Thiết Chủy ta cũng điên một phen cùng các vị, liều mạng vậy.” Lời của Tề Thiết Chủy vừa dứt, Hồng Nhị Gia liền nói tiếp: “Ngay cả Bát gia cũng không sợ, Nhị Nguyệt Hồng ta chẳng lẽ lại lâm trận đào thoát sao?” Thấy hai người lần lượt bày tỏ thái độ, Lâm Bất Phàm khẽ mỉm cười nói: “Đừng bi tráng như vậy, đã biết được phương thức vận hành của mê cung dưới lòng đất, tự nhiên sẽ có cách phá giải.” “Dịch Kinh Lục Thập Tứ Quái nói khó không khó, nói đơn giản cũng không đơn giản.” “Chỉ cần nắm rõ phương thức vận hành của mê cung, tìm ra một con đường chính xác, chỉ là vấn đề thời gian.” Nói đoạn, Lâm Bất Phàm trực tiếp bắt đầu vẽ vời trên mặt đất.

Chỉ vài nét đơn giản, một bát quái đơn giản đã được Lâm Bất Phàm vẽ ra.

Sau khi hoàn thành một đồ hình bát quái, Lâm Bất Phàm không dừng lại ở đó, mà tiếp tục vẽ một bát quái khác.

Mãi cho đến khi Lâm Bất Phàm vẽ ra sáu mươi bốn đồ hình bát quái trong thạch thất, hắn mới dừng lại.

Sau đó, chỉ thấy ánh mắt hắn quét qua những đồ hình bát quái đó.

Mất vài chục giây sau, dường như hắn đã ghi nhớ hết tất cả các đồ hình bát quái vào lòng.

Tiếp theo, hắn trực tiếp nhắm mắt lại, bắt đầu suy diễn trong đầu.

Dưới sự chú ý của mọi người, Lâm Bất Phàm nhắm mắt suy diễn suốt nửa canh giờ, rồi đột nhiên mở mắt ra nói: “Có rồi...” Chỉ thấy

ánh mắt hắn nhìn về phía Trương Kỳ Sơn và những người khác, trực tiếp lên tiếng: "Chư vị có bằng lòng mạo hiểm thử một lần cùng ta không?" "Nếu ngay cả Tứ gia cũng không sợ, ta, Trương Kỳ Sơn, bằng lòng đi cùng Tứ gia một chuyến." "Tề Thiết Chủy ta cũng không phải là người sợ chết." "Vậy còn chờ gì nữa, mời Tứ gia dẫn đường phía trước." Trong khoảnh khắc, chỉ thấy ba người Trương Kỳ Sơn không nói hai lời, lập tức lên tiếng bày tỏ thái độ.

"Theo ta." Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm.

Chỉ thấy hắn lên tiếng gọi một tiếng, rồi không quay đầu lại mà nhấc chân, một lần nữa bước vào lối đi kia.

Nhìn bóng lưng của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn và những người khác nghiến răng, âm thầm nhìn nhau.

Trên mặt mỗi người trong khoảnh khắc đó đều không khỏi hiện lên một nụ cười, rồi lần lượt đuổi theo.

Khi mọi người đến gian thạch thất đầu tiên, ánh mắt Lâm Bất Phàm quét qua một vòng.

Bóng dáng hắn không hề dừng lại, tiếp tục bước về phía một trong những lối đi.

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Bất Phàm, bóng dáng mọi người cứ thế đi qua từng lối đi một, liên tục đi vào từng gian thạch thất trông có vẻ giống hệt nhau!

Sau khi đi qua liên tiếp chín gian thạch thất, Lâm Bất Phàm không hề có chút hoảng loạn, giơ tay lên xem giờ, rồi lại tiếp tục hành động.

Mãi cho đến nửa canh giờ sau, bóng dáng của Lâm Bất Phàm và mọi người lại một lần nữa xuất hiện trong một gian thạch thất.

Lúc này, bóng dáng Lâm Bất Phàm mới đột nhiên dừng lại.

Sau đó, chỉ thấy hắn đưa tay chỉ về một lối đi, lên tiếng: “Nếu không có gì bất ngờ, đây là gian thạch thất cuối cùng...” “Lối đi kia chính là lối ra.” Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, Tề Thiết Chủy đã vội vàng nói: “Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi.” Ở trong mê cung, không ngừng nghỉ đi loanh quanh một thời gian dài, nếu không phải Lâm Bất Phàm đột nhiên nói đây là gian thạch thất cuối cùng, Tề Thiết Chủy thậm chí đã bắt đầu nghi ngờ liệu có phải họ đã bị lạc ở đây không.

Nghe Tề Thiết Chủy nói, Lâm Bất Phàm cũng không nói thêm gì nữa, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, nhấc chân bước về phía lối đi.

Khi bóng dáng mọi người bước ra khỏi lối đi tối đen đó, quả nhiên đúng như lời Lâm Bất Phàm nói, họ thật sự đã ra khỏi mê cung!

Ánh mắt quét qua một vòng, không gian ở đây thật không nhỏ, rộng bằng mấy gian thạch thất cộng lại.

Quan trọng nhất là, ở cuối gian thạch thất này là một cửa động khổng lồ.

Một sợi xích sắt to bằng đùi người thường, trực tiếp từ vị trí cửa động này kéo dài ra ngoài.

Đứng trong gian thạch thất này, mọi người thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng tiếng nước chảy.

Mọi người không nói nhiều, từng người một đi đến vị trí cửa động.

Lúc này nhìn ra, chỉ thấy sợi xích sắt đó trực tiếp thông đến một cái đài cao đối diện, đường kính khoảng vài chục mét.

Nơi đây là một hang động ngầm khổng lồ!

Xung quanh đài cao là những con sông ngầm sâu không thấy đáy, đang lặng lẽ chảy.

So với ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ánh mắt của Lâm Bất Phàm lúc này lại bị một khối thiên thạch kỳ dị trên đài cao thu hút.

Khối thiên thạch cao khoảng một trượng, trên to dưới nhỏ, hình như giọt lệ, lại như lộn ngược, có ánh sáng của ngọc thạch.

Đó chính là mục tiêu của Lâm Bất Phàm trong chuyến đi này: Vẫn Ngọc!

Hồi lâu sau, mọi người mới lần lượt thu hồi ánh mắt nói: "Chẳng lẽ đây là nơi chôn cất cuối cùng..." "Hay là chúng ta qua đó xem thử rồi nói." Vừa nói, chỉ thấy ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Trương Kỳ Sơn và Lâm Bất Phàm.

Với thân thủ của mọi người, ngoại trừ Tề Thiết Chủy, muốn đi qua sợi xích sắt đó để đến đối diện, gần như không có bất kỳ khó khăn nào!

"Tứ gia..." Mặc dù mọi người đều rất muốn đi, nhưng Trương Kỳ Sơn lúc này lại đưa mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm hỏi ý.

Chương 196

"Đừng vội, hãy nhìn kỹ bên dưới sợi xích sắt đó đi." Vừa nói, Lâm Bất Phàm trực tiếp dùng đèn pin soi vào vị trí bên dưới sợi xích sắt.

Mọi người nhìn theo, chỉ thấy bên dưới sợi xích sắt, treo lủng lẳng những chiếc chuông đồng to bằng đầu lâu trẻ con.

Ngoài ra, cứ cách một chiếc chuông lại treo một cái xác khô!

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bất kể là Trương Kỳ Sơn hay Hồng Nhị Gia, đồng tử trong mắt đều không khỏi co lại.

Thoáng chốc, Tề Thiết Chủy không nhịn được lên tiếng: "Nếu không phải Tứ gia lên tiếng nhắc nhở, tôi thật sự không phát hiện ra tình hình bên dưới sợi xích sắt." Lúc này, Trương Kỳ Sơn cũng đưa mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Tứ gia thấy sao?" "Những chiếc chuông đồng này, e rằng cũng không đơn giản." Vừa nói, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, nhấc chân đến trước sợi xích sắt.

Chỉ thấy hắn đặt tay lên sợi xích sắt, sau đó tâm niệm vừa động, trực tiếp ra tay khẽ rung một cái! *Keng keng keng...* Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy sợi xích sắt trong tay Lâm Bất Phàm trước tiên khẽ rung động.

Tiếp theo, sự rung động đó ngày càng lớn.

Trong thời gian ngắn ngủi không đến một hơi thở, sự rung động của sợi xích sắt đã khiến những chiếc chuông đồng trên đó bắt đầu vang lên.

Theo sau tiếng chuông đồng dần dần vang lên, một luồng sức mạnh sóng âm vô hình dần dần lan tỏa.

Ngoài Lâm Bất Phàm khẽ nhíu mày, chỉ thấy Trương Kỳ Sơn và những người khác, mỗi người đều không có chút biến hóa nào. *Cạch, cạch...* Trong lúc mọi người đang khó hiểu, còn Lâm Bất Phàm thì khẽ nhíu mày, chỉ nghe thấy những tiếng động giòn tan vang lên.

Nhìn theo, chỉ thấy những cái xác bị treo trên xích sắt đột nhiên như sống lại, trực tiếp bò lên từ sợi xích sắt.

Nhìn những bóng dáng như xác khô kia dần dần bò lên sợi xích sắt, dần dần lao về phía mình, Trương Kỳ Sơn và những người khác vốn đang khó hiểu, mỗi người đều không khỏi trợn tròn mắt, lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

"...

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Nhìn những cái xác khô đang hoạt động, Tề Thiết Chủy lập tức mặt mày kinh hãi, khó khăn nuốt nước bọt.

Cùng lúc đó, Trương Kỳ Sơn không nói hai lời, phất tay ra hiệu.

Chỉ thấy những vệ sĩ dưới trướng, lần lượt giơ súng tiểu liên lên, chỉ cần một tiếng ra lệnh, những người này sẽ không do dự mà nổ súng.

"Đừng vội." Đúng lúc Trương Kỳ Sơn phất tay chuẩn bị ra lệnh cho thuộc hạ nổ súng, Lâm Bất Phàm lại đột nhiên lên tiếng ngăn cản.

Trương Kỳ Sơn và những người khác không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường, nhưng Lâm Bất Phàm lại vô cùng rõ ràng, cảnh tượng trước mắt chẳng qua chỉ là ảo giác.

Tất cả chỉ là do tiếng chuông đồng vang lên, từ đó dẫn đến một loạt biến hóa!

Thấy Lâm Bất Phàm lên tiếng ngăn cản, không chỉ Trương Kỳ

Sơn, ngay cả Tề Thiết Chủy và Hồng Nhị Gia cũng lần lượt đưa mắt nhìn về phía hắn.

Đúng lúc này, chỉ thấy Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, giơ tay đặt lên sợi xích sắt khẽ rung một cái.

Sợi xích sắt vốn đang không ngừng rung động, lập tức dưới sức mạnh của Lâm Bất Phàm, nhanh chóng bắt đầu bình tĩnh lại.

Nhưng những cái xác khô đang không ngừng lao về phía họ, lại không vì tiếng chuông đồng im lặng mà biến mất.

"Hừ..." Đúng lúc này, chỉ thấy Lâm Bất Phàm hừ lạnh một tiếng, phất tay lấy ra Phát Khâu Ấn. *Vút...* Trong khoảnh khắc, chỉ thấy Phát Khâu Ấn trong tay Lâm Bất Phàm lập tức bùng phát ra một luồng kim quang rực rỡ.

Theo sau kim quang trên Phát Khâu Ấn bùng phát, chỉ thấy những cái xác khô đang men theo sợi xích sắt, lao thẳng về phía mọi người, lập tức dưới luồng kim quang đó, trực tiếp hóa thành tro bụi, biến mất không dấu vết!

Cảnh tượng vốn vô cùng hung hiểm, trong nháy mắt đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Trương Kỳ Sơn và những người khác, mỗi người đều không khỏi trợn tròn mắt, lộ ra vẻ mặt vô cùng chấn kinh.

"...

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Hồi lâu sau, Tề Thiết Chủy mới không nhịn được lên tiếng hỏi.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không che giấu nữa, trực tiếp lên tiếng giải thích: "Cảnh tượng các vị vừa thấy, chẳng qua chỉ là ảo giác do những chiếc chuông đồng gây ra." "Những chiếc chuông đồng

trên sợi xích sắt, có tác dụng gây ảo giác." "Trước khi chết, những cái xác khô kia e rằng đều là người bị chôn theo, bản thân oán khí ngút trời, mới có cảnh tượng vừa rồi." Sau lời giải thích của Lâm Bất Phàm, những người vốn đang khó hiểu mới dần dần tỉnh ngộ.

Nhưng thoáng chốc, Tề Thiết Chủy không nhịn được lên tiếng: "Nếu những chiếc chuông đồng này sẽ gây ảo giác, vậy chúng ta làm sao qua đó?" "...

Hay là Tứ gia cho Bát gia mượn cái ấn của ngài đi." Lâm Bất Phàm khẽ mỉm cười, thoáng chốc miệng cười ra hiệu về phía Phát Khâu Ấn trong tay.

Nhìn Phát Khâu Ấn trong tay Lâm Bất Phàm, Tề Thiết Chủy mở miệng định nói gì đó.

Nhưng Lâm Bất Phàm lúc này, tay cầm Phát Khâu Ấn, đã trực tiếp đến trước mặt gã.

Sau đó không đợi Tề Thiết Chủy nói thêm, chỉ thấy hắn cầm Phát Khâu Ấn, trực tiếp ấn vào mi tâm của Tề Thiết Chủy. *Vút...* Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy Phát Khâu Ấn trong tay Lâm Bất Phàm lập tức lóe lên một tia kim quang.

Sau đó, trên mi tâm của Tề Thiết Chủy xuất hiện tám chữ cổ triện "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ".

Giải quyết xong Tề Thiết Chủy, Lâm Bất Phàm liền đưa mắt nhìn về phía những người còn lại như Trương Kỳ Sơn.

Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn và những người khác cũng không nói nhiều, trực tiếp ra hiệu cho Lâm Bất Phàm ra tay.

Khi Lâm Bất Phàm lần lượt ấn Phát Khâu Ấn vào mi tâm của mọi người, chỉ thấy trên trán mỗi người đều hiện lên tám chữ cổ triện màu

đỏ máu, Lâm Bất Phàm mới hài lòng gật đầu.

"Được rồi, tất cả mọi người đều có một tia sức mạnh ẩn chứa trong Phát Khâu Ấn, những chiếc chuông đồng đó cơ bản không còn ảnh hưởng nữa." Lâm Bất Phàm nói một câu, sau đó cũng không trì hoãn nữa.

Chương 197

Chỉ thấy bóng dáng hắn khẽ động, trực tiếp nhảy lên sợi xích sắt.

Sau đó, thân hình hắn cũng không hề do dự, lập tức lướt về phía đài cao đối diện.

Khoảng cách vài chục mét, Lâm Bất Phàm chỉ mất chưa đến mười giây đã đến được đài cao đối diện.

Thấy hành động của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn và những người khác cũng không nói nhiều.

Chỉ thấy họ nhìn nhau, rồi lần lượt nhảy lên sợi xích sắt.

Ngoài một mình Tề Thiết Chủy kéo Hồng Nhị Gia nhờ giúp đỡ, những người còn lại đều lần lượt đi qua sợi xích sắt, trực tiếp đến đài cao đối diện.

Cuối cùng, Hồng Nhị Gia thực sự không còn cách nào khác, đành phải bất đắc dĩ dẫn theo Tề Thiết Chủy, nhanh chóng đi qua sợi xích sắt.

Sau khi đáp xuống đất, Tề Thiết Chủy không quên cảm thán một câu: "Phải nói là, khinh công của Nhị gia trong cả Cửu Môn tuyệt đối là đỉnh cao nhất." Thấy bộ dạng mặt dày của Tề Thiết Chủy, mọi người đều không nhịn được lên tiếng trêu chọc: "Bát gia của chúng ta, sau khi trở về lần này, ngoài cái miệng lưỡi ra thì cũng nên rèn luyện thân thể đi." Trong lúc mọi người đang trêu chọc Tề Thiết Chủy, chỉ thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm lúc này đã đến trước khối Vẫn Ngọc.

Hắn đưa tay sờ lên Vẫn Ngọc, theo sau khí huyết trong cơ thể vận chuyển, Lâm Bất Phàm cảm nhận rõ ràng, trong khối Vẫn Ngọc tựa ngọc mà không phải ngọc, tựa sắt mà không phải sắt này, ẩn chứa

một luồng sức mạnh vô cùng kỳ đặc và thâm hậu.

"Hít... một khối ngọc thạch lớn thật." Trong lúc Lâm Bất Phàm đang chìm đắm tâm thần vào khối Vẫn Ngọc, Tề Thiết Chủy lúc này cũng chú ý đến sự bất thường của hắn.

Chỉ thấy gã không nói hai lời, đến trước khối Vẫn Ngọc, cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới, rồi kinh ngạc thốt lên.

Nhưng sau khi quan sát kỹ, Tề Thiết Chủy lại âm thầm nhíu mày.

Nhìn bề ngoài, Vẫn Ngọc quả thực không khác gì ngọc thạch, vô cùng trơn bóng và ôn nhuận.

Trông như là cực phẩm dương chi bạch ngọc!

Nhưng nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện, trên Vẫn Ngọc lại tỏa ra một luồng ánh kim loại, rõ ràng lại không giống với ngọc thạch.

Nhưng dù vậy, một khối ngọc thạch kỳ đặc phi kim phi ngọc, tựa sắt mà không phải sắt lớn như vậy, nếu mang ra ngoài, giá trị của nó chắc chắn không nhỏ!

Cùng lúc đó, Trương Kỳ Sơn cũng đến trước khối Vẫn Ngọc, cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới.

Sau một hồi quan sát, Trương Kỳ Sơn dường như đã phát hiện ra điều gì đó, sắc mặt không khỏi khẽ biến đổi.

Sau đó, miệng y không khỏi lẩm bẩm: "Chẳng lẽ thật sự là thứ đó..." Mặc dù chưa từng thấy Vẫn Ngọc, nhưng Trương gia lại có ghi chép về Vẫn Ngọc.

Y cũng từng có may mắn thấy được những ghi chép đó!

Sau một hồi xem xét, y mới đột nhiên nhớ ra ghi chép của Trương gia về Vẫn Ngọc!

"Phật Gia, Tứ gia mau nhìn bên này." Đúng lúc Trương Kỳ Sơn

đang âm thầm nhíu mày, Hồng Nhị Gia dường như đã phát hiện ra điều gì đó, liền lên tiếng gọi.

Nghe tiếng Hồng Nhị Gia, Lâm Bất Phàm lúc này cũng hoàn hồn.

Nhìn theo ánh mắt, chỉ thấy bóng dáng Hồng Nhị Gia lúc này đang ở mép đài cao.

Trước mặt y là một tấm mộ chí minh giống như bia đá!

Mọi người đến gần, ánh mắt đều đổ dồn về phía tấm mộ chí minh đó.

Đối với cổ văn trên tấm mộ chí minh, Lâm Bất Phàm có lẽ không quen thuộc, không nhận ra được mấy chữ.

Nhưng đối với Tề Thiết Chủy, gã lại là người chuyên sống bằng nghề này.

Nếu nói ở hiện trường ai là người quen thuộc nhất với những cổ văn tự này, e rằng thật sự không ai qua được Tề Thiết Chủy.

Sau khi xem qua, Tề Thiết Chủy không nhịn được lộ ra vẻ mặt vô cùng khó tin nói: "Hử... tấm mộ chí minh này ghi lại cuộc đời của thuật sĩ phong thủy thượng cổ: Thanh Ô Tử..." Phải biết rằng, một mạch của Tề gia, thuật phong thủy mệnh lý mà họ học, được truyền thừa từ Thanh Ô Tử!

Trên tấm bia đá này, không chỉ ghi lại những sự tích trong cuộc đời của Thanh Ô Tử, mà mặt sau còn ghi lại Thanh Ô Kinh do Thanh Ô Tử soạn!

"Đây là mộ địa của Thanh Ô Tử..." "Tổ sư gia lượng thứ, tổ sư gia đừng trách tội." Vừa nói, chỉ thấy Tề Thiết Chủy không nói hai lời, trực tiếp khấu đầu ba cái trước mộ chí minh.

Sau đó gã mới đứng dậy, tiếp tục nói: "Theo ghi chép trên mộ chí

minh, nơi này không chỉ là mộ địa của Thanh Ô Tử, mà còn có một số ghi chép về khối vẫn thạch kia...” “Theo ghi chép trên đó, thời thượng cổ từng có thiên thạch giáng xuống, vỡ thành ba mảnh, nơi này chính là nơi chứa một trong những mảnh vẫn thạch đó...” Khi Tề Thiết Chủy nói đến đây, Trương Kỳ Sơn lúc này cũng không nhịn được lên tiếng: “Quả nhiên là Vẫn Ngọc...” Mọi người nghe vậy, ánh mắt đều không khỏi đổ dồn về phía Trương Kỳ Sơn nói: “Phật Gia biết lai lịch của khối vẫn thạch này sao?” Đối mặt với ánh mắt của Tề Thiết Chủy và những người khác, Trương Kỳ Sơn cũng không che giấu.

Chỉ thấy y trước tiên liếc nhìn Lâm Bất Phàm một cái, sau đó mới nói tiếp: “Ta từng thấy những ghi chép liên quan đến Vẫn Ngọc...” “Giống như lời Bát gia nói, thực ra đó là một khối thiên thạch rơi từ trên trời xuống.” “Khi tiến vào tầng khí quyển, khối thiên thạch này đã vỡ thành ba mảnh, một mảnh bị Tây Vương Mẫu đoạt được, một mảnh hiện đang ở trong cổ lâu của Trương gia.” “Mảnh còn lại, chính là mảnh trước mắt chúng ta.” Nói đến đây, Trương Kỳ Sơn khẽ dừng lại, sau đó mới nói tiếp: “Truyền thuyết Vẫn Ngọc có sức mạnh thần kỳ, những lời đồn về sự trường sinh của Tây Vương Mẫu, chắc các vị cũng ít nhiều nghe qua.” “Trong truyền thuyết, Tây Vương Mẫu đã nghiên cứu ra một loại thuốc trường sinh bất lão, kết hợp với ngọc dũng được làm từ Vẫn Ngọc...” “Có công hiệu khiến người ta trường sinh bất lão, thậm chí là phản lão hoàn đồng.” “Truyền thuyết năm đó Thủy Hoàng Đế, từng phái đại quân đi tìm ngọc dũng do Tây Vương Mẫu chế tác, mưu đồ dùng nó để có được sự trường sinh.” Trương Kỳ Sơn không che giấu quá nhiều, trực tiếp kể lại những gì mình biết cho mọi người.

Về phần những chuyện liên quan đến Trương gia, thậm chí là mảnh Vẫn Ngọc trong cổ lâu của Trương gia, y lại tuyệt nhiên không nhắc tới.

Lâm Bất Phàm nghe xong lời Trương Kỳ Sơn, cũng âm thầm gật đầu, tỏ vẻ xác thực là như vậy.

Mặc dù Trương Kỳ Sơn có che giấu một số chuyện, đặc biệt là những chuyện liên quan đến Trương gia, nhưng những gì y nói quả thực không hề che giấu!

Nghe xong lời giải thích của Trương Kỳ Sơn, ánh mắt Tề Thiết Chủy không khỏi nhìn về phía khối Vẫn Ngọc kia.

"Không ngờ cái ngọc dũng nổi tiếng lừng lẫy kia lại được làm từ khối Vẫn Ngọc này." "Chẳng lẽ Tây Vương Mẫu kia thật sự đã nghiên cứu ra được thành quả từ trong Vẫn Ngọc..." Trong lúc Tề Thiết Chủy và những người khác đang bàn tán xôn xao, Lâm Bất Phàm lại tâm niệm vừa động, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía mặt nước không xa đài cao. *Vút!* Trong khoảnh khắc, kim quang trong mắt Lâm Bất Phàm hiện lên.

Ở vị trí cách đó khoảng hơn mười mét, độ sâu của nước chỉ có ba mét, một cái quan quách bằng đồng xanh lúc này đang yên lặng nằm dưới mặt nước.

"Quan quách của Thanh Ô Tử..." Nhìn thấy cái quan quách bằng đồng xanh đó, trong lòng Lâm Bất Phàm lập tức xác định, e rằng đó là quan quách của Thanh Ô Tử!

Chương 198

Đồng thời, dưới sự quan sát của Thiên Quan Linh Nhãn, Lâm Bất Phàm có thể nhìn thấy rõ ràng có cơ quan tồn tại.

Lúc này, ánh mắt Lâm Bất Phàm liền nhìn quanh tấm mộ chí minh, cẩn thận xem xét một phen.

"Chư vị, làm ơn nhường đường một chút." Chỉ thấy Lâm Bất Phàm gọi một tiếng, trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, hắn trực tiếp thi triển ra Phát Khâu Chỉ.

Trong khoảnh khắc đó, hai ngón tay vốn bình thường của Lâm Bất Phàm lập tức trở nên thon dài.

Đồng thời mang lại cho người ta một cảm giác cứng như sắt, lấp lánh ánh ngọc!

"...

Chẳng lẽ là Phát Khâu Chỉ lừng danh của phái Phát Khâu Thiên Quan..." Nhìn sự thay đổi của hai ngón tay Lâm Bất Phàm, Tề Thiết Chủy lập tức trợn tròn mắt nói.

Trương Kỳ Sơn đứng bên cạnh tuy không lên tiếng, nhưng trong khoảnh khắc đó, cũng không nhịn được mà trợn tròn mắt.

Ở Trương gia, cũng có truyền thừa của Phát Khâu Chỉ.

Chỉ có điều đáng tiếc là, muốn tu luyện Phát Khâu Chỉ, từ nhỏ đã phải chịu đựng những nỗi đau mà người thường không thể chịu đựng được.

Đừng nói là Trương Kỳ Sơn, một tộc nhân chi thứ.

Ngay cả phó quan của y, người sở hữu huyết Kỳ Lân thuần chính

của Trương gia, cũng không tu luyện thành công.

Mỗi thế hệ của Trương gia, người có thể tu luyện thành công Phát Khâu Chỉ, tuyệt đối không quá một bàn tay!

Loại đau đớn đó căn bản không phải người thường có thể chịu đựng được.

Thấy Lâm Bất Phàm thi triển Phát Khâu Chỉ, Tề Thiết Chủy kinh ngạc, còn Trương Kỳ Sơn lại chấn động, khó có thể tin nổi!

Lúc này, khi Lâm Bất Phàm thi triển Phát Khâu Chỉ, hai ngón tay thon dài của hắn cẩn thận cảm nhận, sờ soạng xung quanh mộ chí minh một lát.

Chỉ thấy khóe miệng Lâm Bất Phàm đột nhiên khẽ nhếch lên.

Tìm thấy rồi!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Sau khi Lâm Bất Phàm cảm nhận được sự bất thường, hắn căn bản không nói nhiều, đầu ngón tay khẽ dùng lực ấn xuống. *Cạch, cạch...* Trong khoảnh khắc, một tiếng động giòn tan vang lên, cảm nhận của Lâm Bất Phàm quả nhiên không sai!

Theo sau tiếng động giòn tan, liền nghe thấy một trận âm thanh xích sắt kéo động vang lên.

Tiếp theo, chỉ thấy trong mặt nước cách đó chỉ hơn mười mét, lập tức nổi lên một luồng sóng nước.

Từng bọt nước cuộn trào, tựa như có thứ gì đó sắp nổi lên từ dưới nước. *Cạch, cạch, cạch...* Sau khi mọi người đợi một lát, chỉ thấy một cái đài cao bằng đồng xanh dùng để đặt quan tài, trực tiếp nhô lên từ dưới mặt nước.

Một cái quan quách bằng đồng xanh được đặt ngay trên cái đài đó.

Nhìn cái quan quách bằng đồng xanh trước mắt, hồi lâu sau, Tề Thiết Chủy mới không nhịn được lên tiếng: "...

Chẳng lẽ đó là quan quách của Thanh Ô Tử." Nhìn ra, ngoài cái đài bằng đồng xanh đó, ở vị trí của tấm mộ chí minh, dưới mặt nước có một hàng bậc thang kéo dài đến cái đài.

Chỉ là những bậc thang này, lúc này đều ở dưới mặt nước.

Cộng thêm môi trường u ám ở đây, nếu không chú ý kỹ, thật sự không thể phát hiện ra sự bất thường dưới mặt nước.

Chưa đợi mọi người có bất kỳ hành động nào, Lâm Bất Phàm lại không hề do dự, chỉ thấy bóng dáng hắn nhảy vọt ra.

Khoảng cách hơn mười mét, chỉ cần hai bước chân, hắn đã đến được cái đài đặt quan quách.

Nhìn bóng dáng nhanh nhẹn của Lâm Bất Phàm, mọi người hoàn hồn.

Lúc này mới lần lượt đưa mắt nhìn lên mặt nước nói: "Dưới mặt nước hình như có thứ gì đó..." Những người đã hoàn hồn, lúc này cũng không nói nhiều, lập tức hành động.

Bốn vị đương gia Lâm Bất Phàm, đối diện với cái đài đặt quan quách, không khỏi âm thầm nhìn nhau.

Cuối cùng, Tề Thiết Chủy không nhịn được, mang theo một chút run rẩy nói: "Có mở không?" Lúc này, chỉ thấy ánh mắt của Trương Kỳ Sơn và Hồng Nhị Gia đều không khỏi đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Tứ gia..." "Mở." Đối mặt với ánh mắt của ba người, Lâm Bất Phàm căn bản không hề do dự.

Sau khi có quyết định, bốn người cũng không nói nhiều, trực tiếp men theo quan quách quan sát cẩn thận một vòng.

Cuối cùng, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đưa tay ra hiệu.

Mọi người theo hướng hắn chỉ nhìn qua, chỉ thấy một cái cơ quan không hề bắt mắt, lập tức xuất hiện trong tầm mắt.

Nhìn vị trí của cái cơ quan đó, mọi người đều không lên tiếng, đều đưa mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không hề do dự, giơ tay ấn cái cơ quan đó xuống. *Rắc...* Theo sau Lâm Bất Phàm ấn xuống cơ quan, chỉ nghe thấy trong cái quan quách bằng đồng xanh trước mắt, lập tức vang lên một tiếng "rắc" giòn tan.

Tiếp theo, nắp quan tài nặng trịch lập tức bật ra một khe hở chỉ bằng ngón tay người thường.

Nhìn thấy cảnh này, thậm chí không cần Lâm Bất Phàm lên tiếng.

Chương 199

Chỉ thấy ba người Trương Kỳ Sơn tiến lên, dùng một chút sức lực đã đẩy nắp quan tài ra.

"Hít..." Khi tình hình bên trong quan quách hiện ra trong tầm mắt của bốn người, bất kể là Lâm Bất Phàm, hay là ba người Trương Kỳ Sơn, đồng tử trong mắt đều không khỏi co lại.

Trong khoảnh khắc đó, họ không kìm được mà hít một hơi lạnh.

Nhìn vào, chỉ thấy một người mặc đạo bào, đầu đội đạo quan, để râu dài, tuổi tác khoảng năm mươi, sắc mặt hồng nhuận, tựa như đang ngủ, trực tiếp xuất hiện trong tầm mắt của Lâm Bất Phàm và những người khác.

Dù với kinh nghiệm của Trương Kỳ Sơn và những người khác, xuống mộ đã thấy không ít thi thể được bảo quản tốt, thậm chí còn gặp không ít tống tử.

Nhưng chưa từng thấy thi thể nào giống như Thanh Ô Tử trước mắt, trông như đang ngủ!

Sau đó, Tề Thiết Chủy tiến lên, đưa tay thử ở đầu mũi của Thanh Ô Tử.

Sau khi xác định không có hơi thở, gã mới thở phào một hơi, lắc đầu với Lâm Bất Phàm và những người khác.

Cùng lúc đó, Trương Kỳ Sơn và Hồng Nhị Gia cũng không khỏi thở ra một hơi trọc khí.

Nhưng chỉ có Lâm Bất Phàm dường như cảm nhận được sự bất thường, lông mày trong khoảnh khắc đó, âm thầm khẽ nhíu lại.

"Không ổn, mau lui!" Đột nhiên, chỉ thấy sắc mặt Lâm Bất Phàm

biến đổi dữ dội.

Sau đó, hắn hét lớn một tiếng, tay tóm lấy Tề Thiết Chủy, trực tiếp nhảy về phía cái đài cách đó hơn mười mét. *Ầm!* Trong khoảnh khắc đó, thực lực Võ đạo Đại Tông sư trực tiếp bùng phát từ người Lâm Bất Phàm.

Dù trong tay đang tóm một người, thân hình hắn vẫn trong khoảnh khắc đó, trực tiếp vượt qua khoảng cách hơn mười mét, từ vị trí đặt quan quách, một bước nhảy đến cái đài cao cách đó hơn mười mét.

Thấy lời nhắc nhở đột ngột của Lâm Bất Phàm, cả Trương Kỳ Sơn và Hồng Nhị Gia đều không khỏi hơi sững sờ.

Trong lúc hai người đang ngơ ngác, chỉ thấy thi thể của Thanh Ô Tử trong quan quách, như đã bị vô số năm tháng xâm thực, trực tiếp hóa thành một đống tro bụi, dần dần tan biến trong ánh mắt hai người.

"Hít..." Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy đồng tử trong mắt hai người không khỏi co rút dữ dội.

Mãi vài giây sau, hai người mới hoàn hồn.

Sau đó, hai người không nói hai lời, lập tức xoay người lao thẳng về phía đài cao nơi Lâm Bất Phàm đang đứng.

Chưa đợi ba người Trương Kỳ Sơn hiểu rõ tình hình, cả thi thể của Thanh Ô Tử trong quan quách đã hoàn toàn hóa thành tro bụi tan biến.

Tiếp theo, một cảnh tượng không thể tin nổi đã xảy ra ngay trước mắt mọi người.

Chỉ thấy Thanh Ô Tử đã hóa thành tro bụi, lúc này lại hóa thành một làn khói đen, trực tiếp lao ra khỏi quan quách, lơ lửng giữa không trung.

Nhìn bóng dáng Thanh Ô Tử lơ lửng giữa không trung, Tề Thiết Chủy và những người khác khó khăn nuốt nước bọt.

Ánh mắt không kìm được mà nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Tứ, Tứ gia... chuyện, chuyện gì thế này..." Lúc này, Lâm Bất Phàm nhìn bóng dáng Thanh Ô Tử, mặt mày cũng vô cùng ngưng trọng!

"Chẳng lẽ đó là linh hồn của Thanh Ô Tử..." "Không, chính xác hơn, nên là nguyên thần." Đúng vậy, lúc này bóng dáng của Thanh Ô Tử, tuy có chút hư ảo, không phải thực thể, nhưng Lâm Bất Phàm lại có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của gã!

Và cảnh tượng trước mắt không phải do Vẫn Ngọc ảnh hưởng mà xuất hiện ảo giác!

Thanh Ô Tử trước mắt, là một đạo nguyên thần thật sự, một thứ thật sự tồn tại.

Dù trạng thái lúc này có chút kỳ quái, nhưng chắc chắn không phải ảo giác! *Vút...* Khi mọi người đang mặt mày kinh hãi nhìn Thanh Ô Tử, chỉ thấy trong hai mắt của Thanh Ô Tử cũng không khỏi tỏa ra một luồng hắc khí.

Ánh mắt lạnh lẽo đó, lúc này cũng nhìn về phía Lâm Bất Phàm và những người khác.

"Sát khí thật mạnh..." "Chỉ một ánh mắt, đã khiến ta cảm giác như trên người đột nhiên đè một ngọn núi lớn." Trong lúc Trương Kỳ Sơn và những người khác đối mặt với ánh mắt của Thanh Ô Tử, cảm giác bản thân không thể khống chế, chỉ thấy ánh mắt của Thanh Ô Tử nhìn về phía mọi người, đầy sát ý nói: "Một đám sâu kiến đáng chết, dám hủy hoại căn cơ của ta, tất cả đều phải chết." Lời nói lạnh lẽo đầy sát ý vừa dứt, chỉ thấy Thanh Ô Tử giơ tay khẽ vẫy.

Từng giọt nước lập tức lơ lửng từ mặt nước lên, sau đó trong ánh

mắt của mọi người, hóa thành từng mũi tên, mang theo tiếng xé gió, lập tức lao về phía Lâm Bất Phàm và những người khác.

"Hống..." Vào thời khắc mấu chốt, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, máu trong cơ thể lập tức sôi trào.

Sau đó một tiếng gầm gừ vang lên, chỉ thấy trên người Lâm Bất Phàm, lực lượng khí huyết cuồng bạo theo đó bùng phát, trong nháy mắt hóa thành một con gấu khổng lồ ngửa mặt lên trời gầm thét.

"Giết!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Theo sau Lâm Bất Phàm hét lớn một tiếng, hắn giơ tay tung ra một quyền. *Ầm...* Trong khoảnh khắc đó, không khí xung quanh đều không khỏi méo mó, sức mạnh cuồng bạo lan tỏa.

Lực lượng khí huyết bá đạo vô song đó, cũng theo sau một quyền của Lâm Bất Phàm, lao thẳng về phía những mũi tên nước.

Theo sau một quyền của Lâm Bất Phàm, lực lượng khí huyết cuồng bạo đến cực điểm quét qua.

Lấy Lâm Bất Phàm làm trung tâm, trong phạm vi vài mét, không khí xung quanh đều méo mó.

Những mũi tên nước đang lao tới, lập tức dưới sức mạnh đó, bị xé thành vô số giọt nước, không còn chút uy hiếp nào.

Mãi đến lúc này, Trương Kỳ Sơn và những người khác mới hoàn hồn.

Chỉ thấy y và Hồng Nhị Gia nhìn nhau, lăn một vòng trên đất, trực tiếp xuất hiện bên cạnh một vệ sĩ.

Chương 200

Hai người từ tay vệ sĩ lấy hai khẩu súng tiểu liên, nhắm vào Thanh Ô Tử giữa không trung, trực tiếp bắt đầu bắn điên cuồng.

"Cho ta bắn thật mạnh vào!" *Đoàng, đoàng, đoàng...* Nhất thời, hơn mười khẩu súng tiểu liên gầm thét, từng viên đạn, trong nháy mắt hóa thành những tia lửa, điên cuồng bắn về phía bóng dáng Thanh Ô Tử.

Nhưng điều bất ngờ là, khi những viên đạn đó cách bóng dáng Thanh Ô Tử chỉ một mét, tựa như gặp phải một luồng sức mạnh vô hình, trực tiếp bị chặn lại giữa không trung! *Phốc, phốc, phốc...* Trong thời gian ngắn ngủi không đến một hơi thở, ít nhất cũng có hàng trăm viên đạn dày đặc, cứ thế bị Thanh Ô Tử chặn lại giữa không trung.

Sau đó, chỉ thấy gã còn không thèm động, từng viên đạn đã bắn ra, cứ thế rơi xuống mặt nước. *Ực...* Nhìn thấy cảnh này, ngoài Lâm Bất Phàm, những người còn lại như Trương Kỳ Sơn, mỗi người đều không khỏi nuốt nước bọt.

Không thể tin nổi, khó có thể tin nổi!

Ai cũng không ngờ, súng ống lại không hề có chút uy hiếp nào đối với Thanh Ô Tử.

Đúng lúc này, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, hai thanh kiếm gỗ đào lập tức được ném ra từ tay: "Phật Gia, Nhị gia... nhận lấy." Hai thanh kiếm gỗ đào này, chính là do Lâm Bất Phàm trước đó dùng lõi gỗ đào ngàn năm bị sét đánh chế tạo thành.

Nếu vũ khí nóng thông thường không có chút uy hiếp nào đối với Thanh Ô Tử, vậy thì chỉ có thể sử dụng những binh khí có sức mạnh

đặc thù.

Trong hai thanh kiếm gỗ đào này, đều ẩn chứa một tia sức mạnh của sấm sét.

Đối với nguyên thần của Thanh Ô Tử trước mắt, không... chính xác hơn, trạng thái lúc này của Thanh Ô Tử, không thể gọi là nguyên thần thật sự.

Chỉ có thể nói là linh hồn của Thanh Ô Tử, sau khi hấp thu sức mạnh của Vẫn Ngọc, trải qua dị biến đặc thù mà trở thành một linh hồn thể, có uy hiếp nhất định!

"Tứ, Tứ Gia... còn ta..." Thấy Trương Kỳ Sơn và Hồng Nhị Gia mỗi người một thanh đào mộc kiếm, Tề Thiết Chủy nhất thời có chút sốt ruột.

Bấy giờ, Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời, vung tay đưa một thanh đào mộc kiếm vào thẳng tay Tề Thiết Chủy, nói: "Cầm lấy phòng thân..." Chỉ là so với hai người Trương Kỳ Sơn, thanh đào mộc kiếm trong tay Tề Thiết Chủy chỉ lớn bằng ngón tay.

"Được rồi, thanh đào mộc kiếm tuy nhỏ một chút, nhưng chất lượng cũng giống hệt như hai thanh trong tay Phật Gia..." "Được làm từ lõi cây đào nghìn năm bị sét đánh, dùng để phòng thân là đủ rồi..." Không đợi Tề Thiết Chủy lên tiếng, thấy bộ dạng ngây ngẩn của y, Lâm Bất Phàm bèn mỉm cười giải thích.

Nghe xong lời giải thích của Lâm Bất Phàm, Tề Thiết Chủy mới hoàn hồn, thầm thở ra một hơi.

Nhưng chưa kịp mở miệng, đòn tấn công của Thanh Ô Tử đã ập đến lần nữa.

So với thủy tiễn lúc trước, lần này chỉ thấy y vung tay, từng đoàn từng đoàn hỏa cầu to bằng đầu người lập tức hiện ra giữa không

trung.

Vút, vút, vút!

“Mau tránh ra...” Cảm nhận được sức mạnh cuồng bạo ẩn chứa trong những quả cầu lửa kia, sắc mặt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi khẽ biến đổi.

Lúc hắn lên tiếng nhắc nhở thì đã quá muộn.

Chỉ thấy từng đạo hỏa cầu oanh kích, ngoại trừ bốn vị đương gia là Lâm Bất Phàm ra, đám thân vệ dưới trướng Trương Kỳ Sơn đã gặp đại họa!

Gần như trong nháy mắt, đã có một nửa số thân vệ bị hỏa cầu đánh trúng.

Thậm chí còn chưa kịp hét lên một tiếng thảm thiết, cả người họ dưới sức mạnh đó đã trực tiếp hóa thành tro bụi, tan biến vào không khí.

“Hít...” Nhìn thấy kết cục của những người đó, bất kể là Lâm Bất Phàm hay những người còn lại, đồng tử trong mắt mỗi người đều bất giác co rút mạnh, thầm hít một hơi khí lạnh.

Cứ thế hôi phi yên diệt!

Hoàn toàn không cho bất kỳ cơ hội giãy giụa nào.

Chỉ cần bị hỏa cầu đập trúng, người đó sẽ lập tức hóa thành một nắm tro tàn.

“Giết...” Trong lúc mọi người còn đang kinh hãi, khó tin, Lâm Bất Phàm lại không chút do dự, chỉ nghe một tiếng quát lạnh vang lên.

Đại Việt Long Tước không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong tay.

Sau đó, chỉ thấy khí huyết chi lực trên người hắn bộc phát, trực tiếp hóa thành một con tiên hạc đang dang cánh bay lượn.

Thân hình hắn khẽ giẫm chân xuống đất, tức thì mang theo một luồng kình phong lao vút lên trời, tay cầm Đại Việt Long Tước, xông thẳng về phía Thanh Ô Tử.

Thấy Lâm Bất Phàm đột nhiên lao ra, trong đôi mắt đầy hắc khí của Thanh Ô Tử cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Người tu hành võ đạo!

Một vị Võ đạo Đại Tông sư!

Người tu luyện võ đạo, dù ở thời đại nào, cũng cực kỳ hiếm hoi.

Người có thể tu luyện đến cảnh giới Đại Tông sư lại càng như phượng mao lân giác.

Không ngờ lại gặp một vị Võ đạo Đại Tông sư xuất hiện trong mộ.

Phải biết rằng trạng thái hiện tại của y, tuy trông giống như Nguyên Thần của người tu hành, có khả năng chưởng khống thiên địa chi lực, nhưng trong lòng Thanh Ô Tử lại vô cùng rõ ràng, trạng thái lúc này của y thực ra không tốt chút nào.

Nguyên Thần, thực chất là do hấp thu sức mạnh của vẫn ngọc, khiến linh hồn của y xảy ra lột xác.

Chương 201

So với Nguyên Thần chân chính, có thể nói là cách xa mười vạn tám nghìn dặm.

Nếu không, chỉ bằng đám người Lâm Bất Phàm, y có thể diệt sát trong nháy mắt, đâu đến lượt Lâm Bất Phàm phản kích.

Kể cả là một Võ đạo Đại Tông sư, y cũng có thể phất tay diệt gọn!

Đáng tiếc, trạng thái lúc này không ổn, cách Nguyên Thần chân chính còn xa.

Đối mặt với khí huyết chi lực bộc phát của Lâm Bất Phàm, Thanh Ô Tử nhất thời cảm nhận được một luồng uy hiếp chí mạng.

Nếu bị Lâm Bất Phàm công kích, với trạng thái lúc này, dù không trực tiếp hôi phi yên diệt, e rằng cũng chẳng dễ chịu gì.

Trong lúc Thanh Ô Tử còn đang ngẩn người, chỉ thấy thân hình Lâm Bất Phàm đã lao vút lên.

Tay cầm Đại Việt Long Tước, thân hình hắn thoáng chốc đã đến trước mặt y, sau đó không nói hai lời, giơ đao chém mạnh xuống.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Bất Phàm thậm chí có thể thấy đồng tử trong mắt Thanh Ô Tử co rút dữ dội.

Nhưng sau một đao chém xuống, thân hình Lâm Bất Phàm đáp đất, trên mặt lại không hề có chút thả lỏng nào.

Tuy một kích của Lâm Bất Phàm quả thực đã đả thương Thanh Ô Tử, nhưng hắn có thể cảm nhận được, một đao này chưa đến mức khiến y hôi phi yên diệt.

“Cẩn thận, Thanh Ô Tử vẫn chưa chết...” A, a, a...

Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, chỉ thấy mấy người thân vệ còn lại dưới trướng Trương Kỳ Sơn lập tức vang lên từng tiếng kêu thảm thiết.

Thanh Ô Tử biết rõ Lâm Bất Phàm là uy hiếp lớn nhất đối với mình, lại thêm việc Trương Kỳ Sơn và những người khác đều có đào mộc kiếm trong tay, cũng khiến y cảm thấy một chút uy hiếp, nên đành chuyển mục tiêu sang đám thân vệ kia.

Chỉ trong vài hơi thở, theo từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, mấy người thân vệ cuối cùng dưới trướng Trương Kỳ Sơn cũng lần lượt hóa thành tro bụi, chết trong tay Thanh Ô Tử.

Cuối cùng, chỉ còn lại một người thoát nạn.

Nhưng khi nhìn người này, Lâm Bất Phàm lại khẽ cau mày, dường như cảm thấy có gì đó bất thường.

Ý niệm vừa xoay chuyển, Lâm Bất Phàm liền quát lớn: “Cẩn thận, người này đã bị Thanh Ô Tử nhập vào...” Vút...

Theo tiếng quát của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy người thân vệ duy nhất còn lại ngẩng đầu lên.

Đôi mắt y lúc này đã nhuốm đầy từng tia hắc khí!

Đúng như lời Lâm Bất Phàm nói, người này đã bị Thanh Ô Tử nhập vào.

“Chết tiệt, giết...” Thậm chí không cần Lâm Bất Phàm ra lệnh, chỉ thấy Trương Kỳ Sơn đã hoàn hồn, lập tức quát lớn một tiếng.

Sau đó, y tay cầm đào mộc kiếm, xông thẳng về phía Thanh Ô Tử.

Nếu để ý kỹ sẽ phát hiện, trên làn da lộ ra ngoài của Trương Kỳ Sơn lúc này hiện lên từng đạo văn thân lạc ấn.

Chính là huyết mạch Cùng Kỳ mà Trương Kỳ Sơn sở hữu!

Tuy huyết mạch Cùng Kỳ không thể so với huyết mạch Kỳ Lân thuần chính, cũng không thể sánh với huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm, nhưng khi Trương Kỳ Sơn kích hoạt huyết mạch chi lực, thực lực của y cũng trong nháy mắt tăng vọt lên mấy lần.

Thân hình y lao ra, mơ hồ còn có thể thấy từng đạo tàn ảnh...

"Chết cho ta..." Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Chỉ thấy Trương Kỳ Sơn bước hai bước, thoáng chốc đã vượt qua khoảng cách gần mười mét, đến thẳng trước mặt người thân vệ còn lại.

Theo tiếng quát lớn của Trương Kỳ Sơn, y giơ tay đấm mạnh một quyền.

Nhưng một cảnh tượng không ai ngờ tới đã xuất hiện trước mắt.

Chỉ thấy một quyền của Trương Kỳ Sơn tung ra, khóe miệng người thân vệ bị nhập vào lại hiện lên một nụ cười lạnh quỷ dị.

Sau đó, y giơ tay lên, nhẹ nhàng chặn lại cú đấm đầy phẫn nộ của Trương Kỳ Sơn!

Đúng vậy, y chỉ giơ tay lên, chặn đứng một đòn toàn lực của Trương Kỳ Sơn.

Trong lúc Trương Kỳ Sơn trừng lớn hai mắt, vẻ mặt đầy khó tin, Lâm Bất Phàm lập tức lên tiếng: "Dùng đào mộc kiếm tấn công!" Vút!

Nghe lời nhắc nhở của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn hoàn hồn, không chút do dự.

Chỉ thấy y giơ đào mộc kiếm lên, đâm thẳng về phía người thân vệ.

Xèo, xèo, xèo...

Điều khiến Thanh Ô Tử không ngờ tới là, đối mặt với một kiếm của Trương Kỳ Sơn, y vốn tưởng rằng nhập vào thân vệ, có thể dùng thân thể máu thịt dễ dàng chống đỡ.

Nhưng khi hai tay chặn lại, thanh đào mộc kiếm trong tay Trương Kỳ Sơn lập tức bộc phát ra một luồng sức mạnh sấm sét.

Sức mạnh sấm sét mang theo từng tia hủy diệt lan ra, thoáng chốc đã đánh bật hai tay của người thân vệ bị Thanh Ô Tử nhập vào.

Phụt...

Sau đó chỉ nghe một tiếng rên khẽ, một kiếm của Trương Kỳ Sơn vung qua, trực tiếp để lại một vết kiếm trên người thân vệ.

Nhưng ở vị trí bị đào mộc kiếm rạch qua, không có một giọt máu tươi nào chảy ra, ngược lại còn tỏa ra một luồng khói đen!

Chương 202

"A..." Trong khoảnh khắc đó, chỉ nghe từ miệng người thân vệ phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Cả người y ngay lập tức lùi mạnh ra xa mấy mét.

Thấy người thân vệ bị Thanh Ô Tử nhập vào lùi lại, rồi lại nhìn thanh đào mộc kiếm mà Lâm Bất Phàm cho mượn tạm thể hiện ra uy năng, Trương Kỳ Sơn không nói hai lời, lập tức quát lớn với Hồng Nhị Gia: "Nhị Gia, trước sau giáp công..." Nghe Trương Kỳ Sơn gọi, Hồng Nhị Gia đã hoàn hồn cũng không nhiều lời, chỉ thấy thân hình lóe lên lao ra.

Một thân khinh công được thi triển đến cực hạn, thân hình hóa thành từng đạo tàn ảnh lướt đi, thoáng chốc đã xuất hiện sau lưng Thanh Ô Tử.

Ầm...

Chỉ thấy Hồng Nhị Gia không nói hai lời, giơ thanh đào mộc kiếm trong tay, chém thẳng một nhát về phía Thanh Ô Tử.

Trong chớp mắt, chỉ nghe một tiếng rên khẽ.

Thân hình người thân vệ bị Thanh Ô Tử nhập vào, dưới một kiếm của Hồng Nhị Gia, bị chém bay ra ngoài.

Mơ hồ, thậm chí cả Thanh Ô Tử đang nhập vào người thân vệ cũng suýt chút nữa bị một kiếm này đánh văng ra.

Vị trí mà Thanh Ô Tử bay ra, thật trùng hợp, lại đúng ngay hướng Tề Thiết Chủy đang đứng.

"Đừng mà..." Nhìn thấy thân ảnh bị chém bay thẳng về phía mình, Tề Thiết Chủy nhất thời ngây người tại chỗ.

Thanh đào mộc kiếm to bằng ngón tay trong tay, theo bản năng bị nắm chặt, y giơ kiếm đâm loạn ra ngoài.

Cũng không biết là do Thanh Ô Tử quá xui xẻo, hay là vận khí của Tề Thiết Chủy nghịch thiên.

Theo cú đâm loạn của y, lại vừa vặn đâm thẳng vào mi tâm của người thân vệ.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Thanh Ô Tử, thanh đào mộc kiếm to bằng ngón tay đã đâm thẳng vào mi tâm của người thân vệ bị y nhập vào!

Phụt...

Theo một tiếng rên khẽ, thanh đào mộc kiếm to bằng ngón tay, phảng phất như thần binh làm từ thép tiên, không gặp chút trở ngại nào, thoáng chốc đã ngập vào mi tâm của người thân vệ.

"A, a, a..." Một tia sức mạnh sấm sét ẩn chứa trong thanh đào mộc kiếm bộc phát, khiến Thanh Ô Tử đang nhập vào người thân vệ, phảng phất như gặp phải đòn tấn công chí mạng, lập tức gào thét thảm thiết.

Hư ảnh của Thanh Ô Tử thậm chí còn không ngừng giãy giụa trên người thân vệ, muốn thoát ra khỏi cơ thể này.

Đáng tiếc, thanh đào mộc kiếm cắm vào mi tâm, dường như đã định trụ linh hồn của y, khiến y nhất thời không thể nào thoát ra được!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm không khỏi bật cười.

Thanh Ô Tử này đúng là tự tìm đường chết.

Nếu y không nhập vào người thân vệ, Lâm Bất Phàm muốn chém giết y, thật không phải là chuyện dễ dàng.

Đáng tiếc, y lại tự tìm đường chết, nhập vào thân vệ dưới trướng Trương Kỳ Sơn.

Bây giờ lại bị Tề Thiết Chủy một kiếm đâm vào mi tâm tử phủ, khiến linh hồn bị nhập vào nhất thời không thể thoát ra.

Trước mắt chính là cơ hội tốt nhất để chém giết Thanh Ô Tử.

Còn về người thân vệ bị nhập vào, ngoài việc nhục thân trông vẫn còn nguyên vẹn, linh hồn của y thực ra đã sớm hồn phi phách tán.

Nếu không phải lúc này bị Thanh Ô Tử nhập vào, làm sao có thể nhảy nhót lung tung được.

E rằng đã sớm giống như những thân vệ trước đó, trực tiếp hóa thành một nắm tro tàn!

"Ta tiễn ngươi một đoạn..." Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy khóe miệng Lâm Bất Phàm nhếch lên một nụ cười lạnh.

Huyết mạch Chân Long trong cơ thể bộc phát, khí huyết chi lực cuồng bạo vô song tuôn trào...

Khí huyết dung hợp sức mạnh của huyết mạch Chân Long, trong nháy mắt bộc phát ra, trực tiếp bám vào thanh Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm.

"Trảm..." Sau đó chỉ nghe Lâm Bất Phàm quát lớn một tiếng, huyết quang trên thanh Đại Việt Long Tước trong tay cũng theo đó bùng lên.

Trong nháy mắt hóa thành một đạo đao ảnh màu máu, chém thẳng một nhát về phía người thân vệ bị nhập vào.

Vút...

Không cho Thanh Ô Tử bất kỳ cơ hội giãy giụa nào, theo một đao của Lâm Bất Phàm chém ra, huyết sắc đao quang xé rách hư không,

thoáng chốc đã lướt qua cổ của người thân vệ.

Trong sát na, chỉ thấy đầu của người thân vệ, trực tiếp bị Lâm Bất Phàm một đao chém bay lên.

"Ta không cam tâm..." "Ta, Thanh Ô Tử, lại chết trong tay một đám sâu kiến..." Theo cái đầu của người thân vệ bay vút lên trời, giọng nói đầy không cam lòng và hối hận của Thanh Ô Tử cũng vang lên.

Sau đó không đợi cái đầu kia rơi xuống đất, khi bay đến vị trí cao nhất, dưới sự chứng kiến của mọi người, nó trực tiếp hóa thành tro bụi, tan biến trong không khí.

Thậm chí cả cái xác không đầu bị chém xuống, cũng ngay sau đó hóa thành tro bụi, dần dần tan rã, rơi vãi trên mặt đất.

Đến đây, Thanh Ô Tử đã hoàn toàn hồn phi phách tán!

Nhưng những người thân vệ mà Trương Kỳ Sơn mang theo, cũng đã toàn bộ bỏ mạng trong trận chiến này.

Chỉ còn lại một nắm tro tàn, ngay cả một thi thể nguyên vẹn cũng không lưu lại...

"Chết, chết rồi..." Nhìn cái xác hôi phi yên diệt, ba người Trương Kỳ Sơn đều không khỏi ngẩn ra.

Chương 203

Hồi lâu sau, Tề Thiết Chủy mới với vẻ mặt khó tin nhìn về phía Lâm Bất Phàm, nói.

Lâm Bất Phàm gật đầu, văn thân Chân Long trên người, khí huyết chi lực bộc phát, lúc này cũng đang dần biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy, khôi phục lại bình thường.

"Thanh Ô Tử tuy đã chết, nhưng những huynh đệ kia của Phật Gia..." Cuối cùng, Lâm Bất Phàm thở dài một hơi, đồng thời vung tay thu hồi Đại Việt Long Tước.

Ngay sau đó, hắn cũng thu lại thanh đào mộc kiếm to bằng ngón tay trên mặt đất, cùng với hai thanh đào mộc kiếm trong tay Trương Kỳ Sơn và Hồng Nhị Gia.

Phải biết rằng, những người thân vệ dưới trướng Trương Kỳ Sơn đều là tộc nhân của Trương gia.

Tuy đại đa số đều chưa thức tỉnh huyết mạch chi lực, hoặc huyết mạch chi lực vô cùng mỏng manh, nhưng dù vậy, thân thủ, thể chất của họ đều vượt xa người thường.

Qua nhiều năm huấn luyện của Trương Kỳ Sơn, họ không chỉ thân thủ giỏi giang, mà còn là tâm phúc của y.

Một lần tổn thất hơn mười người, quả thực có chút đáng tiếc!

Đồng thời, e rằng trong lòng Trương Kỳ Sơn cũng phải đau lòng một thời gian.

Ánh mắt rơi trên người Trương Kỳ Sơn lúc này, chỉ thấy y đang ngồi trên mặt đất, sắc mặt có chút ngây dại.

Hai nắm đấm lúc siết chặt, lúc buông lỏng.

“Ai...” Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hồng Nhị Gia và Tề Thiết Chủy nhìn nhau, rồi đều thở dài một hơi.

Người của Cửu Môn, lúc nào cũng treo cái đầu trên thắt lưng mà làm việc, sơ sẩy một chút là mất mạng nơi suối vàng.

Hồng Nhị Gia sở dĩ rửa tay gác kiếm, ngoài lý do vì phu nhân ra, trong đó cũng có nguyên nhân này.

Việc xuống mộ, từng bước đều kinh tâm động phách.

Giây trước còn bình an vô sự, giây sau chưa biết chừng đã thân tử đạo tiêu.

“Ăn chút gì đi, nghỉ ngơi một lát...” Trong lúc ba người im lặng, Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời, vung tay lấy từ trong trữ vật giới chỉ ra các loại thực phẩm mà hắn đã chuẩn bị sẵn từ trước khi xuất phát.

Mỗi người một con gà quay, một bình Nữ Nhi Hồng trân quý hơn mười năm!

“Vẫn là Tứ Gia biết hưởng thụ...” Nhìn những thứ Lâm Bất Phàm lấy ra, tuy Tề Thiết Chủy và những người khác đều có chút ngạc nhiên, nhưng cũng biết Lâm Bất Phàm có bí mật riêng, nên không ai mở miệng hỏi đến cùng.

Trương Kỳ Sơn nhận lấy đồ ăn, uống liền mấy ngụm rượu mạnh, mới tạm nguôi ngoai.

Không phải y không muốn chấp nhận, mà là thực sự quá đau lòng!

Nhưng từ trước khi xuống mộ, Trương Kỳ Sơn đã chuẩn bị tâm lý tổn thất nặng nề.

Chuyện thế này không chấp nhận thì có thể làm gì, căn bản không thể thay đổi kết quả!

Bốn người ăn uống no say xong, ánh mắt Trương Kỳ Sơn và những người khác mới lần lượt nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Bây giờ hoàn toàn có thể xác định, mục tiêu của đám quỷ Oa Nhân kia, e rằng chính là vẫn ngọc trong đại mộ này..." "Tứ Gia chuẩn bị xử lý thế nào?" Trương Kỳ Sơn vẫn chưa quên, mục đích cuối cùng của chuyến đi đến khu mỏ này, không phải vì cổ vật trân bảo trong mộ, mà là để giải quyết mối uy hiếp ở đây.

Phải bóp chết tất cả những nguy cơ có khả năng uy hiếp đến thành Thường Sa ngay từ trong trứng nước!

Khối vẫn ngọc trước mắt, chính là mối uy hiếp cuối cùng đó.

Cũng là mục tiêu của đám quỷ Oa Quốc!

Ánh mắt lướt qua khối vẫn ngọc, Lâm Bất Phàm mặt không đổi sắc nói: "Phật Gia có cách gì không?" Mục tiêu của Lâm Bất Phàm trong chuyến đi này cũng chính là khối vẫn ngọc.

Tự nhiên hắn sẽ không trơ mắt nhìn khối vẫn ngọc này tuột khỏi tay.

Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn cũng không nhiều lời, thầm cắn răng nói: "Khối vẫn ngọc này lớn như vậy, e rằng không mang ra ngoài được..." "Dù có mang ra ngoài được, e rằng cũng sẽ gây ra phiền phức không cần thiết, ý của ta là cho nổ tung nơi này..." Vừa nói, Trương Kỳ Sơn vừa liếc nhìn khối vẫn ngọc, rồi nói tiếp: "Nếu khối vẫn ngọc này được giấu dưới lòng đất, vậy thì hãy để nó vĩnh viễn bị chôn vùi trong lòng đất..." Lời của Trương Kỳ Sơn vừa dứt, chưa cần Lâm Bất Phàm lên tiếng, Tề Thiết Chủy và Hồng Nhị Gia đã tán thành gật đầu.

Sau đó, Trương Kỳ Sơn lại chuyển ánh mắt về phía Lâm Bất Phàm nói: "Tứ Gia thấy thế nào?" Đối mặt với ánh mắt của Trương Kỳ Sơn, vẻ mặt Lâm Bất Phàm không một gợn sóng.

Hắn bình tĩnh gật đầu nói: "Ta không có ý kiến..." Nhưng rồi Lâm Bất Phàm lại chuyển lời: "Nhưng muốn hủy diệt nơi này, e rằng cũng không phải là chuyện dễ dàng..." "Không hủy được nơi này, thì hủy khối vẫn ngọc là đủ." Vừa nói, Trương Kỳ Sơn cũng không nhiều lời, trực tiếp mở từng chiếc ba lô mà đám thân vệ để lại.

Nhìn vào, chỉ thấy trong những chiếc ba lô này, ngoài một phần đồ ăn ra, còn lại toàn bộ đều là các loại vũ khí, lựu đạn, thuốc nổ cũng có không ít!

Hủy diệt nơi này, chắc chắn phải hủy!

Nhưng vẫn ngọc, Lâm Bất Phàm cũng sẽ không từ bỏ.

Nhìn động tác của Trương Kỳ Sơn, Lâm Bất Phàm cũng không chút sốt ruột.

Có trữ vật giới chỉ trong tay, không gian bên trong muốn chứa khối vẫn ngọc này, có thể nói là dư dả.

Chỉ cần tìm một cơ hội, Lâm Bất Phàm có thể thu nó vào trong trữ vật giới chỉ!

Nhưng làm thế nào để trước mặt ba người Trương Kỳ Sơn, trong tình huống không bị phát hiện, thu khối vẫn ngọc này vào túi, Lâm Bất Phàm phải mưu tính một phen.

"Thiên Quan Linh Nhãn..." Trong lúc Trương Kỳ Sơn bố trí những quả lựu đạn, thuốc nổ, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, trực tiếp mở ra Thiên Quan Linh Nhãn.

Mọi thứ xung quanh đều được thu vào tầm mắt.

Chỉ thấy lúc Lâm Bất Phàm thu hồi ánh mắt, khóe miệng liền khẽ nhếch lên, trong lòng lập tức có chủ ý.

Muốn trước mặt ba người Trương Kỳ Sơn, trong tình huống

không bị phát hiện, thu khối vẫn ngọc kia vào túi, cũng không phải là chuyện khó.

Địa sư truyền thừa mà Lâm Bất Phàm nắm giữ, chính là thủ đoạn tốt nhất lúc này.

Chương 204

Chỉ cần lúc những quả thuốc nổ, lựu đạn phát nổ, bố trí một trận phong thủy huyễn trận ở đây, khiến Trương Kỳ Sơn và những người khác tưởng rằng khối vẫn ngọc đã bị nổ hủy là được.

Với Địa sư truyền thừa mà Lâm Bất Phàm nắm giữ, bố trí một tòa phong thủy huyễn trận đơn giản, không phải là chuyện khó.

Nơi vẫn ngọc tọa lạc hiện tại, vốn đã được Thanh Ô Tử cải tạo.

Linh hồn của y có thể bảo tồn đến nay, thậm chí hấp thu sức mạnh vẫn ngọc lột xác đến mức độ đó, là vì nơi này đã sớm được bố trí một tòa phong thủy pháp trận khổng lồ với vẫn ngọc làm trận nhãn.

Lâm Bất Phàm thậm chí không cần ra tay, chỉ cần thay đổi một chút, là có thể đạt được hiệu quả mong muốn!

Trong lòng đã có cách, Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời, trực tiếp bắt đầu thử nghiệm.

Theo tâm niệm của Lâm Bất Phàm vừa động, từng tia địa mạch long khí từ trong đan điền tuôn ra.

Phong thủy trận pháp mà Thanh Ô Tử bố trí xung quanh, dưới luồng sức mạnh đó, dần dần bị Lâm Bất Phàm dẫn động, xảy ra một chút biến hóa.

Ùng ục...

Theo sự biến hóa của phong thủy trận pháp, chỉ thấy mặt nước xung quanh đài cao bắt đầu sôi trào, nổi lên từng bong bóng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe miệng Lâm Bất Phàm khẽ nhếch lên, lóe lên một nụ cười không ai nhận ra.

Lúc này, Trương Kỳ Sơn cũng đã đặt xong những gói thuốc nổ, lựu đạn xung quanh khối vẫn ngọc.

Chỉ thấy y đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Hồng Nhị Gia nói: "Bát Gia, Nhị Gia, hai người rời đi trước..." Hồng Nhị Gia cũng không nhiều lời, kéo theo Tề Thiết Chủy, trực tiếp nhảy lên sợi xích sắt.

Sau đó thi triển khinh công, nhanh chóng đưa Tề Thiết Chủy vượt qua khoảng cách mấy chục mét, vào trong thạch thất đối diện.

Sau khi nhìn hai người rời đi, Trương Kỳ Sơn lại chuyển ánh mắt về phía Lâm Bất Phàm nói: "Tứ Gia..." Nhưng chưa đợi y nói hết lời, Lâm Bất Phàm đã lên tiếng: "Việc tiếp theo giao cho ta đi..." "Một khi phát nổ, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, không chừng nơi này sẽ sụp đổ ngay lập tức..." "Với tốc độ của ta, chỉ vài hơi thở là có thể đến được thạch thất đối diện..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn vốn định lên tiếng.

Nhưng thầm nghĩ, nếu Lâm Bất Phàm đã nói đến mức này, y cũng không ép buộc nữa.

Lời Lâm Bất Phàm nói cũng là sự thật.

Một khi phát nổ, không ai biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu vì lý do của y mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Trương Kỳ Sơn khó mà chối bỏ trách nhiệm.

"Vậy tiếp theo làm phiền Tứ Gia..." Trương Kỳ Sơn khách sáo một câu, rồi cũng không nhiều lời, phi thân nhảy lên sợi xích sắt, nhanh chóng lướt về phía thạch thất đối diện.

Vốn dĩ trong hang động đã tối tăm, lại thêm khoảng cách mấy chục mét, dù có thị lực tốt như Trương Kỳ Sơn và những người khác ở phía đối diện, cũng đừng hòng nhìn rõ động tác của Lâm Bất Phàm.

Huống chi, thân hình Trương Kỳ Sơn vừa động, Lâm Bất Phàm

cũng đã bắt đầu vận chuyển địa mạch long khí, dẫn động phong thủy cục diện tại hiện trường.

Chỉ trong vài hơi thở, hơn một trăm đạo địa mạch long khí trong cơ thể Lâm Bất Phàm đã tiêu hao một nửa.

Lúc này, phong thủy pháp trận mà Thanh Ô Tử bố trí tại hiện trường, cũng đã bị Lâm Bất Phàm âm thầm dẫn động, và xảy ra một chút biến hóa.

Đặc biệt là vị trí của khối vẫn ngọc, càng trực tiếp xuất hiện một luồng sức mạnh vô hình.

"Thu cho ta..." Đúng lúc này, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đứng trước khối vẫn ngọc, vung tay thu nó vào trong trữ vật giới chỉ.

Theo vẫn ngọc bị Lâm Bất Phàm thu lấy, hắn lập tức cảm nhận được phong thủy cục diện nơi này, xảy ra một biến hóa vô hình.

Kể cả không có những quả lựu đạn, thuốc nổ của Trương Kỳ Sơn, phong thủy cục diện nơi này đã bị phá, e rằng không bao lâu nữa sẽ sụp đổ!

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không chút do dự.

Chỉ thấy hắn châm ngòi những gói thuốc nổ, rồi xoay người nhảy lên sợi xích sắt.

Hạc hình trong Ngũ Hành Trường Sinh Quyền được thi triển, thân hình Lâm Bất Phàm tựa như một con tiên hạc đang dang cánh bay lượn.

Mỗi một bước chân, đều có thể vượt qua gần mười mét.

Khoảng cách không đầy mấy chục mét, Lâm Bất Phàm chỉ cần vài bước đã vào trong thạch thất đối diện.

"Mau đi, một khi thuốc nổ phát nổ, e rằng sẽ xảy ra dị biến..." Vào

trong thạch thất, Lâm Bất Phàm không nói nhảm, gọi Trương Kỳ Sơn và những người khác một tiếng rồi đi.

Thấy động tác của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn và những người khác cũng không dám chậm trễ.

Thân hình họ vội vàng đi theo sau Lâm Bất Phàm, một lần nữa bước vào mê cung phức tạp vô cùng.

Ầm, ầm, ầm...

Bốn người Lâm Bất Phàm vừa xuyên qua một tòa thạch thất mê cung, thì nghe thấy một loạt tiếng nổ vang dội truyền đến.

Sau đó cảm nhận được một luồng chấn động từ dưới lòng đất.

Đỉnh của thạch thất trên đầu, lúc này cũng xảy ra một chút biến hóa.

Tựa như địa long lật mình, từng khối đá nứt ra, vết nứt không ngừng lan rộng...

Ngay sau đó là từng khối đá vụn, liên tiếp vỡ ra rơi xuống.

"Nhanh, nhanh, nhanh..." Nhìn thấy biến hóa xung quanh, sắc mặt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi khẽ biến đổi.

Vốn dĩ khối vẫn ngọc bị lấy đi, phong thủy cục diện nơi đó đã bị phá hủy.

Chương 205

Chẳng bao lâu nữa sẽ sụp đổ!

Bây giờ bị thuốc nổ một phen, toàn bộ phong thủy cục diện triệt để sụp đổ.

Địa mạch nơi này không còn khối vẫn ngọc kia thai nghén trấn áp, bây giờ đã hoàn toàn sụp đổ.

E rằng không bao lâu nữa, đừng nói là đại mộ, mà toàn bộ khu mỏ cũng sẽ sụp đổ!

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Bất Phàm cũng không khỏi có chút sốt ruột.

Sau đó chỉ thấy hắn không nói hai lời, tóm lấy Tề Thiết Chủy có tốc độ chậm nhất, trực tiếp thi triển Hạc hình khinh thân pháp.

"Không muốn chết thì mau theo kịp..." Chỉ thấy Lâm Bất Phàm ném lại một câu, tóm lấy Tề Thiết Chủy, trực tiếp hóa thành một đạo tàn ảnh lao ra ngoài.

Lúc này, Trương Kỳ Sơn và Hồng Nhị Gia cũng không dám có chút do dự.

Nếu không theo kịp tốc độ của Lâm Bất Phàm, e rằng đến cơ hội lạc trong mê cung cũng không có, sẽ bị chôn sống dưới lòng đất.

Vốn dĩ lúc đi vào, đã mất gần nửa canh giờ.

Nhưng lúc rời đi, Lâm Bất Phàm không dám có chút chậm trễ.

Chỉ chưa đầy ba phút, đã đi ra khỏi tòa mê cung dưới lòng đất.

Lúc này, từng khối đá vụn xung quanh không ngừng rơi xuống, đường hầm thông ra thế giới bên ngoài, cũng đang không ngừng nứt

vỡ, sụp đổ!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm căn bản không dừng lại chút nào.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không còn lo lắng, Trương Kỳ Sơn và Hồng Nhị Gia sẽ lạc trong đó.

Chỉ thấy thân hình hắn không những không dừng lại, mà tốc độ ngược lại còn tăng lên gấp đôi.

Thường thì một bước chân, thân hình đã hóa thành tàn ảnh, trực tiếp xuất hiện ở vị trí cách đó hơn mười mét.

Trong tình huống tay còn xách theo một Tề Thiết Chủy, nếu không tốc độ của Lâm Bất Phàm, e rằng còn có thể nhanh hơn vài phần.

Thấy Lâm Bất Phàm chỉ trong nháy mắt, đã mang theo Tề Thiết Chủy biến mất khỏi tầm mắt.

Trương Kỳ Sơn và Hồng Nhị Gia nhìn nhau, nào dám chậm trễ, vội vàng tăng tốc độ lên đến cực hạn.

Ầm ầm ầm!

Theo một tiếng nổ vang động trời, chỉ thấy toàn bộ khu mỏ, lập tức sụp đổ xuống.

Bụi bặm mù mịt cuồn cuộn, thoáng chốc đã bao phủ phạm vi vài dặm.

Vị trí khu mỏ sụp đổ, động tĩnh lớn đến mức, phạm vi mấy chục dặm, đều cảm nhận được cảm giác núi rung đất chuyển.

May mà nơi này vốn dĩ đã vắng người ở, lại thêm sự xuất hiện của đám quỷ Oa Quốc thời gian trước, trong phạm vi vài dặm, có thể nói là không một bóng người.

Nếu không, động tĩnh lớn như vậy không biết sẽ kinh động bao

nhiêu người!

Mất gần một nén hương, làn bụi mù mịt trời mới dần dần tan đi.

Lúc này, nhìn về vị trí khu mỏ ban đầu, chỉ thấy bốn người Lâm Bất Phàm đang đứng cách đó mấy chục mét.

Nhìn khu mỏ sụp đổ, giống như một cái hố trời, xuất hiện một cái hố sâu mấy chục mét.

Bất kể là Lâm Bất Phàm, hay ba người Trương Kỳ Sơn, trên mặt đều không khỏi lộ ra vẻ sống sót sau tai kiếp.

Kể cả Lâm Bất Phàm cũng không ngờ, hậu quả của việc cho nổ những quả thuốc nổ kia lại nghiêm trọng đến vậy.

Đến giờ, trong lòng Lâm Bất Phàm vẫn còn sợ hãi.

Nếu không phải tốc độ của hắn nhanh, sớm đã ghi nhớ con đường sống trong mê cung kia, chỉ cần chậm trễ một chút, e rằng đã bị chôn sống trong đó.

Đặc biệt là Trương Kỳ Sơn và Hồng Nhị Gia, hai người chân trước vừa lao ra khỏi hầm mỏ, chân sau toàn bộ khu mỏ đã trực tiếp sụp đổ.

Chỉ trong vài giây, nếu chậm hơn vài giây, e rằng sẽ bị chôn sống!

"Sập, sập thật rồi..." Cùng lúc đó, chỉ thấy Tề Thiết Chủy, người được Lâm Bất Phàm xách theo cả đoạn đường, nhặt lại được một mạng, nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt không khỏi trở nên có chút trắng bệch.

Hồi lâu sau, y mới vẻ mặt trang trọng, cúi người bái Lâm Bất Phàm một cái nói: "Đa tạ Tứ Gia ra tay cứu giúp..." "Đa tạ Tứ Gia ra tay cứu giúp..." Lời của Tề Thiết Chủy vừa dứt, Trương Kỳ Sơn và Hồng Nhị Gia đã hoàn hồn, cũng vội vàng cúi người bái một cái.

Lúc này, vẻ mặt họ vẫn còn sợ hãi, đến giờ vẫn chưa định thần lại được.

"Không cần khách khí như vậy..." "Cửu Môn tuy minh tranh ám đấu không ngừng, nhưng hiện tại Thần Châu hỗn loạn, bên ngoài có bầy sói rình rập..." "Lúc này, nếu Cửu Môn xảy ra sai sót, toàn bộ thành Thường Sa e rằng sẽ nổi sóng gió..." Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm thầm thở dài một hơi.

Sau đó mới nói tiếp: "Những nơi khác ta không quản được, cũng không thể nhúng tay..." "Nhưng một thành Thường Sa nhỏ bé này, ta hy vọng có thể mãi mãi bình ổn như vậy..." Không đợi Trương Kỳ Sơn và những người khác lên tiếng, Lâm Bất Phàm đột nhiên chuyển lời: "Hiện tại nguy cơ ở khu mỏ đã được giải trừ, ta cũng nên về rồi..." Nói xong, Lâm Bất Phàm xoay người đi về phía nơi để ngựa lúc trước.

Nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Bất Phàm, ba người Trương Kỳ Sơn nhìn nhau, cũng không nhiều lời, vội vàng đi theo.

Nhưng trước khi rời đi, không khỏi quay đầu lại, nhìn khu mỏ đã sụp đổ!

"Nguy cơ cuối cùng cũng đã được giải trừ..." Không ai biết rằng, nguy cơ quả thực đã được giải trừ.

Nhưng khối vẫn ngọc kia lại không bị nổ hủy, cũng không bị chôn vùi trong lòng đất, mà đã bị Lâm Bất Phàm âm thầm thu vào túi!

Chương 206

Khi bốn người trở về nơi để ngựa, những con ngựa được buộc ở đó vẫn còn sống khỏe mạnh.

"Đi thôi..." Chỉ thấy Lâm Bất Phàm tung mình lên ngựa, phi thẳng ra ngoài.

"Các vị, ba vị kiều thê ở nhà đang đợi tin của ta, ta đi trước một bước đây..." Không đợi Trương Kỳ Sơn và những người khác lên tiếng, Lâm Bất Phàm đã cưỡi ngựa biến mất khỏi tầm mắt.

Ba người nhìn nhau, rồi cũng lần lượt lên ngựa, chỉ có Tề Thiết Chủy là cưỡi con lừa của mình.

Tất cả đều bắt đầu trở về hướng thành Thường Sa!

Khoảng cách gần trăm dặm, Lâm Bất Phàm chỉ mất một canh giờ đã về đến thành Thường Sa.

"Tứ Gia đã về..." Khoảnh khắc Lâm Bất Phàm cưỡi ngựa vào thành Thường Sa, các thế lực trong Cửu Môn đều nhận được tin tức.

Nhưng theo Lâm Bất Phàm vào thành, lại không thấy bóng dáng ba người Trương Kỳ Sơn.

Nhất thời, Phó Quan đang ở lại Thường Sa, phu nhân của Hồng Nhị Gia và những người khác, đều không khỏi lo lắng.

"Yên tâm, Phật Gia lát nữa sẽ về đến Thường Sa, ta chỉ về trước một bước thôi..." Không đợi Phó Quan và những người khác tìm đến tận cửa, lúc đi qua cổng thành Thường Sa, Lâm Bất Phàm đã trực tiếp buông lại một câu.

Lúc này, các thế lực vốn đang có chút lo lắng, sau khi nhận được tin tức, mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi Lâm Bất Phàm cưỡi ngựa về thẳng Lâm phủ, đến nơi, nhìn qua, chỉ thấy ba nàng Hoắc Khuynh Tiên đã đứng đợi ở cổng từ lâu.

"Phu quân..." Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm cưỡi ngựa trở về, mọi người kêu lên một tiếng, rồi vội vàng chạy ra đón.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng tung mình xuống ngựa, hai bước đã đến trước mặt ba nàng, đưa tay ôm họ vào lòng.

"Phu quân cuối cùng cũng đã trở về..." "Ta không phải đã bình an trở về rồi sao, xem các nàng lo lắng kìa..." "Đi, đi, đi... có chuyện gì chúng ta vào trong rồi nói, kẻo người ta lại chê cười..." Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa dắt tay ba nàng, bước vào Lâm phủ.

Đến thẳng hậu viện, không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Hoắc Khuynh Tiên đã chủ động pha một ấm trà.

Đợi mọi người ngồi xuống, ánh mắt nàng mới nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Phu quân, chuyến đi này tình hình thế nào?" Đối mặt với ánh mắt của ba người, Lâm Bất Phàm uống một ngụm trà, rồi mới nói: "Quá trình tuy hung hiểm vô cùng, nhưng cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm..." Sau đó Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm, trực tiếp kể lại đại khái tình hình dưới khu mỏ cho ba nàng nghe.

Nghe Lâm Bất Phàm kể, tuy thấy vẻ mặt hắn không một gợn sóng, thậm chí còn có chút tươi cười, nhưng trong lòng ba nàng Hoắc Khuynh Tiên đều vô cùng rõ ràng, hung hiểm ẩn chứa trong đó, sơ sẩy một chút, e rằng sẽ trực tiếp mất mạng nơi suối vàng!

Nghe Lâm Bất Phàm kể lại toàn bộ quá trình, sắc mặt ba nàng Hoắc Khuynh Tiên cũng thầm biến đổi.

Lúc thì căng thẳng, lúc thì lo lắng kinh hãi.

Sắc mặt có thể nói là thay đổi như chong chóng!

Nhưng nhìn Lâm Bất Phàm trước mắt, thấy hắn đã bình an trở về,

ba nàng mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Không ngờ dưới khu mỏ kia lại hung hiểm như vậy..." "Khó trách Trương Kỳ Sơn kia, liên tiếp gặp thất bại dưới khu mỏ đó..." "Lần này nếu không có phu quân ra tay tương trợ, nếu bước vào mê cung dưới lòng đất kia, chẳng phải sẽ bị nhốt chết ở bên trong sao..." Ba nàng thầm cảm thán một trận, rồi chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên dường như nghĩ ra điều gì đó.

Nàng nhìn Lâm Bất Phàm, do dự một lúc, rồi không nhịn được hỏi: "Phu quân, chuyến đi này có thu hoạch gì không?" Vút!

Đối với khối vẫn ngọc kia, không chỉ Hoắc Khuynh Tiên tò mò, mà ngay cả Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt cũng vô cùng tò mò.

Họ cũng muốn xem thử, khối vẫn ngọc kia có thật sự có năng lực thần kỳ như vậy không.

Với sự hiểu biết của họ về Lâm Bất Phàm, hắn đã tốn nhiều công sức, mạo hiểm như vậy, tuyệt đối không thể nào tay không trở về.

"Vẫn ngọc kia cụ thể có tác dụng gì, tạm thời chưa biết được..." "Nhưng có thể khẳng định, vẫn ngọc quả thực ẩn chứa một luồng sức mạnh đặc thù..." Vừa nói, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, vung tay lấy khối vẫn ngọc đã thu được trong trữ vật giới chỉ ra.

Ầm...

Theo một tiếng nổ vang động, khối vẫn ngọc cao gần một trượng, nặng ít nhất cũng phải mấy nghìn cân, trực tiếp rơi xuống vị trí cách gốc cây Bồ đề chỉ khoảng một mét!

Nhìn thấy khối vẫn ngọc đột nhiên xuất hiện, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên trước tiên ngẩn ra, rồi lập tức nhìn sang.

Thậm chí trong khoảnh khắc đó, ba người đều không khỏi đứng

dậy, đi đến trước khối vẫn ngọc.

Nhìn qua, chất lượng trắng muốt như dương chi bạch ngọc.

Nhưng dưới ánh nắng mặt trời, trên chất liệu trắng như ngọc đó, lại tỏa ra từng tia sáng lấp lánh như kim loại.

"Đây là vẫn ngọc mà phu quân thu hoạch được..." "Chỉ nhìn từ chất lượng, quả thực có thể sánh với dương chi bạch ngọc..." "Nhưng ngoài ra, hình như cũng không có gì đặc biệt..." Ba nàng Hoắc Khuynh Tiên đi quanh khối vẫn ngọc, quan sát kỹ một vòng, rồi không nhịn được cảm thán.

Vút...

Đúng lúc này, Nộ Tinh Kê dường như cảm nhận được điều gì đó, chỉ thấy thân hình to lớn mấy mét của nó dang cánh, lao thẳng về phía vẫn ngọc.

Sau đó, thân hình nó đáp thẳng lên khối vẫn ngọc rồi không đi nữa!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lúc ba nàng Hoắc Khuynh Tiên chuẩn bị lên tiếng, chỉ thấy Lâm Bất Phàm khẽ cau mày, dường như cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên nói: "Tiên Nhi, Tinh Nguyệt, mau lùi lại..." Nghe Lâm Bất Phàm gọi, ba nàng tuy có chút ngạc nhiên, nhưng thân hình lại không chút do dự, lập tức làm theo lời Lâm Bất Phàm, lùi về bên cạnh hắn.

Lúc này, Lâm Bất Phàm lại không giải thích, mà kéo ba nàng lùi lại thêm hơn mười mét nữa.

Sau đó, Lâm Bất Phàm còn trực tiếp ra lệnh: "Người đâu..." "Đưa tất cả người trong hậu viện, bao gồm cả hai tiểu gia hỏa Trường Sinh và Trường Ca, toàn bộ lui ra tiền viện..." "Không có lệnh của ta, không ai được phép đến gần hậu viện, kẻ trái lệnh, chết..." Nghe mệnh lệnh của Lâm Bất Phàm, đám nha hoàn hạ nhân trong hậu viện,

đều là người do Hoắc Khuynh Tiên và Hoắc Tiên Nhi tỉ mỉ tuyển chọn, đều là người được Hoắc gia của họ bồi dưỡng cẩn thận.

Tự nhiên họ đều biết, lúc này nên làm gì.

Lâm Bất Phàm trong phủ nghiêm khắc như vậy cũng không nhiều.

Chương 207

Mỗi một lần, đều là chuyện vô cùng quan trọng!

Theo mọi người lần lượt lui ra khỏi hậu viện, không đợi Hoắc Khuynh Tiên và những người khác lên tiếng hỏi, lúc này, họ cảm nhận được một trận chấn động nhẹ từ dưới mặt đất.

Ngay sau đó, chỉ thấy cây Bồ đề kia, từng sợi rễ cắm sâu vào lòng đất, trực tiếp mọc vươn ra khỏi mặt đất.

Chỉ trong mấy chục hơi thở, từng sợi rễ Bồ đề lớn nhỏ không đều, trực tiếp quấn về phía khối vẫn ngọc.

Lúc này, cây Bồ đề kia cũng bắt đầu sinh trưởng điên cuồng với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Chỉ trong một nén hương, cây Bồ đề đã cao đến năm mươi mét.

Đường kính của nó còn trực tiếp đạt đến mấy mét!

Thực sự lột xác thành một cây đại thụ.

Kể cả đặt trong rừng nguyên sinh, nếu không có mấy trăm, mấy nghìn năm, e rằng đừng hòng mọc đến mức độ này.

Cành cây khổng lồ, cành lá sum suê, trực tiếp che khuất hơn nửa hậu viện!

Đừng nói là nha hoàn hạ nhân ở tiền viện, từng người đều trừng lớn hai mắt, nhìn cây đại thụ che trời đột nhiên xuất hiện ở hậu viện.

Bốn vợ chồng Lâm Bất Phàm ở hậu viện, lúc này cũng không khỏi trừng lớn hai mắt, lộ ra vẻ mặt đầy khó tin.

Nhìn lại vị trí của khối vẫn ngọc, sớm đã bị rễ cây Bồ đề quấn quanh che khuất.

Toàn bộ cây Bồ đề, trong thời gian ngắn ngủi, trực tiếp tăng trưởng hơn gấp đôi.

Mùi hương thanh khiết vốn tỏa ra từ cây Bồ đề, thoáng chốc trở nên nồng đậm hơn không ít.

Mỗi một hơi thở, đều không khỏi khiến người ta cảm thấy tâm tình thư thái, cả tinh thần dường như cũng nhẹ nhõm đi vài phần.

Nhưng dưới sự trấn áp của pho tượng Thạch Cảm Đương kia, sức mạnh tỏa ra từ cây Bồ đề, lại bị chặn lại trong Lâm phủ.

Không có một chút hương thơm nào tỏa ra ngoài.

Nhưng cây Bồ đề đột nhiên biến thành một cây đại thụ, từ xa đã có thể thấy sự tồn tại của cây Bồ đề khổng lồ này.

Thầm cảm nhận kỹ một phen, sức mạnh vô hình mà khối vẫn ngọc kia tỏa ra, lúc này tuy không còn một chút nào rò rỉ ra ngoài, nhưng sức mạnh tỏa ra từ nó, lại luôn bị cây Bồ đề hấp thu.

Cây Bồ đề kia tuy không tiếp tục tăng trưởng, nhưng Lâm Bất Phàm lại có thể cảm nhận rõ ràng, sức mạnh của vẫn ngọc, đang khiến cây Bồ đề dần dần lột xác!

Cảm nhận kỹ thậm chí có thể phát hiện, theo sự lột xác của cây Bồ đề, thiên địa linh khí xung quanh không ngừng hội tụ về.

Thoáng chốc khiến toàn bộ Lâm phủ, vốn đã linh hoạt, nồng đậm hơn thế giới bên ngoài, lại càng tăng thêm vài phần.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy..." Nhìn cây Bồ đề trước mắt đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, tăng trưởng gấp đôi, ba người Hoắc Khuynh Tiên hoàn hồn, ánh mắt lập tức không nhịn được nhìn về phía Lâm Bất Phàm hỏi.

Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, chỉ thấy Doãn Tinh Nguyệt

nhìn về phía khối vẫn ngọc đã bị vô số rễ cây quấn quanh, không còn nhìn thấy diện mạo ban đầu, nói: "Lẽ nào là do khối vẫn ngọc kia..." Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi khẽ gật đầu nói: "Ngoài nguyên nhân là khối vẫn ngọc kia ra, không thể có nguyên nhân nào khác..." "Với tu vi của các nàng hiện tại, có lẽ không cảm nhận được điều gì bất thường, nhưng ta lại có thể cảm nhận rõ ràng..." "Trên khối vẫn ngọc kia, luôn tỏa ra một luồng sức mạnh kỳ lạ..." "Hiện tại, sức mạnh tỏa ra từ khối vẫn ngọc, toàn bộ đều bị cây Bồ đề kia hấp thu..." "Cũng chính vì luồng sức mạnh đó, mới khiến cây Bồ đề đột nhiên xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất như vậy..." Nhưng tác dụng khác của khối vẫn ngọc kia, chỉ riêng sức mạnh tỏa ra đã khiến cây Bồ đề xảy ra một lần lột xác.

Theo sự lột xác của cây Bồ đề, chỉ riêng tác dụng giúp người ta tĩnh tâm ngưng thần, khai ngộ trí tuệ, cũng đã tăng lên mấy lần, thậm chí mấy chục lần!

Ngoài ra, Lâm Bất Phàm có thể cảm nhận rõ ràng, thiên địa linh khí xung quanh bị cây Bồ đề hấp dẫn, không ngừng hội tụ về Lâm phủ.

Theo thời gian trôi qua, sau này thiên địa linh khí ở Lâm phủ, sẽ trở nên ngày càng nồng đậm, linh hoạt!

Sau này tu luyện trong môi trường như vậy, không chỉ ba nàng Hoắc Khuynh Tiên, mà ngay cả tốc độ tăng tu vi của Lâm Bất Phàm, cũng có thể tăng lên mấy lần.

"Khối vẫn ngọc này, quả nhiên là thứ tốt..." "Không nói đến tác dụng khác của vẫn ngọc, chỉ riêng lợi ích trước mắt, cũng đủ để Lâm gia hưởng lợi vô cùng..." Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa vung tay lấy ra toàn bộ những thanh đào mộc kiếm đã mang đi lần trước.

Từng thanh đào mộc kiếm, lại một lần nữa được Lâm Bất Phàm

sắp xếp xung quanh cây Bồ đề.

Lúc này, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, vận chuyển pháp môn của Địa sư truyền thừa, dẫn động địa mạch long khí trong lòng đất.

Lâm Bất Phàm mới phát hiện, cũng không biết có phải là tác dụng của khối vẫn ngọc kia không, địa mạch long khí vốn có chút cuồng bạo, đã trở nên ôn hòa hơn không ít.

Nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó lại không hề giảm đi, thậm chí còn trở nên tinh thuần hơn.

Nếu như bình thường mỗi lần Lâm Bất Phàm tu hành, giới hạn hấp thu luyện hóa địa mạch long khí, chỉ có thể luyện hóa hấp thu ba đạo địa mạch long khí.

Thì bây giờ, theo địa mạch long khí, trở nên ôn hòa hơn, bớt đi một chút cuồng bạo.

Tu luyện một lần, muốn đạt đến giới hạn hấp thu, ít nhất có thể luyện hóa năm đạo địa mạch long khí!

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm liếc nhìn vị trí của khối vẫn ngọc.

Ngay sau đó tâm niệm vừa động, bắt đầu dẫn động địa mạch long khí trong lòng đất, để nó dung nhập vào những thanh đào mộc kiếm kia.

Theo địa mạch long khí không ngừng được hấp thu, khiến uy năng của những thanh đào mộc kiếm, âm thầm tăng lên.

Lâm Bất Phàm mới thầm hài lòng gật đầu.

Còn về vị trí của khối vẫn ngọc, lúc này sớm đã bị rễ cây Bồ đề quấn quanh.

Nếu không biết, những sợi rễ kia bao bọc chính là vẫn ngọc, căn

bản không ai có thể nhìn ra được lai lịch của vẫn ngọc.

Như vậy, Lâm Bất Phàm cũng không cần lo lắng, chuyện vẫn ngọc sẽ bị tiết lộ ra ngoài.

Chương 208

Vốn dĩ có thể bước vào hậu viện Lâm gia, ngoài vợ chồng Lâm Bất Phàm ra, cũng chỉ có Phong Vu Tu và Chu Vệ Quốc, những cánh tay đắc lực.

Vẫn ngọc hiện tại bị vô số rễ cây bao bọc che khuất, không có một chút khí tức nào rò rỉ ra ngoài.

Kể cả Trương Kỳ Sơn đến hậu viện, e rằng cũng không nhìn ra được bất kỳ điều gì bất thường!

Về việc nghiên cứu năng lực khác của khối vẫn ngọc, với tu vi Võ đạo Đại Tông sư hiện tại của Lâm Bất Phàm, tự nhiên không có năng lực đó.

Có thể khiến cây Bồ đề xảy ra dị biến như vậy, đối với Lâm Bất Phàm mà nói, là một niềm vui bất ngờ.

Muốn nghiên cứu tác dụng cụ thể của vẫn ngọc, chỉ có thể đợi tu vi của Lâm Bất Phàm tiến thêm một bước, có lẽ mới có một chút cơ hội.

Sau khi giải quyết xong mọi việc, Lâm Bất Phàm nhìn xung quanh nơi cây Bồ đề bén rễ.

Vì cây Bồ đề đột nhiên tăng trưởng, lúc này sớm đã trở nên một mảnh hỗn loạn.

May mà vị trí của linh tuyền kia, có pho tượng Thạch Cảm Đương, cách cây Bồ đề một đoạn.

Trong lần dị biến này, không bị ảnh hưởng chút nào!

Không chỉ không bị ảnh hưởng chút nào, thậm chí mơ hồ, linh thủy do linh tuyền kia sinh ra, linh khí ẩn chứa trong đó, rõ ràng đã

tăng lên vài phần.

Còn về những bộ bàn ghế đá trước đó, sớm đã bị cây Bồ đề trong lúc tăng trưởng, trực tiếp hất văng sang một bên.

Trong phạm vi mười mét quanh cây Bồ đề, trở nên một mảnh hỗn loạn.

Từng sợi rễ cây mọc lên từ mặt đất, trực tiếp khiến địa hình xung quanh, cũng xảy ra một chút biến hóa.

Nhìn nơi này, rồi lại nhìn kích thước của hậu viện, Lâm Bất Phàm không nhịn được cảm thán một câu: "Hậu viện tuy không nhỏ, nhưng không ai biết cây Bồ đề này, sau này có tiếp tục tăng trưởng nữa không..." "Xem ra Lâm phủ phải tiếp tục mở rộng mới được..." May mà vị trí của Lâm phủ, vì những lời đồn trước đó về tòa phủ đệ này, trong phạm vi gần trăm mét xung quanh, hoặc là không có người ở, hoặc là nhà cửa bỏ hoang!

Lâm Bất Phàm muốn mở rộng Lâm phủ, cũng không cần tốn nhiều công sức.

Nghe lời lẩm bẩm của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên ở bên cạnh cũng không khỏi ngẩng đầu, nhìn cây đại thụ cao mấy chục mét trước mắt.

Sau đó bất giác gật đầu nói: "Đúng như lời phu quân nói, kích thước của hậu viện, quả thực cần phải mở rộng thêm..." "Phu quân yên tâm, lát nữa ta sẽ sắp xếp chuyện này..." Với địa vị của Lâm Bất Phàm tại thành Thường Sa lúc này, không nói đến những ngôi nhà xung quanh, hoặc là bỏ hoang, hoặc là không có người ở.

Kể cả có người ở, chỉ cần Lâm Bất Phàm mở lời, tin rằng không ai sẽ từ chối yêu cầu của hắn.

Lúc này, dị biến ở Lâm phủ, cũng đã thu hút sự chú ý của các thế

lực ở Thường Sa.

Một cây đại thụ cao mấy chục mét, đột nhiên xuất hiện trong hậu viện Lâm phủ.

Dù Lâm phủ có ý phong tỏa tin tức, dị biến như vậy cũng không thể giấu được người khác!

Nhưng các vị gia chủ của Cửu Môn, nghĩ đến những thủ đoạn mà Lâm Bất Phàm đã thể hiện, Lâm phủ đột nhiên xuất hiện một cây đại thụ cao mấy chục mét, dường như cũng không có gì quá kinh ngạc.

Trong lúc các thế lực bên ngoài bàn tán xôn xao, nhìn về phía cây Bồ đề khổng lồ trong Lâm phủ, Hoắc Khuynh Tiên không chút do dự, trực tiếp giao phó công việc mà Lâm Bất Phàm đã giao.

Chỉ trong một ngày, phạm vi một trăm mét xung quanh hậu viện Lâm phủ, bất kể là kiến trúc bỏ hoang, nhà cửa không người ở, toàn bộ đều bị thu mua.

Sau đó Hoắc Khuynh Tiên huy động thế lực dưới trướng, dưới sự dẫn dắt của Phong Vu Tu, trực tiếp bắt đầu hành động.

Chỉ trong vài ngày, phạm vi một trăm mét xung quanh, đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Các loại kiến trúc bỏ hoang, nhà cửa hoang phế trực tiếp bị phá bỏ.

Lại thêm Lâm Bất Phàm chi tiền mạnh tay, hàng trăm công nhân xây dựng chuyên nghiệp bắt đầu vào cuộc.

Chỉ trong vòng chưa đầy một tháng, không chỉ nền móng của các loại kiến trúc được xây dựng hoàn thành, một bức tường vây cao mấy mét, cũng đã cơ bản hoàn công trong tay những người này.

Lần mở rộng này, Lâm Bất Phàm thực ra không chuẩn bị, xây

dựng nhà ở và các công trình khác.

Mà là thông suốt cả hậu viện Lâm phủ, trực tiếp tạo thành một hậu hoa viên.

Các loại lương đình, ao nước, theo quy hoạch trong lòng Lâm Bất Phàm, bắt đầu được xây dựng theo phương vị đặc thù.

Thậm chí từng viên gạch lát nền, từng bụi hoa cỏ, đều được Lâm Bất Phàm sắp xếp đâu ra đó, tỉ mỉ cẩn thận!

Cùng với việc Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn giải quyết nguy cơ ở khu mỏ, giải quyết đám quỷ Oa Quốc, có được lục kiển huân chương, Lâm gia tuy đại hưng thổ mộc, nhưng cả thành Thường Sa lại trở nên vô cùng yên bình.

Có lẽ vì có Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn trấn áp, những dấu hiệu hỗn loạn vừa mới manh nha, thoáng chốc đã trở lại bình yên.

Lúc này, nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, qua một thời gian, bụng của hai nàng vốn không có dấu hiệu gì, lúc này cũng đã dần dần nhô lên.

Không biết tự không hay, Thường Sa đã bình ổn trôi qua nửa năm.

Không có bất kỳ sóng gió nào, bất kể bên ngoài thành Thường Sa loạn thành thế nào, bên trong thành Thường Sa, bề ngoài có Trương Kỳ Sơn trấn giữ, ngầm có Cửu Môn duy trì trấn áp, bất kỳ ai dám gây sóng gió, toàn bộ đều bị diệt cỏ tận gốc!

Qua một thời gian lắng đọng, Lâm phủ vốn đại hưng thổ mộc, sớm đã hoàn công từ một tháng trước, tu sửa hoàn tất.

Tuy Lâm Bất Phàm chưa bố trí phong thủy trận pháp, nhưng theo sự mở rộng của hậu viện, khi Lâm Bất Phàm, gia chủ của Lâm gia, ý chí thừa nhận phạm vi mở rộng, thuộc về Lâm phủ, phạm vi trấn áp của pho tượng Thạch Cảm Đương, cũng theo đó mở rộng.

Nửa năm trôi qua, cây Bồ đề kia tuy không tăng trưởng thêm chút nào, nhưng cành lá sum suê lại ngày càng phát triển, lúc này phảng phất như một cây dù che trời khổng lồ, bao phủ hơn nửa hậu viện Lâm phủ, bao gồm cả phạm vi vừa mới mở rộng hoàn thành.

Không chỉ vậy, có lẽ là do khối vẫn ngọc, chiều cao của cây Bồ đề tuy không tăng thêm chút nào, nhưng lại không ngừng hấp thu sức mạnh tỏa ra từ vẫn ngọc, cây Bồ đề khổng lồ này, không biết tự lúc nào đã ra hoa kết quả.

Cuối cùng, dưới sự xác nhận nhiều lần của Lâm Bất Phàm, đã kết ra ba mươi sáu quả Bồ đề.

Chương 209

Mỗi một quả Bồ đề, lúc này to bằng quả trứng gà, cũng không biết khi nào mới có thể hoàn toàn chín muồi.

Nhưng kể cả chưa chín, Lâm Bất Phàm cũng có thể cảm nhận được từ trong đó, một luồng thiên địa nguyên khí cực kỳ nồng đậm, cực kỳ tinh thuần!

Ngoài những điều này ra, dưới sự chỉ điểm của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên duy nhất không mang thai, qua một thời gian tích lũy, tu vi võ đạo lúc này, cũng đã chính thức đột phá đạt đến cảnh giới Tông Sư.

Không chỉ Hoắc Khuynh Tiên, kể cả Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, tuy mỗi ngày chỉ có thể tu luyện hô hấp pháp, nhưng khí huyết trong cơ thể đều đang ổn định tăng trưởng, chỉ đợi đứa trẻ trong bụng ra đời, khôi phục nguyên khí tiêu hao, là có thể đột phá cảnh giới Tông Sư bất cứ lúc nào.

Nếu nói đến vợ chồng ba người Lâm Bất Phàm, người có tu vi biến hóa lớn nhất, tự nhiên phải là Lâm Bất Phàm.

Vốn dĩ lúc đến khu mỏ, tu vi của Lâm Bất Phàm là Đại Tông sư trung kỳ.

Qua một thời gian tích lũy, có lẽ là do thiên địa linh khí ở Lâm phủ trở nên ngày càng nồng đậm, tu vi võ đạo, đã âm thầm đột phá Đại Tông sư hậu kỳ, cách đỉnh phong cũng chỉ còn một bước chân.

Ngoài tu vi võ đạo đột phá, Địa sư truyền thừa của Lâm Bất Phàm, qua một thời gian tích lũy, cũng đã đạt đến một tầng thứ khác.

Địa sư truyền thừa, từ thấp đến cao phân thành: Nạp khí, Uẩn

linh, Hiển hình...

Hấp thu luyện hóa một luồng địa mạch chi khí, bước vào cảnh giới Nạp khí.

Nhưng muốn bước vào tầng thứ Uẩn linh, thì cần phải tích lũy địa mạch chi khí trong cơ thể, đến một mức độ nhất định, để địa mạch chi khí trong cơ thể sinh ra linh tính!

Lúc này nhìn vào trong đan điền của Lâm Bất Phàm, ngoài viên khí huyết kim đan, dần dần trở nên viên mãn, chỉ thấy một con kim xà do địa mạch long khí ngưng tụ thành, lúc này đã lớn đến mấy thốn.

Nếu chú ý kỹ thậm chí có thể phát hiện, con kim xà do địa mạch long khí ngưng tụ thành này, đã sinh ra một chút linh tính, trông phảng phất như một con kim xà thật sự!

Với tu vi Địa sư của Lâm Bất Phàm lúc này, đủ để dẫn động địa mạch long khí, bố trí một số phong thủy sát trận đơn giản.

Tuy Lâm phủ lúc này, Lâm Bất Phàm chưa bố trí bất kỳ phong thủy trận pháp nào, nhưng có cây Bồ đề và pho tượng Thạch Cảm Đương trấn áp, thiên địa linh khí ở Lâm phủ lại ngày càng tăng trưởng, không có một chút nào rò rỉ ra ngoài.

Lúc này, nhìn về phía cây Bồ đề, chỉ thấy cả gia đình Lâm Bất Phàm, lúc này toàn bộ đều tụ tập ở đây.

Lâm Trường Sinh và Lâm Trường Ca hai chị em, lúc này đều đã tròn một tuổi!

Hai tiểu gia hỏa này, đã có thể nhảy nhót, nô đùa trong sân.

Đặc biệt là cậu nhóc Lâm Trường Sinh, vừa mới sinh ra đã thức tỉnh huyết mạch Chân Long, cách hai tuổi còn mấy tháng, lúc này trông đã giống như đứa trẻ ba, bốn tuổi.

Không chỉ thông minh trời sinh, thể chất của cậu còn vượt xa những đứa trẻ cùng tuổi.

Đặc biệt là cậu nhóc này một khi nghiêm túc, hoặc tức giận, một cú đấm của cậu, đủ để bộc phát ra sức mạnh hơn trăm cân.

Một người thường, nếu không để ý, thật không chắc có thể chịu được một quyền của cậu nhóc.

Kể cả cô bé Lâm Trường Ca vừa mới tròn một tuổi không lâu, huyết mạch trong cơ thể chưa thức tỉnh, thể chất và trí tuệ của cô bé, dưới ảnh hưởng của cây Bồ đề, cũng đủ để sánh với đứa trẻ bảy, tám tuổi bình thường.

Nhìn hai anh em đang đùa giỡn, nô đùa, rồi lại nhìn Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, cách ngày sinh đứa trẻ trong bụng, cũng chỉ còn một, hai tháng.

Vẻ mặt Lâm Bất Phàm lúc này, cũng không khỏi hiện lên một nụ cười đầy mong đợi!

"Phu quân, thành Thường Sa của chúng ta dạo gần đây xảy ra những chuyện rất kỳ lạ..." Trong lúc Lâm Bất Phàm đang mỉm cười nhìn hai tiểu bảo bối nô đùa, Hoắc Khuynh Tiên đứng bên cạnh vừa nói vừa đưa một tập tài liệu vào tay hắn.

Nhận lấy tập tài liệu từ Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm cẩn thận xem xét từ đầu đến cuối.

Vẻ tươi cười trên gương mặt hắn dần biến mất, thay vào đó là một nét mặt ngày càng ngưng trọng.

Thành Thường Sa, dưới sự trấn áp của Trương Kỳ Sơn, tưởng chừng như đã yên bình trở lại.

Nhưng dưới mặt nước tĩnh lặng ấy, sóng ngầm vẫn đang cuộn trào dữ dội.

Tập tài liệu Hoắc Khuynh Tiên đưa ra ghi lại những sự kiện kỳ dị xảy ra ở thành Thường Sa trong thời gian qua.

Tổng cộng đã có mười hai vụ việc kỳ lạ.

Trong số đó, hai phần ba nạn nhân khi được người của Cửu Môn phát hiện ra điều bất thường thì đã biến thành những cỗ thi thể.

Có thi thể vẫn còn nguyên vẹn, trông như đang ngủ say.

Có thi thể lại biến thành một xác khô, phảng phất như toàn bộ tinh khí đã bị thứ gì đó hút cạn.

Lại có thi thể chỉ còn lại một bộ xương trắng, hoặc thậm chí chỉ là một tấm da người!

Trong mười hai vụ việc kỳ quái đó, chỉ có một phần ba nạn nhân may mắn giữ được mạng sống do người của Cửu Môn phát hiện kịp thời.

"Kể từ sau khi chuyến xe quỷ tiến vào thành, thành Thường Sa bắt đầu xảy ra những chuyện kỳ quái..." "Trước sau đã xảy ra mười hai vụ ma quỷ, yêu tà tấn công người dân trong thành..." "Hiện tại, bề ngoài thành Thường Sa trông có vẻ không có sóng gió gì, nhưng trong tối đã dấy lên những cơn sóng không hề nhỏ..." Khi Lâm Bất Phàm đọc những dòng tài liệu, vẻ mặt Hoắc Khuynh Tiên không giấu nổi sự lo lắng.

Cứ tiếp tục thế này, thành Thường Sa sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra đại loạn!

Không chỉ Hoắc Khuynh Tiên lo lắng, mà lúc này các đương gia của Cửu Môn cũng đều mang vẻ mặt nặng trĩu.

Ngay cả vị thủ lĩnh Cửu Môn là Phật Gia, khi xem xét những chuyện xảy ra trong thành Thường Sa gần đây, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Nhưng đối mặt với những yêu tà quỷ dị đó, họ lại chẳng có cách nào!

Trong lòng mỗi người lúc này đều không hẹn mà cùng nghĩ đến vị Tứ gia Lâm Bất Phàm.

Hiện tại, người có biện pháp và năng lực giải quyết đám yêu tà quỷ dị này cũng chỉ có vị Tứ gia Lâm Bất Phàm mà thôi.

Chương 210

Thế là, các đương gia Cửu Môn, bao gồm cả Phật Gia Trương Kỳ Sơn, dường như đã bàn bạc trước, đồng loạt kéo thẳng đến Lâm phủ.

Cùng lúc đó, sau khi xem xong tài liệu Hoắc Khuynh Tiên đưa, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi thở dài: "Loạn thế, loạn thế sắp đến rồi...

Thần Châu bên trong thì quân phiệt hỗn chiến, bên ngoài thì lang sói vây quanh, bây giờ lại thêm yêu tà quỷ dị tác quái...

Ai..." Cuối cùng, Lâm Bất Phàm không nhịn được mà âm thầm lắc đầu.

Dù hiện tại hắn đã có tu vi Võ đạo Đại Tông sư hậu kỳ, Địa sư Uẩn Linh cảnh, lại có Cửu Môn và một biên chế bảo an đoàn dưới trướng.

Đặt trong thời loạn thế này, cũng miễn cưỡng có được chút sức mạnh tự vệ.

Nhưng cũng chỉ là sức mạnh tự vệ mà thôi, đặt trong cả Thần Châu rộng lớn, e rằng chẳng thể tạo ra được ngọn sóng nào, cũng không thể thay đổi được gì!

Việc duy nhất hắn có thể làm lúc này là cố gắng hết sức để đảm bảo Lâm gia được bình an.

Nếu có đủ năng lực, sẽ tiến thêm một bước là bảo vệ thành Thường Sa không rơi vào hỗn loạn nguy cơ!

"Chính cái gọi là binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn...

Loạn thế trước mắt, vi phu chỉ có thể đảm bảo Lâm gia chúng ta được an nhiên vô sự..." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm đưa tay kéo thẳng

thân ảnh Hoắc Khuynh Tiên vào lòng.

Hoắc Khuynh Tiên vốn định nói gì đó, nhưng trong khoảnh khắc này lại không thể thốt nên lời.

Với mạng lưới tình báo mà Lâm gia nắm giữ, dù không thể điều tra rõ ràng tình hình ở khắp nơi trên Thần Châu, nhưng cũng biết được đại khái!

Đừng thấy thành Thường Sa có vẻ yên ổn, đó hoàn toàn là nhờ có Trương Kỳ Sơn, vị Phật Gia kia, trấn áp ở mặt ngoài.

Trong tối lại có Cửu Môn khống chế mọi động tĩnh!

Điều đó mới giúp Thường Sa có thể miễn cưỡng phát triển ổn định trong thời loạn thế.

Nhưng dù vậy, theo sự sụp đổ của chút nhân đạo chi lực cuối cùng, trong thành cũng thỉnh thoảng xảy ra những sự kiện kỳ dị.

Lâm Bất Phàm tuy là Võ đạo Đại Tông sư, nhưng có thể đảm bảo Lâm gia yên ổn đã là may mắn lắm rồi.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân vang lên.

Người làm trong phủ lập tức tiến lên bẩm báo: "Bẩm gia chủ, ba vị phu nhân...

Phật Gia và các vị đương gia Cửu Môn đến bái phỏng..." Nghe vậy, Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu, phất tay ra hiệu, người nọ lập tức lui xuống.

Lúc này, bốn vợ chồng nhìn nhau, Hoắc Khuynh Tiên không nhịn được lên tiếng: "Phật Gia cùng các vị đương gia Cửu Môn đột nhiên ghé thăm, không biết rốt cuộc có chuyện gì..." "Tiên Nhi, Tinh Nguyệt cứ yên tâm dưỡng thai nghỉ ngơi, Khuynh Tiên theo ta đi một chuyến.

Xem xem rốt cuộc có chuyện gì." Lâm Bất Phàm lên tiếng phân

phó một câu, rồi không chút trì hoãn, cất bước đi về phía tiền viện.

Cùng lúc đó, Phật Gia và những người khác tụ tập bên ngoài Lâm phủ, ai nấy đều không khỏi nhìn nhau một lượt.

Cuối cùng, Tề Thiết Chủy lên tiếng trước nhất: "Phật Gia cũng đến bái kiến Tứ gia..." Liếc mắt nhìn mọi người một lượt, không cần mở lời hỏi, Trương Kỳ Sơn cũng đoán được các vị đương gia này đến Lâm phủ là vì chuyện gì.

Ông cũng không giấu giếm, nghênh đón ánh mắt của mọi người rồi nói thẳng: "Thành Thường Sa dạo này không yên ổn, ta đặc biệt đến tìm Tứ gia thương nghị, xem nên đối phó với đám yêu tà quỷ dị đó như thế nào..." Nghe Trương Kỳ Sơn cũng vì chuyện này, các đương gia Cửu Môn nhìn nhau.

Ngay sau đó cũng lần lượt lên tiếng: "Không ngờ Phật Gia cũng vì chuyện này..." "Dạo gần đây, những chuyện kỳ dị đó xảy ra liên tục, cả thành Thường Sa này e rằng chỉ có Tứ gia mới có bản lĩnh đối phó với chúng..." "Hiện tại những người gặp phải đám quỷ dị đó chỉ là dân thường, đa số cũng ở những nơi hẻo lánh, âm u..." "Nhưng nếu cứ để tình hình phát triển như vậy, ai mà nói chắc được lần sau người gặp phải quỷ dị có phải là chúng ta hay không..." "Ai..." Trong lúc mọi người đang than thở, họ đã được quản gia Long Tam của tiền viện Lâm phủ mời vào trong.

Vừa mới bước vào Lâm phủ, nhìn thấy cây đại thụ cao chọc trời ở hậu viện, sự phiền muộn trong lòng các đương gia Cửu Môn bỗng chốc tan biến không còn tăm tích!

"Nếu ta không nhìn lầm thì đây hẳn là một cây Bồ Đề..." "Cây Bồ Đề này xuất hiện ở hậu viện Lâm phủ chỉ sau một đêm, cũng không biết nó có thần dị gì..." "Kỳ lạ, vừa bước vào Lâm phủ, tâm trạng nóng nảy trong lòng ta đã dần bình tĩnh lại..." "Chẳng lẽ là tác dụng

của cây Bồ Đề này...” Khi bóng dáng các vị đương gia Cửu Môn vừa bước vào Lâm phủ, họ vừa âm thầm bàn tán, vừa như phát hiện ra điều gì, ánh mắt không hẹn mà cùng đổ dồn về phía cây Bồ Đề cao chọc trời ấy.

Trong lúc mọi người đang xì xào bàn tán, Lâm Bất Phàm cũng đã dẫn theo Hoắc Khuynh Tiên đi thẳng ra đại sảnh tiền viện.

“Các vị đương gia ghé thăm, có việc thất lễ không đón tiếp từ xa...

Mong các vị đừng trách.” Nhìn Trương Kỳ Sơn và những người khác đang đứng trong sân, Lâm Bất Phàm cùng Hoắc Khuynh Tiên tiến đến tiền viện, lên tiếng chào hỏi.

Theo tiếng nói của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn và những người trong sân mới hoàn hồn trở lại.

“Chào Tứ gia, chào Khuynh Tiên phu nhân.” Những người vừa hoàn hồn là Trương Kỳ Sơn và các vị khác cũng lần lượt chắp tay đáp lễ.

“Các vị đứng ngây ra đó làm gì, mời vào trong ngồi...

Người đâu, pha trà...

Pha loại Bồ Đề Linh Trà mà Khuynh Tiên mới làm dạo trước, để các vị đương gia phẩm giám một phen.” Bồ Đề Linh Trà, là loại trà do Hoắc Khuynh Tiên làm lúc rảnh rỗi.

Nàng hái những chiếc lá non chứa một tia linh khí trên cây Bồ Đề để chế biến thành, miễn cưỡng cũng được xem là một loại linh trà.

Trong đó không chỉ chứa một chút linh khí, mà còn có cả công hiệu ngưng thần ngộ đạo.

Ngay cả với tu vi của Lâm Bất Phàm hiện tại, dùng linh tuyền thủy để pha Bồ Đề Linh Trà cũng có hiệu quả không nhỏ.

Đặc biệt là một tia ngưng thần ngộ đạo ẩn chứa bên trong, đối với việc tu luyện truyền thừa Địa sư của Lâm Bất Phàm, có thể nói là hiệu quả rõ rệt.

Dưới sự phân phó của Lâm Bất Phàm, không bao lâu sau, trước mặt Trương Kỳ Sơn và những người khác đã được bưng lên một tách Bồ Đề Linh Trà.

"Hít...

Trà ngon..." "Bồ Đề Linh Trà có công hiệu ngưng tụ tâm thần, khiến người ta bình ổn tạp niệm trong lòng..." So với những người bình thường như Giải Cửu gia, chỉ thấy Tề Thiết Chủy và Trương Kỳ Sơn, sau khi uống một ngụm Bồ Đề Linh Trà, sắc mặt không khỏi âm thầm biến đổi.

Chương 211

Đừng thấy Tề Thiết Chủy có vẻ là người bình thường, ngoài cái miệng lanh lợi ra thì hoàn toàn là một kẻ yếu ớt trói gà không chặt.

Nhưng Kỳ Môn nhất mạch của y, không hề đơn giản như tưởng tượng.

Với những truyền thừa về phong thủy, mệnh số mà Tề gia nắm giữ, có thể coi là một nhánh của Kỳ Môn.

Chỉ là có truyền thừa nhưng không có phương pháp tu luyện, dù Tề Thiết Chủy là đương gia cũng chỉ tinh thông phong thủy, bói toán mệnh số, chứ chưa thực sự bước lên con đường tu hành!

Nhưng một ngụm Bồ Đề Linh Trà uống vào, Tề Thiết Chủy mơ hồ có cảm giác nhập đạo!

So với các tu hành giả khác, Kỳ Môn nhất mạch mà Tề gia nắm giữ tu luyện chính là thần hồn.

Đó cũng là lý do vì sao dù có truyền thừa trong tay, họ cũng khó nhập đạo để bước lên con đường tu hành.

So với luyện khí, tu luyện thần hồn khó hơn vô cùng.

Dù những người như Tề Thiết Chủy chưa bao giờ từ bỏ tu hành, trải qua vô số rèn luyện, thần hồn đã vượt xa người thường.

Nhưng để thực sự nhập đạo, có thể nói là khó càng thêm khó.

Nhưng điều khiến y vạn lần không ngờ tới là, một tách Bồ Đề Linh Trà của Lâm Bất Phàm lại cho y cảm giác sắp nhập đạo!

Cùng lúc đó, một tách Bồ Đề Linh Trà vừa vào bụng, Trương Kỳ Sơn cũng không khỏi cảm thấy huyết dịch trong cơ thể mình, trong

khoảnh khắc đó, bắt đầu sôi trào.

Lực lượng huyết mạch Cùng Kỳ trong cơ thể mơ hồ tăng lên vài phần!

"Thật là một loại Bồ Đề Linh Trà tuyệt hảo, có thể tăng cường lực lượng huyết mạch của ta..." Lúc này, khi Trương Kỳ Sơn nhìn lại Lâm Bất Phàm, ánh mắt đã bất giác thay đổi một chút.

Thấy mọi người vẻ mặt kinh hỉ, Lâm Bất Phàm mỉm cười nói: "Các vị, Bồ Đề Linh Trà của ta cảm giác thế nào?" "Cực phẩm..." "Bồ Đề Linh Trà của Tứ gia quả thực là cực phẩm..." "Chúng ta là những kẻ thô kệch, chưa bao giờ được uống loại linh trà cực phẩm như vậy, không hổ danh là linh trà..." Đối diện với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, từ Trương Kỳ Sơn và Tề Thiết Chủy cảm nhận được công hiệu thần kỳ của linh trà, cho đến những người bình thường như Giải Cửu gia, ai nấy đều hết lời khen ngợi.

Tuy họ chỉ là người thường, nhiều nhất cũng chỉ là thân thủ lợi hại hơn người thường một chút.

Nhưng cảm giác an thần tĩnh khí, khiến đầu óc như được thả lỏng của Bồ Đề Linh Trà thì không thể nào là giả được!

Thấy mọi người cảm thán, Lâm Bất Phàm mỉm cười.

Ngay sau đó, hắn chuyển chủ đề: "Trà cũng đã uống rồi, không biết các vị lần này ghé thăm, rốt cuộc có chuyện gì?" Nhắc đến chuyện chính, vẻ mặt Trương Kỳ Sơn và những người khác lập tức trở nên ngưng trọng.

Tiếp đó, ánh mắt của các vị đương gia đều đổ dồn về phía Trương Kỳ Sơn.

Cửu Môn lấy Trương Kỳ Sơn làm đầu, lần này mọi người tụ tập lại đây là vì những chuyện kỳ dị xảy ra trong thành Thường Sa gần

đây.

Trương Kỳ Sơn là trú phòng quan của Thường Sa, Phật Gia của Cửu Môn không lên tiếng, các vị đương gia khác tự nhiên cũng không tiện mở lời.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Trương Kỳ Sơn cũng không do dự nữa.

Ông chắp tay, rồi mới nói với vợ chồng Lâm Bất Phàm: "Tứ gia có nghe về những chuyện kỳ dị xảy ra ở thành Thường Sa dạo gần đây không?" Lời của Trương Kỳ Sơn vừa dứt, Lâm Bất Phàm liền lấy ra tập tài liệu mà Hoắc Khuynh Tiên đã điều tra trước đó, nói: "Có phải là những chuyện này không?" Nhận lấy tập tài liệu từ Lâm Bất Phàm, mọi người chuyền tay nhau xem qua một lượt.

Sau đó, ai nấy đều gật đầu nói: "Đúng là những chuyện này...

Xem ra Tứ gia cũng đã chú ý đến sự bất thường trong thành Thường Sa...

Không biết Tứ gia có biện pháp giải quyết không?

Hiện tại những người gặp phải đám quỷ dị, yêu tà đó cơ bản đều ở những nơi hẻo lánh, âm u...

Nhưng nếu cứ để tình hình này tiếp diễn, cả thành Thường Sa e rằng sẽ lòng người hoang mang..." Trong lúc nói chuyện, ánh mắt đầy lo lắng của họ không khỏi đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

Lý do họ tìm đến hắn không gì khác ngoài thủ đoạn mà Lâm Bất Phàm đã thể hiện ở Hồng phủ lúc trước.

Đối mặt với những thứ quỷ dị, yêu tà đó, họ cũng bó tay chịu trói!

Trong cả thành Thường Sa rộng lớn này, người duy nhất họ biết có thể đối phó với những tồn tại quỷ dị đó cũng chỉ có một mình Lâm

Bất Phàm mà thôi!

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm, trực tiếp nói: "Không giấu gì các vị, đối mặt với yêu tà quỷ dị thông thường, ta quả thực có biện pháp đối phó...

Ví dụ như Phát Khâu Ấn mà các vị đã biết, miễn cưỡng cũng được xem là một món pháp khí, có năng lực trấn sát yêu tà quỷ dị thông thường...

Hay như người tu luyện võ đạo, chỉ cần tu luyện đến cảnh giới Tông sư, khí huyết cường đại trong người cũng có thể gây ra uy hiếp đối với đám yêu tà đó..." Thủ đoạn đối phó với đám yêu tà quỷ dị đó, Lâm Bất Phàm quả thực biết không ít.

Bản thân hắn là một cường giả Võ đạo đã đạt đến Đại Tông sư hậu kỳ.

Yêu tà quỷ dị thông thường đối với Lâm Bất Phàm mà nói, thực sự không có bất kỳ uy hiếp nào.

Thậm chí đừng nói là uy hiếp, chúng còn không dám dễ dàng đến gần trong phạm vi mười mét.

Khí huyết cường thịnh của Lâm Bất Phàm, cộng thêm sự gia trì của huyết mạch Chân Long, khiến hắn phảng phất như một lò luyện khí huyết di động.

Đối với những yêu ma cường đại, Lâm Bất Phàm có thể coi là một viên đại bổ dược di động.

Nếu có thể nuốt chửng hắn, thực lực của những yêu ma đó chắc chắn sẽ tăng mạnh.

Nhưng những tồn tại có thể phớt lờ khí huyết của Lâm Bất Phàm, không ai không phải là đại yêu ngàn năm, tà ma cường hãn vô song.

Quỷ vật yêu tà thông thường mà muốn nuốt chửng Lâm Bất Phàm, e rằng chỉ cần hơi đến gần, sẽ bị khí huyết cường hãn bá đạo của hắn thiêu rụi thành tro trong tức khắc!

Nhưng những điều này đối với các đương gia Cửu Môn mà nói, gần như đều không thực tế.

Chương 212

Ngoại trừ những người như Trương Kỳ Sơn có huyết mạch đặc thù, có thể đạt được thành tựu trên con đường võ đạo, hoặc là những thiên tài võ đạo trăm năm khó gặp như Phong Vu Tu, nếu không thì cảnh giới Võ đạo Tông sư e rằng đã là điểm cuối.

Về phần những thủ đoạn khác để đối phó với yêu tà quỷ dị, Lâm Bất Phàm cũng biết không ít.

Ví dụ như phù triện trong tay các tu hành giả, hoặc những pháp khí giống như Phát Khâu Ấn!

Nhưng bất kể là pháp khí hay phù triện, đâu phải là thứ mà người thường có thể tiếp xúc được.

Cả thành Thường Sa, ngoài Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu là hai vị Võ đạo Đại Tông sư ra, cũng chỉ có Tề gia là có chút liên hệ với tu hành giả!

Ngoài ra, Lâm Bất Phàm tìm khắp cả thành Thường Sa cũng không phát hiện ra bất kỳ một tu hành giả nào khác.

Bảo vệ Lâm gia, thậm chí là các đương gia Cửu Môn, với thực lực của Lâm Bất Phàm thì không có vấn đề gì.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở mấy vị đương gia trước mắt, hoặc là người thân trực hệ trong gia đình.

Nếu là toàn bộ các thế lực của Cửu Môn, dù có làm Lâm Bất Phàm mệt chết cũng không làm nổi!

Với tính cách của Lâm Bất Phàm, hắn không phải là người thích làm anh hùng.

Nhưng chỉ là mấy vị đương gia trước mắt, Lâm Bất Phàm cũng

không ngại ra tay giúp một phen.

Một là vì thân phận địa vị của họ ở thành Thường Sa, bất kỳ ai xảy ra chuyện gì cũng sẽ gây ra sóng gió không nhỏ.

Hai là, hợp tác sâu hơn, để họ nợ mình một ân tình, đối với Lâm Bất Phàm cũng quả thực có trợ lực không nhỏ.

Nhưng nếu là toàn bộ Cửu Môn, thậm chí cả thành Thường Sa...

Xin lỗi, không phải là Lâm Bất Phàm lúc này không có thực lực đó, mà dù có thực lực đó, e rằng cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Bất kể trong lòng mọi người lúc này đang nghĩ gì, Lâm Bất Phàm trầm mặc một lát.

Hắn quét mắt nhìn mọi người, rồi tiếp tục nói: "Nếu chỉ là các vị đương gia, trong tay ta quả thực có một vài thứ, có thể chống lại đám yêu tà quỷ dị thông thường đó...

Thậm chí đối với những yêu tà quỷ dị bình thường, còn có thể gây ra sát thương nhất định, tiêu diệt chúng." Nghe những lời này của Lâm Bất Phàm, trong mắt Trương Kỳ Sơn và những người khác không khỏi lóe lên một tia sáng.

Ngay sau đó, Trương Kỳ Sơn và những người khác đồng thanh nói: "Xin Tứ gia chỉ điểm." "Muốn đối phó với yêu tà quỷ dị thông thường, thực ra cũng không khó...

Máu chó mực, máu gà trống... những vật trừ tà này đều có tác dụng khắc chế chúng...

Ngoài ra, gỗ đào trăm năm, thậm chí là gỗ đào bị sét đánh, gỗ táo... những thứ này đều ẩn chứa một tia uy lực sấm sét...

Không chỉ có tác dụng khắc chế đám quỷ dị thông thường đó, mà còn có thể trực tiếp chém giết chúng..." Lâm Bất Phàm không giấu

giếm, trực tiếp nói ra một số thứ hắn biết có thể gây uy hiếp đối với những oan hồn lệ quỷ cấp thấp!

Nghe xong những thứ Lâm Bất Phàm nói, những người vốn mang vẻ mặt ngưng trọng đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Thực ra đa số những thứ dùng để đối phó với quỷ dị trong mộ, đặt ở bên ngoài cũng có hiệu quả tương tự..." Lúc này, Trương Kỳ Sơn và những người khác mới lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Nếu không phải Lâm Bất Phàm nhắc nhở, trong chốc lát, e rằng họ thật sự không nghĩ ra những thứ này lại có tác dụng trấn nhiếp đối với đám yêu tà quỷ dị đó.

Chỉ là nhất thời mất đi phương hướng mà thôi.

Nhưng dưới sự nhắc nhở của Lâm Bất Phàm, cộng thêm tác dụng của cây Bồ Đề trong Lâm phủ, ai nấy đều không khỏi bình tĩnh lại.

Sau khi âm thầm suy nghĩ kỹ lưỡng, tâm trạng vốn đầy lo lắng của họ cũng dần dần ổn định lại.

Đúng lúc này, Lâm Bất Phàm lại lên tiếng: "Mọi người trong lòng cũng nên có sự chuẩn bị...

Việc mà Cửu Môn chúng ta đang làm, trong lòng mọi người đều biết rõ...

Trong mắt các tu hành giả, việc chúng ta làm đều là những chuyện tổn hại âm đức...

Không chừng lúc nào đó sẽ xuất hiện một vị tu hành giả, tiêu diệt hết chúng ta..." Lời của Lâm Bất Phàm không hề giả dối.

Phải biết rằng việc Cửu Môn làm là nghề trộm mộ.

Trong mắt những người tu hành, đặc biệt là những người tự cho mình là chính đạo, việc Cửu Môn làm không chỉ tổn hại âm đức, mà

mỗi người trên thân còn vướng phải nghiệp lực!

So với những kẻ mà tu hành giả chính đạo xem là tà ma ngoại đạo, bàng môn thuật sĩ, cũng chẳng khá hơn là bao!

Bây giờ không còn sự bảo hộ của chút nhân đạo chi lực cuối cùng.

Không chỉ yêu ma quỷ quái tác quái, mà những người tu hành, bàng môn tả đạo bị áp chế kia cũng sẽ không còn chịu bất kỳ ảnh hưởng nào nữa.

Cùng với sự xuất hiện của yêu ma quỷ quái, những tu hành giả đó e rằng cũng sẽ dần dần xuất hiện trong tầm mắt của người thường.

Đến lúc đó, ai cũng không dám đảm bảo, những người tu hành đó sẽ đối xử với Cửu Môn như thế nào!

Không chỉ những người tu hành chính đạo, mà ngay cả những kẻ tu luyện bàng môn tả đạo, tà ma ngoại đạo, e rằng cũng sẽ nhắm vào Cửu Môn.

Giới tu hành có một câu nói rất hay: pháp, lữ, tài, địa.

Lâm Bất Phàm tuy chưa từng gặp tu hành giả khác, nhưng với tư cách là một võ đạo tu hành giả cùng với Phong Vu Tu, trong lòng hắn rất rõ ràng, pháp, lữ, tài, địa quan trọng đến nhường nào.

Chương 213

Đầu tiên là pháp môn tu hành, cũng chính là Ngũ Hành Trường Sinh Công, nếu không phải Lâm Bất Phàm có hệ thống trong tay, thông qua phần thưởng của hệ thống mới có thể dùng Ngũ Cầm Hí, dung hợp các loại công pháp quốc thuật, để rồi lột xác suy diễn ra Ngũ Hành Trường Sinh Công.

Đây là một bộ công pháp chỉ thẳng lên cảnh giới trên Võ đạo Đại Tông sư!

Nếu không phải Lâm Bất Phàm có tư chất nghịch thiên, lại có hệ thống trong tay, dù có thể tích lũy ngày tháng, tự nhiên đột phá cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, nhưng cũng tuyệt đối không nhanh như vậy.

Không chừng thời gian đó sẽ kéo dài mấy năm, thậm chí là hơn mười năm!

Ngoài pháp môn tu hành ra, những thứ còn lại như lữ, tài, địa cũng quan trọng không kém.

Lữ không chỉ có nghĩa là đạo lữ, mà còn đại diện cho những người đồng đạo.

Phong Vu Tu cũng tương đương với đạo hữu của Lâm Bất Phàm trên con đường võ đạo.

Nếu không có những công pháp quốc thuật mà y cung cấp, Ngũ Hành Trường Sinh Công muốn lột xác suy diễn ra, e rằng cũng không dễ dàng như vậy.

Ngoài ra, những thứ còn lại như tài phú, tu hành phúc địa... bất kỳ thứ nào đối với Lâm Bất Phàm mà nói, cũng có thể coi là vô cùng quan

trọng!

Cũng chính vì có tài phú mà Lâm gia hiện đang nắm giữ, có Lâm phủ là nơi tu hành phúc địa, Lâm Bất Phàm tu luyện trên con đường võ đạo, tu luyện truyền thừa Địa sư mới có thể tiến bộ từng ngày, không ngừng thăng cấp lột xác.

Tu luyện võ đạo đã như vậy, Lâm Bất Phàm không tin những tu hành giả khác đều thanh tâm quả dục, vô dục vô cầu!

Đặc biệt là những tà tu tu luyện bàng môn tả đạo, tính cách của họ vì ảnh hưởng của công pháp, đã sớm trở nên méo mó.

Có thể nói mười tà tu, thì trong đó tám tên đều là loại thần kinh.

Đừng thấy việc Cửu Môn làm không được quang minh chính đại, nhưng tài phú mà họ sở hữu, tuyệt đối vượt xa sức tưởng tượng của người thường.

Chỉ cần có tài phú vô tận, các loại linh dược, thậm chí là dược liệu quý hiếm, không phải là vẫy tay là có được sao?

Chính cái gọi là có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ.

Trong tình huống này, những tà tu bàng môn tả đạo một khi xuất hiện, không chừng sẽ nhắm vào người của Cửu Môn.

Không chừng ngay cả những người chính đạo, cũng sẽ mượn cớ trừ ma vệ đạo, ra tay với Cửu Môn.

Nghe Lâm Bất Phàm nhắc nhở, chỉ thấy Trương Kỳ Sơn và những người khác, ai nấy trên mặt đều không khỏi trở nên vô cùng ngưng trọng.

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy giọng nói của Lâm Bất Phàm lại vang lên: "Đúng rồi, có một chuyện cần nhắc nhở các vị...

Lúc ta thi triển Thiên Quan Bí Thuật, vị trí gia tộc của các vị đều

bị một cỗ âm sát chi khí bao bọc...

Nếu không có gì bất ngờ, hẳn là do những thứ các vị mang ra từ dưới lòng đất mang theo và phát tán ra ngoài...

Nếu không giải quyết, trong phủ đệ của các vị, e rằng sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện...” Những người vốn đã mang vẻ mặt ngưng trọng, sắc mặt ai nấy trong nháy mắt trở nên càng thêm khó coi.

Phản ứng đầu tiên của mọi người là, nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Chứ không hề nghi ngờ lời của Lâm Bất Phàm, rốt cuộc có phải là thật hay không!

Trong lúc mọi người nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, lần lượt đưa mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm, chỉ thấy vẻ mặt Trương Kỳ Sơn âm thầm biến đổi, lúc này không nhịn được lên tiếng trước tiên: “Tứ gia đã nói nhiều như vậy, ngài có cách nào, hoặc là đối sách cụ thể nào không?” Soạt, soạt, soạt...

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy các vị đương gia Cửu Môn có mặt tại hiện trường, ánh mắt ai nấy đều không khỏi đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

Nghênh đón ánh mắt của mọi người, Lâm Bất Phàm trầm mặc một lát, rồi mới từ từ lên tiếng: “Ta quả thực có một cách, không biết các vị có ý kiến gì không...” “Tứ gia có cách gì cứ nói thẳng.” “Đúng, đúng, đúng...

Tứ gia ngài cứ nói xem.” Nghe Lâm Bất Phàm có cách, những người có mặt tại hiện trường lập tức lên tiếng ủng hộ.

Trong lòng mọi người đều rất rõ ràng, đối phó với đám yêu tà quỷ dị đó, phải dựa vào Lâm Bất Phàm mới được.

Nếu hắn không ra tay, dù có thể tìm được tu hành giả khác, e rằng

cũng như lời Lâm Bất Phàm nói, đến lúc đó chuyện chưa giải quyết xong, ngược lại còn bị nhắm vào.

Lâm Bất Phàm có lúc tuy bá đạo, ra tay tàn nhẫn vô cùng.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ, chỉ cần không chạm đến giới hạn của Lâm Bất Phàm, bình thường Lâm Bất Phàm đối xử với người thường, hay là đối với người của Cửu Môn, đều có thể nói là hòa nhã dễ gần.

Không chỉ rất hòa khí, mà thậm chí chỉ cần là nơi có thể giúp được, Lâm Bất Phàm về cơ bản cũng sẽ không trực tiếp từ chối.

"Từ toàn bộ các gia tộc của Cửu Môn, tuyển chọn và thành lập một đội thế lực tinh nhuệ, nửa chính thức, nửa dân gian...

Bề ngoài là để hỗ trợ Phật Gia, vị trú phòng quan của Thường Sa, quản lý một số chuyện lặt vặt trong thành...

Thực tế, chuyên môn phụ trách giải quyết các loại yêu tà quỷ dị có thể tồn tại, đang xảy ra trong thành...

Nếu các vị không có ý kiến, ta có thể để Phong Vu Tu, một vị Võ đạo Đại Tông sư, chuyên môn phụ trách việc này..." Nghe lời của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn và những người khác nhất thời trở nên im lặng.

Ai nấy đều âm thầm nhìn nhau, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Cùng lúc đó, Trương Kỳ Sơn và Tề Thiết Chủy lại âm thầm hít một hơi khí lạnh.

Phải đến khi Lâm Bất Phàm đích thân nói ra, họ mới biết Phong Vu Tu lại là một vị Võ đạo Đại Tông sư!

Đó là Võ đạo Đại Tông sư đấy!

Không ngờ Phong Vu Tu lại lặng lẽ đạt đến trình độ như vậy.

Chương 214

Thủ đoạn của Võ đạo Đại Tông sư Lâm Bất Phàm, trong mộ Thanh Ô Tử dưới hầm mỏ, họ đều đã tận mắt chứng kiến, có trải nghiệm sâu sắc.

Ngay cả lão quái vật ngàn năm như Thanh Ô Tử cũng bị Lâm Bất Phàm đánh cho hồn bay phách lạc.

Phong Vu Tu là một vị Võ đạo Đại Tông sư, thực lực dù không bằng Lâm Bất Phàm, e rằng cũng không kém là bao.

Ít nhất đối mặt với đám yêu tà quỷ dị đang tác loạn trong thành Thường Sa, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Nhìn các vị đương gia đang trầm mặc, Lâm Bất Phàm chưa lên tiếng, Trương Kỳ Sơn đã quét mắt nhìn mọi người một lượt.

Cuối cùng không nhịn được lên tiếng đầu tiên: "Đối với đề nghị vừa rồi của Tứ gia, các vị đừng giữ im lặng nữa...

Có suy nghĩ gì, có ý kiến gì, các vị cứ việc nói ra..." Lời của Trương Kỳ Sơn vừa dứt, bất kể những người khác nghĩ gì, chỉ thấy Hồng Nhị gia và Tề Thiết Chủy âm thầm nhìn nhau, rồi trực tiếp lên tiếng bày tỏ thái độ: "Ta đối với đề nghị của Tứ gia không có bất kỳ ý kiến gì, về nguyên tắc đồng ý với đề nghị của Tứ gia...

Chỉ là những việc cụ thể trong đó, phải thảo luận kỹ lưỡng mới được..." Cùng với việc Hồng Nhị gia và Tề Bát gia lên tiếng, những người còn lại cũng lần lượt bày tỏ thái độ.

Trong lòng mỗi người đều rất rõ ràng, chuyện này chỉ có thể đồng ý.

Nếu từ chối, sau này gặp phải đám quỷ dị yêu tà đó, Lâm Bất

Phàm có ra tay hay không cũng là một vấn đề.

Không chỉ vậy, chỉ cần gật đầu đồng ý, Lâm Bất Phàm có thể hứa hẹn về một thế lực đặc thù.

Thế lực này là do các gia tộc Cửu Môn cùng nhau thành lập!

Dù không thể nắm quyền kiểm soát, nhưng ít nhất cũng có thể tiếp xúc với sức mạnh siêu phàm.

Để các thế lực có cơ hội, có năng lực tự mình chống lại, thậm chí là tiêu diệt đám yêu tà quỷ dị đó.

Cùng với việc mọi người lần lượt gật đầu đồng ý, lúc này Trương Kỳ Sơn cũng không có bất kỳ ý kiến gì.

Ông trực tiếp gật đầu đồng ý, từ toàn bộ Cửu Môn tuyển chọn tinh anh, thành lập một thế lực nửa chính thức, nửa dân gian, chuyên môn đối phó với đám yêu tà quỷ dị đó!

Không chỉ đối phó với yêu tà quỷ dị, mà đồng thời cũng phòng bị những tu hành giả có thể gây ra uy hiếp.

Thấy các vị đương gia Cửu Môn đều không có bất kỳ sự chống đối nào, tỏ ra rất tán thành, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp chuyển chủ đề: "Nếu mọi người đều đồng ý, vậy chúng ta tiếp theo hãy bàn bạc kỹ lưỡng về các chi tiết cụ thể..." Lâm Bất Phàm cũng không nói thừa, trực tiếp bắt đầu cùng các đương gia Cửu Môn thương nghị về những việc cụ thể liên quan.

Cuối cùng, sau khi mọi người thương nghị kéo dài mấy canh giờ, tổng cộng cũng đã thương nghị ra một hiệp ước đại khái.

Thế lực đặc thù này, do các gia tộc của Cửu Môn tuyển chọn những tinh anh thực sự để thành lập.

Bất kể là tiêu hao tiền tài, hay là các phương diện khác, chỉ cần là

những thứ dùng cho thế lực đặc thù này, toàn bộ đều do Cửu Môn cùng nhau gánh vác!

Ngoài ra, thế lực đặc thù này do Lâm Bất Phàm đảm nhiệm người nắm quyền cao nhất, Trương Kỳ Sơn đảm nhiệm người nắm quyền thứ hai.

Các đương gia Cửu Môn, tuy không có quyền kiểm soát, nhưng lại có quyền giám sát.

Tuy Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn là người nắm quyền, nhưng người thực sự dẫn dắt thế lực tinh nhuệ này là Phong Vu Tu, người có tu vi Võ đạo Đại Tông sư.

Vì thế, Lâm Bất Phàm còn hứa hẹn, để Phong Vu Tu truyền thụ cho những người này phương pháp tu hành võ đạo.

Đồng thời hỗ trợ họ tu luyện đến cảnh giới Tông sư!

Nhưng các loại tài nguyên tiêu hao trong đó, toàn bộ đều do Cửu Môn cùng nhau gánh vác.

Sau khi xác định xong những việc này, Trương Kỳ Sơn và những người khác cũng không trì hoãn nữa, lần lượt lên tiếng cáo từ, trở về bắt đầu tuyển chọn người.

Tiễn Cửu Môn rời đi, cho đến khi họ biến mất khỏi phủ đệ, Hoắc Khuynh Tiên lúc này mới không nhịn được đưa mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Phu quân sao lại dễ dàng giúp đỡ họ như vậy, thành lập một sức mạnh đặc thù chuyên nhằm vào đám quỷ dị yêu tà đó..." Không chỉ vậy, Lâm Bất Phàm thậm chí còn tỏ ý để Phong Vu Tu truyền thụ cho những người đó tu luyện võ đạo, và còn lấy ra tài nguyên phụ trợ tu luyện.

Tuy những tài nguyên đó cuối cùng sẽ do các thế lực của Cửu Môn gánh vác, nhưng thái độ hôm nay của Lâm Bất Phàm quả thực

khiến Hoắc Khuynh Tiên có chút không hiểu và bất ngờ.

Đây không giống phong cách của Lâm Bất Phàm!

Nhưng điều khiến nàng càng bất ngờ hơn là, đối mặt với ánh mắt của mình, Lâm Bất Phàm lại mỉm cười nói: "Trước đây, thực lực của ta không đủ, mọi sức mạnh quả thực không nên tiết lộ ra ngoài...

Nhưng bây giờ đã khác xưa, hiện tại không chỉ ta đột phá cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư...

Ngay cả tu vi của Phong Vu Tu cũng đã đạt đến cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư...

Thậm chí cả ba nàng, e rằng cũng không bao lâu nữa là có thể bắt đầu đột phá..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm chuyển chủ đề: "Thực lực của cảnh giới Võ đạo Tông sư, so với cảnh giới Đại Tông sư thì như thế nào?" Tuy không biết lời của Lâm Bất Phàm rốt cuộc có ý gì, nhưng trong khoảnh khắc đó, Hoắc Khuynh Tiên không chút do dự, trực tiếp đáp: "Căn bản không cùng một cấp độ tồn tại...

Tu luyện Võ đạo đến cảnh giới Tông sư, tuy cũng có thể phóng khí huyết chi lực ra ngoài, nhưng so với cảnh giới Đại Tông sư hoàn toàn không cùng một cấp bậc...

Hàng ngàn vạn Tông sư có lẽ có thể làm hao mòn một Đại Tông sư...

Nhưng nếu Đại Tông sư muốn đi, hàng ngàn vạn Tông sư cũng đừng hòng giữ lại được một Đại Tông sư..." Nghe lời của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm vừa dẫn nàng trở về hậu viện, vừa mỉm cười gật đầu nói: "Không sai, Võ đạo Tông sư và Đại Tông sư, căn bản không phải là tồn tại cùng một cấp bậc...

Nếu không có Ngũ Hành Trường Sinh Công, đừng nói là Phong Vu Tu, ta muốn đột phá Võ đạo Đại Tông sư, e rằng cũng khó khăn vô

cùng...

Hiện tại Thần Châu đã có loạn tượng, sau này e rằng sẽ ngày càng loạn... " Nói đến đây, Lâm Bất Phàm dừng lại một lát, rồi mới tiếp tục nói: "Không chỉ đối mặt với uy hiếp của yêu tà quỷ dị, mà ngay cả những tu hành giả đó, đối với ta mà nói cũng là một uy hiếp rất lớn..." Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm không khỏi hướng về phía cây Bồ Đề cao mấy chục mét ở hậu viện.

Nếu tài phú kinh thiên mà các gia tộc Cửu Môn nắm giữ, đối với những kẻ tà ma ngoại đạo, bàng môn tà tu có sức hấp dẫn lớn, thì cây Bồ Đề trong tay Lâm Bất Phàm, bất kể đối với những tà tu đó, hay là đối với những tu hành giả chính đạo, đều có một sức hấp dẫn chí mạng!

Đặc biệt là đối với những kẻ tu Phật, cây Bồ Đề khổng lồ trong tay Lâm Bất Phàm đã vượt ra ngoài phạm vi dị chủng, bắt đầu dần dần lột xác thành linh căn thực sự, thậm chí có thể coi là một cây linh căn sơ cấp.

Thứ như cây Bồ Đề, đối với những kẻ tu Phật đó, quả thực là thần thụ.

Chương 215

Bất kỳ kẻ tu Phật nào, e rằng cũng không thể chống lại được sự cám dỗ này.

Lâm Bất Phàm để Cửu Môn tuyển chọn tinh anh, thành lập một thế lực đặc thù để đối phó với đám quỷ dị, thậm chí là tu hành giả, ngoài việc đối phó với cục diện hỗn loạn dần dần trong tối của thành Thường Sa, chưa chắc đã không có ý định sắp xếp trước, gài một nước cờ.

Có sự tồn tại của thế lực này, những quỷ dị sơ cấp, thậm chí là tu hành giả thông thường, hắn căn bản không cần tự mình ra tay.

Lâm Bất Phàm cũng có thể thoát khỏi những chuyện lặt vặt này, dành phần lớn tinh lực vào việc tu hành, nâng cao thực lực.

Theo ánh mắt của Lâm Bất Phàm nhìn đi, nhìn vào cây Bồ Đề khổng lồ cao mấy chục mét đó, Hoắc Khuynh Tiên lúc này dường như cũng hiểu được ý định của Lâm Bất Phàm.

Theo lời Lâm Bất Phàm nói, tài phú của Cửu Môn còn có thể khiến những kẻ tà ma ngoại đạo, bàng môn tà tu nhắm vào.

Vậy thì tất cả những gì Lâm gia hiện đang sở hữu, chẳng phải càng thu hút sự chú ý hơn sao?

Chính cái gọi là không sợ trộm cướp, chỉ sợ trộm nhòm ngó.

Với tu vi Võ đạo Đại Tông sư của Lâm Bất Phàm, tuy không sợ tu hành giả thông thường ra tay, nhưng nếu một khi bị những người đó nhắm vào, Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu đều có tu vi Võ đạo Đại Tông sư, chỉ cần là người, sẽ có lúc lộ ra sơ hở.

Một khi để những người đó bắt được sơ hở, hậu quả sẽ không thể

tưởng tượng nổi.

Cả Lâm gia, có lẽ sẽ bị hủy diệt hoàn toàn trong một hơi thở.

Tất cả những gì Lâm Bất Phàm nói đều là để đối phó với những nguy cơ có thể xảy ra trong tương lai.

Chính cái gọi là thay vì để những tu hành giả đó tìm đến cửa, không bằng phòng bị trước một tay!

Sau khi có quyết định, hai người Lâm Bất Phàm trở về hậu viện.

Lâm Bất Phàm cũng không chút trì hoãn, trực tiếp cho người gọi Phong Vu Tu đến.

Không đợi bao lâu, bốn vợ chồng Lâm Bất Phàm đang uống trà dưới gốc cây Bồ Đề thì nghe thấy một loạt tiếng bước chân truyền đến.

"Gia chủ..." Thấy bóng dáng Phong Vu Tu xuất hiện, Lâm Bất Phàm đưa tay ra hiệu nói: "Phong Vu Tu...

Uống tách trà trước đã..." Trong lúc nói chuyện, thậm chí không cần Lâm Bất Phàm tự mình động thủ, Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh đã rót một tách Bồ Đề Linh Trà.

"Đa tạ gia chủ, phu nhân..." Phong Vu Tu cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống trước mặt.

Một tách Bồ Đề Linh Trà vào bụng, trong mắt Phong Vu Tu lập tức lóe lên một tia sáng.

Cùng với linh khí ẩn chứa trong tách Bồ Đề Linh Trà đó bị Phong Vu Tu hấp thu luyện hóa, chỉ thấy y quét mắt nhìn Lâm Bất Phàm một lượt, rồi không nhịn được lên tiếng: "Trà ngon, không chỉ ẩn chứa một tia linh khí cực kỳ tinh thuần, mà còn có công hiệu ngưng tụ tâm thần, tăng cường ngộ tính..." Lâm Bất Phàm mỉm cười, chỉ tay lên cây

Bồ Đề trên đầu nói: "Ngẩng đầu lên xem." "Cây Bồ Đề..." Phong Vu Tu trên mặt trước tiên sững sờ.

Sau đó chỉ thấy y nhìn vào lá trà trong tách, rồi lại nhìn vào lá trên cây Bồ Đề trên đỉnh đầu, mới bừng tỉnh đại ngộ.

"Không ngờ lại được làm từ lá non của cây Bồ Đề..." Trong lúc kinh ngạc, Phong Vu Tu cũng vạn lần không ngờ tới, lá non của cây Bồ Đề lại có công hiệu không thể tưởng tượng nổi như vậy.

"Pha bằng linh tuyền thủy, dù là tu vi Đại Tông sư, cũng có công hiệu không nhỏ...

Lúc rời đi, ta sẽ tặng ngươi nửa cân mang về..." Nói đến đây, không đợi Phong Vu Tu lên tiếng cảm tạ, Lâm Bất Phàm chuyển chủ đề: "Lần này gọi ngươi đến, có một chuyện cần ngươi toàn lực hỗ trợ..." Phong Vu Tu không nói hai lời: "Gia chủ có việc gì cứ phân phó, Phong Vu Tu ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó." Thấy thái độ của Phong Vu Tu, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều nữa.

Hắn trực tiếp kể lại đơn giản cho Phong Vu Tu nghe về những việc đã thương nghị và đạt được thỏa thuận với Trương Kỳ Sơn và những người khác trước đó.

Nghe xong lời kể của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu vẫn giữ thái độ như trước, không có bất kỳ biến động nào, lên tiếng: "Gia chủ bảo ta làm gì, Phong Vu Tu ta sẽ làm nấy." "Vậy chuyện này ta giao cho ngươi phụ trách...

Sau đó ngươi sẽ đích thân đến các gia tộc Cửu Môn, tuyển chọn những tinh nhuệ thích hợp trong đó, bắt đầu huấn luyện và truyền thụ võ đạo...

Nhưng có một điểm phải ghi nhớ trong lòng, chỉ được truyền thụ công pháp tu luyện đến cảnh giới Tông sư...

Ngoài ra, những tài nguyên cần thiết cho việc huấn luyện những người này, những thứ tiêu hao, ngươi cho người lập một danh sách ra, Cửu Môn tự sẽ toàn lực hỗ trợ...” Các loại tài nguyên tu luyện, như Khí Huyết Đan, Thối Thể Dịch, tuy đều do Lâm Bất Phàm cung cấp, nhưng các loại dược liệu cần thiết để luyện chế Khí Huyết Đan, Thối Thể Dịch, cuối cùng đều do các gia tộc của Cửu Môn cùng nhau gánh vác!

Lâm Bất Phàm không những không có chút tổn thất nào, mà không chừng còn có thể kiếm được một khoản nhỏ từ đó.

Dù sao những tài nguyên tu hành mà hắn cung cấp, không phải là cho không.

Nghe xong phân phó của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu không nói hai lời, lập tức gật đầu.

Sau đó Phong Vu Tu hơi do dự một chút, ánh mắt lúc này lại rơi vào người Lâm Bất Phàm, dường như có lời muốn nói.

Thấy bộ dạng của Phong Vu Tu lúc này, trong mắt Lâm Bất Phàm lập tức lóe lên một tia bất đắc dĩ.

Không cần Phong Vu Tu lên tiếng, Lâm Bất Phàm cũng biết y muốn làm gì.

Chỉ thấy hắn bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó trực tiếp đứng dậy nói: “Được rồi, nhân cơ hội này, hôm nay chúng ta hãy tỉ thí một phen...” Lúc này, tu vi của một người là Đại Tông sư sơ kỳ đỉnh phong, cách trung kỳ cũng không xa.

Tu vi của Lâm Bất Phàm thì đã đạt đến Võ đạo Đại Tông sư hậu kỳ.

Mỗi lần chỉ cần Phong Vu Tu đến, đều không tránh khỏi việc muốn tỉ thí với Lâm Bất Phàm.

Dưới sự tỉ thí như vậy, không chỉ Phong Vu Tu thu hoạch được không ít, mà ngay cả Lâm Bất Phàm, kinh nghiệm chiến đấu cũng tăng vọt trong những lần tỉ thí giữa hai người.

Có thể nói trên con đường tu luyện võ đạo, sự trưởng thành của Lâm Bất Phàm có vai trò vô cùng quan trọng của Phong Vu Tu.

Nếu không có Phong Vu Tu, hết lần này đến lần khác tỉ thí khiêu chiến, sức chiến đấu của Lâm Bất Phàm ít nhất phải giảm đi ba phần.

Nhưng may mà có sự tồn tại của tên võ si Phong Vu Tu này.

Mỗi lần tỉ thí đều kết thúc bằng thất bại.

Chương 216

Nhưng mỗi lần chỉ cần đến Lâm phủ, đều sẽ không do dự tìm Lâm Bất Phàm tỉ thí khiêu chiến.

Thấy hai người đại chiến sắp nổ ra, ba cô gái Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh cũng âm thầm nhìn nhau.

Vẻ mặt lập tức phấn chấn, một bộ dạng chuẩn bị xem kịch!

Cuộc tỉ thí của hai vị Võ đạo Đại Tông sư, chỉ có thể thấy được ở trong Lâm phủ.

Dù mỗi lần tỉ thí đều không phải là trận chiến sinh tử, nhưng trận chiến cuồng bạo vô song đó cũng khiến ba cô gái Hoắc Khuynh Tiên trong lòng đầy mong đợi.

"Chiến..." Cùng với tiếng hét đồng thanh của hai người, trên người Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu lập tức bùng phát ra một cỗ khí huyết chi lực cuồng bạo vô song.

Trong chớp mắt, chỉ nghe thấy những tiếng gầm gào, kèm theo những tiếng va chạm kịch liệt không ngừng truyền đến.

Hai người quyền quyền giao đấu, mỗi chiêu mỗi thức va chạm, không khí xung quanh cũng không khỏi truyền đến những tiếng nổ vang, kình khí cuồng bạo tứ phía.

Dù hai người chỉ tiện tay tung một quyền, e rằng cũng đủ để đánh chết một tồn tại cảnh giới Tông sư thông thường.

Sau khi liên tiếp hơn trăm chiêu đối đầu tinh xảo đến cực điểm, bá đạo vô song, bóng dáng Phong Vu Tu bị Lâm Bất Phàm một quyền đánh bay ra xa mấy mét, trận chiến mới dừng lại.

"Tu vi của gia chủ, chẳng lẽ đã đạt đến Đại Tông sư hậu kỳ..."

Sau khi bình ổn lại khí huyết sôi trào trong cơ thể, ánh mắt Phong Vu Tu rơi vào người Lâm Bất Phàm, không khỏi lên tiếng hỏi một câu.

"Có Bồ Đề Linh Trà, có linh tuyền thủy hỗ trợ, không bao lâu nữa ngươi cũng có thể đột phá đạt đến trình độ như vậy..." Nói đến đây, vẻ mặt Lâm Bất Phàm cũng trở nên nghiêm túc: "Hiện tại tu vi của ngươi cũng đã đạt đến sơ kỳ đỉnh phong, cách trung kỳ không còn xa...

Hiện tại thời cục ngày càng loạn, tu vi Võ đạo Đại Tông sư cỏn con này chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ...

Bất kể là ta hay ngươi, đều phải mau chóng nâng cao tu vi thực lực...

Sau này Bồ Đề Linh Trà và linh tuyền thủy hai thứ này, sẽ cung cấp không giới hạn cho ngươi..." Hiện tại cả Lâm phủ, bao gồm cả Lâm Bất Phàm, cũng chỉ có hai vị Võ đạo Đại Tông sư.

Bản thân Phong Vu Tu, đối với Lâm Bất Phàm trăm phần trăm trung thành.

Đối với người như vậy, chỉ cần có thể nâng cao thực lực, Lâm Bất Phàm tự nhiên sẽ toàn lực hỗ trợ.

Bồ Đề Linh Trà trông có vẻ rất quý giá, chỉ có Lâm phủ mới sản xuất được.

Hoắc Khuynh Tiên, lúc có thời gian rảnh rỗi, sẽ hái lá non Bồ Đề để chế biến thành.

Nhưng ngẩng đầu nhìn cây Bồ Đề trên đỉnh đầu, cành lá sum suê.

Có Vẫn Ngọc không ngừng phát ra năng lượng đặc thù hỗ trợ, chiều cao của cây Bồ Đề tuy không tiếp tục tăng trưởng nữa, nhưng sinh cơ mạnh mẽ, dù mỗi ngày hái lá non, cành non, không bao lâu nữa cũng có thể mọc lại và phục hồi!

Vì vậy Bồ Đề Linh Trà trông có vẻ quý giá, đối với Lâm Bất Phàm mà nói, chỉ cần tốn một chút thời gian hái là được.

Còn linh tuyền thủy, mỗi ngày đều có thể sinh ra không ít.

Không chỉ đủ cho gia đình Lâm Bất Phàm sử dụng, mà hỗ trợ cho việc tu luyện của Phong Vu Tu, vẫn còn dư lại không ít.

Đối với sự sắp xếp của Lâm Bất Phàm, ba cô gái Hoắc Khuynh Tiên đều không có bất kỳ ý kiến gì.

Trong lòng họ đều rất rõ ràng, bất kể là Bồ Đề Linh Trà hay linh tuyền thủy, có thể nâng cao thực lực mới là thứ tốt, nếu không thể nâng cao thực lực, đó chỉ là một đống đồ vô dụng.

"Vậy ta không khách khí với gia chủ nữa." Đối với sự sắp xếp của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu tự nhiên không có bất kỳ sự khách khí nào.

Bản thân Bồ Đề Linh Trà và linh tuyền thủy đó đối với việc nâng cao tu vi có hiệu quả không nhỏ.

Đối với một tên võ si như Phong Vu Tu, chỉ cần có thể nâng cao tu vi võ đạo, hắn căn bản sẽ không có bất kỳ sự khách khí nào.

Cùng với việc Lâm Bất Phàm giao phó rõ ràng từng việc, Phong Vu Tu trực tiếp mang theo một phần Bồ Đề Linh Trà, một phần linh tuyền thủy, hài lòng rời khỏi Lâm phủ.

Tiễn bóng dáng Phong Vu Tu rời đi, không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Hoắc Khuynh Tiên đã nói: "Phu quân cũng đừng quá lo lắng, tình hình chưa chắc đã tệ đến vậy đâu..." Nhưng điều khiến Hoắc Khuynh Tiên vạn lần không ngờ tới là, Lâm Bất Phàm lúc này lại lắc đầu, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng nói: "Tình hình e rằng sẽ còn nghiêm trọng hơn những gì ta nói trước đó...

Tiếp theo, ngoại trừ Tiên Nhi và Tinh Nguyệt ra...

Bất kể là ta hay Khuynh Tiên, đều phải dành phần lớn tinh lực vào việc nâng cao tu vi...

Đặc biệt là tu vi của Khuynh Tiên, phải mau chóng nâng cao đột phá cảnh giới Đại Tông sư...” Thấy Lâm Bất Phàm nghiêm túc như vậy, Hoắc Khuynh Tiên cũng không nói nhiều nữa, lập tức nghiêm túc gật đầu.

Quả thực như lời Lâm Bất Phàm nói, chính cái gọi là có chuẩn bị thì không lo hoạn nạn.

Bất kể tương lai sẽ trở thành như thế nào, sẽ gặp phải chuyện gì, chỉ cần thực lực đủ mạnh, mọi uy hiếp đều chỉ là hổ giấy!

“Còn về Tiên Nhi và Tinh Nguyệt, việc duy nhất hiện tại là an tâm dưỡng thai...” Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt vốn đang định lên tiếng, nghe lời của Lâm Bất Phàm, lập tức sững sờ tại chỗ.

Sau đó hai người khẽ gật đầu.

Họ cũng rõ ràng tình hình hiện tại.

Đối với Lâm Bất Phàm mà nói, lúc này chỉ cần không gây thêm phiền phức, đã là tốt lắm rồi.

Sau khi an ủi Hoắc Tiên Nhi và hai người, Lâm Bất Phàm lúc này cũng không khỏi trực tiếp đứng dậy.

Hậu viện đã sớm được xây dựng mở rộng xong!

Bố cục của cả hậu viện, bao gồm cả hoa cỏ cây cối trong đó, đều được hoàn thành theo yêu cầu của Lâm Bất Phàm.

Hiện tại tu vi Địa sư của hắn đã đạt đến Uẩn Linh cảnh, đủ để hắn bố trí ra một trận pháp phong thủy.

Chương 217

Đối với trận pháp phong thủy của Lâm phủ, trong lòng Lâm Bất Phàm đã sớm có sự sắp xếp.

Đó là lấy cây Bồ Đề kia làm trận nhãn, dẫn động long mạch chi khí trong lòng đất, hội tụ thiên địa linh khí.

Sau khi có quyết định trong lòng, chỉ thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm rơi vào người ba cô gái Hoắc Khuynh Tiên, lên tiếng: "Tiếp theo bất kể xảy ra chuyện gì, các nàng đều ở yên tại chỗ không được đi lung tung..." Nghe lời của Lâm Bất Phàm, ba người đều không khỏi đưa mắt nhìn về phía hắn.

Lúc này, Lâm Bất Phàm lên tiếng giải thích một câu: "Ta chuẩn bị lấy cây Bồ Đề này làm trận nhãn, bố trí một tòa trận pháp phong thủy đặc thù...

Trận này nếu thành, không chỉ có thể khiến thiên địa linh khí của Lâm phủ chúng ta càng thêm nồng đậm, mà còn có những tác dụng đặc biệt khác..." "Trận pháp phong thủy..." Nghe Lâm Bất Phàm giải thích, ba cô gái Hoắc Khuynh Tiên nhất thời cũng đầy kinh ngạc và tò mò.

Thực lực Võ đạo Đại Tông sư của Lâm Bất Phàm, ba người đều rất rõ ràng.

Nhưng không ngờ lúc này, hắn còn tinh thông cả trận pháp phong thủy!

Thấy bộ dạng tò mò của ba cô gái Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm hơi trầm mặc một lát, rồi mới lên tiếng giải thích: "Tuy thực lực võ đạo của ta là mạnh nhất, nhưng đối với trận pháp phong thủy cũng có chút nghiên cứu...

Hơn nữa chuyến đi hầm mỏ lần trước, lúc thu hoạch được khối Vẫn Ngọc đó, ta thấy trận pháp mà Thanh Ô Tử bố trí, cũng có chút thu hoạch...

Sau một thời gian chìm đắm, nghiên cứu, với tu vi hiện tại của ta, cũng có thể bố trí ra một số trận pháp phong thủy đơn giản...” Sau một hồi giải thích, Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng đối phó được với ba người Hoắc Khuynh Tiên.

Sau đó hắn cũng không do dự nữa, chỉ thấy thân hình khẽ động, lao thẳng về phía cây Bồ Đề.

Chỉ thấy mũi chân khẽ điểm nhẹ lên thân cây, sau vài lần bộc phát, thân hình đã ở trên đỉnh cây cao mấy chục mét.

Lúc này ánh mắt quét một vòng xung quanh, không chỉ cả Lâm phủ, mà ngay cả tình hình xung quanh Lâm phủ cũng đều được thu vào tầm mắt.

Không chỉ nhìn một lần, Lâm Bất Phàm thu lại ánh mắt, tập trung sự chú ý vào trong Lâm phủ.

Chính xác hơn, là nơi hậu viện của Lâm phủ!

Sau khoảng một nén nhang, sau khi ghi nhớ từng ngọn cỏ, cành cây của hậu viện Lâm phủ vào trong lòng, Lâm Bất Phàm mới thân hình khẽ động, sau vài lần lóe lên, từ trên cây Bồ Đề nhảy xuống.

Sau khi thân hình rơi xuống đất, trong ánh mắt đầy khó hiểu của ba người Hoắc Khuynh Tiên, chỉ thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm lúc này đi đi dừng dừng trong hậu viện.

Lúc thì dừng lại trước một bụi hoa cỏ, lúc thì lại dừng lại trước một vật trang trí, hoặc là một hòn non bộ, tảng đá điêu khắc.

Thực ra ba người Hoắc Khuynh Tiên không biết rằng, mỗi lần bóng dáng Lâm Bất Phàm dừng lại, hắn đều sẽ truyền một đạo địa

mạch long khí, trực tiếp dung nhập vào những hoa cỏ cây cối, hòn non bộ, tảng đá điêu khắc đó.

Đi đi dừng dừng, Lâm Bất Phàm đi một vòng, tốn hết 81 đạo địa mạch long khí.

Sau khi làm xong mọi việc, Lâm Bất Phàm không quên mở Thiên Quan Linh Nhãn, kiểm tra lại một lần nữa.

Sau khi phát hiện không có bất kỳ vấn đề gì, bóng dáng Lâm Bất Phàm mới một lần nữa trở lại dưới gốc cây Bồ Đề.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Chỉ thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm nửa ngồi xổm trên đất, đưa tay áp lòng bàn tay lên mặt đất.

Cùng với một ý niệm của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy địa mạch long khí trong cơ thể hắn, lập tức tiêu hao với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Ầm ầm ầm...

Đúng lúc này, chỉ thấy mặt đất nơi Lâm phủ tọa lạc, lập tức truyền đến một cỗ chấn động nhẹ.

Cảm nhận được cỗ chấn động truyền đến từ mặt đất, ba người Hoắc Khuynh Tiên tuy không nói gì, nhưng trong khoảnh khắc đó, ánh mắt ba người đều không khỏi đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

"Ngao..." Trong lúc ba người đầy kinh ngạc, mơ hồ, dường như nghe thấy từ trong lòng đất, đột nhiên vang lên một tiếng gầm rống của rồng.

Soạt...

Đúng lúc này, chỉ thấy một cỗ gió nhẹ, đột nhiên xuất hiện trong hậu viện Lâm phủ.

Cùng với cơn gió nhẹ thổi qua, những người có mặt tại hiện trường đều không khỏi có một cảm giác vô cùng thoải mái.

Không chỉ vậy, mà ngay cả cây Bồ Đề khổng lồ kia, cành lá trên đó dường như cũng trở nên um tùm hơn.

Cùng lúc đó, một cỗ sương mù nhàn nhạt, trực tiếp từ các góc của hậu viện Lâm phủ dần dần sinh ra.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, những nơi sinh ra sương mù đó chính là những vị trí mà Lâm Bất Phàm trước đó đã đánh vào, dung hợp một đạo long mạch chi khí.

Có nơi là hoa cỏ cây cối, có nơi là đá điêu khắc, vật trang trí.

Sương mù nhàn nhạt lan tỏa, trong vòng chưa đến mấy chục hơi thở, đã lan rộng khắp cả hậu viện Lâm phủ.

Thậm chí dần dần bắt đầu lan ra phía tiền viện.

Nhưng khi lan đến vị trí tường rào của Lâm phủ, phảng phất như bị một cỗ sức mạnh vô hình ngăn lại.

Cuối cùng, cả Lâm phủ đều bị cỗ sương mù nhàn nhạt đó bao phủ.

Nhưng nếu lúc này có người ở bên ngoài Lâm phủ, đưa mắt nhìn về phía Lâm phủ sẽ phát hiện, lúc này trong Lâm phủ, cây Bồ Đề khổng lồ cao mấy chục mét kia đã biến mất không còn tăm tích.

Vị trí của cả Lâm phủ không có bất kỳ sự bất thường nào, cũng không thấy bất kỳ một tia sương mù nào tồn tại!

Không chỉ bên ngoài, mà ngay cả tình hình trong Lâm phủ cũng như vậy.

Khi cỗ sương mù nhàn nhạt đó bao phủ, lan rộng cả Lâm phủ, cuối cùng lại không thể tưởng tượng nổi dần dần biến mất không còn

tăm tích, phảng phất như vừa rồi chưa từng xuất hiện.

Chương 218

Nhưng Lâm Bất Phàm âm thầm cảm nhận kỹ, với tu vi Võ đạo Đại Tông sư hiện tại, hắn rõ ràng cảm nhận được cả hậu viện, thậm chí cả Lâm phủ, thiên địa linh khí đều không khỏi dần dần trở nên nồng đậm hơn, hoạt bát hơn.

Thành công rồi!

Cảm nhận được sự thay đổi của cả Lâm phủ.

Đặc biệt là lúc này cây Bồ Đề kia, cùng với 81 vị trí được dung nhập địa mạch long khí, mơ hồ cùng với long mạch dưới lòng đất, tạo ra một loại dao động không rõ, tương hỗ hô ứng.

Khóe miệng Lâm Bất Phàm trong khoảnh khắc đó, không khỏi nhếch lên.

Lúc này người ở sâu trong Lâm phủ, bề ngoài không thấy bất kỳ sự bất thường nào, nhưng nếu vừa rời khỏi Lâm phủ, lập tức sẽ cảm nhận được sự khác biệt.

Ít nhất lúc này cây Bồ Đề cao mấy chục mét kia, chỉ cần rời khỏi Lâm phủ, phảng phất như đã biến mất.

Từ bên ngoài căn bản không thấy bất kỳ sự bất thường nào, cây Bồ Đề cao mấy chục mét đó dường như đã biến mất.

Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng giải thích.

Nhìn bộ dạng lúc này, Hoắc Khuynh Tiên không nhịn được lên tiếng hỏi: “Phu quân...

đã bố trí xong rồi sao?” Nghênh đón ánh mắt của ba cô gái, Lâm Bất Phàm trực tiếp mỉm cười, gật đầu đáp: “Bố trí xong rồi...

Lần này trận pháp phong thủy bố trí rất thuận lợi...” Nghe lời của Lâm Bất Phàm, vẻ mặt của ba cô gái Hoắc Khuynh Tiên lập tức sững sờ tại chỗ.

Họ thực sự không hiểu, cái gọi là trận pháp phong thủy của Lâm Bất Phàm rốt cuộc có tác dụng gì.

Ngoài cỗ chấn động không thể giải thích được vừa rồi, và cỗ sương mù nhàn nhạt kia, lúc này cả Lâm phủ trông không có bất kỳ thay đổi nào!

Thấy ba cô gái Hoắc Khuynh Tiên lúc này mang vẻ mặt không tin, Lâm Bất Phàm không khỏi mỉm cười nói: “Không tin à...” “Hay là để Khuynh Tiên tự mình trải nghiệm thử xem...” Không đợi ba người Hoắc Khuynh Tiên lên tiếng, Lâm Bất Phàm đột nhiên chuyển chủ đề, trực tiếp nói.

Một lúc sau, Hoắc Khuynh Tiên cũng không nhiều lời, trực tiếp đáp: “Vậy để ta tự mình thử xem...” “Phu quân muốn ta làm thế nào?” Lâm Bất Phàm khẽ nhếch môi cười: “Nàng cứ thử đi từ cổng chính của Lâm phủ vào, rồi lại thử xông vào từ những nơi khác xem...” Mặc dù không biết Lâm Bất Phàm rốt cuộc định làm gì, nhưng Hoắc Khuynh Tiên cũng không hỏi nhiều.

Ngay khi lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, nàng liền lập tức hành động.

Khi thân ảnh vừa bước ra khỏi cổng lớn của sân trước, nàng không khỏi nhíu mày.

Với tu vi cảnh giới Tông sư hiện tại, tuy cảm giác của Hoắc Khuynh Tiên không nhạy bén bằng Lâm Bất Phàm, nhưng khả năng cảm nhận của bản thân cũng vượt xa người thường.

Ngay khoảnh khắc rời khỏi Lâm phủ, nàng lập tức cảm nhận được sự khác biệt nhỏ nhoi.

Không có gì lạ, bên ngoài Lâm phủ không còn chịu ảnh hưởng của cây Bồ Đề.

Vừa bước ra khỏi Lâm phủ, Hoắc Khuynh Tiên cảm thấy một chút phiền não, một chút tạp niệm trỗi dậy.

Phải mất mấy hơi thở, nàng mới thở ra một ngụm trọc khí, khiến tâm trí dần bình tĩnh lại.

Lúc này, Hoắc Khuynh Tiên quay đầu nhìn lại Lâm phủ, sắc mặt ngay lập tức sững sờ.

Mấy hơi thở sau, Hoắc Khuynh Tiên mới lẩm bẩm: "Cây Bồ Đề lớn như vậy...

đã biến mất rồi..." Không tin vào mắt mình, Hoắc Khuynh Tiên xoay người bước trở lại vào trong Lâm phủ.

Lúc này, ánh mắt nàng lại hướng về phía hậu viện, chỉ thấy cây Bồ Đề cao mấy chục mét kia vẫn sừng sững ở đó.

"Ảo giác...

Trận pháp của phu quân đã có tác dụng rồi..." Hoắc Khuynh Tiên khẽ nhíu mày, rồi lại một lần nữa bước ra khỏi cổng lớn Lâm phủ.

Lúc này, khi nhìn về phía hậu viện, cây Bồ Đề vừa rồi còn thấy được đã lại một lần nữa biến mất khỏi tầm mắt.

Lúc này, Hoắc Khuynh Tiên gần như có thể khẳng định, sự thay đổi này phần lớn là do trận pháp phong thủy mà Lâm Bất Phàm vừa bố trí gây ra!

Sau đó, Hoắc Khuynh Tiên đi một vòng quanh Lâm phủ, quan sát kỹ lưỡng.

Từ bên ngoài nhìn vào, hoàn toàn không thấy bất kỳ điều gì khác thường.

Cây Bồ Đề cao mấy chục mét kia không để lại bất kỳ dấu vết nào khi nhìn từ bên ngoài.

Cuối cùng, Hoắc Khuynh Tiên nhìn xung quanh, thân ảnh di chuyển đến một vị trí chỉ cách hậu viện một bức tường.

Nhìn bức tường cao vài mét trước mặt, Hoắc Khuynh Tiên tung người nhảy lên, mũi chân khẽ mượn lực.

Thân ảnh nàng đã đứng trên bức tường cao vài mét.

"Khuynh Tiên tỷ tỷ định làm gì vậy..." Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đang chờ tin tức, thấy thân ảnh Hoắc Khuynh Tiên đột nhiên xuất hiện trên tường thì không khỏi đổ dồn ánh mắt về phía nàng.

Nhưng điều khiến hai người Hoắc Tiên Nhi không ngờ tới là, Hoắc Khuynh Tiên đứng trên tường lúc này dường như không hề nhìn thấy các nàng.

Chỉ thấy ánh mắt nàng đảo quanh một vòng, rồi chân mày lập tức nhíu chặt lại.

Trong mắt Lâm Bất Phàm và mọi người, hậu viện Lâm phủ lúc này không có bất kỳ điều gì khác thường.

Nhưng trong mắt Hoắc Khuynh Tiên, khi nhìn vào hậu viện, cảnh tượng hiện ra không phải là khung cảnh quen thuộc.

Đó là một lớp sương mù nhàn nhạt!

Lớp sương mù này bao phủ toàn bộ hậu viện, thậm chí cả Lâm phủ.

Chương 219

Ngay cả cảnh vật gần trong gang tấc cũng bị lớp sương mù ảnh hưởng, nhìn không rõ ràng.

"Hít..." Đến lúc này, Hoắc Khuynh Tiên mới hoàn toàn hiểu ra, trận pháp phong thủy mà Lâm Bất Phàm vừa nói đã bố trí xong không phải là lời nói suông!

Sắc mặt biến đổi, Hoắc Khuynh Tiên cũng không nhiều lời.

Nàng khẽ động, từ trên tường nhảy xuống.

Sau đó, chưa kịp có bất kỳ hành động nào, điều khiến Hoắc Khuynh Tiên bất ngờ là cảnh vật xung quanh không hề trở lại dáng vẻ quen thuộc như trong tưởng tượng.

"Sát..." Trong lúc Hoắc Khuynh Tiên còn đang ngẩn người, lớp sương mù nhàn nhạt xung quanh đột nhiên sôi trào lên.

Ngay sau đó là những tiếng hò hét giết chóc vang lên, từng bóng người đầy sát khí, tay cầm các loại binh khí, xông thẳng về phía nàng.

Thấy Hoắc Khuynh Tiên đang múa may tay chân, thi triển Ngũ Hành Trường Sinh Quyền để chống đỡ, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt trong sân bất giác nhìn nhau.

Cả hai đều quay sang nhìn Lâm Bất Phàm, hỏi: "Phu quân, tình hình của Khuynh Tiên tỷ tỷ sao rồi ạ?" Lâm Bất Phàm không giấu giếm, đón lấy ánh mắt hai người rồi nói: "Nàng bị ảnh hưởng bởi trận pháp, đã rơi vào ảo giác rồi..." Nói đoạn, thân hình Lâm Bất Phàm khẽ động, lao thẳng về phía Hoắc Khuynh Tiên.

Chỉ trong vài hơi thở, hắn đã vượt qua khoảng cách mấy chục mét, xuất hiện ngay bên cạnh nàng.

Không đợi nàng có bất kỳ hành động nào, Lâm Bất Phàm giơ một ngón tay, điểm thẳng vào giữa mi tâm của nàng.

"Còn không mau tỉnh lại!" *Vút* Theo tiếng quát của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên mới giật mình bừng tỉnh, thoát khỏi ảo cảnh.

Nhìn thấy Lâm Bất Phàm trước mặt, Hoắc Khuynh Tiên không khỏi hỏi: "Phu, phu quân...

Vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Lời Hoắc Khuynh Tiên vừa dứt, Lâm Bất Phàm liền giải thích: "Là ảo giác, những gì nàng vừa thấy chỉ là ảo giác mà thôi..." Nghe Lâm Bất Phàm giải thích, Hoắc Khuynh Tiên hít sâu một hơi: "Ảo giác...

Chẳng lẽ là trận pháp phong thủy mà phu quân vừa bố trí xong..." Trước khi tự mình trải nghiệm, Hoắc Khuynh Tiên vẫn luôn có chút hoài nghi về trận pháp phong thủy mà Lâm Bất Phàm nói.

Nhưng đến khi tự mình trải nghiệm rồi mới biết, trận pháp phong thủy của Lâm Bất Phàm lợi hại đến mức nào.

Ngay cả tu vi Võ đạo Tông sư như nàng cũng bất tri bất giác rơi vào ảo giác.

Có thể thấy, trận pháp phong thủy mà Lâm Bất Phàm bố trí tuyệt không phải là thứ đơn giản.

"Với tu vi hiện tại của ta, cũng chỉ có thể làm được đến mức này thôi..." "Trận pháp hiện tại lấy cây Bồ Đề kia làm trận nhãn, chỉ có công hiệu hội tụ linh khí đất trời và thêm hiệu ứng huyễn trận mà thôi..." "Chỉ cần là kẻ có thực lực không vượt qua ta, tự tiện xông vào Lâm phủ đều sẽ bị đại trận ảnh hưởng..." Đây chỉ là một tòa trận pháp phong thủy bình thường.

Tác dụng gây ra ảo giác cho Hoắc Khuynh Tiên chỉ là năng lực

phụ đới của trận pháp.

Nếu Lâm Bất Phàm thực sự bố trí một tòa sát trận, uy lực của nó sẽ đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Nếu kẻ có thực lực thấp hơn Lâm Bất Phàm, một khi xông vào, e rằng thập tử vô sinh.

Kẻ có cấp bậc ngang với Lâm Bất Phàm cũng sẽ cửu tử nhất sinh!

Nhưng dù chỉ là một tòa trận pháp phong thủy sơ cấp và phổ thông nhất, vì Lâm Bất Phàm đã dẫn động long khí của địa mạch, lại thêm cây Bồ Đề đã thuế biến thành linh căn làm trận nhãn, uy năng mà tòa trận pháp này thể hiện ra cũng không thể xem thường!

Ít nhất là với những người ở cấp bậc Võ đạo Tông sư như Hoắc Khuynh Tiên, hoặc những tu hành giả tương đương.

Chỉ cần dám tự tiện xông vào Lâm phủ, một khi rơi vào ảo giác kia, e rằng khó lòng thoát ra được.

Trừ phi có thủ đoạn đặc biệt, hoặc có pháp khí đặc biệt để dựa vào.

"Trận pháp phu quân bố trí thật sự thần kỳ như vậy sao?" Hai người vừa trở lại dưới gốc cây Bồ Đề, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đã nóng lòng hỏi, nhìn bộ dạng của Hoắc Khuynh Tiên lúc này.

Hoắc Khuynh Tiên cũng không giấu giếm, trực tiếp đáp: "Tình hình vừa rồi hai người cũng đã thấy rồi...

Trong mắt các muội, ta giống như đang múa may lung tung ở đó, nhưng thực tế ta đã rơi vào ảo giác, đang cùng vô số kẻ địch chém giết..." "Nếu không phải phu quân ra tay tương trợ, ảo giác đó tuy không gây tổn thương thực chất, nhưng cuối cùng ta e rằng cũng sẽ kiệt sức mà chết..." "Ngoài ra, mọi thứ trong Lâm phủ, từ bên ngoài

nhìn vào đều không thấy bất kỳ điều gì khác thường...” Hoắc Khuynh Tiên kể lại chi tiết từ đầu đến cuối những gì mình phát hiện và trải qua.

Nghe xong, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt cũng không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Giống như Hoắc Khuynh Tiên trước đó, hai người cũng có chút hoài nghi về trận pháp phong thủy của Lâm Bất Phàm.

Nhưng sau khi nghe Hoắc Khuynh Tiên đích thân trải nghiệm và kể lại, trong lòng hai người không khỏi cảm thán.

Ánh mắt hai người nhìn Lâm Bất Phàm lập tức có chút thay đổi.

“Có tòa trận pháp này che đậy, chỉ cần không bước vào trong Lâm phủ...

Dù những tu hành giả kia có xuất hiện, cũng đừng mong phát hiện ra sự khác thường của Lâm phủ.” Sau khi bố trí xong trận pháp phong thủy, nguy cơ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào của Lâm phủ cũng tạm thời được giải trừ.

Có tòa trận pháp này bảo vệ, chỉ cần không phải là loại cường giả đỉnh cấp, trước khi bước vào Lâm phủ, đừng hòng phát hiện ra điều bất thường!

Tiếp theo, Lâm Bất Phàm cũng có thể tập trung tinh lực chủ yếu vào việc nâng cao tu vi.

Ngoài ra, hắn còn chờ đợi những đứa con trong bụng của Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt chào đời.

Chỉ cần hai đứa trẻ ra đời, thực lực của Lâm gia chắc chắn sẽ có một bước nhảy vọt.

Trong lúc Lâm Bất Phàm dồn phần lớn tinh lực vào việc nâng cao

tu vi và lo cho những đứa trẻ sắp chào đời trong bụng Hoắc Tiên Nhi, chỉ vài ngày trôi qua, Phong Vu Tu và Trương Phó Quan đã hành động.

Đầu tiên, họ từ Lâm gia và Trương gia, mỗi bên chọn ra mười vị tinh nhuệ, trực tiếp gia nhập Trừ Ma Ti.

Đúng vậy, sau khi được Lâm Bất Phàm đề xuất và mọi người thương nghị quyết định, thế lực đặc biệt do các thế lực trong Cửu Môn chọn lựa tinh nhuệ tạo thành này sau này sẽ có tên là: Trừ Ma Ti!

Phong Vu Tu đại diện cho Lâm Bất Phàm nắm giữ Trừ Ma Ti, Trương Phó Quan đại diện cho Phật Gia Trương Kỳ Sơn, làm phó thủ của Phong Vu Tu.

Chương 220

Đồng thời, vì thân phận đặc biệt của Trương Phó Quan, sau này cũng do y phụ trách liên lạc với Trương Kỳ Sơn và quan trú phòng Thường Sa.

Phong Vu Tu đại diện cho Cửu Môn, cũng là đại diện cho phía dân gian trong Trừ Ma Ti!

Trương Phó Quan đại diện cho Trương Kỳ Sơn, cũng là đại diện cho phía quan phương của Trương Kỳ Sơn và quan trú phòng trong Trừ Ma Ti!

Chỉ trong vài ngày, bắt đầu từ Lâm gia và Trương gia, sau đó đến lượt Hồng gia, Hoắc gia và các thế lực còn lại trong Cửu Môn.

Mỗi gia tộc chọn ra năm vị tinh nhuệ thực thụ.

Vì Hắc Bối Lão Lục, tức Lục gia trong Cửu Môn, trước nay luôn đơn độc một mình, nên không cần tuyển chọn, chỉ có thể tự mình gia nhập.

Cứ như vậy, Hắc Bối Lão Lục không chỉ là Lục gia trong Cửu Môn, mà còn là một thành viên của Trừ Ma Ti!

Cuối cùng, bao gồm cả Phong Vu Tu và Trương Phó Quan, toàn bộ Cửu Môn đã chọn ra hơn năm mươi người, tạo thành thế lực đặc biệt mang tên Trừ Ma Ti.

Vì có sự chỉ thị của Lâm Bất Phàm, Trừ Ma Ti vừa mới thành lập xong, Cửu Môn đã dành riêng ra một khu nhà làm nơi đóng quân.

Phong Vu Tu cũng không hề giấu diếm, đem những công pháp quốc thuật mà mình học được ra truyền dạy.

Dưới sự hỗ trợ tài nguyên như Thối Thể Dịch, Khí Huyết Đan của

Lâm Bất Phàm, cộng thêm việc được Phong Vu Tu, một vị Võ đạo Đại Tông sư, đích thân huấn luyện chỉ điểm, thực lực của những tinh nhuệ được chọn ra này có thể nói là tăng trưởng từng ngày, mỗi ngày đều có những biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chỉ trong nửa tháng, hầu hết mọi người đều đã bước chân vào con đường tu hành võ đạo.

Ngoài ra, trang bị của những người trong Trừ Ma Ti, ngoài các loại súng ống, lựu đạn và các vũ khí nóng khác, còn tập hợp sức mạnh của Cửu Môn, gần như mỗi người đều có một thanh kiếm gỗ đào trăm năm, cùng với kiếm tiền xu được bện từ Đại Ngũ Đế Tiền và Tiểu Ngũ Đế Tiền!

Chu sa cực phẩm, máu chó đen, máu gà trống và các loại vật trừ tà khác cũng được chuẩn bị đầy đủ.

Trải qua một thời gian huấn luyện, với thực lực hiện tại, chỉ cần có bất kỳ yêu ma quỷ dị nào xuất hiện, miễn là không phải loại quá lợi hại, căn bản không cần Phong Vu Tu ra tay, những người này cũng có thể dễ dàng giải quyết!

Trong lúc những người này đang tranh thủ thời gian, nỗ lực nâng cao tu vi võ đạo, thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi.

Trong khoảng thời gian này, quả thực có xảy ra một vụ lệ quỷ hại người.

Nhưng chưa đợi con lệ quỷ đó đắc thủ, người của Trừ Ma Ti đã nhanh chóng có mặt tại hiện trường.

Không cho lệ quỷ có cơ hội phản kháng, mọi người tay cầm kiếm gỗ đào, kiếm tiền xu, những vật phẩm miễn cưỡng được xem là ngụy pháp khí, đồng loạt xông lên, đánh cho con lệ quỷ kia hồn bay phách tán!

Qua trận này, tác dụng của Trừ Ma Ti đã khiến các thế lực trong Cửu Môn vơi đi không ít lo lắng.

Phải biết rằng để thành lập Trừ Ma Ti, Cửu Môn không chỉ bỏ ra nhân lực, mà còn tiêu tốn một khoản tiền không nhỏ.

Trận chiến này đã cho họ thấy tác dụng mà Trừ Ma Ti nên có.

Đây mới chỉ là lúc vừa thành lập, tu vi của mọi người mới chỉ miễn cưỡng nhập môn võ đạo.

Nếu ai ai cũng đạt đến cảnh giới Võ đạo Tông sư, sức mạnh thể hiện ra lúc đó, để bảo vệ một thành Thường Sa nhỏ bé, tuyệt đối không tốn chút sức lực!

Chẳng mấy chốc, hơn một tháng đã trôi qua.

Trong khi mọi việc ở Trừ Ma Ti đã đi vào quỹ đạo, những tinh nhuệ được chọn ra, bao gồm cả thực lực của Trương Phó Quan, dưới sự huấn luyện của Phong Vu Tu, đều đã nhập môn võ đạo, ngày càng trở nên mạnh mẽ, thì ánh mắt chúng ta lại quay về Lâm phủ.

Sau hơn một tháng chờ đợi và tích lũy, tu vi của Lâm Bất Phàm có thể nói là tăng tiến ổn định, chỉ còn cách đỉnh phong Đại Tông sư một bước chân.

Ngay cả tu vi võ đạo của Hoắc Khuynh Tiên lúc này cũng đã lặng lẽ đạt đến đỉnh phong Tông sư.

Việc đột phá cảnh giới Đại Tông sư chỉ là chuyện sớm muộn.

Dưới sự chỉ điểm của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên không hề vội vàng đột phá cảnh giới Đại Tông sư, mà không ngừng củng cố căn cơ, tráng kiện khí huyết, nhằm mục đích khi đột phá sẽ không gặp bất kỳ rủi ro hay trắc trở nào.

Ngoài ra, người có thay đổi lớn nhất phải kể đến Hoắc Tiên Nhi

và Doãn Tinh Nguyệt.

Sau mấy tháng chờ đợi, mỗi ngày đều tu hành hô hấp pháp để dưỡng thai, hai người lúc này đều đã đến kỳ sinh nở.

Những đứa trẻ trong bụng hai người có thể chào đời bất cứ lúc nào.

Không chỉ vậy, sau mấy tháng tích lũy, dù không chủ động tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, bình thường chỉ tu luyện hô hấp pháp để củng cố khí huyết dưỡng thai, tu vi võ đạo của hai người lúc này cũng đã lặng lẽ đạt đến cảnh giới Tông sư.

Chỉ cần những đứa trẻ trong bụng chào đời, sau khi hồi phục nguyên khí, tu luyện trong môi trường hậu viện Lâm gia có thể so sánh với phúc địa bình thường bên ngoài, e rằng không bao lâu nữa có thể đuổi kịp bước chân của Hoắc Khuynh Tiên.

"Hai vị muội muội đều đã đến ngày dự sinh, không biết tiểu gia hỏa nào sẽ chào đời trước đây..." Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên vừa tu luyện xong, ánh mắt Hoắc Khuynh Tiên không khỏi nhìn về phía hai người Hoắc Tiên Nhi, lộ ra vẻ hâm mộ.

Trong mấy tháng Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt mang thai, nàng đã không ít nỗ lực, nhưng dù vậy, bụng nàng vẫn không có chút thay đổi nào.

Từ sự hâm mộ ban đầu, đến nay nội tâm Hoắc Khuynh Tiên đã không còn cưỡng cầu, mọi thứ thuận theo duyên phận, tâm cảnh có thể nói đã nâng cao không ít.

Tuy bụng Hoắc Khuynh Tiên không có động tĩnh gì, nhưng nhìn hai tiểu gia hỏa Lâm Trường Sinh và Lâm Trường Ca lớn lên từng ngày, có thể sinh cho Lâm Bất Phàm một cô con gái bảo bối, Hoắc Khuynh Tiên đã vô cùng may mắn.

Đặc biệt là khi thấy Lâm Bất Phàm cưng chiều tiểu gia hỏa Lâm Trường Ca, khúc mắc duy nhất trong lòng Hoắc Khuynh Tiên cũng đã lặng lẽ tan biến.

Thấy ánh mắt của Hoắc Khuynh Tiên, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt nhìn nhau.

Rồi mới lên tiếng cảm thán: "Đều là con của phu quân, ai sinh trước cũng như nhau thôi..." Dù những đứa trẻ chưa chào đời, nhưng qua kiểm tra của Lâm Bất Phàm, sớm đã xác định cả hai tiểu gia hỏa đều là con trai!

Hai người vốn định nói thêm.

Nhưng đúng lúc này, sắc mặt cả hai đột nhiên biến đổi.

Chương 221

Có kinh nghiệm một lần, Hoắc Tiên Nhi lập tức nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Phu, phu quân... ta hình như sắp sinh rồi..." Lời Hoắc Tiên Nhi vừa dứt, Doãn Tinh Nguyệt cũng tiếp lời: "Ta, tiểu gia hỏa trong bụng ta hình như cũng không yên phận..." Nghe lời hai người, sắc mặt Lâm Bất Phàm lập tức trở nên ngưng trọng.

Hắn không ngờ rằng những đứa trẻ trong bụng hai người lại cùng lúc có phản ứng!

"Người đâu, hai vị phu nhân sắp sinh!" Theo tiếng quát của Lâm Bất Phàm, bà đỡ, bác sĩ đã chuẩn bị sẵn trong phủ, luôn túc trực để đỡ đẻ cho hai người Hoắc Tiên Nhi, nghe tiếng gọi của Lâm Bất Phàm liền bắt đầu hành động.

Hoắc Khuynh Tiên hoàn hồn, cũng không nhiều lời, lập tức gọi Lâm Bất Phàm: "Ta đưa Tiên Nhi, phu quân đưa Tinh Nguyệt, mau đưa các nàng về phòng..." Nói đoạn, Hoắc Khuynh Tiên thân hình khẽ động, bế Hoắc Tiên Nhi lên, lao thẳng về phòng.

Lâm Bất Phàm lúc này cũng không chút do dự, liền bế Doãn Tinh Nguyệt, theo sát phía sau đưa nàng về phòng.

Khi bà đỡ và bác sĩ đã vào vị trí, Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên cũng xoay người lui ra khỏi phòng.

Dù cảnh tượng này Lâm Bất Phàm đã trải qua hai lần, nhưng vừa lui ra khỏi phòng, trong lòng hắn vẫn không khỏi có chút lo lắng.

Rõ ràng biết với tình hình của Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, gần như không tồn tại bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng nỗi lo lắng vô cớ đó, dù có tác dụng của cây Bồ Đề, vẫn không thể khiến lòng Lâm Bất Phàm bình tĩnh lại được.

Ngược lại, Hoắc Khuynh Tiên ở bên cạnh, thấy bộ dạng của Lâm Bất Phàm lúc này, không khỏi lên tiếng an ủi: "Phu quân không cần lo lắng, Tiên Nhi và Tinh Nguyệt muội muội bây giờ đều là người có cảnh giới Tông sư...

Tuy sinh con có rủi ro nhất định, nhưng hai vị muội muội chắc chắn sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Có những bà đỡ, bác sĩ ở bên cạnh chăm sóc rồi..." Những lời này của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm trong lòng sao lại không biết.

Nhưng nỗi lo lắng vô cớ trong lòng lại khiến hắn không thể nào bình tĩnh lại được.

Đặc biệt là khi nghe tiếng của Doãn Tinh Nguyệt thỉnh thoảng truyền ra từ trong phòng, lòng Lâm Bất Phàm càng không khỏi thắt lại.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoắc Khuynh Tiên vốn định nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt ngược vào trong.

Năm đó khi sinh Lâm Trường Ca, Lâm Bất Phàm nào có khác gì bây giờ!

"Oa..." Thời gian từng chút một trôi qua, đột nhiên, từ phòng của Hoắc Tiên Nhi truyền ra một tiếng khóc trẻ con.

Âm thanh đó vang dội hữu lực, trung khí mười phần, tuy non nớt vô cùng, nhưng căn bản không giống tiếng khóc của một đứa trẻ vừa mới sinh.

"Ding...

Chúc mừng ký chủ, đứa con thứ ba đã chào đời..." "Ding...

Chúc mừng ký chủ, hậu duệ gia tộc tăng thêm một vị, đã có cống hiến to lớn cho sự phồn thịnh của gia tộc..." "Ding...

Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng: Võ đạo thần thông

một môn, Gia tộc đại lễ bao một cái...” Theo tiếng khóc trẻ con từ phòng Hoắc Tiên Nhi truyền ra, trong đầu Lâm Bất Phàm lúc này cũng vang lên âm thanh nhắc nhở đã lâu không nghe của hệ thống!

Lần này hệ thống không chỉ thưởng một Gia tộc đại lễ bao, mà còn có một môn Võ đạo thần thông!

“Chúc mừng gia chủ, hạ hỉ gia chủ...” “Tiên Nhi phu nhân sinh được một vị tiểu công tử.” Âm thanh nhắc nhở của hệ thống trong đầu Lâm Bất Phàm vừa kết thúc, cửa phòng của Hoắc Tiên Nhi đã được mở ra từ bên trong.

Ngay sau đó là một bà đỡ bế một đứa trẻ đi thẳng về phía Lâm Bất Phàm.

Đón lấy đứa trẻ từ tay bà đỡ, Lâm Bất Phàm nhìn xuống tiểu gia hỏa.

Giống như Lâm Trường Sinh và Lâm Trường Ca trước đây, da dẻ tiểu gia hỏa này cũng mịn màng như ngọc, giống như một con búp bê sứ.

Nhìn kỹ, dáng vẻ của tiểu gia hỏa có tám phần tương tự với Lâm Trường Sinh lúc nhỏ.

Với khuôn mẫu anh tuấn của Lâm Bất Phàm, cộng thêm một chút nét của Hoắc Tiên Nhi, thằng bé này lớn lên lại là một tiểu soái ca.

Khi ánh mắt Lâm Bất Phàm dừng lại trên người thằng nhóc, ánh mắt của thằng bé, đôi con ngươi đen láy, cũng ngước lên nhìn hắn.

“Tiểu gia hỏa...” Nhìn ánh mắt thằng nhóc, Lâm Bất Phàm khẽ mỉm cười.

Sau đó đưa tay khẽ điểm vào chóp mũi nó.

Nói đoạn, Lâm Bất Phàm bế đứa trẻ, trực tiếp bước vào phòng.

So với lần sinh con đầu tiên, Hoắc Tiên Nhi lúc này, ngoài trán có chút mồ hôi, sắc mặt trông hồng hào, không có vẻ mệt mỏi nhiều!

“Phu quân...” Thấy Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi liền gọi một tiếng.

“Nàng xem, đứa con thứ hai của chúng ta...” Nói đoạn, Lâm Bất Phàm tiến lên, đưa đứa trẻ trong lòng vào tay Hoắc Tiên Nhi.

“Ồ...

Tiểu gia hỏa này với đại ca trông có tám phần tương tự...” Nhìn đứa trẻ trong lòng đang mở to đôi mắt đen láy, ánh mắt sáng ngời, Hoắc Tiên Nhi cũng không khỏi cảm thán một câu.

Sau đó, Hoắc Tiên Nhi nựng đứa bé một lúc rồi mới lại nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: “Phu quân nghĩ xong tên cho con chưa...” Đón lấy ánh mắt của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm trầm mặc suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Lâm Trường Bình, thế nào?

Thằng nhóc này, sau này gọi là Lâm Trường Bình...” Nghe quyết định này của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi tự nhiên không có ý kiến gì.

Khi Hoắc Tiên Nhi khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, chưa kịp lên tiếng, trong đầu Lâm Bất Phàm lại một lần nữa vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Ding...

Chúc mừng ký chủ, đứa con thứ tư đã chào đời...” “Ding...

Chúc mừng ký chủ, hậu duệ gia tộc tăng thêm một vị, đã có cống hiến to lớn cho sự phồn thịnh của gia tộc...” “Ding...

Chương 222

Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng: Võ đạo thần thông một môn, Gia tộc đại lễ bao một cái...” Lại một môn Võ đạo thần thông nữa đã có được!

Lúc này, không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, từ phòng của Doãn Tinh Nguyệt đã truyền ra giọng của bà đỡ: “Tinh Nguyệt phu nhân sinh rồi, sinh được một vị tiểu công tử.” Nghe vậy, Lâm Bất Phàm không khỏi nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi, đang định lên tiếng.

Nhưng chưa kịp nói, Hoắc Tiên Nhi đã lên tiếng trước: “Phu quân còn ngẩn ra đó làm gì, không mau qua xem Tinh Nguyệt muội muội...” “Tiên Nhi nghỉ ngơi cho tốt, ta qua xem Tinh Nguyệt trước.” Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu, rồi trực tiếp hôn lên trán Hoắc Tiên Nhi.

Sau đó mới xoay người đi về phía phòng của Doãn Tinh Nguyệt.

Khi vừa bước vào phòng Doãn Tinh Nguyệt, bà đỡ lập tức bế đứa trẻ đến.

“Gia chủ, đây là tiểu công tử Tinh Nguyệt phu nhân vừa hạ sinh.” Đón lấy đứa trẻ từ tay bà đỡ, ánh mắt hắn dừng lại trên người nó.

Giống như Lâm Trường Bình trước đó, đôi mắt đen láy, sáng ngời, toát lên vẻ lanh lợi.

Khi Lâm Bất Phàm đưa tay định nựng đứa bé, thằng nhóc liền đưa tay ra, nắm chặt lấy ngón tay của Lâm Bất Phàm.

“Thằng nhóc lanh lợi này, thật có chút giống Tinh Nguyệt...” Nói đoạn, Lâm Bất Phàm bế đứa trẻ đến bên cạnh Doãn Tinh Nguyệt.

Vừa đến bên cạnh Doãn Tinh Nguyệt, chưa đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Doãn Tinh Nguyệt đã nóng lòng nói: “Phu quân, mau cho ta xem

con...” Sau khi nựng đứa bé một lúc, Lâm Bất Phàm mới đưa nó cho vú nuôi.

Hắn nhìn qua Doãn Tinh Nguyệt, tuy giống như Hoắc Tiên Nhi đều là người có cảnh giới Võ đạo Tông sư, nhưng trên mặt Doãn Tinh Nguyệt lại rõ ràng có chút mệt mỏi.

“Nàng uống một viên Khí Huyết Đan trước, hồi phục nguyên khí đã tiêu hao...” Lâm Bất Phàm nói xong, lập tức lấy ra một viên Khí Huyết Đan, đút vào miệng Doãn Tinh Nguyệt.

Khi Doãn Tinh Nguyệt hấp thu dược lực của Khí Huyết Đan, sắc mặt vốn có chút mệt mỏi đã dần hồi phục.

Sau đó Lâm Bất Phàm lại ở bên cạnh Doãn Tinh Nguyệt nửa canh giờ, cho đến khi nàng từ từ ngủ thiếp đi, hắn mới nhẹ nhàng lui ra khỏi phòng, quay trở về phòng của Hoắc Tiên Nhi!

Điều Lâm Bất Phàm không chú ý là, khi hắn rời đi, Doãn Tinh Nguyệt vốn đang ngủ say, đôi mắt đang nhắm chặt lại khẽ động.

Doãn Tinh Nguyệt thực ra vẫn chưa ngủ thiếp đi!

Lâm Bất Phàm có thể ở bên cạnh nàng lâu như vậy, trong lòng Doãn Tinh Nguyệt đã vô cùng mãn nguyện.

Nàng giả vờ ngủ là để Lâm Bất Phàm đi qua với Hoắc Tiên Nhi.

Trở lại phòng Hoắc Tiên Nhi, thấy nàng lúc này đang luyện hóa dược lực của Khí Huyết Đan.

Sau đó hắn ở bên cạnh Hoắc Tiên Nhi nửa canh giờ, đến khi Hoắc Tiên Nhi chủ động nói muốn nghỉ ngơi, Lâm Bất Phàm mới lui ra khỏi phòng.

Ngồi xuống dưới gốc cây Bồ Đề, pha một ấm Bồ Đề linh trà, Lâm Bất Phàm mới dần bình tĩnh lại.

Sau đó tâm niệm khẽ động, trực tiếp hướng ánh mắt về phía những phần thưởng hệ thống vừa nhận được.

Hai môn Võ đạo thần thông, hai Gia tộc đại lễ bao!

"Hệ thống, trích xuất và dung hợp hai môn Võ đạo thần thông." *Vút* Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, thông tin về hai môn Võ đạo thần thông kia liền trực tiếp rót vào đầu hắn.

Hai môn Võ đạo thần thông, Lâm Bất Phàm mất trọn nửa giờ đồng hồ mới hoàn toàn hấp thu và dung hợp xong luồng thông tin mà hệ thống rót vào đầu!

Võ đạo thần thông: Phiên Thiên Ấn, dùng khí huyết ý chí của bản thân, diễn hóa thành Phiên Thiên Ấn trong truyền thuyết, dùng ý chí vô thượng để trấn áp kẻ địch!

Võ đạo thần thông: Sát Thần Trảm, dùng khí huyết ý chí của bản thân, diễn hóa thành đao khí chém địch!

Hai môn thần thông này, ít nhất cũng cần tu vi Võ đạo Đại Tông sư mới có thể thi triển.

Nhưng dù vậy, cũng chỉ có thể phát huy được một, hai phần mười uy năng.

Muốn phát huy hết uy năng của hai môn thần thông, ít nhất cũng phải có thực lực trên Đại Tông sư.

Ngưng tụ khí huyết kim đan được gọi là Võ đạo Đại Tông sư.

Bước tiếp theo là đả thông huyệt khiếu trong cơ thể, được Lâm Bất Phàm gọi là: Võ Thánh chi cảnh!

Trong Ngũ Hành Trường Sinh Công mà hệ thống đã thôi diễn và thuế biến cho Lâm Bất Phàm, có phương pháp khai khiếu cụ thể.

Trong đó ghi lại 108 đạo huyệt khiếu, ứng với thuật Thiên Cang

Địa Sát.

Mở được càng nhiều huyệt khiếu, thực lực tự nhiên càng mạnh.

Tu vi của Lâm Bất Phàm lúc này đã đạt đến Đại Tông sư hậu kỳ, cách đỉnh phong cũng không xa.

Chỉ cần tu vi đạt đến Đại Tông sư đỉnh phong, bước tiếp theo có thể bắt đầu khai mở huyệt khiếu trong cơ thể.

Sau nửa giờ, Lâm Bất Phàm đã hoàn toàn hấp thu và dung hợp xong hai môn thần thông.

Đừng xem hai môn thần thông lúc này chỉ có thể phát huy được một hai phần uy năng, nhưng dù vậy, chiến lực của Lâm Bất Phàm cũng có thể nói là đã tăng lên gấp bội.

Nói không ngoa, Ngũ Hành Trường Sinh Quyền mà Lâm Bất Phàm thi triển trước đây, uy lực quả thực không tầm thường.

Bất kể là cảnh giới Tông sư hay Đại Tông sư, chỉ cần thi triển Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, thực lực khí huyết của bản thân gần như được phát huy đến cực hạn.

Nhưng hai môn Võ đạo thần thông mà hệ thống thưởng, tuy cảnh giới Đại Tông sư có thể thi triển, nhưng thần thông dù sao cũng là thần thông, sao có thể so sánh với quyền pháp thông thường!

Ngũ Hành Trường Sinh Quyền dù sao cũng chỉ là một bộ quyền pháp, công hiệu lớn nhất là vận chuyển tráng kiện khí huyết!

Còn hai môn Võ đạo thần thông kia, là những pháp môn công kích thuần túy.

Chương 223

Sau khi có được hai môn Võ đạo thần thông này, trong lòng Lâm Bất Phàm thậm chí còn có một sự thôi thúc muốn thử uy năng của chúng.

Nhưng ý niệm này vừa hiện lên, Lâm Bất Phàm đã cưỡng ép trấn áp nó xuống.

Sau đó, hắn tâm niệm khẽ động, chuyển sự chú ý sang hai Gia tộc đại lễ bao.

"Hệ thống, mở cho ta đại lễ bao của Trường Bình." Khi ánh mắt Lâm Bất Phàm dừng lại trên hai đại lễ bao, hắn không chút do dự, trực tiếp chọn mở một trong hai. *Vút* "Ding...

Chúc mừng ký chủ đã mở Gia tộc đại lễ bao..." "Ding...

Chúc mừng ký chủ nhận được vật phẩm: Huyết Bồ Đề ba trái, Ngũ Sắc Linh Thổ mười phương, hạt giống linh dược một trăm hạt..." Nhìn ba vật phẩm nhận được từ đại lễ bao lần này, sắc mặt Lâm Bất Phàm trong chốc lát không khỏi ngẩn ra.

Toàn bộ đều là những thứ liên quan đến linh dược!

Hoàn hồn, Lâm Bất Phàm không vội xem xét những phần thưởng này.

Ánh mắt hắn chuyển sang Gia tộc đại lễ bao cuối cùng.

"Hệ thống, mở đại lễ bao cuối cùng." *Vút...* "Ding...

Chúc mừng ký chủ đã mở Gia tộc đại lễ bao..." "Ding...

Chúc mừng ký chủ nhận được vật phẩm: Phù Triện Đại Toàn một bản, linh thạch 100 viên, dây chuyền sản xuất súng trường một dây,

dây chuyền sản xuất đạn một dây...” So với đại lễ bao trước đó, sau khi mở đại lễ bao cuối cùng, nhìn những vật phẩm nhận được lần này, sắc mặt Lâm Bất Phàm lại một lần nữa sững sờ.

Không phải thất vọng, mà là bất ngờ!

Không nói đến bản Phù Triện Đại Toàn, hay 100 viên linh thạch trong truyền thuyết, đó đã là một bất ngờ lớn.

Chỉ riêng dây chuyền sản xuất súng trường và dây chuyền sản xuất đạn đã nằm ngoài dự liệu của Lâm Bất Phàm.

Hắn không ngờ rằng, trong đại lễ bao lại có thể mở ra những thứ như trang bị súng ống.

Dây chuyền sản xuất súng ống và đạn!

Một lúc sau, Lâm Bất Phàm uống một ngụm Bồ Đề linh trà mới khiến lòng mình bình tĩnh lại.

Đầu tiên là ba trái Huyết Bồ Đề, đây là linh quả thực thụ, ăn vào có thể tráng kiện khí huyết của người tu hành võ đạo.

Vừa hay thích hợp cho Lâm Bất Phàm sử dụng lúc này.

Ba trái Huyết Bồ Đề đủ để hắn từ tu vi Đại Tông sư, một bước nhảy vọt lên Đại Tông sư đỉnh phong!

Ngoài ra, còn có mười phương Ngũ Sắc Linh Thổ, một trăm hạt giống linh dược.

Trong đó, hạt giống linh dược có tổng cộng mười loại, mỗi loại có mười hạt.

Dùng linh thổ để trồng linh dược, lại thêm linh tuyền thủy tưới tắm, chỉ trong một năm ngắn ngủi, e rằng có thể sánh ngang với linh dược trăm năm bên ngoài.

Không chỉ những hạt giống linh dược mà hệ thống tặng, có linh

thổ này, những dược liệu quý giá bình thường khác cũng có thể bắt đầu bồi dưỡng.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời, hắn nhìn xung quanh, liền tìm được một vị trí rất thích hợp, lấy toàn bộ Ngũ Sắc Linh Thổ nhận được ra.

Sau đó, hắn trải đều Ngũ Sắc Linh Thổ ra vị trí đã chọn.

Cuối cùng, một mảnh đất rộng khoảng một trăm mét vuông, toàn bộ được phủ bằng Ngũ Sắc Linh Thổ, xuất hiện trước mắt Lâm Bất Phàm.

Nhìn qua mảnh đất này, chỉ thấy Ngũ Sắc Linh Thổ tỏa ra một luồng linh quang năm màu, linh khí lấp lánh không ngừng bốc lên...

Thu hồi ánh mắt, Lâm Bất Phàm trực tiếp lấy ra những hạt giống linh dược, lần lượt gieo chúng vào trong linh thổ.

Một trăm hạt giống linh dược chỉ chiếm khoảng một phần mười diện tích.

Phần lớn đất còn lại, Lâm Bất Phàm cũng không định lãng phí, sẽ dùng để trồng một số linh dược mà Lâm gia hiện đang cần dùng.

Nhưng những linh dược này, cần Lâm Bất Phàm từ từ thu thập!

"Sau này nơi đây sẽ là vườn thuốc của Lâm gia ta..." Sau khi gieo xong những hạt giống linh dược, Lâm Bất Phàm thầm cảm thán một câu.

Hắn đi lấy một ít linh tuyền thủy, lần lượt tưới cho những hạt giống.

Sau đó mới quay trở lại dưới gốc cây Bồ Đề.

Khi hắn vừa ngồi xuống, tâm niệm khẽ động, bản Phù Triện Đại Toàn liền xuất hiện trong tay.

Bìa sách làm bằng da trâu, mỗi trang sách đều được làm từ những dược liệu phi phàm.

Tổng cộng một trăm linh tám trang, mỗi trang ghi lại một loại phù triện.

Không chỉ có phương pháp chế tạo, mà ngay cả dược liệu làm phù triện cũng được ghi lại vô cùng chi tiết.

Ban đầu Lâm Bất Phàm nghĩ rằng, bản Phù Triện Đại Toàn này đối với hắn không có tác dụng lớn lắm.

Dù sao hắn tu luyện là võ đạo, dù có truyền thừa Địa sư trong tay, phù triện đối với hắn cũng không giúp ích được nhiều.

Nhưng sau khi xem xong bản Phù Triện Đại Toàn, suy nghĩ trong lòng Lâm Bất Phàm đã thay đổi hoàn toàn.

Chương 224

Theo ghi chép trong Phù Triện Đại Toàn, có tổng cộng 108 đạo phù triện.

Uy lực có cao có thấp, có phù triện phụ trợ, cũng có phù triện công kích.

Không chỉ những người tu luyện khí mới có thể vẽ phù, Lâm Bất Phàm, một vị Võ đạo Đại Tông sư, dựa vào khí huyết của bản thân, cũng có thể vẽ phù.

Thậm chí cả long mạch chi khí trong cơ thể từ truyền thừa Địa sư của Lâm Bất Phàm cũng có thể dùng để vẽ phù.

Thậm chí có những phù triện, dùng khí huyết chi lực, long mạch chi lực để chế tạo, uy lực không những không bị ảnh hưởng, mà còn được tăng cường đáng kể.

Mỗi loại phù triện, muốn phát huy uy năng đến cực hạn, đều cần dùng dược liệu đặc thù để chế tạo.

Trong ký ức kiếp trước của Lâm Bất Phàm, loại hoàng phù thông thường nhất cũng là loại phù triện mà những người tu luyện khí sử dụng nhiều nhất.

Bất kể là uy lực của phù triện hay các phương diện khác, đều chưa được phát huy hết.

Hoàng phù là loại có uy lực nhỏ nhất, sức mạnh hiệu quả của phù triện có thể thể hiện ra được một hai phần mười đã là cực hạn.

Lấy ví dụ như Tịch Tà Phù, loại phổ thông nhất trong Phù Triện Đại Toàn.

Nếu chỉ dùng giấy vàng bình thường để vẽ, dù trong đó có chứa

một chút sức mạnh của người tu hành, uy năng của nó e rằng cũng chỉ có thể xua đuổi tà khí, uế khí bám trên người bình thường.

Nhưng nếu theo phương pháp chế tạo trong Phù Triện Đại Toàn, dùng dược liệu đặc thù như vỏ cây liễu, cây đào, cây táo, những vật phẩm vốn có tác dụng trấn nhiếp đối với những thứ quỷ dị tà vật, để chế tạo ra loại giấy đặc thù, rồi dùng chu sa cực phẩm, máu dị thú để làm mực vẽ, Tịch Tà Phù chế tạo ra như vậy không chỉ có thể xua đuổi tà khí, quỷ khí thông thường, mà ngay cả đối với những yêu ma quỷ dị cũng có tác dụng trấn nhiếp to lớn, thậm chí là sức sát thương.

"Một bộ Phù Triện Đại Toàn thật hay..." "Các loại phù triện ghi trên đó, từ dược liệu chế tạo đến cách thức thực hiện, đều có ghi chép rất rõ ràng, vừa hay thích hợp cho những người trong Trừ Ma Ti..." Thực ra không chỉ Trừ Ma Ti, những phù triện có uy lực mạnh mẽ trong đó thậm chí có thể được xem là át chủ bài của Lâm phủ.

Vừa nghĩ đến Trừ Ma Ti, lại nhìn Phù Triện Đại Toàn trong tay, Lâm Bất Phàm lập tức có ý tưởng.

Bản Phù Triện Đại Toàn này hoàn toàn có thể được xem là một trong những truyền thừa át chủ bài của Lâm gia.

Nhưng một số phù triện ghi trong đó có thể lấy ra để tăng cường thực lực cho những người trong Trừ Ma Ti.

Sau khi ghi nhớ việc này, Lâm Bất Phàm vung tay thu Phù Triện Đại Toàn vào trong nhẫn trữ vật.

Ngay sau đó, hắn định thần lại, rồi tâm niệm khẽ động, trực tiếp lấy toàn bộ những viên linh thạch mà hệ thống thưởng ra. *Vút* Trong nháy mắt, từng viên tinh thạch to bằng nắm tay người thường xuất hiện trước mặt Lâm Bất Phàm.

"Linh thạch..." Cảm nhận linh khí tinh thuần tỏa ra từ từng khối

linh thạch, Lâm Bất Phàm đưa tay cầm lấy một khối, cẩn thận quan sát.

Những viên linh thạch còn lại tự nhiên đều được thu vào trong nhẫn trữ vật.

Lâm Bất Phàm tâm niệm khẽ động, trực tiếp vận chuyển khí huyết trong cơ thể theo pháp môn của Ngũ Hành Trường Sinh Công.

Rào, rào, rào...

Trong chốc lát, trong cơ thể Lâm Bất Phàm truyền ra những tiếng động như suối chảy không ngừng, đó là dị tượng khí huyết trong cơ thể hắn đang vận chuyển.

Khi khí huyết không ngừng vận chuyển, Lâm Bất Phàm lập tức cảm nhận được từ trong viên linh thạch trong tay, từng luồng linh khí đất trời tinh thuần đến cực điểm không ngừng tỏa ra, trong nháy mắt đã được hấp thu và luyện hóa.

Tu vi Đại Tông sư hậu kỳ vốn có của Lâm Bất Phàm, sau khi hấp thu và luyện hóa luồng linh khí này, cũng tăng trưởng với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

"Nguyên khí đất trời thật tinh thuần..." Cảm nhận linh khí đất trời dần dần được hấp thu từ viên linh thạch trong tay, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi trợn to hai mắt.

Sự tinh thuần của linh khí chứa trong linh thạch vượt xa tưởng tượng của hắn.

Có thể nói, mỗi một luồng linh khí luyện hóa được đều tương đương với hiệu quả của một viên Khí Huyết Đan.

Dù không có linh dược khác hỗ trợ, với tình hình hiện tại, Lâm Bất Phàm có tự tin trong vòng một tháng, thậm chí là ngắn hơn, sẽ đột phá tu vi lên Đại Tông sư đỉnh phong, từ đó bắt đầu khai mở và đả thông

huyệt khiếu trong cơ thể!

"Sản phẩm của hệ thống quả nhiên đều là hàng chất lượng cao..." "Có linh thạch trợ giúp, không chỉ tu vi của ta có thể tăng nhanh, mà cả ba người Khuynh Tiên cũng có thể nhanh chóng nâng lên cảnh giới Đại Tông sư..." Linh khí chứa trong linh thạch tinh thuần đến cực điểm, gần như không cần luyện hóa, có thể hấp thu trực tiếp để tăng cường khí huyết.

Điều quan trọng nhất là, mỗi khi dẫn động một chút linh khí trong linh thạch, đều có thể hấp thu triệt để.

Linh khí chứa trong linh thạch không chỉ tinh thuần mà còn vô cùng cô đọng.

Nếu không có công pháp dẫn động, gần như sẽ không có một chút linh khí nào thoát ra ngoài, không lãng phí chút nào.

Cảm nhận tác dụng của viên linh thạch trong tay, Lâm Bất Phàm trong chốc lát thậm chí còn có ý muốn bế quan tu luyện ngay lập tức.

Một lúc sau, hắn mới cưỡng ép mình bình tĩnh lại, vung tay thu viên linh thạch đi.

Sau đó, hắn hướng ánh mắt về phía ba trái Huyết Bồ Đề còn lại và dây chuyền sản xuất súng trường cùng đạn.

Ba trái Huyết Bồ Đề đều là linh quả tăng cường tu vi.

Tạm thời được Lâm Bất Phàm thu vào trong hộp ngọc, cất trong nhẫn trữ vật.

Còn về dây chuyền sản xuất súng trường và đạn, sau khi Lâm Bất Phàm xem xét, điều khiến hắn bất ngờ, thậm chí có chút kinh ngạc là, dây chuyền sản xuất súng trường mà hệ thống thưởng lại là khẩu AK nổi tiếng ở hậu thế!

Khẩu súng trường AK này, đặt ở thời đại này, uy lực lớn hơn nhiều so với những khẩu súng xung kích mà đội bảo an của Lâm Bất Phàm đang trang bị.

Không chỉ uy lực lớn, hỏa lực cũng không hề thua kém súng máy hạng nhẹ.

Dây chuyền sản xuất này được trang bị sổ tay sản xuất chi tiết và bản vẽ súng ống.

Chỉ cần Lâm Bất Phàm lấy dây chuyền sản xuất ra, có đủ nguyên liệu và nhân công, có thể lập tức bắt đầu sản xuất!

Chương 225

Dây chuyền sản xuất đạn kia vừa hay tương thích với loại đạn 7.62mm!

Cũng có tài liệu chế tạo chi tiết đi kèm!

“Tuy chỉ là một dây chuyền sản xuất súng trường và đạn...

Nhưng đây là AK, súng trường tự động hoàn toàn, một khi được trang bị, đủ để khiến chiến lực của toàn bộ đội bảo an tăng lên gấp bội...” “Có AK trong tay, biên chế của đội bảo an cũng đến lúc nên mở rộng rồi...” Đối với hai dây chuyền sản xuất mà hệ thống thưởng, Lâm Bất Phàm không vội vàng lấy ra.

Đúng lúc này, Hoắc Khuynh Tiên cũng đi về phía Lâm Bất Phàm.

“Phu quân...” Lâm Bất Phàm vẫy tay, đợi Hoắc Khuynh Tiên đến gần, hắn liền kéo nàng vào lòng.

Sau đó mới hỏi: “Tiên Nhi và Tinh Nguyệt thế nào rồi?” Sự bất thường của hai nàng vừa rồi, sao Lâm Bất Phàm lại không phát hiện ra.

Với tu vi cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, hắn chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra cả hai người Hoắc Tiên Nhi đều đang giả vờ ngủ.

Nhưng hắn cũng không nói thẳng ra!

Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên khẽ mỉm cười: “Xem ra phu quân đều đã nhìn ra, hai vị muội muội đều đang giả vờ ngủ...” Nghe vậy, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi cảm thán: “Lâm gia có thể phát triển như ngày hôm nay, không thể thiếu công lao của ba người các nàng...” Lúc này, sắc mặt Hoắc Khuynh Tiên đột nhiên nghiêm túc lại: “Có thể gả cho phu quân là may mắn của ta...

Chuyện lớn ta không giúp được gì, nhưng chuyện nhỏ trong nhà, ta cũng không thể để phu quân phải lo lắng thêm...” Sự thay đổi trên người hắn, những chuyện không thể giải thích, chỉ riêng việc có được huyết mạch đặc thù, khiến hắn có tuổi thọ dài lâu, dung nhan không lão, rồi lại đến phương pháp tu hành võ đạo!

Lại có cây Bồ Đề, linh tuyền thủy và các loại kỳ vật siêu phàm trong truyền thuyết.

Cả ba nàng đều biết trên người Lâm Bất Phàm có bí mật.

Nhưng từ đầu đến cuối, các nàng chưa bao giờ hỏi về những bí mật đó.

Những chuyện có thể cho các nàng biết, Lâm Bất Phàm chưa bao giờ giấu giếm.

Việc các nàng có thể làm chỉ là toàn lực ủng hộ Lâm Bất Phàm, để hắn không có bất kỳ nỗi lo hậu phương nào!

Đây cũng là lý do tại sao Lâm gia có thể hòa thuận như vậy, bốn người vợ chồng có thể hạnh phúc ân ái.

“Có thể cưới được ba vị mỹ nhân, ta, Lâm Bất Phàm, thật may mắn biết bao...” “Đi nào, ta đưa nàng đi xem thứ hay ho mà phu quân nàng vừa làm.” Nói đoạn, Lâm Bất Phàm kéo Hoắc Khuynh Tiên đi về phía mảnh đất Ngũ Sắc Linh Thổ.

Khi hai người đến nơi được Lâm Bất Phàm quy hoạch làm vườn thuốc, chỉ thấy trong Ngũ Sắc Linh Thổ, những hạt giống linh dược mà Lâm Bất Phàm gieo xuống lúc này đều đã nảy mầm, mọc ra những chồi non.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoắc Khuynh Tiên không khỏi trợn to hai mắt: “Đây...” “Ngũ Sắc Linh Thổ có thể giúp các loại dược liệu quý giá, linh dược tăng tốc trưởng thành...

Lại kết hợp với linh tuyền thủy, có thể bổ trợ lẫn nhau, trồng một năm có thể sánh với linh dược trăm năm bên ngoài...” “Sau này nơi đây là vườn thuốc của chúng ta, nàng cho người tách riêng khu vực này ra...” “Đây đều là những hạt giống linh dược ta vừa gieo xuống, tưới linh tuyền thủy mà đã nảy mầm nhanh như vậy...” Nói đoạn, trên mặt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lộ vẻ bất ngờ và cảm khái.

Còn Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh, trong chốc lát không biết nên nói gì.

Một lúc sau, nàng mới hoàn hồn: “Phu quân yên tâm, ta sẽ cho người tách riêng khu vực này ra.” Sau khi xem xong vườn thuốc, hai người Lâm Bất Phàm lại quay về dưới gốc cây Bồ Đề.

Hoắc Khuynh Tiên do dự một lúc, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Ngoài vườn thuốc ra, phu quân còn có bất ngờ nào nữa không?” “Quả thực còn một chuyện nữa chưa nói...” Đến đây, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp nói: “Phu quân của nàng vừa có được một dây chuyền sản xuất súng trường và một dây chuyền sản xuất đạn...” “Không chỉ vậy, còn có cả tài liệu chế tạo, bản vẽ súng ống hoàn chỉnh...

Chỉ cần tìm được địa điểm, có đủ nguyên liệu và công nhân, lúc nào cũng có thể bắt đầu chế tạo...” “Hít...” Nghe lời Lâm Bất Phàm, ngay cả Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Dây chuyền sản xuất súng ống và đạn!

Không chỉ vậy, còn có cả tài liệu chế tạo, bản vẽ hoàn chỉnh...

Theo lời Lâm Bất Phàm vừa nói, chỉ cần tìm được địa điểm thích hợp, lúc nào cũng có thể bắt đầu chế tạo!

Trong thời loạn thế này, chỉ có trong tay có súng mới có thể khiến người ta yên tâm.

Nhưng sau cơn chấn kinh, trên mặt Hoắc Khuynh Tiên lại lộ vẻ ngưng trọng.

Phải biết rằng Trương Kỳ Sơn, vị quan trú phòng Thường Sa, súng ống trang bị trong tay đều phải dựa vào sự ủng hộ của những ông lớn ở tỉnh.

Đây cũng là lý do tại sao ban đầu một Lục Kiến Huân nhỏ nhoi lại khiến hắn phải kiêng dè.

Tuy trong tay Trương Kỳ Sơn có mấy nghìn đại quân, trang bị trong tay cũng đủ dùng một thời gian.

Nhưng chỉ dựa vào những thứ dự trữ đó, một khi tiêu hao hết, súng ống trong tay cũng chỉ là một đống sắt vụn.

Kết quả là bị người khác khống chế!

Nếu súng trường, dây chuyền sản xuất đạn trong tay Lâm Bất Phàm có thể chế tạo thành công súng ống và đạn, tình hình này có thể lập tức thay đổi.

Nhưng tin tức này một khi truyền ra ngoài, e rằng cũng sẽ thu hút sự chú ý của không ít người.

Không chỉ Trương Kỳ Sơn, mà cấp trên của hắn, những ông lớn ở tỉnh, e rằng cũng sẽ không nhịn được mà ra tay!

Thấy vẻ ngưng trọng trên mặt Hoắc Khuynh Tiên, giọng Lâm Bất Phàm vang lên: "Nàng đang lo lắng hai dây chuyền sản xuất này sẽ thu hút sự chú ý của Trương Kỳ Sơn, đặc biệt là những ông lớn đứng sau hắn..." Hoắc Khuynh Tiên nghe vậy, liền gật đầu.

Sau đó tiếp lời: "Trong tay chúng ta có súng có pháo không đáng sợ...

Một khi tin tức phu quân có dây chuyền sản xuất súng trường và

đạn truyền ra, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của những người đó...” “Không chỉ những thế lực quân phiệt, mà ngay cả Trương Kỳ Sơn, e rằng cũng sẽ không nhịn được mà ra tay...” Đây không phải là nỗi lo lắng vô cớ của Hoắc Khuynh Tiên!

Nàng rất rõ, trong thời loạn thế này, trang bị súng ống đối với những thế lực quân phiệt có ý nghĩa như thế nào.

Một khi Lâm Bất Phàm có thể tự chủ sản xuất súng ống, đạn, điều đó có nghĩa là hắn có năng lực, lúc nào cũng có thể thoát khỏi sự khống chế của những người đó!

Đối với những người cầm quyền mà nói, một sức mạnh không chịu sự khống chế, họ sẽ có phản ứng gì, kết quả có thể đoán được!

Chương 226

Nghe những lo lắng của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi gật đầu tán thành.

Quả thực như Hoắc Khuynh Tiên lo lắng, một khi để người khác biết trong tay Lâm Bất Phàm có một dây chuyền sản xuất súng trường và đạn, chắc chắn sẽ có người không nhịn được mà ra tay với hắn!

Đừng xem thường hai dây chuyền sản xuất này, một khi xây dựng hoàn thành, nó tương đương với một xưởng quân sự nhỏ.

Điều quan trọng nhất là, súng trường tự động AK, dù đặt ở đâu trên thế giới, cũng là loại vũ khí tiên tiến nhất.

Nhưng tuy có rủi ro, hai dây chuyền sản xuất nhỏ nhoi này e rằng cũng không đủ để thu hút sự quan tâm của những ông lớn quân phiệt.

Chỉ cần cho hắn một thời gian phát triển, dù AK có bị lộ ra ngoài, Lâm Bất Phàm cũng không hề sợ hãi.

"Tuy có rủi ro, nhưng một khi AK được đưa vào sản xuất, đối với ta mà nói, cũng có thể nhanh chóng nâng cao thực lực..." "À đúng rồi, AK là tên của khẩu súng trường này, đây là tài liệu liên quan đến súng trường AK..." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm tâm niệm khẽ động, vung tay lấy ra tài liệu liên quan đến AK.

Đón lấy tài liệu từ Lâm Bất Phàm, sau khi tìm hiểu kỹ, đôi mắt Hoắc Khuynh Tiên lập tức lộ vẻ khó tin.

"Phu quân, đây..." Không đợi Hoắc Khuynh Tiên nói hết câu, Lâm Bất Phàm đã trực tiếp nói: "AK là súng trường tự động hoàn toàn...

Ta chuẩn bị xây dựng hai dây chuyền sản xuất này ở xung quanh nơi đóng quân của đội bảo an, thực hiện quản lý bán khép kín..."

“Ngoài ra, biên chế một nghìn người của đội bảo an cũng đến lúc nên mở rộng một chút nhân thủ rồi...

Ta thấy không bằng trực tiếp mở rộng thành một trung đoàn tăng cường 5000 người, toàn bộ trang bị súng trường AK do ta chế tạo ra...” “Cộng thêm tài năng quân sự của Chu Vệ Quốc, đến lúc đó những thế lực quân phiệt kia dù có động tĩnh gì cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng...” Nghe quyết định này của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên há miệng định nói gì đó.

Nhưng lời đến bên miệng, nàng lại khẽ nhíu mày, đổi chủ đề: “Phu quân đột nhiên mở rộng quy mô đội bảo an, Trương Kỳ Sơn liệu có suy nghĩ gì không?” Lâm Bất Phàm khẽ mỉm cười: “Không cần lo lắng, lát nữa ta sẽ đích thân đi tìm vị Phật Gia đó nói chuyện...” Thấy Lâm Bất Phàm đã có quyết định, Hoắc Khuynh Tiên cũng không nói nhiều nữa, gật đầu nói: “Nếu vậy, cứ làm theo cách của phu quân, cần ta làm gì, phu quân cứ nói.” “Ta bây giờ đi tìm Chu Vệ Quốc, nói chuyện kỹ về việc này.” Nói đoạn, Lâm Bất Phàm cũng không trì hoãn, trực tiếp đi về phía nơi đóng quân của đội bảo an.

Nhìn bóng lưng Lâm Bất Phàm rời đi, Hoắc Khuynh Tiên há miệng, cuối cùng chỉ có thể thở dài một cách bất đắc dĩ.

Tại nơi đóng quân của đội bảo an, thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm, những binh sĩ đang canh gác ở cổng lập tức giơ tay chào hắn.

Trong khu đóng quân, ánh mắt hắn lướt qua những người anh em đang huấn luyện.

Không thấy tung tích của Chu Vệ Quốc, Lâm Bất Phàm đi thẳng đến văn phòng của y.

“Đại ca, lần này đến đây lại có phân phó gì ạ?” “À đúng rồi, chưa chúc mừng đại ca, mừng đại ca có thêm hai vị tiểu công tử.” Nói đoạn, Chu Vệ Quốc lập tức cúi người chào Lâm Bất Phàm.

Đồng thời, y cũng rất tò mò về lần ghé thăm này của Lâm Bất Phàm.

Phải biết rằng Lâm Bất Phàm là người không có việc không đến!

Chỉ cần đến nơi đóng quân của đội bảo an, chắc chắn không phải đi một chuyến vô ích.

Đối mặt với ánh mắt của Chu Vệ Quốc, Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời, trực tiếp nói: "Hai việc...

Việc thứ nhất, ta chuẩn bị mở rộng đội bảo an, mở rộng thành năm nghìn người, thành một trung đoàn tăng cường...

Việc thứ hai, xem thứ này đi..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm cũng không giải thích, vung tay đưa tài liệu liên quan đến súng trường AK đến trước mặt Chu Vệ Quốc.

So với Hoắc Khuynh Tiên, thậm chí là Lâm Bất Phàm, Chu Vệ Quốc mới là người có thể nhìn ra giá trị thực sự của súng trường AK.

"Hít..." Sau khi xem xong tài liệu liên quan đến AK, trên mặt Chu Vệ Quốc không khỏi biến sắc.

Ngay sau đó, ánh mắt y nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm: "Đại ca, đây... là thật sao..." "Không chỉ là thật, trong tay ta còn có một dây chuyền sản xuất súng trường, một dây chuyền sản xuất đạn tương thích...

Ta chuẩn bị đặt hai dây chuyền sản xuất này ngay bên cạnh nơi đóng quân của đội bảo an..." "Nhiệm vụ tiếp theo của ngươi, ngoài việc phụ trách mở rộng đội bảo an, còn một việc nữa là phụ trách bảo vệ nghiêm ngặt hai dây chuyền sản xuất này..." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Chu Vệ Quốc cũng hiểu ra tại sao Lâm Bất Phàm lại đột nhiên muốn mở rộng đội bảo an!

Có loại súng trường tự động như AK trong tay, lại nắm giữ một

dây chuyền sản xuất, nếu không có đủ sức mạnh để trấn áp những kẻ tiểu nhân, dây chuyền sản xuất này thật không chắc có thể giữ được!

Tầm quan trọng của dây chuyền sản xuất này, cùng với hỏa lực mạnh mẽ của súng trường AK, một khi được trang bị trên quy mô lớn...

Chỉ nghĩ thôi, Chu Vệ Quốc đã không khỏi kích động đến mức múa may tay chân!

Không đợi Chu Vệ Quốc lên tiếng, Lâm Bất Phàm đã nhìn thẳng vào mắt y: "Thế nào, có thể hoàn thành nhiệm vụ này không?" "Mở rộng biên chế, huấn luyện không có vấn đề gì...

Bây giờ những anh em trong đội bảo an, tùy tiện một liên đội trưởng, thậm chí là trung đội trưởng cũng có thể hoàn thành..." "Còn về việc sản xuất súng trường AK, ta sẽ đích thân theo dõi cho đại ca..." Nhìn bộ dạng hừng hực khí thế của Chu Vệ Quốc, Lâm Bất Phàm cũng hài lòng gật đầu.

Sau đó, Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời, tiếp tục nói: "Việc sản xuất giao cho ngươi phụ trách...

Nơi đặt hai dây chuyền sản xuất, ngươi chọn trước vị trí đi...

Những nguyên liệu cần thiết, sau này liệt kê một danh sách giao cho Khuynh Tiên, đến lúc đó nàng sẽ toàn lực phối hợp với ngươi..." "Ta yêu cầu không nhiều, việc mở rộng đội bảo an và sản xuất súng ống tiếp theo giao cho ngươi rồi." Nói xong, Lâm Bất Phàm vỗ vai Chu Vệ Quốc, cũng không nói nhiều nữa, xoay người trực tiếp rời khỏi nơi đóng quân.

Sau khi trở về phủ, Lâm Bất Phàm lại giải thích đơn giản việc này cho Hoắc Khuynh Tiên một lần nữa.

Đối với sự sắp xếp của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên tự

nhiên không có ý kiến gì, chỉ có thể toàn lực phối hợp ủng hộ!

Trong bất tri bất giác, thoáng chốc đã mấy ngày trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, một xưởng quân sự nhỏ đã được bí mật xây dựng tại nơi đóng quân của đội bảo an.

Dây chuyền sản xuất súng trường và dây chuyền sản xuất đạn được Lâm Bất Phàm lấy ra, trực tiếp lắp đặt trong xưởng.

Thêm vào đó, Hoắc Khuynh Tiên cũng bắt đầu phát huy tác dụng, liên tục bí mật vận chuyển các loại nguyên liệu chế tạo AK và sản xuất đạn vào trong xưởng.

Chỉ trong vòng vài ngày, Chu Vệ Quốc đã hoàn thiện mọi thứ, sắp xếp người bắt tay vào sản xuất.

Khi khẩu súng trường AK đầu tiên và viên đạn đầu tiên được sản xuất ra, ngay cả Lâm Bất Phàm trong lòng cũng không khỏi kích động.

Chương 227

"Đi, thử uy lực của AK xem…" Cầm khẩu AK đầu tiên vừa được sản xuất, Lâm Bất Phàm không nói hai lời, trực tiếp gọi mọi người một tiếng.

Sau đó, đoàn người Lâm Bất Phàm đi thẳng đến sân tập bắn bên cạnh.

Đòm, đòm, đòm… Cầm khẩu AK trong tay, Lâm Bất Phàm thử bắn liên thanh trước.

Một băng đạn ba mươi viên, chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, đã điên cuồng gào thét bay ra.

Nhìn tấm bia cách đó trăm mét, những lỗ đạn để lại vô cùng ổn định!

Thấy cảnh này, những người khác chưa có phản ứng gì lớn, Chu Vệ Quốc đã không kìm được kích động trước tiên.

"Tốt, tốt, tốt…" "Khẩu AK này thật không thể tin được, không chỉ là súng trường hoàn toàn tự động mà các phương diện khác cũng cực kỳ ổn định…" "Quan trọng nhất là giá thành so với các loại súng trường khác có thể nói là rẻ đến cực hạn…" "Hỏa lực không hề thua kém các loại súng trường tấn công, súng máy hạng nhẹ đang được trang bị quy mô lớn trên toàn thế giới hiện nay…" "Độ ổn định và các phương diện khác đều đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi." Trong lúc Chu Vệ Quốc vô cùng kích động, Lâm Bất Phàm không nói lời nào, sau khi thay một băng đạn mới, hắn trực tiếp ném khẩu AK trong tay vào thùng nước.

Ngâm một lúc, hắn mới lấy khẩu AK ra lần nữa, bắn vào bia ngắm.

Đòm, đòm, đòm… Không có bất kỳ thay đổi nào, từng viên đạn bắn ra vẫn vô cùng ổn định!

Sau khi thử ngâm nước, Lâm Bất Phàm lại tiếp tục ném khẩu súng trong tay vào trong cát rồi khuấy mấy vòng.

Thấy cảnh trước mắt, Chu Vệ Quốc thậm chí còn không nhịn được muốn lên tiếng.

Nhưng lời đến bên miệng, Chu Vệ Quốc cuối cùng vẫn phải gắng gượng nuốt trở vào.

Nếu Lâm Bất Phàm đã thử như vậy, hẳn là hắn có lòng tin vào khẩu AK.

Thấy vẻ lo lắng trên mặt Chu Vệ Quốc, Lâm Bất Phàm khẽ mỉm cười nói: "Yên tâm đi, khẩu súng trường này không dễ hỏng như vậy đâu…" Chu Vệ Quốc nghe vậy, nhất thời không nhịn được mà liếc mắt xem thường.

Nếu là súng trường khác, thậm chí là súng trường tấn công mà làm như vậy, không xảy ra vấn đề mới là lạ.

Nhẹ thì kẹt đạn, nặng thì có thể nổ nòng súng!

Nhưng sau khi Lâm Bất Phàm khuấy khẩu AK trong cát một hồi, hắn lấy ra và lại bắt đầu bắn điên cuồng.

Đòm, đòm, đòm… Nhìn khẩu AK đang gào thét trong tay Lâm Bất Phàm, nhìn những lỗ đạn do từng viên đạn bắn ra, Chu Vệ Quốc cũng không khỏi trợn tròn hai mắt ngay tức khắc.

Khủng bố!

Thực sự quá khủng bố!

Gã cũng vạn lần không ngờ, AK lại ổn định đến như vậy.

Không chỉ vượt xa trang bị của các quốc gia khác, mà hỏa lực còn

sánh ngang với những khẩu súng máy hạng nhẹ kia.

"Ha ha ha… Quả không hổ danh vua của các loại súng trường…" Sau một hồi thử nghiệm, không đợi Chu Vệ Quốc lên tiếng cảm thán, Lâm Bất Phàm đã phá lên cười ha hả.

Khẩu AK trong tay ưu tú đến mức, ngay cả Lâm Bất Phàm cũng không khỏi cảm thán một trận!

Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa ném khẩu AK trong tay cho Chu Vệ Quốc, để gã cũng cảm nhận một phen.

Sau khi mọi người lần lượt trải nghiệm, Lâm Bất Phàm mới nghiêm mặt lại, ánh mắt nhìn về phía Chu Vệ Quốc nói: "Việc mở rộng quy mô đội bảo an bây giờ tiến hành thế nào rồi…" "Sản lượng súng trường AK và đạn dược ra sao…" Khi Lâm Bất Phàm nói đến chuyện chính, Chu Vệ Quốc cũng lập tức nghiêm túc, vội vàng đáp lời: "Sau mấy ngày mở rộng, đã tuyển được hai ngàn tân binh…" "So với năm ngàn người mà đại ca quy định, vẫn cần vài ngày nữa…" "Về phần sản lượng AK, nếu nguyên liệu đầy đủ, một dây chuyền sản xuất mỗi ngày có thể sản xuất được một trăm khẩu AK…" "Còn đạn dược đi kèm, mỗi ngày có thể đạt khoảng một vạn viên…" Nghe xong báo cáo của Chu Vệ Quốc, Lâm Bất Phàm khẽ nhíu mày, nhưng rồi lại thở dài một hơi.

Một dây chuyền sản xuất, một ngày có thể làm ra một trăm khẩu AK, đã rất khá rồi.

Chỉ cần hai tháng, đội bảo an dưới trướng hắn đã có thể hoàn thành việc thay đổi trang bị, mỗi người một khẩu súng trường AK.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm vỗ vỗ vai Chu Vệ Quốc nói: "Chuyện này giao cho cậu phụ trách, ta rất yên tâm…" "Cần gì cứ việc nói với tẩu tử, ta sẽ toàn lực ủng hộ…" Vừa nói, bóng dáng mọi người lại quay trở lại nhà xưởng, nhìn những bóng người đang bận

rộn.

Lâm Bất Phàm lại lần nữa nhắc nhở Chu Vệ Quốc, nhất định phải cẩn thận cảnh giác, phòng ngừa bí mật ở đây bị tiết lộ ra ngoài, rồi mới dẫn Hoắc Khuynh Tiên rời đi.

Có Lâm Bất Phàm toàn lực ủng hộ các loại nguyên liệu sản xuất, Chu Vệ Quốc căn bản không cần lo lắng.

Chưa đợi những nguyên liệu đó tiêu hao hết, Hoắc Khuynh Tiên sẽ lập tức sắp xếp người gửi đến một lô khác.

Cùng lúc đó, nhiệm vụ mở rộng đội bảo an cũng đang được tiến hành một cách có trật tự dưới sự kiểm soát của Chu Vệ Quốc.

Hành động đột ngột của Lâm Bất Phàm, tự nhiên không tránh khỏi sự chú ý của Trương Kỳ Sơn và các vị đương gia trong Cửu Môn.

Đặc biệt là việc mở rộng đội bảo an, động một phát là ảnh hưởng toàn thân.

Trương Kỳ Sơn với tư cách là quan đồn trú của Thường Sa, mọi động tĩnh trong thành đều không qua được mắt y.

Chu Vệ Quốc đột nhiên rầm rộ tuyển binh, mở rộng đội bảo an, sao có thể giấu được y.

Chỉ là nể mặt Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn mới không ra tay ngăn cản!

Y cũng đang đợi, đợi Lâm Bất Phàm chủ động đến cửa bái phỏng, giải thích về việc mở rộng đội bảo an.

Cùng với việc Chu Vệ Quốc mở rộng quy mô, hai dây chuyền sản xuất cũng dần đi vào quỹ đạo.

Lâm Bất Phàm lúc này cũng như Trương Kỳ Sơn dự liệu, đích thân đến phủ Trương Kỳ Sơn bái phỏng.

“Tứ gia đúng là người bận rộn, có thời gian đến chỗ ta tìm…” Thấy Lâm Bất Phàm đến cửa, Trương Kỳ Sơn tuy trong lòng có chút bất mãn về việc mở rộng đội bảo an, nhưng trên mặt lại không có chút khác thường nào.

Lâm Bất Phàm đối diện với ánh mắt của Trương Kỳ Sơn, trầm mặc một lát rồi mới lên tiếng: “Ta cũng không vòng vo với Phật gia nữa, tình hình bên ngoài chắc hẳn Phật gia còn rõ hơn ta…” “Quân phiệt hỗn chiến, khói lửa khắp nơi… Ngoài ra còn có yêu ma gây họa thế gian…” Nói đến đây, Lâm Bất Phàm hơi dừng lại, liếc nhìn Trương Kỳ Sơn một cái rồi mới nói tiếp: “Tuy Thường Sa thành có Phật gia trấn giữ, có Cửu Môn phụ trách quản lý, trông như một thế ngoại đào nguyên…” “Nhưng tình hình như vậy còn có thể duy trì được bao lâu, ta chẳng qua là sớm chuẩn bị một chút mà thôi…” “Không chỉ vì Lâm gia, đồng thời cũng là để phòng ngừa Thường Sa thành xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đề phòng vạn nhất…” Nói đến đây, Lâm Bất Phàm không tiếp tục nói nữa.

Hắn trực tiếp nâng chén trà lên, vừa uống trà vừa quan sát phản ứng của Trương Kỳ Sơn.

Chương 228

Những gì Lâm Bất Phàm vừa nói, trong lòng Trương Kỳ Sơn sao lại không biết.

Thậm chí tình hình bên ngoài chỉ nghiêm trọng hơn những gì Lâm Bất Phàm biết.

Có kẻ dưới trướng chỉ có một đội ngũ hơn ngàn người, chiếm lĩnh một huyện nhỏ, cũng dám tự xưng là một phương đại soái.

Đốc quân các tỉnh, mỗi năm đều thay đổi người.

Hôm nay vị này bị ám sát, ngày mai vị kia lại vì giao tranh mà thân tử đạo tiêu.

Tình hình hỗn loạn, có thể nói là khói lửa khắp nơi!

Thường Sa thành từ đầu đến cuối có thể duy trì được hoàn cảnh ổn định như vậy, trong đó không thể thiếu công lao của Trương Kỳ Sơn!

Nhưng cùng với cục diện bên ngoài ngày càng căng thẳng, Trương Kỳ Sơn cũng cảm nhận được áp lực to lớn.

Thậm chí mơ hồ cảm giác được một cơn mưa lớn sắp bao trùm Thường Sa thành.

Đến lúc đó có thể chống đỡ được hay không, trong lòng Trương Kỳ Sơn cũng không chắc.

Nghĩ đến đây, Trương Kỳ Sơn nhìn Lâm Bất Phàm với vẻ mặt bình tĩnh, nhất thời há miệng định nói.

Nhưng lời đến bên miệng, Trương Kỳ Sơn trong lòng lại do dự.

Nhất thời cũng không biết nên nói gì!

“Thường Sa thành có Lâm Bất Phàm tồn tại, có lẽ cũng không phải là chuyện xấu…” Sức chiến đấu của đội bảo an ngàn người dưới trướng Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn tuy chưa từng tự mình giao thủ.

Nhưng từ quân dung mà Chu Vệ Quốc thể hiện, khí thế và ý chí của đội bảo an ngàn người đó.

Cộng thêm sức chiến đấu bộc phát ra trong lần tiễu phỉ trước đó, tuyệt đối không thua kém quân đồn trú mà y thống lĩnh.

Bây giờ Lâm Bất Phàm đột nhiên mở rộng biên chế đội bảo an, đối với Trương Kỳ Sơn, có lẽ là một áp lực lớn.

Nhưng đối với Thường Sa thành, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt!

Trương Kỳ Sơn tuy có dã tâm, nhưng cũng có điểm mấu chốt của mình.

Từ khi vào đóng quân ở Thường Sa thành đã có thể thấy, y không phải là loại người ức hiếp bá tánh.

Ngược lại, y luôn nghĩ cho bá tánh, Thường Sa thành dưới sự thống trị của y, yên ổn hơn nhiều so với những nơi khác.

Bá tánh dưới quyền cai trị không dám nói là người người giàu có, không lo ăn mặc.

Nhưng ít nhất không có người chết đói!

Chỉ riêng điểm này, đã vượt xa hơn 90% thế lực quân phiệt khác!

Nhìn khắp cả Thần Châu đại địa, trong hoàn cảnh khói lửa khắp nơi, hỗn loạn vô cùng.

Có bao nhiêu người có thể ăn no, lại có bao nhiêu người vợ con ly tán, trực tiếp phơi thây nơi hoang dã?

Nghĩ đến đây, sau một hồi do dự, ánh mắt Trương Kỳ Sơn lập tức nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm nói: "Tứ gia thật sự chỉ vì tự vệ…" Đối diện với ánh mắt của Trương Kỳ Sơn, Lâm Bất Phàm không chút do dự nói: "Tự vệ… Nếu có dư lực, cũng sẽ vì Thường Sa thành mà góp một phần sức." "Nguyện vọng lớn nhất của ta không phải tranh bá thiên hạ, trở thành thế lực quân phiệt, mà là phát triển Lâm gia, để Lâm gia truyền thừa không dứt…" "Ta không có tâm tư rảnh rỗi để chơi trò tranh bá thiên hạ đó, thay vì lãng phí thời gian vào những chuyện như vậy, không bằng hảo hảo nâng cao thực lực…" Nói đến đây, Lâm Bất Phàm chuyển giọng: "Phật gia cũng biết, Lâm gia ta cũng là người có huyết mạch đặc thù truyền thừa…" "So với những người bình thường khác, chúng ta, những người có huyết mạch đặc thù, thứ không thiếu nhất chính là thời gian…" "Ta chỉ muốn phát triển Lâm gia, để huyết mạch của Lâm gia được truyền thừa tiếp nối…" "Muốn để Lâm gia phát triển, những nơi khác ta không quản được, nhưng Thường Sa thành tuyệt đối không thể loạn…" Nếu không biết, Lâm Bất Phàm thật sự không có dã tâm.

Nghe những lời này, e rằng không ít người sẽ coi đó là chuyện cười.

Nhưng từ khi người này xuất hiện trong tầm mắt, rồi trở thành Tứ gia của Cửu Môn, nhìn lại những trải nghiệm đó.

Tất cả những gì hắn nói, cộng thêm tính cách hắn thể hiện, và phong cách làm việc thường ngày, không thể không khiến Trương Kỳ Sơn tin tưởng.

Thực lực của Lâm Bất Phàm mạnh đến đâu, trong lòng y vô cùng rõ ràng.

Nếu Lâm Bất Phàm thật sự có dã tâm tranh bá thiên hạ, e rằng ban đầu ở dưới khu mỏ, Trương Kỳ Sơn đã không thể toàn thân trở ra.

Nghĩ đến đây, bất kể có tin lời Lâm Bất Phàm nói hay không.

Trương Kỳ Sơn nhìn sức mạnh mình nắm giữ, rồi lại nhìn sức mạnh trong tay Lâm Bất Phàm, đoạn thở dài một hơi nói: "Chuyện của đội bảo an, ta cứ coi như không thấy, cũng không biết gì cả…" Nghe lời của Trương Kỳ Sơn, Lâm Bất Phàm cũng theo đó thở ra một hơi trọc khí, lộ ra một nụ cười nói: "Vậy đa tạ Phật gia đã giơ cao đánh khẽ…" Nếu không cần thiết, Lâm Bất Phàm thật sự không muốn xảy ra xung đột với Trương Kỳ Sơn.

Trương Kỳ Sơn với tư cách là quan đồn trú Thường Sa, là một quân phiệt thực thụ, thực lực tuy không thể so với Lâm Bất Phàm.

Nhưng sức mạnh trong tay y, cùng với Trương gia đứng sau lưng, quả thực là một cỗ lực lượng không thể xem thường.

Thêm vào đó, bề ngoài có Trương Kỳ Sơn đứng ra chống đỡ, quả thực có thể giảm bớt cho Lâm Bất Phàm không ít phiền phức.

Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn, vốn không có xung đột lợi ích!

Nếu có thể chung sống hòa bình, tự nhiên là tốt nhất.

Vừa nói, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, chỉ thấy tâm niệm vừa động, vung tay lấy ra hai món đồ.

"Một cân Bồ đề linh trà, ba bình tổng cộng ba mươi viên Khí Huyết Đan, mong Phật gia đừng chê…" Đặt đồ xuống, cũng không cho Trương Kỳ Sơn cơ hội nói thêm, Lâm Bất Phàm đứng dậy cất bước rời đi.

Nhìn bóng dáng Lâm Bất Phàm rời đi, Trương Kỳ Sơn chưa lên tiếng.

Trương Phó Quan bên cạnh không nhịn được nói: "Đội bảo an dưới trướng Tứ gia mở rộng quy mô, chúng ta thật sự không hỏi đến sao…" "Hỏi thì có thể làm gì, với thực lực của Lâm Bất Phàm đó, đã

dám công khai mở rộng quy mô, thì không sợ ta hỏi đến hay can thiệp…" "Hơn nữa, ta và Tứ gia cũng không có xung đột…" "Trước mắt, mọi việc đều lấy sự ổn định và an nguy của Thường Sa thành làm trọng, chuyện nhỏ này không cần hỏi đến…" Cùng với việc Lâm Bất Phàm đến cửa, không ai biết hai người họ đã nói những gì.

Dù sao thì mọi người trong Cửu Môn đều biết, kể từ sau khi Lâm Bất Phàm đến bái phỏng.

Chương 229

Chuyện đội bảo an mở rộng quy mô, Trương Kỳ Sơn không nghe không hỏi, phảng phất như chưa từng thấy.

Ngay cả Trương Kỳ Sơn là quan đồn trú cũng không hỏi, các thế lực trong Cửu Môn tự nhiên cũng coi như không thấy, phảng phất như chuyện đó chưa từng xảy ra.

Trong bất tri bất giác, lại một tháng nữa trôi qua.

Đội bảo an dưới sự kiểm soát của Chu Vệ Quốc, hoàn toàn dựa theo yêu cầu của Lâm Bất Phàm, đã triệt để hoàn thành việc mở rộng quy mô.

Từ một ngàn người ban đầu, trực tiếp mở rộng lên thành một đoàn tăng cường năm ngàn người!

Cùng lúc đó, hai dây chuyền sản xuất dưới sự kiểm soát của Chu Vệ Quốc, có thể nói là đã phát huy đến cực hạn.

Cùng với tay nghề của các công nhân ngày càng thành thạo, sản lượng cũng từ một trăm khẩu súng trường một ngày, trực tiếp tăng vọt lên một nửa.

Chỉ trong vòng một tháng, năm ngàn người dưới trướng Chu Vệ Quốc đã trực tiếp hoàn thành việc thay đổi trang bị, mỗi người một khẩu súng trường AK.

Công nhân sản xuất súng trường, qua sự sàng lọc của Chu Vệ Quốc, toàn bộ đều là gia quyến của các huynh đệ trong đội bảo an!

Thêm vào đó, đội bảo an thường ngày có một tiểu đoàn, ngày đêm không ngừng thay phiên tuần tra cảnh giới, chuyện về súng trường AK, vậy mà không có một chút tin tức nào bị tiết lộ ra ngoài.

Khi mọi việc của đội bảo an đều dần dần đi vào quỹ đạo.

Ánh mắt chuyển về Lâm phủ, chỉ cách nơi đóng quân của đội bảo an vài trăm mét.

Bởi vì đội bảo an mở rộng quy mô, vị trí của Lâm phủ lúc này cũng được Chu Vệ Quốc sắp xếp vào phạm vi tuần tra.

Mỗi ngày đều có huynh đệ đội bảo an, không định kỳ thay phiên tuần tra cảnh giới, phòng bị những tai nạn có thể xảy ra!

Tuy đội bảo an vẫn luôn do Chu Vệ Quốc kiểm soát, nhưng Chu Vệ Quốc đối với Lâm Bất Phàm có thể nói là trung thành một trăm phần trăm.

Lâm Bất Phàm tuy ít khi can thiệp vào đội bảo an, nhưng mọi việc của đội bảo an đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Sau một thời gian hồi phục, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt vừa mới sinh hạ Lâm Trường Bình và Lý Trường An.

Nguyên khí vốn tiêu hao không nhiều do sinh con, sớm đã hồi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Không chỉ vậy, thậm chí họ còn một lần nữa bắt tay vào tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Công, nỗ lực để không bị tụt lại quá xa.

Về phần Hoắc Khuynh Tiên, sau một thời gian tích lũy, nàng đã sớm đạt đến đỉnh phong Tông sư.

Căn cơ qua từng lần rèn luyện, sớm đã vững chắc vô cùng, có thể tùy thời đột phá cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư.

Không chỉ tu vi của ba nữ tử Hoắc Khuynh Tiên, mà cùng với việc Lâm phủ được Lâm Bất Phàm bố trí trận pháp phong thủy, thiên địa linh khí ngày càng nồng đậm, hoạt bát.

Tu vi võ đạo có thể nói là thay đổi từng ngày, tăng trưởng với tốc

độ mắt thường có thể thấy được.

Trên người Lâm Bất Phàm cũng có thay đổi không nhỏ.

Cho dù không dùng Huyết Bồ Đề, trong tình huống hấp thu linh thạch tu luyện.

Sau một tháng tích lũy, tu vi Võ đạo Đại Tông sư hậu kỳ ban đầu của Lâm Bất Phàm, đã đột phá đến đỉnh phong Đại Tông sư một cách không thể tin được!

Bốn vợ chồng vừa kết thúc tu luyện, chỉ thấy ánh mắt Hoắc Khuynh Tiên liền nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Phu quân, ta chuẩn bị đột phá Võ đạo Đại Tông sư…" Nghe lời của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm phảng phất như đã sớm chuẩn bị, trên mặt không hề có gợn sóng gì lớn.

Sự tiến bộ của Hoắc Khuynh Tiên trong thời gian này, Lâm Bất Phàm đều nhìn thấy rõ.

Tuy tu vi không có tiến bộ gì lớn, nhưng nội tình khí huyết của nàng, so với một tháng trước đã nồng hậu hơn gấp đôi.

"Trong lòng nàng đã có quyết định, ta tự nhiên không có ý kiến gì…" Vừa nói, chỉ thấy tâm niệm Lâm Bất Phàm vừa động, vung tay từ trong nhẫn trữ vật, trực tiếp lấy ra một viên linh thạch đưa qua.

"Trước khi đột phá, hãy dùng Khí Huyết Đan và linh tuyền thủy trước…" "Linh thạch trong truyền thuyết, bên trong ẩn chứa thiên địa nguyên khí cực kỳ tinh thuần và nồng đậm…" "Đa tạ phu quân…" Nhìn viên linh thạch Lâm Bất Phàm đưa qua, Hoắc Khuynh Tiên không khách khí, đưa tay trực tiếp nhận lấy.

Cùng lúc đó, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt ở bên cạnh cũng lần lượt lên tiếng: "Khuynh Tiên tỷ tỷ cố lên…" "Chúng ta sẽ hộ pháp cho tỷ, cứ yên tâm đột phá…" Nhìn ánh mắt của ba người Lâm Bất

Phàm, Hoắc Khuynh Tiên khẽ gật đầu, sau đó cũng không nói nhiều.

Chỉ thấy bóng dáng nàng khẽ động, trực tiếp tu luyện dưới gốc cây bồ đề.

Có kinh nghiệm của Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu, hai người lần lượt đột phá.

Tuy thiên tư võ đạo của Hoắc Khuynh Tiên, so với Phong Vu Tu có kém hơn một chút.

Nhưng đừng quên nàng có huyết mạch đặc thù tồn tại, cộng thêm nội tình sâu dày vô cùng.

Đột phá cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, đối với Hoắc Khuynh Tiên, có thể nói là chắc chắn chín phần!

Dù thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có viên linh thạch đó trong tay, Hoắc Khuynh Tiên cũng có thể đột phá một cách thuận lợi.

Ầm, ầm, ầm… Cùng với việc Hoắc Khuynh Tiên tĩnh tâm lại, Ngũ Hành Trường Sinh Quyền được thi triển trong tay nàng.

Chỉ thấy từng chiêu từng thức giơ tay lên, khí huyết trong cơ thể sôi trào, giống như khói sói tứ tán ra ngoài.

Không khí xung quanh cũng theo từng chiêu từng thức thi triển ra, không khỏi chấn động một trận, truyền ra từng trận âm vang.

Cùng với việc Hoắc Khuynh Tiên thi triển Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, dựa theo kinh nghiệm mà Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu để lại trước đó.

Lâm Bất Phàm có thể cảm nhận rõ ràng, khí huyết sâu dày vô cùng của Hoắc Khuynh Tiên, đang thu liễm ngưng tụ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cứ như vậy, không cần bao lâu, Hoắc Khuynh Tiên đã có thể

thuận lợi ngưng tụ khí huyết kim đan, đột phá cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư.

Chương 230

Thời gian trôi đi từng chút một, trong bất tri bất giác, đã qua một nén hương.

Lúc này, chỉ thấy khí huyết sôi trào như khói sói trên người Hoắc Khuynh Tiên, toàn bộ đã thu liễm trở lại.

Cảm nhận được trạng thái của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm cũng theo đó hét lớn một tiếng: "Lúc này không phá, còn đợi đến khi nào…" Cùng với tiếng hét lớn của Lâm Bất Phàm, khí huyết trong cơ thể Hoắc Khuynh Tiên cũng ngưng tụ hoàn thành trong khoảnh khắc đó.

Toàn bộ tâm thần của nàng không khỏi chấn động mạnh một cái!

Một viên khí huyết kim đan chỉ nhỏ bằng hạt vừng, do khí huyết trong cơ thể Hoắc Khuynh Tiên ngưng tụ thành, lập tức hội tụ trong đan điền.

Cùng lúc đó, cùng với việc viên khí huyết kim đan ngưng tụ hoàn thành.

Ba người Lâm Bất Phàm đều có thể cảm nhận, khí thế trên người Hoắc Khuynh Tiên, trong khoảnh khắc đó cũng đã hoàn thành sự biến đổi.

Một cỗ uy áp vô hình, theo đó từ trên người nàng bộc phát lan ra… Võ đạo Đại Tông sư, thành!

Cảm nhận được khí tức hạo đại đã hoàn thành biến đổi trên người Hoắc Khuynh Tiên, khóe miệng Lâm Bất Phàm nhất thời nhếch lên.

Cùng lúc đó, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt ở bên cạnh cũng không khỏi lộ ra vẻ kích động.

Nhưng không đợi họ lên tiếng, Lâm Bất Phàm đã giơ tay ra hiệu.

Hoắc Khuynh Tiên lúc này tuy đã đột phá thành công, trong cơ thể ngưng tụ khí huyết kim đan, một bước bước vào cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư.

Nhưng viên khí huyết kim đan vừa mới ngưng tụ, bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ lần nữa.

Chỉ có đợi Hoắc Khuynh Tiên triệt để củng cố tu vi của mình mới được!

Càng vào lúc này, càng không thể có chút gợn sóng nào.

Không chừng trong lòng vừa kích động, viên khí huyết kim đan đó sẽ tan vỡ, công sức đổ sông đổ biển.

Cùng với việc tu vi của Hoắc Khuynh Tiên đột phá, dưới sự chú thị của ba người Lâm Bất Phàm.

Lâm Bất Phàm có thể cảm nhận rõ ràng linh khí tinh thuần ẩn chứa trong viên linh thạch trong tay, đang bị Hoắc Khuynh Tiên từng chút một không ngừng rút ra luyện hóa.

Viên khí huyết kim đan nhỏ bằng hạt vừng trong cơ thể nàng, cũng đang tăng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cuối cùng, thời gian trôi qua gần nửa canh giờ.

Khí huyết chi lực của Hoắc Khuynh Tiên toàn bộ đã thu liễm ngưng tụ, viên khí huyết kim đan đó cũng tăng lên bằng hạt đậu nành, triệt để củng cố lại.

Hoắc Khuynh Tiên lúc này mới từ từ mở mắt tỉnh lại!

"Chúc mừng Khuynh Tiên tỷ tỷ tu vi đột phá…" Thấy Hoắc Khuynh Tiên mở mắt, không đợi Lâm Bất Phàm có bất kỳ động tác nào.

Chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt ở bên cạnh, lập tức tiến lên, vui mừng chúc mừng.

Ba nữ tử khách sáo một hồi, mới đến trước mặt Lâm Bất Phàm.

"Phu quân, ta cuối cùng không phụ sự mong đợi của chàng, đã đột phá cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư…" "Không chỉ tu vi võ đạo, mà cả huyết mạch Cửu Vĩ Hồ trong cơ thể, cũng nhân cơ hội này thức tỉnh đến 40%…" Nghe lời của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm nhìn nàng, cẩn thận đánh giá một phen.

Nhìn nàng dường như càng thêm quyến rũ, dung mạo, khí chất đều có xu hướng hoàn mỹ không tì vết.

Lâm Bất Phàm lúc này trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ vui mừng nói: "Tốt, tốt, tốt… Không hổ là phu nhân của Lâm Bất Phàm ta…" Vừa nói, Lâm Bất Phàm không quên nhìn về phía hai người Hoắc Tiên Nhi nói: "Hai người cũng phải nỗ lực, đừng để Khuynh Tiên kéo khoảng cách quá xa…" Nghe lời của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt hai người nhất thời nhìn nhau một cái nói: "Chúng ta tuy còn một khoảng cách mới đột phá Đại Tông sư, nhưng huyết mạch trong người đã thức tỉnh hơn 30%…" "Chỉ cần cho chúng ta một thời gian, sớm muộn cũng có thể đuổi kịp Khuynh Tiên tỷ tỷ…" Tuy miệng hai nàng có vẻ không phục, nhưng trong ánh mắt hướng về Hoắc Khuynh Tiên, lại không có chút đố kỵ nào.

Ngược lại tràn đầy kinh hỉ và chúc mừng!

Lần này tuy để Hoắc Khuynh Tiên đột phá trước một bước, nhưng hai nàng cũng vì mang thai mà tụt lại một bước.

Nếu cho một năm thời gian, hai người cũng có nắm chắc đột phá cảnh giới Đại Tông sư!

Nhìn cảnh hòa thuận trước mắt, khóe miệng Lâm Bất Phàm cũng

không khỏi nhếch lên.

Sau đó hắn đưa tay ôm hai người, một trái một phải vào lòng nói: "Cũng đừng quá vội vàng, chính cái gọi là dục tốc bất đạt…" "Tư chất, huyết mạch của các nàng không hề thua kém Khuynh Tiên, đặc biệt là huyết mạch Chu Tước mà Tinh Nguyệt thức tỉnh…" "Thậm chí còn có phần mạnh hơn huyết mạch Cửu Vĩ Hồ của Khuynh Tiên một chút, đột phá cảnh giới Đại Tông sư, chỉ là vấn đề thời gian." "Việc các nàng cần làm không phải là vội vàng đột phá, mà là không ngừng tích lũy nội tình, đả lao căn cơ…" Nghe lời của Lâm Bất Phàm, hai nàng sao lại không biết hắn đang an ủi mình.

"Phu quân yên tâm, chúng ta biết phải làm gì…" Tu vi của Hoắc Khuynh Tiên đột phá Đại Tông sư, tuy khiến họ khá ngưỡng mộ.

Nhưng trong lòng hai người cũng rất rõ, với tư chất của mình, huyết mạch đặc thù đã thức tỉnh, căn bản không cần vội vàng.

Thứ họ không thiếu nhất chính là thời gian!

An ủi xong Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, không đợi Lâm Bất Phàm tiếp tục lên tiếng.

Chỉ thấy ánh mắt của ba nữ tử Hoắc Khuynh Tiên, đồng loạt nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

"Tu vi của phu quân, một thời gian trước cũng đã đạt đến đỉnh phong Đại Tông sư…" "Tiếp theo phu quân chuẩn bị khi nào đột phá…" Về thực lực của Võ đạo Đại Tông sư, Lâm Bất Phàm sớm đã kể chi tiết cho họ.

Nhưng Lâm Bất Phàm chưa bao giờ kể cho họ, về cảnh giới trên Võ đạo Đại Tông sư… Nhắc đến cảnh giới trên Võ đạo Đại Tông sư, Lâm Bất Phàm trên mặt cũng nghiêm lại: "Vừa hay hôm nay nhân cơ hội này, ta sẽ kể chi tiết cho các nàng nghe, về cảnh giới trên Võ đạo

Đại Tông sư…" "Võ đạo Đại Tông sư, cần phải ngưng tụ khí huyết kim đan trong cơ thể, khí huyết toàn thân kiểm soát theo ý muốn…" "Cảnh giới trên Võ đạo Đại Tông sư được gọi là: Khai Khiếu, cũng được gọi là: Võ Thánh chi cảnh…" "Khai Khiếu, đúng như tên gọi, là mở ra huyệt khiếu trong cơ thể, hấp thụ thiên địa linh khí, thu nạp tinh hoa nhật nguyệt…" Nói đến đây, Lâm Bất Phàm liếc nhìn ba người Hoắc Khuynh Tiên một cái, hơi dừng lại một lát, thở ra một hơi rồi mới nói tiếp: "Trong cơ thể người có 365 huyệt khiếu, ứng với số Chu Thiên…" "Đáng tiếc là, công pháp trên cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, truyền thừa gần như đã bị đứt đoạn…" "Về công pháp của Võ Thánh chi cảnh, càng sớm chỉ còn lại vài lời rời rạc…" "Ngay cả Ngũ Hành Trường Sinh Công mà ta đang tu luyện bây giờ, trên đó cũng chỉ ghi lại phương pháp mở 108 huyệt khiếu…" "Nhưng dù vậy, Ngũ Hành Trường Sinh Công e rằng cũng là bộ công pháp tu hành võ đạo duy nhất còn sót lại trên thế gian…" Vừa nói, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi thầm thở dài một hơi.

Nếu không có hệ thống trong tay, nhờ vào khả năng suy diễn biến đổi của hệ thống.

Lấy Ngũ Cầm Hí làm gốc, dung hợp vô số công pháp quốc thuật mà Phong Vu Tu mang ra, mới suy diễn biến đổi ra một bộ Ngũ Hành Trường Sinh Công.

Nhưng dù vậy, Ngũ Hành Trường Sinh Công cũng chỉ có thể tu luyện đến Võ Thánh chi cảnh.

Có phương pháp mở 108 huyệt khiếu!

Chương 231

Cảnh giới và công pháp trên Võ Thánh, ngay cả Lâm Bất Phàm cũng không biết được.

Thậm chí ngay cả một vài lời ghi chép rời rạc cũng không có!

Nhưng Lâm Bất Phàm cũng không vội, dù sao bây giờ hắn cũng chỉ là một Võ đạo Đại Tông sư.

Muốn mở huyệt khiếu, đột phá Võ Thánh chi cảnh.

Muốn mở ra 108 huyệt khiếu, cũng cần vô số thời gian tích lũy.

Có hệ thống trong tay, Lâm Bất Phàm sớm muộn cũng sẽ có được, công pháp tu hành trên Võ Thánh!

Nghe xong lời giải thích của Lâm Bất Phàm, trong lòng ba người Hoắc Khuynh Tiên, thực ra đã sớm biết.

Công pháp võ đạo mà họ tu luyện: Ngũ Hành Trường Sinh Quyết, là một bộ công pháp có thể tu luyện đến Võ Thánh chi cảnh.

Thực ra là do Lâm Bất Phàm, lấy Ngũ Cầm Hí làm cơ sở, cộng thêm những công pháp quốc thuật của Phong Vu Tu, cùng những tàn quyển công pháp khác mà suy diễn ra.

Chỉ là Lâm Bất Phàm vẫn luôn không giải thích, họ cũng không hỏi.

Trên người Lâm Bất Phàm có bí mật, trong lòng ba người Hoắc Khuynh Tiên đều rất rõ.

Nhưng nếu Lâm Bất Phàm không nói, họ cũng không hỏi.

Câu nói đó, đến lúc Lâm Bất Phàm muốn nói, tự nhiên sẽ không giấu diếm gì họ.

Tu vi của Lâm Bất Phàm lúc này, tuy đã đạt đến đỉnh phong Đại Tông sư.

Nhưng muốn đột phá Võ Thánh chi cảnh, đó không phải là chuyện dễ dàng.

Võ đạo Đại Tông sư, cùng lắm chỉ là tích lũy khí huyết, kiểm soát khí huyết của bản thân.

Nhưng muốn từ Võ đạo Đại Tông sư, bước quan trọng nhất không phải là mở huyệt khiếu, mà là cảm ứng huyệt khiếu.

Nếu ngay cả huyệt khiếu cũng không thể cảm ứng được, thì đừng nói đến chuyện mở huyệt khiếu!

Việc Lâm Bất Phàm cần làm bây giờ, là cảm ứng huyệt khiếu sắp được mở ra.

Dù có phương pháp mở 108 huyệt khiếu được ghi lại trong Ngũ Hành Trường Sinh Công.

Muốn cảm ứng huyệt khiếu, cũng không phải là chuyện dễ dàng!

Ít nhất là Lâm Bất Phàm trước mắt, chưa cảm ứng được bất kỳ huyệt khiếu nào!

Vì vậy muốn đột phá Võ Thánh chi cảnh, không biết cần bao nhiêu thời gian.

Nhưng so với những người khác, Lâm Bất Phàm có thể nói là chiếm hết thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Chỉ riêng cây bồ đề đó, có tác dụng giúp người tĩnh tâm ngưng thần, trí tuệ khai ngộ, đã khiến cho con đường cảm ứng huyệt khiếu của Lâm Bất Phàm.

Trở nên dễ dàng hơn người khác không biết bao nhiêu lần!

“Tiếp theo, việc nhà giao cho Khuynh Tiên lo liệu…” Đối mặt với

ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên không nói nhiều, lập tức gật đầu.

Hoắc Khuynh Tiên đột phá cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, tu vi tiếp theo, chỉ cần tích lũy khí huyết, kiểm soát khí huyết của bản thân.

Lâm Bất Phàm thì sẽ dồn phần lớn tinh lực, vào việc cảm ứng huyệt khiếu, bắt tay vào đột phá Võ Thánh chi cảnh!

Về phần hai người Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, việc cần làm tiếp theo, là tích lũy làm lớn mạnh khí huyết, đả lao căn cơ.

Nỗ lực để đột phá Võ đạo Đại Tông sư!

Khi mọi việc trong Lâm phủ đều bình lặng, Thường Sa thành không có sóng gió gì.

Một chuyện xảy ra, đã phá vỡ sự bình yên của cả Thường Sa thành trong phút chốc.

Đó là nhà của Tề Thiết Chủy, một trong Cửu Môn, cũng chính là vị Bát gia đó, đã xảy ra chuyện!

Giống như Lâm Bất Phàm đã nhắc nhở trước đó.

Bởi vì một tia nhân đạo chi lực bảo vệ Thường Sa thành đã tan vỡ.

Những thứ trong bảo khố của các nhà Cửu Môn, phần lớn đều là đồ vật lấy từ dưới lòng đất.

Những thứ này vốn không sạch sẽ, ít nhiều đều ẩn chứa một chút oán sát chi khí.

Có tia nhân đạo chi lực đó trấn áp, mọi người đều bình an vô sự.

Oán sát chi khí ẩn chứa trong những thứ đó, căn bản không thể gây ra sóng gió gì.

Nhưng cùng với việc nhân đạo chi lực tan vỡ, oán sát chi khí ẩn

chứa trong những thứ đó không ngừng tản ra.

Trong đó không thiếu những kẻ lúc còn sống oán hận ngút trời.

Cũng có trường hợp giống như phu nhân của Nhị Nguyệt Hồng, tàn hồn oán khí ẩn giấu trong những đồ vật đó.

Vạn lần không ngờ tới, nhà đầu tiên trong Cửu Môn xảy ra chuyện lại là Tề gia!

Chương 232

Nhìn về phía Tề gia, là một con rắn địa đầu đã truyền thừa hàng trăm năm ở Thường Sa thành.

Tình hình của Tề gia cũng giống như Hoắc gia, giống như Giải gia.

Phủ đệ của họ hoàn toàn là một khu dân cư, hai ba mươi ngôi nhà trong khu đó, toàn bộ đều thuộc sở hữu của Tề gia.

Nhận được tin Tề gia xảy ra chuyện, những người của Trừ Ma Ti, lập tức dưới sự dẫn dắt của Phong Vu Tu, lao thẳng đến Tề gia.

Liếc nhìn những người này, ngoài Phong Vu Tu tay cầm thanh thần binh mà Lâm Bất Phàm tặng, đấu giá được từ Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chỉ thấy những người còn lại, ai nấy đều vũ trang đầy đủ, đồng thời mỗi người một thanh kiếm gỗ đào, một thanh kiếm tiền đồng.

Cẩn thận cảm nhận, thậm chí có thể phát hiện khí huyết trong cơ thể những người này, rõ ràng mạnh mẽ hơn nhiều so với người bình thường.

Ngược lại, Phong Vu Tu, một vị Đại Tông sư, không chỉ tướng mạo bình thường, mà trên người cũng không thấy chút khác thường nào.

Toàn thân khí huyết thu liễm, trông như một người bình thường.

“Phong đội trưởng, Trương Phó quan, hai vị cuối cùng cũng đến rồi…” Thấy Phong Vu Tu dẫn người đến Tề gia, Tề Thiết Chủy lập tức hoảng loạn chạy ra đón.

“Tề Bát gia đừng vội, hãy kể chi tiết cho tôi nghe, rốt cuộc là

chuyện gì…” Ánh mắt nhìn về phía Tề Thiết Chủy, Phong Vu Tu không nói nhiều.

Trương Phó quan bên cạnh thấy vậy, lập tức tiến lên hỏi.

Mọi người trong Trừ Ma Ti đều biết, Phong Vu Tu này bình thường có thể nói là trầm mặc ít lời, trong tình huống có thể động thủ, tuyệt đối sẽ không nói thừa một câu.

Đối mặt với câu hỏi của Trương Phó quan, Tề Thiết Chủy không hề giấu diếm.

Lập tức kể lại toàn bộ sự việc xảy ra trong phủ, trước sau, tường tận một lượt.

Không ngoài việc đệ tử Tề gia canh giữ bảo khố, đã thấy một số thứ không sạch sẽ.

Trong đó hai người càng giống như bị hút cạn toàn thân tinh khí thần, chỉ trong một đêm chỉ còn da bọc xương.

Dù còn một hơi thở, lúc này cũng hôn mê bất tỉnh, cách cái chết không xa!

“Phong đội trưởng, Phó quan, xem hai vị huynh đệ gặp tai nạn tối qua kìa…” “Tai nạn xảy ra ở khu vực xung quanh kho bạc…” Vừa nói, Tề Thiết Chủy vừa đưa tay chỉ.

Mọi người theo ánh mắt của y nhìn qua, chỉ thấy hai bóng người da bọc xương, phảng phất như bị rút hết tinh khí thần, chỉ còn một hơi thở thoi thóp.

Hai người đang trong trạng thái hôn mê, trực tiếp xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

“Hít…” Thấy bộ dạng của hai người lúc này, ngoại trừ Phong Vu Tu sắc mặt không đổi, không có gì khác thường.

Chỉ thấy những nhân viên còn lại của Trừ Ma Ti, ai nấy đều không khỏi, âm thầm hít một hơi khí lạnh.

Trong khoảng thời gian này, họ đã không chỉ một lần xử lý những yêu tà quỷ dị đó.

Nhưng tình huống như trước mắt, là lần đầu tiên gặp phải!

Chỉ thấy Trương Phó quan tiến lên, trên dưới, cẩn thận đánh giá một phen, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Phải biết rằng Trương Phó quan lúc này, vì nguyên nhân huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể.

Sau khi tu luyện công pháp do Phong Vu Tu truyền thụ, cộng thêm sự hỗ trợ của những viên Khí Huyết Đan, Thối Thể Dịch của Lâm Bất Phàm.

Lúc này thực lực của y, trong toàn bộ Trừ Ma Ti, cũng là sự tồn tại chỉ sau Phong Vu Tu.

Là một Võ đạo Tông sư chính hiệu!

Nhưng ngay cả Võ đạo Tông sư như Trương Phó quan, sau một hồi kiểm tra, vẫn không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường.

Cuối cùng, Trương Phó quan mới chuyển ánh mắt, trực tiếp nhìn về phía Phong Vu Tu.

Vút!

Trong khoảnh khắc đó, không chỉ Trương Phó quan, Tề Thiết Chủy và những người khác, ánh mắt cũng đồng loạt đổ dồn về phía Phong Vu Tu.

Cùng lúc đó, bên ngoài phủ đệ Tề gia, một vị hòa thượng mặc trang phục lạt ma, cũng lặng lẽ xuất hiện bên ngoài Tề gia.

Nhìn khuôn mặt tròn trịa từ bi, nếu chú ý kỹ sẽ phát hiện.

Sâu trong đáy mắt người này, lóe lên một tia độc ác, tham lam.

Quan trọng nhất là, đối với hòa thượng, đạo sĩ những nhân vật đặc biệt này.

Bởi vì có lời nhắc nhở của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn trước đó đã đặc biệt ra lệnh, chỉ cần loại nhân viên này vào thành, đều cần đặc biệt chú ý tung tích.

Người này xuất hiện ở cửa lớn Tề gia, không ai hay biết.

Phảng phất như người này đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn không kinh động bất kỳ ai.

Khi mọi người trong Tề gia, đều đổ dồn ánh mắt về phía Phong Vu Tu.

Không đợi hắn có bất kỳ động tác nào, chỉ thấy một hạ nhân của Tề gia, đến bên cạnh Tề Thiết Chủy, khẽ nói bên tai mấy câu.

Trong khoảnh khắc đó, sắc mặt của Tề Thiết Chủy, nhất thời âm thầm thay đổi một trận!

Chương 233

Sau đó chỉ thấy y không nói hai lời, vẫy tay ra hiệu cho những người Tề gia xung quanh tạm thời lui xuống.

Tiếp đó, Tề Thiết Chủy nhìn về phía Phó quan và Phong Vu Tu nói: "Phong đội trưởng, Phó quan, bên ngoài Tề phủ có một vị hòa thượng…" Phản ứng đầu tiên của Tề Thiết Chủy, không phải là tìm vị hòa thượng đột nhiên xuất hiện này, xử lý sự kiện quỷ dị xảy ra trong phủ.

Mà là nhớ lại lời nhắc nhở của Lâm Bất Phàm!

Rằng Tề gia, có lẽ đã bị nhắm đến.

Nghe lời của Tề Thiết Chủy, trên mặt Trương Phó quan cũng không khỏi hiện lên một vẻ ngưng trọng.

Sau đó ánh mắt của y, nhìn về phía Phong Vu Tu hỏi: "Đội trưởng, ngài thấy chuyện này thế nào…" Đối mặt với ánh mắt của hai người, khóe miệng Phong Vu Tu cũng không khỏi nhếch lên, lộ ra một chút hứng thú.

Suy nghĩ một chút, chỉ thấy hắn không nói hai lời, trực tiếp lên tiếng: "Mời người này vào, xem xem rốt cuộc có mục đích gì, muốn làm gì…" Nghe ý của Phong Vu Tu, Tề Thiết Chủy và Trương Phó quan nhìn nhau.

Chỉ do dự một chút, Tề Thiết Chủy liền gật đầu nói: "Tôi đi mời người này vào." Vừa nói, Tề Thiết Chủy cũng không nói nhiều, quay người đi thẳng ra cửa lớn Tề phủ.

Lúc này, Phong Vu Tu cũng liếc nhìn một cái, những người của Trừ Ma Ti đang vũ trang đầy đủ tại hiện trường nói: "Nếu có khách

đến, thì đừng dọa khách của chúng ta…" "Mọi người đừng tụ tập lại một chỗ…" Dưới sự ra hiệu của Phong Vu Tu, những người của Trừ Ma Ti vốn đang tụ tập một bên, ai nấy đều nhìn nhau một cái.

Tiếp đó lập tức tản ra!

Nếu chú ý kỹ sẽ phát hiện, vị trí họ tản ra, có thể nói là đã phong tỏa toàn bộ các lối ra của Tề phủ.

Một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người đó căn bản không có khả năng trốn thoát.

Không đợi Tề Thiết Chủy mời vị hòa thượng đó vào, Trương Phó quan đã không nhịn được mà nhìn về phía Phong Vu Tu nói: "Đội trưởng, người này xuất hiện ở Tề phủ, rốt cuộc là trùng hợp, hay là cố ý…" Phong Vu Tu nghe vậy, trực tiếp hừ lạnh một tiếng: "Không mời mà đến, phi gian tức đạo…" "Xem ra Thường Sa thành của chúng ta, đã bị người ta nhắm đến…" So với sự kiêng dè của Trương Phó quan và những người khác, Phong Vu Tu với tư cách là một tồn tại ở cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, tự nhiên không cần lo lắng nhiều như vậy.

Nghe những lời đó, Trương Phó quan trong lòng hơi do dự một chút, tiếp đó không nhịn được lên tiếng: "Xem ra chuyện này, có nên thông báo cho Tứ gia và Phật gia một tiếng không…" Phong Vu Tu trong lòng cân nhắc một chút, tiếp đó cũng gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt…" Cùng với việc Phong Vu Tu gật đầu, Trương Phó quan lập tức ra hiệu cho hai người trong Trừ Ma Ti.

Chỉ thấy hai người đó thấy hiệu lệnh của Trương Phó quan, lập tức lặng lẽ biến mất trong Tề phủ.

Một người sau khi rời đi, lập tức đi thẳng đến phủ đệ của Trương Kỳ Sơn.

Người còn lại thì đi thẳng đến Lâm phủ.

Lúc này, cùng với tiếng bước chân truyền đến, chỉ thấy Tề Thiết Chủy lúc này, cũng đã mời vị hòa thượng lạt ma ngoài cửa vào.

"A di đà phật… Kính chào các vị thí chủ…" Vị hòa thượng này vào đại sảnh, thấy Phong Vu Tu và Trương Phó quan, lập tức chắp tay, ra vẻ chào hỏi một tiếng.

Lúc này, ánh mắt của Tề Thiết Chủy, cũng hướng về phía hai người Phong Vu Tu.

Tuy ba người không lên tiếng, nhưng trong lúc trao đổi ánh mắt với Trương Phó quan, trong lòng đã hiểu ý đối phương.

"… Vị đại sư này… hai vị này là trưởng quan của cục cảnh vệ Thường Sa thành chúng tôi…" Đúng vậy, Trừ Ma Ti là cách gọi nội bộ của các nhà trong Cửu Môn.

Đối ngoại thì gọi là cục cảnh vệ!

Chuyên phụ trách quản lý, bắt giữ các sự vụ trong Thường Sa thành.

Chỉ là những nhân viên phụ trách những việc bình thường, là cảnh vệ vốn có trong thành.

Phong Vu Tu và những người khác, chỉ phụ trách đối với những sự kiện đặc biệt, những yêu tà quỷ dị đó!

Nhưng bề ngoài, bất kể là Phong Vu Tu hay Trương Phó quan, cũng đều là trưởng quan của cục cảnh vệ!

Giới thiệu hai người Phong Vu Tu xong, Tề Thiết Chủy chuyển giọng: "Đại sư lần này đến Tề gia chúng tôi, rốt cuộc có chỉ giáo gì…" "A di đà phật, trong phủ của Tề thí chủ có yêu tà tác quái, bần tăng lần này hiện thân, đặc biệt đến giúp thí chủ hàng phục yêu tà…"

Vừa nói, ánh mắt của vị hòa thượng lạt ma đó, trực tiếp nhìn về phía hai bóng người đã bị hút cạn toàn thân tinh, khí, thần.

Lúc này chỉ còn một hơi thở thoi thóp, toàn thân da bọc xương nói: "Hai vị thí chủ, bị yêu tà làm hại, đã bị hút cạn toàn thân tinh, khí, thần…" Yêu tà quỷ dị, đối với các vị đương gia của Cửu Môn mà nói, sớm đã không còn là bí mật.

Nhìn những gì vị hòa thượng lạt ma trước mắt nói, Tề Thiết Chủy nhất thời cũng không biết rốt cuộc có mục đích gì.

Lúc này, Trương Phó quan không nhịn được tiến lên nói: "Yêu tà…" "Nếu là yêu tà, vậy không biết đại sư có cách nào giải quyết không…" Không đợi lạt ma lên tiếng, Tề Thiết Chủy bên cạnh cũng vội vàng nói: "Xin đại sư ra tay…" "Nếu đại sư có thể giải quyết được chuyện này, Tề gia chúng tôi nhất định sẽ hậu tạ…" Nếu đã muốn diễn, vậy thì diễn đến cùng với vị hòa thượng lạt ma này.

Tề Thiết Chủy cũng muốn xem xem vị lạt ma này, đột nhiên xuất hiện ở Tề phủ, rốt cuộc muốn làm gì.

Cũng muốn xem xem, chuyện xảy ra ở Tề phủ, có liên quan đến vị lạt ma này hay không!

Nghe Tề Thiết Chủy nói sẽ hậu tạ, sâu trong đáy mắt của vị hòa thượng giả dạng lạt ma, nhất thời lóe lên một tia tham lam.

Nhưng trên mặt lại lộ ra một vẻ, vô cùng hiền hòa, thậm chí còn có một chút bi thiên mẫn nhân.

"A di đà phật…" Vừa nói, chỉ thấy đại hòa thượng không nói hai lời, sắc mặt trong phút chốc trở nên vô cùng sắc bén.

Sau đó hắn lấy từ trong tăng bào ra một chuỗi niệm châu, nhấc chân nhảy đến trước mặt hai người Tề gia da bọc xương.

"Thái, nghiệt chướng còn không mau thúc thủ chịu trói…" Trong

sát na, chỉ thấy đại hòa thượng hét lớn một tiếng, chuỗi niệm châu trong tay lập tức quất mạnh xuống người hai người.

Ầm!

Chuỗi niệm châu đó quất mạnh xuống, ngay khi sắp chạm vào người hai người.

Chỉ nghe một tiếng rên rỉ trầm thấp vang lên, một cỗ hắc khí trong phút chốc từ trên người hai người, trực tiếp bị đại hòa thượng một kích đánh bay ra.

"Kiệt, kiệt, kiệt…" Cùng với cỗ hắc khí đó tản ra, chỉ nghe một trận quỷ khóc sói gào vang lên.

Âm thanh âm u khủng bố đó, thật sự khiến bóng dáng của Tề Thiết Chủy, bản năng lùi lại một bước.

Nhưng đối với Trương Phó quan và Phong Vu Tu mà nói, cảnh tượng trước mắt, không đủ để khiến họ có bất kỳ động dung nào.

Chương 234

Đặc biệt là Phong Vu Tu, tuy bề ngoài trông cũng giống như Tề Thiết Chủy, một người bình thường không thể bình thường hơn.

Nhưng hắn là một Võ đạo Đại Tông sư chính hiệu!

Tuy trước mắt là hắc khí, Phong Vu Tu cảm giác được một chút bất thường, trong đó ẩn giấu thứ gì đó.

Dù thật sự có oan hồn lệ quỷ xuất hiện, chỉ cần Phong Vu Tu kích động khí huyết trong cơ thể, trong nháy mắt có thể trực tiếp trấn sát nó.

"Thái… yêu nghiệt to gan, dám càn rỡ…" Cùng với từng tia hắc khí tản ra, trực tiếp hóa thành từng cái đầu lâu.

Vị hòa thượng lạt ma đó lập tức hét lớn một tiếng nữa, chuỗi niệm châu trong tay tiếp đó quất mạnh lên.

Ầm, ầm, ầm… Cùng với việc vị hòa thượng đó quất từng lần một, chỉ nghe từng tiếng âm vang chấn động vang lên.

Những cái đầu lâu do hắc khí ngưng tụ thành, lập tức dưới chuỗi niệm châu, dần dần tan vỡ tản ra.

Nhưng nếu chú ý kỹ sẽ phát hiện, những tia hắc khí đó, trông như dần dần tản ra.

Thực ra lại bị chuỗi niệm châu trong tay vị hòa thượng, âm thầm hấp thu vào trong.

Tại hiện trường, từ Trương Phó quan, đến những người Tề gia bình thường xung quanh, ai nấy đều không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường.

Chỉ có Phong Vu Tu là Võ đạo Đại Tông sư, đã nhạy bén phát hiện ra một chút bất thường trong đó.

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy sâu trong đáy mắt hắn lóe lên một tia hàn quang, nhưng trên mặt lại không lộ ra bất kỳ điều gì bất thường.

"A di đà phật… yêu tà đã trừ…" Vừa nói, đại hòa thượng lạt ma làm ra vẻ, quay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng điều khiến gã có chút bất ngờ là, thấy bộ dạng quay người muốn đi của gã, Tề Thiết Chủy lại không lên tiếng giữ lại.

Mà lại nhìn về phía Trương Phó quan và Phong Vu Tu!

Lúc này, chỉ thấy Phong Vu Tu khẽ gật đầu, Trương Phó quan bên cạnh lập tức lên tiếng: "Đại sư khoan đã…" Nghe tiếng của Trương Phó quan vang lên, chỉ thấy khóe miệng của vị hòa thượng lạt ma đó, nhất thời khẽ nhếch lên.

Nhưng khi quay người lại, trên mặt lại không có bất kỳ điều gì bất thường.

Hắn trực tiếp chắp tay nói: "Không biết các vị thí chủ, có chuyện gì…" Không đợi Tề Thiết Chủy và Trương Kỳ Sơn lên tiếng, khóe miệng Phong Vu Tu mỉm cười nói: "Bát gia nhà ta nói, đại hòa thượng đã góp một phần công sức…" "Ngài ấy vừa mới hứa, nếu đại hòa thượng có thể giải quyết yêu tà trong phủ, tất sẽ hậu tạ…" Được Phong Vu Tu nhắc nhở như vậy, Tề Thiết Chủy lập tức hoàn hồn nói: "Đúng, đúng, đúng…" "Người đâu, lấy một trăm đại dương cho vị đại sư này…" Ra lệnh một tiếng xong, Tề Thiết Chủy chuyển ánh mắt, nhìn về phía lạt ma nói: "Mong đại sư đừng chê…" Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy sâu trong đáy mắt của đại hòa thượng, nhất thời lóe lên một tia sắc bén.

Có một cảm giác khó chịu như thể vừa ăn phải ruồi!

Mẹ nó, gã không ngờ, ba người Tề Thiết Chủy lại không chơi theo bài.

Phải biết rằng trên đường đi, chỉ cần gã khẽ lộ một tay, những hương thân phú hào đó, không ai không kinh hãi như thấy người trời.

Không chỉ lấy đủ mọi lý do, chủ động dâng lên hậu tạ.

Càng đãi rượu ngon thức ăn ngon!

Dù gã từ chối nhiều lần, những người đó cũng liên tục giữ lại, không dám có chút chậm trễ nào.

Nhưng vạn lần không ngờ, lần ra tay này, không chỉ ngoài dự liệu của gã, mà sự việc dường như cũng dần thoát khỏi tầm kiểm soát của gã.

Đặc biệt là khi đối diện với ánh mắt của Phong Vu Tu, trong lòng hòa thượng, mơ hồ có một ý niệm bất an.

Cùng lúc đó, Trương Kỳ Sơn và Lâm Bất Phàm, lúc này cũng lần lượt nhận được tin tức.

Nghe được chuyện xảy ra ở Tề phủ.

Ban đầu tưởng rằng chuyện ở Tề phủ, chỉ là do những thứ dưới lòng đất trong bảo khố, oán sát chi khí tích tụ gây ra.

Nhưng bây giờ nghe tin một vị lạt ma đột nhiên tìm đến cửa, có thể qua mặt được ánh mắt của mọi người trong Cửu Môn.

Đặc biệt là ngay cả Trương Kỳ Sơn là quan đồn trú, cũng không có bất kỳ tin tức nào.

Lập tức có một chút hứng thú với người này!

Lâm Bất Phàm sau khi nghe tin, phản ứng đầu tiên là chuyện của

Tề gia, e rằng không thoát khỏi liên quan đến vị lạt ma này!

Trong lòng có suy đoán, Lâm Bất Phàm chuyển ánh mắt, trực tiếp nhìn về phía ba người Hoắc Khuynh Tiên nói: "Ba vị phu nhân có hứng thú đi xem náo nhiệt cùng ta không…" Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt nhìn nhau, sau đó nhất thời đồng thanh nói: "Khuynh Tiên tỷ tỷ đi cùng chàng đi…" Không phải trong lòng hai người lúc này, ý niệm duy nhất là nâng cao tu vi, đối với những chuyện khác căn bản không có hứng thú.

Chỉ riêng mấy đứa nhỏ trong nhà, đặc biệt là hai anh em Lâm Trường Sinh và Lâm Trường Ca.

Lúc này trí tuệ đã khai mở, cộng thêm hai đứa nhỏ lại nghịch ngợm.

Hơi không chú ý, hai đứa nhỏ sẽ chạy lung tung khắp nơi.

Thêm vào đó, tu vi của hai người lúc này, cũng chỉ có cảnh giới Tông sư.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, e rằng cũng chỉ thêm loạn!

Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên nghe vậy, sao lại không biết trong lòng họ đang nghĩ gì.

"Nếu đã như vậy, vậy ta và Khuynh Tiên đi một lát rồi về…" Lâm Bất Phàm không nói nhiều, khẽ gật đầu.

Sau đó hắn dẫn theo Hoắc Khuynh Tiên, đi thẳng đến phủ đệ của Tề Thiết Chủy.

Khi bóng dáng của Lâm Bất Phàm, đi thẳng đến Tề gia.

Chương 235

Trên mặt của Trương Kỳ Sơn nhận được tin, cũng không khỏi hiện lên một nụ cười lạnh.

Tiếp đó chỉ thấy y không nói hai lời, trực tiếp ra lệnh một tiếng, dẫn theo một trăm thân vệ dưới trướng, vũ trang đầy đủ đi thẳng đến Tề gia.

Vị hòa thượng lạt ma đó, còn không biết lúc này, đã bị Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn nhắm đến.

Nếu gã âm thầm ra tay mưu đồ, có lẽ sẽ có thu hoạch.

Nhưng sai lầm của gã là, đã coi Thường Sa thành do Cửu Môn kiểm soát, là những thành trấn bình thường khác, hoàn toàn không để vào mắt.

Không chỉ nhắm đến Tề gia, một trong Cửu Môn, mà còn công khai hiện thân.

Đơn giản là đang tự tìm đường chết!

Hòa thượng lạt ma e rằng cũng sẽ trở thành, tu hành giả đầu tiên chết dưới tay Trừ Ma Ti, kể từ khi thành lập.

Nhìn Phong Vu Tu với vẻ mặt chế giễu, Trương Phó quan với vẻ mặt cảnh giác.

Tề Thiết Chủy sau khi ra lệnh một tiếng, trực tiếp lùi lại sau lưng hai người.

Vị hòa thượng lạt ma kia dù có ngốc đến đâu, lúc này cũng biết tình hình có vẻ không ổn!

Chỉ thấy gã nhận lấy một trăm đại dương từ hạ nhân Tề gia.

Trong lòng tuy cảm thấy có chút bất thường, nhưng trên mặt hòa thượng lại không lộ chút khác thường nào.

"Đa tạ thí chủ… bần tăng cáo từ…" Chỉ thấy vị hòa thượng lạt ma đó nhận lấy đại dương, trên mặt không lộ chút khác thường nào, quay người trực tiếp cáo từ chuẩn bị rời đi.

"Đại sư muốn đi đâu…" Nhưng ngay khoảnh khắc lạt ma quay người, Phong Vu Tu lại không còn do dự nữa.

Chỉ thấy hắn giơ tay vẫy, những người của Trừ Ma Ti vốn tản ra khắp Tề phủ, ai nấy đều vũ trang đầy đủ hiện thân.

"Ý của các vị thí chủ là gì…" Cho đến lúc này, hòa thượng lạt ma vẫn còn một chút hy vọng, hy vọng rằng những gì mình làm, vẫn chưa bị bại lộ!

Phong Vu Tu trên mặt cười lạnh một tiếng nói: "Ý gì à… trong lòng đại sư chắc chắn rõ hơn tôi…" Cùng lúc đó, Trương Kỳ Sơn và vợ chồng Lâm Bất Phàm, cũng đồng loạt đến cửa lớn Tề phủ.

Hai người nhìn nhau, Lâm Bất Phàm lên tiếng trước: "Phật gia cũng đến góp vui à…" "Đây có thể là tu hành giả đầu tiên, lẻn vào Thường Sa thành của chúng ta…" "Một tồn tại nghi là tà tu, Tứ gia đã đến rồi, sao có thể thiếu Trương Kỳ Sơn ta được…" Vừa nói, Trương Kỳ Sơn vẫy tay ra lệnh một tiếng: "Bao vây Tề phủ, nếu có kẻ nào dám tự tiện xông vào, giết không tha…" Cùng với mệnh lệnh của Trương Kỳ Sơn, chỉ thấy những thân vệ mà y mang theo.

Ai nấy không nói hai lời, lập tức dựa theo sự phân phó của y, trực tiếp bao vây các lối vào của Tề phủ.

Sắp xếp xong mọi việc, Trương Kỳ Sơn nhìn về phía hai người Lâm Bất Phàm nói: "Tứ gia, Khuynh Tiên muội tử, mời…" Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên hai người, lúc này cũng không khách khí

nữa, gật đầu với Trương Kỳ Sơn xong, ba người bước vào trong Tề phủ.

Ba người một trước một sau bước vào Tề phủ, vừa hay thấy Phong Vu Tu ra lệnh một tiếng.

Những người của Trừ Ma Ti, lập tức bao vây vị hòa thượng lạt ma đó.

"Tứ gia, Phật gia… hai vị đã đến…" Thấy ba người Lâm Bất Phàm bước vào Tề phủ, Phong Vu Tu và Trương Phó quan không lên tiếng.

Chỉ thấy bóng dáng Tề Thiết Chủy khẽ động, lập tức lao đến vị trí của ba người.

Trong mắt Tề Thiết Chủy, Phong Vu Tu và Trương Phó quan đều không đáng tin cậy, chỉ có ở bên cạnh Lâm Bất Phàm, mới là nơi an toàn nhất.

Đến bên cạnh Tề Thiết Chủy, Lâm Bất Phàm liếc nhìn giữa sân, vị hòa thượng đã bị mọi người bao vây, không còn đường lui nói: "Đó là vị hòa thượng tìm đến cửa…" Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, Tề Thiết Chủy lập tức lên tiếng: "Đúng vậy, Phong đội trưởng và Phó quan vừa mới đến cửa, vị hòa thượng này đã tìm đến…" Nghe vậy, Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu, quay sang nói với mọi người trong Trừ Ma Ti: "Không cần để ý đến ba người chúng tôi, cứ làm việc của mình đi…" Nghe lời của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu và Trương Phó quan nhìn nhau, sau đó thấy Phong Vu Tu vẫy tay, ra lệnh một tiếng: "Bắt lấy người này…" "Các vị thí chủ có ý gì…" "Nếu đại sư không muốn chết, tốt nhất hãy thúc thủ chịu trói…" Vừa nói, chỉ thấy từng người của Trừ Ma Ti xung quanh, lập tức siết chặt súng trong tay, cảnh giác nói.

Thấy những người của Trừ Ma Ti xung quanh, căn bản không cho

bất kỳ cơ hội giải thích nào.

Vị hòa thượng lạt ma lúc này, cuối cùng cũng hiểu rằng Phong Vu Tu và những người khác, e rằng sớm đã nhìn ra sự bất thường của gã.

Đã bị bại lộ, vị hòa thượng lạt ma cũng không còn che giấu nữa.

Chỉ thấy khuôn mặt vốn hiền hòa, thậm chí còn mang một chút từ bi, lập tức lộ ra một vẻ nanh ác, khát máu.

"Ha ha ha…" "Nếu đã tìm chết, vậy đừng trách bần tăng lòng dạ độc ác…" Cùng với tiếng cười điên cuồng của vị hòa thượng lạt ma, chỉ thấy gã vung tay lên, cầm chuỗi niệm châu đó trong tay.

Tiếp đó thấy trên chuỗi niệm châu, lập tức bốc lên một cỗ hắc khí.

Chỉ trong vài hơi thở, cỗ hắc khí đó hóa thành từng cái đầu lâu.

U, u, u… Nhất thời, chỉ thấy từng cái đầu lâu, lập tức truyền ra một trận quỷ khóc sói gào.

Phạm vi vài chục mét xung quanh, nhiệt độ cũng không khỏi phảng phất như hạ xuống mấy độ, cho người ta một cảm giác âm lãnh thấu xương.

Lúc này, chỉ thấy trên mặt của vị hòa thượng lạt ma, cũng không khỏi lộ ra một vẻ nanh ác, tàn bạo nói: "Lũ kiến hôi, nếu đã tìm chết, vậy bần tăng tiễn các ngươi một đoạn đường…" "Giết…" Cùng với tiếng hét đầy nanh ác của hòa thượng, chỉ thấy từng cái đầu lâu trước mặt gã.

Lập tức lao về phía những người của Trừ Ma Ti xung quanh.

Vút, vút, vút… Nhưng điều khiến hòa thượng vạn lần không ngờ là, thấy từng cái đầu lâu mang theo tiếng quỷ khóc sói gào, lao thẳng đến.

Những người của Trừ Ma Ti xung quanh, ai nấy không những

không có chút sợ hãi nào.

Ngược lại còn lần lượt lấy ra kiếm gỗ đào, kiếm tiền đồng trên người, không lùi mà tiến, lao thẳng về phía những cái đầu lâu đó.

Phụt xoẹt, phụt xoẹt!

Theo chân đám người Trừ Ma Ti ồ ạt xông lên, kiếm gỗ đào, kim tiền kiếm trong tay đồng loạt bổ về phía những chiếc đầu lâu kia.

Trong khoảnh khắc, chỉ nghe thấy những tiếng hự trầm đục vang lên.

Chương 236

Những chiếc đầu lâu do hắc khí ngưng tụ mà thành lập tức bị người của Trừ Ma Ti đánh nổ, hóa thành hắc khí tiêu tán trong không khí.

Thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt của tên Lạt ma hòa thượng kia lập tức sững sờ.

Ngạc nhiên, khó tin cùng đủ loại biểu cảm khác lần lượt hiện lên trên mặt gã.

Gã hòa thượng có đánh chết cũng không thể ngờ, đám người này tại sao lại hung hãn đến vậy, đối mặt với công kích không lùi mà còn tiến lên!

Dù kinh ngạc, khó có thể tin nổi, nhưng nhìn đám người đang vây quanh, gã hòa thượng sau khi hoàn hồn, bèn chắp hai tay lại, gương mặt vốn hung tợn tàn nhẫn bỗng nhiên lộ ra một vẻ từ bi quỷ dị.

“A di đà phật...” Theo tiếng phật âm, à không, phải là ma âm từ miệng Lạt ma hòa thượng vừa vang lên, chỉ thấy từng người của Trừ Ma Ti đang xông lên vây giết gã, thân hình đều bất giác khựng lại ngay tại chỗ như bị trúng tà.

Nhìn kỹ thậm chí có thể phát hiện, vẻ mặt của từng người lúc này đều trở nên ngây dại.

Nhưng quét mắt một vòng hiện trường, cũng có vài người không bị ảnh hưởng chút nào.

Trong đó có Phong Vu Tu và Trương Phó Quan, có vợ chồng Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn ba người, đều không hề hấn gì.

Không những không bị ảnh hưởng dù chỉ một chút, ngược lại

khóe miệng còn nhếch lên nụ cười, gương mặt lạnh băng nhìn chằm chằm vào tên Lạt ma hòa thượng trước mắt.

"Hừ...

Đồ con hoang..." Ngay lúc đó, chỉ thấy Phong Vu Tu hừ lạnh một tiếng, thân hình vốn trông như một người bình thường, khí huyết trong cơ thể lập tức cuồng bạo tuôn ra.

Thân ảnh hắn trong nháy mắt bắn đi, mang theo một luồng kình phong lao thẳng về phía tên Lạt ma.

"...

Sao có thể..." Nhìn thấy Phong Vu Tu không hề bị ảnh hưởng, đột nhiên bộc phát, con ngươi trong mắt Lạt ma hòa thượng không khỏi co rụt lại, lóe lên vẻ khó tin.

Gã không chỉ kinh ngạc vì đám người Phong Vu Tu không bị ảnh hưởng, mà càng kinh ngạc hơn khi Phong Vu Tu lại là một Võ đạo tu hành giả!

Một vị Võ đạo Đại Tông sư!

Ầm...

Trong lúc gã còn đang ngẩn người kinh hãi, Phong Vu Tu đã lóe mình đến trước mặt, tung một quyền hung hãn đấm tới.

Trong chớp mắt, chỉ nghe một tiếng nổ vang, kèm theo một tiếng hự trầm đục, thân hình của Lạt ma hòa thượng trực tiếp bị Phong Vu Tu một quyền đánh bay ra ngoài, há miệng phun liên tiếp mấy ngụm máu tươi.

Thân hình bay ngược ra sau mấy mét, đập mạnh vào tường, khiến bức tường nứt ra từng vệt mới dừng lại.

Dù vậy, thân hình gã hòa thượng sau khi đập mạnh vào tường

cũng phải mất vài giây mới từ từ trượt xuống đất.

"Kiệt kiệt kiệt..." Điều khiển Phong Vu Tu có phần bất ngờ là, chịu một đòn như vậy, tên hòa thượng kia dù không chết cũng phải trọng thương.

Nhưng khi gã từ trên tường trượt xuống, chỉ thấy trên người gã bỗng tỏa ra một luồng hắc khí.

Sau đó, từ miệng gã vang lên một tràng cười khiến người ta tê cả da đầu.

Vụt...

Khi gã hòa thượng từ dưới đất bò dậy, chỉ thấy lúc này gã đã biến thành một bộ dạng khác.

Hắc khí toàn thân lan tỏa, mặt mũi hung tợn đáng sợ, hắc khí cuồn cuộn không ngừng tỏa ra từ con ngươi, hai tai, lỗ mũi và các vị trí khác.

Lúc này trông gã như một ác ma vừa bò lên từ địa ngục!

"Chết...

Một lũ sâu kiến các ngươi đều phải chết..." Theo tiếng quát chói tai của gã hòa thượng, chỉ thấy thân hình gã hóa thành một đạo tàn ảnh, lập tức xông về phía Phong Vu Tu.

"Vậy để ta xem ngươi có bản lĩnh gì..." Hống...

Chỉ thấy trong mắt Phong Vu Tu lóe lên vẻ khinh thường.

Ý niệm vừa động, hắn tung một quyền nghênh đón.

Ngay khoảnh khắc đó, chỉ nghe một tiếng gầm giận dữ vang lên, một con mãnh hổ do khí huyết ngưng tụ hóa thành lập tức hiện ra trên người Phong Vu Tu.

Theo thân hình hắn chuyển động, tựa như một con mãnh hổ xuống núi, trực tiếp lao về phía tên hòa thượng mặt mày hung tợn kia.

Ầm, ầm, ầm...

Xèo, xèo, xèo...

Theo từng quyền của Phong Vu Tu tung ra, sức mạnh khí huyết cuồng bạo không gì sánh bằng càn quét tứ phía.

Khi tên hòa thượng kia chạm phải sức mạnh khí huyết của Phong Vu Tu, chỉ thấy hắc khí trên người gã lập tức như gặp phải thiên địch.

Từng luồng hắc khí không ngừng bị ăn mòn, hóa thành khói xanh tiêu tán trong không khí dưới luồng khí huyết kia.

Thậm chí theo mỗi quyền Phong Vu Tu đánh ra, tên hòa thượng tuy có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng mỗi một quyền công kích tới đều có thể thấy hắc khí cuồn cuộn trong cơ thể gã không ngừng bị đánh tan.

Chỉ sau hơn mười chiêu, gương mặt vốn hung tợn, tàn nhẫn, hắc khí bốc lên của gã hòa thượng, lúc này đã lộ ra vẻ kinh hoàng.

Sự khủng bố của một Võ đạo Đại Tông sư!

Chương 237

Những đòn tấn công cuồng bạo không gì sánh bằng đó đánh cho gã căn bản không có chút sức lực nào để chống trả.

Sau đó, trong lúc gã còn đang ngẩn người, chỉ thấy thân hình Phong Vu Tu khẽ động, trong nháy mắt như hóa thành một con tiên hạc nhanh nhẹn, lao đến trước mặt tên hòa thượng, tung quyền hung hãn đấm vào đầu gã.

Ầm, ầm, ầm...

Một quyền hạ xuống, trực tiếp đánh cả thân hình gã hòa thượng đập mạnh xuống đất, hắc khí trên người tứ tán...

Sau đó không đợi gã có bất kỳ phản ứng nào, Phong Vu Tu lại một quyền hung hãn đấm vào đầu gã.

Theo từng tiếng nổ vang lên, Phong Vu Tu liên tiếp tung ra mấy quyền, trực tiếp đánh tan hoàn toàn hắc khí trong cơ thể tên hòa thượng.

Thậm chí cả tên Lạt ma hòa thượng cũng bị từng quyền công kích đánh cho thất khiếu chảy máu, ngất lịm đi.

"Hít..." Khi Phong Vu Tu dừng tay, đám người xung quanh đã hoàn hồn không khỏi trợn tròn mắt, âm thầm hít một hơi khí lạnh.

Lần đầu tiên họ thấy Phong Vu Tu thể hiện thực lực như vậy, một khía cạnh cuồng bạo đến thế.

Cảnh tượng quyền quyền chạm thịt, tư thái cuồng bạo không gì sánh bằng, quả thực khiến người ta không khỏi cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Lại nhìn thảm trạng của tên Lạt ma kia, gương mặt vốn hung tợn

đã bị đánh cho thất khiếu chảy máu, ngất đi.

Mọi người không những không có chút lo lắng nào, ngược lại còn thở ra một hơi dài, như thể đã trút bỏ được sự uất ức trong lòng!

"Còn ngẩn ra đó làm gì, trói lại cho ta..." Phong Vu Tu lau vết máu trên nắm đấm, ánh mắt rơi vào những người của Trừ Ma Ti bên cạnh.

Sau khi liếc nhìn mọi người một cái, hắn phất tay trực tiếp ra lệnh.

Đám người hoàn hồn cũng không chút do dự, lập tức tiến lên trói tên hòa thượng đã bị đánh ngất lại.

"Đưa về, thẩm vấn kỹ càng tên hòa thượng này, xem Thường Sa thành của chúng ta rốt cuộc có âm mưu gì..." "Rút lui..." Sau khi xử lý xong tên Lạt ma hòa thượng, Trương Phó Quan cũng không nói nhiều lời, phất tay ra hiệu cho người của Trừ Ma Ti, mang theo tên hòa thượng bị trói gô trực tiếp rời khỏi Tề gia.

Nhìn đám người Trừ Ma Ti rời đi, Tề Thiết Chủy sau khi hoàn hồn, vội vàng lên tiếng cảm tạ: "Đa tạ Phong đội trưởng và Phó quan ra tay tương trợ..." Nhìn tên hòa thượng bị đưa đi, Lâm Bất Phàm lúc này không nhịn được lên tiếng nhắc nhở một câu: "Thẩm vấn kỹ càng một phen, e rằng tên hòa thượng này có mưu đồ khác." "Moi hết tất cả những gì tên hòa thượng biết ra cho ta, không được bỏ sót một chữ..." Nghe Lâm Bất Phàm dặn dò, Phong Vu Tu và Phó quan đang dẫn người Trừ Ma Ti rời đi liền khẽ gật đầu.

Từ thủ đoạn mà tên hòa thượng vừa thi triển, tuy đều là bàng môn tà đạo, nhưng có một điểm có thể chắc chắn, tên hòa thượng này đích thực là một tu hành giả.

Lâm Bất Phàm muốn biết những chuyện liên quan đến giới tu hành võ đạo, tên hòa thượng này đúng là một mục tiêu không tồi.

Không biết có thể moi được bao nhiêu thông tin hữu ích từ miệng

gã.

Sau khi tiễn đám người Trừ Ma Ti rời đi, Lâm Bất Phàm không vội rời khỏi Tề phủ.

Ý niệm vừa động, hắn trực tiếp mở Thiên Quan Linh Nhãn, cẩn thận xem xét tình hình của Tề gia.

Theo kim quang trong mắt Lâm Bất Phàm tiêu tán, chỉ thấy hắn đưa tay chỉ về một vị trí trong Tề phủ rồi nói: "Chỗ đó là nơi đặt bảo khố của Tề gia..." Nhìn về hướng Lâm Bất Phàm chỉ, Tề Thiết Chủy cũng không che giấu, gật đầu nói: "Quả nhiên không qua được mắt Tứ gia..." "Không sai, vị trí Tứ gia chỉ chính là nơi đặt bảo khố của Tề gia ta..." "Tứ gia đã nhìn ra tình hình rồi ư?" Đối diện với ánh mắt của Tề Thiết Chủy, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều lời, khẽ gật đầu: "Nếu không giải quyết tình hình trong phủ, thì... nếu muốn giải quyết, hãy đưa ta đến bảo khố xem thử..." Nghe lời Lâm Bất Phàm nói, Tề Thiết Chủy lộ rõ vẻ do dự.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Tề Thiết Chủy đã hoàn hồn, không chút do dự nói: "Tứ gia, Phật gia... ba vị theo ta..." Tình hình Tề gia không giải quyết, lần này là một tên Lạt ma tà tu, nếu không phải người của Trừ Ma Ti kịp thời đến, Tề gia không chừng đã bị tên hòa thượng kia nhắm trúng.

Lần này có thể giải quyết dễ dàng như vậy, lần sau e rằng không còn may mắn thế!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tề Thiết Chủy chỉ do dự một lát rồi lập tức có quyết định.

Đặc biệt là bảo khố của các gia tộc trong Cửu Môn, vật phẩm cất giữ có lẽ có chút khác nhau, nhưng đều có một đặc điểm chung, chín phần mười những thứ đó đều là đồ lấy từ dưới đất lên.

Bảo khố Tề gia đối với người thường có lẽ là vô số trân bảo, nhưng đối với các gia tộc trong Cửu Môn, e rằng cũng chỉ thế mà thôi.

Bảo khố nhà ai mà chẳng có vài món bảo vật!

Đối với Lâm Bất Phàm, những thứ hắn tự cho là trân bảo, có lẽ trong mắt y lại không đáng một xu.

Những món đồ cổ ngọc khí chính quy kia, chưa chắc trong mắt Lâm Bất Phàm đã có giá trị hơn một tách Bồ Đề linh trà.

Dưới sự dẫn dắt của Tề Thiết Chủy, đoàn bốn người chẳng bao lâu đã đến nơi đặt bảo khố của Tề phủ.

"Gia chủ..." "Tham kiến Phật gia, tham kiến Tứ gia..." Thấy bóng dáng Tề Thiết Chủy, những người Tề gia đang tuần tra quanh bảo khố lập tức lên tiếng chào hỏi.

Tề Thiết Chủy phất tay ra hiệu, bọn họ liền quay người lui sang một bên.

Chỉ thấy Tề Thiết Chủy không chút do dự, trực tiếp lấy ra chìa khóa bảo khố, mở cửa lớn ra rồi nói: "Tứ gia, Phật gia, có cả Khuynh Tiên muội tử, mời..." Đẩy cửa bảo khố ra, Tề Thiết Chủy đưa tay ra hiệu cho đám người Lâm Bất Phàm.

Ngay khoảnh khắc cửa bảo khố Tề gia mở ra, bất kể là Lâm Bất Phàm hay Hoắc Khuynh Tiên, trong nháy mắt đều không khỏi khẽ nhíu mày.

Một luồng âm sát khí lập tức từ trong bảo khố tỏa ra.

Cảm giác khó chịu đó, đừng nói là vợ chồng Lâm Bất Phàm, ngay cả Trương Kỳ Sơn đứng sau cũng không khỏi nhíu mày.

Nhưng thân hình ba người không chút do dự, lần lượt bước vào trong bảo khố.

Đây thực ra còn chưa phải là cửa lớn của bảo khố thực sự, nơi này chỉ là bảo khố của Tề gia, cất giữ những thứ bề nổi.

Bảo khố thực sự không nằm ở đây!

Nhưng dù vậy, quét mắt một vòng, trên từng kệ gỗ đều bày đủ loại đồ cổ ngọc khí, đặt ở bên ngoài tuyệt đối là những món trân phẩm hiếm thấy.

Chương 238

Những thứ này, phần lớn đều không có vấn đề gì, cũng không bị nhiễm âm sát khí!

Trong bảo khố rộng lớn như vậy, đồ cổ ngọc khí không có đến cả ngàn món thì cũng phải có ít nhất vài trăm.

Nhưng Lâm Bất Phàm chỉ nhìn lướt qua, rồi quay sang nhìn Tề Thiết Chủy nói: "Tiểu tử ngươi đừng lấy mấy thứ đồng nát sắt vụn này ra lừa ta..." "Ha ha ha...

Tứ gia không hổ là Tứ gia, quả nhiên không qua được mắt ngài..." "Ba vị theo ta..." Vừa nói, Tề Thiết Chủy vừa dẫn đường phía trước, đến trước một bức tường bày đầy đủ loại đồ cổ ngọc khí trên kệ gỗ.

Sau đó chỉ thấy Tề Thiết Chủy đưa tay, nhẹ nhàng xoay vài vòng một chiếc bình sứ trên kệ.

Cạch, cạch, cạch...

Theo chiếc bình sứ được Tề Thiết Chủy xoay, chỉ nghe thấy tiếng ma sát của bánh răng truyền đến.

Tiếp đó, kệ gỗ trước mặt trực tiếp tách ra làm hai.

Thậm chí cả bức tường trước mặt bốn người cũng hiện ra một cánh cửa, một cầu thang đi thẳng xuống lòng đất hiện ra trong tầm mắt.

Vụt...

Theo cánh cửa bảo khố thực sự của Tề gia mở ra, một luồng âm sát khí nồng đậm lập tức từ trong cửa tuôn ra.

Mọi người thậm chí có thể cảm nhận được không khí xung quanh,

vào khoảnh khắc này, dường như đã giảm xuống vài độ.

"Kể từ khi chiếc xe ma đó xuất hiện, môi trường trong bảo khố đã thay đổi..." Tề Thiết Chủy giải thích một câu, rồi ánh mắt rơi vào Lâm Bất Phàm, tiếp tục nói: "Có lẽ đây là âm sát khí mà Tứ gia đã nói trước đó..." Vụt!

Lời Tề Thiết Chủy vừa dứt, chỉ thấy Trương Kỳ Sơn và Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh lập tức nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Đối diện với ánh mắt mọi người, Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu: "Đúng là âm sát khí, luồng âm sát khí này cực kỳ nồng đậm..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm khẽ nhíu mày, rồi mới nói tiếp: "Tên Lạt ma vừa bị Phong Vu Tu xử lý, có lẽ đã cảm ứng được trong Tề gia ẩn giấu âm sát khí cực kỳ nồng đậm..." "Dựa vào thủ đoạn mà tên Lạt ma thi triển, kẻ này là một tà tu..." "Những âm sát khí này, đối với những tên tà tu đó, ngược lại là vật đại bổ..." Nói xong, Lâm Bất Phàm ý niệm vừa động, từng tia khí huyết lập tức từ trong cơ thể bộc phát ra.

Trong chớp mắt, chỉ thấy luồng âm sát khí đang ập vào mặt kia, dưới sức mạnh khí huyết bá đạo không gì sánh bằng của Lâm Bất Phàm, lập tức hóa thành vô hình tiêu tán trong không khí.

Đặc biệt là Tề Thiết Chủy và những người khác, trong khoảnh khắc đó thậm chí còn cảm thấy, trên người Lâm Bất Phàm truyền đến một trận ấm áp.

Khiến nhiệt độ xung quanh vốn đã giảm xuống, đột nhiên trở lại bình thường.

Không chỉ vậy, mơ hồ còn có thể cảm nhận, Lâm Bất Phàm như một lò lửa, lúc nào cũng tỏa ra một luồng hơi ấm.

"Đi thôi, vào xem thử..." Không đợi Tề Thiết Chủy lên tiếng, Lâm Bất Phàm đã lên tiếng gọi.

“Tứ gia mời vào trong...” Tề Thiết Chủy vừa đưa tay ra hiệu, vừa vội vàng bật tất cả đèn trong bảo khố lên.

Môi trường vốn tối om, mờ ảo, theo ánh đèn bật lên, lập tức trở nên sáng trưng.

Theo mọi người đi xuống cầu thang, từng bước vào bảo khố dưới lòng đất.

Càng đi xuống dưới, Lâm Bất Phàm càng cảm nhận rõ ràng, âm sát khí trong bảo khố càng lúc càng mạnh.

Cho đến khi mọi người vào sâu trong bảo khố hàng chục mét, nhiệt độ xung quanh dường như đã giảm xuống mười mấy độ.

Thở ra một hơi, thậm chí có thể thấy hơi nóng...

Lúc này, quét mắt một vòng trong bảo khố, một căn hầm ngầm lớn như sân bóng rổ, từng món châu báu ngọc khí, đồ cổ thư họa và các vật phẩm khác, được bày la liệt khắp bảo khố!

Chỉ nhìn lướt qua một cái, Lâm Bất Phàm liền quay sang nhìn Tề Thiết Chủy nói: “Chậc chậc chậc...

Thật không ngờ, gia sản của Bát gia lại dày như vậy...” Không chỉ Lâm Bất Phàm tỏ ra ngạc nhiên, ngay cả Trương Kỳ Sơn cũng không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Ngược lại, Hoắc Khuynh Tiên trên mặt không có quá nhiều biến động, dường như đã sớm đoán được!

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, bất kể là Trương Kỳ Sơn hay Lâm Bất Phàm hiện tại, so với Hoắc gia, Tề gia, Giải gia... những con rắn đầu đàn đã phát triển ở Thường Sa thành hàng trăm năm, tài sản tích lũy được tuyệt đối không phải là thứ mà Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn có thể so sánh.

Đừng thấy Trương Kỳ Sơn bây giờ là thủ lĩnh Cửu Môn, Phật gia lừng danh, nhưng phần lớn tài sản trong tay ông ta, e rằng đều tiêu tốn cho mấy ngàn đại quân dưới trướng.

So với tài sản tích lũy qua hàng trăm năm của những gia tộc như Tề gia, quả thực không đáng kể.

"Quá khen, quá khen rồi..." Sau một hồi khách sáo, Tề Thiết Chủy lập tức chuyển chủ đề: "Không biết Tứ gia có nhìn ra điều gì khác thường không..." "Thiên Quan Linh Nhãn..." Vụt...

Trong chớp mắt, chỉ thấy Lâm Bất Phàm ý niệm vừa động, lập tức mở Thiên Quan Linh Nhãn.

Tình hình trong bảo khố Tề gia, lập tức hiện rõ trong mắt Lâm Bất Phàm.

Âm sát khí ẩn chứa trong bất kỳ món đồ cổ ngọc khí nào, đều không qua được mắt hắn.

Không xem thì thôi, xem rồi giật cả mình.

Chỉ lướt mắt qua, Lâm Bất Phàm đã thấy không ít cổ vật đang tỏa ra từng tia âm sát oán khí...

Có thể nói những thứ cất giữ ở đây, phần lớn đều bị nhiễm một chút âm sát khí, trong đó không ít còn ẩn chứa một tia oán sát khí.

Thậm chí trong đó, Lâm Bất Phàm còn thấy mấy đạo tàn hồn tràn ngập oán sát khí tồn tại.

Mức độ hung hãn của chúng còn hơn cả tàn hồn trên người phu nhân của Hồng Nhị gia ngày trước vài phần.

Nếu để chúng tiếp tục ở trong môi trường này, e rằng chẳng bao lâu nữa, chúng có thể thoát ly khỏi vật ký sinh, từ đó gây ra tổn thất không thể cứu vãn cho Tề gia!

Chương 239

"Tứ gia..." Thấy sắc mặt Lâm Bất Phàm lúc này, trong lòng Tề Thiết Chủy cũng không khỏi có chút nặng nề.

Một lát sau, kim quang trong mắt Lâm Bất Phàm mới hoàn toàn biến mất.

"...Chúc mừng Bát gia, trong bảo khố bảo bối thật không ít..." "Nhưng đồ bẩn cũng không ít..." "Chỉ riêng những tàn hồn tương tự như trên người Nhị phu nhân, ta nhìn sơ qua đã phát hiện có đến sáu đạo..." "Chúc mừng Bát gia trúng giải lớn rồi..." Nghe Lâm Bất Phàm nói, cả người Tề Thiết Chủy không khỏi run lên bần bật.

Mẹ nó, trúng giải cái gì, đây rõ ràng là bùa đòi mạng!

Mấy giây sau, Tề Thiết Chủy mới trấn tĩnh lại được, nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "...Xin Tứ gia ra tay cứu giúp..." Lâm Bất Phàm liếc Tề Thiết Chủy một cái, rồi lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ, cũng không nói nhiều nữa.

Chỉ thấy hắn nhấc chân bước về phía một món ngọc khí ẩn chứa một đạo tàn hồn.

Khi Lâm Bất Phàm cầm lấy món ngọc khí đó, quả thực là một món trân phẩm hiếm thấy.

Nhưng không đợi mọi người có bất kỳ phản ứng nào, Lâm Bất Phàm đã hừ lạnh một tiếng.

Sức mạnh khí huyết trong cơ thể, lập tức điên cuồng tuôn ra, trấn áp về phía món ngọc khí trong tay.

Xèo, xèo, xèo...

Trong khoảnh khắc đó, chỉ nghe thấy những tiếng xèo xèo vang

lên.

Từ trong món ngọc khí trong tay Lâm Bất Phàm, hắc khí cuồn cuộn không ngừng tỏa ra.

Tiếp đó thậm chí có thể thấy, một hư ảnh mặt mày oán độc, bị oán sát khí bao trùm, trực tiếp hiện ra từ trên món ngọc khí.

"Kẻ đáng lẽ đã phải xuống địa ngục từ lâu, chết đi..." Nhìn hư ảnh kia không ngừng giãy giụa, như muốn thoát khỏi tay Lâm Bất Phàm, hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, khí huyết cuồng bạo không gì sánh bằng lập tức bao trùm nghiền ép tới.

"A, a, a..." Theo khí huyết bá đạo đến cực điểm của Lâm Bất Phàm bao trùm nghiền ép, chỉ thấy từ trong món ngọc khí trong tay hắn, lập tức truyền ra những tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó, hư ảnh mặt mày oán độc, bị oán sát khí bao trùm kia, cứ thế bị khí huyết của Lâm Bất Phàm nghiền nát, hóa thành tro bụi tiêu tán trong không khí!

"Hít..." Trong khoảnh khắc đó, bất kể là Hoắc Khuynh Tiên, hay Trương Kỳ Sơn và Tề Thiết Chủy, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Vẻ kinh ngạc khó tin hiện lên trong mắt ba người.

Tuy biết thực lực Lâm Bất Phàm cường hãn vô cùng, nhưng ngay cả Hoắc Khuynh Tiên, một Võ đạo Đại Tông sư vừa mới đột phá, cũng vạn lần không ngờ, thực lực của Lâm Bất Phàm lại khủng bố đến mức này.

Đạo tàn hồn kia, so với oan hồn lệ quỷ bình thường, e rằng còn hung hãn hơn vài phần.

Nhưng trong tay Lâm Bất Phàm, đạo tàn hồn đó lại không có chút sức lực nào để phản kháng, trực tiếp bị hắn đánh cho hồn bay phách

tán!

Khủng bố!

Khó có thể tin nổi!

Sau khi giải quyết xong đạo tàn hồn đầu tiên, dưới ánh mắt kinh ngạc của ba người Trương Kỳ Sơn, Lâm Bất Phàm không có ý định dừng lại.

Ý niệm vừa động, hắn tiếp tục bước về phía món cổ vật ẩn náu đạo tàn hồn tiếp theo.

Theo từng tiếng gào thét, kêu thảm đầy thê lương, oán độc liên tiếp vang lên, lại một đạo tàn hồn nữa bị Lâm Bất Phàm oanh sát, trực tiếp hồn bay phách tán.

Dưới Thiên Quan Linh Nhãn của Lâm Bất Phàm, những đạo tàn hồn ẩn giấu trong các món đồ cổ ngọc khí kia, lần lượt bị hắn phất tay giải quyết.

Theo mấy đạo tàn hồn tan thành tro bụi, ngay cả Tề Thiết Chủy bình thường nhất cũng không khỏi cảm thấy, luồng khí lạnh thấu xương trong bảo khố, lúc này dường như cũng đột nhiên tiêu tán.

"Hống..." Ngay lúc này, chỉ thấy Lâm Bất Phàm ý niệm vừa động, khí huyết trên người sôi trào, trong nháy mắt hóa thành một con cự hổ màu máu ngửa mặt lên trời gầm giận dữ.

Theo tiếng gào thét của con cự hổ màu máu, sức mạnh khí huyết cuồng bạo không gì sánh bằng càn quét, toàn bộ âm sát khí trong bảo khố dưới lòng đất, dưới luồng sức mạnh đó, đều như bị cuốn sạch, lập tức tiêu tán không còn dấu vết!

Quét mắt một vòng trong bảo khố, Lâm Bất Phàm cũng hài lòng gật đầu.

Sau đó, hắn quay sang nhìn Tề Thiết Chủy nói: "Được rồi...

Lần này tiêu hao không ít khí huyết của ta, tiểu tử ngươi nếu không cho ta vài món đồ tốt, lần sau đừng gọi ta giúp nữa..." Vốn chỉ là một câu nói đùa của Lâm Bất Phàm, nhưng lời vừa dứt, Tề Thiết Chủy lại không chút do dự, trực tiếp nói: "Tứ gia nếu không chê, đồ trong này ngài cứ tùy ý chọn ba món..." Nghe vậy, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên.

Ý niệm vừa chuyển, hắn quay sang nhìn Tề Thiết Chủy nói: "Lời này là thật chứ..." Tề Thiết Chủy cắn răng, không chút do dự nói: "Là thật..." "Được...

Nếu Bát gia đã mở lời, vậy ta cũng không khách khí nữa..." Lâm Bất Phàm không khách sáo, quét mắt một vòng trong bảo khố, sau đó ánh mắt dừng lại trên ba món vật phẩm.

Một chiếc ngọc ấn giống như ngọc tỷ.

Một mặt gương đồng cổ, trên đó khắc hoa văn bát quái...

Một chiếc đỉnh đồng ba chân!

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm phất tay, trực tiếp thu ba món vật phẩm đã chọn vào trong nhẫn trữ vật.

Thấy lựa chọn của Lâm Bất Phàm, trên mặt Trương Kỳ Sơn và Tề Thiết Chủy đều không khỏi lóe lên vẻ ngạc nhiên.

Bởi vì ba món vật phẩm Lâm Bất Phàm chọn, tuy đều không tồi, là những món trân phẩm hiếm thấy, nhưng đặt trong cả bảo khố này, cũng chỉ là những vật phẩm tương đối quý giá.

Trong đó có không ít, nếu đặt ở bên ngoài, đều là những vật phẩm cấp quốc bảo.

Không ngờ Lâm Bất Phàm lại không chọn những thứ đó, ngược

lại tùy tay chọn ba món, trông không phải là quý giá nhất.

Thậm chí trong lòng Tề Thiết Chủy, đã chuẩn bị tinh thần bị mất mát lớn.

Chương 240

Nhưng vạn lần không ngờ, Lâm Bất Phàm lại tùy tiện chọn ba món vật phẩm.

Nhưng dù vậy, những vật phẩm có thể được Tề gia thu vào bảo khố này, đều là những vật quý giá, trị giá vạn kim.

"Chuyện Tề phủ đã giải quyết, ta xin cáo từ trước..." Lâm Bất Phàm chào một tiếng, cũng không quan tâm Tề Thiết Chủy đang nghĩ gì, trực tiếp dẫn Hoắc Khuynh Tiên, quay người rời khỏi bảo khố.

Sau đó, thân hình không chút dừng lại, trực tiếp rời khỏi Tề phủ.

Khi vợ chồng Lâm Bất Phàm trở về Lâm phủ không bao lâu, các vị gia chủ trong Cửu Môn đều đã biết chuyện xảy ra ở Tề phủ.

Nào là tên Lạt ma hòa thượng rơi vào tay Trừ Ma Ti, nào là Lâm Bất Phàm đích thân ra tay, giải quyết nguy cơ cho Tề phủ, lập tức khiến các gia tộc trong Cửu Môn đều xôn xao!

Những người ngoài không biết, ai cũng không biết, liệu có thu hút những tà tu như tên Lạt ma kia hay không.

Cuối cùng, các vị đương gia suy nghĩ một hồi, liền lần lượt đến Tề phủ hỏi thăm tình hình, rồi mới đi thẳng đến Lâm phủ.

Thấy những người này đến cửa, Lâm Bất Phàm trong lòng đã sớm có chuẩn bị, tự nhiên không có chút gợn sóng nào.

Muốn yên tĩnh đột phá Võ Thánh chi cảnh, trước tiên phải giải quyết những nguy cơ tiềm ẩn trong Thường Sa thành.

Luồng oán sát khí ẩn chứa trong bảo khố của các gia tộc Cửu Môn, nếu không giải quyết triệt để, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Chuyện xảy ra ở Tề gia, chính là cơ hội để Lâm Bất Phàm ra tay.

Không chỉ giải quyết được nguy cơ ẩn giấu, đồng thời cũng có thể thu được một vài món đồ bất ngờ từ bảo khố của các gia tộc Cửu Môn.

Chỉ trong vòng một ngày, Lâm Bất Phàm đã đích thân đi một vòng qua bảo khố của các gia tộc Cửu Môn.

Tuy không có kinh hỉ bất ngờ, nhưng những thứ thu hoạch được từ bảo khố của các gia tộc Cửu Môn cũng khá phi phàm.

Trông có vẻ là những vật phẩm bình thường, nhiều nhất cũng chỉ là những vật hơi quý giá.

Nhưng trong mắt Lâm Bất Phàm, những vật phẩm thu hoạch được, đều là những vật có tác dụng đặc thù.

Dù không phải pháp khí, cũng gần như là pháp khí.

Chỉ cần mang về Lâm phủ, dùng địa mạch long khí nuôi dưỡng một phen, những thứ thu hoạch được, sớm muộn gì cũng có thể lột xác thành pháp khí thực sự.

Ví dụ như chiếc ấn tỳ thu được ở Tề gia, Lâm Bất Phàm cảm nhận được một tia long khí trong đó.

Nếu dùng địa mạch long khí nuôi dưỡng, sau này nếu Lâm Bất Phàm thi triển trận pháp phong thủy sát trận nào đó, cũng có thể dùng làm trận nhãn.

Sau khi đi một vòng qua bảo khố của các gia tộc Cửu Môn, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi cảm thán, những người này gia sản thật sự phong phú.

Đặc biệt là mấy gia tộc rắn đầu đàn đã truyền thừa hàng trăm năm ở Thường Sa thành, gia sản của từng nhà, không tìm ra nhà nào kém

hơn Tề gia!

Sau khi đích thân đi một vòng qua bảo khố của các đại thế lực, gia tộc trong Cửu Môn, giải quyết hết các mối đe dọa tiềm ẩn, Lâm Bất Phàm mới có thể hoàn toàn bình tĩnh, bắt tay vào việc thử đột phá khai tịch huyệt khiếu.

Nhưng trước đó, tên Lạt ma hòa thượng bị Trừ Ma Ti bắt giữ, sau khi bị Phong Vu Tu và những người khác tra tấn dã man, cuối cùng cũng đã khai ra tất cả những gì mình biết một cách rõ ràng!

Đúng như Lâm Bất Phàm suy đoán, tên hòa thượng này là một tà tu, tu luyện Tà Phật, hấp thu oán sát khí để sử dụng, đúc nên thân Tà Phật.

Gã đi khắp Thần Châu, khi đi qua Thường Sa thành, phát hiện trong thành có mấy luồng oán sát khí lan tỏa.

Vốn tưởng rằng chỉ cần lộ ra một chút bản lĩnh, Tề Thiết Chủy sẽ giống như những hương thân phú hào ở các thành trấn khác mà cúi đầu bái lạy.

Nhưng vạn lần không ngờ, Thường Sa thành lại quỷ dị đến vậy.

Vừa mới tìm đến cửa, đã bị theo dõi trực tiếp.

Ngoài ra, Trừ Ma Ti cũng moi được một số thông tin về giới tu hành từ miệng gã.

Theo lời gã hòa thượng, Thần Châu hỗn loạn, nhân đạo sụp đổ.

Các loại yêu ma quỷ quái hoành hành, những tu hành giả vốn ẩn náu trong núi sâu, lúc này cũng dần dần rời khỏi nơi tu hành.

Nhưng những cao nhân mà mọi người thường gặp, đa số đều là những kẻ theo tà đạo, bàng môn thuật sĩ.

Những người thực sự có đạo chân tu, căn bản sẽ không dễ dàng lộ

diện.

Từ miệng gã hòa thượng biết được, những kẻ theo tà đạo, bàng môn thuật sĩ này, đa số đều giống như gã, vừa mới rời khỏi nơi tu hành, trên người gần như không có tiền bạc.

Những người có đạo chân tu thì thanh tâm quả dục, không quan tâm đến tiền bạc vật chất thông thường.

Nhưng những bàng môn thuật sĩ này lại khác, pháp môn tu luyện, đạo lý hành sự, đều tùy theo sở thích.

Có người thậm chí bị công pháp ảnh hưởng, cũng giống như tên Lạt ma hòa thượng kia.

Bề ngoài trông từ bi độ lượng, nhưng thực tế lại hung tợn, tàn bạo không chịu nổi!

Đồng thời, cũng từ miệng Lạt ma hòa thượng, biết được sự phân chia cảnh giới hiện tại của giới tu hành.

Từ thấp đến cao được chia thành: Luyện Khí, Luyện Thần, Luyện Hư, Hợp Đạo...

Tên Lạt ma hòa thượng này cũng chỉ là một con sâu kiến vừa mới bước vào cảnh giới Luyện Khí không lâu!

Biết được mọi chuyện, sâu trong đáy mắt Lâm Bất Phàm, cũng không khỏi lóe lên vẻ ngưng trọng.

Chương 241

Sau đó, hắn dặn dò Phong Vu Tu vài câu, bảo hắn nghiêm trận chờ đợi, mọi việc không được có bất kỳ sự lơ là nào.

Ngoài việc huấn luyện, chỉ điểm cho những người của Trừ Ma Ti tu luyện, bản thân tu luyện cũng tuyệt đối không được lơ là.

Đừng thấy Lâm gia lúc này có ba vị Võ đạo Đại Tông sư, Lâm Bất Phàm lại sắp khai tịch huyệt khiếu, đột phá Võ Thánh chi cảnh, nhưng Lâm Bất Phàm muốn đột phá thêm một bước, đâu phải là chuyện dễ dàng.

Ngoài mối đe dọa từ những yêu ma quỷ quái, những bàng môn thuật sĩ lòng dạ khó lường, Thường Sa thành, một thành trì sở hữu tài phú vượt xa tưởng tượng, chắc chắn cũng sẽ thu hút sự chú ý của các thế lực quân phiệt.

Nhưng nghĩ đến việc Bảo An Đoàn đã hoàn thành việc mở rộng, mỗi người một khẩu AK, đang được huấn luyện thêm, chút lo lắng trong lòng Lâm Bất Phàm lập tức tiêu tan.

Với sức mạnh mà Thường Sa thành sở hữu, bất kể là yêu ma quỷ quái, bàng môn tà tu, hay các thế lực quân phiệt, chỉ cần dám động đến Thường Sa thành, chắc chắn sẽ bị đập cho đầu rơi máu chảy.

"Năm ngàn binh sĩ Bảo An Đoàn, mỗi người một khẩu súng trường AK..." "Với tốc độ của hai dây chuyền sản xuất đó, tích lũy ngày qua ngày..." "Nếu xảy ra chuyện bất ngờ, số AK tích lũy trong kho quân giới, đủ để trong thời gian ngắn, khiến cho mấy ngàn binh sĩ của Trương Kỳ Sơn hoàn thành việc thay đổi trang bị..." Nếu thật sự có thế lực quân phiệt nào dám động đến Thường Sa thành, chỉ cần thái độ của Trương Kỳ Sơn rõ ràng, Lâm Bất Phàm không ngại lấy ra

những khẩu AK đó, để mấy ngàn đại quân dưới trướng ông ta mỗi người một khẩu.

Đến lúc đó, hai bên hợp binh lại thành một đội quân lên đến vạn người.

Dù không có vũ khí hạng nặng khác, chỉ riêng hỏa lực của AK, trong thời đại này, đó cũng là sự nghiền ép tuyệt đối!

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Lâm Bất Phàm cũng không còn quan tâm đến những chuyện bên ngoài Lâm phủ.

Ánh mắt hướng về Lâm phủ lúc này, chỉ thấy cuộc sống của Lâm Bất Phàm, lập tức trở lại quy luật như trước.

Mỗi sáng sớm đều không thể thiếu việc tu luyện một lần Ngũ Hành Trường Sinh Quyền.

Sau đó chơi đùa với hai tiểu gia hỏa Lâm Trường Sinh, Lâm Trường Ca một lúc.

Nhìn hai tiểu gia hỏa, từ những con búp bê sứ tinh xảo, trong nháy mắt đã lớn thành những đứa trẻ có thể chạy nhảy, mở miệng gọi "ba ba", "nương thân", thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ tinh nghịch, trong lòng Lâm Bất Phàm nhất thời cũng không khỏi tràn đầy cảm khái.

Không biết tự lúc nào, hắn trọng sinh xuyên qua thế giới này, đã được khoảng hai năm.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến hai năm, từ một người bình thường, từng bước trưởng thành đến mức này.

Đặt ở cả Thường Sa thành, thậm chí cả Thần Châu, đó cũng tuyệt đối được coi là một truyền kỳ.

Nhìn ba người Hoắc Khuynh Tiên nói nói cười cười, con cái nô đùa xung quanh, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lẩm bẩm: "Cảnh

tượng này nếu có thể duy trì mãi mãi thì tốt biết mấy...” Sau đó, ý niệm vừa chuyển, trong mắt Lâm Bất Phàm lóe lên vẻ tàn nhẫn.

Trong lòng hắn hiện lên một ý nghĩ, bất cứ ai dám phá vỡ sự yên bình của Thường Sa thành, phá vỡ sự ổn định của Lâm gia, thì kẻ đó chính là kẻ thù của Lâm Bất Phàm!

Đối với kẻ thù, Lâm Bất Phàm tuyệt đối sẽ không nương tay.

Không biết tự lúc nào, nhìn cảnh tượng trước mắt, cả tâm cảnh của Lâm Bất Phàm, dường như cũng không khỏi được thăng hoa.

Cộng thêm công hiệu của cây Bồ Đề giúp tĩnh tâm, khai ngộ trí tuệ, Lâm Bất Phàm lúc này, dường như đã rơi vào một trạng thái ngộ đạo, thiên nhân hợp nhất.

Cảm nhận được sự khác thường trên người Lâm Bất Phàm, ba người Hoắc Khuynh Tiên đang nói cười bên cạnh, cũng không khỏi nhìn nhau một cái.

“Phu, phu quân tiến vào trạng thái ngộ đạo...” Tuy vô cùng kinh ngạc, nhưng ba người Hoắc Khuynh Tiên không chút do dự, sợ làm phiền Lâm Bất Phàm ngộ đạo.

Không nói hai lời, họ lập tức giao hai đứa trẻ Lâm Trường Sinh đang nô đùa bên cạnh cho vú em.

Kể cả Lý Trường An, Lâm Trường Bình hai đứa trẻ sơ sinh, cũng được vú em đưa đi ngay lập tức.

Trong phạm vi trăm mét, lúc này chỉ còn lại ba người Hoắc Khuynh Tiên, cố ý ở lại để hộ pháp cho Lâm Bất Phàm.

Thình thịch, thình thịch...

Lâm Bất Phàm đang trong trạng thái ngộ đạo, đối với mọi chuyện xảy ra xung quanh, dường như không hề hay biết.

Chỉ thấy thân hình đang nhắm mắt đứng dưới gốc cây Bồ Đề, trong cơ thể đột nhiên truyền ra một trận tim đập, như tiếng sấm rền...

Theo tiếng tim đập như sấm rền trên người Lâm Bất Phàm, khí tức của một Võ đạo Đại Tông sư, lúc này lặng lẽ lan tỏa ra.

Cảm nhận được luồng khí tức đó, ba người Hoắc Khuynh Tiên không nói hai lời, lập tức lùi lại một bước.

Lâm Bất Phàm vốn chỉ nhắm mắt đứng dưới gốc cây Bồ Đề, lúc này lại từ từ bắt đầu đánh Ngũ Hành Trường Sinh Quyền.

Từng chiêu từng thức được thi triển trong tay Lâm Bất Phàm, không có một tia khí huyết nào tỏa ra, cũng không có bất kỳ dị tượng nào.

Thân hình Lâm Bất Phàm lúc này, trông như một người bình thường.

Ngay cả Ngũ Hành Trường Sinh Quyền trong tay, cũng không nhìn ra bất kỳ sự khác thường nào, tựa như quyền pháp thông thường.

Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, hai người ở cảnh giới Tông sư, đều không nhìn ra bất kỳ sự khác thường nào.

Nhìn thân hình Lâm Bất Phàm, mọi phương diện đều giống như người thường.

Nhưng chỉ có Hoắc Khuynh Tiên, người đã đạt đến cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, mới có thể cảm nhận được một chút khác thường.

Theo thân hình Lâm Bất Phàm vung động, từng chiêu từng thức được thi triển, chỉ thấy thiên địa linh khí xung quanh, lập tức bị Lâm Bất Phàm dẫn động.

Từng tia thiên địa linh khí bị dẫn động, trực tiếp bị Lâm Bất Phàm thôn phệ hấp thu vào trong cơ thể.

Thời gian từng chút trôi qua, thấy Lâm Bất Phàm luôn ở trong trạng thái thiên nhân hợp nhất, ngộ đạo, Hoắc Tiên Nhi không nhịn được khẽ lẩm bẩm: "Phu quân chẳng lẽ sắp đột phá rồi..." Tuy nàng và Doãn Tinh Nguyệt không cảm nhận được sự khác thường, nhưng Lâm Bất Phàm lúc này đang ở trong trạng thái ngộ đạo, không nhìn ra bất kỳ sự khác thường nào, đó chính là sự bất thường lớn nhất!

Không cảm nhận được điểm khác thường, tất cả chỉ là vì, tu vi của các nàng quá thấp.

Vừa nói, ánh mắt Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đều không khỏi nhìn về phía Hoắc Khuynh Tiên.

Chương 242

Hai người không cảm nhận được, nhưng Hoắc Khuynh Tiên lại là một Võ đạo Đại Tông sư đích thực.

Đối diện với ánh mắt của hai người, Hoắc Khuynh Tiên không nói hai lời, trực tiếp lắc đầu nói: "Không rõ, không chắc chắn, ta cũng không biết tình hình hiện tại của phu quân..." Lúc này Hoắc Khuynh Tiên, chỉ có thể cảm nhận được Lâm Bất Phàm, cả người dường như đã hòa nhập vào thiên địa xung quanh.

Thiên địa linh khí nồng đậm xung quanh, lần lượt bị dẫn động, không ngừng rót vào trong cơ thể hắn.

Về việc Lâm Bất Phàm có thực sự đang đột phá hay không, nhất thời cũng không thể xác định!

Sau khi tu luyện liên tiếp mấy lần Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, cả thân hình Lâm Bất Phàm, lại một lần nữa trở lại trạng thái như trước.

Sau đó, hắn trực tiếp ngồi xếp bằng xuống đất.

Lúc này Lâm Bất Phàm, cả tâm thần đều ở trong trạng thái ngộ đạo.

Dưới trạng thái huyền diệu đó, cả tâm thần của Lâm Bất Phàm, dường như đều ở trong một trạng thái đặc thù.

"Chẳng lẽ là huyệt khiếu trong cơ thể ta..." Đột nhiên, Lâm Bất Phàm mơ hồ cảm nhận được điều gì đó.

Không sai, dưới trạng thái ngộ đạo này, Lâm Bất Phàm đã nhân cơ hội này, cảm ứng được huyệt khiếu đầu tiên trong cơ thể!

"Không ngờ lại cảm ứng được huyệt khiếu trong cơ thể nhanh

như vậy...” Tuy Lâm Bất Phàm đã bước đầu cảm ứng được vị trí huyệt khiếu trong cơ thể, nhưng hắn không vội vàng xông vào huyệt khiếu.

Hô...

Một lát sau, Lâm Bất Phàm đang ngồi xếp bằng dưới đất, mới đột nhiên mở mắt, thoát khỏi trạng thái ngộ đạo đó.

Cẩn thận cảm nhận tình hình trên người.

Tu vi tuy không có bất kỳ sự đề thăng nào, nhưng Lâm Bất Phàm lại có thể cảm nhận rõ ràng.

Trải qua lần ngộ đạo này, cả tinh, khí, thần của hắn, đều như trải qua một lần lột xác.

Thậm chí cả sức mạnh khí huyết trong cơ thể, cũng trở nên hoạt bát hơn, nồng hậu hơn.

Chính xác mà nói, sức mạnh khí huyết trong cơ thể Lâm Bất Phàm, dường như đã sinh ra một chút linh tính!

“Phu quân...” Theo Lâm Bất Phàm mở mắt, chỉ thấy ba người Hoắc Khuynh Tiên đang lùi lại cách đó mấy chục mét, lập tức tiến lên.

Đến trước mặt hắn, họ vội vàng hỏi: “Phu quân cảm thấy thế nào...” “Không cần lo lắng, ta chỉ là cơ duyên xảo hợp tiến vào trạng thái ngộ đạo...” “Tuy tu vi không có bất kỳ sự đề thăng nào, nhưng cả tinh, khí, thần đều đã xảy ra một lần lột xác...” “Ngoài ra, ta thậm chí còn cảm ứng được vị trí một huyệt khiếu trong cơ thể...” “Chỉ cần tích lũy đủ, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt tay vào việc xông vào khai tịch huyệt khiếu...” Cảm ứng được huyệt khiếu trong cơ thể, có thể nói Lâm Bất Phàm đã từ cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, bước ra nửa bước.

Chỉ cần bản thân tích lũy đủ, khí huyết trong cơ thể sâu dày, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu xông vào huyệt khiếu trong cơ thể.

Có thể nói, bước khó khăn nhất để đột phá Võ Thánh chi cảnh, Lâm Bất Phàm đã vượt qua.

Với sự tích lũy của Lâm Bất Phàm, muốn thành công khai tịch huyệt khiếu, chỉ là vấn đề thời gian.

Một lần không thành công, thì hai lần, ba lần, cho đến khi thành công khai tịch huyệt khiếu mới thôi!

Nghe Lâm Bất Phàm nhân cơ hội này, thành công cảm ứng được huyệt khiếu trong cơ thể, ba người Hoắc Khuynh Tiên lập tức lên tiếng: "Chúc mừng phu quân..." "Có thể cảm ứng được huyệt khiếu trong cơ thể nhanh như vậy, phần lớn là nhờ cây Bồ Đề này..." Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa ngẩng đầu nhìn cây Bồ Đề khổng lồ cao mấy chục mét trước mắt.

Có thể bước ra một bước nhanh như vậy, không thể thiếu công lao của cây Bồ Đề này.

Nếu không có cơ hội ngộ đạo đột ngột này, Lâm Bất Phàm muốn cảm ứng huyệt khiếu, không biết cần phải tốn bao nhiêu thời gian.

Đồng thời, Lâm Bất Phàm cũng nhân cơ hội này, mò ra được một chút phương pháp cảm ứng huyệt khiếu.

Muốn cảm ứng huyệt khiếu trong cơ thể, bản thân tinh, khí, thần... phải ở trong một trạng thái cực kỳ huyền diệu.

Trạng thái ngộ đạo là thứ có thể gặp mà không thể cầu.

Cây Bồ Đề này đã trồng lâu như vậy, trà Bồ Đề linh trà bình thường cũng không uống thiếu.

Từ dị chủng ban đầu, đến nay đã lột xác thành một cây linh căn,

trước sau lâu như vậy, cũng chỉ giúp Lâm Bất Phàm tiến vào trạng thái ngộ đạo một lần.

Cho nên Hoắc Khuynh Tiên và những người khác, muốn dựa vào việc tiến vào trạng thái ngộ đạo, để cảm ứng huyệt khiếu trong cơ thể, không phải là không có cơ hội, chỉ có thể dựa vào vận may.

Nhưng may mắn là tu vi của họ hiện tại đều không cao, ngay cả Hoắc Khuynh Tiên cũng chỉ vừa mới bước vào cảnh giới Đại Tông sư.

Không chừng lúc nào đó, sẽ tiến vào trạng thái ngộ đạo!

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, có cây Bồ Đề khổng lồ này trong tay, cộng thêm việc bình thường uống trà Bồ Đề linh trà, gia đình Lâm Bất Phàm muốn cảm ứng huyệt khiếu, tuyệt đối sẽ dễ dàng hơn nhiều so với những võ đạo tu hành giả khác!

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi, trong nháy mắt đã qua một tháng.

Trong khoảng thời gian này, Thường Sa thành không có bất kỳ sóng gió nào.

Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, tu vi vừa mới bước vào cảnh giới Tông sư, huyết mạch đã thức tỉnh, đều đang ổn định đề thăng.

Trải qua một tháng tích lũy, khí huyết vốn đã sâu dày vô cùng của Lâm Bất Phàm, càng tích lũy đến một mức cực hạn.

"Cũng đến lúc nên xông vào khai tịch huyệt khiếu rồi..." Trong lòng đã có quyết định, Lâm Bất Phàm cũng không do dự nữa.

Hắn nhìn ba người Hoắc Khuynh Tiên, trực tiếp nói: "Tiếp theo, ta chuẩn bị xông vào khai tịch huyệt khiếu..." "Chuyện trong Lâm phủ, tiếp theo e rằng phải giao cho ba vị phu nhân..." "Trong thời gian ta bế quan xông quan, phải nhờ ba vị phu nhân hộ pháp cho ta..." Nghe quyết định này của Lâm Bất Phàm, trong lòng ba người Hoắc Khuynh

Tiên tuy đã sớm có chuẩn bị.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, ba người nhìn nhau một cái, rồi đồng loạt gật đầu một cách nghiêm túc.

Chương 243

"Phu quân cứ yên tâm, trước khi ngài đột phá, chuyện trong nhà không cần lo lắng..." "Phu quân chuẩn bị khi nào bế quan..." Lâm Bất Phàm muốn khai tịch huyệt khiếu, địa điểm bế quan tốt nhất, chính là nơi có cây Bồ Đề này.

"Chọn ngày không bằng gặp ngày, ta chuẩn bị hôm nay bắt đầu bế quan xông huyệt khiếu..." "Ta mơ hồ có một dự cảm, Thường Sa thành sắp sửa đón nhận một biến cố lớn..." "Trước khi biến cố lớn xảy ra, thực lực Lâm gia ta càng mạnh càng ổn định..." Vừa nói, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều lời, trực tiếp đến vị trí mà cây Bồ Đề cắm rễ.

Tìm một chỗ thích hợp, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống đất.

Xung quanh là những bộ rễ cây cắm sâu vào lòng đất, nếu không để ý kỹ, thực sự không phát hiện được bóng dáng Lâm Bất Phàm.

Thấy Lâm Bất Phàm ngồi xuống, ba người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau một cái, cũng không nói nhiều lời.

Trực tiếp bắt đầu phân phó sắp xếp.

Vị trí của cây Bồ Đề, đặc biệt là vị trí cây Bồ Đề cắm rễ, trong phạm vi trăm mét, ngoài ba người ra, không ai được phép đến gần.

Đặc biệt là Lâm Trường Sinh và Lâm Trường Ca, hai tiểu gia hỏa tinh nghịch quậy phá.

Nếu sơ ý một chút, hai tiểu gia hỏa này, không chừng sẽ làm phiền Lâm Bất Phàm.

Không chỉ vậy, ba người Hoắc Khuynh Tiên còn quyết định, trong thời gian Lâm Bất Phàm bế quan xông khai tịch huyệt khiếu, trong ba

người, ít nhất phải có một người chuyên môn hộ pháp cho Lâm Bất Phàm, để phòng ngừa tình huống bất ngờ.

Lâm Bất Phàm liếc nhìn ba người một cái cuối cùng, sau đó cũng không do dự nữa.

Chỉ thấy ý niệm vừa động, hắn phất tay từ trong nhẫn trữ vật, trực tiếp lấy ra một quả Huyết Bồ Đề.

Nhìn linh quả chỉ to bằng đầu ngón tay, giống như một quả nho, toàn thân đỏ như máu, Lâm Bất Phàm không chút do dự, há miệng nuốt thẳng vào bụng.

Tiếp đó, Lâm Bất Phàm lại từ trong nhẫn trữ vật, lấy ra một viên linh thạch đặt trong tay, mới vận chuyển Ngũ Hành Trường Sinh Công, chìm toàn bộ tâm thần vào trong cơ thể, bắt đầu từ từ tu luyện.

Ầm...

Theo quả Huyết Bồ Đề bị Lâm Bất Phàm nuốt vào bụng, hắn chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khí huyết bá đạo đến cực điểm, lập tức nổ tung trong cơ thể, không ngừng tỏa ra tứ chi bách hài.

Cả thân hình Lâm Bất Phàm, cũng không khỏi bị một luồng sương mù màu máu, trực tiếp bao phủ.

Lúc này Lâm Bất Phàm, trông như đã hóa thành một quả trứng khổng lồ màu máu!

Thấy Lâm Bất Phàm vừa mới bắt đầu tu luyện, đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, Hoắc Khuynh Tiên không khỏi nhìn hai người Hoắc Tiên Nhi, trong mắt không tự chủ được lộ ra vẻ kinh hãi.

Trong lòng Hoắc Khuynh Tiên, thậm chí còn mơ hồ hiện lên một ý nghĩ.

Thực lực Đại Tông sư vừa nhập cảnh, chẳng lẽ thực sự có chênh

lệch lớn như vậy với một người ở đỉnh phong Đại Tông sư như Lâm Bất Phàm sao.

Chỉ mới buông tay buông chân tu luyện, đã gây ra động tĩnh lớn như vậy!

Nhưng ý nghĩ này vừa mới hiện lên, Hoắc Khuynh Tiên lập tức lắc đầu.

Sau đó cũng không nói nhiều lời, trực tiếp nói với hai người Hoắc Tiên Nhi: "Trong thời gian phu quân bế quan xông vào Võ Thánh chi cảnh, ban ngày do hai người thay phiên hộ pháp cho phu quân..." "Chuyện Cửu Môn và chuyện trong nhà giao cho ta xử lý..." "Buổi tối do ta hộ pháp cho phu quân, hai người chăm sóc con cái, xử lý chuyện trong nhà..." "Tiên Nhi, Tinh Nguyệt thấy thế nào..." Tuy sự sắp xếp này của Hoắc Khuynh Tiên, dường như có phần thiệt thòi hơn.

Ban ngày cần phải xử lý chuyện Cửu Môn và Lâm gia, buổi tối lại phải hộ pháp cho Lâm Bất Phàm.

Nhưng đừng quên thực lực của Hoắc Khuynh Tiên, ngoài Lâm Bất Phàm và Phong Vu Tu ra, nàng là Võ đạo Đại Tông sư duy nhất của Lâm gia.

Mỗi ngày chỉ cần nghỉ ngơi một hai canh giờ, gần như có thể phục hồi tinh lực tiêu hao cả ngày.

Cứ như vậy kiên trì một năm rưỡi, cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt lại khác, hai người dù sao cũng chỉ có tu vi cảnh giới Tông sư.

Nếu trong thời gian dài ở trong trạng thái tinh thần căng thẳng, mười ngày nửa tháng còn không sao, nhưng nếu thời gian dài, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tinh thần của hai người, thậm chí xuất hiện

tình trạng nguyên khí hao tổn, từ đó dẫn đến căn cơ không ổn định.

Hai người nghe xong sự sắp xếp của Hoắc Khuynh Tiên, trong khoảnh khắc đó, không khỏi há miệng.

Nhưng lời đến bên miệng, hai người lại nhìn nhau một cái, đầy bất đắc dĩ thở dài một hơi nói: "Tất cả nghe theo sự sắp xếp của Khuynh Tiên tỷ tỷ..." Lúc này, rõ ràng không phải là lúc tranh luận những chuyện này.

Việc duy nhất cần làm tiếp theo, là hộ pháp cho Lâm Bất Phàm, đảm bảo trong thời gian đột phá, không bị bất kỳ ảnh hưởng nào.

Mọi việc khác, đối với ba người Hoắc Khuynh Tiên mà nói, đều phải xếp sau chuyện này!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, cuối cùng hai người Hoắc Tiên Nhi phải bất đắc dĩ, gật đầu đồng ý sự sắp xếp của Hoắc Khuynh Tiên.

Chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ, căn bản không cần Hoắc Khuynh Tiên giải thích, trong lòng họ cũng vô cùng rõ ràng.

Sau khi Hoắc Khuynh Tiên sắp xếp xong, ánh mắt rơi vào Lâm Bất Phàm lúc này.

Theo sức mạnh ẩn chứa trong quả Huyết Bồ Đề, lập tức nổ tung trong cơ thể Lâm Bất Phàm.

Cảm nhận được sự bá đạo ẩn chứa trong luồng sức mạnh đó, không ngừng hoành hành trong cơ thể, ngay cả Lâm Bất Phàm cũng không dám có chút sơ suất, lập tức vận chuyển công pháp luyện hóa, chìm toàn bộ tâm thần vào trong cơ thể!

Không biết tự lúc nào, trong nháy mắt đã qua ba ngày.

Ánh mắt hướng về Lâm Bất Phàm, trải qua ba ngày giằng co, sức

mạnh cuồng bạo do quả Huyết Bồ Đề hóa thành trong cơ thể, cuối cùng cũng bị Lâm Bất Phàm, dần dần trấn áp xuống.

Theo công pháp của Lâm Bất Phàm vận chuyển, luồng sức mạnh do Huyết Bồ Đề hóa thành, lập tức dần dần bị hấp thu luyện hóa.

Cùng lúc đó, mỗi khi Ngũ Hành Trường Sinh Công của Lâm Bất Phàm vận chuyển một vòng, giữa thiên địa sẽ có từng đạo thiên địa linh khí, trực tiếp tràn vào trong cơ thể hắn.

Tuy đã ba ngày, Lâm Bất Phàm ngay cả một ngụm nước cũng chưa uống.

Chương 244

Nhưng khí tức tỏa ra trên người lúc này, không những không có chút suy yếu nào, ngược lại theo thời gian từng chút trôi qua, càng trở nên cường hãn cuồng bạo.

Không chỉ vậy, mỗi khi công pháp của Lâm Bất Phàm vận chuyển một vòng trong cơ thể, viên linh thạch trong tay hắn, cũng sẽ có từng tia linh khí tinh thuần bị dẫn động, trực tiếp bị Lâm Bất Phàm hấp thu luyện hóa...

Cảm nhận được sự thay đổi trên người Lâm Bất Phàm, ba người Hoắc Khuynh Tiên thay phiên hộ pháp, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Cũng không biết lần bế quan này của phu quân, liệu có thể một lần khai tịch huyệt khiếu trong cơ thể, bước vào Võ Thánh chi cảnh trong truyền thuyết hay không..." Nhìn thân hình Lâm Bất Phàm, bị luồng sương mù màu máu kia bao phủ, ba người Hoắc Khuynh Tiên tuy không còn cảm nhận được bất kỳ sự khác thường nào trên người Lâm Bất Phàm, nhưng trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Lúc này, theo sức mạnh bộc phát từ quả Huyết Bồ Đề, dần dần bị trấn áp xuống, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi cảm thán, vạn lần không ngờ, năng lượng ẩn chứa trong Huyết Bồ Đề, lại bá đạo như vậy.

Nhưng trải qua ba ngày ba đêm, Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng thuần phục được luồng sức mạnh cuồng bạo đó.

Sau đó, Lâm Bất Phàm ý niệm vừa động, một bên vận chuyển công pháp, hấp thu sức mạnh ẩn chứa trong Huyết Bồ Đề, một bên cảm ứng huyệt khiếu trong cơ thể.

Vụt...

Trải qua một tháng tích lũy, Lâm Bất Phàm chỉ cần ý niệm vừa động, là có thể cảm nhận được vị trí của huyệt khiếu tồn tại trong cõi u minh đó.

Cảm giác đó vô cùng kỳ diệu!

Rõ ràng huyệt khiếu tồn tại trong cơ thể hắn, nhưng lại cho người ta một cảm giác, dường như huyệt khiếu đó, lại căn bản không tồn tại.

Huyệt khiếu dường như nằm giữa hư và thực.

Nếu không có công pháp, không tu võ đạo, không có tu vi đỉnh phong Đại Tông sư, e rằng cả đời cũng không cảm ứng được sự tồn tại của huyệt khiếu.

Khai tịch huyệt khiếu, thực ra là mở ra từng cánh cửa tiềm lực ẩn giấu trong cơ thể, khai mở huyệt khiếu nằm giữa hư và thực, giải phóng thần lực vốn ẩn giấu trong nhục thân!

Theo tâm thần Lâm Bất Phàm trầm tĩnh lại, cộng thêm tác dụng của cây Bồ Đề, chỉ trong chốc lát, Lâm Bất Phàm đã cảm nhận được vị trí của huyệt khiếu thần bí đó.

Tuy huyệt khiếu dễ dàng bị Lâm Bất Phàm cảm ứng được, nhưng trước huyệt khiếu đó, dường như có một bức tường thành, kiên cố không thể phá vỡ.

Muốn phá vỡ bức tường thành trước mắt, triệt để khai tịch huyệt khiếu đó, e rằng cũng không phải là chuyện đơn giản.

Cảm ứng được vị trí của huyệt khiếu trong cõi u minh, Lâm Bất Phàm cũng không do dự nữa, trực tiếp ngưng tụ toàn thân khí huyết, xông về phía huyệt khiếu đó.

Trong chớp mắt, chỉ thấy toàn thân khí huyết của Lâm Bất Phàm, lập tức dưới sự khống chế của hắn, hung hãn xông về phía huyệt khiếu.

Ầm...

Khí huyết ngưng tụ như một mũi tên sắc bén, hung hãn va vào bức tường thành, chắn trước huyệt khiếu.

Lâm Bất Phàm trong khoảnh khắc đó, lập tức chỉ cảm thấy cả tâm thần, đều không khỏi truyền đến một trận chấn động oanh minh.

Mấy giây sau, Lâm Bất Phàm mới hoàn hồn.

Lúc này tâm thần hướng về vị trí huyệt khiếu, điều khiển Lâm Bất Phàm vạn lần không ngờ là.

Dưới một đòn toàn lực, bức tường thành chắn trước huyệt khiếu, căn bản không có chút tổn hại nào.

Một đòn, căn bản không gây ra bất kỳ gợn sóng nào!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm nhất thời, cũng không khỏi cảm thấy có chút bất lực.

Nhưng chỉ trong chốc lát, trong mắt Lâm Bất Phàm lại một lần nữa hiện lên một luồng đấu chí.

Một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần.

Rào cản chắn trước huyệt khiếu, dù có kiên cố như tường thành, dưới sự công kích hết lần này đến lần khác của Lâm Bất Phàm, cũng có thể mài mòn phá vỡ nó từng chút một.

Ầm...

Ầm...

Ầm...

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến một nén nhang, Lâm Bất Phàm đã phát động hàng trăm lần công kích.

Nhưng cũng giống như những lần công kích trước, căn bản không thể lay động được dù chỉ một chút.

Ngược lại, khí huyết của Lâm Bất Phàm tiêu hao nhanh chóng, ngay cả khí tức toàn thân, cũng không khỏi hiện ra một chút dao động.

Lúc này, cảm nhận được sự dao động khác thường trên người Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên đang hộ pháp, cả thân hình đột nhiên đứng dậy.

Ánh mắt hướng về vị trí của Lâm Bất Phàm, trong mắt đầy kỳ vọng, đồng thời lại không khỏi lo lắng.

Nhưng sau mấy lần dao động, khí tức trên người Lâm Bất Phàm, rõ ràng dần dần suy yếu xuống.

Thất bại rồi!

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng Hoắc Khuynh Tiên hiện lên ý nghĩ này.

Nhưng Lâm Bất Phàm tuy xông quan thất bại, nhưng cũng chỉ là khí tức suy yếu, không bị bất kỳ tổn thương nào.

Theo lần thử xông quan đầu tiên của Lâm Bất Phàm thất bại, thời gian từng chút trôi qua, một đêm trôi qua trong nháy mắt.

Khi trời sáng ngày thứ hai, tinh, khí, thần, bao gồm cả khí huyết toàn thân của Lâm Bất Phàm, đều đã hồi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Chương 245

"...Lại nào..." Cảm nhận được đã hồi phục đến trạng thái đỉnh phong, Lâm Bất Phàm không chút do dự, tiếp tục bắt đầu xông quan.

Ầm, ầm, ầm...

Mỗi lần Lâm Bất Phàm xông quan, cả tâm thần đều sẽ truyền đến một trận chấn động oanh minh.

Trải qua những nỗ lực không ngừng nghỉ, trên bức tường thành kiên cố như thép, cuối cùng cũng rơi xuống từng mảnh vỡ.

Tuy kết quả mà Lâm Bất Phàm gây ra, đối với rào cản kiên cố không thể phá vỡ kia, không có chút ảnh hưởng nào, nhưng cảnh tượng trước mắt, cũng khiến Lâm Bất Phàm thấy được một tia hy vọng và thành quả!

Trải qua từng lần xông quan, Lâm Bất Phàm tuy toàn thân tinh, khí, thần, thậm chí cả khí huyết đều đang không ngừng tiêu hao, không ngừng hồi phục, nhưng chiến ý lại trong từng lần xông quan, không ngừng tích lũy, không ngừng lột xác tăng cường.

Khi chiến ý của Lâm Bất Phàm, tích lũy tăng trưởng đến cực hạn, e rằng đó cũng là lúc phá vỡ rào cản, phá vỡ tường thành, một lần khai tịch huyệt khiếu.

Sự thay đổi trên người Lâm Bất Phàm, vừa lúc bị ba người Hoắc Khuynh Tiên đang tu luyện buổi sáng sớm phát hiện.

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy ánh mắt ba người, đều không khỏi nhìn về phía hắn.

Không đợi hai người Hoắc Tiên Nhi lên tiếng, Hoắc Khuynh Tiên đã nói: "Trên người phu quân, lần thứ hai xảy ra dao động biến hóa..."

“Dựa vào tình hình trước mắt, lần xông quan này của phu quân, e rằng lại thất bại nữa rồi...” Nghe Hoắc Khuynh Tiên giải thích, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt nhìn nhau.

Vừa định mở miệng, nhưng đúng lúc lời nói sắp thốt ra, khí tức trên người Lâm Bất Phàm bộc phát rồi lại suy yếu đi một lần nữa.

Nhìn sự thay đổi trên người hắn, lời nói đến bên môi của hai nàng lại bị nuốt ngược trở vào.

“Tiếp theo nhờ hai vị muội muội hộ pháp cho phu quân, có tình huống gì thì kịp thời thông báo cho ta một tiếng…” Cảm nhận được sự biến đổi trên người Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên cũng không nói nhiều lời vô ích.

Nàng chỉ dặn dò một câu rồi quay người rời đi để xử lý chuyện của Cửu Môn và Lâm gia.

Sau khi tiễn Hoắc Khuynh Tiên rời đi, hai nàng mới chuyển ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Xác định trên người hắn không có gì bất thường, cả hai mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cũng không biết khi nào phu quân mới có thể đột phá…” “Tuy phu quân đã sớm cảm ứng được huyệt khiếu ở đâu, nhưng với tình hình trước mắt, muốn khai tịch huyệt khiếu e rằng không phải là chuyện dễ dàng…” Giữa những lời cảm thán của hai người Hoắc Tiên Nhi, thời gian từng chút một trôi đi.

Bất tri bất giác, một ngày đã qua.

Tinh, khí, thần tiêu hao của Lâm Bất Phàm, theo sắc trời dần tối sầm lại, cuối cùng cũng một lần nữa hồi phục đến trạng thái đỉnh phong.

“Lại nữa, phá cho ta, phá, phá…” Ầm, ầm, ầm… Theo tinh, khí,

thần của Lâm Bất Phàm hồi phục, hắn không hề do dự chút nào, lập tức bắt đầu xung kích một lần nữa.

Đối mặt với từng đợt xung kích của hắn, bức tường thành kiên cố cũng dần dần bị lung lay từng chút một.

Thời gian trôi đi trong vòng lặp Lâm Bất Phàm lần lượt xung kích tường thành.

Bất tri bất giác, thời gian đã lặng lẽ trôi qua chín ngày.

Sau hết lần này đến lần khác xung kích, lần này đến lần khác hồi phục, ánh mắt nhìn vào Lâm Bất Phàm lúc này, chỉ thấy dáng vẻ vốn trắng nõn như ngọc, băng cơ ngọc cốt của hắn cũng đã xảy ra một chút biến hóa.

Làn da toàn thân rõ ràng trở nên tối đi, ngay cả thân hình vốn cường tráng cân đối cũng dường như teo tóp lại.

Nhưng tinh, khí, thần của Lâm Bất Phàm lại không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Chiến ý tích lũy qua từng lần xung kích đã đạt đến một loại cực hạn.

Sức mạnh ẩn chứa trong viên Huyết Bồ Đề kia cũng đã được hấp thu hoàn toàn.

Nếu không phải Lâm Bất Phàm tay cầm linh thạch, e rằng bây giờ nếu tiếp tục xung kích khai tịch huyệt khiếu, hắn đã sớm hao tổn nguyên khí, không thể không thất bại mà kết thúc.

May mắn là linh thạch mà hệ thống thưởng trước đó, linh khí tinh thuần ẩn chứa bên trong có thể liên tục bổ sung lượng tiêu hao.

Lâm Bất Phàm mơ hồ có một cảm giác, cơ hội đột phá chính là hôm nay.

Nếu hôm nay không thể đột phá, với trạng thái hiện tại, dù có linh thạch tương trợ, e rằng cũng không thể không từ bỏ việc tiếp tục bế quan.

Nhìn sự thay đổi trên người Lâm Bất Phàm, bất kể là Hoắc Khuynh Tiên hay là Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, mỗi lần hộ pháp, trên mặt đều không khỏi tràn đầy lo lắng.

Thậm chí có một loại thôi thúc muốn đánh thức Lâm Bất Phàm, để hắn từ bỏ việc tiếp tục xung kích khai tịch huyệt khiếu.

Nhưng mỗi lần ý nghĩ này vừa xuất hiện, đều bị các nàng gắng gượng kìm nén lại.

Nếu lúc này từ bỏ, nỗi đau khổ mà Lâm Bất Phàm đã chịu đựng mấy ngày qua, chiến ý tích lũy được, chẳng phải là công dã tràng sao.

Cũng vì tinh, khí, thần của Lâm Bất Phàm không hề bị tổn thương gì, mới khiến các nàng lần này đến lần khác gắng gượng kìm nén.

Nếu không, ba người Hoắc Khuynh Tiên e rằng đã sớm không nhịn được mà ra tay, trực tiếp ngắt quãng việc Lâm Bất Phàm tiếp tục xung kích khai tịch huyệt khiếu.

Thời gian từng chút trôi qua, khi tinh, khí, thần của Lâm Bất Phàm hoàn toàn hồi phục đến trạng thái đỉnh phong, lần này hắn lại không hành động lỗ mãng, mà đang chờ đợi một cơ hội.

Cho đến khi sắc trời bên ngoài dần dần sáng lên, từng luồng tử khí phương đông lan tỏa, Lâm Bất Phàm dường như cũng cảm nhận được một tia sinh cơ của tạo hóa.

Hắn biết cơ hội cuối cùng để xung kích khai tịch huyệt khiếu trong lần bế quan này đã đến!

"Khai cho ta…" Ầm… Theo Lâm Bất Phàm vận chuyển toàn thân khí huyết, ngưng tụ toàn thân tinh, khí, thần, hóa thành một cỗ ý chí vô

thượng, tức thì xung kích về phía bức tường thành kiên cố không thể phá vỡ đang chắn trước huyệt khiếu.

Trong khoảnh khắc, chỉ nghe một tiếng nổ vang vọng, toàn bộ tâm thần của Lâm Bất Phàm không khỏi rơi vào trạng thái mờ mịt.

Rắc, rắc, rắc… Đợi đến khi hắn hồi phục tinh thần, dưới sự chú ý của tâm thần, chỉ thấy trên bức tường thành kiên cố không thể phá vỡ kia, đối mặt với lần xung kích này, cũng phảng phất như đã đạt đến cực hạn, tức thì nứt ra từng vết nứt nhỏ dày đặc.

Chương 246

Nhìn thành quả của một đòn, khóe miệng Lâm Bất Phàm tức thì nhếch lên, sau đó lộ ra một nụ cười.

"Võ đạo thần thông: Phiên Thiên Ấn…" Theo tâm niệm của Lâm Bất Phàm khẽ động, chỉ thấy toàn thân khí huyết, dung hợp với ý chí, chiến ý của bản thân, trực tiếp hóa thành một phương ấn tỷ như núi non, hung hăng oanh kích về phía bức tường thành như đồng tường thiết bích đang chắn trước huyệt khiếu.

Ầm… Huyết sắc ấn tỷ hung hăng xung kích tới, không gian xung quanh không khỏi vặn vẹo, từng tấc vỡ nát.

Bức đồng tường thiết bích chắn trước huyệt khiếu, vốn đã nứt ra từng vết nứt, dưới một đòn này của Lâm Bất Phàm, tức thì lan rộng với tốc độ mắt thường có thể thấy, từng vết nứt trong nháy mắt lan ra tứ phía.

"Võ đạo thần thông: Sát Thần Trảm…" Nhân lúc bức đồng tường thiết bích trước mắt sắp sụp đổ, Lâm Bất Phàm không hề do dự, tức thì một lần nữa ngưng tụ khí huyết trong cơ thể, khai mở sức mạnh Chân Long huyết mạch, toàn thân ý chí, chiến lực, hiển hóa thành một thanh huyết sắc chiến đao.

"Phá cho ta…" Hống… Theo một tiếng gầm giận dữ của Lâm Bất Phàm truyền ra, trong khoảnh khắc đó, chỉ nghe một tiếng long ngâm gào thét.

Trên thanh huyết sắc chiến đao kia, một con Chân Long nhe nanh múa vuốt, uy vũ bá khí bao quanh.

Tức thì dưới sự khống chế của hắn, nó gầm thét lao thẳng về phía bức đồng tường thiết bích chắn trước huyệt khiếu, hung hăng xung

kích tới.

Ầm ầm ầm… Chân Long bao quanh huyết sắc chiến đao hung hăng oanh kích, chỉ nghe một trận nổ vang trời.

Không gian huyền diệu nơi tâm thần của Lâm Bất Phàm hình chiếu cũng dưới một đòn này mà trực tiếp vỡ nát.

Trong ánh mắt đầy mong đợi, thấp thỏm của hắn, chỉ sau một lát, lập tức cảm giác trong cơ thể phảng phất như có một phương thế giới thần bí bị mở ra.

Một cỗ vĩ lực mênh mông trong nháy mắt từ phương thế giới đó tuôn ra, khiến tinh thần ý chí của Lâm Bất Phàm tức thì xảy ra biến hóa kỳ diệu.

Huyệt khiếu mở, vô thượng vĩ lực giáng lâm.

Võ Thánh chi cảnh, thành!

Vút!

Theo huyệt khiếu đầu tiên trong cơ thể Lâm Bất Phàm được mở ra, vĩ lực vô thượng cuồn cuộn tuôn ra.

Chỉ thấy linh khí trời đất xung quanh, bao gồm cả viên linh thạch trong tay hắn, linh khí trời đất tinh thuần ẩn chứa bên trong tức thì bị hắn thôn phệ luyện hóa với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Chỉ trong thời gian một nén nhang, linh khí nồng đậm ẩn chứa trong một viên linh thạch đã bị Lâm Bất Phàm hấp thu sạch sẽ.

Toàn bộ viên linh thạch trực tiếp hóa thành tro bụi, từ tay hắn rơi xuống đất.

Một vòng xoáy linh khí mắt thường có thể thấy trực tiếp ngưng tụ trên không trung đỉnh đầu hắn.

Linh khí vốn nồng đậm của Lâm phủ tức thì bị kéo đến, từng chút

một bị thôn phệ luyện hóa.

Lại một nén nhang thời gian trôi qua, linh khí nồng đậm vốn có ở hậu viện Lâm gia gần như loãng đi đến mức không khác gì bên ngoài.

Lúc này, nhìn vào trong cơ thể Lâm Bất Phàm, chỉ thấy sức mạnh khí huyết toàn thân, tức thì với tốc độ mắt thường có thể thấy, hấp thu dung hợp vô tận linh khí, lại thêm cỗ uy lực tuôn ra từ huyệt khiếu vừa mở, đang dần dần lột xác thành một loại sức mạnh hoàn toàn mới, ở tầng thứ cao hơn!

Không chỉ vậy, thậm chí từng luồng địa mạch long khí trong đan điền của Lâm Bất Phàm, thậm chí sức mạnh ẩn chứa trong long mạch dưới lòng đất Lâm phủ cũng bị hắn dẫn động, đang với tốc độ mắt thường có thể thấy dần dần bị hút vào cơ thể, trực tiếp dung nhập vào cỗ sức mạnh đang lột xác kia.

Cho đến cuối cùng, thậm chí cả viên khí huyết kim đan kia cũng lặng lẽ vỡ nát, tiêu tan, triệt để dung nhập vào cỗ sức mạnh hoàn toàn mới đang lột xác.

Chân nguyên!

Đột phá Võ Thánh chi cảnh, khai mở huyệt khiếu vô thượng vĩ lực.

Dung hợp tinh, khí, thần trong cơ thể, sức mạnh khí huyết của bản thân, long mạch chi khí ngưng tụ thành chân nguyên chi lực.

Chỉ là so với những cường giả Võ Thánh bình thường khác, toàn bộ sức mạnh của Lâm Bất Phàm đều nhân cơ hội này dung hợp làm một.

Không chỉ sức mạnh khí huyết, ngay cả viên khí huyết kim đan, long mạch chi khí cũng triệt để dung hợp.

Duy chỉ có sức mạnh huyết mạch của bản thân, không những

không hề tổn thất chút nào, ngược lại theo huyệt khiếu bị Lâm Bất Phàm mở ra, bị cỗ vĩ lực vô thượng kia cọ rửa, lại giác tỉnh với tốc độ nhanh đến khó tin, một bước đột phá đến mức độ 49%.

Khoảng cách đến giác tỉnh 50% cũng chỉ còn một bước chân!

Thời gian lặng lẽ trôi đi, chớp mắt đã qua ba ngày.

Sức mạnh toàn thân Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng triệt để dung hợp, lột xác hoàn thành!

Lúc này trong đan điền của hắn, và trong huyệt khiếu vừa mới khai tịch, không còn tồn tại bất kỳ một tia khí huyết chi lực nào, cũng không có bất kỳ một tia địa mạch long khí nào, chỉ còn lại chân nguyên chi lực đã dung hợp lột xác!

"Ngao, ngao, ngao…" Theo từng tiếng long ngâm gào thét truyền ra, ánh mắt nhìn vào đan điền của Lâm Bất Phàm, nơi huyệt khiếu vừa mới khai tịch.

Chỉ thấy chân nguyên đã lột xác hoàn thành trực tiếp hóa thành một con Chân Long nhe nanh múa vuốt.

Bất kể là trong đan điền hay trong huyệt khiếu, chân nguyên chi lực ẩn chứa đều ngưng tụ thành hình Chân Long.

Không chỉ vậy, nếu nhìn kỹ thậm chí còn có thể cảm giác rõ ràng, con Chân Long trong đan điền của Lâm Bất Phàm chỉ là do chân nguyên ngưng tụ thành, là sự dung hợp thuần túy của sức mạnh.

Nhưng ảnh Chân Long trong huyệt khiếu mà hắn khai tịch, mặc dù không thể so sánh với cỗ sức mạnh kia trong đan điền, nhưng trong mắt con Chân Long nhe nanh múa vuốt kia lại mang theo một tia linh tính, phảng phất như một con ấu long chân chính!

Lúc này, theo chân nguyên trong cơ thể Lâm Bất Phàm lột xác hoàn thành, chỉ thấy làn da vốn nhăn nheo, cơ bắp khô héo, thân hình như

vừa trải qua một kiếp nạn, tức thì tỏa ra một cỗ bảo quang.

Thân hình hắn tức thì với tốc độ mắt thường có thể thấy dần dần hồi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Mái tóc trắng khô héo như cỏ khô rụng xuống, từng sợi tóc đen óng ả dần dần mọc ra, khôi phục lại dáng vẻ trước đây.

Cuối cùng, càng giống như ba người Hoắc Khuynh Tiên, một mái tóc dài trực tiếp mọc dài đến vai.

Chương 247

Làn da ôn nhuận như ngọc, khuôn mặt anh tuấn càng thêm hoàn mỹ… Vô hình trung, phảng phất tỏa ra một cỗ cảm giác khiến người ta không thể tự chủ mà đưa mắt nhìn vào Lâm Bất Phàm.

Nhìn sự thay đổi trên người Lâm Bất Phàm, dáng vẻ như được tái sinh, ba người Hoắc Khuynh Tiên vốn vô cùng lo lắng, từng người đều không khỏi thầm thở ra một hơi trọc khí.

Một vẻ vui mừng sau đó hiện lên trên mặt ba người.

"Phu, phu quân tu vi, lúc này e rằng đã thực sự bước ra bước đó…" "Võ Thánh chi cảnh trong truyền thuyết, đúng là thoát thai hoán cốt…" "Ta cảm giác trên người phu quân, không chỉ khí thế đã xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất, ngay cả khí tức toàn thân cũng phảng phất như đã biến thành một người khác…" Vút… Trong lúc ba người Hoắc Khuynh Tiên nhìn sự thay đổi trên người Lâm Bất Phàm, cảm nhận sự biến động trong khí tức của hắn, chỉ thấy sau khi tu vi của Lâm Bất Phàm ổn định, hắn đột ngột mở mắt.

Hai đạo thần quang màu vàng kim trong nháy mắt lóe lên từ trong mắt hắn… "Phu quân…" Vút… Thấy Lâm Bất Phàm mở mắt, ba người Hoắc Khuynh Tiên lập tức đồng thanh kinh hô.

Nhưng không đợi thân hình có bất kỳ động tác nào, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đang ngồi xếp bằng dưới cây bồ đề, thân hình đã biến mất khỏi tầm mắt.

Khi xuất hiện trở lại, khí tức trên người hắn đã thu liễm, phảng phất như một người bình thường.

Một bước bước ra, trong nháy mắt vượt qua khoảng cách mấy chục mét, trực tiếp xuất hiện trước mặt ba người Hoắc Khuynh Tiên.

“Các nàng vất vả rồi…” Chỉ thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm nhìn vào ba người Hoắc Khuynh Tiên, nhìn thấy vẻ lo lắng và vui mừng trong mắt các nàng, hắn vừa nói vừa đưa tay ôm cả ba người vào lòng.

Một lúc lâu sau, Lâm Bất Phàm mới luyến tiếc buông ba người ra.

Sau đó ánh mắt nhìn thẳng vào ba người nói: “Để các nàng lo lắng rồi…” “Phu quân không sao là tốt rồi…” Ba nàng thở ra một hơi trọc khí, vẻ lo lắng trong mắt hoàn toàn biến mất không còn tăm tích.

Sau đó các nàng mới lần lượt đưa mắt nhìn Lâm Bất Phàm, đầy mong đợi và tò mò hỏi: “Phu quân tu vi đột phá rồi…” Đối diện với ánh mắt của ba người, Lâm Bất Phàm mỉm cười gật đầu, sau đó mới nói: “Không phụ sự kỳ vọng của ba vị phu nhân, sau một thời gian không ngừng xung kích, cuối cùng cũng thành công khai tịch huyệt khiếu đầu tiên…” “Thành công dung hợp lột xác sức mạnh trong cơ thể, một bước đột phá đến Võ Thánh chi cảnh trong truyền thuyết…” “Chúc mừng phu quân tu vi đột phá…” Nghe tu vi của Lâm Bất Phàm thực sự đột phá Võ Thánh chi cảnh, theo lời hắn vừa dứt, chỉ thấy ba người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau, sau đó tức thì đồng thanh cung chúc.

Một lúc lâu sau, ba người mới dần dần bình tĩnh lại.

Hoắc Khuynh Tiên không nhịn được, đưa mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: “Phu quân, thực lực của chàng lúc này, rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào…” Vút!

Trong khoảnh khắc đó, không chỉ Hoắc Khuynh Tiên, mà cả Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt cũng không khỏi đồng loạt đưa mắt nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm.

Mặc dù hai người không mở miệng hỏi, nhưng ánh mắt đầy tò mò kia cũng cho thấy trong lòng họ tràn đầy mong đợi về thực lực hiện tại của hắn.

“Nếu võ đạo Đại Tông sư là sự biến hóa siêu phàm thoát tục…” “Vậy thì Võ Thánh chi cảnh là sự lột xác trên tầng thứ sinh mệnh…” Nói đến đây, Lâm Bất Phàm lướt nhìn ba người Hoắc Khuynh Tiên một cái, sau đó mới nói: “Với trạng thái hiện tại của ta, chỉ mới khai tịch một huyệt khiếu, không tính sự gia trì của Chân Long huyết mạch… e rằng ít nhất cũng có năm trăm năm tuổi thọ…” “Nếu thêm vào sự gia trì của Chân Long huyết mạch, trong trường hợp tu vi của ta không có biến hóa, không có tăng lên, cũng đủ để có tám trăm năm tuổi thọ…” “Hít…” Nghe Lâm Bất Phàm lúc này lại có thể có đến tám trăm năm tuổi thọ không thể tưởng tượng nổi, chỉ thấy ba người Hoắc Khuynh Tiên trong khoảnh khắc đó, không kìm được mà hít một hơi khí lạnh.

Lấy Hoắc Khuynh Tiên làm ví dụ, lúc này với tu vi võ đạo Đại Tông sư, lại thêm Cửu Vĩ Hồ huyết mạch giác tỉnh trên 40%, cũng chỉ có ba trăm năm tuổi thọ!

Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt mặc dù kém hơn một chút, nhưng cũng có thể có hơn hai trăm năm tuổi thọ.

Vốn tưởng rằng tuổi thọ hai, ba trăm năm, vượt xa người thường mấy lần, đặt ở thời đại này đã là sự tồn tại cực kỳ đáng kinh ngạc.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, tu vi của Lâm Bất Phàm đột phá, không nói thực lực đã xảy ra biến hóa thế nào, chỉ riêng tuổi thọ đã trực tiếp tăng vọt lên đến tám trăm năm.

Thật không thể tưởng tượng, khó có thể tin!

Mặc dù còn xa mới đến trường sinh, nhưng tám trăm năm tuổi thọ, đối với người bình thường mà nói, cũng có thể coi là người trường sinh!

Phải biết rằng Bành Tổ thời thượng cổ cũng chỉ thọ tám trăm tuổi!

Tuổi thọ của Lâm Bất Phàm lúc này đã đạt đến mức có thể so sánh với Bành Tổ.

Đây là trong trường hợp tu vi, huyết mạch không còn tăng lên.

Theo mỗi một huyệt khiếu được khai tịch, mỗi một điểm huyết mạch được giác tỉnh tăng lên, tuổi thọ của hắn sẽ không ngừng tăng trưởng kéo dài.

Tám trăm năm tuổi thọ chỉ là bắt đầu!

Với tư chất của Lâm Bất Phàm, tài nguyên mà hắn nắm giữ trong tay, tu vi của hắn sao có thể dừng lại ở đây.

Chưa kể, chỉ riêng lúc này, huyết mạch đã giác tỉnh đến 49%, một khi vượt qua đạt đến mức độ 50%, lúc đó lại sẽ nghênh đón một lần lột xác.

Khi đó không chỉ thực lực sẽ tăng trưởng thêm một bước, tuổi thọ tự nhiên cũng sẽ được tăng trưởng.

Trong lúc ba người Hoắc Khuynh Tiên mặt đầy kinh ngạc, chỉ thấy Lâm Bất Phàm lướt nhìn ba người một cái, sau đó lại nói tiếp: "Theo tu vi đột phá Võ Thánh chi cảnh, khai tịch huyệt khiếu trong cơ thể, sức mạnh trong cơ thể cũng đã xảy ra lột xác…" "Lúc này khí huyết kim đan trong đan điền của ta, toàn thân khí huyết chi lực đều đã xảy ra lột xác, hóa thành chân nguyên chi lực…" Trong lúc nói, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đưa tay, tâm niệm khẽ động, từng tia chân nguyên chi lực theo đó hiện ra trong tay hắn.

Sau đó vung tay một cái, chân nguyên trong tay Lâm Bất Phàm tức thì biến mất không còn tăm tích.

"Khai tịch huyệt khiếu, mở ra cánh cửa tiềm lực trong cơ thể…" "Nhân loại chúng ta, nhìn bề ngoài chỉ là huyết nhục chi khu bình thường, nhưng thực ra ẩn chứa vĩ lực vô thượng…" "Chỉ cần khai

tịch từng huyệt khiếu trong cơ thể, cánh cửa tiềm lực ẩn giấu, cỗ vĩ lực vô thượng kia có thể dần dần được giải phóng ra…" Đối với ba người Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm tự nhiên không có bất kỳ giấu diếm nào, trực tiếp kể lại tình hình đột phá, biến hóa thực lực, tỉ mỉ giải thích cho ba người một lượt.

"Khuynh Tiên…" Sau đó đột nhiên, chỉ thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm tức thì nhìn về phía Hoắc Khuynh Tiên, mở miệng gọi một tiếng.

"Phu quân…" Thấy Lâm Bất Phàm gọi, trong mắt Hoắc Khuynh Tiên mặc dù có một tia nghi hoặc, nhưng thân hình lại không hề do dự, trực tiếp đến trước mặt Lâm Bất Phàm.

"Tu vi của nàng đột phá cảnh giới võ đạo Đại Tông sư đã được một thời gian…" "Hôm nay ta truyền cho nàng võ đạo thần thông: Phiên Thiên Ấn…" Vút… Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, hắn giơ một ngón tay trực tiếp điểm vào giữa mi tâm của Hoắc Khuynh Tiên, đem thông tin liên quan đến võ đạo thần thông: Phiên Thiên Ấn trực tiếp rót vào trong đầu nàng.

Trong khoảnh khắc đó, đối mặt với cỗ thông tin đột nhiên được nhét vào trong đầu, Hoắc Khuynh Tiên lập tức chìm tâm thần vào cỗ thông tin đó.

Nhân lúc Hoắc Khuynh Tiên hấp thu dung hợp thông tin, ánh mắt Lâm Bất Phàm chuyển sang, sau đó nhìn về phía hai người Hoắc Tiên Nhi nói: "Với tu vi của Tiên Nhi và Tinh Nguyệt, dù có truyền thụ võ đạo thần thông, cũng không thi triển ra được…" "Muốn thi triển võ đạo thần thông, dù là tồn tại ở cảnh giới võ đạo Đại Tông sư, cũng chỉ có thể phát huy ra một, hai phần mười uy lực…" "Còn đối với cảnh giới Tông sư, muốn thi triển võ đạo thần thông, thần thông chưa thi triển ra, bản thân e rằng sẽ bị rút cạn…" "Việc quan trọng nhất

trước mắt là nâng cao tu vi, đợi đột phá cảnh giới Đại Tông sư, ta sẽ lại truyền thụ võ đạo thần thông…" Nghe Lâm Bất Phàm giải thích, hai người Hoắc Tiên Nhi tự nhiên không có bất kỳ ý kiến gì.

Lúc này, Hoắc Khuynh Tiên cũng miễn cưỡng hấp thu dung hợp sơ bộ xong thông tin về võ đạo thần thông: Phiên Thiên Ấn trong đầu.

Khi nàng mở mắt ra, chỉ thấy một vẻ kinh ngạc tức thì hiện lên trong mắt.

"Khuynh Tiên tỷ tỷ, cảm giác thế nào…" "Võ đạo thần thông phu quân truyền thụ, uy lực ra sao…" Không đợi Hoắc Khuynh Tiên mở miệng, hai người Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đã không nhịn được mà hỏi trước.

Đối mặt với ánh mắt của hai người, Hoắc Khuynh Tiên chỉ nói một chữ: "Mạnh…" "Với thực lực hiện tại của ta, tối đa cũng chỉ có thể phát huy ra hai thành uy lực của thần thông…" "Tối đa cũng chỉ có thể thi triển ba lần thần thông, toàn thân khí huyết e rằng sẽ tiêu hao cạn kiệt…" Nghe Hoắc Khuynh Tiên giải thích, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt nhìn nhau.

Chỉ thấy sâu trong đáy mắt hai người, tức thì hiện lên một cỗ đấu chí.

Chương 248

Uy lực của võ đạo thần thông, các nàng cũng muốn trải nghiệm.

Đáng tiếc là, tu vi lúc này, cách đột phá võ đạo Đại Tông sư còn cần tích lũy một thời gian.

Dù có vội vàng đến đâu, lúc này cũng chỉ có thể mong đợi trong lòng!

Đúng lúc này, chỉ thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm nhìn về phía Hoắc Khuynh Tiên, mở miệng dặn dò: "Võ đạo thần thông là thủ đoạn đối địch cuối cùng, không phải vạn bất đắc dĩ, không thể dễ dàng thi triển…" Dưới sự nhắc nhở của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên suy nghĩ một chút rồi cũng vẻ mặt trịnh trọng gật đầu nói: "Phu quân cứ yên tâm, ta biết nên làm thế nào…" Không phải Lâm Bất Phàm không cho Hoắc Khuynh Tiên tùy ý thi triển, trong lòng hắn rất rõ ràng, võ đạo thần thông tuy uy lực mạnh mẽ, nhưng sự tiêu hao kinh khủng của nó cũng tuyệt đối không phải là Đại Tông sư bình thường có thể chịu đựng!

Hoắc Khuynh Tiên còn đỡ, khí huyết toàn thân hùng hậu, lại thêm sự gia trì của Cửu Vĩ Hồ huyết mạch, so với võ đạo Đại Tông sư bình thường, mặc dù kinh nghiệm đối địch không đủ, nhưng thực lực tuyệt đối không yếu.

Phong Vu Tu so với Hoắc Khuynh Tiên, chỉ xét về mức độ khí huyết thâm hậu, Hoắc Khuynh Tiên e rằng ít nhất mạnh hơn gấp đôi.

Hoắc Khuynh Tiên có thể miễn cưỡng thi triển ba lần Phiên Thiên Ấn!

Nếu đổi lại là Phong Vu Tu, e rằng thi triển một lần võ đạo thần thông, khí huyết toàn thân sẽ tiêu hao gần hết, vẫn còn sức chiến đấu,

nhưng tuyệt đối không thể thi triển lần thần thông thứ hai!

Đừng nói Hoắc Khuynh Tiên, ngay cả Lâm Bất Phàm lúc này, mặc dù trong cơ thể đã khai tịch một huyệt khiếu, khí huyết chi lực đã hoàn toàn lột xác thành chân nguyên, dù có thể phát huy ra tám thành uy năng của võ đạo thần thông, nhưng với lượng chân nguyên tích lũy hiện tại, e rằng cũng chỉ có thể thi triển vài lần thần thông, chân nguyên trong cơ thể sẽ tiêu hao cạn kiệt.

Không đợi Lâm Bất Phàm nói tiếp, Hoắc Khuynh Tiên đã mở miệng: "Phu quân bế quan tổng cộng hơn mười ngày…" "Hơn mười ngày không ăn không nghỉ, phu quân hay là đi tắm rửa nghỉ ngơi trước đi." "Đúng, đúng, đúng… em bây giờ đi bảo người chuẩn bị cơm nước, phu quân chàng đi tắm rửa trước đi…" Lời Hoắc Khuynh Tiên vừa dứt, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt cũng lập tức bắt đầu bận rộn sắp xếp.

Vốn Lâm Bất Phàm định mở miệng, nhưng nhìn dáng vẻ của ba người lúc này, lời nói đến bên môi của hắn lại bị nuốt ngược trở xuống.

"Được, vậy ta đi tắm rửa trước…" Lâm Bất Phàm gật đầu, sau đó cũng không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp đi tắm rửa thu dọn.

Mặc dù với trạng thái của Lâm Bất Phàm lúc này, cơ bản không hề có chút mệt mỏi nào, quần áo trên người trông có vẻ hơi lôi thôi, nhưng trên người lại một hạt bụi cũng không dính!

Nhưng đối mặt với ý tốt của ba người Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm lại không từ chối, cũng không hề do dự chút nào.

Sau một hồi tắm rửa chỉnh tề, chỉ thấy Lâm Bất Phàm vốn đã khí vũ hiên ngang, anh tuấn vô cùng, lại thêm mái tóc dài tùy ý buộc lại, chịu ảnh hưởng của khí tức Chân Long huyết mạch, thật sự có một loại khí chất đặc thù!

Trong lúc nhất thời, nhìn Lâm Bất Phàm lúc này, trên mặt ba người Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi có chút ngây ngẩn.

"Thật sự là phu quân sao…" "Rõ ràng trông không có thay đổi gì lớn, nhưng lại luôn cảm giác khí chất trên người phu quân đã xảy ra một sự biến đổi nghiêng trời lệch đất…" "Không ngờ tu vi của phu quân đột phá, trên người cũng xảy ra biến hóa lớn như vậy…" Ánh mắt nhìn vào ba người Hoắc Khuynh Tiên, chỉ thấy các nàng đang lẩm bẩm, trên mặt tức thì hiện lên một vệt hồng, trái tim nhỏ bé trong khoảnh khắc này cũng không khỏi đập thình thịch loạn xạ!

Nhìn dáng vẻ của ba người lúc này, Lâm Bất Phàm không khỏi mỉm cười nói: "Nhìn gì thế…" Không đợi ba người Hoắc Khuynh Tiên mở miệng, chỉ thấy bé con Lâm Trường Ca tức thì dịu dàng nói: "Ba ba thật đẹp trai…" "Ha ha ha…" Nghe lời Lâm Trường Ca, Lâm Bất Phàm tức thì phá lên cười.

Sau đó cúi người đưa tay ôm bé con lên nói: "Trường Ca có nhớ ba ba không…" Lâm Trường Ca gật gật cái đầu nhỏ, trực tiếp hôn lên má Lâm Bất Phàm một cái, sau đó mới khẽ hừ lạnh một tiếng nói: "Nhưng mẹ và dì không cho con đi tìm ba ba…" Nhìn Lâm Trường Ca mách lẻo với Lâm Bất Phàm, ba người Hoắc Khuynh Tiên hồi phục tinh thần, tức thì không nhịn được mà bật cười: "Con bé này, đã học được cách mách lẻo rồi đấy…" Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng mỉm cười giải thích: "Không phải mẹ và dì không cho con và anh trai tìm ba ba…" "Khoảng thời gian này, ba ba có việc rất quan trọng phải làm…" "Tiếp theo ba ba sẽ ở bên công chúa nhỏ nhà ta thật tốt…" Trong lúc nói, Lâm Bất Phàm ôm Lâm Trường Ca, ra hiệu cho ba người Hoắc Khuynh Tiên.

Cả nhà lần lượt ngồi xuống, bắt đầu vừa nói vừa cười, vừa ăn uống, vừa bắt đầu bàn luận về tình hình Lâm gia mấy ngày qua.

“Phu quân yên tâm, trong khoảng thời gian chàng bế quan, mọi thứ đều rất bình tĩnh, không có sóng gió gì xảy ra…” “Ngoại trừ Trừ Ma Ti gặp phải hai sự kiện quỷ dị ra, Thường Sa Thành mọi thứ vẫn như thường…” Bất tri bất giác, cả nhà vừa nói vừa cười, một bàn mỹ thực đã đi vào bụng mọi người.

Đừng nhìn Lâm Bất Phàm và ba người Hoắc Khuynh Tiên, dáng người đều giữ ở trạng thái hoàn mỹ nhất, nhưng đừng quên cả nhà đều là người luyện võ.

Đừng nói một bàn cơm, một khi đã buông thả mà ăn, một con bò nặng cả ngàn cân e rằng cũng không gây ra sóng gió gì.

Bây giờ cả nhà Lâm Bất Phàm nâng cao tu vi, về cơ bản đều dựa vào Khí Huyết Đan, Linh Tuyền Thủy, và linh khí trời đất vốn nồng đậm của Lâm phủ.

Nếu không chỉ dựa vào ăn uống để tăng trưởng khí huyết, đừng nói Võ Thánh chi cảnh, Đại Tông sư chi cảnh, e rằng cũng vô cùng gian nan!

Đặc biệt là Lâm Bất Phàm, mười ngày nửa tháng không ăn bất kỳ thứ gì, đối với hắn cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Đối với bốn vợ chồng mà nói, ăn uống chỉ là để thưởng thức mỹ thực, hương vị vốn có của nó!

Đặc biệt là đạt đến trình độ của Lâm Bất Phàm, các loại tài nguyên cần thiết cho việc luyện võ quả thực là con số thiên văn, tùy tiện lấy ra một món đều là vật phẩm trân quý vô cùng.

Mỹ thực đối với hắn, chỉ là để thỏa mãn ham muốn ăn uống!

Dù tu vi có cao đến đâu, đối với Lâm Bất Phàm đã quen với mỹ thực mà nói, muốn từ bỏ những thứ này gần như là một chuyện không thể.

Tu hành đối với hắn, chỉ là để nâng cao thực lực, không phải để diệt tình tuyệt dục!

Sau bữa cơm, Lâm Bất Phàm lại chơi đùa với hai đứa nhỏ Lâm Trường Ca, Lâm Trường Sinh một lúc.

Cho đến khi sắc trời bên ngoài dần tối sầm lại, hai đứa nhỏ mới lộ ra vẻ mệt mỏi.

Đưa hai đứa nhỏ về phòng nghỉ ngơi, đợi chúng chìm vào giấc ngủ, Lâm Bất Phàm dặn dò vú nuôi mấy câu rồi mới cùng ba người Hoắc Khuynh Tiên rời đi.

Bốn người trở về phòng, không đợi Lâm Bất Phàm mở miệng, chỉ thấy ba người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau, sau đó tức thì đồng loạt quay người, chuẩn bị trở về phòng của mình.

Nhưng không đợi có bất kỳ động tác nào, Lâm Bất Phàm đã đưa tay ra, trực tiếp chặn ba người lại.

"Phu, phu quân…" Ba người mở miệng, nhưng Lâm Bất Phàm căn bản không cho bất kỳ cơ hội nào.

Không đợi bao lâu, trong phòng vang lên một cỗ động tĩnh.

Mãi đến ba bốn canh giờ sau, động tĩnh náo nhiệt trong phòng mới dần dần lắng xuống.

Nhìn ba thân ảnh đang ngủ say bên cạnh, khóe miệng Lâm Bất Phàm không khỏi khẽ nhếch lên.

Sau đó bất tri bất giác, Lâm Bất Phàm cũng lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại lần nữa, ba người Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh đã sớm thu dọn tắm rửa xong.

Lúc này các nàng đang ở trong sân, dưới gốc cây bồ đề kia tu

luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền.

Đợi Lâm Bất Phàm tắm rửa thu dọn xong, ra đến sân, chỉ thấy ba thân ảnh của Hoắc Khuynh Tiên lúc này đang chìm đắm trong tu luyện.

Chương 249

Trong lúc tu vi của Lâm Bất Phàm thành công đột phá, Lâm phủ và Thường Sa Thành mọi thứ trông đều rất bình tĩnh, thì ánh mắt chuyển đến phủ đệ của Trương Kỳ Sơn.

Sáng sớm hôm nay, Trương Kỳ Sơn nhận được mật báo, hai vị quân phiệt ở đất Tương Tây đã liên thủ chuẩn bị tấn công Thường Sa Thành.

Nhận được tin tức, vẻ mặt của Trương Kỳ Sơn tức thì trở nên vô cùng ngưng trọng.

"Mã Chấn Bang… La Lão Oai…" "Hai tên này lại dám cấu kết với nhau…" Nếu chỉ đối mặt với một người, Trương Kỳ Sơn căn bản không hề sợ hãi.

Mặc dù quân số dưới trướng không thể so sánh với hai người kia, nhưng bất kể là La Lão Oai hay Mã Chấn Bang, quân số dưới trướng tuy không ít, nhưng đa số đều là một đám ô hợp, trình độ không đồng đều, trong đó thậm chí có hơn một phần ba người có thói quen hút thuốc phiện.

Dù dưới trướng có hai, ba vạn người thì sao, số người có sức chiến đấu có thể nói là ít đến đáng thương.

Chỉ cần có thể đánh bại những người miễn cưỡng có sức chiến đấu trong số đó, đám ô hợp còn lại căn bản không có bất kỳ uy hiếp nào.

Nhưng một khi hai người hợp binh một chỗ, ít nhất cũng có năm vạn đại quân.

Mặc dù trong đó có một bộ phận lớn là những kẻ ăn hại chờ chết,

nhưng chính cái gọi là kiến nhiều cắn chết voi, một khi những người này hình thành quy mô, ngay cả Trương Kỳ Sơn cũng không thể không thận trọng đối đãi.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của Trương Kỳ Sơn tức thì âm thầm biến đổi.

Cuối cùng, chỉ thấy hắn âm thầm cắn răng, dường như đã có quyết định.

Hắn thu dọn một chút, sau đó mang theo mấy thân vệ, thẳng tiến đến Lâm phủ của Lâm Bất Phàm.

Chỉ mất hơn mười phút, thân ảnh Trương Kỳ Sơn đã đến Lâm phủ.

"Phiền thông báo một tiếng, Trương Kỳ Sơn tìm Tứ Gia, có việc vô cùng quan trọng cần thương lượng…" "Sự việc liên quan đến sinh tử tồn vong của toàn bộ Thường Sa Thành…" Không đợi quản gia mở miệng, Trương Kỳ Sơn đã bước lên trước nói như vậy.

"Phật Gia mời vào…" "Tôi bây giờ đi thông báo cho lão gia…" Quản gia tiền viện Long Tam, trước tiên mời Trương Kỳ Sơn vào đại sảnh ngồi, sau đó mới thẳng tiến đến hậu viện.

Ở hậu viện, nhìn thấy cả nhà Lâm Bất Phàm đang ngồi dưới gốc cây bồ đề uống trà, vừa nói vừa cười, Long Tam âm thầm cắn răng, thân hình trực tiếp đến bên cạnh Lâm Bất Phàm, khẽ giọng nói: "Lão gia, Cửu Môn Phật Gia Trương Kỳ Sơn đến thăm…" "Có việc vô cùng quan trọng, liên quan đến sinh tử của Thường Sa Thành…" Nghe Long Tam bẩm báo bên tai, trong mắt Lâm Bất Phàm lóe lên một tia ngưng trọng, nhưng trên mặt lại không hề lộ ra bất kỳ vẻ khác thường nào.

Chỉ thấy hắn đứng dậy nói: "Trương Kỳ Sơn đến bái phỏng, ta đi

xem vị Phật Gia này lần này lại có chuyện gì…" Nói xong một câu, căn bản không cho ba người Hoắc Khuynh Tiên có cơ hội mở miệng, Lâm Bất Phàm đã quay người, cất bước thẳng tiến đến tiền viện.

Nhìn bóng lưng Lâm Bất Phàm rời đi, ba người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau, lúc này trong mắt ba người cũng không khỏi hiện lên một tia tò mò.

Phải biết rằng vị Phật Gia Trương Kỳ Sơn kia, xưa nay là người không có việc không đến điện Tam Bảo.

Lần này có thể khiến ông ta đích thân đến cửa bái phỏng, chắc chắn không phải là chuyện đơn giản.

"Đi, chúng ta cũng đi xem…" Không đợi Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt mở miệng, Hoắc Khuynh Tiên đã trực tiếp nói, gọi hai người cùng thẳng tiến đến tiền viện.

Trong đại sảnh tiền viện, Trương Kỳ Sơn đang thấp thỏm bất an chờ đợi, lập tức đặt tách trà trong tay xuống, trực tiếp đứng dậy.

"Tứ Gia…" Lâm Bất Phàm đưa tay ra hiệu, thân hình cũng ngồi xuống bên cạnh Trương Kỳ Sơn.

Vừa mới ngồi xuống, ánh mắt hắn trực tiếp nhìn vào Trương Kỳ Sơn nói: "Phật Gia lần này đột nhiên đến cửa, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì…" Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Trương Kỳ Sơn âm thầm cắn răng, cũng không còn giấu diếm.

Chỉ thấy hắn đưa tay, đem mật báo nhận được đặt trước mặt Lâm Bất Phàm nói: "Đây là mật báo tôi nhận được sáng sớm nay, Tứ Gia xem qua tình hình rồi hãy nói…" Nhận lấy mật báo từ tay Trương Kỳ Sơn, Lâm Bất Phàm trước tiên lướt qua một lượt.

Khi nhìn thấy thông tin trên mật báo, La Lão Oai liên hợp với Mã Chấn Bang, hợp binh một chỗ thẳng tiến đến Thường Sa Thành, chỉ

thấy sắc mặt của Lâm Bất Phàm trong khoảnh khắc đó, không khỏi khẽ biến đổi.

Một cỗ khí tức mênh mông, sát ý lạnh lẽo, trong nháy mắt lóe lên từ trên người hắn.

Mặc dù chỉ là biến hóa trong một khoảnh khắc, nhưng Trương Kỳ Sơn ngồi bên cạnh, cũng không khỏi trong khoảnh khắc đó, cảm giác như rơi vào hầm băng, không kìm được mà rùng mình một cái.

Đọc xong mật báo trong tay, trên người Lâm Bất Phàm cũng đã khôi phục lại bình tĩnh.

Sau đó hắn đưa mắt nhìn về phía Trương Kỳ Sơn nói: "Phật Gia có suy nghĩ gì, cứ nói thẳng…" "La Lão Oai và Mã Chấn Bang hợp binh một chỗ, có đến mấy vạn đại quân…" "Tuy trong đó phần lớn là ô hợp, nhưng dựa vào mấy ngàn người dưới trướng của tôi, muốn chống đỡ, khó, khó, khó…" Không phải Trương Kỳ Sơn tự diệt uy phong, tăng chí khí cho người khác, mà trong lòng ông ta rất rõ ràng, sức mạnh mà ông ta nắm giữ căn bản không thể chống đỡ được cuộc tấn công của mấy vạn đại quân.

Lúc này, không đợi Trương Kỳ Sơn nói tiếp, Lâm Bất Phàm đã mở miệng: "Phật Gia muốn bảo an đoàn của tôi ra sức…" Bảo an đoàn mặc dù chỉ có năm ngàn người, nhưng lại mỗi người một khẩu AK.

Lại thêm một ngàn tinh nhuệ ban đầu làm nòng cốt của một trung đoàn tăng cường.

Toàn bộ bảo an đoàn thành lập hoàn thành, mặc dù chưa đầy hai tháng, nhưng một khi bùng nổ, sức chiến đấu của nó tuyệt đối không thể xem thường, thậm chí vượt qua cả những người dưới trướng của Trương Kỳ Sơn.

"Lần này quan hệ đến an nguy của Thường Sa Thành, những

huynh đệ dưới trướng của tôi tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn…" Nói đến đây, không đợi Trương Kỳ Sơn mở miệng, chỉ thấy tâm niệm của Lâm Bất Phàm khẽ động, vung tay từ trong nhẫn trữ vật, trực tiếp lấy ra một khẩu súng trường AK, sau đó đưa đến trước mặt Trương Kỳ Sơn nói: "Phật Gia xem thử…" Nhận lấy khẩu súng trường AK từ tay Lâm Bất Phàm, trong mắt Trương Kỳ Sơn không khỏi lóe lên một tia nghi hoặc.

"Súng trường AK, súng trường hoàn toàn tự động…" "Đi, chúng ta đến khu đồn trú của bảo an đoàn, để Phật Gia trải nghiệm thật tốt uy lực của khẩu súng trường này…" Trong lúc nói, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp gọi Trương Kỳ Sơn một tiếng.

Hai người sau đó rời khỏi Lâm phủ, thẳng tiến đến khu đồn trú của bảo an đoàn.

Khu đồn trú của bảo an đoàn, vì bảo an đoàn mở rộng biên chế, lại thêm xưởng quân sự nhỏ kia cũng được bố trí ở đây, lúc này nơi đây đã thay đổi hoàn toàn!

Hai người còn ở bên ngoài khu đồn trú, đã nghe thấy tiếng huấn luyện vang lên từ bên trong.

Thấy thân ảnh của Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn, binh sĩ canh gác cổng tự nhiên không hề ngăn cản.

Bước vào khu đồn trú, Lâm Bất Phàm đưa tay gọi một binh sĩ, trực tiếp ra lệnh: "Đi gọi Chu Vệ Quốc đến sân tập bắn, ta và Phật Gia ở đó chờ…" Lâm Bất Phàm dặn dò một câu, người này chào một cái, tức thì quay người nhận lệnh đi.

Hai người trực tiếp đến sân tập bắn, Lâm Bất Phàm lại lấy ra khẩu súng trường AK kia, đưa vào tay Trương Kỳ Sơn nói: "Phật Gia thử trước đi…" "Bắn đơn, bắn liên thanh…" Đoàng, đoàng, đoàng!

Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, Trương Kỳ Sơn cũng không nói nhiều lời vô ích, cầm AK bắt đầu bắn.

Dưới chế độ bắn liên thanh, một băng đạn ba mươi viên, chỉ trong vài hơi thở, đã bị Trương Kỳ Sơn bắn xong.

Sau đó Lâm Bất Phàm lại lấy ra mấy băng đạn, Trương Kỳ Sơn thử cả chế độ bắn liên thanh và bắn đơn.

Chương 250

Chỉ thấy sắc mặt của ông ta lúc này, không khỏi xảy ra một chút biến hóa.

Trước đó, Trương Kỳ Sơn không hề để AK vào mắt.

Nhưng khi đích thân trải nghiệm, mới hiểu rõ hỏa lực của súng trường AK, rốt cuộc đã đạt đến mức độ kinh khủng nào.

Đặt ở thời đại này, tuyệt đối là một loại nghiền ép!

Thầm nghĩ, trong lúc người khác bắn một phát, kéo cò, thì khẩu súng trường trong tay, hỏa lực của nó lại có thể so sánh với những khẩu súng máy hạng nhẹ kia!

Hỏa lực không hề thua kém súng tiểu liên, nhưng tầm bắn lại vượt xa súng tiểu liên, mà lại nhẹ hơn súng máy hạng nhẹ… Sau khi đích thân thử nghiệm, Trương Kỳ Sơn không nhịn được mà đưa mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Tứ Gia, khẩu súng này của ngài…" Không đợi Lâm Bất Phàm mở miệng, chỉ thấy một tràng tiếng bước chân truyền đến, thân ảnh Chu Vệ Quốc vừa lúc thẳng tiến đến đây.

Thấy thân ảnh Chu Vệ Quốc xuất hiện, Lâm Bất Phàm đưa tay ra hiệu nói: "Vệ Quốc đến đúng lúc lắm, giới thiệu cho Phật Gia tình hình của súng trường AK…" "Gặp Phật Gia…" Chu Vệ Quốc tiến lại gần, trước tiên chào Lâm Bất Phàm một cái, sau đó mới đưa mắt nhìn về phía Trương Kỳ Sơn chào một tiếng.

Sau đó mới theo lệnh của Lâm Bất Phàm, bắt đầu giải thích tình hình của súng trường AK cho Trương Kỳ Sơn.

Theo lời kể của Chu Vệ Quốc, càng hiểu rõ, trong lòng Trương Kỳ Sơn càng động lòng.

Đặc biệt là khi nghe Chu Vệ Quốc nói, bảo an đoàn mỗi người một khẩu, vẻ mặt của Trương Kỳ Sơn càng thay đổi mạnh mẽ.

Lúc này, Lâm Bất Phàm trực tiếp mở miệng: "Nếu Phật Gia có hứng thú, trong tay tôi vừa lúc có một lô AK…" Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy Trương Kỳ Sơn không nói hai lời, trực tiếp mở miệng: "Tứ Gia ra một cái giá, tôi muốn…" Lâm Bất Phàm không nói, trực tiếp đưa mắt nhìn về phía Chu Vệ Quốc.

Không cần Lâm Bất Phàm mở miệng, Chu Vệ Quốc đã nói: "Trong tay tôi hiện có ba ngàn khẩu trong kho…" Sau khi Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn thương lượng, ba ngàn khẩu súng trường AK, cuối cùng với giá mỗi khẩu hai trăm đại dương, tặng kèm đạn cho ba băng đạn.

Kể từ khi hai dây chuyền sản xuất được thành lập, đây là lần đầu tiên có lợi nhuận.

Không chỉ vậy, nhờ vào giao dịch lần này, sau này Trương Kỳ Sơn sẽ phải chủ động cung cấp các loại dược liệu cần thiết cho việc sản xuất súng đạn!

Sau khi hoàn thành việc giao dịch súng trường AK, ba người đến văn phòng của Chu Vệ Quốc.

Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp đưa mật báo do Trương Kỳ Sơn cung cấp trong tay, chuyển đến trước mặt Chu Vệ Quốc.

"Vệ Quốc xem đi…" Nhận lấy mật báo từ tay Lâm Bất Phàm, Chu Vệ Quốc tuy không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại lộ ra vẻ háo hức.

Cuối cùng cũng có thể đại triển thân thủ rồi!

Bảo an đoàn hiện tại không thiếu gì, thứ thiếu nhất chính là kinh nghiệm chiến đấu.

Không ngờ lại có thế lực quân phiệt chủ động phạm vào.

Đặc biệt là sau khi đọc xong tài liệu tình báo liên quan đến La Lão Oai và Mã Chấn Bang, Chu Vệ Quốc càng không hề để chúng vào mắt.

Đợi Chu Vệ Quốc đọc xong tài liệu mật báo, Lâm Bất Phàm mới lại mở miệng: "Vệ Quốc thấy sao…" "Nếu có người tìm chết, vậy ta phụng bồi đến cùng…" "Vừa lúc mượn tay La Lão Oai và Mã Chấn Bang, chấn nhiếp những thế lực quân phiệt có ý đồ với Thường Sa Thành của ta…" Sát kê cảnh hầu!

Phản ứng đầu tiên của Chu Vệ Quốc không phải là sợ hãi, cũng không phải là tạm thời tránh né, mà là lấy hai người này ra để giết gà dọa khỉ, chấn nhiếp những kẻ có ý đồ xấu!

"Chuyện quân sự, ta giao cho ngươi…" "Nên đối phó với La Lão Oai và Mã Chấn Bang như thế nào, Vệ Quốc và Phật Gia tự mình thương nghị…" Nhìn Chu Vệ Quốc đang hừng hực khí thế, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều lời vô ích.

Chỉ thấy hắn lướt nhìn hai người một cái, dặn dò một câu rồi quay người trực tiếp rời khỏi văn phòng.

Chuyện quân sự giao cho Chu Vệ Quốc, một nhân tài chuyên nghiệp phụ trách, Lâm Bất Phàm trong lòng rất yên tâm.

Chuyện chuyên nghiệp, giao cho người chuyên nghiệp làm.

Lâm Bất Phàm căn bản không lo lắng Chu Vệ Quốc sẽ sinh lòng dạ khác.

Nhìn bóng lưng Lâm Bất Phàm rời đi, Trương Kỳ Sơn cũng không khỏi há miệng, dường như muốn nói gì đó.

Ông ta cũng vạn vạn lần không ngờ, Lâm Bất Phàm lại tin tưởng Chu Vệ Quốc đến vậy, trực tiếp giao chuyện quan trọng như vậy cho

Chu Vệ Quốc phụ trách xử lý!

Không đợi Trương Kỳ Sơn mở miệng, Chu Vệ Quốc đưa mắt nhìn Trương Kỳ Sơn nói: "Phật Gia, chúng ta hãy bàn bạc kỹ lưỡng, làm thế nào để đối phó với hai tên La Lão Oai…" Dưới sự nhắc nhở của Chu Vệ Quốc, Trương Kỳ Sơn cũng hồi phục tinh thần.

Sau đó hai người cũng không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp bắt đầu thương nghị đối sách đối phó với La Lão Oai.

Sau gần một canh giờ thương nghị, hai người cuối cùng cũng có một sự sắp xếp cụ thể.

Để không ảnh hưởng đến sự ổn định của Thường Sa Thành, hai người quyết định chặn đánh kẻ địch xâm phạm ở bên ngoài Thường Sa Thành!

Không nói đến kết quả thương nghị của hai người, lúc này nhìn Lâm Bất Phàm trở về phủ đệ, chỉ thấy ánh mắt của ba người Hoắc Khuynh Tiên tức thì đồng loạt nhìn về phía hắn.

Tuy không biết tình hình cụ thể, nhưng cũng đã nghe được một vài lời đứt quãng.

Chỉ thấy ánh mắt ba người đều không khỏi đồng loạt nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Có phải đã xảy ra chuyện gì không…" Đối mặt với ánh mắt của ba người, Lâm Bất Phàm không hề giấu diếm, mở miệng trực tiếp đáp: "Không có gì, chỉ là có hai thế lực quân phiệt chuẩn bị động thủ với Thường Sa Thành…" "Trương Kỳ Sơn đến cửa, là để đối phó với chuyện này…" "Ta đã giao chuyện này trực tiếp cho Chu Vệ Quốc xử lý, bảo an đoàn có hắn chỉ huy, ta yên tâm." Ba người Hoắc Khuynh Tiên nghe vậy, vốn định mở miệng, nhưng lời nói đến bên môi lại lần lượt nuốt ngược trở vào.

Kể từ khi Chu Vệ Quốc, Phong Vu Tu hai người xuất hiện, tự

mình tìm đến cửa, Lâm Bất Phàm đối với họ có thể nói là tin tưởng vô cùng.

Mà đồng thời, họ đối với Lâm Bất Phàm cũng trung thành vô cùng!

Đặc biệt là Chu Vệ Quốc, đừng nhìn thân thủ không bằng Phong Vu Tu, nhưng thực lực lúc này cũng là một vị cường giả cảnh giới Tông sư hàng thật giá thật.

Lại thêm tài năng quân sự, với năm ngàn huynh đệ trong tay, hỏa lực mạnh mẽ kia, đối đầu với hai tên La Lão Oai, quả thực không thể dễ dàng hơn!

Thấy trên mặt Lâm Bất Phàm không hề có chút lo lắng nào, ba người Hoắc Khuynh Tiên cũng không nói gì thêm.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày.

Bất tri bất giác, chớp mắt đã qua ba ngày.

Chương 251

Lúc này, dù Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn có lòng muốn giấu diếm, nhưng các vị đương gia của Cửu Môn cũng đã lần lượt thông qua tình báo của mình, biết được tin La Lão Oai và Mã Chấn Bang.

Lúc này hai người đang tự mình suất lĩnh đại quân dưới trướng, hợp binh một chỗ, có đến năm vạn đại quân, thẳng tiến đến Thường Sa Thành.

Trong lúc nhất thời, các vị đại đương gia của Cửu Môn nhận được tin tức, từng người đều tức thì sốt sắng.

Một khi Thường Sa Thành xảy ra sóng gió, thậm chí bị hai tên La Lão Oai kia đánh vào, những người như họ e rằng sẽ là những người đầu tiên bị nhắm đến!

Chỉ do dự trong giây lát, những người này lập tức bắt đầu hành động.

Mấy vị đương gia trong số đó thẳng tiến đến phủ đệ của Trương Kỳ Sơn.

Đương gia của Hoắc gia và Hồng gia lại thẳng tiến đến Lâm phủ.

Cho đến khi biết được từ Trương Kỳ Sơn và Lâm Bất Phàm rằng hai người đã có đối sách, bảo họ yên tâm, các vị đương gia của Cửu Môn từng người mới tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Theo từng vị đương gia trở về phủ đệ, quân của La Lão Oai và Mã Chấn Bang ngày càng đến gần Thường Sa Thành.

Trương Kỳ Sơn và Chu Vệ Quốc cuối cùng cũng có hành động.

Ngoại trừ Trương Kỳ Sơn để lại một bộ phận quân lính trấn thủ Thường Sa Thành, năm ngàn binh sĩ bảo an đoàn do Chu Vệ Quốc

suất lĩnh tức thì vũ trang đầy đủ, trực tiếp đến vị trí cách ngoại thành Trường Sa hai mươi dặm.

Nơi đây là con đường Mã Chấn Bang và La Lão Oai phải đi qua để tấn công Thường Sa Thành.

Mặc dù không phải là nơi hiểm yếu một người giữ quan, vạn người không qua được, nhưng theo một tiếng lệnh của Chu Vệ Quốc, năm ngàn binh sĩ bảo an đoàn lập tức bắt đầu hành động.

Từng con hào giao thông phức tạp xen kẽ nhau dần dần được đào lên.

Các loại vũ khí hạng nặng, sự sắp xếp của pháo hỏa, sự hỗ trợ của hỏa lực và các phương diện bố trí quân sự khác, ngay cả Trương Kỳ Sơn cũng không khỏi kinh ngạc.

Tài năng quân sự của Chu Vệ Quốc, Trương Kỳ Sơn cũng không khỏi thầm cảm thán!

"Không ngờ dưới trướng Tứ Gia lại có tài năng quân sự như vậy…" Nhìn tài năng mà Chu Vệ Quốc thể hiện ra, phản ứng đầu tiên của Trương Kỳ Sơn là muốn thu Chu Vệ Quốc về dưới trướng mình.

Nhưng chỉ sau một lát, ông ta âm thầm thở dài một hơi.

Đào người từ tay Lâm Bất Phàm, quả thực là một chuyện không thể.

Người trong Cửu Môn Thường Sa, ai mà không biết dưới trướng Lâm Bất Phàm có hai vị trợ thủ đắc lực, một là Phong Vu Tu, một là Chu Vệ Quốc trước mắt!

Trương Kỳ Sơn trước đây cũng không phải là chưa từng thử.

Ban đầu, khi Lâm Bất Phàm còn là con rể ở rể của tam phòng Hoắc gia, Trương Kỳ Sơn biết được sự tồn tại của Phong Vu Tu, đã

từng nảy sinh ý định muốn thu người này về dưới trướng.

Đáng tiếc là, Phong Vu Tu không nói gì nhiều, trực tiếp từ chối lời mời của Trương Kỳ Sơn.

Sau một lần tiếp xúc đó, Trương Kỳ Sơn cũng đã hiểu ra, Lâm Bất Phàm bất kể là đối với Phong Vu Tu hay Chu Vệ Quốc đều cực kỳ tin tưởng!

Loại tin tưởng đó, phảng phất như đối với Trương Phó Quan vậy.

Cho nên khi nhìn thấy tài năng quân sự mà Chu Vệ Quốc thể hiện, ý niệm vừa mới nảy sinh của Trương Kỳ Sơn, trong nháy mắt đã âm thầm lắc đầu.

Muốn từ chỗ Lâm Bất Phàm đào Chu Vệ Quốc đi, gần như là một chuyện không thể.

Chỉ trong vài canh giờ, một trận địa gần như hoàn mỹ về mọi mặt đã được Chu Vệ Quốc ra lệnh sắp xếp thỏa đáng!

Bây giờ có thể nói là mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu ngọn gió đông cuối cùng.

Chỉ cần La Lão Oai và Mã Chấn Bang xông vào, dù hai người hợp binh một chỗ, có đến mấy vạn đại quân, Chu Vệ Quốc cũng có nắm chắc giữ lại toàn bộ!

Nhìn từng mệnh lệnh của Chu Vệ Quốc được ban ra, mọi thứ được sắp xếp có trật tự, Trương Kỳ Sơn không nhịn được mà cảm thán một câu: "Không ngờ tài năng quân sự của Vệ Quốc huynh đệ lại đạt đến trình độ như vậy…" "Phật Gia khách sáo rồi…" Chu Vệ Quốc khách sáo mấy câu rồi không nói tiếp, trực tiếp bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Đại chiến sắp nổ ra, một khi bùng nổ hoàn toàn, lúc đó muốn nghỉ ngơi e rằng sẽ khó!

Lúc này tung tích của La Lão Oai và Mã Chấn Bang, cùng với mấy vạn đại quân dưới trướng, mọi hành động có thể nói là đều nằm trong tầm kiểm soát của Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn.

Điều mà họ căn bản không biết là, mọi hành động của mình lúc này đều đang nằm dưới sự quan sát của hai người Chu Vệ Quốc.

Vốn tưởng rằng có thể chắc chắn mười phần, vung tay có thể tiêu diệt Thường Sa Thành, lại sắp trở thành nơi chôn thân của họ.

Thời gian từng chút một trôi đi.

Cứ nửa canh giờ một lần, trinh sát binh của Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn đều sẽ báo cáo lại tung tích của đám người La Lão Oai.

Cho đến khi sắc trời dần tối sầm lại, La Lão Oai và Mã Chấn Bang cùng với đại quân dưới trướng mới xuất hiện trong tầm mắt.

"Vệ Quốc lão đệ, đến rồi…" Theo bóng người đầu tiên xuất hiện, sau đó là từng bóng người xuất hiện trong màn đêm dần tối, ánh mắt của Trương Kỳ Sơn tức thì nhìn về phía Chu Vệ Quốc.

Chu Vệ Quốc đột ngột mở mắt, trên mặt lại không hề có chút vội vàng nào, ngược lại bình tĩnh nói: "Phật Gia đừng vội…" "Đợi tất cả bọn chúng tiến vào đại võng mà ta đã giăng sẵn, lúc đó động thủ cũng không muộn…" Nghe lời Chu Vệ Quốc, trong lòng Trương Kỳ Sơn cũng dần dần bình tĩnh lại.

"Truyền lệnh của ta, pháo binh chuẩn bị…" "Đợi chúng tiến vào đại võng của ta, cắt đứt đường tiến và đường lui của chúng cho ta." Thời gian từng điểm từng điểm trôi đi… Khi La Lão Oai và Mã Chấn Bang, cùng với đại quân dưới trướng, dần dần bước vào đại võng do Chu Vệ Quốc giăng sẵn, chỉ thấy hắn đột ngột vung tay, trực tiếp ra lệnh một tiếng: "Khai hỏa." Vù, vù, vù… Ầm, ầm, ầm… Trong

khoảnh khắc, chỉ nghe từng tiếng rít chói tai truyền đến, từng quả pháo đạn tức thì được bắn ra.

Không đợi đám người La Lão Oai có bất kỳ phản ứng nào, từng quả pháo đạn trực tiếp rơi vào giữa đám đông.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy từng đám lửa nổ tung.

Đại quân dưới trướng của La Lão Oai và Mã Chấn Bang, dưới từng quả pháo đạn, tức thì tán loạn hoảng hốt.

Chương 252

Họ không ngờ rằng lại bị đám người Chu Vệ Quốc mai phục ở đây.

Đòn tấn công bất ngờ trực tiếp khiến hai người La Lão Oai và Mã Chấn Bang bị đánh cho trở tay không kịp.

"Bắn… Bắn cho ta…" Sau ba lượt pháo đạn oanh tạc, nhìn thấy đại quân đã tan tác, Chu Vệ Quốc cũng không nói nhiều lời vô ích, chỉ thấy hắn cầm một khẩu súng trường AK, bắn lên trời một phát rồi ra lệnh.

Đoàng, đoàng, đoàng… Trong khoảnh khắc, chỉ thấy vô số tia lửa lóe lên xung quanh.

Trong môi trường tối tăm, phảng phất như khắp nơi đều là người của Chu Vệ Quốc.

Trong nháy mắt khiến đại quân của La Lão Oai vốn đã tan tác, hoảng loạn tứ tán, căn bản không có sức phản kháng.

Từng bóng người không ngừng ngã xuống, càng như vậy, những người còn lại càng kinh hãi tứ tán tháo chạy.

Dù có sĩ quan không ngừng muốn trấn áp, tổ chức phản kích hiệu quả, nhưng đối mặt với hỏa lực mạnh mẽ của hai bên Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn, dù có hét khản cổ cũng không có tác dụng gì.

Mấy vạn đại quân, chỉ trong thời gian một nén nhang, đã trực tiếp tổn thất mấy ngàn người.

Số còn lại càng bị hỏa lực do Chu Vệ Quốc bố trí không ngừng chia cắt, khiến họ căn bản không thể tổ chức phản kích hiệu quả.

Có thể nói người của La Lão Oai và Mã Chấn Bang, chỉ trong một

lần giao tranh, đã trực tiếp bị đánh tan.

Từ đầu đến cuối, mọi hành động đều diễn ra theo sự bố trí của Chu Vệ Quốc!

Toàn bộ cục diện chiến trường luôn bị Chu Vệ Quốc nắm chắc trong tay.

"Chỉ bằng đám người này mà cũng dám có ý đồ với Thường Sa Thành…" "Thật không biết La Lão Oai và Mã Chấn Bang, đầu óc có vấn đề hay là không coi ta ra gì…" Nhìn thấy phe mình chiếm ưu thế tuyệt đối, đám người của La Lão Oai căn bản không gây ra được sóng gió gì, Chu Vệ Quốc nhìn sang Trương Kỳ Sơn bên cạnh, lúc này cũng không nhịn được mà phàn nàn… Vốn tưởng rằng đây sẽ là một trận ác chiến.

Dù sao thì cộng cả người của ông ta và Trương Kỳ Sơn, cũng chỉ có khoảng một vạn rưỡi người.

Số người tham gia chiến đấu tại hiện trường, cộng lại cũng chỉ có một vạn hai ngàn người.

Đối đầu với đội quân lên đến khoảng năm vạn người của La Lão Oai và Mã Chấn Bang, chắc chắn sẽ là một trận ác chiến khó có thể tưởng tượng.

Nhưng điều khiến Chu Vệ Quốc vạn vạn lần không ngờ là, liên quân hai phe trước mắt này, sức chiến đấu thậm chí còn không bằng đám sơn tặc mã phỉ đã tiêu diệt trước đó.

Ít nhất đám sơn tặc mã phỉ kia, đối mặt với sự vây quét của bảo an đoàn do hắn suất lĩnh, còn có thể tổ chức phản kích.

Dù sao thì đám sơn tặc mã phỉ kia đa số đều là những kẻ liều mạng.

Nhưng liên quân hai phe trước mắt này, quả thực là một đám

thùng cơm di động, đối mặt với công kích, thậm chí không có chút sức phản kháng nào, vừa đánh đã tan!

Cùng lúc đó, theo tiếng súng pháo vang lên, toàn bộ Thường Sa Thành cũng không khỏi dậy sóng.

Từng vị đương gia tụ tập lại một chỗ, thấp thỏm bất an quan sát mọi động tĩnh của trận đại chiến ngoài thành Thường Sa!

Chỉ cần có một chút động tĩnh, trong lòng những người này đều không khỏi lập tức căng thẳng.

Ngược lại, trong Lâm phủ lúc này, nghe tiếng súng pháo ngoài thành, trên mặt Lâm Bất Phàm từ đầu đến cuối đều không hề có chút biến động nào.

Ánh mắt của ba người Hoắc Khuynh Tiên trực tiếp nhìn vào Lâm Bất Phàm, cuối cùng không nhịn được mà hỏi: "Phu quân, chẳng lẽ chàng không lo lắng chút nào sao…" "Lo lắng?

Lo lắng Chu Vệ Quốc, Trương Kỳ Sơn không chống đỡ nổi sao…" Trong lúc nói, chỉ thấy giọng điệu của Lâm Bất Phàm thay đổi, trên mặt tức thì cười một tiếng nói: "Không cần lo lắng, phải có lòng tin vào Vệ Quốc…" "Dù Trương Kỳ Sơn không chống đỡ nổi, ta tin Vệ Quốc cũng sẽ không làm ta thất vọng…" Đối với Chu Vệ Quốc, Lâm Bất Phàm có lòng tin tuyệt đối.

Chưa kể, chỉ riêng năm ngàn huynh đệ bảo an đoàn, mỗi người một khẩu súng trường AK, hỏa lực mạnh mẽ đó, lại thêm tài năng quân sự của Chu Vệ Quốc, sao có thể là sự tồn tại mà những quân phiệt nửa mùa như La Lão Oai, Mã Chấn Bang có thể đối địch!

Nhìn vẻ mặt tràn đầy tự tin, không chút gợn sóng của Lâm Bất Phàm, ba người Hoắc Khuynh Tiên vốn đang có chút lo lắng cũng không hiểu vì sao, nỗi lo trong lòng liền tan biến không còn dấu vết.

So với sự ổn định của Lâm phủ, mấy nhà còn lại trong Cửu Môn thảm thương hơn nhiều.

Vài giờ sau, tin tức Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn đại bại La Lão Oai cùng Mã Chấn Bang ở ngoại thành Thường Sa đã lan truyền khắp nơi.

Không chỉ các nhà trong Cửu Môn, mà cả thành Thường Sa cũng không khỏi chìm trong biển vui mừng.

Phải biết rằng, hai bên hợp quân lại là một đội quân mấy vạn người.

Vậy mà đội quân mấy vạn người này còn chưa kịp đến gần thành Thường Sa đã bị dọn dẹp sạch sẽ!

Theo tin tức mà các nhà trong Cửu Môn nắm được, đội quân một vạn hai ngàn người do Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn chỉ huy chỉ phải trả cái giá chưa đến một ngàn người đã tiêu diệt gần vạn quân địch, bắt sống hơn hai vạn tù binh!

Chỉ có một bộ phận nhỏ may mắn trốn thoát!

Một trong hai đại quân phiệt là La Lão Oai bị giết ngay tại trận, Mã Chấn Bang thì bị bắt sống.

Đại thắng!

Đúng là một trận đại thắng!

Cùng lúc đó, Lâm Bất Phàm nhận được tin, bao gồm cả ba nàng Hoắc Khuynh Tiên.

Tuy trong lòng không hề lo lắng, nhưng nghe tin Chu Vệ Quốc đại thắng trận này, ai nấy đều lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ là so với các thế lực khác của Cửu Môn, trong lòng Lâm Bất Phàm đã sớm có chuẩn bị.

Ngược lại, các thế lực quân phiệt xung quanh, khi nhận được tin tức này, ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Không thể ngờ rằng, một thành Thường Sa nhỏ bé lại có thể chống lại liên quân của hai thế lực quân phiệt với đội quân mấy vạn người.

Chương 253

Những thế lực vốn không để Trương Kỳ Sơn vào mắt, bỗng chốc đều trở nên cảnh giác.

Sau khi giải quyết xong La Lão Oai và Mã Chấn Bang, Chu Vệ Quốc một mặt phân phó huynh đệ cấp dưới dọn dẹp chiến trường, mặt khác lại đích thân dẫn một đội tinh nhuệ, lặng lẽ quay về Lâm phủ.

Thấy Chu Vệ Quốc trở về, Lâm Bất Phàm cũng không tỏ ra quá kinh ngạc.

Chỉ thấy hắn giơ tay ra hiệu, đợi Chu Vệ Quốc ngồi xuống rồi mới lên tiếng: "Tiểu tử ngươi đột nhiên tìm đến, có chuyện gì sao..." Giữa chừng, Lâm Bất Phàm đổi giọng: "Đúng rồi, tình hình cụ thể của trận chiến này thế nào?" "Tiêu diệt hơn chín ngàn quân địch, bắt sống khoảng hai vạn tù binh..." "Giết chết La Lão Oai tại trận, bắt sống Mã Chấn Bang." "Ngoài ra, thuộc hạ của Trương Kỳ Sơn thương vong mấy trăm người." "Huynh đệ của ta chỉ tử thương gần trăm người, đều là những huynh đệ mới được tuyển mộ sau này." Đối với câu hỏi của Lâm Bất Phàm, Chu Vệ Quốc không hề giấu giếm, trực tiếp kể lại tình hình đại chiến một cách đơn giản.

Ngay sau đó, Chu Vệ Quốc cũng không vòng vo, nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm nói: "Đại ca, nhân lúc tiêu diệt hai thế lực La Lão Oai và Mã Chấn Bang, chúng ta nên chớp lấy thời cơ này, một lần chiếm lấy các thành trấn xung quanh Thường Sa." "Nếu chúng ta không hành động, thành Thường Sa sẽ trở thành một tòa thành cô lập..." "Lần này là đám ô hợp La Lão Oai và Mã Chấn Bang, lần sau sẽ là kẻ khác." Nghe vậy, Lâm Bất Phàm trầm mặc một lúc.

Chu Vệ Quốc nói không sai, trong cục thế hỗn loạn hiện nay, nếu không hành động, dù có giữ được thành Thường Sa, nơi đây cũng sẽ trở thành một tòa thành cô lập.

Có thể chống lại mấy vạn đại quân, hoàn toàn là vì kẻ địch lần này là đám ô hợp như La Lão Oai.

Nhưng nếu phải đối mặt với mười vạn đại quân, hoặc là quân chính quy khác, cho dù có thiên tài quân sự như Chu Vệ Quốc, chỉ với một tòa thành cô lập như Thường Sa, cuối cùng e rằng cũng sẽ thất thủ.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm không do dự nữa, nhìn thẳng vào Chu Vệ Quốc nói: "Nếu trong lòng ngươi đã có kế hoạch, vậy cứ theo kế hoạch của ngươi mà làm." "Nếu cần, ta, Lâm Bất Phàm, sẽ là hậu thuẫn vững chắc nhất của ngươi." Nghe quyết định này của Lâm Bất Phàm, trong lòng Chu Vệ Quốc lúc này cũng không khỏi kích động.

Cuối cùng cũng có thể bung tay làm một trận lớn rồi!

Kể từ khi được Lâm Bất Phàm triệu hoán đến thế giới này, Chu Vệ Quốc đã chờ đợi ngày này.

"Đại ca yên tâm, ngài cứ chờ tin tốt của ta." Vừa nói, sắc mặt Chu Vệ Quốc trở nên nghiêm túc, giơ tay chào Lâm Bất Phàm theo kiểu nhà binh.

Sau đó không trì hoãn nữa, hắn xoay người dẫn theo đám thân vệ, lặng lẽ rời khỏi Lâm phủ.

Khi Chu Vệ Quốc quay trở lại chiến trường, công việc dọn dẹp còn sót lại sau đại chiến cơ bản đã hoàn tất.

Thấy Chu Vệ Quốc xuất hiện, Trương Kỳ Sơn nhìn y rồi lên tiếng hỏi: "Vệ Quốc huynh đệ, đám tù binh này xử lý thế nào?" Chu Vệ Quốc không trực tiếp trả lời mà hỏi ngược lại: "Phật Gia có ý kiến gì

không?" Lúc này, Trương Kỳ Sơn cũng không khách sáo nữa, trực tiếp nói: "Ý của ta là, thả hết những kẻ nghiện thuốc phiện, tuổi tác đã lớn, còn lại những người khỏe mạnh, phù hợp tiêu chuẩn thì thu nạp hết." Lần này, họ bắt sống được khoảng hai vạn tù binh.

Sau khi sàng lọc, cũng có thể chọn ra được mấy ngàn người đủ tiêu chuẩn.

Tuy sức chiến đấu của những người này không mạnh, nhưng dù sao cũng là lính già đã qua huấn luyện, tham gia chiến đấu.

Chỉ cần huấn luyện thêm một chút là sẽ thành một lực lượng mới.

Đồng thời, Trương Kỳ Sơn cũng hiểu rất rõ, sau trận chiến này, Thường Sa muốn tiếp tục ổn định e rằng khó lại càng khó!

Chỉ có nắm trong tay sức mạnh tuyệt đối mới có thể bảo đảm sự an ổn của thành Thường Sa.

Lần này là mấy vạn người, lần sau không chừng là mười vạn, thậm chí mấy chục vạn người tấn công.

Vì vậy, việc mở rộng quân đội là chuyện cấp bách!

Nghe xong ý của Trương Kỳ Sơn, Chu Vệ Quốc tự nhiên không có ý kiến gì.

"Vậy cứ làm theo ý Phật Gia." "Trong số những người đủ tiêu chuẩn được chọn ra này, ta cũng không cần nhiều, chỉ cần một phần ba trong số đó, Phật Gia thấy thế nào?" Trương Kỳ Sơn muốn mở rộng quân đội, Chu Vệ Quốc tự nhiên cũng muốn.

Những người trước mắt đều là lính già đã được tôi luyện trên chiến trường, tuy sức chiến đấu không ra sao, nhưng vẫn mạnh hơn nhiều so với việc tuyển tân binh.

Dù chỉ chọn ra một phần ba, cũng đủ để đội bảo an mở rộng thêm

một đoàn nữa.

Đến lúc đó, toàn bộ binh lực sẽ được sắp xếp lại, đủ để thành lập một biên chế cấp lữ!

Nghe yêu cầu của Chu Vệ Quốc, Trương Kỳ Sơn tự nhiên không có ý kiến gì.

Sau trận chiến này, tuy thuộc hạ của ông có tổn thất mấy trăm người, nhưng chỉ cần chỉnh biên lại đám tù binh, chọn ra những người đủ tiêu chuẩn, sức mạnh trong tay không giảm mà còn tăng lên.

Ít nhất cũng có thể thành lập thêm một đoàn binh lực!

Không chỉ vậy, điều khiến Trương Kỳ Sơn kinh ngạc nhất chính là, qua trận chiến vừa rồi, súng trường AK mà Lâm Bất Phàm đưa ra đã thể hiện đầy đủ uy lực của nó.

Khủng bố!

Chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung.

Hỏa lực mạnh đến mức quân của La Lão Oai và Mã Chấn Bang không thể ngóc đầu lên nổi.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao trận chiến này có thể thu được thắng lợi lớn như vậy.

Có thể nói, ngoài sự bố trí của Chu Vệ Quốc, súng trường AK cũng đã lập được công lao không thể đo đếm.

Sau khi phân chia xong chuyện tù binh, thấy chiến trường cơ bản đã được dọn dẹp xong, Chu Vệ Quốc cũng không nhiều lời, trực tiếp triệu tập ba vị doanh trưởng của mình.

Theo lệnh của Chu Vệ Quốc, doanh một quay về thành Thường Sa, trấn thủ địa bàn của đội bảo an và bảo vệ an toàn cho Lâm phủ.

Đồng thời cũng phụ trách tiếp nhận và huấn luyện những tù binh

được chọn lọc!

Doanh hai và doanh ba còn lại, dưới sự chỉ huy của Chu Vệ Quốc, thẳng tiến đến huyện thành gần Thường Sa nhất.

Thấy hành động đột ngột của Chu Vệ Quốc, Trương Kỳ Sơn cũng thầm nghiến răng.

Sau đó, ông để lại một bộ phận binh lực trấn thủ Thường Sa, do Trương Phó Quan tạm thời chỉ huy!

Còn ông thì dẫn theo một bộ phận binh lực khác, chọn hướng ngược lại với Chu Vệ Quốc để tấn công.

Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, dưới sự tấn công điên cuồng của Trương Kỳ Sơn và Chu Vệ Quốc, từng tòa thành trấn căn bản không có chút kháng cự nào, trực tiếp rơi vào tay hai người.

Chương 254

Mãi cho đến khi binh lực không đủ, không thể tiếp tục tấn công, hai người mới dừng tay!

Dù vậy, địa bàn chiếm được lần này cũng đủ để họ phải mất một thời gian dài mới có thể hấp thu hoàn toàn.

Nhưng cả hai đều đã có sự chuẩn bị trong lòng.

Quân quyền của những địa bàn chiếm được đều được nắm chặt trong tay.

Nhưng việc xây dựng, thương nghiệp và các vấn đề khác của các thành trấn này đều được giao cho các thế lực trong Cửu Môn phụ trách.

Tuy người hưởng lợi lớn nhất là Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn, nhưng Cửu Môn cũng nhân cơ hội này, tuy không được ăn thịt nhưng cũng được húp chút canh.

Nhất thời, thực lực mà thành Thường Sa thể hiện ra đã khiến các thế lực quân phiệt xung quanh vô cùng kiêng dè, không dám có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào.

Cứ như vậy, vừa hay tạo điều kiện cho Lâm Bất Phàm và Trương Kỳ Sơn có thời gian để nhanh chóng tiêu hóa những thành quả của trận chiến này.

Đặc biệt là đội bảo an do Chu Vệ Quốc phụ trách, trực tiếp từ năm ngàn người, một bước mở rộng lên đến một vạn năm ngàn người!

Trong một tháng, từ biên chế cấp đoàn, trực tiếp mở rộng thành một sư.

Ngay cả binh lực dưới trướng Trương Kỳ Sơn cũng tăng gấp đôi.

Nhưng so với Chu Vệ Quốc, bất kể là vũ khí trang bị hay sức chiến đấu của binh sĩ, đều có sự thua kém rõ rệt.

Người ta thường nói một núi không thể có hai hổ.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là, theo sự lớn mạnh của thế lực Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn, hai người không những không xảy ra bất kỳ xung đột nào, ngược lại còn hòa hợp ổn định trở lại.

Không chỉ thành Thường Sa, mà ngay cả những thành trấn bị hai người chiếm được, dưới sự hỗ trợ của các nhà trong Cửu Môn, cũng dần dần ổn định.

Bất kể là môi trường hay các phương diện khác, đều có sự tăng trưởng rõ rệt.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi.

Cách trận đại chiến ngoại thành Thường Sa, một tháng đã lặng lẽ trôi qua.

Trận đại chiến đó tuy khiến thành Thường Sa dậy sóng một chút, nhưng sau trận chiến, thành Thường Sa không những không bị ảnh hưởng gì, ngược lại còn trở nên thịnh vượng và ổn định hơn.

Đặc biệt là sau khi hơn mười huyện thành xung quanh lần lượt bị Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn chiếm lĩnh, dân số của thành Thường Sa gần như tăng lên rõ rệt mỗi ngày!

Hãy nhìn về phía Lâm phủ lúc này.

Tuy binh lực dưới trướng Trương Kỳ Sơn và Chu Vệ Quốc đều đang tăng trưởng nhanh chóng trong thời gian này, nhưng Lâm phủ vẫn luôn im hơi lặng tiếng, mọi thứ vẫn như thường!

Dường như những thay đổi của thế giới bên ngoài không hề ảnh hưởng đến hắn.

Trải qua một thời gian tiềm tu, tích lũy, tu vi của Lâm Bất Phàm không có thay đổi lớn.

Nhưng bên trong huyệt khiếu đầu tiên mà hắn khai mở, luồng chân nguyên lực đó đã tăng trưởng ít nhất gấp đôi.

Ngoài ra, tu vi của Hoắc Khuynh Tiên lại có một đột phá nhỏ.

Khí huyết toàn thân tích lũy, đột phá đạt đến Đại Tông sư trung kỳ!

Ngược lại, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, trong thời gian ngắn ngủi một tháng, tu vi khí huyết toàn thân liên tiếp đột phá.

Không chỉ tu vi võ đạo một bước đạt đến Tông sư đỉnh phong, mà ngay cả huyết mạch đặc thù cũng một lần thức tỉnh đến 39%, chỉ còn một bước nữa là đạt đến 40%.

Nếu không phải Lâm Bất Phàm liên tục dặn dò hai người phải tích lũy, mài giũa căn cơ, không chừng họ đã bắt đầu thử đột phá cảnh giới Đại Tông sư!

Ngoài ra, tu vi của Phong Vu Tu, dưới sự hỗ trợ của các loại tài nguyên từ Lâm Bất Phàm, cũng đã lặng lẽ đột phá đến Đại Tông sư hậu kỳ.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Tu vi của Lâm Bất Phàm tuy không có thay đổi lớn, nhưng huyết mạch Chân Long đã thức tỉnh đến 49% lại âm thầm có dấu hiệu sắp lột xác đột phá!

Nhưng muốn lột xác đột phá hoàn toàn, e rằng cũng không phải chuyện có thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Có lẽ phải đợi đến khi tu vi của Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đột phá cảnh giới Đại Tông sư, huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm mới có thể thuận lợi lột xác đột phá!

"Phu quân..." Ba nàng Hoắc Khuynh Tiên đồng loạt nhìn về phía Lâm Bất Phàm, dường như có điều muốn nói.

Đối diện với ánh mắt của ba người, Lâm Bất Phàm biết họ có chuyện muốn nói.

"Có chuyện gì sao?" Lúc này, ba người cũng không vòng vo, nhìn nhau một cái rồi nói: "Chúng ta đã lâu không cùng nhau ra ngoài dạo phố rồi..." Không đợi họ nói hết câu, Lâm Bất Phàm đã trực tiếp lên tiếng: "Được...

Hôm nay cả nhà chúng ta sẽ ra ngoài dạo một vòng thật vui vẻ." Ngoài Lâm Trường An và Lâm Trường Bình đang ở trong lòng các nàng, lần này ngay cả Lâm Trường Sinh và Lâm Trường Ca cũng được Lâm Bất Phàm mỗi tay bế một đứa.

Cả gia đình vui vẻ rời khỏi phủ, trực tiếp đi dạo trong thành.

"Một thời gian không ra ngoài dạo phố, thành Thường Sa trông có vẻ náo nhiệt hơn nhiều." "Cũng may là thành Thường Sa của chúng ta, nếu là nơi khác, e rằng khó có được cảnh tượng này." "Ngay cả kinh thành, chỉ xét về mặt an toàn, e rằng cũng không thể so sánh với nơi này." Nhìn dòng người qua lại tấp nập, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt xung quanh, đặc biệt là trên khuôn mặt của từng người dân, không hề có sự chết lặng như ở những nơi khác!

Nhất thời, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên đã lâu không ra ngoài đều không khỏi tò mò nhìn ngắm những thay đổi xung quanh.

Sau trận đại chiến lần trước, thành Thường Sa không những không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại còn khiến một số thương

nhân xung quanh coi nơi này như một chốn đào nguyên.

Phía trên có Trương Kỳ Sơn và Chu Vệ Quốc, mỗi người nắm giữ gần hai vạn đại quân trấn thủ, phía dưới có các nhà trong Cửu Môn ổn định cục diện.

Chương 255

Có thể nói, chỉ cần Trương Kỳ Sơn và Chu Vệ Quốc có thể đứng vững, địa bàn dưới quyền kiểm soát sẽ không thể loạn được.

Lâm Bất Phàm một tay dắt Lâm Trường Sinh, một tay dắt Lâm Trường Ca.

Hắn đảo mắt nhìn xung quanh rồi cũng gật đầu nói: "Quả thật có không ít thay đổi, ít nhất cũng náo nhiệt hơn trước nhiều." "Xem ra trận chiến trước đó không chỉ trấn áp được những kẻ có ý đồ xấu xung quanh, mà môi trường ổn định của thành Thường Sa chúng ta cũng khiến vô số thương nhân nhìn thấy cơ hội làm ăn." Trong thời đại này, điều đáng sợ nhất chính là chữ "loạn".

Đặc biệt là những thương nhân, không có một môi trường ổn định, dù có tìm được vô số cách phát tài, nhưng có mệnh kiếm tiền, e rằng cũng không có mệnh để hưởng thụ.

Môi trường ổn định của thành Thường Sa vừa hay đã thu hút ánh mắt của không ít thương nhân.

Trước sau, mới chỉ khoảng một tháng, lưu dân từ khắp nơi trên cả nước, thương nhân bị ảnh hưởng bởi chiến loạn ở các nơi, dần dần bắt đầu đổ về thành Thường Sa.

Vì có sự hỗ trợ hết mình của các nhà trong Cửu Môn, môi trường trong thành Thường Sa không những không có chút hỗn loạn nào, ngược lại càng ngày càng náo nhiệt phi thường!

"Tứ Gia..." "Tứ Gia... có rảnh đưa ba vị phu nhân ra ngoài dạo phố ạ." "Kính chào Tứ Gia." Khi gia đình Lâm Bất Phàm đi đi dừng dừng, hai anh em Lâm Trường Sinh tỏ vẻ vui mừng, ngó đông ngó tây, chỉ thấy người của các thế lực trong Cửu Môn, khi nhìn thấy bóng dáng

gia đình Lâm Bất Phàm, ai nấy đều lập tức cung kính chào hỏi.

Những người trong Cửu Môn này, trong lòng họ hiểu rất rõ.

Đừng nhìn hiện tại thành Thường Sa có Trương Kỳ Sơn, có một vị Chu Vệ Quốc trấn giữ.

Nhưng đối mặt với vị Tứ Gia trước mắt này, cũng phải nể mặt mấy phần!

Quan trọng nhất là, các nhà trong Cửu Môn đều rất rõ, không chỉ Phật Gia Trương Kỳ Sơn phải nể mặt, mà vị Chu Vệ Quốc nắm trong tay trọng binh giống như Trương Kỳ Sơn kia, thực chất là người của Lâm Bất Phàm.

Dù hiện tại Chu Vệ Quốc dường như độc chiếm một phương, nắm trong tay hơn vạn quân tinh nhuệ, nhưng một doanh trại đóng quân không xa Lâm phủ, tại địa bàn của đội bảo an, vẫn luôn không có động tĩnh gì.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể nhìn ra, binh lực của doanh trại đó chuyên dùng để bảo vệ Lâm phủ!

Chu Vệ Quốc dù độc chiếm một phương, dưới trướng có gần một vạn năm ngàn quân tinh nhuệ, nhưng vẫn luôn là người của Lâm Bất Phàm.

Ngoài Chu Vệ Quốc, còn có Phong Vu Tu của Trừ Ma Ti.

Đó cũng là một nhân vật đáng gờm không kém Chu Vệ Quốc.

Tuy trong tay không nắm giữ nhiều người, nhưng nếu vị này ra tay, đừng nói là Chu Vệ Quốc, ngay cả những yêu ma quỷ dị kia, e rằng cũng bị xé thành từng mảnh.

Cùng với sự phát triển của thành Thường Sa trong thời gian này, những người nắm quyền của các thế lực trong Cửu Môn đều hiểu rất

rõ.

Người cầm lái của thành Thường Sa là Phật Gia Trương Kỳ Sơn!

Nhưng kể từ sau trận chiến ngoại thành Thường Sa, binh lực dưới trướng Chu Vệ Quốc tăng lên nhanh chóng.

Lúc này, người thực sự cầm lái thành Thường Sa, e rằng đã từ Trương Kỳ Sơn chuyển thành Lâm Bất Phàm trước mắt!

Lâm Bất Phàm chỉ cần mở miệng, cả thành Thường Sa đều phải rung chuyển.

Nhưng điều khiến các thế lực trong Cửu Môn thầm thở phào nhẹ nhõm là, Lâm Bất Phàm dường như không có hứng thú với việc kiểm soát thành Thường Sa.

Chỉ cần không chạm đến giới hạn của Lâm Bất Phàm, vị Tứ Gia này đối xử với người khác có thể nói là rất hòa nhã.

Nhưng nếu ai dám chạm đến giới hạn của hắn, kết cục của Lục Kiến Huân trước đây, và những tên gián điệp ngoại quốc kia, đến nay vẫn còn sờ sờ trước mắt.

Đừng nhìn Lâm Bất Phàm bình thường có vẻ hòa nhã, dường như rất dễ nói chuyện.

Nhưng một khi ra tay, đó cũng là một kẻ tàn nhẫn độc ác!

So với những người trong các thế lực Cửu Môn đều nhận ra Tứ Gia Lâm Bất Phàm, những thương nhân mới đến định cư ở thành Thường Sa, và những phú hào địa phương, đối với Lâm Bất Phàm lại vô cùng xa lạ.

Ai nấy đều không nhịn được, mở miệng hỏi thăm những người thuộc các thế lực Cửu Môn bên cạnh: "Các vị, vị Tứ Gia này rốt cuộc là ai vậy?" "Vị này chính là cây kim định hải thần châm của thành

Thường Sa chúng ta.” Đối với sự dò hỏi của những người này, người của Cửu Môn cũng không giấu giếm.

Họ trực tiếp kể lại sơ qua tình hình của Lâm Bất Phàm cho những người này nghe.

Sau khi kể xong, còn không quên cảnh cáo họ vài câu!

Dưới sự giải thích của các thế lực Cửu Môn và những người có địa vị nhất định trong thành Thường Sa, những phú thương, danh lưu mới đến trong thời gian này mới có được một chút hiểu biết về Lâm Bất Phàm.

Gia!

Vị Tứ Gia này mới là chủ nhân thực sự của thành Thường Sa!

Dạo một vòng, không biết tự lúc nào, hai ba giờ đồng hồ đã trôi qua.

Khi gia đình Lâm Bất Phàm quay trở lại Lâm phủ, hai đứa nhỏ Lâm Trường Sinh và Lâm Trường Ca lúc này đã mệt đến mức ngủ thiếp đi.

Cùng lúc đó, trên tay ba nàng Hoắc Khuynh Tiên và cả trên người Lâm Bất Phàm cũng treo đầy các loại túi lớn nhỏ.

Đủ loại quần áo, trang sức, trong đó phần lớn là đồ của phụ nữ.

Nhưng ba nàng Hoắc Khuynh Tiên cũng không quên chọn cho Lâm Bất Phàm hai bộ quần áo!

Dù mạnh như Lâm Bất Phàm ở cảnh giới Võ Thánh, đi dạo một vòng chỉ hai ba giờ cũng không khỏi cảm thấy thân tâm mệt mỏi.

Chỉ thấy hắn giao hai đứa nhỏ đang ngủ say cho vú nuôi, rồi đến dưới gốc cây bồ đề ở hậu viện.

Hắn nằm xuống chiếc ghế dựa, cả người trực tiếp mềm nhũn ra!

Chương 256

"Đi dạo phố cùng phụ nữ thật đáng sợ..." Hôm nay Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng trải nghiệm được cảm giác bị hành hạ khi đi dạo phố cùng phụ nữ.

Dù là một cường giả cảnh giới Võ Thánh, hắn cũng không khỏi cảm thấy có chút chịu không nổi.

Một mình địch ba người trên giường cũng chỉ khiến Lâm Bất Phàm cảm thấy hơi mỏi lưng mà thôi.

Chỉ cần vận động khí huyết một chút là có thể hồi phục.

Nhưng sự giày vò về tinh thần này thực sự khiến người ta có chút không chịu nổi!

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm nằm trên ghế, không biết tự lúc nào đã ngủ thiếp đi.

Một giấc ngủ, khi Lâm Bất Phàm mở mắt ra lần nữa, trời bên ngoài đã tối sầm lại.

Hắn vừa nhìn sang ba nàng Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh, chuẩn bị "báo đáp" một phen, thì một tràng tiếng bước chân dồn dập chạy về phía hậu viện.

Nhìn sang, chỉ thấy một thành viên được chọn vào Trừ Ma Ti, cũng là một trong những người được Phong Vu Tu huấn luyện đầu tiên.

Người này có thực lực đạt đến cảnh giới Tông sư, lúc này đang chạy thẳng đến chỗ Lâm Bất Phàm.

"Gia chủ, gia chủ..." Người này vừa thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm, liền lập tức lo lắng gọi lớn.

Nhìn bộ dạng lúc này của y, Lâm Bất Phàm cũng thầm nhíu mày.

Trong lòng dâng lên một cảm giác bất an!

Ngay khoảnh khắc đó, trong đầu Lâm Bất Phàm bất giác nảy ra một ý nghĩ, Trừ Ma Ti đã xảy ra chuyện!

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm bật người dậy khỏi ghế.

Hắn nhìn người kia nói: "Có chuyện gì cũng đừng vội, hít một hơi rồi nói." Người nọ hít một hơi, sau đó vội vàng nói: "Trừ Ma Ti xảy ra chuyện rồi, đội trưởng bảo tôi đến mời gia chủ ra tay tương trợ." "Tình hình này, ngay cả Phong Vu Tu tôn, một Đại Tông sư võ đạo cũng không đối phó được." Nhất thời, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi nhíu chặt mày.

Phải biết Phong Vu Tu là một Đại Tông sư võ đạo, thực lực mạnh mẽ, trong cả thành Thường Sa này cũng chỉ đứng sau Lâm Bất Phàm.

Ngay cả Phong Vu Tu cũng phải mở miệng cầu cứu, thứ mà họ gặp phải chắc chắn không đơn giản!

"Bẩm gia chủ, chúng tôi gặp phải một con cương thi." "Một con cương thi đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, súng ống, kiếm gỗ đào các loại vật phẩm đều không có tác dụng gì với nó." "Chỉ có đội trưởng là có thể miễn cưỡng đấu lại con cương thi đó." Người này không giấu giếm, lập tức kể lại tình hình gặp phải cho Lâm Bất Phàm nghe.

"Trong nhà giao cho các nàng, ta đi xem tình hình thế nào." Lâm Bất Phàm nghe vậy, quay đầu dặn dò ba người Hoắc Khuynh Tiên một câu.

Sau đó chỉ thấy bóng hắn lóe lên, trực tiếp đến dưới gốc cây bồ đề.

Hắn thu hai thanh kiếm gỗ đào và thanh Đại Việt Long Tước đang

được ôn dưỡng vào trong nhẫn trữ vật.

Lâm Bất Phàm mới nhìn người đến cầu cứu nói: "Dẫn đường đi." Nghe Lâm Bất Phàm phân phó, người này tự nhiên không dám chậm trễ.

Hai người vừa ra khỏi Lâm phủ, Lâm Bất Phàm đã thấy một chiếc xe ba bánh đang đậu trước cổng lớn.

"Mời gia chủ lên xe." Đừng thấy Trừ Ma Ti ít người, nhưng trang bị của họ tuyệt đối là hàng đầu trong cả thành Thường Sa.

Không chỉ các loại trang bị, vũ khí, mà ngay cả xe mô tô và xe jeep như thế này cũng được trang bị vài chiếc.

Mục đích là để phòng khi có tình huống bất ngờ, có thể kịp thời đến hiện trường!

Lâm Bất Phàm không nói nhiều, nhấc chân nhẹ nhàng nhảy lên xe mô tô.

Rầm!

Theo một tiếng gầm rú, chiếc xe mô tô lao vút đi.

Trên đường đi chi viện, Lâm Bất Phàm mới lên tiếng hỏi: "Kể kỹ lại tình hình cho ta nghe." Đối mặt với câu hỏi của Lâm Bất Phàm, người này tự nhiên không chút giấu giếm.

Y trực tiếp kể lại cặn kẽ tình hình gặp phải cho Lâm Bất Phàm nghe.

Vấn đề này có liên quan đến trận đại chiến trước đó.

Có lẽ vì trận đại chiến lần trước, nơi La Lão Oai và quân đội của hắn bị Chu Vệ Quốc mai phục tiêu diệt, không chỉ để lại dấu vết của trận chiến, mà quan trọng nhất là hàng vạn người chết và bị thương, oán khí và mùi máu tanh tại hiện trường cho đến hôm nay vẫn chưa

tan hết, ngược lại còn thu hút một con Đồng Giáp Thi!

Cũng là mới nhận được tin tức cách đây không lâu, hiện trường đại chiến ngoại thành Thường Sa, dù sao đó cũng là con đường phải đi qua khi ra vào thành.

Trước khi trời tối hôm nay, Trừ Ma Ti đột nhiên nhận được tin, nơi đó xuất hiện sự tồn tại quỷ dị.

Khi Phong Vu Tu dẫn người của Trừ Ma Ti đến hiện trường, không tốn nhiều công sức đã phát hiện ra sự bất thường, tìm thấy mấy chục xác chết biến dị.

Không có ngoại lệ, những xác chết biến dị này đều là những người đã chết hoặc bị thương trong trận liên thủ tiêu diệt của Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn trước đó.

Đối phó với những xác chết vừa mới biến dị này, người của Trừ Ma Ti tự nhiên không có vấn đề gì.

Nhưng khi họ lần lượt chém giết hết những xác chết biến dị này, một sự tồn tại mạnh mẽ đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm đã xuất hiện!

Không chỉ kiếm gỗ đào và kiếm tiền đồng vô dụng, mà ngay cả những vật phẩm dùng để đối phó tà ma như máu chó mực, móng lừa đen cũng không có ảnh hưởng gì đến con quái vật này.

Không, nói chính xác là không phải không có ảnh hưởng gì!

Những thứ trong tay họ, đối với sự tồn tại này, gần như không gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Chỉ trong một lần chạm mặt, Trừ Ma Ti đã tổn thất hai người.

Chương 257

Ngay cả Phong Vu Tu, một Đại Tông sư võ đạo ra tay, cũng không thể hạ được con quái vật này.

Thế nên mới có cảnh tượng trước mắt, Phong Vu Tu phải phái người đến mời Lâm Bất Phàm ra tay!

Nghe xong lời miêu tả của người này, trên mặt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi hiện lên một tia ngưng trọng.

Nếu đoán không lầm, con cương thi mà Phong Vu Tu gặp phải có khả năng là một con Đồng Giáp Thi.

Đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm!

Ngay cả vũ khí nóng, kiếm gỗ đào và một số thứ chuyên dùng để đối phó yêu tà cũng không có chút uy hiếp nào với nó.

Vừa nói chuyện, chiếc xe mô tô đã ra khỏi thành Thường Sa, thẳng tiến đến hiện trường trận đại chiến mà Chu Vệ Quốc và những người khác đã mai phục La Lão Oai.

Hơn mười phút sau, hai người đã đến hiện trường đại chiến.

Đảo mắt nhìn xung quanh, trong cảnh sắc mờ ảo, không thấy bóng dáng của Phong Vu Tu và những người khác đâu cả.

"Đội trưởng, đội trưởng..." Nhất thời, giọng của người này vang vọng trong đêm tối.

"Bên này..." "Là Tứ Gia sao?" Vừa gọi hai tiếng, ở vị trí cách đó trăm mét đã có tiếng huynh đệ Trừ Ma Ti đáp lại.

"Gia chủ..." Nghe thấy tiếng đáp lại, người đến cầu cứu liền nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

“Đi...” Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời, gọi một tiếng, thân hình liền lao về phía phát ra âm thanh.

Chỉ trong vài hơi thở, thân hình Lâm Bất Phàm đã vượt qua khoảng cách trăm mét, đến được vị trí phát ra âm thanh.

Còn người huynh đệ đến cầu cứu kia, lúc này vẫn còn cách đó mấy chục mét!

Đến nơi, Lâm Bất Phàm nhìn sang, chỉ thấy năm sáu người của Trừ Ma Ti.

Trên người họ ít nhiều đều có vết thương, lúc này đang tụ lại một chỗ.

Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm xuất hiện, những người này lập tức lên tiếng chào: “Tứ Gia.” “Tình hình thế nào, những người khác đâu rồi?” Nhìn những người này, Lâm Bất Phàm không vòng vo, trực tiếp hỏi.

Đối mặt với câu hỏi của Lâm Bất Phàm, những người này lập tức trả lời: “Đội trưởng dẫn người đuổi theo rồi, tình hình hiện tại thế nào, chúng tôi tạm thời cũng không biết.” Nói đến đây, một người trong số họ chỉ tay về một hướng: “Hướng đó, trên đường chắc cũng có huynh đệ Trừ Ma Ti.” “Ta đi xem tình hình trước.” Lâm Bất Phàm bỏ lại một câu, nhấc chân bước một bước, thân hình đã xuất hiện ở cách đó hơn mười mét.

Sau đó chỉ trong một cái chớp mắt, Lâm Bất Phàm đã biến mất trong màn đêm.

“Hít...” “Không hổ là Tứ Gia, thực lực quả nhiên khủng bố.” “Có Tứ Gia ra tay tương trợ, con quái vật đó chết chắc rồi.” Nhìn bóng dáng biến mất của Lâm Bất Phàm, mọi người hoàn hồn, thầm nhìn nhau một cái, không khỏi bàn tán xôn xao.

Khi người đến sau đuổi kịp đến trước mặt những người này, trên mặt không khỏi hiện lên một tia mờ mịt.

"Gia chủ đâu rồi?" Khi người này còn đang ngơ ngác, một huynh đệ Trừ Ma Ti bị thương liền lên tiếng giải thích: "Đi đuổi theo đội trưởng rồi." Nghe vậy, người này cũng không nói gì thêm.

Chỉ thấy hắn do dự một chút, vốn định đuổi theo xem tình hình.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, cuối cùng hắn chọn ở lại.

Thực lực của con quái vật đó, hắn đã cảm nhận sâu sắc.

Ngay cả đội trưởng Phong Vu Tu trong một lúc cũng không làm gì được con quái vật đó.

Bọn họ đuổi theo, e rằng cũng chỉ là gánh nặng!

Thay vì đuổi theo, chi bằng ở lại chăm sóc những huynh đệ bị thương.

Trong lúc những người này đang nói chuyện, Lâm Bất Phàm đã đuổi theo được mấy trăm mét.

Không biết tự lúc nào, thân hình hắn đã đuổi vào trong một khu rừng.

Nếu không phải trên đường có dấu hiệu rõ ràng do Trừ Ma Ti để lại, Lâm Bất Phàm thật sự không chắc có thể đuổi kịp.

"Ai đó?" Chưa được bao lâu, phía trước dường như có người, cảm nhận được tiếng bước chân của Lâm Bất Phàm, liền quát lớn.

Lúc này, chỉ thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm lóe lên trong rừng, trong nháy mắt đã đến trước mặt họ.

"Tứ Gia..." Nhìn sang, lại là mấy huynh đệ Trừ Ma Ti ít nhiều đều mang thương tích trên người.

Đảo mắt nhìn những người này, Lâm Bất Phàm suy nghĩ rồi hỏi: "Phong Vu Tu và Trương Phó Quan không có ở đây sao?" "Tứ Gia, đội trưởng và Trương Phó Quan đuổi theo rồi." "Phía trước không xa chắc có một miêu trại, con quái vật đó bị đội trưởng tấn công, đã bị thương một chút." Nghe đến đây, sắc mặt Lâm Bất Phàm trong nháy mắt thay đổi.

"Ta đi trước một bước." Sau đó, Lâm Bất Phàm không nói thêm lời nào, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh lao ra ngoài.

Con Đồng Giáp Thi đó vốn đã cường hãn vô cùng, đao thương bất nhập!

Bị Phong Vu Tu tấn công, e rằng đã hoàn toàn kích phát hung tính của nó.

Đặc biệt là khi nghe phía trước có miêu trại, trong lòng Lâm Bất Phàm liền thầm kêu không hay.

Hung tính của con Đồng Giáp Thi đã bị kích phát, một khi xông vào miêu trại đó, chắc chắn sẽ đại khai sát giới.

Đến lúc đó một khi uống máu, Đồng Giáp Thi tuyệt đối sẽ trở nên hung hãn hơn.

Lúc đó dù là Phong Vu Tu, một Đại Tông sư võ đạo, e rằng cũng không chắc có thể chống đỡ!

Nghĩ đến đây, tốc độ của Lâm Bất Phàm lại tăng thêm mấy phần.

Chương 258

Chưa đầy một nén hương, vị trí của miêu trại đã ở ngay trước mắt.

Nhưng khi nhìn thấy miêu trại đèn đuốc sáng trưng ở phía xa, thỉnh thoảng lại vang lên một tiếng hét thảm, sắc mặt Lâm Bất Phàm không khỏi thay đổi.

Con Đồng Giáp Thi đó lúc này đã xông vào miêu trại!

Thấy vậy, Lâm Bất Phàm không dám chậm trễ chút nào, nhấc chân bước một bước, thân hình đã xuất hiện ở cách đó hơn mười mét.

Khoảng cách mấy trăm mét, chỉ trong mấy chục hơi thở, Lâm Bất Phàm đã ở trong miêu trại đó.

Lúc này nhìn vào trong trại, chỉ thấy người Miêu trong trại đang tụ tập lại một chỗ một cách có trật tự.

Điều bất ngờ là người dẫn đầu đám người Miêu này lại là một phụ nữ.

Tuy không nhìn rõ dung mạo của người này, nhưng từ trang phục của nàng có thể thấy, thân phận của nàng trong trại chắc chắn không đơn giản.

Lúc này, Phong Vu Tu và Trương Phó Quan đang quấn lấy con Đồng Giáp Thi.

Chú ý kỹ có thể phát hiện, tại hiện trường đại chiến của hai người một thi, có mấy cỗ thi thể đã biến thành xác khô!

Nhìn trang phục liền biết, chính là người Miêu trong trại này!

"Tứ Gia đến rồi..." Trương Phó Quan đang quấn lấy con Đồng

Giáp Thi, vừa hay bị đánh bay ra ngoài.

Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm xuất hiện trong trại, trong mắt ông liền lóe lên một tia sáng.

Ngay khoảnh khắc đó, trong lòng Trương Phó Quan bỗng dưng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó chỉ thấy Trương Phó Quan đứng dậy, liền chắp tay cúi chào Lâm Bất Phàm: "Tứ Gia." Vụt!

Những người Miêu xung quanh còn chưa phát hiện ra sự xuất hiện của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy một đạo tàn ảnh lóe lên, thân hình Lâm Bất Phàm đã xuất hiện bên cạnh Trương Phó Quan.

Hắn nhìn Trương Phó Quan, thấy khóe miệng ông còn vương một tia máu, sắc mặt có chút tái nhợt.

Rõ ràng là một bộ dạng nguyên khí đại thương!

Đó là do huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể bị tiêu hao quá độ.

Nếu không phải Trương Phó Quan sở hữu huyết mạch Kỳ Lân, cũng không thể nào quấn lấy được với con Đồng Giáp Thi đó.

Nhưng dù có huyết mạch Kỳ Lân trợ giúp, so với Phong Vu Tu, một Đại Tông sư võ đạo, trong thời gian ngắn bộc phát tuy có thể tăng không ít sức chiến đấu, nhưng theo sự hao tổn khí huyết trong cơ thể, Trương Phó Quan lúc này đã đạt đến giới hạn.

Nếu không phải Lâm Bất Phàm kịp thời xuất hiện, không chừng tiếp theo ông sẽ bị trọng thương!

Thấy vậy, Lâm Bất Phàm lấy ra một bình ngọc, trực tiếp ném vào tay Trương Phó Quan nói: "Được rồi, qua một bên nghỉ ngơi trước đi, tiếp theo giao cho ta." Nhận lấy bình ngọc Lâm Bất Phàm ném tới, Trương Phó Quan cũng không khách sáo, trực tiếp đổ ra một viên Khí

Huyết Đan, nuốt vào bụng.

Sau đó không nói hai lời, gật đầu nhẹ, thân hình lui sang một bên.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào trận đại chiến của một người một thi.

Chỉ thấy Phong Vu Tu giơ tay nhấc chân, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, không khí xung quanh rung động ầm ầm.

Nhưng những đòn tấn công của ông lần lượt giáng xuống người con cương thi đó, cũng chỉ có thể đấu ngang tài ngang sức với con súc sinh này.

Nhất thời, ngay cả khí huyết chi lực bá đạo đến cực điểm cũng không thể lay động được con cương thi đó.

Chỉ khiến cho bề ngoài của con cương thi có chút tổn hại!

Đồng Giáp Thi!

Nhìn sang, chỉ thấy da trên người con cương thi đó như thể đang mặc một lớp áo giáp đồng.

Toàn thân hiện lên một màu xanh sẫm, mặt mũi vô cùng dữ tợn, lấp lánh ánh kim loại!

Chính là Đồng Giáp Thi trong truyền thuyết!

Nhìn bộ dạng hung hãn của con súc sinh này, con cương thi này đã đi đến cực hạn trong số các Đồng Giáp Thi, sắp bắt đầu lột xác thành Kim Giáp Thi!

Một khi lột xác thành Kim Giáp Thi, mới có thể thực sự được gọi là Thi Vương.

Không phải là loại tướng quân thi mà Lâm Bất Phàm gặp ở Bình Sơn lúc trước.

Dù chưa lột xác thành Kim Giáp Thi, với thực lực mà con Đồng Giáp Thi này thể hiện ra, cũng không biết lợi hại hơn con tướng quân thi mà Lâm Bất Phàm gặp ở Bình Sơn lúc trước bao nhiêu lần.

Có thể nói hai thứ này căn bản không cùng một đẳng cấp!

Cùng với sự xuất hiện của Lâm Bất Phàm, chưa đợi hắn ra tay, ánh mắt của những người Miêu xung quanh đều đổ dồn về phía hắn.

Rầm...

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Khi ánh mắt của mọi người tại hiện trường đều đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu đang đấu với con Đồng Giáp Thi cũng nhận ra sự xuất hiện của hắn.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên, Phong Vu Tu và con Đồng Giáp Thi va chạm vào nhau.

Thân hình một người một thi đều lùi lại mấy mét.

Chương 259

Nhìn lại Phong Vu Tu, sắc mặt lúc này cũng không tốt lắm.

Không chỉ khí huyết tiêu hao không ít, mà với tu vi Đại Tông sư võ đạo lại không thể hạ được con Đồng Giáp Thi trước mắt, khiến cho Phong Vu Tu nhất thời có chút mất mặt!

"Gào..." Cùng lúc đó, con Đồng Giáp Thi lùi lại mấy mét, dường như cảm nhận được một tia uy hiếp từ trên người Lâm Bất Phàm.

Chỉ thấy ánh mắt của nó nhìn về phía Lâm Bất Phàm, liền không nhịn được gầm lên một tiếng giận dữ, thi khí cuồn cuộn từ trong cơ thể tuôn ra.

"Ồ...

Nổi giận rồi sao..." Thấy phản ứng của con Đồng Giáp Thi này, Lâm Bất Phàm không những không có chút sợ hãi nào, ngược lại khóe miệng còn nhếch lên một nụ cười hứng thú.

Sau đó không đợi Phong Vu Tu ra tay lần nữa, Lâm Bất Phàm đã giơ tay ra hiệu.

Thấy Lâm Bất Phàm ra hiệu, Phong Vu Tu vốn chuẩn bị ra tay cũng không nói nhiều nữa.

Chỉ thấy ông gật đầu nhẹ, thân hình lui sang một bên.

"Đề phòng, đừng để con súc sinh này trốn thoát là được." Tuy với Lâm Bất Phàm, con Đồng Giáp Thi này muốn trốn thoát gần như là chuyện không thể, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, Lâm Bất Phàm vẫn dặn dò Phong Vu Tu một câu.

"Nghiệt súc, để ta thử thủ đoạn của ngươi." Sau khi dặn dò Phong Vu Tu xong, Lâm Bất Phàm nhìn con Đồng Giáp Thi, đưa tay ngoắc

ngoắc ngón tay khiêu khích.

Đạt đến trình độ này, con Đồng Giáp Thi này không thể dùng thân phận cương thi bình thường để đối đãi được nữa.

Lâm Bất Phàm chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra, con súc sinh này đã sinh ra linh trí.

Còn về việc nó tái sinh linh trí, hay dựa vào những mảnh ký ức còn sót lại của cỗ thi thể này trước khi chết mà sinh ra linh trí, có một điều có thể khẳng định, con Đồng Giáp Thi trước mắt này có trí tuệ không thua gì người thường.

Nó hung tàn như vậy, chẳng qua là bị sát khí, thi khí bản năng sai khiến.

Tuy có linh trí, nhưng so với người thường, Đồng Giáp Thi không có chút nhân tính nào, hoàn toàn là một con hung thú!

"Gào..." Dường như cảm nhận được uy hiếp vô hình tỏa ra từ trên người Lâm Bất Phàm.

Đối mặt với sự khiêu khích của Lâm Bất Phàm, con súc sinh này không những không hung tàn lao lên như trước, mà ngược lại còn gầm rú giận dữ với hắn!

Âm thầm, thậm chí còn có dấu hiệu muốn trốn chạy.

"Nếu súc sinh ngươi không đến, vậy ta đến đây." Vừa nói, chỉ thấy thân hình Lâm Bất Phàm khẽ động, nhấc chân nhẹ nhàng giẫm một cái xuống đất.

Thân hình hắn trong nháy mắt hóa thành một đạo tàn ảnh, lao thẳng về phía con Đồng Giáp Thi.

Rầm...

Trong nháy mắt, chỉ thấy Lâm Bất Phàm giơ tay tung một quyền,

hung hăng đấm vào đầu lâu của con Đồng Giáp Thi.

Không có bất kỳ dị tượng nào, cũng không có chút khí huyết chi lực nào tỏa ra.

Một cú đấm trông có vẻ bình thường, trực tiếp đánh cho cả thân hình con Đồng Giáp Thi lún sâu vào mặt đất...

Một đòn!

Lâm Bất Phàm chỉ dùng một đòn đã khiến con Đồng Giáp Thi không có chút sức phản kháng nào.

Một cú đấm trông có vẻ bình thường, trực tiếp đánh cho thân hình con Đồng Giáp Thi lún sâu vào lòng đất.

"Hít..." Thấy uy lực một đòn của Lâm Bất Phàm, bất kể là Phong Vu Tu và Trương Phó Quan, hay là những người Miêu kia, ai nấy trong khoảnh khắc đó đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc tột độ.

"Thực lực của Tứ Gia, chỉ một quyền đã đánh cho Đồng Giáp Thi không còn sức chống cự." "Gia, gia chủ thực lực, chẳng lẽ đã đột phá trên cả Đại Tông sư?" "Người này là ai, không chỉ dung mạo anh tuấn, thân thủ còn mạnh đến mức khó tin." Nhất thời, chỉ thấy mọi người tại hiện trường đều không khỏi thầm cảm thán.

Đặc biệt là trong số những người Miêu, vị Đại Tế Ti dẫn đầu.

Đại Tế Ti này, thực ra tuổi tác cũng chỉ khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm.

Không chỉ dung mạo phi phàm, không thua kém chị em Hoắc Tiên Nhi lúc đầu, mà thân hình của nàng còn bốc lửa hơn.

Nhìn một cái, cho người ta cảm giác như một quả đào mật chín mọng!

Toàn thân trên dưới, lúc nào cũng tỏa ra một luồng khí tức quyến rũ.

Ánh mắt của vị Đại Tế Ti này nhìn về phía Lâm Bất Phàm, sâu trong đáy mắt không khỏi lóe lên một tia sáng lạ.

Nhìn bộ dạng đó, cũng không biết lúc này trong lòng nàng đang nghĩ gì.

"Gào..." Trong lúc mọi người đang cảm thán, chỉ nghe một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Con Đồng Giáp Thi bị Lâm Bất Phàm một quyền đánh lún vào lòng đất, thi khí cuồn cuộn trên người như thủy triều tuôn ra.

Thân hình đang lún trong mặt đất của nó bật người nhảy lên, lao thẳng về phía Lâm Bất Phàm.

Cú đấm của Lâm Bất Phàm tuy mạnh, ngay cả con Đồng Giáp Thi này cũng không có phản ứng gì.

Một quyền bị đánh thẳng vào lòng đất.

Nhưng Đồng Giáp Thi bản thân có da đồng xương sắt, thân thể kim cương bất hoại.

Một cú đấm bình thường, uy lực tuy cường hãn vô cùng, nhưng đối với Đồng Giáp Thi mà nói, cũng không tạo thành bất kỳ uy hiếp nào.

Chương 260

Trừ phi Lâm Bất Phàm có thể phát huy ra sức mạnh vượt qua giới hạn chịu đựng của Đồng Giáp Thi.

Nếu không thì dù Lâm Bất Phàm đánh thế nào, đối với con Đồng Giáp Thi này cũng không có uy hiếp lớn.

Nhìn con Đồng Giáp Thi không hề hấn gì, bật người nhảy lên lao về phía mình.

Thân hình Lâm Bất Phàm trong nháy mắt không những không có ý định lùi bước, khóe miệng ngược lại còn nhếch lên một chút.

"Hôm nay vừa hay lấy ngươi thử tay nghề." Rầm!

Không nói nhiều lời, chỉ thấy Lâm Bất Phàm giơ tay tung một quyền, trực tiếp đón đỡ.

Trong chớp mắt, chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên.

Con Đồng Giáp Thi đang lao tới, cả cơ thể lại một lần nữa bị Lâm Bất Phàm một quyền nhẹ nhàng đánh bay ra ngoài.

Thân hình con Đồng Giáp Thi vừa bị Lâm Bất Phàm một quyền đánh bay ra ngoài, chỉ thấy thân hình Lâm Bất Phàm khẽ động, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa, hắn đã ở sau lưng con Đồng Giáp Thi, ngay sau đó lại tung ra một quyền.

Rầm, rầm, rầm...

Nhất thời, con Đồng Giáp Thi trong tay Lâm Bất Phàm như một cái bao cát.

Không có chút sức phản kháng nào, bị Lâm Bất Phàm liên tục đánh

bay ra ngoài.

Dù là Đồng Giáp Thi, có da đồng xương sắt, kim cương bất hoại.

Dưới những đòn tấn công liên tục như vậy của Lâm Bất Phàm, trên người Đồng Giáp Thi cũng không khỏi nứt ra từng vết nứt.

Từng tia máu đen không ngừng chảy ra, thi khí cuồn cuộn không ngừng thoát ra từ những vết nứt...

Thảm, trông thật thảm!

Một con Đồng Giáp Thi đao thương bất nhập, da đồng xương sắt lại trở nên thê thảm như vậy.

Nhìn mà đau lòng, nghe mà rơi lệ!

Phong Vu Tu và Trương Phó Quan bên cạnh, cùng những người Miêu kia, ai nấy đều trợn to hai mắt, lộ ra vẻ mặt khó tin.

Sự tồn tại vốn không thể địch lại, trước mặt Lâm Bất Phàm lại không là gì cả!

Thậm chí không có chút sức chống cự nào.

"Gào, gào, gào..." Đối mặt với sự áp đảo hết lần này đến lần khác của Lâm Bất Phàm, con Đồng Giáp Thi cũng dường như nổi giận.

Chỉ thấy nó gầm lên từng tiếng giận dữ, thi khí trên người trong nháy mắt sôi trào.

"Nổi giận rồi sao..." "Để ta xem ngươi có bản lĩnh gì." "Thần thông Phiên Thiên Ấn." Vừa nói, chỉ thấy trong mắt Lâm Bất Phàm lóe lên một tia khinh thường.

Sau đó không chút do dự, theo tâm niệm khẽ động, hắn trực tiếp đưa tay lên trời, hung hăng ấn xuống.

Ngay khoảnh khắc đó, võ đạo thần thông: Phiên Thiên Ấn, liền

được Lâm Bất Phàm thi triển ra.

Vụt...

Chỉ thấy một chiếc ấn tỷ tỏa ra thiên uy hạo đại, trên đó khắc hai chữ thần văn "Phiên Thiên", liền ngưng tụ trên không trung.

Chiếc ấn tỷ trông có vẻ hư ảo, lập tức hung hăng trấn áp xuống con Đồng Giáp Thi.

"Gào..." Đối mặt với chiếc ấn tỷ đang trấn áp xuống, con Đồng Giáp Thi dường như cũng cảm nhận được uy hiếp chí mạng.

Ngay khoảnh khắc đó, nó liền ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng giận dữ, thi khí cuồn cuộn trong nháy mắt đón đỡ chiếc ấn tỷ.

Đáng tiếc, theo sự trấn áp của chiếc ấn tỷ, luồng thi khí cuồn cuộn đó không có chút sức phản kháng nào, trong nháy mắt hóa thành một làn khói xanh rồi tan biến.

Rầm...

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên, chiếc ấn tỷ hung hăng trấn áp xuống.

Không khí xung quanh vào lúc này cũng không khỏi méo mó, dường như sắp vỡ ra.

Nhưng trên mặt đất ngoại trừ con Đồng Giáp Thi ra, không hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào của chiếc ấn tỷ.

Dưới ánh mắt trợn trừng của mọi người, mất mấy hơi thở, con Đồng Giáp Thi đang ngửa mặt lên trời gầm rú, trực tiếp đứng sững tại chỗ.

Dường như đã trải qua vô số năm tháng bào mòn, cả thân hình hóa thành một luồng tro bụi, từ đầu đến chân dần dần tiêu tán trong không

khí.

Cuối cùng, chỉ có một viên thi đan to bằng quả trứng gà, từ trong cơ thể con Đồng Giáp Thi đang tiêu tán, trực tiếp rơi xuống đất.

Lâm Bất Phàm nhìn viên thi đan đó, đưa tay ra không trung khẽ chộp một cái.

Một luồng lực lượng vô hình cuốn tới, viên thi đan trực tiếp bay vào tay Lâm Bất Phàm.

Đây là viên thi đan có phẩm chất cao nhất, tốt nhất mà Lâm Bất Phàm thu được từ trước đến nay.

Chương 261

Chuyến đi này, có thể thu hoạch được một viên thi đan, cũng không uổng công!

"Chết, chết rồi..." "Con ma hút máu đó, cứ thế mà chết rồi..." "Tứ Gia không hổ là Tứ Gia, thực lực quả nhiên không phải là sự tồn tại mà chúng ta có thể tưởng tượng được." Nhìn con Đồng Giáp Thi cứ thế hóa thành tro bụi tiêu tán trong không khí dưới thần thông của Lâm Bất Phàm, hiện trường yên tĩnh một lúc lâu, mọi người xung quanh mới hoàn hồn.

Ngay sau đó, chỉ thấy những người này nhìn nhau một cái, không khỏi bàn tán xôn xao.

Đặc biệt là vị Đại Tế Ti kia, nhìn bóng dáng Lâm Bất Phàm, nhất thời trên mặt cũng có chút ngẩn ngơ.

"Đa tạ Tứ Gia ra tay tương trợ." "Nếu không phải Tứ Gia kịp thời đến, lần này ta e rằng lành ít dữ nhiều." Hoàn hồn, Trương Phó Quan bước lên phía trước, hơi cúi người cảm tạ Lâm Bất Phàm.

"Đồng Giáp Thi đã giải quyết xong, chuyện còn lại giao cho các ngươi xử lý, ta đi trước một bước." Lâm Bất Phàm gật đầu nhẹ, không nói thêm lời nào.

Chỉ thấy hắn bỏ lại một câu, xoay người nhấc chân bước một bước, thân hình đã xuất hiện ở cách đó hơn mười mét.

Chỉ trong vài bước chân, bóng dáng Lâm Bất Phàm cứ thế biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Một lúc lâu sau, mọi người tại hiện trường mới hoàn hồn.

Đặc biệt là vị Đại Tế Ti kia, nhìn nơi Lâm Bất Phàm biến mất,

cũng không biết đang nghĩ gì.

Sau đó, chỉ thấy nàng khẽ động, trực tiếp dẫn theo dân làng trong trại, đi về phía hai người Trương Phó Quan.

Đến trước mặt Trương Phó Quan và Phong Vu Tu, vị Đại Tế Ti bước lên hơi cúi người, chào một cái rồi nói: "Đa tạ hai vị ra tay, nếu không miêu trại của chúng tôi lần này e rằng lành ít dữ nhiều." "Tại hạ là Đại Tế Ti của Bạch Kiều trại, Thì Hoài Thiền, ta đại diện cho cả Bạch Kiều trại, cảm tạ hai vị ra tay cứu giúp." Nhìn vị Đại Tế Ti này, ngay cả Trương Phó Quan và Phong Vu Tu, trên mặt cũng không khỏi ngẩn ra.

Đẹp!

So với cặp song châu của Hoắc gia có phần khác biệt, vị Đại Tế Ti trước mắt này không chỉ thân hình nghịch thiên, mà trên người còn có một loại khí chất đặc biệt.

Mấy hơi thở sau, Trương Phó Quan mới hoàn hồn, đáp lễ lại: "Kính chào Đại Tế Ti." Sau đó không đợi Trương Phó Quan nói tiếp, vị Đại Tế Ti đã lên tiếng hỏi: "Không biết vị tiểu ca vừa rồi là..." "Đại Tế Ti gọi là Tứ Gia." Hoàn hồn, Trương Phó Quan nhìn kỹ vị Đại Tế Ti trước mắt.

Lúc này, trong lòng ông dường như cũng đã hiểu ra điều gì, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Sau đó ông cũng không giấu giếm, trực tiếp kể sơ qua tình hình của Lâm Bất Phàm cho vị Đại Tế Ti nghe.

Không chỉ địa vị trong thành Thường Sa, mà còn cả tình hình của ba vị phu nhân.

Trương Phó Quan cũng không hề giấu giếm, đều kể sơ qua cho vị Đại Tế Ti nghe.

Giới thiệu xong những chuyện liên quan đến Lâm Bất Phàm, hai người mới nhìn sang những thi thể trong trại đã bị Đồng Giáp Thi hạ độc thủ.

"Những người này chết trong tay Đồng Giáp Thi, trong cơ thể đã bị thi độc lây nhiễm." "Nếu các vị không muốn những thi thể này lại xảy ra thi biến, tốt nhất nên lập tức thiêu hủy." Nghe lời của Trương Phó Quan, chỉ thấy trên mặt vị Đại Tế Ti hiện lên một vẻ khó xử.

Thực ra không chỉ ở miêu trại, mà cả Thần Châu cơ bản đều như vậy.

Một số truyền thống, tư tưởng cũ, vẫn luôn là một loại ràng buộc, không dễ dàng bị phá vỡ!

Lúc này, Trương Phó Quan dường như cũng nhìn ra được sự lo lắng của vị Đại Tế Ti, liền lên tiếng nhắc nhở: "Phải biết rõ, hậu quả một khi những người này lại thi biến." "Đến lúc đó tổn thất..." Nghe những lời này, không chỉ sắc mặt của vị Đại Tế Ti hơi thay đổi, mà ngay cả người thân của những người bị hại xung quanh, trên mặt cũng không khỏi có chút do dự, lộ ra một tia kinh hãi.

"Nếu đã như vậy, vậy thì nghe theo ý kiến của hai vị, lập tức hỏa táng những người này." Vị Đại Tế Ti nghiến răng, ngay sau đó vung tay ra lệnh.

Bà cho người chuẩn bị dầu hỏa, lập tức hỏa táng những tộc nhân đã chết trong tay Đồng Giáp Thi.

Có sự quyết đoán của vị Đại Tế Ti, những tộc nhân xung quanh vốn đang sợ hãi, ai nấy đều lập tức bắt đầu hành động.

Mãi cho đến khi thi thể của những người này được tưới dầu hỏa, bốc cháy ngùn ngụt, Trương Phó Quan và Phong Vu Tu mới nhìn nhau một cái, xin cáo từ với vị Đại Tế Ti.

“Miêu trại của chúng tôi nhờ có hai vị ra tay mới may mắn giảm bớt tổn thất, cứu được không ít mạng sống của tộc nhân.” “Hay là hai vị nghỉ ngơi một đêm rồi hãy đi.” Vị Đại Tế Ti một là thực sự muốn cảm tạ hai người Phong Vu Tu một phen, hai là cũng muốn từ miệng hai người dò hỏi thêm một chút thông tin về Lâm Bất Phàm.

Vừa rồi Lâm Bất Phàm xuất hiện, rồi giải quyết con Đồng Giáp Thi đó, trước sau có lẽ chưa đến mười phút.

Nhưng bóng dáng mạnh mẽ của Lâm Bất Phàm đã khắc sâu vào lòng vị Đại Tế Ti này, khiến cho lòng nàng dấy lên một tia gợn sóng!

Dù đã biết từ miệng Trương Phó Quan, Lâm Bất Phàm có ba vị phu nhân, trong lòng vị Đại Tế Ti vẫn không kiềm được hiện lên bóng dáng bá đạo, cường hãn vừa rồi của Lâm Bất Phàm!

“Có thể trấn sát con Đồng Giáp Thi đó, hoàn toàn là công lao của Tứ Gia.” “Đại Tế Ti nếu muốn cảm tạ, thì hãy cảm tạ Tứ Gia, chúng tôi xin cáo từ.” Trương Phó Quan và Phong Vu Tu khách sáo vài câu, không ở lại lâu nữa.

Chào một tiếng, hai người xoay người rời khỏi miêu trại.

Trên đường quay về thành Thường Sa, hai người tự nhiên cũng không quên mang theo những huynh đệ bị thương trên đường đi.

Khi những người này quay về thành Thường Sa, đã là hai giờ sau.

Còn về Lâm Bất Phàm, hắn chỉ mất nửa giờ đã từ Bạch Kiều trại quay về Lâm phủ.

Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm quay về, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên liền lập tức chạy ra đón.

Sau đó nóng lòng hỏi: “Phu quân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” “Không có chuyện gì lớn, người của Trừ Ma Ti gặp phải một con Đồng Giáp Thi.” “Con Đồng Giáp Thi đó đã bị ta trấn sát, ba vị phu

nhân không cần lo lắng.” Đối mặt với câu hỏi của ba người Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm tự nhiên không giấu giếm, trực tiếp kể lại sơ qua tình hình gặp phải.

“Hít...

Đồng Giáp Thi...” Nghe xong lời miêu tả của Lâm Bất Phàm, trái ngược với vẻ mặt bình tĩnh của hắn, ba người Hoắc Khuynh Tiên chỉ nhìn nhau một cái rồi đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

Dù đã dần dần giải trừ tu luyện, ba người không hiểu rõ tường tận về Đồng Giáp Thi, nhưng cũng biết sơ qua tình hình.

Thấy trên mặt Lâm Bất Phàm không chút gợn sóng, bộ dạng nhẹ nhàng ung dung, ánh mắt của ba người nhìn hắn bất giác lại thay đổi.

“Nếu ta nhớ không lầm, miêu trại mà phu quân nói đến hẳn là Bạch Kiều Trại...” “Vị Đại Tế Ti của Bạch Kiều Trại đó là một đại mỹ nhân, phu quân không nói chuyện với nàng ta sao...” Lúc này, trên mặt Hoắc Khuynh Tiên lộ ra một nụ cười ranh mãnh.

Chương 262

Nghe Hoắc Khuynh Tiên nói vậy, Lâm Bất Phàm không nhịn được mà đảo mắt một cái.

Lúc đó toàn bộ sự chú ý của hắn đều đặt trên con Đồng Giáp Thi kia, căn bản không để tâm đến chuyện khác, càng không chú ý đến vị gọi là Đại Tế Ti.

Hơn nữa, trong nhà đã có ba vị Hoắc Khuynh Tiên, khí chất và dung mạo đều thuộc hàng đỉnh cấp thế gian, e rằng Lâm Bất Phàm cũng sẽ không có chút hứng thú nào.

Điều Lâm Bất Phàm không biết là, vị Đại Tế Ti Miêu trại kia, dung mạo có thể nói là không hề thua kém đám người Hoắc Tiên Nhi.

Tuyệt đối là một tồn tại đạt được điểm S của hệ thống!

Đặc biệt là thân hình S-line, sự vĩ đại mà một tay không thể nắm hết, quả thực như một trái đào mật chín mọng.

So với ba người Hoắc Khuynh Tiên trước mặt, nàng mang một cảm giác chín chắn hoàn toàn khác.

Đối với Lâm Bất Phàm, hắn căn bản không để chuyện này trong lòng, ba ngày thời gian chớp mắt đã qua.

Sáng sớm hôm nay, điều khiến Lâm Bất Phàm bất ngờ là vị Đại Tế Ti Miêu trại kia lại trực tiếp tìm đến cửa.

"Cô nương, tìm ai vậy?" Nhìn vị Đại Tế Ti trước mặt, quản gia Long Tam ở tiền viện cũng không khỏi ngẩn người.

Dù ba vị phu nhân trong phủ đều là mỹ nhân đỉnh cấp thế gian, nhưng nhìn vị Đại Tế Ti Miêu trại trước mắt, lão đầu Long Tam cũng không khỏi kinh ngạc.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, Long Tam lập tức bình tĩnh lại.

Một cô nương xinh đẹp như vậy tìm đến cửa, không chừng có liên quan đến Lâm Bất Phàm, ông ta không dám có chút chậm trễ nào.

Đối mặt với câu hỏi của Long Tam, vị Đại Tế Ti lập tức mở miệng: "Đây có phải là phủ đệ của Lâm Tứ Gia không ạ?" "Quả nhiên là tìm gia chủ..." Long Tam thầm than một tiếng, sau đó cũng không dám chậm trễ, lập tức đưa tay ra hiệu mời vị Đại Tế Ti vào trong.

Sau đó, ông đưa vị Đại Tế Ti đến đại sảnh rồi mới nói: "Cô nương vui lòng đợi ở đây một lát, tôi đi thông báo cho gia chủ ngay." Giao phó một câu xong, Long Tam không hề do dự, lập tức xoay người đi thẳng ra hậu viện.

Lúc này, Lâm Bất Phàm đang ở hậu viện, vừa luyện xong một lượt Ngũ Hành Trường Sinh Quyền.

Hắn vừa chỉ điểm cho ba người Hoắc Khuynh Tiên tu luyện, vừa pha một ấm Bồ Đề Linh Trà.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân truyền đến, Lâm Bất Phàm ngẩng đầu lên thì thấy bóng dáng Long Tam.

"Gia chủ..." Long Tam gọi một tiếng, rồi nhìn ba người Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh, vẻ mặt không khỏi có chút do dự.

Thấy bộ dạng của Long Tam lúc này, Lâm Bất Phàm đặt tách trà trong tay xuống, nói: "Có chuyện gì cứ nói." Long Tam cũng không do dự nữa, mở miệng nói: "Trong phủ có một vị cô nương đến tìm ngài..." Vụt...

Nghe Long Tam nói vậy, ba người Hoắc Khuynh Tiên đang tu luyện lập tức đưa mắt nhìn qua.

"Một cô nương?

Chắc là tìm ta sao...” Trong chốc lát, trên mặt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc.

“Vâng... một cô nương đặc biệt xinh đẹp... mặc trang phục người Miêu...” Nghe Long Tam nói, không đợi Lâm Bất Phàm mở miệng, ba người Hoắc Khuynh Tiên đều đã dừng tu luyện.

Sau đó, Hoắc Khuynh Tiên lên tiếng: “Phu quân, hay là chàng đi xem thử xem...” Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều nữa, đứng dậy ra hiệu cho Long Tam.

Khi Lâm Bất Phàm cất bước đi về phía đại sảnh tiền viện, ba người Hoắc Khuynh Tiên liền nhìn nhau một cái, rồi lặng lẽ đi theo sau.

Bóng dáng Lâm Bất Phàm vừa bước vào đại sảnh tiền viện, nhìn thấy vị Đại Tế Ti Miêu trại kia, mặt hắn cũng không khỏi sững sờ.

Đủ loại cảm xúc như kinh ngạc, vui mừng, bất ngờ thoáng qua trong mắt Lâm Bất Phàm.

Chỉ trong thoáng chốc, Lâm Bất Phàm đã hoàn hồn.

Người trước mắt tuy mang lại cảm giác kinh diễm, ngự tỷ phạm mười phần, nhưng đừng quên ba người Hoắc Khuynh Tiên, người nào cũng có dung mạo hoàn mỹ hơn hẳn vị này!

Khí chất yêu mị, ngoan ngoãn lại mỗi người một vẻ.

Đối với mỹ nữ cấp bậc này, Lâm Bất Phàm đã sớm có sức đề kháng.

Nhưng dù vậy, thân hình của vị Đại Tế Ti trước mắt, cùng dung mạo đạt trên chín mươi điểm, đặc biệt là khí chất trưởng thành kia, cũng khiến lòng Lâm Bất Phàm có chút kinh diễm!

Chỉ trong giây lát, Lâm Bất Phàm đã lấy lại tinh thần.

Vẻ mặt hắn không chút thay đổi, nói: “Không biết cô nương đây là...” “Tại hạ là Đại Tế Ti của Bạch Kiều Trại, Thì Hoài Thiền, hôm nay đến đây chủ yếu là để cảm tạ Tứ Gia...” “Mấy ngày trước nếu không nhờ Tứ Gia ra tay trấn sát con ma hút máu kia, e rằng trại của chúng tôi đã thương vong vô số.” Nghe Thì Hoài Thiền nói xong, Lâm Bất Phàm mới hiểu ra.

Hóa ra người trước mắt chính là vị Đại Tế Ti mà Hoắc Khuynh Tiên đã nhắc đến!

Quả không hổ là người có thể được Hoắc Khuynh Tiên khen là mỹ nhân.

Trong lòng Lâm Bất Phàm cũng không ngờ rằng, một chuyện gần như đã bị hắn quên lãng, vị Đại Tế Ti này lại đích thân đến cửa cảm tạ!

Cùng lúc đó, ba người Hoắc Khuynh Tiên lẳng lặng đi theo sau cũng đã thấy rõ tình hình trong phòng khách.

Nhìn thân hình đáng ghen tị của Thì Hoài Thiền, bộ ngực rõ ràng vĩ đại hơn một cỡ, trong mắt Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi lộ ra một tia ngưỡng mộ: “Đây là vị mà ta nói lúc trước, mỹ nhân Đại Tế Ti của Bạch Kiều Trại...” “Có khả năng nào... vị Đại Tế Ti này đã để ý phu quân của chúng ta không...” Dù thân hình của ba người Hoắc Khuynh Tiên đã đạt đến mức gần như hoàn hảo theo tỉ lệ cơ thể, nhưng so với vị Đại Tế Ti trước mắt, sâu trong đáy mắt ba người đều không khỏi có chút ngưỡng mộ và cảm thán!

“Không hổ danh xưng mỹ nhân Đại Tế Ti, là một tồn tại có thể khiến cả Khuynh Tiên tỷ tỷ cũng phải nhớ đến...” “Bất luận là thân phận, hay là dáng vẻ và khí chất, cũng rất xứng đôi với phu quân...” Khi Hoắc Khuynh Tiên vừa mở lời, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt cũng nhìn nhau một cái, rồi lần lượt lên tiếng bàn luận.

Chương 263

Nhìn bộ dạng hai người lúc này, dường như không hề để tâm đến việc có thêm một tỷ muội nữa.

Hoắc Khuynh Tiên nghe vậy liền thầm đảo mắt một cái.

Nhưng lời nói của hai người cũng khiến trong lòng Hoắc Khuynh Tiên nảy ra một ý nghĩ.

Nàng quay đầu lại, ánh mắt nhìn vị Đại Tế Ti đã có chút thay đổi.

Không phải là để ý hay chống đối, mà là một ánh mắt dò xét.

Dáng vẻ đó như thể đang thay Lâm Bất Phàm thẩm định vị Đại Tế Ti Miêu trại này xem có thật sự xứng với hắn hay không.

Theo tu vi của Lâm Bất Phàm đột phá, cho dù ba người liên thủ cũng khó lòng chống lại hắn.

Nếu có thêm một tỷ muội, các nàng quả thực không để ý.

Nhưng muốn vào cửa Lâm gia thì phải qua được thử thách của ba người.

Các nàng không muốn Lâm Bất Phàm cưới một người phụ nữ khiến cuộc sống sau này không yên ổn.

Nếu Đại Tế Ti của Bạch Kiều Trại phù hợp yêu cầu, mà Lâm Bất Phàm cũng có ý, các nàng sẽ không hề bận tâm.

Dù sao có thêm một người chia sẻ hỏa lực cũng là một chuyện tốt.

Quan trọng nhất là, ba người đều biết tâm tư của Lâm Bất Phàm, đó là làm lớn mạnh Lâm gia, để Lâm gia phồn vinh hưng thịnh.

Hiện tại Hoắc Khuynh Tiên vì lý do huyết mạch, muốn mang thai là chuyện khó khăn vô cùng.

Còn Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, các nàng không ngại sinh thêm cho Lâm Bất Phàm một, hai đứa con nữa.

Nhưng nếu nhiều hơn nữa, đừng nói hai người có khúc mắc trong lòng, e rằng Lâm Bất Phàm cũng sẽ ngày càng gian nan.

Chủ yếu là theo tu vi của Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi ngày càng mạnh, mức độ thức tỉnh huyết mạch ngày càng cao, việc mang thai cũng sẽ trở nên càng khó khăn!

Trong lúc ba người Hoắc Khuynh Tiên âm thầm đánh giá vị Đại Tế Ti, ánh mắt quay lại phòng khách, đối mặt với lời cảm tạ của nàng, Lâm Bất Phàm liền xua tay nói: "Đại Tế Ti không cần khách sáo, giải quyết con Đồng Giáp Thi đó chỉ là chuyện tiện tay mà thôi..." "Đối với Tứ Gia, đó chỉ là một chuyện tiện tay, nhưng đối với miêu trại của chúng tôi lại là ân cứu mạng..." Nói đoạn, vị Đại Tế Ti trực tiếp vỗ tay.

Mấy thanh niên mặc trang phục Miêu trại liền khiêng lên mấy cái rương lớn.

"Tôi nghe nói Tứ Gia có hứng thú với các loại dược liệu, đây đều là những dược liệu do trại chúng tôi thu hái, mong Tứ Gia đừng chê." Mấy chiếc rương gỗ lớn được mở ra, Lâm Bất Phàm liếc mắt qua.

Bên trong đều là những dược liệu quý giá, thậm chí không thiếu linh dược trăm năm.

Thấy những thứ này, sâu trong đáy mắt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Hắn không ngờ một chuyện đã bị mình quên lãng lại được vị Đại Tế Ti trước mắt coi trọng như vậy.

Cùng lúc đó, không đợi Lâm Bất Phàm mở lời, ba người Hoắc Khuynh Tiên nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi hiện lên vẻ ngạc

nhiên.

Sau đó, Hoắc Tiên Nhi lên tiếng: "Xem ra vị Đại Tế Ti này, phần lớn là có ý với phu quân của chúng ta rồi..." Trong thời loạn thế này, cường giả vốn dĩ có ưu thế.

Huống chi là người như Lâm Bất Phàm, không chỉ thực lực bản thân đủ mạnh, mà còn vô cùng ưu tú.

Việc có được hảo cảm của vị Đại Tế Ti này thực sự là chuyện quá đỗi bình thường!

"Hay là để ta đi thăm dò một phen, cũng là để thay phu quân xem xét..." Lời này vừa nói ra, ba người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau một cái, sau đó cũng không còn lén lút nữa, trực tiếp bước vào đại sảnh.

"Phu quân..." "Vị tỷ tỷ này chính là mỹ nhân Đại Tế Ti nổi danh của Bạch Kiều Trại..." "Hôm nay gặp mặt, quả nhiên người như tên, là một đại mỹ nhân..." Ba người Hoắc Khuynh Tiên bước vào đại sảnh, trước tiên chào Lâm Bất Phàm một tiếng, sau đó ánh mắt của từng người đều đổ dồn lên người vị Đại Tế Ti.

Nhìn thấy ba người Hoắc Khuynh Tiên đột nhiên xuất hiện, Lâm Bất Phàm sao lại không biết các nàng đã ở đó từ sớm.

Chỉ là hắn cũng không biết ba người muốn làm gì...

Sau khi đánh giá một lượt, Hoắc Khuynh Tiên nhìn Lâm Bất Phàm nói: "Phu quân, nếu những thứ này là tấm lòng của Đại Tế Ti, ta thấy hay là chàng cứ nhận đi..." Lâm Bất Phàm nghe vậy, cũng phất tay nói: "Thôi được, thôi được, vậy đa tạ hậu lễ của Đại Tế Ti..." "Ba vị phu nhân của Tứ Gia, quả nhiên là tuyệt sắc nhân gian..." Nhìn ba người Hoắc Khuynh Tiên trước mặt, vị Đại Tế Ti Thì Hoài Thiền cũng không khỏi cảm thán.

Trong lòng nàng thậm chí không kìm được mà đem bản thân so

sánh với ba người.

Ngoài thân hình có thể ổn định áp đảo ba người một bậc, còn lại bất kể là dung mạo hay khí chất, dường như đều kém hơn một chút!

Một cảm giác mất mát không tên thoáng qua trong lòng vị Đại Tế Ti.

Nhưng trên mặt nàng không hề có chút khác thường, ngược lại còn khách sáo qua lại, nói cười vui vẻ với ba người Hoắc Khuynh Tiên.

Trong chốc lát, Lâm Bất Phàm ngược lại giống như một người ngoài cuộc.

Hắn mở miệng định nói gì đó, nhưng lời đến bên môi cuối cùng lại nuốt xuống.

Bây giờ hắn đã nhìn ra rồi.

Ba người Hoắc Khuynh Tiên tưởng rằng hắn có ý với vị Đại Tế Ti này.

Các nàng đột nhiên xuất hiện, liên tục đánh giá vị Đại Tế Ti, rõ ràng là đang thăm dò ý tứ của nàng.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lâm Bất Phàm không khỏi nhếch lên, lóe lên một tia hứng thú.

Hắn bắt đầu cẩn thận đánh giá vị Đại Tế Ti của Bạch Kiều Trại trước mắt.

Thật đặc biệt, càng nhìn càng có hương vị!

Chương 264

So với ba người Hoắc Khuynh Tiên, vị Đại Tế Ti này mang lại một cảm giác hoàn toàn khác.

Lâm Bất Phàm khẽ động tâm niệm, hệ thống lúc này cũng đưa ra một đánh giá cụ thể. [Họ tên: Thì Hoài Thiền] [Tuổi: 25] [Dung mạo: 91] [Đánh giá: S] Mặc dù dung mạo có hơi kém một chút, nhưng thân hình kia lại khiến người ta không nhịn được mà nuốt nước bọt!

Cộng thêm khí chất chín chắn đó, ngay cả trong lòng Lâm Bất Phàm lúc này cũng không khỏi gợn lên một tia sóng nhỏ.

"Mọi người cứ từ từ nói chuyện, ta ra sân sau đi dạo một vòng..." Càng nhìn, gợn sóng trong lòng Lâm Bất Phàm càng không nhịn được mà dập dờn.

Cuối cùng hắn đứng dậy, chào một tiếng rồi xoay người đi thẳng ra hậu viện.

Nhìn bóng lưng Lâm Bất Phàm rời đi, ba người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau một cái, cũng không mấy để tâm.

Ngược lại là vị Đại Tế Ti, nàng thầm mở miệng định nói gì đó, nhưng nhìn thấy ba người Hoắc Khuynh Tiên trước mặt, lời vừa đến bên môi lại bị nuốt ngược trở vào.

Vừa thu hồi ánh mắt, ba người Hoắc Khuynh Tiên liền bắt đầu thăm dò từ các phương diện.

Thời gian trôi qua từng chút một, sau một hồi hỏi vòng vo tam quốc, vị Đại Tế Ti càng hỏi càng cảm thấy có gì đó không đúng!

Nhưng nhất thời lại không nói ra được rốt cuộc không đúng ở chỗ nào, chỉ cảm thấy những câu hỏi được đưa ra quá nhạy cảm.

Chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên đột nhiên đổi chủ đề, trực tiếp mở lời mời: "Đại Tế Ti nếu không vội, hay là ở lại chơi hai ngày..." "Có thể cùng Đại Tế Ti tụ họp một nơi, cũng là duyên phận của chúng ta..." "Không biết Đại Tế Ti có đồng ý không..." Nói đoạn, ánh mắt của ba người Hoắc Khuynh Tiên đồng loạt đổ dồn lên người Thì Hoài Thiền.

Vẻ mặt mong đợi, nghiêm túc kia thật khiến người ta không thể mở miệng từ chối.

Đối mặt với ánh mắt của ba người, Thì Hoài Thiền vốn định khách sáo vài câu.

Nhưng không biết vì sao, lúc chuẩn bị mở miệng, trong đầu nàng lại không kìm được mà hiện lên bóng dáng của Lâm Bất Phàm.

Sau đó, nàng bất giác gật đầu nói: "Nếu ba vị phu nhân đã mời, vậy thì làm phiền rồi..." "Đi, chúng ta ra hậu viện từ từ nói chuyện..." Thấy Thì Hoài Thiền gật đầu đồng ý, Hoắc Khuynh Tiên cũng không nói nhiều, thân mật kéo nàng đi về phía hậu viện.

Lúc này, vị Đại Tế Ti cũng quay sang dặn dò mấy tộc nhân đi cùng mình đến Thường Sa Thành: "Các ngươi mang những vật tư trại cần về trước đi..." "Vâng!" Nghe lệnh của Thì Hoài Thiền, những tộc nhân đi cùng lập tức gật đầu nhận lệnh rời đi.

Sau khi tiễn họ đi, vị Đại Tế Ti mới theo ba người Hoắc Khuynh Tiên ra hậu viện.

"Hít..." "Bồ Đề Thánh Thụ..." Khi vừa bước vào hậu viện, nàng cảm giác không khí xung quanh dường như trong lành hơn mấy phần.

Đặc biệt khi nhìn thấy cây bồ đề cao hàng chục mét kia, đồng tử trong mắt nàng lập tức co rụt lại.

Bạch Kiều Trại cũng có một cây thần thụ, nhưng so với cây bồ đề trước mắt, căn bản không cùng một đẳng cấp.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Thì Hoài Thiền, Hoắc Khuynh Tiên mỉm cười nói: "Đại Tế Ti không nhìn lầm đâu, đó đúng là cây bồ đề..." "Tôi nghe nói ở Bạch Kiều Trại của Đại Tế Ti cũng có một cây thần thụ..." Nghe lời của Hoắc Khuynh Tiên, Thì Hoài Thiền không hề giấu giếm, trực tiếp gật đầu.

Nếu là người khác hỏi, nàng chắc chắn sẽ không nói thật.

Nhưng nhìn cây bồ đề ở hậu viện Lâm phủ, rồi so với cây thần thụ ở Bạch Kiều Trại, hai thứ này căn bản không cùng một tầng thứ.

Trong lúc nói chuyện, bốn người đã đến dưới gốc cây bồ đề, nơi gia đình Lâm Bất Phàm thường nghỉ ngơi.

"Đại Tế Ti mời ngồi..." "Thử xem hương vị của Bồ Đề Linh Trà thế nào." Thì Hoài Thiền vừa ngồi xuống, Hoắc Tiên Nhi đã trực tiếp dùng linh tuyền pha một ấm Bồ Đề Linh Trà.

Trong lúc mơ màng, nàng nhận lấy tách Bồ Đề Linh Trà từ tay Hoắc Tiên Nhi.

Sau khi khẽ nhấp một ngụm, Thì Hoài Thiền mới cảm thấy trong đầu truyền đến một cảm giác mát lạnh, khiến nàng hoàn toàn tỉnh táo lại.

Lúc này, nàng đặt tách trà trong tay xuống, ánh mắt nhìn vào ba người Hoắc Khuynh Tiên rồi nói: "Ba vị phu nhân giữ tôi lại, e rằng không chỉ đơn giản là muốn tôi đi dạo một vòng Thường Sa Thành..." "Ba vị có chuyện gì, hay là cứ nói thẳng ra đi." Từ lúc ba người xuất hiện, rồi lại bóng gió, liên tục thăm dò, Thì Hoài Thiền đã nhìn ra ba người Hoắc Khuynh Tiên e rằng có chuyện khác.

Chỉ là nhất thời nàng cũng không biết rốt cuộc là vì chuyện gì!

Đối mặt với ánh mắt của nàng, không đợi Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt mở lời, Hoắc Khuynh Tiên đã mỉm cười nói: "Đại Tế Ti

không hổ là Đại Tế Ti...” “Nhưng người cũng không cần lo lắng, chúng ta không có bất kỳ ác ý nào.” Lời này quả thực không sai, Thì Hoài Thiền cũng thực sự không cảm nhận được bất kỳ ác ý nào từ ba người.

Nếu không nàng cũng sẽ không đồng ý ở lại!

Năng lực cảm ứng đối phương có ác ý hay không là năng lực trời sinh của Thì Hoài Thiền.

Cũng chính nhờ năng lực này mà nàng mới có thể ngồi lên vị trí Đại Tế Ti khi còn trẻ.

Thấy Thì Hoài Thiền im lặng không nói, Hoắc Khuynh Tiên cũng không giấu giếm nữa, tiếp tục nói: “Không giấu gì Đại Tế Ti, phu quân nhà ta rất có hảo cảm với người...” “Vừa rồi ngoài việc muốn tìm hiểu thêm về Đại Tế Ti, ta cũng muốn xem xem Đại Tế Ti có hợp với phu quân nhà ta không...” “Qua tìm hiểu vừa rồi, Đại Tế Ti mọi phương diện đều rất ưu tú, cũng rất hợp với phu quân nhà ta...” “Không biết Đại Tế Ti có ý không...” Nghe Hoắc Khuynh Tiên nói vậy, Thì Hoài Thiền vốn đã có chút hảo cảm với Lâm Bất Phàm, trên mặt không kìm được mà hiện lên một vệt ửng hồng.

Nhất thời, nàng thực sự có cảm giác luống cuống chân tay, không biết nên nói gì!

Nhìn phản ứng của nàng lúc này, trong lòng ba người Hoắc Khuynh Tiên lập tức có phỏng đoán.

Nếu không có gì bất ngờ, Thì Hoài Thiền trước mắt cũng có hảo cảm với phu quân!

Chỉ là nhìn phản ứng của nàng lúc này, rõ ràng trong lòng dường như có điều gì đó băn khoăn.

Lúc này, ba người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau một cái, sau đó lại

tiếp tục nói: “Đại Tế Ti trong lòng có băn khoăn cũng không sao...” “Nếu là chuyện Lâm gia có thể làm, có thể giải quyết, chúng ta tuyệt không từ chối...” “Đại Tế Ti, cứ nói thẳng không sao.” Quả thực đúng như ba người Hoắc Khuynh Tiên phỏng đoán.

Tuy Thì Hoài Thiền có hảo cảm với Lâm Bất Phàm, nhưng nếu gả ngay, trong lòng vị Đại Tế Ti này quả thực có một chút băn khoăn!

Chính xác hơn là có một chút lo lắng!

Không phải lo lắng cho bản thân, mà lo lắng cho chuyện của Bạch Kiều Trại.

Đối mặt với ánh mắt của ba người Hoắc Khuynh Tiên, Thì Hoài Thiền thầm cắn răng, sau đó mới mở miệng nói: “Không giấu gì ba vị phu nhân, tôi quả thực có hảo cảm với Tứ Gia...” Đối với một cường giả như Lâm Bất Phàm, đặc biệt là dáng vẻ anh tuấn tiêu sái kia, bất kỳ người phụ nữ nào nhìn thấy cũng không kìm được mà sinh lòng hảo cảm.

Chương 265

Ngay từ khi Lâm Bất Phàm tru sát con Đồng Giáp Thi kia, Thì Hoài Thiền đã có hảo cảm với hắn.

Lần này đến thăm, một là trong lòng quả thực không quên được dáng vẻ anh hùng của Lâm Bất Phàm, hai là cũng vì nguy cơ của Bạch Kiều Trại!

Chính xác hơn là, đến Lâm phủ tạ ơn Lâm Bất Phàm ra tay cứu giúp là do hảo cảm với hắn thôi thúc, nhưng mục đích chủ yếu nhất là muốn tạo mối quan hệ với Lâm Bất Phàm để giải quyết nguy cơ của Bạch Kiều Trại.

Chỉ là nàng không bao giờ ngờ rằng, sự việc lại phát triển đến mức này.

"Nhưng lần này tôi đến thăm Tứ Gia, chủ yếu là muốn nhờ Tứ Gia che chở cho Bạch Kiều Trại của chúng tôi..." "Nếu Tứ Gia đồng ý che chở cho Bạch Kiều Trại, Thì Hoài Thiền tôi gả cho Tứ Gia thì có sao đâu..." Cuối cùng, trên mặt Thì Hoài Thiền cũng không khỏi hiện lên một vệt đỏ ửng.

Tuy Thì Hoài Thiền có điều kiện, nhưng nghe điều kiện này, trên mặt ba người Hoắc Khuynh Tiên đều không khỏi nở một nụ cười.

Đối với các nàng, đó không phải là điều kiện!

Chỉ cần Thì Hoài Thiền gả cho Lâm Bất Phàm, việc che chở cho Bạch Kiều Trại chẳng phải là chuyện tiện thể sao.

Trái ngược với ba người Hoắc Khuynh Tiên đang thầm cười trong lòng, Thì Hoài Thiền lúc này lại vô cùng thấp thỏm.

Sau đó nàng không nhịn được mà nói: "Nếu có gì khó xử, làm khó

ba vị phu nhân, thì coi như tôi chưa từng nói gì...” Nói đoạn, Thì Hoài Thiền liền đứng dậy, ra vẻ chuẩn bị cáo từ rời đi.

Thấy bộ dạng của Thì Hoài Thiền, Hoắc Khuynh Tiên mới vội vàng nói: “Muội muội khoan đã...” “Muội hiểu lầm ý của ta rồi...” “Ta sở dĩ không trả lời, chủ yếu là vì yêu cầu này, đối với chúng ta căn bản không phải là yêu cầu.” “Chỉ cần muội đồng ý gả vào Lâm gia, thậm chí không cần mở lời, tin rằng phu quân cũng sẽ che chở cho Bạch Kiều Trại.” Một Bạch Kiều Trại nhỏ bé, chỉ có mấy trăm tộc nhân, đối với Lâm Bất Phàm mà nói, muốn che chở cho họ sống yên ổn trong thời loạn thế này căn bản không phải là chuyện gì to tát!

“Muội muội đừng vội, trước tiên kể cho ta nghe tình hình của Bạch Kiều Trại đã...” Bất kể Thì Hoài Thiền lúc này đang nghĩ gì, Hoắc Khuynh Tiên đã kéo nàng ngồi xuống lại.

Mấy hơi thở sau, Thì Hoài Thiền mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Lúc này, vẻ mặt nàng vẫn còn có chút mơ màng.

Sau đó cũng không nói nhiều, trực tiếp miêu tả đơn giản về nguy cơ mà Bạch Kiều Trại đang đối mặt.

Nguy cơ lớn nhất đến từ kẻ thù của Bạch Kiều Trại, Hắc Kiều Trại.

Chính xác hơn, Bạch Kiều Trại thuộc chi Bạch Miêu, Hắc Kiều Trại thuộc chi Hắc Miêu, hai tộc lịch sử đã có tranh chấp.

Mấy chục năm gần đây, tranh chấp giữa hai tộc ngày càng thường xuyên và kịch liệt.

Mỗi lần đều có thương vong!

Dù Thì Hoài Thiền trời sinh có thể cảm nhận được ác ý, giúp Bạch Kiều Trại nhiều lần tránh được nguy hiểm, nhưng Hắc Miêu cũng không phải dạng vừa, Đại Tế Ti của họ còn có năng lực khống chế

các loại độc trùng.

Hiện tại còn trực tiếp nhắm vào Thì Hoài Thiền.

Ban đầu vì sự an nguy của Bạch Kiều Trại, nàng đã chuẩn bị thỏa hiệp.

Nhưng thật trùng hợp, ba ngày trước gặp phải con Đồng Giáp Thi xông vào miêu trại, Lâm Bất Phàm đã ra tay trấn sát nó.

Thì Hoài Thiền nảy sinh hảo cảm với Lâm Bất Phàm, biết được địa vị của hắn ở Thường Sa Thành, mới có cảnh tượng hôm nay.

Dù đến cửa với mục đích, nhưng đối với Lâm Bất Phàm và ba người Hoắc Khuynh Tiên mà nói, đây căn bản không phải là chuyện gì lớn!

Nghe xong những chuyện mà Thì Hoài Thiền kể, Hoắc Tiên Nhi càng không nói hai lời, trực tiếp lên tiếng tỏ thái độ: "Bất kể muội có đồng ý gia nhập Lâm gia hay không, chuyện này ta thay phu quân làm chủ, bảo đảm Bạch Kiều Trại sẽ bình an vô sự." Khi Hoắc Tiên Nhi lên tiếng tỏ thái độ, Hoắc Khuynh Tiên và Doãn Tinh Nguyệt nhìn nhau một cái.

Dù trong lòng hai người có lời muốn nói, nhưng lúc này cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Đừng nhìn bình thường dường như đều là Hoắc Khuynh Tiên lên tiếng làm chủ, Tứ Gia nhất mạch của Cửu Môn cũng là Hoắc Khuynh Tiên đang quản lý.

Nhưng trong Lâm gia, ngoài Lâm Bất Phàm ra, người thứ hai có thể đưa ra quyết định chính là Hoắc Tiên Nhi!

Nàng mới là chị cả chính phòng!

Dù bình thường hay gọi Khuynh Tiên tỷ tỷ, có chuyện gì cũng hỏi

ý kiến của Hoắc Khuynh Tiên, nhưng vào thời khắc mấu chốt, nếu Hoắc Tiên Nhi đã quyết định, đặc biệt là những chuyện liên quan đến Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên cũng chỉ có thể xếp sau.

Hiện tại Hoắc Tiên Nhi đã trực tiếp lên tiếng tỏ thái độ, dù Hoắc Khuynh Tiên có lời muốn nói, cũng chỉ có thể nuốt lại vào bụng.

Thậm chí cả Thì Hoài Thiền, thấy Hoắc Tiên Nhi trực tiếp tỏ thái độ, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ vui mừng và bất ngờ.

Vui mừng là vì có Lâm Bất Phàm che chở, sự an nguy của Bạch Kiều Trại cuối cùng cũng không cần lo lắng nữa.

Bất ngờ là, nhìn bề ngoài Hoắc Khuynh Tiên dường như có địa vị cao hơn, nhưng người làm chủ lại là Hoắc Tiên Nhi trong ba người.

Khi Hoắc Tiên Nhi vừa lên tiếng, bóng dáng Lâm Bất Phàm vừa hay từ trong phòng bước ra.

Thấy bốn người đang nói cười vui vẻ dưới gốc cây bồ đề, Lâm Bất Phàm vừa đi vừa không nhịn được mà hỏi: "Đang nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?" Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm xuất hiện, trong mắt ba người Hoắc Tiên Nhi đều lóe lên một tia sáng: "Phu quân, chàng đến đúng lúc lắm." Khi Lâm Bất Phàm đến gần, Doãn Tinh Nguyệt liền rót cho hắn một tách trà.

Không đợi Lâm Bất Phàm mở lời, trên mặt Thì Hoài Thiền lúc này đã hiện lên một vệt ửng hồng.

Nhìn bộ dạng của nàng lúc này, Doãn Tinh Nguyệt đảo mắt một cái, lóe lên một tia tinh nghịch nói: "Phu quân, chàng thấy vị Đại Tế Ti Thì Hoài Thiền này thế nào?" Thì Hoài Thiền vốn đã đỏ mặt, nghe Doãn Tinh Nguyệt nói vậy, ánh mắt càng không dám nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm.

Nhưng cùng lúc đó, trong lòng nàng lại không khỏi thấp thỏm và

mong đợi.

Nàng cũng không biết Lâm Bất Phàm rốt cuộc có thái độ gì với mình!

Lúc này, ánh mắt đổ dồn lên người Lâm Bất Phàm, chỉ thấy trên mặt hắn cũng không khỏi sững sờ.

Rồi nhìn lại Thì Hoài Thiền đang đỏ mặt cúi đầu, sâu trong đáy mắt Lâm Bất Phàm cũng lóe lên một tia bừng tỉnh.

Cảnh tượng này sao mà giống lúc trước đến vậy!

Chương 266

Ban đầu nếu không có Hoắc Tiên Nhi che chở, âm thầm tác động, chuyện của hắn và Hoắc Khuynh Tiên dù có thể thành, e rằng cũng sẽ có chút sóng gió, làm gì có chuyện thuận lợi như vậy!

Dù trong lòng Lâm Bất Phàm đã đoán được ý của ba người Hoắc Khuynh Tiên, lại nhìn vị Đại Tế Ti Thì Hoài Thiền kia, e rằng cũng có hảo cảm với mình.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm cũng không còn do dự nữa, khẽ gật đầu nói: "Không tệ, Đại Tế Ti có thể nói là mỹ nhân hiếm có trên đời." Nghe Lâm Bất Phàm nói vậy, Thì Hoài Thiền vốn không dám nhìn thẳng vào hắn, khuôn mặt hồng nhuận kia trong nháy mắt càng trở nên nóng bừng.

Cùng lúc đó, chỉ thấy ba người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau một cái, sau đó lên tiếng: "Nếu đã nói đến mức này, ta thấy cũng không cần vòng vo tam quốc nữa..." "Ta thấy Thì Hoài Thiền muội muội cũng không tệ, đối với phu quân cũng có hảo cảm, phu quân có bằng lòng cưới nàng về không?" "Dù sao ta cũng không có ý kiến, không ngại có thêm một vị tỷ muội." Sau khi ba người Hoắc Khuynh Tiên lần lượt bày tỏ thái độ, Lâm Bất Phàm lúc này cũng liếc mắt nhìn ba người.

Bốn người nhìn nhau một lúc, trong lòng Lâm Bất Phàm cũng đã có quyết định.

Người có thể được hệ thống đánh giá cấp S, cả Thần Châu này e rằng cũng rất hiếm.

Có thể gặp được càng là một loại duyên phận.

Quan trọng nhất là, Thì Hoài Thiền trước mắt quả thực khiến

trong lòng Lâm Bất Phàm cũng dấy lên một gợn sóng nhỏ.

Hơn nữa nàng cũng có hảo cảm với hắn, xem ra đã bị ba người Hoắc Tiên Nhi thuyết phục.

Thịt dâng đến miệng, Lâm Bất Phàm nếu không ăn, chẳng phải là uổng phí một phen hảo ý của ba người Hoắc Tiên Nhi sao.

Sau khi có quyết định trong lòng, Lâm Bất Phàm quay sang nhìn thẳng Thì Hoài Thiền nói: "Nàng có bằng lòng gả cho ta không?" "Ta, ta, ta..." Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, tảng đá lớn trong lòng Thì Hoài Thiền dù đã rơi xuống đất, thậm chí cả ba người Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh cũng không khỏi thở phào một hơi.

Nhưng nhất thời, Thì Hoài Thiền lại tâm loạn như ma.

Rõ ràng trong lòng vô cùng vui mừng, thậm chí kích động, nhưng lại không thể mở lời.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoắc Tiên Nhi không nhịn được mà nói: "Ôi chao, thật là sốt ruột chết đi được..." "Hoài Thiền muội muội, lẽ nào muội còn có điều gì băn khoăn sao?" "Nếu có băn khoăn, cứ nói thẳng không sao." Không chỉ Hoắc Tiên Nhi thấy sốt ruột, Hoắc Khuynh Tiên và Doãn Tinh Nguyệt bên cạnh cũng không nhịn được mà lên tiếng.

Mãi đến lúc này, Thì Hoài Thiền mới cố gắng bình tĩnh lại, sau đó gật đầu thật mạnh nói: "Ta bằng lòng gả cho Tứ Gia..." "Tốt, tốt, tốt..." "Vậy mới đúng chứ..." "Hoài Thiền muội muội yên tâm, về nguy cơ của Bạch Kiều Trại, phu quân nhất định sẽ giúp muội giải quyết." Thấy Thì Hoài Thiền gật đầu đồng ý, ba người Hoắc Tiên Nhi lúc này mới thở phào một hơi.

Sau đó càng không nhịn được mà bàn tán sôi nổi.

Thậm chí cả Lâm Bất Phàm, khi Thì Hoài Thiền gật đầu, khóe

miệng cũng không khỏi nhếch lên, lóe lên một nụ cười.

Nhưng khi nghe nói Bạch Kiều Trại có nguy cơ, Lâm Bất Phàm lại không khỏi nhíu mày hỏi: "Rốt cuộc là tình hình thế nào?" Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, ba người Hoắc Khuynh Tiên cũng không giấu giếm, quay sang nói thẳng: "Hoài Thiền muội muội tuy có hảo cảm với phu quân, nhưng lần này đến Lâm phủ, chuyện quan trọng nhất là để giải quyết chuyện của Bạch Kiều Trại..." "Nhưng phu quân có thể cùng Hoài Thiền muội muội kết thành lương duyên, cũng là một loại duyên phận..." "Về tình hình cụ thể, hay là để Hoài Thiền muội muội tự mình nói cho chàng nghe." Nói xong, Hoắc Khuynh Tiên nhìn Thì Hoài Thiền, ra hiệu cho nàng không cần giấu giếm.

Dưới sự ra hiệu của ba người, Thì Hoài Thiền cũng không do dự nữa, trực tiếp kể lại tình hình của Bạch Kiều Trại từ đầu đến cuối cho Lâm Bất Phàm nghe.

Nguy cơ lớn nhất của Bạch Kiều Trại không gì khác ngoài mối đe dọa từ Hắc Miêu.

Nhưng khi Thì Hoài Thiền nói xong, nghe tin Đại Tế Ti của Hắc Miêu dám có ý đồ với Thì Hoài Thiền, sâu trong đáy mắt Lâm Bất Phàm liền lóe lên một tia sát ý lạnh như băng!

Nếu là trước đây, có lẽ Lâm Bất Phàm sẽ không quá để tâm.

Nhưng hiện tại Thì Hoài Thiền trên danh nghĩa đã là người phụ nữ của Lâm Bất Phàm.

Dám có ý đồ với người phụ nữ của hắn, quả thực là đang tìm chết!

Lúc này, Thì Hoài Thiền nói xong cũng nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

“Yên tâm, chuyện này đối với ta không khó khăn gì...” “Nếu đã đồng ý gả cho ta, vậy Bạch Kiều Trại cũng là người một nhà với Lâm gia ta...” “Chuyện của Bạch Kiều Trại, Lâm Bất Phàm ta sẽ giúp giải quyết.” Nghe Lâm Bất Phàm nói vậy, tảng đá lớn trong lòng Thì Hoài Thiền mới hoàn toàn hạ xuống.

Sau đó, nàng mang vẻ mặt e thẹn, nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm nói: “Đa tạ Tứ Gia...” Lúc này, hảo cảm ban đầu của Thì Hoài Thiền đối với Lâm Bất Phàm cũng đã có một sự thay đổi không tên.

Sự thay đổi đó trực tiếp khiến hảo cảm biến thành tình yêu thực sự!

Nếu cảm nhận kỹ thậm chí có thể phát hiện, ánh mắt của Thì Hoài Thiền lúc này nhìn Lâm Bất Phàm đã lặng lẽ thay đổi.

Ánh mắt đó, dường như giống hệt ánh mắt ba người Hoắc Khuynh Tiên thường nhìn Lâm Bất Phàm.

Cảm nhận được sự thay đổi trong mắt Thì Hoài Thiền, Lâm Bất Phàm suy nghĩ một chút rồi trực tiếp hạ lệnh: “Người đâu, gọi trưởng quan đồn trú của Bảo An Đoàn đến đây cho ta...” Không đợi bao lâu, cách Lâm phủ chỉ vài trăm mét, vị doanh trưởng của Bảo An Đoàn trước đây, hiện tại là đoàn trưởng, sau khi nhận được tin tức liền không nói hai lời mà chạy thẳng đến Lâm phủ.

Trong hậu viện, người này ngẩng cao đầu, chào Lâm Bất Phàm một cái rồi nói: “Đoàn trưởng Sư đoàn Bảo An nhất đoàn, Lý Nguyên, đến báo cáo, xin Đại soái chỉ thị.” Đúng vậy, Bảo An Đoàn trước đây, lúc này đã được mở rộng thành Sư đoàn Bảo An!

Chu Vệ Quốc làm sư trưởng, còn Lâm Bất Phàm là Đại soái, người nắm quyền thực sự của Sư đoàn Bảo An!

Ánh mắt nhìn Lý Nguyên, sau khi xem xét một lúc, Lâm Bất Phàm

mới ra hiệu cho anh ta.

Người này là một trong những người ưu tú nhất trong lứa đầu tiên được Phong Vu Tu huấn luyện khi còn là giáo quan của Bảo An Đoàn.

Cũng là nhân vật kỳ cựu của Bảo An Đoàn.

Hiện tại Bảo An Đoàn dưới sự lãnh đạo của Chu Vệ Quốc đã mở rộng thành Sư đoàn Bảo An, người này cũng khá có tài năng, mới có thể từng bước đi đến vị trí hiện tại!

Có thể đi đến bước này, không chỉ cần tài năng và thực lực vượt xa người thường, quan trọng nhất là, những người có thể ngồi lên vị trí cấp doanh trở lên đều vô cùng trung thành với Lâm Bất Phàm.

Tuy không thể trung thành một trăm phần trăm như Chu Vệ Quốc, nhưng ít nhất cũng đạt đến mức độ trung thành 90%!

Dù bị uy hiếp sinh tử cũng sẽ không dễ dàng phản bội.

Trừ khi tìm được điểm yếu chí mạng của họ, dùng điểm yếu đó để uy hiếp, có lẽ mới có một chút khả năng khiến họ phản bội.

Nhưng khả năng đó cũng chỉ chưa đến ba phần!

Khả năng lớn hơn là, khi bị uy hiếp, mua chuộc, những người này sẽ không do dự mà báo cáo thông tin trực tiếp cho Chu Vệ Quốc hoặc Lâm Bất Phàm!

Như vậy, chỉ cần Chu Vệ Quốc và Lâm Bất Phàm cố gắng hết sức giúp đỡ, họ không những không phản bội, ngược lại còn trung thành hơn.

Chương 267

Nhìn thái độ của Lý Nguyên lúc này, Lâm Bất Phàm thầm gật đầu hài lòng.

Sau đó ra hiệu nói: "Đều là người nhà cả, không cần nghiêm túc như vậy..." "Thử xem Bồ Đề Linh Trà của ta thế nào." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm trước tiên ra hiệu cho người này ngồi xuống, sau đó còn trực tiếp rót cho anh ta một tách Bồ Đề Linh Trà.

"Đa tạ Đại soái..." Nhìn Lâm Bất Phàm đưa tách Bồ Đề Linh Trà, Lý Nguyên không dám có chút chậm trễ.

Lập tức vô cùng cung kính dùng hai tay, hơi cúi người nhận lấy tách trà.

Bồ Đề Linh Trà là thứ tốt.

Chỉ có những người ở cấp cao của Sư đoàn Bảo An, những người nắm quyền của các thế lực Cửu Môn, mới có cơ hội thưởng thức một hai lần.

Nhưng dù vậy, đó cũng chỉ là có cơ hội thưởng thức.

Chỉ có những người như Chu Vệ Quốc, Phong Vu Tu, cánh tay phải thực sự của Lâm Bất Phàm, mới có thể được cung cấp Bồ Đề Linh Trà không giới hạn.

Những người như Trương Kỳ Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, những người nắm quyền của Cửu Môn, cũng chỉ có thể mặt dày thỉnh thoảng đến chỗ Lâm Bất Phàm xin một ít.

Ngoài ra, chỉ có thể bỏ ra số tiền lớn để mua từ tay Hoắc Khuynh Tiên!

Nhưng mỗi lần cũng chỉ có thể có được vài lạng, thỉnh thoảng

mới thưởng thức một lần.

Được thưởng thức Bồ Đề Linh Trà do chính tay Lâm Bất Phàm pha chế, càng là chuyện hiếm có.

Có thể nói đối với Lý Nguyên, đây quả thực là một vinh hạnh vô thượng!

So với Bồ Đề Linh Trà dùng để giao dịch, tặng đi, linh trà mà gia đình Lâm Bất Phàm thường dùng, phẩm cấp rõ ràng cao hơn một bậc.

Bồ Đề Linh Trà mà Chu Vệ Quốc, Phong Vu Tu được, chỉ là dùng lá non của cây bồ đề, ẩn chứa một tia linh khí để chế tác thành.

Linh trà mà gia đình Lâm Bất Phàm dùng, lại là những búp non còn đọng sương vào buổi sáng, do chính tay Võ Thánh cường giả như Lâm Bất Phàm, hoặc Hoắc Khuynh Tiên chế tác thành!

Không chỉ hiệu quả rõ ràng mạnh hơn, phẩm chất cao hơn, mà ngay cả đẳng cấp cũng rõ ràng cao hơn một bậc!

Sau khi uống hết một tách Bồ Đề Linh Trà, Lý Nguyên cẩn thận đặt tách trà xuống, mới mở miệng nói: "Không biết Đại soái lần này triệu kiến, có gì phân phó..." Vào chuyện chính, Lâm Bất Phàm cũng tiện tay đặt tách trà xuống.

Quay sang chỉ vào Thì Hoài Thiền nói: "Vị này là Đại Tế Ti của Bạch Kiều Trại, cũng sắp trở thành phu nhân của Lâm Bất Phàm ta..." Lý Nguyên nghe vậy không nói hai lời, lập tức mở miệng chúc mừng: "Chúc mừng Đại soái..." Từ lúc bước vào hậu viện, ánh mắt anh ta chỉ liếc qua Thì Hoài Thiền một cái.

Thấy dung nhan tuyệt mỹ, khí chất bất phàm của nàng, Lý Nguyên lập tức thu hồi ánh mắt.

Còn về ba người Hoắc Khuynh Tiên, anh ta càng không dám nhìn nhiều.

Không phải vì ba người không đẹp, mà vì ba người quá đẹp, lại mỗi người một vẻ.

Cộng thêm thân phận của các nàng, Lý Nguyên tự nhiên không dám có chút vượt rào.

Sợ chỉ nhìn thêm một cái sẽ bị ảnh hưởng, lộ ra tình cảm không nên có, từ đó đắc tội với Đại soái Lâm Bất Phàm!

Sau đó Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, tiếp tục nói: "Bạch Kiều Trại nơi Hoài Thiền ở, thường xuyên bị Hắc Miêu uy hiếp..." "Lần này đến cửa, là để giải quyết mối uy hiếp của Bạch Kiều Trại..." "Quan trọng nhất là Đại Tế Ti của Hắc Miêu Trại đã có ý đồ với Hoài Thiền, chuyện này nên làm thế nào?" Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, Lý Nguyên không nói hai lời, lập tức nghiêm giọng quát: "Giết..." "Dám mạo phạm phu nhân của Đại soái, Hắc Miêu chết không đáng tiếc..." "Đặc biệt là tên Đại Tế Ti Hắc Miêu gì đó, quả thực là tự tìm đường chết..." "Thuộc hạ xin nhận lệnh, mời Đại soái hạ lệnh." Nhìn phản ứng của Lý Nguyên, Lâm Bất Phàm hài lòng gật đầu, cái hắn cần chính là thái độ này!

"Tốt... chuyện này ta giao cho ngươi làm..." "Ta cho ngươi một canh giờ, sau một canh giờ, đại quân trực tiếp tiến đến Hắc Miêu Trại..." "Rõ!" Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, Lý Nguyên lập tức ngẩng cao đầu chào một cái, sau đó xoay người lĩnh mệnh rời đi.

Sau khi tiễn người này đi, cho đến khi bóng dáng anh ta biến mất trong hậu viện, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt.

Sau đó nhìn về phía Thì Hoài Thiền nói: "Lát nữa ta sẽ đích thân đi cùng nàng một chuyến." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm lại nhìn ba người Hoắc Khuynh Tiên nói: "Các nàng có muốn đi cùng chơi một chút không, coi như là thư giãn..." "Được... ta đi cùng phu quân một chuyến..." "Coi như là ra ngoài thư giãn..." Đối mặt với câu hỏi của

Lâm Bất Phàm, ba người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau một cái, không từ chối, đều gật đầu đồng ý.

Cùng lúc đó, Thì Hoài Thiền cũng mang vẻ mặt cảm kích nói: "Đa tạ Tứ Gia..." Lâm Bất Phàm đích thân ra tay, nỗi lo trong lòng Thì Hoài Thiền lúc này cũng theo đó mà hoàn toàn tan biến.

Hoàn toàn giải quyết nguy cơ của Bạch Kiều Trại, không còn nỗi lo về sau, nàng cũng có thể thực sự mở lòng, một lòng một dạ gả cho Lâm Bất Phàm.

Những việc Lâm Bất Phàm làm, cũng chỉ là để giải quyết nỗi lo về sau cho Thì Hoài Thiền.

Không còn nỗi lo nào, sau khi cưới về, nàng mới có thể thực sự hòa nhập vào Lâm gia!

Còn về Bạch Kiều Trại, cũng giống như Hoắc gia lúc này.

Trong trường hợp có cơ hội, nếu có thể chăm sóc một hai, Lâm Bất Phàm tự nhiên sẽ không có chút do dự nào.

Ngoài ra, Lâm Bất Phàm cũng thầm tính toán.

Sau đó hắn còn đích thân đến đồn trú của Bảo An Đoàn, lấy một số súng trường AK và đạn dược đi kèm.

Hắc Miêu tuy là một mối đe dọa lớn, nhưng đó cũng chỉ là nguy cơ trước mắt của Bạch Kiều Trại.

Muốn Bạch Kiều Trại phát triển ổn định, ngoài việc Lâm Bất Phàm ra tay, bản thân họ cũng phải có năng lực tự vệ nhất định.

Một canh giờ không dài không ngắn.

Khi gia đình Lâm Bất Phàm đã chuẩn bị xong xuôi, Bảo An Đoàn đồn trú cách Lâm phủ vài trăm mét, lúc này đã tập kết xong dưới lệnh của Lý Nguyên.

“Bái kiến Đại soái...” Khi Lâm Bất Phàm cùng Hoắc Khuynh Tiên và những người khác cưỡi ngựa đến đồn trú của Bảo An Đoàn, gần hai ngàn binh sĩ trong đồn trú lúc này đã tập kết xong dưới sự lãnh đạo của Lý Nguyên.

Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm xuất hiện, từng người đồng thanh hô lớn.

Chương 268

Trong chốc lát, tiếng hô vang vọng khắp nơi, truyền xa hàng trăm mét.

Ánh mắt quét qua những người có mặt, sau khi xem xét một lúc, Lâm Bất Phàm mới hài lòng gật đầu.

Không hổ là binh sĩ dưới trướng Chu Vệ Quốc!

Tuy phần lớn người trước mắt đều là quân đội của La Lão Oai được thu nhận sau này, hoặc là thanh niên trai tráng mới tuyển mộ, nhưng sau một thời gian huấn luyện, ý chí, tố chất quân sự của họ đã có sự thay đổi kinh thiên động địa.

Tuy không thể so sánh với sức chiến đấu của năm ngàn người Bảo An Đoàn lúc đầu, nhưng những người này ra ngoài vẫn là tinh nhuệ!

So với những người dưới trướng Trương Kỳ Sơn, có thể nói là không hề kém cạnh, thậm chí còn có phần nhỉnh hơn.

Sau đó Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, nhìn Lý Nguyên hạ lệnh: "Xuất phát..." "Rõ!" Lý Nguyên lĩnh mệnh, để lại một doanh tiếp tục trấn thủ đồn trú, bảo vệ an toàn cho nhà máy quân sự kia, anh ta trực tiếp dẫn theo khoảng một ngàn năm trăm quân còn lại, đi theo sau Lâm Bất Phàm, tiến thẳng đến vị trí của Bạch Kiều Trại.

Thấy động tĩnh lớn như vậy của Lâm Bất Phàm, thậm chí còn đích thân dẫn quân hành động, trong chốc lát, các thế lực Cửu Môn đều không khỏi bàn tán xôn xao.

"Đột nhiên làm ra động tĩnh lớn như vậy, không chỉ Tứ Gia, mà cả ba vị phu nhân cũng đều xuất động..." "Cũng không biết là ai mà khiến Tứ Gia phải tốn công tốn sức như vậy..." "Ể, vị kia hình như là mỹ

nhân Đại Tế Ti nổi danh của Bạch Kiều Trại...” “Lẽ nào mục đích của Tứ Gia lần này là Bạch Kiều Trại sao?” Dưới sự bàn tán, ánh mắt chú ý của vô số người, đoàn người của Lâm Bất Phàm căn bản không dừng lại chút nào, một mạch tiến thẳng ra ngoài thành Thường Sa.

Khi đội quân hàng ngàn người biến mất ở cửa thành, những người của Cửu Môn và các thế lực khác mới thầm đoán mục tiêu của Lâm Bất Phàm lần này!

Trong đó không ít người đã chú ý đến Thì Hoài Thiền, vị mỹ nhân Đại Tế Ti của Bạch Kiều Trại, trong đội ngũ.

Âm thầm, trong lòng những người của Cửu Môn và các thế lực khác đều không khỏi nảy ra một ý nghĩ.

Vị Tứ Gia kia, e rằng không bao lâu nữa sẽ lại cưới thêm một mỹ nhân!

Không để ý đến sự bàn tán của các thế lực ở Thường Sa Thành, sau khi Lâm Bất Phàm dẫn người rời khỏi thành, trên đường đi không hề dừng lại, lập tức tiến thẳng đến vị trí của Bạch Kiều Trại.

Mấy canh giờ sau, đại quân cuối cùng cũng đến được đích.

Nhìn Bạch Kiều Trại gần trong gang tấc, Lâm Bất Phàm giơ tay ra hiệu.

Sau đó nhìn Lý Nguyên nói: “Nghỉ ngơi tại chỗ nửa canh giờ, bổ sung thể lực, để huynh đệ ăn no uống đủ...” Sau khi sắp xếp xong xuôi, Lâm Bất Phàm mới nhìn sang Thì Hoài Thiền và ba người Hoắc Khuynh Tiên.

“Khuynh Tiên, ba người các nàng cùng Hoài Thiền quay về trại...” “Ngoài ra, Hoài Thiền sắp xếp một đội tộc nhân quen thuộc với Hắc Miêu Trại, nửa canh giờ sau cùng ta xuất phát đến Hắc Miêu Trại.” Có Hoắc Khuynh Tiên là Võ Đạo Đại Tông Sư, có Hoắc Tiên Nhi và

Doãn Tinh Nguyệt là hai vị Tông Sư đỉnh phong, lại thêm đây là địa bàn của Thì Hoài Thiền, Lâm Bất Phàm căn bản không cần lo lắng cho sự an nguy của các nàng.

Điều duy nhất khiến Lâm Bất Phàm lo lắng là Bạch Kiều Trại có nội gián của Hắc Miêu hay không.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm liền liếc mắt nhìn Hoắc Khuynh Tiên một cái.

Thấy Lâm Bất Phàm ra hiệu, Hoắc Khuynh Tiên biết có chuyện muốn nói.

Hai người đi sang một bên, Hoắc Khuynh Tiên trực tiếp mở lời: "Phu quân có gì phân phó?" "Khi theo Hoài Thiền về trại, bảo nàng chú ý mọi động tĩnh trong trại..." "Nếu có gì bất thường, giết." Nghe Lâm Bất Phàm phân phó, Hoắc Khuynh Tiên tự nhiên hiểu ý.

Nàng không nói hai lời, lập tức gật đầu nói: "Phu quân yên tâm, ta biết phải làm thế nào." Khi Hoắc Khuynh Tiên ghi nhớ chuyện này, chuẩn bị theo Thì Hoài Thiền quay về trại, Thì Hoài Thiền lại do dự một lúc, cuối cùng không nhịn được mà cắn răng nói: "Tứ Gia... có một chuyện tôi cầu xin ngài..." "Có gì cứ nói." Lâm Bất Phàm phất tay ra hiệu.

Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Thì Hoài Thiền cắn răng nói: "Mong Tứ Gia có thể tha cho những tộc nhân Hắc Miêu bình thường..." Tuy xung đột giữa hai tộc Hắc Miêu và Bạch Miêu không ngừng, nhưng cũng chỉ trong mấy chục năm gần đây, quan hệ hai tộc mới hoàn toàn tan vỡ.

Mấy chục năm trước, hai tộc tuy cũng tranh đấu không ngừng, nhưng cũng chỉ giới hạn ở tranh đấu, chưa bao giờ bùng phát thành trận chiến sinh tử!

Nếu có thể, đối với những tộc nhân Hắc Miêu bình thường kia, Thì Hoài Thiền hy vọng Lâm Bất Phàm có thể tha cho họ! yêu cầu này, đối với Lâm Bất Phàm mà nói, không phải là chuyện khó, chỉ là chuyện giơ tay một cái.

Vì vậy Lâm Bất Phàm không nói hai lời, khẽ gật đầu nói: "Được, nếu họ chịu bó tay chịu trói, đến lúc đó ta sẽ cho họ một cơ hội." Thấy Lâm Bất Phàm gật đầu, Thì Hoài Thiền lúc này cũng thở phào một hơi.

Trên mặt nàng lóe lên một nụ cười, cả con người nàng vào khoảnh khắc này dường như cũng có chút thay đổi.

Sau đó cũng không chậm trễ nữa, trực tiếp dẫn ba người Hoắc Khuynh Tiên quay về trại.

Cùng lúc đó, theo lệnh của Lâm Bất Phàm, Lý Nguyên cũng phân phó cho huynh đệ dưới trướng nghỉ ngơi tại chỗ, lấy lương khô đã chuẩn bị sẵn ra ăn, bổ sung thể lực đã tiêu hao, đưa bản thân về trạng thái đỉnh phong.

Không để Lâm Bất Phàm chờ đợi bao lâu, một đội tộc nhân quen thuộc với Hắc Miêu Trại do Thì Hoài Thiền chọn lựa, lúc này mang theo một chút kích động, một chút thấp thỏm, đến nơi Lâm Bất Phàm và những người khác đang dừng chân.

"Bái kiến Tứ Gia..." Có lời dặn của Thì Hoài Thiền, những tộc nhân này đến gần, nhìn Lâm Bất Phàm rồi lập tức cung kính cúi chào.

Phải biết rằng cảnh tượng Lâm Bất Phàm trấn sát Đồng Giáp Thi mấy ngày trước, đến giờ vẫn còn rõ mồn một trong đầu họ.

Đối với một cường giả như Lâm Bất Phàm, họ tự nhiên không dám có chút chậm trễ nào!

"Không cần đa lễ..." Lâm Bất Phàm trước tiên ra hiệu, sau đó mới

giơ tay lên xem giờ rồi nói: "Nghỉ ngơi một lát trước đã..." Thời gian trôi qua từng chút một, nửa canh giờ chớp mắt đã qua.

Ánh mắt quét qua mọi người có mặt, từ đoàn trưởng Lý Nguyên cho đến mỗi một binh sĩ bình thường, lúc này đều đã ăn no uống đủ, đưa trạng thái bản thân về đỉnh phong.

"Đại quân tập hợp..." Vụt, vụt, vụt...

Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, chỉ trong vòng chưa đầy ba mươi giây, gần một ngàn năm trăm người có mặt đã tập kết xong dưới sự lãnh đạo của Lý Nguyên.

Lúc này, Lâm Bất Phàm quay sang nhìn những tộc nhân dẫn đường do Thì Hoài Thiền chọn lựa, nói: "Mời các vị dẫn đường phía trước." "Tứ Gia, các vị quân gia, mời đi theo tôi..." Những người này không dám do dự chút nào, lập tức gật đầu dẫn đường phía trước.

Đoàn người liền tiến thẳng đến trại của Hắc Miêu.

Cùng lúc đó, tại Bạch Kiều Trại.

Nhìn thấy đại quân tập kết bên ngoài trại, cùng với ba người Hoắc Khuynh Tiên theo Thì Hoài Thiền trở về, lúc đầu những người này vô cùng kinh hãi, tưởng rằng đã đắc tội với ai đó, là đại quân đến tiêu diệt!

Chương 269

Nhưng khi Thì Hoài Thiền giải thích cho tộc nhân rằng Lâm Bất Phàm dẫn quân đến để tiêu diệt Hắc Miêu Trại, từng tộc nhân vốn đang kinh hãi đều không khỏi thở phào một hơi.

Ngay sau đó, trên mặt từng người đều lộ ra vẻ kích động.

Tranh đấu giữa họ và Hắc Miêu, trong thời gian gần đây có thể nói đã phát triển đến mức không chết không thôi.

Đặc biệt là Đại Tế Ti của Hắc Miêu còn tuyên bố, nếu giao nộp Thì Hoài Thiền, Bạch Kiều Trại có thể thoát chết.

Từng người trong lòng lúc này có thể nói là lo lắng vô cùng!

Thì Hoài Thiền là Đại Tế Ti của Bạch Kiều Trại, thân phận địa vị không ai sánh bằng, lại nhiều lần dẫn dắt họ đẩy lùi Hắc Miêu Trại.

Dưới tay nàng tự nhiên có một nhóm tộc nhân trung thành.

Nghe tin tức mà Đại Tế Ti của Hắc Miêu Trại đưa ra, từng tộc nhân của Bạch Kiều Trại tự nhiên lửa giận ngút trời, quyết không thỏa hiệp!

Nhưng thực lực của Hắc Miêu Trại mọi phương diện đều vượt xa họ.

Nếu không phải ba ngày trước con Đồng Giáp Thi kia bất ngờ xuất hiện, phá vỡ sự bình tĩnh của Bạch Kiều Trại, khiến Thì Hoài Thiền nhìn thấy một tia hy vọng, e rằng vị Đại Tế Ti này cuối cùng cũng vì tộc nhân Bạch Kiều Trại mà phải thỏa hiệp.

Họ không bao giờ ngờ rằng, hai ngày trước còn đang lo lắng làm thế nào để chống lại Hắc Miêu Trại, không ngờ Thì Hoài Thiền chỉ đi một chuyến đến Thường Sa Thành, đã mời được Tứ Gia Lâm Bất

Phàm ra tay, đích thân dẫn đại quân tương trợ.

Sau khi tộc nhân Bạch Kiều Trại biết được tin này, đại đa số tộc nhân tự nhiên vô cùng kích động, ai nấy đều xin được dẫn đường cho Lâm Bất Phàm và những người khác đi tiêu diệt Hắc Miêu Trại.

Nhưng trong đó cũng có một bộ phận nhỏ, vẻ mặt thầm biến sắc!

Những người này không ngoại lệ, hoặc là có dị tâm, hoặc là đã sớm âm thầm cấu kết với Hắc Miêu.

Thấy Bạch Kiều Trại sắp bị tiêu diệt, vị Đại Tế Ti Thì Hoài Thiền sắp phải thoái vị, thỏa hiệp, không ngờ lại đột nhiên xảy ra biến cố như vậy!

Khi những tộc nhân dẫn đường đó dẫn Lâm Bất Phàm và những người khác rời đi, tiến thẳng đến Hắc Miêu Trại, những kẻ có dị tâm này, từng người lập tức lo lắng.

Điều họ không biết là, mọi hành động của họ lúc này đều bị Thì Hoài Thiền và ba người Hoắc Khuynh Tiên nhìn thấy hết.

Không đợi họ có bất kỳ động thái nào, dưới sự hỗ trợ của ba người Hoắc Khuynh Tiên, Thì Hoài Thiền thầm cắn răng, bắt giữ toàn bộ những người này, chỉ chờ Lâm Bất Phàm tiêu diệt Hắc Miêu Trại xong sẽ giải quyết một thể.

Cùng lúc đó, chỉ trong một nén hương...

Đại quân do Lâm Bất Phàm dẫn đầu, dưới sự dẫn dắt của tộc nhân Bạch Kiều Trại, đã đến vị trí của Hắc Miêu Trại.

Đoàn người vừa dừng lại, tộc nhân Bạch Kiều Trại dẫn đường phía trước chỉ tay vào trại xây dựng trên núi nói: "Tứ Gia, đó là trại của Hắc Miêu Trại..." Ánh mắt nhìn vào vị trí của Hắc Miêu Trại, Lâm Bất Phàm không chút do dự, nhìn thẳng vào Lý Nguyên.

Quay sang trực tiếp nói: “Tiếp theo giao cho ngươi...” Nói đoạn, Lâm Bất Phàm dừng lại một chút, sau đó mới tiếp tục nói: “Nếu những tộc nhân Hắc Miêu bình thường đó chịu đầu hàng, thì tha cho họ một mạng...” “Đại soái cứ yên tâm, thuộc hạ biết phải làm thế nào.” Lý Nguyên khẽ gật đầu, sau đó cũng không nói nhiều, trực tiếp bắt đầu sắp xếp bố trí.

Thực ra với trang bị súng ống trong tay, muốn tiêu diệt một Hắc Miêu Trại, căn bản không có chút khó khăn nào.

Nhưng để đề phòng bất trắc, Lý Nguyên lại không hề coi thường!

Cái gọi là sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, dù Hắc Miêu Trại đối với họ không có chút uy hiếp nào.

Mọi thứ bố trí xong xuôi, Lý Nguyên không chút do dự, phất tay bắt đầu hành động.

Ầm, ầm, ầm...

Trong nháy mắt, chỉ thấy mấy khẩu pháo cối bắt đầu gầm thét.

Từng quả đạn pháo mang theo tiếng rít chói tai, trong nháy mắt bay lên trời, bắn thẳng về phía Hắc Miêu Trại.

Chỉ sau vài hơi thở, từng tiếng nổ vang lên.

Toàn bộ vị trí của Hắc Miêu Trại trong nháy mắt bị từng quả đạn pháo bao phủ.

Sau ba lượt bắn pháo cối, Lý Nguyên cũng không nói nhiều, tiếp tục dẫn binh sĩ dưới trướng bao vây Hắc Miêu Trại.

Từng người cầm súng trường AK, dưới hỏa lực mạnh mẽ, những người của Hắc Miêu Trại căn bản không có chút sức chống cự nào.

Khi đại quân của Lý Nguyên hoàn thành việc bao vây Hắc Miêu Trại, kết cục của Hắc Miêu Trại cũng đã được định đoạt.

Tuy sự bố trí của Lý Nguyên thực sự có phần đánh giá quá cao người của Hắc Miêu Trại, vừa pháo cối, vừa súng trường AK hỏa lực mạnh!

Nhưng Lâm Bất Phàm nhìn cảnh tượng trước mắt, không những không có chút khó chịu nào, ngược lại còn vô cùng hài lòng gật đầu.

Tuy người của Hắc Miêu Trại không đáng để lo ngại, nhưng thái độ đối với kẻ địch của Lý Nguyên, dáng vẻ cẩn thận kia lại khiến Lâm Bất Phàm vô cùng hài lòng.

Trong thời đại hỗn loạn này, chỉ có cảnh giác, thận trọng, mới có thể sống lâu hơn.

Trong lúc Lâm Bất Phàm thầm cảm thán, chỉ trong một nén hương, Hắc Miêu Trại đã liên tiếp thất bại, có thể nói là không có sức chống cự, trực tiếp bị Lý Nguyên dễ dàng hạ gục!

Trong lúc Lâm Bất Phàm đang chờ đợi kết quả, chỉ thấy bóng dáng Lý Nguyên vội vàng chạy tới.

Nhìn bộ dạng lúc này của y, Lâm Bất Phàm bất giác khẽ nhíu mày.

Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Lý Nguyên đã tiến lại gần nói: "Bẩm, bẩm Đại soái, trong Hắc Miêu Trại đã xảy ra một chút bất thường..." Lâm Bất Phàm không hề tức giận, chỉ phất tay nói: "Dẫn đường phía trước.

Ta muốn xem xem, rốt cuộc là bất thường đến mức nào mà có thể cản được cả ngàn binh sĩ vũ trang đầy đủ của ta..." Theo sự dẫn đường của Lý Nguyên, Lâm Bất Phàm nhanh chóng tiến vào Hắc Miêu Trại.

Hắn đưa mắt quét một vòng xung quanh, những kẻ chống cự đều đã ngã gục trong vũng máu.

Chương 270

Nhưng cũng có không ít tộc nhân bình thường, hoàn toàn không có ý niệm phản kháng, đều tỏ ý đầu hàng.

"Đại soái, Đại tế ti của trại này đang ở trong căn nhà kia." Lý Nguyên chỉ tay về phía căn nhà sang trọng nhất trong trại, nói tiếp: "Xung quanh toàn là những sinh vật có độc được khống chế, nếu huynh đệ chúng ta cường hành đột kích, e rằng sẽ phải trả một cái giá không nhỏ." Lúc này, Lâm Bất Phàm đưa mắt nhìn sang, quét một vòng quanh căn nhà đó.

Quả đúng như lời Lý Nguyên nói, trong phạm vi mấy chục mét quanh căn nhà, từng con rắn độc, bọ cạp và các loại độc vật khác chi chít khắp nơi, bao vây bảo vệ nó.

Nếu Lý Nguyên hạ lệnh, đúng là có thể cường hành đột kích vào trong.

Nhưng đám huynh đệ dưới trướng, khi đối mặt với những độc vật này, e rằng ít nhiều cũng sẽ phải trả giá.

Vì vậy sau khi cân nhắc, y mới bẩm báo chuyện này cho Lâm Bất Phàm, hy vọng hắn có cách giải quyết.

Dù đối với Lâm Bất Phàm, đây chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng hắn cũng không hề tức giận.

Phải biết rằng Lý Nguyên suất lĩnh huynh đệ dưới trướng gần như tiêu diệt cả Hắc Miêu Trại mà không có bất kỳ ai bị thương.

Vì để tiêu diệt một Đại tế ti quèn mà để huynh đệ phải chịu thương vong thì thật không đáng!

Những con rắn độc, độc trùng này đối với người thường là một

mối đe dọa lớn, nhưng đối với Lâm Bất Phàm mà nói, đơn giản chỉ là trò cười.

"Đám độc vật này giao cho ta giải quyết, phần còn lại giao cho các ngươi." Lâm Bất Phàm nói.

"Nếu người trong nhà đã không biết điều, vậy thì giết hết đi." Vừa dứt lời, chỉ thấy Lâm Bất Phàm nhấc chân, bước về phía đám độc trùng.

Cùng lúc đó, hắn khẽ động tâm niệm, huyết mạch Chân Long trong cơ thể lập tức bùng phát.

Một luồng long uy hạo đại, bá đạo và thần thánh vô cùng lập tức từ trên người Lâm Bất Phàm lan tỏa ra.

Vù, vù, vù!

Khi khí tức Chân Long của Lâm Bất Phàm lan ra, chỉ thấy đám rắn độc, độc trùng xung quanh như thể gặp phải một sự tồn tại kinh hoàng.

Chúng trước tiên hoảng sợ bất an, ngay sau đó, chỉ trong một hơi thở, tất cả đều tán loạn bỏ chạy.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Lý Nguyên tức thì trợn trừng hai mắt, lộ ra vẻ mặt khó tin.

Nhưng y nhanh chóng định thần lại, không chút do dự phất tay hạ lệnh: "Lên cho ta!

Trong nhà phàm là kẻ nào chống cự, một tên cũng không tha!" Theo lệnh của Lý Nguyên, đám binh sĩ đã chờ sẵn ở bên cạnh không chút do dự, lập tức cầm AK tứ tán bao vây.

Đến gần căn nhà, mọi người nhìn nhau một cái, không hề lỗ mãng xông vào mà lấy ra mấy quả lựu đạn.

Nhìn cảnh này, Lâm Bất Phàm trong lòng cũng một trận cạn lời!

Cẩn thận!

Đám người này đúng là cẩn thận hết mức!

Sự cẩn trọng của họ khiến ngay cả Lâm Bất Phàm cũng có phần bội phục.

Ầm, ầm, ầm...

Theo từng quả lựu đạn được ném vào, từng tiếng nổ vang lên.

Ngay sau đó, đám người kia tay cầm AK xông vào nhà, bắt đầu điên cuồng xả đạn.

Họ hoàn toàn không cho người trong nhà bất kỳ cơ hội phản kháng nào!

Mãi cho đến khi xác định tất cả người bên trong đều đã bị tiêu diệt, họ mới dừng lại.

"Báo cáo Đại soái, mục tiêu đã bị tiêu diệt toàn bộ, xin ngài chỉ thị!" Lâm Bất Phàm liếc nhìn Lý Nguyên với vẻ mặt cổ quái, cũng không nói nhiều, cất bước đi vào trong nhà.

Hắn quét mắt một vòng, ngoài một người ăn mặc như Đại tế ti đã ngã trong vũng máu, trong nhà còn có hơn mười người khác, tất cả đều đã bị tiêu diệt.

"Dọn dẹp chiến trường, thu gom tất cả những thứ có giá trị mang về." Lâm Bất Phàm ra lệnh.

"Còn những tộc nhân Hắc Miêu đã đầu hàng, tất cả đều áp giải đến Bạch Kiều Trại." Lâm Bất Phàm thu hồi ánh mắt, quay sang dặn dò Lý Nguyên vài câu.

Sau đó không đợi y trả lời, hắn đã rời khỏi căn nhà và cả khu trại.

Nhìn bóng lưng Lâm Bất Phàm rời đi, Lý Nguyên mới hoàn hồn.

Y liền phất tay, ra lệnh cho binh sĩ dưới trướng bắt đầu dọn dẹp và thu gom những thứ có giá trị trong trại.

Thật không ngờ, một Hắc Miêu Trại nhỏ bé lại có được những thu hoạch bất ngờ.

Tiền tài các loại ngược lại là thứ ít giá trị nhất.

Thay vào đó, những loại linh dược hàng chục năm, hàng trăm năm tuổi mới thực sự là thu hoạch lớn.

Chỉ riêng linh dược trăm năm đã thu được đến mấy trăm cây.

Còn những loại dưới trăm năm thì càng nhiều, đến mấy chục rương!

Ngoài ra, Lý Nguyên còn tìm thấy một quyển bí thuật luyện cổ trong nhà của Đại tế ti Hắc Miêu.

Hơn ngàn người của Hắc Miêu Trại đã bị tiêu diệt mất mấy trăm người, gần như đều là các tộc lão, tầng lớp cao tầng, hoặc những kẻ ra tay chống cự.

Chương 271

Ngược lại, những tộc nhân bình thường, nhờ có dặn dò của Lâm Bất Phàm nên không có tổn thất gì lớn.

Sau khi Lý Nguyên cho người vơ vét sạch sẽ Hắc Miêu Trại, y hạ lệnh áp giải toàn bộ tộc nhân bình thường đến Bạch Kiều Trại.

Cuối cùng, y còn phóng một mồi lửa, thiêu rụi cả khu trại thành tro bụi!

Đúng như câu nói, dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh!

Phải để cho những tộc nhân Hắc Miêu đã đầu hàng này hòa nhập hoàn toàn vào Bạch Kiều Trại, tuyệt đối không thể để lại cho họ bất kỳ đường lui hay niệm tưởng nào.

Một mồi lửa thiêu rụi khu trại cũng triệt để dập tắt những niệm tưởng trong lòng tộc nhân Hắc Miêu.

Còn những tộc nhân Hắc Miêu bị bắt làm tù binh, nhìn khu trại chìm trong biển lửa ngút trời, tuy trong lòng mỗi người đều đầy bi thống, nhưng đối mặt với đám binh sĩ vũ trang đầy đủ của Lý Nguyên, không ai dám có nửa điểm chống cự!

"Hừ...

Nếu không phải Đại tế ti của Bạch Kiều Trại cầu xin, đám người này làm gì còn sống đến bây giờ." Lý Nguyên lạnh lùng hừ một tiếng.

"Tất cả thành thật cho ta, nếu dám có hành động nhỏ nào, đừng trách ta lòng dạ độc ác." Cảm nhận được sát khí lạnh lẽo của Lý Nguyên, đám người vốn đang bàn tán xôn xao, lo lắng bất an nào dám có chút dị động.

Thấy đám người này ai nấy đều ngoan ngoãn, Lý Nguyên mới

lạnh lùng hừ một tiếng.

Sau đó, y phất tay, dẫn theo đại quân áp giải đám tộc nhân Hắc Miêu thẳng tiến về phía Bạch Kiều Trại.

Lúc này, Lâm Bất Phàm đã đi trước một bước, quay trở lại Bạch Kiều Trại.

"Phu quân, chàng đã về." Khi hắn vừa bước vào trại, ánh mắt của Hoắc Khuynh Tiên và hai người kia lập tức đổ dồn về phía hắn.

Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, ba nàng đã tiến lên hỏi: "Không biết tình hình thế nào rồi?" "Hắc Miêu Trại đã bị diệt, những kẻ chống cự đều đã chết." Lâm Bất Phàm không giấu giếm, kể lại sơ qua tình hình.

"Nhưng cũng có gần một nửa tộc nhân vô tội, lúc này đang bị áp giải đến Bạch Kiều Trại." Nghe Lâm Bất Phàm kể xong, ba người Hoắc Khuynh Tiên cũng không có biến hóa gì lớn.

Rốt cuộc, cảnh tượng này họ đã sớm dự liệu được.

Ngược lại, trên mặt Thì Hoài Thiền không kìm được hiện lên vẻ biến đổi, cuối cùng chỉ còn lại niềm vui sướng khôn xiết!

Nàng không nói hai lời, cúi người hành lễ với Lâm Bất Phàm: "Đa tạ Tứ Gia." "Chuyện nhỏ không đáng nhắc đến." Vừa nói, Lâm Bất Phàm như chợt nhớ ra điều gì, chỉ thấy hắn khẽ phất tay.

Từng thùng súng trường AK lập tức xuất hiện trước mặt.

"Một trăm khẩu súng trường AK, hai mươi ngàn viên đạn, đủ để Bạch Kiều Trại trang bị một đội tự vệ, bảo vệ an nguy cho trại." "..." Nhìn Lâm Bất Phàm lấy ra nhiều quân hỏa như vậy, Thì Hoài Thiền nhất thời không biết nên nói gì.

Không đợi Thì Hoài Thiền lên tiếng, Hoắc Tiên Nhi đảo mắt một

vòng rồi nói: “Cứ coi như đây là sính lễ phu quân tặng cho Hoài Thiền muội muội đi.” Vừa nghe lời Hoắc Tiên Nhi, chỉ thấy gương mặt Thì Hoài Thiền vốn đang ấp úng lập tức ửng đỏ.

Mấy giây sau, nàng mới khẽ gật đầu: “Ân...” Giọng nói nhỏ đến mức chỉ có ba người Hoắc Khuynh Tiên đứng cạnh mới miễn cưỡng nghe rõ.

Lâm Bất Phàm nhất thời còn không nghe ra nàng đã nói gì.

Thấy Thì Hoài Thiền đáp lời, trên mặt ba người Hoắc Khuynh Tiên đều không khỏi nở một nụ cười.

Lúc này, Lâm Bất Phàm lại chuyển chủ đề, hỏi: “Tiếp theo nàng có dự định gì không?” Nghe Lâm Bất Phàm hỏi, Thì Hoài Thiền nhất thời thực sự không biết phải làm gì.

Trong lúc nàng đang do dự, ánh mắt Hoắc Khuynh Tiên lại nhìn về phía Lâm Bất Phàm: “Phu quân có sắp xếp gì không?” Bấy giờ, Thì Hoài Thiền cũng không khỏi nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Hắn suy tư một lát rồi nói: “Vị trí Đại tế ti của Bạch Kiều Trại, khẳng định không thích hợp để nàng tiếp tục làm nữa.” Nếu Thì Hoài Thiền đã muốn gả vào Lâm gia, vị trí Đại tế ti của Bạch Kiều Trại này phải để người khác kế thừa.

Không cần Lâm Bất Phàm nói tiếp, Thì Hoài Thiền cũng đã lên tiếng: “Ta sẽ giải quyết chuyện này nhanh nhất có thể.” Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu, sau đó mới nói tiếp: “Ngoài những trang bị súng đạn này, để hỗ trợ cho tộc nhân Bạch Kiều Trại có thể sinh tồn tốt hơn, ta có thể đứng ra hợp tác với Bạch Kiều Trại về các loại dược liệu.” Bất kể là Bạch Miêu hay Hắc Miêu, đúng như câu nói dựa núi ăn núi, tộc nhân của họ đều rất giỏi hái thuốc.

Vị trí của các Miêu trại cũng rất thích hợp để trồng các loại dược

liệu.

Việc làm này của Lâm Bất Phàm, ngoài việc giúp Bạch Kiều Trại phát triển tốt hơn, để cho tộc nhân của Thì Hoài Thiền có cuộc sống được đảm bảo hơn, đồng thời hắn còn có ý định phát triển nơi này thành cơ sở dược liệu của Lâm gia sau này!

Sau khi Lâm Bất Phàm bày tỏ hết dự định của mình, Thì Hoài Thiền không chút do dự, lập tức gật đầu: "Ta không có ý kiến gì." Thấy Thì Hoài Thiền không có ý kiến, Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu, sau đó chuyển ánh mắt nhìn thẳng vào nàng: "Ta sẽ ở lại đây ba ngày, ba ngày sau, ta sẽ cưới nàng." Nghe lời Lâm Bất Phàm, gương mặt Thì Hoài Thiền lập tức ửng đỏ: "Tất cả nghe theo sắp xếp của Tứ Gia." Ba ngày không dài cũng không ngắn.

Không chỉ đủ để Thì Hoài Thiền sắp xếp ổn thỏa mọi việc ở Bạch Kiều Trại, mà còn để Lâm Bất Phàm chuẩn bị chu toàn cho hôn lễ của hai người!

Đối với sự sắp xếp của Lâm Bất Phàm, Thì Hoài Thiền tự nhiên không có ý kiến.

Có sự hỗ trợ của hắn, nàng cũng có thể mạnh dạn sắp xếp mọi việc của Bạch Kiều Trại mà không cần lo lắng gì khác.

Ngay sau khi Lâm Bất Phàm và Thì Hoài Thiền vừa thương lượng xong, Lý Nguyên cũng đã dẫn huynh đệ áp giải toàn bộ tù binh Hắc Miêu Trại đến Bạch Kiều Trại.

Dưới sự chỉ huy của Lâm Bất Phàm và sự sắp xếp của Thì Hoài Thiền, những tộc nhân Hắc Miêu Trại này trước tiên bị Bạch Kiều Trại giam giữ, còn việc sắp xếp cụ thể ra sao thì Thì Hoài Thiền cần phải thương nghị với tộc nhân.

Giải quyết xong những việc này, Lâm Bất Phàm ra lệnh cho Lý

Nguyên để lại một liên đội ở lại đợi lệnh, những người còn lại đều rút về Thường Sa Thành.

Có một liên đội huynh đệ trấn áp, chỉ trong một ngày, vấn đề đi hay ở của những tù binh Hắc Miêu Trại đã được giải quyết, tất cả đều hòa nhập vào Bạch Miêu Trại.

Sau khi giải quyết xong chuyện của tộc nhân Hắc Miêu, lại thêm một ngày nữa, dưới sự chủ trì của Thì Hoài Thiền, toàn bộ tộc nhân đã cùng nhau bầu ra một người đức cao vọng trọng, lại là tâm phúc của Thì Hoài Thiền, làm tộc trưởng của Bạch Kiều Trại.

Đúng vậy, là tộc trưởng!

Mặc dù ai cũng biết Thì Hoài Thiền sắp gả cho Lâm Bất Phàm, nhưng tộc nhân Bạch Kiều Trại không hề phế bỏ thân phận Đại tế ti của nàng, mà giữ lại.

Sau này khi Thì Hoài Thiền không có ở Bạch Kiều Trại, tộc trưởng mới được bầu sẽ là người chủ sự.

Nhưng nếu Thì Hoài Thiền trở về, mọi việc sẽ do nàng quyết định.

Chương 272

Ba ngày trôi qua, dưới sự uy hiếp của Lâm Bất Phàm, mọi việc ở Bạch Kiều Trại nhanh chóng được Thì Hoài Thiền sắp xếp ổn thỏa.

Lúc này, tại Lâm phủ ở Thường Sa Thành, người người cũng đã treo vải đỏ, đèn lồng, dán chữ Hỷ đỏ thắm.

Còn ba người Hoắc Khuynh Tiên đã trở về Thường Sa Thành từ một ngày trước.

Ánh mắt quay lại Bạch Kiều Trại, chỉ thấy Thì Hoài Thiền lúc này đang mặc một bộ hỷ bào đỏ thắm.

Thân hình vốn lồi lõm có đường có nét, khí chất trưởng thành, lúc này dưới sự tôn lên của hỷ bào đỏ càng trở nên quyến rũ bội phần!

"Giờ lành đã đến, khởi kiệu!" Thời gian trôi qua, bóng dáng Thì Hoài Thiền bước lên kiệu hoa.

Thấy thời gian đã gần đến, một vị tộc lão có địa vị cao nhất trong Bạch Kiều Trại cất giọng hô lớn.

Theo chiếc kiệu tám người khiêng khởi hành, Lâm Bất Phàm cũng lật mình lên ngựa, dẫn theo những huynh đệ ở lại Bạch Kiều Trại, lên đường trở về Thường Sa Thành.

Nhìn bóng lưng của Lâm Bất Phàm và đoàn người rời đi, trên mặt người dân Bạch Kiều Trại đều hiện lên những vẻ mặt phức tạp.

Có vui mừng, có phức tạp, cũng có một chút luyến tiếc!

Phải biết rằng Thì Hoài Thiền không chỉ là Đại tế ti, mà còn là đại mỹ nhân nổi danh trong trại.

Sau vài canh giờ, đội rước dâu mới gõ chiêng đánh trống từ Bạch

Kiều Trại về đến Thường Sa Thành.

Nhìn những người khiêng kiệu, trên đường đã thay đổi mấy lượt người.

Bùm, bùm, bùm...

Khoảnh khắc Lâm Bất Phàm cưỡi ngựa đi trước, theo sau là chiếc kiệu tám người khiêng bước vào Thường Sa Thành, xung quanh lập tức vang lên tiếng pháo nổ vang trời.

Kéo dài gần mười phút, khói bụi cuồn cuộn cùng mùi thuốc súng lan tỏa.

Vô số bá tánh, người của các thế lực Cửu Môn xung quanh, trong ánh mắt đều không khỏi mang theo vẻ ngưỡng mộ nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Trước có song châu Hoắc gia, sau lại có đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bây giờ lại thêm vị mỹ nhân Đại tế ti nổi danh khắp đất Tương Tây cũng bị Lâm Bất Phàm thu vào tay.

Mọi người ai nấy đều ngưỡng mộ, đồng thời trong lòng cũng không khỏi bội phục!

Toàn bộ Thường Sa Thành, trên có Trương Kỳ Sơn Phật Gia, dưới có những bá tánh bình thường, ai mà không ngưỡng mộ Lâm Bất Phàm!

Có thể thu song châu Hoắc gia vào tay, lại thêm một vị đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bây giờ lại có Thì Hoài Thiền, vị mỹ nhân Đại tế ti lừng danh.

Bốn vị khí chất khác nhau, bất kỳ ai cũng có dung mạo tuyệt sắc, thế mà đều bị Lâm Bất Phàm thu vào tay, cả Thường Sa ai mà không

phục!

Quan trọng nhất là, bốn vị mỹ nhân tuyệt thế lại có thể chung sống hòa thuận!

Nhìn lại con đường quật khởi của Lâm Bất Phàm, từ một người bình thường ở rể Hoắc gia, từng bước trưởng thành đến địa vị như ngày hôm nay, chỉ cần nhẹ nhàng dậm chân một cái là cả Thường Sa Thành đều phải rung chuyển.

Quả thật không thể tưởng tượng nổi!

"Chúc mừng Tứ Gia!" "Chúc mừng Tứ Gia!" "Chúc mừng Tứ Gia!" Khi Lâm Bất Phàm cưỡi ngựa đi trước, dọc đường, từng bóng người, bất kể là bá tánh bình thường của Thường Sa Thành hay người của Cửu Môn, trong khoảnh khắc đó đều đồng thanh hô lớn chúc mừng hắn.

Đối mặt với cảnh tượng này, trong mắt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc và bất đắc dĩ.

Trong lòng hắn cũng vạn lần không ngờ, lần này cưới Thì Hoài Thiền lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Hắn quét mắt một vòng, e rằng cả Thường Sa Thành đều đã biết tin hắn hôm nay lại cưới vợ nạp thiếp!

Đoạn đường vốn chỉ mười mấy phút, đến khi Lâm Bất Phàm dẫn người về đến Lâm phủ, đã tốn mất gần một giờ đồng hồ.

"Phù..." Trước Lâm phủ, Lâm Bất Phàm lật mình xuống ngựa, thầm thở phào một hơi.

Mệt!

Cả quãng đường thật sự rất mệt!

"Chúc mừng Tứ Gia!" Lâm Bất Phàm vừa xuống ngựa, thầm thở

ra một hơi, chỉ thấy các vị đương gia Cửu Môn, các hương thân phú hào trong Thường Sa Thành cũng lũ lượt tiến lên đón.

"Đa tạ các vị." Lâm Bất Phàm nói.

"Cảm tạ các vị đã nể mặt Lâm Bất Phàm ta." Nhìn đám đông nhiệt tình xung quanh, Lâm Bất Phàm trong lòng nhất thời cũng đầy bất đắc dĩ, nhưng trên mặt lại không có chút dị sắc nào, ngược lại ôm quyền đáp lễ từng người.

Sau khi Thì Hoài Thiền trong kiệu được khiêng vào, Lâm Bất Phàm mới chuyển lời: "Các vị đừng đứng ở đây nữa, mau vào trong mời." Sau một hồi khách sáo, mọi người theo sau Lâm Bất Phàm bước vào tiền viện Lâm phủ.

Còn hậu viện, đã sớm được Hoắc Khuynh Tiên sắp xếp cho Phong Vu Tu tự mình dẫn người phong tỏa, người ngoài không thể vào được.

Bởi vì có phong thủy đại trận do Lâm Bất Phàm bố trí, dù mọi người bước vào Lâm phủ cũng chỉ có thể cảm nhận được ảnh hưởng của cây Bồ Đề.

Nhưng dù gần trong gang tấc, chỉ cần không bước vào phạm vi hậu viện, cũng không thể nhìn thấy sự bất thường của nó, đặc biệt là cây Bồ Đề cao đến mấy chục mét!

Một khi bại lộ trước mắt mọi người, không biết sẽ gây ra sóng gió lớn đến mức nào.

"Giờ lành đã đến, mời Tứ Gia và phu nhân vào sảnh." "Nhất bái thiên địa." "Nhị bái cao đường." "Phu thê đối bái." Khi Lâm Bất Phàm dắt tay Thì Hoài Thiền vào sảnh, hoàn thành xong một loạt nghi thức bái đường thành thân, trong đầu hắn lập tức vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Chương 273

“Ding...

Chúc mừng Túc chủ lại lần nữa cưới vợ.” “Chúc mừng Túc chủ, người vợ vừa cưới được chấm điểm: S+...” “Thưởng: Đại hôn lễ bao một cái.” Nghe tiếng thông báo trong đầu, Lâm Bất Phàm chỉ ngẩn ra một chút rồi lập tức hoàn hồn.

Cùng lúc đó, chỉ thấy mọi người tham gia hôn lễ của Lâm Bất Phàm, nhìn hai người hoàn thành bái đường thành thân, cũng lập tức lên tiếng: “Chúc mừng Tứ Gia, hạ hỉ Tứ Gia...” Dù không nhìn thấy dung mạo của Thì Hoài Thiền lúc này, nhưng chỉ cần nhìn thân hình uyển chuyển kia cũng đủ khiến mọi người tại hiện trường vô cùng ngưỡng mộ.

Thì Hoài Thiền, vị mỹ nhân Đại tế ti của Bạch Kiều Trại.

Những người tụ tập tại Lâm phủ không phải ai cũng từng được tận mắt thấy, nhưng những người đã thấy đều không khỏi cảm thán, dung mạo của vị mỹ nhân Đại tế ti này tuyệt đối không thua kém song châu Hoắc gia năm xưa.

“Đa tạ các vị chúc mừng, mọi người cứ ăn uống tự nhiên.” Lâm Bất Phàm đáp lễ.

“Đợi ta đưa phu nhân về hậu viện, lúc đó sẽ cùng các vị uống một ly.” Lâm Bất Phàm đáp lễ mọi người, sau đó đưa Thì Hoài Thiền về hậu viện.

Thậm chí không cần hắn mở lời, khi bóng dáng hắn vừa xoay người rời đi để trở lại tiền viện, ba người Hoắc Khuynh Tiên đã đến cửa, trò chuyện cùng Thì Hoài Thiền.

Trở lại tiền viện, đối mặt với sự nhiệt tình của các gia tộc Cửu Môn và các phú thương, Lâm Bất Phàm tự nhiên cũng không từ chối.

Với tu vi Võ Thánh chi cảnh, hắn uống từ trưa đến tối.

Mãi đến khi tiễn hết tất cả khách khứa, Lâm Bất Phàm vẫn chưa dừng lại.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn giữ vẻ mặt tinh thần sảng khoái, không hề có chút say ý nào.

Mặc dù hôm nay quả thực đã uống không ít, ít nhất cũng phải hai ba mươi cân rượu trắng, nhưng rượu vừa vào bụng, cồn trong đó đã bị hắn vận công, bốc hơi qua lỗ chân lông.

Sau khi Lâm Bất Phàm tiễn hết tất cả khách khứa, Lâm phủ vốn náo nhiệt phi thường lập tức yên tĩnh đi rất nhiều.

Giao lại việc dọn dẹp ở tiền viện cho Long Tam phụ trách, Lâm Bất Phàm mới đi thẳng về hậu viện.

"Hoài Thiền, ta đến rồi." Bên ngoài căn phòng dán đầy chữ Hỷ đỏ thắm, chưa bước vào phòng, giọng nói của Lâm Bất Phàm đã vang lên.

Còn ba người Hoắc Khuynh Tiên, từ lúc Lâm Bất Phàm tiễn khách ra khỏi phủ đã tự trở về phòng của mình.

Hôm nay là ngày đại hôn của Lâm Bất Phàm và Thì Hoài Thiền, họ tự nhiên biết rõ mình nên làm gì.

Đẩy cửa bước vào phòng, nhìn Thì Hoài Thiền đang mặc hỷ bào đỏ thắm, đầu đội khăn voan đỏ, khóe miệng Lâm Bất Phàm nhếch lên, không chút trì hoãn, hai ba bước đã đến trước mặt nàng.

"Phu nhân, ta đến rồi." Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa đưa tay vén khăn voan trên đầu Thì Hoài Thiền sang một bên.

Nhìn gương mặt e thẹn của Thì Hoài Thiền, giống như một quả đào mật chín mọng, máu trong cơ thể Lâm Bất Phàm cũng không khỏi âm thầm sôi trào.

Đối diện với ánh mắt nóng rực của Lâm Bất Phàm, Thì Hoài Thiền cất tiếng: "Phu quân..." Tiếng "Phu quân" của Thì Hoài Thiền vừa vang lên, ngay sau đó là một tiếng kêu kinh ngạc truyền ra.

Khoảng một canh giờ sau, động tĩnh trong phòng tân hôn mới dần dần lắng xuống.

Nhìn bóng người bên cạnh với gương mặt ửng hồng, đã chìm vào giấc ngủ, khóe miệng Lâm Bất Phàm khẽ nở một nụ cười.

So với ba người Hoắc Khuynh Tiên, dung mạo của Thì Hoài Thiền lúc này tuy có kém một chút, nhưng thân hình lại vượt xa cả ba người!

Quan trọng nhất, Lâm Bất Phàm cũng đã từ Thì Hoài Thiền thực sự thể nghiệm được câu nói, đàn bà làm bằng nước!

Tuyệt!

Đơn giản là tuyệt không thể tả!

Sau khi khóe miệng Lâm Bất Phàm nở một nụ cười, một lúc sau, hắn mới động tâm niệm, đưa ánh mắt nhìn về phía hệ thống.

Sau đó không nói hai lời, trực tiếp hạ lệnh trong lòng: "Hệ thống, mở cho ta đại hôn lễ bao." "Ding...

Chúc mừng Túc chủ mở đại hôn lễ bao." "Ding...

Chúc mừng Túc chủ nhận được một kiện pháp khí đặc thù." "Ding...

Chúc mừng Túc chủ nhận được một cân hạt giống linh cốc." "Ding...

Chúc mừng Túc chủ nhận được ba tờ phương pháp nấu rượu."

Khi Lâm Bất Phàm mở lễ bao tân hôn, tiếng thông báo của hệ thống liên tiếp vang lên trong đầu hắn.

Nhìn những phần thưởng nhận được lần này, ngay cả Lâm Bất Phàm cũng không khỏi ngẩn người.

Hắn chuyển ánh mắt, nhìn về phía kiện pháp khí đặc thù kia.

Theo một ý niệm, một cuốn ngọc thư xuất hiện trong tay hắn, kèm theo một luồng thông tin rót vào trong đầu.

Sau khi dung hợp luồng thông tin đó, Lâm Bất Phàm mới có hiểu biết cụ thể về cuốn ngọc thư trong tay.

Một cuốn tộc phổ!

Một cuốn tộc phổ giống như pho tượng Thạch Cảm Đương kia, có tác dụng đặc thù, là một loại pháp khí có thể không ngừng trưởng thành và lột xác.

Hiện tại nó chỉ là một kiện pháp khí, nhưng khi Lâm gia không ngừng truyền thừa, hưng thịnh, cuốn tộc phổ này có thể từ pháp khí lột xác thành linh khí, thậm chí là pháp bảo!

Đồng thời, cuốn tộc phổ này còn có công hiệu ngưng tụ, trấn áp khí vận.

Không chỉ vậy, chỉ cần là người có tên trong tộc phổ này, nếu gặp nguy cơ, đặc biệt là nguy cơ sinh tử, tộc phổ có thể cảm ứng và cảnh báo trước!

Muốn ghi tên vào tộc phổ, chỉ có thể là vợ hoặc huyết mạch trực hệ của Lâm Bất Phàm mới được.

Chương 274

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm mở cuốn tộc phổ trong tay, trang đầu tiên là tên của Lâm Bất Phàm!

Còn bốn vị thê tử, cùng với bốn đứa con như Lâm Trường Sinh, lúc này đều tạm thời chưa được ghi chép vào tộc phổ.

Muốn đưa từng người vào tộc phổ, không chỉ cần Lâm Bất Phàm tự tay viết tên lên, mà còn cần mỗi người dung nhập một giọt máu vào tộc phổ.

Lấy một giọt máu của người thân làm dẫn, một khi người có tên trong tộc phổ gặp nguy cơ sinh tử, tộc phổ sẽ cảnh báo trước.

"Quả nhiên không hổ là sản phẩm của hệ thống, không có món nào là đồ dởm." Sau khi hiểu rõ tác dụng của cuốn tộc phổ, trong mắt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lóe lên một tia kinh hỉ và bất ngờ.

Sau một hồi kinh ngạc, Lâm Bất Phàm phất tay thu lại ngọc thư tộc phổ.

Đợi ngày mai sẽ ghi tên của Hoắc Khuynh Tiên và các con lên đó.

Ngoài ra, một cuốn tộc phổ cũng cần có từ đường chuyên môn để thờ cúng.

Mỗi năm vào các ngày lễ lớn, đều cần dùng hương hỏa để cung phụng!

Như vậy, khi Lâm gia ngày càng hưng thịnh, nhân đinh ngày càng đông đúc, cuốn tộc phổ hấp thu hương hỏa khí vận mới có thể không ngừng lột xác và tăng cường.

Cất tộc phổ vào nhẫn trữ vật, Lâm Bất Phàm chuyển ánh mắt sang hạt giống linh cốc.

Theo một ý niệm, một hạt thóc trong suốt như pha lê tím, chưa bóc vỏ xuất hiện trong tay hắn.

Tử Ngọc Mễ!

Một loại linh mễ ăn vào có thể làm cường tráng khí huyết, nuôi dưỡng ngũ tạng lục phủ.

Cần phải được trồng ở nơi có linh khí trời đất nồng đậm mới có thể sinh trưởng.

Đây là một loại linh thực vật đã tuyệt tích từ thời thượng cổ!

Nếu có thể sử dụng Tử Ngọc Mễ lâu dài, không chỉ có thể làm cường tráng khí huyết, nuôi dưỡng ngũ tạng lục phủ, thậm chí còn có công hiệu kéo dài tuổi thọ.

Dù đối với Đại Tông sư, đây cũng là một thứ tốt hiếm có.

Nhìn hạt thóc to bằng ngón út của người thường trong tay, Lâm Bất Phàm nhất thời không khỏi cảm thán.

Tử Ngọc Mễ quả thực là thứ tốt!

Nhưng để trồng ra nó không phải là chuyện dễ dàng.

Linh thực vật này đã tuyệt tích từ thời thượng cổ cũng là vì môi trường trời đất.

Đối với Tử Ngọc Mễ, môi trường hiện tại không thích hợp cho linh thực vật sinh trưởng.

Linh khí trong Lâm phủ lúc này tuy nồng đậm hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng so với thời thượng cổ vẫn còn kém xa, thậm chí không bằng một sợi lông của chín con trâu!

Muốn trồng được Tử Ngọc Mễ, e rằng phải dựa vào Ngũ Sắc Linh Thổ, linh tuyền thủy, thậm chí là linh thạch mới được.

“Ai...” Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm không khỏi thầm thở dài.

Phải biết rằng trong tay Lâm Bất Phàm, bất kể là Ngũ Sắc Linh Thổ, linh tuyền thủy hay linh thạch, đều là những thứ vô cùng quý giá.

Đặc biệt là Ngũ Sắc Linh Thổ, hắn cũng chỉ nhận được mười phần thưởng từ hệ thống.

Tổng cộng cũng chỉ dọn ra được một khoảng đất rộng khoảng một trăm mét vuông trong hậu viện, chuyên dùng để trồng các loại linh dược mà hệ thống thưởng.

Bây giờ lại thêm Tử Ngọc Mễ, dù có trồng xuống cũng không được bao nhiêu.

Muốn để người nhà của mình ăn được Tử Ngọc Mễ, càng là một chuyện vô cùng gian nan, không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Nhưng có những hạt giống mà hệ thống thưởng trong tay, thỉnh thoảng cũng có thể nếm thử hương vị của Tử Ngọc Mễ!

Vừa bất đắc dĩ, trong lòng Lâm Bất Phàm lại không khỏi đầy mong đợi đối với Tử Ngọc Mễ.

Hắn cũng muốn nếm thử xem linh mễ đã tuyệt tích từ thời thượng cổ rốt cuộc có hương vị thế nào.

Thầm thở dài một tiếng, Lâm Bất Phàm tiếp tục nhìn sang ba tờ phương pháp nấu rượu còn lại.

Trước đây hắn đã nhận được các loại phương thuốc, nhưng đây là lần đầu tiên nhận được ba tờ phương pháp nấu rượu.

Theo một ý niệm, ba tờ giấy xuất hiện trong tay hắn.

Tờ đầu tiên ghi chép phương pháp nấu rượu tên là Bách Quả Linh Tửu cùng công hiệu của nó.

Tờ thứ hai ghi chép phương pháp nấu rượu tên là Ngộ Đạo Tửu

cùng công hiệu của nó.

Tờ cuối cùng ghi chép phương pháp nấu rượu tên là Ngũ Hành Tửu.

Bách Quả Tửu cần một trăm loại quả để nấu, có phần giống với Hầu Nhi Tửu, là một loại rượu hoa quả.

Đương nhiên, hoa quả bình thường cũng có thể nấu, nhưng nếu dùng các loại linh quả để nấu, hiệu quả tự nhiên sẽ tốt hơn!

Ngộ Đạo Tửu thì cần quả Bồ Đề làm nguyên liệu, tốt nhất là quả Bồ Đề từ cây cấp bậc linh căn, có công hiệu giúp người ta thể nghiệm trạng thái ngộ đạo.

Chương 275

Thật trùng hợp, trong tay Lâm Bất Phàm có một cây Bồ Đề cao đến mấy chục mét, đã lột xác đạt đến cấp bậc linh căn.

Quả Bồ Đề do cây này kết ra vừa hay có thể dùng để nấu Ngộ Đạo Tửu!

Còn Ngũ Hành Tửu cuối cùng, có thể nói là ngoài dự liệu của Lâm Bất Phàm.

Lấy ngô công, rắn độc, bọ cạp, bích hổ và thiềm thừ, tức Ngũ Độc nổi tiếng làm nguyên liệu, cộng thêm năm loại linh dược tương ứng, nấu ra Ngũ Hành Linh Tửu có công hiệu nuôi dưỡng ngũ tạng lục phủ!

Ba tờ phương thuốc, ba loại linh tửu, công hiệu khác nhau!

Nhưng không thể phủ nhận, đối với tu hành giả, hay võ đạo tu hành giả, đều có hiệu quả không nhỏ.

Hiệu quả của loại sơ cấp nhất là Bách Quả Linh Tửu, e rằng cũng vượt xa Khí Huyết Đan thông thường.

Ngay cả Lâm Bất Phàm cũng không ngờ, phần thưởng lần này lại ngoài dự liệu của hắn như vậy.

Cất hết những phần thưởng nhận được vào nhẫn trữ vật, nhìn Thì Hoài Thiền đã ngủ say bên cạnh, khóe miệng Lâm Bất Phàm nhếch lên, sau đó cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong nháy mắt, mấy canh giờ trôi qua, khi trời bên ngoài dần hửng sáng, Lâm Bất Phàm tỉnh dậy trước.

Nhìn Thì Hoài Thiền vẫn đang ngủ say trong lòng, hắn cũng không làm phiền.

Một lúc sau, có lẽ cảm thấy có chút khác thường, Thì Hoài Thiền mới mở mắt.

Trong ánh mắt nàng có chút mơ màng, trước tiên nhìn quanh một vòng rồi mới dần dần tỉnh táo.

Ánh mắt dừng lại trên người Lâm Bất Phàm, giọng nói lười biếng của Thì Hoài Thiền vang lên: "Phu quân..." "Hít..." Sau đó, chỉ thấy Thì Hoài Thiền khẽ động người, như thể cảm nhận được điều gì đó, lập tức hít một hơi khí lạnh.

Mặc dù thể chất của Thì Hoài Thiền có mạnh hơn người thường một chút, nhưng chung quy vẫn chỉ là người thường.

Trải qua một đêm giày vò của Lâm Bất Phàm, đến giờ vẫn chưa hồi phục.

Thấy sự thay đổi trên mặt Thì Hoài Thiền, Lâm Bất Phàm vội lấy ra một viên Khí Huyết Đan.

"Trước tiên uống viên Khí Huyết Đan này đi, ta giúp nàng hồi phục." Sau khi Thì Hoài Thiền uống Khí Huyết Đan, Lâm Bất Phàm khẽ động tâm niệm, vận chuyển chân nguyên trong cơ thể, trực tiếp truyền vào người Thì Hoài Thiền, giúp nàng dần dần hấp thu luyện hóa dược lực của Khí Huyết Đan, không quên giúp nàng hồi phục những tổn thương do đêm qua gây ra!

"Bây giờ cảm thấy thế nào?" Khi Lâm Bất Phàm thu tay về, ánh mắt hắn dừng lại trên người Thì Hoài Thiền, khóe miệng mỉm cười hỏi.

Thì Hoài Thiền nghe vậy thầm cảm nhận một phen, trên người không chỉ có cảm giác ấm áp, mà quan trọng nhất là những vết thương do Lâm Bất Phàm gây ra đêm qua lúc này cơ bản đã biến mất, không cảm thấy có gì bất thường!

“Nếu đã hồi phục rồi thì chúng ta đi rửa mặt.” Thấy Thì Hoài Thiền đã gần như hồi phục, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều.

Thì Hoài Thiền vừa mới vào Lâm gia, lúc này vẫn là một người bình thường.

Tiếp theo có không ít thứ cần Lâm Bất Phàm tự tay truyền thụ chỉ điểm.

Trước tiên là truyền thụ tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Công!

Đợi nàng thông thạo nắm vững Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, sau đó sẽ dùng Huyết Mạch Chủng Tử để thức tỉnh huyết mạch đặc thù.

Khoảng một nén hương sau, hai người mới mặc đồ và rửa mặt xong.

Khi bước ra khỏi phòng tân hôn, ra sân, chỉ thấy ba người Hoắc Khuynh Tiên cùng bốn anh em Lâm Trường Sinh, Lâm Trường Ca.

Lúc này, họ đã ở dưới gốc cây Bồ Đề, người tu luyện thì tu luyện, người chơi đùa thì chơi đùa.

“Phu quân.” “Hoài Thiền muội muội... cuối cùng cũng tỉnh rồi.” Thấy hai người Lâm Bất Phàm bước ra khỏi phòng tân hôn, ba người Hoắc Khuynh Tiên liền vẫy tay chào.

Ánh mắt dừng lại trên người Thì Hoài Thiền lúc này, mặc dù chưa tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Công, cũng chưa dùng Huyết Mạch Chủng Tử, nhưng khi từ một cô nương lột xác thành một người phụ nữ, khí chất vốn đã trưởng thành của nàng lúc này càng thêm phần quyến rũ, ngay cả dung mạo khí chất cũng như tăng lên một bậc.

“Ra mắt ba vị tỷ tỷ.” Dưới gốc cây Bồ Đề, Thì Hoài Thiền lập tức cúi người hành lễ với ba người Hoắc Khuynh Tiên.

Mặc dù tuổi tác của nàng là lớn nhất trong bốn người, nhưng ai bảo nàng là người cuối cùng gả vào Lâm phủ.

Đối mặt với ba người Hoắc Khuynh Tiên, quả thực nên gọi một tiếng tỷ tỷ!

Sau đó không cần Lâm Bất Phàm mở lời, Thì Hoài Thiền trực tiếp tiến lên, pha một ấm Bồ Đề Linh Trà, lần lượt rót cho ba người Hoắc Khuynh Tiên, dâng lên: "Mời ba vị tỷ tỷ uống trà." Nhìn chén Bồ Đề Linh Trà mà Thì Hoài Thiền dâng lên, ba người Hoắc Khuynh Tiên đều không khách khí, cũng không chút do dự, khóe miệng mỉm cười nhận lấy.

Uống xong chén linh trà trong tay, ba người đặt chén xuống rồi mới nói: "Hoài Thiền muội muội không cần khách sáo như vậy, sau này chúng ta là người một nhà." Đến lúc này, nhìn Thì Hoài Thiền trước mặt, ba nàng mới thực sự chấp nhận, hoàn toàn coi nàng là người của Lâm gia.

Cảm nhận được sự thay đổi trong thái độ của ba người Hoắc Khuynh Tiên, Thì Hoài Thiền trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn cảnh tượng này, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi mỉm cười, hài lòng gật đầu: "Ta hy vọng Lâm gia của chúng ta sau này cũng có thể đoàn kết hòa thuận như vậy.

Bất kể ta có ở phủ hay không, ta đều hy vọng các nàng có thể đoàn kết một lòng." Không đợi Lâm Bất Phàm nói tiếp, Hoắc Tiên Nhi đã tiến lên, đưa tay che miệng hắn, không cho hắn nói tiếp.

"Phu quân đừng nói bậy." "Đúng, đúng... nhìn cái miệng của ta này." Lâm Bất Phàm vội cười một tiếng, sau đó khẽ động tâm niệm, phất tay lấy ra cuốn ngọc thư tộc phổ nhận được tối qua.

Thấy Lâm Bất Phàm lấy ra ngọc thư tộc phổ, bốn người Hoắc

Khuynh Tiên đều không khỏi nhìn về phía hắn, trên mặt lộ ra một tia tò mò: “Phu quân...” “Đây là ngọc thư tộc phổ của Lâm gia chúng ta, một kiện pháp khí đặc thù có thể trưởng thành.” Lâm Bất Phàm giải thích.

“Con cháu huyết mạch của Lâm gia càng hưng thịnh, ngọc thư tộc phổ càng có thể không ngừng trưởng thành lột xác.

Chương 276

Hiện tại chỉ là một kiện pháp khí, sau này sẽ lột xác thành một kiện linh khí, thậm chí là pháp bảo." Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi: "Để ta ghi tên các nàng lên ngọc thư tộc phổ trước, Tiên Nhi trước tiên." Nói rồi, Lâm Bất Phàm trực tiếp mở ngọc thư tộc phổ ra.

Ánh mắt của bốn nàng đều dừng lại trên tộc phổ, chỉ thấy tên của Lâm Bất Phàm đang ở trang đầu tiên, vị trí đầu tiên!

Dưới ánh mắt của họ, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, trực tiếp bắt đầu hành động.

Chỉ thấy hắn lấy chân nguyên làm mực, ngón tay làm bút, trực tiếp viết lên tộc phổ.

Bên cạnh vị trí "Lâm Bất Phàm, tộc trưởng đời thứ nhất Lâm gia", hắn viết xuống tên tộc trưởng phu nhân đầu tiên: Hoắc Tiên Nhi!

"Tiên Nhi, nhanh... nhỏ một giọt máu lên tộc phổ." Nghe Lâm Bất Phàm gọi, Hoắc Tiên Nhi không chút do dự.

Nàng trực tiếp dùng móng tay rạch một vết thương trên đầu ngón tay, ép ra một giọt máu nhỏ lên tộc phổ.

Vù...

Khi máu của Hoắc Tiên Nhi nhỏ lên tộc phổ, chỉ thấy ngọc thư tộc phổ trong tay Lâm Bất Phàm lóe lên một tia huyết quang.

Sau đó, bên dưới tên "Lâm Bất Phàm, tộc trưởng đời thứ nhất Lâm gia" xuất hiện tên của Hoắc Tiên Nhi: Thê tử của tộc trưởng đời thứ nhất Lâm gia, Lâm Bất Phàm: Hoắc Tiên Nhi!

Khi Hoắc Tiên Nhi có tên trong tộc phổ, trong cõi u minh, nàng

dường như đã tạo ra một mối liên hệ với cuốn ngọc thư tộc phổ trong tay Lâm Bất Phàm.

Cảm giác kỳ lạ đó khiến Hoắc Tiên Nhi không khỏi khẽ nhíu mày.

Thấy bộ dạng của Hoắc Tiên Nhi lúc này, Lâm Bất Phàm liền hỏi: "Tiên Nhi, có cảm giác gì đặc biệt không?" "Ta dường như đã tạo ra một mối liên hệ kỳ lạ với cuốn tộc phổ trong tay phu quân." Nghe vậy, trên mặt Lâm Bất Phàm lộ ra một nụ cười thần bí, dường như đã sớm chuẩn bị.

Ngược lại, ba người Hoắc Khuynh Tiên còn lại không khỏi nhìn về phía Lâm Bất Phàm, hỏi: "Phu quân, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Đừng vội, để ta từ từ giải thích cho các nàng." Sau đó, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm, trực tiếp giải thích cặn kẽ tác dụng của cuốn ngọc thư tộc phổ cho họ nghe.

Nghe xong lời giải thích của Lâm Bất Phàm, không chỉ Hoắc Tiên Nhi đã có tên trong đó, mà cả ba người còn lại trên mặt đều không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc khó tin.

Bỏ qua công hiệu trấn áp, ngưng tụ khí vận gia tộc, những thứ không nhìn thấy, không sờ được.

Chỉ riêng việc người có tên trong tộc phổ, khi gặp nguy cơ sinh tử, ngọc thư tộc phổ sẽ cảnh báo, điều này đã đủ khiến bốn nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

Như vậy, chỉ cần có cuốn ngọc thư tộc phổ này trong tay, có thể tra xem những người thân có tên trong tộc phổ rốt cuộc còn sống hay đã chết!

Sau khi Lâm Bất Phàm giải thích cặn kẽ năng lực của ngọc thư tộc phổ, hắn chuyển ánh mắt sang Hoắc Khuynh Tiên: "Khuynh Tiên, chuẩn bị đi, tiếp theo đến lượt nàng." Nghe Lâm Bất Phàm nhắc nhở,

Hoắc Khuynh Tiên lập tức gật đầu, làm theo yêu cầu của hắn.

Khi Lâm Bất Phàm vận chuyển chân nguyên, lại một lần nữa dùng ngón tay làm bút, viết tên Hoắc Khuynh Tiên lên tộc phổ.

Hắn nhìn về phía nàng, thậm chí không cần mở lời nhắc nhở.

Hoắc Khuynh Tiên đã chuẩn bị sẵn, trực tiếp nhỏ một giọt máu tươi lên tộc phổ trong tay Lâm Bất Phàm.

Vù!

Khi giọt máu tươi của Hoắc Khuynh Tiên dung nhập vào ngọc thư tộc phổ, một tia huyết quang lóe lên, ngay sau đó tên của Hoắc Khuynh Tiên xuất hiện bên cạnh Hoắc Tiên Nhi.

Tộc trưởng đời thứ nhất Lâm gia: Lâm Bất Phàm, thê tử: Hoắc Khuynh Tiên!

Tên của Lâm Bất Phàm ở trên cùng, hàng thứ nhất.

Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên nằm cạnh nhau ở hàng thứ hai bên dưới.

Khi Hoắc Khuynh Tiên có tên trong tộc phổ, nàng cũng lên tiếng: "Phu quân, ta dường như cũng đã tạo ra một mối liên hệ kỳ diệu với ngọc thư tộc phổ." "Ừm." Lâm Bất Phàm nghe vậy, khóe miệng mỉm cười gật đầu.

Sau đó, hắn không nói nhiều, nhìn sang Doãn Tinh Nguyệt và Thì Hoài Thiền còn lại, ra hiệu cho họ chuẩn bị.

Một lát sau, tên của Doãn Tinh Nguyệt và Thì Hoài Thiền cũng lần lượt xuất hiện trên ngọc thư tộc phổ.

Giải quyết xong bốn vị phu nhân, Lâm Bất Phàm nhìn sang hai anh em Lâm Trường Sinh đang chơi đùa, gọi: "Trường Sinh, Trường Ca, lại đây cho cha." "Cha ơi..." Nghe Lâm Bất Phàm gọi, hai đứa trẻ đang

chơi đùa lập tức chạy đến nhào vào lòng hắn.

Nhìn hai đứa trẻ nhào tới, Lâm Bất Phàm bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó, hắn một tay ôm một đứa, trực tiếp bế cả hai lên.

Đùa giỡn với hai đứa nhỏ một lúc, Lâm Bất Phàm cũng không chần chừ, trực tiếp bắt đầu hành động.

Khi tên của hai đứa nhỏ được Lâm Bất Phàm dùng chân nguyên làm mực, ngón tay làm bút viết lên tộc phổ, không đợi chúng có phản ứng gì, chỉ thấy hắn khẽ vạch một đường.

Trực tiếp rạch ngón tay của hai đứa nhỏ, mỗi đứa lấy một giọt máu tươi nhỏ lên tộc phổ.

Làm xong mọi việc, không đợi hai đứa nhỏ cảm thấy gì, Lâm Bất Phàm đã rắc thuốc cầm máu lên vết thương của chúng.

Chỉ trong một hơi thở, vết thương của hai đứa nhỏ đã lành lại, biến mất không dấu vết.

Lúc này, nhìn lại tộc phổ, khi máu của hai đứa nhỏ nhỏ lên ngọc thư, huyết quang lóe lên, tên của chúng hiện ra ở trang thứ hai.

So với trang đầu tiên chỉ có một mình tên Lâm Bất Phàm, trang thứ hai ghi chép: Trưởng tử đời thứ hai Lâm gia: Lâm Trường Sinh.

Trưởng nữ đời thứ hai Lâm gia: Lâm Trường Ca.

Tên của Lâm Trường Sinh và Lâm Trường Ca đều được xếp ngang hàng ở vị trí đầu tiên.

Chương 277

Sau khi ghi tên hai đứa nhỏ lên tộc phổ, Lâm Bất Phàm lại đùa giỡn với chúng một lúc.

Nhìn hai anh em cười ha hả, hắn mới đặt chúng xuống đất: "Được rồi, hai đứa nhỏ, đi chơi tiếp đi." Nghe Lâm Bất Phàm dặn, hai đứa nhỏ cũng không nói nhiều, lại chạy sang một bên đùa giỡn.

Nhìn bộ dạng vô tư của chúng, bất kể là Lâm Bất Phàm, hay Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên, trên mặt đều không khỏi nở một nụ cười.

Hai đứa nhỏ lúc này tuổi còn nhỏ, với trí thông minh của chúng, lại luôn chịu ảnh hưởng của năng lực cây Bồ Đề, sau này chỉ càng trở nên thông minh lanh lợi!

Chỉ cần có gốc linh căn Bồ Đề này tồn tại, Lâm Bất Phàm không cần lo lắng con cái sẽ trở thành những kẻ phá gia chi tử.

Lúc này là thời điểm ngây thơ trong sáng, việc duy nhất Lâm Bất Phàm có thể làm là cho chúng một tuổi thơ hoàn mỹ.

Đợi đến khi sáu tuổi, hắn mới chuẩn bị chính thức bắt đầu cho chúng học tập và truyền thụ Ngũ Hành Trường Sinh Công!

Một lúc sau, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt, nhìn sang hai đứa con trai mới mấy tháng tuổi là Lâm Trường An và Lâm Trường Sinh.

Chỉ trong mấy chục giây, trên ngọc thư tộc phổ trong tay hắn lại xuất hiện tên của hai đứa nhỏ!

Còn chúng, từ đầu đến cuối, thậm chí không có một chút cảm giác nào.

Sau khi ghi chép, đăng ký tên của cả gia đình lên ngọc thư tộc phổ, Lâm Bất Phàm chuyển ánh mắt, quét một vòng xung quanh.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại ở vị trí pho tượng Thạch Cảm Đương, dừng lại một lúc rồi nói: "Khuynh Tiên, cho người ở vị trí pho tượng Thạch Cảm Đương xây một tòa từ đường thần miếu, dùng để thờ cúng ngọc thư tộc phổ." Pho tượng Thạch Cảm Đương và cuốn ngọc thư tộc phổ trong tay Lâm Bất Phàm đều là pháp khí đặc thù, có công hiệu trấn áp khí vận gia tộc Lâm gia.

Đặc biệt là ngọc thư tộc phổ, càng cần gia tộc Lâm gia phồn vinh, hương hỏa cung phụng mới có thể lột xác thăng cấp.

Nghe quyết định đột ngột của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên tuy có chút bất ngờ, trên mặt không khỏi ngẩn ra một chút.

Nhưng chỉ trong một hơi thở, nàng đã hoàn hồn, khẽ gật đầu: "Lát nữa ta sẽ cho người làm theo lời phu quân, ở đó xây một tòa từ đường thần miếu." Giải quyết xong chuyện của ngọc thư tộc phổ, Lâm Bất Phàm phất tay tạm thời cất nó vào nhẫn trữ vật.

Sau đó, hắn chuyển ánh mắt sang Thì Hoài Thiền: "Hoài Thiền, tiếp theo ta sẽ truyền cho nàng Ngũ Hành Trường Sinh Công.

Đợi nàng ghi nhớ kỹ, có thể luyện hoàn chỉnh một lần Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, lúc đó ta sẽ tiến hành bước tiếp theo." Nói xong, Lâm Bất Phàm bắt đầu giảng giải Ngũ Hành Trường Sinh Công cho Thì Hoài Thiền.

Ba người Hoắc Khuynh Tiên ở bên cạnh nhìn nhau một cái, cũng không làm phiền hắn truyền thụ công pháp, trực tiếp tự mình tu luyện ở một bên.

Khoảng một nén hương sau, dưới sự giảng giải của Lâm Bất Phàm, Thì Hoài Thiền mới ghi nhớ toàn bộ nội dung của Ngũ Hành

Trường Sinh Công.

"Tiếp theo, ta truyền thụ Ngũ Hành Trường Sinh Quyền.

Trước tiên uống một chén Bồ Đề Linh Trà đã." Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa để Thì Hoài Thiền uống một chén Bồ Đề Linh Trà, sau đó mới tự mình dạy, truyền thụ tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền.

Từng chiêu từng thức của Ngũ Hành Trường Sinh Quyền được Lâm Bất Phàm thi triển ra.

Có lẽ nhờ có Bồ Đề Linh Trà trợ giúp, trí nhớ của Thì Hoài Thiền tăng lên rất nhiều.

Lâm Bất Phàm chỉ thi triển hai lần quyền pháp, nàng đã ghi nhớ toàn bộ.

Sau đó, dưới sự chỉ điểm của hắn, động tác có chút cứng ngắc nhưng nàng vẫn bắt đầu tu luyện.

Sau vài lần liên tiếp, thời gian bất tri bất giác đã trôi qua gần hai canh giờ.

Lúc này, trên mặt Lâm Bất Phàm không có chút thay đổi nào, nhưng trên người Thì Hoài Thiền lại mồ hôi đầm đìa, rõ ràng đã rất mệt.

Thì Hoài Thiền vừa mới phá thân, chưa hoàn toàn hồi phục, Lâm Bất Phàm vội nói: "Được rồi, hôm nay tu luyện đến đây thôi." Sau đó, hắn chuyển ánh mắt sang Hoắc Tiên Nhi đã tu luyện xong, đang ngồi uống trà trông con ở bên cạnh.

Hắn gọi một tiếng: "Tiên Nhi, đưa Hoài Thiền đi tắm rửa trước đi." Hoắc Tiên Nhi gật đầu, kéo tay Thì Hoài Thiền đi: "Hoài Thiền muội muội, đi, ta đưa muội đi tắm rửa trước." Sau khi Thì Hoài Thiền tắm rửa xong, cả nhà ăn xong bữa trưa, ba người Hoắc Khuynh Tiên dẫn nàng đi dạo quanh Lâm phủ, làm quen với tình hình trong phủ.

Đồng thời, họ cũng cặn kẽ kể lại cho nàng nghe một số chuyện trong Lâm phủ.

Còn Lâm Bất Phàm thì đến mảnh vườn thuốc được cách ly riêng, lấy Ngũ Sắc Linh Thổ làm nền móng.

Sau một thời gian tích lũy, một số dược liệu thông thường mà hắn trồng đã thu hoạch được mấy lần.

Ngay cả linh dược do hệ thống thưởng, hắn cũng đã thu hoạch một lần và trồng lại hạt giống.

Lúc này, cả vườn thuốc chỉ rộng hơn trăm mét vuông đã trồng đầy các loại dược liệu.

Hắn quét mắt một vòng, những dược liệu thông thường, một số dược liệu quý hiếm mà hắn cần để luyện đan, lúc này cơ bản đều có thể thu hoạch lại!

Cộng thêm các loại dược liệu thu được từ Bạch Kiều Trại và Hắc Miêu Trại, trong thời gian ngắn, mọi người trong Lâm phủ gần như không cần lo lắng về việc tiêu hao dược liệu.

Ngoài những linh dược chưa thu hoạch, Lâm Bất Phàm thu hoạch hết tất cả các loại dược liệu khác.

Sau đó, hắn khẽ động tâm niệm, lấy hạt giống Tử Ngọc Mễ vừa thu hoạch tối qua, từng hạt một trồng vào linh thổ.

Nhưng dù vậy, dùng hết vị trí trống, hắn cũng chỉ trồng được mấy chục cây!

Sau khi Lâm Bất Phàm trồng hết hạt giống, lại dùng linh tuyền thủy tưới một lượt, hắn mới khẽ gật đầu.

Ba ngày trôi qua, mấy chục cây Tử Ngọc Linh Mễ trồng trong vườn thuốc đều đã nảy mầm.

Ngoài ra, trong ba ngày, Thì Hoài Thiền không chỉ quen thuộc với toàn bộ Lâm phủ, mà còn miễn cưỡng thi triển được Ngũ Hành Trường Sinh Công, đặc biệt là Ngũ Hành Trường Sinh Quyền và hô hấp pháp mà Lâm Bất Phàm truyền thụ.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không chần chừ nữa, trực tiếp vẫy tay gọi Thì Hoài Thiền lại.

Chương 278

Sau đó, hắn khẽ động tâm niệm, lấy ra một viên Huyết Mạch Chủng Tử từ nhẫn trữ vật.

Thấy Huyết Mạch Chủng Tử trong tay Lâm Bất Phàm, Thì Hoài Thiền nhíu mày: "Phu quân, đây là..." "Thứ tốt, có thể thức tỉnh huyết mạch đặc thù." Sau ba ngày làm quen, Thì Hoài Thiền tự nhiên biết, Lâm Bất Phàm và ba người Hoắc Khuynh Tiên đều đã thức tỉnh huyết mạch đặc thù.

Thì Hoài Thiền trợn tròn mắt, chưa kịp mở lời, Lâm Bất Phàm đã đưa viên Huyết Mạch Chủng Tử vào miệng nàng: "Nuốt vào bụng, bắt đầu tu luyện hô hấp pháp và Ngũ Hành Trường Sinh Quyền." Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, sắc mặt Thì Hoài Thiền sau khi nuốt Huyết Mạch Chủng Tử lập tức thay đổi.

Làn da trắng như ngọc của nàng bỗng đỏ ửng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Một luồng hơi nóng từ trên người nàng lan tỏa ra.

Toàn thân máu huyết trong khoảnh khắc như sôi trào, khiến nàng cảm thấy như giây tiếp theo sẽ bạo thể mà chết.

"Nhanh, bắt đầu tu luyện hô hấp pháp và Ngũ Hành Trường Sinh Quyền ta đã dạy." Dưới sự nhắc nhở của Lâm Bất Phàm, Thì Hoài Thiền mới hoàn hồn.

Sau đó không nói hai lời, nàng lập tức tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền và hô hấp pháp đi kèm, hấp thu luyện hóa sức mạnh của Huyết Mạch Chủng Tử.

Nhìn sự thay đổi trên người Thì Hoài Thiền, ba người Hoắc

Khuynh Tiên ở bên cạnh cũng không khỏi đầy mong đợi.

Cảnh tượng này tuy họ đều đã trải qua, nhưng đối với việc Thì Hoài Thiền có thể thức tỉnh huyết mạch gì, họ cũng rất tò mò.

Trong khi ba người Hoắc Khuynh Tiên đang đầy tò mò, trong lòng Lâm Bất Phàm lại thầm hiện lên một ý nghĩ!

Huyết mạch mà Thì Hoài Thiền lần này thức tỉnh, tuyệt đối sẽ vượt ngoài tưởng tượng của hắn.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Sức mạnh chứa trong Huyết Mạch Chủng Tử dần dần dung nhập vào cơ thể Thì Hoài Thiền.

Một luồng huyết mạch đặc thù dần dần thức tỉnh trong cơ thể nàng.

Khi huyết mạch này dần dần thức tỉnh, trên làn da đỏ ửng của nàng bắt đầu hiện lên những hình xăm mờ ảo.

Mãi cho đến cuối cùng, khi sức mạnh của Huyết Mạch Chủng Tử đã bị Thì Hoài Thiền hấp thu hết, làn da vốn đỏ ửng, không ngừng bốc hơi nóng cũng dần dần trở lại bình thường.

Thì Hoài Thiền đang tu luyện hô hấp pháp và Ngũ Hành Trường Sinh Quyền cũng từ từ dừng lại.

Nhìn làn da đã dần trở lại bình thường, một hình xăm hoàn chỉnh xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Đây là..." "Đuôi dài như lông mày, bốn móng như hươu, thân kỳ lân, đầu mọc một sừng, chân đạp mây lành..." "Chẳng lẽ là thần thú Bạch Trạch trong truyền thuyết..." Nhìn hình xăm trên người Thì Hoài Thiền, ba người Hoắc Khuynh Tiên lập tức nhận ra thân phận của hình xăm đó.

Đúng vậy, thần thú Bạch Trạch, thần thú của sự may mắn, có thể biến hung thành cát!

"Không ngờ Hoài Thiền muội muội lại thức tỉnh huyết mạch Bạch Trạch." "Quả nhiên là huyết mạch Bạch Trạch." So với ba người Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm dường như đã sớm đoán được, không hề tỏ ra quá kinh ngạc.

"Phu quân…" "Ba vị tỷ tỷ…" Khi Thì Hoài Thiền mở mắt ra, ánh mắt lập tức nhìn thấy bốn người Lâm Bất Phàm đang đổ dồn về phía mình.

Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu, hỏi: "Cảm giác thế nào rồi?" Ánh mắt hắn nhìn vào Thì Hoài Thiền lúc này, sau khi đã thức tỉnh huyết mạch Bạch Trạch.

Dung mạo của Thì Hoài Thiền tuy không có biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhưng dù là trên gương mặt hay khí chất trên người, tất cả đều đã lặng lẽ xảy ra một chút lột xác!

Dung mạo dần trở nên hoàn mỹ, ít nhất cũng từ mức 91 điểm theo đánh giá của hệ thống, trực tiếp tăng lên đến 94 điểm.

Nếu đợi tu vi võ đạo tăng lên, huyết mạch trong cơ thể từng bước thức tỉnh và thăng cấp.

Chỉ cần cho đủ thời gian, dung mạo của Thì Hoài Thiền tuyệt đối có thể đạt tới đẳng cấp của ba người Hoắc Khuynh Tiên.

Làn da toàn thân trắng nõn như ngọc, càng thêm săn chắc đàn hồi, trắng trong có hồng.

"Chúc mừng Hoài Thiền muội muội, thức tỉnh huyết mạch Bạch Trạch…" "Chúc mừng Hoài Thiền muội muội…" Nhìn hình xăm Bạch Trạch trên người Thì Hoài Thiền dần tan biến, trở lại bình thường, ba người Hoắc Khuynh Tiên hoàn hồn, lập tức tiến lên chúc

mừng.

Sau một hồi khách sáo, Lâm Bất Phàm mới lên tiếng: "Mau đi tắm rửa đi…" Thì Hoài Thiền hoàn hồn, nhìn lại tình hình trên người mình, mới kinh hô một tiếng, vội vàng chạy thẳng đến phòng tắm.

Nhìn bóng lưng Thì Hoài Thiền rời đi, Lâm Bất Phàm mới thu lại ánh mắt, hướng về ba người Hoắc Khuynh Tiên nói: "Việc tu luyện của Hoài Thiền sau này, phải nhờ ba người đốc thúc chỉ điểm." Ba người Hoắc Khuynh Tiên nghe vậy, lập tức gật đầu: "Phu quân yên tâm, chúng ta nhất định sẽ đốc thúc, chỉ điểm Hoài Thiền muội muội thật tốt." Sau khi dặn dò xong, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, đưa tay lấy từ trong nhẫn trữ vật ra ba công thức ủ rượu.

"Phu quân, đây là…" Ban đầu, các nàng còn tưởng thứ Lâm Bất Phàm lấy ra cũng giống như phương thuốc lần trước.

Nhưng điều khiến các nàng bất ngờ là, sau khi nhận lấy thứ Lâm Bất Phàm đưa, nhìn thấy không phải phương thuốc như dự đoán mà là ba công thức ủ rượu, ba người Hoắc Khuynh Tiên không khỏi ngẩn ra.

Sau đó, Doãn Tinh Nguyệt cầm công thức trong tay lên tiếng: "Công thức ủ rượu… Ngộ Đạo Tửu…" "Của ta là Ngũ Hành Tửu…" "Của ta là Bách Quả Tửu…" Ngay khi Doãn Tinh Nguyệt vừa dứt lời, Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên cũng lần lượt lên tiếng.

Nhưng sau khi cả ba đọc kỹ công thức trong tay, sắc mặt lại biến đổi lần nữa.

Ban đầu các nàng tưởng rằng đây chỉ là những công thức ủ rượu bình thường.

Nhưng không ngờ, sau khi đọc kỹ chi tiết, các nàng mới phát hiện cả ba đều không phải vật tầm thường, mà là linh tửu trong truyền

thuyết.

Cho dù là Bách Quả Tửu có hiệu quả thấp nhất, chỉ dùng trăm loại quả thông thường để ủ cũng đã có hiệu quả không nhỏ.

Nếu có thể dùng linh quả làm dược liệu, cộng thêm linh tuyền thủy để ủ ra linh tửu, hiệu quả của nó sẽ có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngoài ra, Ngũ Hành Linh Tửu lại càng dùng ngũ độc, cùng năm loại linh dược tương ứng làm dược liệu.

Một khi ủ thành công, Ngũ Hành Linh Tửu có tác dụng ôn dưỡng ngũ tạng.

Quan trọng nhất là Ngộ Đạo Tửu, sau khi uống có thể khiến người ta tiến vào trạng thái ngộ đạo!

Chương 279

Sau đó không đợi ba người Hoắc Khuynh Tiên lên tiếng, Lâm Bất Phàm đã trực tiếp nói: "Cho người thu mua dược liệu ủ Bách Quả Tửu và Ngũ Hành Tửu, thử ủ hai loại linh tửu này xem sao." Nghe Lâm Bất Phàm dặn dò, Hoắc Khuynh Tiên lập tức gật đầu nhận lời.

Thực ra không cần Lâm Bất Phàm dặn, e rằng các nàng cũng không nhịn được mà thử ủ linh tửu.

Chưa nói Bách Quả Tửu và Ngũ Hành Tửu, riêng Ngộ Đạo Tửu, ngoài dược liệu chính là quả Bồ Đề ra, các dược liệu còn lại đều có thể bắt đầu thu thập mua sắm trước.

Thời gian cứ thế trôi đi… Chỉ trong vài ngày, dược liệu để ủ Bách Quả Tửu đã được thu thập đầy đủ.

Không chỉ vậy, số dược liệu mà Hoắc Khuynh Tiên mua về, ít nhất cũng có thể ủ được mấy trăm cân Bách Quả Tửu.

Còn về dược liệu ủ Ngũ Hành Linh Tửu, ngũ độc thông thường thì rất dễ thu thập.

Nhưng để có được dược liệu ngũ độc cấp dị thú thì lại vô cùng khó khăn.

Ngược lại, các loại linh dược dùng để điều hòa ngũ độc thì đều có thể tìm thấy trong số linh dược mà Lâm Bất Phàm trồng.

Thời gian trôi qua từng ngày, cơn sóng gió do đại hôn của Lâm Bất Phàm và Thì Hoài Thiền gây ra cũng dần lắng xuống.

Thành Thường Sa rộng lớn lại một lần nữa khôi phục dáng vẻ thường ngày.

Ngược lại, đại quân dưới trướng Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ

Sơn tuy không tiếp tục mở rộng, nhưng sau một thời gian huấn luyện và dung hợp, đội quân được biên chế mở rộng về cơ bản đã khôi phục lại sức chiến đấu như trước.

Thời gian trôi đi, cho dù Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn không chủ động mở rộng địa bàn, nhưng mỗi ngày đều có những địa bàn lân cận chủ động đầu nhập dưới trướng hai người!

Đúng vậy, họ chủ động tỏ lòng thần phục, để Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn phái người đến đồn trú che chở.

Trong khoảng thời gian này, ngoại trừ thành Thường Sa cực kỳ ổn định, trên những địa bàn mới bị hai người chiếm đóng và mở rộng, lại xảy ra không ít chuyện quỷ dị yêu tà tác quái.

Cho dù có Trừ Ma Ti do Phong Vu Tu dẫn đầu chạy ngược chạy xuôi, nhưng với mấy chục người ít ỏi, căn bản không xuể.

Tuy khu vực xung quanh thành Thường Sa có Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn trấn giữ, không những không có chút loạn lạc nào, ngược lại ngày càng an toàn.

Nhưng những nơi khác của Thần Châu, chiến loạn lại ngày càng thường xuyên, ngày càng hỗn loạn… Ngoài ra, còn có ngoại địch dòm ngó, chiếm cứ không ít nơi.

"Haiz…" Nhìn những tin tức liên quan đến tình hình xung quanh Thường Sa Thành và các nơi khác ở Thần Châu, Lâm Bất Phàm không khỏi thầm than một tiếng.

Lâm Bất Phàm ở Thường Sa Thành và các địa giới mà Chu Vệ Quốc, Trương Kỳ Sơn chiếm đóng tuy có địa vị không tầm thường.

Nhưng đặt ra bên ngoài, Lâm Bất Phàm căn bản chẳng là gì, cũng chẳng thể thay đổi được gì.

"Thay vì lo lắng những chuyện đó, chi bằng tập trung vào việc

nâng cao thực lực bản thân…" Nghĩ vậy, Lâm Bất Phàm liền tập trung tâm thần vào thực lực của mình.

Sau một thời gian tích lũy, huyệt khiếu đầu tiên mà Lâm Bất Phàm khai mở, bất kể là lớn hay nhỏ, chân nguyên chi lực chứa đựng trong đó đã mơ hồ đạt tới cực hạn.

Muốn tiếp tục nâng cao thực lực, chỉ có cách tiếp tục khai mở huyệt khiếu tiếp theo.

Nhưng một thời gian nay, Lâm Bất Phàm đều đắm chìm trong sự dịu dàng của Thì Hoài Thiền.

Đừng nói là khai mở huyệt khiếu thứ hai, ngay cả việc cảm ứng được nó, Lâm Bất Phàm cũng không có chút manh mối nào.

Tuy hiện tại đã khai mở một huyệt khiếu, việc cảm ứng huyệt khiếu thứ hai không phải là chuyện khó.

Nhưng cũng không phải chuyện có thể làm được ngay.

Trước hết, trong thời gian qua, bản thân Lâm Bất Phàm không thể hoàn toàn tĩnh tâm.

Mặc dù không cảm ứng được huyệt khiếu, nhưng chân nguyên chi lực toàn thân lại đang vững vàng tăng lên.

Đặc biệt là sau khi tu vi của Lâm Bất Phàm đột phá cảnh giới Võ Thánh, dưới sự tôi luyện của chân nguyên chi lực, toàn thân gân cốt da màng, ngũ tạng lục phủ, đều không khỏi được cường hóa thêm một lần nữa.

Đặc biệt là bộ xương cốt, dần dần bắt đầu lột xác thành màu trắng ngọc.

Mỗi lần được chân nguyên chi lực tôi luyện, sẽ có một ít tạp chất không ngừng được bài trừ ra khỏi cơ thể.

Ngoài ra, huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm cũng được tăng cường không ít.

Tuy chưa vượt qua được bình cảnh, khiến huyết mạch lột xác thức tỉnh 50%, nhưng Lâm Bất Phàm đã mơ hồ cảm nhận được giới hạn của sự đột phá!

Dài thì một năm, ngắn thì có thể lột xác bất cứ lúc nào, một lần đưa huyết mạch Chân Long của bản thân thức tỉnh đến 50%.

Thời gian trôi qua, dưới sự chăm sóc trọng điểm của ba người Hoắc Khuynh Tiên, cùng với sự chỉ điểm thỉnh thoảng của Lâm Bất Phàm, và sự hỗ trợ của đủ loại tài nguyên tu hành, Thì Hoài Thiền vừa mới gả vào Lâm gia, thực lực cũng đang mạnh lên rõ rệt.

Trước hết là tu vi võ đạo, nàng đã tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Công đến nhập môn, cảm ứng và tu luyện ra khí huyết chi lực.

Huyết mạch Bạch Trạch vừa mới thức tỉnh, dường như sinh ra đã có thể dung hợp hoàn mỹ với Thì Hoài Thiền.

Tốc độ thức tỉnh và tăng trưởng của nó vượt xa ba người Hoắc Khuynh Tiên trước kia.

Chỉ trong một thời gian ngắn, huyết mạch Bạch Trạch đã từ mức vừa thức tỉnh 10% trực tiếp tăng lên đến 15%.

Tốc độ thức tỉnh nhanh đến mức ba người Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi kinh ngạc và bất ngờ.

Phải biết rằng, trên con đường tu hành võ đạo, huyết mạch đặc thù mà bản thân thức tỉnh có tác dụng cực kỳ quan trọng đối với việc nâng cao tu vi giai đoạn đầu.

Huyết mạch thức tỉnh càng nhanh, càng mạnh mẽ, thì trên con đường tu hành võ đạo cũng đi càng nhanh.

Chương 280

Có thể nói sự tồn tại của huyết mạch đặc thù, trước khi tu vi võ đạo tăng lên Đại Tông sư, đều có tác dụng gia trì rất lớn.

Bất kể là Lâm Bất Phàm, hay ba nàng Hoắc Khuynh Tiên, có thể đạt tới trình độ như vậy trong thời gian ngắn, trong đó không chỉ có sự gia trì của công pháp tu hành, mà còn có sự hỗ trợ của các loại tài nguyên tu luyện.

Nhưng cũng không thể thiếu công lao của huyết mạch đặc thù.

Có thể nói, công lao của huyết mạch đặc thù trong đó, ít nhất đã giúp họ giảm bớt mấy năm tu hành.

Phong Vu Tu, đột phá đến cảnh giới Đại Tông sư, thời gian hao phí so với Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên, nhiều hơn gấp mấy lần.

Nếu không có công pháp Lâm Bất Phàm truyền thụ, cùng các loại tài nguyên hỗ trợ, lúc này e rằng vẫn còn dừng lại ở cảnh giới Tông sư!

Đúng là pháp, lữ, tài, địa, thiếu một thứ cũng không được!

Trong nháy mắt, một tháng nữa lại trôi qua, dược liệu cho Bách Quả Tửu và Ngũ Hành Linh Tửu đã được thu thập đầy đủ.

Tuy đều là dược liệu thông thường, không có các loại linh quả hay ngũ độc cấp dị thú gia trì, nhưng sau khi gom đủ, Lâm Bất Phàm cũng không chút do dự.

Hắn dành ra một ngày, trực tiếp dựa theo phương pháp trên công thức, lần lượt ủ Bách Quả Tửu và Ngũ Hành Tửu.

Nhưng để biết kết quả, có thể thành công ngay lần đầu hay không, cần phải có một thời gian tích lũy.

Ngoài ra, thực lực của mọi người trong Lâm gia trong khoảng thời gian này đều đang vững vàng tăng lên.

Đặc biệt là Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, huyết mạch toàn thân đã đạt tới 39%.

Tu vi Võ đạo Tông sư đỉnh phong càng được nén lại, không ngừng rèn luyện, căn cơ vững chắc, có thể bắt đầu đột phá cảnh giới Đại Tông sư bất cứ lúc nào.

"Phu quân…" Sáng sớm hôm nay, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt dường như đã hạ quyết tâm, ánh mắt lập tức nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Không đợi họ nói hết câu, Lâm Bất Phàm như đã có chuẩn bị từ trước, trực tiếp nói: "Đã đến lúc chuẩn bị đột phá cảnh giới Đại Tông sư rồi." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt lập tức kiên định gật đầu.

Vù!

Khi hai nàng gật đầu, thân hình Lâm Bất Phàm chợt lóe lên, nháy mắt đã ở trước mặt họ.

Sau đó, hắn đưa tay nắm lấy hai nàng, vận chuyển chân nguyên chi lực, cẩn thận cảm nhận kiểm tra một lượt.

Trên mặt hiện lên vẻ hài lòng, hắn mới khẽ gật đầu nói: "Căn cơ vững chắc, khí huyết toàn thân hùng hậu vô cùng… Đúng là đã đến lúc nên đột phá cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư rồi." Nói xong, Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời, lập tức vung tay lấy ra hai viên linh thạch từ trong nhẫn trữ vật.

Giao đồ vào tay hai nàng, Lâm Bất Phàm trịnh trọng dặn dò: "Cứ yên tâm đột phá, ta sẽ đích thân hộ pháp." "Đa tạ phu quân…" Nhận lấy linh thạch từ Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt

cũng không chút làm màu hay khách sáo.

Chỉ thấy họ nhìn nhau một cái, rồi thân hình tách ra, ngồi dưới cây Bồ Đề, cách nhau mấy chục mét.

Ngay sau đó, không chút do dự, họ bắt đầu tu luyện.

Khi hai người đã tĩnh tâm, ánh mắt Lâm Bất Phàm nhìn về phía Hoắc Khuynh Tiên, dặn dò một câu: "Khuynh Tiên, nàng hãy giao bọn trẻ cho vú em chăm sóc trước." Hoắc Khuynh Tiên nghe vậy cũng không nhiều lời, khẽ gật đầu làm theo lời Lâm Bất Phàm dặn.

Sau đó, ánh mắt Lâm Bất Phàm lại hướng về Thì Hoài Thiền còn lại, nói: "Hoài Thiền, hãy quan sát kỹ tình hình của Tiên Nhi.

Sớm muộn gì nàng cũng sẽ đạt tới bước này.

Cơ hội tận mắt chứng kiến một Võ đạo Tông sư đột phá Đại Tông sư không có nhiều, có thể thu hoạch được gì hay không, phải xem ngộ tính của bản thân nàng." Trong lúc Lâm Bất Phàm sắp xếp, thân hình của Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đều đã bắt đầu hành động.

Ngũ Hành Trường Sinh Quyền phối hợp với hô hấp pháp, từng chiêu từng thức được thi triển trong tay họ.

Chỉ thấy khí huyết chi lực tựa như khói báo động, nháy mắt bùng phát từ trên người họ.

Vù!

Khi khí huyết trên người Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt sôi trào, khí huyết tựa như khói báo động không ngừng lan tỏa ra, chỉ nghe thấy từng tiếng phượng hót vang lên theo đó.

Lúc này nhìn kỹ, chỉ thấy luồng khí huyết chi lực bùng phát trên người hai nàng, trực tiếp hiển hóa ngưng tụ thành một con Thanh Loan, một con Chu Tước… Nhìn dị tượng trên người hai nàng Hoắc

Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm dường như đã có chuẩn bị từ trước, trên mặt không có biến hóa quá lớn.

Ngược lại, Thì Hoài Thiền ở bên cạnh không khỏi trợn to hai mắt, lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Thời gian lặng lẽ trôi đi từng chút một… Hoắc Khuynh Tiên sau khi sắp xếp xong cho mấy đứa trẻ, không biết từ lúc nào đã quay trở lại hiện trường.

Nhìn Thanh Loan và Chu Tước ngưng tụ trên người Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, theo sự không ngừng nén lại, thu liễm khí huyết của bản thân, khí huyết vốn đang bùng phát sôi trào cũng dần dần thu lại.

Cho đến cuối cùng, khí huyết bùng phát trên người hai nàng đều thu liễm biến mất không thấy.

Thân hình của Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đang không ngừng tu luyện thi triển Ngũ Hành Trường Sinh Quyền cũng dần dần dừng lại.

Ngay sau đó, thân hình hai nàng ngồi xếp bằng tại chỗ.

Ngũ Hành Trường Sinh Công phối hợp với hô hấp pháp vận chuyển, khí huyết chi lực trong cơ thể lập tức dần ngưng tụ thành một khối.

Sau đó, dưới sự khống chế của họ, dần dần nén lại, ngưng tụ thành khí huyết kim đan.

Quá trình này vô cùng chậm chạp, cũng vô cùng nguy hiểm.

Hơi sơ suất một chút, không chỉ công sức đổ sông đổ biển, thậm chí có thể bị khí huyết tổn thương, bị phản phệ.

Cho dù có kinh nghiệm đột phá của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu

và Hoắc Khuynh Tiên, vào thời khắc mấu chốt này, Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi căng thẳng.

Chương 281

Cũng may là có cây Bồ Đề tồn tại.

Cây Bồ Đề vừa mới lột xác thành linh căn.

Nó không ngừng tỏa ra một sức mạnh khiến người ta tĩnh tâm ngưng thần, thậm chí là khai mở trí tuệ.

Nếu cơ duyên đủ lớn, thậm chí có thể mượn sức mạnh của cây Bồ Đề để trực tiếp tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Trong hoàn cảnh này, trong lòng Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đều không có chút nóng vội nào.

Ngược lại, càng đến thời khắc mấu chốt, càng tĩnh tâm ngưng thần, lòng không gợn sóng.

Mọi thứ đều vận chuyển theo pháp môn ngưng tụ khí huyết kim đan trong Ngũ Hành Trường Sinh Công.

Cộng thêm kinh nghiệm đột phá mà ba người Lâm Bất Phàm để lại.

Thời gian trôi đi từng chút một, trong nháy mắt đã qua gần nửa canh giờ.

Khí huyết trong cơ thể Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt lúc này đã ngưng tụ đến cực điểm, chỉ còn cách ngưng tụ khí huyết kim đan một bước chân.

Đúng lúc này, linh thạch trong tay hai nàng, một tia linh khí tinh thuần ẩn chứa trong đó lập tức lan tỏa ra tứ chi bách hài.

Huyết mạch trong cơ thể vốn đã thức tỉnh 39% lập tức bắt đầu lột xác với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Một luồng sức mạnh mới lập tức trào ra từ sâu trong huyết mạch.

Huyết mạch thức tỉnh đột phá đạt 40%!

Vào thời khắc mấu chốt, huyết mạch đặc thù trong cơ thể hai nàng lần lượt lột xác thức tỉnh đạt 40%.

Theo luồng sức mạnh huyết mạch này trào ra, bước cuối cùng để ngưng tụ khí huyết kim đan của hai nàng dường như cũng nước chảy thành sông!

Khí huyết trong cơ thể nháy mắt ngưng tụ, trực tiếp hóa thành một viên kim đan hư ảo cỡ hạt vừng!

Chính là mấu chốt của việc đột phá Võ đạo Đại Tông sư, ngưng tụ khí huyết kim đan!

Vù… Khi khí huyết kim đan trong cơ thể hai nàng ngưng tụ, một luồng khí thế cuồng bạo nháy mắt bùng phát từ trên người họ.

Võ đạo Đại Tông sư, thành!

Giống như Hoắc Khuynh Tiên lúc trước, tu vi của hai nàng vừa mới đột phá.

Ngũ Hành Trường Sinh Công trong cơ thể vận chuyển, linh thạch trong tay lập tức trào ra từng luồng linh khí tinh thuần.

Sau khi hấp thu luyện hóa luồng linh khí này, khí huyết kim đan vừa mới ngưng tụ trong cơ thể Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt cũng theo đó mà ổn định và tăng trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cuối cùng, chỉ sau hai canh giờ, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt không chỉ củng cố triệt để khí huyết kim đan vừa mới đột phá ngưng tụ, mà còn khiến cho viên khí huyết kim đan cỡ hạt vừng kia lớn mạnh đến cỡ hạt đậu tương!

Lúc này, khí tức bùng phát trên người hai nàng cũng dần dần thu liễm lại.

Chỉ trong mấy chục hơi thở, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đồng loạt mở đôi mắt đang nhắm chặt.

Khí tức trên người họ cũng vào lúc này triệt để khôi phục như người thường, căn bản không nhìn ra bất kỳ dị thường nào.

"Phu quân, ta đột phá thành công rồi~!" Trong chớp mắt, thân hình hai nàng chợt động, mang theo một luồng kình phong lao thẳng vào Lâm Bất Phàm.

Ầm… Khi hai nàng lao vào lòng Lâm Bất Phàm, hắn lập tức cảm nhận được hai luồng sức mạnh cuồng bạo vô song va thẳng vào người mình.

Cảm giác đó khiến thân hình Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lùi lại hai bước liên tiếp, mới hoàn toàn hóa giải được luồng lực lượng kia!

"Đừng kích động, đừng kích động…" "Muốn đụng chết ta hay sao…" May mà Lâm Bất Phàm lúc này đã là một cường giả cảnh giới Võ Thánh.

Nếu là người bình thường chịu một cú va chạm vô ý thức của hai nàng Hoắc Tiên Nhi, e rằng không chết cũng trọng thương.

Vừa rồi hai nàng lao vào lòng Lâm Bất Phàm, sức mạnh thi triển ra tuy là vô ý thức, nhưng lại giống như hai con trâu điên hung hăng húc vào người hắn!

Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt áy náy.

Mấy hơi thở sau, hai nàng mới mang theo một chút áy náy, ngẩng đầu lên từ trong lòng Lâm Bất Phàm nói: "Phu quân, xin lỗi, vừa rồi ta

thật sự quá kích động…" Lâm Bất Phàm gật đầu, sau đó mới nghiêm nghị nhắc nhở: "Tu vi tuy đã đột phá, nhưng thực lực toàn thân lại chưa thể khống chế hoàn mỹ.

Cũng may là ta, nếu trong lòng các nàng là đứa trẻ, các nàng nghĩ chúng có chịu nổi tai nạn vừa rồi không?" Vù… Nghe lời Lâm Bất Phàm, trên mặt Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt nháy mắt hiện lên vẻ tái nhợt.

Đột phá cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, quả thực là một chuyện đáng ăn mừng, vui vẻ.

Nhưng nếu không biết thu liễm, luồng sức mạnh này cũng có thể trở thành mối đe dọa chí mạng!

Nguyên lý này, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt cũng nháy mắt bình tĩnh lại.

Sau đó, ánh mắt hai nàng đối diện với Lâm Bất Phàm, nghiêm túc gật đầu: "Phu quân nhắc nhở không sai, vừa rồi ta quả thực có chút đắc ý quên mình…" "Được rồi, trong lòng biết là được.

Hai vị phu nhân tu vi đột phá, quả thực là một chuyện đáng chúc mừng, cứ vui vẻ đi." Vì tu vi của Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đột phá, Lâm phủ đã ăn mừng một phen.

Không chỉ Phong Vu Tu được gọi về, mà cả Chu Vệ Quốc cũng bị Lâm Bất Phàm âm thầm triệu về.

Một đám thân tín, cánh tay phải đã ăn mừng một bữa no say.

Chương 282

Sau khi mọi người bình tĩnh lại, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt bắt đầu dưới sự chỉ điểm của Hoắc Khuynh Tiên, dần dần làm quen, khống chế sức mạnh vừa mới đột phá lột xác của bản thân, cố gắng đạt đến mức độ như cánh tay sai khiến, khống chế từng chút sức mạnh của mình.

Lúc này, Lâm Bất Phàm dẫn theo Phong Vu Tu và Chu Vệ Quốc đến thẳng dưới gốc cây Bồ Đề.

Lâm Bất Phàm không nhiều lời, đích thân pha cho hai người một ấm linh trà Bồ Đề.

Sau đó mới nhìn về phía Phong Vu Tu và Chu Vệ Quốc nói: "Ba chúng ta cũng đã lâu không ngồi lại với nhau rồi…" Lâm Bất Phàm vừa nói xong, Chu Vệ Quốc lập tức không nhịn được mà trợn trắng mắt: "Ta đâu có rảnh như đại ca…" Tuy Phong Vu Tu không giỏi ăn nói, bình thường cũng gọi Lâm Bất Phàm là gia chủ.

Nhưng lúc này chỉ có ba người, Phong Vu Tu cũng hiếm khi thả lỏng.

Hắn không lên tiếng, nhưng nghe lời Chu Vệ Quốc, cũng tán đồng gật đầu.

Tuy Phong Vu Tu không bận rộn như Chu Vệ Quốc, nhưng ngày ngày đối mặt với các loại yêu tà quỷ vật cũng không phải là chuyện đơn giản.

Mỗi lần đều phải cẩn thận hết sức!

Không ai biết được, những yêu tà quỷ vật kia rốt cuộc ẩn giấu bản lĩnh gì.

Hơi sơ suất một chút, sẽ gục ngã dưới tay những thứ bẩn thỉu đó.

Kể từ khi Trừ Ma Ti thành lập đến nay, tổn thất tuy không lớn, nhưng trước sau cũng đã chết và bị thương mấy người!

Mỗi một người đều là nhân tài đặc thù được bồi dưỡng bằng vô số tài nguyên, vô số thời gian.

Nhìn dáng vẻ oán trách của hai người, Lâm Bất Phàm bất đắc dĩ cười nói: "…Hai vị vất vả rồi." Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bất kể là Chu Vệ Quốc hay Phong Vu Tu, đối với sự bận rộn hiện tại, không những không hề để ý, ngược lại còn vô cùng nhiệt huyết.

Chu Vệ Quốc vốn là một nhân tài quân sự, đặt hắn vào quân đội mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Đồng thời, Chu Vệ Quốc cũng có hứng thú với quân sự!

Nếu để hắn làm chuyện khác, cho dù có hệ thống ràng buộc, không phản bội Lâm Bất Phàm, e rằng cũng sẽ có tâm lý chống đối, thậm chí là làm việc qua loa!

Còn Phong Vu Tu, lại là một kẻ võ si chính hiệu.

Để hắn yên tĩnh tu luyện võ công, chuyện gì cũng không làm, e rằng cũng không ở yên được.

Ngược lại, các công việc của Trừ Ma Ti, đối mặt với những yêu tà quỷ dị, lại khiến hắn cảm thấy vô cùng kích thích.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân, dù không có huyết mạch đặc thù tồn tại, tu vi võ đạo của Phong Vu Tu vẫn có thể tăng lên nhanh như vậy.

Ngoài sự hỗ trợ của các loại tài nguyên từ Lâm Bất Phàm, sự rèn luyện giữa sinh tử này, đối với Phong Vu Tu, mới là cuộc sống hắn yêu thích!

Ba người hàn huyên, khách sáo một hồi, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi mỉm cười nói: "Ta là người không có chí lớn, chấp niệm duy nhất là làm lớn mạnh Lâm gia, để Lâm gia có thể an ổn truyền thừa trong thời loạn thế này." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm liếc nhìn Chu Vệ Quốc một cái: "Ngược lại là ngươi, có thể trưởng thành đến mức độ này, tất cả đều dựa vào bản lĩnh của ngươi.

Chuyện duy nhất ta có thể làm, là dốc toàn lực trấn giữ hậu phương, đảm bảo cung cấp các loại tài nguyên tiêu hao cho ngươi." Nghe lời Lâm Bất Phàm, trong mắt Chu Vệ Quốc không khỏi lóe lên một tia sáng.

Sau đó, hắn và Phong Vu Tu nhìn nhau một cái, rồi mới lên tiếng: "Nếu đại ca toàn lực hỗ trợ, vậy tiếp theo ta thật sự sẽ bung hết sức ra làm." Lâm Bất Phàm không nói nhảm, khẽ gật đầu: "Cứ mạnh dạn mà làm, ngươi có thể đạt tới trình độ nào, ta, Lâm Bất Phàm, sẽ toàn lực hỗ trợ." Trong thời loạn thế này, tiền tài thông thường đối với Lâm Bất Phàm mà nói, căn bản không có tác dụng quá lớn.

Sự phát triển tương lai của Lâm gia mà Lâm Bất Phàm hướng tới, là một thế lực siêu phàm.

Nền tảng cần có, dần dần chuyển từ những thứ tiền tài thông thường, sang những tài nguyên có thể cung cấp liên tục không ngừng.

Hoặc là có được những linh vật như cây Bồ Đề, Tử Ngọc Linh Mễ!

Tiền tài bình thường, Lâm Bất Phàm chỉ cần luyện chế, bán đấu giá vài viên Âm đan, là có thể thu được hàng chục triệu đại dương.

Nói chuyện chính sự, Lâm Bất Phàm liền nhìn về phía Chu Vệ Quốc: "Nói kỹ cho ta nghe tình hình hiện tại." Đối mặt với câu hỏi của Lâm Bất Phàm, Chu Vệ Quốc cũng không che giấu, trực tiếp đáp: "Đội bảo an sau khi mở rộng biên chế, hiện đã trở thành một sư đoàn

độc lập.

Dưới sư đoàn độc lập, có ba lữ đoàn chính quy, mỗi lữ đoàn khoảng sáu nghìn người, lại chia làm ba trung đoàn.

Ngoài một trung đoàn đồn trú tại Thường Sa Thành, trong tay ta còn lại năm trung đoàn binh lực." Không chút thừa thãi, Chu Vệ Quốc trực tiếp đem sức mạnh mà mình nắm giữ, trước sau, tỉ mỉ, không chút che giấu, kể lại toàn bộ tình hình cho Lâm Bất Phàm.

"Làm tốt lắm, ngươi quả nhiên là nhân tài quân sự." Nói xong, Lâm Bất Phàm giơ ngón tay cái với Chu Vệ Quốc, lộ ra vẻ mặt bội phục.

Tài năng quân sự của Chu Vệ Quốc, Lâm Bất Phàm cũng tự thấy không bằng, vô cùng khâm phục!

Nghĩ lại, hắn lại thở dài một tiếng: "Đáng tiếc, về mặt quân sự ta không giúp được gì.

Nhưng Chỉ Huyết Tán, Thối Thể Dịch và những vật phẩm tương tự, ta có thể toàn lực hỗ trợ." Sau một hồi trao đổi, Chu Vệ Quốc nhận được mấy trăm cân Chỉ Huyết Tán, gần nghìn phần Thối Thể Dịch từ chỗ Lâm Bất Phàm, mới hài lòng cáo từ rời đi.

"Thằng nhóc này…" Nhìn bóng lưng Chu Vệ Quốc rời đi, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhìn bề ngoài, việc hỗ trợ Chu Vệ Quốc không ngừng phát triển sức mạnh quân sự, Lâm Bất Phàm tiêu hao ngày càng lớn.

Nhưng sức mạnh mà Chu Vệ Quốc khống chế càng lớn, càng mạnh, đối với Lâm Bất Phàm mà nói, cũng tương đương với việc hắn nắm giữ sức mạnh đó.

Ngoài mấy vị đương gia của Cửu Môn, như Trương Kỳ Sơn, trong lòng biết rõ thái độ của Chu Vệ Quốc đối với Lâm Bất Phàm.

Ở bên ngoài, căn bản không ai biết rõ mối quan hệ giữa Lâm Bất Phàm và Chu Vệ Quốc.

Dù có đi xa đến đâu, cao đến đâu, lòng trung thành đối với Lâm Bất Phàm, trước sau đều không hề thay đổi!

Lâm Bất Phàm cũng chỉ là từ sân khấu trước, dần dần chuyển ra hậu trường mà thôi!

Nhìn bóng lưng Chu Vệ Quốc rời đi, Lâm Bất Phàm thầm cảm thán một câu.

Chương 283

Thu lại ánh mắt, hắn lại nhìn về phía Phong Vu Tu: "Tu vi võ đạo của ngươi hiện tại cũng đã là Đại Tông sư hậu kỳ, cách đỉnh phong cũng không xa." Thực lực của Phong Vu Tu, có thể nói là chỉ đứng sau Lâm Bất Phàm.

Ba người Hoắc Tiên Nhi, hiện tại đều đã đột phá cảnh giới Đại Tông sư, lại sở hữu huyết mạch đặc thù, nhưng đối đầu với kẻ võ si Phong Vu Tu, e rằng không trụ nổi mười chiêu.

Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu cũng không che giấu, trực tiếp đáp: "Ngắn thì vài tháng, dài thì cần vài năm, là có thể tu luyện đến cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư đỉnh phong." Không có sự gia trì của huyết thống, có thể đạt tới trình độ này trong thời gian ngắn như vậy, trong đó không thể không kể đến sự hỗ trợ của các loại tài nguyên từ Lâm Bất Phàm, và sự gia trì của Ngũ Hành Trường Sinh Công!

Đây mới là tốc độ tu luyện mà một người tu hành võ đạo bình thường thực sự nên có.

Tốc độ tu hành của cả nhà Lâm Bất Phàm, hoàn toàn không thể dùng lẽ thường để đo lường.

Nghe lời Phong Vu Tu, Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu, sau đó nói: "Cần tài nguyên cứ việc lên tiếng.

Chuyện quan trọng nhất của ngươi tiếp theo, là mau chóng nâng tu vi lên Đại Tông sư đỉnh phong." Thực lực Võ đạo Đại Tông sư tuy không tệ, siêu phàm thoát tục, bắt đầu bước chân lên con đường siêu phàm.

Nhưng sau khi tu vi của Lâm Bất Phàm đột phá cảnh giới Võ

Thánh, hắn mới biết, những cảnh giới trước Võ Thánh, đều chỉ là đang xây dựng nền tảng.

Bước vào cảnh giới Võ Thánh, mới thực sự bước vào cảnh giới siêu phàm.

Chưa kể những thứ khác, chỉ riêng tuổi thọ, một khi đột phá cảnh giới Võ Thánh, tuổi thọ trực tiếp tăng vọt lên trên năm trăm năm.

Đây chỉ là kết quả của việc khai mở một huyệt khiếu, toàn thân lột xác.

Sau này mỗi khi mở thêm một huyệt khiếu, tuổi thọ đều sẽ tăng lên tương ứng!

Quan trọng nhất, hành động tiếp theo của Chu Vệ Quốc, cả Thần Châu sẽ ngày càng loạn.

Lâm gia muốn an ổn truyền thừa, tuyệt không phải chuyện đơn giản.

Nếu không có những tồn tại siêu phàm như người tu hành, yêu ma quỷ quái, chỉ dựa vào sức mạnh mà Chu Vệ Quốc nắm giữ, cộng thêm thực lực của Lâm gia lúc này, trong lòng Lâm Bất Phàm cũng không hề lo lắng!

Nhưng thế giới này, lại tồn tại những thứ như yêu ma quỷ quái, thậm chí là người tu hành, những tồn tại sở hữu sức mạnh siêu phàm.

Cho dù tu vi của Lâm Bất Phàm đã bước vào cảnh giới Võ Thánh, trong lòng cũng mơ hồ cảm thấy một luồng bất an.

Thế giới này, xa xa không đơn giản như vẻ bề ngoài!

Không ai biết được, dưới mặt nước tĩnh lặng kia, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, chỉ thấy ánh

mắt nhìn về phía Phong Vu Tu.

Sau khi trầm ngâm do dự một lát, hắn mới đưa tay hướng về mi tâm của Phong Vu Tu, một ngón tay trực tiếp điểm tới.

Không đợi Phong Vu Tu có bất kỳ phản ứng nào, Lâm Bất Phàm đã điểm một ngón tay vào mi tâm của hắn.

Trực tiếp đem thông tin về hai môn võ đạo thần thông: Phiên Thiên Ấn và Sát Thần Trảm, rót vào trong đầu Phong Vu Tu.

"Hai môn võ đạo thần thông này, với tu vi Võ đạo Đại Tông sư, cũng có thể phát huy được hai ba phần sức mạnh.

Nhưng muốn thực chiến võ đạo thần thông, dựa vào khí huyết trong cơ thể để thôi động, tiêu hao vô cùng khủng bố.

Không phải lúc sinh tử nguy cấp, trước khi đột phá Võ Thánh, nhất định phải cẩn thận hết sức." Tuy dùng tu vi Đại Tông sư để thi triển võ đạo thần thông, một khi hao tổn quá độ, có khả năng ảnh hưởng đến căn cơ bản thân.

Nhưng đối mặt với nguy cơ sinh tử, ngay cả tính mạng cũng sắp không giữ được, ai còn quan tâm đến căn cơ hay không.

Sống sót mới có hy vọng!

Mấy phút sau, Phong Vu Tu mới hấp thu dung hợp xong toàn bộ nội dung về hai môn thần thông trong đầu.

Hắn nhìn Lâm Bất Phàm, định mở miệng.

Nhưng Lâm Bất Phàm lại không cho hắn bất kỳ cơ hội nào.

Chỉ thấy hắn phất phất tay, trực tiếp nói: "Được rồi, chúng ta không cần khách sáo như vậy.

Trách nhiệm của Trừ Ma Ti rất lớn, nếu gặp phải những tồn tại không thể địch lại, mọi chuyện lấy an nguy bản thân làm trọng." Nói

xong, Lâm Bất Phàm đưa tay ra hiệu cho Phong Vu Tu, bây giờ có thể rời đi rồi!

Phong Vu Tu ngập ngừng mấp máy môi, nhưng sau khi im lặng một lát, cuối cùng cũng không nói gì.

Hắn chỉ khẽ cúi người bái Lâm Bất Phàm một cái, sau đó xoay người bước đi.

Việc hai nàng Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đột phá, Lâm phủ tuy đã ăn mừng một phen, nhưng không có một người ngoài nào biết được tin tức này.

Sau một hồi náo nhiệt, ngày thứ hai, Lâm phủ lại trở lại vẻ yên tĩnh.

Ngoài Lâm Bất Phàm ra, ba nàng Hoắc Khuynh Tiên mỗi ngày đều chỉ điểm Thì Hoài Thiền tu luyện.

Thì Hoài Thiền tuy vừa mới gả vào Lâm phủ không lâu, nhưng theo sự thức tỉnh của huyết mạch Bạch Trạch trong cơ thể, tu vi võ đạo dưới sự hỗ trợ của các loại tài nguyên, cộng thêm sự chỉ điểm của cường giả Võ Thánh Lâm Bất Phàm và ba vị Đại Tông sư Hoắc Tiên Nhi.

Tu vi của nàng có thể nói là đang lột xác tăng trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Với tốc độ tu luyện này, e rằng trong vòng một năm, có thể đột phá đến cảnh giới Võ đạo Tông sư.

Nhìn lại hai tiểu tử Lâm Trường Sinh và Lâm Trường Ca.

Tuy mới hai tuổi, nhưng lúc Lâm Bất Phàm và mọi người tu luyện, hai tiểu tử này ở bên cạnh, cũng theo đó tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền, ra dáng ra hình!

Chương 284

Thậm chí cả Lâm Trường An và Lâm Trường Bình, hai tiểu tử mới vài tháng tuổi.

Tuy huyết mạch trong cơ thể chưa thức tỉnh, nhưng thể chất lại vượt xa người thường.

Mới vài tháng tuổi, đã có thể lảo đảo đi được vài bước trên mặt đất.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe miệng Lâm Bất Phàm bất giác nhếch lên.

Nhưng nghĩ lại, Lâm Bất Phàm lại không khỏi âm thầm siết chặt nắm đấm.

Muốn bảo vệ sự yên bình trước mắt, muốn an ổn sống sót trong thời loạn thế này, cần phải có sức mạnh tuyệt đối.

Nếu không, cảnh tượng trước mắt, e rằng sớm muộn gì cũng sẽ trở thành ảo ảnh!

"Tu luyện… Tuy trong thời gian ngắn không thể cảm ứng được vị trí của huyệt khiếu tiếp theo… Vậy thì trước tiên hãy để huyết mạch Chân Long của mình lột xác thức tỉnh 50% trước…" Trong lòng đã có quyết định, Lâm Bất Phàm cũng không do dự nữa, trực tiếp bắt đầu tu luyện.

Nhưng bất kể là cảm ứng huyệt khiếu trong cơ thể, hay là thức tỉnh nâng cấp huyết mạch Chân Long, đâu phải là chuyện đơn giản như vậy!

Tuy tinh lực tiếp theo của Lâm Bất Phàm, phần lớn đều đặt vào việc nâng cấp thức tỉnh huyết mạch Chân Long.

Nhưng muốn để huyết mạch của mình, từ 49% lột xác thức tỉnh 50%, nhìn thì chỉ có 1% chênh lệch, nhưng một chút chênh lệch này lại giống như một trời một vực, khiến người ta khó mà vượt qua.

Lâm Bất Phàm, nhất thời cũng không có cách nào, chỉ có thể từng chút một tích lũy, từ từ chờ đợi!

Cứ như vậy qua mấy ngày, Lâm Bất Phàm không khỏi nhíu mày.

Đột nhiên, dường như nghĩ ra điều gì, ánh mắt hắn liền hướng về cây Bồ Đề kia.

Chính xác hơn, là hướng về khối Vẫn Ngọc bị rễ cây Bồ Đề bao bọc che lấp!

Ánh mắt hướng về khối Vẫn Ngọc bị rễ cây bao quanh, che khuất, trong lòng Lâm Bất Phàm không khỏi rung động.

Một cảm giác khó tả lập tức hiện lên trong lòng hắn.

"Khối Vẫn Ngọc này, có lẽ là cơ duyên để huyết mạch Chân Long của ta đột phá thức tỉnh 50%..." Ý niệm này vừa xuất hiện, trong lòng Lâm Bất Phàm mãi không thể bình tĩnh lại.

Vù!

Chỉ trong nháy mắt, thân hình Lâm Bất Phàm không còn do dự, nhấc chân đi thẳng đến vị trí của khối Vẫn Ngọc.

Nhìn khối Vẫn Ngọc cao hơn một trượng, bị mấy rễ cây quấn quanh trước mắt.

Thân hình Lâm Bất Phàm chợt động, nháy mắt nhảy lên khối Vẫn Ngọc đó.

Dưới ánh mắt đầy khó hiểu của bốn nàng Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm trực tiếp ngồi xếp bằng trên khối Vẫn Ngọc.

"Phu quân định làm gì vậy?" "Chẳng lẽ phu quân muốn mượn sức

mạnh của Vẫn Ngọc để đột phá tu vi hiện tại?" Tuy không hiểu rõ hành động này của Lâm Bất Phàm là vì sao.

Nhưng sự thần kỳ của khối Vẫn Ngọc đó, các nàng đều đã tận mắt chứng kiến.

Cây Bồ Đề cao mấy chục mét trước mắt, chính là nhờ sức mạnh của Vẫn Ngọc.

Mới khiến cho cây Bồ Đề dị chủng này, một bước lột xác thành linh căn.

Cho dù chỉ là linh căn cấp thấp nhất, nhưng cũng tuyệt không phải là dị chủng có thể so sánh.

Chưa kể những thứ khác, chỉ riêng tác dụng của cây Bồ Đề này đối với mọi người trong Lâm gia lúc này, có thể nói là vô cùng quan trọng.

Cây Bồ Đề trước mắt, tuyệt đối xứng đáng là một trong những vật phẩm quan trọng nhất trong nền tảng truyền thừa của Lâm gia!

Trong lúc bốn nàng Hoắc Khuynh Tiên bàn tán xôn xao, đầy nghi hoặc, Lâm Bất Phàm không nói nhảm, thân hình ngồi xếp bằng trên Vẫn Ngọc, trực tiếp bắt đầu vận chuyển Ngũ Hành Trường Sinh Công, dẫn động, cảm ứng sức mạnh ẩn chứa trong Vẫn Ngọc.

Thời gian cứ thế trôi đi… Không biết qua bao lâu, thân hình Lâm Bất Phàm đang ngồi trên Vẫn Ngọc, trên mặt lập tức thoáng qua một chút biến động.

Cảm ứng được rồi!

Luồng sức mạnh ẩn chứa trong Vẫn Ngọc, trong cảm ứng của Lâm Bất Phàm vô cùng kỳ diệu.

Nó ẩn chứa một luồng sinh mệnh lực vô tận, nhưng lại tinh thuần

đến cực điểm.

Nhưng đồng thời, luồng sức mạnh này lại vô cùng kiên cố, với tu vi cảnh giới Võ Thánh của Lâm Bất Phàm, chân nguyên trong cơ thể cũng không thể lay động được chút nào.

Nhưng kỳ lạ là, trên khối Vẫn Ngọc này, lại không ngừng tỏa ra một luồng sức mạnh vô cùng kỳ diệu.

"Vẫn Ngọc rốt cuộc có lai lịch gì… Sức mạnh này thật quá quỷ dị…" Tuy luồng sức mạnh ẩn chứa trong Vẫn Ngọc khiến Lâm Bất Phàm cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Nhưng luồng sinh cơ vô tận kia, lại thực sự khiến trong lòng Lâm Bất Phàm không cảm thấy bất kỳ mối đe dọa nào.

Nếu không, chỉ riêng sức mạnh tỏa ra từ khối Vẫn Ngọc này, cũng tuyệt đối không thể khiến cho cây Bồ Đề kia, một bước từ dị chủng lột xác thành linh căn.

Quan trọng nhất, khi Lâm Bất Phàm cảm ứng, dẫn động hấp thu từng chút sức mạnh ẩn chứa trong khối Vẫn Ngọc đó, huyết mạch Chân Long trong cơ thể Lâm Bất Phàm, mơ hồ bắt đầu trở nên hoạt bát.

"Tuy luồng sức mạnh này rất quỷ dị, nhưng quả thực có thể khiến huyết mạch Chân Long trong cơ thể ta nhanh chóng thức tỉnh lột xác…" Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm càng thêm tin tưởng, cơ duyên để huyết mạch Chân Long thức tỉnh lột xác, có lẽ thực sự nằm ở khối Vẫn Ngọc này.

Thậm chí mơ hồ, trong lòng Lâm Bất Phàm không khỏi nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ.

Chương 285

Ngôi mộ Tây Vương Mẫu ở Tháp Mộc Đà kia, và trong tay nhà họ Trương, đều có Vẫn Ngọc tồn tại.

Tuy không biết Tây Vương Mẫu và nhà họ Trương, cụ thể đã nghiên cứu ra thành quả gì từ Vẫn Ngọc.

Nhưng việc Tây Vương Mẫu có thể trường sinh, và huyết mạch Kỳ Lân của nhà họ Trương, biết đâu đều có liên quan đến Vẫn Ngọc!

Trong nháy mắt, đủ loại ý niệm, lần lượt lướt qua trong đầu Lâm Bất Phàm.

Nhưng sau đó nghĩ lại, Lâm Bất Phàm lại âm thầm lắc đầu.

Bất kể Tây Vương Mẫu và nhà họ Trương đã nghiên cứu ra thành quả gì, ít nhất qua thử nghiệm vừa rồi, hắn phát hiện, Vẫn Ngọc đối với huyết mạch Chân Long trong cơ thể hắn, quả thực có hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm âm thầm bình tĩnh lại, sau đó cũng không do dự nữa.

Hắn trực tiếp vận chuyển Ngũ Hành Trường Sinh Công, bắt đầu từng chút một dẫn động sức mạnh trong Vẫn Ngọc, hấp thu luyện hóa nó thành của mình.

Khi năng lượng kỳ đặc trong Vẫn Ngọc, từng chút một được Lâm Bất Phàm hấp thu luyện hóa, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, huyết mạch Chân Long của mình không khỏi ngày càng hoạt bát, toàn bộ máu trong cơ thể vào lúc này cũng không khỏi âm thầm sôi trào.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch… Không biết từ lúc nào, trong cơ thể Lâm Bất Phàm, từng tiếng tim đập như sấm rền, lập tức truyền

vào tai của Hoắc Tiên Nhi và những người khác.

Cảm nhận được sự dị thường trên người Lâm Bất Phàm, thân hình của từng người cũng lần lượt dừng lại.

Ánh mắt hướng về Lâm Bất Phàm, không khỏi hiện lên một chút lo lắng và chờ mong.

"Huyết mạch dị động, huyết mạch Chân Long của phu quân, chẳng lẽ sắp lột xác thức tỉnh 50% rồi sao…" "Nghe phu quân nói trước đây, một khi huyết mạch trong cơ thể thức tỉnh đạt 50%, sẽ xảy ra một lần biến hóa nghiêng trời lệch đất…" "Cũng không biết lần này phu quân có thể đưa huyết mạch Chân Long, một lần thức tỉnh lột xác trên 50% hay không…" Một khi Lâm Bất Phàm hoàn thành lột xác, điều đó có nghĩa là huyết mạch của bản thân họ sau này cũng có thể mượn phương pháp này để lột xác thức tỉnh.

Tác dụng gia trì của huyết mạch đối với con đường tu hành võ đạo, mọi người đều đã có trải nghiệm sâu sắc.

Quan trọng nhất, sự thay đổi của huyết mạch đối với bản thân, sự gia trì đối với dung mạo, căn bản không ai có thể từ chối!

Thời gian trôi đi từng chút một, Lâm Bất Phàm không ngừng hấp thu luyện hóa sức mạnh trong Vẫn Ngọc.

Chỉ thấy tiếng tim đập như sấm rền kia, không những không hề suy yếu, ngược lại càng ngày càng mạnh mẽ hữu lực.

Mỗi lần tim đập, ngay cả Hoắc Khuynh Tiên và những người khác cũng không khỏi cảm thấy một trận tim đập nhanh.

Thân hình không thể không lùi lại liên tục!

"Người đâu, lập tức phong tỏa hậu viện!" Thấy sự dị thường bùng phát trên người Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên không chút do dự, trực tiếp ra lệnh.

Cả hậu viện lập tức bị phong tỏa!

Khi hậu viện bị phong tỏa, Hoắc Khuynh Tiên và những người khác đã lùi ra ngoài mấy chục mét, ánh mắt lần lượt đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

Căng thẳng, lo lắng, chờ mong và các loại thần sắc khác, lập tức hiện lên trên mặt bốn nàng Hoắc Khuynh Tiên.

Tình huống đột ngột trước mắt, quả thực có chút ngoài dự liệu của họ.

Nhưng dị tượng trên người Lâm Bất Phàm, lại không khỏi khiến trong lòng mỗi người đều âm thầm mong chờ.

Ai nấy đều rất rõ ràng, huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm đã dừng lại ở mức 49% một thời gian rồi.

Cho dù tu vi võ đạo của Lâm Bất Phàm đã đột phá cảnh giới Võ Thánh, bình cảnh của huyết mạch Chân Long trong cơ thể vẫn luôn không thể đột phá, triệt để vượt qua.

Đối mặt với tình huống này của Lâm Bất Phàm, trong lòng Hoắc Khuynh Tiên và những người khác, thậm chí không khỏi có một chút lo lắng.

Ngay cả huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm cũng không thể đột phá thức tỉnh 50%.

Vậy huyết mạch mà họ có được, liệu có thể đột phá tầng bình cảnh đó, để bản thân thực sự thoát thai hoán cốt hay không.

Dị tượng trên người Lâm Bất Phàm trước mắt, cuối cùng cũng cho họ thấy một tia hy vọng.

Nếu Lâm Bất Phàm thuận lợi đột phá, sau này huyết mạch của họ thức tỉnh đến 49%, cũng có thể dùng phương pháp này để đột phá!

Thình thịch, thình thịch, thình thịch… Theo từng tiếng tim đập ngày càng mạnh mẽ, ngày càng chấn nhiếp tâm thần truyền ra.

Trên người Lâm Bất Phàm lúc này, hình xăm Chân Long bá khí mười phần nhưng lại thần thánh vô cùng, lập tức dần dần hiện ra.

Khi Lâm Bất Phàm dồn toàn bộ tâm thần vào trong cơ thể.

Chỉ thấy mỗi lần tim đập, trong tim đều có một tia sức mạnh đặc thù thức tỉnh, trực tiếp dung nhập vào máu toàn thân.

Một lần, hai lần… Sau chín chín tám mươi mốt lần, toàn bộ máu trong cơ thể Lâm Bất Phàm, dường như đã trải qua một lần tôi luyện nghiêng trời lệch đất.

Chỉ thấy một giọt máu tỏa ra long uy vô tận, trong sự bá đạo lại mang theo một chút khí tức thần thánh, toàn thể hiện ra một màu vàng kim.

Lúc này, nó đã ngưng tụ ra trong tim của Lâm Bất Phàm.

Tinh huyết Chân Long!

Ngay khoảnh khắc một giọt tinh huyết Chân Long ngưng tụ ra, trong lòng Lâm Bất Phàm biết, huyết mạch Chân Long đã lột xác đạt 50%.

Nhưng một giọt tinh huyết Chân Long ngưng tụ, đối với Lâm Bất Phàm mà nói, chỉ là bắt đầu.

Khi giọt tinh huyết này ngưng tụ ra, ngay sau đó, trong tiếng tim đập như sấm rền.

Chương 286

Mỗi lần tim đập, giọt tinh huyết Chân Long đó sẽ tách ra một tia, trực tiếp dung nhập vào máu toàn thân của Lâm Bất Phàm.

Sau đó lại theo máu toàn thân, trực tiếp dung nhập vào tứ chi bách hài, xương cốt huyết nhục khắp nơi.

Cho đến cuối cùng, giọt tinh huyết Chân Long màu vàng kim đó hoàn toàn dung nhập vào máu của Lâm Bất Phàm.

Quan sát kỹ thậm chí có thể phát hiện, trong máu đỏ tươi của Lâm Bất Phàm, hiện lên từng tia kim quang.

Từng tia kim quang đó, dường như có thần tính, tỏa ra một luồng long uy bá đạo, thần thánh.

Không chỉ vậy, máu, xương cốt, thậm chí mỗi một tấc huyết nhục tế bào trong cơ thể Lâm Bất Phàm, đều dường như ẩn chứa một luồng hoạt tính, sinh mệnh lực khổng lồ!

Lúc này, ánh mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Chỉ thấy hình xăm Chân Long trên người hắn, dường như cũng đã xảy ra một chút biến hóa.

Đặc biệt là đôi mắt rồng kia, dường như tỏa ra uy nghiêm vô tận.

Ánh mắt nhìn vào đó, khiến người ta không khỏi có cảm giác, dường như tâm thần bị chấn nhiếp.

Ngoài ra, chỉ thấy trên da của Lâm Bất Phàm, hiện lên từng mảng, giống như vảy.

Đặc biệt là vị trí ngực, một lớp long lân vàng óng hiện ra trên da.

Từng mảng vảy đó, dường như mọc ra từ trên da, nhưng lại

dường như vốn là một thể với da của Lâm Bất Phàm!

Nhìn qua giống như, trên người Lâm Bất Phàm khoác một lớp kim giáp bó sát.

"Hít…" "Trên người phu quân, xuất hiện từng mảng vảy…" "Chẳng lẽ đây là biến hóa khi huyết mạch thức tỉnh đạt 50%…" Nhìn dị thường hiện ra trên người Lâm Bất Phàm, đặc biệt là luồng khí thế vô hình đột nhiên bùng phát ra.

Bốn người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau, ai nấy đều không khỏi hít một hơi lạnh.

Đặc biệt là Thì Hoài Thiền, thân hình càng lùi lại liên tục, thẳng đến ngoài trăm mét, trên mặt mới hiện ra một chút tái nhợt.

Khủng khiếp, chỉ là khí tức tỏa ra từ người Lâm Bất Phàm.

Đã khiến nàng không khỏi cảm thấy, trong khoảnh khắc đó, dường như rơi vào hầm băng.

Có một cảm giác, chỉ cần dám có một chút dị động, lập tức sẽ thân tử đạo tiêu.

Trong lúc bốn nàng Hoắc Khuynh Tiên, ai nấy mặt mày kinh hãi, âm thầm cảm thán một trận.

Luồng khí tức bùng phát trên người Lâm Bất Phàm, lúc này lại từ từ thu liễm lại, trong nháy mắt biến mất không dấu vết.

Cùng lúc đó, từng mảng vảy trên người hắn, cùng với hình xăm Chân Long bá khí vô cùng.

Ngay sau đó cũng biến mất không dấu vết, dường như chưa từng xuất hiện!

Huyết mạch Chân Long, thành công thức tỉnh đột phá 50%!

Không chỉ vậy, một lần đột phá thức tỉnh 52%.

Âm thầm cảm nhận kỹ, Lâm Bất Phàm có thể cảm nhận rõ ràng, mỗi một giọt máu, mỗi một tấc huyết nhục trong cơ thể, đều tràn đầy một luồng hoạt lực, sinh mệnh khí tức vô cùng hoạt bát!

Tuổi thọ tăng thêm hai trăm năm!

Chỉ dựa vào huyết mạch Chân Long, Lâm Bất Phàm đã có năm trăm năm tuổi thọ.

Cộng thêm tu vi cảnh giới Võ Thánh, khai mở một huyệt khiếu, tuổi thọ của Lâm Bất Phàm đạt tới, thậm chí vượt qua một nghìn năm.

Trong thời đại mà tuổi thọ trung bình chỉ có bốn năm mươi tuổi, thậm chí còn thấp hơn.

Một nghìn năm tuổi thọ, tuy không phải là trường sinh bất lão thực sự.

Nhưng đối với những người bình thường, thậm chí vô số quyền quý mà nói, lại nào đâu không phải là một loại trường sinh!

Quan trọng nhất, có sự gia trì của huyết mạch Chân Long, cộng thêm tu vi cảnh giới Võ Thánh.

Dung mạo của Lâm Bất Phàm, gần như đạt đến một trạng thái hoàn mỹ.

Và trước khi tuổi thọ cạn kiệt mà chết đi, dung mạo sẽ luôn duy trì ở trạng thái đỉnh cao.

Đây cũng là một đặc trưng, hoặc là thiên phú độc quyền của những người mang huyết mạch đặc thù!

"Chậc, chậc, chậc… nghìn năm tuổi thọ…" "Không có bất kỳ di chứng nào, hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của mình, mà có được nghìn năm tuổi thọ…" Tây Vương Mẫu kia, và Thiết Diện Sinh, thậm chí những tồn tại như Uông Tàng Hải.

Ai nấy đều theo đuổi pháp môn trường sinh.

Đối với những kỳ nhân dị sĩ này mà nói, pháp môn trường sinh thực sự đặt ngay trước mắt.

Nhưng những người này lại cứ khăng khăng chọn tà đạo!

Đối với Tây Vương Mẫu, Thiết Diện Sinh, và những người như Uông Tàng Hải mà nói.

Muốn có được loại huyết mạch sánh ngang với huyết mạch Kỳ Lân của nhà họ Trương, không phải là chuyện khó.

Chương 287

Cộng thêm con đường tu hành võ đạo, sớm từ mấy trăm năm trước, thậm chí hàng nghìn năm trước.

Con đường tu hành võ đạo thời đó, hẳn là càng đỉnh thịnh hơn!

Biết đâu còn có truyền thừa của cảnh giới Võ Thánh, thậm chí trên cả Võ Thánh tồn tại.

Con đường võ đạo và huyết mạch, hai sức mạnh tương phụ tương thành mà Lâm Bất Phàm đang đi.

Đã được Lâm Bất Phàm đích thân thử nghiệm, tuyệt đối là một con đường trường sinh!

Một con đường không có bất kỳ di chứng nào, không bị bất kỳ ảnh hưởng nào, lại có thể sở hữu sức chiến đấu mạnh mẽ, từng bước đi đến trường sinh.

Lâm Bất Phàm thực sự không hiểu, Tây Vương Mẫu nghiên cứu thi miết đan, ngọc dũng các thứ, rốt cuộc là vì cái gì!

Con đường lớn đặt ngay trước mắt, lại cứ đi theo tà đạo.

Mẹ kiếp, tuyệt đối là đầu óc có vấn đề!

Thu lại ánh mắt khỏi người mình, Lâm Bất Phàm hồi lâu mới không nhịn được, âm thầm lẩm bẩm một câu: "Chẳng lẽ là cái gọi là khuyết hãm tính cách…" Không hiểu được, Lâm Bất Phàm dứt khoát cũng không suy nghĩ nữa, trực tiếp lắc đầu.

Người khác như thế nào, Lâm Bất Phàm không suy nghĩ, cũng không quan tâm.

Nhưng sau khi huyết mạch Chân Long thức tỉnh đột phá 52%, Lâm

Bất Phàm về cơ bản có thể xác định một điểm.

Con đường mà hắn đang đi, huyết mạch và võ đạo tương phụ tương thành, quả thực là một con đường thẳng đến trường sinh.

Đặc biệt là sau khi huyết mạch Chân Long của hắn có một lần lột xác mang tính đột phá.

Từng mảng vảy hiện ra trên người, trong lòng Lâm Bất Phàm không khỏi nảy ra một ý nghĩ khó tả.

Một khi huyết mạch Chân Long của hắn, đột phá thức tỉnh 100%.

Chẳng phải sẽ có năng lực lột xác hóa thân thành Chân Long hay sao!

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Bất Phàm thậm chí không khỏi rung động mạnh một cái.

"Không được, không được…" Lâm Bất Phàm âm thầm định thần lại, lập tức ép mình bình tĩnh, không suy nghĩ nhiều về vấn đề này nữa.

Thực sự không dám tiếp tục tưởng tượng nữa!

Sau khi bình tĩnh lại, mọi thứ trên người Lâm Bất Phàm khôi phục bình thường, hắn mới từ từ mở mắt ra.

Cảm nhận được sự thay đổi trên người Lâm Bất Phàm, thân hình bốn nàng Hoắc Khuynh Tiên đã sớm từ ngoài mấy chục mét, lần lượt quay trở lại dưới cây Bồ Đề.

Lâm Bất Phàm vừa mới mở mắt, lập tức thấy ánh mắt đầy lo lắng của bốn nàng Hoắc Khuynh Tiên.

"Phu quân…" Vù… Khi bốn nàng Hoắc Khuynh Tiên lên tiếng, thân hình Lâm Bất Phàm nháy mắt biến mất trên Vẫn Ngọc.

Khi xuất hiện lại, đã ở trước mặt bốn nàng.

Không đợi bốn nàng lên tiếng hỏi, Lâm Bất Phàm đã chủ động nói: "Yên tâm, ta đã thuận lợi đột phá.

Huyết mạch Chân Long trong cơ thể ta, đã thuận lợi đột phá thức tỉnh 52%.

Cùng với sự lột xác của huyết mạch, cộng thêm tu vi cảnh giới Võ Thánh của ta, tuổi thọ có thể đạt đến một nghìn năm." Phải biết rằng đây chỉ là tuổi thọ của Lâm Bất Phàm lúc này.

Cùng với việc huyết mạch Chân Long trong cơ thể không ngừng tăng lên thức tỉnh, không ngừng khai mở từng huyệt khiếu.

Tuổi thọ của hắn sẽ không ngừng tăng trưởng!

Cũng có nghĩa là, Lâm Bất Phàm lúc này, ít nhất có một nghìn năm tuổi thọ!

"Hít…" Tuy Hoắc Khuynh Tiên và những người khác đã có chuẩn bị, nhưng nghe tuổi thọ của Lâm Bất Phàm trực tiếp tăng vọt lên hàng nghìn năm.

Trong khoảnh khắc đó, cũng không khỏi hít một hơi lạnh, trong mắt lóe lên vẻ khó tin.

Đặc biệt là Thì Hoài Thiền, lúc này tu vi võ đạo chỉ mới nhập môn, cảm ứng được khí huyết của bản thân.

Cho dù đã thức tỉnh huyết mạch Bạch Trạch, tuổi thọ vượt xa người thường, có ít nhất 120 năm.

Nhưng nghe Lâm Bất Phàm, ít nhất có một nghìn năm tuổi thọ.

Chỉ thấy trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, cũng không khỏi trợn to hai mắt.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm liếc nhìn Hoắc Khuynh Tiên nói: "Khuynh Tiên, nàng giải thích cho Hoài Thiền đi."

“Hoài Thiền muội muội, ta sẽ giải thích kỹ cho muội nghe tình hình bên trong.” Hoắc Khuynh Tiên gật đầu, không chút che giấu, lập tức bắt đầu giải thích cho Thì Hoài Thiền.

Vốn dĩ những chuyện này, sớm muộn gì cũng sẽ nói cho Thì Hoài Thiền.

Chỉ là chưa kịp nói kỹ, huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm đã mượn sức mạnh của Vẫn Ngọc mà thuận lợi đột phá!

Sau gần một nén hương giải thích của Hoắc Khuynh Tiên, Thì Hoài Thiền cuối cùng cũng hiểu ra.

Huyết mạch Bạch Trạch mà nàng thức tỉnh, và Ngũ Hành Trường Sinh Công mà nàng tu luyện, xa xa không đơn giản như nàng tưởng.

Vốn dĩ nàng tưởng rằng, bất kể là huyết mạch Bạch Trạch hay Ngũ Hành Trường Sinh Công, chỉ có thể tăng cường thực lực.

Chương 288

Vạn vạn không ngờ, cùng với sự tăng lên của thực lực, tuổi thọ bản thân cũng sẽ tăng theo.

Quan trọng nhất, là có thể đảm bảo dung nhan bất lão trước khi tuổi thọ cạn kiệt!

Đối với một người phụ nữ mà nói, đặc biệt là mỹ nhân đạt đến trình độ này.

Đẹp thì đẹp thật, nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày, dung nhan tuyệt mỹ sẽ biến mất, già đi.

Nhưng các nàng đều không ngờ, lời giải thích của Hoắc Khuynh Tiên lại cho nàng một bất ngờ lớn như vậy.

Không đợi nàng bình tĩnh lại, Lâm Bất Phàm lúc này lại tiếp tục nói: "Nhân cơ hội huyết mạch thức tỉnh lột xác, ta đã mơ hồ cảm ứng được vị trí của huyệt khiếu thứ hai trong cơ thể…" Khủng khiếp!

Khó mà tin được!

Trong nháy mắt, bốn nàng Hoắc Khuynh Tiên nghe tin tức này, cũng không biết nên nói gì.

Đối với các nàng, việc huyết mạch của Lâm Bất Phàm thuận lợi đột phá bình cảnh, đạt trên 50%, đã là một bất ngờ cực lớn.

Vạn vạn không ngờ, huyết mạch của Lâm Bất Phàm đột phá còn chưa xong, lại nhân cơ hội này, mơ hồ cảm ứng được vị trí của huyệt khiếu thứ hai trong cơ thể.

Đừng xem thường chỉ một huyệt khiếu.

Phải biết rằng tu vi đột phá cảnh giới Võ Thánh, mỗi khi khai mở

một huyệt khiếu, sự tăng trưởng về thực lực là vô cùng lớn.

Có thể nói là tăng trưởng theo cấp số nhân!

Nói một cách khác, mỗi khi khai mở một huyệt khiếu, đều sẽ giải phóng vĩ lực vô thượng ẩn chứa trong nhục thân.

Mỗi một huyệt khiếu, đều là một cánh cửa tiềm năng.

Dung hợp vĩ lực vô thượng ẩn chứa trong huyệt khiếu, chân nguyên của bản thân sẽ có một lần lột xác.

Đồng thời, mỗi một huyệt khiếu được khai mở, tương đương với việc khai mở thêm một đan điền, có thêm một nơi để trữ tồn chân nguyên! "Chúc mừng phu quân..." Sau khi bình tĩnh lại, ánh mắt của đám người Hoắc Khuynh Tiên đều đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm, đồng thanh lên tiếng chúc mừng.

Thực lực của Lâm Bất Phàm tăng lên, đối với họ, đối với cả Lâm gia mà nói, đều có tác dụng vô cùng quan trọng.

Thực lực của Lâm Bất Phàm càng mạnh, Lâm gia cũng càng thêm vững chắc.

Hơn nữa lần này, ngoài huyết mạch Chân Long ra, Lâm Bất Phàm còn nhân cơ hội này cảm ứng được vị trí của đạo huyệt khiếu thứ hai.

Đối mặt với lời chúc mừng của bốn người Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm cũng không khách sáo.

Hắn chỉ vẫy vẫy tay, trực tiếp ra hiệu cho họ ngồi xuống vị trí dưới cây Bồ Đề.

Sau đó, không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Hoắc Khuynh Tiên đã không nhịn được mà hỏi: "Huyết mạch của phu quân đột phá, có phải liên quan đến khối Vẫn Ngọc kia không..." Đối mặt với câu hỏi của Hoắc Khuynh Tiên, đối với bốn vị phu nhân, Lâm Bất Phàm tự nhiên

không có chút gì giấu giếm.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm gật đầu đáp: "Đúng là có liên quan đến khối Vẫn Ngọc đó..." "Ta sớm đã cảm nhận được, bên trong khối Vẫn Ngọc kia ẩn chứa một luồng sinh cơ vô cùng mạnh mẽ..." "Nhưng luồng sức mạnh đó lại vô cùng quỷ dị..." Hắn chỉ tay về phía cây Bồ Đề cao mấy chục mét trước mắt rồi nói: "Cây Bồ Đề này sở dĩ có thể từ dị chủng lột xác thành linh căn chân chính, cũng là vì đã hấp thu sức mạnh tỏa ra từ Vẫn Ngọc..." "Ta cũng chỉ là đột nhiên nảy ra ý nghĩ, cảm thấy khối Vẫn Ngọc có thể giúp huyết mạch Chân Long của ta thức tỉnh thêm một bước nữa, nên mới muốn thử xem..." "Bây giờ xem ra, phỏng đoán trong lòng ta không sai..." Ngay sau đó, Lâm Bất Phàm liền kể lại toàn bộ quá trình mình đã mượn sức mạnh của Vẫn Ngọc để đột phá giới hạn huyết mạch cho bốn người Hoắc Khuynh Tiên nghe một cách chi tiết.

Đồng thời, tuy chưa rõ sức mạnh ẩn chứa trong khối Vẫn Ngọc kia rốt cuộc là gì, nhưng có một điểm có thể khẳng định, luồng sinh cơ mạnh mẽ ẩn chứa trong đó có thể giúp huyết mạch đặc thù trong cơ thể đột phá bình cảnh!

Chỉ cần có khối Vẫn Ngọc trong tay, không chỉ Lâm Bất Phàm, mà huyết mạch trong cơ thể đám người Hoắc Khuynh Tiên khi thức tỉnh đến 49% cũng có thể mượn sức mạnh trong Vẫn Ngọc để đột phá.

Nhưng trước mắt chỉ có một mình Lâm Bất Phàm thử thành công.

Muốn dẫn động và hấp thu sức mạnh ẩn chứa trong Vẫn Ngọc cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lâm Bất Phàm với tu vi cảnh giới Võ Thánh, muốn dẫn động sức mạnh trong Vẫn Ngọc cũng đã vô cùng gian nan.

Đám người Hoắc Khuynh Tiên muốn mượn Vẫn Ngọc để đột phá bình cảnh, Lâm Bất Phàm phải nghĩ ra cách cẩn thận mới được!

Nhưng đúng là thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng.

Hiện tại huyết mạch của đám người Hoắc Khuynh Tiên, ngoại trừ Thì Hoài Thiền, tuy đều đã đột phá thức tỉnh trên 40%, nhưng muốn đạt đến 49% thì không phải chuyện dễ.

Phải biết rằng tu vi võ đạo của Lâm Bất Phàm đột phá đến cảnh giới Võ Thánh, huyết mạch trong cơ thể thức tỉnh cũng chỉ mới đạt 49%.

Muốn đạt tới trình độ như vậy, ít nhất cũng cần một năm, thậm chí là vài năm.

Tu vi của Lâm Bất Phàm đột phá, cả gia đình năm người đã ăn mừng một phen ra trò.

Lâm Bất Phàm một mình độc chiến với bốn người Hoắc Khuynh Tiên!

Có lẽ vì huyết mạch vừa đột phá, cho đến khi cả bốn người đều lần lượt bại trận, Lâm Bất Phàm vẫn tinh lực dồi dào, không chút mệt mỏi.

Liên tiếp ba ngày trôi qua, Lâm phủ mới lại khôi phục sự bình yên như trước.

Thời gian trôi qua từng ngày, Thường Sa thành vẫn vững như Thái Sơn, không có bất kỳ sóng gió nào.

Thậm chí vì Thường Sa thành có vị trí đặc thù, là hậu phương lớn của Trương Kỳ Sơn và Chu Vệ Quốc, lại có Lâm Bất Phàm và các nhà Cửu Môn trấn giữ.

Dù bên ngoài ngày càng hỗn loạn, nhưng Thường Sa thành lại càng thêm thịnh vượng, không bị ảnh hưởng chút nào.

Thậm chí theo đà náo nhiệt, phồn thịnh của Thường Sa thành,

những vụ yêu tà quỷ dị trong thành cũng dần giảm bớt.

Chương 289

Lần gần nhất có yêu tà quỷ vật tác quái, tính đến nay cũng đã hơn một tháng!

Ngược lại, bên ngoài Thường Sa thành, Chu Vệ Quốc kể từ lần trước tụ họp tại Lâm phủ, sau khi có được sự bảo đảm của Lâm Bất Phàm, đã quay về địa bàn tiền tuyến và lập tức bắt tay vào sắp xếp.

Trừ một trung đoàn đóng quân tại Thường Sa thành, toàn bộ đại quân còn lại dưới sự chỉ huy của ông ta đã bắt đầu con đường khuếch trương điên cuồng!

Hầu như mỗi ngày trôi qua, đều có một vùng đất bị công phá.

Hoặc là chủ động đầu hàng!

Thấy hành động của Chu Vệ Quốc, thủ đoạn của Trương Kỳ Sơn tuy có phần kém hơn, nhưng cũng không cam chịu tụt lại phía sau.

Ngay sau đó, y cũng suất lĩnh đại quân dưới trướng, tiến về hướng ngược lại với Chu Vệ Quốc, mở ra con đường bành trướng.

Tuy có hơi kém hơn Chu Vệ Quốc, nhưng thực lực của Trương Kỳ Sơn, đặt trong số các thế lực quân phiệt ở Thần Châu, cũng tuyệt đối là tồn tại hàng đầu.

Đối mặt với sự khuếch trương điên cuồng, nhân thủ dưới tay Trương Kỳ Sơn không những không suy giảm, ngược lại còn ngày càng lớn mạnh.

Chỉ trong vòng một tháng, toàn bộ địa phận tỉnh Tương Tây đã bị Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn chia hai, dùng vũ lực mạnh mẽ chiếm đóng!

Đối mặt với uy thế của hai người, các thế lực quân phiệt khác

cũng không phải là chưa từng thử tranh đấu.

Nhưng mỗi lần có kẻ dám động thủ, Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn lại như tâm ý tương thông, hai bên thế lực lập tức hợp hai làm một, cùng nhau chống lại kẻ địch xâm phạm.

Có câu nói rất hay, một núi không thể có hai hổ.

Nhưng đặt vào trường hợp của Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn, hai người lại anh hùng trọng anh hùng, không xâm phạm lẫn nhau!

Không chỉ vậy, một khi bên nào chống đỡ không nổi, hoặc có thế lực uy hiếp ra tay, cả hai đều sẽ không do dự ra tay tương trợ.

Địa bàn mà hai người chiếm được, ngoài đại quân trong tay được nắm giữ chặt chẽ, việc cai trị toàn bộ tỉnh Tương Tây lại do thế lực được Cửu Môn thành lập thống nhất quản lý.

Cứ như vậy, việc quản lý tỉnh Tương Tây ngược lại trực tiếp biến thành quân đội và chính quyền tách biệt.

Bách tính dưới quyền cai trị không những không bị ảnh hưởng, ngược lại còn yên bình, thịnh vượng hơn nhiều so với các vùng đất khác.

Thời gian trôi đi, Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn đều đồng loạt dừng bước.

Họ dần dần biến tỉnh Tương Tây thành một nơi vững như tường đồng vách sắt, người ngoài căn bản không thể chen chân vào.

Cũng không ai dám chen chân vào!

Thường Sa thành cũng nhờ địa vị đặc thù mà một bước trở thành tỉnh lỵ!

Không chỉ vậy, sau khi thương nghị, Cửu Môn cũng thành lập một cơ quan chuyên môn.

Toàn bộ tỉnh Tương Tây đã hoàn toàn độc lập khỏi cục diện hỗn loạn, bắt đầu tự trị...

Tuy việc quản lý một tỉnh ban đầu quả thực đã gây ra một chút sóng gió.

Dù sao người của Cửu Môn, tuy mỗi người đều gia sản giàu có, giỏi quản lý thương nghiệp, nhưng quản lý một tỉnh với dân số lên đến hàng chục triệu người, áp lực nhất thời thật không nhỏ.

Nhưng may mắn có Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn trấn áp.

Một chút sóng gió, loạn lạc vừa xuất hiện đã nhanh chóng bị dẹp yên bằng vũ lực.

Cuối cùng Lâm Bất Phàm ra mặt, dùng trí tuệ của hậu thế, cộng thêm sức mạnh mà Cửu Môn nắm giữ, mới tạm thời xây dựng được một hệ thống quản lý.

Sau đó tuyển chọn nhân tài phù hợp trên toàn Tương Tây, lại lấy tinh anh cốt cán của Cửu Môn làm nòng cốt, tạo thành một hệ thống quản lý độc lập.

Dựa vào tài phú tích lũy của Cửu Môn, kinh nghiệm đến từ hậu thế của Lâm Bất Phàm, cộng thêm sự trấn áp bằng binh lực hùng hậu của Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn, toàn bộ Tương Tây dưới sự khống chế của họ đã dần vượt qua giai đoạn hỗn loạn ban đầu, sau đó dần ổn định và bắt đầu phát triển.

Giai đoạn đầu tuy Cửu Môn phải bỏ ra không ít, nhưng thời gian trôi qua, toàn bộ Tương Tây ổn định, thuế thu của một tỉnh không chỉ đủ chi trả quân phí cho Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn, thậm chí còn dư ra một phần lớn để ổn định và phát triển dân sinh Tương Tây.

Dưới những thủ đoạn cứng rắn, các hương thân phú hào khắp nơi bắt đầu chuyển mình từ địa chủ lão tài.

Họ lần lượt giao ra đất đai trong tay, phân chia đều cho bách tính địa phương trồng trọt.

Những địa chủ lão tài, hương thân phú hào này, dưới sự dẫn dắt của Cửu Môn Thương Hội, dần dần bắt đầu mở các loại công xưởng.

Đúng vậy, để làm gương, Cửu Môn dưới đề nghị của Lâm Bất Phàm, đã lấy nền tảng là các nhà trong Cửu Môn, trực tiếp thành lập Cửu Môn Thương Hội.

Lấy Giải Cửu Gia làm hội trưởng, dẫn dắt Cửu Môn, thậm chí là toàn bộ hương thân phú hào, địa chủ lão tài của tỉnh Tương Tây, bắt đầu tham gia phát triển trên mọi lĩnh vực!

Quả thật không sai, Cửu Môn Thương Hội dưới sự quản lý của Giải Cửu Gia, một thiên tài thương nghiệp, cùng với sự hỗ trợ toàn lực của Cửu Môn, có thể nói là phát triển thần tốc.

Trong thời gian ngắn đã trở thành một thế lực đầu ngành trải dài trên nhiều lĩnh vực.

Đồng thời, Hoắc Khuynh Tiên cũng theo ý của Lâm Bất Phàm, đem các phương thuốc như Chỉ Huyết Tán, Tị Độc Đan trong tay ra, trực tiếp thành lập một tập đoàn y dược!

Không chỉ gần như độc chiếm toàn bộ dược phẩm của Tương Tây, đồng thời còn mở vô số bệnh viện ở các nơi trong tỉnh.

Hầu như mỗi thành thị cấp huyện trở lên đều có một bệnh viện do họ mở.

Chớp mắt đã ba tháng trôi qua, toàn bộ địa giới Tương Tây từ hỗn loạn ban đầu đã dần ổn định, đến nay có thể nói là phồn vinh thịnh vượng!

Chương 290

Đừng nói đến các huyện thành, chỉ cần nhìn vào các hương, trấn bình thường, liếc qua những người dân, trên mặt ai nấy đều không khỏi hiện lên một tia hy vọng.

Chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, toàn bộ tỉnh Tương Tây có thể nói đã xảy ra một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Bách tính có hy vọng, có ruộng đất, chỉ cần không xảy ra thiên tai nhân họa, gần như không còn người chết đói.

Còn những địa chủ lão tài, hương thân phú hào kia, hoặc là lặng lẽ dời cả gia đình, trốn khỏi địa giới Tương Tây, hoặc là dưới sự dẫn dắt của Cửu Môn Thương Hội, bắt đầu tiến quân mở các loại công xưởng.

Về phần Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn, đại quân trong tay họ từ hai vạn ban đầu, trong thời gian ngắn đã khuếch trương lên mười vạn quân!

Đúng vậy, đại quân trong tay Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn đều đã mở rộng đến con số mười vạn.

Sau khi đạt đến trình độ này, cả hai lại như tâm ý tương thông, đều ngừng việc tiếp tục tăng quân, bắt đầu tiêu hóa, ổn định sức mạnh đang bành trướng nhanh chóng trong tay!

Khi tình hình toàn bộ địa giới Tương Tây dần ổn định, hãy nhìn lại Lâm phủ lúc này.

Sau một thời gian tích lũy, Lâm Bất Phàm đã cảm nhận được vị trí của đạo huyệt khiếu thứ hai.

Chỉ là muốn khai mở nó, e rằng cần một thời gian tích lũy nữa.

Ngược lại, tu vi của ba người Hoắc Khuynh Tiên vì có đủ tài nguyên ổn định, nên vẫn luôn tiến bộ đều đặn.

Người có tu vi tiến bộ nhanh nhất, tự nhiên phải kể đến Thì Hoài Thiền!

Không chỉ huyết mạch Bạch Trạch vừa thức tỉnh, tu vi võ đạo cũng dưới sự chỉ điểm của Lâm Bất Phàm và đám người Hoắc Khuynh Tiên mà tăng lên nhanh chóng.

Khí huyết trong cơ thể bắt đầu rèn luyện gân cốt bì mô, ngũ tạng lục phủ!

Chỉ cần rèn luyện xong gân cốt bì mô, ngũ tạng lục phủ, là có thể thuận lợi đột phá cảnh giới Tông Sư.

Ngoài ra, ba tháng đã trôi qua.

Ánh mắt hướng về mảnh ruộng thuốc chỉ rộng một trăm mét vuông.

Nhờ Lâm Bất Phàm mỗi ngày đều tưới bằng linh tuyền thủy, cộng thêm linh khí và tạo hóa ẩn chứa trong Ngũ Sắc Linh Thổ, mấy chục cây Tử Ngọc Linh Mễ được trồng xuống lúc này cũng sắp đến kỳ thu hoạch.

Mỗi cây linh mễ đều kết một chùm bông lúa.

Mỗi chùm bông lúa lại có mấy chục hạt linh mễ to bằng ngón tay út của người thường.

Mấy chục hạt linh mễ cộng lại, trọng lượng đã hơn nửa cân!

Tuy chỉ có mấy chục cây Tử Ngọc Linh Mễ, nhưng nếu thu hoạch, Lâm Bất Phàm có thể thu được mấy chục cân linh mễ.

Mặc dù lúc này những hạt linh mễ này còn thiếu chút thời gian nữa mới chín, nhưng Lâm Bất Phàm có thể cảm nhận rõ ràng, trong

mỗi hạt linh mễ đều ẩn chứa một luồng sinh cơ cực kỳ nồng đậm và thiên địa nguyên khí vô cùng tinh thuần.

Thực ra những điều này đối với Lâm Bất Phàm mà nói, đều không phải là chuyện quan trọng nhất.

Trọng điểm hắn quan tâm là những hạt linh mễ này có thể dùng làm hạt giống để tiếp tục gieo trồng hay không!

Nếu không thể dùng làm hạt giống, Lâm Bất Phàm đem những hạt giống linh mễ trong tay gieo trồng hết, nhiều nhất cũng chỉ thu được mấy trăm cân linh mễ, đối với Lâm gia mà nói, căn bản không có tác dụng gì.

Nhiều nhất cũng chỉ là nếm thử cho biết, không thể trở thành nội tình của Lâm gia.

Nhưng nếu có thể dùng làm hạt giống để trồng tiếp, cho dù sinh cơ và nguyên khí ẩn chứa bên trong có giảm đi một chút, đối với Lâm gia mà nói, Tử Ngọc Linh Mễ cũng tuyệt đối có thể trở thành một trong những nội tình truyền thừa của gia tộc!

Không đợi Lâm Bất Phàm thử xem Tử Ngọc Linh Mễ có thể trồng lại được không, Bách Quả Tửu và Ngũ Hành Tửu ủ từ trước đã có kết quả.

Hai loại linh tửu, mỗi loại Lâm Bất Phàm đều ủ hơn trăm vò.

Nhưng sau khi kiểm tra, cuối cùng chỉ có một phần thành công.

Một trăm vò Bách Quả Tửu, cuối cùng chỉ thành công ủ được sáu mươi vò.

Một trăm vò Ngũ Hành Tửu thì chỉ thành công hơn bốn mươi vò!

Số còn lại đều hỏng, vừa mở vò rượu ra không phải là mùi thơm của rượu, mà là một luồng mùi hôi thối xộc thẳng vào mặt.

Nhìn từng vò linh tửu đã ủ xong, Lâm Bất Phàm tiện tay ôm lấy mỗi loại một vò.

Còn những vò ủ hỏng, chỉ cần ra lệnh một tiếng, tự nhiên sẽ có hạ nhân trong phủ đến dọn dẹp.

Lâm Bất Phàm thì ôm hai vò Bách Quả Tửu và Ngũ Hành Tửu đã ủ thành công, đi thẳng đến dưới gốc cây Bồ Đề. "Tiên Nhi, Khuynh Tiên..." Thấy bóng dáng bốn người Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm lập tức vẫy tay gọi.

Nhìn những vò rượu Lâm Bất Phàm đặt trên bàn đá, mỗi vò đều nặng đến mười cân.

Vừa mới đến gần, bốn người Hoắc Khuynh Tiên lập tức ngửi thấy một luồng hương rượu. "Đây là Bách Quả Tửu và Ngũ Hành Tửu mà phu quân đã ủ cách đây một thời gian..." Nhìn hai vò rượu rõ ràng khác nhau, bốn người Hoắc Khuynh Tiên ban đầu đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Lâm Bất Phàm ủ hai loại linh tửu này. "Không sai, chính là Bách Quả Tửu và Ngũ Hành Tửu..." Vừa nói, Lâm Bất Phàm cũng không dài dòng, trực tiếp mở cả hai vò rượu.

Trong khoảnh khắc đó, một mùi rượu độc đáo lập tức lan tỏa ra.

Chương 291

Mùi hương đặc trưng của trăm loại quả khiến người ta không khỏi cảm thấy miệng lưỡi sinh tân, muốn nếm thử ngay lập tức.

Còn Ngũ Hành Tửu lại là một mùi hương độc đáo hơn, thuần khiết hơn.

Ngửi thấy mùi rượu này, không khỏi khiến người ta có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Lờ mờ, trong lúc không đặc biệt chú ý, chỉ riêng mùi rượu đã khiến gò má của bốn nàng Hoắc Khuynh Tiên ửng lên một màu hồng đặc biệt.

Trông cứ như đã say rượu! "Thơm quá..." "Bách Quả Tửu và Ngũ Hành Tửu, chỉ riêng mùi hương đã quyến rũ như vậy..." "Thật muốn nếm thử..." Trong lúc bốn người Hoắc Khuynh Tiên không nhịn được mà cảm thán, Lâm Bất Phàm không nói nhiều lời, vung tay lấy chén trà trên bàn đá, dùng làm chén rượu, lần lượt rót đầy một chén Bách Quả Tửu cho bốn người.

Rượu màu hổ phách trong vắt, những bọt rượu bung ra, mùi thơm của trăm loại quả xộc vào mũi, lập tức khiến bốn người Hoắc Khuynh Tiên rục rịch. "Để ta nếm thử..." Nhìn dáng vẻ của bốn người lúc này, Lâm Bất Phàm khẽ mỉm cười.

Sau đó cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp nâng chén trà lên nếm thử.

Ngay khoảnh khắc Bách Quả Tửu chạm vào đầu lưỡi, một hương vị độc đáo lập tức bùng nổ trong khoang miệng.

Theo dòng Bách Quả Tửu thơm nồng nuốt vào bụng, Lâm Bất

Phàm có thể cảm nhận rõ ràng một luồng hơi ấm từ dạ dày bắt đầu lan tỏa ra tứ chi bách hài.

Mặc dù Bách Quả Tửu chỉ được ủ từ những loại quả thông thường, nhưng sự kết hợp của trăm loại quả, cộng thêm tác dụng của linh tuyền thủy, cũng khiến Bách Quả Tửu ẩn chứa một chút linh khí tinh thuần.

Không chỉ vậy, chút linh khí đó rõ ràng còn tinh thuần và ôn hòa hơn so với linh tuyền thủy đơn thuần!

Hơn nữa, mùi thơm của Bách Quả Tửu, độ cồn tuy không cao, chỉ tương đương với rượu độ thấp khoảng ba mươi độ ở hậu thế, nhưng hương vị của Bách Quả Tửu tuyệt đối vượt xa những loại rượu trắng ở hậu thế kia!

Rượu Mao Đài, căn bản không đáng nhắc tới!

Uống cạn một chén Bách Quả Tửu, một lúc sau, Lâm Bất Phàm mới từ từ mở mắt.

Sau đó không khỏi lẩm bẩm trong lòng: "Nếu có thể dùng trăm loại linh quả để ủ, hiệu quả và hương vị của Bách Quả Tửu sẽ đạt đến trình độ nào đây..." Trong lúc Lâm Bất Phàm thầm cảm thán, chỉ thấy bốn nàng Hoắc Khuynh Tiên bên cạnh, sau khi nếm thử hương vị của Bách Quả Tửu, ai nấy đều không khỏi trợn tròn mắt, lộ ra vẻ mặt khó tin.

Nhất thời không biết nên nói gì!

Hiệu quả của Bách Quả Tửu, linh khí ẩn chứa trong đó, đối với người có tu vi đạt đến cảnh giới Đại Tông Sư cũng có hiệu quả không nhỏ.

Chỉ riêng hương vị của Bách Quả Tửu đã vượt xa các loại mỹ tửu khác.

Hoắc Khuynh Tiên và những mỹ nhân không thích uống rượu, thậm chí có phần ghét mùi rượu, sau khi nếm thử Bách Quả Tửu cũng đã thích cái hương vị này! "Bách Quả Tửu do phu quân ủ là loại rượu ngon nhất thiếp từng uống..." "Rượu quý mấy chục năm tuổi thiếp cũng đã nếm qua, nhưng so với Bách Quả Tửu thì còn kém xa..." "Bách Quả Tửu không chỉ có ích cho tu luyện, chỉ riêng hương vị cũng rất hợp với ta..." Trong chốc lát, bốn người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau, rồi không nhịn được mà bàn luận cảm thán.

Người có thân phận thấp nhất trong số họ là Thì Hoài Thiền cũng là Đại Tế Ti của một tộc.

Chưa kể Hoắc Khuynh Tiên từng là Hoắc đương gia, Doãn Tinh Nguyệt là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Với thân phận của họ, các loại rượu ngon của Thần Châu đại địa, thậm chí cả rượu Tây của man di phương Tây cũng đều đã nếm qua.

Dù là rượu quý cất giữ mấy chục năm, e rằng cũng không thể so sánh với Bách Quả Tửu trước mắt!

Hơn nữa, Bách Quả Tửu đối với tu vi cảnh giới Đại Tông Sư cũng có hiệu quả không nhỏ.

Một chén rượu vào bụng, có thể cảm nhận rõ ràng luồng hơi ấm lan tỏa ra tứ chi bách hài.

Sau khi luyện hóa luồng hơi ấm đó, có thể cảm nhận rõ ràng khí huyết của bản thân tăng trưởng!

Sau một hồi cảm thán và nếm thử, không đợi Lâm Bất Phàm động thủ, ánh mắt của đám người Hoắc Khuynh Tiên đã đổ dồn về vò Ngũ Hành Linh Tửu còn lại.

So với Bách Quả Tửu, Ngũ Hành Linh Tửu được ủ từ Ngũ Độc, phối hợp với linh dược và linh tuyền thủy.

Bất kể là hiệu quả hay độ cồn, đều vượt xa Bách Quả Tửu. "Các nàng cũng nếm thử hương vị của Ngũ Hành Linh Tửu đi..." Thấy đám người Hoắc Khuynh Tiên không có chút e ngại nào, không hề vì Ngũ Hành Linh Tửu được ủ từ Ngũ Độc mà sinh ra bất kỳ sự bài xích nào, Lâm Bất Phàm không khỏi mỉm cười nói.

Liếc nhìn bốn người, Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên không có chút dao động nào.

Hạ mộ, thứ gì mà chưa từng thấy.

Những thứ ghê tởm hơn Ngũ Độc nhiều cũng đã thấy không ít.

Còn Thì Hoài Thiền, với tư cách là Đại Tế Ti của Bạch Kiều Trại, lại càng thường xuyên tiếp xúc với các loại độc trùng, độc vật.

Cho nên cũng không có bất kỳ dao động nào!

Chỉ có Doãn Tinh Nguyệt trước đây là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, sống trong cảnh cẩm y ngọc thực, nhìn vò Ngũ Hành Linh Tửu trước mắt, không khỏi khẽ nhíu mày.

Nhưng trong lúc nhíu mày, lại không khỏi lộ ra một tia tò mò, một vẻ mặt rục rịch.

Trông như rất muốn thử một lần!

Thấy dáng vẻ của bốn người lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không chần chừ nữa.

Hắn cầm lấy vò rượu, trực tiếp rót cho Hoắc Khuynh Tiên và cả mình một chén.

Chương 292

So với Bách Quả Tửu có màu hổ phách, rượu Ngũ Hành lại có màu đỏ như máu!

Đỏ thẫm tựa như máu tươi!

Lúc này, Lâm Bất Phàm nâng chén, mỉm cười nói: "Để ta nếm thử xem, Ngũ Hành Linh Tửu rốt cuộc có hương vị gì..." Nói xong, Lâm Bất Phàm cũng không do dự, nâng chén trà lên, há miệng nếm thử chén Ngũ Hành Linh Tửu.

Vút!

Ngay khoảnh khắc Ngũ Hành Linh Tửu chạm vào đầu lưỡi, Lâm Bất Phàm lập tức cảm nhận được một cảm giác như có ngọn lửa bùng cháy trong miệng.

Sau đó, một ngụm Ngũ Hành Linh Tửu nuốt vào trong bụng.

Lâm Bất Phàm cảm giác như vừa nuốt phải một ngọn lửa.

Cả khuôn mặt trong khoảnh khắc đó cũng không khỏi trở nên ửng hồng.

Nhưng chỉ trong chốc lát, cảm giác như nuốt phải một ngọn lửa đó đã thay đổi.

Chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm lập tức bùng nổ trong cơ thể, lao thẳng đến tứ chi bách hài.

Cảm giác đó, giống như đang xông hơi, cả người đều có cảm giác ấm áp.

Mãi đến gần mấy chục hơi thở sau, luồng hơi ấm đó mới từ từ tan đi.

Hù...

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Bất Phàm há miệng phun ra một ngụm trọc khí. "Ngũ tạng lục phủ trong cơ thể dường như vừa được rèn luyện một lần..." "Thật mạnh, Ngũ Hành Linh Tửu thật bá đạo..." Thở ra một ngụm trọc khí, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi thầm cảm thán.

Hiệu quả của Ngũ Hành Linh Tửu bá đạo hơn nhiều so với Bách Quả Tửu vừa rồi.

Không chỉ rượu mạnh và bá đạo tột cùng, dược lực ẩn chứa trong đó cũng vô cùng bá đạo.

Nhìn vệt ửng hồng thoáng qua trên mặt Lâm Bất Phàm, động tác nếm thử Ngũ Hành Linh Tửu trong tay của bốn người Hoắc Khuynh Tiên đều không khỏi dừng lại.

Ánh mắt họ đồng loạt đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm, không nhịn được hỏi: "Phu quân cảm thấy thế nào..." "So với hương thơm của Bách Quả Tửu, Ngũ Hành Linh Tửu bá đạo hơn nhiều..." "Rốt cuộc thế nào, các nàng nếm thử là biết..." Nghe Lâm Bất Phàm cảm thán, bốn người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau, rồi cũng không chần chừ nữa.

Ai nấy không nói hai lời, há miệng đổ cạn chén Ngũ Hành Linh Tửu trong chén trà vào miệng.

Khi Ngũ Hành Linh Tửu vào miệng, chỉ thấy bốn người Hoắc Khuynh Tiên lập tức trợn tròn mắt.

Sắc mặt lúc này cũng biến thành ửng hồng với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "Khụ, khụ, khụ..." "Ngũ Hành Linh Tửu mạnh thật, cảm giác như nuốt phải một ngọn lửa vậy..." "Ửa... sau khi nuốt Ngũ Hành Linh Tửu xuống, cảm giác đột nhiên thay đổi..." Ba người Hoắc

Khuynh Tiên có tu vi Đại Tông Sư, ai nấy đều không nhịn được mà ho khan và cảm thán.

Chỉ có một mình Thì Hoài Thiền, sau khi nuốt chén Ngũ Hành Linh Tửu đó xuống, chưa kịp mở miệng, đã thấy làn da trên người lập tức trở nên ửng hồng.

Một cơn say lập tức hiện lên trên mặt nàng. "Phu, phu quân..." Chỉ thấy Thì Hoài Thiền gọi một tiếng, chưa kịp nói hết câu, cả người đã lảo đảo ngã về phía Lâm Bất Phàm.

Vút...

Thấy tình hình của Thì Hoài Thiền không ổn, vẻ mặt say mèm kia, Lâm Bất Phàm thân hình khẽ động.

Ngay khi thân hình nàng lảo đảo sắp ngã, Lâm Bất Phàm đã tiến lên ôm lấy Thì Hoài Thiền vào lòng. "Hoài Thiền muội muội say rồi..." "Một chén Ngũ Hành Linh Tửu, nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai lạng, đã khiến Hoài Thiền muội muội say khướt..." Đợi ba người Hoắc Khuynh Tiên hoàn hồn, sau khi luyện hóa dược lực và men rượu bá đạo trong cơ thể, nhìn Thì Hoài Thiền say ngã trong lòng Lâm Bất Phàm, ba người Hoắc Tiên Nhi nhìn nhau, không khỏi lộ ra vẻ mặt dở khóc dở cười.

Sự bá đạo của Ngũ Hành Linh Tửu, họ cũng đã tự mình trải nghiệm.

Nhưng vạn lần không ngờ, chỉ một chén Ngũ Hành Linh Tửu chưa đến hai lạng đã khiến Thì Hoài Thiền say ngã! "Cảm giác thế nào..." Lâm Bất Phàm đặt Thì Hoài Thiền lên chiếc ghế dài bên cạnh, mới quay sang hỏi ba người Hoắc Khuynh Tiên. "Bá đạo, so với hương thơm của Bách Quả Tửu, Ngũ Hành Linh Tửu bất kể là dược lực hay độ mạnh của rượu, đều vô cùng bá đạo..." Ba người vừa nói, ánh mắt không kìm được mà liếc nhìn Thì Hoài Thiền đang say rượu bên cạnh.

Quay ánh mắt lại, Hoắc Khuynh Tiên mới không nhịn được nói tiếp: "Nhưng những thứ này dù sao cũng do phu quân tự tay ủ, thêm vào các loại linh dược và linh tuyền thủy..." "Nếu dùng trăm loại quả thông thường, Ngũ Độc bình thường cộng thêm một số dược liệu..." "Rượu Bách Quả và Ngũ Hành thông thường ủ ra, chắc chắn sẽ thu được thành quả lớn, giá trị của nó không thua kém những phương thuốc mà phu quân đưa ra..." Thực ra không cần Hoắc Khuynh Tiên nhắc nhở, Lâm Bất Phàm cũng đã định làm như vậy.

Dù là Bách Quả Tửu và Ngũ Hành Tửu thông thường, hương vị của chúng cũng vượt xa các loại mỹ tửu của thời đại này.

Dù là rượu Mao Đài của hậu thế, e rằng cũng không thể so sánh.

Bách Quả Tửu thích hợp cho phụ nữ uống, dù là Bách Quả Tửu thông thường, mỗi ngày uống một hai lạng cũng có công hiệu làm đẹp dưỡng nhan.

Ngũ Hành Tửu thì thích hợp cho đàn ông uống, với độ mạnh bá đạo đó, dù chỉ dùng Ngũ Độc thông thường và một số dược liệu bình thường, cũng có công hiệu hoạt huyết hóa ứ, trừ phong thấp.

Hai loại mỹ tửu này, dù không đạt cấp độ linh tửu, cũng tuyệt đối là mỹ tửu hàng đầu thế gian. "Nếu phu quân không có ý kiến, vậy sau này thiếp sẽ cho người mua một xưởng rượu, bắt đầu ủ hai loại mỹ tửu này..." Dù là Bách Quả Tửu và Ngũ Hành Tửu thông thường, cũng không phải thứ mà người bình thường có thể thưởng thức.

Còn linh tửu do Lâm Bất Phàm tự tay ủ, tự nhiên chỉ có người nhà mới được hưởng dụng!

Chương 293

Linh tửu, thực ra hai loại rượu mà Lâm Bất Phàm ủ lần này, so với linh tửu thực sự vẫn còn một khoảng cách.

Muốn ủ linh tửu thực sự, không phải là chuyện dễ dàng.

Chưa kể, chỉ riêng các loại linh quả cần thiết cho Bách Quả Tửu, Lâm Bất Phàm đã không thể thu thập đủ.

Ngược lại là Ngũ Hành Tửu, chỉ cần tìm dị chủng của Ngũ Độc, cộng thêm linh dược để trung hòa Ngũ Độc, đối với Lâm Bất Phàm mà nói lại dễ dàng hơn!

Sau khi thực sự cảm nhận được Ngũ Hành Linh Tửu, trong đầu Lâm Bất Phàm không khỏi hiện lên hình ảnh Bình Sơn.

Bức tường thuốc ở Bình Sơn, và những con rết tồn tại trong địa cung đó.

Nếu quy hoạch tốt, bức tường thuốc đó hoàn toàn có thể trở thành căn cứ bồi dưỡng dược liệu của Lâm Bất Phàm.

Còn những con rết trong địa cung đó, tất cả đều là hậu duệ của Lục Sí Ngô Công, là dị chủng hiếm có trên đời.

Nếu dùng những con rết dị chủng này làm dược liệu, cộng thêm các loại Ngũ Độc khác, ủ ra Ngũ Hành Tửu, mới có thể coi là linh tửu thực sự.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm lập tức rục rịch.

Hơn nữa lúc này toàn bộ địa giới Tương Tây đều đã được Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn thống nhất.

Nơi Bình Sơn tọa lạc, tuy ở nơi hẻo lánh, nhưng vừa hay có thể bị

Lâm Bất Phàm thu làm của riêng.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm cũng không chần chừ nữa, ánh mắt lập tức hướng về ba người Hoắc Khuynh Tiên nói: "Ta chuẩn bị đến Bình Sơn một chuyến, ai muốn đi cùng ta không..." Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên không lên tiếng, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt.

Còn Thì Hoài Thiền, không nói đến việc lúc này đã say khướt, chỉ với tu vi không phải Tông Sư, dù Lâm Bất Phàm có ý muốn dẫn đi, e rằng trong lòng cũng phải cân nhắc.

Cuối cùng, Doãn Tinh Nguyệt nhìn thẳng về phía Hoắc Tiên Nhi nói: "Hay là Tiên Nhi tỷ tỷ, đi cùng phu quân một chuyến đi..." Không đợi Hoắc Tiên Nhi lên tiếng, Lâm Bất Phàm đã trực tiếp quyết định: "Vậy thì Tiên Nhi đi cùng ta một chuyến, lần sau để Tinh Nguyệt đi cùng ta..." "Nộ Tình..." Nói xong, Lâm Bất Phàm nhìn lên cây Bồ Đề, trực tiếp gọi một tiếng.

Vút!

Theo tiếng gọi của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy một bóng hình sải cánh rộng gần mười mét, cao gần ba mét hiện ra.

Hình dáng giống một con gà trống, nhưng trên mình lại có bộ lông vũ ngũ sắc, chiếc đuôi dài trông như một con phượng hoàng ngũ sắc.

Chính là con Nộ Tình Kê đã bị Lâm Bất Phàm thu phục.

Kể từ khi con gà này được Lâm Bất Phàm mang về Lâm phủ, các loại linh dược, linh tuyền thủy chưa bao giờ thiếu.

Cộng thêm sức mạnh tỏa ra từ khối Vẫn Ngọc kia, Nộ Tình Kê lúc này tuy vẫn giữ lại một chút dáng vẻ trước đây, nhưng huyết mạch phượng hoàng trong cơ thể dần thức tỉnh, giờ đã lột xác thành một con linh thú thực sự.

Thực lực của nó mạnh đến mức nào không dám nói, nhưng nếu đối đầu với Đại Tông Sư võ đạo như Hoắc Khuynh Tiên hay Phong Vu Tu, Nộ Tình Kê tuyệt đối không hề yếu thế.

Trong trường hợp không địch lại, Nộ Tình Kê muốn bỏ đi, tồn tại cảnh giới Đại Tông Sư võ đạo căn bản không thể giữ lại.

Nhìn thân hình to lớn của Nộ Tình Kê, từ trên không trung mang theo một luồng gió mạnh lao xuống.

Trừ Thì Hoài Thiền đã say, trên mặt ba người Hoắc Khuynh Tiên lúc này đều không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc: "Một thời gian không chú ý, không ngờ Nộ Tình đã trưởng thành đến mức này..." "Khí tức mạnh mẽ, cảm giác không thua kém ta..." "Cộng thêm nó có thể bay, e rằng ba chị em ta liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của nó..." Trong lúc ba người Hoắc Khuynh Tiên đang cảm thán, một luồng gió mạnh ập đến, Nộ Tình từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đáp xuống bên cạnh Lâm Bất Phàm.

Sau đó, nó cúi đầu, nhẹ nhàng cọ cọ vào người Lâm Bất Phàm. "Được rồi, được rồi... ngươi đấy..." Nhìn dáng vẻ của Nộ Tình Kê lúc này, Lâm Bất Phàm đưa tay xoa xoa đầu nó.

Sau đó mới bực mình vỗ nhẹ một cái.

Lúc này, Hoắc Khuynh Tiên dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Nàng chỉ tay vào Nộ Tình Kê, lập tức lộ ra vẻ mặt khó tin nói: "Phu quân muốn..." "Không sai, lần này ta chuẩn bị đưa Tiên Nhi đi, thử cảm giác bay lượn trên trời..." Đối mặt với vẻ mặt kinh ngạc của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm.

Lần này đến Bình Sơn, hắn không định đi bộ nữa.

Lái xe đến Bình Sơn đối với Lâm Bất Phàm mà nói quá chậm.

Nhưng nếu cưỡi Nộ Tình Kê, bay thẳng từ trên trời xuống thì

nhanh hơn nhiều.

Không cần đến mấy ngày, e rằng chỉ cần vài canh giờ là có thể đến nơi.

Thấy Lâm Bất Phàm gật đầu, Hoắc Khuynh Tiên vốn định nói gì đó, nhưng nhìn thấy thân thể sải cánh gần mười mét của Nộ Tình Kê, việc chở thêm hai người nặng chỉ hai ba trăm cân, đối với Nộ Tình Kê mà nói, căn bản không có chút ảnh hưởng nào!

Về việc có bị ngã xuống không, Hoắc Khuynh Tiên càng không chút lo lắng.

Bởi vì trong Lâm phủ, đã có người được hưởng đãi ngộ này.

Không ai khác, chính là hai anh em Lâm Trường Ca và Lâm Trường Sinh!

Hai đứa nhóc đã sớm thử cảm giác cưỡi Nộ Tình Kê bay lượn trên trời.

Chỉ là mỗi lần Nộ Tình Kê cũng chỉ đưa hai đứa nhóc bay cao nhất là mấy chục mét.

Về việc rơi xuống, chỉ riêng Nộ Tình Kê đã có thể đảm bảo an toàn.

Hơn nữa mỗi lần đều có Lâm Bất Phàm trông chừng.

Chương 294

Dù có rơi từ độ cao mấy chục mét, với thực lực của Lâm Bất Phàm, cũng đủ để đảm bảo an nguy cho chúng.

Chỉ là lần này, hai đứa nhóc được thay bằng Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi. "...Tiên Nhi..." Không đợi Hoắc Khuynh Tiên nói thêm, Lâm Bất Phàm nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi, trực tiếp vẫy tay.

Sau đó, hắn ôm lấy eo Hoắc Tiên Nhi, thân hình trong nháy mắt nhảy lên lưng Nộ Tình Kê. "Nộ Tình, chúng ta đi..." Vút...

Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, chỉ thấy Nộ Tình sải cánh hơi dùng sức nhảy lên, thân hình trong nháy mắt như một mũi tên sắc bén, mang theo một luồng gió mạnh mẽ lao vút lên trời, chớp mắt đã ở độ cao mấy chục mét.

Lúc này, giọng nói của Lâm Bất Phàm mới từ trên không trung truyền xuống: "Ta đi rồi sẽ về ngay..." Mãi đến khi bóng dáng Nộ Tình Kê bay lên độ cao trăm mét, Hoắc Khuynh Tiên mới hoàn hồn, sau đó lập tức nói lớn: "Phu quân, nhất định phải cẩn thận..." Theo tiếng nói của Hoắc Khuynh Tiên, chỉ trong vài hơi thở, Nộ Tình Kê đã mang theo hai người Lâm Bất Phàm lên đến độ cao mấy trăm mét. "Đích đến Bình Sơn, cũng là quê nhà của ngươi đấy, xuất phát..." Vừa nói, Lâm Bất Phàm vỗ vỗ lưng Nộ Tình Kê, sau đó không quên chỉ phương hướng cho nó.

Hãy nhìn Hoắc Tiên Nhi lúc này.

Tuy được Lâm Bất Phàm ôm trong lòng, nhưng lúc đầu, trên mặt nàng không khỏi lộ ra vẻ trắng bệch.

Nhưng sau khi được Lâm Bất Phàm an ủi, dần dần thích ứng, Hoắc Tiên Nhi từ vẻ mặt mang theo chút sợ hãi, chút tái nhợt ban đầu,

đã bắt đầu la hét, vô cùng kích động.

Nhìn dáng vẻ la hét như một người trẻ tuổi, ai có thể ngờ được, vị tuyệt thế mỹ nhân trước mắt này đã là mẹ của hai đứa trẻ!

Không chỉ Hoắc Tiên Nhi vô cùng kích động, ngay cả trong lòng Lâm Bất Phàm lúc này cũng không khỏi dấy lên một chút gợn sóng.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn trải nghiệm cảm giác cưỡi phượng hoàng bay lượn trên trời.

Quả thật, ngoài nỗi lo lắng ban đầu, sau khi lòng bình tĩnh lại, nhìn những công trình kiến trúc như con kiến bên dưới, từng bóng người, thực sự có cảm giác trời cao biển rộng.

Lâm Bất Phàm ban đầu nghĩ rằng, cưỡi trên lưng Nộ Tình Kê sẽ có sóng gió.

Nhưng vạn lần không ngờ, trên lưng Nộ Tình Kê lại vô cùng ổn định.

Quan trọng nhất là, tốc độ của Nộ Tình Kê tuy không chậm, nhưng Lâm Bất Phàm lại không cảm thấy chút gió mạnh nào cuốn tới.

Dường như trên người Nộ Tình Kê có một luồng sức mạnh vô hình đang bảo vệ hai người.

Những cơn gió mạnh xung quanh đều bị luồng sức mạnh kia cản lại!

Không biết từ lúc nào, thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi.

Chớp mắt đã gần hai canh giờ.

Lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng kêu vang của Nộ Tình Kê, ánh mắt của Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi nhìn sang.

Chỉ thấy cách đó mấy trăm mét, một ngọn núi có hình thù kỳ lạ lập tức xuất hiện trong tầm mắt hai người.

Ngọn núi trông như một chiếc bình báu úp ngược trên mặt đất kia chính là đích đến của Lâm Bất Phàm lần này: Bình Sơn!

Nhìn ngọn Bình Sơn kia, Hoắc Tiên Nhi cũng không nhịn được mà nói: "Đó chính là Bình Sơn mà phu quân nói sao?" "Quả nhiên tên như hình, ngọn núi này trông thật giống một chiếc bình báu úp ngược trên mặt đất..." Lâm Bất Phàm không nói nhiều lời, chỉ khẽ gật đầu đáp: "Không sai, ngọn núi có hình thù kỳ lạ kia chính là đích đến của ta lần này: Bình Sơn." Không cần Lâm Bất Phàm mở lời, Nộ Tình Kê dường như cũng cảm nhận được Lục Sí Ngô Công đã bị chém giết trong địa cung Bình Sơn.

Chỉ nghe thấy nó kêu lên một tiếng, rồi lập tức mang theo hai người Lâm Bất Phàm lao thẳng về phía Bình Sơn.

Khi thân hình Nộ Tình Kê lượn một vòng quanh Bình Sơn, Lâm Bất Phàm phát hiện nơi này, tuy Lục Sí Ngô Công đã bị chém giết, nhưng luồng chướng khí độc hại bên dưới vẫn còn tồn tại.

Không chỉ vậy, không còn sự kiềm chế của Lục Sí Ngô Công, xung quanh Bình Sơn, Lâm Bất Phàm có thể thấy từng con rết dị chủng kịch độc giống như những con trong địa cung!

Có sự tồn tại của những con rết kịch độc này, khu vực xung quanh Bình Sơn đã hoàn toàn trở thành một nơi cấm địa.

Căn bản không ai dám tự tiện xâm nhập!

Sau khi quan sát tình hình, Lâm Bất Phàm chỉ tay về phía bức tường thuốc.

Sau đó mới ra hiệu cho Nộ Tình Kê bay thẳng đến vị trí của bức tường thuốc đó. "Bức tường thuốc mà phu quân nói..." Hai người Lâm Bất Phàm ngồi trên lưng Nộ Tình Kê, lướt qua bức tường thuốc đó.

Nhìn những loại dược liệu quý giá, trong đó không thiếu linh dược

đang mọc trên đó, Hoắc Tiên Nhi cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc. "Nộ Tình, đưa ta đến đỉnh núi đối diện..." Nghe Hoắc Tiên Nhi cảm thán, Lâm Bất Phàm lúc này dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Hắn vỗ vỗ Nộ Tình Kê đang ngồi, rồi chỉ tay về phía ngọn núi đối diện Bình Sơn nói. "Thu..." Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, Nộ Tình Kê không chút do dự.

Chỉ nghe thấy nó kêu lên một tiếng, rồi lập tức mang theo thân hình Lâm Bất Phàm lao thẳng về hướng tay chỉ.

Đó là một tảng đá treo lơ lửng trên đỉnh núi.

Một nửa tảng đá treo lơ lửng, một nửa còn lại trực tiếp hòa làm một với cả ngọn núi.

Dường như tảng đá này mọc ra từ trong thân núi.

Ở vị trí cao hơn tảng đá vài mét, Lâm Bất Phàm ôm Hoắc Tiên Nhi trong lòng, trực tiếp nhảy xuống từ lưng Nộ Tình Kê.

Chương 295

Khi Lâm Bất Phàm đáp xuống tảng đá, thân hình Nộ Tình Kê cũng tìm một vị trí cách đó mấy chục mét để dừng lại. "Thiên Quan Linh Nhãn..." Lâm Bất Phàm hướng mắt về phía ngọn Bình Sơn có hình thù kỳ lạ kia, tâm niệm vừa động, trực tiếp mở Thiên Quan Linh Nhãn.

Vút...

Trong chốc lát, dưới Thiên Quan Linh Nhãn, tình hình của Bình Sơn đều được thu vào tầm mắt. "Bình Sơn quả là một nơi bảo địa..." "Chẳng trách mấy trăm năm trước lại được những thuật sĩ kia chọn làm nơi luyện đan..." Dưới sự quan sát của Thiên Quan Linh Nhãn, Lâm Bất Phàm thấy địa mạch long khí ở vị trí Bình Sơn đang bốc lên.

Ngọn Bình Sơn úp ngược trên mặt đất, giống như một chiếc bình báu không ngừng hấp thu địa mạch long khí.

Nó liên tục rút lấy khí của long mạch bên dưới Bình Sơn.

Cùng lúc đó, khi luồng khí địa mạch bốc lên, chỉ thấy trên bầu trời Bình Sơn, quanh năm ngưng tụ một đám mây đen.

Nhưng mỗi khi đến giữa trưa, lúc mặt trời mạnh nhất, hoặc ban đêm lúc âm khí nặng nhất, đám mây đen ngưng tụ trên Bình Sơn sẽ nứt ra một khe hở, để nhật nguyệt tinh hoa tinh thuần nhất chiếu rọi lên ngọn Bình Sơn có hình thù độc đáo.

Có thể nói ngọn núi có hình thù kỳ lạ này là một nơi bảo địa hội tụ tạo hóa của trời đất, hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt.

Nếu đặt ở thời thượng cổ, hoặc nếu Bình Sơn không xảy ra biến cố, nơi này chắc chắn là một động thiên phúc địa!

Đáng tiếc, theo sự biến đổi của trời đất, linh khí giữa trời đất

không ngừng suy yếu.

Cộng thêm biến cố xảy ra với chính Bình Sơn, vết nứt kéo dài từ đỉnh núi xuống gần đáy đất đã trực tiếp khiến nhật nguyệt tinh hoa và địa mạch long khí mà Bình Sơn hấp thu bị thất thoát ra ngoài.

Bức tường thuốc kia lại nằm ngay bên cạnh vết nứt.

Cũng chính vì nhật nguyệt tinh hoa và địa mạch long khí thất thoát ra ngoài đó mà đã nuôi dưỡng nên sự tồn tại của bức tường thuốc này!

Thấy kim quang lấp lánh trong mắt Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi không nhịn được hỏi: "Phu quân đã nhìn ra được gì chưa..." Vút...

Khi đôi mắt Lâm Bất Phàm trở lại bình thường, hắn mới mỉm cười nói: "Tạo hóa của Bình Sơn tuy đã thay đổi nghiêng trời lệch đất vì sự biến đổi của hoàn cảnh..." "Nhưng bức tường thuốc này lại ứng vận mà sinh..." "Đợi ta dựa vào hoàn cảnh của Bình Sơn, bố trí một trận pháp phong thủy để lợi dụng một chút, nơi này có thể hóa thành một trong những nội tình của Lâm gia ta..." Khôi phục lại bảo địa Bình Sơn này, với năng lực hiện tại của Lâm Bất Phàm, căn bản không thể làm được.

Nhưng muốn mượn sức mạnh của bảo địa này, phát huy sức mạnh của bức tường thuốc đến cực hạn thì không có vấn đề gì.

Dựa vào việc Bình Sơn không ngừng hấp thu địa mạch long khí và nhật nguyệt tinh hoa, bố trí một trận pháp phong thủy, dùng sức mạnh không ngừng thất thoát của Bình Sơn để nuôi dưỡng bức tường thuốc, bồi dưỡng dược liệu, quả thực không còn gì thích hợp hơn.

Chỉ cần long mạch bên dưới Bình Sơn không cạn kiệt, bức tường thuốc ở Bình Sơn sẽ không bị ảnh hưởng.

Nơi này có thể trở thành một căn cứ cung cấp liên tục các loại

dược liệu quý giá, thậm chí là linh dược cho Lâm gia!

Nghe kế hoạch của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi cũng không nói nhiều lời, trực tiếp hỏi: "Phu quân cần thiếp làm gì..." "Nơi này tuy đã trở thành tuyệt địa, nhưng khó tránh khỏi xảy ra tình huống bất ngờ..." "Đến lúc đó nàng không cần làm gì cả, chỉ cần hộ pháp cho ta là được..." Lâm Bất Phàm nói đến đây, lập tức gọi Nộ Tình Kê.

Thu!

Nghe Lâm Bất Phàm gọi, chỉ nghe thấy Nộ Tình Kê một tiếng phượng hót vang lên, thân hình lập tức từ mấy chục mét lao thẳng về phía hai người.

Khi sắp bay đến bên dưới tảng đá, Lâm Bất Phàm ôm Hoắc Tiên Nhi, nhấc chân nhảy xuống từ tảng đá.

Khi thân hình Lâm Bất Phàm nhảy xuống, vừa hay đáp xuống lưng Nộ Tình Kê.

Dưới sự chỉ dẫn của Lâm Bất Phàm, Nộ Tình Kê lập tức chở hai người lao thẳng về phía Bình Sơn đối diện.

Cuối cùng, Nộ Tình Kê đưa hai người Lâm Bất Phàm đến thẳng vị trí của bức tường thuốc.

Nhảy xuống từ lưng Nộ Tình Kê, Lâm Bất Phàm không nói nhiều lời.

Tâm niệm vừa động, hắn trực tiếp mở lại Thiên Quan Linh Nhãn!

Vút...

Trong chốc lát, chỉ thấy tình hình xung quanh Bình Sơn đều được thu vào tầm mắt.

Từ trong vết nứt của Bình Sơn, long mạch chi khí, một chút nhật nguyệt tinh hoa không ngừng thất thoát, cuối cùng đều tan biến trong

không khí.

Tạo hóa mà bức tường thuốc ở Bình Sơn nhận được, e rằng chưa đến một phần mười!

Nhưng nếu giữ lại được luồng tạo hóa này, dù chỉ là năm phần, đối với bức tường thuốc đó cũng là một sự tạo hóa to lớn.

Đủ để khiến cả bức tường thuốc mở rộng ra mấy lần!

Và có thể nuôi dưỡng ra những dược liệu, thậm chí là linh dược quý giá hơn.

Sau khi nắm rõ tình hình xung quanh, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm nữa.

Chỉ thấy tâm niệm vừa động, hắn vung tay lấy ra mấy viên linh thạch từ trong nhẫn trữ vật.

Đúng vậy, trận nhãn lần này của Lâm Bất Phàm, hắn chuẩn bị dùng linh thạch ẩn chứa linh khí tinh thuần làm trận nhãn!

Như vậy, hoàn toàn có thể tận dụng tối đa địa mạch long khí và nhật nguyệt tinh hoa thất thoát ra ngoài.

Tuy lúc này trong cơ thể Lâm Bất Phàm không có địa mạch long khí, chỉ có chân nguyên là một loại sức mạnh, nhưng chân nguyên trong cơ thể vốn là sức mạnh được lột xác từ khí huyết của bản thân, dung hợp với địa mạch long khí và các loại sức mạnh khác.

Cấp độ của nó vốn đã cao hơn địa mạch long khí một bậc.

Chương 296

Lấy chân nguyên làm nền tảng, linh thạch làm trận nhãn, thi triển thủ đoạn Địa Sư trong truyền thừa, không những không có chút ảnh hưởng nào, ngược lại hiệu quả còn tốt hơn!

Để bố trí trận pháp phong thủy lần này, Lâm Bất Phàm trực tiếp lấy ra chín viên linh thạch.

Khi dung nhập một chút chân nguyên vào trong linh thạch, chỉ thấy hắn vung tay, chín viên linh thạch theo một phương pháp nhất định, từ trong tay Lâm Bất Phàm bắn ra, đáp xuống xung quanh vết nứt.

Sau đó, Lâm Bất Phàm trực tiếp nhắm mắt lại, bắt đầu cảm nhận và dẫn động khí của long mạch dưới lòng đất Bình Sơn. "Trận khởi..." Khi Lâm Bất Phàm đã chuẩn bị xong tất cả, dẫn động khí của long mạch dưới lòng đất Bình Sơn, chỉ thấy hắn hét lớn một tiếng, một chưởng vỗ xuống đất, trực tiếp dẫn động chân nguyên trong chín viên linh thạch.

Ầm ầm ầm...

Trong khoảnh khắc, chỉ nghe thấy từ trong lòng đất truyền ra một trận chấn động ầm ầm.

Lờ mờ, thậm chí còn có thể nghe thấy từng tiếng long ngâm gào thét.

Ngay sau đó, Lâm Bất Phàm cảm giác cả ngọn Bình Sơn cũng không khỏi bị ảnh hưởng.

Sau đó, hắn thấy từng tia địa mạch long khí, kèm theo từng tia nhật nguyệt tinh hoa, không ngừng lan tỏa ra từ vết nứt.

Nhất thời, trông như có từng làn sương mù bảy màu không ngừng

lan tỏa ra từ vết nứt của Bình Sơn!

Cùng lúc đó, chín viên linh thạch mà Lâm Bất Phàm vừa chôn xuống cũng dường như bị dẫn động.

Chúng lập tức bùng phát ra một luồng linh quang rực rỡ, nối liền vị trí của chín viên linh thạch.

Sau đó hình thành một lớp lá chắn linh khí vô hình, hạn chế toàn bộ long mạch chi khí và nhật nguyệt tinh hoa thất thoát ra ngoài ở xung quanh bức tường thuốc.

Cuối cùng, từng làn sương mù bảy màu lan tỏa ra, trực tiếp dung nhập vào trong vách núi nơi có bức tường thuốc.

Nếu chú ý kỹ sẽ phát hiện, khi từng làn sương mù bảy màu dung nhập vào vách núi, chỉ thấy trên bức tường thuốc mọc đầy các loại dược liệu quý giá, những dược liệu mọc trên đó dường như lập tức trở nên có sức sống hơn.

Một số lá cây gần khô héo, từ từ mọc ra những chồi non.

Những linh dược vốn trông có vẻ ủ rũ, miễn cưỡng duy trì sinh cơ, lúc này cũng đều phục hồi sức sống!

Không chỉ vậy, khi từng tia linh khí từ linh thạch lan tỏa ra, kèm theo luồng sương mù bảy màu đó dần dần dung nhập vào bức tường thuốc, chỉ thấy một số hạt giống đã khô héo, không thể bén rễ nảy mầm trên bức tường thuốc, cũng dưới tác dụng của luồng sức mạnh này mà phục hồi sinh cơ.

Từng hạt giống dược liệu ẩn giấu trong bức tường thuốc, trong khe núi, lập tức bắt đầu sinh trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Một số khác chỉ dựa vào rễ, bắt đầu lan rộng nhanh chóng.

Chỉ trong thời gian một nén nhang, bức tường thuốc vốn có phần điêu tàn, vô số dược liệu gần khô héo, thậm chí ốm yếu, đã trực tiếp phục hồi sinh cơ.

Vô số hạt giống nhú lên mầm non.

Mãi đến gần một canh giờ sau, luồng sương mù bảy màu không ngừng thất thoát đó mới từ từ tan biến.

Mọi thứ xung quanh dường như đã khôi phục lại sự bình tĩnh!

Sự bất thường duy nhất là bức tường thuốc tràn đầy sinh cơ, đang không ngừng mở rộng, lan rộng, với vô số dược liệu đang sinh trưởng.

Có thể nói đây là thu hoạch duy nhất của sự biến đổi lần này! "Thành công rồi..." Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm cũng thở ra một hơi trọc khí.

Tuy dị tượng đã biến mất, nhưng chỉ cần đến giữa trưa khi mặt trời lên cao, ban đêm khi trăng sáng treo cao, khi Bình Sơn hấp thu lực của nhật nguyệt tinh hoa, dị tượng vừa tan biến sẽ lại xuất hiện. "Theo thời gian trôi đi, bức tường thuốc này không ngừng hấp thu địa mạch long khí, nhật nguyệt tinh hoa..." "Hấp thu và dung hợp toàn bộ tạo hóa vốn thuộc về bảo địa Bình Sơn, bức tường thuốc này sẽ không ngừng mở rộng, càng thêm phồn vinh..." "Cho đến khi đạt đến vị trí cực hạn..." "Với tình hình hiện tại, quy mô của bức tường thuốc Bình Sơn, trong thời gian ngắn, ít nhất có thể tăng lên mấy lần." Tuy Lâm Bất Phàm đã ra tay bố trí trận pháp, biến toàn bộ tạo hóa không ngừng thất thoát của Bình Sơn thành của bức tường thuốc, nhưng sự bất thường xuất hiện mỗi ngày ở đây, sớm muộn gì cũng sẽ bị kẻ có tâm chú ý.

Nếu không che đậy, tạo hóa ẩn chứa trong bức tường thuốc này không chừng sẽ dẫn đến sự dòm ngó của những người tu hành. "Như

vậy, chỉ có thể dựa vào hoàn cảnh xung quanh để bố trí một mê trận giống như trong Lâm phủ mới được." Sau khi có ý tưởng trong lòng, Lâm Bất Phàm lập tức hành động một lần nữa.

Sau khi dùng Thiên Quan Linh Nhãn dò xét kỹ lưỡng, Lâm Bất Phàm đã dò xét toàn bộ tình hình xung quanh Bình Sơn một lượt.

Nếu đã muốn bố trí, che đậy sự bất thường của Bình Sơn, Lâm Bất Phàm dứt khoát dựa vào long mạch dưới lòng đất Bình Sơn, trực tiếp che đậy cả ngọn Bình Sơn!

Giống như tình hình trong Lâm phủ, chỉ khi thực sự đến gần bức tường thuốc đó mới có thể phát hiện sự bất thường ở đây.

Chỉ khi mặt trời lên cao vào giữa trưa, trăng sáng treo cao vào nửa đêm, bước vào nơi có bức tường thuốc Bình Sơn, mới có thể thấy luồng sức mạnh dung hợp địa mạch long khí và nhật nguyệt tinh hoa, hóa thành từng làn sương mù bảy màu, không ngừng thất thoát ra từ vết nứt, cuối cùng lại bị bức tường thuốc đó hấp thu dị tượng!

Bình thường nếu xông vào đây, nhiều nhất cũng chỉ có thể phát hiện trên bức tường thuốc đó có không ít dược liệu quý giá, sinh cơ có phần mạnh hơn một chút, ngoài ra căn bản không có bất kỳ sự bất thường nào khác.

Lần này, bố trí một mê trận phong thủy ảnh hưởng đến cả ngọn Bình Sơn, đối với Lâm Bất Phàm mà nói cũng không phải là chuyện đơn giản.

Mất trọn ba ngày thời gian mới bố trí xong xuôi!

Giống như Lâm phủ trước đây, trước tiên một làn sương mù nhàn nhạt hiện ra, dần dần bao phủ cả ngọn Bình Sơn.

Sau đó, làn sương mù đó lần lượt dung nhập vào những vật phẩm mà Lâm Bất Phàm dùng làm trận nhãn.

Làn sương mù đột nhiên xuất hiện xung quanh Bình Sơn, lập tức tan biến không còn tăm tích.

Lúc này, nhìn lại Bình Sơn, dường như không khác gì so với trước đây.

Chương 297

Nhưng chỉ cần bước vào phạm vi ảnh hưởng của mê trận, đều sẽ không biết không giác mà bị mê trận ảnh hưởng.

Nặng thì không chừng trực tiếp chết ở bên trong.

Nhẹ thì bị độc trùng, độc vật tràn lan xung quanh Bình Sơn tấn công, gãy tay gãy chân... "Ba ngày, mất trọn ba ngày thời gian mới hoàn thành..." Nhìn tác phẩm của mình, Lâm Bất Phàm lúc này cũng không khỏi thở ra một hơi trọc khí.

Một vẻ mệt mỏi lập tức hiện lên trên mặt Lâm Bất Phàm. "Phu quân..." Nhìn vẻ mệt mỏi trên mặt Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi lập tức tiến lên, nhẹ nhàng xoa bóp cho hắn.

Cảm nhận thủ pháp của Hoắc Tiên Nhi, cảm giác thoải mái đó khiến Lâm Bất Phàm không kìm được mà nhắm mắt lại.

Không biết từ lúc nào, Lâm Bất Phàm đã từ từ ngủ thiếp đi.

Mãi đến hai canh giờ sau, Lâm Bất Phàm mới đột nhiên tỉnh lại. "Phu quân cảm thấy thế nào rồi..." Nhìn thân hình mình đang dựa vào Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm mỉm cười nói: "Vất vả cho nàng rồi..." "Chuyện ở Bình Sơn tuy đã sắp xếp xong xuôi cả rồi..." "Nhưng nơi này cũng cần phái người đến canh giữ, thu hái những dược liệu đã chín..." "Lần này sau khi trở về, nhớ bảo Khuynh Tiên sắp xếp người xử lý chuyện ở đây..." Chuyện ở Bình Sơn, Lâm Bất Phàm tuy về cơ bản đã xử lý xong, nhưng lại không vội trở về, hắn nắm tay Hoắc Tiên Nhi, trực tiếp gọi Nộ Tình Kê.

Ngược lại, hắn nhảy lên lưng Nộ Tình Kê, trực tiếp bảo nó đưa hai người đến Toàn Quán không xa Bình Sơn.

Lâm Bất Phàm không quên những thi thể ẩn giấu trong Toàn Quán kia.

Cũng không biết lần này có thể thu hoạch được ít Thi Đan nào trong đó không.

Cộng thêm trời lúc này đã dần tối, vừa hay có thể nghỉ ngơi một đêm trong Toàn Quán rồi hãy rời đi.

Vì thực lực không đủ, Thường Sa thành trông có vẻ ổn định, nhưng thực tế lại có thể nói là nguy cơ trùng trùng.

Hiện tại Lâm Bất Phàm đã là tu vi cảnh giới Võ Thánh, cách việc khai mở huyệt khiếu thứ hai có thể nói là trong gang tấc.

Cộng thêm lúc này Thường Sa thành, thậm chí là cả địa giới Tương Tây, đều đã nằm trong tay Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn.

Ở nhà lại có mấy vị Đại Tông Sư võ đạo như Hoắc Khuynh Tiên trấn giữ, một trung đoàn binh lực canh gác.

Lâm Bất Phàm căn bản không lo lắng, trong khoảng thời gian mình rời đi, ở nhà sẽ xảy ra chuyện bất ngờ.

Khó khăn lắm mới ra ngoài một lần, Lâm Bất Phàm vừa hay có thể nhân cơ hội này để thư giãn, xem xem địa giới Tương Tây trong khoảng thời gian này đã có những thay đổi gì.

Hơn nữa, Lâm Bất Phàm cũng là người khống chế thực sự sau lưng của địa giới Tương Tây!

Bình thường tuy dồn phần lớn tinh lực vào việc nâng cao thực lực, nhưng nếu hắn hạ lệnh một tiếng, không cần nói Trương Kỳ Sơn, nhưng Chu Vệ Quốc, người chiếm giữ nửa giang sơn Tương Tây, tuyệt đối sẽ không do dự mà chấp hành mệnh lệnh của hắn.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Nộ Tinh Kê đã đưa hai người Lâm

Bất Phàm đến thẳng toàn quán.

Thân ảnh vừa đáp xuống bên ngoài toàn quán, Lâm Bất Phàm đã cảm nhận được từng tia âm khí, thi khí không ngừng tỏa ra từ bên trong.

"Toàn quán đó của phu quân..." Không đợi Lâm Bất Phàm mở lời, ánh mắt của Hoắc Tiên Nhi đã dừng trên người hắn, cất tiếng hỏi.

Dù đây là lần đầu nàng đến địa phận Bình Sơn, nhưng chuyện liên quan đến hành động lần trước của Lâm Bất Phàm, không chỉ Hoắc Tiên Nhi mà cả Hoắc Khuynh Tiên ở nhà cũng đều biết rất rõ.

Nàng đương nhiên đã từng nghe Lâm Bất Phàm kể về tình hình của toàn quán này.

Dựa vào tu vi hiện tại, Hoắc Tiên Nhi tự nhiên cảm nhận được sự bất thường của nó.

Âm khí, thi khí phả vào mặt khiến vẻ mặt nàng thoáng hiện lên một tia ngưng trọng.

"Đi thôi... vào trong xem thử..." Lâm Bất Phàm cũng không nhiều lời, phất tay ra hiệu cho Hoắc Tiên Nhi.

Khi hai người bước vào toàn quán, chỉ thấy cách đó không xa, một nhóm ba người ăn mặc như đạo nhân cũng đang đi thẳng tới đây.

Hai người vừa bước vào bên trong, Lâm Bất Phàm liền đảo mắt nhìn một vòng xung quanh.

Từng cỗ quan tài được sắp xếp ngay ngắn.

Ngoài việc đám chuột nhắt và con Mao Cương lần trước bị phá hoại, chém giết, tình hình bên trong rõ ràng không có gì thay đổi.

Nhưng nếu quan sát kỹ, Lâm Bất Phàm phát hiện ra sự khác biệt.

Nơi này rõ ràng đã có người khác đến!

Trong đó, có vài cỗ quan tài đã bị mở ra.

Nhìn tình hình, tuy có người từng đến đây nhưng ít nhất cũng đã mấy tháng không có ai ghé qua.

Nhìn quanh một lượt, ngay khoảnh khắc Lâm Bất Phàm thu lại ánh mắt, hắn búng ngón tay một cái.

Những ngọn đèn dầu, nến đã phủ đầy bụi xung quanh bỗng không cần lửa mà tự cháy, soi sáng cả toàn quán vốn đang u tối trở nên đỏ rực.

Lúc này, Hoắc Tiên Nhi cũng nhìn quanh một vòng, không nhịn được quay sang hỏi Lâm Bất Phàm: "Trong những cỗ quan tài này, đều có thi thể sao?" "Không sai, nói chính xác hơn, những thứ tồn tại trong các cỗ quan tài này đều đã thi biến." "Trong đó thậm chí không thiếu những kẻ đã lột xác đạt đến cấp bậc Mao Cương." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm như cảm nhận được điều gì, đột nhiên nhíu mày.

Sau đó không đợi hắn lên tiếng, Hoắc Tiên Nhi đã quay đầu nhìn về phía cửa lớn của toàn quán nói: "Phu quân, hình như có người đến." Nhìn ra ngoài, chỉ thấy ba bóng người ăn mặc như đạo sĩ, hai nam một nữ, trông tuổi tác không lớn lắm, đang đi thẳng vào toàn quán.

Chương 298

Người lớn tuổi nhất, cũng là người dẫn đầu, chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi.

Còn lại một nam một nữ thì chỉ mới chừng hai mươi!

Cả ba người lúc này đều trông có vẻ mệt mỏi vì đường xa.

Khi ánh mắt của Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi dừng lại trên người ba người họ, ba người cũng đã đến trước cửa toàn quán, trong mắt mang theo một tia cảnh giác, nhìn về phía hai người.

Một lát sau, người đạo sĩ dẫn đầu mới chắp tay nói với hai người Lâm Bất Phàm: "Tại hạ Chá Cô Tiêu, ra mắt hai vị." "Sư huynh muội ba người chúng ta muốn tá túc ở đây một đêm, không biết có làm phiền hai vị không?" Nghe người nọ tự xưng là Chá Cô Tiêu, trong mắt Lâm Bất Phàm không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Nhưng hắn không để lộ chút cảm xúc nào trên mặt, nói: "Chá Cô Tiêu... không ngờ lại gặp được ba vị ở đây." "Ta cũng chỉ đến trước ba vị một bước thôi, ba vị cứ tự nhiên." "Đa tạ." Chá Cô Tiêu nghe vậy, chắp tay cảm ơn hai người Lâm Bất Phàm một lần nữa, sau đó cũng không khách sáo, trực tiếp dẫn sư đệ và sư muội phía sau bước vào trong toàn quán.

Khi nhìn thấy những cỗ quan tài trong phòng, y cũng không khỏi nhíu mày, như thể cảm nhận được sự bất thường.

Trong lúc ba người Chá Cô Tiêu tự mình nhóm một đống lửa, lấy lương khô ra bổ sung thể lực, Hoắc Tiên Nhi bên cạnh Lâm Bất Phàm lại không nhịn được khẽ nói: "Chá Cô Tiêu, ta cảm thấy có chút quen tai." "Vị này chính là Bàn Sơn Đạo Nhân, cùng với Mạc Kim Giáo Úy, Tá Lĩnh Lực Sĩ, Phát Khâu Thiên Quan vang danh thiên hạ." "Vị Chá

Cô Tiêu này còn là khôi thủ của Bàn Sơn Đạo Nhân một đời, quen thuộc không?" Mặc dù các thế lực trong Cửu Môn, do hành động của Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn, hiện đang dồn phần lớn tinh lực vào việc quản lý phát triển ở địa phận Tương Tây, về cơ bản rất ít khi đích thân hạ mộ.

Nhưng tình hình trong giới đạo mộ, họ vẫn nắm rõ như lòng bàn tay và rất quan tâm.

Bàn Sơn Đạo Nhân là một trong bốn môn phái lớn của giới đạo mộ, người của Cửu Môn tự nhiên không thể không biết.

Bàn Sơn nhất mạch hạ mộ chỉ cầu tiên dược, không lấy bất kỳ tài vật trần tục nào, có thể nói là một đóa hoa lạ trong giới đạo mộ, Hoắc Tiên Nhi tự nhiên cũng có nghe qua.

Không ngờ lại tình cờ gặp được ở đây!

Nhìn ba người Chá Cô Tiêu, ánh mắt Hoắc Tiên Nhi lại chuyển sang Lâm Bất Phàm.

Ba người của Bàn Sơn nhất mạch, còn Lâm Bất Phàm trước mặt lại là Phát Khâu Thiên Quan chính tông.

Phải biết rằng, trong bốn đại môn phái, Phát Khâu Thiên Quan là người đứng đầu.

Khi Hoắc Tiên Nhi thỉnh thoảng liếc nhìn về phía ba người Chá Cô Tiêu, ba người họ đang ăn lương khô cũng bắt đầu khẽ bàn luận về hai người Lâm Bất Phàm.

Nhìn trang phục của hai người Lâm Bất Phàm, rõ ràng không phải người bình thường.

Nhưng họ lại không nhìn ra bất kỳ điều gì khác thường trên người hai người.

Võ Thánh chi cảnh Lâm Bất Phàm và Võ đạo Đại Tông sư chi cảnh Hoắc Tiên Nhi, một khi thu liễm khí tức, trông cũng giống như người bình thường.

Thấy ba người ăn uống ngon lành, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều.

Hắn vung tay, trực tiếp lấy ra một ít thức ăn đã chuẩn bị sẵn từ trong trữ vật giới chỉ.

Không chỉ vậy, hắn còn vung tay lấy ra hai vò linh tửu, một vò Bách Quả Tửu, một vò Ngũ Hành Tửu!

Nhìn thấy Lâm Bất Phàm vung tay lấy ra nhiều thứ như vậy, ba sư huynh muội Chá Cô Tiêu đang chú ý đến hai người họ đều sững sờ.

"Ba vị có muốn cùng uống một chén không?" "Chính cái gọi là tương phùng tức là có duyên, nếu ta không đoán sai, ba vị hẳn là Bàn Sơn Đạo Nhân." Nghe Lâm Bất Phàm một lời nói toạc ra thân phận của mình, trên mặt Chá Cô Tiêu lập tức lóe lên một tia cảnh giác.

Đúng lúc này, Lâm Bất Phàm chỉ mỉm cười.

Hắn vung tay lấy ra mai Phát Khâu Thiên Ấn từ trong trữ vật giới chỉ.

Sau đó không nói hai lời, trực tiếp ném Phát Khâu Thiên Ấn về phía Chá Cô Tiêu.

Thấy vật Lâm Bất Phàm ném tới, Chá Cô Tiêu theo bản năng đưa tay bắt lấy.

Khi nhìn thấy Phát Khâu Thiên Ấn trong tay, vẻ mặt vốn đầy cảnh giác của y lập tức biến đổi dữ dội.

Sau đó, Chá Cô Tiêu lộ ra vẻ mặt khó tin nói: "Phát Khâu Thiên Ấn…" "Hai vị là Phát Khâu Thiên Quan…" Ánh mắt y chuyển động,

nhìn chằm chằm vào hai người Lâm Bất Phàm mà hỏi.

Phải biết rằng trong bốn đại môn phái đạo mộ, mọi người đều biết rõ, Phát Khâu Thiên Ấn đã sớm bị hủy.

Nhưng Chá Cô Tiêu nhìn Phát Khâu Thiên Ấn trong tay, lại hoàn toàn có thể xác định đây tuyệt đối là đồ thật!

"Bàn Sơn nhất mạch, khôi thủ Chá Cô Tiêu, ra mắt Thiên Quan…" Xác định được thân phận của Lâm Bất Phàm, và mai Phát Khâu Thiên Ấn là đồ thật, Chá Cô Tiêu cũng không nhiều lời, chỉ khẽ cúi người hành lễ với Lâm Bất Phàm.

Trong bốn đại môn phái, có một quy tắc lưu truyền từ xưa đến nay.

Một khi người của bốn đại môn phái gặp nhau, Phát Khâu Thiên Quan chính là người đứng đầu!

"Ra mắt Thiên Quan…" Theo sau cái chắp tay cúi người của Chá Cô Tiêu, sư đệ và sư muội của y cũng lần lượt hành lễ.

Lâm Bất Phàm mỉm cười nói: "Ba vị đã là truyền nhân của Bàn Sơn, vậy thì đều là người một nhà, không cần khách sáo." "Nếu ba vị không chê, vậy thì cùng uống một chén." Nghe Lâm Bất Phàm mời, ba người Chá Cô Tiêu nhìn nhau một cái, sau đó cũng không do dự nữa, trực tiếp đi tới.

"Nếm thử hương vị Ngũ Hành Linh Tửu của ta xem." "Tiên Nhi, rượu Bách Quả Linh Tửu này cho vị tiểu cô nương đây." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm trước tiên rót cho hai huynh đệ Chá Cô Tiêu mỗi người một chén Ngũ Hành Linh Tửu.

Sau đó, hắn đưa vò Bách Quả Linh Tửu còn lại cho Hoắc Tiên Nhi, cười nói.

"Hương rượu nồng nàn quá…" Khi hai vò linh tửu được mở ra,

mùi rượu nồng nàn lan tỏa khiến Chá Cô Tiêu không khỏi cảm thán.

"Hương thơm, nếm thử đi…" Nói đoạn, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều nữa, nâng chén rượu lên uống một ngụm.

Cảm giác quen thuộc, vị rượu bá đạo, phảng phất như một ngọn lửa nuốt vào trong bụng.

Chương 299

Trong chốc lát, Lâm Bất Phàm nhắm mắt lại, mất mấy hơi thở mới mở ra lần nữa.

Lúc này, Lâm Bất Phàm nhìn về phía hai huynh đệ Chá Cô Tiêu, lên tiếng nhắc nhở: "Đúng rồi, Ngũ Hành Linh Tửu không phải là rượu mạnh thông thường, lúc thưởng thức, tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý." "Để ta thử xem, Ngũ Hành Linh Tửu mà Thiên Quan nói, rốt cuộc mạnh đến mức nào." Không đợi Chá Cô Tiêu mở lời, sư đệ Lão Dương Nhân đã không nhịn được, nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Ngay khoảnh khắc Ngũ Hành Linh Tửu vào miệng, sắc mặt của y lập tức biến đổi dữ dội.

Mạnh!

Ngũ Hành Linh Tửu thật sự rất mạnh, giống như một ngọn lửa bùng nổ trong miệng!

Gương mặt của Lão Dương Nhân cũng đỏ bừng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Vị rượu bá đạo lan ra, khiến gương mặt Lão Dương Nhân dần dần hiện lên vẻ say sưa.

"Sư đệ…" Khi Chá Cô Tiêu lộ vẻ lo lắng, nhìn về phía Lão Dương Nhân, thân hình y đã lảo đảo, trực tiếp ngã lăn ra đất, miệng còn không nhịn được lẩm bẩm: "Rượu ngon…" Nhìn thấy cảnh này, Chá Cô Tiêu trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Trong lúc y đang cảnh giác, Lâm Bất Phàm lại mỉm cười nói: "Không cần lo lắng, Ngũ Hành Linh Tửu có lợi cho hắn." "Nếu ta

muốn ra tay với các ngươi, căn bản không cần phiền phức như vậy." Nói xong, Lâm Bất Phàm lại cầm vò rượu lên, tự rót cho mình một chén.

Qua kiểm tra của Chá Cô Tiêu, y phát hiện Lão Dương Nhân ngoài việc say rượu ra, trên người quả thực không có bất kỳ dị thường nào.

Không chỉ vậy, Lão Dương Nhân lúc này trông có vẻ hơi thảm hại, không chỉ mặt mà cả người đều đỏ ửng.

Nhưng sau khi Chá Cô Tiêu bắt mạch, y phát hiện mạch tượng của Lão Dương Nhân không những không bị ảnh hưởng, ngược lại còn mạnh hơn trước!

Còn về tiểu sư muội của hai người, lúc này tay nàng đang cầm chén Bách Quả Tửu mà Hoắc Tiên Nhi đưa cho, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Cũng không biết nên uống hay không nên uống!

Trong thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở, Lâm Bất Phàm đã liên tiếp uống mấy chén Ngũ Hành Linh Tửu.

Ngay cả Hoắc Tiên Nhi bên cạnh cũng bắt đầu thưởng thức Bách Quả Tửu trong tay.

Nhìn thấy cảnh này, Chá Cô Tiêu do dự một chút, sau đó cũng không chần chừ nữa.

Y thầm cắn răng, nâng chén Ngũ Hành Linh Tửu trong tay, trực tiếp uống cạn.

Lúc này, y mới đích thân trải nghiệm được tại sao Lão Dương Nhân chỉ uống một chén đã say ngất.

Ngũ Hành Linh Tửu đối với y mà nói, bất kể là dược lực hay vị rượu ẩn chứa bên trong, đều có thể nói là bá đạo đến cực điểm.

Tuy Chá Cô Tiêu và những người khác, thân thủ đều vượt xa người thường, trên người đều tu luyện một ít võ công, nhưng nhiều nhất cũng chỉ đạt đến trình độ cảm ứng khí huyết, rèn luyện gân cốt bì mô, ngũ tạng lục phủ.

Vẫn còn một khoảng cách khá xa so với Tông sư chi cảnh.

Đột ngột thưởng thức Ngũ Hành Linh Tửu, không say mới là lạ!

Cho dù Chá Cô Tiêu là khôi thủ của Bàn Sơn, một chén Ngũ Hành Linh Tửu vào bụng, trên mặt cũng không khỏi hiện lên một tia say ý.

Nhưng rõ ràng y vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ, không bị ảnh hưởng quá lớn.

Cảm nhận được luồng khí ấm áp đang lan tỏa khắp tứ chi bách hài, Chá Cô Tiêu không dám có chút lơ là.

Y lập tức ngồi xếp bằng tại chỗ, bắt đầu âm thầm luyện hóa hấp thu luồng sức mạnh đó trong cơ thể.

Cùng lúc đó, thấy sư huynh không do dự uống cạn Ngũ Hành Linh Tửu trong tay, Hoa Linh đang cầm chén Bách Hoa Tửu cũng không chần chừ nữa, mở miệng thưởng thức.

Ngay khoảnh khắc Bách Quả Tửu vào miệng, đồng tử trong mắt Hoa Linh không khỏi co lại.

Một tia kinh hỉ lập tức lóe lên trong mắt nàng.

So với Ngũ Hành Linh Tửu, Bách Quả Tửu không chỉ có hương vị thuần khiết, mà trong đó còn ẩn chứa một tia nguyên khí tinh thuần.

Quan trọng nhất là, dược lực của Bách Quả Tửu, ngay cả người bình thường cũng có thể uống được vài chén.

Huống chi Hoa Linh, với tư cách là sư muội của Chá Cô Tiêu, thân mang truyền thừa của Bàn Sơn Đạo Nhân, tuy thân thủ không bằng

nhưng cũng là người đã tu luyện ra khí huyết.

Hai chén Bách Quả Tửu vào bụng, ngoài việc trên mặt hiện lên một chút hồng nhuận, cũng không có chút say ý nào.

Đồng thời, sau hai chén Bách Quả Tửu, nàng cũng cảm nhận được lợi ích của nó.

Khi Hoắc Tiên Nhi lại rót cho nàng một chén rượu, Hoa Linh lập tức nói với Hoắc Tiên Nhi: "Đa tạ tỷ tỷ…" Khi Hoắc Tiên Nhi và Hoa Linh, một người uống một người rót, mấy chén Bách Quả Tửu đã vào bụng, trò chuyện vui vẻ, thì Chá Cô Tiêu sau khi uống một chén Ngũ Hành Linh Tửu, mất gần một nén nhang mới từ từ hấp thu luyện hóa xong.

Lúc này, y âm thầm cảm nhận sự biến hóa trong cơ thể.

Sắc mặt của Chá Cô Tiêu không khỏi biến đổi.

Phải biết rằng Bàn Sơn nhất mạch tìm kiếm đại mộ, từ xưa đến nay đều có một quy tắc, đó là chỉ tìm tiên dược, không lấy vàng bạc ngọc khí.

Tiên dược ở đây chính là Mục Trần Châu để giải trừ lời nguyền huyết mạch!

Do sự tồn tại của lời nguyền huyết mạch, tộc nhân của mạch này gần như chỉ có thể sống đến hơn bốn mươi tuổi, không quá năm mươi.

Thậm chí có tộc nhân chưa đến bốn mươi đã thân tử đạo tiêu.

Khi khoảng ba mươi tuổi, máu trong cơ thể sẽ dần dần ngả vàng.

Chương 300

Cho đến cuối cùng, toàn thân huyết dịch biến thành màu vàng kim, cuối cùng tan biến trong đau đớn tột cùng.

Chá Cô Tiêu trước mắt đã ba mươi tuổi, máu trong cơ thể đã bắt đầu dần ngả vàng.

Lời nguyền huyết mạch trong cơ thể đang dần phát tác.

Nhưng sau khi uống một chén Ngũ Hành Linh Tửu, y lại có thể cảm nhận được huyết dịch trong cơ thể như thể được tôi luyện một lần vậy.

Dòng máu vốn hơi ngả vàng nay lại kỳ diệu giảm đi mấy phần.

Một chén rượu của Lâm Bất Phàm, ít nhất đã giúp y kéo dài thêm một tháng tuổi thọ!

Cảm nhận được sự luyện hóa trong cơ thể, Chá Cô Tiêu mở mắt ra lần nữa, ánh mắt nhìn về phía Lâm Bất Phàm đã có chút thay đổi.

Sau đó không nói hai lời, y cúi người trịnh trọng hành lễ với Lâm Bất Phàm, đầy cảm kích nói: "Đa tạ Thiên Quan." "Không cần khách sáo như vậy." "Nếu chưa say, không bằng thưởng thức thêm vài chén nữa." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm trực tiếp đưa vò Ngũ Hành Linh Tửu đến trước mặt Chá Cô Tiêu.

Nhìn vò rượu Lâm Bất Phàm đưa tới, Chá Cô Tiêu cũng không khách sáo, thầm cắn răng, đưa tay nhận lấy.

Dưới sự ra hiệu của Lâm Bất Phàm, Chá Cô Tiêu cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp rót cho mình một chén.

Chẳng mấy chốc, hai người vừa nói vừa cười, một bên ăn mỹ thực Lâm Bất Phàm lấy ra, một bên uống Ngũ Hành Linh Tửu.

Liên tiếp mấy chén Ngũ Hành Linh Tửu vào bụng, trên mặt Chá Cô Tiêu mới hiện lên vẻ say sưa.

Không còn cách nào khác, cho dù Chá Cô Tiêu vừa uống rượu vừa hấp thu dược lực, tửu kình, nhưng trong thời gian ngắn uống liên tiếp mấy chén, y cũng bắt đầu có chút say.

Vị rượu bá đạo của Ngũ Hành Linh Tửu, trừ phi tu vi đạt đến Võ đạo Đại Tông sư chi cảnh, nếu không căn bản không thể chống đỡ nổi.

Huống chi Chá Cô Tiêu trước mắt, tuy có võ đạo truyền thừa, nhưng vì nguyên nhân huyết mạch, tu vi lúc này vẫn chưa đột phá đến Tông sư chi cảnh, nhiều nhất cũng chỉ có thể vận chuyển khí huyết, rèn luyện gân cốt bì mô, ngũ tạng lục phủ của mình!

Còn Hoa Linh đang vừa nói vừa cười, vừa uống Bách Quả Tửu với Hoắc Tiên Nhi, lúc này trên mặt cũng đã đỏ bừng, mang theo bảy phần say ý!

Lúc này ánh mắt Lâm Bất Phàm dừng trên người Hoa Linh, đừng nhìn ba sư huynh muội một bộ dáng phong trần mệt mỏi.

Do phần lớn thời gian đều ở ngoài hoang dã đi đường, hoặc là tìm kiếm manh mối liên quan đến Mục Trần Châu, khiến Hoa Linh trông có chút bị ảnh hưởng.

Nhưng lúc này một bộ dáng say rượu, sắc mặt hồng nhuận, thật có mấy phần đáng yêu!

Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, âm thầm dùng hệ thống đánh giá.

Điều khiến hắn khá bất ngờ là, dưới sự đánh giá của hệ thống, điểm số của Hoa Linh đạt đến 89 điểm, chỉ cách S cấp 90 điểm một điểm duy nhất!

Thu hồi ánh mắt từ trên người Hoa Linh, Lâm Bất Phàm âm thầm thở dài nói: "Tiếc là nha đầu này mang lời nguyền huyết mạch." "Phu quân đang nhìn gì vậy…" Khi Lâm Bất Phàm thu hồi ánh mắt, Hoắc Tiên Nhi với vẻ mặt say sưa cũng nhìn sang hắn nói.

Tuy Hoắc Tiên Nhi lúc này trông thật có một hương vị khác, nhưng nhìn lại hoàn cảnh xung quanh, những cỗ quan tài kia, Lâm Bất Phàm lập tức tỉnh táo lại.

Sau đó, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, vung tay lấy ra mấy tấm thảm lông từ trong trữ vật giới chỉ trải ra đất.

Tiếp đó, hắn đưa tay ôm Hoắc Tiên Nhi vào lòng.

Lại nhìn Hoa Linh một mặt say ý, Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân đã say khướt, Lâm Bất Phàm âm thầm lắc đầu.

Khoảng ba canh giờ trôi qua, Lâm Bất Phàm đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở mắt.

Nhìn sang, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi bên cạnh đang ngủ say.

Còn Hoa Linh trong ba sư huynh muội Bàn Sơn, dưới tác dụng của tửu kình, cũng đã ngủ say.

Ngược lại, Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân, khi tửu kình trong cơ thể dần tan đi, lại có dấu hiệu sắp tỉnh.

Không đợi bao lâu, chỉ thấy Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân lần lượt cử động mấy cái, sau đó đều mở mắt ra.

"Suỵt…" Không đợi hai người lên tiếng, Lâm Bất Phàm đột nhiên đưa tay ra hiệu đừng gây ra động tĩnh quá lớn, kẻo làm Hoa Linh tỉnh giấc.

Còn Hoắc Tiên Nhi bên cạnh Lâm Bất Phàm, với tu vi Võ đạo Đại Tông sư, chỉ cần có chút động tĩnh, hoặc xuất hiện khí cơ khiến nàng

cảm thấy nguy hiểm, e rằng sẽ lập tức bị kinh động.

Dưới sự ra hiệu của Lâm Bất Phàm, hai người nhẹ nhàng đi ra ngoài cửa toàn quán.

Lâm Bất Phàm mới cẩn thận đặt Hoắc Tiên Nhi từ trong lòng xuống tấm thảm lông.

Thấy nàng không bị kinh động, hắn mới đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Lâm Bất Phàm ra hiệu, sau đó cũng tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Tiếp đó hắn mới nhìn về phía hai huynh đệ Chá Cô Tiêu nói: "Cảm giác thế nào?" "Đa tạ linh tửu của Thiên Quan." "Mấy chén linh tửu đó của ngài, ít nhất đã giúp ta có thêm một năm thời gian." Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, Chá Cô Tiêu âm thầm cảm nhận một chút, lập tức đầy cảm kích nói.

Ý trong lời nói, Lâm Bất Phàm tự nhiên hiểu rõ.

Nhưng trong lòng Lâm Bất Phàm cũng không ngờ, hiệu quả của mấy chén Ngũ Hành Linh Tửu lại lớn đến vậy!

Nhưng nghĩ lại, điều này cũng là chuyện bình thường.

Lời nguyền huyết mạch của Bàn Sơn nhất mạch có thật sự là lời nguyền hay không, Lâm Bất Phàm tạm thời chưa thể xác định.

Nhưng với nhãn lực hiện tại của hắn, nó ngược lại càng giống một loại bệnh di truyền, một loại bệnh di truyền về máu.

Chương 301

Ngũ Hành Linh Tửu vốn là một loại linh tửu cực kỳ bá đạo, đặc biệt với những người dưới Võ đạo Đại Tông sư, một ngụm Ngũ Hành Linh Tửu vào bụng, dược lực, tửu kình bá đạo bùng phát trong khoảnh khắc, giống như toàn thân được tôi luyện một lần vậy.

Đặc biệt là về phương diện liên quan đến huyết khí, hiệu quả của Ngũ Hành Linh Tửu càng rõ rệt hơn.

Vừa hay cái gọi là lời nguyền trên người Chá Cô Tiêu, lúc bắt đầu phát tác, chính là biến hóa từ huyết dịch.

Bị dược lực, tửu kình bá đạo của Ngũ Hành Linh Tửu cọ rửa, huyết dịch trong cơ thể Chá Cô Tiêu phảng phất như được tôi luyện một lần, dòng máu vốn hơi ngả vàng lập tức khôi phục lại mấy phần, giống như tình trạng huyết dịch của y một năm trước!

"Lời nguyền của Bàn Sơn nhất mạch, ta cũng có nghe qua." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm mới như nhớ ra điều gì, nghiêm mặt nói: "Chính thức giới thiệu, tại hạ Lâm Bất Phàm, Tứ Gia của Cửu Môn Thường Sa, gia truyền thừa kế Phát Khâu." Nghe đến tên Lâm Bất Phàm, cả Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân đều không khỏi trừng lớn hai mắt.

"Ngài là Tứ Gia trong Cửu Môn: Lâm Bất Phàm…" Nhìn phản ứng của hai người lúc này, đối với vị Cửu Môn Tứ Gia Lâm Bất Phàm, rõ ràng đã có nghe qua.

Đặc biệt là sau khi tiến vào địa phận Tương Tây, khoảng thời gian này không ít lần nghe được những lời đồn liên quan đến Cửu Môn.

Những thay đổi ở địa phận Tương Tây trong khoảng thời gian này, họ đều nhìn thấy hết.

Ba sư huynh muội Chá Cô Tiêu gần như đã đi khắp Thần Châu, lần này cũng là vì biết được ở Bình Sơn có thể có tin tức về Mục Trần Châu.

Chỉ là điều khiến họ kinh ngạc, từ khi bước vào địa phận Tương Tây, tình hình ở đây rõ ràng khác với những nơi khác.

Nơi này yên ổn hơn, không có quân phiệt hỗn chiến… Trong mắt những người dân bình thường, đã có thêm một tia hy vọng vào cuộc sống.

Tất cả những thay đổi này, theo tin tức họ nghe ngóng được, dường như đều liên quan đến Cửu Môn.

Bất kể là Trương Kỳ Sơn vị Phật Gia, hay Chu Vệ Quốc, đều xuất thân từ Cửu Môn!

Một vị là thủ lĩnh Cửu Môn, vốn là trú phòng quan Thường Sa nắm giữ trọng binh.

Một vị là cánh tay phải đắc lực của Cửu Môn Tứ Gia Lâm Bất Phàm, thế lực dưới trướng so với Trương Kỳ Sơn không hề thua kém, thậm chí còn mạnh hơn một phần.

Cũng vạn vạn không ngờ rằng, người trước mắt chính là Cửu Môn Tứ Gia: Lâm Bất Phàm!

Ba sư huynh muội Chá Cô Tiêu bước vào địa phận Tương Tây, tuy nghe được không ít lời đồn về Lâm Bất Phàm, nhưng không ai biết rõ gốc gác của hắn, chỉ mang lại cho người ta một cảm giác duy nhất là thần bí!

Khi hai người Chá Cô Tiêu đang vô cùng kinh ngạc, Lâm Bất Phàm không chút do dự, tiếp tục nói: “Bàn Sơn nhất mạch hạ mộ tìm thuốc, thứ cần tìm hẳn là Mục Trần Châu nhỉ…” Soạt… Nghe ba chữ Mục Trần Châu, sắc mặt hai huynh đệ Chá Cô Tiêu lập tức biến đổi

dữ dội.

Sau đó, Chá Cô Tiêu nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm nói: "Chẳng lẽ Tứ Gia biết tin tức về Mục Trần Châu?" "Thứ gọi là Mục Trần Châu, ta quả thực có nghe qua." "Theo tin tức ta nắm được, Mục Trần Châu có liên quan đến Ma quốc, có liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, chính xác hơn là Quỷ Động của Tinh Tuyệt quốc." "Mục Trần Châu tương truyền là Phượng Hoàng chi đảm do Địa Mẫu hóa thành, nhưng thực tế nó căn bản không liên quan gì đến phượng hoàng." "Theo những ghi chép rời rạc của Lâm gia ta, Mục Trần Châu có liên quan đến một vị cổ thần, tương truyền là do một trong những con mắt của Xà Thần sau khi vẫn lạc hóa thành." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm liếc nhìn hai người Chá Cô Tiêu, sau đó mới nói tiếp: "Chắc hẳn các ngươi đối với truyền thuyết về Xà Thần, còn quen thuộc hơn ta." Bàn Sơn nhất mạch, đặc biệt là Chá Cô Tiêu trước mắt, chính là hậu duệ thực thụ của tộc Zagrama.

Tộc Zagrama là tộc tiên tri trong Tinh Tuyệt cổ quốc!

Chá Cô Tiêu nghe vậy, âm thầm gật đầu.

Về truyền thuyết của Xà Thần, Bàn Sơn nhất mạch tự nhiên vô cùng rõ ràng.

Lời nguyền huyết mạch trên người họ, chính là vì Mục Trần Châu, chính xác hơn là vì Xà Thần.

Chính tổ tiên của họ đã cố gắng dùng Mục Trần Châu để nhìn trộm bí mật của Quỷ Động, mới bị lời nguyền phản phệ.

Cả tộc tìm kiếm Mục Trần Châu hàng ngàn năm, cũng là để giải trừ lời nguyền Xà Thần trên người!

Tiếc là, tìm kiếm hàng ngàn năm, đều không tìm ra được vị trí cụ thể của Mục Trần Châu.

“Nếu Tứ Gia biết vị trí của Mục Trần Châu, xin Tứ Gia hãy cho biết.” Chỉ thấy Chá Cô Tiêu nói, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Bất Phàm, sau đó thầm cắn răng nói: “Chỉ cần có thể giải trừ lời nguyền của mạch chúng ta, cái mạng này của Chá Cô Tiêu ta xin giao cho Tứ Gia.” Mặc dù Bàn Sơn nhất mạch đi lại trên thế gian chỉ có ba sư huynh muội, nhưng tộc Zagrama trong bóng tối vẫn còn một số tộc nhân.

Chỉ là cả tộc đang trong tình trạng tre già măng mọc không kịp.

Nếu thế hệ này không tìm được Mục Trần Châu, giải trừ lời nguyền huyết mạch trên người, tộc Zagrama có lẽ sẽ vì thế mà tuyệt diệt trên thế gian!

Dù sao tộc này, truyền thừa đến thế hệ của Chá Cô Tiêu, trong tộc ngoài một số lão già sắp hết tuổi thọ, cũng chỉ còn lại một số tộc nhân vị thành niên.

Cộng lại tất cả, tộc nhân cũng không quá một trăm người.

Ba sư huynh muội họ, càng hao phí những tài nguyên cuối cùng của tộc, mới trưởng thành được đến mức này.

Nếu ngay cả họ cũng không tìm được Mục Trần Châu, kết quả lần này có thể đoán được.

Phải biết rằng phát triển đến nay, gần trăm tộc nhân, gần như đều là người thân.

Người ngoại tộc, nếu biết tình hình của tộc họ, căn bản không ai chịu gả cho.

Cứ như vậy, chỉ cần đợi những tộc nhân vị thành niên kia lớn lên, cả tộc sẽ hoàn toàn bị hủy diệt, biến mất trong bụi trần!

Vì hy vọng của cả tộc, nếu Lâm Bất Phàm thật sự biết vị trí của Mục Trần Châu, chỉ cần có thể giải trừ lời nguyền của tộc, Chá Cô

Tiêu không tiếc dâng cả tính mạng của mình!

“Nếu Tứ Gia có thể ra tay tương trợ, giải trừ lời nguyền của tộc chúng ta, cái mạng này của Lão Dương Nhân ta, cũng nguyện ý giao cho Tứ Gia.” Theo sau lời của Chá Cô Tiêu, Lão Dương Nhân bên cạnh cũng lập tức lên tiếng.

Nhìn hai người họ, Lâm Bất Phàm không khỏi im lặng một lúc.

Hắn quả thực biết vị trí của Mục Trần Châu.

Nếu không có gì bất ngờ, Mục Trần Châu đang ở trong Hiến Vương Mộ.

Nhưng sự nguy hiểm ẩn giấu trong đó, đâu phải là thứ mà ba người Chá Cô Tiêu có thể dễ dàng chống đỡ.

Đồng thời, Lâm Bất Phàm cũng có chút hứng thú với Mục Trần Châu.

Chương 302

Hơn nữa, hắn cũng rất hứng thú với Trùng Cốc!

Phải biết rằng Ngũ Hành Linh Tửu, thiếu nhất chính là các loại ngũ độc dị chủng.

Ở Bình Sơn có thể tìm được hậu duệ của những con rết sáu cánh, cũng xem như là một loại dị chủng.

Nhưng ở đó ngoài rết ra, bốn loại độc vật còn lại tuy cũng có thể tìm được một ít, nhưng để tập hợp đủ năm loại độc vật dị chủng, có thể nói là khó càng thêm khó!

Nhưng Trùng Cốc nơi Hiến Vương Mộ tọa lạc lại khác, nơi đó sớm đã bị cách tuyệt với thế giới bên ngoài từ hàng ngàn năm trước.

Hiến Vương Mộ càng được xưng là phi thiên băng bất khả nhập (nếu trời không sập thì không vào được)!

Có thể biết, sự nguy hiểm ẩn giấu ở đó, rốt cuộc đạt đến mức độ nào.

Nhưng đồng thời, nếu có thể chiếm Trùng Cốc làm của riêng, chưa chắc không thể giống như Bình Sơn, trở thành một trong những nền tảng phát triển của Lâm gia.

Hai huynh đệ Chá Cô Tiêu trước mắt, đều là cao thủ hạ mộ.

Nếu có thể thu phục họ, giải trừ lời nguyền huyết mạch trên người họ, chưa chắc không thể trở thành một trợ lực nữa cho Lâm Bất Phàm, sau Chu Vệ Quốc và Phong Vu Tu.

Tuy những món đồ cổ ngọc khí trong các ngôi mộ bình thường, Lâm Bất Phàm căn bản không thèm để vào mắt.

Nhưng có một điểm không thể không thừa nhận, đó là trong một số đại mộ, ẩn giấu những bí mật, các loại kỳ trân dị bảo, đối với Lâm Bất Phàm mà nói, cũng là những bảo vật hiếm có trên thế gian!

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm đối diện với ánh mắt của hai người Chá Cô Tiêu, cũng không che giấu nữa, trực tiếp gật đầu nói: "Ta quả thực biết một ít tin tức liên quan đến Mục Trần Châu." "Nếu ghi chép của Lâm gia ta không sai, Mục Trần Châu mà các ngươi muốn tìm đang ở Điền Nam, trong Hiến Vương Mộ." Nghe đến Hiến Vương Mộ, Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân đều không khỏi chấn động.

Đối với thông tin mà Lâm Bất Phàm nói, tự nhiên không có chút hoài nghi nào.

Lâm Bất Phàm cũng không cần phải lừa gạt họ về chuyện này.

Điều khiến họ bừng tỉnh là, thông tin liên quan đến Điền Nam, tộc họ cũng từng tìm kiếm.

Tương truyền Mục Trần Châu, từng có may mắn truyền đến tay một trong những người đó là Điền Vương.

Nhưng qua tìm kiếm, chứng thực của tộc họ, Mục Trần Châu trong tay vị Điền Vương đó, chẳng qua chỉ là một viên Ảnh Châu, cũng là một viên Mục Trần Châu giả!

Lúc này, Lâm Bất Phàm lại nói: "Theo tin tức mà Lâm gia ta nắm được…" "Mục Trần Châu trong tay vị Điền Vương cuối cùng, khi dâng lên cho hoàng đế Đại Kinh lúc đó, quả thực là một viên Ảnh Châu." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Chá Cô Tiêu như đoán ra điều gì, lập tức trừng lớn hai mắt nói: "Ý của Tứ Gia là, trong tay vị Điền Vương đó quả thực có Mục Trần Châu…" "Còn về tại sao Mục Trần Châu dâng lên cho hoàng đế Đại Kinh, cuối cùng lại biến thành một viên Ảnh Châu…" "Chẳng lẽ có người đã âm thầm tráo đổi…" Chá Cô Tiêu lẩm bẩm đến đây, mới lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Nếu y không nhớ nhầm, khi vị Điền Vương cuối cùng bị diệt vong, Điền quốc từng xảy ra một lần động loạn, cũng chính lần động loạn đó đã khiến Điền quốc hoàn toàn biến mất trong bụi trần lịch sử.

Sau khi hiểu rõ ẩn tình bên trong, Chá Cô Tiêu mới thăm dò hỏi: "Ý của Tứ Gia là, Mục Trần Châu đó đã rơi vào tay vị Hiến Vương phản bội kia…" "Không sai, Cổ Điền quốc sở dĩ bị hủy diệt, chính là vì Hiến Vương phản bội." "Mục Trần Châu thật sự, cũng bị vị Hiến Vương đó chiếm làm của riêng." "Lần động loạn đó, không chỉ khiến Cổ Điền quốc nguyên khí đại thương, đồng thời cũng là nguyên nhân căn bản khiến Cổ Điền quốc bị hủy diệt." Chính vì vị Hiến Vương đó phản bội, mang đi Mục Trần Châu thật sự, mới khiến vị Điền Vương cuối cùng đó, không thể không dâng lên một viên Ảnh Châu, cố gắng lừa trời dối biển.

Tiếc là, kế lừa trời dối biển không những bị vạch trần, đồng thời cũng trở thành cọng rơm cuối cùng làm sụp đổ Cổ Điền quốc.

Còn về vị Hiến Vương phản bội đó, thì mang theo mấy chục vạn dân chúng, trốn vào rừng sâu núi thẳm, cũng chính là Trùng Cốc.

Dùng mấy chục năm thời gian, xây dựng nên Hiến Vương Mộ, muốn dùng Mục Trần Châu trong tay để đạt được trường sinh!

Vị Hiến Vương đó có trường sinh được hay không, Lâm Bất Phàm không biết.

Nhưng Lâm Bất Phàm có thể khẳng định, nếu không có gì bất ngờ, Mục Trần Châu mà Chá Cô Tiêu muốn tìm, đang ở trong Hiến Vương Mộ!

Khi hai huynh đệ Chá Cô Tiêu đang vô cùng kích động, Lâm Bất Phàm lại dội một gáo nước lạnh: "Tuy ta về cơ bản có thể khẳng định, Mục Trần Châu đang ở trong Hiến Vương Mộ ở Trùng Cốc, Điền Nam…" "Nhưng Hiến Vương Mộ không phải là nơi dễ vào như

vậy, nơi đó được xưng là phi thiên băng bất khả nhập." "Chỉ bằng ba sư huynh muội các ngươi, muốn lấy ra Mục Trần Châu từ trong Hiến Vương Mộ, khó, gần như là thập tử vô sinh." Nghe lời Lâm Bất Phàm, hai huynh đệ Chá Cô Tiêu vốn đang kích động.

Sắc mặt trong khoảnh khắc đó, lập tức sững sờ tại chỗ!

Ngay cả Lâm Bất Phàm cũng nói là thập tử vô sinh, khiến y kiêng dè như vậy.

Tuy không biết thân thủ của Lâm Bất Phàm thế nào, nhưng chỉ một tia khí tức mà Lâm Bất Phàm tỏa ra, đã khiến y cảm thấy một mối nguy hiểm chí mạng.

Có thể thấy, Lâm Bất Phàm vị Tứ Gia này, chắc chắn cũng không phải người bình thường.

Sau một hồi biến đổi sắc mặt, ánh mắt Chá Cô Tiêu cuối cùng dừng lại trên người Lâm Bất Phàm nói: "Không biết Tứ Gia có cách nào không?" "Chuyện Hiến Vương Mộ, cần phải bàn bạc kỹ lưỡng." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm im lặng một lúc, sau đó mới nói tiếp: "Đợi ta sắp xếp xong việc trong tay, chưa chắc không thể cùng đi một chuyến." "Quan trọng nhất là, tìm được Mục Trần Châu, lời nguyền huyết mạch trên người các ngươi, cũng chưa chắc có thể giải trừ." Nghe lời Lâm Bất Phàm, lòng Chá Cô Tiêu lại không khỏi thắt lại: "Ý của Tứ Gia là…" Nhưng điều khiến y thất vọng là, Lâm Bất Phàm lúc này lại âm thầm lắc đầu nói: "Tạm thời chưa thể xác định." "Có thể giải trừ lời nguyền trên người các ngươi hay không, tất cả phải đợi sau khi lấy được Mục Trần Châu mới biết được." "Nếu chỉ là lời nguyền bình thường, thì không có vấn đề gì." "Nhưng ta sợ lời nguyền trên người các ngươi, không phải là lời nguyền huyết mạch thông thường." Nếu là lời nguyền huyết mạch thông thường, chỉ cần lấy được Mục Trần Châu, kích hoạt sức mạnh trong Mục Trần Châu,

là có thể giải trừ lời nguyền trên người.

Điều Lâm Bất Phàm lo lắng là, lời nguyền trên người họ, thật sự có liên quan đến Xà Thần.

Nếu lời nguyền thật sự đến từ Xà Thần, chuyện này e rằng khó giải quyết rồi!

Trong lúc ba người nói chuyện, thời gian bất tri bất giác trôi đi.

Cảm giác chưa được bao lâu, trời đã dần sáng.

Lúc này, Lâm Bất Phàm khẽ động tai, lập tức nghe thấy có động tĩnh trong toàn quán.

Quay người nhìn lại, bóng dáng của Hoắc Tiên Nhi không biết đã tỉnh lại từ lúc nào.

Ngược lại, Hoa Linh nghe thấy động tĩnh, tuy đã tỉnh lại, nhưng lúc này trên mặt vẫn còn vẻ mơ màng, chưa tỉnh táo hẳn.

Lúc này, Lâm Bất Phàm nhìn về phía Chá Cô Tiêu nói: "Xem ra thế này, trước tiên hãy theo ta trở về thành Thường Sa." "Đợi mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng, lúc đó hành động cũng không muộn, ngươi thấy thế nào?" Chá Cô Tiêu nghe vậy, trước tiên âm thầm im lặng một lúc.

Sau đó, y nhìn Lão Dương Nhân một cái, mới gật đầu nói: "Vậy theo sự phân phó của Tứ Gia." "Được, có câu nói đó là tốt rồi." Nói xong, Lâm Bất Phàm nhìn sắc trời, sau đó cũng không nhiều lời, chuyển chủ đề: "Bây giờ cũng sắp sáng rồi, mọi người rửa mặt đi, lát nữa có việc cần làm." Còn về việc gì, Lâm Bất Phàm tự nhiên không quên mục đích đến toàn quán.

Quan tài trong toàn quán, trước sau cộng lại có hơn trăm cỗ.

Đã xem Bình Sơn là một trong những nền tảng của Lâm gia, mối đe dọa từ toàn quán tự nhiên cũng phải dọn dẹp sạch sẽ.

Chương 303

Những thi biến, những kẻ đang thi biến, tất cả đều phải xử lý từng cái một.

Lúc đó dọn dẹp toàn quán xong, có thể dùng làm căn cứ canh giữ Bình Sơn, hoặc là trạm trung chuyển.

Dù sao nơi này cách Bình Sơn cũng chỉ có vài dặm, là nơi dừng chân duy nhất xung quanh Bình Sơn, cũng là con đường duy nhất phải đi qua để đến Bình Sơn.

Những nơi khác hoặc là núi hoang dã lĩnh, hoặc là căn bản không có đường đi, toàn là vách đá cheo leo.

Tuy không biết Lâm Bất Phàm có sắp xếp gì, nhưng ba sư huynh muội Chá Cô Tiêu và Hoắc Tiên Nhi đều không nói nhiều.

Trong lúc họ đơn giản rửa mặt, Lâm Bất Phàm lại vung tay lấy ra mấy phần bữa sáng từ trong trữ vật giới chỉ.

Đợi mọi người ăn no uống đủ, Lâm Bất Phàm mới liếc nhìn mọi người một cái nói: "Bình Sơn đã được ta bố trí trận pháp phong thủy, nơi đó sẽ được bồi dưỡng thành căn cứ dược liệu của Lâm gia ta." "Toàn quán này, cũng sẽ trở thành một căn cứ trung chuyển." "Cho nên nguy cơ ẩn giấu trong toàn quán này, cần phải triệt để thanh trừ." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm cũng không chần chừ nữa, trực tiếp đến trước một cỗ quan tài trong toàn quán.

Dưới ánh mắt có phần khó hiểu của ba sư huynh muội Chá Cô Tiêu, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đưa tay lên, trực tiếp hất bay nắp quan tài ra ngoài.

"Hít…" Khi Lâm Bất Phàm hất bay nắp quan tài, cỗ thi thể bên

trong xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, ba sư huynh muội Chá Cô Tiêu lập tức không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Ngược lại, Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi đã có chuẩn bị từ trước, trên mặt không có một tia gợn sóng.

"Mao… Mao Cương…" Nhìn con cương thi mọc đầy lông trắng trong quan tài, ba sư huynh muội Chá Cô Tiêu sau khi hít một hơi khí lạnh, mới kinh ngạc thốt lên.

"Không sai, súc sinh này đã thi biến thành một con Mao Cương." "Một khi nó thấy máu, trong thời gian ngắn, e rằng sẽ lột xác thành một con Hắc Mao cương thi." Lâm Bất Phàm nói, nhưng động tác của hắn không chút do dự, đưa tay cầm lấy mai Phát Khâu Ấn.

"Gầm…" Khi Lâm Bất Phàm tay cầm Phát Khâu Ấn, đứng trước quan tài, đưa tay trấn áp xuống mi tâm của con Bạch Mao cương thi, súc sinh đó như cảm nhận được uy hiếp.

Đôi mắt đang nhắm chặt của nó đột nhiên mở ra, trong khoảnh khắc đó, nó gầm lên một tiếng giận dữ.

Nhưng không đợi súc sinh đó có bất kỳ động tác nào, Phát Khâu Ấn trong tay Lâm Bất Phàm đã hung hăng trấn áp xuống.

Ầm!

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Bất Phàm chỉ cảm thấy Phát Khâu Ấn trong tay đột nhiên bùng phát ra một luồng sức mạnh chí cương chí dương, cầm trong tay cũng không khỏi cảm thấy có chút nóng.

Tiếp đó nghe một tiếng rên trầm vang lên, con Bạch Mao cương thi vừa mới tỉnh lại, thậm chí không có chút phản ứng nào, cả thân hình trong quan tài, trực tiếp hóa thành một đống tro tàn… "Giải quyết xong rồi…" "Phát Khâu Thiên Ấn, không hổ là thần khí của Phát Khâu Thiên Quan, được xưng là một ấn trong tay quỷ thần cũng phải im

lặng." "Ngay cả chút sức chống cự cũng không có, cứ thế bị giải quyết dễ dàng." Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, chỉ trong vòng mười mấy hơi thở, con Bạch Mao cương thi đã hóa thành một đống tro tàn, ba sư huynh muội Chá Cô Tiêu hoàn hồn, không khỏi âm thầm cảm thán.

Không đợi ba người nói xong, Lâm Bất Phàm lại không chút do dự, đưa tay ném Phát Khâu Ấn trong tay cho Chá Cô Tiêu nói: "Cương thi trong toàn quán này không ít, tiếp theo phải phiền các ngươi rồi." "Dùng Phát Khâu Ấn trực tiếp trấn sát." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, tiếp đó từ trong trữ vật giới chỉ, trực tiếp lấy ra thanh Đại Việt Long Tước.

"Tiên Nhi, Đại Việt Long Tước tạm thời giao cho nàng sử dụng." "Cẩn thận một chút, trong thanh thần binh này ẩn chứa hung sát chi khí, hơi không cẩn thận sẽ bị ảnh hưởng." Phong Vu Tu với tu vi Tông sư chi cảnh, từng sử dụng thanh Đại Việt Long Tước này.

Nhưng ngay cả một người như Phong Vu Tu, ý chí cứng như bàn thạch, trong thời gian ngắn không bị ảnh hưởng, nhưng nếu toàn lực bộc phát, cũng sẽ bị hung sát chi khí ẩn chứa trong thần binh ảnh hưởng tâm trí.

Lâm Bất Phàm sở dĩ không lo lắng cho Hoắc Tiên Nhi, một là nàng có huyết mạch Thanh Loan, hai là Hoắc Tiên Nhi lúc này là một Đại Tông sư thực thụ.

Chỉ cần không sử dụng trong thời gian dài, hung sát chi khí ẩn chứa trong Đại Việt Long Tước, đối với nàng mà nói không có ảnh hưởng quá lớn!

Còn Lâm Bất Phàm, với tu vi Võ Thánh chi cảnh, tay không tấc sắt, Mao Cương tầm thường vung tay là có thể diệt.

"Phu quân yên tâm, Mao Cương tầm thường không đáng sợ."

Nhận lấy Đại Việt Long Tước từ tay Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi không những không có chút sợ hãi nào, ngược lại còn tỏ ra nóng lòng muốn thử.

Nghĩ lại cũng đúng, từ khi ba người Hoắc Tiên Nhi đột phá Võ đạo Đại Tông sư chi cảnh, chưa từng ra tay.

Lần này trừ khử những con cương thi trong toàn quán, vừa hay có thể dùng để luyện tay, thỏa cơn nghiện!

"Đại Việt Long Tước… một trong mười đại thần đao lừng danh của Thần Châu." "Không ngờ trong tay Tứ Gia, lại có loại thần đao trong truyền thuyết này." Nhìn thanh Đại Việt Long Tước trong tay Hoắc Tiên Nhi, ba sư huynh muội Chá Cô Tiêu vừa kinh ngạc vừa không khỏi cảm thán.

Loại vật trong truyền thuyết này, e rằng cũng chỉ có Lâm Bất Phàm vị tồn tại thần bí vô cùng này, mới có thể dễ dàng lấy ra.

Lâm Bất Phàm nghe vậy không nói nhiều, sau khi liếc nhìn mọi người một cái, thân hình hắn cũng không nán lại nữa.

Chỉ thấy ánh mắt hắn quét một vòng xung quanh, sau đó trực tiếp đến trước một cỗ quan tài.

Khi hắn giơ tay khẽ hất lên, chiếc quan tài nặng mấy chục cân, lập tức bị Lâm Bất Phàm hất bay ra ngoài.

Nhìn vào trong, chỉ thấy một con cương thi mọc đầy lông đen, lập tức xuất hiện trong tầm mắt.

"Sát…" Trong sát na, chỉ thấy Lâm Bất Phàm hai ngón tay chập lại như kiếm, chân nguyên trong cơ thể lưu chuyển, lập tức rót vào đầu ngón tay.

Soạt… Trong khoảnh khắc đó, đầu ngón tay Lâm Bất Phàm lóe lên hàn quang, sau đó cũng không chút do dự.

Hắn giơ tay lên nhắm vào mi tâm của con Hắc Mao cương thi trong quan tài mà hung hăng đâm xuống.

Phụt… Hắc Mao cương thi tuy không phải đao thương bất nhập, không thể so với dị chủng như Đồng Giáp Thi, nhưng một khi thi biến, đao thương bình thường thật sự không làm gì được nó.

Nhưng trước mặt Lâm Bất Phàm, chỉ một ngón tay, cái đầu lâu cứng như sắt của nó, phảng phất như đậu hũ, không có chút trở ngại nào.

Cả cái đầu đều bị một ngón tay của Lâm Bất Phàm làm cho nổ tung!

Một con Hắc Mao cương thi, cứ thế bị Lâm Bất Phàm một ngón tay trấn sát!

Tuy không tiện lợi như Phát Khâu Ấn, trực tiếp hóa thành tro bụi dưới sức mạnh chí cương chí dương, nhưng con Hắc Mao cương thi này, cả cái đầu đều nát bét, chết không thể chết hơn được nữa.

Cùng lúc đó, Chá Cô Tiêu tay cầm Phát Khâu Ấn, Hoắc Tiên Nhi tay cầm Đại Việt Long Tước, cũng lần lượt đến từng cỗ quan tài, bắt đầu dọn dẹp những con cương thi thi biến!

Nếu để ý kỹ sẽ phát hiện, những con cương thi mà Lâm Bất Phàm chọn ra, đều là Hắc Mao cương thi.

Chương 304

Những con còn lại, có con chỉ là hành thi cấp thấp nhất, mạnh nhất cũng chỉ là Bạch Mao cương thi!

Toàn bộ toàn quán, trong hai sân trước sau, có hơn trăm cỗ thi biến.

Không có chút sức chống cự nào, cứ thế bị nhóm người Lâm Bất Phàm trấn sát.

Mất gần một canh giờ, mới dọn dẹp xong toàn bộ.

Khi những con cương thi này lần lượt bị dọn dẹp, Lâm Bất Phàm có thể cảm nhận rõ ràng.

Trong toàn quán trước mắt, âm sát thi khí nồng nặc, dần dần trở nên loãng đi.

Một ít âm sát thi khí còn sót lại, theo thời gian trôi qua, không đến mấy ngày e rằng sẽ hoàn toàn tan biến.

Tuy những con cương thi đó đều đã được dọn dẹp xong, nhưng để dọn những cỗ quan tài đó ra ngoài, cũng là một công trình không nhỏ.

"Được rồi, nguy hiểm trong toàn quán, về cơ bản đã được dọn dẹp xong." "Việc còn lại, giao cho người phía sau xử lý." Lâm Bất Phàm nói xong, trực tiếp thu lại Phát Khâu Ấn, Đại Việt Long Tước vào trong trữ vật giới chỉ.

Sau đó, hắn nhìn Hoắc Tiên Nhi, nói tiếp: "Nghỉ ngơi đi, chuẩn bị trở về thành Thường Sa." Hoắc Tiên Nhi khẽ gật đầu, không nói nhiều.

Nhưng ánh mắt nàng lúc này, lại âm thầm liếc nhìn ba người Chá Cô Tiêu bên cạnh.

Ý tứ đó không thể rõ ràng hơn, là đang hỏi Lâm Bất Phàm, ba người này phải làm sao!

Phải biết rằng từ thành Thường Sa đến Bình Sơn, có thể cưỡi Nộ Tinh Kê.

"Tiếp theo, ba vị e rằng phải tự mình đi đường rồi, ta ở thành Thường Sa chờ ba vị." Khi ba người Chá Cô Tiêu nghe lời Lâm Bất Phàm, trên mặt đầy vẻ sững sờ, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đưa tay lên huýt sáo một tiếng, sau đó chỉ mấy hơi thở trôi qua, ba người đã nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng phượng hót.

Khi ba người ngẩng đầu lên, sắc mặt mỗi người đều sững sờ tại chỗ.

Nếu để ý kỹ còn có thể phát hiện, đồng tử trong mắt ba người Chá Cô Tiêu, trong khoảnh khắc đó, không khỏi co rút dữ dội.

"..." Soạt!

Không đợi Chá Cô Tiêu nói ra lời, chỉ thấy thân hình khổng lồ của Nộ Tinh Kê sải cánh gần mười mét, lấp lánh linh quang ngũ sắc, mang theo một luồng kình phong từ trên trời đáp xuống, cách Lâm Bất Phàm vài mét.

Khi bụi mù xung quanh tan đi, ba người Chá Cô Tiêu hoàn hồn, chỉ thấy Lâm Bất Phàm ôm Hoắc Tiên Nhi, nhảy một phát lên lưng Nộ Tinh Kê.

Tiếp đó, Lâm Bất Phàm đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Nộ Tinh Kê, thân hình khổng lồ mang theo một luồng kình phong, lập tức sải cánh bay lên trời.

"Ta ở thành Thường Sa chờ ba vị." "Ba vị đến thành Thường Sa, có thể trực tiếp đến Lâm phủ tìm ta." Khi Lâm Bất Phàm mang Hoắc Tiên Nhi, cưỡi Nộ Tinh Kê lên độ cao mấy chục mét, bên tai ba người

Chá Cô Tiêu mới lại vang lên giọng nói của Lâm Bất Phàm.

Lúc này, ba sư huynh muội Chá Cô Tiêu đã hoàn hồn, nhìn Lâm Bất Phàm đang ở cách xa mấy trăm mét, cho đến khi biến mất trong tầm mắt, Chá Cô Tiêu mới không khỏi lẩm bẩm: "Vừa rồi thật sự không phải ảo giác của ta sao…" "Sư… sư huynh, nếu ta không nhìn nhầm, vừa rồi hẳn là một con Nộ Tinh Kê." "Con Nộ Tinh Kê đó, ta thấy không khác gì một con phượng hoàng." Chấn động!

Vẻ chấn động trong mắt ba người Chá Cô Tiêu lúc này, mãi không tan đi.

Mất mấy chục hơi thở, họ mới nhìn nhau một cái, miễn cưỡng hoàn hồn từ cơn chấn động vừa rồi.

"Vừa rồi quả thực là một con Nộ Tinh Kê." "Chỉ là con Nộ Tinh Kê vừa rồi, e rằng từ một con dị chủng, đã lột xác thành một con linh thú, đang dần dần lột xác thành phượng hoàng thật sự." "Thực lực của vị Tứ Gia này, thật sự vượt ngoài sức tưởng tượng của chúng ta." Nói đến đây, trên mặt Chá Cô Tiêu cũng không khỏi lộ ra một tia kích động nói: "Bàn Sơn nhất mạch chúng ta có cứu tinh rồi." "Đi, chúng ta đến thành Thường Sa." Nói đoạn, Chá Cô Tiêu vung tay, lập tức dẫn sư đệ sư muội, đi thẳng về hướng thành Thường Sa.

Nhưng không có linh thú như Nộ Tinh Kê, với cước lực của ba sư huynh muội, muốn đến thành Thường Sa, e rằng ít nhất cũng cần ba ngày.

Trong lúc họ đang đi thẳng đến thành Thường Sa, Lâm Bất Phàm lúc này đang mang theo Hoắc Tiên Nhi, cưỡi Nộ Tinh Kê từ trên trời đáp xuống, trực tiếp đáp xuống sân sau của Lâm phủ!

"Phu quân, Tiên Nhi tỷ tỷ, hai người về rồi." Thấy thân hình khổng lồ của Nộ Tinh Kê từ trên trời đáp xuống, ba người Hoắc Khuynh Tiên đang ngồi dưới cây bồ đề trò chuyện với con, lập tức đi

ra đón.

Khi Lâm Bất Phàm đuổi Nộ Tinh Kê bay lên cành cây bồ đề, hắn mới dẫn các nàng ngồi xuống dưới gốc cây.

Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Hoắc Khuynh Tiên đã nói: "Phu quân chuyến đi Bình Sơn lần này, có thu hoạch gì không?" Lâm Bất Phàm mỉm cười gật đầu, sau đó không nói hai lời, trực tiếp nói: "Ta đã bố trí trận pháp phong thủy ở Bình Sơn, dùng tạo hóa của Bình Sơn để nuôi dưỡng vách dược liệu đó." "Tiện thể dọn dẹp toàn bộ những con cương thi tồn tại trong toàn quán cách Bình Sơn không xa." "Sau đó Khuynh Tiên hãy phái một đội thân tín, chọn một vị Tông sư chi cảnh đến đó trấn giữ." "Toàn quán đó dọn dẹp cho tốt, cũng là một căn cứ trung chuyển không tồi, cũng là nơi phải đi qua để đến Bình Sơn." Nghe Lâm Bất Phàm phân phó, trong mắt Hoắc Khuynh Tiên cũng lóe lên tinh quang.

Nơi có thể khiến Lâm Bất Phàm đối đãi thận trọng như vậy, không chỉ cần phái một đội thân tín đến quản lý, mà còn cần một vị Tông sư trấn giữ, có thể thấy, Bình Sơn sau khi được Lâm Bất Phàm cải tạo, đối với Lâm phủ mà nói, đã trở thành một trong những nền tảng vô cùng quan trọng.

"Phu quân cứ yên tâm, lát nữa thiếp sẽ đem chuyện này dặn dò xuống dưới..." Nghe Lâm Bất Phàm dặn dò, Hoắc Khuynh Tiên không chút do dự, lập tức nhận lời.

Sau khi dặn dò xong chuyện ở Bình Sơn, vẻ mặt Lâm Bất Phàm cũng trở nên nghiêm túc hơn một chút.

Hắn tiếp tục nói: "Sau này sẽ có ba vị Bàn Sơn Đạo nhân đến cửa, đừng có đuổi người ta đi đấy nhé..." "Bàn Sơn Đạo nhân..." "Phu quân có quan hệ với Bàn Sơn Đạo nhân từ khi nào vậy..." Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của ba người Hoắc Khuynh Tiên bất giác đổ dồn về

phía Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi.

Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Hoắc Tiên Nhi đã giải thích: "Chuyện này phải nói từ Toàn Quán ở Bình Sơn..." Hoắc Tiên Nhi không hề giấu diếm, trực tiếp kể lại chuyện tình cờ gặp được Bàn Sơn Đạo nhân ở Toàn Quán một cách đơn giản cho ba người Hoắc Khuynh Tiên nghe.

Nghe xong lời giải thích của Hoắc Tiên Nhi, Hoắc Khuynh Tiên bất giác nhíu mày.

Trong lòng dường như cũng có chút suy nghĩ, nàng nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Phu quân định làm gì..." Phải biết rằng kể từ khi Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn bắt đầu mở rộng quy mô thực lực trong tay, không chỉ Lâm gia mà cả Cửu Môn đều đã bắt đầu dần dần chuyển dời trọng tâm.

Tuy vẫn tiếp tục hạ mộ, nhưng chỉ có những chi thứ trong tộc mới không nỡ từ bỏ mối làm ăn không vốn này.

Điều khiến Hoắc Khuynh Tiên bất ngờ là, ngoại trừ một lần đến Bình Sơn và một lần đến khu mỏ, Lâm Bất Phàm chưa từng có kinh nghiệm hạ mộ nào khác.

Lâm Bất Phàm cũng tỏ ra rõ ràng là không có hứng thú với những chuyện trong mộ.

Thế nhưng tại sao bây giờ lại đột nhiên coi trọng Bàn Sơn Đạo nhân như vậy?

Phải biết rằng Bàn Sơn Đạo nhân hạ mộ, nổi danh là chỉ tìm tiên dược, không lấy bất kỳ vàng bạc châu báu nào!

Lâm Bất Phàm có liên hệ với họ, xem ra còn rất coi trọng ba sư huynh muội này.

Chương 305

Trong phút chốc, Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi tò mò, rốt cuộc Lâm Bất Phàm muốn làm gì.

Không chỉ Hoắc Khuynh Tiên, ngay cả trong mắt Hoắc Tiên Nhi cũng lộ ra một tia tò mò.

Đối diện với ánh mắt của mọi người, Lâm Bất Phàm cũng không do dự nữa, trực tiếp lộ ra vẻ thần bí: "Các nàng đã từng nghe đến Mộc Trần Châu chưa?" Lời của Lâm Bất Phàm vừa dứt, Hoắc Khuynh Tiên liền nói: "Mộc Trần Châu, Mộc Trần Châu được hóa thành từ Địa Mẫu, được mệnh danh là Phượng Hoàng chi đảm đó sao..." Là cựu đương gia của Hoắc gia, Hoắc Khuynh Tiên tự nhiên đã từng nghe qua đại danh của Mộc Trần Châu.

Thực ra không chỉ có Hoắc Khuynh Tiên, trong bốn vị phu nhân, chỉ có Thì Hoài Thiền là chưa từng nghe nói đến Mộc Trần Châu.

Ngoài nàng ra, cả Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đều đã nghe qua đại danh của nó.

Lúc này, Lâm Bất Phàm gật đầu trước, sau đó lại lắc đầu nói: "Đúng vậy... nhưng việc Mộc Trần Châu có phải do Địa Mẫu hóa thành, có phải là Phượng Hoàng chi đảm hay không, e rằng cần phải tìm hiểu sâu hơn một chút...

Phái Bàn Sơn thân mang lời nguyền huyết mạch, tiên dược mà họ tìm kiếm, chính là Mộc Trần Châu...

Mục đích của họ là dùng Mộc Trần Châu để giải trừ lời nguyền huyết mạch trên người..." Trong lúc nói, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm, trực tiếp đem những gì mình biết về Mộc Trần Châu, từ đầu đến cuối, tỉ mỉ kể lại một lượt cho bốn người Hoắc Khuynh Tiên.

“Cho nên, ta gần như có thể chắc chắn rằng Mộc Trần Châu căn bản không liên quan gì đến phượng hoàng...

Khả năng lớn nhất, Mộc Trần Châu là nhãn cầu của Xà Thần, dung hợp với sức mạnh thần bí mà hóa thành, ẩn chứa một tia sức mạnh của Xà Thần...” Nghe xong lời kể của Lâm Bất Phàm, sắc mặt của bốn nàng Hoắc Khuynh Tiên không khỏi biến đổi.

Ngoài Thì Hoài Thiền ra, ba người còn lại đều biết ít nhiều về Mộc Trần Châu.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, Mộc Trần Châu lại có lai lịch như vậy!

Không đợi bốn người Hoắc Khuynh Tiên lên tiếng, Lâm Bất Phàm dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Ta tuy không có hứng thú với những vàng bạc châu báu trong mộ... nhưng trong mộ có một số kỳ trân dị bảo, quả thực có giúp ích cho con đường tu hành võ đạo của ta...

Mộc Trần Châu, bất kể có phải do Địa Mẫu hóa thành hay là nhãn cầu của Xà Thần... có một điểm có thể chắc chắn, đó là trong Mộc Trần Châu chắc chắn ẩn chứa một cỗ sức mạnh cường đại...

Còn khối Vẫn Ngọc kia, đừng quên, thứ đó cũng là lấy được từ trong đại mộ dưới khu mỏ...

Trên đời này không chỉ có một khối Vẫn Ngọc.” Lâm Bất Phàm nói đến đây, bốn người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau, lúc này trong lòng cũng đã hiểu ra.

Hoắc Khuynh Tiên không nhịn được nói: “Ý của phu quân là muốn mượn tay Bàn Sơn, từ trong đại mộ thu thập những thứ mà người cần...” “Không sai.” Nghe Hoắc Khuynh Tiên đoán, Lâm Bất Phàm cũng không phủ nhận, trực tiếp gật đầu thừa nhận.

Hắn muốn thu phục ba người Giá Cô Tiêu, mục đích chính là

muốn mượn tay họ, để có được những kỳ trân dị bảo trong các đại mộ kia.

Hơn nữa, phái Bàn Sơn hạ mộ, vốn không phải vì những món đồ vàng ngọc kia.

Như vậy, khi hạ mộ, họ cũng có thể bảo tồn tối đa các loại vật phẩm trong mộ.

Còn về những kỳ trân dị bảo trong mộ, giống như những thứ quý giá như Vẫn Ngọc, Lâm Bất Phàm tự nhiên cũng không khách sáo!

"Đợi ba sư huynh muội Giá Cô Tiêu đến Thường Sa Thành, sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn, ta chuẩn bị cùng họ đến Điền Nam...

Mộc Trần Châu, rất có thể ở trong Hiến Vương Mộ tại Điền Nam...

Điều quan trọng nhất là, nơi Hiến Vương Mộ tọa lạc, là một bảo địa cách biệt với thế giới bên ngoài...

Nếu có thể chiếm được nơi này, đối với Lâm gia mà nói, giá trị e rằng không thua kém Bình Sơn." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm liếc nhìn bốn người Hoắc Khuynh Tiên, sau đó mới tiếp tục: "Đến lúc đó, ai muốn đi cùng ta một chuyến...

Lần này đến Điền Nam, ngoài ta và ba sư huynh muội Giá Cô Tiêu ra, ta còn chuẩn bị mang theo một đội tinh nhuệ." Lâm Bất Phàm đến Hiến Vương Mộ ở Điền Nam, mục tiêu của hắn nhắm vào Trùng Cốc.

Muốn chiếm Trùng Cốc làm của riêng, tự nhiên không thể đơn thương độc mã!

Chỉ dựa vào sức một mình Lâm Bất Phàm, tuy chiến lực cao cấp không cần lo lắng, nhưng những chuyện khác, một mình hắn sao có thể làm được.

Sau khi Lâm Bất Phàm bày tỏ toàn bộ kế hoạch của mình, bốn người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì.

Nhìn dáng vẻ của Lâm Bất Phàm, rõ ràng trong lòng đã có quyết định.

Có nói thêm nữa, e rằng cũng không thể thay đổi được quyết định của hắn.

"Nếu trong lòng phu quân đã có quyết định, thiếp chỉ có thể toàn lực ủng hộ...

Chỉ mong phu quân, mọi việc đều lấy an nguy của bản thân làm trọng...

Mộc Trần Châu kia, Trùng Cốc kia đều có thể từ bỏ, những thứ đó ở đó cũng không chạy đi đâu được, chúng ta có rất nhiều thời gian...

Nhưng nếu phu quân xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lâm gia của chúng ta, còn có những đứa trẻ..." Cuối cùng, không đợi Hoắc Khuynh Tiên nói hết lời, Lâm Bất Phàm đã đưa tay ôm chặt từng người vào lòng.

Sau một hồi an ủi, hắn mới trịnh trọng nói: "Các nàng cứ yên tâm, nặng nhẹ thế nào phu quân trong lòng hiểu rõ." Đối với những lời dặn dò của Hoắc Khuynh Tiên và mọi người, Lâm Bất Phàm tự nhiên không có ý kiến gì.

Hắn là người rất quý mạng!

Với tu vi Võ Thánh chi cảnh, trên đời này có tồn tại nào có thể uy hiếp được hắn hay không, tuy không biết, nhưng với tình hình trước mắt, dù có cũng rất hiếm.

Dù Lâm Bất Phàm không địch lại, với tu vi thực lực hiện tại, đối mặt với tồn tại mạnh hơn một bậc, Lâm Bất Phàm muốn đi, e rằng cũng không ai có thể giữ lại được!

Thấy Lâm Bất Phàm đã quyết, Hoắc Khuynh Tiên cũng không khuyên nữa.

Chương 306

Nàng chuyển ý, nói thẳng: "Thiếp bây giờ đi chọn người cho phu quân." Lúc này, Lâm Bất Phàm im lặng một lát, rồi nói: "Ngoài ra, báo cho Vệ Quốc một tiếng, bảo cậu ấy phái một đội đặc nhiệm tinh nhuệ đến." Ngoài việc bảo Chu Vệ Quốc phái đội tinh nhuệ, Lâm Bất Phàm còn chuẩn bị để trung đoàn đang đóng quân gần đó, lúc đó sẽ phái thêm một đại đội đi cùng.

Ngoài ra, Lâm Bất Phàm tìm cơ hội, dọn dẹp lại toàn bộ những thứ vô dụng trong nhẫn trữ vật, đổi hết thành các loại vũ khí, trang bị, dược phẩm, tài nguyên...

Trong vòng chưa đầy một ngày, Lâm Bất Phàm đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ.

Bây giờ chỉ còn chờ ba sư huynh muội Giá Cô Tiêu đến Thường Sa Thành nghỉ ngơi chỉnh đốn, là có thể lên đường bất cứ lúc nào.

Trong lúc Lâm Bất Phàm đang tĩnh tâm chờ đợi ba sư huynh muội Giá Cô Tiêu đến Thường Sa Thành, một niềm vui bất ngờ từ trên trời rơi xuống.

Lâm Bất Phàm đang nằm dưới gốc cây Bồ Đề, nhắm hờ hai mắt, trong đầu đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống: "Ding...

Chúc mừng phu nhân của túc chủ: Thì Hoài Thiền đã mang thai..." "Ding...

Chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng: một Tửu Hồ Lô..." Vút!

Theo một ý niệm của Lâm Bất Phàm, một chiếc hồ lô bằng ngọc lớn bằng lòng bàn tay liền xuất hiện trong tay hắn.

Nhìn chiếc hồ lô ngọc trong tay, Lâm Bất Phàm cảm nhận một chút, trong mắt không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc: "Một kiện pháp khí..." Sau khi luyện hóa chiếc hồ lô ngọc, hắn phát hiện bên trong tự có một không gian.

Không gian tuy không lớn, nhưng cũng đủ một trăm mét khối.

Tác dụng duy nhất của nó là có thể biến chất lỏng đựng trong hồ lô thành rượu ngon.

Nếu vốn là rượu, theo thời gian lên men, sẽ trở nên ngon hơn, và còn mang theo một chút linh khí!

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng hiểu vì sao hồ lô ngọc này lại được gọi là Tửu Hồ Lô!

Sau khi hiểu rõ tác dụng của Tửu Hồ Lô, Lâm Bất Phàm nghĩ ngay đến Bách Quả Tửu và Ngũ Hành Tửu...

Hai loại linh tửu do chính tay Lâm Bất Phàm ủ, tuy còn cách linh tửu thực sự một khoảng, nhưng cả Bách Quả Tửu và Ngũ Hành Linh Tửu đều ẩn chứa một chút linh khí.

Hương vị của chúng càng vượt xa các loại mỹ tửu khác trên đời.

Nếu cho vào Tửu Hồ Lô, được pháp khí này ủ, không biết sẽ đạt đến trình độ nào.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm không còn do dự, thân hình lóe lên đã vào trong hầm rượu.

Hắn lấy ra một phần mỗi loại trong hai loại linh tửu đã ủ trước đó.

Cho đến khi không gian trong Tửu Hồ Lô được lấp đầy gần hai phần ba, Lâm Bất Phàm mới dừng lại.

Ánh mắt hắn nhìn vào bên trong Tửu Hồ Lô, chỉ thấy Bách Quả

Tửu và Ngũ Hành Linh Tửu, mỗi loại chiếm một phần ba không gian.

Hai loại rượu trong Tửu Hồ Lô bị một lực lượng vô hình ngăn cách riêng biệt.

Còn một phần ba không gian còn lại, Lâm Bất Phàm trở lại dưới gốc cây Bồ Đề, trực tiếp đem Linh Tuyền Thủy tích lũy được trong thời gian qua, đổ đầy phần không gian còn lại trong Tửu Hồ Lô mới thôi.

Hai loại linh tửu, cộng thêm Linh Tuyền Thủy, mỗi loại chiếm một phần ba không gian trong Tửu Hồ Lô.

Chúng đều bị một lực lượng vô hình ngăn cách riêng biệt!

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Bất Phàm hài lòng gật đầu, trong lòng không khỏi tràn đầy mong đợi.

Hắn muốn xem xem Linh Tuyền Thủy, cùng hai loại linh tửu, sau khi được Tửu Hồ Lô ủ, rốt cuộc sẽ đạt đến trình độ nào.

Lâm Bất Phàm vừa đổ đầy Tửu Hồ Lô, thân hình lại trở về dưới gốc cây Bồ Đề.

Chỉ thấy Hoắc Khuynh Tiên và mọi người, ai nấy đều mỉm cười, chạy đến đón hắn.

Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Hoắc Khuynh Tiên đã nói: "Phu quân, báo cho người một tin tốt..." Lâm Bất Phàm sớm đã nhận được phần thưởng từ hệ thống, tuy đã đoán ra, nhưng trên mặt không hề lộ ra vẻ khác thường, hắn nhìn bốn người nói: "Tin tốt gì vậy..." Chỉ thấy bốn người Hoắc Khuynh Tiên nhìn nhau, rồi đồng loạt nhìn về phía Thì Hoài Thiền, nói: "Chúc mừng phu quân, Hoài Thiền muội muội có thai rồi..." Dù Lâm Bất Phàm đã biết qua hệ thống, nhưng trong khoảnh khắc đó, vẫn không khỏi có chút vui mừng.

"Tốt, tốt, tốt...

Nàng vất vả rồi...” Nói đoạn, Lâm Bất Phàm nhìn về phía Thì Hoài Thiền, sau đó đưa tay kéo nàng vào lòng.

“Nhiệm vụ tiếp theo của nàng là dưỡng thai cho tốt, ngoài Hô Hấp Pháp ra, những tu luyện khác tạm thời gác lại.” Sau một hồi ân ái, vì tin tức bất ngờ này, Lâm gia lại ăn mừng một phen.

Trong bất tri bất giác, chớp mắt Lâm Bất Phàm đã trở về Lâm gia được ba ngày.

Sáng sớm, Long Tam ở tiền viện đến báo, ba vị đạo nhân mà hắn đang chờ đã đến!

Nghe tin, Lâm Bất Phàm không chút do dự, lập tức đi ra tiền viện.

“Tứ gia...” Khi Lâm Bất Phàm bước vào phòng khách tiền viện, ba người đang uống trà trong phòng khách liền đồng loạt đứng dậy.

Thấy động tác của ba người, Lâm Bất Phàm lập tức đưa tay ra hiệu: “Ngồi, ngồi, ngồi...

Đừng khách sáo...” Sau khi Lâm Bất Phàm ngồi xuống, ánh mắt mới lướt qua ba người.

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi, phong trần của họ, thậm chí không cần hỏi, Lâm Bất Phàm cũng biết ba ngày qua, ba người e rằng chưa hề nghỉ ngơi.

Thầm nghĩ, phái Bàn Sơn tìm kiếm Mộc Trần Châu đã hàng ngàn năm.

Khó khăn lắm mới có được tin tức chính xác về Mộc Trần Châu, nếu là Lâm Bất Phàm, e rằng cũng không có tâm tình nghỉ ngơi.

Chương 307

Lúc này trong lòng ba người, ý niệm duy nhất chính là tìm được Mộc Trần Châu, giải trừ lời nguyền huyết mạch trên người.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm thu hồi ánh mắt, nói thẳng: "Nghỉ ngơi cho tốt, ba ngày sau chúng ta lên đường đến Điền Nam, thấy thế nào..." Ba sư huynh muội Giá Cô Tiêu nghe vậy, nhìn nhau, Giá Cô Tiêu lập tức gật đầu: "Mọi việc nghe theo sự sắp xếp của Tứ gia..." "Long Tam..." Sau khi ba người Giá Cô Tiêu gật đầu, Lâm Bất Phàm trực tiếp gọi một tiếng.

Sắp xếp cho ba người Giá Cô Tiêu xong, Lâm Bất Phàm mới trở về hậu viện.

Qua ba ngày nghỉ ngơi, ba sư huynh muội Giá Cô Tiêu vốn phong trần, mệt mỏi, dưới sự trợ giúp của Khí Huyết Đan và Linh Tuyền Thủy của Lâm Bất Phàm, không chỉ khôi phục được tinh, khí, thần, mà ngay cả lời nguyền trong máu cũng được thuyên giảm đôi chút.

Đến sáng ngày thứ ba, theo lệnh của Lâm Bất Phàm, một đại đội vũ trang đầy đủ, một đội đặc nhiệm do Chu Vệ Quốc huấn luyện, Lâm Bất Phàm cùng Doãn Tinh Nguyệt, và ba sư huynh muội Giá Cô Tiêu, đồng loạt tập trung trước cổng Lâm phủ.

Ánh mắt lướt qua những người trước mặt, Lâm Bất Phàm không nói gì, chỉ vẫy tay, ra lệnh: "Xuất phát..." Một chiếc xe jeep nhỏ, ba chiếc xe tải lớn, bốn chiếc mô tô đi trước mở đường.

Sau khi mọi người lên xe, liền thẳng tiến ra ngoài thành Thường Sa.

Nhìn thấy động thái lớn như vậy của Lâm Bất Phàm, ba sư huynh muội Giá Cô Tiêu trong lòng cũng không khỏi thầm cảm thán.

Họ tự nhiên có thể nhìn ra, bất kể là đội đặc nhiệm kia, hay là đại đội kia, đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Cộng thêm vũ khí mang theo, và những thứ Lâm Bất Phàm mang trong nhẫn trữ vật, đánh một trận chiến nhỏ, e rằng cũng dư sức!

Ba sư huynh muội trong lòng vạn lần không ngờ, vì một chuyến đi Điền Nam, Lâm Bất Phàm lại trịnh trọng đến vậy.

Không chỉ ba người Giá Cô Tiêu, mà cả các đương gia của các nhà trong Cửu Môn, ai nấy đều không khỏi thầm bàn tán.

Phải biết rằng chuyện có thể khiến Lâm Bất Phàm hành động quy mô lớn như vậy, chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

Nhưng ở địa giới Tương Tây rộng lớn này, lại có người nào có thể khiến vị Tứ gia Lâm Bất Phàm này phải thận trọng đối đãi như vậy?

Trong phút chốc, các nhà trong Cửu Môn đều không khỏi thầm bàn tán.

Phải biết rằng cảnh tượng có thể khiến chính Lâm Bất Phàm ra tay, vốn đã rất hiếm thấy.

Huống chi còn khiến hắn phải thận trọng như vậy, trực tiếp mang theo cả một đại đội xuất quân.

“Rốt cuộc là chuyện gì, mà khiến vị Tứ gia của chúng ta phải tự mình ra tay...” “Hít...

Chuyện của Tứ gia, tốt nhất là ít hỏi thăm thôi...” “Vị này không phải là người hiền lành gì đâu, chọc vào hắn, chết lúc nào cũng không biết...” Dù Lâm Bất Phàm bình thường không thể hiện ra ngoài, nhưng các thế lực trong Cửu Môn đều rất rõ ràng, Lâm Bất Phàm là một tồn tại không thể chọc vào.

Không nói đến Chu Vệ Quốc, người nắm trong tay binh lực hùng hậu, chỉ riêng thực lực của bản thân vị Tứ gia này đã đủ khiến người ta kiêng dè vô cùng.

Bất kể phản ứng của các thế lực ở Thường Sa Thành, Lâm Bất Phàm dẫn theo mọi người, sau khi rời khỏi Thường Sa Thành, liền thẳng tiến đến Điền Nam.

Chỉ mất hai ngày, đoàn người đã rời khỏi địa giới Tương Tây.

Khi rời khỏi địa giới Tương Tây, vẻ mặt Lâm Bất Phàm rõ ràng trở nên ngưng trọng hơn nhiều.

"Bảo mọi người chú ý, đoạn đường tiếp theo không phải là địa bàn của chúng ta nữa...

Trong trường hợp có thể ẩn mình, tuyệt đối không được dễ dàng gây phiền hà cho những con rắn đầu đàn chiếm giữ một phương trên đường đi..." Dưới sự dặn dò liên tục của Lâm Bất Phàm, đoạn đường tiếp theo của đoàn người rõ ràng trở nên cẩn thận hơn nhiều.

Thậm chí Lâm Bất Phàm còn để đội đặc nhiệm do Chu Vệ Quốc phái đến, ra tay cải tạo lại đoàn xe một phen.

Chớp mắt đã gần nửa tháng trôi qua, đoàn người của Lâm Bất Phàm cuối cùng cũng đến được Điền Nam.

Đây cũng là vị trí gần nhất mà xe có thể đến được so với Hiến Vương Mộ.

Nhưng dù vậy, muốn đến được vị trí của Hiến Vương Mộ, ít nhất cũng còn hơn trăm cây số, đặc biệt là đường núi khó đi!

"Đoạn đường tiếp theo, e rằng chỉ có thể đi bộ." Lâm Bất Phàm thở dài một hơi, chuyển ánh mắt về phía đội quân tinh nhuệ kia, nói: "Che giấu những thứ này lại, nghỉ ngơi nửa canh giờ, để mọi người ăn no uống đủ, sau nửa canh giờ thì lên đường." "..." Theo lệnh của

Lâm Bất Phàm, mọi người tại hiện trường lập tức bắt đầu bận rộn.

Nửa tháng qua, dù mọi người đều dựa vào xe để đi đường, nhưng đi liên tục nửa tháng, đừng nói là đại đội hơn trăm binh sĩ tinh nhuệ bình thường, ngay cả đội quân do Chu Vệ Quốc phái đến, mỗi người đều có thể so sánh với binh vương của hậu thế, cũng không khỏi cảm thấy toàn thân cứng đờ.

Nhìn thân hình hơi phù nề của mọi người, Lâm Bất Phàm triệu tập mọi người lại, sau đó lấy ra Tửu Hồ Lô.

Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Lâm Bất Phàm mỗi người đều rót cho khoảng năm tiền Ngũ Hành Tửu.

Trong khoảnh khắc đó, mọi người chỉ cảm thấy một mùi rượu thơm nồng, tức thì từ trong nắp bình trong tay lan tỏa ra.

Đúng vậy, trong tay mỗi người lúc này đều cầm một chiếc nắp bình nước.

Mỗi nắp bình rót đầy, ước chừng cũng được năm tiền rượu!

"Năm tiền Ngũ Hành Tửu, đủ để mọi người hoạt huyết hóa ứ..." Lâm Bất Phàm ra hiệu, mọi người không chút do dự, lập tức há miệng uống cạn Ngũ Hành Tửu trong nắp bình.

Trong khoảnh khắc đó, mọi người chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh nóng rực, tức thì nổ tung trong miệng.

Sau đó hóa thành một luồng khí ấm, trực tiếp lan tỏa đến tứ chi bách hài.

Khi sức mạnh của Ngũ Hành Linh Tửu dần dần lan tỏa khắp tứ chi bách hài của những người này, nhìn lại, chỉ thấy tình trạng phù nề trên người họ đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Không chỉ vậy, dưới tác dụng mạnh mẽ của Ngũ Hành Linh Tửu,

trên mặt mọi người đều không khỏi hiện lên một vẻ hồng nhuận.

Gần một nén nhang sau, mọi người mới hoàn hồn, sắc mặt trở lại bình thường!

Lúc này, ánh mắt họ nhìn về phía Lâm Bất Phàm, không kìm được mà có chút thay đổi.

Chương 308

Không nói đến hương vị của Ngũ Hành Linh Tửu ra sao, chỉ riêng hiệu quả của năm tiền linh tửu, giống như đã huấn luyện mấy canh giờ, sau đó ngâm mình trong bồn nước nóng.

Không những không có chút mệt mỏi nào, ngược lại toàn thân trên dưới dường như còn nhẹ nhõm đi mấy phần!

Đợi mọi người bình tĩnh lại, ai nấy đều không nói lời nào, lập tức đồng loạt hành lễ với Lâm Bất Phàm: "Đa tạ Tư lệnh ban rượu..." Sau khi tự mình thử, họ cũng biết sự thay đổi trên người mình, chắc chắn có liên quan đến năm tiền linh tửu mà Lâm Bất Phàm vừa ban.

Nhìn thấy mọi người đều đã hồi phục, Lâm Bất Phàm mỉm cười gật đầu.

Sau đó hắn mới ra hiệu, rồi ngồi xuống bên cạnh Doãn Tinh Nguyệt.

"Tinh Nguyệt cũng uống hai ngụm đi..." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm đưa chiếc Tửu Hồ Lô trong tay cho Doãn Tinh Nguyệt.

Nàng uống một ngụm, trả lại Tửu Hồ Lô cho Lâm Bất Phàm, rồi mới mỉm cười nói: "Suốt đường đi cảm thấy thế nào, có cảm giác hối hận không..." Suốt đường đi tuy vất vả, nhưng đối với Lâm Bất Phàm và Doãn Tinh Nguyệt mà nói, ngoài việc không có gì làm, việc đi đường đối với thực lực của hai vợ chồng họ lúc này, căn bản không có chút ảnh hưởng nào.

Ngược lại là ba sư huynh muội Giá Cô Tiêu, tuy thân thủ không tồi, nhưng nếu so với đội đặc nhiệm tinh nhuệ kia, lại có nhiều chỗ còn thiếu sót.

Nửa tháng liên tục đi đường không dễ chịu chút nào.

Nhưng nghĩ đến Mộc Trần Châu sắp ở ngay trước mắt, ba người không những không có chút mệt mỏi, ngược lại suốt đường đi đều rất kích động và mong đợi.

Mọi người nghỉ ngơi nửa canh giờ, sau khi ăn no uống đủ, giấu kỹ những chiếc xe, Lâm Bất Phàm cũng không chần chừ nữa, vẫy tay ra lệnh, lại tiếp tục lên đường!

Khi Lâm Bất Phàm giơ tay vẫy, đoàn người liền dưới sự dẫn dắt của đội đặc nhiệm tinh nhuệ đó, đầu tiên lao vào trong rừng rậm.

Hai vợ chồng Lâm Bất Phàm, cùng ba người Giá Cô Tiêu, theo sát phía sau, lại một lần nữa bước lên cuộc hành trình.

Dưới sự cảnh giác bảo vệ của mọi người, suốt đường đi tuy có chút bất ngờ, nhưng cũng không gây ra sóng gió gì.

Càng đi sâu vào trong núi, những người khác có lẽ không chú ý đến sự khác thường.

Nhưng Lâm Bất Phàm và Doãn Tinh Nguyệt, một vị cường giả Võ Thánh chi cảnh, một vị Võ đạo Đại Tông sư, đối với sự thay đổi xung quanh, đều được hai người họ nhìn thấy rõ ràng.

Con đường núi họ đi tuy rất hẻo lánh, nhưng vẫn có dấu vết của người đi lại.

Trong rừng núi xung quanh, không có dã thú, ngược lại các loại độc trùng, độc vật, thỉnh thoảng lại từ trong rừng rậm, khe đá bò ra.

Thấy vậy, Lâm Bất Phàm lập tức lên tiếng nhắc nhở: “Tất cả cẩn thận một chút, tình hình ở đây không ổn...” Dưới sự nhắc nhở của Lâm Bất Phàm, những người vốn không cảm thấy có gì khác thường, lúc này cũng dường như đã phát hiện ra.

Đặc biệt là trên mặt đội đặc nhiệm, liền trở nên vô cùng cảnh giác.

Sau đó, chỉ thấy đội trưởng đi đầu giơ tay ra hiệu.

Ánh mắt mọi người nhìn theo hướng tay hắn chỉ.

Chỉ thấy một con rết dài đến mười centimet, liền từ trong một khe đá bò ra.

"Không hổ là nơi có Hiến Vương Mộ...

Vẫn chưa thực sự bước vào phạm vi Trùng Cốc, mà ở đây đã đầy rẫy các loại độc trùng..." Thấy vậy, Lâm Bất Phàm khẽ nheo mắt, trong lòng không khỏi càng thêm mong đợi Trùng Cốc.

Hắn định thần lại, vẫy tay lấy ra một chiếc bình sứ từ trong nhẫn trữ vật.

Đã biết chuyến đi này hung hiểm, Lâm Bất Phàm tự nhiên đã chuẩn bị đầy đủ các loại vật phẩm.

Trong đó có những thứ chuyên dùng để trấn nhiếp các loại độc trùng, độc vật.

Tuy không phải là bí dược phương mà Lâm Bất Phàm nhận được từ hệ thống, nhưng cũng là từ Ngự Thú Thuật, và từ cuốn bí thuật luyện cổ thu được ở Hắc Miêu Trại, tổng kết ra một loại dược phấn chuyên dùng để xua đuổi các loại độc trùng.

"Cứ cách vài người, bôi một ít dược phấn lên người...

Có dược phấn trên người, độc trùng, độc vật bình thường căn bản không dám đến gần..." Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, hắn liền ném chiếc bình sứ cho đội đặc nhiệm đi đầu.

Còn việc mỗi người đều bôi một ít thì chắc chắn là không thực tế.

Dù sao thì lượng dược phấn mà Lâm Bất Phàm chế tạo cũng không nhiều.

Nhưng dù chỉ cách vài người bôi một ít, chỉ cần trong một phạm vi nhất định, những con độc trùng đó đều không dám đến gần!

Một bình dược phấn lớn, sử dụng hết khoảng một phần năm, mọi người mới lại tiếp tục lên đường.

Mọi người đi đi dừng dừng, gian nan tiến lên được mấy chục dặm, khi trời sắp tối dần, đội đặc nhiệm đi đầu cũng dường như đã phát hiện ra điều gì, vội vàng lên tiếng: "Đại soái, phía trước hình như có một cái trại..." Lâm Bất Phàm tiến lên hai bước đến đầu đội ngũ, nhìn theo hướng đó.

Chỉ thấy một cái trại được xây dựng men theo sườn núi, liền xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Nơi này hẳn là ngôi làng Miêu cuối cùng trước khi vào Hiến Vương Mộ.

Những người này, e rằng cũng chính là người gác mộ của Hiến Vương Mộ!

Trong ký ức của Lâm Bất Phàm, mấy chục năm sau, hậu duệ của Giá Cô Tiêu đến đây đã gặp không ít phiền phức.

Điều quan trọng nhất là, người trong trại cũng không phải là người tốt.

Bề ngoài là người gác mộ của Hiến Vương Mộ, nhưng ngầm cũng đang nhòm ngó Hiến Vương Mộ.

Chỉ là Hiến Vương Mộ thực sự quá hung hiểm, những người này dù có hậu duệ của Giá Cô Tiêu dẫn đường, lần đó cũng tổn thất thảm trọng!

Chương 309

Nhìn sắc trời lúc này, không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Doãn Tinh Nguyệt đã khẽ nhíu mày nói: "Hay là tối nay chúng ta nghỉ lại trong trại một đêm..." Với thực lực của đoàn người, dù Lâm Bất Phàm và Doãn Tinh Nguyệt không ra tay, chỉ riêng đại đội vũ trang đầy đủ kia, muốn giải quyết người trong trại này, cũng không có vấn đề gì.

Nhưng Lâm Bất Phàm không muốn gây ra chuyện ngoài ý muốn.

Hắn im lặng một lát, rồi khẽ lắc đầu: "Chúng ta đi vòng qua...

Vòng qua cái trại này, tìm một nơi thích hợp ở phía trước để nghỉ ngơi." Thấy Lâm Bất Phàm đã quyết định, mọi người cũng không có ý kiến, không ai lên tiếng nữa.

Họ gật đầu, sau đó theo lệnh của Lâm Bất Phàm, trực tiếp vòng qua cái trại, lại một lần nữa hướng về phía Trùng Cốc.

Đến khi trời tối hẳn, cộng thêm đoạn đường tiếp theo về cơ bản không có người ở.

Mỗi bước đi đều cần phải cẩn thận, Lâm Bất Phàm mới nảy ra ý nghĩ, trực tiếp mở Thiên Quan Linh Nhãn, bắt đầu tìm kiếm nơi thích hợp để nghỉ ngơi.

Dưới sự quan sát của Thiên Quan Linh Nhãn, Lâm Bất Phàm không mấy khó khăn đã tìm được một nơi rất thích hợp để nghỉ ngơi.

Đồng thời, cũng là một con đường tắt vào Trùng Cốc!

"Hướng ba giờ, đi tiếp khoảng ba dặm, ở đó có nơi thích hợp để nghỉ ngơi..." Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, đội đặc nhiệm đi đầu lập tức bắt đầu hành động.

Đoàn người hơn trăm người, sau gần nửa canh giờ, cuối cùng cũng đến được vị trí mà Lâm Bất Phàm chỉ.

Vừa đến gần, đã nghe thấy tiếng nước chảy.

Sau khi đi thêm một đoạn nữa, một dòng sông liền xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Hai bên bờ sông là một bãi cát sỏi, rất thích hợp để dừng chân nghỉ ngơi!

Thấy vậy, không đợi mọi người lên tiếng, Lâm Bất Phàm vẫy tay: "Được rồi, tối nay mọi người nghỉ ngơi ở đây." Theo lời của Lâm Bất Phàm, mọi người lập tức bắt đầu dựng trại.

Chỉ trong một nén nhang, vài chiếc lều đơn giản đã được dựng lên.

Sau đó thậm chí không cần Lâm Bất Phàm dặn dò, đội tinh nhuệ kia, cùng hai sư huynh Giá Cô Tiêu, đã liếc nhìn xung quanh, rồi bắt đầu hành động.

Không bao lâu sau, mỗi người tay xách vài con mồi, trở lại bãi sông nơi cắm trại.

Nhìn mọi người bận rộn, Lâm Bất Phàm cũng không khách sáo, ánh mắt nhìn sang Doãn Tinh Nguyệt bên cạnh, nói: "Suốt đường đi cảm thấy thế nào..." Cũng may là Doãn Tinh Nguyệt bây giờ đã là Võ đạo Đại Tông sư.

Nếu là người như Thì Hoài Thiền, mới bắt đầu rèn luyện gân cốt bì mô, ngũ tạng lục phủ, đừng nói là đi trong nơi hoang dã không có đường như bây giờ, chỉ riêng nửa tháng đi đường trước đó, e rằng cũng đã khiến người ta chịu không nổi!

Đối diện với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt trực tiếp mỉm cười: "Phu quân yên tâm, đừng quên thiếp là một Võ đạo Đại Tông sư." Nếu Doãn Tinh Nguyệt không phải là một Võ đạo Đại

Tông sư, Lâm Bất Phàm cũng không thể nào mang nàng theo.

Nhìn sắc mặt nàng lúc này, tuy sâu trong đáy mắt có một chút mệt mỏi, nhưng toàn bộ tinh, khí, thần lại không có chút ảnh hưởng nào!

"Ăn chút gì đi, nghỉ ngơi một đêm cho tốt..." Lâm Bất Phàm không an ủi thêm, trực tiếp lấy một con thỏ rừng nướng chín, đưa vào tay Doãn Tinh Nguyệt.

Sau đó, Lâm Bất Phàm lại kiểm tra mọi người một lượt, tuy ai cũng có chút mệt mỏi, nhưng không một ai than phiền, cũng không có chút sợ hãi lùi bước nào.

Lúc này, Lâm Bất Phàm mới hài lòng gật đầu.

Theo lệ cũ, Lâm Bất Phàm vẫy tay lấy ra Tửu Hồ Lô, trực tiếp rót cho mỗi người năm tiền Ngũ Hành Linh Tửu.

Chỉ trong hơn mười ngày, được Tửu Hồ Lô ủ, bất kể là Bách Quả Tửu hay Ngũ Hành Tửu, hương vị đều như đã được cất giữ nhiều năm.

Không chỉ hương vị trở nên đậm đà hơn, mà cả linh khí, độ mạnh của rượu cũng trở nên sâu hơn mấy phần.

Thậm chí một phần ba Linh Tuyền Thủy kia, cũng từ linh thủy, trực tiếp biến thành linh tửu.

So với Bách Quả Tửu và Ngũ Hành Tửu, linh tửu do Linh Tuyền Thủy biến thành, hương vị rõ ràng kém hơn một chút, chỉ ở mức trung bình.

Sau khi mọi người uống một nắp Ngũ Hành Linh Tửu, cơ thể vốn mệt mỏi, tức thì trở nên ấm áp.

Một lúc sau, luồng khí nóng trên người mọi người mới dần dần tan đi.

Thậm chí không cần Lâm Bất Phàm dặn dò, họ đã sắp xếp xong việc thay phiên gác đêm.

Thấy sự sắp xếp của họ, Lâm Bất Phàm cũng không nói gì thêm.

Hắn thầm hài lòng gật đầu, rồi dẫn Doãn Tinh Nguyệt vào lều nghỉ ngơi, trực tiếp bắt đầu hồi phục.

Đoạn đường tiếp theo sẽ ngày càng nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng ở đây.

Sau đêm nay, từng giờ từng khắc, e rằng đều phải giữ tinh thần căng thẳng cao độ, để đối phó với những bất ngờ có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Trong bất tri bất giác, một đêm trôi qua.

Trong đêm không xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Mọi người đều rửa mặt bên bờ sông, tinh thần trông rất tốt.

Thu hồi ánh mắt, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều nữa, vẫy tay ra hiệu mọi người lại tiếp tục lên đường.

Lần này, họ không leo núi vượt đèo nữa, mà dưới sự dẫn dắt của Lâm Bất Phàm, đi dọc theo dòng sông.

So với con đường núi đầy cỏ dại, dốc đứng nguy hiểm, đi dọc theo bãi sông, tốc độ rõ ràng nhanh hơn nhiều.

Chương 310

Những nguy hiểm, bất ngờ trên đường cũng giảm đi đáng kể.

Trong bất tri bất giác, nửa ngày đã trôi qua.

Đoàn người cuối cùng cũng đến được chân núi Già Long Sơn.

Dòng sông trước mắt cũng biến thành dòng chảy xuyên qua lòng núi Già Long Sơn!

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm: "Tứ gia, tiếp theo chúng ta đi đường thủy, hay là leo qua ngọn núi Già Long Sơn này..." Nhìn ngọn núi Già Long Sơn sương mù bao phủ, cao chọc trời, đỉnh núi thậm chí còn bị tuyết trắng phủ kín, Lâm Bất Phàm căn bản không cần suy nghĩ!

Leo qua ngọn núi Già Long Sơn, không có mười ngày nửa tháng, căn bản là chuyện không thể.

Huống chi nơi này là lá chắn của Trùng Cốc Hiến Vương Mộ, các loại độc trùng dị thú trên núi, tuyệt đối không phải là nơi khác có thể so sánh.

Môi trường khắc nghiệt, cộng thêm nguy cơ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, căn bản không nằm trong sự cân nhắc của Lâm Bất Phàm.

Con đường duy nhất có thể nhanh chóng xuyên qua Già Long Sơn, bước vào Trùng Cốc, e rằng cũng chỉ có con đường trước mắt.

Đường thủy xuyên qua lòng núi Già Long Sơn!

Dù biết rõ, con đường thủy này vẫn đầy rẫy nguy hiểm, bị để lại không ít thủ đoạn.

Nhưng Lâm Bất Phàm trước mắt cũng không có lựa chọn nào

khác, chỉ có một con đường để đi!

Lúc này, Lâm Bất Phàm không khỏi thầm cảm thán, nếu có thể cưỡi Nộ Tinh Kê vào Trùng Cốc, thì đã không phiền phức như vậy.

Nhưng đáng tiếc, Nộ Tinh Kê có thể mang một, hai người trực tiếp từ trên trời xuyên qua Già Long Sơn, vào trong Trùng Cốc.

Nhưng trước mắt rõ ràng là không thực tế!

Huống chi lần này, Lâm Bất Phàm căn bản không mang Nộ Tinh Kê theo.

Đối diện với ánh mắt của mọi người, Lâm Bất Phàm không nói nhiều, trực tiếp ra lệnh: "Chuẩn bị bè da, bè tre, chúng ta đi đường thủy xuyên qua..." Đối với cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm tuy đã có chuẩn bị từ trước, bảo mọi người chuẩn bị đủ bè da.

Nhưng trong lòng Lâm Bất Phàm rất rõ ràng, trong hang núi không hề yên bình.

Chỉ dựa vào bè da đi vào, chết lúc nào cũng không biết!

Để đề phòng bất trắc, Lâm Bất Phàm mới ra lệnh, bảo mọi người chuẩn bị một ít tre, thân cây, để gia cố lại bè da.

Dưới sự dặn dò của Lâm Bất Phàm, những người này tuy có chút thắc mắc trong lòng, nhưng lúc này cũng không chút do dự.

Lập tức theo sự dặn dò của Lâm Bất Phàm, bắt đầu hành động.

Khoảng nửa canh giờ sau, từng chiếc bè da được gia cố xong, Lâm Bất Phàm cũng không chần chừ nữa.

Hắn vẫy tay, rồi dẫn Doãn Tinh Nguyệt, trực tiếp lên một chiếc bè.

Đồng thời, Lâm Bất Phàm để hai sư huynh Giá Cô Tiêu, lần lượt ở giữa và cuối, để đối phó với những bất ngờ có thể xảy ra tiếp theo.

Không chỉ vậy, khi mọi người đang chèo bè sắp vào hang, Lâm Bất Phàm còn đột nhiên vẫy tay lấy ra chiếc bình sứ đựng Tị Độc Đan từ trong nhẫn trữ vật.

"Mỗi người uống một viên Tị Độc Đan để đề phòng bất trắc..." Phải biết rằng Hiến Vương năm xưa, khi xây dựng Hiến Vương Mộ, đã để lại không ít thủ đoạn tà thuật trên đường đi.

Trong con đường thủy trước mắt, ngầm ẩn giấu sự tồn tại của Đao Xỉ Khuê Ngư, Thủy Trệ Phong!

Những thứ được nuôi dưỡng bằng tà thuật này, không chỉ có sức sát thương cực lớn, mà còn có đủ loại kịch độc.

Hơi bất cẩn một chút, những người Lâm Bất Phàm mang theo, e rằng sẽ tổn binh chiết tướng!

Sau khi mọi người uống hết Tị Độc Đan, Lâm Bất Phàm cũng không chần chừ nữa, vẫy tay ra hiệu mọi người lên đường.

Chiếc bè của Lâm Bất Phàm đi đầu, đầu tiên tiến vào trong hang núi tối đen.

Đội tinh nhuệ kia, cùng đại đội hơn trăm binh sĩ, cũng lần lượt theo sát phía sau.

Vút, vút, vút!

Khi những chiếc đèn pin trên đầu mọi người được bật lên, dù môi trường xung quanh tối tăm, cũng trở nên sáng sủa.

Khi hơn mười chiếc bè dần dần đi sâu vào trong hang, lòng núi vốn chật hẹp, dần dần trở nên rộng rãi.

Vị trí vốn phải hơi cúi người mới qua được, giờ đã cao đến mấy chục mét.

Xung quanh là những cột nhũ đá, không ngừng nhỏ giọt nước.

Ngoài nhiệt độ hơi giảm đi vài độ, trông không giống như có nguy hiểm tồn tại.

Nhưng trên mặt Lâm Bất Phàm lại luôn không có chút lơ là nào.

Càng là lúc này, càng không thể có chút lơ là, nếu không một khi xảy ra biến cố, cái giá phải trả sẽ không thể lường trước.

"Phu quân..." Lúc này, Doãn Tinh Nguyệt dường như đã phát hiện ra điều gì, nàng giơ tay chỉ lên trên đỉnh đầu.

Nhìn theo hướng tay nàng chỉ, chỉ thấy những vật thể hình người, chi chít bị treo lơ lửng giữa không trung.

Chương 311

Nhìn thấy cảnh tượng này, thực sự khiến người ta có cảm giác da đầu tê dại.

"Hít..." Cùng lúc đó, những người phía sau cũng lần lượt ngẩng đầu, nhìn lên những vật thể hình người giữa không trung.

Trong khoảnh khắc đó, ai nấy đều không khỏi, thầm hít một hơi khí lạnh.

Những vật thể hình người chi chít, nhìn một cái, căn bản không thấy điểm cuối!

Nhưng chỉ riêng trong tầm mắt, e rằng ít nhất cũng có vài trăm vật thể hình người như vậy.

Mất vài hơi thở, Doãn Tinh Nguyệt mới lên tiếng hỏi: "Những thứ này rốt cuộc là gì..." "Nếu không có gì bất ngờ, đây hẳn là những người bị tuẫn táng...

Những người này trước khi chết hẳn đều đã bị thi triển tà thuật, khi còn sống, bị nuôi dưỡng trứng trùng...

Những quả trứng trùng này được gia trì bằng tà thuật, dù qua hàng trăm năm, cũng không có bất kỳ thay đổi nào...

Nhưng chỉ cần kích hoạt điều kiện của chúng, những quả trứng trùng này sẽ nở ra trong tức khắc, trở thành những tồn tại chí mạng." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm liếc nhìn những người phía sau, rồi nhắc nhở một câu: "Tất cả cẩn thận cho ta, tiếp theo chỉ cần đi sai một bước, có lẽ sẽ là địa ngục..." Nhìn thấy lúc này ngay cả Lâm Bất Phàm cũng có vẻ mặt ngưng trọng, mọi người tự nhiên không dám có chút lơ là, ai nấy đều không khỏi cảnh giác cao độ.

Khi mọi người giảm tốc độ, dần dần đi sâu vào lòng núi, những vật thể hình người trên đỉnh đầu không những không giảm đi, ngược lại chi chít, ước tính ít nhất cũng có vài ngàn cái.

Lúc này, Doãn Tinh Nguyệt không nhịn được hỏi: "Rốt cuộc đã giết bao nhiêu người..." Lâm Bất Phàm nhìn tình hình rồi nói: "Xem quy mô, e rằng ít nhất cũng có hơn vạn người chết ở đây..." Lúc này, Giá Cô Tiêu đi cuối cùng dường như đã phát hiện ra điều bất thường, bỗng hét lên: "Mọi người cẩn thận, dưới nước hình như có thứ gì đó..." Mọi người nghe vậy, ai nấy đều nhìn xuống dưới nước.

Nhưng dưới nước tối đen như mực, không thấy gì cả!

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng bỗng giơ tay ra hiệu.

Có thứ gì đó!

Một vật khổng lồ!

Theo một ý niệm của Lâm Bất Phàm, hắn vẫy tay lấy ra Đại Việt Long Tước từ trong nhẫn trữ vật, cùng một khẩu súng trường AK.

Đùng, đùng, đùng...

Sau đó, chỉ thấy Lâm Bất Phàm không nói lời nào, giật cò, bắn thẳng xuống mặt nước.

Chỉ trong vài hơi thở, một băng đạn ba mươi viên, cứ thế gào thét bay ra.

Dưới sự bắn điên cuồng của Lâm Bất Phàm, mặt nước vốn yên tĩnh, lúc này cũng bỗng cuộn lên những con sóng.

Dường như có một con quái vật khổng lồ, sắp từ dưới nước lao ra!

Ầm...

Trong lúc mọi người đang cảnh giác, một cột sóng lớn cuộn lên.

Ngay sau đó, một con mãng xà khổng lồ tức thì từ dưới nước bắn vọt lên.

Thân rắn to như thân người trưởng thành khẽ quẫy một cái, hai chiếc bè da đã được gia cố, tức thì bị lật tung.

Hơn hai mươi binh sĩ vũ trang đầy đủ, tức thì bị hất văng xuống mặt nước.

"Khai hỏa..." Đùng, đùng, đùng...

Dù hai chiếc bè bị lật, hơn hai mươi người rơi xuống nước, nhưng những người còn lại không hề hoảng loạn, ai nấy đều dưới sự chỉ huy của đội đặc nhiệm, nhắm vào con mãng xà kia mà bắn điên cuồng!

Nhưng điều khiến họ vạn lần không ngờ là, từng viên đạn bắn vào người con mãng xà, không những không phá được lớp vảy kia, thậm chí còn có thể thấy những tia lửa bắn ra.

"Hít...

Con súc sinh này phòng ngự thật mạnh, ngay cả AK cũng không thể phá được phòng ngự của nó..." "Chỉ riêng phần thân lộ ra của con mãng xà, cũng đã dài hơn mười mét, con mãng xà này tuyệt đối dài hơn ba mươi mét..." "Nếu AK không phá được phòng ngự, vậy thì dùng lựu đạn tiếp đãi nó..." Dù khẩu AK trong tay mọi người nhất thời không phá được phòng ngự của con mãng xà đó, nhưng dưới một loạt đạn điên cuồng, con mãng xà cũng đau đớn gào thét giãy giụa.

Ầm, ầm, ầm!

Khi từng quả lựu đạn được ném ra, ở vị trí của con mãng xà, bắt đầu nổ tung ở cự ly gần.

Trong phút chốc, chỉ nghe thấy những tiếng nổ vang lên không ngớt.

Toàn bộ hang động xung quanh đều không khỏi rung chuyển.

Những vật thể hình người trên đỉnh đầu cũng không khỏi rung động.

Khi một trong những vật thể hình người rung động, liền nghe thấy tiếng xích sắt rung lắc truyền đến.

Những vật thể hình người trên đỉnh đầu Lâm Bất Phàm và mọi người, lần lượt rung lắc theo.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi khẽ biến.

Hắn thầm thở dài một hơi, theo một ý niệm, một cỗ khí thế hùng hậu trong cơ thể, tức thì bùng phát.

Huyết mạch Chân Long bùng phát!

Long uy bá đạo vô song, thần thánh vô cùng, theo đó từ trên người Lâm Bất Phàm bùng phát ra.

Trong khoảnh khắc đó, con mãng xà vốn đang không ngừng giãy giụa, điên cuồng gào thét, đôi mắt đầy sát khí, cảm nhận được khí tức của Lâm Bất Phàm, liền ngây người ra tại chỗ, căn bản không dám có thêm bất kỳ hành động nào.

Chương 312

"Đi..." Thấy Long uy tức thì trấn nhiếp được con mãng xà kia, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, lập tức ra lệnh.

Nghe lệnh của Lâm Bất Phàm, mọi người cũng không dám có chút do dự.

Ai nấy đều lập tức dùng hết sức chèo bè, thẳng tiến về phía cửa ra của lòng núi.

Trong lúc mọi người đang ra sức chèo bè, chỉ thấy trên đỉnh đầu họ, những vật thể hình người kia, theo tiếng xích sắt rung lắc, lần lượt từ trên không trung rơi xuống.

Khi những thứ đó rơi xuống nước sông, bị nước sông ngâm, lập tức bắt đầu tan rã.

Ngay sau đó, trong cơ thể những thứ đó, những quả trứng trùng chi chít, liền nở ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong vài chục hơi thở, những con côn trùng kỳ quái to bằng ngón tay người trưởng thành, đã nở ra và lớn lên.

"Thủy Trệ Phong..." Chúng có đôi cánh giống như ong bắp cày, nhưng toàn thân lại giống như con đỉa.

Nhìn kỹ có thể phát hiện, những con vật nhỏ này có những chiếc răng nhỏ li ti!

"Những thứ quỷ quái gì thế này..." Nhìn những cái xác đó sau khi bị ngâm nước mục rữa, những con vật to bằng ngón tay, chi chít nổi lên từ mặt nước.

Ngoài Lâm Bất Phàm sắc mặt không đổi, những người còn lại, ai nấy sắc mặt đều không khỏi biến đổi.

“Thủy Trệ Phong...

Cổ trùng đặc biệt được luyện chế bằng tà thuật...” Nói đoạn, Lâm Bất Phàm nảy ra ý nghĩ, Long uy vô song bùng phát từ trên người, liền bao trùm lấy những con Thủy Trệ Phong kia.

Cảm nhận được khí tức trên người Lâm Bất Phàm, những con Thủy Trệ Phong vốn đang truy đuổi, ai nấy đều như bị thi triển định thân chú, liền ngây người ra tại chỗ, căn bản không dám có thêm bất kỳ hành động nào.

Uy lực của huyết mạch Chân Long, dù chỉ là một tia Long uy rò rỉ ra ngoài, cũng không phải là thứ mà con mãng xà kia, hay những con Thủy Trệ Phong này có thể chống lại được.

Dù chỉ là khí tức, cũng đủ để trấn nhiếp những con súc sinh này!

Dưới sự trấn nhiếp của Lâm Bất Phàm, mọi người không hề dừng lại, mất gần một canh giờ.

Chiếc bè trong đường thủy, qua chín khúc mười tám cua, cuối cùng cũng thấy được một vùng nước phẳng lặng.

Lúc này, tai Lâm Bất Phàm khẽ động, liền nghe thấy ở vị trí không xa nơi này, chính là cửa ra của đường thủy, nhưng ở cửa ra, cũng là nơi có một thác nước cao mấy chục mét!

Nghe thấy tình hình phía trước, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều.

Hắn chỉ tay về phía vùng nước phẳng lặng kia, trực tiếp ra lệnh: “Chèo qua đó, chúng ta từ đó lên bờ.” Nghe lệnh của Lâm Bất Phàm, mọi người tự nhiên không có ý kiến gì, lập tức hành động theo lệnh của hắn.

Sau khi mọi người đều lên bờ, thu lại bè da, Lâm Bất Phàm mới nảy ra ý nghĩ, dần dần thu liễm khí tức Chân Long trên người lại.

Vút, vút, vút...

Điều khiến mọi người vạn lần không ngờ là, khí tức Chân Long trên người Lâm Bất Phàm vừa thu lại, chỉ thấy trên mặt nước gần đó, từng con Thủy Trệ Phong, cùng vô số bóng đen, liền liên tiếp nổi lên.

Chỉ trong vài hơi thở, mọi người cũng đã nhìn rõ những bóng đen đó, rốt cuộc là thứ gì.

Đao Xỉ Khuê Ngư!

Loài cá ăn thịt người cổ đại sống trong lòng núi!

Vừa rồi vì có khí tức Chân Long của Lâm Bất Phàm áp chế, những con Đao Xỉ Khuê Ngư này, dù lấy Thủy Trệ Phong làm thức ăn, cũng đã kìm nén được dục vọng khát máu trong lòng.

Nhưng khi Lâm Bất Phàm thu lại khí tức trên người, những con Thủy Trệ Phong, Đao Xỉ Khuê Ngư đuổi theo suốt đường đi, liền đồng loạt bạo loạn.

Dưới sự tàn sát lẫn nhau, chỉ trong vài chục hơi thở, mặt nước trước mắt mọi người đã trở nên đỏ ngầu.

"Hít..." Nhìn thấy cảnh tượng này, bất kể là những binh sĩ tinh nhuệ kia, hay ba sư huynh muội Giá Cô Tiêu, trong khoảnh khắc đó, đều không khỏi thầm hít một hơi khí lạnh, trong mắt lóe lên vẻ kiêng dè.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, không chỉ những người dưới trướng Lâm Bất Phàm, mà ngay cả hắn cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Tuy biết trong nước có nguy hiểm, nhưng cảnh tượng có thể thấy trước mắt, e rằng chỉ là chín trâu mất một sợi lông.

Ở những nơi không thấy được, số lượng Đao Xỉ Khuê Ngư e rằng

còn nhiều hơn!

May mà có Long uy của Lâm Bất Phàm trấn nhiếp, nếu không những người này, ít nhiều cũng phải trả giá một chút.

Đặc biệt là con Thanh Lân Cự Mãng kia, ngay cả AK cũng không phá được phòng ngự.

Có thể thấy, một khi đối đầu với con súc sinh đó, trong trường hợp Lâm Bất Phàm và Doãn Tinh Nguyệt không ra tay, hơn trăm người hắn mang theo, cũng phải tổn thất hơn mười người trong tay con súc sinh đó.

"Đi..." Thu hồi ánh mắt, Lâm Bất Phàm không trì hoãn thêm, vẫy tay ra lệnh.

Tình hình ở đây không rõ ràng, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tuy có huyết mạch Chân Long trấn nhiếp những con súc sinh kia, nhưng không ai có thể chắc chắn, những con súc sinh đó có chống lại được Long uy hay không.

Hơn nữa, Lâm Bất Phàm cũng không thể lúc nào cũng mở huyết mạch Chân Long, sự tiêu hao đó hắn cũng không chịu nổi.

Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, mọi người hoàn hồn, không dám ở lại đây thêm.

Họ theo sau Lâm Bất Phàm, đi trong hang động lòng núi khoảng một nén nhang, trong tầm mắt mới xuất hiện một vệt sáng!

Chương 313

Mọi người nhìn chăm chú vào vệt sáng chiếu vào hang động, ai nấy đều không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Khi mọi người đi ra khỏi hang động, liếc nhìn xung quanh.

Chỉ thấy vị trí họ đang đứng là ở lưng chừng núi Già Long Sơn.

Dưới chân là vách đá cao mấy chục, mấy trăm mét, trước mắt là một thung lũng bị rừng rậm bao phủ.

Có nước, có cây, có một chút sương mù bao phủ, cộng thêm thỉnh thoảng có các loại chim bay trong sương mù.

Dưới ánh nắng mặt trời, cảnh sắc trước mắt trông thật không tồi, khiến người ta có cảm giác tâm hồn sảng khoái!

Nhưng trong lòng Lâm Bất Phàm lại rất rõ ràng, dưới cảnh sắc mỹ lệ đó, lại ẩn giấu vô tận sát cơ.

Thung lũng bên dưới, chính là lá chắn đầu tiên để vào Hiến Vương Mộ: Trùng Cốc!

"Trùng Cốc, tốt nhất đừng làm ta thất vọng..." Lâm Bất Phàm thầm lẩm bẩm trong lòng, sau đó cũng không nói nhiều nữa.

Hắn liếc nhìn xung quanh, lập tức phát hiện một con đường nhỏ do người tạo ra, men theo vách đá thẳng xuống thung lũng bên dưới.

"Đi..." Sau khi gọi mọi người một tiếng, Lâm Bất Phàm cũng không do dự nữa, vẫy tay hướng về phía thung lũng mà đi.

Thấy Lâm Bất Phàm hành động, Doãn Tinh Nguyệt không nói nhiều, vội vàng theo kịp bước chân hắn.

Những người còn lại nhìn nhau, rồi cũng lần lượt cảnh giác theo

sau.

Mất gần nửa canh giờ, bóng dáng họ mới từ lưng chừng núi, thực sự vào trong thung lũng.

Lúc này liếc nhìn xung quanh, chỉ thấy trong tầm mắt, từng cây đại thụ trăm năm, ngàn năm cao đến hai ba chục mét chi chít.

Cỏ dại trên mặt đất cũng cao đến hai ba mét.

Chú ý kỹ, thậm chí có thể phát hiện trong những góc tối, những con kiến bò, cũng to bằng ngón tay.

Mọi thứ ở đây trông đều lớn hơn bên ngoài rất nhiều!

Thấy vậy, Lâm Bất Phàm và Doãn Tinh Nguyệt nhìn nhau, lập tức phát hiện ra sự khác thường trong thung lũng.

Hai người vận chuyển công pháp, lập tức cảm giác được thiên địa linh khí ở đây, rõ ràng nồng đậm hơn bên ngoài, thậm chí gấp mấy lần bên ngoài!

Cảm giác được sự khác thường ở đây, ánh mắt Doãn Tinh Nguyệt không kìm được mà nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Trong lúc hai vợ chồng Lâm Bất Phàm đều cảm giác được sự khác thường, chỉ thấy trong tay Giá Cô Tiêu, lúc này đang cầm một con kiến to bằng ngón tay, đến trước mặt Lâm Bất Phàm nói: "Tứ gia, phu nhân, tình hình ở đây có chút đặc biệt..." Nhìn con kiến trong tay Giá Cô Tiêu, Lâm Bất Phàm cũng khẽ gật đầu.

Hắn chuyển ánh mắt, trực tiếp nhìn về phía hơn trăm binh sĩ tinh nhuệ, nói: "Tiếp theo tất cả đều phải tập trung tinh thần, tình hình ở đây khác thường, ta cũng không thể đảm bảo có thể an toàn vô sự..." Dưới sự dặn dò trịnh trọng của Lâm Bất Phàm, mọi người tự nhiên không dám có chút lơ là nào.

Sau đó, Lâm Bất Phàm còn bảo mọi người đều uống Tị Độc Đan, và bôi dược phấn chuyên dùng để xua đuổi độc trùng.

Sau khi mọi việc được giải quyết, Lâm Bất Phàm cũng không do dự nữa, vẫy tay bắt đầu tiến quân vào thung lũng.

Chỉ mới đi sâu vào thung lũng vài trăm mét, xung quanh đã truyền đến không ít điều khác thường.

Từng con độc trùng, độc vật hoành hành.

Ngoài ra, còn có từng con quái vật khổng lồ xuất hiện!

Đúng vậy, Trùng Cốc không hổ là Trùng Cốc, ngoài các loại độc vật, độc trùng, các loại mãnh thú đều lớn hơn bên ngoài rất nhiều.

Không chỉ hình thể, mà ngay cả mức độ hung hãn, cũng vượt xa những con mãnh thú bên ngoài.

Thậm chí có thể so tài với một số dị thú thường thấy trong các đại mộ!

Đoàng, đoàng, đoàng!

Theo tiếng gầm rít của súng AK vang lên, vẻ mặt của những tướng sĩ dưới trướng Lâm Bất Phàm lập tức trở nên nghiêm nghị, sẵn sàng chiến đấu.

Mới chỉ tiến sâu vào Trùng Cốc chưa đầy một dặm, họ đã bị một bầy sói đói bao vây.

Nhìn lướt qua bầy sói, mỗi con đều có thân hình to lớn như những con trâu già ở thế giới bên ngoài.

Con ngươi xanh lè của chúng tỏa ra một vẻ hung tàn, khát máu, rõ ràng đã xem nhóm người của Lâm Bất Phàm là thức ăn! "Giết..." Nhìn những con sói đói hung tàn này, dù thân hình khổng lồ của chúng khiến mọi người thầm kinh hãi, nhưng khi đối mặt với đám súc sinh

này, không một ai tại hiện trường lùi bước.

Cùng lúc đó, chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm và Doãn Tinh Nguyệt liếc nhìn nhau, nhưng không vội ra tay.

Mặc dù với thực lực của hai người hiện tại, họ thậm chí còn không cần trực tiếp động thủ.

Chỉ cần bộc phát huyết mạch của bản thân, khí tức toả ra cũng đủ để trấn nhiếp bầy sói đói này.

Nhưng nếu không phải thời khắc then chốt, Lâm Bất Phàm cũng không định ra tay.

Đám súc sinh trước mắt vừa hay có thể để cho đám tướng sĩ dưới trướng luyện tay một chút.

So với con Thanh Lân Cự Mãng trước đó, bầy sói đói này tuy có thân hình sánh ngang với trâu vàng bên ngoài, nhưng lại không có bản lĩnh đao thương bất nhập.

Chương 314

Khi những khẩu AK trong tay mọi người điên cuồng gầm thét, xả đạn không ngừng, bầy sói đói đang bao vây chỉ trong mấy mươi hơi thở đã thương vong thảm trọng.

Chỉ mất nửa nén hương, hơn hai mươi con sói đói đã lần lượt ngã xuống trong vũng máu.

Soạt...

Theo cái phất tay của đội trưởng đội đặc nhiệm đi đầu, những người đang điên cuồng xả súng bỗng đồng loạt dừng tay.

Sau khi mọi người tiến lên kiểm tra, bổ sung thêm vài nhát đao, họ mới đến trước mặt Lâm Bất Phàm. "Tư lệnh, đám súc sinh đã bị tiêu diệt toàn bộ..." Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu, phất tay ra hiệu.

Trong chốc lát, một mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa ra xung quanh.

Chỉ thấy từng con độc trùng, ngũ độc, bị mùi máu tanh thu hút, lập tức bắt đầu xao động.

Nhìn lướt qua xung quanh, chỉ thấy những con rết to bằng cánh tay trẻ con... toàn thân lấp lánh ánh kim loại, những con bọ cạp lớn bằng nắm đấm... thậm chí còn có những con rắn kỳ dị toàn thân đỏ như máu, đầu có mào gà...

Không chỉ những loại dị chủng ngũ độc mà Lâm Bất Phàm đang tìm kiếm, ở đây đều có thể tìm thấy từng loại một.

Ngoài ra, còn có vô số loại độc vật khác đang lan tràn khắp nơi!

Thế nhưng vì trên người nhóm Lâm Bất Phàm đều có dược phấn xua đuổi độc trùng, độc vật, nên đám độc vật này căn bản không dám dễ dàng lại gần.

Thấy cảnh tượng trước mắt, không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Doãn Tinh Nguyệt đứng bên cạnh, ánh mắt chợt sáng lên, không nhịn được nói: "Phu quân, những thứ này đều có thể sánh với dị chủng bên ngoài, nếu dùng để luyện chế Ngũ Hành Linh Tửu..." "Không chỉ Ngũ Hành Linh Tửu có cơ hội, mà có lẽ cả Bách Quả Linh Tửu cũng có thể thử ủ ra..." Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa giơ tay chỉ vào những cây cổ thụ hàng trăm, hàng nghìn năm tuổi xung quanh.

Trong số đó không thiếu các loại cây ăn quả!

Có lẽ những cây ăn quả này đều do người của Hiến Vương trồng khi chiếm cứ nơi đây.

Nhưng qua hàng nghìn năm biến đổi, những cây ăn quả này sớm đã biến thành cây dại.

Dù vậy, vì linh khí trời đất ở đây nồng đậm, hiệu quả của những quả dại này cũng vượt xa những loại trái cây thông thường bên ngoài.

Linh khí trời đất nồng đậm, dị thú xuất hiện vô cùng tận...

Nơi này tuy nguy cơ trùng trùng, nhưng đồng thời cũng tồn tại như một chốn tiên cảnh biệt lập.

Lúc này, trong lòng Lâm Bất Phàm thậm chí còn mơ hồ nảy sinh ý định chiếm lĩnh hoàn toàn nơi này! "Nếu có thể giải quyết được nguy cơ tiềm ẩn ở đây, cũng không phải là không thể biến nơi này thành tổ địa của Lâm gia ta..." Ý nghĩ này vừa nảy ra, Lâm Bất Phàm đã có một cảm giác rục rịch khó tả.

Mãi một lúc sau, hắn mới ép xuống ý nghĩ này.

Nếu có thể giải quyết được nguy cơ tiềm ẩn ở đây, Lâm Bất Phàm cũng không ngại dời Lâm gia đến đây để âm thầm phát triển.

Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm nữa.

Chỉ thấy tâm niệm vừa động, huyết mạch Chân Long trong cơ thể liền bộc phát ra...

Trong khoảnh khắc đó, long uy bá đạo vô song, thần thánh vô cùng, lập tức từ trên người Lâm Bất Phàm cuộn trào lan tỏa.

Trong chốc lát, vô số độc trùng, độc vật xung quanh bị mùi máu tanh thu hút tụ tập lại, dường như bị kinh hãi tột độ, lập tức tán loạn bỏ chạy... "Đi..." Dưới sự trấn nhiếp của long uy của Lâm Bất Phàm, hắn đi trước mở đường.

Tốc độ của mọi người lập tức tăng lên gấp bội.

Suốt cả chặng đường, cảm nhận được khí tức trên người Lâm Bất Phàm, những độc trùng, độc vật, các loại mãnh thú dị thú, con nào con nấy đều trốn tránh không kịp, nào dám tìm đến gây sự với nhóm người của hắn!

Đi thẳng một mạch, chỉ mất khoảng hai canh giờ, mọi người đã xuyên qua một khu rừng rậm rạp có đường kính hàng chục dặm, nơi các loại độc trùng, độc vật, mãnh thú sinh sôi nảy nở.

Chỉ thấy cảnh vật trước mắt mọi người lại một lần nữa có chút thay đổi.

Nhìn lướt qua xung quanh, so với khu rừng rậm rạp phía sau, xuất hiện trước mắt nhóm người Lâm Bất Phàm là một vùng đất trông vô cùng hoang vu.

Từ vị trí hiện tại, kéo dài đến chân núi đối diện, khoảng cách chừng vài dặm.

Xung quanh trơ trụi một mảnh, chỉ có vài bức tượng đá kỳ quái, trải qua trăm năm tuế nguyệt, lúc này cũng đã trở nên mờ mịt.

Điều kỳ quái là, trong khu rừng rậm rạp phía sau, tồn tại đủ loại độc vật, độc trùng, thậm chí còn có các loại mãnh thú hung ác.

Nhưng phạm vi ngắn ngủi vài dặm trước mắt, không chỉ hoang vu, trên mặt đất thậm chí ngay cả một con kiến cũng không thấy.

Quá kỳ quái!

Nhìn vào đã cảm thấy vô cùng quái dị, cho người ta cảm giác có vấn đề!

Khi vẻ mặt mọi người đều trở nên ngưng trọng, Lâm Bất Phàm lại đưa mắt nhìn về phía sườn núi đầy gai góc thấp bé ở cách đó vài dặm.

Nếu không có gì bất ngờ, vùng đất hoang vu dài vài dặm này, e rằng chính là nơi độc vật lan tràn.

Chương 315

Cũng khó trách một đoạn đường này lại hoang vu như vậy, thậm chí không tìm thấy một sinh vật sống nào, ngược lại còn có không ít hài cốt chất đống trên đường.

E rằng những sinh linh lỡ bước vào đây, sớm đã hóa thành những bộ hài cốt dưới lớp độc vật kia.

Nhưng vấn đề nan giải trước mắt, đối với nhóm người Lâm Bất Phàm mà nói, gần như không tồn tại bất kỳ mối đe dọa nào.

Cả Lâm Bất Phàm và Doãn Tinh Nguyệt đều sở hữu huyết mạch đặc thù, có năng lực bách độc bất xâm.

Chỉ riêng Tị Độc Đan thôi cũng đã đủ để dễ dàng giải quyết nguy cơ trước mắt.

Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, chỉ thấy trên sườn núi đối diện, từng làn sương trắng bắt đầu lan tỏa ra.

Ngay sau đó, làn sương trắng đó, phảng phất như tuyết lở, từ trên sườn núi đối diện không ngừng lan tràn bao phủ xuống. "..." Nhìn làn sương trắng đang không ngừng lan tràn, bao phủ xuống, ngoại trừ Lâm Bất Phàm, những người còn lại, sắc mặt ai nấy đều không khỏi biến đổi, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một cảm giác nguy hiểm.

Lúc này, giọng của Lâm Bất Phàm vang lên: "E rằng đây là một làn sương độc..." Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, lập tức ra lệnh: "Mọi người đều uống một viên Tị Độc Đan..." Nghe lệnh của Lâm Bất Phàm, mọi người mới hoàn hồn.

Sau đó không nói hai lời, lập tức làm theo chỉ thị của hắn, lấy Tị

Độc Đan ra uống một viên.

Chỉ trong vài chục hơi thở ngắn ngủi, làn sương mù không ngừng lan rộng đã vượt qua khoảng cách vài dặm, trực tiếp đến trước mặt nhóm người Lâm Bất Phàm.

Nhưng khi làn sương mù lan đến trước mặt, nó đã trở nên rất mỏng.

Hoàn toàn không giống như lúc ban đầu, dày đặc không tan. "Tứ Gia, để ta thử..." Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Chá Cô Thiệu vừa mới uống Tị Độc Đan, nhìn làn sương mù gần trong gang tấc, liền thầm nghiến răng, trực tiếp bước lên đón lấy.

Chá Cô Thiệu trước tiên đưa tay chạm vào làn sương mù gần trong gang tấc.

Trong khoảnh khắc tay chạm vào sương mù, hắn liền cảm thấy trên da truyền đến một cảm giác nóng rát.

May mắn là vừa mới uống Tị Độc Đan.

Cảm giác nóng rát đó, chỉ trong vài hơi thở, đã dần dần tan biến.

Ngay cả vùng da bị ăn mòn đỏ ửng, lúc này cũng dần dần hồi phục lại bình thường. "Tứ Gia, trong làn sương mù này, mang theo một loại kịch độc ăn mòn cực mạnh..." "Nhưng chỉ sau vài hơi thở, cảm giác nóng rát đó đã biến mất, chắc là Tị Độc Đan đã phát huy tác dụng..." Mặc dù làn sương mù lan đến vị trí mọi người đang đứng đã gần như không thể tiến thêm, nhưng nhìn tình hình trước mắt, làn sương này trong một chốc một lát, e rằng không thể tan đi!

Chẳng ai biết những làn sương này phải kiên trì đến lúc nào mới tan.

Lần tiếp theo xuất hiện lại là lúc nào!

Sau khi Chá Cô Thiệu thử lần đầu, phát hiện làn sương này quả thực chứa kịch độc.

Nhưng vì mọi người đã uống Tị Độc Đan, nên những làn sương này đối với họ cũng tạm thời không có uy hiếp.

Sau đó, qua lần thử thứ hai, thậm chí cả người hắn bước vào trong sương mù.

Đợi mấy chục hơi thở, cảm giác da thịt lộ ra ngoài đều truyền đến cảm giác nóng rát.

Nhưng chỉ hơn mười hơi thở sau, cảm giác đó đã biến mất không còn tăm tích.

Chá Cô Thiệu vẫn còn sống nhăn nhảy nhót, không bị ảnh hưởng chút nào! "Tứ Gia, phu nhân..." Chỉ thấy hắn chào hai người Lâm Bất Phàm trước, rồi mới nói tiếp: "Làn sương trắng này quả thực chứa kịch độc, nhưng chỉ cần uống Tị Độc Đan, chỉ cần thích ứng một lát là gần như không bị ảnh hưởng..." Chá Cô Thiệu nói xong, ánh mắt cũng tùy theo đó rơi vào người Lâm Bất Phàm. "Nếu đã không có ảnh hưởng, vậy thì cứ theo mục tiêu đã định tiếp tục tiến lên, cố gắng trong vòng nửa canh giờ xuyên qua khu vực độc vật này..." Dù Tị Độc Đan có hiệu quả, có thể chống lại sự tấn công của làn sương độc, nhưng Lâm Bất Phàm cũng không dám chắc, theo thời gian trôi đi, hiệu quả của Tị Độc Đan có bị ảnh hưởng hay không!

Cho nên biện pháp tốt nhất lúc này, là trong thời gian ngắn nhất, xuyên qua phạm vi bao phủ của độc vật này.

Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, hắn cùng Doãn Tinh Nguyệt nhấc chân bước vào trong sương mù.

Những tướng sĩ còn lại, ai nấy đều liếc nhìn nhau, tự nhiên cũng không có chút do dự nào.

Từng người một mang theo vẻ cảnh giác, theo sát phía sau bước vào trong sương mù.

Quả nhiên giống như tình hình Chá Cô Thiệu đã thử, từng người bước vào trong sương mù, phản ứng đầu tiên là cảm giác nóng rát, như thể toàn bộ da thịt sắp bị ăn mòn.

Nhưng chỉ vài hơi thở sau, cảm giác nóng rát đó dần dần biến mất.

Còn về Lâm Bất Phàm và Doãn Tinh Nguyệt, hai người thậm chí còn không uống Tị Độc Đan.

Trong khoảnh khắc bước vào sương mù, họ còn chưa cảm nhận được cảm giác nóng rát mà Chá Cô Thiệu nói, thì huyết mạch đặc thù trong cơ thể đã trực tiếp sôi trào.

Theo sức mạnh của huyết mạch đặc thù vận chuyển một vòng trong cơ thể, sau đó dần dần khôi phục lại bình tĩnh, phẳng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cảm nhận được sự thay đổi trong khoảnh khắc đó trên người, Lâm Bất Phàm trong lòng đã có chuẩn bị, không hề lộ ra chút gợn sóng nào.

Ngược lại là Doãn Tinh Nguyệt, trên mặt không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc, ánh mắt bất giác nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Đối diện với ánh mắt của Doãn Tinh Nguyệt, Lâm Bất Phàm lên tiếng hỏi một câu: ", có cảm giác gì không..." "Vừa rồi huyết mạch Chu Tước trong cơ thể tự khởi động, sức mạnh huyết mạch vận chuyển một vòng trong cơ thể, sau đó khôi phục lại bình thường..." Nghe lời của Doãn Tinh Nguyệt, khóe miệng Lâm Bất Phàm nở một nụ cười: "Huyết mạch Chu Tước của nàng, vốn là huyết mạch đỉnh cao trên thế gian, không hề thua kém huyết mạch Chân Long của ta..." "Huống hồ huyết mạch Chu Tước lúc này đã thức tỉnh hơn 40%, cộng

thêm tu vi Võ đạo Đại Tông sư..." "Kịch độc chứa trong sương mù, đối với người thường đủ để gây chết người, nhưng đối với chúng ta mà nói lại không có quá nhiều uy hiếp..." Có thể khiến cho huyết mạch trong cơ thể hai người tự vận chuyển để chống lại kịch độc đó, có thể thấy được sự đáng sợ của loại kịch độc này.

Nhưng đối với hai người Lâm Bất Phàm, đặc biệt là với mức độ thức tỉnh huyết mạch hiện tại, cộng thêm tu vi võ đạo của hai người, tự nhiên không có bất kỳ uy hiếp nào!

Chương 316

Thời gian từng chút một trôi đi.

Dưới sự thúc giục của Lâm Bất Phàm, chỉ mất hai nén hương, mọi người đã xuyên qua khu vực độc vật.

Theo cái phất tay ra hiệu của Lâm Bất Phàm, cả nhóm mới dừng lại.

Lúc này quay đầu nhìn lại khu vực bị độc vật bao phủ, ngoài việc sương mù có nhạt đi một chút, làn sương đó muốn tan hết hoàn toàn, không có vài giờ đồng hồ, e rằng căn bản là không thể.

Để đề phòng bất trắc, Lâm Bất Phàm lại cho mọi người đi thêm một đoạn nữa, mới tìm một vị trí thích hợp dừng lại. "Nghỉ ngơi tại chỗ một lát, hồi phục..." Lâm Bất Phàm hô một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn lướt qua xung quanh.

Bất tri bất giác, trong đôi mắt của Lâm Bất Phàm, lập tức hiện lên một tia kim quang.

Thiên Quan Linh Nhãn!

Trong chốc lát, mọi tình hình xung quanh, đều lần lượt xuất hiện trong tầm mắt của Lâm Bất Phàm. "Hít... thật là một con long mạch..." Chỉ trong nháy mắt, Lâm Bất Phàm đã nhìn thấy sự tồn tại của một con long mạch.

So với con địa long chi mạch nhỏ bé ở Lâm phủ trong thành Thường Sa, con long mạch trước mắt là một con chân long mạch, chỉ đứng sau tổ long mạch, dựa vào hoàn cảnh xung quanh, trực tiếp hình thành một cục diện Tiềm Long Thăng Thiên. "Vị trí long đầu đó, e rằng chính là nơi minh lâu của Hiến Vương Mộ..." Lâm Bất Phàm

lẩm bẩm một câu, sau đó mới thu lại ánh mắt, ngay sau đó rơi vào một vị trí không xa.

Nơi đó chính là một chi mạch linh nhãn của con long mạch này!

Tại vị trí của linh nhãn đó, Lâm Bất Phàm cũng nhìn thấy một chút hung sát tà khí.

Nhìn vào vị trí linh nhãn đó, Lâm Bất Phàm khẽ nhíu mày nói: "Nơi đó, chẳng lẽ là mộ huyệt của vị Đại tế ti dưới trướng Hiến Vương..." Sau khi trong lòng đã có tính toán, tâm niệm Lâm Bất Phàm vừa động, tia kim quang trong mắt liền biến mất không còn tăm tích.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, nhìn lướt qua mọi người, Lâm Bất Phàm mới đứng dậy, phất tay nói: "Xuất phát..." Dưới sự chỉ điểm của Lâm Bất Phàm, cả nhóm lập tức thẳng tiến đến vị trí linh nhãn đó.

So với sương độc bên ngoài, hay những nguy cơ ẩn giấu trong Trùng Cốc, xung quanh tuy trông tràn đầy sức sống, nhưng rõ ràng an toàn hơn bên ngoài rất nhiều. "Tứ Gia..." Đột nhiên, Chá Cô Thiệu đi phía trước bỗng dừng lại, quay người nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Mọi người nghe tiếng nhìn sang, chỉ thấy một cây đại thụ cao hàng chục mét, đường kính cũng phải đến vài mét, lập tức xuất hiện trong tầm mắt.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, cây đại thụ này là do hai cây đại thụ dung hợp thành.

Hai cây dung thụ, trải qua trăm năm sinh trưởng, thân cây vốn đã khổng lồ, dần dần quấn lấy nhau dung hợp làm một.

Trông như thể đã hòa làm một thể!

Nơi này chính là mộ huyệt của vị Đại tế ti dưới trướng Hiến Vương!

Thu lại ánh mắt, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, gọi mọi người một tiếng rồi nhấc chân bước về phía cây đại thụ.

Khi còn cách cây đại thụ khoảng mấy chục mét, mọi người mới dừng bước.

Không đợi những người khác lên tiếng, Doãn Tinh Nguyệt đã không nhịn được nói: "Không ngờ ở đây cũng có thể thấy được loại cây đại thụ chọc trời như vậy..." Cây phu thê thụ khổng lồ trước mắt, vì do hai cây sinh trưởng dung hợp thành.

Tuy chiều cao không khác mấy so với cây bồ đề ở Lâm phủ, nhưng bất kể là thân cây hay tán cây, đều vượt xa cây bồ đề ở Lâm phủ.

Đó cũng là lý do tại sao Doãn Tinh Nguyệt lại cảm thán như vậy!

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng phất tay ra hiệu.

Chỉ thấy đám tướng sĩ dưới trướng, ai nấy đều lập tức bắt đầu dựng trại.

Lúc này, ánh mắt của Chá Cô Thiệu rơi vào cây đại thụ kia, trước tiên thầm nhíu mày, rồi gọi một tiếng sư đệ Lão Dương Nhân.

Hai người trực tiếp đến trước cây đại thụ, đi vòng quanh quan sát nửa ngày.

Không đợi hai người có kết luận, bóng dáng của Lâm Bất Phàm không biết từ lúc nào đã đột nhiên xuất hiện trước mặt Chá Cô Thiệu: "Có nhìn ra điều gì bất thường không..." Đối mặt với câu hỏi của Lâm Bất Phàm, Chá Cô Thiệu lại thầm lắc đầu nói: "Bẩm Tứ Gia, ta luôn cảm thấy cây đại thụ này có chút quỷ dị, nhưng lại không nhìn ra được rốt cuộc có gì bất thường..." Hai cây đại thụ trước mắt đã hoàn toàn dung hợp làm một.

Quan quách bị thân cây bao bọc bên trong, tại hiện trường ngoài

Lâm Bất Phàm ra, những người khác căn bản không nhìn ra được bất kỳ điều gì bất thường.

Thậm chí ngay cả Lâm Bất Phàm, nếu không có Thiên Quan Linh Nhãn, với tu vi Võ Thánh chi cảnh, cũng chỉ cảm nhận được cây đại thụ trước mắt ẩn chứa một luồng sinh cơ khổng lồ, và có một chút tà khí.

Hoàn toàn không nhìn ra được bất kỳ điểm bất thường nào!

Chá Cô Thiệu không nhìn ra được điều gì bất thường, quả thực là chuyện quá đỗi bình thường.

Chuyển niệm, chỉ thấy trong mắt Chá Cô Thiệu lóe lên một tia sáng, lập tức nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Tứ Gia chẳng lẽ đã nhìn ra được điều gì bất thường..." Soạt!

Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, chỉ thấy tâm niệm vừa động, phất tay lấy Đại Việt Long Tước ra.

Sau đó thần đao xuất vỏ, đối diện với cây đại thụ trước mắt, một đao trực tiếp đâm vào.

Phụt...

Trong khoảnh khắc, chỉ nghe một tiếng phụt trầm đục vang lên.

Chương 317

Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm, trong nháy mắt đã đâm thẳng vào thân cây, chỉ còn lại một chuôi đao bên ngoài.

Cùng lúc đó, khi Đại Việt Long Tước của Lâm Bất Phàm một đao đâm vào thân cây, chỉ thấy ở chỗ vết đao, lập tức chảy ra một thứ dịch màu đỏ tươi như máu, đồng thời mang theo một chút mùi máu tanh. "..." Chá Cô Thiệu đưa tay chấm một ít dịch, đưa lên mũi ngửi nhẹ.

Chỉ thấy sắc mặt hắn, trong nháy mắt đã có chút thay đổi.

Hoàn toàn có thể xác định, những giọt dịch đỏ tươi như máu này, là máu!

Đúng vậy, dịch chảy ra từ cây đại thụ này, là máu!

Dù đã xác định dịch đó là máu, Chá Cô Thiệu vẫn với vẻ mặt khó tin, nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Tứ, Tứ Gia..., rốt cuộc là chuyện gì..." Rõ ràng là một cây đại thụ, sao lại có thể chảy ra máu! "Cây dung thụ này... không, chính xác phải là cây phu thê thụ này, vốn là một cây tà thụ..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm nhìn lướt qua hai người Chá Cô Thiệu, rồi mới nói tiếp: "Nếu ta đoán không lầm, dưới gốc cây tà thụ này, e rằng có vô số hài cốt..." "Cây đại thụ này trông thì tràn đầy sức sống, cắm rễ trên một linh nhãn của long mạch..." "Nhưng lại được nuôi dưỡng bằng vô số thi hài, cho nên bề ngoài trông thì tràn đầy sức sống, thực chất lại là một cây tà thụ..." Trong lúc Lâm Bất Phàm đang nói, chỉ thấy mấy tiếng xé gió, lập tức lao thẳng về phía ba người. "Phu quân cẩn thận..." "Sư huynh cẩn thận..." Trong khoảnh khắc đó, Doãn Tinh Nguyệt và Hoa Linh đang chăm chú theo dõi ba người, đều không khỏi đồng thanh kinh hô.

Lúc này nhìn sang, chỉ thấy mấy sợi dây leo to bằng cánh tay người thường, lập tức tấn công về phía ba người Lâm Bất Phàm.

Trong khoảnh khắc đó, đồng tử trong mắt hai anh em Chá Cô Thiệu bất giác co rút lại.

Ngược lại, trên mặt Lâm Bất Phàm, không những không có chút gợn sóng nào, mà còn lộ ra một nụ cười nhạt.

Sau đó không nói hai lời, hắn đưa tay rút Đại Việt Long Tước chỉ còn lại chuôi đao trên thân cây ra, rồi xông lên đón lấy những sợi dây leo đang tấn công.

Soạt, soạt, soạt...

Không đợi hai sư huynh đệ Chá Cô Thiệu có bất kỳ phản ứng nào, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tay cầm Đại Việt Long Tước vung lên, từng đạo hàn quang lóe lên.

Những sợi dây leo đang lao tới, trong nháy mắt bị Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm, từng sợi một chém thành nhiều đoạn rơi xuống đất.

Những đoạn dây leo bị chém rơi này, cũng giống như vật sống.

Không chỉ chảy ra dịch máu đỏ tươi, mà ngay cả khi bị chém rơi xuống đất, chúng vẫn không ngừng giãy giụa, quằn quại!

Soạt, soạt, soạt!

Khi Lâm Bất Phàm chém rơi từng sợi dây leo, Chá Cô Thiệu và những người khác vừa mới hoàn hồn, thì thấy cây đại thụ kia như sống lại.

Từng sợi dây leo, rễ cây, trong nháy mắt phá đất chui lên, một lần nữa cuộn về phía nhóm người Lâm Bất Phàm. "Hừ..." Nhìn những sợi dây leo, rễ cây đang cuộn tới xung quanh, Lâm Bất Phàm trực tiếp hừ

lạnh một tiếng.

Theo đó, Đại Việt Long Tước trong tay hắn vung lên, từng sợi dây leo cuộn tới đều bị chém dưới đao.

Hai sư huynh đệ Chá Cô Thiệu ở bên cạnh, lùi lại, cũng không bị tổn thương chút nào.

Từng sợi dây leo tấn công đều bị chém dưới đao.

Cùng lúc đó, những người khác ở cách đó mấy chục mét cũng đã hoàn hồn.

Họ cũng không nói nhảm, ai nấy đều cầm súng trường AK xông lên.

Sau đó nhắm vào những sợi dây leo đang múa may điên cuồng, trực tiếp bắt đầu xả súng.

Đoàng, đoàng, đoàng...

Hàng chục, hàng trăm người đồng loạt nổ súng, đạn bay dày đặc.

Từng sợi dây leo cuộn ra, trong nháy mắt bị bắn nát thành từng mảnh vụn bay đầy trời...

Chỉ sau một lượt xả súng điên cuồng, những sợi dây leo, rễ cây phá đất chui lên đã bị chém rơi, tiêu diệt sạch sẽ.

Xung quanh cây đại thụ khổng lồ, ngoài những mảnh vụn, cành gãy đầy đất, còn có dịch máu đỏ tươi loang lổ, tỏa ra một mùi máu tanh nồng nặc. "Tứ Gia (Phu quân)..., rốt cuộc là tình hình gì..." Thấy không còn cành nào xuất hiện nữa, ánh mắt của mọi người lúc này đều không khỏi đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

Cuối cùng, Chá Cô Thiệu và Doãn Tinh Nguyệt, không nhịn được đồng thanh hỏi. "Cây phu thê thụ này sắp thành tinh rồi..." Lâm Bất Phàm nhìn lướt qua cây đại thụ trước mắt, sau đó cũng không nói

nhảm nữa.

Chỉ thấy hắn tay cầm Đại Việt Long Tước, nhấc tay chém một đao.

Soạt...

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy một vệt đao quang bắn ra, trong nháy mắt chém vào thân cây đại thụ.

Dưới ánh mắt của mọi người, mất mấy hơi thở, trên thân cây đại thụ mới hiện ra một vết đao!

Rắc, rắc rắc...

Theo tiếng rắc giòn tan vang lên, chỉ thấy cây đại thụ trước mắt, lập tức bắt đầu từ từ nứt ra.

Chương 318

Cả cây đại thụ cao hàng chục mét, trực tiếp từ từ đổ về hai bên trái phải.

Một chiếc quan quách bằng thủy tinh bị bao bọc trong thân cây, lúc này mới xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Một cây đại thụ cao hàng chục mét, chỉ một nhát đao, đã bị Lâm Bất Phàm chém làm đôi.

Trên chiếc quan quách thủy tinh, là những sợi dây leo giống như mạn đằng, toàn bộ có màu máu quấn quanh.

Khi cây đại thụ bị Lâm Bất Phàm một đao chém ra, một mùi hôi thối tanh tưởi, trong nháy mắt ập đến.

Ngoại trừ nhóm người Lâm Bất Phàm, những người còn lại dưới trướng, ai nấy đều không khỏi lùi lại hai bước.

Hít, hít, hít...

Khi mọi người đều đang trợn tròn mắt, chỉ thấy những sợi dây leo màu máu quấn quanh quan quách, phảng phất như những con rắn độc, đang nhìn mọi người chằm chằm.

Dáng vẻ đó như thể giây tiếp theo, những sợi dây leo màu máu này sẽ tấn công. "Những thứ quỷ quái này..." "Cảm giác thật ghê tởm, rắn không ra rắn, dây leo không ra dây leo..." Nhìn những sợi dây leo màu máu đang quằn quại, cùng với mùi hôi thối ập đến, không đợi những người khác lên tiếng, Doãn Tinh Nguyệt lúc này nhíu mày, vẻ mặt ghê tởm nói.

Đừng nói là Doãn Tinh Nguyệt, ngay cả ba sư huynh muội Chá Cô Thiệu, dù đã từng trải, lúc này cũng không khỏi nhíu mày.

Lần đầu tiên họ gặp phải tình huống như thế này!

Sau đó Chá Cô Thiệu không nhịn được, lên tiếng hỏi một câu: ".Tứ Gia, những thứ này rốt cuộc là quỷ gì..." Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm, trực tiếp nói: "Vật ký sinh..." Những thứ dị loại nửa máu thịt, nửa thực vật này, là thủ đoạn mà Hiến Vương đắng thuật để lại.

Chúng ký sinh trên chiếc quan tài kia.

Một là dựa vào cây đại thụ kia hấp thu máu thịt của vô số sinh vật xung quanh, để cung dưỡng cho thi thể trong quan quách, giúp cho thi thân bất hủ bất hoại.

Hai là, những thứ này cũng chính là kẻ đầu sỏ đứng sau điều khiển những sợi dây leo, rễ cây vừa rồi.

Nếu cho những thứ này thêm vài trăm, vài nghìn năm nữa, hấp thu long mạch chi khí của linh nhãn nơi đây, nhật nguyệt tinh hoa, không chừng những thứ quỷ quái này, thậm chí bao gồm cả vị Đại tế ti trong quan quách, thật sự có thể tu luyện thành yêu, thậm chí có khả năng phục sinh.

Nhưng bây giờ mọi thứ đều như công dã tràng!

Không đợi những thứ quỷ quái kia có bất kỳ động tác nào, Lâm Bất Phàm phất tay ra lệnh: "Xạ kích..." Đoàng, đoàng, đoàng...

Nghe lệnh của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy những người phía sau, ai nấy không nói hai lời, lập tức giơ súng xả đạn điên cuồng.

Từng viên đạn bắn ra, cho đến khi hết cả băng đạn.

Những sợi mạn đằng màu máu quấn quanh quan quách, lúc này cũng bị bắn nát thành một đống mảnh vụn, không còn chút uy hiếp nào!

Sau khi giải quyết xong những sợi dây leo màu máu, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm.

Chỉ thấy hắn nhìn lướt qua ba người Chá Cô Thiệu, sau đó cùng Doãn Tinh Nguyệt đi đến trước chiếc quan tài thủy tinh.

Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Chá Cô Thiệu đã nhìn về phía hắn nói: "Tứ Gia, ngài xem..." Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, trực tiếp phất tay nói: "Mở quan tài..." Chá Cô Thiệu nghe vậy, liền khẽ gật đầu.

Sau đó cũng không do dự, ra hiệu cho sư đệ Lão Dương Nhân.

Hai người đi đến trước chiếc quan tài.

Chỉ thấy họ trước tiên đi vòng quanh quan quách, cẩn thận xem xét một lượt.

Sau đó mới đứng ở một đầu một cuối, trực tiếp đứng trước chiếc quan tài thủy tinh.

Khi hai người một trước một sau ra tay, không tốn quá nhiều sức lực, đã trực tiếp nhấc bay nắp quan tài thủy tinh.

Nhìn vào, chỉ thấy trong quan tài thủy tinh, không hề có bất kỳ thi thể nào.

Một thứ dịch màu đỏ, bao phủ lấp đầy toàn bộ quan tài thủy tinh.

Nhìn kỹ thậm chí còn có thể phát hiện, trong thứ dịch màu đỏ đó, có những sinh vật nhỏ li ti, giống như con mọt sách.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, so với mùi máu tanh trước đó, thứ dịch màu đỏ trong quan tài thủy tinh, không những không có chút mùi hôi thối nào, ngược lại còn tỏa ra một mùi hương thanh khiết!

Thu lại ánh mắt, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, trực tiếp ra lệnh: "Múc hết thứ dịch màu đỏ này ra..." Theo lệnh của Lâm Bất

Phàm, chỉ thấy những tinh nhuệ dưới trướng, lập tức lấy mấy chiếc mũ sắt.

Khi mọi người ra tay, thứ dịch màu đỏ trong quan tài thủy tinh, không mất nhiều thời gian, đã bị dọn sạch sẽ.

Lúc này, thi thể trong quan tài thủy tinh, cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Một thi thể mặc trang phục Đại tế ti, mặt đeo mặt nạ vàng, tay cầm một cây đoản trượng long hổ đặc thù.

Tuy không nhìn rõ dung mạo, nhưng chỉ cần nhìn trang phục của người này, cũng biết là một người phụ nữ.

Không chỉ vậy, cũng như Lâm Bất Phàm đã đoán, thân thể của người này vẫn giữ được dáng vẻ như lúc còn sống.

Da dẻ toàn thân thậm chí còn có độ đàn hồi!

Nhưng nếu chú ý kỹ sẽ phát hiện, khi thứ dịch màu đỏ kia bị dọn sạch, thi thể này đang lão hóa khô quắt lại với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Chỉ trong vài chục hơi thở, thi thể vốn giữ được dáng vẻ như lúc còn sống, đã biến thành một cỗ thi thể khô!

Chương 319

Sau đó dưới ánh mắt của mọi người, trực tiếp biến thành một cỗ thi thể khô!

Lúc này, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đưa tay lấy cây đoản trượng long hổ trong tay thi thể. "Mang theo thứ này, không chừng sau này sẽ dùng đến..." Lâm Bất Phàm vừa dứt lời, Chá Cô Thiệu vẫn đang quan sát quan quách, liền đưa tay chỉ vào vách trong của quan quách nói: "Tứ Gia, ngài xem ở đây..." Nhìn sang, chỉ thấy trên vách trong, không chỉ có cổ văn, mà đồng thời còn khắc lại những bức tranh vô cùng trừu tượng.

Lâm Bất Phàm nhìn những bức tranh trừu tượng đó, rồi lại nhìn những dòng chữ ghi lại.

Cơ bản có thể xác định, những bức tranh đột nhiên đó, là nơi Hiến Vương Mộ tọa lạc.

Còn về nội dung của những dòng chữ ghi lại, cũng đều là những nội dung liên quan đến con người Hiến Vương.

Nhưng đều là những lời vô nghĩa, không có tác dụng gì!

Thấy vậy, Lâm Bất Phàm nhìn lướt qua Chá Cô Thiệu nói: "Đều là những ghi chép về Hiến Vương, không có tác dụng gì..." Lâm Bất Phàm nói xong, cũng không để ý đến ba người Chá Cô Thiệu bên cạnh, quay người cùng Doãn Tinh Nguyệt trở về doanh trại.

Không đợi bao lâu, sau khi cẩn thận xem xét một lượt, ba sư huynh muội Chá Cô Thiệu cũng lần lượt trở về doanh trại.

Quả thực như Lâm Bất Phàm đã nói, nội dung ghi chép trong quan quách, không có tác dụng gì.

Đều là những nội dung liên quan đến Hiến Vương.

Đều là những lời vô nghĩa, còn về Mộ Trần Châu, hay vị trí chính xác của Hiến Vương Mộ, có thể nói là không hề nhắc đến.

Nhưng dù vậy, lúc này cũng đã hoàn toàn xác định được một chuyện.

Hiến Vương Mộ quả thực ở đây!

Cho nên Mộ Trần Châu mà Lâm Bất Phàm nói, phần lớn cũng ở trong Hiến Vương Mộ.

Những gì gặp phải trên đường, nếu không có Lâm Bất Phàm trấn nhiếp yêu tà, dùng huyết mạch Chân Long trấn áp toàn trường, xuất hiện ở đây, e rằng sẽ thương vong thảm trọng.

Chuyến đi trông có vẻ vô cùng nhẹ nhàng, nhưng thực chất nguy cơ trùng trùng!

Chỉ là những nguy cơ này, đều bị Lâm Bất Phàm phất tay giải quyết, không hề gây ra bất kỳ gợn sóng nào.

Nhưng đối với người bình thường mà nói, bất kỳ một loại nguy cơ nào trong đó, đều có khả năng gây ra tổn thất không thể lường trước được.

Cho dù bây giờ quay trở về, nếu không có Lâm Bất Phàm trấn giữ, e rằng cũng phải trả một cái giá nào đó.

Nghĩ đến đây, ba sư huynh muội Chá Cô Thiệu cũng không nói nhảm nữa.

Đã xác định Mộ Trần Châu có đến chín phần khả năng ở đây, việc cần làm tiếp theo là vững bước tiến lên, chỉ cần tìm được vị trí của Hiến Vương Mộ, Mộ Trần Châu sớm muộn cũng là vật trong túi!

Kể từ khi bước vào thủy đạo của Già Long Sơn, đi suốt mấy canh

giờ, mọi người có thể nói là thần kinh căng thẳng, không dám lơi lỏng một chút nào.

Khi Lâm Bất Phàm lấy ra một túi dược phấn lớn, ra lệnh cho một người rắc một vòng quanh doanh trại, thần kinh căng thẳng của mọi người mới có thể hơi thả lỏng.

Chuyến đi tuy trông có vẻ hữu kinh vô hiểm, nhưng trong lòng ai cũng hiểu rõ.

Tất cả đều là nhờ có Lâm Bất Phàm trấn giữ.

Nếu không có hắn trấn nhiếp những độc vật yêu tà đó, chắc chắn sẽ tổn thất thảm trọng.

Sau khi mọi người ăn no uống đủ, Lâm Bất Phàm mới ra lệnh: "Trừ những anh em cảnh giới, những người còn lại đều nghỉ ngơi..." Sau đó không cho mọi người cơ hội lên tiếng, Lâm Bất Phàm kéo Doãn Tinh Nguyệt, trực tiếp bước vào lều trại nghỉ ngơi.

Hai người vừa vào lều, Doãn Tinh Nguyệt không nhịn được nhìn về phía Lâm Bất Phàm hỏi: "Ta cảm thấy phu quân, trên đường đi hình như có chút vội vàng..." Đúng vậy!

Kể từ khi Lâm Bất Phàm bước vào Trùng Cốc, trên đường đi, cảm giác mà Lâm Bất Phàm mang lại cho Doãn Tinh Nguyệt, đột nhiên trở nên có chút vội vàng.

Cảm giác đó như thể, muốn giải quyết nhanh chóng mọi việc trước mắt!

Lâm Bất Phàm ngạc nhiên nhìn Doãn Tinh Nguyệt.

Không ngờ sự thay đổi của mình, Doãn Tinh Nguyệt đã nhận ra.

Đúng vậy, kể từ khi bước vào Trùng Cốc, sau khi tận mắt chứng kiến tình hình ở đây, Lâm Bất Phàm rõ ràng muốn giải quyết nhanh

chóng mọi việc!

Lúc này, chỉ thấy Lâm Bất Phàm đối diện với ánh mắt của Doãn Tinh Nguyệt nói: "Tinh Nguyệt cảm thấy nơi này thế nào..." Nghe lời của Lâm Bất Phàm, Tinh Nguyệt trước tiên sững sờ.

Sau đó cũng không nói nhiều, trực tiếp nói: "Bỏ qua những nguy hiểm tiềm ẩn, chỉ riêng môi trường, linh khí trời đất ở đây đều vượt xa bên ngoài..." Doãn Tinh Nguyệt vừa dứt lời, Lâm Bất Phàm liền nói tiếp: "Đúng vậy, nếu không có những nguy cơ tiềm ẩn đó, nơi này chính là một chốn tiên cảnh biệt lập..." "Những nguy cơ tồn tại ở vòng ngoài, chưa chắc đã không phải là một hàng rào bảo vệ nơi này..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm đột nhiên chuyển giọng: "Ta biến nơi này thành tộc địa của Lâm gia ta, nàng thấy thế nào?" Soạt!

Nghe lời của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt rõ ràng không khỏi sững sờ.

Một vẻ mặt đầy kinh ngạc, lập tức hiện lên trên khuôn mặt nàng.

Theo sự hiểu biết của nàng về Lâm Bất Phàm, chuyện này trong lòng hắn, e rằng đã có quyết định.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ, nơi này quả thực là một chốn tiên cảnh biệt lập!

Nếu có thể biến những nguy cơ tiềm ẩn thành sức mạnh có thể kiểm soát, nơi này có lẽ thật sự có thể như trong tưởng tượng của Lâm Bất Phàm.

Trực tiếp xây dựng thành tổ địa của Lâm gia, giống như Trương gia cổ trại!

Nhưng chuyện này, ngay cả trong lòng Lâm Bất Phàm, cũng chưa hạ quyết tâm.

Chương 320

Còn về Doãn Tinh Nguyệt, trong chốc lát cũng không biết nên nói gì. "Chuyện này ta chỉ thuận miệng nói, có phù hợp hay không, phải xem tình hình tiếp theo..." "Nếu thật sự phù hợp, quyết định vừa rồi của ta, chưa chắc đã không thể biến thành hiện thực..." Lúc này, Doãn Tinh Nguyệt cũng không nói nhiều, trên mặt trực tiếp lộ ra một nụ cười: "Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của phu quân..." Nếu phu quân cảm thấy phù hợp, ta sẽ toàn lực ủng hộ quyết định của phu quân.

Tình hình bên ngoài, Doãn Tinh Nguyệt tự nhiên hiểu rõ hơn ai hết.

Đừng nhìn địa giới Tương Tây vì có Chu Vệ Quốc, có Trương Kỳ Sơn hai vị nắm giữ trọng binh.

Nhưng chỉ dựa vào sức mạnh trong tay, căn bản không thể xoay chuyển cục diện của cả Thần Châu.

Một khi đại chiến thực sự bùng nổ, sức mạnh mà hai người nắm giữ, để bảo vệ một vùng Tương Tây, e rằng cũng vô cùng khó khăn.

Điều thực sự khiến Lâm Bất Phàm kiêng dè, là những thế lực siêu phàm ẩn giấu trong bóng tối.

Không nói đến những tu hành giả, chỉ riêng những yêu ma quỷ quái đó, cũng đủ để khiến Lâm Bất Phàm kiêng dè.

Lâm Bất Phàm có hệ thống trong tay, cộng thêm tu vi thực lực lúc này, thứ không thiếu nhất chính là thời gian.

Hắn có đủ thời gian để từ từ phát triển gia tộc.

Việc cần làm là không gây sóng gió, phát triển ổn định.

Chỉ cần từng bước một phát triển, bất kể là thực lực của bản thân và bốn vị phu nhân, hay sức mạnh của Lâm gia.

Chỉ cần theo thời gian tích lũy, đều có thể không ngừng tăng cường, lột xác.

Thêm vào đó, với tính cách của Lâm Bất Phàm, đối với những người Hoa gian, quỷ Tây, man di phương Tây.

Ra tay tàn nhẫn, không chút lưu tình, nhưng căn bản không phù hợp để tranh bá thiên hạ!

Hai người cứ thế vừa nói vừa cười, thời gian bất tri bất giác trôi đi...

Không biết từ lúc nào, Doãn Tinh Nguyệt đã từ từ ngủ thiếp đi trong vòng tay của Lâm Bất Phàm.

Lâm Bất Phàm lúc này, cũng nhắm mắt lại, thầm bắt đầu hồi phục, thả lỏng tinh thần.

Có lẽ vì vị trí đặc biệt, cộng thêm dược phấn an thần, một đêm trôi qua, cho đến sáng hôm sau, đều không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi rửa mặt đơn giản, ăn sáng, nhóm người Lâm Bất Phàm lại một lần nữa lên đường...

Sau khi trong lòng đã có ý tưởng, hành động tiếp theo của Lâm Bất Phàm, tốc độ rõ ràng tăng lên mấy phần.

Con đường tiếp theo, mức độ nguy hiểm, cũng rõ ràng giảm đi mấy phần.

Không còn nguy hiểm như Trùng Cốc ở vòng ngoài, hay độc khí lan tràn.

Nguy hiểm thực sự, e rằng chỉ còn lại Hiến Vương Mộ!

Cho nên không tốn nhiều thời gian, dưới sự dẫn dắt của Lâm Bất

Phàm, chỉ mất khoảng một canh giờ.

Bóng dáng của mọi người, đã đến trên một ngôi miếu đổ nát.

Nhìn lướt qua xung quanh, ngôi miếu Sơn Thần trước mắt, nằm ở cuối sơn cốc.

Phía sau miếu Sơn Thần là một ngọn núi dốc đứng. "Đi, vào trong xem..." Thấy vậy, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, phất tay đi thẳng vào trong miếu Sơn Thần.

Một ngôi miếu Sơn Thần nhỏ bé, chỉ vừa vào được hai ba mươi người, lập tức đã có vẻ hơi chật chội.

Những người còn lại thấy vậy, liền dừng bước, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của Lâm Bất Phàm.

Bước vào miếu Sơn Thần, Lâm Bất Phàm trước tiên nhìn lướt qua một lượt.

Sau đó bóng dáng hắn, trực tiếp ở trong miếu Sơn Thần, cẩn thận quan sát tình hình ở các góc.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm quan sát xung quanh một lượt, sau đó đến phía sau bức tượng thần miếu.

Theo tâm niệm của Lâm Bất Phàm vừa động, chỉ thấy hai ngón tay của tay phải, trong nháy mắt trở nên dài hơn những ngón tay khác mấy phần.

Phát Khâu Nhị Chỉ!

Khi Lâm Bất Phàm đặt hai ngón tay lên tường, từ từ cảm nhận một lát.

Cuối cùng, chỉ thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm dừng lại, ở vị trí ngay sau bức tượng Sơn Thần. "Tứ Gia có phát hiện gì không..." Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm dừng lại, ánh mắt của Chá Cô Thiệu và

những người khác, đều không khỏi đổ dồn về phía hắn.

Phát Khâu Chỉ mà Lâm Bất Phàm vừa thi triển, họ đều đã thấy rõ.

Đối diện với ánh mắt của Chá Cô Thiệu và những người khác, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, trực tiếp nói: "Ở đây có khe hở..." Có khe hở, điều đó có nghĩa là ở đây có cơ quan!

Còn về mấu chốt để khởi động cơ quan, thì cần phải tìm kiếm xác định một chút.

Sau đó không đợi Chá Cô Thiệu và những người khác có bất kỳ động tác nào, Lâm Bất Phàm ra lệnh: "Xem kỹ xung quanh, đặc biệt là xung quanh bức tượng Sơn Thần..." Cuối cùng, Chá Cô Thiệu tốn một chút thời gian, sau khi cẩn thận xem xét.

Chương 321

Dưới bệ của bức tượng Sơn Thần đó, đã phát hiện ra một chút bất thường.

Nhưng hắn không trực tiếp động thủ, mà nhìn về phía Lâm Bất Phàm.

Đối diện với ánh mắt của Chá Cô Thiệu, Lâm Bất Phàm ra hiệu.

Đợi cho những người khác trong miếu Sơn Thần, tất cả đều lui ra ngoài, mới khẽ gật đầu với Chá Cô Thiệu.

Rắc, rắc rắc...

Khi Chá Cô Thiệu ra tay khởi động cơ quan, chỉ nghe từng tiếng giòn tan, trong nháy mắt vang lên trong miếu Sơn Thần.

Lắng nghe kỹ thậm chí còn có thể xác định, âm thanh đó truyền ra từ dưới bệ của bức tượng Sơn Thần.

Theo từng tiếng giòn tan vang lên, chỉ thấy xung quanh bức tượng Sơn Thần, từng cây cột đá trực tiếp từ mặt đất nhô lên.

Trên mỗi cây cột đá, đều điêu khắc một con cóc vàng ba chân. "Cửu cung bát quái..." Nhìn vị trí sắp xếp của những cây cột đá này, Chá Cô Thiệu liếc mắt một cái đã nhận ra, chúng được sắp xếp theo phương vị của cửu cung bát quái!

Với trình độ phong thủy của Lâm Bất Phàm, không chỉ có truyền thừa Địa sư, mà trên con đường phong thủy, có thể nói là đã đạt đến đỉnh cao.

Chỉ riêng truyền thừa Thiên Quan nhận được lúc đầu, cũng có thể dễ dàng nhìn ra vấn đề của những cây cột đá trước mắt, và dễ dàng tìm ra cách khởi động cơ quan.

Rắc, rắc, rắc...

Khi Lâm Bất Phàm ra tay, xoay chuyển vị trí của từng cây cột đá, chỉ nghe một trận tiếng xích sắt giòn tan vang lên.

Ngay sau đó, ở phía sau bức tượng Sơn Thần, bức tường đá mà Lâm Bất Phàm phát hiện bất thường, lập tức từ từ mở ra một cánh cửa đá. "Đi..." Nhìn cánh cửa đá trước mắt, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, phất tay ra lệnh cho mọi người.

Theo đó, Chá Cô Thiệu đi trước mở đường, hai vợ chồng Lâm Bất Phàm theo sát phía sau.

Phía sau là những tướng sĩ của Lâm Bất Phàm, toàn bộ vũ trang sẵn sàng chiến đấu.

Khi mọi người men theo lối đi sau cánh cửa đá, liên tục đi sâu vào, Lâm Bất Phàm có thể cảm nhận rõ ràng, họ đang không ngừng đi sâu vào lòng đất.

Mọi người đi được khoảng mấy trăm mét, môi trường tối tăm trước mắt, lập tức có một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Đây là một hang động ngầm khổng lồ, có một con sông ngầm.

Khi đèn pha trên đầu mọi người quét qua xung quanh, ánh mắt của họ đều không khỏi bị những thứ đang trôi nổi trên mặt sông ngầm thu hút.

Nhìn những thứ đang trôi nổi trên mặt sông, Doãn Tinh Nguyệt không khỏi nhíu mày nói: ", những thứ này..." Không chỉ Doãn Tinh Nguyệt, ngay cả ba sư huynh muội Chá Cô Thiệu, cũng không khỏi khẽ nhíu mày, nhìn về phía Lâm Bất Phàm. "Đằng Nhân... thủ đoạn mà Hiến Vương đằng thuật để lại..." "Xem kỹ những cái kén tằm này đi..." Những thứ đang trôi nổi trên mặt sông, trông giống như những cái kén tằm.

Nhưng trong kén tằm, rõ ràng có những bóng người đang ngủ say.

Nhìn kỹ thậm chí còn có thể phát hiện, những thứ trong kén tằm này, đều là những sinh vật hình người.

Dưới sự nhắc nhở của Lâm Bất Phàm, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào những cái kén tằm.

Khi mọi người nhìn rõ tình hình trong kén tằm, chỉ thấy Doãn Tinh Nguyệt và Chá Cô Thiệu và những người khác, sắc mặt đều không khỏi biến đổi.

Sau đó, Doãn Tinh Nguyệt, vẻ mặt mang theo một luồng hàn ý lạnh lẽo nói: "Trong những cái kén tằm này, chẳng lẽ đều là trẻ con..." "Nếu không có gì bất ngờ, những sinh vật trong kén tằm này, lúc còn sống đều là trẻ con..." Bây giờ những sinh vật trong kén tằm này, rõ ràng không phải là con người!

Chính xác, những sinh vật này lúc còn sống đều là trẻ con.

Nhưng qua đằng thuật luyện chế, chúng sớm đã biến thành quái vật.

Khi Lâm Bất Phàm phất tay ra hiệu, Chá Cô Thiệu càng trực tiếp xuống nước, vớt một cái kén tằm từ dưới nước lên.

Khi Chá Cô Thiệu trước mặt mọi người, phá vỡ cái kén tằm, nhìn rõ hoàn toàn thứ bên trong.

Chỉ thấy trên mặt Doãn Tinh Nguyệt và những người khác, sắc mặt vốn đã rất khó coi, lập tức lại biến đổi một lần nữa.

Đặc biệt là Doãn Tinh Nguyệt, càng trực tiếp lộ ra một luồng sát ý: "Thật đáng chết..." Như Lâm Bất Phàm đã nói, thứ trong kén tằm, là một đứa trẻ.

Chỉ là đứa trẻ này sớm đã chết, lúc này tứ chi, ngũ quan của đứa

trẻ, đều đã có chút thay đổi.

Tuy trông có vẻ là hình người, nhưng thực chất sớm đã biến thành một con quái vật.

Mọi người đều có thể cảm nhận rõ ràng, con quái vật chỉ còn một chút hình dạng của đứa trẻ này, có một hơi thở rất yếu.

Sau đó không đợi mọi người lên tiếng.

Khi cái kén tằm bị Chá Cô Thiệu mở ra, chỉ thấy con quái vật to bằng đứa trẻ, lập tức với tốc độ mắt thường có thể thấy, dần dần bắt đầu biến đổi.

Chỉ trong vài chục hơi thở.

Vốn dĩ còn có thể nhìn ra một chút hình dạng của đứa trẻ, lúc này đã biến thành một con quái vật thực sự.

Chương 322

Rắc!

Nhưng không đợi con quái vật này tỉnh lại, Lâm Bất Phàm đã tiến lên bóp cổ nó, tay khẽ dùng lực, chỉ nghe một tiếng xương cốt gãy giòn tan, đầu con quái vật đã bị Lâm Bất Phàm vặn gãy cổ! "Đi, trước tiên rời khỏi đây đã..." Sau khi giải quyết con quái vật chưa tỉnh, Lâm Bất Phàm nhìn lướt qua những cái kén tằm đang trôi trên sông ngầm.

Chỉ những cái kén tằm có thể nhìn thấy, đã có đến hàng trăm cái.

Ngoài ra, còn có những nơi đèn pha không chiếu tới, không biết ẩn giấu bao nhiêu, ẩn giấu bao nhiêu kén tằm Đẳng Nhân.

Đối với Lâm Bất Phàm mà nói, mối đe dọa lớn nhất không phải là những Đẳng Nhân này.

Những thứ này, đừng nói là Lâm Bất Phàm ra tay, hàng trăm tinh nhuệ dưới trướng, với trang bị trong tay, cho dù xuất hiện hàng trăm hàng nghìn, cũng có thể dễ dàng đối phó.

Điều thực sự có uy hiếp đối với Lâm Bất Phàm, là Hiến Vương.

Hiến Vương có Mộ Trần Châu trong tay, nếu không có những yêu ma quỷ quái tồn tại, Lâm Bất Phàm còn không có quá nhiều lo lắng.

Nhưng thế giới này ngay cả các loại yêu ma quỷ quái đều xuất hiện, ngay cả Lâm Bất Phàm cũng không thể xác định, Hiến Vương có thật sự đã chết hay không.

Chẳng ai biết, hắn có nhận được sức mạnh từ Mộ Trần Châu hay không.

Chỉ cần giải quyết triệt để Hiến Vương, những nguy cơ còn lại, đối với Lâm Bất Phàm mà nói đều không là gì.

Có thể nói là căn bản không có bất kỳ uy hiếp nào.

Nghe lệnh của Lâm Bất Phàm, mọi người lúc này cũng bình tĩnh lại, sau đó lập tức làm theo chỉ thị của hắn bắt đầu hành động.

Chỉ mất một nén hương, mọi người đã xuyên qua hang động ngầm đó.

Trong khoảnh khắc mọi người bước ra khỏi hang động ngầm đó, cảnh sắc trước mắt, lập tức khiến ai nấy đều trợn tròn mắt.

Cách đó không xa, là một hồ nước khổng lồ, nối liền với con sông ngầm vừa rồi.

Phía trên hồ, là những tầng mây quanh năm không tan.

Khi từng tia nắng xuyên qua tầng mây, ánh nắng vàng chiếu xuống, vừa hay rơi vào giữa hồ nước trước mắt.

Cảnh tượng đó trông như thể một vệt kim quang rực rỡ, đang chiếu rọi vào giữa hồ.

Khi từng chút hơi nước trong hồ, hóa thành sương mù bốc lên lan tỏa, chỉ thấy trên đỉnh núi đối diện, một tòa tiên cung ẩn hiện, lập tức xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Nhìn tòa tiên cung bảo điện ẩn hiện trong mây mù, Chá Cô Thiệu thầm nuốt nước bọt nói: "Đó là tòa tiên cung bảo điện được ghi chép trong chiếc quan tài thủy tinh trước đó..." "Rốt cuộc tình hình thế nào, đi xem trước sẽ biết..." Lâm Bất Phàm lúc này cũng không nói nhảm, sau khi đưa mắt nhìn lướt qua xung quanh, lập tức tìm thấy một con đường dẫn lên đỉnh núi.

Một con đường nhỏ ẩn khuất được đục từ vách núi, thẳng lên đỉnh núi!

Dưới sự ra hiệu dẫn dắt của Lâm Bất Phàm, mọi người lập tức

men theo con đường nhỏ đó, cẩn thận đi thẳng lên đỉnh núi.

Mất gần nửa canh giờ, mọi người cuối cùng cũng lên đến đỉnh núi mù sương.

Hai đỉnh núi liền kề, trực tiếp được đục thành hai nền tảng.

Cách nhau vài mét, được nối liền bằng ba cây cầu đá bạch ngọc...

Một tòa cung điện nguy nga hùng vĩ, được đẽo gọt, chế tạo từ chính đỉnh núi ban đầu...

Thêm vào đó, mây mù lan tỏa xung quanh, bốc lên, trông thật sự có cảm giác như một tòa Lăng Vân Tiên Cung! "Nơi ở của Hiến Vương Mộ..." "Không ngờ trên đời lại có nơi như thế này..." "Nhìn ở đây, thật sự có một luồng tiên khí..." Nhìn cảnh tượng xung quanh, những đám mây mù cuồn cuộn, tòa tiên cung nguy nga gần trong gang tấc.

Trong chốc lát, bất kể là Doãn Tinh Nguyệt và ba sư huynh muội Chá Cô Thiệu, hay những tướng sĩ dưới trướng Lâm Bất Phàm, ai nấy đều không khỏi lộ ra vẻ mặt khó tin, thầm bàn tán cảm thán.

Đừng nói là họ, ngay cả trên mặt Lâm Bất Phàm lúc này, cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Trong lòng tuy đã có chuẩn bị, nhưng cũng vạn lần không ngờ, cảnh tượng trước mắt lại chấn động đến vậy.

Không nói đến những nơi khác, chỉ riêng trên đỉnh núi.

Muốn xây dựng được tòa tiên cung trước mắt, e rằng không biết đã tốn bao nhiêu nhân lực, vật lực.

Cũng khó trách Hiến Vương năm đó phản bội Cổ Điền quốc, chỉ trong vài chục năm đã biến mất trong bụi trần lịch sử.

Những bá tánh dưới trướng, e rằng toàn bộ đều đã bị hao phí, bỏ mạng trong tòa Hiến Vương Mộ này.

Tòa tiên cung nguy nga trước mắt, là dựa vào từng mạng người, sinh sinh tích lũy tạo ra ảo ảnh.

Nhìn tòa tiên cung trước mắt, nhìn làn sương mù dưới chân, như thủy triều chảy xuống chân núi.

Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng cảnh tượng này, tòa tiên cung nguy nga được tạo ra bằng vô số nhân lực, vật lực này.

Quyết định vốn có chút do dự của Lâm Bất Phàm, lúc này đã hoàn toàn xác định.

Nơi bí ẩn có thể gọi là tiên cảnh biệt lập này, Lâm Bất Phàm muốn!

Chỉ cần giải quyết được mối đe dọa Hiến Vương, dọn dẹp lại những nguy cơ tiềm ẩn ở đây.

Chương 323

Với thủ đoạn của truyền thừa Địa sư, cộng thêm tu vi hiện tại của Lâm Bất Phàm, tuy cần tốn một khoảng thời gian, nhưng nơi này đủ để xây dựng thành nơi truyền thừa trăm năm, nghìn năm, thậm chí vạn năm của Lâm gia, là tổ địa. "Đi, chúng ta đi xem một chút..." Sau khi trong lòng đã có quyết định, Lâm Bất Phàm cũng không do dự nữa, trực tiếp phất tay ra lệnh.

Dẫn mọi người bước lên cầu đá, đi thẳng về phía tòa tiên cung gần trong gang tấc. "Hội Tiên Bảo Điện, Vân Cung." Mọi người bước qua cầu đá, vào trong đại điện của tiên cung.

Nhìn những cây cột đá cao hàng chục mét, trực tiếp hòa làm một thể với ngọn núi dưới chân, được đẽo gọt từ đỉnh núi.

Nhìn mấy chữ cổ triện khắc trên đó, Chá Cô Thiệu không nhịn được đọc thành tiếng.

Nghe khẩu khí lớn lối của Hiến Vương, Chá Cô Thiệu vừa dứt lời, liền không nhịn được cười lạnh: "Hiến Vương này muốn thành tiên đến điên rồi sao..." "Tưởng rằng tốn vô số vật lực, nhân lực, xây dựng một tòa tiên cung bảo điện ở đây, là sẽ có tiên nhân thật sự giáng lâm sao..." "Tự cho mình là tiên đế chắc...

Hội Tiên Bảo Điện... ta nhổ vào..." Vừa nói, trên mặt Chá Cô Thiệu cũng không khỏi lộ ra vẻ khinh thường.

Sư huynh đệ họ đã hạ không ít mộ, thấy không ít địa cung bảo điện.

Nhưng đạt đến trình độ như thế này, tốn nhiều vật lực, nhân lực như vậy, thật sự là lần đầu tiên.

Dù vậy, trong mộ cũng không thiếu những chủ mộ mơ mộng thành tiên làm tổ.

Nhưng khẩu khí lớn như Hiến Vương thì là lần đầu tiên!

Quan trọng nhất, là lần đầu tiên thấy có người xây mộ trên đỉnh núi.

Mọi người cẩn thận quan sát trong đại điện một lượt, vừa cảm thán, cuối cùng đều tụ tập ở phía sau đại điện, trước cánh cửa cung điện hùng vĩ.

Nhìn cánh cửa cung điện đóng chặt, không đợi mọi người lên tiếng, Lâm Bất Phàm đã gọi một tiếng: "Lấy cây đoản trượng long hổ thu được trong chiếc quan tài thủy tinh lúc trước ra..." Được Lâm Bất Phàm nhắc nhở, Chá Cô Thiệu và những người khác cũng hoàn hồn.

Nhìn lỗ hổng trên cánh cửa cung điện trước mắt, họ đều cảm thấy có chút quen thuộc.

Hóa ra cây đoản trượng long hổ thu được lúc trước, chính là chìa khóa để mở tòa đại điện trước mắt!

Dưới sự nhắc nhở của Lâm Bất Phàm, Chá Cô Thiệu hoàn hồn, lập tức nhận lấy quyền trượng long hổ.

Tiến lên đặt nó vào lỗ hổng trên cánh cửa đại điện, sau đó khẽ dùng lực vặn nhẹ.

Rắc, rắc rắc!

Cây quyền trượng long hổ quả nhiên là một chiếc chìa khóa.

Khi Chá Cô Thiệu khẽ vặn, chỉ nghe một tiếng rắc giòn tan vang lên, cánh cửa đại điện liền từ từ tự mở ra.

Cánh cửa nặng trịch, được làm từ hai phiến đá cẩm thạch cứng cáp, chất liệu đặc thù.

Hai cánh cửa, mỗi cánh e rằng đều nặng đến mấy nghìn cân!

Cánh cửa chỉ vừa mở ra một khe hở đủ cho một người đi qua, thì từ từ dừng lại.

Cơ quan mở cửa, không đủ để khiến hai cánh cửa mở toang.

Khi hai ba mươi người tiến lên cùng dùng sức, mới có thể mở toang hai cánh cửa trước mắt.

Nhìn lướt qua trong cung điện, môi trường bên trong tuy có hơi tối tăm, nhưng đối với Lâm Bất Phàm mà nói, căn bản không có chút ảnh hưởng nào.

Chỉ nhìn lướt qua đã phát hiện, trong tòa cung điện này, ngoài các loại hoa văn tiên gia, bên trong có thể nói là trống không.

Nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch gì.

Bởi vì ở sâu trong đại điện, có một bức tranh tinh xảo liên quan đến Hiến Vương.

Trên đó kể lại quá trình Hiến Vương có được Mộ Trần Châu!

Nhìn nội dung được ghi lại trên tấm phúc họa, trong lòng Lâm Bất Phàm không có quá nhiều gợn sóng.

Nhưng ba sư huynh đệ Giá Cô Thiệu, khi thấy những gì được ghi lại trên đó, gương mặt ai nấy đều tràn đầy kích động.

“Mộ Trần Châu...

Mộ Trần Châu quả nhiên nằm trong tay Hiến Vương...” “Tìm kiếm cả ngàn năm, cuối cùng cũng tìm thấy rồi...” “Hu hu hu...

Ta tìm thấy rồi...” Ba sư huynh muội Giá Cô Thiệu càng lúc càng kích động.

Cuối cùng, tiểu sư muội Hoa Linh không nhịn được nữa mà bật

khóc nức nở.

Thấy cảnh tượng trước mắt, Doãn Tinh Nguyệt nhìn sang Lâm Bất Phàm, mấp máy môi như muốn nói điều gì.

Nhưng lời vừa đến bên miệng, nàng lại nuốt ngược vào trong.

Đối với ba người Giá Cô Thiệu mà nói, Mộ Trần Châu không chỉ là hy vọng để giải trừ lời nguyền trên người họ.

Trải qua cả ngàn năm tìm kiếm, Mộ Trần Châu đối với mạch Bàn Sơn mà nói, gần như đã trở thành một loại chấp niệm!

Chương 324

Hồi lâu sau, ba người Giá Cô Thiệu mới dần dần bình tĩnh lại.

Người bình tĩnh lại đầu tiên là Giá Cô Thiệu, y nhìn về phía Lâm Bất Phàm, chắp tay nói: "Để Tứ Gia chê cười rồi..." "Hiểu được..." "Nhưng ba vị cũng đừng quá kích động, nơi này rõ ràng không phải là nơi đặt Hiến Vương Mộ thật sự..." Nói rồi, Lâm Bất Phàm xoay người rời khỏi cung điện.

Đợi mọi người lần lượt rời đi, tại đại điện bên ngoài, Lâm Bất Phàm đứng bên vách núi.

Nhìn sương mù dưới chân như thủy triều không ngừng lan xuống, hắn mới tiếp tục nói: "Bây giờ ta cơ bản có thể xác định Lăng Vân Tiên Cung, hay Tiên Bảo Điện này, chính là minh lâu của Hiến Vương Mộ..." "Hiến Vương Mộ thật sự, hẳn là ở nơi đó." Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa đưa tay chỉ thẳng về phía hồ nước nằm giữa vòng vây của núi non, nơi có những tia nắng chiếu rọi.

"Nếu không có gì bất ngờ, Hiến Vương Mộ thật sự hẳn là nằm bên dưới hồ nước đó..." Theo hướng tay chỉ của Lâm Bất Phàm, Giá Cô Thiệu đứng bên cạnh hắn dường như cũng đã phát hiện ra điều gì.

Y không khỏi kinh hô: "...Thủy Long Vựng, Thần Tiên Huyệt..." Nhìn kỹ sẽ phát hiện.

Theo làn sương mù không ngừng lan tỏa, đổ xuống từ đỉnh núi.

Cộng thêm ánh nắng chiếu rọi trên mặt hồ.

Cảnh tượng trước mắt mọi người phảng phất như có một con thủy long đang nhe nanh múa vuốt lao ra từ trong hồ, chuẩn bị bay vút lên trời.

Sau khi Giá Cô Thiệu xem xét một hồi, cuối cùng cũng âm thầm gật đầu.

Vị trí của Hiến Vương Mộ, giống như lời Lâm Bất Phàm nói, nơi có khả năng tồn tại nhất chính là vị trí của Thủy Long Vựng!

Cũng chính là vị trí của hồ nước kia!

Nhưng chưa kịp có bất kỳ hành động nào, Lâm Bất Phàm dường như đã cảm nhận được điều bất thường.

Hắn bất giác nhíu mày.

Mọi người dường như cũng cảm nhận được sự khác thường trên mặt Lâm Bất Phàm, liền đổ dồn ánh mắt về phía hắn.

Doãn Tinh Nguyệt không nhịn được hỏi: "Phu quân, có chuyện gì xảy ra sao..." Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm, trực tiếp đáp: "Đám Đẳng Nhân kia tỉnh lại rồi..." Xì, xì, xì!

Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, từ dưới vách núi nơi sương mù bao phủ không thấy gì, đột nhiên truyền đến những tiếng rít gào quái dị!

Giữa lúc mọi người cảnh giác cao độ, đồng loạt lên đạn súng trường AK, nghiêm trận chờ địch, chỉ thấy từng con quái vật hình người, trông như những con khỉ không lông, bắt đầu bò lên vách núi.

"Hít...

Quả nhiên là những con quái vật ngủ say trong kén tằm dưới con sông ngầm đó..." "Nhiều quái vật như vậy, chẳng lẽ tất cả kén tằm dưới sông ngầm đều đã tỉnh lại hết rồi sao..." "Đẳng Nhân sau khi hoàn thành biến dị quả nhiên xấu xí vô cùng..." Trong lúc mọi người thầm cảm thán, bất giác siết chặt vũ khí trong tay.

Chỉ thấy những con Đẳng Nhân đó, từ dưới vách núi bò lên dày đặc.

Khi con mắt độc nhất trên đỉnh đầu của đám quái vật này đồng loạt nhìn về phía Lâm Bất Phàm và những người khác, chúng không chút do dự, lập tức điên cuồng lao tới tấn công.

"Bắn..." Không cần Lâm Bất Phàm ra lệnh, cả một đại đội binh sĩ.

Dưới sự dẫn dắt của đội đặc chiến, họ bắt đầu xả súng điên cuồng vào đám quái vật.

Tạch, tạch, tạch...

Trong chốc lát, những khẩu súng trường AK trong tay mọi người gầm thét dữ dội.

Từng viên đạn như mưa trút xuống, bắn nát những con Đẳng Nhân không sợ chết đang không ngừng xông lên thành từng đống thịt vụn.

Đám Đẳng Nhân này trông rất đáng sợ.

Con nào con nấy đều như không có chút trí tuệ nào, điên cuồng không sợ chết.

Nếu là người bình thường đối mặt với đám quái vật này, có thể chống cự được một lát, e rằng cũng sẽ thương vong thảm trọng.

Nhưng khi đối đầu với những binh lính tinh nhuệ được trang bị tận răng dưới trướng Lâm Bất Phàm, mỗi người đều cầm súng trường tự động AK, một băng đạn ba mươi viên.

Hơn trăm người đồng loạt tấn công, đám quái vật không có chút trí tuệ này.

Chỉ cần đạn dược trong tay đầy đủ, chúng chẳng khác nào những con cừu non chờ làm thịt, hoàn toàn không có chút uy hiếp nào...

Tạch, tạch, tạch!

Theo sự tấn công điên cuồng không ngừng nghỉ của đại đội dưới

trướng Lâm Bất Phàm, những khẩu súng trường AK gầm thét không ngớt.

Chỉ thấy những con Đằng Nhân không ngừng bò lên từ vách núi.

Con nào con nấy vừa bò lên đã lập tức bị bắn thành mảnh vụn.

Đừng nói là tiếp cận đám người Lâm Bất Phàm, thậm chí chúng vừa bò lên đến đỉnh núi đã bị tiêu diệt từng con một.

Chỉ trong thời gian một nén nhang, vô số xác chết không ngừng rơi xuống từ đỉnh núi.

Ước chừng đã có hơn ngàn con Đằng Nhân bỏ mạng tại đây.

Nhưng dù vậy, dưới vách núi vẫn còn vô số Đằng Nhân đang liên tục bò lên.

Lúc này, Giá Cô Thiệu nhìn xuống tình hình bên dưới.

Mặc dù bị sương mù ảnh hưởng, chỉ có thể nhìn thấy vị trí vài chục mét phía dưới.

Chương 325

Nhưng trong tầm mắt, vẫn có vô số quái vật Đẳng Nhân đang không ngừng trèo lên.

"Tứ Gia, cứ thế này cũng không phải là cách hay..." "Một khi đạn dược trong tay các binh sĩ cạn kiệt, e rằng chúng ta..." Giá Cô Thiệu nói đến đây, chưa kịp nói hết lời, Lâm Bất Phàm đã mỉm cười nói: "Không cần lo lắng, đám Đẳng Nhân này dù có đến mấy vạn, cũng chỉ là một bầy cừu non chờ làm thịt..." Số lượng đạn dược mà các binh sĩ mang theo đủ để đánh một trận chiến nhỏ.

Đối với đám Đẳng Nhân không có chút trí tuệ, chỉ hành động theo bản năng này.

Chỉ cần đạn dược đủ, việc tiêu diệt toàn bộ đám quái vật này chỉ là vấn đề thời gian.

Hơn nữa, để chuẩn bị cho chuyến đi đến Hiến Vương Mộ lần này, Lâm Bất Phàm không chỉ mang theo những người lính được trang bị tận răng, đạn dược đầy đủ.

Trong Trữ Vật Giới Chỉ, hắn cũng mang theo một lượng lớn đạn dược.

Đó mới là chỗ dựa của Lâm Bất Phàm!

Số đạn dược hắn mang theo, đặc biệt là đạn súng trường AK, lên đến con số mười vạn viên.

Đám Đẳng Nhân đã tỉnh lại trong Hiến Vương Mộ này, cộng thêm những con chưa tỉnh lại.

Tổng cộng lại, nhiều nhất cũng chỉ khoảng vài ngàn đến một vạn.

Tiêu diệt đám quái vật này chỉ là vấn đề thời gian!

Nhân lúc đám Đằng Nhân này tỉnh lại, vị trí hiện tại có thể nói là thời cơ tốt nhất.

Nhìn đám Đằng Nhân như cừu non chờ làm thịt không ngừng bò lên từ vách núi.

Điều duy nhất Lâm Bất Phàm lo lắng không phải là không đủ đạn, mà là hơn trăm người chiến đấu căng thẳng cao độ sẽ khiến thể lực tiêu hao không nhỏ.

Nhìn hỏa lực của các binh sĩ dưới trướng, từng con Đằng Nhân không ngừng bò lên căn bản không đủ để giết!

Lúc này, Lâm Bất Phàm trực tiếp ra lệnh: "Nghe lệnh của ta, lấy trung đội làm đơn vị, thay phiên nhau tấn công khu vực, những người còn lại thay phiên nghỉ ngơi..." Nghe lệnh của Lâm Bất Phàm, đại đội binh sĩ lập tức hành động theo sự phân phó của hắn.

Một đại đội có ba trung đội, một trung đội có ba tiểu đội, khoảng bốn mươi đến năm mươi người.

Với hỏa lực của mỗi người một khẩu súng trường AK, đối phó với đám Đằng Nhân không ngừng bò lên từ vách núi có thể nói là dư sức.

Như vậy, những người còn lại không chỉ có thể nghỉ ngơi lấy lại sức.

Ngay cả nòng súng trong tay cũng có thể tạm thời nghỉ ngơi một lát, để cho nòng súng đang dần nóng lên được nguội đi.

Để phòng ngừa vạn nhất, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, trực tiếp vung tay lấy ra hai khẩu súng máy hạng nặng từ Trữ Vật Giới Chỉ.

Có sự chi viện của hai khẩu súng máy hạng nặng, áp lực trên người mọi người lại giảm đi không ít.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, ba sư huynh muội Giá Cô Thiệu nhìn nhau, thầm há miệng định nói gì đó.

Nhưng lời vừa đến bên miệng, lại nuốt ngược vào trong.

Sau đó, Giá Cô Thiệu ra hiệu cho Lão Dương Nhân, cũng không đứng bên cạnh xem kịch nữa.

Họ mượn hai khẩu súng trường AK từ chỗ Lâm Bất Phàm, trực tiếp tham gia chiến đấu.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi, đại đội binh sĩ đã thay phiên nhau nghỉ ngơi được ba vòng.

Đám Đẳng Nhân không ngừng xuất hiện kia, ít nhất cũng đã bị tiêu diệt vài ngàn con.

Lúc này, đám Đẳng Nhân dường như đã gần bị tiêu diệt hết.

Không còn liên tục không ngừng như trước, mà dần trở nên thưa thớt.

Sau một phút, cũng chỉ có hơn mười con Đẳng Nhân bò lên từ vách núi.

Sau đó, duy trì thêm khoảng thời gian một nén nhang, khi không còn bất kỳ con Đẳng Nhân nào bò lên nữa, Lâm Bất Phàm mới giơ tay ra hiệu.

"Lấy tiểu đội làm đơn vị cảnh giới, những người còn lại tranh thủ thời gian nghỉ ngơi..." Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa ném mấy bình sứ vào tay đội đặc chiến.

"Đây là Khí Huyết Đan, mỗi người dùng một viên để phục hồi thể lực đã tiêu hao..." Sau một trận đại chiến, tinh thần của các binh sĩ trong đại đội dưới trướng Lâm Bất Phàm đều căng như dây đàn.

Bất kể là tinh thần hay thể lực, đều tiêu hao không nhỏ.

Khí Huyết Đan vừa hay có thể dùng để phục hồi!

"Cuối cùng cũng kết thúc rồi..." Cùng lúc đó, bất kể là Doãn Tinh Nguyệt hay ba sư huynh muội Giá Cô Thiệu, đều không khỏi thở ra một hơi dài.

"Đám Đằng Nhân này, dù chưa bị tiêu diệt hết, e rằng cũng đã bị truy sát đến chín phần..." "Dù còn lại một ít, cũng sẽ không gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho hành động tiếp theo của chúng ta..." "Mọi người nhân cơ hội này nghỉ ngơi nửa canh giờ..." Nửa canh giờ, không dài cũng không ngắn.

Trải qua một thời gian ngắn nghỉ ngơi, lại có Khí Huyết Đan trợ giúp, mọi người gần như đã hồi phục hoàn toàn.

Lúc này, Lâm Bất Phàm đứng dậy, ánh mắt quét qua mọi người rồi nói: "Thu dọn, chuẩn bị xuống núi..." Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, mọi người men theo con đường mòn đã đi lên đỉnh núi, quay trở lại chân núi.

"Hít..." Quay trở lại thung lũng dưới chân núi, nhìn những xác chết của Đằng Nhân rải rác xung quanh.

Mùi máu tanh nồng nặc phả vào mặt khiến sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi.

Những xác chết Đằng Nhân trước mắt, ít nhất cũng phải có từ vài ngàn đến gần một vạn.

Chương 326

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm không khỏi thầm than một tiếng.

Trong lòng hắn đã quyết định, sau khi giải quyết mối đe dọa Hiến Vương, hắn sẽ chiếm cứ nơi này làm tổ địa của Lâm gia.

Việc dọn dẹp và tiêu diệt đám Đằng Nhân này tuy không khó, có thể nói là rất dễ dàng.

Nhưng sau khi tiêu diệt chúng, chỉ riêng việc dọn dẹp những xác chết này cũng là một phiền phức lớn.

"Ai..." Nghĩ đến đây, Lâm Bất Phàm không khỏi thầm than.

Nhưng dù có phiền phức một chút, cũng chỉ là tốn thêm chút thời gian mà thôi.

Sau khi than một tiếng, Lâm Bất Phàm lập tức thu hồi ánh mắt, chuyển sang nhìn hồ nước trước mặt.

Chưa đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Giá Cô Thiệu đã mở lời trước: "Tứ Gia, hay là để ta xuống xem tình hình trước..." Suốt chặng đường, cơ bản đều dựa vào sức mạnh của Lâm Bất Phàm.

Bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội, Giá Cô Thiệu tự nhiên không chút do dự, liền tiến lên nói.

Chưa đợi Lâm Bất Phàm trả lời, Lão Dương Nhân đã tiếp lời: "Tứ Gia, ta sẽ đi cùng sư huynh xuống xem tình hình..." Ánh mắt quét qua Giá Cô Thiệu và Lão Dương Nhân.

Sau đó, Lâm Bất Phàm cũng không do dự, trầm mặc một lát rồi nói: "Vậy cũng được..." Thấy Lâm Bất Phàm gật đầu, hai sư huynh đệ Giá Cô Thiệu cũng không chần chừ nữa, thu dọn những thứ thừa

thãi trên người.

Sau đó, họ không do dự, đi đến trước hồ nước, nhảy thẳng xuống.

Theo bóng dáng hai người chìm xuống hồ, tình hình bên trong ra sao, ngay cả Lâm Bất Phàm cũng không biết.

Thời gian trôi qua từng chút một, chớp mắt đã ba phút.

Lúc này, Lâm Bất Phàm không khỏi nhíu mày.

Dưới hồ có nguy hiểm hay không, hắn cũng không thể xác định.

Ba phút, đã vượt qua thời gian nín thở của người bình thường!

Ngay khi Lâm Bất Phàm nhíu mày, Hoa Linh bên cạnh lập tức giải thích: "Tứ Gia không cần lo lắng, hai vị sư huynh của ta đều chuyên tu luyện bế khí công..." "Thời gian nín thở lâu nhất của đại sư huynh từng đạt khoảng mười lăm phút, nhị sư huynh cũng đạt khoảng mười phút..." Nghe Hoa Linh giải thích, Lâm Bất Phàm mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, chưa kịp lên tiếng, chỉ thấy trên mặt hồ tĩnh lặng, ở vị trí cách đó khoảng vài chục mét.

Bóng dáng của Lão Dương Nhân và Giá Cô Thiệu đồng loạt nổi lên khỏi mặt nước!

Chưa đợi Lâm Bất Phàm hỏi, Hoa Linh đã vội vàng hỏi: "Hai vị sư huynh, tình hình thế nào..." "Tứ Gia...

Quả nhiên như ngài suy đoán, ở vị trí khoảng hai mươi mét dưới đáy hồ, quả thực có một lối đi ngầm..." Sau khi nhận được tin tức chính xác, Lâm Bất Phàm mỉm cười gật đầu.

Sau đó, hắn bắt đầu suy nghĩ nên sắp xếp nhân sự như thế nào.

Chỉ thấy hắn trầm mặc một lát, sau đó ánh mắt mới nhìn về phía mọi người nói: "Tiếp theo không nên có quá nhiều người xuống..."

“Bên dưới rất có thể là nơi đặt Hiến Vương Mộ, những nguy cơ ẩn giấu trong mộ, nhiều người hay ít người cũng không ảnh hưởng nhiều...” Nói đến đây, ánh mắt Lâm Bất Phàm trực tiếp nhìn về phía đội đặc chiến tinh nhuệ kia: “Tiếp theo các ngươi theo ta xuống nước...” “Những người còn lại đều ở lại, trước khi ta ra ngoài, tất cả nghe theo sự phân phó của Doãn Tinh Nguyệt...” Nghe lời Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt chưa kịp lên tiếng, cả đại đội binh sĩ, cùng với đội đặc chiến tinh nhuệ kia, đều không chút do dự.

Họ đồng thanh hô lớn: “Tất cả nghe theo sự sắp xếp của tư lệnh...” Sau đó, ánh mắt Lâm Bất Phàm mới nhìn về phía Doãn Tinh Nguyệt: “Tinh Nguyệt, chuyện ở đây giao cho nàng.” Doãn Tinh Nguyệt mấp máy môi muốn nói, nhưng lời đến bên miệng, nàng lại trầm mặc một lát.

Sau đó mới gật đầu nói: “Ta nghe theo sự sắp xếp của phu quân...” “Nhưng phu quân phải hết sức cẩn thận, lấy an nguy của bản thân làm trọng, ta ở đây chờ phu quân...” Nhìn vẻ lo lắng trên gương mặt Doãn Tinh Nguyệt, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Lâm Bất Phàm mỉm cười, đưa tay kéo nàng vào lòng an ủi: “Yên tâm, với thực lực hiện tại của phu quân nàng, một cái Hiến Vương Mộ nhỏ nhoi dù có chút nguy hiểm, nhưng đối với ta không có uy hiếp quá lớn...” “Nếu có chuyện bất ngờ xảy ra, phu quân nàng muốn đi, không ai giữ được ta.” Nghe lời Lâm Bất Phàm, sự lo lắng trong lòng Doãn Tinh Nguyệt mới vơi đi một chút.

Nhưng trước khi mọi chuyện được giải quyết, trong lòng khó tránh khỏi có chút bất an!

Nhìn sự lo lắng trong mắt Doãn Tinh Nguyệt, Lâm Bất Phàm không nói nhiều, chỉ gật đầu với nàng.

Sau đó, hắn chuyển ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía đội đặc

chiến kia: "Chuẩn bị xuống nước..." Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy ngoại trừ vũ khí trong tay.

Những vật dụng linh tinh còn lại đều được tạm thời đặt sang một bên.

Ngay sau đó không chút do dự, họ lập tức theo lệnh của Lâm Bất Phàm, lần lượt nhảy xuống hồ.

Đợi mọi người xuống nước, Lâm Bất Phàm cũng không nói thêm lời thừa, chỉ thấy hắn nhấc chân bước một bước.

Bóng dáng hắn lập tức xuất hiện trên mặt nước cách đó mười mét.

Chỉ hai bước, bóng dáng hắn đã ở trước mặt hai người Giá Cô Thiệu.

Dưới chân hắn phảng phất như không phải mặt nước mà là mặt đất, không bị ảnh hưởng chút nào.

"Hít..." Thấy cảnh tượng trước mắt, bất kể là sư huynh đệ Giá Cô Thiệu hay những binh sĩ dưới trướng Lâm Bất Phàm.

Trong khoảnh khắc đó, ai nấy đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Khủng bố!

Mặc dù mọi người đều biết Lâm Bất Phàm không phải người bình thường.

Mà là một cao thủ thực sự!

Nhưng cảnh tượng đứng trên mặt nước như đứng trên đất liền trước mắt, không khỏi khiến mọi người kinh hãi tột độ.

Trong lúc mọi người trợn tròn mắt, Lâm Bất Phàm lại không chút do dự.

Chương 327

Hắn nhìn về phía Giá Cô Thiệu nói: "Lối đi ở phía dưới..." "Ở phía dưới khoảng hai mươi mét, có một lối đi..." Vút!

Lời Giá Cô Thiệu vừa dứt, Lâm Bất Phàm không nói thêm lời nào.

Chỉ thấy bóng dáng hắn khẽ động, không hề tạo ra một gợn sóng nào, trực tiếp chìm xuống dưới mặt nước.

Chỉ trong một hơi thở, bóng dáng Lâm Bất Phàm đã ở trước lối đi mà Giá Cô Thiệu nói.

Không chút do dự, hắn nhấc chân bước thẳng vào lối đi.

Điều khiến hắn khá bất ngờ là, khi hắn bước vào lối đi.

Trong khoảnh khắc đó, hắn lập tức cảm thấy bóng dáng mình như xuyên qua một lớp rào cản vô hình.

Cảnh sắc trước mắt lập tức thay đổi, bóng dáng hắn lúc này đang ở trong một không gian dưới lòng đất không có chút nước nào.

Quay đầu lại nhìn lối đi phía sau, rõ ràng có một luồng sức mạnh vô hình đang ngăn cản dòng nước bên ngoài.

Ngẩng đầu quan sát một chút, ánh mắt Lâm Bất Phàm dừng lại trên viên châu lớn bằng nắm tay trẻ con phía trên lối đi.

Luồng sức mạnh vô hình ngăn cản dòng nước kia chính là tỏa ra từ viên châu này!

"Chẳng lẽ viên bảo châu này chính là Tị Thủy Châu trong truyền thuyết..." Mặc dù Lâm Bất Phàm có chút bất ngờ, nhưng cũng không quá để tâm.

Dù sao thế giới này ngay cả yêu ma quỷ quái cũng tồn tại, một

viên Tị Thủy Châu nhỏ nhoi tuy hiếm thấy, nhưng cũng không có gì quá kinh ngạc.

Khi Lâm Bất Phàm thu hồi ánh mắt, xuyên qua luồng sức mạnh vô hình kia, hắn nhìn thấy bóng dáng của Giá Cô Thiệu và những người khác.

Lúc này họ đều đang bơi thẳng về phía lối đi này.

Lâm Bất Phàm không do dự, lập tức lùi lại vài bước, nhường ra một vị trí.

Vút, vút, vút...

Theo bóng dáng Lâm Bất Phàm lùi lại, chỉ thấy bóng dáng của Giá Cô Thiệu và những người khác lần lượt xuyên qua lớp rào cản đó, bước thẳng vào lối đi.

"..." Nhìn môi trường xung quanh, trên mặt Giá Cô Thiệu và những người khác đều không khỏi trợn tròn mắt.

Thật không ngờ, chỉ bước qua một lối đi mà phảng phất như đã xuất hiện ở một thế giới khác.

Lúc này, Giá Cô Thiệu dường như cũng phát hiện ra điều bất thường, ngẩng đầu nhìn về phía viên bảo châu trên đỉnh đầu nói: "...

Chẳng lẽ là Tị Thủy Châu..." "Không sai, là Tị Thủy Châu trong truyền thuyết..." "Cũng chính vì sức mạnh của viên Tị Thủy Châu này, mới ngăn cách được nước hồ bên ngoài..." Sau khi giải thích một câu, Lâm Bất Phàm thấy mọi người không nói thêm lời thừa, liền xoay người đi sâu vào trong lăng mộ.

Lúc này, những người vừa hoàn hồn, lập tức thu dọn lại, vội vàng theo sau bước chân của Lâm Bất Phàm.

Theo bóng dáng mọi người càng đi sâu vào trong, chỉ thấy những

ngọn đèn dầu hai bên lối đi lần lượt tự cháy lên.

Sau khi đi được khoảng vài chục mét, tình hình trước mắt mọi người liền thay đổi.

Ánh mắt quét qua xung quanh, đây là một hang động ngầm khổng lồ.

Trước mặt mọi người là một cây cầu đá dẫn thẳng sang phía đối diện.

Phía dưới cây cầu đá là một khoảng không sâu vài chục mét!

Ánh mắt nhìn xuống dưới cây cầu đá, đồng tử trong mắt mọi người không khỏi co rút lại.

Dưới cây cầu đá, đầy rẫy những bộ xương trắng.

Trong đó không chỉ có xương cốt của các loài động vật, mà còn có không ít hài cốt người.

Chỉ thấy Lão Dương Nhân nuốt nước bọt nói: "Những bộ xương này, ít nhất cũng phải có đến vài chục vạn..." Lời Lão Dương Nhân vừa dứt, trên mặt Lâm Bất Phàm cũng lộ ra một tia lạnh lẽo: "Những bá tánh dưới trướng Hiến Vương, e rằng đều ở đây cả..." "Nếu không có gì bất ngờ, đây hẳn là hố chôn người bồi táng của Hiến Vương Mộ..." "Chẳng trách ở đây lại có nhiều xương cốt như vậy..." "Năm đó những bá tánh, gia súc đi theo Hiến Vương tạo phản, e rằng đều ở đây cả rồi..." "Hiến Vương thật tàn độc..." Nghe nói đây là hố chôn người bồi táng của Hiến Vương, Giá Cô Thiệu và những người khác nhìn nhau, không khỏi nghị luận cảm thán.

So với đám người Giá Cô Thiệu, Lâm Bất Phàm nhìn xuống hố bồi táng dưới cầu đá, lại âm thầm nhíu mày.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng trong hố bồi táng ẩn chứa một luồng oán sát chi khí nồng đậm.

Hố chôn vạn người với hàng chục, thậm chí hàng trăm vạn người bồi táng như thế này.

Không cần nói cũng biết, nơi này nhất định đã nuôi dưỡng ra oán linh!

Chỉ là lúc này Lâm Bất Phàm không có tinh lực để xử lý đám oán linh này.

Chuyện quan trọng nhất hiện tại là Hiến Vương, và Mộ Trần Châu trong tay Hiến Vương.

Nhân lúc đám oán linh bên dưới chưa tỉnh lại, Lâm Bất Phàm cũng không trì hoãn nữa, lập tức ra hiệu cho Giá Cô Thiệu và những người khác.

Mặc dù không biết Lâm Bất Phàm đã phát hiện ra điều gì bất thường.

Nhưng nhìn vẻ mặt ngưng trọng của hắn, mọi người cũng không dám có chút lơ là, lập tức theo sát phía sau hắn.

Đi qua cây cầu đá đó, trước mắt mọi người xuất hiện một bệ đá.

Trên bệ đá đặt ba cỗ quan tài.

Chương 328

Một cỗ quan quách bằng gỗ nam mộc, một cỗ quan tài đá, và một cỗ quan tài bằng đồng xanh, lơ lửng giữa không trung.

Nhìn ba cỗ quan tài quỷ dị trước mắt, chưa đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Giá Cô Thiệu đã kinh hãi nói: "...

Chẳng lẽ là Tam Thế Luân Hồi Quan trong truyền thuyết..." Đối với Lâm Bất Phàm có được truyền thừa của Thiên Quan, và Giá Cô Thiệu là Khôi thủ của Bàn Sơn.

Hai người tự nhiên chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra sự bất thường của ba cỗ quan tài trước mắt!

Cách bài trí, quy cách của ba cỗ quan tài này, hoàn toàn giống hệt với Tam Thế Luân Hồi Quan trong ký ức truyền thừa.

Khi Lâm Bất Phàm gật đầu, xác nhận ba cỗ quan tài trước mắt chính là Tam Thế Luân Hồi Quan.

Giá Cô Thiệu không khỏi nói với vẻ mặt ngưng trọng: "Xem ra Hiến Vương này thật sự muốn thành tiên..." Nghĩ vậy, chỉ thấy ánh mắt Giá Cô Thiệu chuyển sang, trực tiếp nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Tứ Gia, ngài xem..." "Mở quan tài..." Mặc dù biết rõ trong ba cỗ quan tài này không phải là thi thể của Hiến Vương.

Nhưng Lâm Bất Phàm không chút do dự, vung tay trực tiếp ra lệnh.

Vừa nói, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, vung tay lấy Đại Việt Long Tước ra.

Sau đó chỉ thấy bóng dáng hắn khẽ động, trực tiếp đến trước cỗ quan quách đầu tiên, cũng chính là cỗ quan quách bằng gỗ nam mộc.

Vút!

Trong chốc lát, chỉ thấy Lâm Bất Phàm múa một đường đao, một tia sáng lạnh lóe lên.

Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm đã ra khỏi vỏ, chưa đợi mọi người kịp phản ứng, Đại Việt Long Tước đã trực tiếp đâm vào khe hở của nắp quan tài.

"Mở..." Theo một tiếng hét của Lâm Bất Phàm, nắp quan tài nặng đến vài chục cân lập tức bị hắn hất bay ra ngoài.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào trong quan quách.

Chỉ thấy một thi thể toàn thân mọc đầy lông trắng, trông chỉ khoảng năm sáu tuổi, lập tức xuất hiện trong tầm mắt.

Cùng lúc đó, khi bóng dáng mọi người vừa đến gần quan quách, liền cảm nhận được một luồng khí nóng rực trực tiếp tỏa ra từ bên trong.

"..." "Mọi người cẩn thận, nếu ta không nhìn lầm, thứ này e rằng không phải là Bạch Mao Tống Tử bình thường..." Chưa đợi những người khác lên tiếng, Giá Cô Thiệu cảm nhận được luồng khí nóng rực kia, lại nhìn thi thể trong quan quách.

Sắc mặt y lập tức biến đổi, như thể đã nhìn thấy một sự tồn tại khủng bố!

Đúng lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi nhíu mày, lộ ra vẻ ngưng trọng nói: "Bạch Mao Hạn Bạt..." Không sai!

Con Bạch Mao Tống Tử trong cỗ quan quách bằng gỗ nam mộc này không phải là Tống Tử bình thường, mà là một con Bạch Mao Hạn Bạt!

Sau đó, Lâm Bất Phàm không nói hai lời, vung tay ra hiệu cho đội

tinh nhuệ kia: "Tạm thời lui lại..." Dưới sự ra hiệu của Lâm Bất Phàm, mọi người lùi ra xa hơn mười mét.

Nhưng lúc này trên mặt ai nấy đều đầy vẻ cảnh giác, siết chặt khẩu súng trong tay, không dám có chút lơ là.

"Gầm..." Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Ngay khi đội đặc chiến tinh nhuệ vừa lui ra xa hơn mười mét.

Chỉ nghe một tiếng gầm giận dữ vang lên, con Bạch Mao Hạn Bạt chỉ lớn bằng đứa trẻ vài tuổi kia đột nhiên gầm lên.

Sau đó, chỉ thấy một bóng ảnh lóe lên, lao ra khỏi quan quách, xông thẳng về phía Lâm Bất Phàm.

"Hừ..." Nhưng Lâm Bất Phàm đã sớm có chuẩn bị, ngay cả trong tình huống không có chuẩn bị.

Một con Bạch Mao Hạn Bạt nhỏ nhoi cũng đừng hòng gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho hắn.

Keng...

Theo con Bạch Mao Hạn Bạt lao đến gần Lâm Bất Phàm, chỉ thấy một tia đao quang lóe lên, ngay sau đó là một tiếng va chạm giòn giã.

Một đao của Lâm Bất Phàm chém ra, không như dự đoán, trực tiếp chém con Bạch Mao Hạn Bạt kia dưới đao.

Không những vậy, một đao chém xuống, còn không phá được lớp phòng ngự của con Bạch Mao Hạn Bạt!

Nhưng sức mạnh khổng lồ kèm theo nhát đao đó cũng đã chém bay con vật nhỏ này ra ngoài.

"Gầm..." Con Bạch Mao Tống Tử bị Lâm Bất Phàm một đao chém bay, dường như cũng cảm nhận được nguy cơ trí mạng từ hắn.

Chỉ thấy bóng dáng con vật nhỏ nặng nề rơi xuống cách đó hơn mười mét.

Nó lộn một vòng từ dưới đất đứng dậy, đôi mắt đỏ ngầu nhìn về phía Lâm Bất Phàm, gầm thét không ngừng.

Nhưng bóng dáng nó lại do dự không tiến lên, không còn vẻ liều lĩnh như trước nữa.

Mà tràn đầy vẻ kiêng dè!

"Súc sinh vẫn là súc sinh, dù đã lột xác thành Bạch Mao Hạn Bạt, sinh ra một chút trí tuệ, vẫn chỉ là một con súc sinh..." Nhìn con Bạch Mao Hạn Bạt chỉ biết gầm thét trước mắt.

Lâm Bất Phàm không những không có chút kiêng dè nào, ngược lại còn tỏ vẻ khinh thường.

Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa dùng ngón tay nhẹ nhàng quẹt qua lưỡi đao của Đại Việt Long Tước.

Từng giọt máu bị Lâm Bất Phàm ép ra, bôi trực tiếp lên lưỡi đao.

Chương 329

Chỉ sau vài giọt máu, vết thương trên tay Lâm Bất Phàm đã hồi phục như thường.

"Giết..." Theo một tiếng hét của Lâm Bất Phàm, không đợi con Bạch Mao Hạn Bạt kia hành động.

Bóng dáng hắn đã hóa thành một tàn ảnh lao tới.

Đại Việt Long Tước trong tay hóa thành một tia sáng lạnh, nhắm thẳng vào đầu con Bạch Mao Hạn Bạt kia, chém xuống một đao thật mạnh.

Vút...

Con Bạch Mao Hạn Bạt kia trong khoảnh khắc đó, mặc dù cảm nhận được một luồng nguy cơ trí mạng.

Nhưng bóng dáng con vật nhỏ chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, đã bị Lâm Bất Phàm một đao chém ngay vào cổ.

Trong chốc lát, chỉ thấy một cái đầu lâu dữ tợn bay vút lên trời.

Sau đó nặng nề rơi xuống đất cách đó vài mét!

Một đao!

Chỉ một đao, Lâm Bất Phàm đã chém giết con Bạch Mao Hạn Bạt này!

Con Bạch Mao Hạn Bạt đó thậm chí không có chút sức phản kháng nào.

Vừa rồi còn không phá được lớp phòng ngự của con súc sinh, chỉ bôi vài giọt máu đã chém bay đầu nó.

Huyết mạch Chân Long, thật khủng bố đến mức này!

Đặc biệt là huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm lúc này đã thức tỉnh hơn 50%.

Máu huyết toàn thân đã sớm dung hợp làm một với huyết dịch của hắn.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, trong huyết dịch đỏ tươi của Lâm Bất Phàm, có một tia máu màu vàng kim.

Những giọt máu màu vàng kim này ẩn chứa một luồng thần tính thiêng liêng, bá đạo vô cùng.

Đó chính là thần uy ẩn chứa trong huyết mạch Chân Long!

Khi con Bạch Mao Hạn Bạt bị Lâm Bất Phàm chém giết, chỉ thấy trên người con súc sinh này lập tức tỏa ra một luồng thi khí.

Nếu để nó khuếch tán, e rằng không bao lâu nữa, cả mộ thất sẽ tràn ngập thi khí.

Lâm Bất Phàm tuy không sợ, nhưng đám người Giá Cô Thiệu, e rằng đều sẽ chết dưới luồng thi độc này!

Thấy vậy, Lâm Bất Phàm trước tiên âm thầm nhíu mày, sau đó đưa tay rạch đầu ngón tay.

Ép ra một giọt máu, nhỏ trực tiếp lên thi thể của con Bạch Mao Hạn Bạt.

Xèo, xèo, xèo...

Theo giọt máu tươi của Lâm Bất Phàm nhỏ xuống, chỉ nghe một tiếng động vang lên.

Thi thể của con Bạch Mao Hạn Bạt, phảng phất như bị tưới axit sunfuric, lập tức hóa thành một làn khói xanh, dần dần tan biến trong không khí.

Nhưng so với thi độc không ngừng tỏa ra từ thi thể trước đó.

Làn khói xanh này chỉ là một làn khói xanh, ngoài việc mang theo một mùi hôi thối, không hề ẩn chứa bất kỳ một tia thi độc nào.

Chỉ trong vài chục hơi thở, thi thể của con Bạch Mao Hạn Bạt, cùng với cái đầu bị Lâm Bất Phàm chém bay.

Cứ như vậy hóa thành một làn khói xanh, trực tiếp tiêu tán trong không khí, không để lại bất kỳ một dấu vết nào.

"Một con Bạch Mao Hạn Bạt, cứ thế bị giải quyết rồi..." "Tứ Gia không hổ là Tứ Gia, trong toàn bộ Cửu Môn Tương Tây, người ẩn giấu sâu nhất e rằng chính là Tứ Gia..." "Không thể tin được, thật sự không thể tin được, một sự tồn tại khủng bố như vậy, cứ thế bị chém giết..." Nhìn con Bạch Mao Hạn Bạt tan thành tro bụi, bất kể là hai sư huynh đệ Giá Cô Thiệu.

Hay đội tinh nhuệ mà Lâm Bất Phàm mang theo, ai nấy đều không khỏi trợn tròn mắt, lộ ra vẻ khó tin nói.

Sau khi giải quyết con Bạch Mao Hạn Bạt này, Lâm Bất Phàm quay đầu nhìn lại, thấy mọi người đang ngây người ra.

Hắn cũng không quan tâm trong lòng họ lúc này đang nghĩ gì, tiếp tục nói: "Đều ngây ra đó làm gì, tiếp tục mở quan tài..." "Tiếp theo là cỗ quan tài đá..." Vừa nói, ánh mắt Lâm Bất Phàm liền dừng lại trên cỗ quan tài đá đó.

Sau đó không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, đám người Giá Cô Thiệu đã hoàn hồn, liền đến trước cỗ quan tài đá.

Sau khi Giá Cô Thiệu quan sát một lát, y gọi Lão Dương Nhân một tiếng, trực tiếp bắt đầu mở quan tài.

Cạch, cạch...

Theo một hồi tìm tòi của Giá Cô Thiệu, chỉ nghe một tiếng "cạch" giòn giã vang lên.

Sau đó y gọi Lão Dương Nhân, từ từ đẩy nắp quan tài đá ra.

“Hít...

Lại một con Bạch Mao Hạn Bạt nữa...” Giống như tình hình trong cỗ quan quách bằng gỗ nam mộc trước đó.

Hai người vừa đẩy nắp quan tài ra, liền cảm nhận được một luồng khí nóng rực lập tức tỏa ra từ bên trong.

Chương 330

Mơ hồ cảm nhận được, luồng sức mạnh này thậm chí còn mạnh hơn vài phần so với luồng khí tỏa ra từ cỗ quan quách bằng gỗ nam mộc trước đó!

“Tứ Gia...

Lại một con Bạch Mao Hạn Bạt nữa...” “Khí tức của con Bạch Mao Hạn Bạt này, so với con vật nhỏ vừa rồi, e rằng còn mạnh hơn vài phần...” Ánh mắt nhìn vào trong quan tài đá, chỉ thấy thi thể bên trong.

Rõ ràng cũng giống như con Bạch Mao Hạn Bạt trước đó, toàn thân mọc đầy lông trắng, tỏa ra một luồng khí nóng rực.

Quan trọng nhất, so với con vật nhỏ trước đó.

Thi thể trong cỗ quan tài đá này rõ ràng là của một người trưởng thành.

Nhìn dáng vẻ, xương cốt và các phương diện khác, con Bạch Mao Hạn Bạt này lúc còn sống, e rằng nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi.

Vút!

Lời Giá Cô Thiệu vừa dứt, bóng dáng Lâm Bất Phàm khẽ động, lóe lên trước quan tài đá.

Nhìn con Bạch Mao Hạn Bạt trong quan quách, trong mắt Lâm Bất Phàm lóe lên một tia sáng lạnh.

Sau đó thậm chí không cho con Bạch Mao Hạn Bạt này cơ hội tỉnh lại, chỉ thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm khẽ động, nhảy thẳng lên trên quan tài đá.

Trong chốc lát, chỉ thấy một tia sáng lạnh lóe lên.

Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm rạch đầu ngón tay, một vệt máu mang theo một tia sáng vàng kim trực tiếp bôi lên lưỡi đao.

"Chết..." Chỉ thấy Lâm Bất Phàm hét lớn một tiếng, Đại Việt Long Tước trong tay, nhắm vào đầu con Bạch Mao Hạn Bạt đang ngủ say trong quan quách, chém xuống một đao thật mạnh.

Vút...

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy một tia đao quang sắc bén lóe lên.

Một đao của Lâm Bất Phàm chém xuống, con Bạch Mao Hạn Bạt trong quan quách thậm chí còn chưa kịp tỉnh lại, đã bị hắn chém dưới đao.

Không đợi thi độc của Bạch Mao Hạn Bạt lan ra, Lâm Bất Phàm nhỏ một giọt máu lên thi thể.

Chỉ thấy giống như con Bạch Mao Hạn Bạt trước đó, thi thể trong quan tài đá lập tức hóa thành một làn khói xanh, dần dần tan biến thành tro bụi.

Cuối cùng, chỉ trong vòng chưa đầy một phút, thi thể của con Bạch Mao Hạn Bạt này đã biến mất không dấu vết.

Sau khi giải quyết con Bạch Mao Hạn Bạt này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều.

Chỉ thấy ánh mắt hắn chuyển sang, dừng lại trên cỗ quan tài cuối cùng, cỗ quan tài bằng đồng xanh bị treo lơ lửng bởi những sợi xích.

Nhìn sơ qua, những sợi xích này không nhiều không ít, vừa đúng chín sợi!

Vút, vút, vút...

Trong chốc lát, chỉ thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm khẽ động, Đại Việt Long Tước trong tay vung lên, từng tia đao quang lập tức bắn ra.

Chín sợi xích sắt, lập tức bị Lâm Bất Phàm lần lượt chém đứt.

Không đợi cỗ quan tài đồng rơi xuống đất, chỉ thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm hóa thành một tàn ảnh lướt ra.

Gần như trong nháy mắt, bóng dáng hắn đã xuất hiện trước cỗ quan tài đồng đang rơi xuống.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm đưa tay tóm lấy cỗ quan tài đồng đang rơi.

Cỗ quan tài đồng nặng đến vài trăm, thậm chí cả ngàn cân, cứ thế bị Lâm Bất Phàm tóm trong tay, giữ lại giữa không trung.

Rầm...

Khi Lâm Bất Phàm buông tay, cỗ quan quách bị giữ trong tay mới nặng nề rơi xuống đất, làm tung lên một đám bụi.

Sau đó thậm chí không cần sư huynh đệ Giá Cô Thiệu ra tay, Lâm Bất Phàm tiến lên dùng Đại Việt Long Tước hất bay nắp quan tài đồng ra ngoài.

Điều khiến mọi người khá bất ngờ là, trong cỗ quan tài đồng này, không có Bạch Mao Hạn Bạt như dự đoán.

Mà là một bộ xương đã mục nát!

Thậm chí nhìn kỹ sẽ phát hiện, bộ xương mục nát này thực chất không phải là một bộ xương hoàn chỉnh.

Mà là một bộ xương được chắp vá từ nhiều mảnh!

Đầu lâu, tứ chi, thân thể, ba bộ phận này của bộ xương rõ ràng thuộc về ba người khác nhau.

Thấy Lâm Bất Phàm mở nắp quan tài đồng, không có gì bất thường xảy ra.

Đám người Giá Cô Thiệu vốn đang cảnh giác bên cạnh, chuẩn bị ứng phó với nguy cơ bất cứ lúc nào, mới lần lượt đến gần.

"Ồ...

Trong cỗ quan quách bằng đồng cuối cùng, lại là một bộ xương..." "Ta cứ tưởng lại là một con Bạch Mao Tống Tử..." "Ta cảm thấy không ổn, nhìn bộ xương này, rõ ràng không phải của một người..." Theo ánh mắt của mọi người đổ dồn vào trong cỗ quan quách bằng đồng, trong lúc đang bàn tán xôn xao, Giá Cô Thiệu lại phát hiện ra điều bất thường.

Với nhãn lực của y, cộng thêm sự hiểu biết của mạch Bàn Sơn về tình hình trong mộ, các loại xương cốt.

Chương 331

Chỉ cần liếc mắt y đã nhận ra bộ xương này rõ ràng không bình thường!

Nhưng Lâm Bất Phàm lúc này rõ ràng không để tâm đến chuyện này.

Bộ xương tuy có bất thường, nhưng nếu không có thi biến, cũng không có gì khác lạ, đối với Lâm Bất Phàm mà nói, không có gì đáng chú ý.

"Đi..." Chỉ thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm chuyển sang, dừng lại ở phía sau bệ đá, trên con đường dẫn vào sâu hơn.

Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, gọi mọi người một tiếng, nhấc chân bước thẳng vào lối đi.

Khi Lâm Bất Phàm bước vào lối đi, hắn âm thầm quan sát xung quanh.

Càng đi sâu vào trong, Lâm Bất Phàm dường như cảm nhận được điều gì đó, lông mày không khỏi nhíu lại.

Thấy Lâm Bất Phàm nhíu mày, Giá Cô Thiệu không khỏi hỏi: "Tứ Gia có phát hiện ra điều gì sao..." Chưa đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, chỉ thấy mọi người đi thẳng về phía trước.

Lúc này mới thấy, ở vị trí hai ba mươi mét phía trước, là cuối con đường!

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Bất Phàm rõ ràng cảm nhận được một luồng sức mạnh vô hình, trực tiếp ập đến...

Luồng sức mạnh này ập đến, đối với Lâm Bất Phàm mà nói, không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Nhưng lúc này quay đầu nhìn về phía đám người Giá Cô Thiệu, chỉ thấy trên mặt ai nấy đều ngây người ra.

Thấy sự bất thường của mọi người, sắc mặt Lâm Bất Phàm khẽ biến, trực tiếp vận chuyển chân nguyên trong cơ thể hừ lạnh một tiếng: "Hừ..." Vút!

Trong khoảnh khắc đó, cùng với tiếng hừ lạnh mang theo một tia chân nguyên của Lâm Bất Phàm.

Chỉ thấy những người đang chìm trong ảo giác, lập tức tỉnh lại.

"Vừa rồi là ảo giác..." "Đa tạ Tứ Gia ra tay tương trợ..." Biết rằng mình vừa rơi vào ảo giác, đám người Giá Cô Thiệu lần lượt nhìn về phía Lâm Bất Phàm, cúi người hành lễ.

Thấy đám người Giá Cô Thiệu đã hoàn hồn, Lâm Bất Phàm thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn về cuối con đường.

Luồng sức mạnh vô hình đó không hề tiêu tan, mà luôn luôn ảnh hưởng đến mọi thứ xung quanh.

Nếu không phá vỡ luồng sức mạnh này, e rằng không lâu sau, đám người Giá Cô Thiệu lại sẽ bất giác rơi vào ảo giác.

"Chém..." Đúng lúc này, trong mắt Lâm Bất Phàm lóe lên một tia sáng lạnh, giơ tay chém thẳng một đao về cuối con đường.

Vút...

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy một tia đao quang khủng bố bắn ra, nhắm thẳng về cuối con đường.

Trong chốc lát, tia đao quang khủng bố đó chém mạnh vào cuối con đường.

Chỉ thấy cuối con đường vốn không có lối đi, trực tiếp bị Lâm Bất Phàm một đao chém ra một vết nứt.

Một nữ thi mặc phượng bào bị phong ấn trong bức tường, đứng ở đó, lập tức xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Nhìn trang phục của người này, địa vị lúc còn sống chắc chắn không thấp." "Nếu không có gì bất ngờ, thi thể này e rằng là phi tử của Hiến Vương..." Nhìn thi thể bị phong ấn trong bức tường đá, hai sư huynh đệ Giá Cô Thiệu nhìn nhau, không khỏi nói.

Vút, vút, vút...

Lời hai người Giá Cô Thiệu vừa dứt, chưa đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng.

Chỉ thấy từng con Thi Nga lớn bằng đầu ngón tay, lập tức bắn ra từ bức tường đá vỡ nát.

Đàn Thi Nga dày đặc, ít nhất cũng phải có đến vài trăm, thậm chí cả ngàn con!

"Hừ..." Nhưng chưa đợi đám Thi Nga đó đến gần, Lâm Bất Phàm đã hừ lạnh một tiếng.

Một luồng khí thế vô hình trên người hắn bộc phát ra trong khoảnh khắc đó.

Long uy!

Vút, vút, vút...

Cảm nhận được luồng long uy bộc phát từ người Lâm Bất Phàm, đàn Thi Nga vốn đang lao tới.

Trong khoảnh khắc đó, phảng phất như gặp phải một sự tồn tại khủng bố, lập tức tứ tán bỏ chạy.

Chỉ trong vòng một hơi thở, đám Thi Nga đó đã biến mất không dấu vết!

Trước long uy của Lâm Bất Phàm, đám Thi Nga này như những

con kiến, căn bản không dám có chút giãy giụa nào.

Sau khi giải quyết đám Thi Nga, thấy không có thứ gì khác xuất hiện, Lâm Bất Phàm mới đi đến cuối con đường.

Lúc này, ánh mắt Lâm Bất Phàm liền dừng lại trên thi thể kia.

Mặc dù thi thể này vẫn giữ được dáng vẻ như lúc còn sống, không có chút dấu vết mục nát nào.

Nhưng sau khi Lâm Bất Phàm quan sát kỹ một lát, phát hiện thi thể này rõ ràng đã được luyện chế đặc biệt.

Có lẽ vì thân phận đặc biệt, ngoài việc thi thể không bị mục nát, trên người không hề ẩn giấu thủ đoạn nào khác.

Chương 332

Ánh mắt rời khỏi thi thể đó, Lâm Bất Phàm liền nhìn về phía vết nứt bị một đao chém ra bên cạnh.

Xuyên qua vết nứt, có thể thấy rõ phía sau vết nứt ẩn giấu một không gian.

Thu hồi ánh mắt, Lâm Bất Phàm quay đầu nhìn về phía hai sư huynh đệ Giá Cô Thiệu nói: "Nếu không có gì bất ngờ, Hiến Vương Mộ mà chúng ta cần tìm, chính là ở phía sau vết nứt này..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm dừng lại một lát, sau đó mới tiếp tục: "Phía sau vết nứt, rốt cuộc ẩn giấu hung hiểm gì, ngay cả ta cũng không thể xác định..." "Các ngươi đã chuẩn bị xong chưa..." Nhìn ánh mắt của Lâm Bất Phàm, hai người Giá Cô Thiệu nhìn nhau.

Trong mắt họ không có chút do dự nào, liền đồng thanh nói: "Đã chuẩn bị xong tất cả." Thấy thái độ của hai người lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều.

Chỉ thấy hắn vung tay, trực tiếp dùng Đại Việt Long Tước trong tay, mở ra một lối đi trên tường.

Điều mà đám người Giá Cô Thiệu không phát hiện là, khi Lâm Bất Phàm dùng Đại Việt Long Tước trong tay, chém mở lối đi trước mắt.

Nhìn những mảnh vỡ của lối đi bị chém xuống, Lâm Bất Phàm lại âm thầm nhíu mày.

Hắn chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra, bức tường đá ở cuối lối đi này, trông có vẻ không khác gì tường đá, cũng cứng rắn vô cùng.

Nhưng nhìn những mảnh vỡ bị chém xuống, Lâm Bất Phàm thấy chúng căn bản không phải đá, mà giống một loại thực vật hơn!

Lúc này, ký ức từ kiếp trước của Lâm Bất Phàm hiện về, hắn không khỏi lẩm bẩm một câu: "Chẳng lẽ nơi đặt Hiến Vương Mộ, thật sự là bên trong một Nhục Chi khổng lồ sao..." Mặc dù không khỏi nhíu mày, nhưng cũng chỉ trong chốc lát, Lâm Bất Phàm đã hoàn hồn.

Sau đó không nói nhiều, nhấc chân bước thẳng vào lối đi...

Mặc dù Lâm Bất Phàm cơ bản có thể xác định, không gian phía sau lối đi này được hình thành từ Nhục Chi.

Nơi đặt Hiến Vương Mộ thực chất là bên trong cơ thể của Nhục Chi!

Nhưng Lâm Bất Phàm không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại còn nhấc chân bước thẳng qua lối đi, tiến vào không gian đó.

Khi Lâm Bất Phàm bước vào không gian đó, đám người Giá Cô Thiệu phía sau cũng không chút do dự.

Ai nấy đều theo sát phía sau, lần lượt bước vào không gian đó.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm quét mắt nhìn xung quanh, không gian này không lớn, nhiều nhất cũng chỉ khoảng trăm mét vuông.

Nơi này là không gian cuối cùng của lối đi, ngoài con đường phía sau, ba mặt còn lại đều không có lối đi nào.

Bất kể là ba bức tường, hay trần nhà và mặt đất dưới chân, đều có cảm giác lồi lõm không bằng phẳng.

Trông giống như vỏ cây bên ngoài, có những đường vân nhỏ dày đặc.

Thấy vậy, trong lòng Lâm Bất Phàm đã hoàn toàn xác định.

Vị trí hắn đang đứng, e rằng là bên trong cơ thể của Nhục Chi.

Cùng lúc đó, ở giữa không gian chỉ rộng khoảng một trăm mét vuông này, có một cỗ quan quách vô cùng kỳ lạ.

Cỗ quan tài này không phải ngọc thạch, cũng không phải đồ đồng.

Chỉ cần liếc mắt, Lâm Bất Phàm đã nhận ra, chất liệu của cỗ quan tài này giống hệt như những bức tường xung quanh.

Đều được làm từ một loại chất liệu đặc biệt!

Cũng chính là do cơ thể của Nhục Chi hóa thành!

"Tứ Gia..." Nhìn cỗ quan quách đặt ở trung tâm, Giá Cô Thiệu lập tức không khỏi rục rịch.

Nhưng hắn đã bình tĩnh lại, cuối cùng kiềm chế được sự thôi thúc trong lòng, nhìn về phía Lâm Bất Phàm hỏi.

"Nếu không có gì bất ngờ, đây hẳn là nơi đặt quan quách của Hiến Vương." "Còn Mộ Trần Châu có ở trong đó hay không, ta cũng không thể xác định..." Đối diện với ánh mắt của Giá Cô Thiệu, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, trực tiếp gật đầu với y, ra hiệu trực tiếp mở quan tài.

Có sự ra hiệu của Lâm Bất Phàm, hai sư huynh đệ Giá Cô Thiệu cũng không nói nhiều.

Chỉ thấy hai người tiến lên, đi một vòng quanh cỗ quan tài đó.

Nhưng điều khiến họ không ngờ là, bất kể quan sát thế nào, cũng không tìm thấy bất kỳ cơ quan mở nào.

Nói chính xác hơn, cỗ quan tài này phẳng phất như một khối liền, căn bản không có bất kỳ khe hở nào.

"Sư huynh xem..." Trong lúc Giá Cô Thiệu đang nhíu mày, chỉ thấy ánh mắt của Lão Dương Nhân dừng lại trên nắp quan tài trong suốt.

Y chỉ vào thi thể trong quan quách, kinh ngạc nói.

Nhìn qua, xuyên qua nắp quan tài gần như trong suốt, có thể thấy bóng dáng bên trong quan quách.

Bất kể là Giá Cô Thiệu, thậm chí cả Lâm Bất Phàm đứng bên cạnh, đồng tử trong mắt đều không khỏi co rút lại.

Người này nếu không có gì bất ngờ, chính là Hiến Vương mà họ cần tìm!

Điều khiến Lâm Bất Phàm và Giá Cô Thiệu kinh ngạc là, thi thể lúc này phảng phất như sắp hoàn toàn ngọc hóa.

Toàn bộ ngũ quan đều dần biến mất, hóa thành một gương mặt không có ngũ quan.

Điều thu hút ánh mắt nhất là trong miệng người này, một viên bảo châu tỏa ra ánh sáng xanh lam mờ ảo, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Nhìn kỹ thậm chí có thể phát hiện, viên bảo châu này trông có vài phần giống một con mắt rắn đã ngọc hóa!

Chương 333

"Mộ...

Mộ Trần Châu..." Trong khoảnh khắc nhìn thấy viên bảo châu đó, hai người Giá Cô Thiệu và Lão Dương Nhân đều không khỏi sững người.

Hồi lâu sau, họ mới hoàn hồn, trợn tròn mắt kinh hỉ nói.

Đúng lúc này, Lâm Bất Phàm dường như cảm nhận được điều gì đó, chỉ thấy lông mày hắn khẽ nhíu lại.

Sau đó chỉ thấy mũi chân hắn nhẹ nhàng điểm xuống đất, lập tức cảm nhận được mặt đất vốn cứng rắn vô cùng dưới chân, bắt đầu dần mềm đi.

Cảm nhận được sự bất thường dưới chân, trong mắt Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lóe lên một tia ngưng trọng: "Nhục Chi đó tỉnh lại rồi..." Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không dám trì hoãn nữa.

Chỉ thấy Đại Việt Long Tước trong tay hắn vung lên, chém một đao thật mạnh vào cỗ quan quách.

Vút!

Một tia sáng lạnh lóe lên, cỗ quan quách vốn là một khối liền, không có chút khe hở nào, lập tức bị Lâm Bất Phàm chém ra một vết nứt.

Sau đó, Lâm Bất Phàm không nói hai lời, đưa tay vào trong vết nứt, chộp thẳng lấy Mộ Trần Châu trong miệng Hiến Vương.

Khi Lâm Bất Phàm cưỡng ép lấy Mộ Trần Châu ra khỏi miệng Hiến Vương.

Trong khoảnh khắc đó, hắn lập tức cảm nhận được từ cơ thể Hiến Vương gần như đã ngọc hóa, tỏa ra một luồng sức mạnh.

Ầm ầm ầm...

Cùng lúc đó, mộ thất mà mọi người đang ở, cũng đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Mặt đất dưới chân mọi người cũng rung chuyển dữ dội.

"Đi..." Đối mặt với sự biến đổi đột ngột này, Lâm Bất Phàm cũng không dám chần chừ nữa.

Hắn hét lớn một tiếng, gọi mọi người một tiếng, sau đó vung tay thu Mộ Trần Châu lại, xoay người lao ra ngoài mộ thất.

Thấy Mộ Trần Châu đã bị Lâm Bất Phàm đoạt được, Giá Cô Thiệu và Lão Dương Nhân nhìn nhau, cũng không chút do dự.

Họ vội vàng theo sát phía sau, lao ra ngoài mộ thất.

Khi bóng dáng của Lâm Bất Phàm và mọi người vừa lao ra khỏi mộ thất, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy xung quanh lối đi mà Lâm Bất Phàm đã mở ra bỗng dưng co giật, dần dần bắt đầu khép lại.

"Thứ quái gì thế này…" Nhìn bức tường trước mặt tựa như vật sống, dần dần mềm hóa và co giật, ngoại trừ Lâm Bất Phàm không hề biến sắc, trên mặt Giá Cô Thiệu và những người khác đều lộ vẻ kinh hãi.

"Tứ, Tứ gia… rốt cuộc là chuyện gì vậy…" Sau khi ra khỏi lối đi và trở lại vị trí đã tiêu diệt Bạch Mao Hạn Bạt, Giá Cô Thiệu không nhịn được lên tiếng hỏi.

Đối diện với ánh mắt của Giá Cô Thiệu, Lâm Bất Phàm không hề giấu diếm, trực tiếp nói: "Nơi Hiến Vương Mộ tọa lạc, là do một con Nhục Chi hóa thành…" Nghe Lâm Bất Phàm nói, mặt Giá Cô Thiệu

sững sờ một lúc, sau đó mới khó tin nói: "Nhục, Nhục Chi…" Nếu mộ thất vừa rồi đều do Nhục Chi hóa thành, vậy con Nhục Chi đó rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào.

E rằng đây không phải là Nhục Chi bình thường mà đã thành yêu quái rồi.

Ầm ầm ầm!

Không đợi Giá Cô Thiệu hỏi thêm, một trận chấn động dữ dội truyền đến.

Từ lối đi phía sau dẫn đến Hiến Vương Mộ, tựa như có một con cự thú sắp xuất thế, lập tức truyền đến động tĩnh trời long đất lở.

Thấy động tĩnh truyền đến, vẻ mặt Lâm Bất Phàm hiện lên một tia ngưng trọng: "Nó sắp ra rồi." Trong khoảnh khắc, sư huynh đệ Giá Cô Thiệu cùng đội tinh nhuệ dưới trướng Lâm Bất Phàm, ai nấy đều lập tức cảnh giác, siết chặt vũ khí trong tay.

Ầm… Theo một tiếng nổ vang, chỉ thấy một bức tường thịt không ngừng vặn vẹo, lập tức từ lối đi chen chúc lao ra.

Trên khối thịt đó, thậm chí có thể thấy những bộ xương trắng hếu… Cuối cùng, một khối thịt khổng lồ đường kính hơn mười mét trực tiếp lao ra khỏi lối đi, làm vỡ nát vô số nham thạch xung quanh.

"Hít…" Nhìn khối thịt khổng lồ, trên đó là những bộ xương trắng hếu.

Quan trọng nhất là, ở vị trí cao nhất của khối thịt, mọi người thấy một bóng người không thể tưởng tượng nổi.

Người đó không ai khác, chính là Hiến Vương đã bị ngọc hóa.

Chỉ thấy nửa thân trên của y lộ ra ngoài, còn nửa thân dưới trực tiếp dung hợp làm một thể với khối thịt bên dưới.

Thân thể ngọc hóa, ngũ quan hợp thành một, mơ hồ như đang nhìn về phía mọi người.

"Bắn!" Không đợi khối thịt có bất kỳ hành động nào, đội tinh nhuệ dưới trướng Lâm Bất Phàm đã hoàn hồn.

Ai nấy không nói lời nào, giơ súng trường AK trong tay lên, nhắm vào khối thịt, đặc biệt là nửa thân trên của Hiến Vương, không chút do dự mà điên cuồng nã đạn!

Đoàng, đoàng, đoàng… Trong khoảnh khắc, tiếng súng gào thét, từng viên đạn bay về phía khối thịt, điên cuồng bao phủ lấy nó.

Thế nhưng điều khiến mọi người không thể ngờ tới là, từng viên đạn bắn vào khối thịt khổng lồ lại như bùn lún vào đầm lầy, không gây ra một gợn sóng nào, lập tức bị khối thịt nuốt chửng.

Còn thân thể Hiến Vương trên khối thịt, từng viên đạn bắn vào cơ thể ngọc hóa, tuy không bị nuốt chửng như khi bắn vào khối thịt, nhưng khi rơi trên thân thể ngọc hóa, lập tức tóe lên từng đóa hoa lửa.

"Sao có thể…" Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Giá Cô Thiệu và những người khác đều không khỏi nuốt nước bọt.

Trong lòng dâng lên vẻ kinh hãi: "Đây rốt cuộc là thứ quỷ gì…" Nói đoạn, ánh mắt của mọi người đều không hẹn mà cùng đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

Hiện tại, người duy nhất có khả năng đối phó với khối thịt khổng lồ này, e rằng cũng chỉ có Lâm Bất Phàm!

Chương 334

Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, vung tay ra lệnh: "Lui!" Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, Giá Cô Thiệu và những người khác mở miệng, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng lời đến bên môi lại nuốt xuống.

Sau đó không nói hai lời, lập tức làm theo mệnh lệnh, dần dần lui về phía cây cầu đá nơi có hố chôn người.

"Gào!" Lúc này, khối thịt khổng lồ trước mặt Lâm Bất Phàm dường như cũng đã nổi giận.

Chỉ nghe một tiếng gầm giận dữ không giống người cũng chẳng giống thú vang lên từ bên trong khối thịt.

Sau đó, từ trong khối thịt lại vang lên một tiếng quát chói tai: "Chết!" Nghe tiếng quát từ khối thịt truyền ra, ánh mắt Lâm Bất Phàm lập tức dán vào nửa thân thể của Hiến Vương.

Ban đầu hắn tưởng Hiến Vương đã chết.

Bây giờ xem ra, tuy Hiến Vương đã chết, nhưng nhờ vào sức mạnh của Mục Trần Châu, thân thể y tuy đã ngọc hóa nhưng cũng đã triệt để dung hợp làm một với khối Nhục Chi này.

Theo tiếng quát chói tai vang lên từ trong khối thịt, chỉ thấy khối thịt khổng lồ bắt đầu co giật.

Chỉ trong vài hơi thở, từng bộ hài cốt từ trong khối thịt khổng lồ giãy giụa chui ra.

Từng bộ xương khô tựa như sống lại, lập tức lao về phía Lâm Bất Phàm.

"Hừ… Chỉ bằng mấy bộ xương khô này…" Nhìn những bộ

xương khô lao về phía mình, trong mắt Lâm Bất Phàm lóe lên một tia khinh thường.

Sau đó chỉ thấy thân ảnh hắn không lùi mà tiến, tay cầm Đại Việt Long Tước nghênh chiến.

Không dùng chút chân nguyên nào, cũng không khởi động Chân Long huyết mạch.

Chỉ dựa vào nhục thân cường hãn đạt tới cảnh giới Võ Thánh của Lâm Bất Phàm lúc này, cộng thêm huyết mạch Chân Long đã thuế biến thức tỉnh trên 50%, dù không dùng chân nguyên, không khởi động huyết mạch chi lực, sức mạnh nhục thân của Lâm Bất Phàm cũng đủ để đối đầu với Đại Tông sư!

Đối phó với mấy bộ xương khô trước mắt, chỉ cần Đại Việt Long Tước trong tay là đủ để dễ dàng trấn sát hết bọn chúng.

Vụt, vụt, vụt!

Trong chớp mắt, thân ảnh Lâm Bất Phàm hóa thành một đạo tàn ảnh lao ra.

Chỉ thấy từng đạo hàn quang lóe lên, những bộ xương khô lao về phía Lâm Bất Phàm liền bị chém giết từng tên một.

Có lẽ vì bản thân Đại Việt Long Tước ẩn chứa một cỗ hung sát chi khí, mang theo sức mạnh đặc thù, hoặc cũng có thể những bộ xương khô này chỉ là xương khô bình thường.

Theo từng nhát chém của Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm, từng bộ xương khô lập tức hóa thành tro bụi, tan biến trong không khí.

Chỉ trong vài chục hơi thở, vô số bộ xương khô lao về phía Lâm Bất Phàm đều bị chém giết sạch sẽ.

Không đợi khối thịt có thêm hành động nào, thân ảnh Lâm Bất Phàm khẽ động, lập tức lao thẳng về phía nó.

Vụt… Trong khoảnh khắc, thân ảnh Lâm Bất Phàm khẽ động, nháy mắt đã ở trước mặt khối thịt khổng lồ, giơ tay chém xuống một đao.

Lần này, Lâm Bất Phàm đã điều động một tia chân nguyên trong cơ thể.

Trong phút chốc, một đạo đao quang dài gần ba mét theo động tác của Lâm Bất Phàm, lập tức chém về phía khối thịt.

Một đao của Lâm Bất Phàm chém xuống, một khối thịt lớn chừng ba bốn mét bị hắn chém phăng.

Điều khiến hắn có chút bất ngờ là khối thịt bị chém xuống đó, dưới ánh mắt hắn, lại dần dần co giật về phía khối thịt mẹ.

Sau đó, dưới sự chứng kiến của hắn, nó lại một lần nữa dung hợp làm một!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt Lâm Bất Phàm lóe lên tinh quang: "Sinh mệnh lực thật mạnh…" "Gào!" Cùng lúc đó, khối thịt khổng lồ bị Lâm Bất Phàm chém một đao, dường như cũng bị chọc giận, lập tức gầm lên một tiếng giận dữ.

Sau đó, khối thịt khổng lồ bắt đầu co giật điên cuồng.

"Thật phiền phức…" Nói đoạn, Lâm Bất Phàm không chút do dự, giơ tay rạch một đường trên lòng bàn tay.

Một dòng máu mang theo tia sáng màu vàng kim lập tức tuôn ra từ vết thương của Lâm Bất Phàm, nhuộm đỏ cả thanh Đại Việt Long Tước.

Khi Chân Long chi huyết của Lâm Bất Phàm tưới lên thanh Đại

Việt Long Tước, chỉ thấy thanh đao trong tay hắn lập tức tỏa ra một luồng hung sát chi khí nồng đậm.

"Để ta xem xem, ngươi có thể chống lại Chân Long huyết mạch của ta không…" Nói đoạn, Lâm Bất Phàm vận chuyển chân nguyên trong cơ thể, lập tức lại một lần nữa lao lên.

Vụt, vụt, vụt… Trong khoảnh khắc, thân ảnh Lâm Bất Phàm hóa thành từng đạo tàn ảnh, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể bắt kịp.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Bất Phàm liên tiếp chém ra mấy đao.

Liên tiếp mấy khối thịt bị hắn chém rụng.

"Gào, gào, gào…" Lâm Bất Phàm chém ra mấy đao, thân ảnh lùi lại mấy chục mét.

Lúc này, khối thịt khổng lồ mới kịp phản ứng, phát ra từng tiếng gầm gào đầy đau đớn.

Mấy khối thịt bị chém rụng chỉ co giật vặn vẹo trong giây lát, rồi như thể hoàn toàn mất đi sức sống, từ vật chất mềm mại như thịt khối, với tốc độ mắt thường có thể thấy, dần dần biến thành thứ cứng rắn như nham thạch.

"Xem ra thứ quỷ này cũng không có gì ghê gớm…" Thấy uy lực của Chân Long huyết mạch lớn đến vậy, khóe miệng Lâm Bất Phàm không khỏi nhếch lên một nụ cười lạnh.

Sau đó, mặc kệ khối thịt khổng lồ đang gầm thét giận dữ, đã bị thu nhỏ lại gần một phần năm, Lâm Bất Phàm không còn trì hoãn, lập tức lại cầm Đại Việt Long Tước, một lần nữa xông vào chém giết.

Vụt, vụt, vụt… Từng đạo hàn quang lóe lên, chỉ thấy thanh Đại Việt Long Tước trong tay Lâm Bất Phàm, tỏa ra hung sát chi khí ngút trời, thấm đẫm Chân Long chi huyết, liên tục chém vào khối thịt

khổng lồ.

Chương 335

Từng khối thịt co giật không ngừng bị Lâm Bất Phàm chém rụng.

Chỉ trong vài chục hơi thở, khối thịt khổng lồ dưới đao của Lâm Bất Phàm như thể bị lăng trì.

Cuối cùng chỉ còn lại một khối thịt nhỏ chừng ba mét, cùng với thân thể ngọc hóa của Hiến Vương.

Các bộ phận còn lại đều bị Lâm Bất Phàm chém rụng, lần lượt mất đi sức sống, dần dần biến thành những vật thể như nham thạch.

Nhìn khối thịt chỉ còn lại một phần năm kích thước, chỉ khoảng ba mét, cùng với nửa thân thể ngọc hóa của Hiến Vương đã hoàn toàn dung hợp vào nó đang không ngừng gầm thét, khóe miệng Lâm Bất Phàm lúc này lộ ra một nụ cười lạnh khinh miệt.

"Tiếp theo là tử kỳ của ngươi…" "Thần thông Phiên Thiên Ấn!" Theo tâm niệm của Lâm Bất Phàm, hắn không cho Hiến Vương bất kỳ cơ hội nào.

Tâm niệm vừa động, hắn trực tiếp thi triển một trong hai đại võ đạo thần thông, Phiên Thiên Ấn.

Vụt!

Trong khoảnh khắc, một đại ấn tỏa ra uy áp mênh mông, có thể trấn áp yêu tà, lập tức ngưng tụ hiện ra giữa không trung.

Lúc này, Hiến Vương dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm, lập tức gầm lên giận dữ.

Đáng tiếc, thân ảnh của y lúc này như thể bị khóa chặt, không thể động đậy mảy may.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn đại ấn tỏa ra uy áp vô tận, hung hăng trấn áp xuống.

Ầm… Theo một tiếng nổ vang, đại ấn nằm giữa hư ảo và thực thể, trong nháy mắt đã hung hăng trấn áp xuống.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy vị trí của Hiến Vương, toàn bộ mặt đất đều lún xuống vài centimet.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, nó vừa bằng kích thước của phương đại ấn kia.

Không chỉ vậy, thậm chí trên đại ấn, hai chữ thần văn "Phiên Thiên" cũng trực tiếp in hằn trên mặt đất, tỏa ra từng tia thần uy.

Còn về bóng dáng Hiến Vương, lúc này lại đứng sững sờ tại chỗ, như thể không bị ảnh hưởng gì.

Mấy hơi thở trôi qua, khối thịt khổng lồ chừng ba mét, cùng với nửa thân thể ngọc hóa của Hiến Vương, dưới ánh mắt của mọi người, trực tiếp hóa thành một làn tro bụi, tan biến trong không trung.

Hồn bay phách lạc!

Một đòn vừa rồi của Lâm Bất Phàm đã trực tiếp hủy diệt toàn bộ sinh cơ của khối thịt khổng lồ do Nhục Chi hóa thành.

Thậm chí cả sinh cơ của Hiến Vương cũng bị một đòn đánh cho hồn bay phách lạc!

"Phù…" Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi thở ra một hơi trọc khí.

Nếu không có Chân Long huyết mạch, tu vi võ đạo lại đạt đến cảnh giới Võ Thánh, có lẽ hắn vẫn có thể toàn thân trở ra.

Nhưng một khi khối thịt khổng lồ do Nhục Chi hóa thành thức tỉnh, mảnh đất bảo địa này dù có giữ được, e rằng cũng sẽ trở nên hỗn

loạn tan hoang, không thể nào dễ dàng bị Lâm Bất Phàm trấn áp như vậy!

Sau khi giải quyết xong Hiến Vương, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, một vệt kim quang lập tức hiện lên trong mắt hắn.

Thiên Quan Linh Nhãn, mở!

Lúc này, ánh mắt Lâm Bất Phàm quét một vòng xung quanh, ngoài một số nơi bị bỏ sót, ví như hố chôn người kia có một vài nhân vật nhỏ, những nơi còn lại cơ bản không có gì thiếu sót!

Ánh mắt cẩn thận kiểm tra một vòng xung quanh, vệt kim quang trong mắt Lâm Bất Phàm mới từ từ tan biến.

Thu lại ánh mắt, hắn tâm niệm vừa động, lấy ra viên bảo châu thu được trước đó từ trong nhẫn trữ vật.

Vụt… Mục Trần Châu vừa xuất hiện trong tay Lâm Bất Phàm, một vệt bảo quang rực rỡ lập tức bùng phát.

Vụt, vụt, vụt… Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của Giá Cô Thiệu và những người khác đang lùi lại cách đó mấy chục mét, đều không khỏi bị thu hút.

Lúc này, Lâm Bất Phàm mới nhìn kỹ Mục Trần Châu.

Hình dạng giống như đồng tử của rắn, âm thầm cảm nhận một phen, quả thực bên trong viên châu này ẩn chứa một tia sức mạnh đặc thù.

Cổ sức mạnh này rõ ràng còn cường hãn hơn cả chân nguyên của Lâm Bất Phàm.

Mơ hồ, hắn thậm chí còn cảm nhận được một tia thần tính giống như trong Chân Long huyết mạch!

Cảm nhận được cổ sức mạnh này, trong mắt Lâm Bất Phàm lóe

lên vẻ ngưng trọng, đồng thời cũng hoàn toàn xác định Mục Trần Châu, e rằng thật sự là do nhãn cầu của Xà Thần hóa thành!

"Mục Trần Châu…" "Mục Trần Châu mà mạch của ta đã tìm kiếm hơn ngàn năm…" Nhìn Mục Trần Châu trong tay Lâm Bất Phàm, hai sư huynh đệ Giá Cô Thiệu sau khi hoàn hồn, không nói hai lời, vài bước đã đến trước mặt hắn.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Mục Trần Châu, trên mặt đầy kích động nói.

Nhìn vẻ mặt kích động của hai người lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, đưa tay ném thẳng Mục Trần Châu về phía Giá Cô Thiệu.

"Trong Mục Trần Châu quả thực ẩn chứa một cỗ sức mạnh cường đại… Còn về việc có thể giải trừ lời nguyền huyết mạch trên người các ngươi hay không, phải nghiên cứu mới biết được…" Cẩn thận đỡ lấy Mục Trần Châu mà Lâm Bất Phàm ném tới, Giá Cô Thiệu mở miệng định nói gì đó, nhưng lời đến bên môi, sự chú ý của hắn đã bị Mục Trần Châu trong tay thu hút mất.

"Nguy cơ ở đây cơ bản đã được giải quyết hết… Đi, chúng ta rời khỏi đây trước đã…" Thu hồi ánh mắt, Lâm Bất Phàm gọi một tiếng, rồi không nán lại thêm, xoay người bước về phía lối đi thông ra hồ nước.

Thấy Lâm Bất Phàm hành động, Giá Cô Thiệu và những người khác sau khi hoàn hồn, tự nhiên cũng không chút do dự, lập tức theo sát phía sau.

Khi đoàn người Lâm Bất Phàm một lần nữa trồi lên từ mặt hồ, Doãn Tinh Nguyệt và những người khác đang chờ đợi trên bờ đã lâu đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chương 336

So với việc đoàn người Lâm Bất Phàm vào mộ có vẻ hữu kinh vô hiểm, thì những người trên bờ như Doãn Tinh Nguyệt lại lo lắng thấp thỏm, một ngày dài như một năm.

Doãn Tinh Nguyệt tuy có lòng tin vào thực lực của Lâm Bất Phàm, nhưng nỗi lo lắng trong lòng, trước khi Lâm Bất Phàm xuất hiện, vẫn luôn không thể buông xuống.

"Phu quân, chàng ra rồi…" Thấy Lâm Bất Phàm vừa nhô lên khỏi mặt nước, Doãn Tinh Nguyệt lập tức thở phào một hơi.

Vụt!

Trong khoảnh khắc, thân ảnh Lâm Bất Phàm từ trong nước nhảy lên, nhẹ nhàng điểm một cái trên mặt nước.

Thân ảnh hắn trong phút chốc như hóa thành mũi tên nhọn, lao thẳng về phía bờ.

Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh Lâm Bất Phàm đã ở trước mặt Doãn Tinh Nguyệt trên bờ.

"Phu quân…" Nhìn Lâm Bất Phàm xuất hiện ngay trước mặt, Doãn Tinh Nguyệt cũng không chút do dự, trực tiếp lao vào lòng hắn.

Một lúc lâu sau, khi Giá Cô Thiệu và những người khác lần lượt bơi vào bờ, Doãn Tinh Nguyệt mới mang theo một tia ửng hồng trên má, thoát ra khỏi vòng tay của Lâm Bất Phàm.

Lúc này, chỉ thấy bóng dáng Hoa Linh lập tức tiến lên nói: "Đại sư huynh, nhị sư huynh…" Không đợi Hoa Linh nói xong, Giá Cô Thiệu đã lấy ra viên Mục Trần Châu.

"Chẳng lẽ, đây là Mục Trần Châu mà chúng ta đã tìm kiếm hơn

ngàn năm…” Nhìn viên bảo châu tỏa ra linh quang màu lam nhàn nhạt trong tay Giá Cô Thiệu, Hoa Linh cũng không khỏi trừng lớn hai mắt nói.

Đối diện với ánh mắt của Hoa Linh, Giá Cô Thiệu gật đầu nói: “Không sai, đây là Mục Trần Châu tìm được trong quan tài của Hiến Vương… Được Tứ gia xác nhận, chính là Mục Trần Châu mà chúng ta cần tìm…” “Tìm được rồi, cuối cùng cũng tìm được rồi…” Xác định viên bảo châu trong tay Giá Cô Thiệu chính là Mục Trần Châu cần tìm, trên mặt Hoa Linh đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức kích động đến phát khóc.

Dưới sự an ủi của hai người Giá Cô Thiệu, Hoa Linh kích động khóc một hồi lâu mới bình tĩnh lại.

Sau đó, ánh mắt quét qua mọi người.

Mục đích của chuyến đi này đã đạt được, về việc tiếp theo nên làm gì, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

Nếu không có gì bất ngờ, sau khi có được Mục Trần Châu, họ nên rời đi.

Nhưng đáng tiếc, Lâm Bất Phàm đã để mắt đến nơi này, chuẩn bị xây dựng nơi đây thành tổ địa của Lâm gia.

Dù nơi đây đã có nền tảng, chỉ cần cải tạo một chút là được, nhưng đó vẫn là một công trình khổng lồ!

Muốn xây dựng nơi đây thành tổ địa của Lâm gia, tuyệt đối không phải chuyện một sớm một chiều.

Không chỉ cần tiêu tốn nhân lực, vật lực khổng lồ, mà còn cần vài năm, thậm chí là hơn mười năm mới có thể cải tạo và xây dựng xong.

Đó là trong trường hợp mọi việc thuận lợi, nhân lực đủ.

Nếu không, e rằng sẽ phải kéo dài vô thời hạn!

Trong lòng Lâm Bất Phàm, hắn âm thầm trầm ngâm suy nghĩ một lúc.

Cuối cùng, chỉ thấy hắn thở dài một hơi nói: "Nếu đã lấy được Mục Trần Châu, vậy tạm thời cứ rời khỏi đây trước đã…" Sau khi có quyết định, Lâm Bất Phàm cũng không còn do dự.

Theo lệnh của hắn, mọi người lập tức bắt đầu chỉnh trang thu dọn.

Chỉ vài phút sau, hơn trăm người trang bị vũ trang đầy đủ, theo lệnh của Lâm Bất Phàm, rút lui về phía Trùng Cốc bên ngoài.

Dọc đường, vì có Chân Long huyết mạch của Lâm Bất Phàm trấn nhiếp, bất kể là những nguy cơ chưa được xử lý, hay là độc trùng dị thú, đều không dám có chút dị động.

Chỉ chưa đầy hai canh giờ, bóng dáng đoàn người đã rút ra ngoài Trùng Cốc.

Nơi có thủy đạo thông vào trong lòng núi dẫn đến Trùng Cốc!

"Nghỉ ngơi một lát…" Tại vị trí lên bờ lúc trước, nhìn thác nước sau lưng, dòng sông ẩn chứa nguy cơ trước mắt.

Trong đó không chỉ có Đao Xỉ Khuê Ngư, trên đầu còn có Thủy Trệ Phong làm từ dây leo, đồng thời còn có Thanh Lân Cự Mãng ẩn nấp trong bóng tối!

Mặc dù những thứ này là rào cản để vào Trùng Cốc, nhưng nếu Lâm Bất Phàm muốn biến nơi đây thành tổ địa của Lâm gia, những thứ này tuy không đáng sợ đối với hắn, nhưng đối với những người không nắm giữ sức mạnh thì cuối cùng vẫn là một mối đe dọa.

Đặc biệt là con Thanh Lân Cự Mãng ẩn nấp trong bóng tối, đối

với những tồn tại dưới Võ đạo Đại Tông sư mà nói, đều là một mối đe dọa cực lớn.

"Nếu có thể thu phục được con Thanh Lân Cự Mãng kia, lại dùng Chân Long huyết mạch của ta nuôi dưỡng, không chừng có thể khiến nó thuế phàm hóa giao… Đến lúc đó không chỉ có thể làm rào cản bảo vệ nơi này, còn có thể làm cho nội tình Lâm gia đại tăng, thêm một dị chủng linh thú nữa…" Ý niệm này vừa nảy ra, khóe miệng Lâm Bất Phàm bất giác nhếch lên.

Sau khi trong lòng đã có ý định, khóe miệng Lâm Bất Phàm liền nhếch lên một chút.

Hắn cũng không nói nhiều nữa, sau khi mọi người nghỉ ngơi một lát, Lâm Bất Phàm mới vung tay ra lệnh.

Từng chiếc thuyền cao su nhanh chóng được hình thành trong tay mọi người.

"Đi…" Lâm Bất Phàm không nói nhảm, vung tay ra lệnh.

Cùng lúc đó, hắn không chút do dự, khí tức Chân Long huyết mạch liền lan tỏa ra...

Theo long uy trên người Lâm Bất Phàm lan tỏa, Đao Xỉ Khuê Ngư và Thủy Trệ Phong trong nước sông lập tức không dám có bất kỳ dị động nào.

Thậm chí mục tiêu của Lâm Bất Phàm, con Thanh Lân Cự Mãng ẩn giấu kia càng trốn sâu dưới đáy nước, không dám ló đầu ra!

Dọc đường không gặp bất kỳ sóng gió nào, khoảng nửa canh giờ sau, Lâm Bất Phàm dẫn mọi người xuyên qua lòng núi, đi ra khỏi sơn động.

Khi mọi người đang thu dọn thuyền cao su, Doãn Tinh Nguyệt hơi do dự một chút, cuối cùng không nhịn được lên tiếng hỏi: "Phu quân,

tiếp theo chúng ta trở về thành Thường Sa, hay là…" Nếu đã quyết định xây dựng nơi này thành tổ địa của Lâm gia, tự nhiên phải chuyển phần lớn sự chú ý đến đây!

Chương 337

Lâm gia ở thành Thường Sa, có thể coi như một nơi trú chân của Lâm gia.

Đối diện với ánh mắt của Doãn Tinh Nguyệt, Lâm Bất Phàm trong lòng đã có kế hoạch, không chút do dự, trực tiếp nói: "Tạm thời không trở về thành Thường Sa, đến trại kia bên ngoài…" Trại được xây dựng bên ngoài Hiến Vương Mộ, là người trông coi mộ của Hiến Vương.

Nơi này cách Hiến Vương Mộ, cách Trùng Cốc chỉ có một ngọn Già Long Sơn ngăn cách, vừa hay có thể làm căn cứ trung chuyển.

Lâm Bất Phàm muốn biến nơi Hiến Vương Mộ tọa lạc thành tổ địa của Lâm gia, trại kia tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nghe quyết định này của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt tự nhiên không có ý kiến, khẽ gật đầu.

Sau khi mọi người thu dọn xong thuyền cao su, Lâm Bất Phàm cũng không chút chậm trễ, trực tiếp vung tay, dẫn mọi người đi thẳng đến trại kia.

Trên đường, Lâm Bất Phàm nhìn về phía Doãn Tinh Nguyệt, trực tiếp nói: "Tinh Nguyệt, chuyện ở đây, thông báo cho Tiên Nhi và Khuynh Tiên một tiếng…" Nghe lời Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt tự nhiên không chút do dự, khẽ gật đầu ghi nhớ chuyện này vào lòng.

Tuy chuyến đi này không mang theo Nộ Tinh Kê, nhưng ở nơi hoang sơn dã lĩnh, không một bóng người này, nàng cũng có cách truyền tin tức trở về thành Thường Sa.

Sau khi phân phó xong chuyện này, Lâm Bất Phàm chuyển ánh mắt, tiếp theo nhìn về phía đội đặc chiến tinh nhuệ kia.

Chỉ thấy hắn vẫy tay ra hiệu, đội trưởng của đội tinh nhuệ lập tức đến bên cạnh Lâm Bất Phàm.

Sau đó, Lâm Bất Phàm trực tiếp ghé vào tai người này phân phó vài câu.

Nghe Lâm Bất Phàm phân phó, người này trên mặt không có chút thay đổi, trực tiếp khẽ gật đầu nhận lệnh.

Tiếp theo, hắn ra lệnh một tiếng, dẫn theo đội tinh nhuệ dưới trướng, cả một liên đội binh sĩ, lập tức nhanh chóng đi về phía trại kia.

Tuy cảnh tượng trước mắt khiến ba sư huynh muội Giá Cô Thiệu trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, nhưng lúc này trong lòng ba người họ, phần lớn tinh lực đều đặt trên Mục Trần Châu.

Thấy hành động của những binh sĩ dưới trướng Lâm Bất Phàm, chỉ hơi do dự một chút, rồi lập tức thu hồi ánh mắt.

Khi họ đang bước về phía vị trí của trại, những binh sĩ đi trước, lúc này dưới sự dẫn dắt của vị đội trưởng kia, đã bao vây toàn bộ trại.

Mấy trăm sơn dân trong trại, đối mặt với một liên đội vũ trang đầy đủ, dù muốn phản kháng cũng lực bất tòng tâm.

Theo một loạt tiếng súng vang lên, những người ngoan cố phản kháng do tộc trưởng cầm đầu trong trại, trực tiếp bị vị đội trưởng kia hạ lệnh tru sát.

Những người này vốn là người trông coi mộ của Hiến Vương, đặc biệt là dòng dõi của tộc trưởng trại này, càng đem chuyện này truyền miệng đời đời.

Để phòng ngừa bất trắc xảy ra, Lâm Bất Phàm mới đặc biệt phân phó vị đội trưởng, tru sát trực tiếp vị tộc trưởng và những người thân tín của y.

Còn những người bình thường kia, nếu nghe theo phân phó, Lâm Bất Phàm tự nhiên sẽ không lạm sát người vô tội.

Nhưng nếu không biết sống chết, Lâm Bất Phàm cũng không ngại tiễn họ một đoạn đường.

Nơi này vốn nằm sâu trong núi lớn, trong phạm vi trăm dặm, ngoài trại này ra, không còn bất kỳ dấu vết người ở nào khác.

Lâm Bất Phàm quyết định xây dựng tổ địa của Lâm gia ở đây, ngoài việc vì thiên địa linh khí nồng đậm, quả thực là một nơi thế ngoại đào viên, quan trọng nhất là vì nơi này vô cùng ẩn mật!

Nghe thấy tiếng súng phía trước, ánh mắt Giá Cô Thiệu không khỏi nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Tứ gia…" "Có lẽ đã xảy ra một chút xung đột với sơn dân trong trại… Đi, chúng ta qua xem thử…" Lâm Bất Phàm không nói nhảm, chỉ gọi một tiếng, rồi tốc độ dưới chân cũng nhanh hơn vài phần.

Thấy hành động của hắn, Giá Cô Thiệu há miệng định nói rồi lại thôi.

Cuối cùng vẫn không nói ra, gọi Lão Dương Nhân và Hoa Linh, vội vàng đuổi theo bước chân của Lâm Bất Phàm.

Vừa rồi những người đó rời đi, Giá Cô Thiệu đã cảm thấy kỳ lạ.

Đáng tiếc, sự chú ý của ba sư huynh muội đều đặt trên Mục Trần Châu.

Bây giờ nghe tiếng súng đột nhiên vang lên, trong lòng Giá Cô Thiệu lập tức đoán được, chắc chắn là Lâm Bất Phàm đã phân phó cho những người đó!

Không bao lâu sau, bóng dáng của đoàn người Lâm Bất Phàm đã đến trại.

Nhìn qua, chỉ thấy những người dưới trướng Lâm Bất Phàm đã sớm tập trung hết sơn dân trong trại lại một chỗ.

Vụt, vụt, vụt… Trong khoảnh khắc, ánh mắt của mọi người tại hiện trường đều đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

"Đại soái…" Dưới sự chú ý của mọi người, vị đội trưởng dẫn đầu lập tức đến trước mặt Lâm Bất Phàm, kính cẩn chào một cái.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm trước tiên khẽ gật đầu, sau đó mới lên tiếng: "Tình hình thế nào?" "Ngoài mấy người phản kháng bị tru sát tại chỗ, những thôn dân còn lại trong trại đều ở đây…" Nghe báo cáo của người này, Lâm Bất Phàm hài lòng gật đầu.

Sau đó chỉ thấy hắn chuyển ánh mắt, nhìn về phía những sơn dân kia.

"Những lời thừa thãi khác ta cũng không nói nhiều, chỉ cần các ngươi nghe theo phân phó, mọi thứ sẽ như thường…" Nói đến đây, Lâm Bất Phàm hơi do dự một lát, rồi mới tiếp tục nói: "Nhưng nếu dám có bất kỳ dị động nào, vậy thì đừng trách ta lòng dạ hiểm độc…" Nói xong, không đợi những người này lên tiếng, Lâm Bất Phàm vẫy tay ra hiệu.

Thấy Lâm Bất Phàm ra hiệu, vị tiểu đội trưởng dẫn đầu lập tức gật đầu, trực tiếp ra hiệu cho mọi người đưa những sơn dân này xuống.

Nhìn những sơn dân bị đưa đi, Lâm Bất Phàm lại lên tiếng: "Tìm cho ta một căn phòng sạch sẽ một chút…" "Đại soái mời đi theo tôi…" Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, vị tiểu đội trưởng không nói lời thừa, lập tức đi trước dẫn đường.

Vào trong trại, người này dẫn Lâm Bất Phàm mấy người đi thẳng đến căn nhà tốt nhất trong trại.

Đến nơi, nhìn căn nhà trước mắt rõ ràng tốt hơn nhiều so với những căn nhà khác, Lâm Bất Phàm cũng khẽ gật đầu.

Sau đó không nói nhảm, trực tiếp nói với vị tiểu đội trưởng: "Chuyện trong trại tạm thời giao cho ngươi xử lý…" Nghe lệnh của Lâm Bất Phàm, người này gật đầu nhận lệnh, không nói thêm lời thừa, xoay người trực tiếp lui xuống.

Nhìn bóng dáng người này rời đi, Doãn Tinh Nguyệt cũng ghé vào tai Lâm Bất Phàm, nhẹ nhàng nói mấy câu.

Chương 338

Sau đó, nàng xoay người đến một góc trại, chuẩn bị liên lạc với Hoắc Tiên Nhi và những người khác đang ở tỉnh thành.

Còn Lâm Bất Phàm, ánh mắt nhìn về phía ba người Giá Cô Thiệu.

"Đi, có chuyện gì vào trong rồi nói…" Bỏ lại một câu, Lâm Bất Phàm cất bước trực tiếp vào trong nhà.

Thấy Lâm Bất Phàm ra hiệu, ba sư huynh muội Giá Cô Thiệu nhìn nhau, cũng không nói lời thừa, vội vàng theo sát phía sau.

Bốn người vào trong phòng, Lâm Bất Phàm trước tiên quét mắt một vòng xung quanh.

Sau đó mới thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng vào ba người Giá Cô Thiệu.

Trầm mặc một lát, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, trực tiếp nói: "Mục Trần Châu đã có, tiếp theo các ngươi có dự định gì không…" Ba người Giá Cô Thiệu nghe vậy, không khỏi nhìn nhau.

Tuy Mục Trần Châu đã có, việc giải trừ lời nguyền trên người gần trong gang tấc, nhưng làm thế nào để giải trừ lời nguyền thì lại không biết gì, có chút không biết phải làm sao.

Nghĩ đến đây, Giá Cô Thiệu đã bình tĩnh lại, lập tức hơi cúi người về phía Lâm Bất Phàm, chắp tay nói: "Xin Tứ gia chỉ điểm…" Đối diện với ánh mắt của Giá Cô Thiệu, Lâm Bất Phàm đưa tay ra nói: "Mục Trần Châu…" Nghe lời Lâm Bất Phàm, Giá Cô Thiệu tự nhiên không chút do dự, trực tiếp đưa Mục Trần Châu vào tay hắn.

Nhận lấy Mục Trần Châu, Lâm Bất Phàm mới cẩn thận xem xét.

Viên châu giống như đồng tử của rắn, nhìn kỹ sẽ phát hiện bên

trong bảo châu ẩn chứa một cỗ sức mạnh cường hãn.

Quan sát một lúc, Lâm Bất Phàm nhìn về phía Giá Cô Thiệu nói: "Dấu ấn lời nguyền trên người ngươi, để ta xem kỹ…" Nghe Lâm Bất Phàm ra hiệu, Giá Cô Thiệu gật đầu, không chút do dự.

Sau đó, hắn để lộ dấu ấn hình con mắt màu máu trông vô cùng quỷ dị trên vai trước mắt Lâm Bất Phàm.

Nhìn dấu ấn giống như nhãn cầu kia, quả thực có vài phần tương tự với Mục Trần Châu trong tay.

Sau khi xem xét một lượt, Lâm Bất Phàm đặt tay lên dấu ấn đó.

Theo tâm niệm của hắn, một tia chân nguyên lập tức theo đầu ngón tay, truyền vào người Giá Cô Thiệu.

Khi tia chân nguyên của Lâm Bất Phàm chạm vào dấu ấn lời nguyền hình nhãn cầu trên vai, hắn lập tức cảm nhận được, bên trong dấu ấn hình nhãn cầu kia, đang có một cỗ sức mạnh đặc thù ẩn náu và tỏa ra.

Cỗ lực lượng kia tuy vô cùng yếu ớt, nhưng lại vô cùng kiên cường và ngoan cố, cho người ta cảm giác lạnh lẽo thấu xương, vô cùng khó chịu.

"Đây là nguồn gốc lời nguyền huyết mạch của Bàn Sơn nhất mạch…" Cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong dấu ấn đó, không lúc nào không xâm thực huyết nhục của Giá Cô Thiệu, dần dần hủy diệt sinh cơ trong cơ thể hắn, Lâm Bất Phàm lúc này cũng không khỏi khẽ nhíu mày!

"Tứ gia, ngài có nhìn ra được gì không…" Nhìn dáng vẻ nhíu mày của Lâm Bất Phàm, Lão Dương Nhân và Hoa Linh đứng bên cạnh, trong lòng lại ngưng trọng thêm vài phần.

Sau đó càng không nhịn được lên tiếng hỏi.

Lâm Bất Phàm không trả lời, trực tiếp nói: "Dấu ấn lời nguyền trên người các ngươi, cũng để ta xem một chút…" Nghe vậy, Lão Dương Nhân thì không cảm thấy gì.

Nhưng trên mặt Hoa Linh, trong khoảnh khắc đó lại hiện lên một tia ửng hồng.

Dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, dấu ấn lời nguyền trên người nàng ở trên vai.

Đối với nam nhân thì không sao, nhưng đối với Hoa Linh, cũng sẽ để lộ không ít vị trí!

Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, Hoa Linh cũng âm thầm cắn răng.

Sau đó trực tiếp đến trước mặt Lâm Bất Phàm, để lộ dấu ấn lời nguyền trên vai trước mặt hắn.

Nhìn trên làn da trắng như tuyết, một dấu ấn hình nhãn cầu dữ tợn, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta trong lòng không khỏi có một cảm giác khó chịu.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Lâm Bất Phàm đã bình tĩnh lại.

Sau đó chỉ thấy hắn đưa tay dùng đầu ngón tay, trực tiếp đặt lên dấu ấn lời nguyền trên vai Hoa Linh.

Hơi cảm nhận một chút liền phát hiện, dấu ấn lời nguyền trên vai Hoa Linh cũng giống như của Giá Cô Thiệu, bên trong ẩn chứa một tia sức mạnh quỷ dị.

Chỉ có điều so với sức mạnh ẩn chứa trong dấu ấn lời nguyền trên người Giá Cô Thiệu, sức mạnh quỷ dị ẩn chứa trong dấu ấn lời nguyền của Hoa Linh rõ ràng yếu hơn, chưa hoàn toàn lan tỏa, bắt đầu xâm thực huyết nhục của nàng.

Sau khi xác định tình hình trên người Hoa Linh, Lâm Bất Phàm thu tay lại, lập tức ra hiệu cho nàng.

Tiếp theo chỉ thấy hắn chuyển ánh mắt, nhìn về phía Lão Dương Nhân.

Sau khi Lâm Bất Phàm cẩn thận kiểm tra mới phát hiện, Lão Dương Nhân tuổi nhỏ hơn Giá Cô Thiệu, lớn hơn Hoa Linh.

Trong dấu ấn lời nguyền trên người hắn, sức mạnh quỷ dị ẩn chứa đang ở giai đoạn bộc phát, bắt đầu xâm thực huyết nhục trong cơ thể.

Hoa Linh vừa tròn hai mươi tuổi, lời nguyền huyết mạch trên người chưa bộc phát, sức mạnh quỷ dị ẩn chứa trong dấu ấn lời nguyền là ít nhất.

Lão Dương Nhân thì hơn một chút, lúc này tuổi cũng khoảng hai mươi sáu, lời nguyền huyết mạch trên người bộc phát, bước đầu bắt đầu xâm thực nhục thân.

Nghiêm trọng nhất là Giá Cô Thiệu, lời nguyền huyết mạch trên người hoàn toàn bộc phát, sinh cơ trong cơ thể dần bị xâm thực, huyết dịch bắt đầu có phản ứng ban đầu.

Tuổi của Giá Cô Thiệu cũng vừa mới qua ba mươi!

Cứ theo tình hình hiện tại phát triển, nếu lời nguyền trên người không được giải trừ, e rằng nhiều nhất cũng chỉ còn hơn mười năm nữa.

Nếu trong thời gian này, xảy ra tình huống bất ngờ, khiến bản thân tiêu hao thêm nguyên khí, dẫn động cổ sức mạnh lời nguyền kia, tuổi thọ e rằng sẽ giảm đi nữa.

Khi Lâm Bất Phàm kiểm tra xong tình hình của ba người, không đợi hắn lên tiếng, Giá Cô Thiệu đã vội vàng nói: "Tứ gia, tình hình

của chúng tôi thế nào, có cách nào giải trừ lời nguyền không…" Nói đến đây, Giá Cô Thiệu quan sát sắc mặt của Lâm Bất Phàm.

Chương 339

Tuy không nhìn ra điều gì khác thường, nhưng cuối cùng vẫn âm thầm cắn răng nói: "Xin Tứ gia không cần giấu diếm, cứ nói thẳng tình hình…" Đối diện với ánh mắt của ba người, Lâm Bất Phàm cũng không giấu diếm, tiếp tục nói: "Qua thăm dò vừa rồi, tình hình trên người các ngươi đều có chút khác biệt… Trong dấu ấn lời nguyền, ta cảm nhận được sự tồn tại của một cỗ sức mạnh vô cùng quỷ dị… Theo tuổi tác của tộc nhân thay đổi, sức mạnh quỷ dị ẩn chứa trong dấu ấn lời nguyền sẽ dần dần bộc phát, xâm thực sinh cơ trong cơ thể…" Nói đến đây, Lâm Bất Phàm liếc nhìn Giá Cô Thiệu, sau đó mới tiếp tục nói: "Đặc biệt là dấu ấn lời nguyền trên người Giá Cô Thiệu, đã hoàn toàn bộc phát, bắt đầu xâm thực sinh cơ trong cơ thể… Đây cũng là lý do vì sao một mạch các ngươi chỉ có thể sống đến ba bốn mươi tuổi… Với tình hình hiện tại, nếu không kích phát thêm cổ sức mạnh lời nguyền kia, lâu thì khoảng mười lăm năm, ngắn thì còn mười năm nữa…" Đối với những lời này của Lâm Bất Phàm, trong lòng ba người Giá Cô Thiệu cũng không có quá nhiều gợn sóng.

Bởi vì tình hình trên người họ, qua hơn ngàn năm tìm tòi của cả tộc, đã có một sự hiểu biết vô cùng chi tiết.

Nhưng chuyện tiếp theo Lâm Bất Phàm muốn nói, lại khiến sắc mặt ba người lập tức biến đổi mạnh mẽ.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm dừng lại một lát, rồi tiếp tục nói: "Qua kiểm tra vừa rồi ta phát hiện, lời nguyền trên người các ngươi, thực ra không phải là lời nguyền huyết mạch…" Vụt!

Trong khoảnh khắc đó, nghe lời Lâm Bất Phàm, chỉ thấy trên mặt ba người Giá Cô Thiệu đều không khỏi sững sờ.

Sau khi hoàn hồn, mới không nhịn được lên tiếng: "Tứ, Tứ gia nói vậy là có ý gì…" Lúc này, Lâm Bất Phàm dứt khoát cũng không giấu diếm nữa, trực tiếp nói: "Lời nguyền trên người các ngươi, không phải là lời nguyền huyết mạch thông thường… Dấu ấn lời nguyền trên người các ngươi, càng giống một loại dấu ấn tọa độ hơn…" Đúng vậy, qua thăm dò vừa rồi của Lâm Bất Phàm, hắn phát hiện dấu ấn lời nguyền trên người ba người Giá Cô Thiệu, trông càng giống một loại dấu ấn tọa độ hơn!

Một tọa độ chuyên dùng để truyền đi cổ sức mạnh quỷ dị kia!

"Dấu ấn tọa độ…" Dù có lời giải thích của Lâm Bất Phàm, ba người Giá Cô Thiệu nhất thời vẫn lộ ra vẻ mơ hồ.

Nhìn dáng vẻ của ba người lúc này, Lâm Bất Phàm trực tiếp vẫy tay với Giá Cô Thiệu.

Khi hắn đến trước mặt, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm.

Tâm niệm vừa động, chân nguyên trong cơ thể lập tức tuôn ra từ trong tay.

Tiếp theo, Lâm Bất Phàm đặt tay trực tiếp lên dấu ấn lời nguyền trên vai Giá Cô Thiệu.

Không đợi hắn có bất kỳ động tác nào, Lâm Bất Phàm vận chuyển chân nguyên, đưa tay lên không trung nhẹ nhàng chộp một cái.

Trong khoảnh khắc, Giá Cô Thiệu lập tức cảm thấy, nơi có dấu ấn lời nguyền trên vai, truyền đến một cơn đau thấu tim.

"A!" Trong phút chốc, khuôn mặt Giá Cô Thiệu trở nên dữ tợn, đau đớn kêu thảm.

"Sư huynh!" Thấy Giá Cô Thiệu đột nhiên biến đổi, Lão Dương Nhân và Hoa Linh bên cạnh đều không khỏi lo lắng.

Điều khiến mọi người không thể ngờ tới là, lúc này Giá Cô Thiệu mặt mày dữ tợn, đang không ngừng kêu gào, lại cố gắng chịu đựng cơn đau thấu tim đó, khàn giọng nói: "Không sao…" Cùng lúc đó, chỉ thấy Lâm Bất Phàm ở trên không hung hăng chộp một cái, tiếp theo quát lớn một tiếng: "Ra cho ta!" Dáng vẻ đó như thể muốn rút thứ gì đó ra khỏi cơ thể Giá Cô Thiệu.

Trong tiếng gầm thét đầy đau đớn của Giá Cô Thiệu, chỉ thấy một luồng sức mạnh quỷ dị màu đỏ sẫm, mảnh như sợi tóc, bị Lâm Bất Phàm rút ra khỏi dấu ấn lời nguyền của hắn.

Cỗ sức mạnh này vô cùng ngoan cố, vô cùng kiên cường.

Chân nguyên trong cơ thể Lâm Bất Phàm, nhất thời e rằng cũng khó mà trực tiếp tiêu diệt được nó.

Nhìn lại Giá Cô Thiệu, sau khi Lâm Bất Phàm rút ra tia sức mạnh kia, cả người hắn như thể kiệt sức, mặt mày tái nhợt ngã quỵ xuống đất.

Nhìn tia sức mạnh quỷ dị màu đỏ sẫm trong tay Lâm Bất Phàm, ba người Giá Cô Thiệu lập tức trừng lớn hai mắt nói: "Chẳng lẽ đây là sức mạnh ẩn giấu trong dấu ấn lời nguyền trên người chúng tôi…" Đối diện với ánh mắt của ba người, Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu: "Không sai, đây chính là sức mạnh quỷ dị ẩn giấu trong dấu ấn lời nguyền trên người Giá Cô Thiệu… Cỗ sức mạnh này vô cùng ngoan cố, vô cùng kiên cường, giống như giòi trong xương, vô cùng quỷ dị… Cũng chính vì sự tồn tại của cỗ sức mạnh này, không ngừng xâm thực sinh cơ trong cơ thể, mới có lời nguyền huyết mạch của Bàn Sơn nhất mạch…" Nghe lời giải thích của Lâm Bất Phàm, không đợi Lão Dương Nhân và Hoa Linh có phản ứng, trên mặt Giá Cô Thiệu lúc này đã lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

"Ý của Tứ gia là, lời nguyền huyết mạch trên người chúng tôi, là

do cỗ sức mạnh quỷ dị này gây ra… Dấu ấn lời nguyền trên người chúng tôi, là vật chứa của cỗ sức mạnh này…" Lúc này, hắn mới hiểu được ý nghĩa của "dấu ấn tọa độ" mà Lâm Bất Phàm đã nói trước đó!

Không đợi Giá Cô Thiệu tiếp tục nói, giọng của Lâm Bất Phàm lại vang lên: "Dấu ấn lời nguyền trên người các ngươi, giống như một tọa độ, dẫn dắt cỗ sức mạnh này từ trong cõi u minh giáng xuống… Muốn giải trừ lời nguyền trên người, chỉ có cách xác định cắt đứt sự giáng lâm của cỗ sức mạnh quỷ dị này…" Nói đến đây, Lâm Bất Phàm không khỏi liếc nhìn ba người một cái, sau đó mới bổ sung một câu: "Hoặc là triệt để tiêu diệt dấu ấn lời nguyền trên người, mới có thể giải quyết triệt để nỗi lo của Bàn Sơn nhất mạch…" Nghe lời Lâm Bất Phàm, sắc mặt ba người Giá Cô Thiệu không khỏi âm thầm biến đổi.

Lúc này, Lâm Bất Phàm lại lấy Mục Trần Châu ra, tiếp tục nói: "Sức mạnh ẩn chứa trong Mục Trần Châu, có lẽ có thể triệt để xóa bỏ dấu ấn lời nguyền trên người các ngươi…" Mục Trần Châu là do nhãn cầu của Xà Thần hóa thành, bên trong ẩn chứa một cỗ thần tính.

Cỗ sức mạnh quỷ dị trong dấu ấn lời nguyền của ba người, nếu không có gì bất ngờ, cũng nên có nguồn gốc từ Xà Thần.

Muốn giải trừ dấu ấn lời nguyền trên người, cũng chỉ có thể dùng Mục Trần Châu do nhãn cầu của Xà Thần hóa thành.

"Nhưng sức mạnh của Mục Trần Châu, dù với thực lực hiện tại của ta, cũng chỉ có thể dẫn động một tia… Có thể xóa bỏ được dấu ấn lời nguyền hay không, vẫn còn là ẩn số, các ngươi có muốn thử không…" Khi ánh mắt Lâm Bất Phàm nhìn vào ba người Giá Cô Thiệu, ba người họ nhìn nhau, không đợi Lão Dương Nhân và Hoa Linh lên tiếng, Giá Cô Thiệu đã nói: "Giá Cô Thiệu nguyện ý thử, xin Tứ gia ra tay…" Nhìn dáng vẻ kiên quyết của Giá Cô Thiệu, không

đợi Lâm Bất Phàm ra tay, Lão Dương Nhân và Hoa Linh đã hoàn hồn, cũng tiếp lời: "Tôi cũng nguyện ý thử, xin Tứ gia ra tay…" Lúc này, ánh mắt Lâm Bất Phàm nhìn vào ba người, cuối cùng lại dừng lại trên người Hoa Linh nói: "Trong ba người, chỉ có dấu ấn lời nguyền trên người Hoa Linh là chưa bộc phát, cũng là dễ thành công nhất…" Lâm Bất Phàm cuối cùng chọn Hoa Linh, không phải là người mở lời đầu tiên Giá Cô Thiệu.

Một là vì lời nguyền trên người Giá Cô Thiệu lúc này đã hoàn toàn bộc phát.

Cỗ sức mạnh lời nguyền quỷ dị kia, Lâm Bất Phàm cũng không chắc có thể khu trừ được nó.

Ngược lại là Hoa Linh, lời nguyền trên người chưa bộc phát!

Sức mạnh quỷ dị ẩn giấu trong dấu ấn lời nguyền đó, so với không chỉ yếu hơn không ít, đồng thời cũng không ngoan cố như cỗ sức mạnh quỷ dị trên người hai người Giá Cô Thiệu.

Nghe quyết định này của Lâm Bất Phàm, mặt Hoa Linh đầu tiên sững sờ, Giá Cô Thiệu và Lão Dương Nhân thì mở miệng, định nói gì đó.

Nhưng không đợi họ mở lời, Hoa Linh đã trực tiếp nói: "Tôi nguyện ý…" "Sư muội…" Thấy Hoa Linh không nói gì, trực tiếp đứng ra.

Giá Cô Thiệu và Lão Dương Nhân lập tức định lên tiếng.

Nhưng không đợi họ nói ra, Hoa Linh đã trực tiếp ngắt lời: "Hai vị sư huynh không cần khuyên nữa, tôi đã quyết định rồi…" Nhìn dáng vẻ kiên quyết của Hoa Linh lúc này, lời nói bên miệng của hai người Giá Cô Thiệu, lại bị nuốt ngược trở vào.

Tiếp theo, Hoa Linh nhìn về phía Lâm Bất Phàm nói: "Xin Tứ gia

ra tay…" "Đừng căng thẳng, xóa bỏ dấu ấn lời nguyền cũng không phải là chuyện dễ dàng, cần phải thử từng chút một…" Thấy sự căng thẳng sâu trong đáy mắt Hoa Linh, Lâm Bất Phàm lập tức lên tiếng an ủi vài câu.

Với tu vi của Lâm Bất Phàm lúc này, dù có thể dẫn động một tia sức mạnh của Mục Trần Châu, nhưng muốn một lần xóa bỏ cắt đứt dấu ấn lời nguyền trên người ba sư huynh muội Giá Cô Thiệu, đó cũng là một chuyện vô cùng gian nan.

Vì sự an nguy của ba người, Lâm Bất Phàm cũng không thể hành động lỗ mãng, chỉ có thể thử từng chút một!

Sau khi Hoa Linh đã chuẩn bị xong, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm nữa.

Chỉ thấy hắn trước tiên đưa tay ra hiệu, đợi Hoa Linh ngồi xuống trước mặt, Lâm Bất Phàm mới đứng sau lưng nàng.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm một tay cầm Mục Trần Châu, theo chân nguyên trong cơ thể vận chuyển, liền bắt đầu dẫn động sức mạnh bên trong Mục Trần Châu.

Mấy chục hơi thở sau, một luồng sức mạnh ẩn chứa trong Mục Trần Châu dần dần được Lâm Bất Phàm dẫn ra.

Chương 340

Sau đó, hắn dung nhập luồng sức mạnh này trực tiếp vào dấu ấn lời nguyền trên vai Hoa Linh.

"A…" Theo luồng sức mạnh của Mục Trần Châu được Lâm Bất Phàm dung nhập vào dấu ấn lời nguyền trên người Hoa Linh, tia sức mạnh quỷ dị ẩn chứa bên trong dường như bị kích động ngay lập tức.

Hai luồng sức mạnh tranh đấu với nhau, giằng co không dứt, lập tức khiến sắc mặt Hoa Linh trắng bệch, không kìm được kêu lên đau đớn.

Nhưng dù vậy, nàng vẫn cố gắng chịu đựng, thân hình không động đậy, chỉ nắm chặt nắm đấm.

Thấy cảnh này, Giá Cô Thiệu và Lão Dương Nhân bên cạnh đều lộ vẻ lo lắng.

Sắc mặt vốn đã căng thẳng, càng không kìm được siết chặt nắm đấm, sợ Hoa Linh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không chút do dự, lập tức vận chuyển chân nguyên của mình, trực tiếp truyền vào cơ thể Hoa Linh.

Theo tâm niệm của hắn, chân nguyên được truyền vào cơ thể Hoa Linh, trực tiếp hướng về nơi có dấu ấn lời nguyền, bao bọc và ngưng tụ lại.

Cuối cùng, chân nguyên mà Lâm Bất Phàm truyền vào cơ thể Hoa Linh đã bao bọc hoàn toàn dấu ấn lời nguyền trên vai nàng.

Lúc này, chỉ thấy Hoa Linh vốn đang vô cùng đau đớn, vẻ mặt thống khổ dữ tợn cũng dần dần biến mất.

Cho đến khi khuôn mặt trở lại bình thường, gần như không cảm

thấy đau đớn nữa!

Nhưng dù vậy, nàng vẫn có thể cảm nhận trên vai như ẩn chứa một cỗ sức mạnh khổng lồ.

Vị trí của dấu ấn lời nguyền, phảng phất như một chiến trường.

Một khi chân nguyên của Lâm Bất Phàm bị xé nát, hai cỗ sức mạnh đang tranh đấu trong dấu ấn lời nguyền, e rằng sẽ bùng nổ ngay lập tức.

"Sức mạnh thật ngoan cố…" Cùng lúc đó, Lâm Bất Phàm đang quan sát từng cử động trong dấu ấn lời nguyền của Hoa Linh, nhìn thấy cỗ sức mạnh quỷ dị kia không ngừng tranh đấu với luồng sức mạnh của Mục Trần Châu, hắn cũng không khỏi khẽ nhíu mày.

Nhưng sức mạnh ẩn chứa trong Mục Trần Châu, tuy chỉ có một luồng, nhưng thần tính ẩn chứa trong đó rõ ràng mạnh hơn cỗ sức mạnh quỷ dị kia.

Dưới cuộc tranh đấu kịch liệt này, Lâm Bất Phàm rõ ràng cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong dấu ấn lời nguyền trên người Hoa Linh, đang dần dần bị luồng sức mạnh ẩn chứa trong Mục Trần Châu từng chút một tiêu diệt và cắt đứt!

Tuy vô cùng gian nan, tốc độ tiêu diệt cắt đứt cũng chậm đến cực hạn.

Nhưng sâu trong đáy mắt Lâm Bất Phàm, lại lóe lên một tia tinh quang: "Có hiệu quả…" Tuy chậm một chút, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong Mục Trần Châu quả thực có hiệu quả đối với lời nguyền đó!

Thấy vậy, đôi mày vốn nhíu chặt của Lâm Bất Phàm cũng dần dần giãn ra.

Tiếp theo càng không kìm được hiện lên một tia cười!

Nhìn thấy sự thay đổi trên khuôn mặt Lâm Bất Phàm, hai người Giá Cô Thiệu bên cạnh vốn đang vô cùng lo lắng, lúc này cũng âm thầm thở phào một hơi.

Sự thay đổi trên khuôn mặt Lâm Bất Phàm, thậm chí không cần mở miệng hỏi, có thể nói là quá rõ ràng rồi!

Trọn vẹn gần nửa canh giờ trôi qua, luồng sức mạnh của Mục Trần Châu mới từ từ cạn kiệt.

Lúc này, nhìn kỹ lại dấu ấn lời nguyền trên người Hoa Linh.

Luồng sức mạnh ẩn chứa trong Mục Trần Châu đó đã tiêu diệt được một phần trăm sức mạnh trong dấu ấn lời nguyền trên cơ thể nàng.

Cứ như vậy, chỉ cần thêm một trăm lần nữa, lời nguyền trên người Hoa Linh có thể bị xóa sạch hoàn toàn!

"Phù…" Cảm nhận được sự thay đổi trên người Hoa Linh, Lâm Bất Phàm lúc này cũng không khỏi thở ra một hơi trọc khí.

Một trăm ngày, cũng chỉ là ba tháng.

Đối với Lâm Bất Phàm mà nói, ba tháng ngắn ngủi, chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt mà thôi!

Thấy Lâm Bất Phàm thu tay lại, hai sư huynh đệ Giá Cô Thiệu lập tức vội vàng hỏi: "Tứ gia… tình hình của sư muội thế nào rồi… không biết Mục Trần Châu đó có tác dụng không…" Trong ánh mắt đầy lo lắng, quan tâm của hai sư huynh, Lâm Bất Phàm cũng không giấu diếm, trực tiếp gật đầu: "Có tác dụng… Sức mạnh ẩn chứa trong Mục Trần Châu, quả thực có thể triệt để tiêu diệt dấu ấn lời nguyền trên người các ngươi…" Nghe lời Lâm Bất Phàm, trên mặt ba người Giá Cô Thiệu lập tức không khỏi sững sờ.

Mấy hơi thở sau, mới lần lượt thở ra một hơi trọc khí, như thể

vừa trút bỏ một ngọn núi lớn trên người.

Nhưng không đợi họ lên tiếng, Lâm Bất Phàm lại tiếp tục nói: "Nhưng muốn triệt để tiêu diệt lời nguyền trên người, cần một khoảng thời gian… Chỉ riêng lời nguyền trên người Hoa Linh, trong tình trạng chưa bộc phát, cũng cần ít nhất ba tháng… Còn hai người các ngươi, thời gian tiêu hao e rằng sẽ còn dài hơn…" Ban đầu tưởng Lâm Bất Phàm sắp nói gì đó, nghe đến đây, hai người Giá Cô Thiệu đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Ngắn thì vài tháng, dài thì một năm, đối với ba người Giá Cô Thiệu mà nói, thực ra không là gì cả.

Một mạch của họ tìm kiếm Mục Trần Châu, kéo dài hơn ngàn năm.

Bây giờ chỉ cần vài tháng, thậm chí một năm, có thể giải quyết triệt để lời nguyền trên người, đối với họ căn bản không là gì.

Cùng lúc đó, tại Lâm phủ ở thành Thường Sa, một con bồ câu đưa thư từ trên trời hạ xuống, trực tiếp đáp xuống hậu viện Lâm gia.

Thấy con bồ câu đưa thư từ trên trời hạ xuống, sắc mặt Hoắc Tiên Nhi hơi thay đổi.

Sau đó, không nói hai lời, nàng tiến lên bắt lấy con bồ câu, lấy xuống từ chân nó một ống thư chuyên dụng.

Sau đó, Hoắc Tiên Nhi từ trong ống thư lấy ra một tờ giấy, chính là tin tức Doãn Tinh Nguyệt gửi về Lâm gia.

Đọc xong tin tức do Doãn Tinh Nguyệt gửi đến, Hoắc Tiên Nhi cũng không chút do dự, lập tức triệu tập Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền lại.

"Tinh Nguyệt muội muội vừa gửi tin về, các người xem trước đi…" Nói đoạn, Hoắc Tiên Nhi đưa tờ giấy trong tay cho Hoắc

Khuynh Tiên.

Đọc xong tờ giấy, ba người lập tức nhìn nhau.

Chương 341

Lúc này, Hoắc Tiên Nhi trước tiên nhìn về phía Hoắc Khuynh Tiên nói: "Khuynh Tiên tỷ tỷ, tỷ thấy sao?" "Nếu phu quân đã có quyết định, ta tự nhiên sẽ toàn lực ủng hộ…" Trong khoảng thời gian Lâm Bất Phàm rời đi, ba nữ nhân ở lại Lâm phủ Thường Sa, tuy bình thường có vẻ không quản lý chuyện gì.

Nhưng tình hình ở Thường Sa và bên ngoài, đều được các nàng quan sát kỹ lưỡng.

Tuy Lâm Bất Phàm ở Thường Sa có địa vị đặc thù, bất kể là Chu Vệ Quốc, hay là sức mạnh do Trương Kỳ Sơn nắm giữ, thậm chí bao gồm cả Cửu Môn, đều không dám có chút xem thường Lâm gia.

Toàn bộ Tương Tây cũng một mảnh bình yên, yên tĩnh hơn nhiều so với bên ngoài.

Nhưng tình hình bên ngoài, Hoắc Tiên Nhi đều rất rõ ràng.

Cả Thần Châu, có thể nói là sóng ngầm cuồn cuộn, phong vân biến ảo!

Một chữ thôi, đó là loạn!

Nếu chỉ là các quân phiệt thì thôi, trong bóng tối còn có yêu ma quỷ quái gây họa, tu hành giả âm thầm rình mò.

Không chỉ Thường Sa, thậm chí cả địa giới Tương Tây, sớm muộn gì cũng sẽ bị cuốn vào trong đó.

Lâm Bất Phàm quyết định xây dựng Hiến Vương Mộ thành tổ địa của Lâm gia, làm đường lui và nền tảng của Lâm gia, Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên tự nhiên toàn lực ủng hộ!

Khi đọc tin tức do Doãn Tinh Nguyệt gửi đến, trong lòng các nàng

đã biết quyết định của Lâm Bất Phàm.

Với sự hiểu biết về hắn, trong lòng hắn tự nhiên đã có quyết định, dù có ý kiến, e rằng cũng không thể thay đổi!

Có thể khiến Lâm Bất Phàm thay đổi chủ ý, xây dựng Hiến Vương Mộ thành tổ địa của Lâm gia, nơi đó chắc chắn có điều kiện khiến hắn động lòng!

Còn Thì Hoài Thiền đang mang thai, sau khi đọc xong tin tức, cũng không lên tiếng phát biểu ý kiến của mình.

Nếu ngay cả Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên đều quyết định toàn lực ủng hộ quyết định của Lâm Bất Phàm, thì dù Thì Hoài Thiền không có ý kiến, hay có ý kiến, e rằng cũng không đến lượt nàng mở lời.

Tuy Lâm Bất Phàm bình thường đối xử với các nàng không có bất kỳ sự phân biệt nào, bốn người chung sống cũng vô cùng hòa hợp, nhưng Thì Hoài Thiền gả vào Lâm gia dù sao thời gian cũng còn ngắn.

Nàng không cho rằng mình có thể thay đổi được quyết định của Lâm Bất Phàm!

"Nếu đã không có ý kiến, vậy cứ theo phân phó của phu quân mà chuẩn bị đi..." Sau một hồi bàn bạc, Hoắc Tiên Nhi và hai người kia không hề nói lời thừa thãi, lập tức làm theo sự sắp đặt của Lâm Bất Phàm, bắt đầu chuẩn bị hành động.

Đầu tiên là cánh tay phải của Lâm Bất Phàm, Phong Vu Tu.

Sau khi Hoắc Khuynh Tiên kể lại tình hình một cách đơn giản, Phong Vu Tu không chút do dự, lập tức bắt đầu tuyển chọn những huynh đệ đáng tin cậy.

Về phần chuyện của Trừ Ma Ti, dĩ nhiên là giao thẳng cho Trương Phó Quan phụ trách.

Trải qua một thời gian chỉ dạy, tu vi của mọi người trong Trừ Ma Ti thấp nhất cũng đã luyện ra khí huyết, bắt đầu cường hóa ngũ tạng lục phủ.

Trong đó không thiếu những người đã đạt đến cảnh giới Tông sư!

Hơn nữa, dưới sự quản lý chung của Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn, yêu ma quỷ dị xảy ra ở địa phận Tương Tây cũng rõ ràng ít hơn nhiều so với bên ngoài.

Chưa đầy ba ngày sau, Phong Vu Tu dẫn theo hơn trăm thuộc hạ, tất cả đều đã luyện ra khí huyết, mang theo một túi trữ vật, toàn bộ võ trang đầy đủ, tức tốc lên đường đến Điền Nam, nơi Lâm Bất Phàm đang ở.

Tiễn Phong Vu Tu và đoàn người đi rồi, Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên bàn bạc với nhau.

Vì Thì Hoài Thiền đang mang thai, nàng sẽ cùng Hoắc Khuynh Tiên tạm thời ở lại Thường Sa Thành, trấn giữ Lâm phủ!

Còn Hoắc Tiên Nhi thì cưỡi Nộ Tinh Kê, đem túi trữ vật mà Lâm Bất Phàm để lại chứa đầy các loại vật tư, trang bị, một mình thẳng tiến đến Điền Nam.

Tất cả đều được tiến hành trong bí mật, người của Cửu Môn ngoài việc biết Phong Vu Tu dẫn một số người rời khỏi Thường Sa Thành ra thì không hề hay biết Hoắc Tiên Nhi cũng đã lặng lẽ rời đi.

Lúc này tại Lâm phủ, chỉ còn lại một vị Võ đạo Đại Tông sư là Hoắc Khuynh Tiên, và Thì Hoài Thiền đang mang thai!

Nhưng dù vậy, chỉ cần một mình Hoắc Khuynh Tiên, một tôn Võ đạo Đại Tông sư, cũng đã đủ để trấn áp tất cả.

Mọi hành động của Lâm gia tuy khiến người của Cửu Môn có chút bất ngờ, nhưng cũng không gây ra gợn sóng nào.

Lúc này, trong trại dưới chân núi Già Long Sơn.

Sau lần thử nghiệm đầu tiên, cộng thêm việc Lâm Bất Phàm dần dần tìm tòi, vốn tưởng rằng phải mất gần ba tháng mới có thể xóa sạch ấn ký nguyền rủa trên người Hoa Linh.

Nhưng khi Lâm Bất Phàm ngày càng thành thạo hơn, từ chỗ mỗi ngày chỉ có thể tiến hành một lần, chỉ sau ba ngày, hắn đã có thể trừ bỏ sức mạnh trong ấn ký nguyền rủa cho Hoa Linh hai lần mỗi ngày, một lần buổi sáng và một lần buổi tối.

Cứ thế này, tốc độ còn có thể nhanh hơn nữa.

Khi sức mạnh quỷ dị chứa trong ấn ký nguyền rủa của Hoa Linh dần bị xóa bỏ, Lâm Bất Phàm đối phó cũng tự nhiên ngày càng thuận tay hơn.

Thời gian cần thiết để miễn cưỡng trừ bỏ ấn ký nguyền rủa từ ba tháng cũng lặng lẽ rút ngắn lại.

Trong lúc chờ Phong Vu Tu và Hoắc Tiên Nhi đến trại, Lâm Bất Phàm cũng không ngồi yên.

Hắn đi thẳng đến thủy đạo trong hang núi Già Long Sơn.

Một khi đã quyết định, Lâm Bất Phàm tự nhiên sẽ không còn chút do dự nào.

Lần này đến đây, chỉ có một mục đích, đó là thu phục con Thanh Lân Cự Mãng kia.

Tại lối vào thủy đạo, thân ảnh Lâm Bất Phàm không chút ngần ngại, trực tiếp lấy ra chiếc thuyền cao su đã chuẩn bị sẵn.

Chương 342

Thu liễm khí tức trên người, hắn từ từ chèo thuyền tiến vào trong thủy đạo.

Có lẽ vì Lâm Bất Phàm đã thu liễm khí tức, thân ảnh hắn vừa tiến vào thủy đạo không lâu, hắn dường như cảm nhận được điều gì, khóe miệng liền nhếch lên một nụ cười.

Soạt, soạt, soạt...

Chẳng bao lâu sau, dưới đáy nước bên dưới chiếc thuyền của Lâm Bất Phàm, thỉnh thoảng lại truyền đến những tiếng động lạ.

Trong cảm nhận của hắn, một con mãng xà khổng lồ dài hơn hai mươi mét đang lao thẳng đến chiếc thuyền.

"Cuối cùng cũng đến rồi." Lâm Bất Phàm lẩm bẩm một câu, dứt khoát không chèo thuyền nữa, cứ thế lẳng lặng chờ đợi con Thanh Lân Cự Mãng tiến đến.

"Gàooo..." Chỉ một lát sau, một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Con Thanh Lân Cự Mãng không còn do dự, đột ngột phóng vọt lên từ dưới mặt nước.

Thân hình đầy răng nanh, những chiếc răng nanh lấp lánh hàn quang, lao thẳng về phía Lâm Bất Phàm.

"Hừ..." Ngay khoảnh khắc đó, chỉ thấy Lâm Bất Phàm hừ lạnh một tiếng, sau đó quát lớn: "Nghiệt súc, dám làm càn..." Vụt...

Theo tiếng quát của Lâm Bất Phàm, một luồng long uy vô hình bùng nổ từ trên người hắn.

Cảm nhận được long uy từ Lâm Bất Phàm, con Thanh Lân Cự

Mãng vốn đang lao tới hắn bỗng như cảm nhận được một sự tồn tại kinh hoàng.

Toàn bộ thân hình nó trong khoảnh khắc đó cứng đờ tại chỗ.

Long uy trên người Lâm Bất Phàm đối với các loại dị thú, hung thú đều có tác dụng khắc chế.

Đặc biệt là với các loài rắn, đối với những sinh linh có huyết mạch Chân Long mà nói, đó chính là sự áp chế từ huyết mạch, căn bản không có sức phản kháng.

Nhân lúc con Thanh Lân Cự Mãng trước mắt đang bị long uy trấn nhiếp, Lâm Bất Phàm không chút do dự, tâm niệm vừa động, trực tiếp thi triển Ngự Thú Thuật.

So với lúc thu phục Nộ Tinh Kê trước đây, Lâm Bất Phàm lúc này đã là một cường giả Võ Thánh thực thụ.

Thi triển Ngự Thú Thuật căn bản không cần hao phí tinh huyết của bản thân, chỉ cần dùng chân nguyên trong cơ thể là có thể thi triển một cách nhẹ nhàng.

Vụt!

Theo pháp quyết trong tay Lâm Bất Phàm, Ngự Thú Thuật được thi triển.

Chỉ thấy hắn giơ tay chỉ một cái, một luồng sáng từ đầu ngón tay bắn ra, tức khắc chui vào giữa trán con Thanh Lân Cự Mãng.

"Gàooo..." Trong chốc lát, con Thanh Lân Cự Mãng như cảm nhận được một nỗi đau xé tâm liệt phế.

Theo luồng sáng dung nhập vào mi tâm, nó lập tức gầm lên một tiếng thê thảm.

Thân thể khổng lồ cuộn tròn, nước sông xung quanh dưới luồng

sức mạnh đó liền sôi trào.

Mấy chục hơi thở trôi qua, con Thanh Lân Cự Mãng dường như đã hoàn toàn dung hợp với luồng sức mạnh kia.

Thân thể khổng lồ của nó như đã cạn kiệt toàn bộ sức lực, trôi nổi trên mặt sông.

Cùng lúc đó, Lâm Bất Phàm và con Thanh Lân Cự Mãng trước mắt đã tạo ra một mối liên hệ huyền diệu.

Cảm giác đó giống như mối liên hệ với Nộ Tinh Kê.

Khi cảm giác này xuất hiện, khóe miệng Lâm Bất Phàm bất giác nhếch lên.

Hắn biết kế hoạch đã thành công, con Thanh Lân Cự Mãng trước mắt đã bị thu phục!

Chờ một lát, con Thanh Lân Cự Mãng đang trôi nổi trên mặt nước dường như đã hồi phục lại một chút sức lực.

Không đợi nó có bất kỳ hành động nào, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, một ý niệm trực tiếp truyền đi.

Vụt...

Thân hình con Thanh Lân Cự Mãng khẽ động, lúc này không còn một chút hung tàn nào.

Trong đôi đồng tử lạnh lẽo của nó, ngược lại còn hiện ra một tia linh tính, nó từ từ bơi về phía Lâm Bất Phàm.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, đặc biệt chú ý đến tia linh quang trong mắt Thanh Lân Cự Mãng, Lâm Bất Phàm thầm gật đầu hài lòng.

Trước đây, Thanh Lân Cự Mãng tuy chưa sinh ra linh trí, chỉ hành động theo bản năng, nhưng có thể phát triển đến mức dài hơn hai mươi mét, bản thân huyết mạch của nó đã không tầm thường, vượt xa

mãnh thú bình thường, đạt đến trình độ dị thú.

Khi Lâm Bất Phàm thi triển Ngự Thú Thuật thu phục nó, đồng thời cũng khiến nó sinh ra một tia linh tính, triệt để lột xác thành cấp bậc dị thú.

"Coi như ngươi gặp may..." Nhìn con Thanh Lân Cự Mãng trước mắt, Lâm Bất Phàm không nói nhiều.

Chỉ thấy hắn dùng móng tay khẽ rạch đầu ngón tay, ép ra một giọt tinh huyết.

Một giọt tinh huyết hiện rõ ánh vàng kim nhàn nhạt, thần tính nồng đậm vừa xuất hiện, con Thanh Lân Cự Mãng trước mặt dường như cũng cảm nhận được, lập tức rục rịch.

Nhưng dù vậy, đôi đồng tử lấp lánh tia linh quang của nó nhìn Lâm Bất Phàm, dù cho giọt tinh huyết kia có sức hấp dẫn trí mạng, nó vẫn cố gắng kìm nén.

Lúc này, Lâm Bất Phàm không nói thêm lời nào, chỉ thấy hắn giơ tay búng nhẹ ngón tay.

Chương 343

Vụt...

Trong khoảnh khắc đó, giọt tinh huyết mà Lâm Bất Phàm ép ra lập tức bắn từ đầu ngón tay hắn, lao về phía Thanh Lân Cự Mãng.

Không đợi nó có bất kỳ hành động nào, giọt tinh huyết của Lâm Bất Phàm đã chui vào mi tâm của nó.

"Gàooo..." Giọt tinh huyết chứa máu Chân Long lập tức dung nhập vào cơ thể Thanh Lân Cự Mãng.

Máu Chân Long bá đạo vô cùng tuy có sức hấp dẫn trí mạng đối với nó, nhưng muốn hấp thụ một tia huyết mạch Chân Long ẩn chứa trong đó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhất thời, chỉ thấy thân hình khổng lồ của Thanh Lân Cự Mãng đau đớn quằn quại, vặn vẹo.

"Có thể chịu đựng được hay không, nhân cơ hội này thức tỉnh huyết mạch Chân Long trong cơ thể hay không, đều phải xem ngươi, súc sinh, có cơ duyên đó hay không." Nhìn con Thanh Lân Cự Mãng đang quằn quại, Lâm Bất Phàm vung tay, một luồng kình khí tức khắc từ tay hắn phun ra.

Trong chốc lát, chiếc thuyền cao su dưới chân Lâm Bất Phàm dưới luồng sức mạnh đó liền bắn ra xa mấy chục mét.

Hắn lùi ra xa, nhìn con Thanh Lân Cự Mãng đang quằn quại trong đau đớn, trong lòng cũng không khỏi mong đợi.

Nhưng đồng thời, sâu trong đáy mắt Lâm Bất Phàm cũng lóe lên một tia lo lắng.

Phải biết rằng huyết mạch Chân Long của hắn đã thức tỉnh hơn

50%.

Dù chỉ là máu bình thường cũng chứa một tia máu Chân Long bá đạo.

Huống chi đây là một giọt tinh huyết, máu Chân Long và sự bá đạo chứa trong đó càng không cần phải nói.

Nếu không thể dung hợp sức mạnh của giọt tinh huyết này, e rằng con Thanh Lân Cự Mãng trước mắt sẽ trực tiếp phế đi.

Thời gian từng chút trôi qua, con Thanh Lân Cự Mãng trước mắt quả nhiên không làm Lâm Bất Phàm thất vọng.

Chỉ thấy con mãng xà khổng lồ đang quằn quại, giãy giụa trong đau đớn, theo thời gian trôi qua, nó dần dần bắt đầu hấp thụ, dung hợp một tia sức mạnh Chân Long chứa trong giọt tinh huyết của Lâm Bất Phàm! *** "Xuống đi..." Khi Hoắc Tiên Nhi còn đang ngạc nhiên trước khung cảnh xung quanh, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, trực tiếp ra lệnh cho Nộ Tinh Kê.

Vụt!

Thân hình Nộ Tinh Kê khẽ động, tức thì lao xuống phía dưới, nơi bị mây mù bao phủ.

Xuyên qua từng tầng mây mù, cảnh đẹp của Hiến Vương Mộ mới hiện ra trong tầm mắt hai người Lâm Bất Phàm.

Nhìn khung cảnh mỹ lệ xung quanh, thật có vài phần cảm giác tiên khí phiêu diêu.

Lúc này, Hoắc Tiên Nhi cũng không nhịn được lên tiếng: "Đây là Hiến Vương Mộ sao...

Khó trách phu quân lại để mắt đến nơi này...

Nơi đây không chỉ linh khí đất trời vượt xa bên ngoài, cảnh vật lại

càng mỹ lệ vô cùng, lại thêm vị trí địa lý cách biệt với thế giới bên ngoài...” Trong lời nói của Hoắc Tiên Nhi, đối với quyết định của Lâm Bất Phàm muốn xây dựng tổ địa Lâm gia tại đây, có thể nói là không còn một tia ý kiến nào khác!

Lời Hoắc Tiên Nhi vừa dứt, Lâm Bất Phàm khẽ mỉm cười nói: “Không chỉ có vậy, nàng xem hàng rào ngoài cùng của Hiến Vương Mộ kia, các loại độc trùng, độc vật, thậm chí dị thú cũng không thiếu...

Chỉ riêng những độc trùng, độc vật và các loại dị thú kia, giá trị của chúng đã không thể đong đếm...

Chỉ cần cải tạo một chút, môi trường và linh khí đất trời ở đây sẽ càng thêm nồng đậm và hoàn mỹ...” “Đi thôi, ta đưa nàng đi xem Lăng Vân Tiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện của Hiến Vương.” Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa vỗ vỗ Nộ Tinh Kê dưới thân, đoạn giơ tay chỉ về phía minh lâu mà Hiến Vương đã xây dựng.

Vụt...

Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, Nộ Tinh Kê dưới thân cũng theo hướng hắn chỉ, tức tốc lao về phía minh lâu kia.

Chỉ trong mấy chục hơi thở, hai người một chim đã xuất hiện trên đỉnh núi nơi có minh lâu.

Nhìn mây mù xung quanh không ngừng tuôn xuống vách núi, trông giống như một thác nước.

Cung điện hùng vĩ, mây mù giăng lối, thật sự có dáng vẻ của một tiên cung trong mây.

Nhìn cảnh sắc trước mắt, trong mắt Tiên Nhi cũng không khỏi lóe lên vẻ kinh hỉ.

Đoạn nàng không nhịn được mà cảm thán: “Chậc, chậc, chậc...” Lúc này, ánh mắt Lâm Bất Phàm quét qua một vòng.

Điều khiến hắn bất ngờ là, vô số thi thể Đằng Nhân bị giết ở đây trước đó, lúc này đã hoàn toàn biến mất không dấu vết!

Thậm chí một mảnh xương cốt cũng không còn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm cau mày, sau đó cẩn thận quan sát.

Sau một hồi quan sát, hắn mới phát hiện ra điều bất thường.

Không phải là xương cốt của đám Đằng Nhân đột nhiên biến mất, mà là toàn bộ đã mục rữa, hóa thành tro bụi!

Đúng vậy, vô số xương cốt của đám Đằng Nhân bị Lâm Bất Phàm và mọi người truy sát, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, toàn bộ đã mục rữa, hóa thành tro bụi biến mất không dấu vết.

Đừng nói là xương cốt, ngay cả những dấu vết do đám Đằng Nhân để lại cũng đã gần như biến mất.

Nếu không phải Lâm Bất Phàm biết rõ tình hình, e rằng cũng không ai nghĩ rằng nơi này vài ngày trước đã từng có mấy ngàn Đằng Nhân bị thảm sát.

Nhưng như vậy, lại rất hợp ý Lâm Bất Phàm.

Chương 344

Trước đó hắn còn đang đau đầu không biết xử lý thi thể của đám Đằng Nhân thế nào, không ngờ chỉ sau vài ngày, không đợi hắn nghĩ ra cách, xương cốt của những Đằng Nhân bị giết đã tự mình sụp đổ tan rã.

Chú ý đến sự khác thường của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi hồi thần khỏi cảnh đẹp xung quanh, không nhịn được hỏi: "Phu quân đang xem gì vậy..." "Không có gì...

Nơi này trước đây ta đã giết không ít Đằng Nhân, ta vốn đang nghĩ nên xử lý những bộ xương cốt này thế nào, không ngờ chúng lại tự mình tan rã biến mất." Đối mặt với câu hỏi của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm không giấu giếm, trực tiếp giải thích đơn giản tình hình ở đây cho nàng nghe.

Lúc này, không đợi Hoắc Tiên Nhi lên tiếng, Lâm Bất Phàm đã chuyển chủ đề: "Tiên Nhi, nàng thấy nơi này thế nào..." "Tốt, rất tốt...

Khó trách phu quân lại để mắt đến nơi này, e rằng ta cũng sẽ động lòng." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi không nói nhiều, lập tức gật đầu đáp.

Ngoài môi trường và linh khí nồng đậm, lý do cuối cùng khiến Lâm Bất Phàm quyết định cải tạo nơi này thành tổ địa Lâm gia, là vì nơi đây đã được Hiến Vương cải tạo, xây dựng không ít công trình.

Tuy muốn cải tạo thành dáng vẻ trong lòng Lâm Bất Phàm cần không ít nhân lực, vật lực, nhưng dựa trên nền tảng của Hiến Vương Mộ, có thể tiết kiệm cho Lâm Bất Phàm không ít tâm sức, đó mới là nguyên nhân khiến hắn cuối cùng hạ quyết tâm!

Sau đó, Lâm Bất Phàm lại dẫn Hoắc Tiên Nhi quan sát kỹ lưỡng

một vòng xung quanh Hiến Vương Mộ.

Có Nộ Tinh Kê tương trợ, không mất nhiều thời gian, Lâm Bất Phàm đã nắm rõ toàn bộ tình hình của Hiến Vương Mộ.

Mãi đến lúc này, hắn mới xem như đã tìm hiểu kỹ lưỡng toàn bộ tình hình nơi đây.

Sau khi tìm hiểu kỹ, trong lòng Lâm Bất Phàm cũng đã có một quy hoạch đại khái cho việc cải tạo Hiến Vương Mộ! *** Nhìn sự thay đổi xung quanh, Lâm Bất Phàm thầm gật đầu hài lòng.

Sau đó hắn mới cười lớn nói: "Từ nay về sau, nơi này không còn là Hiến Vương Mộ, mà là tổ địa Lâm gia ta..." Nơi tổ địa Lâm gia tọa lạc, vốn có ưu thế địa hình tự nhiên, dưới sự tạo hóa của trời đất, đã hình thành một rào cản trận pháp tự nhiên.

Dãy núi Già Long Sơn bao quanh toàn bộ sơn cốc trước mắt, chính là một hàng rào ngăn cách liên lạc bên trong và bên ngoài.

Vì vậy, Lâm Bất Phàm căn bản không cần thay đổi quy mô lớn địa thế ở đây.

Chỉ cần phát huy ưu thế địa hình, và trận pháp phong thủy tự nhiên này, sau đó dùng linh thạch làm nền tảng, lấy linh nhãn nơi đây làm trận nhãn, bố trí một tòa Tụ Linh Trận, là đủ để biến sơn cốc trước mắt thành một động thiên phúc địa thực sự!

Chỉ trong chốc lát, uy lực của Tụ Linh Trận đã phát huy, linh khí đất trời trong vòng nội của tổ địa Lâm gia đã đạt đến mức gấp mười lần bên ngoài.

Theo thời gian trôi qua, linh khí đất trời hội tụ từ hư không xung quanh, ngoài phần thoát ra ngoài làm tăng linh khí cho toàn bộ sơn cốc, độ nồng đậm của linh khí trong vòng nội cũng không ngừng tăng lên, trở nên càng thêm nồng đậm.

Mãi cho đến khi hiệu quả của Tụ Linh Trận phát huy đến cực hạn, linh khí nồng đậm ở đây mới dần dần đạt đến giới hạn!

Cùng lúc đó, tận mắt chứng kiến sự ra đời của một động thiên phúc địa, Phong Vu Tu và những người xung quanh cũng lần lượt lên tiếng chúc mừng: "Chúc mừng Gia chủ (Tứ gia)..." Tổ địa Lâm gia đã cải tạo xong!

Việc cần làm tiếp theo là tiến thêm một bước, theo ý đồ của Lâm Bất Phàm, xây dựng và khai phá các công trình khác nhau.

Đồng thời, phạm vi của động thiên phúc địa được dãy núi Già Long Sơn bao quanh và ngăn cách này cũng không hề nhỏ.

Ngoại trừ Trùng Cốc ở vòng ngoài, và phạm vi sương độc ngăn cách những độc vật, dị thú trong Trùng Cốc làm rào cản trong ngoài, Lâm Bất Phàm không chuẩn bị cải tạo quy mô lớn, nhiều nhất cũng chỉ bổ sung thêm một vài thứ, cố gắng làm cho sinh vật tồn tại trong Trùng Cốc trở nên phong phú hơn.

Còn phạm vi vòng trong, lúc này dưới môi trường linh khí đất trời gấp mười lần bên ngoài, mỗi một tấc đất đều cần phải không ngừng hoàn thiện, phát huy giá trị đến cực hạn.

Việc hoàn thiện và cải tạo vòng trong mới thực sự là nơi tốn thời gian, tốn nhân lực, vật lực.

Ngoài ra, Lâm Bất Phàm chuẩn bị ở bên ngoài Già Long Sơn, cũng trên nền tảng của trại kia, khai phá và cải tạo thành nơi đóng quân của thế lực thân tín Lâm gia!

Những người này sẽ được bồi dưỡng thành thế lực thân tín của Lâm gia.

Ứng cử viên cho những người này, chính là những người tu hành võ đạo dưới trướng Phong Vu Tu, cùng với những thế lực thân tín đã

thần phục Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên.

Ngoài thế lực thân tín của Lâm gia, những sức mạnh khác do Lâm gia nắm giữ sẽ được quy hoạch thành thực lực vòng ngoài.

Những người này sẽ là những xúc tu của Lâm gia, quản lý và tiếp xúc với các phương diện khác nhau.

Ví dụ như đại quân do Chu Vệ Quốc quản lý, các phương diện thương nghiệp do nhất mạch Tứ gia Cửu Môn nắm giữ!

Sau khi có sự sắp xếp đại khái cho Lâm gia, Lâm Bất Phàm không nói nhiều, trực tiếp giao việc hoàn thiện tổ địa cho Phong Vu Tu phụ trách.

Về việc nên xây dựng và hoàn thiện những công trình nào, Lâm Bất Phàm sau khi bàn bạc với hai vị phu nhân của mình, tự nhiên cũng đã có một quy hoạch đại khái.

Theo sự thương nghị của Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, hai người sẽ thay phiên nhau trấn giữ trại, phụ trách liên lạc với Phong Vu Tu.

Đồng thời, cũng phụ trách liên lạc với Hoắc Khuynh Tiên đang ở Thường Sa Thành, tiếp nhận các loại vật tư cần thiết để cải tạo tổ địa.

Trong khoảng thời gian này, ngoài việc bố trí cải tạo trận pháp phong thủy, Lâm Bất Phàm cũng sẽ dành ra một chút thời gian, dẫn động sức mạnh của Mộc Trần Châu, thanh trừ ấn ký nguyền rủa trên người ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu.

Chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi, lời nguyền trên người Hoa Linh đã được nhổ bỏ hoàn toàn, khôi phục lại trạng thái bình thường!

Ngay cả lời nguyền đã bộc phát trên người Lão Dương Nhân và Chá Cô Tiếu cũng được áp chế ở một mức độ nhất định.

Một tia sức mạnh quỷ dị chứa trong ấn ký nguyền rủa đã bị nhổ bỏ gần một phần ba.

Đặc biệt là trong cơ thể Chá Cô Tiếu, huyết dịch vốn đang dần chuyển sang màu vàng, thậm chí đã khôi phục lại màu đỏ tươi.

Sau một thời gian bận rộn, Lâm Bất Phàm sau khi phân phó mọi việc, ánh mắt cũng rơi xuống trên người hai người Chá Cô Tiếu, nhìn lời nguyền đã bị áp chế của họ, Lâm Bất Phàm không nói nhiều.

“Lời nguyền trên người hai vị đã tạm thời bị áp chế...

Trong khoảng thời gian tiếp theo, muốn thanh trừ lời nguyền trên người hai vị, e rằng phải đợi một thời gian nữa.” Nghe lời Lâm Bất Phàm, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân dường như đã sớm chuẩn bị, không hề lộ ra vẻ quá bất ngờ.

Chương 345

Chỉ thấy hai người ôm quyền, vẻ mặt cung kính nói: "Mọi việc xin nghe theo sự phân phó của Tứ gia..." Chứng kiến lời nguyền trên người Hoa Linh được giải trừ hoàn toàn, lời nguyền trên người mình cũng bị áp chế, không chỉ là ân cứu mạng, mà chỉ riêng ân triệt để trừ bỏ lời nguyền, cộng thêm thực lực mà Lâm Bất Phàm đã thể hiện, đã đủ để ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu hoàn toàn thần phục hắn!

Đối với sự sắp xếp của Lâm Bất Phàm, tự nhiên không có bất kỳ ý kiến nào! *** Nơi này không chỉ có môi trường ưu mỹ, tựa như một thế ngoại đào nguyên, mà linh khí đất trời còn đạt đến mức gấp mười lần bên ngoài!

Phải biết rằng võ đạo mà họ tu luyện, trước khi đột phá Võ đạo Đại Tông sư, tuy không có nhu cầu quá lớn đối với linh khí đất trời, chỉ cần không ngừng tráng kiện khí huyết trong cơ thể, rèn luyện ngũ tạng lục phủ, toàn thân da thịt gân cốt là được.

Chỉ khi đột phá cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, mới có thể cảm ứng được linh khí đất trời xung quanh, thậm chí dựa vào công pháp hấp thu linh khí, gia tốc tráng kiện khí huyết trong cơ thể.

Nhưng đừng quên các loại dược liệu, thậm chí linh dược, linh vật mà họ thường dùng.

Chỉ ở những nơi có linh khí đất trời nồng đậm, mới có thể bồi dưỡng và sinh trưởng.

Dùng thịt thông thường, so với dùng linh dược, huyết nhục dị thú, tuy đều có thể tráng kiện khí huyết trong cơ thể, nhưng tốc độ tu luyện một cái ở dưới đất, một cái ở trên trời, căn bản không cùng một đẳng cấp.

Lâm Bất Phàm có thể tu luyện nhanh như vậy, Hoắc Khuynh Tiên có thể nhanh như vậy đạt đến cảnh giới Đại Tông sư, ngoài việc mỗi người đều sở hữu huyết mạch đặc thù, còn có sự hỗ trợ của các loại tài nguyên tu hành từ Lâm Bất Phàm.

Linh khí đất trời nồng đậm, đều có tác dụng vô cùng quan trọng đối với tốc độ tu hành.

Sân sau của Lâm phủ lúc này, có trận pháp phong thủy mà Lâm Bất Phàm bố trí, có cây Bồ Đề Thụ và các loại linh vật khác, so với Hiến Vương Mộ mà Lâm Bất Phàm chọn làm tổ địa Lâm gia lúc này, chỉ riêng linh khí đất trời đã có nhiều chỗ không bằng.

Huống chi nơi được chọn làm Hiến Vương Mộ, không chỉ là nơi có linh khí dồi dào, mà quan trọng nhất là các loại tài nguyên, có thể dùng để khai phá và cung cấp các loại linh dược, linh vật, tuyệt đối không phải là một mảnh đất nhỏ bé như sân sau của Lâm gia có thể so sánh!

Dưới sự hỗ trợ của các loại vật tư từ Lâm Bất Phàm, việc xây dựng tổ địa Lâm gia có thể nói là đang hoàn thiện với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Các loại hạt giống dược liệu, hạt giống cây ăn quả, đều được Lâm Bất Phàm lần lượt sắp xếp gửi đến tổ địa.

Ngoài ra, các loại vật tư cần thiết hàng ngày, đều được Lâm Bất Phàm lần lượt hoàn thiện, không ngừng lặng lẽ gửi đến tổ địa.

Thời gian từng chút trôi qua, sự yên tĩnh của Lâm gia không gây ra bất kỳ gợn sóng nào.

Dù sao thì từ khi Lâm Bất Phàm trở thành Tứ gia Cửu Môn, phần lớn thời gian hắn đều ở trong Lâm phủ.

Hầu hết mọi việc trong phủ đều do Hoắc Khuynh Tiên xử lý.

Lâm phủ yên tĩnh, đối với các thế lực trong Cửu Môn mà nói, quả thực là chuyện không thể bình thường hơn.

Ban đầu, ngoài việc sắp xếp các loại vật tư, bí mật gửi đến tổ địa, phần lớn thời gian còn lại, Lâm Bất Phàm hoặc là ở bên cạnh Thì Hoài Thiền đang mang thai, hoặc là cảm ứng huyệt khiếu, tích lũy nội tình.

Lâm Bất Phàm khai mở huyệt khiếu đầu tiên, tu vi đột phá cảnh giới Võ Thánh, đã được một thời gian.

Ngay từ lúc đi đến Hiến Vương Mộ trước đó, Lâm Bất Phàm đã cảm nhận rõ ràng vị trí của huyệt khiếu thứ hai trong cơ thể.

Sau một thời gian tích lũy, thực ra hắn đã sớm có thể bắt đầu, tấn công khai mở huyệt khiếu thứ hai.

Khi Lâm Bất Phàm trở về Thường Sa Thành, thời gian ngày qua ngày trôi đi.

Không đợi đứa trẻ trong bụng Thì Hoài Thiền ra đời, nội tình mà Lâm Bất Phàm tích lũy đã đạt đến cực hạn, khiến hắn không thể không bắt đầu, tấn công khai mở huyệt khiếu thứ hai trong cơ thể!

Một buổi sáng nọ, thấy Hoắc Khuynh Tiên kết thúc tu luyện, Lâm Bất Phàm giơ tay ra hiệu cho nàng.

Thấy Lâm Bất Phàm gọi, Hoắc Khuynh Tiên đi đến trước mặt hắn: "Phu quân có chuyện gì sao..." Lúc này, Lâm Bất Phàm không còn do dự, tiếp lời nói thẳng: "Tu vi của ta đã tích lũy đến cực hạn, ta chuẩn bị khai mở huyệt khiếu thứ hai trong cơ thể..." Vụt!

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy trong mắt Hoắc Khuynh Tiên lóe lên tinh quang.

Ngay cả Thì Hoài Thiền ở bên cạnh, sâu trong đáy mắt cũng không khỏi lóe lên một tia kinh hỉ.

Sau một thời gian chung sống và tìm hiểu, Thì Hoài Thiền trong số các nữ nhân, tuy là người cuối cùng gia nhập Lâm gia, nhưng đối với con đường tu hành võ đạo, nàng cũng đã có một sự hiểu biết vô cùng chi tiết.

Trong lòng nàng vô cùng rõ ràng, tu vi đột phá cảnh giới Võ Thánh khó khăn đến nhường nào.

Mỗi lần khai mở một huyệt khiếu trong cơ thể, đều sẽ giải phóng ra một tia sức mạnh vô thượng ẩn giấu trong nhục thân, khiến thực lực của Lâm Bất Phàm xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đừng nhìn thực lực của Lâm Bất Phàm lúc này kinh khủng như vậy, nhưng hắn cũng chỉ mới khai mở một huyệt khiếu, vừa mới đặt chân vào ngưỡng cửa cảnh giới Võ Thánh.

Ngũ Hành Trường Sinh Công mà Lâm gia tu hành, có thể khai mở 108 huyệt khiếu.

Tuy không biết võ đạo công pháp của những người khác có ẩn chứa phương pháp khai mở nhiều huyệt khiếu hơn không, nhưng Ngũ Hành Trường Sinh Công do hệ thống dung hợp vô số quốc thuật, suy diễn và hoàn thiện, tuyệt đối là sự tồn tại đỉnh cao nhất trong các võ đạo công pháp trên thế gian.

Nghe tin Lâm Bất Phàm chuẩn bị tấn công, khai mở huyệt khiếu thứ hai trong cơ thể, Hoắc Khuynh Tiên sau khi kinh ngạc, lập tức trấn tĩnh lại nói: "Phu quân cứ yên tâm đột phá, ta sẽ hộ pháp cho phu quân..." Nghe lời Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu.

Sau đó không nói thêm gì nữa, trực tiếp lóe người đến dưới gốc cây Bồ Đề, vị trí mà lần trước hắn đã tấn công khai mở huyệt khiếu. *** Vụt!

Khi bình cảnh của huyệt khiếu thứ hai bị Lâm Bất Phàm trực tiếp

phá vỡ, huyệt khiếu thứ hai trong cơ thể hắn chính thức bị tấn công và mở ra.

Một luồng sức mạnh vô thượng ẩn giấu trong nhục thân tức khắc từ trong huyệt khiếu tuôn ra, trực tiếp dung hợp vào chân nguyên, tứ chi bách hài của Lâm Bất Phàm.

Đó là một luồng sinh cơ cực kỳ mạnh mẽ!

Khi luồng sức mạnh vô thượng đó được Lâm Bất Phàm hấp thụ và dung hợp hoàn toàn, chỉ thấy khí tức toàn thân hắn điên cuồng tăng vọt.

Chỉ riêng tuổi thọ của hắn, trong khoảnh khắc đó, đã trực tiếp tăng thêm năm mươi năm.

Chương 346

Cùng lúc đó, dung hợp luồng sức mạnh vô thượng tuôn ra từ huyệt khiếu, Lâm Bất Phàm dường như cảm nhận được điều gì, liền cau mày.

Nhưng chỉ một lát sau, đôi mày đang cau lại của hắn đã giãn ra, hiện lên một nụ cười.

Lâm Bất Phàm trong miệng, mang theo vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm: "Sinh cơ thật mạnh...

Khai mở huyệt khiếu thứ hai, đã thức tỉnh nhục thân thần thông: Huyết nhục trọng sinh..." Tuy mới chỉ khai mở hai huyệt khiếu, cộng thêm tu vi thực lực của Lâm Bất Phàm lúc này, còn xa mới đạt đến cảnh giới huyết nhục trọng sinh thực sự.

Nhưng dù vậy, thần thông huyết nhục mà Lâm Bất Phàm dung hợp luồng sức mạnh vô thượng kia thức tỉnh, đã đủ để làm được đến mức đoạn chi trọng sinh.

Khả năng hồi phục toàn thân tăng cường đáng kể, đạt đến một trình độ kinh khủng tột cùng!

Với khả năng hồi phục hiện tại, một nhát dao chém xuống, e rằng chỉ cần một lát là có thể hồi phục hoàn toàn, thậm chí một vết sẹo cũng không để lại!

Sau một hồi kinh ngạc, Lâm Bất Phàm trong lòng dần bình tĩnh lại, tiếp đó bắt đầu củng cố tu vi vừa mới đột phá.

Nhất thời, chỉ thấy linh khí xung quanh hội tụ, ngưng tụ thành sương mù, bắt đầu cuồn cuộn đổ vào cơ thể Lâm Bất Phàm.

Mãi gần một canh giờ trôi qua, ngay cả linh khí đất trời tinh thuần

chứa trong viên linh thạch trong tay Lâm Bất Phàm cũng bị hấp thụ cạn kiệt, hắn mới dần dần bình ổn lại, trực tiếp mở mắt tỉnh lại.

"So với lúc khai mở một huyệt khiếu, thực lực hiện tại ít nhất đã tăng cường không chỉ vài lần..." Cảm nhận một lượt, khóe miệng Lâm Bất Phàm nhếch lên, lóe lên vẻ hài lòng.

Quan trọng nhất là, khi Lâm Bất Phàm khai mở huyệt khiếu thứ hai, hắn đã thức tỉnh nhục thân thần thông: Huyết nhục trọng sinh!

Tuy lúc này chỉ có thể làm được đến mức đoạn chi trọng sinh, nhưng dù vậy, khả năng hồi phục kinh khủng này, chỉ cần không chém đứt đầu Lâm Bất Phàm, dựa vào nhục thân thần thông huyết nhục trọng sinh, muốn giết chết hắn, gần như là một chuyện không thể.

Sau khi cẩn thận cảm nhận và kiểm tra một lượt, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, từ từ thu liễm khí tức của bản thân.

Khí tức cuồng bạo không kiềm chế được do vừa mới đột phá, lúc này cũng dần dần thu liễm, khôi phục lại dáng vẻ như người bình thường trước đây.

"Phu quân..." Cảm nhận khí tức trên người Lâm Bất Phàm đã khôi phục bình thường, ánh mắt Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền đều không khỏi rơi xuống trên người hắn.

Vụt...

Trong chốc lát, chỉ thấy thân ảnh Lâm Bất Phàm khẽ động, tức khắc biến mất tại vị trí tu luyện.

Khi xuất hiện lại, đã ở trước mặt hai nữ nhân.

Ánh mắt hắn chuyển động, đầu tiên rơi xuống trên người Hoắc Khuynh Tiên nói: "Mấy ngày nay vất vả cho nàng rồi..." Hoắc Khuynh Tiên nghe vậy, lập tức khẽ lắc đầu.

Sau đó Lâm Bất Phàm tiếp tục chuyển ánh mắt sang Thì Hoài Thiền bên cạnh.

Nhìn cái bụng lúc này đã dần nhô ra, thời gian đứa trẻ trong bụng ra đời cũng không còn bao lâu nữa.

"Tu vi của ta đã đột phá thành công, khai mở ra huyệt khiếu thứ hai trong cơ thể...

Tiếp theo, chỉ cần chờ đứa trẻ trong bụng Hoài Thiền chào đời." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên lúc này cũng thở ra một hơi trọc khí nói: "Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi..." Trong thời gian Lâm Bất Phàm đột phá, tuy biết rõ không có nguy hiểm gì, nhưng Hoắc Khuynh Tiên vẫn không dám có chút lơ là, lúc nào cũng thầm cảnh giác, đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mãi cho đến khi Lâm Bất Phàm chính thức đột phá tu vi, hơi thở trong lòng khẽ thả lỏng, Hoắc Khuynh Tiên tức thì cảm thấy một luồng mệt mỏi.

Nhìn vẻ mệt mỏi trên mặt Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm cũng gật đầu nói: "Mấy ngày nay vất vả rồi, Khuynh Tiên đi nghỉ ngơi thật tốt đi..." Lúc này, Hoắc Khuynh Tiên cũng không khách sáo nữa, xoay người đi tắm rửa một phen, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt.

Những ngày tiếp theo, Lâm Bất Phàm ngoài việc củng cố tu vi của bản thân, thời gian còn lại đều ở bên cạnh hai vị phu nhân trong phủ.

Đồng thời, thỉnh thoảng hắn cũng đến dược phố, kiểm tra các loại linh dược và Tử Ngọc Linh Mễ được trồng ở đó!

Sau một thời gian gieo trồng, nhờ có Ngũ Sắc Linh Thổ, linh dược trong dược phố đã thu hoạch được mấy đợt.

Cùng lúc đó, Tử Ngọc Linh Mễ mà Lâm Bất Phàm trồng, lúc này cũng sắp chín!

“Không chỉ những linh dược và linh mễ này, cả những Ngũ Sắc Linh Thổ này, sau này cũng không thể lãng phí, toàn bộ chuyển đến tổ địa.” Sau khi thu hoạch toàn bộ linh dược đã chín, Lâm Bất Phàm không tiếp tục gieo trồng nữa.

Hắn chuẩn bị đợi Tử Ngọc Linh Mễ chín, đến lúc đó sẽ cùng Ngũ Sắc Linh Thổ, toàn bộ chuyển đến tổ địa! *** Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi, chớp mắt đã ba tháng nữa trôi qua, bụng của Thì Hoài Thiền lúc này đã to đến cực hạn.

Theo thời gian, đứa trẻ trong bụng nàng có thể chào đời bất cứ lúc nào.

Thấy ngày sinh của Thì Hoài Thiền đã đến gần, tuy Lâm Bất Phàm đã trải qua mấy lần, nhưng từ mấy ngày trước, hắn đã ra lệnh cho các bác sĩ, bà đỡ trong phủ bất cứ lúc nào cũng phải túc trực.

Chỉ cần Thì Hoài Thiền có bất kỳ dấu hiệu bất thường nào, những người này đều có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Khi ba vợ chồng đang nghỉ ngơi dưới gốc cây Bồ Đề, chỉ thấy sắc mặt Thì Hoài Thiền đột ngột biến đổi.

Ánh mắt nàng rơi xuống trên người Lâm Bất Phàm, giọng nói run rẩy: “Phu, phu quân...” Không đợi Thì Hoài Thiền nói hết câu, sắc mặt Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên đồng loạt thay đổi.

So với Thì Hoài Thiền, cảnh tượng này, dù là Lâm Bất Phàm hay Hoắc Khuynh Tiên, đều đã trải qua mấy lần.

Vụt...

Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy thân ảnh Lâm Bất Phàm khẽ động, tức khắc bế Thì Hoài Thiền lên, lao thẳng vào phòng.

Cùng lúc đó, thậm chí không cần Lâm Bất Phàm lên tiếng, Hoắc Khuynh Tiên cũng đã lao ra sân trước nói: “Phu quân đừng vội, ta đi

thông báo cho bác sĩ và bà đỡ trong phủ ngay." Chỉ đợi mấy chục hơi thở, các bác sĩ và bà đỡ luôn túc trực trong phủ đã lao đến phòng của Thì Hoài Thiền.

Một lát sau, khi họ tràn vào phòng, Lâm Bất Phàm cũng đành phải lui ra ngoài.

Chương 347

Vẻ mặt hắn có chút hoảng loạn, có chút mong đợi, thân ảnh không ngừng đi đi lại lại trong sân.

Nhìn cảnh tượng này, Hoắc Khuynh Tiên ở bên cạnh không nhịn được cười khẽ: "Xem chàng kìa...

Tu vi của muội muội Hoài Thiền tuy yếu hơn một chút, nhưng huyết mạch Bạch Trạch mà muội ấy thức tỉnh lại vô cùng bất phàm, phu quân cứ yên tâm." Đối với những lời Hoắc Khuynh Tiên nói, Lâm Bất Phàm trong lòng tự nhiên hiểu rõ.

Nhưng mỗi lần đối mặt với cảnh tượng này, hắn đều không khỏi thấp thỏm.

Chờ đợi gần hai tuần hương, trong đầu Lâm Bất Phàm bỗng vang lên một tiếng "ding" của hệ thống.

Cùng lúc đó, trong phòng của Thì Hoài Thiền cũng đột nhiên vang lên tiếng khóc oe oe của trẻ sơ sinh.

Sinh rồi!

Chỉ trong hai tuần hương, Thì Hoài Thiền đã thuận lợi hạ sinh một vị tiểu công chúa.

Két...

Cửa phòng mở ra, một đứa trẻ được bọc kín mít được bế ra.

"Chúc mừng Tứ gia, Hoài Thiền phu nhân đã sinh một vị tiểu công chúa." Nghe vậy, Lâm Bất Phàm thở ra một hơi nhẹ nhõm, đồng thời cũng không màng đến phần thưởng của hệ thống, bước lên nhận lấy đứa trẻ từ tay bà đỡ.

Giống như những lần trước, da dẻ của tiểu công chúa này mịn màng, trắng nõn, lại được thừa hưởng dung mạo của Lâm Bất Phàm và Thì Hoài Thiền.

Tiểu công chúa trông như một con búp bê sứ!

Đôi mắt đen láy linh động, vừa nhìn đã biết đây là một đứa trẻ thông minh lanh lợi.

Nựng đứa trẻ trong lòng một chút, Lâm Bất Phàm mới bế con, bước vào phòng.

"Phu quân..." Thấy Lâm Bất Phàm bế con đến gần, Thì Hoài Thiền lúc này mặt mày hồng hào, nhưng ẩn chứa một tia mệt mỏi.

Ánh mắt nàng rơi xuống trên người Lâm Bất Phàm, giọng nói mệt mỏi gọi.

"Con của chúng ta...

Là một tiểu công chúa rất xinh đẹp." Vừa nói, Lâm Bất Phàm vừa đặt đứa trẻ vào lòng Thì Hoài Thiền.

Khi hắn đưa con cho nàng, chỉ thấy sâu trong đáy mắt Thì Hoài Thiền lóe lên một tia thất vọng.

Tuy Lâm Bất Phàm đối với con trai hay con gái đều có thái độ như nhau, nhưng đối với người của thời đại này mà nói, sinh con trai và sinh con gái, dù Lâm Bất Phàm không để ý, Thì Hoài Thiền vẫn có chút thất vọng.

Thấy sự thay đổi trong đáy mắt Thì Hoài Thiền, Lâm Bất Phàm lập tức an ủi: "Lâm gia ta bất kể là con trai hay con gái, thân phận địa vị đều không có bất kỳ khác biệt nào." Lời Lâm Bất Phàm vừa dứt, không đợi Thì Hoài Thiền lên tiếng, Hoắc Khuynh Tiên vừa bước vào phòng đã mỉm cười nói: "Muội muội Hoài Thiền không cần bận tâm, muội không thấy thái độ của phu quân đối với các con sao...

Phu quân đối với Trường Ca thế nào, đối với Trường Sinh lại thế nào...” Nhắc đến thái độ của Lâm Bất Phàm đối với các con, ngược lại Lâm Trường Ca, vị tiểu công chúa, rõ ràng được Lâm Bất Phàm yêu chiều hơn.

Còn ba đứa con trai Lâm Trường Sinh, ngược lại rất nghiêm khắc!

Nghe Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên an ủi, tia thất vọng trong lòng Thì Hoài Thiền cũng nhanh chóng tan biến.

Ánh mắt nàng chuyển sang Lâm Bất Phàm nói: “Phu quân hay là đặt cho con một cái tên trước đi...” Lâm Bất Phàm nghe vậy, khẽ gật đầu, trầm ngâm suy nghĩ một lát.

Đoạn hắn mới nói: “Con gái chúng ta không bằng gọi là Lâm Trường Hân.” *** “Lâm Trường Ca, Lâm Trường Hân... nghe cũng không tệ.” Tuy cái tên Lâm Bất Phàm đặt không đến nỗi hay xuất sắc, nhưng miễn cưỡng cũng được.

Không đợi Thì Hoài Thiền lên tiếng, Hoắc Khuynh Tiên ở bên cạnh đã lẩm bẩm hai câu, đoạn cũng không nhịn được mà cảm thán.

Cùng lúc đó, Thì Hoài Thiền cũng gật đầu nói: “Vậy nghe theo sự sắp xếp của phu quân, sau này con sẽ tên là Trường Hân...” “Trường Hân, Trường Hân...” Thì Hoài Thiền nựng con, không bao lâu sau, cô bé bắt đầu buồn ngủ.

Đứa trẻ được giao cho vú em chăm sóc cẩn thận, Lâm Bất Phàm mới tâm niệm vừa động, vung tay lấy ra một viên Khí Huyết Đan, đưa đến bên miệng Thì Hoài Thiền để nàng uống.

“Nghỉ ngơi cho tốt đi, con đã có vú em và ta chăm sóc, không cần lo lắng.” Nghe lời Lâm Bất Phàm, Thì Hoài Thiền định mở miệng nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng, cuối cùng nàng chỉ khẽ gật đầu, bắt đầu hấp thụ viên Khí Huyết Đan vừa uống, hồi phục nguyên khí vừa

tiêu hao.

Không biết từ lúc nào, Thì Hoài Thiền đã chìm vào giấc ngủ.

Mãi đến lúc này, Lâm Bất Phàm mới ra hiệu cho Hoắc Khuynh Tiên ở bên cạnh.

Sau đó, hai người mới xoay người lặng lẽ lui ra ngoài.

Trong sân, Hoắc Khuynh Tiên mỉm cười, ánh mắt rơi xuống trên người Lâm Bất Phàm nói: "Chúc mừng phu quân, lại có thêm một vị tiểu công chúa." Không biết từ lúc nào, hai người đã đến dưới gốc cây Bồ Đề.

Không cần Lâm Bất Phàm lên tiếng, Hoắc Khuynh Tiên đã chủ động pha một ấm Bồ Đề Linh Trà.

Uống hết nửa ấm trà, Lâm Bất Phàm mới dần dần bình tĩnh lại.

Chỉ thấy trên mặt hắn lúc này, không kìm được mà hiện lên một nụ cười, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Nhìn dáng vẻ của Lâm Bất Phàm lúc này, Hoắc Khuynh Tiên thầm lắc đầu bất đắc dĩ.

Không biết từ lúc nào, thân ảnh Hoắc Khuynh Tiên đã rời đi.

Đợi Lâm Bất Phàm hoàn toàn bình tĩnh lại, ánh mắt quét qua một vòng, mới phát hiện Hoắc Khuynh Tiên đã không còn ở đây từ lúc nào.

Mãi đến lúc này, Lâm Bất Phàm mới tâm niệm vừa động, tập trung chú ý vào phần thưởng của hệ thống.

Chương 348

“Ding...

Chúc mừng phu nhân của túc chủ, Thì Hoài Thiền, đã hạ sinh một vị tiểu công chúa.” “Ding...

Chúc mừng túc chủ nhận được một trăm phương Ngũ Sắc Linh Thổ, một trăm viên linh thạch, một tấm Na Di Phù...” Lần này không phải là đại lễ bao gia tộc, mà là Ngũ Sắc Linh Thổ, một trăm viên linh thạch, và một tấm Na Di Phù không biết công dụng.

Ngũ Sắc Linh Thổ và linh thạch đều là những thứ Lâm Bất Phàm cần nhất lúc này.

Ngược lại là tấm Na Di Phù kia, Lâm Bất Phàm nhất thời không biết nó có tác dụng gì.

Khi hắn tập trung chú ý vào tấm Na Di Phù, một luồng thông tin về công dụng của nó tức khắc hiện lên trong đầu hắn.

Nguyên lai, công dụng duy nhất của Na Di Phù là có thể dịch chuyển một vật đã được đánh dấu đến một nơi đã chuẩn bị sẵn.

Chỉ có điều đáng tiếc là, Na Di Phù chỉ có thể sử dụng một lần.

Sau khi sử dụng, nó sẽ trực tiếp hóa thành tro bụi.

Công dụng của Na Di Phù lại vừa vặn có thể giải quyết được vấn đề mà Lâm Bất Phàm đang lo lắng nhất lúc này: đó là làm thế nào để di chuyển cây Bồ Đề Thụ kia đến tổ địa Lâm gia mà không làm tổn thương đến gốc rễ của nó.

“Tốt, tốt, tốt...

Lần này thật sự đã cho ta một bất ngờ lớn.” Lúc này, Lâm Bất

Phàm không thiếu các loại linh dược, dược phương, tửu phương các loại vật phẩm.

Vừa vặn Ngũ Sắc Linh Thổ, một trăm viên linh thạch, đối với Lâm Bất Phàm mà nói, có thể nói là đến rất đúng lúc.

Có Ngũ Sắc Linh Thổ và linh thạch, chỉ cần có hạt giống, không có linh dược, cây ăn quả nào mà không bồi dưỡng được.

Cái thiếu duy nhất chỉ là thời gian!

Chỉ cần có đủ thời gian, các loại linh dược, cây ăn quả đều có thể bồi dưỡng ra.

Đến lúc đó, các loại dược phương, ba loại linh tửu, các loại vật phẩm có ích cho con đường tu hành võ đạo mà Lâm Bất Phàm có được, dựa vào môi trường của tổ địa Lâm gia, đều có thể lần lượt bồi dưỡng ra.

Trong khoảng thời gian này, tuy Lâm Bất Phàm vẫn luôn trấn giữ Thường Sa Thành, ở bên cạnh Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền, nhưng việc xây dựng tổ địa Lâm gia tại Trùng Cốc ở Điền Nam, hắn vẫn luôn quan tâm từng giờ từng khắc.

Tuy không có mặt tại hiện trường, nhưng cứ cách hai ba ngày, Hoắc Tiên Nhi đều sẽ truyền tin tức về tình hình ở đó.

Việc cải tạo tổ địa Lâm gia, các công trình cơ sở, đều đang dần dần hoàn thiện, có thể nói là đang xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Đợi Hoài Thiền hoàn toàn hồi phục, cũng là lúc nên trở về tổ địa xem một chút." Khi các công trình cơ sở của tổ địa Lâm gia dần hoàn thiện, Lâm Bất Phàm cũng chuẩn bị di dời Lâm gia đến tổ địa.

Về phần chuyện ở Thường Sa Thành, nên ẩn mình sau màn thì ẩn mình sau màn, nên dần dần giao lại thì giao cho những thân tín dưới

trướng xử lý!

Lâm gia phát triển đến mức này, bất kể là nhất mạch Tứ gia Cửu Môn, hay là đại quân do Chu Vệ Quốc nắm giữ, đều không cần Lâm Bất Phàm và mấy vị phu nhân đích thân ra mặt xử lý.

Lâm gia dưới sự chưởng khống của Lâm Bất Phàm, đang dần dần chuyển biến thành một siêu phàm thế gia.

Hơn nữa, với cục diện hỗn loạn bên ngoài, cũng là lúc nên dần dần lui về phía sau! *** Trong lòng đã có suy tính, Lâm Bất Phàm không còn do dự.

Hắn tìm một cơ hội, gọi Hoắc Khuynh Tiên đến trước mặt, bắt đầu thương nghị những chuyện liên quan đến Lâm gia.

Sau khi nghe xong dự định trong lòng Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên không chút do dự, lập tức gật đầu.

"Mọi việc xin nghe theo sự sắp xếp của phu quân...

Sau này ta sẽ dần dần chuyển giao những việc trong tay cho những thân tín thích hợp." Khi Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên đã thương nghị xong xuôi mọi chuyện liên quan đến Thường Sa Thành, chớp mắt một tháng đã trôi qua, Thì Hoài Thiền sau khi sinh con gái đã hoàn toàn hồi phục.

Đồng thời, nàng cũng một lần nữa bước lên con đường tu luyện võ đạo.

Có sự hỗ trợ của các loại linh dược, linh tửu từ Lâm Bất Phàm, tu vi võ đạo của Thì Hoài Thiền có thể nói là đang lột xác và tăng cường với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Hơn nữa, còn có sự chỉ điểm của một tôn Võ Thánh như Lâm Bất Phàm và một vị Võ đạo Đại Tông sư như Hoắc Khuynh Tiên, Thì Hoài Thiền sau khi thức tỉnh huyết mạch Bạch Trạch, thiên tư trên

con đường võ đạo không hề thua kém ba nữ nhân kia.

Sau khi giao chuyện ở Thường Sa Thành cho Hoắc Khuynh Tiên xử lý, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, trực tiếp lấy ra phần thưởng vừa nhận được, chính là tấm Na Di Phù kia.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm đầu tiên đánh dấu ấn ký của Na Di Phù lên cây Bồ Đề Thụ, tiếp đó là lên miệng linh tuyền kia!

Ngược lại, pho tượng Thạch Cảm Đương kia, tác dụng của nó có phần trùng lặp với tộc phổ của Lâm gia.

Lâm Bất Phàm thu tộc phổ Lâm gia vào trong nhẫn trữ vật, còn pho tượng Thạch Cảm Đương, hắn không định mang đi.

"Khuynh Tiên, Hoài Thiền, ta đến tổ địa xem tình hình ở đó, chuyện ở Thường Sa Thành giao cho hai nàng...

Đợi tổ địa xây dựng hoàn thiện gần xong, lúc đó ta sẽ về đón hai nàng và các con." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền tuy rất không nỡ, nhưng hai người cũng không nói gì nhiều.

"Phu quân yên tâm, chuyện ở Thường Sa Thành có ta xử lý, không cần lo lắng." Ba vợ chồng ân ái một phen, Lâm Bất Phàm cũng không còn do dự, lật người nhảy lên lưng Nộ Tinh Kê.

Theo một luồng kình phong nổi lên, Nộ Tinh Kê mang theo thân ảnh Lâm Bất Phàm vút lên trời, chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt hai người.

Chỉ trong hai canh giờ, thân ảnh Lâm Bất Phàm đã ở trong trại kia.

Khi Nộ Tinh Kê đang lượn vòng trên không, chưa hạ xuống, Hoắc Tiên Nhi đang ở trong trại dường như cảm ứng được, liền ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chương 349

"Phu, phu quân..." Vụt!

Khi Hoắc Tiên Nhi đang vô cùng kinh hỉ, Nộ Tinh Kê mang theo Lâm Bất Phàm trực tiếp từ trên trời hạ xuống, đáp xuống trước mặt nàng.

"Phu quân..." Trong chốc lát, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi gọi một tiếng, trực tiếp lao vào lòng Lâm Bất Phàm.

Một lúc lâu sau, hai người mới lưu luyến tách ra.

Hoắc Tiên Nhi thầm bình tĩnh lại, sau đó mới nói: "Phu quân không phải đang ở Thường Sa Thành, ở bên cạnh tỷ tỷ Khuynh Tiên và muội muội Hoài Thiền sao...

Đúng rồi, tình hình của muội muội Hoài Thiền thế nào rồi?" Tuy Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đang ở Điền Nam, nhưng đối với những chuyện xảy ra ở Thường Sa Thành, họ đều hiểu rất rõ.

Về việc Thì Hoài Thiền sinh con gái, tự nhiên cũng vô cùng rõ ràng.

"Sinh một vị tiểu công chúa, đặt tên là Lâm Trường Hân...

Sau gần một tháng nghỉ ngơi, Hoài Thiền đã hoàn toàn hồi phục, một lần nữa bắt đầu tu luyện võ đạo." Dưới sự giải thích của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi dường như cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó nàng mới tiếp lời nói: "Thật ngại quá, lúc muội muội Hoài Thiền sinh con, ta và muội muội Tinh Nguyệt lại không ở nhà..." "Đều là chuyện nhỏ...

Việc xây dựng tổ địa Lâm gia, đối với Lâm gia ta mà nói vô cùng quan trọng...

Đợi các công trình cơ sở của tổ địa hoàn tất, lúc đó ta sẽ đón Khuynh Tiên và Hoài Thiền, cùng các con đến đây." Việc xây dựng tổ địa, tuy cứ cách hai ba ngày đều nhận được tin tức từ Hoắc Tiên Nhi truyền về, nhưng tình hình rốt cuộc thế nào, nếu không tận mắt chứng kiến, Lâm Bất Phàm trong lòng vẫn luôn có chút lo lắng!

Bình tĩnh lại, Lâm Bất Phàm quét mắt nhìn xung quanh một vòng nói: "Đúng rồi, không thấy Tinh Nguyệt đâu..." Hoắc Tiên Nhi không giấu giếm, trực tiếp nói: "Tinh Nguyệt đang ở tổ địa, phụ trách việc xây dựng." Tuy không có Nộ Tinh Kê để cưỡi, nhưng với tu vi thực lực hiện tại của Doãn Tinh Nguyệt, việc ra vào tổ địa không phải là chuyện khó.

Nhiều nhất cũng chỉ tốn thêm một chút thời gian!

Lâm Bất Phàm trầm mặc một lát, sau đó không nói nhiều nữa, trực tiếp gọi Hoắc Tiên Nhi một tiếng: "Đi thôi, theo ta đến tổ địa xem một chút." "Được." Hoắc Tiên Nhi không chút do dự, lập tức gật đầu với Lâm Bất Phàm.

Sau đó, Lâm Bất Phàm ôm lấy Hoắc Tiên Nhi, phi thân nhảy lên lưng Nộ Tinh Kê, tức tốc lao về phía tổ địa.

Mất một lúc lâu, xuyên qua lớp sương mù trên đỉnh Già Long Sơn.

Nộ Tinh Kê chở hai người Lâm Bất Phàm, bay thẳng về nơi có Hội Tiên Bảo Điện và Lăng Vân Tiên Cung. "Kétttt..." Theo tiếng kêu vang của Nộ Tinh Kê, Phong Vu Tu và những người đang bận rộn đều không hẹn mà cùng ngước nhìn lên. "Tiên Nhi tỷ tỷ, còn có phu quân..." Thấy hai người Lâm Bất Phàm trên lưng Nộ Tinh Kê, Doãn Tinh Nguyệt sững sờ trong giây lát.

Sau khi hoàn hồn, nàng lập tức chạy thẳng đến chỗ hai người.

Nhảy khỏi lưng Nộ Tinh Kê, Lâm Bất Phàm đảo mắt nhìn quanh

một vòng.

Cung điện vốn nguy nga tráng lệ, trước đây có vẻ hơi lạnh lẽo, hoang vắng.

Nhưng sau một thời gian được mọi người cải tạo và hoàn thiện, không chỉ có thêm chút hơi người.

Đồng thời, xung quanh cung điện, những ghi chép và hình vẽ liên quan đến mộ Hiến Vương đều đã bị xóa sạch.

Cùng lúc đó, con đường núi nguy hiểm vốn dẫn lên đỉnh núi.

Trong thời gian qua, Phong Vu Tu đã dẫn dắt thuộc hạ, những người có tu vi đạt đến cảnh giới Tông sư ra tay.

Họ đã trực tiếp mở rộng và xây dựng một con đường bậc thang uốn lượn quanh núi từ vị trí đỉnh núi, men theo con đường nhỏ nguy hiểm trước đó.

Con đường bậc thang rộng gần hai mét, có lan can làm bằng vật liệu tại chỗ, trải dài từ đỉnh núi xuống tận chân núi.

Ngoài ra, ở vị trí lưng chừng núi, theo yêu cầu của Lâm Bất Phàm, họ đã tận dụng hoàn cảnh hạn hẹp, dùng vật liệu tại chỗ xây dựng một vài lương đình để nghỉ chân.

Bên cạnh đó, một số công trình cơ sở hạ tầng dưới chân núi cũng dần được hoàn thiện.

Quan sát những thay đổi xung quanh và các công trình đang dần hoàn thiện, Lâm Bất Phàm thầm gật đầu hài lòng. "Phu quân..." Khi Lâm Bất Phàm vừa thu hồi ánh mắt, bóng dáng Doãn Tinh Nguyệt đã lao tới, nhào thẳng vào lòng hắn.

Mãi một lúc sau, Lâm Bất Phàm mới buông Doãn Tinh Nguyệt ra: "Được rồi, được rồi..." Lúc này, trên má Doãn Tinh Nguyệt ửng hồng,

trong mắt mang theo chút lưu luyến, nàng thoát ra khỏi vòng tay của Lâm Bất Phàm.

Ngay sau đó, sắc mặt Lâm Bất Phàm trở nên nghiêm túc, hắn nhìn Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt nói: "Hai nàng đứng sang một bên, ta có việc muốn thử..." Dưới ánh mắt khó hiểu và tò mò của hai người, tâm niệm Lâm Bất Phàm vừa động, hắn liền lấy ra Na Di Phù. "Phu quân..." Lâm Bất Phàm bí ẩn mỉm cười, ngay khi chuẩn bị động thủ, dường như nghĩ ra điều gì, hắn đột nhiên hạ lệnh trong đầu: "Hệ thống, lấy Ngũ Sắc Linh Thổ ra cho ta..." Vù!

Trong khoảnh khắc, một trăm khối Ngũ Sắc Linh Thổ hắn nhận được lập tức xuất hiện trước mặt.

Hắn vung tay, thu lại hai phần ba số linh thổ.

Sau đó, hắn nhìn một phần ba còn lại, quan sát môi trường xung quanh, tìm một vị trí thích hợp để trồng cây Bồ Đề.

Hắn đem toàn bộ Ngũ Sắc Linh Thổ đó hòa vào mặt đất.

Sau khi gật đầu hài lòng, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt, một lần nữa tập trung vào Na Di Phù.

Lần này, hắn không còn do dự, tâm niệm vừa động, bóp nát Na Di Phù trong tay.

Vù...

Chương 350

Trong khoảnh khắc đó, Na Di Phù bị Lâm Bất Phàm bóp nát bỗng bùng lên một luồng ánh sáng rực rỡ.

Ngay sau đó, không gian xung quanh dường như bị bóp méo, bắt đầu vặn vẹo dữ dội.

Cùng lúc đó, tại hậu viện Lâm gia ở thành Thường Sa.

Khi Lâm Bất Phàm bóp nát Na Di Phù, tại nơi có cây Bồ Đề và miệng linh tuyền bị hắn đánh dấu ấn ký, không gian xung quanh dường như bị một luồng sức mạnh vô hình bao phủ, lập tức vặn vẹo.

Như cảm nhận được điều gì, Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền đang nghỉ ngơi dưới gốc cây Bồ Đề, trong khoảnh khắc đó đều đồng loạt ngẩng đầu, nhìn về phía cây Bồ Đề cao mấy chục mét!

Ngay sau đó, trong đầu hai người hiện lên một ý nghĩ: "Chẳng lẽ phu quân đã ra tay rồi sao..." Lúc Lâm Bất Phàm rời đi, hắn đã nói qua vài câu với Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền, nhưng họ cũng không để trong lòng.

Không ngờ, chuyện Lâm Bất Phàm nói lại sắp thành sự thật!

Vù...

Dưới ánh mắt chăm chú của Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền, cây Bồ Đề và miệng linh tuyền trước mắt họ cứ thế biến mất.

Cùng lúc đó, tại vị trí trước cung điện ở tổ địa của Lâm Bất Phàm, nơi đã được hòa trộn Ngũ Sắc Linh Thổ, không gian xung quanh vặn vẹo.

Đầu tiên, một cây Bồ Đề cao mấy chục mét xuất hiện như một bóng mờ, dần dần hiện ra trong tầm mắt.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt không thể tin nổi của Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, cây Bồ Đề cao mấy chục mét từ hư ảnh ngưng tụ thành thực thể.

Từng chiếc rễ cắm sâu vào mặt đất, vào những kẽ nứt chứa Ngũ Sắc Linh Thổ.

Ngoài ra, cách cây Bồ Đề không xa, miệng linh tuyền cũng hiện ra.

Cả Vẫn ngọc vốn bị rễ cây Bồ Đề quấn quanh che giấu cũng lần lượt xuất hiện trước mắt! "..." Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đều không khỏi trợn tròn mắt, lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Mãi một lúc sau, sau khi xác nhận nhiều lần, hai người mới không nhịn được lên tiếng: "Chẳng lẽ là cây Bồ Đề trong phủ..." Vù!

Khi cây Bồ Đề và miệng linh tuyền cắm rễ, linh khí trời đất vốn đã nồng đậm xung quanh lập tức cuồn cuộn hội tụ lại. "Không sai, chính là cây Bồ Đề ở hậu viện Lâm gia...

Không chỉ vậy, cả miệng linh tuyền và Vẫn ngọc đều bị ta dịch chuyển đến đây rồi..." Nhìn Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đang vô cùng kinh ngạc, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm, trực tiếp gật đầu nói. "Hít..." Trong khoảnh khắc đó, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Họ thực sự không hiểu Lâm Bất Phàm đã dùng thủ đoạn gì.

Lúc này, Lâm Bất Phàm dường như cũng hiểu được họ đang nghĩ gì. "Lá phù vừa rồi tên là Na Di Phù...

Chỉ cần là vật bị Na Di Phù đánh dấu ấn ký, trong nháy mắt có thể dịch chuyển nó đi xa vạn dặm mà không hề tổn hại..." Nói đến đây, Lâm Bất Phàm không khỏi thở dài: "Đáng tiếc, trong tay phu quân của nàng cũng chỉ có một lá Na Di Phù mà thôi..." Thực ra, ngay cả Lâm

Bất Phàm cũng không ngờ hiệu quả của Na Di Phù lại kinh khủng đến vậy.

Hiệu quả của nó có thể nói là vượt xa sức tưởng tượng của hắn!

Không chỉ vậy, khi cây Bồ Đề được chuyển đến tổ địa, nhờ có Ngũ Sắc Linh Thổ và linh khí trời đất nồng đậm nơi đây, cây Bồ Đề không những không bị tổn hại chút nào mà ngược lại, khi đã cắm rễ hoàn toàn, nó rõ ràng trở nên tràn đầy sức sống hơn.

Những quả Bồ Đề trên cây dường như đã trải qua mấy năm tích lũy trong nháy mắt.

Mặc dù còn một khoảng cách mới đến lúc chín, nhưng chúng đã lớn hơn không ít, dần dần có xu hướng trưởng thành.

Ngoài ra, Lâm Bất Phàm âm thầm cảm nhận và phát hiện ra rằng, Vẫn ngọc bị rễ cây Bồ Đề quấn quanh, sức mạnh ẩn chứa bên trong dường như đã được kích phát thêm một bước.

Sức mạnh tỏa ra từ đó mọi lúc mọi nơi rõ ràng đã tăng lên vài phần.

Nhìn lại miệng linh tuyền được dịch chuyển cùng, vì linh khí trời đất ở đây nồng đậm, miệng linh tuyền vừa dung hợp với mặt đất, từng giọt nước linh tuyền đã không ngừng chảy ra.

Bất kể là linh khí ẩn chứa trong linh tuyền, hay là số lượng và tốc độ hội tụ của dòng suối, đều vượt xa lúc còn ở Lâm phủ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm hài lòng gật đầu.

Khi cây Bồ Đề cắm rễ xong, dưới sự nuôi dưỡng của Ngũ Sắc Linh Thổ và linh khí trời đất nồng đậm, từng chiếc lá xòe ra.

Một luồng sức mạnh vô hình lập tức lan tỏa từ trên cây Bồ Đề... bao trùm toàn bộ đỉnh núi nơi có Hội Tiên Bảo Điện và Lăng Vân Tiên

Cung.

Luồng sức mạnh tỏa ra từ cây Bồ Đề đó mới từ từ tan biến vào hư không... "Với môi trường ở đây, cộng thêm sức mạnh ẩn chứa trong Vẫn ngọc được kích phát thêm một bước...

Nhanh thì vài năm, chậm thì vài chục năm, cây Bồ Đề này sẽ lại lột xác một lần nữa..." Lúc này, cây Bồ Đề trước mắt tuy là một gốc linh căn, nhưng cũng chỉ là một gốc linh căn hạ phẩm sơ cấp nhất!

Nếu lột xác lần nữa, cây Bồ Đề có thể từ linh căn hạ phẩm trực tiếp lột xác thành linh căn trung phẩm.

Khi đó, tác dụng của cây Bồ Đề cũng sẽ lại có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất...

Thu hồi ánh mắt, Lâm Bất Phàm quay sang nói với Hoắc Tiên Nhi: "Tiên Nhi, truyền tin cho Khuynh Tiên, nói rằng cây Bồ Đề đã bị ta chuyển đến tổ địa rồi..." "Vâng...

Chương 351

Ta sẽ truyền tin về ngay bây giờ..." Hoắc Tiên Nhi không chậm trễ, khẽ gật đầu rồi nhảy lên lưng Nộ Tinh Kê, đi truyền tin cho Hoắc Khuynh Tiên.

Không cần Lâm Bất Phàm giải thích, nhìn cây Bồ Đề và linh tuyền đột nhiên bị dịch chuyển đến, Hoắc Tiên Nhi trong lòng hiểu rõ, nếu không nhanh chóng truyền tin này về, không ai biết ở Lâm phủ sẽ xảy ra sóng gió gì.

Nhìn Hoắc Tiên Nhi cưỡi Nộ Tinh Kê bay vút lên trời, trong nháy mắt biến mất trong biển mây mù mịt.

Mãi đến khi bóng dáng Hoắc Tiên Nhi biến mất, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt, đưa tay ra hiệu cho Doãn Tinh Nguyệt.

Sau đó, hai người men theo bậc thang đi xuống vách núi.

Dưới vách núi, Lâm Bất Phàm mở Thiên Quan Linh Nhãn, tìm kiếm một nơi có linh nhãn.

Hắn trực tiếp đem một nửa số Ngũ Sắc Linh Thổ còn lại hòa vào đất bùn xung quanh nơi có linh nhãn.

Sau khi làm xong mọi việc, Lâm Bất Phàm vung tay lấy ra các loại hạt giống linh dược, hạt giống Tử Ngọc Linh Mễ.

Sau đó, hắn đích thân đem chúng lần lượt gieo trồng!

Ngoài ra, Lâm Bất Phàm cũng đem các loại hạt giống cây ăn quả mà hắn đã thu thập được trong hoang mạc Thường Sa thời gian qua, tìm những vị trí thích hợp và lần lượt gieo trồng.

Để đảm bảo những cây ăn quả này có thể sống sót, ở vị trí của mỗi hạt giống, Lâm Bất Phàm đều hòa vào một nắm Ngũ Sắc Linh

Thổ và tưới một lần nước linh tuyền!

Khi Lâm Bất Phàm lần lượt gieo trồng các loại linh dược, các loại hạt giống cây ăn quả, dưới sự nuôi dưỡng của linh khí trời đất nồng đậm, cộng thêm linh thổ và linh thủy tưới tắm, những hạt giống linh dược và cây ăn quả đó đều bắt đầu bén rễ nảy mầm.

Ngoài những tài nguyên tu hành này, Lâm Bất Phàm cũng chọn một số cây cỏ hoa lá để cải thiện môi trường xung quanh.

Sau khi trồng xong những thứ mang theo, Lâm Bất Phàm đảo mắt nhìn quanh một vòng, thầm gật đầu hài lòng.

Sau một thời gian xây dựng của Phong Vu Tu và những người khác, các công trình cơ sở hạ tầng của tổ địa về cơ bản đã được hoàn thiện. "Tiếp theo là một số sân viện và nhà ở..." Mặc dù gia đình Lâm Bất Phàm hoàn toàn có thể sống trong Hội Tiên Bảo Điện và Lăng Vân Tiên Cung, nhưng với môi trường trên đỉnh núi, nếu không có tu vi từ cảnh giới Tông sư trở lên, ở trong thời gian ngắn thì không sao, nhưng nếu ở lâu trong môi trường đó, căn bản không thể chịu nổi.

Chưa kể, chỉ riêng nhiệt độ trên đỉnh núi cũng không phải người thường có thể chịu đựng trong thời gian dài.

Mặc dù sau khi trồng cây Bồ Đề và dung hợp miệng linh tuyền, linh khí trời đất lại nồng đậm hơn gấp mấy lần, nhưng cũng chỉ thích hợp cho những người ở cảnh giới Tông sư, thậm chí là từ cảnh giới Tông sư trở lên sinh sống.

Tốt nhất là Võ đạo Đại Tông sư, ở trong môi trường như vậy không những không bị ảnh hưởng gì, ngược lại còn có thể mượn linh khí trời đất nồng đậm để tăng tốc độ tu luyện lên vài phần.

Như vậy, vợ chồng Lâm Bất Phàm có thể trực tiếp sống trên đỉnh núi.

Nhưng con cái và một số hạ nhân thân tín thì cần một nơi thích hợp để sắp xếp.

Phải tìm một nơi thích hợp dưới chân núi để xây dựng một số nhà ở!

Sau khi có ý tưởng trong đầu, Lâm Bất Phàm liền đi đến nơi Phong Vu Tu và những người khác đang ở. "Gia chủ..." "Tứ gia..." Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm xuất hiện, Phong Vu Tu và những người đang dẫn dắt mọi người làm việc đều lập tức cung kính chào hỏi.

Nhìn lướt qua mọi người trước mắt, Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, hắn mới lên tiếng: "Thời gian qua mọi người đã vất vả rồi..." Sau đó, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều lời thừa, trực tiếp bắt đầu phân công Phong Vu Tu dẫn một bộ phận huynh đệ bắt đầu xây dựng các loại công trình kiến trúc.

Còn bộ phận còn lại thì tiếp tục hoàn thiện các công trình cơ sở hạ tầng.

Sau khi phân công xong những việc này, Lâm Bất Phàm cũng nhờ Hoắc Tiên Nhi truyền đạt các loại tài nguyên cần thiết cho Hoắc Khuynh Tiên, để nàng bí mật sắp xếp người từ thành Thường Sa đưa các loại vật tư đến trại bên ngoài tổ địa.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Doãn Tinh Nguyệt dường như có điều muốn nói.

Nàng nhìn Lâm Bất Phàm, nói: "Phu, phu quân..." Thấy vẻ do dự của Doãn Tinh Nguyệt, Lâm Bất Phàm mỉm cười nói: "Có chuyện gì cứ nói, chẳng lẽ còn khách sáo với phu quân của nàng sao..." Nghe Lâm Bất Phàm nói vậy, Doãn Tinh Nguyệt vừa thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cũng không khỏi nở nụ cười.

Sau đó, nàng không nói nhiều lời, trực tiếp nói với Lâm Bất Phàm: "Phu quân đi theo ta..." Nói rồi, Doãn Tinh Nguyệt trực tiếp kéo Lâm Bất Phàm đi về phía trùng cốc ở vòng ngoài.

Mặc dù hành động của Doãn Tinh Nguyệt khiến Lâm Bất Phàm có chút tò mò, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều.

Mãi đến khi hai người xuyên qua khu vực bị sương độc bao phủ, đến trùng cốc ở vòng ngoài, Doãn Tinh Nguyệt vẫn không dừng lại, kéo Lâm Bất Phàm đi về một hướng.

Cuối cùng, nghe thấy tiếng nước chảy, Doãn Tinh Nguyệt đang dẫn đường phía trước mới dừng lại.

Nàng ra hiệu cho Lâm Bất Phàm, sau đó cẩn thận dẫn hắn lại gần nơi có tiếng nước chảy.

Đằng sau một cây đại thụ ngàn năm, Doãn Tinh Nguyệt chỉ tay về phía trước nói: "Phu quân nhìn kìa..." Nhìn theo hướng tay chỉ, trước mắt hai người là một đầm nước, đường kính khoảng một trăm mét.

Một con sông rộng chỉ vài mét chảy xuyên qua đầm nước này.

Sở dĩ hình thành một đầm nước, có lẽ là do địa thế!

Nguồn nước chính là con sông chảy qua Già Long Sơn.

Thứ mà Doãn Tinh Nguyệt muốn Lâm Bất Phàm xem đương nhiên không phải là đầm nước, mà là những sinh vật đang nô đùa trong đó.

Mấy con dị thú hạc đan đỉnh có thân hình vượt xa hạc đan đỉnh thông thường đang tụ tập tìm thức ăn quanh đầm nước.

Tổng cộng có sáu con hạc đan đỉnh, mỗi con đều có kích thước vượt xa hạc đan đỉnh bình thường bên ngoài, đạt đến cấp bậc dị thú.

Vừa nhìn thấy mấy con hạc đan đỉnh, Lâm Bất Phàm đã đoán được ý định của Doãn Tinh Nguyệt.

Chương 352

Hắn nhìn Doãn Tinh Nguyệt, mỉm cười nói: "Nàng muốn ta thu phục mấy con hạc đan đỉnh này..." "Vâng, vâng, vâng..." Doãn Tinh Nguyệt nghe vậy cũng không khách sáo, lập tức mỉm cười gật đầu nói: "Mấy con hạc đan đỉnh này đều đạt đến cấp dị thú, thân hình vượt xa hạc đan đỉnh bình thường...

Nếu có thể thu phục chúng, chỉ cần bồi dưỡng một chút là có thể giống như Nộ Tinh Kê, đưa ta bay lên trời..." Nghe ý định của Doãn Tinh Nguyệt, khóe miệng Lâm Bất Phàm khẽ nhếch lên.

Mặc dù hắn đã sớm đoán ra ý định của nàng.

Nhìn kỹ sáu con hạc đan đỉnh, không con nào không phải là tồn tại cấp dị thú.

Chỉ riêng thân hình đã cao đến hai mét!

Mặc dù chiều cao này của hạc đan đỉnh phần lớn là do đôi chân dài của chúng, nhưng khi những con hạc này sải cánh, chiều dài cũng đạt đến gần bốn mét.

Nếu có thể thu phục chúng, lại dùng linh thú đan để bồi dưỡng, cộng thêm huyết mạch Thanh Loan và Chu Tước mà Doãn Tinh Nguyệt và Hoắc Tiên Nhi đã thức tỉnh, việc những con hạc đan đỉnh này lột xác thành linh thú chỉ là vấn đề thời gian.

Một khi lột xác thành linh thú, chúng sẽ giống như Nộ Tinh Kê, có một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Có lẽ không có sức chiến đấu như Nộ Tinh Kê, nhưng ít nhất cũng có thể chở người bay lượn trên không.

Hơn nữa, sáu con hạc đan đỉnh này có thể đạt đến cấp dị thú,

ngoài việc linh khí trời đất ở đây vượt xa bên ngoài, tiềm năng của bản thân chúng e rằng cũng vượt xa những con hạc đan đỉnh khác.

Chỉ cần bồi dưỡng một chút, việc lột xác thành linh thú chỉ là vấn đề thời gian! "Phu quân..." Thấy Lâm Bất Phàm im lặng, Doãn Tinh Nguyệt bên cạnh lập tức sốt ruột.

Hoàn hồn, Lâm Bất Phàm khẽ nhếch miệng cười nói: "Không ngờ ở đây lại có hạc đan đỉnh cấp dị thú...

Mấy con hạc này tiềm năng không tệ, nếu thu phục được chúng, chỉ cần lột xác thành linh thú là có thể chở người bay lượn..." Sau khi có quyết định trong lòng, Lâm Bất Phàm không còn do dự.

Hắn nhìn Doãn Tinh Nguyệt nói: "Đừng vội, tiếp theo ta sẽ giúp nàng thu phục mấy con hạc đan đỉnh này..." Nói rồi, tâm niệm Lâm Bất Phàm vừa động, hắn liền lao thẳng về phía sáu con hạc đan đỉnh.

Vù!

Trong khoảnh khắc đó, bóng dáng Lâm Bất Phàm hóa thành một tàn ảnh, gần như trong nháy mắt, hắn đã xuất hiện bên bờ đầm nước, nơi sáu con hạc đan đỉnh đang ở.

Không đợi sáu con hạc đan đỉnh kịp phản ứng, tâm niệm Lâm Bất Phàm vừa động, ngay lập tức kích hoạt huyết mạch Chân Long.

Vù...

Trong khoảnh khắc đó, một luồng long uy mênh mông lập tức từ trên người Lâm Bất Phàm bộc phát ra.

Sáu con hạc đan đỉnh không kịp phản ứng gì, trực tiếp bị luồng uy áp của Lâm Bất Phàm đè bẹp xuống đất, không có chút sức lực nào để chống cự. "Kéttt, kéttt, kéttt..." Khi sáu con hạc đan đỉnh hoàn hồn, chúng vừa không ngừng giãy giụa vừa kêu lên những tiếng vang trời.

Nhưng Lâm Bất Phàm không cho chúng bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Tâm niệm vừa động, hắn vung tay bắt đầu thi triển Ngự Thú Thuật.

Theo từng tia chân nguyên từ tay Lâm Bất Phàm tuôn ra, hóa thành một luồng sáng chui vào giữa trán con hạc đan đỉnh lớn nhất và thần dị nhất trong sáu con. "Tinh Nguyệt..." Theo tiếng gọi của Lâm Bất Phàm, bóng dáng Doãn Tinh Nguyệt cũng xuất hiện bên cạnh hắn.

Lâm Bất Phàm không nói nhiều lời, trực tiếp hạ lệnh: "Ép ra một giọt tinh huyết..." Lúc này, Doãn Tinh Nguyệt cũng không chút do dự, tâm niệm vừa động, nàng mở miệng phun ra một giọt tinh huyết tỏa ra khí tức nóng rực.

Khi Doãn Tinh Nguyệt phun ra giọt tinh huyết, Lâm Bất Phàm giơ tay khẽ vẫy, giọt tinh huyết đó lập tức bay theo, chui vào giữa trán con hạc đan đỉnh kia.

Vù...

Khi giọt tinh huyết chứa một tia huyết mạch Chu Tước của Doãn Tinh Nguyệt chui vào giữa trán con hạc đan đỉnh, một ngọn lửa màu máu lập tức bùng lên từ người nó.

Chỉ trong vài hơi thở, ngọn lửa màu máu đó đã bao trùm toàn bộ con hạc.

Dường như nó đã hóa thành một cái kén trứng đang cháy rực ngọn lửa màu máu!

Ngay cả Lâm Bất Phàm cũng không ngờ một giọt tinh huyết chứa một tia huyết mạch Chu Tước của Doãn Tinh Nguyệt lại gây ra dị biến như vậy.

Hắn âm thầm cảm nhận một lát, mặc dù trên người con hạc đan

đỉnh đang cháy ngọn lửa màu máu, nhưng Lâm Bất Phàm phát hiện ra rằng, khí tức sinh mệnh của nó không những không bị ảnh hưởng gì, ngược lại còn trở nên mạnh mẽ hơn, mượn giọt tinh huyết chứa huyết mạch Chu Tước của Doãn Tinh Nguyệt để lột xác nghiêng trời lệch đất.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đầu Lâm Bất Phàm hiện lên hình ảnh con Thanh Lân xà giao.

Hắn không khỏi cảm thán: "Súc sinh này đúng là có cơ duyên tốt..." "Phu, phu quân..., rốt cuộc là chuyện gì vậy..." Không đợi Lâm Bất Phàm giải thích, Doãn Tinh Nguyệt nhìn cảnh tượng trước mắt, không nhịn được hỏi với vẻ lo lắng. "Súc sinh này đang mượn giọt tinh huyết chứa một tia huyết mạch Chu Tước của nàng để dần lột xác thành linh thú...

Nếu cơ duyên đủ, không chừng có thể nhân cơ hội này thức tỉnh một tia huyết mạch Chu Tước..." Nhìn lại sắc mặt của Doãn Tinh Nguyệt lúc này, một giọt tinh huyết đối với nàng tuy có chút ảnh hưởng, nhưng sau khi uống một viên Khí Huyết Đan, không đến một lát, sắc mặt nàng đã khôi phục bình thường.

E rằng không đến ba ngày, tổn thất một giọt tinh huyết của Doãn Tinh Nguyệt có thể hoàn toàn hồi phục.

Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Doãn Tinh Nguyệt chuyển ánh mắt sang năm con hạc đan đỉnh còn lại đang bị long uy của Lâm Bất Phàm trấn áp, nói: "Năm con hạc còn lại xử lý thế nào..." Lâm Bất Phàm mỉm cười nói: "Trong đó ba con để lại cho Tiên Nhi, hai con cuối cùng để lại cho mấy đứa nhỏ..." Doãn Tinh Nguyệt nghe vậy, không khỏi khẽ gật đầu.

Khi phát hiện ra những con hạc đan đỉnh này, trong lòng nàng đã có kế hoạch.

Hoắc Tiên Nhi và các tỷ muội khác đương nhiên cũng nằm trong kế hoạch của nàng.

Nghe sự sắp xếp của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt tự nhiên không nói nhiều, gật đầu tỏ ý đồng tình.

Chương 353

Thời gian trôi qua từng chút một, trên người con hạc đan đỉnh giống như cái kén trứng đang cháy ngọn lửa màu máu, nó cũng dần dần hấp thu tia huyết mạch Chu Tước ẩn chứa trong giọt tinh huyết của Doãn Tinh Nguyệt.

Ngọn lửa màu máu vốn đang cháy hừng hực lập tức dần dần thu lại.

Thân hình con hạc đan đỉnh, theo ngọn lửa dần bị hấp thu hết, vốn đã vượt xa hạc đan đỉnh bình thường, lúc này cũng đang phình to ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Mãi đến nửa canh giờ sau, ngọn lửa màu máu trên người con hạc đan đỉnh mới được hấp thu hết. "Kétttt..." Dưới ánh mắt của Lâm Bất Phàm và Doãn Tinh Nguyệt, con hạc đan đỉnh có thân hình phình to, chỉ trong nửa canh giờ đã tăng gấp đôi kích thước, kêu lên một tiếng vang trời, vỗ cánh đứng dậy!

Thân hình vốn cao hai mét, lúc này đã cao đến ba mét, sải cánh cũng đạt đến khoảng năm mét.

Cánh khẽ vỗ, một luồng gió mạnh lập tức quét ra từ phía.

Điều khiến Lâm Bất Phàm ngạc nhiên là, con hạc đan đỉnh vốn có hai màu đen trắng, lông đuôi của nó đã biến thành màu đỏ tươi như máu, giống như đuôi phượng.

Khi con hạc đan đỉnh tỉnh lại, Lâm Bất Phàm lập tức nhìn Doãn Tinh Nguyệt nói: "Cảm giác thế nào..." Doãn Tinh Nguyệt sững sờ một lúc, sau khi hoàn hồn mới trả lời: "Cảm giác như có một mối liên kết rất kỳ diệu với con hạc đan đỉnh trước mắt..." Nói rồi, tâm niệm Doãn Tinh Nguyệt vừa động, truyền một ý niệm đến con hạc đan đỉnh

vừa được thu phục. "Kétttt..." Trong khoảnh khắc, con hạc đan đỉnh kêu lên một tiếng vang trời, sải cánh bay vút lên cao.

Nhìn bộ lông đuôi dài gần hai mét, màu đỏ như máu, cộng thêm bộ lông hai màu đen trắng, trông thật có một cảm giác kỳ lạ.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, con hạc đan đỉnh này có thể nói là thần tuấn dị thường, trong mắt lóe lên vẻ linh động.

Gần như trong nháy mắt, con hạc đan đỉnh đã bay lên độ cao trăm mét.

Sau khi lượn một vòng, theo tiếng gọi của Doãn Tinh Nguyệt, con hạc mới từ trên không lao xuống, bay về phía nàng.

Vù...

Theo một luồng gió mạnh cuốn tới, con hạc đan đỉnh đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất đáp xuống trước mặt Doãn Tinh Nguyệt. "Kéttt, kéttt, kéttt..." Theo tiếng kêu trầm thấp của con hạc, nó cúi đầu, cọ vào người Doãn Tinh Nguyệt làm nũng.

Không sai, nhìn bộ dạng của con hạc, trong đầu Lâm Bất Phàm không khỏi hiện lên hai chữ "làm nũng"!

Cảnh tượng trước mắt quá quen thuộc.

Khi Nộ Tinh Kê vừa mới được thu phục cũng có bộ dạng này.

Chỉ là so với Nộ Tinh Kê lúc đó, con hạc đan đỉnh trước mắt may mắn hơn nhiều. "Ha ha ha...

Ngoan thật...

Được rồi, được rồi..." Nhìn bộ dạng làm nũng của con hạc, Doãn Tinh Nguyệt chơi đùa với nó một lát rồi mới đưa tay đẩy nó ra.

Lúc này, Lâm Bất Phàm nhìn lướt qua những con hạc đan đỉnh còn lại.

Ngay sau đó, hắn nói với Doãn Tinh Nguyệt: "Thử để con hạc đan đỉnh này an ủi những con còn lại xem..." Mãi đến lúc này, Lâm Bất Phàm vẫn dùng long uy để trấn áp những con hạc còn lại, khiến chúng không dám có chút dị động.

Những con hạc đan đỉnh này đều là dị thú hiếm thấy, một khi Lâm Bất Phàm thu lại long uy, e rằng năm con hạc còn lại sẽ giãy giụa bỏ chạy ngay lập tức.

Nếu có thể để con hạc mà Doãn Tinh Nguyệt đã thu phục, thu phục hoặc an ủi năm con hạc còn lại, thì không cần Lâm Bất Phàm phải đích thân trấn áp mọi lúc mọi nơi! "Vâng..." Khi Lâm Bất Phàm vừa dứt lời, Doãn Tinh Nguyệt gật đầu, lập tức làm theo lời hắn.

Nàng để con hạc vừa thu phục đi thu phục và an ủi năm con hạc còn lại... "Kéttt, kéttt, kéttt..." Tâm niệm Doãn Tinh Nguyệt vừa động, con hạc vừa được thu phục lập tức bước về phía những con hạc còn lại.

Nó tiến lên, kêu trầm với mấy con hạc kia.

Sau một hồi giao tiếp, Lâm Bất Phàm rõ ràng có thể cảm nhận được, năm con hạc vốn đang có chút hoảng sợ đã dần bình tĩnh lại.

Thấy vậy, tâm niệm Lâm Bất Phàm vừa động, luồng long uy đang trấn áp mấy con hạc mới từ từ tan biến.

Vì có con hạc của Doãn Tinh Nguyệt trấn áp, nên dù long uy của Lâm Bất Phàm đã tan biến, những con hạc còn lại cũng chỉ kêu lên một tiếng rồi thôi, chứ không quay người bỏ chạy.

Thấy vậy, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, Doãn Tinh Nguyệt bên cạnh cũng không nhịn được lên tiếng: "Phu quân, thành công rồi..." Sau một hồi vui mừng, Doãn

Tinh Nguyệt đột nhiên lại như nghĩ ra điều gì.

Nàng nhìn Lâm Bất Phàm, mở miệng dường như có điều muốn nói.

Thấy vẻ ngập ngừng của nàng, Lâm Bất Phàm bất đắc dĩ cười nói: "Có gì cứ nói..." Lần này, Doãn Tinh Nguyệt chỉ do dự một chút.

Nàng liền nói: "Nơi này đầy rẫy nguy hiểm, ta khó khăn lắm mới thu phục được mấy con hạc đan đỉnh này, hay là chúng ta đưa chúng vào vòng trong đi..." "Được..." Doãn Tinh Nguyệt vừa dứt lời, Lâm Bất Phàm không nói hai lời, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Thấy Lâm Bất Phàm gật đầu không chút do dự, Doãn Tinh Nguyệt mở miệng, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Sau khi hoàn hồn, Doãn Tinh Nguyệt trực tiếp dựa vào mối liên kết với con hạc đan đỉnh, hạ lệnh trong lòng. "Kéttt..." Theo tiếng kêu vang của con hạc, thân hình to lớn của nó lập tức mang theo một luồng gió mạnh bay vút lên trời.

Chương 354

Vù, vù, vù!

Có con hạc dẫn đầu, năm con hạc còn lại cũng lần lượt sải cánh bay lên.

Chỉ trong vài hơi thở, sáu con hạc đan đỉnh đã bay thẳng vào vòng trong của tổ địa, biến mất khỏi tầm mắt hai người.

Nhìn mấy con hạc đan đỉnh bay vào vòng trong.

Mãi đến khi chúng biến mất khỏi tầm mắt, Lâm Bất Phàm mới thu hồi ánh mắt, quay sang hỏi Doãn Tinh Nguyệt: "Thời gian qua, nàng đã thăm dò kỹ tình hình trong trùng cốc chưa..." Đối mặt với câu hỏi của Lâm Bất Phàm, Doãn Tinh Nguyệt cũng không giấu giếm, trực tiếp kể lại chi tiết tình hình thăm dò trong thời gian qua.

Trong thời gian Lâm Bất Phàm ở thành Thường Sa, Doãn Tinh Nguyệt và Hoắc Tiên Nhi trấn giữ việc xây dựng tổ địa cũng không hề nhàn rỗi.

Từ vòng trong của tổ địa, thậm chí cả mộ Hiến Vương ẩn giấu dưới đầm nước, họ đều đã thăm dò rõ ràng.

Mọi nguy cơ trong vòng trong đều đã được làm rõ.

Ngược lại, trùng cốc ở vòng ngoài bị sương độc ngăn cách, tuy phạm vi không lớn, nhưng tài nguyên lại vô cùng phong phú.

Chưa kể, chỉ riêng các loại độc vật dị chủng, đặc biệt là ngũ độc thường thấy nhất, có thể nói là ở khắp mọi nơi.

Vừa hay có thể dùng để ủ Ngũ Hành Linh Tửu!

Ngoài ra, còn có các loại dị thú, mãnh thú, hoàn toàn hình thành

một chuỗi thức ăn hoàn chỉnh trong trùng cốc nhỏ bé này.

Đứng đầu chuỗi thức ăn là các loại dị thú hung mãnh.

Dưới đó là các loại mãnh thú, các loại động vật ăn cỏ...

Nhưng những dị thú và mãnh thú hung mãnh đó lại bị những độc vật ở khắp nơi khắc chế.

Cộng thêm con sông chảy từ trong lòng núi Già Long Sơn, xuyên qua toàn bộ tổ địa.

Vì linh khí trời đất ở đây nồng đậm, trong đó không thiếu các loại cá béo tốt.

Ngoài ra, không chỉ ở trùng cốc vòng ngoài, ngay cả những nơi có linh nhãn trong vòng trong, các vách núi cheo leo đều tồn tại các loại linh dược quý giá, hoặc các loại dị chủng quý hiếm!

Có thể nói, các loại tài nguyên tồn tại ở nơi này, dù không có Lâm Bất Phàm hoàn thiện, cũng đủ để nuôi sống một lượng lớn người.

Huống hồ trong thời gian qua, không chỉ các công trình cơ sở hạ tầng mà cả các loại tài nguyên cũng được Lâm Bất Phàm dần hoàn thiện.

Các loại cây ăn quả, các loại hạt giống lương thực, rau củ đều được hắn lần lượt gieo trồng.

Chắc chắn không bao lâu nữa, ngoài các loại thịt, về cơ bản sẽ không còn thiếu thốn các loại lương thực.

Khoảng một canh giờ sau, dưới sự dẫn dắt của Doãn Tinh Nguyệt, Lâm Bất Phàm cũng đã đi dạo một vòng quanh toàn bộ trùng cốc.

Đặc biệt là qua sự thăm dò của Doãn Tinh Nguyệt trong thời gian qua, những thứ tồn tại ở nơi nào, độc vật ẩn nấp ở đâu, Lâm Bất

Phàm về cơ bản đều đã nắm rõ.

Sau một lần thăm dò chi tiết, Lâm Bất Phàm cũng đã có một sự hiểu biết chi tiết về trùng cốc.

Thời gian trôi qua từng ngày, trong nháy mắt đã ba tháng trôi qua...

Lúc này, việc xây dựng vòng trong của tổ địa về cơ bản đã hoàn tất.

Đặc biệt là có một cường giả Võ Thánh như Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, cộng thêm Phong Vu Tu, ba vị Võ đạo Đại Tông sư đích thân ra tay, tốc độ xây dựng có thể nói là tăng lên gấp mấy lần!

Thời gian trôi qua từng ngày, không chỉ việc xây dựng tổ địa dần hoàn thiện, ngay cả trại bên ngoài Già Long Sơn, sau một thời gian xây dựng, cũng đã mở rộng và phồn thịnh hơn gấp đôi.

Ngoài những người dân trong trại, hai phần ba số dân làng còn lại đều đã trở thành tay chân của Lâm Bất Phàm.

Trong khi tình hình ở tổ địa Lâm gia mọi thứ đều bình thường, các công trình kiến trúc dần hoàn thiện, thì ở thành Thường Sa, không, tình hình toàn bộ Tương Tây lại đột nhiên trở nên kỳ quái.

Vốn dĩ Tương Tây được coi là một nơi bình yên ổn định trong cả Thần Châu rộng lớn.

Nửa đầu năm, mọi thứ vẫn bình thường!

Nhưng từ đầu nửa cuối năm, tình hình ở Tương Tây bắt đầu trở nên kỳ quái.

Mặc dù không xảy ra chuyện ma quỷ tấn công người, người bình thường cũng không cảm thấy có gì khác thường, nhưng các cao tầng của Cửu Môn, thậm chí cả Hoắc Khuynh Tiên đang trấn giữ Lâm gia,

cũng cảm thấy có điều gì đó kỳ quái.

Nhận được tin tức từ Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm không khỏi khẽ nhíu mày.

Một cảm giác bất an không tự chủ hiện lên trong đầu hắn.

Ngay cả các cao tầng của Cửu Môn cũng có thể cảm nhận được sự kỳ quái trong đó, Lâm Bất Phàm nhận được tin từ Hoắc Khuynh Tiên, tự nhiên cũng có thể cảm nhận được cảm giác bất an.

Thấy Lâm Bất Phàm nhíu mày, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt cũng không khỏi khẽ nhíu mày.

Do dự một lát, Hoắc Tiên Nhi mới không nhịn được lên tiếng: "Phu quân, chẳng lẽ chàng cũng cảm thấy..." Lâm Bất Phàm nghe vậy trước tiên lắc đầu, nhưng ngay sau đó lại khẽ nhíu mày. "Việc xây dựng tổ địa cũng đã dần hoàn thiện trong thời gian qua, về cơ bản đã gần xong...

Tình hình ở nhà có chút kỳ quái, ta phải đích thân về xem một chuyến, nhân tiện cũng đến lúc đưa gia đình đến đây rồi..." Nghe Lâm Bất Phàm nói vậy, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt sững sờ một lúc, sau đó cũng không nói nhiều lời, trực tiếp gật đầu.

Ngay sau đó, hai người như đã bàn bạc trước, đồng thanh nói: "Phu quân mọi việc cẩn thận..." Sau khi giao phó sơ qua mọi việc ở đây, Lâm Bất Phàm cũng không còn do dự.

Chương 355

Hắn gọi Nộ Tinh Kê đến, nhảy lên lưng nó, sau đó vỗ nhẹ vào con gà dưới mình, bay vút lên trời, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt.

Mãi đến khi bóng dáng Lâm Bất Phàm biến mất, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt mới lẩm bẩm: "Hy vọng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn..." "Yên tâm, với thực lực của phu quân và Khuynh Tiên tỷ tỷ, dù có xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng có thể bình an vô sự." Thời gian trôi qua từng chút, chỉ hai canh giờ sau, bóng dáng Lâm Bất Phàm đã trở về trên bầu trời thành Thường Sa. "Kéttt..." Nộ Tinh Kê kêu lên một tiếng vang trời, thân hình to lớn của nó từ trên trời hạ xuống, đáp xuống hậu viện Lâm phủ. "Phu quân..." Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm từ trên trời hạ xuống, Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền đang nghỉ ngơi ở hậu viện, chơi đùa cùng con cái.

Trên mặt họ trước tiên hiện lên vẻ sững sờ, sau đó liền đi lên đón.

Không có cây Bồ Đề, Lâm Bất Phàm đứng trong sân viện thực sự có chút không quen. "Cha..." Không đợi Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền nhào vào lòng, mấy đứa nhóc nghịch ngợm bên cạnh họ đã lao thẳng về phía Lâm Bất Phàm.

Nhìn mấy đứa nhỏ với vẻ mặt vui mừng, vẻ nghiêm trọng trên mặt Lâm Bất Phàm cũng lập tức tan biến không còn tăm hơi...

Hắn một tay bế hai đứa, bế cả bốn đứa nhỏ lên, đi về phía Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền.

Lúc này, nhìn lại đứa nhỏ trong lòng Thì Hoài Thiền, chỉ mới mấy tháng trôi qua, đứa bé sau khi lớn lên, vốn đã giống như một con búp bê sứ, lúc này trông lại càng thêm linh động.

Mãi một lúc sau, Lâm Bất Phàm mới dỗ được mấy đứa nhỏ.

Sau khi chúng được các vú em trong phủ đưa đi, Lâm Bất Phàm mới nhìn về phía Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền.

Lâm Bất Phàm vốn đang tươi cười, nhưng khi ánh mắt dừng lại trên người hai nàng, đặc biệt là Hoắc Khuynh Tiên, vẻ mặt hắn lập tức trở nên nghiêm trọng: "Kể cho ta nghe chi tiết tình hình ở thành Thường Sa, thậm chí cả Tương Tây trong thời gian qua..." Hoắc Khuynh Tiên nghe vậy, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Nàng không giấu giếm, trực tiếp kể lại chi tiết tình hình xảy ra ở thành Thường Sa và toàn bộ Tương Tây trong thời gian qua.

Nghe xong những chuyện Hoắc Khuynh Tiên kể, Lâm Bất Phàm vốn đã nghiêm trọng, lúc này không khỏi khẽ nhíu mày. "Mặc dù bề ngoài không thấy có gì khác thường, nhưng bất kể là thành Thường Sa hay Tương Tây...

Cả bầu không khí đều cảm thấy có chút kỳ quái..." Sau khi kể lại chi tiết những chuyện xảy ra trong thời gian qua, Hoắc Khuynh Tiên cuối cùng không nhịn được bổ sung một câu.

Nghe xong lời kể của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm cũng phát hiện ra một số điều khác thường.

Khi Hoắc Khuynh Tiên vừa dứt lời, Lâm Bất Phàm im lặng một lúc lâu.

Thấy Lâm Bất Phàm im lặng, Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền nhìn nhau, cũng không lên tiếng hỏi.

Mãi một lúc sau, trong sự im lặng, sâu trong mắt Lâm Bất Phàm dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì.

Sâu trong mắt hắn, một tia sáng lóe lên!

Ngay sau đó, ánh mắt Lâm Bất Phàm lóe lên, hắn đột nhiên nhìn về

phía Hoắc Khuynh Tiên nói: "Hôm nay là ngày mấy..." "Mười một, tháng bảy..." "Chờ vài ngày nữa là mười lăm tháng bảy, Trung Nguyên Quỷ...

Tiết..." Nói đến đây, Hoắc Khuynh Tiên chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, một cảm giác lạnh buốt lập tức ùa vào tim.

Trong khoảnh khắc đó, từng sợi lông tơ trên người nàng dựng đứng.

Cả người nàng lúc đó như rơi vào hầm băng!

Mấy hơi thở sau, Hoắc Khuynh Tiên mới nuốt nước bọt, nói với vẻ kinh hãi: "Trung Nguyên Quỷ Tiết, còn bốn ngày nữa là Trung Nguyên Quỷ Tiết..." Nghe câu trả lời của Hoắc Khuynh Tiên, trên mặt Lâm Bất Phàm lúc này cũng không khỏi lóe lên vẻ bừng tỉnh. "Trung Nguyên Quỷ Tiết, Trung Nguyên Quỷ Tiết..." Lâm Bất Phàm lẩm nhẩm mấy câu, trong đầu cũng đã có một suy đoán sơ bộ.

Tương Tây nửa đầu năm không có chuyện gì, nửa cuối năm đột nhiên trở nên kỳ quái.

Đặc biệt là khi nghe chỉ còn bốn ngày nữa là đến Trung Nguyên Quỷ Tiết.

Nếu là trước đây, có lẽ Lâm Bất Phàm sẽ không nghĩ nhiều.

Nhưng khi nhân đạo chi lực ở thành Thường Sa tan biến, các loại yêu ma quỷ quái lần lượt xuất hiện, Lâm Bất Phàm có bảy phần chắc chắn rằng, bầu không khí bất an mà Hoắc Khuynh Tiên và các cao tầng Cửu Môn cảm nhận được, e rằng phần lớn có liên quan đến Quỷ Tiết sắp đến.

Thấy bộ dạng của Lâm Bất Phàm lúc này, Hoắc Khuynh Tiên không nhịn được lên tiếng hỏi: "Phu, phu quân...

Chẳng lẽ Trung Nguyên Quỷ Tiết thật sự sẽ gây ra biến hóa..."

Đối mặt với câu hỏi của Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu nói: "Biến hóa này, phần lớn có liên quan đến Trung Nguyên Quỷ Tiết sắp tới...

Nếu là trước đây, Trung Nguyên Quỷ Tiết không đáng lo ngại, không có mối đe dọa nào.

Nhưng những năm gần đây, các loại yêu ma quỷ quái hoành hành, không ai biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì...

Âm binh tá đạo, bách quỷ dạ hành cũng không phải là không thể..." Lâm Bất Phàm nói với vẻ nhẹ nhàng, nhưng lọt vào tai Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền, họ lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh bùng lên.

Âm binh tá đạo, bách quỷ dạ hành!

Đối với Cửu Môn trước đây, đó là những thứ vô cùng quỷ dị, trăm năm khó gặp.

Một khi gặp phải hiện tượng quỷ dị này trong mộ, chắc chắn là thập tử cửu sinh.

Huống hồ khi Hoắc Khuynh Tiên và những người khác dần tiếp xúc với con đường tu luyện võ đạo và sự tồn tại của những yêu ma quỷ quái đó, Âm binh tá đạo, bách quỷ dạ hành mà Lâm Bất Phàm nói đến, tuyệt đối không đơn giản như loại Âm binh tá đạo mà Cửu Môn trước đây gặp phải khi xuống mộ.

Âm binh tá đạo, bách quỷ dạ hành mà Lâm Bất Phàm nói đến, e rằng sẽ biến thành Âm binh tá đạo, bách quỷ dạ hành thật sự!

Mãi một lúc sau, Hoắc Khuynh Tiên mới trấn tĩnh lại, sau đó tiếp tục hỏi: "Phu quân có kế hoạch gì không..." "Có thể có kế hoạch gì đây..." Lâm Bất Phàm trước tiên lẩm bẩm một câu, sau đó thở dài nói: "Truyền lời đến các vị đương gia Cửu Môn, ngày mai ta đợi họ ở trà

lâu Giải gia..." Bất kể suy đoán có thành sự thật hay không, nhưng Trung Nguyên Quỷ Tiết sắp đến chắc chắn là một mối đe dọa lớn.

Chương 356

Không ai biết vào ngày đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Việc duy nhất Lâm Bất Phàm có thể làm lúc này là cố gắng hết sức để đảm bảo an nguy cho Lâm gia, giảm thiểu tổn thất cho Cửu Môn và thành Thường Sa.

Còn những chuyện khác, với Tương Tây rộng lớn, Lâm Bất Phàm cũng chỉ có thể bất lực.

Hắn chỉ là một người tu hành cảnh giới Võ Thánh, có thể bảo vệ Lâm gia và một phương bình an cho thành Thường Sa đã là giới hạn rồi.

Những nơi khác, dù có lòng cũng sợ không có sức!

Nghe Lâm Bất Phàm phân phó, Hoắc Khuynh Tiên sững sờ một lúc, sau đó gật đầu nói: "Cũng được, lát nữa ta sẽ cho người thông báo cho các vị đương gia Cửu Môn..." Không lâu sau, Hoắc Khuynh Tiên đã truyền đạt ý của Lâm Bất Phàm đến tay các vị đương gia Cửu Môn.

Các vị đương gia nhận được tin tức đều không khỏi sững sờ, trên mặt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Mặc dù họ đều âm thầm kiêng dè Lâm Bất Phàm, và trong thời gian qua, thân phận của các gia tộc trong Cửu Môn đều đã có sự thay đổi lớn, nhưng đối với lời mời đột ngột của Lâm Bất Phàm đến trà lâu Giải gia vào ngày mai, tuy họ đều rất ngạc nhiên, nhưng không ai dám trực tiếp từ chối!

Mặc dù ngạc nhiên, nhưng các vị đương gia sau khi hoàn hồn đều lần lượt trả lời: "Được, lời mời của Tứ gia tôi đã biết, ngày mai nhất

định sẽ đến đúng giờ..." Một đêm trôi qua trong nháy mắt.

Khi Lâm Bất Phàm bước ra khỏi phòng, hắn không khỏi khẽ xoa eo.

Mặc dù tu vi của Lâm Bất Phàm lúc này đã đột phá mở ra đạo huyệt khiếu thứ hai, tu vi cảnh giới Võ Thánh lại tiến thêm một bước, nhưng sau một đêm điên cuồng tối qua, Lâm Bất Phàm cũng không khỏi cảm thấy eo lưng đau nhức, toàn thân mỏi mệt!

Điên cuồng!

Chỉ mới mấy tháng không gặp, không ngờ Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền lại điên cuồng đến vậy.

Nếu không phải thực lực đủ mạnh, đối mặt với hai nàng sau mấy tháng không gặp, Lâm Bất Phàm thật không chắc có thể một chọi hai.

Trong sân viện, Lâm Bất Phàm trước tiên pha một ấm Bồ Đề linh trà.

Sau đó, hắn tắm rửa qua loa, ung dung uống vài tách trà, thấy thời gian hẹn với Cửu Môn cũng đã gần đến.

Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền lúc này cũng đã thu dọn xong xuôi. "Hoài Thiền, nàng ở nhà chơi với bọn trẻ...

Khuynh Tiên theo ta đi một chuyến..." Nhìn hai người, thấy bộ dạng lúc này của Thì Hoài Thiền, vì tu vi của nàng kém hơn một chút nên rõ ràng vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, Lâm Bất Phàm im lặng một lát rồi trực tiếp lên tiếng. "Vâng..." Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền nhìn nhau, không nói nhiều lời, đồng thanh gật đầu đáp.

Sau khi thu dọn qua loa, Lâm Bất Phàm dẫn Hoắc Khuynh Tiên đi đến trà lâu Giải gia.

Khi Lâm Bất Phàm và Hoắc Khuynh Tiên đến trà lâu Giải gia, các

vị đương gia Cửu Môn đã đợi từ lâu. "Tứ gia, Khuynh Tiên phu nhân..." Thấy hai người bước vào trà lâu, tiểu nhị đã được dặn trước lập tức đi lên đón, cung kính chào hỏi.

Nhìn tiểu nhị tiến lên, Lâm Bất Phàm khẽ gật đầu.

Sau đó, hắn mới lên tiếng: "Các vị đương gia Cửu Môn đã đến chưa..." Đối mặt với câu hỏi của Lâm Bất Phàm, tiểu nhị lập tức trả lời: "Bẩm Tứ gia, các vị đương gia đã đợi ở phòng riêng trên lầu hai từ lâu rồi..." "Chuẩn bị hai đĩa đồ ăn nhẹ, hai bát cháo trắng." Lâm Bất Phàm dặn dò một tiếng, sau đó cũng không nói nhiều lời, trực tiếp dẫn Hoắc Khuynh Tiên đi lên lầu hai.

Nhìn bóng lưng hai người đi lên lầu hai, tiểu nhị cũng không dám chậm trễ, lập tức làm theo lời Lâm Bất Phàm, đi chuẩn bị đồ.

Khi hai người bước lên lầu hai, nghe thấy tiếng động, các vị đương gia Cửu Môn đều lần lượt từ phòng riêng đi ra đón. "Tứ gia..." "Tứ gia..." Mọi người đều nhìn về phía Lâm Bất Phàm, lần lượt lên tiếng chào hỏi.

Nhìn lướt qua những người này, ngoài các vị đương gia Cửu Môn, bóng dáng Trương Phó Quan cũng có mặt.

Trương Kỳ Sơn thống lĩnh đại quân, mọi việc ở thành Thường Sa đều giao cho Trương Phó Quan xử lý.

Mặc dù Trương Kỳ Sơn, vị Phật Gia này không đến, nhưng sự có mặt của Trương Phó Quan đã đại diện cho Trương Kỳ Sơn!

Nhìn bộ dạng cung kính của mọi người, Lâm Bất Phàm mỉm cười nói: "Các vị đến sớm vậy..." Lâm Bất Phàm vừa dứt lời, Tề Thiết Chủy lập tức hùa theo: "Tứ gia mời, chúng tôi sao dám chậm trễ...

Tứ gia, Khuynh Tiên muội tử, mời vào trong..." Nói rồi, Tề Thiết Chủy không nói hai lời, lập tức đưa tay mời Lâm Bất Phàm và Hoắc

Khuynh Tiên, có chuyện gì cứ vào phòng riêng rồi nói.

Khi Lâm Bất Phàm và mọi người lần lượt bước vào phòng riêng, không đợi mọi người lên tiếng, tiểu nhị đã mang hai bát cháo kê và vài món điểm tâm mà Lâm Bất Phàm yêu cầu lên.

Khi tiểu nhị vừa đặt đồ xuống, Lâm Bất Phàm nhìn lướt qua mọi người nói: "Sao vậy, các vị ăn chưa..." Nói rồi, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều lời, trực tiếp ra hiệu cho Hoắc Khuynh Tiên.

Họ không hề khách sáo, trực tiếp ăn uống. "Ha ha ha...

Thấy Tứ gia tiêu sái như vậy, tôi cũng thấy hơi đói rồi..." Thấy bộ dạng tùy ý của Lâm Bất Phàm, các vị đương gia Cửu Môn không những không để ý, ngược lại còn lần lượt lên tiếng trêu chọc.

Sau khi vợ chồng Lâm Bất Phàm ăn uống no nê, gần xong.

Khi Lâm Bất Phàm bưng tách trà lên uống một ngụm, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

Thấy sắc mặt Lâm Bất Phàm thay đổi, trong lòng các vị đương gia Cửu Môn cũng không khỏi trở nên nghiêm trọng.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều lời thừa, trực tiếp lên tiếng: "Lần này triệu tập các vị tề tựu một nơi, chủ yếu là vì ba ngày sau, chính là Trung Nguyên Quỷ Tiết..." "Trung, Trung Nguyên Quỷ Tiết..." Trong khoảnh khắc đó, dường như nghĩ ra điều gì, sắc mặt các vị đương gia đột nhiên thay đổi.

Chuyện có thể khiến Lâm Bất Phàm cũng phải trịnh trọng như vậy, thậm chí không cần hắn giải thích, họ cũng biết chuyện này không đơn giản.

Chương 357

Đặc biệt là những năm gần đây, chuyện yêu ma quỷ quái tấn công người cũng đã xảy ra không ít ở thành Thường Sa.

Trung Nguyên Quỷ Tiết khiến Lâm Bất Phàm cũng phải nghiêm trọng như vậy, trong lòng các vị đương gia lúc đó đều không khỏi hiện lên một cảm giác bất an!

Thấy dáng vẻ ngưng trọng của Lâm Bất Phàm, trong lòng các vị đương gia Cửu Môn bất giác dấy lên một cơn sóng lớn.

Mọi người mặt mày thấp thỏm bất an nhìn nhau, sau đó mới đồng loạt chuyển ánh mắt về phía Lâm Bất Phàm.

Tiếp đó, như thể đã bàn bạc từ trước, tất cả đồng loạt ôm quyền nói: "Xin Tứ Gia chỉ điểm…" Thấy cảnh tượng trước mắt, khóe miệng Lâm Bất Phàm không khỏi nhếch lên.

Hắn mỉm cười, đưa tay ra hiệu: "Chư vị không cần phải khách khí như vậy…" "Hôm nay ta mời chư vị tề tựu tại đây là để giải quyết một chuyện…" Nghe Lâm Bất Phàm nói, các vị đương gia Cửu Môn đều bất giác thầm thở phào một hơi.

Sau đó, bọn họ liền ôm quyền nói: "Xin Tứ Gia nói rõ…" Đối mặt với mọi người, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm, trực tiếp hỏi: "Mọi người cảm thấy không khí dạo gần đây thế nào?" Nghe vậy, ai nấy đều thoáng sững sờ.

Sau khi liếc nhìn nhau, họ mới lần lượt lên tiếng: "Những người bình thường có lẽ không cảm thấy gì lạ, nhưng kể từ nửa cuối năm nay, toàn bộ không khí ở Tương Tây đều trở nên có chút quỷ dị…" "Luôn có cảm giác như là sự bình lặng trước cơn bão…" "Chẳng lẽ sự thay đổi gần đây có liên quan đến Tết Trung Nguyên sắp tới sao?"

Khi mọi người dứt lời, ánh mắt của tất cả những người có mặt tại hiện trường đều đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

Lúc này, hắn cũng không giấu giếm nữa mà gật đầu thẳng thắn: "Nếu không có gì bất ngờ, cái không khí quỷ dị mà các vị cảm nhận được e rằng không thoát khỏi liên quan đến Tết Trung Nguyên sắp tới…" "Tết Trung Nguyên, quỷ môn đại khai, âm binh quá cảnh, bách quỷ tề xuất…" Nói đến đây, vẻ mặt Lâm Bất Phàm cũng trở nên vô cùng ngưng trọng: "Nếu thành Thường Sa xuất hiện cảnh tượng âm binh quá cảnh, bách quỷ tề xuất, ta cũng không biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện bất trắc gì." "Hít…" Nghe vậy, trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Sắc mặt họ đột ngột biến đổi, một tia hoảng loạn và kinh hãi chợt lóe lên trong đáy mắt.

Hồi lâu sau, ánh mắt mọi người lại tập trung vào Lâm Bất Phàm, tâm trạng mới dần dần bình ổn trở lại.

Nếu Lâm Bất Phàm đã tập hợp bọn họ lại, chắc chắn hắn đã có cách giải quyết nguy cơ sắp tới này!

Nghĩ đến đây, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Lâm Bất Phàm: "Tứ Gia đã có sắp xếp gì chưa?" "Ta cũng không nắm chắc tuyệt đối, chỉ có thể chuẩn bị trước đối sách." "Còn ba ngày nữa là đến Tết Trung Nguyên, mọi người hãy cố gắng thu thập chuẩn bị một số vật phẩm tru tà trừ quỷ…" Nói đến đây, Lâm Bất Phàm đổi giọng, tiếp tục nói: "Ví dụ như gạo nếp, chu sa thượng phẩm, máu chó đen, hay những vật phẩm như cành cây đồng liễu, kiếm gỗ đào bị sét đánh…" Các loại vật phẩm tru tà trừ quỷ lần lượt được Lâm Bất Phàm kể ra.

Sau đó, hắn lại bổ sung một câu: "Ngoài ra, ta có thể cung cấp một số phù triện…" Lúc này, trong mắt những người vốn đang đầy lo lắng

chợt lóe lên tia sáng.

Những vật phẩm tru tà trừ quỷ thông thường đối với các gia tộc trong Cửu Môn mà nói đều không có gì khó khăn.

Thậm chí những vật như gỗ bị sét đánh, từ sau khi xuất hiện các loại yêu ma quỷ dị, các nhà đều đã có sự chuẩn bị.

Điều khiến họ thực sự thở phào nhẹ nhõm chính là phù triện mà Lâm Bất Phàm nói!

Những thứ thông thường kia tuy có uy hiếp nhất định đối với ma quỷ yêu tà bình thường, nhưng trong lòng ai cũng hiểu rõ, Tết Trung Nguyên đã có thể khiến Lâm Bất Phàm phải kiêng dè như vậy, một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, những yêu ma quỷ vật gặp phải chắc chắn không phải là thứ tầm thường có thể chống đỡ.

Chỉ có những thứ xuất phát từ tay Lâm Bất Phàm mới có thể khiến họ hoàn toàn yên tâm!

Không đợi mọi người lên tiếng, giọng Lâm Bất Phàm lại vang lên: "Ngoài ra, có một việc cần chư vị chung tay…" "Thành Thường Sa tuy do ta đích thân trấn giữ, có thể giảm thiểu tình huống bất trắc xảy ra trong Tết Trung Nguyên đến mức tối đa…" "Nhưng địa bàn mà Phật Gia và Chu Vệ Quốc quản lý không chỉ có một thành Thường Sa." "Những nơi khác tuy không có ta trấn giữ, nhưng cũng có thể để họ chuẩn bị tốt, cố gắng giảm thiểu tổn thất…" Nghe lời Lâm Bất Phàm, các vị đương gia Cửu Môn có mặt tại đây tự nhiên cũng biết phải làm gì.

Họ không nói hai lời, lập tức gật đầu: "Tứ Gia yên tâm, lát nữa chúng tôi sẽ dặn dò chuyện này." Phải biết rằng, lúc này ở địa phận Tương Tây, Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn đang nắm trong tay trọng binh.

Nhưng ngoài trọng binh trong tay hai người, tầng lớp quản lý ở địa phận Tương Tây lại do tinh anh được Cửu Môn các nhà chọn ra phụ trách!

Chỉ cần một tiếng ra lệnh, toàn bộ địa phận Tương Tây, ngoài đại quân trong tay Trương Kỳ Sơn và Chu Vệ Quốc, tự nhiên có thể dễ dàng điều động lực lượng chính phủ làm tốt mọi công tác chuẩn bị!

Một đòn của Lâm Bất Phàm, bốn tên Quỷ Sai còn sót lại trực tiếp tan thành tro bụi.

Không chỉ vậy, ngay cả những cô hồn dã quỷ trong phạm vi bao phủ của Phiên Thiên Ấn cũng tan tác dưới một đòn, bị Lâm Bất Phàm đánh cho hồn phi phách tán.

Chỉ một đòn, ít nhất cũng có hai ba trăm oan hồn lệ quỷ tan thành mây khói, triệt để tiêu tán giữa đất trời.

"Hít, hít, hít…" Khi ánh mắt Lâm Bất Phàm quét qua, những oan hồn lệ quỷ còn sót lại tại hiện trường lập tức không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

Vẻ mặt kinh hãi hiện lên trong mắt chúng, thân hình bất giác lùi lại một bước.

Thấy phản ứng của đám oan hồn lệ quỷ, Lâm Bất Phàm cũng không tiếp tục ra tay.

Hắn tâm niệm vừa động, quay đầu nhìn về phía những pháp khí mà đám Quỷ Sai để lại.

Tính cả trước và sau, tổng cộng đã có mười hai tên Quỷ Sai bỏ mạng trong tay hắn.

Lâm Bất Phàm vung tay, thu toàn bộ Khốc Tang Bổng và Tỏa Hồn Liên mà đám Quỷ Sai để lại vào nhẫn trữ vật.

Trong lúc ánh mắt Lâm Bất Phàm đang tập trung vào những pháp khí như Tỏa Hồn Liên và Khốc Tang Bổng, đám cô hồn dã quỷ còn sót lại tại hiện trường lại đang xì xào bàn tán, không biết đang âm mưu quỷ kế gì.

Bất kể phản ứng của chúng ra sao, dưới uy áp khí thế của Lâm Bất Phàm, dù trong lòng có toan tính nhưng nhất thời cũng không dám có bất kỳ hành động nào.

Lúc này, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, vung tay lấy ra một sợi Tỏa Hồn Liên và một cây Khốc Tang Bổng.

Hai kiện pháp khí của Quỷ Sai vừa vào tay, Lâm Bất Phàm lập tức cảm nhận được một luồng âm khí lạnh lẽo thấu xương xâm nhập vào cơ thể.

Tâm niệm vừa động, từng tia âm khí xâm nhập vào cơ thể lập tức bị hắn xóa sổ, sau đó còn trực tiếp hấp thu luyện hóa.

Từng chút âm khí được hấp thu luyện hóa, chân nguyên trong cơ thể Lâm Bất Phàm cũng tăng lên một chút rõ rệt.

"Đi…" Thầm cảm nhận một phen, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, rót một tia chân nguyên vào trong Tỏa Hồn Liên.

Theo một tiếng quát khẽ, sợi Tỏa Hồn Liên trong tay nhẹ nhàng vung lên.

Vút, vút, vút… Sợi xích sắt vốn chỉ dài chừng hai mét, trong nháy mắt đã vươn dài ra với tốc độ mắt thường có thể thấy, quấn thẳng về phía đám cô hồn dã quỷ.

Giống như một con rắn linh hoạt, nó lao tới quấn lấy chúng.

Trong tình huống không hề có chút phản ứng, thậm chí không hề có chút sức phản kháng nào, chỉ trong thời gian chưa đến một hơi thở, sợi Tỏa Hồn Liên đã trói buộc gần trăm bóng hình.

Chương 358

Bất kể là cô hồn dã quỷ hay oan hồn lệ quỷ, chúng đều không có chút sức chống cự nào.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng cảm nhận rõ ràng, sợi Tỏa Hồn Liên trong tay dường như đã đạt đến cực hạn.

"Trói buộc một trăm oan hồn lệ quỷ là giới hạn của Tỏa Hồn Liên…" Nói đoạn, chỉ thấy Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, sợi Tỏa Hồn Liên trong tay khẽ rung lên.

Những oan hồn lệ quỷ kia không chút sức phản kháng bị Tỏa Hồn Liên kéo thẳng đến trước mặt hắn.

Sau đó, Lâm Bất Phàm không chút do dự, cây Khốc Tang Bổng trong tay kia vung lên, đánh thẳng vào con lệ quỷ gần nhất.

"Tha…" Không đợi con lệ quỷ nói hết lời, Khốc Tang Bổng trong tay Lâm Bất Phàm đã đánh tới.

Chỉ thấy con lệ quỷ kia vang lên một tiếng hét thảm thê lương, cả thân hình lập tức hóa thành một làn khói xanh, dần dần tiêu tán trong không khí.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt Lâm Bất Phàm cũng lóe lên một tia ngạc nhiên: "Khốc Tang Bổng, pháp khí chuyên công kích linh hồn…" Sau vài lần thử nghiệm, Lâm Bất Phàm đã hoàn toàn xác định.

Tác dụng của Tỏa Hồn Liên là trói buộc hồn phách, khiến cho đám oan hồn lệ quỷ trước mắt gần như không có chút sức phản kháng nào.

Còn năng lực của Khốc Tang Bổng thì nhắm thẳng vào công kích linh hồn.

Oan hồn lệ quỷ bình thường chịu một đòn của Khốc Tang Bổng,

trong nháy mắt sẽ trực tiếp hồn phi phách tán.

Ngay cả những lệ quỷ trăm năm, thậm chí là hồng y lệ quỷ, chịu một đòn của Khốc Tang Bổng cũng phải mất nửa cái mạng.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm vung tay, dùng những sợi Tỏa Hồn Liên thu được trói buộc toàn bộ đám oan hồn lệ quỷ trước mắt.

Thấy hành động của Lâm Bất Phàm, những hồng y lệ quỷ ẩn giấu trong đó, thậm chí cả những tồn tại mạnh hơn, sau một thoáng do dự và nhìn nhau, lập tức bắt đầu bỏ chạy tứ tán, muốn nhân cơ hội này thoát khỏi sự truy đuổi của Địa Phủ.

Đáng tiếc, thân hình đám lệ quỷ vừa mới động, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động.

Chỉ thấy từng thanh kiếm gỗ đào nhỏ bằng ngón tay người thường, trong nháy mắt bắn ra từ tay hắn.

Vút, vút, vút… Trong mỗi thanh kiếm gỗ đào đều ẩn chứa một tia sức mạnh sấm sét, lập tức bùng nổ lan tỏa.

Từng thanh kiếm gỗ đào bắn ra, giống như từng tia sấm sét, trong nháy mắt ghim chặt những oan hồn lệ quỷ đang có ý đồ xấu, chạy trốn tứ tán xuống đất!

Thấy kết cục của đám lệ quỷ định bỏ chạy, những oan hồn lệ quỷ còn lại vốn đang định tứ tán đào tẩu, trong khoảnh khắc đó, nào còn dám có chút động tĩnh.

Từng đứa một đứng sững tại chỗ, mặt lộ vẻ kinh hãi, không dám có thêm bất kỳ ý định nào.

Nếu chạy trốn, kết cục duy nhất chính là bị Lâm Bất Phàm tiêu diệt tại chỗ!

Nếu thần phục, không chút phản kháng, có lẽ còn một tia hi vọng

sống.

Ánh mắt quét qua đám oan hồn lệ quỷ, thấy phản ứng của chúng, Lâm Bất Phàm mới hài lòng gật đầu.

Sau đó, hắn không chút do dự, Tỏa Hồn Liên trong tay khẽ rung lên, những oan hồn lệ quỷ còn sót lại lập tức bị trói chặt.

Lúc này, khi chúng bị trói buộc, âm sát quỷ khí trên người dần dần thu liễm.

Lớp sương mù dày đặc xung quanh cũng tan đi như mây khói.

Nếu không phải lúc này âm sát quỷ khí giữa trời đất vốn đã cực kỳ nồng đậm, có lẽ lớp sương mù bao trùm thành Thường Sa đã tan biến sạch sẽ.

Sau khi thu phục và trấn áp hàng trăm oan hồn lệ quỷ còn lại, ánh mắt hắn liền rơi vào những kẻ này.

"Ai nói cho ta biết, Địa Phủ rốt cuộc là tình huống gì?" Nói đến đây, Lâm Bất Phàm đổi giọng: "Nếu khiến ta hài lòng, chưa chắc không thể tha cho một mạng." Những oan hồn lệ quỷ bị trấn áp trói buộc đều sững sờ.

Một lát sau, chỉ thấy một bóng hình mặc váy sa đỏ, không nhìn rõ dung mạo, khí tức trên người đã thu liễm, lập tức đối diện với ánh mắt của Lâm Bất Phàm nói: "Không biết ngài muốn biết điều gì?" Lâm Bất Phàm không nói nhảm, ánh mắt nhìn vào bóng hình đó, trực tiếp nói: "Kể lại tất cả những gì ngươi biết liên quan đến Địa Phủ, không sót một chữ." Nói đoạn, khí tức trên người Lâm Bất Phàm bùng nổ, lập tức đè ép về phía đám oan hồn lệ quỷ.

Dưới sự trấn áp khí tức của hắn, đám oan hồn lệ quỷ nào dám có chút kháng cự.

Chỉ thấy con hồng y lệ quỷ kia không dám giấu giếm chút nào, lập

tức đem những gì mình biết tuôn ra bằng hết, kể lại tường tận mọi chuyện liên quan đến Địa Phủ.

Ngoài hồng y lệ quỷ, những oan hồn lệ quỷ còn lại cũng kể ra những gì mình biết, thỉnh thoảng bổ sung những chi tiết mà hồng y lệ quỷ bỏ sót.

Nghe xong những lời của đám oan hồn lệ quỷ về tình hình Địa Phủ, Lâm Bất Phàm khẽ cau mày, sắc mặt biến đổi liên tục, cuối cùng không nhịn được lộ ra vẻ ngưng trọng.

Tuy những thông tin chúng tiết lộ chỉ là một phần rất nhỏ, với thân phận của chúng cũng không thể tiếp xúc được với cốt lõi thực sự, nhưng dù chỉ là những mảnh vụn thông tin cũng đủ khiến lòng Lâm Bất Phàm dấy lên một cơn sóng kinh thiên động địa.

Im lặng một lát, ánh mắt hắn lại rơi vào đám oan hồn lệ quỷ.

Tâm niệm vừa động, Tỏa Hồn Liên trong tay rung lên, những sợi xích trói buộc trên người chúng lập tức được giải trừ, biến mất không thấy.

"Có thể trốn thoát khỏi sự truy bắt của Địa Phủ hay không, phải xem các ngươi có bản lĩnh đó không." "Nhưng nếu các ngươi dám ra tay với bá tánh vô tội, giết không tha…" Trong khoảnh khắc đó, trên người Lâm Bất Phàm bùng phát một luồng khí tức bá đạo vô song, trực tiếp đè ép về phía đám oan hồn lệ quỷ.

Luồng khí tức cuồng bạo đó khiến những oan hồn lệ quỷ vừa được giải trừ trói buộc lập tức quỳ rạp xuống đất.

Chúng rối rít lên tiếng, không dám có chút chần chừ.

Lúc này, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm nữa, phất tay ra hiệu cho chúng rời đi.

Thấy Lâm Bất Phàm ra hiệu, những oan hồn lệ quỷ được giải

thoát nhìn nhau, sau một thoáng do dự ngắn ngủi, con hồng y lệ quỷ vừa lên tiếng cắn răng, hóa thành một luồng hồng quang độn đi.

Thấy kẻ này trong nháy mắt đã độn đi cách xa mấy trăm mét, Lâm Bất Phàm lại không có ý định ra tay, những oan hồn lệ quỷ còn lại mới đưa ra quyết định.

Chương 359

Trong chốc lát, chúng tứ tán bỏ chạy, chỉ trong vài hơi thở đã biến mất trong núi rừng xung quanh.

Từ đầu đến cuối, Lâm Bất Phàm không hề có ý định ra tay ngăn cản!

Lúc này, những oan hồn lệ quỷ chạy trốn tứ tán, mãi đến khi cách xa thành Thường Sa vài dặm, thậm chí mấy chục dặm, từng đứa một mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dù vậy, sâu trong đáy mắt chúng vẫn còn mang một tia kiêng dè.

Thực lực mà Lâm Bất Phàm thể hiện quá mạnh, từng tên Quỷ Sai bị trấn sát, đến bây giờ vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt.

Nhìn đám oan hồn lệ quỷ tứ tán bỏ chạy, thân hình Lâm Bất Phàm khẽ động, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Khi hắn xuất hiện lần nữa, đã ở trên tường thành Thường Sa.

Nơi đây vì có hắn trấn giữ, đám Quỷ Sai và oan hồn lệ quỷ đừng nói là gây họa một phương, ngay cả một bước chân vào thành Thường Sa cũng không dám.

Nhưng lúc này, ngoại trừ thành Thường Sa, các thành trì khác ở địa phận Tương Tây, những oan hồn lệ quỷ và cả Quỷ Sai tuôn ra từ quỷ môn đều đã lần lượt tiến vào.

Trong chốc lát, tại các thành trì, cảnh tượng âm binh mượn đường, bách quỷ dạ hành liên tiếp xuất hiện.

Một số bá tánh xui xẻo, chỉ vô tình liếc nhìn một cái, đã lặng lẽ ngã gục xuống đất.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, những bóng người ngã gục đó đều đã không còn chút hơi thở.

Vì vùng đất Tương Tây đã sớm có lệnh của Lâm Bất Phàm, các vị đương gia Cửu Môn đã sớm chuẩn bị, nên tổn thất ở đây mới giảm đến mức tối đa.

Nhưng dù vậy, ngoại trừ thành Thường Sa, các thành trì khác ở Tương Tây, nơi nhiều thì có đến hàng trăm người chết một cách khó hiểu, nơi ít cũng có mấy chục người hồn phách tiêu tán, bị đám oan hồn lệ quỷ quá cảnh, thậm chí là Quỷ Sai nuốt chửng.

Ngoài vùng Tương Tây, trên khắp Thần Châu đại địa rộng lớn, những nơi khác tổn thất còn thê thảm hơn.

Có thành trì nhẹ thì tổn thất vài trăm người, nặng thì hàng ngàn người vô cớ mất mạng!

Thậm chí có một số thị trấn vô danh, do địa thế, môi trường đặc thù, vốn nằm trên những chiến trường cổ, bá tánh trong một thị trấn nhỏ, trong một đêm đã lặng lẽ chết hết!

Chỉ một Tết Trung Nguyên, trên Thần Châu đại địa, ít nhất cũng có mấy chục vạn bá tánh chết một cách bí ẩn.

Tuy Lâm Bất Phàm đã tru sát mười hai tên Quỷ Sai, hàng trăm oan hồn lệ quỷ, nhưng so với Thần Châu đại địa rộng lớn, trong một ngày Tết Trung Nguyên, tổn thất của Địa Phủ về Quỷ Sai và oan hồn lệ quỷ cũng không ít.

Chúng từ Quỷ Môn Quan ra, tuy gây ra tổn thất hàng chục vạn người, nhưng cũng có không ít người tu hành ngầm ra tay, tru sát không ít Quỷ Sai và đám oan hồn lệ quỷ dưới trướng.

Việc Lâm Bất Phàm tru sát mười hai tên Quỷ Sai, cùng mấy trăm oan hồn lệ quỷ, so với tổn thất to lớn như vậy, căn bản không gây ra

chút gợn sóng nào.

Chỉ riêng việc thành Thường Sa không có một tên Quỷ Sai nào sống sót, cũng đã gây ra một chút gợn sóng trong Địa Phủ, thu hút một chút chú ý.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Chẳng mấy chốc, khi mặt trời mọc ở phương đông, âm sát quỷ khí nồng đậm giữa trời đất dần dần bắt đầu tan đi.

Khi những tia tử khí đầu tiên lan tỏa, chiếu rọi khắp đất trời, âm sát quỷ khí bao trùm toàn bộ Thần Châu đại địa lập tức tan biến với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Cho đến khi ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi mặt đất, cả Thần Châu mới hoàn toàn trở lại bình thường.

Nếu không phải trong một đêm có đến mấy chục vạn bá tánh chết một cách khó hiểu, thì mọi chuyện dường như chưa từng xảy ra.

Sáng hôm sau, khi âm sát quỷ khí giữa trời đất tan biến, tại thành Thường Sa, nơi ở của các nhà trong Cửu Môn, các vị đương gia đã kinh hãi cả một đêm đều không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm!

Nhưng khi tin tức về tổn thất một đêm ở các nơi tại Tương Tây được truyền về, các vị đương gia vừa mới thở phào, trong lòng lại không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Cùng lúc đó, tin tức về các nơi khác trên Thần Châu cũng lần lượt truyền đến tai họ.

Trong khoảnh khắc đó, ai nấy đều không khỏi cảm thán, may mà có Lâm Bất Phàm nhắc nhở!

Nếu không, tổn thất một đêm e rằng sẽ vượt xa sức tưởng tượng của họ.

“Hít...

Nếu không có Tứ Gia nhắc nhở, lần này chúng ta e rằng cũng tổn thất thảm trọng…” “Ta nghe nói tối qua, Tứ Gia đã trấn thủ trên tường thành cả đêm, mới khiến thành Thường Sa của chúng ta không có chút tổn thất nào…” “Thần Châu rộng lớn như vậy, e rằng cũng chỉ có thành Thường Sa của chúng ta là không mất một người nào…” Trong lúc mọi người đang thầm cảm thán, bàn tán, thân ảnh của Lâm Bất Phàm vào lúc mặt trời mọc đã lặng lẽ biến mất trên tường thành, trở về Lâm gia.

“Phu quân…” Thấy bóng dáng Lâm Bất Phàm trở về, Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền, những người đã ở nhà canh giữ con cái, lo lắng sợ hãi cả đêm, lập tức chạy ra đón.

Lâm Bất Phàm liếc mắt một cái, lập tức biết hai người cả đêm qua e rằng đều không hề nghỉ ngơi.

“Vất vả cho các nàng rồi…” Nói đoạn, Lâm Bất Phàm đưa tay ôm chặt hai người vào lòng.

Hồi lâu sau, hai người mới thoát ra, nhìn về phía Lâm Bất Phàm hỏi: “Tình hình bên ngoài thế nào rồi?” Tuy tối qua cả đêm đều ở trong Lâm phủ, nhưng âm sát quỷ khí lan tràn giữa trời đất, những tiếng quỷ khóc sói tru, họ đều nhìn thấy cả.

Tuy Lâm phủ một đêm bình yên, không xảy ra bất cứ dị thường nào, nhưng đối với tình hình bên ngoài, không khỏi có chút lo lắng!

Đồng thời, cũng vô cùng tò mò tối qua bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Đối mặt với câu hỏi của hai người Hoắc Khuynh Tiên, Lâm Bất Phàm cũng không giấu giếm, trực tiếp kể lại tình hình từ đầu đến cuối.

Nghe xong lời kể của Lâm Bất Phàm, hai người Hoắc Khuynh Tiên ban đầu còn tỏ ra tò mò.

Nhưng khi Lâm Bất Phàm kể tiếp, sắc mặt hai người dần trở nên ngưng trọng.

Chương 360

Đặc biệt là khi nghe những tên Quỷ Sai kia đều do ác quỷ hóa thành, trên mặt hai người lộ vẻ khó tin, sau đó đều trợn tròn mắt.

Họ không nhịn được mở miệng định nói gì đó, nhưng lời đến bên môi lại nuốt ngược vào trong.

Hồi lâu sau, hai người Hoắc Khuynh Tiên mới bình tĩnh lại.

"Phu, phu quân…" Không đợi Hoắc Khuynh Tiên nói hết, Lâm Bất Phàm dường như đã biết nàng định hỏi gì, liền nói: "Yên tâm, chỉ là mấy tên Quỷ Sai thôi.

Lần Tết Trung Nguyên này, không chỉ có thành Thường Sa của chúng ta xuất hiện Quỷ Sai và oan hồn lệ quỷ đâu.

Thần Châu đại địa rộng lớn như vậy, cũng không chỉ có mình ta là người tu hành ra tay.

Tối qua cũng không biết có bao nhiêu người tu hành ra tay, Địa Phủ kia đã tổn thất bao nhiêu Quỷ Sai rồi." Dưới sự an ủi của Lâm Bất Phàm, hai nàng Hoắc Khuynh Tiên mới tạm bình tĩnh lại.

"Được rồi, Tết Trung Nguyên đã qua.

Mọi người đều lo lắng bận rộn cả đêm, tiếp theo hãy nghỉ ngơi cho tốt." Cả một đêm, không chỉ hai người Hoắc Khuynh Tiên thần kinh căng thẳng, ngay cả Lâm Bất Phàm cũng không hề nhẹ nhõm.

Đừng nhìn hắn đối phó với đám Quỷ Sai, oan hồn lệ quỷ vô cùng dễ dàng, toàn bộ quá trình đều như chẻ tre, trực tiếp càn quét!

Nhưng thần kinh căng thẳng cả đêm qua, so với hai người Hoắc Khuynh Tiên có thể nói là không hề nhẹ nhõm hơn.

Sau đó, Lâm Bất Phàm cùng hai người Hoắc Khuynh Tiên đơn giản tắm rửa qua, không nói nhiều, trực tiếp đi nghỉ ngơi.

Khi ba vợ chồng Lâm Bất Phàm vừa mới nghỉ ngơi không lâu, cả thành Thường Sa, thậm chí cả vùng Tương Tây, đều không khỏi xôn xao bàn tán.

Từ các vị đương gia Cửu Môn, đến những bá tánh bình thường, đều bắt đầu bàn luận về những chuyện xảy ra tối qua.

Trong lúc mọi người đang thầm cảm thán, bàn tán, một ngày trôi qua trong nháy mắt, mãi đến khi trời tối dần, Lâm Bất Phàm và mọi người mới tỉnh lại.

Việc đầu tiên sau khi tỉnh lại là cho người làm trong phủ chuẩn bị một bàn rượu ngon thức ăn thịnh soạn.

Sau một hồi ăn uống, ánh mắt Lâm Bất Phàm rơi vào hai người Hoắc Khuynh Tiên, sắc mặt nghiêm túc, trực tiếp nói: "Bảo người trong phủ thu dọn chuẩn bị, xem những ai thích hợp, ta cũng đến lúc nên rời đi rồi…" Nghe lời Lâm Bất Phàm, hai người Hoắc Khuynh Tiên sững sờ.

Tuy trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng khi nghe Lâm Bất Phàm nói, trên mặt không khỏi thoáng ngây ra.

Hồi lâu sau, họ mới dần hoàn hồn.

Sau đó cũng không nói nhảm, khẽ gật đầu nói: "Được, phu quân cho thiếp một ngày, sáng mai thiếp sẽ đi sắp xếp mọi việc ở thành Thường Sa." Nói đi là đi, quả thực rất đơn giản.

Nhưng trước khi rời đi, mọi việc ở thành Thường Sa cần phải được sắp xếp ổn thỏa.

Phải biết trước đây, nền tảng của Lâm gia đều nằm ở thành Thường Sa.

Tuy sau này tinh lực sẽ đặt vào tổ địa, vào việc nâng cao tu vi của mỗi người, nhưng nền tảng ở thành Thường Sa, thậm chí là cơ nghiệp mà Lâm Bất Phàm đã gây dựng trước đây, tự nhiên không thể cứ thế mà từ bỏ.

Sau này, thế lực của nhất mạch Tứ Gia Cửu Môn, thậm chí là Chu Vệ Quốc, cánh tay phải của Lâm Bất Phàm, đều là thế lực của Lâm gia ở thế tục.

Những thế lực này tuy đối với Lâm gia mà nói, thực ra không có sự trợ giúp quá lớn, nhưng có những thế lực này trong tay, sau này nếu Lâm gia muốn làm gì, những người này khó tránh khỏi đều có thể dùng đến.

Nghe Hoắc Khuynh Tiên sắp xếp như vậy, Lâm Bất Phàm tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Một đêm trôi qua trong nháy mắt, sáng sớm hôm sau, Hoắc Khuynh Tiên bắt đầu đi sắp xếp công việc ở thành Thường Sa.

Đầu tiên là thế lực dưới trướng Lâm Bất Phàm, thuộc nhất mạch Tứ Gia Cửu Môn.

Tiếp theo là các loại sản nghiệp và thế lực mà Lâm gia đã nắm giữ trong thời gian qua, toàn bộ đều được giao phó lại.

Mỗi một hạng mục kinh doanh đều được giao cho tâm phúc đáng tin cậy phụ trách.

Đồng thời, gia quyến của những tâm phúc đó, nếu bằng lòng di chuyển cùng Lâm Bất Phàm, hắn cũng không có ý kiến gì.

Về việc sắp xếp gia quyến của những tâm phúc này, trong lòng Lâm Bất Phàm đã sớm có chuẩn bị.

Ngoài tổ địa của Lâm gia, sơn trại dưới chân núi Già Long Sơn sau này sẽ là nơi an gia lạc nghiệp cho tâm phúc dưới trướng Lâm gia!

Không chỉ gia quyến của những tâm phúc này, mà cả hậu duệ của họ, Lâm Bất Phàm cũng chuẩn bị từ đó chọn ra những người thích hợp, bồi dưỡng thành tâm phúc sau này của Lâm gia.

Chỉ nửa ngày trôi qua, Hoắc Khuynh Tiên với tác phong sấm rền gió cuốn đã giao phó xong mọi việc trong tay.

Ngoài những người dưới trướng Lâm Bất Phàm, các gia tộc khác trong Cửu Môn căn bản không biết Lâm Bất Phàm chuẩn bị đưa người nhà Lâm gia di chuyển.

Chẳng mấy chốc, ba ngày đã trôi qua.

Ngoài những tâm phúc ở lại thành Thường Sa và những người canh giữ Lâm phủ, những tâm phúc còn lại được Hoắc Khuynh Tiên chọn ra, cùng với những đứa trẻ như Lâm Trường Sinh, tất cả đều tề tựu một nơi.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Lâm Bất Phàm.

Ngoài gia đình Lâm Bất Phàm, bên cạnh những người khác đều mang theo những bọc hành lý lớn nhỏ.

Ngoài Lâm phủ, mấy chiếc ô tô đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ cần Lâm Bất Phàm ra lệnh, mọi người có thể lên xe khởi hành bất cứ lúc nào!

Đối diện với ánh mắt của mọi người, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm.

Chương 361

Hắn phất tay ra lệnh: "Nếu đã chuẩn bị xong cả rồi, vậy thì lên xe xuất phát." Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, mọi người không nói hai lời, lập tức mang đồ đạc lên xe.

Khi hai người Hoắc Khuynh Tiên đưa con cái lên xe, Lâm Bất Phàm mới lên chiếc xe jeep đi đầu, phất tay chính thức khởi hành.

Dưới tình huống Cửu Môn không hề hay biết, đoàn người Lâm Bất Phàm đã lặng lẽ rời khỏi thành Thường Sa.

Trên đường đi tuy gây ra không ít sóng gió, thậm chí gặp phải hai lần cướp bóc của thổ phỉ, nhưng dù không có Lâm Bất Phàm ra tay, với thực lực Võ đạo Đại Tông sư của Hoắc Khuynh Tiên, những kẻ có ý đồ xấu đều không khác gì tự tìm đường chết.

Mười ngày trôi qua trong nháy mắt, trên đường tuy xảy ra không ít chuyện, nhưng chung quy đều là hữu kinh vô hiểm.

Mọi người cuối cùng cũng đến được ngoại vi Già Long Sơn, nơi xe cộ có thể đi tới.

Nơi đây vì có người của Lâm gia thường xuyên vận chuyển các loại vật tư, nên vùng núi hoang vu đã được cải tạo, xây dựng thành một trạm trung chuyển nhỏ.

Thấy Lâm Bất Phàm và mọi người, một tiểu đội đồn trú ở đây lập tức vội vàng ra đón.

Xuống xe, Lâm Bất Phàm chào hỏi họ một tiếng, rồi bảo Hoắc Khuynh Tiên cho mọi người thu dọn, tạm thời nghỉ ngơi một lát.

Khoảng nửa canh giờ sau, Lâm Bất Phàm mới gọi một tiếng, dẫn theo Lâm Trường Sinh và những người khác bắt đầu đi về phía Già

Long Sơn.

Mọi người đi đi dừng dừng, mất gần hai canh giờ mới ra khỏi vùng núi hoang vu, đến được vị trí của sơn trại.

"Phu quân…" "Khuynh Tiên tỷ tỷ, Hoài Thiền muội muội… cuối cùng cũng đến rồi…" Thấy Lâm Bất Phàm và mọi người đến sơn trại, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đã sớm nhận được tin tức, chờ đợi đã lâu, lập tức chạy ra đón.

Mọi người chào hỏi nhau một hồi, mới chuyển ánh mắt về phía mấy đứa trẻ.

Trong thời gian này, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt đều trấn giữ ở Già Long Sơn và tổ địa, đã một thời gian không gặp con.

Hoàn hồn lại, hai người lập tức ôm lấy con mình.

Sau đó mới gọi mọi người trong Lâm gia, tạm thời an bài trong sơn trại.

Cả một chặng đường tuy hữu kinh vô hiểm, nhưng ngoài gia đình Lâm Bất Phàm, những người còn lại cơ bản đều là người thường.

Tuy thể chất vượt xa người thường, nhưng liên tiếp mười ngày, thần kinh luôn căng thẳng, không dám có chút lơ là.

Khó khăn lắm mới đến được đích, thần kinh mọi người thả lỏng, lập tức cảm thấy một luồng mệt mỏi ùa lên.

Sau khi an bài ổn thỏa cho mọi người, gia đình Lâm Bất Phàm mới có thể đoàn tụ, nghỉ ngơi một lát!

Cả chặng đường đừng nhìn Lâm Bất Phàm không ra tay, nhưng để chăm sóc mấy đứa trẻ bên cạnh, hắn không dám có chút sơ suất.

Đặc biệt là Hoắc Khuynh Tiên, cả chặng đường cũng không hề nhẹ nhàng.

Mấy đứa trẻ kia, dù có người chuyên chăm sóc, trên đường đi cũng không dễ chịu.

Mọi người chỉ tắm rửa qua loa, kể lại những chuyện xảy ra trên đường, rồi bắt đầu nghỉ ngơi.

Chẳng mấy chốc, một đêm trôi qua.

Mãi đến khoảng chín giờ sáng hôm sau, mọi người mới hoàn toàn hồi phục, vẻ mặt thoải mái bước ra khỏi phòng.

Sau khi ăn sáng đơn giản, nhìn mấy đứa trẻ hoạt bát chạy nhảy, tò mò nhìn đông ngó tây, Lâm Bất Phàm cùng bốn vị phu nhân ngồi xuống ghế đá trong sân.

Khi Hoắc Khuynh Tiên pha một ấm Bồ Đề linh trà, rót cho mỗi người một chén, Lâm Bất Phàm mới nhìn về phía hai người Hoắc Tiên Nhi nói: "Thời gian qua, tình hình ở đây thế nào?

Đặc biệt là ngày Tết Trung Nguyên, có xảy ra chuyện gì quỷ dị không?" Đối mặt với ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền cũng tỏ ra tò mò.

Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt nhìn nhau, cũng không giấu giếm, trực tiếp kể lại cặn kẽ tình hình ở tổ địa trong thời gian qua.

Đặc biệt là đêm Tết Trung Nguyên, tuy không xuất hiện cảnh tượng âm binh quá cảnh, bách quỷ dạ hành, nhưng vì địa thế ở đây đặc thù, nhất là nơi tổ địa tọa lạc, trước đây vốn là Hiến Vương Mộ.

Dù nguy hiểm bên trong đã sớm được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng vào ngày Tết Trung Nguyên, vẫn xảy ra một số chuyện quỷ dị!

Tổ địa tuy nằm ở nơi hẻo lánh, nhưng phải biết tiền thân của nó là Hiến Vương Mộ, đặc biệt là khu mộ thất dưới nước, nơi có một hố chôn người với hơn mười vạn thi thể.

Dù nguy hiểm bên trong đã được dọn sạch, nhưng vào đêm Tết Trung Nguyên, khi âm sát quỷ khí lan tràn, vẫn phát sinh một số tình huống.

Từng con lệ quỷ oán khí ngút trời sống lại, may mà có Phong Vu Tu trấn giữ, đích thân ra tay mới tru sát hết chúng.

Tuy xuất hiện một số oan hồn lệ quỷ thực lực không tầm thường, nhưng cũng không giống như tình hình ở thành Thường Sa và các nơi khác trên Thần Châu, xuất hiện những Quỷ Sai của Địa Phủ.

Chúng chỉ là mượn âm sát quỷ khí trong mộ thất mà ngưng tụ thành.

Nghe xong lời miêu tả của Hoắc Tiên Nhi, lòng lo lắng của Lâm Bất Phàm mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài ra, một số dị thú, mãnh thú trong núi, trong môi trường âm sát quỷ khí nồng đậm, sau khi hấp thu âm khí, tuy khiến chúng trở nên cuồng bạo dị thường, nhưng quả thực có không ít mãnh thú chưa đạt đến cấp dị thú, ngược lại đã nhân cơ hội này, nhất cử lột xác thành tồn tại cấp dị thú.

Đặc biệt là những độc vật, độc trùng trong Trùng Cốc, nhân cơ hội này, kịch độc trên người lại tăng thêm một bậc!

Có thể nói, tổ địa tuy xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, nhưng không những không gây ra chút sóng gió nào, thậm chí còn khiến nội tình của tổ địa nhân cơ hội này trở nên sâu dày hơn.

Nghe xong lời kể của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm không khỏi thầm gật đầu.

Im lặng một lát, hắn mới nói: "Nghỉ ngơi một ngày, ngày mai chính thức chuyển vào tổ địa." Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi và mọi người nhìn nhau nói: "Tất cả nghe theo sự sắp xếp của

phu quân.” Sau khi hiểu rõ tình hình tổ địa, Lâm Bất Phàm cũng không hỏi thêm nữa.

Chương 362

Hắn đổi chủ đề, bắt đầu nói chuyện phiếm.

Chẳng mấy chốc, ba ngày trôi qua, mọi người đều đã nghỉ ngơi hồi phục.

Lâm Bất Phàm mới phất tay ra lệnh: "Mọi người chuẩn bị, hôm nay chính thức chuyển vào tổ địa." Theo lệnh của Lâm Bất Phàm, hắn cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp dẫn mọi người đến cửa vào thủy đạo thông ra Trùng Cốc dưới chân núi Già Long Sơn.

Nhìn những chiếc xuồng cao su đã chuẩn bị sẵn, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều, phất tay cho mọi người lên xuồng.

Dưới sự dẫn dắt của Thanh Lân xà giao, trong thủy đạo dù ẩn giấu vô số nguy hiểm, nhưng dưới luồng long uy kia, căn bản không gây ra chút sóng gió nào.

Mất gần một nén hương, dưới sự dẫn dắt của Lâm Bất Phàm, mọi người cuối cùng cũng ra khỏi thủy đạo xuyên qua Già Long Sơn.

Sau đó, dưới sự trấn nhiếp khí tức của Lâm Bất Phàm, đoàn người an toàn xuyên qua Trùng Cốc, vượt qua lớp sương độc ngăn cách Trùng Cốc và nội quyển, cuối cùng đến được tổ địa thực sự.

"Hít...

Cảnh vật thật đẹp, linh khí thật nồng đậm…" "Nơi sau này chúng ta sống, ánh mắt của phu quân quả nhiên không tầm thường…" Xuyên qua phạm vi bao phủ bởi sương độc, Hoắc Khuynh Tiên và những người khác nhìn thấy cảnh vật trước mắt, đẹp như tiên cảnh, từng người một không nhịn được mà thầm cảm thán.

Ngay cả những nha hoàn tâm phúc được Hoắc Khuynh Tiên chọn

ra cùng di chuyển đến tổ địa, cũng không khỏi trợn tròn mắt, xì xào bàn tán.

Thấy mọi người bàn tán cảm thán, khóe miệng Lâm Bất Phàm cũng nhếch lên nói: "Nơi đây sau này là nhà của chúng ta.

Đi, trước tiên cất đồ đạc, sau đó ta sẽ dẫn các nàng đi xem kỹ một vòng." Nói đoạn, Lâm Bất Phàm dẫn mọi người đi thẳng đến khu nhà ở dưới chân núi.

Trải qua thời gian xây dựng của Phong Vu Tu và những người khác, không chỉ Hội Tiên bảo điện, Lăng Vân tiên cung trên núi đã được cải tạo xong.

Khu nhà ở dưới chân núi, dành cho người thường ở, tuy chưa hoàn toàn xây dựng xong, nhưng để mọi người tạm thời nghỉ chân, cư trú, rõ ràng không thành vấn đề.

Muốn dần dần hoàn thiện, sau này có khối thời gian, cứ theo ý tưởng mà từ từ hoàn thiện!

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho những nha hoàn tâm phúc trong phủ, Lâm Bất Phàm mới dẫn theo Hoắc Khuynh Tiên và mấy người vợ, đi lên bảo điện trên đỉnh núi.

Ở dưới chân núi, đã có thể thấy cảnh vật nơi đây tươi đẹp.

Khi mọi người lên đến bảo điện trên đỉnh núi, hai người Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền mới thực sự cảm nhận được thế nào là tiên cảnh.

Linh khí nồng đậm gấp mười lăm lần so với bên ngoài.

Sương mù lượn lờ xung quanh, vì linh khí trời đất nồng đậm, thậm chí còn ẩn chứa một tia linh khí.

Mỗi một hơi thở đều cảm thấy tâm tình vô cùng thư thái!

Lúc này nhìn xuống núi, thấy từng làn sương mù lượn lờ, mấy con hạc tiên bay lượn trên không.

Thêm vào đó là cây Bồ Đề Thụ khổng lồ cao mấy chục mét, cắm rễ trong kẽ đá, khiến người ta bất giác tâm thần bình hòa.

Nhìn cảnh vật như tiên cảnh, lại thêm ảnh hưởng của cây Bồ Đề Thụ bên cạnh, Hoắc Khuynh Tiên, tu vi đã đạt Đại Tông sư hậu kỳ, bất giác đắm chìm trong đó, dường như rơi vào trạng thái ngộ đạo.

"Ồ…" Thấy sự thay đổi trên người Hoắc Khuynh Tiên, Hoắc Tiên Nhi và những người bên cạnh đang định lên tiếng, thì Lâm Bất Phàm lập tức đưa tay ngăn lại.

Khi mọi người lùi sang một bên, Doãn Tinh Nguyệt không nhịn được trợn tròn mắt nói: "Khuynh Tiên tỷ tỷ chẳng lẽ…" Không đợi Doãn Tinh Nguyệt nói hết, Lâm Bất Phàm đã lên tiếng: "Ngộ đạo…" Đối với ngộ đạo, mọi người đều không xa lạ.

Lâm Bất Phàm tiến vào trạng thái ngộ đạo cũng không phải một hai lần!

Hoắc Khuynh Tiên lần này ngộ đạo, biết đâu có thể nhân cơ hội này, nhất cử đột phá cảnh giới Đại Tông sư đỉnh phong.

Thấy Hoắc Khuynh Tiên nhân cơ hội này tiến vào trạng thái ngộ đạo, Lâm Bất Phàm và mọi người cũng không còn tâm trí tiếp tục ngắm cảnh đẹp nơi đây.

Thời gian từng chút một trôi qua, Ngũ Hành Trường Sinh Công tự động vận chuyển trong cơ thể Hoắc Khuynh Tiên.

Theo công pháp tự động vận chuyển, chỉ thấy từng tia linh khí trời đất xung quanh lập tức cuồn cuộn hội tụ về phía nàng.

Thậm chí cả những làn sương mù lượn lờ xung quanh cũng lần lượt hội tụ, khiến thân hình Hoắc Khuynh Tiên bị lớp sương mù đó

bao bọc.

Thân ảnh ẩn hiện kia, trông thật có cảm giác như tiên nữ hạ phàm.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua, khi sương mù xung quanh không ngừng hội tụ, thân hình Hoắc Khuynh Tiên bị lớp sương mù đó bao bọc, giống như một cái kén tằm.

Cùng lúc đó, tu vi vốn đã đạt Võ đạo Đại Tông sư hậu kỳ của nàng, theo từng tia linh khí trời đất không ngừng rót vào cơ thể, khí tức trên người Hoắc Khuynh Tiên lập tức tăng vọt với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Chỉ trong một canh giờ, linh khí trời đất nồng đậm cực độ rót vào cơ thể, tu vi Đại Tông sư hậu kỳ của Hoắc Khuynh Tiên đã lặng lẽ đột phá đến Đại Tông sư đỉnh phong!

Khi tu vi của nàng đột phá đỉnh phong, tu vi vốn đang tăng trưởng ổn định trên người cũng xuất hiện một tia gợn sóng.

Thấy vậy, không đợi Hoắc Khuynh Tiên tỉnh lại, trong mắt Lâm Bất Phàm lóe lên một tia sáng.

Hắn liếc mắt một cái đã nhận ra, khí tức gợn sóng trên người Hoắc Khuynh Tiên chính là dấu hiệu sắp thoát khỏi trạng thái ngộ đạo.

Quả nhiên, chỉ nửa canh giờ sau, Hoắc Khuynh Tiên vốn đang chìm trong trạng thái ngộ đạo đã từ từ bình phục.

"Ta, ta, ta…" Tỉnh lại, Hoắc Khuynh Tiên nhìn Lâm Bất Phàm, nhất thời cũng không biết vừa rồi rốt cuộc là tình huống gì.

Không đợi Lâm Bất Phàm lên tiếng, Hoắc Tiên Nhi đã tiến lên nói: "Chúc mừng Khuynh Tiên tỷ tỷ, vừa rồi đã tiến vào trạng thái ngộ đạo." Nghe lời Hoắc Tiên Nhi, Hoắc Khuynh Tiên cũng không khỏi ngạc nhiên lẩm bẩm: "Ngộ đạo…" Lúc này, Hoắc Khuynh Tiên mới

hoàn toàn hoàn hồn, cẩn thận kiểm tra sự thay đổi của bản thân.

Sau một hồi kiểm tra cẩn thận, nàng không khỏi trợn tròn mắt: “Tu vi Đại Tông sư đỉnh phong…” Sau cơn kinh ngạc, Hoắc Khuynh Tiên không khỏi mừng rỡ.

Chương 363

Nàng cũng vạn lần không ngờ mình sẽ tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Tính cả trước và sau, thời gian Hoắc Khuynh Tiên tiến vào trạng thái ngộ đạo cũng chỉ mới qua nửa canh giờ.

Hồi lâu sau, nàng mới bình tĩnh lại.

Sau đó không nhịn được cảm thán: "Không ngờ ta lại nhờ cảnh đẹp nơi đây mà tiến vào trạng thái ngộ đạo…" Đừng nhìn tu vi của Hoắc Khuynh Tiên chỉ tăng lên một tiểu tầng thứ, nhưng một bước đột phá cảnh giới nhỏ này, ít nhất đã tiết kiệm được mấy tháng, thậm chí một hai năm thời gian.

Phải biết tu vi đạt đến cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, mỗi một tầng thứ tăng lên đều cần vô số tích lũy.

Dù cả nhà Lâm Bất Phàm thân mang huyết mạch đặc thù, có đủ loại tài nguyên tu hành hỗ trợ, ngoài Thì Hoài Thiền, ba người còn lại đều đã đột phá cảnh giới Đại Tông sư, nhưng mỗi một tầng tu vi tăng lên đều cần tích lũy ngắn thì vài tháng, dài thì một hai năm mới có thể đột phá.

Đặc biệt khi tu vi càng cao, sự tích lũy đó càng sâu dày, tuyệt không phải một hai ngày có thể dễ dàng đột phá.

Tu vi của Hoắc Khuynh Tiên đột phá, từ Đại Tông sư hậu kỳ, một bước nhảy vọt đến cảnh giới Đại Tông sư đỉnh phong.

Sự tích lũy của Đại Tông sư đã đạt đến đỉnh phong, việc cần làm tiếp theo là cảm ứng huyệt khiếu, khai tịch huyệt khiếu trong cơ thể.

Có kinh nghiệm đột phá của Lâm Bất Phàm, lại thêm tác dụng của cây Bồ Đề Thụ kia, cùng linh khí trời đất nồng đậm nơi đây, tin rằng

không bao lâu nữa, Hoắc Khuynh Tiên có thể cảm ứng được huyệt khiếu trong cơ thể!

"Chúc mừng Khuynh Tiên tỷ tỷ tu vi đột phá…" Khi Hoắc Khuynh Tiên hoàn hồn, Hoắc Tiên Nhi và những người khác cũng lần lượt tiến lên, đầy vẻ ngưỡng mộ chúc mừng.

Hoắc Khuynh Tiên tiến vào trạng thái ngộ đạo, nhất cử đột phá cảnh giới Đại Tông sư đỉnh phong, trong lòng Hoắc Tiên Nhi và những người khác tuy ngưỡng mộ, nhưng cũng thật tâm mừng cho nàng.

"Ta chẳng qua là đi trước một bước, các vị muội muội không bao lâu nữa e rằng cũng có thể đuổi kịp bước chân của ta." Biết đâu không đợi Hoắc Khuynh Tiên cảm ứng được huyệt khiếu, Hoắc Tiên Nhi và những người khác đều có thể lần lượt đột phá, đạt đến cảnh giới Đại Tông sư đỉnh phong.

Phải biết cảm ứng huyệt khiếu trong cơ thể không phải là chuyện có thể làm được bằng cách tích lũy thời gian, mà cần có ngộ tính!

Đối với người nhà Lâm gia, trên từ Lâm Bất Phàm, dưới đến những đứa trẻ vừa mới sinh ra, từng người trong cơ thể đều có huyết mạch đặc thù, dưới sự gia trì của huyết mạch đặc thù, ngộ tính dù kém cũng không thể kém đi đâu được.

Lại thêm cây Bồ Đề Thụ kia có năng lực khiến người ta khai ngộ trí tuệ, thậm chí trực tiếp ngộ đạo.

Không chỉ Hoắc Khuynh Tiên và những người trước mắt, mà cả những đứa trẻ kia, chỉ cần tích lũy thời gian, sớm muộn gì cũng có thể ngộ đạo đột phá cảnh giới Võ Thánh.

Còn rốt cuộc có thể đi được bao xa, đó không phải là điều Lâm Bất Phàm có thể dự đoán được.

Phải biết thực lực của hắn lúc này, tuy đã đột phá cảnh giới Võ Thánh, nhưng cũng chỉ mới khai tịch được đạo huyệt khiếu thứ hai.

Ngay cả việc đột phá khai tịch đạo huyệt khiếu thứ ba, Lâm Bất Phàm hiện tại cũng chưa có chút dấu hiệu nào.

Sau khi Hoắc Tiên Nhi và mọi người lần lượt tiến lên chúc mừng Hoắc Khuynh Tiên, ánh mắt của Lâm Bất Phàm cũng rơi vào người nàng nói: "Hãy củng cố tu vi cho tốt." Dưới sự dặn dò của Lâm Bất Phàm, ba người Hoắc Tiên Nhi cũng không làm phiền Hoắc Khuynh Tiên nữa.

Lúc này, Hoắc Khuynh Tiên cũng đã bình tĩnh lại, khẽ gật đầu bắt đầu củng cố tu vi vừa đột phá.

Mất gần một canh giờ, sau một hồi củng cố, tu vi Đại Tông sư đỉnh phong vừa đột phá của nàng cuối cùng cũng hoàn toàn ổn định.

Khi tu vi vừa đột phá của Hoắc Khuynh Tiên hoàn toàn được củng cố, Lâm Bất Phàm mới gọi các nàng, một lần nữa bắt đầu du ngoạn.

Cung điện nguy nga, cây Bồ Đề Thụ cao mấy chục mét cắm rễ trong kẽ đá ở trung tâm Hội Tiên bảo điện, còn có một mắt linh tuyền ngưng tụ thành một vũng linh tuyền to bằng cái chậu rửa mặt.

Sương mù lượn lờ xung quanh, trong đó cũng ẩn chứa một luồng linh khí nồng đậm.

Mỗi một hơi thở đều cảm thấy tâm tình vô cùng thư thái!

Sau khi xem xét kỹ lưỡng một vòng trên đỉnh núi, Lâm Bất Phàm mới nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi và những người khác nói: "Nơi đây sau này là nơi ở của chúng ta, cảm thấy thế nào?" Với tu vi thực lực hiện tại của hắn, hoàn cảnh trên đỉnh núi đối với hắn căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Đặc biệt là khi cây Bồ Đề Thụ kia đã cắm rễ, mắt linh tuyền kia

đã hình thành, qua một phen cải tạo của Phong Vu Tu và những người khác, hoàn cảnh vốn có chút không thích hợp để sinh hoạt trên đỉnh núi đã không còn tồn tại.

Lại thêm phong thủy trận pháp mà Lâm Bất Phàm cải tạo, nhiệt độ vốn ở dưới không độ, bất tri bất giác đã đạt đến hơn mười độ!

Bốn mùa ở đây đều không có thay đổi gì lớn, có thể nói là vô cùng thích hợp để sinh hoạt.

Cung điện trên đỉnh núi không hề nhỏ, gia đình Lâm Bất Phàm ở.

Dù ở thêm một hai trăm người cũng sẽ không có chút cảm giác chật chội nào!

Sau khi có quyết định, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhảm nữa.

Chỉ trong một ngày, gia đình Lâm Bất Phàm, bao gồm cả mấy đứa trẻ, đều đã chuyển vào bảo điện trên đỉnh núi.

Không chỉ gia đình hắn, mà cả những nha hoàn tâm phúc được Hoắc Khuynh Tiên chọn ra, và những vú nuôi chăm sóc mấy đứa trẻ, tất cả đều chuyển vào cung điện trên đỉnh núi!

Cùng lúc đó, hơn nửa tháng trôi qua, khi gia đình Lâm Bất Phàm đã hoàn toàn chuyển vào tổ địa, các vị đương gia Cửu Môn ở thành Thường Sa, bao gồm cả Trương Kỳ Sơn, mới lần lượt biết được tin tức.

"Cái gì, cả nhà Tứ Gia đều đã rời đi?" Nhận được tin tức cả nhà Lâm gia đều đã bí mật rời khỏi Lâm phủ, các vị đương gia Cửu Môn trong khoảnh khắc đó đều không khỏi sững sờ.

Sau đó, từng người một trợn tròn mắt, lộ vẻ kinh hãi, khó tin.

Khó tin!

Căn bản không thể hiểu nổi!

Phản ứng đầu tiên của các vị đương gia Cửu Môn là thành Thường Sa sắp xảy ra chuyện gì đó.

Nếu không, tại sao cả nhà Lâm Bất Phàm lại bí mật rời khỏi thành Thường Sa!

Chương 364

Nhưng sau một hồi điều tra ngầm, lại không phát hiện bất kỳ dị thường nào.

Quan trọng nhất là, tuy gia đình Lâm Bất Phàm đã rời đi, nhưng bất kể là thế lực của nhất mạch Tứ Gia, hay Chu Vệ Quốc, cánh tay phải của hắn, đều không có bất kỳ động tĩnh nào, vẫn như tình hình trước đây.

Không những không có chút lơ là, ngược lại lực độ khống chế ngày càng mạnh!

Hoàn toàn không vì Lâm Bất Phàm rời khỏi thành Thường Sa mà thế lực dưới trướng xuất hiện bất kỳ sóng gió nào.

Trong lúc họ đang thấp thỏm bất an, Lâm Bất Phàm khi rời đi đã sớm có sắp xếp.

Hắn trực tiếp cho tâm phúc dưới trướng truyền một câu nói.

Rằng tuy hắn đã rời khỏi thành Thường Sa, nhưng mọi thứ ở đây vẫn nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Lý do rời khỏi thành Thường Sa, chẳng qua là vì thân phận và tình hình của Lâm gia, thành Thường Sa lúc này đã không thích hợp để tiếp tục phát triển!

Hoặc có thể nói là không thể tiếp tục hỗ trợ sự lớn mạnh phát triển của Lâm gia nữa.

Không chỉ vậy, khi tu vi của mọi người đột phá cảnh giới Võ đạo Đại Tông sư, nhu cầu về linh khí trời đất cũng dần dần tăng lên.

Chỉ dựa vào hoàn cảnh ở thành Thường Sa, muốn đột phá cảnh giới Võ Thánh, tuy vẫn có thể đột phá, nhưng ưu thế về hoàn cảnh,

đối với việc Hoắc Khuynh Tiên và những người khác đột phá cảnh giới Võ Thánh, ít nhiều đều có chút ảnh hưởng!

Lâm Bất Phàm, Tứ Gia của Cửu Môn, cứ thế lặng lẽ biến mất khỏi thành Thường Sa, tuy đã gây ra một phen sóng gió trong Cửu Môn.

Nhưng theo sự điều tra sâu hơn của các gia tộc Cửu Môn, họ phát hiện chỉ có gia đình Lâm Bất Phàm rời đi.

Sức mạnh do thuộc hạ hắn nắm giữ không hề có chút lỏng lẻo nào.

Trong lòng các gia tộc Cửu Môn không khỏi thầm oán, không biết rốt cuộc Lâm Bất Phàm đang mưu tính chuyện gì.

Cuối cùng, sau khi từng nhà điều tra một lượt mà không thu hoạch được gì, lòng dạ bất an, họ đành phải tìm đến Trương Kỳ Sơn.

Dù Lâm Bất Phàm dường như chỉ là một trong Cửu Môn, ngày thường lại chẳng hề hỏi đến chuyện của thuộc hạ, nhưng có hắn trấn giữ, người của Cửu Môn ở thành Thường Sa, thậm chí cả vùng Tương Tây đều có thể thoải mái hành động, trong lòng cứ như có một cây Định Hải Thần Châm.

Bây giờ cây Định Hải Thần Châm đột nhiên biến mất, lòng người khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Cuối cùng không còn cách nào khác, họ tìm đến Trương Kỳ Sơn, chuẩn bị thăm dò tình hình.

Nhưng điều bất ngờ là, khi đám người Cửu Môn đến cửa tìm Trương Kỳ Sơn, ông ta cũng tỏ vẻ mờ mịt, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Trương Kỳ Sơn cũng như các gia tộc Cửu Môn khác, vừa mới nhận được tin tức gia đình Lâm Bất Phàm âm thầm di dời đi mất.

Sau một lúc do dự, Trương Kỳ Sơn suy nghĩ một hồi rồi cùng các vị đương gia Cửu Môn đến bái phỏng Chu Vệ Quốc.

Chu Vệ Quốc là cánh tay phải của Lâm Bất Phàm, tự nhiên sẽ biết một vài thông tin mà họ không biết.

Khi mọi người đến cửa, Chu Vệ Quốc vì đã sớm có chuẩn bị, lại thêm sự dặn dò của Lâm Bất Phàm, nên tự nhiên không lộ ra chút khác thường nào.

Nhưng ông cũng không hề giấu giếm, trực tiếp giải thích sơ qua cho mọi người chuyện gia đình Lâm Bất Phàm đã di dời đến tổ địa của Lâm gia.

Về phần tổ địa ở đâu, có trở về thành Thường Sa hay không, căn bản không cần Chu Vệ Quốc giải thích, vì Lâm Bất Phàm trước khi đi không hề buông bỏ những thế lực mình đang nắm giữ.

Trong lòng người của Cửu Môn tự nhiên cũng biết nên làm gì!

Còn về tổ địa Lâm gia trong lời Chu Vệ Quốc rốt cuộc ở nơi nào, ông ta đương nhiên không hề hé răng nửa lời.

“Các vị yên tâm, đại ca ta tuy đã cùng gia đình dời đến tổ địa, nhưng tình hình ở thành Thường Sa và Tương Tây, đại ca ta vẫn luôn theo dõi từng giờ từng khắc...” “Nếu có chuyện gì mà chúng ta không đối phó được, với mối quan hệ giữa đại ca ta và các vị, chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn...” Nghe những lời này của Chu Vệ Quốc, các vị đương gia Cửu Môn mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện họ lo lắng nhất là Lâm Bất Phàm vừa đi, lỡ như thành Thường Sa xảy ra chuyện không giải quyết được, ví như bọn yêu ma quỷ quái, hoặc tà tu gây họa, e rằng sẽ không đối phó nổi.

Có được câu nói này của Chu Vệ Quốc, nỗi lo trong lòng họ lập tức tan biến không còn dấu vết.

Sau khi có được tin tức cần thiết, mọi người cũng không nán lại nữa, lần lượt cáo từ Chu Vệ Quốc.

Nhìn đám người rời đi, Chu Vệ Quốc không nói nhiều.

Mãi cho đến khi bóng dáng họ khuất dạng, ông mới thu hồi ánh mắt, không chút biểu cảm khác thường nào mà quay người trở về phòng.

Không bao lâu sau, một con phi cáp lặng lẽ bay ra từ phủ của Chu Vệ Quốc, bay thẳng về phía trại lính dưới chân núi Già Long.

Chỉ hai canh giờ sau, thông tin liên quan đã được truyền thẳng đến tay Lâm Bất Phàm.

Nhìn tin tức Chu Vệ Quốc truyền đến, cùng với phản ứng của các gia tộc Cửu Môn, Lâm Bất Phàm đang ở trong bảo điện trên đỉnh núi tại tổ địa, khóe miệng bất giác nhếch lên, lắc đầu nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Quả đúng như hắn đoán, một khi Cửu Môn biết chuyện cả nhà hắn dời đến tổ địa, từng người một chắc chắn sẽ tìm tới cửa, dò hỏi tin tức.

Đối với tình huống này, Lâm Bất Phàm trước khi đi đã sớm dặn dò.

Quả nhiên như dự liệu, người của Cửu Môn vừa biết tin gia đình hắn rời đi đã không thể chờ đợi mà tìm thẳng đến Chu Vệ Quốc.

Chỉ một thoáng sau, Lâm Bất Phàm liền ném chuyện liên quan đến thành Thường Sa và Cửu Môn ra sau đầu.

Chuyện xảy ra bên ngoài, tuy Lâm Bất Phàm không bỏ qua việc quan tâm, nhưng có những thân tín mà Hoắc Khuynh Tiên để lại, bất kể là thành Thường Sa, Tương Tây, hay những nơi khác ở Thần Châu, mọi động tĩnh đều sẽ được truyền đến tay Hoắc Khuynh Tiên ba ngày

một lần.

Nhưng quan tâm là quan tâm, Lâm Bất Phàm không hề có ý định ra tay can dự.

Chương 365

Sau mấy ngày sắp xếp, với sự quán xuyến của Hoắc Khuynh Tiên và mọi người, mọi việc ở tổ địa cũng dần đi vào quỹ đạo.

Các loại tài nguyên, các loại sự vụ đều được Hoắc Khuynh Tiên sắp xếp đâu ra đó!

Lâm Bất Phàm không thể không bội phục, quả không hổ là người từng làm đương gia Hoắc gia.

Chuyện thông thường căn bản không làm khó được Hoắc Khuynh Tiên!

Mọi việc ở tổ địa, căn bản không cần Lâm Bất Phàm lo lắng, đã được đám người do Hoắc Khuynh Tiên đứng đầu sắp xếp vô cùng thỏa đáng, không cần phải hỏi han hay bận tâm!

Khi mọi việc ở tổ địa dần đi vào quỹ đạo, Lâm Bất Phàm ngày thường ngoài việc bắt đầu cảm ứng đạo huyệt khiếu thứ ba trong cơ thể, những việc còn lại đều là từng bước khai phá các loại tài nguyên ở tổ địa, hoàn thiện các loại phong thủy trận pháp.

Ngoài ra, Lâm Bất Phàm tự nhiên cũng không quên tiếp tục làm lớn mạnh huyết mạch tử tự của Lâm gia.

Trải qua gần hai tháng nỗ lực của Lâm Bất Phàm, không chỉ Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, mà cả Thì Hoài Thiền vừa mới sinh con gái, thậm chí cả Hoắc Khuynh Tiên đã lâu không có động tĩnh, cũng đều lần nữa mang thai!

Thấy mọi người lại có thai, khóe miệng Lâm Bất Phàm bất giác nhếch lên, lộ ra một nụ cười mãn nguyện.

Phải biết rằng lúc này, bất kể là sự phát triển của Lâm gia hay

việc tu vi của mọi người tăng lên, đều gần như đạt đến một loại bình cảnh.

Tuy tu vi của Lâm Bất Phàm và mọi người mỗi ngày đều đang ổn định tăng lên, nhưng muốn đẩy nhanh tích lũy, phát triển Lâm gia nhanh chóng, tự nhiên không thể thiếu sự hỗ trợ của thành viên gia tộc.

Hiện tại Lâm gia mà Lâm Bất Phàm đang ở, không thiếu thời gian, mà là thiếu nhân thủ!

Chỉ có Lâm gia thịnh vượng, sinh sôi không ngừng, không ngừng lớn mạnh huyết mạch, mới có thể phát triển nhanh chóng.

Đồng thời, khi lớn mạnh nhân thủ và huyết mạch gia tộc, Lâm Bất Phàm cũng có thể không ngừng nhận được phần thưởng từ hệ thống, đưa sức mạnh trong tay lên một tầm cao mới!

Phải biết rằng hiện tại tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Công cũng chỉ có thể tu luyện đến cảnh giới Võ Thánh.

Về phần cảnh giới trên Võ Thánh, công pháp tu hành, Lâm Bất Phàm căn bản không biết từ đâu mà có.

Muốn có được công pháp cấp cao hơn, thậm chí nhiều tài nguyên hơn, để sức mạnh trong tay tiến thêm một bậc, cách duy nhất chính là vặt lông hệ thống!

Trong bất tri bất giác, ba tháng đã trôi qua.

Cùng với việc Hoắc Khuynh Tiên và mọi người lần nữa mang thai, ngoài việc tu vi của Hoắc Khuynh Tiên vì tiến vào trạng thái ngộ đạo mà một bước đột phá Đại Tông sư đỉnh phong, tu vi của Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt cũng đều có đột phá.

Ngược lại, Thì Hoài Thiền là người cuối cùng gả vào Lâm gia, tuy lại một lần nữa mang thai, một thân tu vi võ đạo cũng bất tri bất giác

trực tiếp đột phá cảnh giới Tông sư.

Cho dù chỉ tu luyện hô hấp pháp, khí huyết trong cơ thể không ngừng lớn mạnh, ngũ tạng lục phủ, gân cốt da thịt trong cơ thể cũng không ngừng lớn mạnh, không ngừng lột xác cường kiện.

Dù không cố ý tu luyện, trước khi đạt tới Võ đạo Đại Tông sư, tu vi của Thì Hoài Thiền đều đang thay đổi từng ngày, không ngừng tăng lên!

Khi mọi người mang thai, phần lớn tinh lực đều đặt vào việc dưỡng thai, Lâm Bất Phàm ngày thường ngoài việc tu luyện, bầu bạn cùng bốn vị phu nhân, thời gian còn lại hắn lại dành để bồi dưỡng mấy đứa nhóc Lâm Trường Sinh.

Đặc biệt là Lâm Trường Sinh, với tư cách là trưởng tử, ngày sinh ra đã thức tỉnh huyết mạch Chân Long, cộng thêm năng lực khai ngộ trí tuệ của cây Bồ Đề, trí tuệ của tiểu tử này từ nhỏ đã vượt xa người thường.

Đừng nhìn tiểu tử này chỉ mới ba tuổi, nhưng trí tuệ cao, thể chất tốt, đều có thể sánh ngang với đứa trẻ mười mấy tuổi.

Ngày thường ra vẻ một đứa trẻ nghịch ngợm, không dẫn Lâm Trường Ca và những người khác đi chơi nghịch phá phách thì thôi, dưới sự dạy dỗ của Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên, hai vị Hoắc gia song châu, hai tiểu tử nghịch ngợm này không chỉ nhận biết được mấy ngàn chữ, thậm chí cả sách vở thông thường cũng có thể đọc thuộc lòng.

Khi mọi người đang ngồi dưới gốc cây Bồ Đề uống trà trò chuyện, chỉ thấy ánh mắt Lâm Bất Phàm chuyển động, trực tiếp rơi vào Lâm Trường Sinh đang dẫn các em trai em gái chơi đùa bên cạnh.

Tuy Lâm Trường Sinh là trưởng tử Lâm gia, tuổi chỉ mới ba tuổi,

nhưng thân hình lúc này lại trông như đứa trẻ năm sáu tuổi!

"Trường Sinh..." Lâm Bất Phàm nhìn chằm chằm Lâm Trường Sinh một lúc, rồi đưa tay gọi một tiếng.

Thấy Lâm Bất Phàm gọi, mấy đứa trẻ đang chơi đùa đều dừng lại.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Lâm Trường Sinh, chúng trực tiếp đến trước mặt Lâm Bất Phàm.

"Cha có dặn dò gì ạ..." Đối mặt với ánh mắt của Lâm Trường Sinh, trên mặt Lâm Bất Phàm hiện lên một nụ cười.

Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều lời, trực tiếp mở miệng nói: "Tuổi con cũng không còn nhỏ nữa...

Bắt đầu từ hôm nay, cha sẽ chính thức truyền thụ cho con pháp môn tu hành...

Hôm nay trước tiên truyền thụ hô hấp chi pháp..." Nói xong, Lâm Bất Phàm cũng không dài dòng, trực tiếp đứng dậy ra hiệu cho Lâm Trường Sinh.

Nghe lời Lâm Bất Phàm, Lâm Trường Sinh ngẩn người ra một lúc.

Vài hơi thở sau mới hoàn hồn lại.

Trên mặt tiểu tử này không những không có chút không vui, ngược lại còn lộ ra vẻ vô cùng kích động.

Không chỉ Lâm Trường Sinh, mà cả Lâm Trường Ca, Lâm Trường An, Lâm Trường Bình ba tiểu tử bên cạnh cũng không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ.

Ngược lại, Hoắc Tiên Nhi và bốn nàng nghe vậy, trên mặt thoáng ngẩn ra, rồi lại lộ ra một tia lo lắng, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, với tư cách là mẫu thân, Hoắc Tiên Nhi không nhịn được mở miệng nói: "Phu quân, Trường Sinh bây giờ tuổi còn nhỏ

như vậy, có phải là hơi sớm quá không...” Đối mặt với ánh mắt của Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm mỉm cười nói: “Nếu là con nhà bình thường, ba tuổi quả thực không thích hợp.

Nhưng đừng quên tiểu tử này từ khi sinh ra đã thức tỉnh huyết mạch Chân Long, nhìn thân hình của nó xem, sắp đuổi kịp đứa trẻ sáu bảy tuổi bình thường rồi.

Với sự thông minh tài trí của nó, bây giờ bắt đầu tu luyện hô hấp pháp, dần dần tiếp xúc với Ngũ Hành Trường Sinh Công, là thích hợp nhất rồi còn gì.” Nghe lời Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi không khỏi ngẩn ra.

Chương 366

Chỉ thấy nàng thầm lặng suy nghĩ một lúc, sau đó mới gật đầu nói: "Vậy cứ nghe theo sự sắp xếp của phu quân." Tuy có chút không nỡ, nhưng Lâm Bất Phàm nói cũng không sai.

Nhìn lại thân hình của Lâm Trường Sinh lúc này, quả thực có thể sánh với đứa trẻ sáu bảy tuổi bên ngoài.

Cộng thêm huyết mạch Chân Long thức tỉnh từ khi mới sinh, đừng nhìn Lâm Trường Sinh chỉ mới ba tuổi, nhưng một thân khí huyết mạnh mẽ, có thể sánh với thanh niên gần hai mươi tuổi!

So với sự lo lắng của Hoắc Tiên Nhi và bốn nàng lúc này, ngược lại mấy tiểu tử Lâm Trường Ca, từng đứa một lập tức không thể chờ đợi mà mở miệng nói: "Con cũng muốn học..." "Có con nữa, con cũng muốn học..." Trong chốc lát, chỉ thấy ba tiểu tử do Lâm Trường Ca dẫn đầu vây quanh Lâm Bất Phàm, ríu rít cả lên.

Thậm chí cả Lâm Trường Hân mới chỉ có mấy tháng, vừa mới biết đi, cũng lảo đảo đi đến trước mặt Lâm Bất Phàm, miệng ê a không ngừng.

Nhìn vẻ đáng yêu của nha đầu, Lâm Bất Phàm mỉm cười, đưa tay bế nha đầu lên.

Sau đó mới nhìn về phía mấy tiểu tử Lâm Trường Ca nói: "Tuổi các con còn quá nhỏ, tạm thời không thích hợp tu luyện..." So với Lâm Trường Sinh đã thức tỉnh huyết mạch Chân Long, ba người Lâm Trường Ca bất kể là thể chất hay trí tuệ, tuy cũng vượt xa những đứa trẻ bình thường khác, nhưng huyết mạch đặc thù trong cơ thể dù sao cũng chưa thức tỉnh.

Nếu muốn bước lên con đường tu luyện, e rằng sẽ phải muộn hơn

Lâm Trường Sinh một hai năm.

Nếu là đứa trẻ bình thường khác, muốn bắt đầu tu hành, ít nhất cũng phải tám tuổi mới được.

Ở tuổi đó, kinh mạch, xương cốt trong cơ thể các phương diện đều dần ổn định và hoàn thiện, thậm chí cả tâm trí cũng cơ bản đạt yêu cầu.

Nhưng nếu là ba tiểu tử Lâm Trường Ca, có thể rút ngắn thời gian tu luyện xuống khoảng năm tuổi.

Với tâm trí của chúng, năm tuổi e rằng có thể sánh với người bình thường mười mấy tuổi.

Kinh mạch, xương cốt các phương diện tố chất, dù huyết mạch đặc thù chưa thức tỉnh, nhưng cũng vượt xa người bình thường.

Đối với việc tu hành cơ bản không có ảnh hưởng gì!

Một lúc lâu sau, Lâm Bất Phàm mới dỗ dành được mấy tiểu tử này.

Sau khi trao Lâm Trường Hân trong lòng cho Thì Hoài Thiền, hắn lại lần nữa nhìn về phía Lâm Trường Sinh.

"Tiếp theo, ta sẽ dạy con hô hấp chi pháp..." Nói xong, Lâm Bất Phàm gọi Lâm Trường Sinh một tiếng, trực tiếp bắt đầu truyền thụ hô hấp chi pháp đi kèm với Ngũ Hành Trường Sinh Công.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm từng chữ từng câu, không hề vội vàng, tâm bình khí hòa mà dạy dỗ chỉ điểm.

Điều khiến hắn khá bất ngờ là, chỉ một lần, Lâm Trường Sinh đã ghi nhớ được khoảng chín phần của hô hấp pháp.

Tuy trong đó có một vài chỗ chưa đạt chuẩn, nhưng cũng không có ảnh hưởng gì!

Khi Lâm Bất Phàm lần thứ hai bắt đầu truyền thụ, giảng thuật lại từ đầu đến cuối nội dung liên quan đến hô hấp chi pháp, Lâm Trường Sinh không chỉ ghi nhớ toàn bộ nội dung hô hấp pháp trong lòng, thậm chí cả những điểm cần chú ý khi tu luyện cũng đều lĩnh ngộ và ghi nhớ.

Đến lần thứ ba Lâm Bất Phàm giảng thuật hô hấp chi pháp, tiểu tử Lâm Trường Sinh đã trực tiếp dung hội quán thông!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Bất Phàm thầm gật đầu hài lòng.

Tuy trong lòng vô cùng vui mừng, nhưng trên mặt lại không có quá nhiều biến động, phảng phất như đã sớm chuẩn bị.

Không chỉ Lâm Bất Phàm, mà cả Hoắc Tiên Nhi bên cạnh, với tư cách là mẫu thân của Lâm Trường Sinh, lúc này trên mặt cũng đầy vẻ kích động.

Tuy sớm biết mấy tiểu tử nhà Lâm gia vô cùng thông minh, nhưng thấy Lâm Bất Phàm chỉ giảng thuật ba lần, tiểu tử Lâm Trường Sinh đã dung hội quán thông, thậm chí bắt đầu tu luyện hô hấp pháp đi kèm với Ngũ Hành Trường Sinh Công, trong lòng Hoắc Tiên Nhi lúc này không khỏi vô cùng kích động!

Không đợi Hoắc Tiên Nhi và mọi người mở miệng, chỉ thấy Lâm Trường Sinh sau khi dung hội quán thông hô hấp pháp, cũng không do dự nữa, trực tiếp bắt đầu thử tu luyện dưới sự chú ý của mọi người.

Chỉ một nén hương sau, Lâm Trường Sinh đã thuần thục.

Giữa mỗi lần hít thở, khí tức toàn thân rõ ràng trở nên dài hơn.

Huyết mạch Chân Long thức tỉnh trong cơ thể từ khi sinh ra, bất tri bất giác thậm chí tự mình khởi động, trực tiếp vận chuyển.

Cùng với hình xăm Chân Long hiện ra trên người, một tia long uy

lập tức từ trên người Lâm Trường Sinh lan tỏa ra.

"Tốt lắm tiểu tử... ngộ tính so với lão tử còn mạnh hơn mấy phần..." "Con ta có tư chất của Võ Thánh..." Nhìn sự khác thường trên người Lâm Trường Sinh, Lâm Bất Phàm và Hoắc Tiên Nhi nhìn nhau, không khỏi cảm thán.

Tuy tiểu tử này vừa sinh ra, huyết mạch Chân Long trong cơ thể thức tỉnh chỉ là một sự cố ngoài ý muốn, nhưng dù là ngoài ý muốn, huyết mạch Chân Long thức tỉnh dưới sự nuôi dưỡng của vô số tài nguyên Lâm gia và thiên địa linh khí nồng đậm, không những không khiến Lâm Trường Sinh xảy ra bất kỳ sự cố nào, ngược lại còn nhân cơ hội này mà xảy ra sự lột xác kinh thiên động địa.

Cộng thêm công lao của cây Bồ Đề, không chỉ khiến thể chất của tiểu tử này các phương diện vượt xa người thường, mà cả tâm trí, ngộ tính các phương diện cũng đạt đến một mức độ không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Bất Phàm so với Lâm Trường Sinh, thậm chí cả mấy tiểu tử Lâm Trường Ca, về tư chất, ngộ tính e rằng đều phải kém hơn một bậc.

Với ngộ tính và tư chất mà Lâm Trường Sinh thể hiện ra, cảnh giới Võ Thánh đối với nó chỉ là vấn đề thời gian.

Sau một phen cảm thán, thấy Lâm Trường Sinh đã tu luyện hoàn chỉnh một lần hô hấp pháp, Lâm Bất Phàm cũng không nói nhiều lời, tiến lên chỉ điểm một vài chỗ thiếu sót của Lâm Trường Sinh.

Thấy nó gật đầu liên tục, vẻ mặt như có điều lĩnh ngộ, Lâm Bất Phàm mới chuyển lời: "Thể chất của con tuy vượt xa người thường, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ...

Trên con đường tu luyện, tuyệt đối không được có chút vội vàng

nào, sau này mỗi ngày tu luyện hô hấp pháp, không được vượt quá ba lần...” Lâm Trường Sinh nghe lời Lâm Bất Phàm, lập tức gật đầu nói: “Vâng...

Con nhớ rồi...

Cha yên tâm, con nhất định sẽ tu hành theo sự dặn dò của cha.” Nhìn phản ứng của thằng nhóc, Lâm Bất Phàm hài lòng gật đầu.

Sau đó cũng không nói thêm gì nữa, phất tay cho nó đi chơi một bên.

Chương 367

Mấy tiểu tử thấy Lâm Bất Phàm ra hiệu, lập tức chạy đến chỗ Lâm Trường Sinh.

Sau đó kéo lấy thân hình nó, sang một bên khác thầm thì bàn tán.

Nhìn phản ứng của mấy tiểu tử, Lâm Bất Phàm mỉm cười, rồi chuyển ánh mắt sang Hoắc Tiên Nhi và mọi người.

Nhìn từng người một, bụng đã dần lộ ra, khóe miệng Lâm Bất Phàm bất giác nhếch lên.

Bắt gặp ánh mắt của Lâm Bất Phàm, Hoắc Tiên Nhi và mọi người nhìn nhau, từng người một bất giác đưa tay sờ bụng mình, trên mặt đều lộ ra vẻ mẫu ái độc nhất.

Chỉ thấy Lâm Bất Phàm ngồi xuống bên cạnh các nàng, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ cảm thán nói: "Mới chớp mắt một cái, mấy đứa nhóc này đã sắp hiểu chuyện rồi..." Nghe Lâm Bất Phàm cảm thán, trên mặt Hoắc Tiên Nhi và mọi người cũng không khỏi ngẩn ra.

Ánh mắt trong khoảnh khắc đó, bất giác liếc nhìn Lâm Trường Sinh và những người khác.

"A... chớp mắt một cái, mấy đứa nhóc, mấy nha đầu này đã sắp hiểu chuyện rồi..." Nhìn Lâm Trường Sinh và những người khác đang chơi đùa, bất kể là Lâm Bất Phàm hay mấy nàng Hoắc Tiên Nhi, đều không khỏi thầm cảm thán.

Trong thời gian tiếp theo, Lâm Bất Phàm không vội tu luyện, nâng cao tu vi.

Tu vi đạt đến trình độ hiện tại, việc tích lũy thời gian đối với hắn không có ảnh hưởng quá lớn.

Tuy mới khai mở đạo huyệt khiếu thứ hai trong cơ thể không lâu, nhưng chân nguyên trong cơ thể Lâm Bất Phàm đã tích lũy đến một đỉnh phong.

Việc nâng cao cảnh giới Võ Thánh, trọng điểm không phải là tích lũy chân nguyên, mà là khai mở huyệt khiếu trong cơ thể, giải phóng ra sức mạnh vô thượng ẩn chứa trong thân thể.

Cho nên thời gian tiếp theo, Lâm Bất Phàm hoặc là bầu bạn cùng bốn nàng Hoắc Tiên Nhi, hoặc là chỉ điểm Lâm Trường Sinh tu luyện.

Điều khiến Lâm Bất Phàm bất ngờ là, ngược lại khi tâm thần thả lỏng, không còn đặt phần lớn sự chú ý vào việc tu luyện nữa, lại khiến Lâm Bất Phàm, trong vòng chưa đầy một tháng, mơ hồ cảm ứng được vị trí của đạo huyệt khiếu thứ ba.

Thật là một niềm vui bất ngờ!

Đúng là một niềm vui bất ngờ!

Lao động và nghỉ ngơi kết hợp!

Lâm Bất Phàm không ngờ chỉ thả lỏng một chút đã có thu hoạch bất ngờ.

Cùng lúc đó, thời gian trôi qua từng ngày.

Trong bất tri bất giác, chớp mắt lại nửa năm nữa lặng lẽ trôi đi.

Lúc này, các công trình xây dựng cơ sở hạ tầng trong tổ địa, dưới sự lãnh đạo của Phong Vu Tu, cơ bản đã hoàn thành.

Về phần một vài chỗ chưa hoàn mỹ, cũng không phải là chuyện mà Phong Vu Tu và mọi người có thể giải quyết.

Muốn hoàn hảo, e rằng chỉ có Lâm Bất Phàm tự mình ra tay!

Khi cơ sở hạ tầng của tổ địa hoàn thành, đối với những thân tín, cánh tay phải, Lâm Bất Phàm cũng không bạc đãi.

Bất kể là lựa chọn rời đi hay ở lại, Lâm Bất Phàm đều không hề ngăn cản!

Ngoài ra, sau nửa năm tu luyện, Lâm Trường Sinh cũng đã tu luyện hô hấp pháp đến mức dung hội quán thông.

Lâm Bất Phàm còn bắt đầu truyền thụ cho tiểu tử Lâm Trường Sinh tu luyện Ngũ Hành Trường Sinh Quyền.

Hoắc Tiên Nhi và mọi người, sau nửa năm dưỡng thai, bụng của từng người lúc này đều đã lộ rõ...

Trong khi tình hình ở tổ địa Lâm gia, mọi thứ đều đi vào quỹ đạo, chỉ trong vòng chưa đầy nửa năm, thế giới bên ngoài vốn hỗn loạn vô cùng, sau khi trải qua tổn thất do Trung Nguyên Quỷ Tiết mang lại, chỉ yên tĩnh được một hai tháng.

Tình hình ở các nơi Thần Châu không những không hề dịu đi, ngược lại còn trở nên hỗn loạn hơn.

Thậm chí cả vùng Tương Tây do Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn, hai người nắm giữ trọng binh trấn thủ, cũng bắt đầu dần dần hỗn loạn.

Không phải là nội loạn từ bên trong, mà là uy hiếp từ bên ngoài Tương Tây.

Dù trong tay Chu Vệ Quốc và Trương Kỳ Sơn, mỗi người đều nắm giữ trọng binh, đặc biệt là binh lính dưới trướng Chu Vệ Quốc, mỗi người đều cầm một khẩu AK, hỏa lực mạnh mẽ đó không chỉ có thể trấn áp các quân phiệt bên ngoài, mà đồng thời cũng khiến từng người một thầm kiêng dè vô cùng.

Dưới sự ra hiệu của Lâm Bất Phàm, quân công xưởng ở thành Thường Sa, Lâm Bất Phàm đã để Chu Vệ Quốc trực tiếp tiếp quản.

Về phần Chu Vệ Quốc tiếp theo nên phát triển như thế nào, Lâm

Bất Phàm không có bất kỳ ý kiến gì.

Nên làm gì, nên phát triển ra sao, có thể đi đến đâu, tất cả đều tùy thuộc vào ý muốn phát triển của Chu Vệ Quốc.

Đối với tài năng quân sự của Chu Vệ Quốc, Lâm Bất Phàm không có bất kỳ nghi ngờ nào.

Hắn tin rằng khi đối mặt với những lựa chọn quan trọng, Chu Vệ Quốc tuyệt đối có thể đưa ra quyết định chính xác nhất!

Cùng lúc đó, sau Trung Nguyên Quỷ Tiết, vô số lệ quỷ hoành hành, những yêu ma quỷ quái vốn có chút kiêng dè, từng con một có thể nói là không còn chút kiêng dè nào nữa.

Hầu như mỗi ngày trôi qua, đều có vô số sinh mạng vô tội chết trong tay những oan hồn lệ quỷ đó.

Tuy gia đình Lâm Bất Phàm trong thời gian này chưa từng rời khỏi tổ địa, nhưng những chuyện xảy ra bên ngoài đều nằm trong tầm kiểm soát của Lâm Bất Phàm và mọi người.

Cứ ba ngày một lần, những thân tín, cánh tay phải do Hoắc Khuynh Tiên lựa chọn, sẽ báo cáo và truyền đạt những chuyện xảy ra bên ngoài vào trong tổ địa.

Chương 368

Tuy các loại chuyện xảy ra bên ngoài đều được gia đình Lâm Bất Phàm nhìn thấy, nhưng lại không có bất kỳ ý định ra tay can dự nào!

Trong thời gian này, lô Tử Ngọc Linh Mễ đầu tiên mà Lâm Bất Phàm trồng trong tổ địa đã chính thức thu hoạch được một lứa.

Dưới môi trường linh khí nồng đậm của tổ địa, cứ nửa năm là có thể thu hoạch được một lứa chín.

Sau lần thu hoạch đầu tiên, tuy không đủ để gia đình Lâm Bất Phàm ăn uống thoải mái, nhưng đem số Tử Ngọc Linh Mễ thu hoạch được lần này làm giống trồng lại, lần thu hoạch tiếp theo, ngoài một phần làm giống, số linh mễ còn lại đủ để cả gia đình sử dụng mỗi ngày mỗi bữa!

Thậm chí còn có thể dư ra một ít linh mễ để ủ linh tửu.

Ngoài ra, trong thời gian này, Lâm Bất Phàm cũng tìm một vài cơ hội, tìm kiếm và thu hoạch một lứa dị chủng Ngũ Độc trong Trùng Cốc.

Cộng thêm linh tuyền thủy, các loại linh dược chứa linh khí trung hòa, Lâm Bất Phàm lại lần nữa ủ ra một lứa Ngũ Hành Linh Tửu.

Cùng lúc đó, sau nửa năm, các loại cây ăn quả mà Lâm Bất Phàm trồng và di thực trước đó, đều đã bắt đầu ra hoa kết quả.

Ngay cả những cây ăn quả mà Lâm Bất Phàm trồng từ hạt trước đây, vì có Ngũ Sắc Linh Thổ, những cây này sau nửa năm sinh trưởng đã cao đến một trượng, trên đó hoa nở kết quả, quả nào quả nấy trĩu cành!

Với tình hình hiện tại, đa số các cây ăn quả, đợi thêm khoảng một

tháng nữa, e rằng có thể thu hoạch toàn bộ.

Vì thiên địa linh khí trong tổ địa nồng đậm, những cây ăn quả này tuy chưa lột xác thành dị chủng, nhưng trong mỗi quả đều chứa một tia linh khí.

Tuy chưa lột xác thành dị chủng, nhưng nếu chú ý kỹ sẽ phát hiện, những cây ăn quả được thêm Ngũ Sắc Linh Thổ này, dù chưa lột xác thành dị chủng thật sự, nhưng khoảng cách đến dị chủng cũng không còn bao xa!

Tuy dùng để ủ Bách Quả Linh Tửu có kém một chút, nhưng so với những quả mà Lâm Bất Phàm dùng để ủ rượu lần đầu, những quả chứa linh khí này, cộng thêm linh tuyền thủy, ủ ra Bách Quả Tửu, phẩm chất chắc chắn sẽ cao hơn một bậc.

Ngoài ra, trong tổ địa, sự tồn tại có biến hóa lớn nhất phải kể đến mấy con Đan Đỉnh Hạc.

Cùng với việc mấy nàng Hoắc Tiên Nhi lần lượt khế ước một con Đan Đỉnh Hạc, vì huyết mạch đặc thù trong cơ thể, dù Hoắc Khuynh Tiên và Thì Hoài Thiền không có huyết mạch Chu Tước, Thanh Loan, nhưng dưới sự kích thích của huyết mạch đặc thù của hai người, những con Đan Đỉnh Hạc được khế ước cũng lần lượt lột xác thành tồn tại cấp dị thú.

So với huyết mạch Thanh Loan, Chu Tước của Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tinh Nguyệt, khiến những con Đan Đỉnh Hạc không chỉ lột xác thành dị thú, mà thậm chí còn thức tỉnh một tia huyết mạch đặc thù, thì chỉ kém hơn một chút, nhưng tiềm lực vẫn không thể xem thường.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi.

Trong bất tri bất giác, bốn nàng Hoắc Tiên Nhi đang mang thai cũng đã gần đến ngày dự sinh.

Hôm nay trông có vẻ không có gì bất thường, nhưng có lẽ khoảnh khắc tiếp theo, bốn nàng sẽ xuất hiện dị thường.

Để đối phó với khả năng bốn nàng Hoắc Tiên Nhi có thể xuất hiện dị thường bất cứ lúc nào, Lâm Bất Phàm còn để bác sĩ, bà đỡ trong tổ địa luôn sẵn sàng!

Thấy bốn nàng Hoắc Tiên Nhi sắp đến ngày dự sinh, mấy ngày nay Lâm Bất Phàm cũng không khỏi lo lắng.

Trong lòng vừa thấp thỏm, lại vừa không khỏi mong đợi.

Trước đó, Lâm Bất Phàm đã xác định giới tính của những đứa trẻ trong bụng bốn nàng Hoắc Tiên Nhi.

Đứa trẻ trong bụng hai vị Hoắc gia song châu, Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên, đều là bé gái!

Đứa trẻ trong bụng Doãn Tinh Nguyệt và Thì Hoài Thiền, không ngoại lệ đều là bé trai.

Tuy đã sớm xác định giới tính của những đứa trẻ, nhưng trước khi thấy chúng an toàn chào đời, dù Lâm Bất Phàm là cường giả Võ Thánh, cũng không tránh khỏi có chút lo lắng.

Thời gian trôi qua từng chút, khi mọi người đang tụ tập dưới gốc cây Bồ Đề, trên mặt vừa nói vừa cười, chỉ thấy Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên đột nhiên như cảm giác được điều gì, sắc mặt lập tức không khỏi thay đổi.

“Phu, phu quân...

Thiếp, thiếp hình như sắp sinh rồi...” “Phu quân, thiếp cũng hình như có động tĩnh rồi...” Trong chốc lát, chỉ thấy ánh mắt của Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên đều đồng loạt nhìn về phía Lâm Bất Phàm mở miệng nói.

Ngay khoảnh khắc đó, sắc mặt Lâm Bất Phàm biến đổi, sau đó không nói hai lời, đưa tay bế Hoắc Tiên Nhi lên, một bên lao thẳng vào phòng, một bên không quên bảo Hoắc Khuynh Tiên đợi một lát.

Đồng thời, không quên gọi những bà đỡ, bác sĩ đã sớm sẵn sàng, bảo họ mau chóng bắt đầu.

Chỉ vài chục hơi thở sau, sau khi bế Hoắc Tiên Nhi vào phòng, Lâm Bất Phàm trong nháy mắt đã quay lại hiện trường.

Sau đó không nói hai lời, tiếp tục bế Hoắc Khuynh Tiên, lại một lần nữa lao thẳng vào phòng.

Vừa mới sắp xếp xong cho Hoắc Tiên Nhi và Hoắc Khuynh Tiên, không đợi Lâm Bất Phàm thở phào một hơi, chỉ thấy hai người còn lại là Doãn Tinh Nguyệt và Thì Hoài Thiền, lúc này sắc mặt cũng không khỏi thay đổi.

Lâm Bất Phàm không dám chậm trễ chút nào, lập tức vội vàng hành động, đưa từng người Doãn Tinh Nguyệt và Thì Hoài Thiền vào phòng.

Sau khi sắp xếp xong xuôi cho cả bốn người, Lâm Bất Phàm nhất thời đứng ngồi không yên ở ngoài điện, đi đi lại lại không ngừng.

Thời gian trôi qua từng chút, khoảng nửa canh giờ sau, trong đầu Lâm Bất Phàm vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

“Ding...

Chúc mừng túc chủ, phu nhân Hoắc Tiên Nhi đã sinh hạ một tử tự, hậu duệ trực hệ Lâm gia tăng thêm một vị...” “Ding...

Chúc mừng túc chủ, phu nhân Hoắc Khuynh Tiên đã sinh hạ một tử tự, hậu duệ trực hệ Lâm gia tăng thêm một vị...” “Ding...

Chúc mừng túc chủ, phu nhân Doãn Tinh Nguyệt đã sinh hạ một

tử tự, hậu duệ trực hệ Lâm gia tăng thêm một vị." "Ding...

Chúc mừng túc chủ, phu nhân Thì Hoài Thiền đã sinh hạ một tử tự, hậu duệ trực hệ Lâm gia tăng thêm một vị..." Trong chốc lát, trong đầu Lâm Bất Phàm liên tiếp vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Không đợi Lâm Bất Phàm xem phần thưởng của hệ thống, đã nghe thấy trong phòng của bốn nàng liên tiếp vang lên tiếng khóc lanh lảnh của trẻ sơ sinh.

Chương 369

"Chúc mừng gia chủ, Tiên Nhi phu nhân đã sinh cho gia chủ một vị tiểu công chúa..." "Chúc mừng gia chủ, Khuynh Tiên phu nhân đã sinh cho gia chủ một vị tiểu công chúa..." "Chúc mừng gia chủ, Tinh Nguyệt phu nhân và Hoài Thiền phu nhân đều đã sinh cho gia chủ một vị công tử..." Chỉ một lúc sau, khi Lâm Bất Phàm không biết nên vào phòng nào trước, chỉ thấy những bà đỡ đỡ đẻ cho bốn nàng Hoắc Tiên Nhi, từng người một từ trong phòng bế những đứa trẻ vừa mới sinh ra.

"Tốt, tốt, tốt...

Mọi người đều có thưởng..." Nhìn những đứa trẻ trong tay bốn bà đỡ, Lâm Bất Phàm vẫy tay, bốn người lập tức bế những đứa trẻ đến trước mặt Lâm Bất Phàm.

Bốn đứa trẻ vừa mới sinh, hai trai hai gái, Lâm Bất Phàm đều tự tay bế lên xem từng đứa một.

Đứa nào cũng giống như Lâm Trường Sinh và những người khác trước đây, vì thể chất của Hoắc Tiên Nhi và mọi người vượt xa người thường, cộng thêm linh khí nồng đậm của tổ địa, trong thời gian này lại ăn Tử Ngọc Linh Mễ, nên bốn tiểu tử vừa mới sinh, đứa nào cũng như búp bê sứ.

Đứa nào cũng không chỉ có khuôn mặt đáng yêu, không có chút nào giống trẻ sơ sinh vừa chào đời, ngược lại da dẻ mịn màng vô cùng.

Cộng thêm đôi mắt đen láy lấp lánh linh quang, trong lòng Lâm Bất Phàm nhất thời cũng cảm thấy như tan chảy.

"Trước tiên chăm sóc mấy tiểu tử này, ta đi xem mấy vị phu nhân..." Sau khi nựng nịu bốn tiểu tử, Lâm Bất Phàm thu hồi ánh mắt

dặn dò một tiếng, sau đó cũng không nói nhiều lời, cất bước đi thẳng vào phòng của Hoắc Tiên Nhi.

Phòng của bốn nàng, Lâm Bất Phàm đều vào xem một lượt.

So với ba người Hoắc Tiên Nhi, đều có tu vi Võ đạo Đại Tông sư, sau khi uống một viên Khí Huyết Đan, cơ bản không có ảnh hưởng gì.

Chỉ có Thì Hoài Thiền tu vi kém hơn một chút, lúc này chỉ có cảnh giới Tông sư.

Tuy lúc này đã uống một viên Khí Huyết Đan, nhưng trên mặt không tránh khỏi có chút mệt mỏi, mang theo một tia tái nhợt.

"Nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt..." Nhìn dáng vẻ của Thì Hoài Thiền lúc này, Lâm Bất Phàm vừa đau lòng, vừa lập tức mở miệng an ủi.

Dưới sự an ủi của Lâm Bất Phàm, Thì Hoài Thiền trước tiên nhìn đứa trẻ.

Sau đó mới dưới sự chăm sóc của Lâm Bất Phàm, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nhìn Thì Hoài Thiền mang theo một tia mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, khóe miệng Lâm Bất Phàm hiện lên một nụ cười.

Đợi đến khi hơi thở của Thì Hoài Thiền ổn định, hắn mới lặng lẽ lui ra.

Cùng lúc đó, ba người Hoắc Tiên Nhi không bị ảnh hưởng quá lớn, chỉ có chút mệt mỏi, e rằng hai ba ngày là có thể hồi phục hoàn toàn!

Sau khi lo liệu xong cho bốn nàng Hoắc Tiên Nhi, Lâm Bất Phàm mới có thời gian để ý đến hệ thống.

Vút một tiếng, ánh mắt hắn rơi vào hệ thống, những phần thưởng nhận được lần này lập tức hiện ra trong tầm mắt.

Bốn đứa trẻ, bốn gói quà lớn gia tộc, không có phần thưởng đặc biệt riêng lẻ nào!

Nhìn bốn gói quà lớn gia tộc, Lâm Bất Phàm không chút do dự, trực tiếp ra lệnh: "Hệ thống, mở gói quà cho ta..." "Ding...

Chúc mừng túc chủ đã mở gói quà..." "Ding...

Chúc mừng túc chủ nhận được một trăm khối Ngũ Sắc Linh Thổ, mười hạt giống huyết mạch, một lần cơ hội ngộ đạo, một túi hạt giống linh dược..." Theo tiếng nói của Lâm Bất Phàm, chỉ thấy trong đầu liên tiếp vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Bốn gói quà lớn vừa mở ra, trong đầu Lâm Bất Phàm trực tiếp vang lên hơn mười thông báo của hệ thống.

Từ Ngũ Sắc Linh Thổ, đến các loại hạt giống linh dược... từ tài nguyên, đến các loại truyền thừa, quan trọng nhất là có một lần cơ hội ngộ đạo thôi diễn.

Phải biết rằng Ngũ Hành Trường Sinh Công mà gia đình Lâm Bất Phàm đang tu luyện, chính là nhờ vào cơ hội ngộ đạo thôi diễn do hệ thống thưởng, mới thôi diễn lột xác ra pháp môn tu hành.

Có một lần cơ hội ngộ đạo thôi diễn, công pháp cảnh giới trên Võ Thánh, đối với Lâm Bất Phàm mà nói cũng không có khó khăn gì.

Ngoài ra, những phần thưởng nhận được lần này còn có thể bổ sung đầy đủ các loại tài nguyên còn thiếu trong tổ địa.

Bất kể là linh thạch hay linh thổ, trông có vẻ không có giá trị quá lớn, nhưng đối với Lâm Bất Phàm lúc này, lại là những tài nguyên tu hành thích hợp nhất.

Có những Ngũ Sắc Linh Thổ này, cộng thêm linh tuyền thủy trong tay, những cây ăn quả được trồng, tin rằng không bao lâu nữa sẽ lột xác thành dị chủng.

Nhìn những phần thưởng nhận được, Lâm Bất Phàm tâm niệm vừa động, lập tức chuyển chúng vào nhẫn trữ vật.

Sau khi kiểm tra cẩn thận một lượt, khóe miệng Lâm Bất Phàm bất giác nhếch lên.

Những phần thưởng này, có một số nằm trong dự liệu của Lâm Bất Phàm, cũng có một số nằm ngoài dự liệu.

Nhưng những thứ này, không có thứ nào không phải là thứ Lâm Bất Phàm đang cần, hoặc là thứ tăng cường nội tình của Lâm gia.

"Có những tài nguyên này tăng cường nội tình tổ địa, chỉ cần Trường Sinh và mấy tiểu tử này trưởng thành, Lâm gia ta sẽ ngày càng thịnh vượng..." Nói xong, trên mặt hắn hiện lên một nụ cười khi nghĩ đến bốn tiểu tử vừa mới sinh.

Chỉ cần cho hắn hai mươi năm, thậm chí không cần đến hai mươi năm, với tâm trí của Lâm Trường Sinh và những người khác, e rằng đã đủ để nắm giữ một phương.

Sau khi có được những phần thưởng này, Lâm Bất Phàm bình tĩnh lại cũng không nói nhiều lời, trực tiếp bắt đầu trồng những linh dược đó.

Đồng thời, lại đem những Ngũ Sắc Linh Thổ đó, lần lượt dung nhập vào các vị trí linh dược, những cây ăn quả bén rễ.

Cùng với việc Lâm Bất Phàm đem những Ngũ Sắc Linh Thổ đó, tưới linh tuyền thủy xuống, những cây ăn quả vốn chỉ cách dị chủng một bước, lập tức bắt đầu xảy ra sự lột xác, sinh trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Những cây ăn quả vốn đa số chỉ cao một trượng, trực tiếp sinh trưởng lên ba trượng, mới từ từ dừng lại.

Trong chốc lát, chỉ thấy thiên địa linh khí nồng đậm xung quanh

bắt đầu cuồn cuộn kéo đến, trực tiếp ngưng tụ thành một làn sương mù.

Chương 370

Nếu chú ý kỹ sẽ phát hiện, vị trí của những cây dị chủng này đều ngưng tụ một tia linh vụ.

Cùng lúc đó, mỗi linh nhãn trong tổ địa, Lâm Bất Phàm đều dung nhập vào một viên linh thạch.

Trận thế phong thủy tự nhiên của nơi này, vốn đã được Lâm Bất Phàm khai thác đến cực hạn.

Dưới tác dụng của trận thế phong thủy cổ xưa, trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh tổ địa, thiên địa linh khí trôi nổi trong trời đất, bị ảnh hưởng bởi trận thế phong thủy tự nhiên này, lập tức bắt đầu cuồn cuộn kéo đến, dần dần hội tụ về tổ địa Lâm gia.

Chỉ một nén hương trôi qua, thiên địa linh khí không ngừng cuồn cuộn kéo đến, lập tức khiến linh khí trong tổ địa, vốn đã gấp mười lần bên ngoài, trong nháy mắt lại tăng lên mấy lần, đạt đến mức độ gần mười lăm lần.

Vị trí của Lăng Vân Tiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện, cũng là nơi ở của gia đình Lâm Bất Phàm lúc này, dựa vào sự ngưng tụ của cây Bồ Đề, với tư cách là trận nhãn của trận thế phong thủy tổ địa, càng trực tiếp tăng vọt lên khoảng hai mươi lần.

Trong chốc lát, toàn bộ sinh cơ của tổ địa, cùng với việc thiên địa linh khí dần dần nồng đậm, cũng như đột nhiên tăng lên mấy lần.

Toàn bộ sinh linh, thực vật trong tổ địa đều không khỏi vươn mình, như thể có thêm linh tính!

Khi mọi thứ trong tổ địa Lâm gia đang hân hoan phát triển, linh khí ngày càng nồng đậm, thời gian cũng trôi qua từng ngày.

Lâm Bất Phàm mỗi ngày ngoài việc chỉ điểm Lâm Trường Sinh tu luyện, bầu bạn cùng mấy vị phu nhân, thời gian còn lại, Lâm Bất Phàm tranh thủ ủ một lứa Ngũ Hành Linh Tửu, Bách Quả Linh Tửu.

Ngoài ra, Lâm Bất Phàm đặc biệt chế tác một lứa Linh Thú Đan.

Dưới thiên địa linh khí nồng đậm, mấy con Đan Đỉnh Hạc bị thu phục, đặc biệt là hai con dung hợp một giọt tinh huyết Chu Tước của Hoắc Tiên Nhi và tinh huyết Thanh Loan của Doãn Tinh Nguyệt, hai con dị thú này đã triệt để lột xác thành linh thú.

Thân hình của chúng trực tiếp tăng vọt lên cao một trượng, sải cánh rộng mấy mét!

Đừng nói là chở một người, mà chở hai người bay lượn trên không cũng không có vấn đề gì.

Mấy con Đan Đỉnh Hạc còn lại, tuy không hấp thu dung hợp tinh huyết Thanh Loan, tinh huyết Chu Tước, nhưng dưới sự hỗ trợ của Linh Thú Đan và các loại tài nguyên khác, cũng đều trực tiếp lột xác thành dị thú đỉnh cấp, cách linh thú cũng chỉ còn một bước chân.

Với tư chất và tiềm lực của những con Đan Đỉnh Hạc này, lột xác thành linh thú cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Ngoài ra, sự tồn tại có biến hóa lớn nhất phải kể đến con Thanh Lân Xà Giao.

Bản thân Thanh Lân Xà Giao tư chất bất phàm, trước khi bị Lâm Bất Phàm thu phục đã có thực lực rất đáng nể.

Cùng với việc Thanh Lân Xà Giao bị Lâm Bất Phàm thu phục, dung hợp một tia huyết mạch Chân Long, sau một thời gian tích lũy, các loại tài nguyên hỗ trợ, dung hợp một tia huyết mạch Chân Long của Lâm Bất Phàm, con Thanh Lân Xà Giao này lúc này đã triệt để từ mãng lột xác thành hủy!

Hai cái bướu thịt ở bụng và trên đỉnh đầu đã mọc ra hai móng vuốt sắc bén và một chiếc sừng độc.

Tuy hai móng vuốt và chiếc sừng đó trông có vẻ tạm thời có chút chênh lệch so với thân hình của con Thanh Hủy, nhưng cùng với việc Thanh Hủy mọc ra móng vuốt, mọc ra sừng độc, nó đã một bước từ dị thú lột xác thành linh thú.

Trong thời gian ngắn, nó càng trực tiếp từ sơ nhập linh thú, từng bước lột xác thành một con linh thú đỉnh phong.

Thực lực của nó so với Nộ Tinh Kê, e rằng không hề kém cạnh!

Tuy tình hình ở tổ địa Lâm gia, mọi thứ dường như đã dần đi vào quỹ đạo.

Nhưng cùng với việc thiên địa linh khí trong mấy trăm dặm xung quanh không ngừng hội tụ về tổ địa, khiến linh khí trong tổ địa ngày càng nồng đậm, không chỉ gia đình Lâm Bất Phàm, những dị thú bị thu phục được lợi không ít, mà những độc vật trong Trùng Cốc, và những dị thú không được Lâm Bất Phàm để vào mắt, tự nhiên cũng được lợi không ít.

Trong số đó, những tồn tại vốn có thực lực bất phàm, tiềm lực không tầm thường, đã lặng lẽ lột xác thành linh thú.

Cùng lúc đó, không chỉ trong tổ địa, mỗi ngày đều đang không ngừng xảy ra sự lột xác, mà cả ngọn núi Già Long hùng vĩ, cũng vì thiên địa linh khí xung quanh không ngừng hội tụ, mà sinh cơ của nó cũng nồng đậm hơn mấy phần.

Các loại độc trùng dị thú ẩn giấu bên trong, các loại thiên tài địa bảo ẩn giấu, cũng vì thế mà thu được không ít lợi ích, dưới môi trường này đã xảy ra sự lột xác không nhỏ.

Không chỉ như vậy, sự thay đổi của tổ địa Lâm gia, vì có sự tồn

tại của rào cản thiên nhiên là Già Long Sơn, người bình thường tuy không cảm nhận được, nhưng những dị thú ẩn giấu trong núi sâu xung quanh, và những tu hành giả đó, lại có thể cảm nhận được sự thay đổi của thiên địa linh khí xung quanh.

Cách tổ địa Lâm gia chỉ không đầy một trăm dặm, nơi này tuy cũng thuộc về núi sâu hiếm thấy ở nhân gian, nhưng cách thị trấn gần nhất cũng chỉ có mười mấy dặm.

Trong khu rừng vắng vẻ này, có một ngôi miếu.

Trong ngôi miếu đó, ẩn giấu một vị tu hành giả, thực lực khá đáng nể!

Đặt trong giới tu hành, tuy không phải là nhóm đỉnh cấp nhất, nhưng cũng tuyệt đối là sức mạnh trung kiên.

Với tu vi của người này, dù cách tổ địa Lâm gia cả trăm dặm, nhưng sự thay đổi của thiên địa linh khí xung quanh căn bản không qua được mắt người này.

Từng tia dị động của thiên địa linh khí trong hư không không ngừng hội tụ về phía tổ địa Lâm gia, người này cảm nhận được sự bất thường của linh khí, phản ứng đầu tiên là có thiên tài địa bảo ra đời!

Với sự hiểu biết của người này về môi trường xung quanh, phạm vi mấy trăm dặm đều nằm trong tầm kiểm soát.

Nơi nào có nguy hiểm, nơi nào tồn tại bí mật, người này đều vô cùng rõ ràng.

Cảm nhận được thiên địa linh khí xung quanh không ngừng hội tụ về một hướng, người này thầm nhíu mày, miệng lẩm bẩm: "Hướng đó, hình như là chỗ của Già Long Sơn...

Chẳng lẽ Già Long Sơn, có thiên tài địa bảo ra đời..." Đối với Già

Long Sơn, người này tự nhiên có chút hiểu biết!

Thậm chí người này từng không chỉ một lần đến Già Long Sơn để tìm hiểu.

Tuy Già Long Sơn ẩn giấu không ít thiên tài địa bảo, nhưng ở đó cũng tồn tại các loại độc trùng, dị thú.

Dù với tu vi thực lực của người này, đối mặt với các loại nguy cơ ẩn giấu của Già Long Sơn, nếu hơi bất cẩn cũng sẽ mất mạng.

Nhưng nhìn thiên địa linh khí xung quanh không ngừng hội tụ về hướng Già Long Sơn, trong lòng người này không khỏi có chút động tâm!